UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

Ambrosij Calepini Bergomatis Eremitani Dictionarium cum additionibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

Ambrosij Calepini Bergomatis Eremitani Dictionarium cum additionibus.

A Nomen est litterę primę hebręis etiā grecisq; similiter ⁊ latinis q̄ aspiratione accipīs interiectio fit quę pars humanozū affectuū expressiua est qui fere cōtectione voce: qō suū aspiratiōis est/ efferūt. Aspirat itaq; ab interiectio in fine ꝑter vocaliū morem: quoniā grece ita scribitur cum φιλη και περισ πωμήν est; particula idignātis hominis: vt Homerus lib. iliad. ω. pagina. viij. α και σουι δασσεν αρχηφωρη εστι τυπτομενοῦ μοριον ωσ ακλισσ και ακοι μησσ ερισ τε αυξηικον ωσ ακοισσ. Itaq; vel negatiua vl alia grecā est ne forte latinā putares: aspirandi vo causa fuit ppē afflatū, pnūciādi ⁊ differētiā ꝑpositiōis: Et modo admirātis est: vt apud Plau. Ah quid ais: Modo dolentis seu cōmiserantis. Virgi. Spem gregis ah silice in nuda cōnixa reliqui. Et alibi: Ah tibi ne teneras glacies secet aspera plātas. Modo ridētis ⁊ duplicaē/triplicaturq; interdū. Teren. in Eu. Ah/ ah/ ah/ perū defessa iam misera sum te ridendo. Est ⁊ a prepositio sed sine aspiratiōe ablatiuo per appositionem deseruiens: ⁊ ratio est quoniā descendit ab greca απο remota vltima syllaba πο remanet in latino pfile eadē: si enim aspirareē/esset cōtra grecam doctrinā: ⁊ non solū a ꝑpositio venit a greco/sed etiā ab quoniā απο excludit o/ꝑsertim in collisionib⁹ vocalium: ⁊ remanet απ: id est ap: sed π tenuis vertit latine in β suā mediā: ⁊ dicit ab ομοιωσ και εξφωνηεντοσ ουτοσ εραρχηησλεξεωσ και εκσυμφωνου παρουσ και το εθοσ και εικωρ τοισ λατινοισ ερκαι e. Et motū de loco significat. vt A summo ad imū descēdisti. Quādoq; significat post. Pli. Et virus equi a coitu statim collectū: hoc est statim post coitū. Sic dicimus a partu/a tergo/a funere/a cōmeatu/qō est post partū/post tergū/post funꝰ post cōmeatū. Suetonius in Cesare: Plebs statim a funere ad domū Bruti ⁊ Cassij cum facibus tetendit: hoc est/post celebratas exequias. Idem in Tiberio. A cōmeatu castra repetentes. Quādoq; significat de. Teren. A villa mercēnariū vidi. Quādoq; significat ꝑ: vt est apud apostolū. Existimo me nihil minus fecisse a magnis aplis. Sic ab: vt paulopost. Nihil minus feci ab his qui sunt supra modum apostoli. Quādoq; propter: vt De mundo a scandalis: id est propter scandala vel pro scandalis. Quādoq; habet vim defensionis ⁊ significat pro. Lice. in Bruto. Meq̄o. M. Celiū pterea rēdū arbitroz quęcūq; eius in exitu vel forma vel mens fuit: qui ēdiu auctoritati meę paruit: talis tribunus ple. fuit: vt nemo contra ciuiū perditoz popularem/turbulentāq; dementiam a senatu ⁊ a bonozū causa steterit constantiꝰ vbi qō a senatu sit ⁊ q causa bonozū: perinde est ac si dississet pro partibus senatus ⁊ bonozū. Sic dicimus a quęstionibus/a testibus a voluntate: quę locutio crebrrima est apud idoneos auctores. Inuenitur etiā aliis modis positū: vt cum dicimus aliquē esse a studijs/intelligatur qui pręest studijs alicui⁹/puta principis: vtpote vir eruditissimus: cuiꝰ opera in studijs litterarū vtatur. Consimiliter Abepistolis/arationibus/alibellis: qui epistolis/ratiōibus/libellis/supplicibus pręest. Sueto. in Claud. Superbos polybium astudijs/narcissum abepistolis ⁊ paliantē arationib⁹ quos decreto quoq; senatus/non pręmijs modo ingentibus/sed ⁊ questorijs/pretorijsq; ornamentis ornari libenter passus est. A secreto siue a secretis qui est secretarius. A cōmentarijs qui pręest cōmētarijs. Viero. in lib. ij. Reg. Josaphat erat acōmentarijs. hunc Asconius appellat cōmentariensem. Abatis q̄ ꝑest mēsuris: vl q̄ annonā mēsurę diuidit. Batus est vasis genus est ⁊ greco est: βατοσουκαι ελληνικα δοσ και καλισκοσλεγεσε και βατιοσεο φ sit portatile modo huc/illuc eat ab βαϊρω οθερκαια βατοσ. Non enim ab βαξω ortographię litterę declarant si ad formationē verba greca canoniçētur. Pręterea Theodo. Baça in pedia cyri. acaliculis q̄ pręest caliculis: quę sunt vasa. Apunctis/q̄ pręest redditui aquariozū: vt est apud Frontoniū lib. ij. de aquę ductibus. Amemozia cuius officiū est suggerere pncipi res obeundas: ⁊ quę sint agenda in memoziā illius reuocare ex pscripto. Avoluptatib⁹/qui studiū habz inueniēdi voluptates. Mā olim ꝑsles edixit se pręmiū ei daturū/qui nouū voluptatis genus reperisset. Sueto. in Tibe. Veniq; officiū instituit a voluptatibus pręposito equite Rom. T. Celonio prisco. Amanibus sine amanu dicuntur scribe: quozum manu ad litteras scribēdas pncipes vti solent. Sue. in Cesa. Munq; nocere sustinuit pbilomenem amanu seruū: qui necem suam pervenenū inimicis promiserat. Di alio nomine admanū dicūtur. Lice. lib. iij⁹ de Orat. Licinius seruum sibi Gracchus habuit ad manū. Similiter amanuenses eos Sueto. alibi vocat. Apedibus quoq; vocantur: quozum pedibus ad eundum vtimur. Lice. ad Atticum Pollucem seruū apedibus Romā missum. Mar. Cur non mēsa tibi ponitur apedibus. Idem adpedes eos appellat/cuz inquit: Illic retro flexus adpedū turbā. Alibi: Lagenam adpedes replet. Et sciendū apedibus per omnes casus eadem terminatione dici. Recte enim interrogaueris quid agūt apebibus? intelligitur enim ibi serui apedibus. Nisi apedibus: Dedi apedibus meis. Vi etiam circumpedes vocantur. Unde ait. Agretius Circūpedes sunt obsequia seruozū Antepedes amicoz. Cice. Circumpedes autem homines formosos ⁊ litteratos suos esse dicebat. Apugione dicitur qui principis pugionem gestat eiq; semper ꝑsto est. Lapridius in Cō. Inter quos libertinus qui apugione appellatus est. Multa sunt alia hmōi nomina quę vt Taci. scribit: sunt summę curę ⁊ meditamenta. A composita plerūq; separationē significat: vt Amoueo/auello. Quādoq; priuationem: vt Amens/sine mente. Sciēdū est q̄ licet a/ab ⁊ abs eādem habeāt significationē: significāt eām id qō apud greços απο in appositione tamen dicimus a domo non ab domo q̄ a consonātibus/aut vocalibus vim consonantiuz habentibus: vt A Ciceronе/a Joue/a Venere. Ab vero duabus liquidis ⁊ i consonanti: vt Ab lege/ab re/ab Joue: licet quādoq; etiā apud Liuiuim consonantibus iungatur. Cōnectimus quoq; a in compositionibus cū m ⁊ u consonāte: vt Amolioz/auoco. Ab cum a. d. e. f. i. l. n. o. r ⁊ u. vt Abactoz abduco aberro/abfore/abiuro/ablatto/abnuo/aboriꝛ/abzogo/abundo. Notantur aufero ⁊ aufugio: in

quibus b. euphonię causa mutatur in u. Et in compositione quidem ab nonnunq̄ significat priuationem: vt Absimilis/non similis. Nonnunq̄ separationem vt in ablacto/aufugio. Ponitur interdū pro extra: vt Abduco: ꝛ pro contra. vt Abusus/contra vsum. Aliquādo superflua est: vt apud Liui. Flaui⁹ supplemētum ab roma abduxerat. In appositione ꝙo modo motuꝫ de loco denotat: vt ab ęthere christus promicat. Modo sumitur pro post. Iuue. Exul ab octaua Wariua bibit. Abs/tam in appositione/ q̄ in compositione iungit: vt Abs te/abstineo: separata etiam q. vt absq̄ abs quolibet/abs quiuis. Teren. Abs q̄uis homine cum est opus beneficiū accipere gaudeas. Componit autē cum c. vt abscondo: significatq̄ retractionē in partem posteriorez /sicut in abstraho. Et aliquādo priuationē: vt in Absthemius quasi sine themeto. Ab posita pro exponi consueuit. Terē. in Ecy. Ab sese suā voluptatem vt expleat. Ex abs fit compositum absq̄.

Abax acis. a cuius genitiuo greco format⁹ est nominatiuus latinus Abacus abaci. penul. cor. quo nomine significat coquoꝫ tabula: ꝛ etiā mensa qua tā ad ędēdum/q̄ ad bibendū vasa exponūtur. In quē sensum Iuuen. dixit: Vrceoli sęx ornamentū abaci. Est ꝛ mathematicorū tabula in qua lineę numeri ꝛ figurę deduci solēt. Persi. Nec qui abaci numeros ꝛ secto in puluere metas /scit risisse vafer. Apulę. in Magia. Verumetiā abaco ꝛ puluisculo deę dedisses. Var. lib. Geo. Abacus nuncupat⁹ res depingendis /designandisq̄ oportuna formis. Sunt etiā abaci colūnarum ornamenta: hoc est tabulę quadrę quę supponūtur epistiliis λεγεσαι γαρ ζυγοσκαμαξ colūna trabs pertica postea cū επι. Unde Victru. li. iū. scribit abacū debere esse longū ꝛ latū q̄ crassa columna est. Huius diminutiuū est abaculus.

Abaculus sumit̄ ꝓ calculo. Plin. lib. xxxvū. Veluti cū calculi fiunt quos quidā abaculos appellāt.

Abaccidentibus/qui accidentia scribit: hoc est cui datū est: vt occurrētia litteris mandet: vt est apud Eduā.

Abarimon/scythię regio: in qua syluestres homines degunt/auersis post crura plantis q̄ maximā habēt velocitatē passimq̄ cū feris vagant. Auctor Pli. li. vij.

Abalieno abalienas/remoueo/abstraho. Plau. in cur. Nec prohibere quid/nec prohibebit: nisi mors animum meū abs te abalienauerit. Hinc Abalienatus dicitur quem quis a se remouerit. Alienatus ꝙo qui alienus factus est.

Abana pe. cor. fluuius damasci in radicibus libani exortus in syriacū effundit̄ mare.

Abenec pe. cor. cingulū sacerdotale sicut docet Hiero. poly. Hira arte ex cocco purpura hyacinthoq̄ pretū: ita vt flores atq̄ gēmę i eo viderent̄ ē distinctę.

Abbarim pe. cor. mons excelsus diuidens terrā amon ꝛ euphratis a terra promissionis contra hierico iordanē vsq̄ fluuiū procedēs radicem: insignis est Dosis inclyti iudęorū ducis morte.

Abba per geminū bb. syra dictio est: latine dicit̄ pater. q̄ apl's exposuit: In quo clamamus abba pater.

Abbas atis. ab abba similit̄ pater dicit̄. Quo etiā nomine significat̄ ipsa abbatis dignitas: sed in hoc disputatio est inter doctiorez linguarū: q̄ vnico b scribi oporteat contra vulgi opinionē.

Abbatissa sę. ab abbate. Hiero. de modo viuēdi cū a semitis iusticię deuiāt: ipamet etiā abbatissa cognoscat

Abbacia ę. a receptioribus capitur tam ꝓ abbatis dignitate/q̄ pro loco in quo habitat abbas: sed quoniā nimis male sonat grecos imitatus per th. scriberē semper abathia penul. longa.

Abas antis per vnū b. nomen est argiuorū regis ꝓtiā Abantes ppli onū inter achiuos sic Veron. scribit

Abatos pe. cor. latine dicit̄ inaccessibilis. Fit em̄ ab α priuatiua vt diximus ꝛ βαινω: in cuius aoristo est sine augumento more ionico βην βησ βηοθην βασοσκαι αβασοσ est autē βαινω verbū anomalum multa significans/vado/ascendo/venio /descendo ꝛ plerasq̄ alia. Quo nomie dicta est insula in extremis ęgypti palude mēphitica posita/ q̄ ad illā ꝓpter limi ꝛ papyrorū copiā difficilimus sit aditus: vbi primū nilus magno fragore descendit/dicente Luc. lib. 10. ꝓ. Hinc abaton quā nostra colit veneranda vetustas. Terra potens. Hoc noie etiā vocatus est locus vltra ęgyptū ꝛ ethyopas.

Abacti dicebantur magistratus qui coacti deposuer̄t imperium.

Abactores qui sint: quere in dictione abigeus.

Abaphus pen. cor. latine dicit̄ non tinctus. Sic dibapha dicuntur bis tincta οτιαστερητικον μοριον και βαπτω το λουω και το χρωματιζω οθεν βαπτισγησ και βαπται περσων αριστοφανησ quare bapte sacerdotes vel baptista nihil aliud significat q̄ immersores.

Abauus penul. cor. dictus est pater proaui: q̄ non longe sit ab auo. Sic abauia mater proaui.

Abdera pe. pro. vbs trachię. Democriti phi ꝛ protagorę sophistę patria quā Diomedis sor. condidit: ꝛ a se cognominauit. De hac Ouid. Aut te deuoueat certis abdera diebus. Hęc postea collapsa Claçomene a claçomenijs ex asia venientibus qui eā in maiorē formā redegerunt/vocata est: iuxta quam bystonium stagnū fuisse dicitur: in quo cuncta natantia demergunt: vnde nomen habet βυσσαω neco/demergo. Hinc sit nomen patriū abderita.

Abdico as. pe. cor. expello/quasi longe dico /amoueo. Unde ꝛ abdicare filiū dicimus: qđ est bonis priuare ꝛ quasi extra familiā abijcere/dū pater adhuc viuit. Exheredatio ꝙo post mortē patrū ꝓprie fieri dicitur. Lactā. lib. ij. Quę facta cū pater recognouisset/abdicauit atq̄ expulit filiū. Et abdicare est renūciare: qđ pertinet ad magistratū. Liui. lib. iiij. Dictator bello ita gesto: vt nō tam fortunę defuisse videret: felicitatem q̄ gloria maior in vrbem redijt/magistratuq̄ se abdicauit. Item Repudiare. Ter. Sed ex Glicerio natū vt vidit puerulū Chremes recusat nuptias generū abdicat. Item negare. Pac. in Atlanta regno expellunt/consanguineā esse abdicant.

Abdico is. pe. pro. ri. tū. significat abnego/ detestor. q̄.

Abdo is. didi. itum. ex ab ꝛ do. significat abscondo. Liui. lib. ij. Abdito/intra vestem ferro proficiscit̄. Virgi. ꝓ includo posuit: Sed pater omnipotens speluncis se abdidit atris.

Abdo indeclinabile nomen ꝓphetę est: ꝛ apud nos seruus eius interpretat̄: debet pronūciari sic απλω.

Abdomē penul. prod. significat pinguedinē quę spinę adhęret: ꝛ in qua renes iacent: dictū q̄ abditū sit. Iuue. Montani q̄s vēter adest abdomine tard⁹. Cor. Cel. lib. iiij. Ipsa autē ilia inter coxas ꝛ pubē in imo ventre posita sunt: a quib⁹ ac pube abdomen sursum versus ad hypochondria peruenit. Plau. in Cur. Pernam abdomen suis glandiū. Quidā abdomen intelligūt sumen: hoc est suillas cum lacte suo mammas a lacte iam fugato et abdito ex vicino sumpta occasiōe cuz abdomen interius sit. Sumen vero exterius. Plini⁹ us libro. ij. Huius ꝛ sumen optimum si modo fetus non hauserit electitię deterrimuz antiqui abdomen vocant.

Abduco is. penul. prod. significat inde seu extra duco. Sal. Reliqs Catilina per montes asperos magnis itineribus in agr̄ Pistoriensem abducit. Lactā. lib.

ūñ. pro violēter ducere posuit atq; abigere. Postremo capti abductiq; Babylonem/pœnas impietatis suę graui seruitio perpenderūt. Sic Curtius cū ait/armentū omne abductū. Interdū abducere est a loco ꝙa psona abstrahere/alienare. Ou. Metel. Me interea nec domesticus dolor/nec cuiusq; iniuria abrepub. abducet. Cice. lib. j. Tus. p translationē dixit. Magni ē ingenij reuocare mētē a sēsib⁹/z cogitationē a consuetudine abducere. Interdū ponit̄ p simplici. Liui. Flaui⁹ supplemētū oīe ab Roma abduxerat.

Abeo is. iui vel ij. itum. discedo. Li. li. j. Hęc locutus sublimis abiit. Inde Abitus z abitio p discessu. Terē. in heau. Propter-eā hęc turba atq; abitio venit. Et abire dicit̄ qō nos paulatim deserit. Idē i adelp. Mensęs abierūt decē. i. efluxerunt. Et abi dicimus quasi hęrēti morātiq;. Idē. Vos istec intro auferte: abite. Q̄nq; abire denotat motum ad quē qō est ire. ꝙ motum de quo inclusum habeat. Piero. lib. j. Regū. Abiit ergo Dauid z viri eius in cellā.

Abelline pe. pd. dictę sunt auellanę: ab abellino campanię oppido vbi abundant.

Aberceo es. er ab et arceo: significat prohibeo. Plau. Atq; eam abarcet domo.

Aberro as. valde erro: longe digredior. Lac. libro. iiij. A q̄ hi duo riui si aberrauerint/aresc̄at necesse ē. Cice. lib. v. Tusc. Sed redeat vñ aberrauit oratio. Inde aberratio profugiū. Idē Cassio. Verūtamen aliam aberrationē a molestijs nō habemus.

Aberunco cas. componitur ex duabus prępositionibus: scz e. cū runco/et ab cum erunco. Runcare ꝺo est vellere. Nam proprie de herbis dicitur cū euelluntur. Columel. libro. ij. Frequentem tamē exigunt sarritionē et runcationem vt herbis liberent̄. Eruncо similiter. Idem de Medica. Cū seueris eam sępius irrigato. Paucos deide post dies vbi cęperit fruticare: oīes alterius generis herbas erūcato. Aberunco aūt p translationē. Cicero de fi. bo. posuit pro auerto/depello/euerto. Dij maluerunt meliora: atq; vtinā amentiā aberūcassent meā. Liui⁹ li. viij. Placuit ad aberuncandā deorum iram victimas cedi.

Abforе pe. cor. significat abfuturum esse. Quę duo perb. scribuntur: ne si per geminū ff. scriberent̄: composita quis crederet ex ad: quę oppositū significaret. Nā vt illa nō futuꝝ dicunt cū ad tempus deneget: sic ista cū aduenturū tēpus designāt. Qui. Esse quoq; in fatis reminiscit̄ afforе tps. Licet Sta. li. j. The. accipere videat̄ i significatiōe p̄sentis. Sensit manifesto numine ductos afforе quos nexis ambagib⁹ augur Apollo. Sic abforē, p abesse: afforē adessem. Virg. Atq; vtinā rex ipse noto cōpulsus eodē Afforet gręgas. De alijs a forе cōpositis vide in dictione forē.

Abgrego as. pe. cor. ab grege duco: vel ex plurib⁹ gregibus partes subduco. Huic contrarium est aggrego quod est addo/et quasi in gregem duco. Disgrego ꝺo et segrego/pro dissungo poni solent: quibus contrarium est congrego.

Abhinc vna pars et cum actō: significat ante hac. Teren. in And. Interea mulier quędā abhinc triennio ex andro cōmigrauit huc vicinię. Sic dicim⁹. Abhinc decē annos/pro ante decē annos.

Abhorreo es. rui. mō cū actō/mō cum abltō iungitur. Liu. lib. iiij. Parū abhorrēs famā ampliatā. Suet. de aug. Nā pumillos atq; distortos/et oīis generis eiusdē: vt ludibria nature/maliq; oīis abhorruit. Lactā. lib. iij. Nō est sapientia si cętū hominū abhorret. De abltō abunde reperiuntur exempla. Nec mirū si accusatiuū regit et abltū: quoniā ei⁹ simplex horreo duplici significatione fungitur: hoc est horridus sū. Piero. Horrebāt sacco mębra deformia. Et timeo. Virg. lib. iij. Geor. Nec varios horret strepitus. Et in altera abltō/in altera construitur actō: hoc facit abhorreo: cuius significatio duplex est/duplici q̄ casu construit̄. Cū em̄ accusatiuo iungit̄: i simili re significatione sumit̄ qua horreo. Tūc em̄ quasi rē prorimā audire vel aspicere id ptimescimus execramurq;. Cum ꝺo abltō: tunc/pcul nos esse ab eo quod nō placet/vel qō refugimus demonstramus: vt si dicero: hanc rē abhorreo: significat execror et patineque. Abhorreo ab hac re. i. alienus factus sum/vel procul esse volo. A multis em̄ pcul esse volumus/vt a rebus venereis: licet nostris sensibus plerūq; odiose non sint: sed animi moderatione ab illis abesse studemus/ne nobis officiant. Forte decepit Lau. vallā ab p̄positio: q̄ ablatiuū exigere videt̄. Sed si hoc in plerisq; verbis fiat/nō tamē in oīibus: sicut in abluo/abluo/et huiusmodi: quę accusatiuū/nō ablatiuū postulant. Amb. lib. j. offic. hoc verbo vsus est absolute cū inquit: Legim⁹ officiū dici a nobis posse: nec ratio ipsa abhorret. i. aliena est. Quandoquidem ab efficiendo dictū putamus/quasi efficiū.

Abhorresco: valde timeo/seu in horroꝝ habeo: z quasi videre nō patior. Lactātius de ira. Quē terra contremiscit: cęlumq; et mare/et latebrę tartareę/et dęmones abhorrescunt.

Abies abietis: penultima correpta: arbor dicta ꝙ prę cęteris arboribus longe eat. Hanc quidā gallicā vocant propter candorē. Hęc arbor pulcherrima in tribus: vt inquit Plinius libro decimosexto. Pręcipua autem dos est crispantibus et intorto quodā discursu venaꝝ pręciosis. Pondus sustinere in edificijs valida est. Abies etiā in transuersum posita renititur ponderi: nec temere rumpitur priusq; carieq; viribus deficit. Abies arborum altissima rectissimaq; est: cuius pars inferior enodis est/et sappinus vocat̄: superior nodosa duriorq; est: et fusternā vocāt. Quādo pręcipit Cato prelū ex sappino faciendū: intelligi vult ex abiete enodi: quę pars a terra est. Huius diminutiuū est abiecula. Grece dicitur ελάτη: forsan ab ελαύω: impello/produco/prolongo.

Abiegnus na. num. quod est materiatum ex abiete: vt abiegnę trabes.

Abietarius: faber lignarius/negociator ab abietibus et alijs lignorum generibus: vt apud Exoꝺ. Faciant opera abietarij. Vi etiam materiarij dicuntur a materie: cuius noīe ligna quę ad ędificandū fulciendūq; necessaria sunt/intelligēda esse declarat iurecōsul⁹.

Abūcio cis. penultima correpta/z per geminū. ij. quia mutatur a in i. quę tamen in pręterito conuertitur in e. Est autem abūcere: a se longe iacere/reijcere/vilipendere. Lactantius libro quarto. Docerentq; iustitiā: quā populus perfidus abiecerat. Vnde abiecti dicuntur viles ac contempti.

Abiecto abiectas frequentatiuum: significat frequenter abūcio.

Abigo gis. penultima correpta: ex ab et ago: significat rem odiosam/molestam damnosamq; a loco fugo: vt abegi canes a cęnaculo/et aues a segete. Quandoq; abigere est abducere: et hoc siue vi siue dolo fiat. Liuius. Herculē in ea loca geryone interempto/boues mira specie abegisse ferūt. Refertur q̄nq; ad homines/quandoq; ad res spūales. Plautus. Abigam ego iam illū aduenientē ab ędibus. Leo papa. Abigatur prope terrenarū caligo rationū. Huic simile est amoueo/sed mitius. Plautus. Amoui a foribus maximā molestiam. Quandoq; significat simpliciter ante pellere: vt sit cū boues ad pascua mittūtur. Var. lib. ij. Itaq; greges ouiū longe abiguntur ex Apulia in samniū estiuatū.

Abigeus et abactor: vtrumq; ab abigo. Et est abactor quicunq; greges abducit. Nā abactores vocantur

pecuariorū animaliū fures latrūculiue. Abigei autē (vt auctor est Vlpianus) dicūt qui pecora de pascuis vl' ex armētis subtrahūt/ & quodāmodo deūdantur: et abigendi studiū quasi artē exercent: equos de armentis/ vel oues de gregibus abducentes. Leterum siquis ouē oberrantē/ vel equos in solitudine relictos abduxerit: non est abigeus/ sed fur potius. Scribit et Claudius. Quantitas discernit furem ab abigeo. Qui em̄ vnā suē surripuerit/ vt fur coercebitur. Qui gregem/ vt abigeus.

Abigeatus tus. ipse abigendi actus/ siue crimen abactionis intelligitur.

Abyla/ penultima producta. Potest tamen esse dichrona. Stephanus Byçantius multa in libro de populis et vrbibus: Et Dionysius libycus αλλήτοι πυμαθη μεν αγαυων εστιν ιβηρων Υει ἓων ακεαριο προσ εσπερ οὐ ευδεοι ἀκριὴη λαων αλυβη κεῖται μια ἦσ Ζευ πέρερθε ἴαοἦησσσσ χαριεσσα vbi multa Eustachius scribit. Et notandū est alybā dici a grecis & nō abylam: nisi dicamus esse metathesin: sed sit vt lubeat: omnino per y psilon scribi oportere/ clarū est: mons est excelsus calpe qui in Hispania est oppoītus: quos ambos Herculis columnas dicunt.

Abintegro penul. cor. significat denuo: quasi res perfecta rursus inchoetur.

Abintestato aduerbiū significat sine testamento.

Abiudico. as. pe. cor. significat rem de qua controuersia est per iudiciū: aufero alienoue. Unde ager abiudicatus a Liuio dictus: quē Romani per iniquū iudiciū interceperant eripuerātq; Lice. in ver. acti. ij. Nulla res cuiusq; tam patria atq; auita fuit: quę nō imperio istius abiudicaret. Huic cōtrariū est abiudico quod est p sententiā et iudiciū tribuo assignoue: vt est illud. Et abiudicauit fieri petitionē eoꝝ.

Abiungo. is. separo. Virgilius libro. iij. Geor. Et tristis arator Deserē abiungēs fraterna cede iuuencū. Huic contrariū est adiungo. is.

Abiungo. as. penul. cor. ppric a iugo alieno: sed p trālationē significat a re cui dicatus sū disiungo. Dac. Quę res a stabulis abiugat certū est loqui. Huic cōtrariū est adiugo/ quod est iuxta iugo: quod fit cū duo boues ad vnū iugū iunguntur. Plau. p trālationē dixit. Pater est aia adiugat voluntatē. Et Lactan. de opi. Ut em̄ puisū est in singulis quibuscūq; fingēdis: quatenꝰ & ministerio mēbroꝝ ad necessaria vitę vterentur: & quatenus adiugatis corporibus & lata soboles vniuersas generatim conseruaret animātes.

Abiuro. ras. penul. produ. significat rem mihi creditā iureiurando nego. Plau. in Cur. Egon a lenone ęq; mancipio accipio: quibus sui nihil est nisi vna lingua: qui abiurauit si quid creditū est. Et abiurare est contra ius aliquid tenere. Virgi. lib. viij. Abstractę boues abiuratęq; rapinę.

Abiurati dicuntur: qui vinculo quodā amicicię astricti sunt. Hi ab alijs deuoti appellantur. Pli. in prologo. Scito conferentē me auctores deprehēdisse ab abiuratissimis et proximis veteres transcriptos neq; nominatos. i. coniunctissimis.

Ablacto as. a lacte remoueo. Hieron. in li. j. Regū. Non vadā donec ablactetur infans.

Ablaqueo queas. a laqueis expedio: sed in frequentiore vsu significat quod vulgo dicitur discalcio: quod fit cum circū arbores fodimus terrā: et radices superiores recidimus/ vt magis fructificent. Columella libro tertio. Uinea vetus neq; ablaqueāda est: ne radices quas in sūmo habet inarescant: neq; aranda: ne radices abrumpantur. Palladius. Januario mēse locis tēperatis ablaqueandę sunt vites: quod Itali excodicare appellant: id est circa vitis codicē dolabra terrā diligenter aperire: vt solis temporibus et imbribus prouocentur.

Ablatiuus casus quādoq; p genitiuo ponitur. Virgi. Illa ferax oleo est. Quandoq; p accusatiuo: vt Bracchia & pulchro veniēs in corpore virtus.

Ablego as. penul. pro. Inde aliquo mitto. Liui° libro j. Pueros venatū ablegauit. Dicit et de animalibus. Columella lib. vij. Iteraq; cū ablegabunt in ea loca producēda erunt: quibus nullū impascit pecus.

Abligurio abligurr penultima correpta: liguriēdo absumo. Teren. in Eu. Ytidem patria qui abligurierat

Ablepsia αβλεψια latine cęcitas & incon (bona. siderantia: et habet accentū in penultima λεγεται και τυφλοτησ οτιαστιρητικη ἐστι και βλεπωτο οραω.

Abluo is. vide in dictione lauo as. Similit abluo quęre in eius simplici luo.

Abloco as. penul. cor. alijs afficto. Vide in dictiōe loco.

Abnego gas. penult. cor. maxime nego quod maxime ꝓsteri debeo: vt fidem/ pietatē/ & hmōi: quod vulgo renegare dicit. Lactan. li. quinto. Nec em̄ poterūt retinere pietatē: qui cōmunē omniū patrē deū tanq; ꝓdigi atq; rebelles liberi abnegassent.

Abnepos penultima correpta/ filius pronepotis: quasi seiunctus a nepote. Est enim inter ipsum et nepotem pronepos.

Abnormis: sine norma. Horaci° libro Ser. Rusticus abnormi sapiens.

Abnuo abnuis. nui. nutū. ex ab et nuo: significat capite aliquid semel nego/ cuius et oculis et manibus id fieri possit. Nuere em̄ apud veteres pro velle ponebatur. Unde nutꝰ & numen: quod est dei nutus: hoc est imperiū et potestas. Virgili°. Deo sine numine venti audetis. Nutus vo significat quod fit oculis/ vel capite/ vel manibus. Idē. Annuit: et totum nutu tremefecit olympū. Ponitur et pro voluntate quę et huiusmodi signo declinat: siue affirmādo/ siue negando. Liuius. Sub vmbra Scipionis ciuitatē dominam orbis terrarū latere nutus eius pro decretis patrum/ pro populi iussis esse. Plinius libro primo epistolarū: docet nutū dici quando annuimus: renutū quando recusamus. Sic em̄ ait. Nam ego quoq; simili nutu ac renutu respondere voto tuo possū. Suetonius vo in Uespa. nutū accipit ꝓ renutu/ cū ait: Adolescentulū fragrantē vnguento cū pro imperata ꝓfectura gratias ageret: nutu aspernatus voce etiā grauissima increpuit. Maluisse aliū oboluisses. Litteraq; reuocauit. A nuo fit nuto nutas frequentatiuū: quod est sepe capite hmōi signū facio. Quandoq; etiam nutare ponitur pro moueri: et quasi ruinā minari/ tractū a motu capitis: quod inclinādo affirmamus/ concutiendo negare solemus. Unde nutare edificia dicimus/ cū male solidata ruinā minitātur. Transferē etiā ad animū: et pro titubare: id ē dubitare sumit in quā partē ꝓtendū sit. Abnuto penultima producta: est sepe signo capitis vicinis quidpiam nego. Plautus in captiu. Quid mihi abnutas? Cōtraria huic verbo abnuo sunt: nuo/ annuo pro assentior: & nutu assensū prębeo/ faueo. Innuo: signo aliquo voluntatē meā ostendo: siue affirmē siue negem aliqd. Terē. Nihil nisi abiens mihi innuit. Renuo: refuto. Nonius inter nutare/ nuere & nictare hoc interesse scribit: q nutare capitis sit inclinādo aut gyrū mouendo. Nuere narīū vel labiorū. Nictare oculoꝝ patefaciendo eos: aut claudendo/ vel vtrūq; vel alterū. Plaut° i Asina. Nec illa vlli homini nutet/ nictet/ annuat. Hoc est. Nec capite signū faciat: nec facienti assentiat: nec oculis quicq; indicet.

Aboleo aboles penultima correpta: leui. vel lui. etum vel itum, significat callo/ rollo/ abrado/ destruo: vt ne

odor quidē eius relinquatur. Lactan. libro. j. Decretū est vt hi libri abolerentur.

Abolesco: ad nihilum redigor. Columella libro quarto. Eademq; nec imbribus putrescit: nec siccitatibus abolescit.

Abolla: vestis senatoria/quasi abulla: q̄ vndiq; sit bullata. Alij accipiunt abollam pro veste duplici panno confecta/vt scholastica. ⁊ grece diploide: que etiā quandoq; p veste militari sumit: vt est apud Iuuenalē. Nescit cui dederat tyriā crispin⁹ abollā. Quādoq; p veste cynici philosophi. Nā greci milites et philosophi palliati seu chlamydati incedebant. Vñ Martian⁹ de cynico ph̄o. Lerea quē nudi tegit vror abolla grabati: Cuius χλαμυσ κλαμδοσ λεγεται απο του χλιαινε ιρ τροπη του ειστα σημαινε δια ι μαλια τηυ θερμοτητα. Ita scribit Nicolaus Actiacus et Boscopulus: et proprie chlaena dicitur: id est sagū: supra vestisq; neq; chlamys significat id genus indumenti: quod vulgus appellat cupponem: nā greci nō habebant: nec in grecia etiā illis tēporibus vruntur: vt ostendit Homerus vbiq;: et ideo vide ne erres: sed vtebantur (vt ita dicā) vno corrects: vt videmus in Grecia.

Abomior penultima correpta: ex ab ⁊ ominor: de quo infra. Est autē abominari execrari/fastidire: et quasi p malo omine habere. Plinius. Abominamur recedēte aliquo ab epulis simul verri solū: aut bibēte qui ua mensā vel repositoriū tolli inauspicatissimū iudicatur. Grece dicit βδελυττομαι.

Aborigines penultima correpta: quasi sine origine dicti sunt populi antiquissimi/qui tenuerunt agrū: qui nūc ē populi Romani: quia vagi ⁊ sine laribus erāt: aut quasi quod primi visi sint tanq; editi sine patribus: aut q̄ ex varia gentium colluuione mixti erant. Di postea aduentu Enee phrygibus iuncti: latini vno noie appellati sunt. Possunt tñ et aliarū vrbiū aborigines dici primi cultores: ac si sint terra geniti hoies a p̄ncipio ibi cōmorantes ελληνιστι προ ιερογερεσ καλεονται προτεροσ και γερραω λεγονται και εγχωριοι.

Aborior eris. vel iris. aborsiuū facio. Varro. Vinum quod ibi natum sit in quodam loco si pregnās biberit fieri vt aboriatur. Gellius libro. xj. Vituntur vt fetus quoq; ipsi in corpore suo concepti aboriantur. Hinc aborsus aborta aborsū: et aborsus tus. dictus q̄ nō sit tempestiue ortus. Plinius. Extat in monumentis medicorum: et quibus talia consectari cure fuit vno aborsu duodecim puerperia. Nonius: Aborior etiam aborsum facit: quod tamē ab orior magis est: ⁊ hāc inter aborsū et aborsū signat distantiā: q̄ aborsus ille dicēdus sit/qui est in primis mēsibus cū cōceptui exordiū factū est. Aborsus ,pe tps pariē di: tunc em̄ morīē qō nascīē: grece εκτιρωσκω dicitur: et inde εκτρωμα εκτρωματωσ aborsiu⁹ dicitur ab εξ και τιτρωσκω.

Aborsiuus aborsiua aborsiuū: penul. produ. quod aborsū facere potest. Plini⁹. Oscitatio quidē i enixu lę talis est/sicut sternutasse a coitu aborsiuū.

Aborsiū idē qō aborsus. Hieronym⁹ ad Pāma. Dū crebris aborsus ⁊ expta fecūditate cōcepta iā despe rat liberos: passa est aliquid de Rachelis exemplo.

Aborsio onis. idē quod aborsiuū. Gellius lib. iij. Cum aborsio quibusdā nō partus videret intēpestiuitas. Per translationē. Li. p Clue. posuit. Sed hec solutio legaror/nō merces aborsionis apellāda sit.

Aborsio is. iui. itū. immaturū fetū edo. Columella lib. viij. Nec tñ ea sola cā aborsit: sed etiā glans cū citra satietatē data est. Est ⁊ aborsio: deponēs.

Aborso aborsas: est eiusdem significationis cum aborsio: nam significat aborsiuū facere. Julius firmicus libro sexto matheseos. Aborsauit filios geminos.

Abrado dis. penul. producta: de aliquo quidpiā auferro. Columella libro. iij. Arida ⁊ vetera: que falce amputari nō possunt: acuta dolabra abradito.

Ab re: quasi preter rem/preter rationem. Hoc est indecens preter propositū/sine causa. Suetonius in Augusto: Et quando ad hoc ventum est: non abre fuerit subtexere: que ei priusq; nascereturin ipso natali die deinceps euenerint: id est preter ,ppositū/sine ratione siue incōueniēs. Liuius. Hec si omnis diuini humanīq; iurę memoria aboleuit: noua pegrinaq; oia p̄scis ac patrijs ꝑferēdo: haud ab re duri verbis quo q; ipsis vt tradita nuncupataq; sunt referre.

Ab re tua: significat a negocijs tuis familiarib⁹/seu cōtra cōmodū tuum. Terētius in Heau. Tantū ne est ab re tua tibi: alienā vt cures que nihil ad te attinēt. Huic contrariū est ex re tua: quod est ex vtilitate ⁊ cōmodo tuo: sicut E republica/ex vtilitate et cōmodo publico. Idē dicīē ex re: hoc est ex vtilitate: vt. ff. si certū petatur. l. e re est ⁊c. Ubi misere sudat interpres: dubitans an legendū sit here pro hereliter ⁊c.

Abrenuncio abrenuncias: ex ab ⁊ re ⁊ nuncio: significat a me renūciando/amouco/renuo. Et tam datiuo q̄ accusatiuo iungitur.

Abripio abripis penultima correpta: quasi aufero est. Nam de his dicitur que auferri possunt: vt vestis/liber/⁊ huiusmodi. Aliquādo abripere est vt abducere: vt virum/mulierē/iumenta. Terentius in Eunucho. Ex attica hāc abreptā. Cice. ad Quirites. Nec patiamini me a meis liberis abstractum/a coniuge abreptū/ab aris focisq; innocentē protectū vitā dergere in exilio. Nam ab ,ppię rei ablationē denotat. Huic contrariū est arripio: quod ex ad ⁊ rapio cōponitur: que attractionē significat. Unde ⁊ pro accipio ponit. Cicero in Catone. Nō cani/non rugę repente auctoritatē arripere possunt: sed honeste acta superiorętas fructus capit auctoritatis extremos. Aliquādo significat vehemēter ad me rapio: vt sit cū celeri quadā animi corporisq; vehemētia ad nos trahim⁹. Liuius libro primo. Tum Tarquinius necessitate: iam etiam ipsa cogente: eltima audere. multo ⁊ etate et viribus validior medium Seruium arripit: elatumq; e curia in inferiorem partem per gradus deijcit. Aliquando subito eleuo. Plautus in curcu. Ain forias me arripui. Aliquādo celeriter rapere/inuadere. Virgilius. Hanc arripe velis.

Abrogo abrogas penultima correpta: infirmo. Seruius. Abrogatur legi cum prorsus tollitur lex: derogatur cum pars sustollitur. Cicero ad Herennium. Illa defensio tenuis est/cum ostenditur id factū esse quod ea lex sanciat: cui legi abrogatū vel derogatū sit. Dicimus autē: abrogatur legi/et abrogatur lex. Interdū abrogare est per rogationē auferre. Cui cōtrariū est arrogare. Liuius libro tertio. Ut quicquid vi tribunitia arrogatum esset: id comitijs ibi abrogaretur. Interdum est simpliciter auferre. Cicero libro primo ad Heren. Nā et periculosum est nequādo plus minusue dicamus: et suspitionē affert auditori meditationis ⁊ artificij: que res fidē abrogat oration. Abrogati quoq; (vt scribit Bel.) dicuntur: qui cū sui iuris sunt: in alienā sese potestatē tradunt: eiusq; rei ipsi auctores sunt.

Abrotanū penultima correpta: herba calidę virtutis. Horaci⁹. Abrotanū egro nō audet nisi q̄ didicit dare. Sed Aeti⁹ amulin⁹ li. j. simpliciū: multa d abrotano: ⁊ Galenus de simplici medicina/et diascorides.

Abrodiet⁹ cognomē fuit Ulyssis pictoris nobilissimi: qō latine significat delicatū atq; elegās. Talē aūt se ipse putauit herculēq; pingi fecit: asseuerās eū a se talē pictū qualē sepe in quiete vidisset.

Abrotonion nomen mulieris: ab ἄβρον τοῦρυ φερον quod est glabrum siue delicatū latine: amplexibus apta dicitur. In quo vocabulo id iubet adnotare: quę apud grecos in on exeunt apud nos in um exire. In um autē exeuntia omnia esse neutra/ęter mulierū proprią quę feminina sunt: vt glyceriū/philotium/eustochiū/et similia. Licet ergo vtrięq; sexui conueniant: vt scortum et mancipiū: et pluralia in a. pro hominibus ponātur: vt seruitia ꝓ seruis: ministeria pro ministris. Et licet flumen notent: vt rhenum/crustumiū: aut fructuū nomina pro arborū nominibus ponātur: vt poma apud Tibullū: aut q̄uis animalia (quę paucissima sunt: z quę masculina/aut feminina/aut cōmunia esse debent) significent/vt ostrea: tamen qz in um exeunt/aut singulariter per um terminent: supradicta omnia censebunē neutra.

Abrumpo: incido/interrumpo/diūcio/auello. Virgilius libro tertio Georgicorū. Nec somnos abrumpit cura salubres. Vnde loca abrupta diuulsa/atq; ob id inuia dicunt. Hieronymus libro ꝑmo Regū. Perrexit Saul ad inuestigandū Dauid/etiā sup abruptissimas petras: quę solis ibicibus peruię sunt. Huius significationis est prerumpo.

Abs significat id quod apud grecos ἀπό. Et vt in littera a. tactū est: gaudet pręponi incipientibus ab q. et t. Terentius. Abs quiuis homine beneficiū accipere gaudeas. Sic diligo: abs te dicimus.

Abscedo abscedis penultima producta: ex abs et cedo significat recedo. A quo abscessus z abscessio: quę fere idem significant: cum tamen accessus accessio sępe differant: nam accessus est aggressus: accessio instrumentū et interdū aggressio: de quibus alibi latius dicemus. Aliqū tamē abscessus dicitur cōcursus mali humoris in aliquā partē corporis: ex quo suppuratio fit: quā greci vocant apostema.

Abscido abscidis penul. pro. ex abs et cedo: significat inde seco: vt est illud. Et abscidit auriculam eius dexterā. Quod tamē media correpta quidā pronunciant tanq̄ ab abscindo sit ꝓteritū: cuius media interdū corripitur: vt Eneid. iij. Hesperiū siculo latus abscidit: aruaq; et vrbes z̄c. Quinetiā frequētior est vsus verbi abscindo q̄ abscido: cū contra prędo frequētius q̄ prescindo reperiatur.

Abscindo abscindis/in de Scindo. Iuuen. Quid tamē expectant phrygio quos tempus erat tā Dorę superuacuam cultris abscindere carnem?

Abscio scis. Abscire ē de memoria exire. Descire autē (vt suo loco dicem⁹) ē ab obediētia pōris ducę discedere.

Abscōdo dis. abscōdi: abscōditū vel abscōsū oc (dereculto. Vnde absconsum: abditū occultum.

Absimilis: multū dissimilis. Columella libro quarto. Materiā fructuq; nisi q̄ duplicem nō absimilem minor germanę gerit. Frequens autē est huius vocabuli cū negatione vsus: vt haud aut nō absimilis z̄c. Quę locutio figurata est: z fere p liptoten plus innuit cū minus dicat: vt hic: Nō absimilē dixisse videtur pro plane et multum simile.

Absentio absentis/absensi absensū: significat dissentiō nā qui minime conuenit dissentire videtur.

Absynthiū: herba amara: a qua populi quidam cognominati sunt: qui iuxta pontū habitant: vbi mōs eiusdem nominis habetur. Ouidius libro quinto de tristibus. Cana prius gelido desint absynthia ponto. Bręce ἀβσυρθίον τουαβσυρθίου vulgo dicunt medicum: vel assenzo/hortorum est.

Absis absidos siue grecorum: apsis fornix: et curuatura proprie in curribus ἀποτου ἁπτειν. Id est tangendo: licet multa significet: quia rotę cum volūuntur contingant terram. Sed in cęlo absides capiuntur pro circulis ἀψισ ἀβσιδ ἀψισ pro macula regis. Homerus libro quinto Iliados. Estq; curuatura rotę: scz lignum sup̄a rotas tenens scalas. Immo curuatura rotarum/in qua figuntur radii: vt libro secundo Hesiodus: ἀξονδε επ τα ποδην μαλα γαρ ρυσοι αρ ϝερσ ουτω ειδεκερ οκταπποδην απο και σφυραν κεσ μοιο τρισπιθαμου δαφιν ταμνειν δεκα δωρα μαξης: id est z axę septē pedum. Valde enim vtięq; tibi sufficiens sic: si autē octopedalem: etiā malleum abscinderes trium palmorum absidem decem lignis compacto currui: ita sunt de verbo ad verbū traducta: sed quoniam locus iste hesiodi est dubius: videamus interpretē Manuel ita moscopulus niterpres ibi sic scribit: ἐισκατασκευην διαφιδοσ τεμνε ξυλον τριων σπιθαμων ερεκα μαξεσ δωδε κα δωρ ουη ιρα ποιησεισ αμαξαν τουτεστιν τροχον της αμαξης δεκα δωρων την διαμεκρον εχουσα. Sed demetrius moschus dicit: quid est dicere hoc: intellige autē tu textū qui est clarissimus sic: trium spithamarū latitudine diametri in circumferentia rotę incide curuaturā rotarum: quia non sunt graues bobus ad trahendū: incide dico currui compacto ex decem lignis: id est qui currus fit ex pluribus lignis: et decanus est numerus qui est perfectus: nā Δουρη dicit lignū: sed Dorice ου vertitur in ω. et dicit Δωρα lignū: q̄uis sit etiam genus mensurę spithamę ē mēsura a cuspide pollicis ad extremitatē annularis digiti.

Absisto absistis: a loco siue inde discedo. Virgilius. Nec prius absistit/q̄ septem ingentia victor: corpa fundat humi. Huic contrarium est assisto. Sed cum locus exprimitur abscedo tm̄ significat. Idem libro septimo. Centum grei claudunt vectes grernaq; ferri Robora: nec custos absistit limine Ian⁹. Q̄uq; absistere ponitur ꝓ desistere/desinere/abstinere. Liuius libro nono. Legatos misere ad consulē romanum vt receptis equitibus qui causa belli essent absisteret obsidione. Claudi. Absiste rogari. In quoꝝ vltimo exemplo nō videtur ita verbi proprietas obseruata vt in superioribus. Nā sistere nō est absolute stare/aut prędentē esse/sed facere stare aut adesse. Vnde est illud poete. Annam chara mihi nutrix huc siste sororem. Quocirca absistere nō tā est desinere: vt Claudiani exemplo: pro quo sępe desistere vsurpatur/q̄ abscedere: vt in liuiano dicto.

Absoleo es. pe. corre. Absolere ē ab vsu recedere. Vñ absoletus: locus neglectus z sordidus dicit.

Absoluo absoluis: perficio/finio. Hellius libro secundo. Septima fere hebdomadę: id est nono z quadragesimo die tot⁹ homo in vtero absoluitur. Item absoluere est parcere/z precio reddito dimittere/liberare. Liuius libro secūdo. Latę deinde leges: quę cōsulem regni suspitione absoluerēt: id est liberarent. Sed cū de peccato siue de peccati pęna agitur: genitiuum regere potest. Licero libro secundo ad Herenniū. Cecilius iudex absoluit iniuriarū illum qui L. Actiū poetam in cęna nominatim lęserat. Plinius libro. xiij. Inuenimus egnati vrotē cum vinū bibisset e dolio/interfectā fuisse a marito: eumq; cedis a Romulo absolutū. Item euadere. Plautus i Amphitrione. Curauit vno vt fętu fieret: vno vt labore absoluat erumnas duas. Itē expedire: vt apud eundem in Cur. Sequere hac te absoluā/qua aduenisti gratia. Et in Epi. Te absoluā breui.

Absonus na. nū. pe. cor.: qđ ē qui soni z fere sine sono/vl nō recte sonās siue nihil prędēs sed aduersās. Li. libro. j. Hęc ferme romulo regnante domi militięq; gesta: quoꝝ nihil absonū fidei. Licero ꝓpte. Sed sūt quidā aut lingua ita hęsitātes/aut ita voce absoni.

Absono absonas penultima correpta: dissono/male so

no. Vide in Sono.

Absorbeo absorbes absorbui absorbitū: ꝛ absorbo absorbis absorpsi ptū. valde siue in rotū sorbeo/deuo

Absq; prepositio separatiua est: vt absq; pecunia difficile vitā traducas. Aliquando est aduerbiū. Terentius in Hecyra. O fortunatus sum ceteris rebus absq; vna hac foret hanc matrē habēs. Ubi potius legetur: absq; vna hec foret/q̄ hac foret. Nam sensus est: absq;.i. nisi hec vna.s.res: videlicet coniūx ex alieno (vt tūc putabat) pariens esset. Et licet absq; est sepatiua ꝓpositio: ab tamen ꝛ abs passionē aut discessionē notāt: vt diligo: abs te: discedo abs quolibet improbo. Ceterū ab/abs ꝛ au: nihil differre videntur preterq̄ in consonantia. Nam vni verbo in diuersis temporibus non mutata significatione prepposita per compositionē comperiūtur. Dicimus in presenti ꝛ eius temporibus: aufero/auferebam/auferam/aufer/auferrē ꝛc. In preterito autem ꝛ inde deducti abs: vt abstuli/abstuleram/abstulissem/abstulero/abstuli sse. Porro in supino ꝛ ab eo natis ab: vt ablatum/ablatu/ablatio ꝛc. Utrum autem est/q̄ q̄ particulaq; cum aliis significationē auget: siue affirmatiuam/vt atq; siue negatiuam/ vt neq;: cū abs posita mutet: nā absq; fere idē ē qđ sine. Sed de his

Abstemi⁹: qui se a temeto.i. vino abstinet: cō (sat⁹ est. ponitur ex abstineo ꝛ temeto. Sed nota q̄ aliter sentio q̄ latini in hac dictione: quoniā μεθη grece dicitur ebrietas. Unde per litterarum transpositionem addendo ton/latini dixerunt themeton: ergo prima est longa: et cum th. scribi oporet: quia fortasse aliquis interrogaret quereturq; inde θηλιοσ cū απο γινεται αποθηλιοσ: sed elisa o. vertitur π tenuis in suā aspiratā: ꝛ dicitur αφθηλιοσ aphthemi⁹: nō ergo temeton dicit q̄ tentet mentē: neq; sic scribi debet/abstemius: nisi ob eam regulam latinorum: q̄ greca parce in latinū detorqueant: postea in femini/no dicitur/Abstemia. Ouidius libro.xv. Clitorio quicunq; ſtium de fonte leuauit. Uina fugit gaudet q; meris abstemius vndis.

Absterreo res. significat amouco/repello/,phibeo.

Abstineo abstines penultima correpta: ex abs ꝛ teneo: significat tēpero ꝛ fere contineo. Terētius. Mō manū abstines malitigia. Jungitur quandoq; genitiuo. Horaci⁹ libro tertio Carmi. Nox vbi lusit satis abstineto dixit iratū. Quandoq; ablatiuo cū prepositione. Plautus in Amphitrione. Qui possū hic fortis a me/vt abstineat manū. Justi. lib. j. sine ꝓpositione dixit. Cōtentiq; victoria imperio abstinebāt.

Abstinentia est virtus qua ab alienis abstinemus: nihil cuiq; eripientes.

Absto abstas abstiti abstitum et astatū: significat longe sto. Ouidius tamē libro decimo meta. Abstit ꝓ abstitit dixit. Halcyone lachrymas: et quę par admonet abstit. Ab vtiq; vel abs ideo priuationem significat: quoniā quantū possunt latini vlā greēis accipiunt/vel grecos imitātur. ωσπερ γω παραδειγ ματισηται και συγκαπογιγεται απόσησσ ου ποιητικωσαλλακοινωσουσοσ φορτίζω απο φορτίζω φασκω αποφακω. Et nota q̄ sto stas in compositione facit apud grauissimos auctores in ꝑteritis in aui: vt resto restas restiti. Ut Propertius. Si quid restauerit vmbras. Sic etiā multi alij antiqui scriptores. Sed ne in tā friuolis longior sim pro manifesto approbatoq; relinquimus: sed sit vt iubet manifestū est q̄ abs venit ex greco: vt vidim⁹ supra: ꝛ etiā sto stas ab eodē fonte greco ꝛ deducit. vt ισ ταωισ τωκατα αφαιρεσιν sto latini dolauere.

Abstraho: quasi per vim aut arte aliqua aufero. Cicero libro primo Tusculanarū. Certe si tunc occidissemus mors nos a malꝰ nō a bonis abstraxisset. Huic contrarium est Attraho.

Abstrudo abstrudis penultima producta: ex abs ꝛ trudo: significat abscondo vel claudo. Sed Seruio auctore differunt/q̄ abscondere sit de industria/abstrudere a natura. Virgilius. Ut venis siticis abstrusā excuderet ignem. Plautus in prolo. aul. Atq; aulę timens domo sublatam varijs abstrudit locis. Idē ibi in argumento. Auro formidat Euelio abstrudit fores: id est claudit.

Abstulit ab aufero preteritum est: significatq; aspo:tauit/ademit/eripuit: vel a tollo.

Absum longe sum/discedo: est eadē ratio in hoc verbo composito: quā diximus in verbo illo absto abstas: qm̄ abs more grecorū mutat significationē in dictionibus: ꝛ facit p cōtrariū significare. Sū: id est presens existo: sed absum: id est nō sum hic. Salu. Neq; animus neq; corp⁹ a vobis aberit. Aliter Li. Alter romana castra inquit. xx. milliū spacio aberant hoc mō. Col. lib. sexto. Tabulata inter se min⁹ trinis pedibus absint: id est distātes sint. Hinc absens: sicut a presū presens. Ulpia. Absentem accipimus eū qui nō est in eo loco in quo petitur. Non em̄ trans mare absentem desideramus. Et si forte extra continentiam vrbis sit/abest. Ceterum vsq; ad continentiam nō abesse videbitur si loco latiter. Abesse autem nō videbitur. qui ab hostibus captus est/ sed qui a latronibus detinetur. Paulus. Abesse rem videtur/ si vestimentū scissum reddatur: vel res corrupta redditura sit: veluti scyphi collisi/aut tabula rasa/ pictura: quoniā earum rerum precium nō in substantia/ sed in arte sit positū. Itē si eam dominus rē quę sibi furto aberat/ignorans emerit: recte dicitur res abesse: etiā si id postea ita esse scierit: quia videtur res ei abesse cui preciū abest. Abest etiā (vt scribit Caius) quę in rebus humanis nō sunt. Dicimus autē more attico. Absente nobis et presente nobis: pro absentibus et presentibus nobis: sicut aperite aliquis actutū apud Terētiū in Adelphis. Plau. i Am. Mec nobis ꝓsente quisq; aliqs ausit sunt. Ab absens fit absentior et absentissimus. Augustinus lib. iiij. cōfessi. Mente atq; sensu absentissimus.

Absentaneus nea. neum. quod in absentia fit. Absentia ꝑ ab absens fit.

Absento absentas: absentem facio/seu absens sū. Claudianus. Queri quę tale recessu maluerit damnare decus vetitamq; deorum colloquio patris, pcul absentauerit astris.

Absumo absumis penultima producta: profundo/cōsumo: quasi inde sumo. Ouidius libro primo Fastorū. Querere vt absumant: absūpta requirere certant. Plinius libro vigesimosexto. Corpora defunctorū condita in eo absumi constat intra quadragesimū diē. Justinus. Huius temporibus aquarū illuuies maiore parte grecię absumpsit. Augustinus libro tertio de ciui. dei pro more posuit: q̄ qui moriuntur de medio tollunt. Lucreti⁹ inquit. Anteq; annus terminaret/absumptus est. Huius cōtrariū est assumo: quod est accipio ꝛ ad me sumo. Licero. Neq; id onus inuitus assumpsit. Per translationē signi ficat attribuo: vt apud eundē. Si id mihi assumo/video: id mihi meo iure quodā vendicare.

Absurdus absurda absurdū: quod est dispar/ diuersū/ abhorrens/incōueniens/stultū/deforme/ odiosū/inīquū. Cicero in Ver. Quaricia ꝺo senilis quid sibi velit nō intelligo. Potest em̄ quicq; esse absurdius q̄ q̄ minus vię restat eo plus viatici quęrere.

Absyrtus colchorum regis filius: quē Medea sororem lacerauit iuxta fluuium Absyrtum: in quem conuersum ferunt poete. Sed aliud scribit Orpheus in argonauticis libro secūdo: ꝛ aliud Apolonꝰ rhodius

et Lucillus/Theon et Sophocleus eius interptes libro quarto argonauticorum. Plurimi fuerunt qui apud grecos argonautica scripserint: et dicunt Jasona Medeam ad phęacas adduxisse adhuc intactā: et Absyrtus frater grandi multitudine armatorum sororē est et Jasona subsecutus: adeo ꝙ Arete uxor Alcinoi regis pheacum/ꝛ ipse rex determinauerūt reddi si intacta esset. Quo cognito secū dormiuit: et eo modo habuerunt recedendi facultatē. Fuit insup absyrtus scriptor grecus mirificꝰ: qui scripsit de medicādis equis: et de cura animaliū/ꝛ eor medicina: cūq; ꝛ pulcherrimū ꝛ emēdatissimū habet Antoniꝰ vicecomes vir vt magnificꝰ ita bonꝫ litterarū studiosus in Mediolano/ꝛ studiosor fautor summus.

Absyrtides insulę sunt in adriatico mari. Plinꝰ histo. li. tertio. Absyrtides a Graiis dictę a fratre Medeę ibi interfecto nomine absyrto. Pomponius in adriatico sunt absorus celadusa absyrtis issa.

Abundo abundas: ex ab et vndo. Unde fiunt et exundo et inundo. Est autem abundare affluere/et supra modum aliquē quippiā possidere. Tractū ab amnibus: qui quo magis augentur imbribus: eo maiores/ꝛ crebrioribus vndis erigūtur. Dicit etiā quis abundare: qui successu prospero affluit. Terentius i Phormione. Amore abūdat antipho. Dicimusq; ego abundo pecunia: ꝛ pecunia abūdat mihi. Augustinus libro confes. Mā id furatus sū quod mihi abūdat. Statius in Achilleide. cum accusatiuo Dodo sanguine teucros Undabit campos. Hinc abūdās pro diuite pecunioso/potente/prosluente.

Abundantia/opulentia/satietas. Abundanter ab abūdans aduerbium. Abunde ab abundo: significat copiose/satis superq;. Exundare: valde vndare siue alueum exire. Ambrosius. Cito lutum colligit amnis exundans. Inundare: intus vel valde vndare: id est implere. Idem, Deniq; ebrū putabātur: quibus spiritussanctus inundabat. Quādoq; absolute ponitur pro crescere/ et extra alueū versari. Plinius. Antequā nilus inundaret. Quandoq; pro abluere: ꝛ accusatiuo iungitur. Idē. Agros et sata inundauit. Hinc inundatio pro diluuio: et per translationē pro abundantia et multitudine: vt apud Esaiam. Inundatio camelorum operiet te.

Abutor penultima producta: in vsum cōsumo. Plautus in Asinaria. Ubi illa q̄ dedi ante. Abusa nā si ea durarent mihi/mulier mitteretur ad te. Sepius tamen in malā partē: et perperam siue nimis licenter vtor significat: vt fit cum vtimur aliqua re contra id ad quod est instituta. Ut si in templo negocia sęcularia tractemus/dicemur templo abuti. Licero. Moli abuti nimis patientia nostra. Donatus. Utimur cū honore: Abutimur cū iniuria. Utimur his rebꝰ quę nobis vtentibus permanēt: Abutimur his quę nobis vtentibus pereūt. Ex quo vsus et abusus videtur contraria. Nam vsui est ager/domus: abusui vinum/oleum/ꝛ huiusmodi. Licero. Nō debet inquit ea mulier/cui vir bonorum suorū vsum legauit/cellis vinarijs plenis relictis/putare id ad se pertinere. vsus em̄/non abusus legatus est. Per translationē ꝙ de tempore ꝛ labore dicit abuti: cum tempus in aliqua re magno cum sudore positū frustra contriuimus. Terentius. Nam in scribendis prologis opera abutitur: id est tempore et labore. Dicimus autē: Abutor hac re et hanc rem. Plautus in Bac. Mos aurū abusos. Hinc abusus abusa abusū/abusus abusus/et abusio. Abusiue aduerbiū: quod est impropriē/ꝛ contra naturā vsumq;.

Abydos penulc. produ. vbs Asię a Milesijs cōdita: Gyge lydorū rege permittēte: qui totius Troadis imperiū habuit. Cui Seltos in Europa opponitur intercedēte angusto mari a casu ꝓginis Helleſpōto nūcupato. Id cū Asiā ab europa diuidat Xerses pōte coniūxit. Hinc Abydenus na. num. veluti Leander abydenus dictꝰ est. Unde et Museus σησοσ εην και αβυδοσ εραστιον εγγυδι πορου γει δοσειοι πολησ. Et subdit. ημερσησ, τον εραιερ ολεπτολιεθρον αβυδου αμφο/ τερων πτωλιων περικαλλεεσ αστερσαμ/ φωικελοι αλληλοισι.

Abyssus est immensa quędam profunditas/ et incompenetrabilis ꝛ incōprehensibilis: ꝛ maxime in aquarum multitudine. Ibi em̄ altitudo inquit Augustinus: ibi profunditas/quę penetrari vsq; ad fundum nō potest. Omnis aqua/omnis humida natura atq; substantia circumquaq; diffusa per maria ꝛ flumina/ꝛ antra ꝛ occulta simul vno nomine abyssus vocatur. Ambrosius libro Hexamer. Abyssum et multitudinē et profundum aquarum dici lectio euangelica docet: vbi rogabant saluatorē demonia/ne iuberet illis vt in abyssum irent.

Ac coniunctio copulatiua est: vt doctus ac iustus es. Aliquando aduerbium est: et accipit pro q̄: vt haud secus ac iussi faciunt. Aliquando sicut docet Donatꝰ significat contra q̄. Terentius in Andria. Melcio quid tibi sum oblitus hodie/ac volui dicere.

Acachia a grecis dicit succus e pomis expressus arboris Silicon: quā corrupte vulgo siliquā appellant: quonia̅ ακακια dicitur innocentia.

Academia: locus nemorosus ab Athenis mille passibus distans: ab Academo heroe vt Eupolidi placet sic appellatus: gymnasium Platonis celebratissimū. Horacꝰ. Atq; inter siluas Academi quęrere verum. Ibi natus est Plato: vbi cum philosopharetur: studendi vsu/et discipulorū frequentia/ morū q; celebritate insignis fuit. Unde Academici philosophi/sicut ꝛ areopagitę ab Areopago. Fuit ꝛ Academia villa memoratu digna: ab Euerno lacu putelos tendentibus imposita littori/celebrata porticu et nemore: quā Licero Academiā vocabat ab exemplo Athenarū: ibi cōpositis voluminibus eisdē nominibus: in qua ꝛ monumētū sibi extruxerat. Eratq; Academia gymnasiū inferius: cū superiori gymnasio nomen esset lyceū: quę et inferior ambulatio ꝛ superior dicebantur. Lyceum ꝺo a nomine scholę aristotelicę. Huius nominis Academia penultima ꝓducitur a Licerone. Inq; academia umbrifera nitidoq; lyceo. Sic et in alio versu Laurei tullij. Atq; academię celebratā nomine villā. Uerū alij ea corripiunt: vt etiā cōmunis vsus seruat. Claudianus. Inlatiū sprętis academia migrat Athenis. Sidonius. Obtuet et q̄ totis academia sectis. Ratio est: qm̄ est vna de dicbzonis. Sic Virgilius de sycheo.

Achantus puer in florē sui nominis conuersus. Virgilius. Et circumtextū croceo velamē Achanto. Plinius libro. xxij. docet achantū esse herbam topiariā: lato longoq; folio margines crepidinū vestientem. Unde ponitur pro flexuoso ornatu. Quidam putant herbā esse similē spinę albę/ꝛ habere folia minora et aculeata lanugine. Serui. in Pollione dixit esse arborē semp florentē/quasi spinis plenā. Mā est spinosa: quę ꝛ in cyrenaica insula abūdat. Virgilius libro secūdo Georgicorū. Et baccas semp frondētis achāti. Est etiam hoc nomine oppidum in Macedonia siue Aetolia: q̄ est vbs Atamanū: in qua mutas esse cicadas Stephanus auctor grecus scripsit.

Acanthis acanthidis: auis stridula/quę et carduelis: quę spinis et carduis pascitur. Nam ακαν θα acantha spina: ακαν θων spinetum. Virgilius libro ter-

tio. Resonant acanthida dumi. Hec et Acanthilis vocatur.

Acapis penultima correpta: Liuius Astę/ apud Lacos populos.

Acapna dicuntur ligna quę ad ignē sicca habentur: q̄ sint sine fumo. καπνος latine fumus. Hinc genus quoddā mellis quodad argētarias gignit. Acapnistum dicitur: id est a fumo purgatū.

Acaron penultima correpta: ciuitas palestinę quę Cesarea vocatur.

Acara penul. cor. oppidū est in medio pannonię.

Acarnania Eripi pars: quā Achelous ab Aetolia diuidit. In hac est oppidum Leucas. Est et regio quędam parua i egypto dicta Acarnania: Sicut scribit Seruius libro quinto eneidos.

Acarpos latine infructuosus. Acarpia fructuū priuatio dicitur: καρπος enī fructus est.

Acastus Pelię Thessalorum regis filius. Acasta nympha oceani/ et tethyos filia.

Acastos latine minime ystus dicitur: nā καιō māi est ardeo: καυμα calor intensus.

Acatalectos: versus cui nulla syllaba deficit.

Acatiū: genus nauigij actuarij. Julius. Pollux scribit velā in naui maximū esse/ sicut minimū dolonē: tertium quod retrorsum panditur Epidromū.

Accedo accedis penultima producta: aduenio/ appropinquo: quasi iurta eo. Cuius contrariū est abscedo. Virgili°. Nos et scyllea rabiē penitusq̄ sonātis Accestis scopulos. Accedere quādoq̄ est aures adhibere/ curare et plurimi facere. Nam non solū corpore/ sed etiā animo accedere solemus: vt accedo sentētię tuę: id est adhęreo tanq̄ bonę. Quandoq̄ adiungere: Sed in tertia enī persona singularis/ vel pluralis numeri/ et in significatione passiua: vt hoc calamitatibus meis: vel ad calamitates meas malum accessit. In quo significato quandoq̄ ablatiuū cū prępositione damus. Liuius. Hęc tibi a me dotalia dona accedent. Ab accedo p aduenio fit accessus accessus. Ab accedit pro adiungitur fit accessio pro adiectione et incremento: quo et contraria sunt recessus et remissio. Seneca. Magna rebus nostris facta erit accessio. Inuenitur etiā accessio p aduentu/ sicut decessio p recessu. Licero. Sozū neq̄ accessione vitam meliorē fieri/ neq̄ decessione peiorem.

Accelero acceleras penultima correpta: propero/ festino/ celeriter vado: vt Accelera vt eruas me.

Accendo accendis accendi accensum: ex ad et cando: a. in e. mutata. Licet non sit in vsu: non a Candeo vt quidam putauerunt/ q̄ habeat significationē neutralem. Accendo pro actiuam. Neq̄ a cendo: quod nusq̄ legitur/ neq̄ esse potest. Quoniā cum accendo in eadem significatione sumatur cū candeo: cuius illud in actiua/ hoc in neutra: ex hoc candeo formatū esse oportet a verbo: cui pm analogiam assimiletur: igitur cando esse conuenit/ non cendo: quoniam si cendo esset/ cendeo faceret/ nō candeo. Iccirco cum candeo habeamus/ et accendo sicut et incendo: et succendo simplex habere necesse sit: necessario cando a quo candeo fit ipsorum simplex. Est quippe quando plęraq̄ huius nature verba sunt: vt ab albo albeo: a duro dureo: a pendo pendeo/ et multa huiusmodi: quę neutra deriuatiua ab actiuis eorum certum est esse: vt apud Priscianum et Diomedem cernere licet. Est autem accendere ignem excitare/ inflāmare: vt Virgilius. His accensa super. Per translationē pro significat animare/ inuestigare. Virgilius. Bartemq̄ accendere cantu.

Accensi (vt Marcell° scribit) generis militię erat administrantibus proximū: dicti/ q̄ ad necessarias res sępius accirentur: velut accersiti. Festus pro sic. Accensi dicebantur: qui in locum mortuorum militum subrogabantur/ et ad censum adiciebant. Sed Varro rectius sentire videtur: qui docet accensos ministratores fuisse magistratuū: ab acciendo dictos: id est vocando. Nam accensus instar prędonis acciebat iussu consulis quirites ad concionem. Plinius libro septimo. Post aliquot annos adiectus est: et meridies accenso consulum id pronunciante. Erant singuli prędidibus prouinciarum accensi. Quod munus nemini/ nisi libertis deferebatur: sicut scribit Licero ad Quintum fratrem: cuius hęc sunt verba. Accensus sit eo etiā numero: quo cū maiores nostri esse voluerunt: qui hoc nō in beneficij loco/ sed in laboris ac muneris nō temere/ nisi libertis deferebant. Asconius autē sic habet. Accensus est nomen ordinis p̄ motionis in militia: vt nūc dicit princeps/ vel cōmentariensis aut cornicularius.

Accentus dicitur quasi adcantus: hoc est iurta cantū: quia ad cantilenā vocis nos cognoscere facit syllabas. Greci prosodia dicūt: ωδη απο του αειδειν και προσα και ο μικρον εισ ω και υπογραφεται ιωτα. A latinis etiam tonus et tenor vocat: q̄ ibi sonus crescit et desinit. Definit a quibusdā q̄ sit anima verbor. Ab alijs/ q̄ sit vox syllabę. Nos veteres nūc moderamēta/ nūc accētiunculas/ nūc voculationes appellabant. Sunt autē tres accentus. Acutus/ grauis et circumflexus. Acutus dictus est q̄ acuat/ et erigat syllabam. Grauis q̄ deprimat et deponat. Est enī contrarius acuto. Circūflexus qui de acuto et graui constat. Incipiens enī ab acuto desinit in graue. De his apud Priscianū et Tortellū tractatum est.

Accerso accersis accersiui accersitum/ et arcesso arcessis vtrūq̄ tertię coniugationis: ponitur pro euoco/ seu ad vocandū eo. Actū enī corporis denotāt/ sicut cętera in so terminata. Sed in p̄terito/ nō autē in prę senti sunt quarte: quę propterea desideratiua a grāmaticis dicuntur/ q̄ nunq̄ fere eorum verborū actus sine desiderio fiant. Suetoni° in Cesare. A quo ad accersendam classem in Bithyniā missus desedit apud Nicomedē. Terentius in Andria. Obstetricem accerso. Fit autē accerso ab accio: arcesso pro ab arcio/ quod idem est: cum apud antiquos (vt Priscianus inquit) ar pro ad poni consueuerit: vt Aruenas/ aruentores/ aruolare: pro Aduenas/ aduentores/ aduolare dicentes. Unde ostenditur recte arcesso dici ab arcio: quod nos accio dicimus. Claudianus libro tertio. Iuppiter interea cinctam thaumantida nimbis Ire iubet: totoq̄ deos arcessere mundo. Apud Virgiliū tamen libro ęrto Georgicorū pro attraho ponit/ eo modo quo in Psalmo. Os meū aperui et attraxi spiritū. Hinc pecudes armenta viros genus omne ferarū. Quemq̄ sibi tenuis nascentū arcessere vitas. Ex accio ergo siue arcio fiunt duo deriuatiua. Accerso et arcesso: q̄q̄ et arcesso ab arceo pro accuso esse possit. Salustius in Jugurtha. Quo facilius indicio regis Scauri: et reliquorū quos pecunię captę arcessebant delicta patefierent.

Accersio sis. quarte coniugationis/ et verbum actiuū: quod multi negāt inueniri: sed fallunt parū scripturas attendētes. Significatq̄ voco. Licero libro ęrto Tusculanarq̄. Quem Cecilius deū: qui non summū putet: aut stultū aut rerū esse imperitū existimet cui in manu sit: quē esse dementē velit: quem sapere: quē sanare: quē in morbū inūci: quem contra amari: quē expeti: quem accersiri. Liuius quoq̄ libro tertio sit: Placere itaq̄ patrē accersire. Salustius circa finē Jugurthę. Postremo Syllā accersiri iubet. Hieronymus in Deuteronomio. Statimq̄ eū accersiri facient et interrogabunt. Et in actibus apostolicis.

Accersi Simonē quendam/qui cognominatur Petrus. Sic et in multis locis: quos adducere superfluum iudico.

Accio accis. acciui vel accii: accitum/penultima prodducta: er ad et Cio: significat aduoco. Unde accitus/aduocatus. Hieronym°. Accito notario inqt. Hinc accitus accitus. Virgilius. Regius accitu cari genitozis ad vbem.

Accido accidis/penultima correpta: er ad ↄ cado: prozie iuxta cado. Et accidere est gestū corporis in humilitatem cadentis ostendere. Suetonius in Cesare. Ad genua vltro sibi accideret. Salustius sine ꝓpositione dixit: Quo accidā. Iureconsulti vsurpant accidere ꝓ mozi: vt Si quid filio meo acciderit. Uel seruus meus esto. Id est. Si filius me° mozt⁹ fuerit. In tertia persona significat/prꝛter spem euenire. Et hoc tā in bonū ꝙ in malū. Terentius in Andria. Interea aliqd acciderit boni. Licero. Nihil mali accidisse Scipioni putandū est. Hinc fit accidens participium et accidens nomen.

Accingo accingis: iuxta cingo. Res ꝺo qua quis cingitur: in ablatiuo magis ꝙ accusatiuo poni solet. Et vltra ablatiū datiuū cōmode habere potest. Hieronymus libzo quarto Regū. Vir pilosus et çona pellicea accinctus renibus. Interdum accingere est parare: siue expeditum promptūq; ad aliquod agendū reddere. Virgilius. Illi se prędę accingunt. Alio modo construendi ꝙ deprecetur regula: vt Accinctus renibus. Unde accinctos vocamus industrios expeditosq; contra discinctos ignauos/incomptos/negligentesq; dicimus.

Accipio accipis Capio: ꝙꝙ ab inuicem separentur: sicuti in dictione Capio dicetur. Interdum accipere est audire. Licero in Catone. Accipite veterē oratorē Archytę. Interdum sentire. Terentius in Heautontumerumeno. Clinia aliter de amoze tuo: atq; est accipis. Interdū cognoscere/intelligere: vt accepi te in patriā reuersurū. Interdū concipere. Virg°. libzo. iiij. Alij ventosis follibus auras accipiūt reddunt⁹q. Interdū decipere. Lucillius. Sic inꝙ veteratozē illum veterem lupum Hannibalē acceptum. Interdum tractare/tam in malum ꝙ in bonum. Terētius. Ego abs te miseris sum acceptus modis. Licero. Roga ipsum quemadmodū ego eū Arimini accepi. Huius compositū est prꝛaccipio.

Acceptū dicitur gratum/iucundū/comprobatū. Inde Acceptū fero/habeo pro accepto: et fateoz me accepisse quod nō accepi/cum nulla solutio interuenerit. Unde acceptilatio dicta est liberatio: vt docet Modestinus: quę fit ꝓ interrogationē et responsionē: qua verisq; contingit ab eo nexu absolutio. Dicendo em. Quicquid tibi per stipulationē pmisi/vel ex stipulatu debui: habeone acceptū? Et tu respōdeas: habeo/acceptūq; fero: ꝙ si dicas: Perinde habeo/ac si accepissem a te per verā solutionē. Apotheca ꝺo nō alꝙ si pecunia soluta sit/inquit Ulp. Acceptum refero/vide in dictione refero.

Acipenser seu aquipēser: genus piscis q frequens accipiatur mensis. Habet squamas ad os versas: qui apud antiquos i magna estimatione fuit. Mar. Ad palatinas acipensera mittite mēsas Ambzosias: oznant munera rara dapes.

Accipiter: ab accipiēdis malo modo alijs auibus. Est em auium rapax. Vide in Falco.

Accepso veteres ꝓ acceperim dixere. Pacu. Haud sinam quicq; profari/prius q; accepso quod peto.

Accline adiectiuū penultima producta: dicit flexū/incuruatū/iacens/ hnmile. Et ꝓprie in descensu dicit. Hiero. Scabellum accline/et ex vna parte obliquū. Dicitur et acclinus na. num. sicut et cinterclinus: quo vsus est Ambzo. in Egesippo. Ciuitas inquit prꝛrupta vadiq; prope erat interclina rupibus.

Acclino as. penul. pdu. ad aliquid flecto/inclino. Hiero. ad Dama. Acclinatio nostra vmbzosa est. Et inclino ꝓ inflecto. Declino: deozsū flecto: quę a clino componita esse cōuenit. Licet eoz simplex nō sit in vsu.

Accliuis/siue accliuus ua. uum. per u. pe. pdu. qō ē leuiter erectū ↄ acuminatū: ↄ ꝓprie de ascensu dicit: qui si in cliuū acuminatū et pendulū surrū. Cuius cōtrariū est decliue siue decliuū: quod est inclinatū atq; in curuū pendulū deozsum. Hinc accliuitas. Cęsar. Abeo flumine pari accliuitate collis nascebatur.

Accolo is. pe. corre. apud siue iuxta colo: ↄ de aqs mōtibusq; dicit. Liuius. liб. iiij. Ubi dimissis circa oēs populos legatis qui etruscū mare: quicq Tyberim accolunt ad frumentum mercandū. Plinius libzo. vij. Perse rubzū mare semper accoluere.

Accola penultima corre. vicinus aduentitius: ꝙ aduenies terram colat. i. habitet: vt Accola montis: qui prope montem habitat. Accola Padi. Accola campi: qui iuxta padum/iuxta campū habet domū. Liuius libzo primo. Pastoz accola eius loci nomine Lacus ferox viribus. Virgilius libzo. vij. Amniscq vadosi accola vulturni.

Accōmodo. as. penul. corre. adhibeo/applico/adaptoz apte colloco. Cice. lib. ij. de oza. Aphzicano illi superiozi coronā sibi in conuiuio ad caput accōmodanti. Idē libzo primo offi. Qui se ad rempublicā ↄ ad magnas res gerendas accōmodauere. Idem. Tantum dabit amicicię: vt naturā amici causam esse malit: vt orandę litis tempus quoad leges liceat accōmodet. Interdum accōmodatū significat prꝛcliue/propensum. Idē. Ad summū greꝛcozū ociū potius ꝙ ad illas vim aut tumultū accōmodati.

Accredo dis. penul. pducta: er ad ↄ credo: videt significare ad id quod creditē accedo: quale Assentioz siue assentio/ad sententiā accedo. Collu. libzo. ij. Idq; etiam nō spernēdus auctoz rei rusticę Sarsenna videt accredidisse. Est ↄ accredo nomen ꝓ simplex c.

Accreduo duis. idē qō accredo. Plau. Mecq diuini ne ꝙ mihi hūani posthac q̄ꝙ accreduas Arthemona.

Accumbo bis. prꝛprie adiaceo/iuxta cubo. Hiero. in Deutero. Quando sederis in domo tua/et ambulaueris/ↄ accubueris atq; surrexeris: scribes ea sup postes. Et lib. ij. Reg. Accubuit Amnon ↄ quasi egrotare cepit. Et accumbere est in conuiuio esse. Cubabant em antiqui vescentes. Cice. Peto. Accubuerā hoza nona: cū id litterarū exemplū in codicillis exarauī. Assignāt quidā differentiā inter Accumbere/discūbere et recūbere. Quę quoniā apud auctozes minus seruetur: eā omittendā censui.

Accubo bas. penultima coz. iuxta cubo. Sue. in Cesare. Theatrū sūmę magnitudinis Tarpeio monti accubans. Als significat discumbo. Hinc Accubitoz accubitrix/ↄ accubito accubitas.

Accubitus accubitus: ipse accubandi actus: vt in Canticis. Dum esset rex in accubitu suo: nardus mea dedit odozem suauitatis.

Accubitū lectus in quo cubatur interdiu. Unde apud Lampzi. de cōmodo scribitur: ꝙ nō accubuit nisi in accubitis/quę pilū leporinū habuissent/aut plumas perdicū subalares. Hęc accubita alio nomine dicuntur Ana clinteria. ↄ apud Florentinos tuscanica.

Accumulo las. penultima correpta: augeo/amplificoz et quasi ad cumulū addo.

Accuro ras. penultima, pducta et per simplex r. significat studiose et diligenter curo. Plautus i Epi. Remeabo intro/vt accurentur aduenientes hospites. Ci. in arte veteri. Melius accurant quę sine consilio administrant. Hic accuratus ta. tum. vbi magna

aponiť curā. Gel. Cultu coꝛporis nitido venustoq; nimiſq; accurato fuiſſe. Hinc peracuratus. Cicero Apio pul. Peraccurate querebar, q eos tributa exigere vetarem.

Accurro ris. per duplex rr. vide in dictione curro.

Accuſo.ſas.pe.pro. frequentatiuū eſt ab accudo: ſicut docet Priſcia. Cōponiť eſſe ex ad & cuſo: qđ a Cudo deducit. Ex quo cōpoſita Incuſo: excuſo: et recuſo: q̄q̄ non deſint qui dicant accuſo ex ad & cauſa: ſeu cauſoꝛ componi. Sed magis audiēdus eſt Priſcia. qz magis cōmoda fit cōpoſitio a cuſo frequentatiuo verbi Cudo quod cuſum ſupinū facit. Eſt autē accuſare aliquē: quaſi cū apud iudicem percutere. Et hoc per tranſlationē: quaſi malleo ad incudē pertūdere: vt in quā velit is qui accuſat formaz redigatur: vnde pꝛopꝛie eſt apud iudicē vel alium et aliquādo apud illū quē accuſes oſtendere aliquē peccaſſe. Dicimus autē Accuſo te illi apud illū: vel coꝛā illo magni ſceleris aut de magno ſcelere. Id obſeruatū fere cōperi: vt qđ peccati nomē exꝓimit gtō: quod minus ablatiuo ponereť: vt te accuſaui homicidū: & alio ſcelere. Incuſare eſt alterius moꝛes repꝛehēdere: et plerūq; cū querela q̄ ab illo iniuria ſis affectus. Qui dixerūt incuſare de maioꝛib⁹ dici. Accuſare de paribus vel minoꝛibus cōuincunť ab auctoꝛibus. Ceſar in ꝓmo com. Omniū oꝛdinū adhibitis ad id conſiliū centurionibus vehementer eos incuſauit. Diome. Incuſante Cicerone Catilina ꝓuictus eſt. Coꝛ. Taci. Intemperieť celi incuſantes.

Accuſatoꝛius vir q̄ alios accuſat. Accuſatoꝛius liber: in quo continenť accuſationes.

Accuſatiuus a.um. per qđ quis accuſať. Unde accuſatiuus caſus dictus eſt: qz per hūc vel accuſamus: vel laudare vid emur. Unde & laudatiuus dicitur.

Acelū: oꝓidū creditur in Tauriſci agro. vnde Acelinus roman⁹ ſeuitia famoſus inter recentioꝛes hiſtoꝛias auditur hodie Aſulū: dicť nūc regio Cypꝛi Cornelie pꝛetoꝛiū ſed fallunť qm̄ eſt oꝓidū a Patauio ad decimū lapidē verſus areſtem: et Montagnanam.

Acedia grece ακηδια latine pigritia/triſtitia/tedium/anxietas. Inde acedio ias. qđ ſignificat anxium eſſe: vnde locus ille ꝓs. Et anxiatus eſt ſuper me ſpiritus meus οικηδωσοαλγεω και ασκεω χαλεπαι γω και ωθλιβωλυπο καισαλοπα οθεν επικι δίορ λεγσαι και ακη δεια α μελειᾶ και σορη/μα ακη δεω και ακηδσ. Et pꝛopterea eſt ſyllaba longa: quoniā eſt η greco.

Acephalus pe.coꝛ. latine ſine capite dicť. Μαζ α ſine κεφαλη caput: vnde Acephali verſus ſine capite dicuntur/quoniā a breui ſyllaba incipiūt. Acephali hęretici q̄daz dicti ſunt: quoniā nullus inueniť auctoꝛ a q̄ exoꝛti ſint. Hi duarū in chriſto/ſubſtantiarū ꝓprietatē negāt: & vnā in eis⁹ pſona ꝓdicant naturā.

Aceſinus pe.pꝛo. fluuius Perſię qui in Indū fluuium cadit magnus & nauigabilis: circa quem ferunt barū dines tāte magnitudinis naſci: vt ſingula internodia incolis pꝛeſtent vicem nauigū.

Acerris & aceris is. fę. generis: cui⁹ pꝛima ſyllaba coꝛripitur/nomē eſt arboꝛis: a quo fit acernus.a.um. qđ eſt materiarū ex ea arboꝛe. Virgiť. Pꝛecipue cū iam trabibus cōſtaret acernis: grece dicitur οξυ. Dicta acer q̄ acria in ea artificū ingenia exerceanť. Eſt eīm amplissima arboꝛ & operū elegātia ac ſubtilitate pꝛimū poſt citrū locū obtinet.

Acer a.um. vel hic acer bęc acris & hoc acre pꝛima ꝓ. a quo acriꝛ & acerrim⁹/ꝓpꝛie ad vinū acetū & hmōi pꝛinet: nā ſapoꝛ acetoſitatē ſignificat. Col.li.xii. Radice ten⁹ vitē ꝑſcindito plagā acri aceto pariť ac lotio ꝓmixta terra linito codęq; radices irrigato. Trāſferť ad alia: & mō ꝓpꝛio poniť. Virgi.lib.iꝛ. Haud acrē dubites in ꝓlia poſcere turnum. Hō ꝓ veloci. Idē li.xii. Et puer aſcanius⁹ mediꝰ i vallib⁹ acri gaudet eq̄. Idē Calidūq; animis & curſib⁹ acrē. Hō ꝓ acuto. Cice. Acri homo ingenio. Hō ꝓ vehemēti. Idē i Uer. Aut philippo breui⁹ aut theopōpo acri⁹ Hō ꝓ diligēte. Virgi. Iā tū acer curas vemētē exte dit in annū. Hō ꝓ ſeuero. Cice.li.j.offi. Sic nos ſi acres ac diligētes eē volum⁹ aiaduerſoꝛes vitioꝛum magna ſepe ex paruis intelligemus. Hodo ꝓ aſpero. Idē in Lel. Nunc idem acerrimus inimicus. Ab acer fit cōpoſitū Peracer. Deriuata ſūt acredo/acritudo/acritas & acriter aduerbiū.

Aceo es. acui, acidus ſum. acoꝛe ſapio. Cato de re ruſ. Uini quadragene vnę dabūtur: qđ neq; aceat/neq; muceat. Hinc cōponiť coaceo.

Aceſco is. acidus fio. Piero. ad Furiā. Egeſtiſti aceſcētes & moꝛbidos cibos releuaſti ęſtuantes ſtomachū. Hinc coaceſco: qđ eſt totus acidus fio.

Acredo inis. amaritudo illa ſeu aſperitas q̄ eſt in fructibus non maturis.

Acerb⁹ a.um. qđ nō eſt coctū ꝛ imaturū. Col. Uua ꝓmo eſt pacerba guſtatu: Deinde maturata dulceſcit. Sic acerbū vulnꝰ: hoc eſt imaturū vñ & robuſtoꝛ iuuenū acerbā moꝛtē dicimus q̄ difficulē moꝛiunť. Uirgi.xi. Pallas quē nō virtutis egētē Abſtulit atra dies & funere merſit acerbo. Tractū a pomis q̄ imatura nō niſi difficulē ab arboꝛib⁹ diuelliunť. Cice. in Cato. Quaſi poma ex arboꝛib⁹ cruda ſi ſint/vi auelliť: ſi matura & cocta decidūt: ſic vitā in adoleſcētib⁹ vis auferť ſenib⁹ maturitas. Per trāſlatiōz acerb⁹ oꝛ aſp infeſt⁹. Li, Lętulo: Eo die acerbū habuim⁹ curionē.

Acerbitas/ſapoꝛis amaritudo/cruditas/aſpꝛitas/infeſtatio/ſeuitas. Cice. Qu. Valerio Syllani tpis acerbitatē deoꝛū imoꝛtaliū benignitate ſubterfugere.

Acerbo as. aſpero/abominabile facio. Clau.li.ii. Hec patruo cedūt/ſtimulat cōmunis i arma Uirginitas: crimēq; ferī raptoꝛis acerbat. Hui⁹ cōpoſitū eſt Exacerbo/qđ eſt valde acerbo vel aſpere turbo.

Acetū/acre/vinū: vel qz acutū ſit: vel quaſi aquatū. Uinū eīm aq̄ mixtū cito in hūc ſapoꝛē vertiť. Uel oꝛ ab aceo es. Col.lib.iii. Infructuoſas vites ſecūdas facto q̄ exiguū dant fructū. Acetū agrico cinere irriga to: ipſumq; codicem limito cinere. Hinc acetoſus a. um. Acetoſitas & acoꝛ.

Acetaria/a quibuſdā dicunť herbę ſeu cibaria: q̄ ex aceto ſumunť ad excitandū appetitū: quales ſunt herbę virentes: quas aceto oleoq; guttatim inſtillato ꝓponam⁹. Alii accipiēdo hoc nomē deriuāt: vt acetaria ſint oꝛti: hoc eſt hoꝛtenſia: qm̄ exꝓedita res & parata ſemper ſit: etiā ſi greci oꝛybaphon appellant: quaſi ab aceto tinctū. ελληνησι γαρ οξοσ οξω δησ οιροσ και βαπτω το δευω.

Acetare: veteres ꝓ cōmouere & agitare poſuerūt.

Acoꝛ vini aut malipunici & ſimiliū odoꝛis ſiue in guſtu ſapoꝛis: vt ita dicā acuitas ſiue aſperitas. Col.li.iiij. Mos exiguū admodū cyrenaicū vino diluim⁹: & ita cacumina oblinim⁹ ea res ſeminio lauit acoꝛē maloꝛ

Acid⁹ a.ū.pe.coꝛ. qđ acetū factū ē: Guis & aſpez dicať Col.li.vj. Malōpunicū ſi acidū aut min⁹ dulcē fructū feret hoc mō emēdabiť. Piero. i Eccl. Mō acide feras. i. amare ſeu aſpe. Hui⁹ dimi. ē Acidul⁹. Cōpoſitū Subacid⁹/aliq̄ntulū acid⁹. Cato de re.ru. Uinū ponito ſb dio: poſtridie mane guſtato: ſi id ſapiet qđ in dolio eſt/ſcito id duraturū: ſubacidū nō durabit.

Acetabulū/vaſis genus: quā heminā etiā dicim⁹. Piero. in lib. Exoꝛ. Parabis acetabula & phialas.

Acere. pe. pꝛo. vbs cāpanię nō longe a Neapoli quā Clanius amnis ꝑterfluit. Unde apud Virgi. legitur Uacuis clanius nō equus aceris. Hinc aceranus q̄ eſt ex aceris: ſicut cumanus a cumis.

Aceris pe.cor. palea miliacea: a quo acerosus a.um. vt frumentū acerosum/qđ est immundum ⁊ nō sine paleis a quo ⁊ panis qui ex eo fit/acerosus dicit.

Acero as.pe.cor. ab atus ꝓ palea/significat paleis inficio: vñ aceratū lutū qđ paleis imixtū est ad tuguria facienda. Hui⁹ cōpositū Obacero/qđ est loquēdo alterius sermonē molesto/impedio/ori obijcio.

Acerra/arcula turaria: in q̄ tus reponi solet quo dijs sacrificat: turibulū vulgo dr: greci θυμιατηριον thymaterion dicunt. Alij putāt esse arā q̄ ante mortuū poni solebat i q̄ odores icēdebāt. Cornu. scribit eē patera i q̄ libat. Virg. Et plena supplex veneratur acerra

Acersecomes pe.cor. latine dr intōsus comā ⁊ capillatus. Iuue. Nemo vēdit acersecomes ab a ꝓuatiua particula: ⁊ κειρω καὶ κομη tōdeo. Hoc noīe dict⁹ est Apollo/q̄ nūq̄ radij possint a fronte lucis auelli.

Aceru⁹/ mollis aggregatio ⁊ cumul⁹ ꝓprie minutarū rerū ꝓgeries: vt frumēti /leguminis. Plau. in pseu. Quib⁹ cūct⁹ montes maximi acerui frumēti sunt dimi: et aliquanto maiorū: vt aceru⁹ scutorū: ⁊ fere ad oia generale est. Strues ꝓcipue lignorum. Strages cadauerū interfectorū vno in loco iacentiū/siue humanorū/siue mutorū. Sarcina vtensiliū.

Aceruatim per aceruos. Col. Cum eiusmodi pestis incessit sub fauis aceruatim enecte reperiunt.

Aceruo as.accumulo. Virg. ad crimē retulit/ꝓ amplifico. Vt cū se pauidū ꝓtra mea iurgia fingit. Artificē scel⁹ ⁊ formidine crimē aceruat. Hic cōponit coacervo: qđ est totū vel simul aceruo ꝓiūgo. Lac. li.v. Errores suos insuper crudelibus factis coaceruauit.

Acestes is. vel acestе/nomen viri siculorū regis cuius Virgi. sepe meminit.

Acestis is. fluuius indię nauigabilis.

Achemenes cū diph. pe.cor. nomē primi ꝓauę regis vt scribit Hero. a q̄ reges oēs vsq̄ ad Darium descenderunt: ex achemonio⁹ familia reges a ꝑsis electos scribit Hero. fuit ali⁹ persis frater hoc noīe.

Achaia/regio grecię vndiq̄ circūsepta mari ꝓterq̄ a septētrione cui⁹ caput est Corinthus. Dicta achaia ab acheo xuthi filio. Quę primo Danaa. vt Hero. placet dicta fuit: vñ greci achei atq̄ achiui ⁊ danai/ dicti sunt. Hā achiui dicunt ę diph. i i ꝓducta cōuersa ⁊ digāma eolica interposita. Deinde Aegialea a rege Aegialio dr. Pli. Achaie nomē ꝓuincię ab Isthmo incipit añ egialos vocabat, ꝑ vrbes in littore dispositas: greci enim αιγιαλον egialon vocāt littus. est etiā alia Achaia in peloponeso. Habz ab ortu solis partē egei maris. Ab occasu Epirū. A septētrione macedoniā. a meridie Creticū pelagus. in ea sunt thebe boetię ⁊ megara q̄ megaridi regioī nomē dedit. Declinat⁹q̄ Achaia ę. dictio tetrasyllaba. Achais idis. ⁊ achaida ę. sicut persis ⁊ persida/thebais thebaida ptolemais ptolemaida. Quid. Ab quotiēs dices q̄ paup achaia nra est. Hinc greci dicti sūt achei achiui ę. diph in i ꝓducta conuersa ⁊ digāma eolica interposita.

Achar/nomē ciuitatis q̄ nūc Uticibi appellat.

Acharis pe.cor. latine dici pōt sine gra. Ingratus χαρις charis cū gra dr. ⁊ acharistia ingratitudo.

Achates pe. ꝓ. απὸ τοῦ αχεος. i. a cura q̄ regū semper comes est. Quo noīe dict⁹ est eneę comes: ⁊ lapis q̄dā ꝓciosus in Sicilia apud achatē fluuiū ꝓmus repertus: postea plurimis in terris. Est aūt niger habens in medio circulos nigros ⁊ albos rūctos ⁊ variatos silis bemathiti: ḥ tēpestates auertere ⁊ fulmina sistere dr. In hoc lapide habuit pyrrhus epirotarū rex musas nouē naturales ⁊ apollinē cū lyra.

Achateon/velū maximū in medio naui cōstitutū.

Acherōtis cū diph. vt q̄dā volūt ę. generis pal⁹ infernal⁹ dr. a poetis ab a sine χαιρων gaudēs/ q̄ sit sine gaudio: sed cōstat locū esse ꝓpe auernum lacū. Strabo. vj. acherontē fluuiū esse tradit bruttiorū ꝓpe pandosiā vbē: vbi alexāder epirensis a Lucanis trucidatus est: Dodoneo decept⁹ oraculo: quod iusserat: vt caueret acherusiā aquā pandosiaq̄ vbē: cū in epiro esset pādosia ⁊ achero amnis fugiēs hęc loca i italiā venit eāq̄ vadū acherōtis bruttio⁹ ⁊ egressū emin⁹ Duto lucan⁹ miles exultās ꝓfodit. a q̄busdā tū sine diph. scribit. Vir. Flectere si neqo supos acheronta mouebo. ab α ⁊ καιροσ qđ est tps. Hā acherō ꝓ tpis labilitate ponit: eo q̄ tpis lapsu oia pereūt. Idcirco fingitur vnū ex flumin. ⁊ infernū/sed poti⁹ credo ab eo dici. ſ. απο του αχεος ησ λυπησ και ρεω ποταμοσ των αλγεων. qm̄ vbiq̄ sine diph. scribit. Ab acherō fiūt adiectiua Acherōti⁹ ⁊ acherōtin⁹ Ut acherōtini ppli oppidani q̄ iuxta acherōtē habitāt. Ulc. Acherō in ntō pe. breui. ⁊ gene. mascu. ni vlu ē.

Acherōtia/ciuitas parua apulię in monte sita.

Achelous ętolię rex: a q̄ fluui⁹ eiusdē noīs a pindo mōte oriēs ⁊ ętoliā a Carnania diuidēs in maleacū sinū defluit: Thoas antea appellabat. Hinc fit acheloi⁹ a.um. qđ mō possessiuū est/mō ꝓ aque⁹ ponit. Virg. li.j. geor. Poculaq̄ inuentis acheloia miscuit vuis. Ueteres em̄ aquā oēm acheloū nūcupauere/ q̄ ꝑm⁹ post diluuiū erupisse terrā ferē: siue q̄ achelo⁹ in grecia vbi tot inundationes fecerūt oim fluuiorū celeberrim⁹ fuit. Hinc acheloides nymphę dictę sunt.

Acherusia/pal⁹ inter Capuā ⁊ Uersam ꝓpta plana vsq̄ ꝓpe Cumas diffusa. Dio. sic in. ij. bibliotice historię de sepulchris egyptiorū q̄ heliopolim accolūt hęc tradit paludē esse acherusiā in quā immittant cadauera in vlteriorē ripā deferēda. nauim ꝑo ipsam q̄ traūcit barī: hoc est onerariā appellari: inde natā de charōte q̄ animas transuehat stygē fabellā. Itē acherusia spēcus est iuxta eurinū.

Achil⁹ pe.pro. q̄ sine labris/ab α sine χειλοσ chilos labrū: etiā margo: ſz achelus potius dici debet: q⁹ ei in e longū vertit: vt κυθηρεια.

Achilles qđ. ⁊ achille⁹ dr: nā grece ακυλλευσ nomen viri apud Homē. cātatissimi: cui⁹ gtūs tā in i q̄ in is finit. Noia em̄ in eus dipb. finita apud antiq̄s terminabant in es: vt Theseus theses. Tydeus tydes geminitiu⁹ erit i is: thesis/tydis: vbi in fine carmis abūcit s: vt thesī/tydi. Remānsit ꝓsuetudo i achille⁹ ⁊ vlysse⁹ Achylles/vlysses: quo⁹ gtūs est achilli/vlysſi. in carmine. Virg. Troas reliquas danaū atq̄ imitis achilli. Dissoluto gtō vsus ē Hor. Ulyssei a ntō ulyssei nā ⁊ greci ολυσσ. υσ. Nec cursus duplices ꝑ mare

Acieris/securis grea qua in sacrificijs veteres (vlyssei. sacerdotes vtebantur.

Aciale vel aciare/ferrū durū eius materię apud Bitinianos maxima vis fit.

Acidalus pe.cor. fons in orchomeno oppido Boetię veneri sacer: vnde venus acidalia dicta.

Acies tria significat ſcz acuitatē falcis cultri ⁊ similiū q̄ secāt: Col. lib. v. Obtusa enim hebescq̄ ⁊ mollis falx putatorē morātur: eoq̄ minus laboris efficit ⁊ plus laboris affert vinitori. Nam siue curuatur acies: qđ accidit molli: siue tardius penetrat: quod euenit in retuso ⁊ crasso ferramēto maiore nixu est opus. ⁊ απο του ακοριειν: id est ab acuendo dicitur sicut acumē ⁊ acuo. significat ⁊ exercit⁹ instructionē cū ad dimicā dū parat⁹ est: eo q̄ acuto ferro armat⁹ sit. Virgi. lib. ij. geor. Et cāpo stetit agmē apto/ directeq̄ acies. Et acies q̄dē instructa his vocabulis vocari solet. Frōs/ subsidia cuneus/ordis/globus/ foznices. Serra ale/turres ⁊ q̄dā alia. Tertio oculi lumen. Lactā. li. de opi. Acies enim: id est membrana illa perlucēs quam siccari ⁊ obarescere nō oportet nisi humore tersa pure niteat obsoleſcit. Per translationē acies symlē ꝓin-

genū ꝓspicuitate. Cice. in Cato. Nonne vobis videt animꝰ qui plus cernit/et lōgiꝰ videt se ad meliora ꝓficisci. Ille aūt cuiꝰ obtusioꝝ sit acies nō videt. Dicimꝰ aūt tā acie ꝙ̄ aciei in gtō. Sal. lib. j. hīsto. Dubitauit acie pars: ꝓ aciei. Cuiꝰ rei causā vide apud Gelliū.

Aciē trahere dicunt aquę: ꝓ eo qō est acuere. Similit aciē ferri exterimus vt acuta sit.

Acinacis pe. coꝛ. gladiꝰ persicꝰ. Hoꝛa. li. j. Car. Vino et ripis medus acinacis. Hiero. cōtra Iouī. Extoꝛsit acinacē de manu: ꝛ latus eius trāsuerberauit.

Acini pen. coꝛ. inter fructꝰ minutiores arboꝝ/ fruticū ve densius nascunt: vt vuę/grana hędeꝛ/grana sambuci/tribuli/malipunici grana. Hiero. Hāc de acino vinacei differamꝰ: granū paruū est: ita vt vix duobꝰ digitulis teneri possit. Baccę ꝺo diffusius et rarius: vt fructus lauri/oliuę/coꝛni/lotī/myrti/lentisci. Nōnun ꝙ̄ acini ꝛ baccę indifferēter ponunt. Virg. Sāguineis ebuli baccis minioq̄ rubentē. Ab acinis vuę Acinatitꝰ a. um. fit: vt Vinū acinatitiū. Alpi. ff. de vino legato. Acinatitiū plane vinū continebitur.

Acis: fluuius Sicilię ex ethna ꝓcedēs: ex cuiꝰ ripis ferē Polyphemū saxum in Ulyssem eiecisse.

Aclydes pe. coꝛ. putaī esse genus teli ꝙ qō flagellū immensū iaci pōt. Virg. ꝛ. lib. vij. Teretes sunt aclydes illis Tela: sed hęc lento mos est aptare flagello.

Acolutus penulī. ꝓd. latine consequēs dicī: απο του ακολουθειν. i. assequendo.

Acone grece cos: grece ακοηη.

Acone: poꝛtus Bithynię esse ferī: q̄ puentu maloꝝ graminū vsq̄ adeo celebꝛis est: vt noxias herbas aconita nominemus. Sed vide in dictione Aconitum.

Acus quartę decli. generis fę. instrumentū est quo sarcinatrix ꝛ ornatrix vtī ad discernēdos capillos ab acu ta cuspide. Iuu. Ille supciliū madida fuligine tinctū Obliq̄. ꝓducit acu. Mart. Figat acꝰ toꝛtas sustineat q̄ comas. Paleę etiā frumēti acus dicunt a similitudine a cus qua suimus. Col. lib. ij. Mā semina excussa in area iacebunt: supq̄ eodē mō reliqui fasciculi excutient: ac duriſſimę acus electę separatęq̄ erunt a cudentibus. Similiter Exercitus instructio acus dicitur: ꝙ ea militū pars vehemētiſſima sit ad hostē vulnerandū acumine telorum.

Acuncula dimi. ab acu qua vtunt mulieres ad oꝛnādū: quale est discerniculū: quod capillis discriminandis est accommodatum.

Acicula: foꝛmatione/nō significatione dimi. est ab acu: vt inquit Prisc. q̄ vtunt mulieres ad oꝛnatū capitis. Est ꝛ acicula piscis tenuis ac lōgus: q̄ ꝛ acus dicī.

Acupictoꝛes: q̄ acu pingunt: alio noīe phꝛygiones appellant/ab Phꝛygia regione Troię: vbi primū inuēta hęc ars dicī/nō autem cōposita: vt Phocylides: μητε γαμο κλοπειν.

Acus ci. generiꝛ masc. q̄ et acicula dicī: vt paulo supꝛa piscis genꝰ: de quo Mar. Et satiꝰ tenues ducere credis acos. Hic etiā Bellona dicī. Pli. Aeꝰ siue bellone vnꝰ piscū dehiscēte, ꝑ̄ multitudinē vtero perit.

Acus acꝛis ge. neu. purgamētū frumēti. Col. lib. viij. Mā suburbanis lactēs poꝛcꝰ acere nutricādus est.

Aculeus: spiculū vl̄ res seu oꝛo pungēs. Col. li. j. Nec paludē q̄dē vicinā esse oportet ędificijs: nec iūctā militarē viā ꝙ illa calozibꝰ noxiū virꝰ eructat: et infestis aculeis armata: culices/muscas/tabanos: quę in nos densissimis agminibꝰ inuolāt. Aūi ꝛ ꝓ quodā toꝛmēti genere ponī: q̄ fortę velut acu scti martyres pūgebant. Per trāslationē ꝺo canimꝰ: Tu deuicto moꝛtę aculeo/aperuisti credētibꝰ regna cęloꝝ. Li. ō optimo dicēdi genere trāstulit ad oꝛōnes. Hoꝝ oꝛo inq̄t neq̄ neruos neq̄ aculeos oratoꝛios ac foꝛenses hꝫ. Hinc fit aculeat⁹ ra. tū. q̄ō aculeū. hoc est acutū aculei instar habet. Pli. li. ꝓ. Sine oꝛe est ꝙ eo q̄dā aculeatū linguis silę: ꝛ hoc i pectoꝛe quoq̄ roꝛē lābūt: reliq̄rū q̄busdā aculeꝰ i oꝛe vt asilo siue tabanū dici placet.

Acumen pe. ꝓ. o. subtilitas alicuiꝰ rei. Per translationē ponī ꝙ ingenū ꝓspicacitate. Col. in ꝓęfa. Facillimā esse nec vllius acuminis rusticationē: q̄ quę in acumē terminēt/interius magis penetrēt/ quomodo solent perspicacia ingenia penetrare.

Acumino as. pe. coꝛ. acutū facio. Lac. de opifi. In qua drupedibꝰ aūt contertū spinę a sūmo capite deductū longius extra coꝛpus eduxit: et acuminauit in caudā: vt obsęgnę coꝛpis partes/vel, ꝑpter fęditatē tegerentur/vel, ꝓpter teneritudinē munirenī: vt aialia quędā minuta ꝛ nocētia motu eiꝰ arcerenī a coꝛpe.

Acuo is. cui. cutū. ꝓpie accōmodaī falci/cultro/et huiusmodi q̄ acui pōt. Col. li. iij. Quotiēs falcē acuer⁹/ ea pelle aciē detergito: atq̄ ita putare incipito. Per trāslationē Hiero. ad Ctesi. stilo accōmodauit. Forsit tan inq̄t vr̄a dicemꝰ: et frustra ingenij acuetis stilū. i. exercebitis. Ter. i Adel. opibꝰ adhibuit cū ait. Attentiores sumꝰ ad rē oīes ꝙ̄ sat est: ꝙ illos sat ętas acuet. i. docebit. Virg. li. j. Geoꝛ. in silī significatiōe coꝛdibꝰ tribuit. Curis acuēs mortalia coꝛda. Cice. Trebonio viris apposuit. In excitando aūt ꝛ in acuendo plurimū valet/si laudes illū quē cohoꝛteris. Et li. iij. offi. Duę res q̄ languoꝛē afferūt ceteris illū acuebāt: ociū ꝛ solitudo. i. incēdebāt. Idē in Lel. dict⁹ attribuit. Vulta eiꝰ ꝛ in senatu ꝛ in foꝛo/vel, puisa ꝓudenter/vel acta cōstanter/vel responsa acute ferebantur. Augꝰ li. de vera religione ꝓudētię applicauit. Acuit in tentationibꝰ ꝓudentiā: vt non solū in eas nō inducaī/sed fiat etiā vigilātioꝝ. Hui⁹ verbi cōposita sunt exacuo: q̄ō est valde seu ꝑfecte acuo. Virg. j. Geoꝛg. Exacuūt alij vallos furcasq̄ bicoꝛnes. Per similitudinē etiā ad dentes et linguā transferī. Idē li. iij. Geoꝛ. Dētesq̄ sabellicꝰ exacuit suis. Et in Ps. Quia exacuerūt vt gladiū linguas suas. Pręacuo: ꝓpius acuo. Laro. Uitē tenerā ꝓacuito.

Acutꝰ. a. um. pe. ꝓ. q̄ō acumē hꝫ: vñ gladiū acutū dicimus ꝛ palū acutū. Trāsferī ꝛ ad incoꝛpoꝛea: vt acutū ingenium/acutꝰ visus. Inēdū ponī ꝓ aspo. Uir. Et acuto murice: acutā aūt vocē tenuē et altā vocamus.

Acupedius. dicitur ille cui pręcipuū est in currendo pedum acumen.

Aconitū pe. ꝓ. herba ꝙ̄ ex cerberi spuma ꝓsperſa venenū efficaciſſimū cōtraxit: quo tpe eū Hercules ab inferis traxit. Dictū aconitū απο της ακοηης: hoc⁹ a core. Iuxta Ouid. dicentē. Quę q̄ nascunt dura vi uacia caute: Hoꝛtales aconita vocāt. Sūt q̄ ab acone poꝛtu deriuāt heraclee lyco flumini oppositō: q̄ ꝓuentu maloꝝ graminū vsq̄ eo celebꝛis fuit: vt noxię herbę illinc aconita noiata sint. Alij ꝙ iuxta nulliꝰ puluis interueniat: Nam κονις. i. puluis: ακοηητι sine puluere dicī. Nōnulli huius rōnē attulere: qm̄ eadē vis immoꝛtę esset huic q̄ cotibꝰ ad ferri aciē deterēdā: statimq̄ admota velocitas sētī. Pli. li. xxvij. scribit aconitū dictū: ꝙ in nudis cautibꝰ: q̄s aconas vocant nascaī: vel qm̄ ακονιτον μοι est accelero: qm̄ moꝛtē accelerat. Sūt qui putant eā herbā esse quā Napellum votāt vulgo: sed nō est.

Acquiesco, ꝓpie est accūbere. Sene. Nihilo miseꝛius ero/si lassa ceruix mea i manipulo ferri acq̄escat. Et acquiescere est assentire alio ꝛ dict⁹: vt est illud. Si te lactauerint peccatoꝛes/ne acquiescas eis.

Acredula pen. coꝛ. putaī Luscinia auis: siue quā vulgo Rauatinum dicimus. Ci. in Progne. Et matutinos exercet acredula cantus.

Acrimonia: asperitas ad varias refertur res. Ca. de re ruſ. Et si vlcus acrimoniā eiꝰ ferre nō poterit: farinā hoꝛdeaceā miscēto. Col. li. ꝛ. Abstineat oibꝰ redolentibꝰ escūlētis: vt sūt salsamēta/ꝛ eoꝝ oia eliquamina.

Itē fetētib⁹ acrimoniꝰ allū vel cepārū. Amb. Et ille quidem ſi adeo inſectę res cellulę fuerint: ꝙ maculas ſola aqua nō purget/addāt mollicię olei: ſaporis etiā acrimoniā. Per trāſlationē ponit ꝓ vehemētia. Cic. lib. iiii. ad Her. Hęc exornatio tū multū venuſtatis hꝫ: tū grauitatis et acrimoniꝭ plurimū. Itē ponit ꝓ animi viuacitate/ꝓ acumie ingenij/et mētis ſeueritate.

Acris: Italtę fluuius eſt.

Acriſi⁹: abātis argiuoꝝ regis filia⁹ et pater danaes. A q̄ fit acriſione⁹ a. um. Vir. Quā ꝺꝛ vbē acriſioeis dānae fūdaſſe colōis: ꝛ ꝓnymicū ſg. acriſiōe ꝓ danae.

Acros: latine ſūmitas ꝛ cacumen dicit.

Acroceraunī: mōtes excelſi inē armemā ꝛ hyberniā: ſic dicti/ꝙ fulmib⁹ ſępe infeſtenē: nā κεραυνος fulmen: ακροσ alt⁹: q̄ſi mōtes ignitas hātes a fulmib⁹ ſūmi.

Acrocorinth⁹: mōs peloponeſi excelſus inter (tates. duo maria: egęū. l. ꝛ Ioniū: ſtadioꝝ triū et dimidiati: ſub cui⁹ radice in plano inſtar mēſę loco iacet oppidū Corinthus. Verter ipe acrocorinthi Veneris ſacrā habet ędiculā. Inſra ꝺicē pyrenē fontē/haud affluētes/ſed perſpicuas aquas habentē.

Acrocomus pe. cor. latine longas comas habens.

Achrochordones: ꝺucę ſunt noſtratis fabę amplitudine: quę pueros maxime infeſtāt: dictę: q̄n in imo anguſte ita ſunt vt pendere videantur.

Acraton: mel purū atq; integrū: qꝺ nullū ꝛtrarit vitiū.

Acratiſmon ſeu acratiſma: latine ientaculū dicit: απο του ακρατου ὁτι ασερητικη τεστι και κρατεως: hoc eſt a vino et nō limphato: Mā in auroꝛa meraci⁹ bibere et ſalubꝛe putat: et vſu receptū eſt.

Acroma: ſentētia ſubtil⁹ inq̄ſitiōe ꝛ indagatiōe exq̄ſita: ab ακροσ ſūmus/ꝛ μελομαι ζητεω inquiro.

Acromata gręci voces ꝛ auſcultatiōes vocant. Ariſto teles acromata noiauit cōmētationes ſuas: quas diſcipulis tradebat: in quib⁹ pḣia remotioꝛ ſubtilioꝛq; agitabaē: huic diſcipline q̄ Acromatice dicit: tps dabat i lycio gymnaſio maturio. Lāp. accipere videt, ꝓ ipis hoib⁹ acromaton recitātib⁹/cū ait i Aler. Alerā drū nanos ꝛ nanas ꝛ moꝛiōes/ꝛ vocales exoletos ꝛ oia acromata ꝛ pātomimos ꝙ ꝺonaſſe. Silr Pli. in epi. Interdū inq̄t audiebam⁹ acromata: interdū iu cūdiſſimis ſermonib⁹ noꝛ ducebaē. Alii apellāt acromata feſtiuas recitatiōes ludicraſq; narratiōes: qꝺ ſignificat Ci. ꝓ ſignis: hic q; feſtiuū acroma ne ſine corollario de cōuiuio diſcederet: ibidē cōuiuis inſpectātib⁹ emblemata cuellēda curauit. Et Sueto. ꝺ Aug. ſcribit. Acromata/hoc eſt narratiōes recitatiōeſq; lu dicras ꝛ mimicas ab Auguſto interponi ſolere cōuiuijs ad cōuictoꝛes oblectandos. Sic ꝛ Amb. li. Hexa. intellexit cū inq̄t. Oēs ſeinuicē diligāt: oēs ſeinuicē foueāt: ꝛ quaſi vnū coꝛp⁹ diuerſa mēbꝛa ſuſtentēt: quos nō moꝛtiferi cant⁹ acrumatū ſcenicoꝝ/qui mentē emolliant ad amoꝛes/ſed cōcentus eccleſię.

Acta ſubſtātiuū nomē ꝛ greꝯ: vltimo deꝓſio accētu: ſignificat littus. Mā ακτη litt⁹ dicit: ακταιος littoꝛal. Virg. li. v. Et pcul i ſola ſecrete troadis acta. Amb. li. Hexa. de cetis loquēs: q̄ nō in acta inq̄t/nec i littorib⁹: ſed in athlātici maris, pfundo ferunt videri.

Acta ab ago is. dicunt de reb⁹ q̄uis minoꝛib⁹ familiaribuſq; q̄ in vꝛbe fiunt/ꝛ in ſcripta rediguntē. Iuue. Fient iſta palā cupiēt et in acta referri. In quo ſenſu etiā actus ꝺicimus. Cic. Qꝺ ſi ꝺe mea vita atq; actibus huic cōuitiatoꝛi rnꝺeo/Geſta ꝺo q̄ fiūt in administratione magiſtrat⁹: in bello ꝛ i reb⁹ maioꝛib⁹ ꝛ ad rēpu. pinētib⁹: vt geſta Ceſaris/geſta Pōpeij. Acta diurna q̄ ꝓ ſingulos ꝺies fiūt ꝛ ſcribunt: ea greco vocabulo Ephemeris/latino Diariū ꝺicebāt. Suet. de Ceſa. Inito honoꝛe primus oīm inſtituit/vt tā ſenatus q̄ populi diurna acta cōficerent. Acta ꝺo cius q̄ togatus in repub. ꝺſatus ſit cū imperio ac poteſtate ſunt, q̄ leges. Cic. Quere acta Gracchi leges ſem poꝛonie pꝛoferentur.

Actus a. um. ponit, ꝓ cōpleto. Virg. lib. vj. Vis actis ꝙere exequit ꝓcepta ſibyllę. Pro appulſo. Ide lib. ii. Siue erroꝛe vię: ſeu tēpeſtatib⁹ acti. Pro inſtro. Idē li. ix. Si virib⁹ enſis adact⁹ Trāſadigit coſtas. Pro admoto. Idē li. xj. Accelerāt acta parit teſtudine voluci. Pro coacto territo: vt Prodigijs acti cęleſtibus oſſa piabūt. Alia ſignificata quere in Ago.

Actus us. generali vocabulo ꝺicit oſne qꝺ agit aut ꝺicit. Sal. Cōſtituerat vt cū catilina i agꝝ feſſulanū cū exercitu veniſſet. L. beſtia tri. ple. cōcione habita de actib⁹ Ciceronis ꝓqreꝛet. i. ꝺe his q̄ fiūt in admi/ niſtratione magiſtrat⁹: in bello ꝛ i reb⁹ maioꝛib⁹ ꝛ ad rēpu. pinētib⁹: vt geſta Ceſaris/geſta Pōpeij. Acta diurna q̄ ꝓ ſingulos ꝺies fiūt ꝛ ſcribunt: ea greco vocabulo Ephemeris/latino Diariū ꝺicebāt. Suet. de Ceſa. Inito honoꝛe primus oīm inſtituit/vt tā ſenatus q̄ populi diurna acta cōficerent. Acta ꝺo cius q̄ togatus in repub. ꝺſatus ſit cū imperio ac poteſtate ſunt, q̄ leges. Cic. Quere acta Gracchi leges ſem poꝛonie pꝛoferentur.

Actus a. um. ponit, ꝓ cōpleto. Virg. lib. vj. Vis actis ꝙere exequit ꝓcepta ſibyllę. Pro appulſo. Idē lib. ii. Siue erroꝛe vię: ſeu tēpeſtatib⁹ acti. Pro inſtro. Idē li. ix. Si virib⁹ enſis adact⁹ Trāſadigit coſtas. Pro admoto. Idē li. xj. Accelerāt acta parit teſtudine volſci. Pro coacto territo: vt Prodigijs acti cęleſtibus oſſa piabūt. Alia ſignificata quere in Ago.

Actus us. generali vocabulo ꝺicit oſne qꝺ agit aut ꝺicit. Sal. Cōſtituerat vt cū catilina i agꝝ feſſulanū cū exercitu veniſſet. L. beſtia tri. ple. cōcione habita de actib⁹ Ciceronis ꝓqreꝛet. i. ꝺe his q̄ fiūt in admi/ niſtratione magiſtrat⁹: in bello ꝛ i reb⁹ maioꝛib⁹ ꝛ ad rēpu. pinētib⁹: vt geſta Ceſaris/geſta Pōpeij. Acta diurna q̄ ꝓ ſingulos ꝺies fiūt ꝛ ſcribunt: ea greco vocabulo Ephemeris/latino Diariū ꝺicebāt. Suet. de Ceſa. Inito honoꝛe primus oīm inſtituit/vt tā ſenatus q̄ populi diurna acta cōficerent. Acta ꝺo cius q̄ togatus in repub. ꝺſatus ſit cū imperio ac poteſtate ſunt, q̄ leges. Cic. Quere acta Gracchi leges ſem poꝛonie pꝛoferentur.

Actus a. um. ponit, ꝓ cōpleto. Virg. lib. vj. Vis actis ꝙere exequit ꝓcepta ſibyllę. Pro appulſo. Idē lib. ii. Siue erroꝛe vię: ſeu tēpeſtatib⁹ acti. Pro inſtro. Idē li. ix. Si virib⁹ enſis adact⁹ Trāſadigit coſtas. Pro admoto. Idē li. xj. Accelerāt acta parit teſtudine volſci. Pro coacto territo: vt Prodigijs acti cęleſtibus oſſa piabūt. Alia ſignificata quere in Ago.

Actus us. generali vocabulo ꝺicit oſne qꝺ agit aut ꝺicit. Sal. Cōſtituerat vt cū catilina i agꝝ feſſulanū cū exercitu veniſſet. L. beſtia tri. ple. cōcione habita de actib⁹ Ciceronis ꝓqreꝛet. i. ꝺe his q̄ fiūt in admi/ niſtratione magiſtrat⁹: in bello ꝛ i reb⁹ maioꝛib⁹ ꝛ ad rēpu. pinētib⁹: vt geſta Ceſaris/geſta Pōpeij. Acta diurna q̄ ꝓ ſingulos ꝺies fiūt ꝛ ſcribunt: ea greco vocabulo Ephemeris/latino Diariū ꝺicebāt. Suet. de Ceſa. Inito honoꝛe primus oīm inſtituit/vt tā ſenatus q̄ populi diurna acta cōficerent. Acta ꝺo cius q̄ togatus in repub. ꝺſatus ſit cū imperio ac poteſtate ſunt, q̄ leges. Cic. Quere acta Gracchi leges ſem poꝛonie pꝛoferentur.

Actus a. um. ponit, ꝓ cōpleto. Virg. lib. vj. Vis actis ꝙere exequit ꝓcepta ſibyllę. Pro appulſo. Idē lib. ii. Siue erroꝛe vię: ſeu tēpeſtatib⁹ acti. Pro inſtro. Idē li. ix. Si virib⁹ enſis adact⁹ Trāſadigit coſtas. Pro admoto. Idē li. xj. Accelerāt acta parit teſtudine volſci. Pro coacto territo: vt Prodigijs acti cęleſtibus oſſa piabūt. Alia ſignificata quere in Ago.

Actus us. generali vocabulo ꝺicit oſne qꝺ agit aut ꝺicit. Sal. Cōſtituerat vt cū catilina i agꝝ feſſulanū cū exercitu veniſſet. L. beſtia tri. ple. cōcione habita de actib⁹ Ciceronis ꝓqreꝛet. i. ꝺe his q̄ fiūt in admi/ niſtratione magiſtrat⁹: in bello ꝛ i reb⁹ maioꝛib⁹ ꝛ ad rēpu. pinētib⁹: vt geſta Ceſaris/geſta Pōpeij. Acta diurna q̄ ꝓ ſingulos ꝺies fiūt ꝛ ſcribunt: ea greco vocabulo Ephemeris/latino Diariū ꝺicebāt. Suet. de Ceſa. Inito honoꝛe primus oīm inſtituit/vt tā ſenatus q̄ populi diurna acta cōficerent. Acta ꝺo cius q̄ togatus in repub. ꝺſatus ſit cū imperio ac poteſtate

est q̄ acta publica scribit. Itē q̄ apt⁹ est ad vehendū. Vñ actuarię naues paruę dicte sunt celeres: q̄ cito agi possint. Sal. Vis actuarię naues circiter trigita decē onerarię erāt. Sil⁹ actuari⁹ dicit cuius act⁹ est sicut fructuarius cuius fructus est.

Actualia nomina quę ab actu descendunt: vt dux/rex/curso⁹ nutrię.

Actualis scia q̄ p̄positas res opationib⁹ suis explicat cuius partes sunt tres: mozalis/dispēsatiua/z ciuilis

Actuosus ab actu etiā descēdit: z significat eū q̄ in actibus p̄sertim in gestib⁹ corpis abūdat z multū se exercet Do. in Ter. Hęc scęna actuosa est magis in gestu p̄ in oratiōe p̄stituta. Amb. li. hex. Hāc ultaz artū alię sē actuose q̄ sūt i corpis motu aut sono vocē. Ponit z actuos⁹ p oposo q̄ sp aliq̄d facit. Se. Iracūdos feruida natura animi facit. Est em̄ actuosus z ptinax

Actuosus factiosus: q̄ vna q̄d agat faciatq̄ (ignis.

Actiuus qui agit vñ actiuū verbū opponit passiuo.

Acto as: frequētati. ab ago nō est in vsu: pro eo vsurpamus actito actitas.

Actito as: pe. cor. frequētatiuū oriūdū nō ortū ab ago. Nam sicut nō est scriptito a scribo: nec lectito a lego nec factito a facio: qz nō a supino primitiuoz formātur: q̄ si formarent acto/scripto/lecto/z facto diceremus. Sed iccirco nō sic formant: q̄ male sonarēt et ambigua forēt. Igitur actito ab acto as frequentatiuo. Scriptito a scripto: lectito a lecto: z factito a facto formari censenda sunt. Et p̄ię actitare dicitur in causis. Pli. Magis miraberis si scieris illū aliquādiu causas actitasse. Sue. in Galba. Hodieq̄ in dicēdo facultatis cās industri⁹ actitauit. Aug. li. ij. ciui. vel: ad ludos trāstulit. Quis igit̄ i agēda vita nō potius sectāda arbitret q̄ actitant̄ ludis auctoritate diuina istituta? q̄ ea q̄ scriptitāt legib⁹ hūano p̄silio p̄

Actutū pe. p. aduerbiū tpis ab actu. i. ce. (mulgatis. leritate deriuatū. Significat em̄ confestim sine dilatione. Terren. in phor. Aggredere actutum.

Acreon cū diphthongo Aristei filius a diana in ceruū conuersus z a suis canibus dilaceratus. Eius fabula diffuse ab Ouidio narratur.

Acteus a um dicit̄ pro Athenien⁹. Nam attica regio apud priscos dicta est nō solū Atthis idos ab Atthide Erani regis filia: vt inq̄t Eustachius sed etiā acte: vt Pli. lib. iij. z Gel. testant̄: vel ab Acteone vel ab acteo rege idigena. Pri⁹ em̄ atticā regionē actē dictā Lycophron grecus poēta innuit: apud quē Castor z Pollux ακταιρος λυκαι appellant̄: vel qz littoralis fere tota sit exili z angusto q̄dā velut margine: vt auctor est. Strab. Vñ Sui. ſ. met. Separat aonios acteis phocis ab oris. Vult em̄ parnassus mediū eē inter Boetiā z athenas. Attica etiā regio q̄ndā Jonia ē vocata a Jonio Appollinis z creuse Erichthei filio: vel vt inq̄t Stra. ab Jone ruthi filio.

Actius fuit Tragediarū scriptor: natus libertinis parentibus: z inter colonos pisaurū deductus est: a q̄ z fundus Actianus iuxta pisaurū dictus in scribendis tragedijs sententiarū grauitate: verborum pondere, personarum auctoritate clarissimus.

Actiū epiri, p̄montoriū. Vbi Aug. deuictis nauali prędio Antonio z Cleopatra vrbem condidit z nicopolim a victoria noīauit. Hic Acti⁹ a um. z Actiac⁹ ca cū. Ver. Actiaq̄ Iliacis celebramus littora ludis. Sapho ad phaonē. Cur nō actiacas miserā me mit

Actia or ludi q̄nquēnales actiaci a pol (tis ad orasini actio dicat: q̄ prius z a finitimis agebant: sed ab Augusto honorificentius celebrati fuerunt.

Acyrologia latine improprietas locutio. Nam ακυρος acyros improprię z a λεγω logia locutio vt Hūc ego si potui tm̄ sperare dolore: qz spare, p timere dixit. Hā speram⁹ bona: timem⁹ aduersa. Et acyrologia est dictio minus cōuenienter elata: vel nō p̄prijs dictionib⁹ obscurata sinia: vt Accede ad ignē hūc ią calesces pl⁹ satis. Ibi em̄ null⁹ significat ignis: sz meretrix

A ante D

Ad p̄positio est q̄ tā in cōpositiōe q̄z in appositiōe inuenit. Et plerūq̄ p̄primitatē significat. Curtius. Erat ad ripam fluminis ingēs arbor. Cice. Decem fiscos ad Senatorē quendā relictos. Col. li. b. j. Quicquid apposueris fillum erit rimosumq̄. i. iuxta posueris. Habet q̄z vim silitudis: vt ad vnguē: adeq̄. Hz vim intēdēdi: vt admodū. i. valde. Adedo i totū edo. Denotat motū ad hoiem. Terē. in phor. Sed q̄d cessas hominē adire? Interdū motū ad rē. Vir. Mecdū illis labra admoui. Interdum ad locuz Salu. in Jug. Plerąq̄ loca hostilit̄ cū eq̄tatu accedit: Vbi scieū q̄ licz ad p̄primitatē significet: sepenūero tñ etiā locū appetēdit sic hic. Et Li. Tyroni. Ego ad vrbē accessi: Importat q̄z cōtrarietatē: vt Ad illū mihi pugna est. i. ptra illū. Li. Ne ad ea meditere impatū te offerā. Q̄nq̄ cōpationē: vt Cęsar. Mihil ad eq̄tatū tuū id est in cōparatiōe. Q̄nq̄ additionē: vt ad hęc mala. Q̄nq̄ ad cām: vt Ad q̄d p̄ fecisti Capit̄ p circiter: vt Ad duo milia hoim occisa sūt. Pro sup. Ter. i And. Tū si q̄s magistrū cępit ad eā rē iprobū ip̄m: animū egrotū ad deteriorē ptē plerūq̄ applicat Do. ad eā rē sup eā rē: hoc ē sup amoꝛē: Usurpat̄ p ante. Vir. Cū ctātē ad limia tēpli. Itē p post: vt Ad hęc. i. post hęc Signat z tpalitatē z p̄ duob⁹ modis. Uno cū tpis cōditionē vel necessitatē vel oportunitatē impoꝛtat. Quinti. Fingere nimirū ad tēpus videor: z rē nimiū manifestā iprudēter cōprobare. Altero cū significat tpis spaciū: vt denotet vsq̄ ad z includat tp̄s cui adiū git̄: vt silebo ad ānū: latebo ad tēp⁹. Var. Qui cū ad tp̄s latitasset: tādē sub spōda iacēs inuēt⁹ est. Li. pro Leci. Cū amicis ad die venit in castellū: qđ significat die p̄stituto. Aliq̄n tñ ponim⁹ ad: z vsq̄. Sal. i iug. Illiq̄ z vsq̄ ad nostrā memoriā romani sic laboꝛauere Cōprehēdit z numez cui iungit̄. Liui. lib. iij. Consul romanus in algido consecutus ad vnum omnes occidit. Plau. in epi. Quanti enim prēter minimo ad quadraginta fortasse eam posse emi minimo minas Inuenit̄ q̄nq̄ ad absolute positū: vt apō Ter. i adel. Vbi ad diaq̄ venerie: subintelligit̄ tēpli sed attice. Hoꝛ. in Serm. Uētū erat ad Uestę. Ceterū notādū q̄ ad in cōpositione cū iungit̄ dictionib⁹ incipientib⁹ a. c. f. g. l. n. p. r. s. t. mutat̄. d. in īras sequentes: vt accurro: affero: aggrego: alligo: annumero: appono: arrogo: assisto: attribuo. Excipiunt̄ agnosco: in quo. d. abūcit̄ euphonię cā. Apio silr: adsiuz vbi d. remanet: sic suo dicēt loco. Sz si cōponat̄ cū a. b. d. e. h. i. o. u. semp d. integra manet: vt adamo/adbibo/adbruo/adduco/adeo/adhibeo/adimpleo/adoleo/aduoco. Si vo cum q. d. mutatur in c. vt acquiro.

Adam hebraica lingua: sicut lib. j. Josephus scribit idē est qđ rubrus: quoniā conspersa rubra terra factus est. Talis em̄ est virgo tellus z vera.

Adaperio is: pe. correpta a: quo adapertile. Quere in dictione aperio.

Adamastoꝛ nomē gigantis staturosi: z mēbratura imani cōspiciēdi apud Claudia. Damastoꝛ dicitur in gigantomahia Seruiusq̄ Damastoꝛ Ad depellendos iaculū dū quęreret hostes. De hoc Sidonius poꝛphyrion Pangea rapit rhodopēq̄ adamastoꝛ.

Adamas pe. coꝛ. Lapis quē indomitū possum⁹ appellare: Cōponit̄ em̄ ex a puatiua pticula z λαμαζω damazo domo: eo q̄ nulli cędat materię nec ferro qui dē. Hā z si ponat̄ sup icudē z graui ictu feriat̄: ante incus z malle⁹ vuln⁹ accipiūt q̄ adamas pteraī Cū q̄ ignis oia domet z oia metalla p̄sumat reddit ada

mantē purio: ℈ſolō hyrco᷒ calido ſanguine diſſoluit. Sāt aūt adamantiū genera q̄ttuo᷒. ſ. indic⁹/arabic⁹ macedonic⁹ ⁊ cyp᷒ius. Qui in india naſcit equi magnus eſt nucle⁹ ac auellane: cui ſimilis eſt arabic⁹: ſed aliquāto mino᷒. Qui Macedonia i philippico auro inuctus eſt olim cucumeris ſemini par eſt magnitudine. Cyp᷒ius colo᷒ē aereū reꝓſentat ⁊ in medicamine plurimū valet. Eſt etiā adamas cognomine Sideres q̄ ferrei ſit ſplēdo᷒is: Ceteris adamantū generibus ponderoſio᷒ ſed diſſimili natura: vt pote q̄ ⁊ frāgat ictibus ⁊ adamāte alio ꝓfo᷒et/eo q̄ cyp᷒ius eſt. Volunt quidā in adamāte indico q̄ olim ꝓcio ſiſſim⁹ eſt tantā ineſſe/vim vt iuxta imaginē poſitus ferrū ab eo abſtrahi nō patiat: aut abſtractū ad ſe rapiat. Venena p̄terea lymphationes metuſq̄ vanos abigit ex hominū mētib⁹. Eſt ⁊ adamas nomen fluuiꝰ indici in quo lapis adamas reperitur.

Adamātinus a um: pe. co᷒. qō eſt ex adamante. P᷒opert. Colchis flagrātes adamātina ſub iuga tauros.

Adamāteus a um: pe. ꝓ. idē eſt qō adamātinus. Ouli. vij. met. Ecce adamāteis vulcanū narib⁹ efflant.

Adamo as: pe. co᷒. amato᷒ie amo. Am. de diua Agne. Dum a ſcholis reuertiē a ꝓfecti filio adamatur. Interdū adamare eſt honeſte ac valde amare ⁊ de qua cūq̄ re dicitur. Ci. li. iij. de o᷒a. Deinde ab Antiſthene qui patientiā ⁊ duriciā in Socratico ſermōe adamarat. Hiero. Igitur adamato q̄ſi ibidē ſibi offerretur habitaculo. Aug. lib. j. cō. Adamaueram latinas litteras non quas primi magiſtri/ſed quas docent q̄ grāmatici vocantur. Jauenitur ⁊ adhamo as: cū h. De quo in dictione hamus.

Adagium dictū eſt ꝓuerbiū qō facetis hominibus adſcribitur quaſi circūagium q̄ p o᷒a hominū circūferatur. Hel. Hinc natum eſt frequens apud gre. adagium Non cuiuis hominū contingit adire coꝛinthu᷒. Idem. Vetus adagiu᷒ eſt Nihil cū fidibus graculo.

Adagia e. modo vetula recentis partus dicitur: modo ad agendum apta.

Adaquo as: pe. co᷒. ex ad ⁊ aquo. i. aqua reficio. Sue. in Gal. Ita decreuit vt ad locum vbi ac⁹quari ſolebat iumentū duceretur capite inuoluto. Hie. in lib. Geñ. Amoueamus lapidem vt adaquemus gregē. Aquo as: vero ab aqua fit: qō aquo᷒ aquaris dicitur ⁊ magis in vſu: ſignificatq̄ aquas haurio/ſiue ſumo. Liuius li. xxvij. Receptui ꝓpe cecinit: ⁊ miſit ad flumen vnde aquabant. Et li. xxv. Ex eodem riuo vtriq̄ cum p̄ſidio leuis armaturę ſunt aquati. Aliquādo aquari eſt aqua reficere. Saluſt⁹ in Jugurt. Aquatum eſt equos egreſſus.

Addico cis: pe. ꝓ. idem dico ⁊ dicendo app᷒obo adiudico/deſtino/deputo. Vergi. iij. Huic me quecunq̄ fuiſſet addixi. Unde addictū/deuolutū/obnoxiū/deſtinatum. Ci. j. de offi. Et is qui mo᷒ti addictus eſſet. Aliquādo addicere eſt in auctione vēdere ⁊ qō in huiſmodi venditione dicit liberare. Nam liberatiōis vocabulū: vt Pau. inquit eandem vim habet quam ſolutionis: Hoc aūt fit cum multi ſunt emere volentes: ⁊ alius alio maius p̄ciū offert. Pli. Tabulas inde omnes ex publico ꝓpter eꝰ alienuꝫ ciuitatis addictas ſcauri ędilitas Romā trāſtulit. Addictas: ꝙ ē publice vēditas. Hinc titul⁹ eſt de in diē addictione Quintil. Omnes facultates in p̄tia collegi rus ſeruulos ⁊ omnia vtiliо᷒a ꝓperanti feſtinatione parentis addixi. Pau. Si emp᷒o᷒ aliuꝫ nō idoneū ſubiecit eiq̄ fundus addictus eſt nō video quēadmodū p᷒io᷒ ſit emptus cum alia cōditio ⁊ vera ſubſecuta eſt: ſed ſi neuter ſubiecit emp᷒o᷒ maio᷒i aūt p̄tio addictū eſt p̄ciū ei q̄ ſoluēdo nō eſt abitū eſt a p᷒io᷒e emp᷒o᷒e q᷒ ea melio᷒ ꝺditio dicit quā vēdito᷒ app᷒obauit: cui licuit nō addicere. Sue. in ces. Amplißima p̄dia ex auctionib⁹ haſtę minimo: ſeu vt q̄dā legūt nūmo addixit: ⁊ addicere p᷒eto᷒ dicebat q̄ debito᷒ē tradebat credito᷒i vt in eū ⁊ vitę ⁊ necis haberet poteſtatē ei ſoluēdo nō eſſet. Eſt eīn vnū ex trib⁹ verbis p̄to᷒ius q̄ ſunt hęc. Do. dico: addico. In diſciplina ꝺo augurari aues dicunt addicere: q̄n ratum faciunt auſpiciuꝫ. Li. Fa. Auſpicāti aues ſemel atq̄ iterū nō addixere. Addiſco is p. dd. i. bñ diſco vl ad ea q̄ didicerā addo

Addo is adiūgo: ⁊ dicim⁹ ꝓ meis mal' vel ad mea mala addit. Li. Appi pul. Illō vt niſi habeas itelliges hac re nouata additū potius aliq̄d ad meū erga te ſtudiū cui nihil videbat addi poſſe q̄ quicq̄ eſſe detractū.

Addit⁹ a um: pe. co᷒. adiūct⁹ ⁊ q̄nq̄ inimic⁹ ꝺ᷒: vt apō Ver. Nec teucris addita iuno vſq̄ aberit.

Addo as: iuxta do. Plau. in tru. Tuo arbitratu qō iu-

Addoceo: etiā doceo. Hora. Solli- (bebis addabit. citis animis onus eximit addocet artes.

Adduco: pe. ꝓ. ad aliquē ſeu ad aliq̄d duco vt eſt illud Adducūt illi inſteré i adulterio depheā. Ter. Adducim⁹ tuā bacchidē. Incerdū iuntū duco. Idē. Si illū pōt q̄ alicui⁹ rei ē eū ēt neḡtiā adducere. Dicim⁹ etiā Adducā te i meā ſniaz. Interdū adducere eſt ꝺhere. Vir. li. iij. Geo᷒. Ubi ignea venis. Oīb⁹ acta ſitis miſeros adduxerit arte⁹. Hinc adductā frōtē irati hīe dicūt: ꝙ eſt ꝺctā ⁊ ꝺſtrictā. Interdū ito᷒ gre rotare. Idē li. ix. Ipſe ter adductas circū caput egit habenas. Interdū cogere Li. Nullo imbri/nullo frigo᷒e adducti/vt capite opto ſit. Aliq̄n ꝓduco/extēdo. Vir. Oc⁹

Adedo pe. co᷒. in totū (adduco to᷒q̄ns haſtile lacerto ędo ꝓſumo/vñ adeſum/ꝓſumptū. Hā ibi ad auget. Vir. Nam ſepe fauos ignotus adedit ſtellio.

Adelphoi delphon: p᷒iſca lingua greco᷒ vnū ſignificat vñ Apollo delphiō ꝺ᷒: q̄ſi vn⁹ ⁊ ſol⁹. Sic ⁊ frēs adelphoi: q᷒ iā nō ſoli. Unī Ter. Comediā ſcribit adelphi q᷒ in ea tractat de duob⁹ fratrib⁹: ſed quō q᷒ nō ſolus fili⁹ eſt Jouis: neq̄ a greco(ita dici vſq̄ meminī: ſ᷒ bñ delphi ⁊ delphic⁹ Apollo a delphie ꝺ᷒ pgrādis teſtē. Hom. Hos ὑſί. ευχεσ θαι δηπειτα παριστα/μεροι περι βωμον ωσ μεργ ὸ πρωτον ἐν ηε/ροσι δει πόρτω εἰδο μεροσ δελφίνι θῶησθε τ/ρηωσ ορούσα ωσ ἐμοι ευχεσ θαι δελφίνιω/αυτάρ ο βωμοσ ἄυτοσ δελφείοσ και επο/ὶ ὄσ ἐσσεται αιεί

Adeo ſecūda ſyllaba breui aduerbium eſt: et ſignificat vſq̄ eo' vel in tm̄: nō p᷒m rōnē: q᷒ ad actō accōmodat. Componit eīn ex ad ⁊ eo is: vel ex ad ⁊ eo relatiuo/ſiue aduerbio. Quinti. Nūq̄ adeo ꝓ nob ſollicita lex eſt: vt q̄ō ſiteet exto᷒queat. Q̄nq̄ ponit ꝓ valde ſiue multū. Ter. Iuuenē adeo nobilē Vir. li. iiij. Nec me adeo fallit. Q̄nq̄ ꝓ vſq̄ etiā ſiue etiam vſq̄. Inſup Ci. i Catil. Eoīū aūt caſtro᷒ imperato᷒: ducēq̄ hoſtiū intra menia: atq̄ adeo in ſenatu videtis inteſtinā aliquā q̄ttidie p̄nicie reip. moliētē. Vir. li. ij. Be. Adeo a teneꝛ aſſueſcere multū ē. i. vſq̄. Q̄nq̄ ꝓ certe ſine dubio: Idē in eodē li. j. Multū adeo raſtris glebas q̄ frāgit inertes: Uimineaſq̄ trahit crates. Q̄nq̄ ꝓ mō. Ter. in An. Tu te iā adeo eius audies verba.

Adeo is iui: vel adij itū pe. co᷒. i. accedo: vt adeo p᷒to᷒ē. Huius paſſiuū ꝓtulit. Col. li. j. Sed granaria ſcalis adeāt ⁊ modi᷒ feneſtellis aḡlonib⁹ inſpirēt Aliqñ adire eſt iterpellare. Ter. i An. Aliq̄t me adierūt ex te auditū eē. Lucil. li. xxvij. Cū pacē peto cū placo cū adeo: ⁊ cum appello meā. Aliqñ aggredi adoziri. Cice. li. j. offi. Uir iueniē q̄ labozib⁹ ſuſcepti piculiſq̄ aditis nō q̄ſi mercedē rerū geſtarū deſideret gloziaꝫ Et adire ē q̄ſi ad gliū ire. Ter. i phoꝛ. Mūc p᷒io᷒ adito tu: ego i inſidijs ero hic ſucceꝛturiat⁹ ſi qō deficies. Vir. Nec quiſq̄ ex agmie tanto audet adire virum.

Aditus us: ſignificat ingreſſuꝫ ꝙ quē ingredimur: ⁊ admittimur. Vir. Aditūq̄ ꝙ quis querit. Uū q̄q̄ ꝓ li-

mine seu ianua ponit. Hui⁹ diminutiuū est adicul⁹.

Aditio aditionis: est accessio.

Adytū cū y. pslon .pd. licet poetę eā corripiant: locus est secretior tēpli/ad quē nulli est aditus/nisi sacerdoti ab α sine δυω ingredior q̄si inaccessibile. Sic aūt .pprię tēpliorū penetralia dicunt adyta: vt ianua/value. Ver. Iscq̄ adytis: hęc tristia dicta reportat. Huius diminutiuū est adyticulū.

Adito as: pe. cor. frequētatiuū ab adeo is. Diom.

Adeo is: hoc iteramus: adito as dicitantes.

Adeps adipis: generale est ad oēm pinguedinem siue carnis siue alteri⁹ rei. Ideo adipatū pingue ⁊ succulentū tā de sermone q̄ de alijs reb⁹ dr. Iuue. Feruēt adipata veneno. Li. Asciuere suis artib⁹ optimū qđdā ⁊ tanq̄ adipate dictiōis gen⁹. Et pō. Libauit eos ex adipe frumēti. Restringit tñ q̄nq̄ ⁊ significat illō pingue ad similitudinē reticuli intestina cōtinens. Lel. li. iiij. Contegit ꝺo oia hęc omētū exterior ptę lene ⁊ strictū/ex supiori mollius: cui adeps pars quoq̄ innascit. Et est generis tā mas. q̄ fę. Pli. li. iij. Protin⁹ vel ptisane: vel alice: vel ouice cremor dādus est cum quo recens adeps cocta sit. Idē: Folia cū vsilno adipe trita/iponūt podagric/ Q̄nq̄ etiā adipū vocabulo/diuitię cōtinent. Tñ adiposus/.p locupletę ⁊ opulento ponitur: sicut ⁊ vulgus eū ita nominat.

Adipale: penul. pro. adiectiuum ab adipe: pro pingui. Tñ Festus adipales coenas sacerdotū vocat. Am. Tanq̄ adipale precationis genus.

Adiposus: pe., p. .p locupletę ⁊ opulēto accipit: q̄m et in sacris lris adipū vocabulo diuitię cōtinentur.

Adeptus ta tū: assecutus acquisitus inuentus.

Ader: locus iuxta Bethleem/vbi vel angelor grex in ortu dñi cecinit: vel Jacob pecora sua pauit: loco nomen imponēs: vel qđ verius/est quodā vaticinio futurū/iam tum mysteriū monstrabat.

Adhabito as: pe. cor. iuxta habito/vel iuxta me pono. Plau. in cap. Hedepol nāq̄ si adhabites propius: os densabit tibi.

Adipatus ta tū: ō: qđ adito pingui factū est succosus ⁊ pingue: vñ adipate/dapes dicuntur.

Adhalo las: pe., p. affio/aspiro. Phy. Hūc quidē si serpentis iuxta fuerit: si patescētes primo adhalauerit capaci veneno⁊ cognitione ad virus accipiendum.

Adhereo forti⁹ fix⁹ maneo/arctissimē insideo/adhereo/sto/approximo/hinc adherescо: adherens fio/vel idē est qđ adhereo. Li. li. j. offi. Omninoq̄ iusticię bone statiq̄ adhererēt.

Adhibeo es: pe. cor. appono. Li. Fabio. Adhibui diligētiā quotiēscūq̄ senatus fuit: vt adessez: plurimūq̄ in eo negocij habui. Et adhibere est prope habere. Tere. in phor. Nunq̄ amittaz ego a me quin mihi testes adhibeam cum dem.

Ad hoc: significat pręterea. Salu. Cognouerā paruis copijs bella gesta cū opulentis regibus ad hoc sepe fortunę violentiā tolerasse: facūdia grecos/scientia belli gallos ante romanos fuisse.

Ad horam: significat ad tempus constitutū.

Adhuc: aduerbiū cōpositū ex ad: ꝺ signifi. vsq̄ ⁊ huc: vñ adhuc/vsq̄ huc/siue vsq̄ mō. Li. li. iiij. ad heren. In his ꝺctuor generib⁹ exornationū ꝺ adhuc ꝑpositę sunt/nō inopia verboꝝ fit: vt ad idē verbū reuertar sepi⁹. Idē. Adhuc ꝺ dicta sunt arbitror mihi cōstare cū ceteris artis scriptoribus. Accipit q̄nq̄ pro etiaz Quinti. Est adhuc alia in respondendo figura.

Adiaceo es: pe. cor. iuxta iaceo adhereo. Col. in pręfa. An putem fortunatius catamito repulsum ianitore sepę nocte sera foribus ingratis adiacere.

Adiaphora: pe. cor. latine dicunt .pmiscua siue indifferētia quibus ⁊ bene possum⁹ vti ⁊ male: qualia sunt bona corporis ac fortunę.

Adiatrepsiā cū accētu in pe. gre. dicūt inuerecundiam. αωοτησ ασηρηϊκησ και δια και τρεπω μελλω ρτρε῾κω το ωολεω.

Adūcio is: pe. cor. ex ad iacio cū ceteris a iacio cōpositis ꝑ duplex ŭ. nisi in poemate: vbi q̄nq̄ primā syllabam cōtingit breuiari. Statius. Fontibus intentas abicit mōstraq̄ cruorē. Idē. Pectoraq̄ iuisis obicit fumātia muris. Ver. Tityre pascentes a flumine reice capellas. Tūc enī altera abūcięda est/ne syllaba breuis positione .i. duplicis cōsonātis ꝑtra rationē metri .pducaē. In ꝑterito ꝺo per solā i scribenda sunt: vbi a in e mutaē: vt adieci abiecī. Cōtingit nihilominus plerūq̄ vt q̄dā .pducaē quę a iacio. Ver. li iiij. Tu lachrymis euicta meis: tu prima: Furentem his germana malis oneras atq̄ obūcis hosti. Ser. Obicis: ob naturaliꝝ breuis: sicut re ⁊ ad: sed .pducūtur plerūq̄ hac rōne obūcio/abūcio/reūcio: q̄ hñt i vocalē sequētē q̄ ꝑ declinationē pōt in cōsonātis forma transire: vt obiecit/reiecit. Ergo etiam anteq̄. i. fungatur officio consonātis/⁊ ꝑcedentē longā facit. Idē li. x. sup verbo reiecit. Re naturaliꝝ breuis est ⁊ eā .p lōga posuit: sicut alibi. Reūce ne maculis infuscet vellera pullis. Qđ licet possit excusari: q̄ cū facit reieci/i inter duas vocales posita .pducit superiorē: vt dicamus longā esse sepe: quia ꝑ declinationē lōga futura est. Tñ quia in hoc argumentum magis est q̄ ratio: dicamus ectasim factā q̄ poetis plerūq̄ concedit⁹. Significat aūt adūcere/adiungere/accrescere vt adiecit classi remiges. Et adūcere quasi applicare ⁊ iuxta ponere: vt ad virginem animum adiecit. Adūcere oculum: est inspicere/considerare. Adiectiuum ab adūcio/ fit quasi adiunctiuū: quia substantiuis adiungaē. Postulat aūt infinitiuū siue actiuum siue passiuum. Et substantiua magis gerundium: vt tu es dignus habere opes ⁊ es dign⁹ honorari. Tēpus est eūdi/locus est expostulandi.

Adigo is: pe. cor. ex ad ⁊ ago signifi. concito/cōpello. Lac. li. iiij. Cōquerētes .pphanos hoīes sacris interesse adegerūt principes suos in furorē: vt expugnarent dei tēplū. Itē adigo astringo. Liuius li. j. Iure iurando adegit neminē romę regnare passuros. Itē appello adduco/siue ad aliquē locū ago. Ter. in Eu. Mā aut iā reuertere: aut mox noctu te adigent horsū insomnia. Li. de diui. Sic Appello vsus est: quēadmodū Ter. Adigo. Inquit eni Ulisum est in somnis pastorē ad me appellere duos consanguineos arietes. Itē affigo seu intus pono. Col. Cuneum adige intra lignum cum findere velis.

Adimo is: pe. cor. quasi diminuo ⁊ aufero. Inde ademptus/ablatus. Adimere ꝺo ius verboꝝ in comitijs: est ius suffragandi tollere: ⁊ tanq̄ seragenarios de ponte deijcere. Nam per pontem suffragia ferebantur: ab emo ⁊ ad ita ꝑ ⁊ amo primo: q̄n quis malū ali quod sibi ex culpa sua adinuenerit.

Adineo is: pe. cor. iniui initū .i. intus vel iuxta mitto. Col. li. iij. Cū ferula fuerit enata eam findito: ⁊ in me dullā eius nucē grecā/vel auellanā abscondito: ⁊ ita adinito. Hoc ante kalendas martias facito.

Adipiscor eris: er ab ⁊ apiscor: quod non est in vsu: a quo aptus participiuz videtur fuisse: vnde adeptus festus: aptus cū .ppria significatione intelligit: ponit tñ solet .p adepto: sicut apisci/.p adipisci. Nonius de pristis dictionibus. Apisci adipisci. Lucil. lib. xxv. Vt ego effugiā qđ ego te ipsimis cupe apisci intelligo. Dicit etiā apiscor ar⁊ apiscat⁹. Lu. Magnā inde apiscat⁹ infamiā. Inde etiā indipiscor: qđ significat assequor. Plau. tñ i aul. Indipisces dixit. Adipiscor igit: q̄m plenius sonat q̄ apiscor in vsum venit: et significat q̄nq̄ ꝓcūr siue obtineo. Li. li. iiij. ad heren. Hęc oia adipiscemur si rōnes ꝺceptiōis diligētia cō

sequemur ⁊ exercitatione. Plau. in tri. passiue dixit. Mō etate verū adipiscit sapiētia. Aliqñ significat cō uento/quenio: qñ. s. cū psona iūgit. Idē in Epi. Dij immortales infelicitēt te: vt tu es grādibus gradibus. Mā vt ad portū te ɔsperi curriculo occepi sequi vix adipiscēdi ptās mō fuit Li. Mā medio itinere eū ade pt⁹ sāplex⁹ suz: ꝫ est cū medio itinere ad eū pueniss⁹.

Adiūgo is: alligo/addo/apto/accōmodo. Terē. in An. Ut animū ad aliquod studiū adiungāt.

Adiūgo as. pe. coz. i. cōiūgo ad aliqd iūgo. Pla. Mr̄ est terra ea parit corp⁹: mr̄ aia adiūgat voluntatem.

Adiudico cas. Vide in dictione abiudico.

Adiuro ras: pe. pro. valde uro. Nam ad auctiua est. Ser. Tūc nos adiuramus/cū aliqd fecisse negamus Ter. in Ecy. Sācte adiurat nō posse apud Pāphilū se absente pdurare. Ire adiurare est incātationibus demones eijcere. Execi exoꝛcizare dicunt vernacula nos lingua dicimus ſconjurare. Lac. li. iiij. Quanto terroꝛ sit demonib⁹ hoc signū: sciet q̄ viderit: q̄ten⁹ adiurati p christū/de corpoꝛib⁹ q̄ obsederint fugiāt.

Adiuuo as: pe. coz. opē fero/Hinc adiutoꝛ pe. pro. nomē verbale: cuius iutoꝛ a iuuo raro legaſ/⁊ ponit̄ ꝓ auxiliatoꝛe participe socio. Et q̄dē adiutores vt scribit Do. dicūt in re bona: impulsoꝛes i mala. Terē. in Adel. Postremo hodie in psaltria istac emēda adiutoꝛ fuit. Adiutoriū dicit illud qđ ab adiutoꝛe p̄stat. Adiumentū similiter sumitur pro auxilio.

Adiuto tas: pe. pro. frequentatiuū ab adiuuo: vt est illud. O Tite si quid ego adiuto.

Ad liquidū due partes sunt: significatq̄ clare aperteq̄ Hic. in. plo. Esaię. Ita vniuersa chū eccleſieq̄ mysteria ad liquidū ꝓsecut⁹ est: vt nō eum putes de futuro vaticinari: sed de p̄teritis historiā texere.

Ad limina dicebant̄ serui qui ad atriū ⁊ aditū excubabant: sicut ad pedes a memoria: a libellis: qui ⁊ liminarchę dicunt̄. Apu. li. ij. de ass. Mā vt pueri ipsius ad limina credo vt arbitrio nocturni gānit⁹ ablegarē tur humi q̄ ꝓcul distractum fuerat grabatulū. Syr. Sepę etiam famuli turbato ad limina somno: Expauere trucem per vasta silentia vocem.

Ad manū due partes in p̄ōptu: in ꝓximo: ⁊ parabile. Sene. Ad manū est/qđ satis est. Pli. in epi. Statim omnia ac pgne pariter ad manū sensus reconditi.

Admetus: pe. pro. nomē Thessalię regis: cuius armenta pauit appollo diuia potestate spoliat⁹: tū Calimachus ꝓtra hāc inueteratā lectionē ita scribit in hymno apollinis φοιβορ καί γομιορ κικλησκομες/ μεξελι επαμφρυσω ζευγηλι λαστρεφεριπ/ πουσηιθεου υπερωϊ κεκαυμεροσ αλμη τοιω.

Admetes pe. pro. Oceani ⁊ Thethyos filia.

Adimantus nomen viri atheniensis.

Admiculū auxiliū sustētaculū: vt vit⁹ admiculo religata

Adminiculoꝛ aris: deponēs: ⁊ adminiculo as actiuum auxilioꝛ/administro/sustēto. Cat. de li. edu. Quo ad potui adminiculaui tuā voluntatē in scribendo.

Administro as: iuxta ministro/seruio ⁊ guberno/Vide in dictione ministro.

Admiroꝛ: pe. pro. Vide in dictione miroꝛ. Admiratio: vt inquit Aug. nō de cognitis: sed de incognitis reb⁹ nasci solet. Inde admirari ꝓ nescire. Unde est illud Propter admirari ceperūt philosophari.

Admitto is: recipio/assumo. Iuue. Jaz fas est admitte viros/dormitat adulter. Interdū admittere est intromittere. War. Ante foꝛes stantē: dubitas admittere famā. Interdum iuxta ponere/adiungere. Just. li. j. Ibiq̄ equū equę admittit: ratus ex voluptate veneris futurū qđ euenit. Interdum acceptare/sustinere. Sal. Nōne emoꝛi ꝓ virtutē p̄stat q̄ hāc vitā miserā atq̄ inhonestā vbi alienę lugbię ludibꝛio fueritis per dedecus admittere. Interdū peccare. Teren. in Eu. Si aliam admisero vnq̄ occidito.

Admissionales dicunt̄ hū/quoꝝ officium est admittere aulicos intra cubiculū ad principē salutandū. Lampridius in Alexādro. Salutaret̄ nō quasi vnus de senatoꝛibus patēte velo admissionalibus remotis.

Admissarius equus dicit̄: qui ad sobolem pꝛocreandā equę adiungitur.

Admodū: pe. coz. aduerbiū. i. valde. Ibi em̄ ad/intēsiua est: vt vir admodū fortis. Pli. li. rr. Huius cucurbitę cōmanducatę succus stomacho admodū ꝓdest. Qñq̄ signifi. aliq̄tū siue satis q̄si ꝑm rōnē. Liu. Jā mitigati admodū animi raptis erāt. Cū aūt duę partes sūꝓponit̄ ꝓ q̄si: tāq̄: vt scribis admodū docti viri

Admoneo es: pe. coz. idē pgne qđ moneo siue cōmone facio. Li. ꝓ Cel. Illud tū te admonitū esse volo pumū qualis es: talē te esse existimes. Et dicim⁹ admoneo te illā rē/⁊ illi⁹ rei: ꝓ eo qđ est admonitionē tibi p̄sto. A grecis traductū: q̄ cū ablō careāt/gtō vtunt̄. Sal. in Jug. Sꝫ qm̄ tāti viri cēp⁹ admonuit. Uir. li. x. posuit ꝓ percutere. Leucagus vt pꝛonus pendēs in verbera telo: Admonuit būugos.

Admoneo es: pe. coz. iuxta moueo appono. Uir. Mecdum illis labꝛa admoui. Amoueo ꝑo a loco moueo. Terē. in adel. Age tūc hinc amoueho illum.

Adoleo es: pe. coz. cui ⁊ lui vltū. Un̄ adule⁹. Adolesco is: adolescēs/adolescētia ⁊ dimi. adolescentulus. Est autem adolere siue adolescere/crescere. Hie. ad Eu. Nolo sinas cogitatiōes crescere. nihil in te babylonicū: nihil cōfusiōis adolescat: dū paru⁹ est hostis interfice vt elidat̄ in semie. Aliqñ adolere ē ꝓpiciari: ⁊ supplicatiōib⁹ numē aucti⁹ facere: sacrificare ⁊ quasi odoꝛē dūs ꝑbere. Uir. Verbenasq̄ adole pingues: ⁊ mascula thura. Qm̄ ꝑo sacrificiū igni fieri ꝓsueuit adolere ꝓ vtere siue ligna iponere capit̄. Var. Cuꝛ intestina adoleuiss⁹ parti dūs obtulerūt: parti ipsi cō

Adolescentia ab adolechia q̄ nugatio est (sumpsere. sicut ⁊ ab adolesco: ꝙ q̄dā loquendi luxuries/atq̄ impetus ea in ętate adolescat/vel ꝙ cū sanguīe simul ꝓturbationes animi effrenatius adolescant.

Adolescētioꝛ aris: signi. luxuriare. Var. Jd quidē vt faciat: cēseo quoniā tu quoq̄ adolescētiaris.

Adolescēturio adolescentiū moꝛe facio: siue in adolescē tiam redeo. Labe. Incipit adolescenturire: et nescio quid nugarum facere.

Adonay nomen dei apud hebꝛeos: qđ generaliter interꝓtat̄ dōs: ꝙ dominę creaturę cunctę.

Adonis: pe. ꝓ. idis: nomē ꝓpriū Myrhe filij/quē Venus amauit/⁊ cū ab apꝛo esset interfect⁹: vehemēter igemuit/⁊ cruoꝛē pueri mutauit i floꝛē quē ⁊ adoniū noiauit. Un̄ apud Ezechielē ꝓphetas legit: Ecce ibi mulieres sedebāt plangētes adonidē. Macrobius ꝑo accipit adonidē ꝓ sole: est etiā piscis: vnde Oppianus ilibris de piscib⁹ ita scrib it. Τον μεροπων εσχοι μεν επικλει ουοιη αδωνιη Boscopol⁹ aūt αδωνισ παραϊο αδωϊο φαλλωϊουϊο δε παραϊο αειδω αφ ου και το ιεχει προσϊεϊραν μενον et Theocritus αδωνιη κυθηρη ωσ ει/ δερ ψεκρυνδησϊυλυραν εα εξουαχαι ϊαν ωχ ραν ϊεϊην παρει αν αϊειν ϊουν προσϊαυϊην εϊα ξε ϊουϊον ροϊασ οι δευθωσ πεϊαροι πασαν δραμουϊεσυδαρσϊυϊιορεϊον υραι ευρυδησ αερϊ καπεδησ αρχω μεν βροχω καϊαϊασε/ συρεν αιχμαλωϊορο δεξοπισ θελαυ φω νεϊυπϊεϊοισϊο ϊοισαθηρ δεβαινε δειλωσφο/ βειο γαρ κυθηρην τω δει περ αφροδιϊα καϊ ϊαλοιπα.

Adopto tas: Vide in dictione opto. Hinc adoptiuus qui ex adoptato natus est.

Ador: indeclinabile ꝑm vsum/cuius apud aliquos inue

niatur declinatū. Vgānius li. ū. Illam sponte satos adoris strauisse manipios. Declinaē etiam hoc adoreum/vñ z adorea. Est autē adoz frumenti genus vel farris: edoz quondā appellatū ab edendo: q epulis et imolatiōib⁹ sacris putabaē piū: vel q adurāē vt fiat tostum: Unde in sacrificio mola salsa fit: vel dicitur ab adoro per Apocopen.

Adorea z adoreola cū accētu in antepenul. laus belli/ca: q victores a victis adorent. Fest. Adorea laus q/gloriosum putabant esse qui farris copia abunda/bat: aut qui farre a populo donat⁹ esset. Adorea liba e farre facta: quibus in sacrificijs vtebantur.

Adoro as: penulti. p.o. ex ad z oro: significat veneroz/precoz/supplico.

Adordio:ris: adorsus alloquoz incipio. Am. li. j. offi. Postea nunq̄ nisi cōsulto dño bellū adorsus est.

Adoriōr iris/vel eris: adort⁹ est repēte z ex insidijs ali/quē inuadere. Ab eo q corpora exurgāt subito atq̄ increscāt. Liui. li. i. Timoz deinde incessit ne ciuitatē sinē impio vis aliq̄ externa adoriret. Differunt tñ vt inquit Do. Adorioz z aggredioz q aggredimur de longinquo: adorimur z de ꝓximo. Dicim⁹ autē adori/oz hunc/nō oriōr ad hūc. Interdū adoriri est incipe Lac. li. iij. Anteq̄ ꝓclarū hoc opus mundi adoriret

Adorno adornas: pluſq̄ apparo.

Ad plenū significat perfecte. Hiero. Cū necdū possint ad plenum verba formare.

Ad quo. i. ꝙtum. Afra. Et scire possis ad quo te expe/diat loqui.

Adramis z ad ramin: pe. coz. nomen viri ꝓpriū.

Adrastia regio non longe a troade quę est in mysia ab Adrasto rege dicta/q ꝓximus nemesi. i. fortunę tēplū edificauit/adrastiāq̄ vocauit. Ubi etiā eodē nomine ciuitas fuit: q̄ diruta lapides trāslecti sunt. Et ibi ara edificata hermocreontis: opus magnitudine z pul/chritudine mēoz abile: est etiā q̄dā dea. ηπεριαι ρει/ϝερ μοηιμην και ρου αψθρωποισ περιλεϝαυ ϝησ ο μουσ αιοσ και αρισϝο ϝελησ περι ϝου αὔραφου αδρασ ει αν δεαφα πολρσϝον αιϝι/αν δυσαν κατα φυσιν αἴσαν δεαει ουσαν.

Adramelech Idolum assyrioꝝ quod etiam samari/tani coluerunt.

Adrepo pis: pe. p. ad aliq̄d repo. Pli. li. xxv. Ad ma/tris morsus ex vulnere māmā abrepans infans.

Adruo ris: ex ad z ruo seruat d in cōpositione ꝓpter regulā aliorū ꝓpter euphoniam: z signat arādo sub ruo. Colu. li. ū. Diffectā deinde ꝓtinus simū inarari z adrui conuenit/id est subrui z subigi.

Adscire: significat adiungere. Col. in ꝓfa. Cum z hanc adsciuimus quasi agriculturę partē cum separata sit ab agricolatione pastoralis scientia. Solet tñ scribi si/ne d. z per duplex ss. De quo in consisco.

Adrumo as: pe. p. rumoꝛ facio siue cōmurmuro.

Adsum es affui: significat ꝓsens vel ꝓpe sum. Et hoc naturaliter: sicq̄ cū dto vel ablo mediate in structū. Ci. in phil. Omib⁹ his pugnis Dolobella affuit. Et in pauli pugna nō affuit. Ci. Inter hoiem z beluam hoc maxime interest q hec tñ ēptum sensu mouēē ad id solū q̄ adest/qdq̄ pñs est/se accōmodat. i. ꝓpe est. Ñāq̄ adesse est sauere in iudicio/vel ꝓsidio esse. Li. de scdo bello punico. Sed pueri fœmineq̄ sup animi coꝛporisq̄ vires adsunt: pugnantib⁹ tela ministrāt. Ambro. Cur nō affuisti viduę orphanis quoq̄ iniu/riā patiētib⁹? Do. Adesse cause ꝓprie dicūē aduoca ti z amici. Ñāq̄ sumiē ꝓ accedere. Vir. Huc ades o galathea. Sed hec duo significata magis p reflexum dicunē. Sciēdū q in adsum seruaē d. triplici rōne. s. differētię cā de assus sa sū. Euphonię cā q plenius so net adsum ēt assum. Postremo q ipa verbi declina/tio d repetit tanq̄ i suū naturale principiū reuertēs.

Ueteres tñ assū dicebāt. Unde assas dicebāt nutrices q assint his quos nutriūt: nec ab eis vel exiguo tēpo/re diuellanē. Plau. Mil philon assum apud te eccū.

Ad sūmā z in sūma significat denicq̄/siue ad postremū z breuiter. Iuue. Ad summā nō maurus erat nec sar/mata/nec thrax. Ci. de offi. Ad sūmā ne agā de singu/lis. Quintili. In sūma nō recedo: fas est mihi inuitis etiā parētibus pie facere. Idē in hunc sensuꝫ accipit semel: vt ibi. Et semel oia cōplectar. Sic z breuiter vsurpat/vt in geminis languētibus. Breuiter tamē crudelitatis explicāda seuitia est.

Ad summū referē ad numerū. Ci. ꝓ Mil. Un⁹ autē ad sūmū duo inuēti sunt q̄ Milonis cām nō ꝓbarēt id est nō plures q̄ vnus: aut duo ex pluribus.

Adubanus z adubanū: penultima ꝓducta fluuius q̄ z Ister et Danubius dicitur.

Aduenio nis: pe. coz. idē qđ venio/seu ad aliquid venio Cecil. Edepol senectus si nihil aliud apportes tecū: quū aduenis. Et qñq̄ venire incipio qđ et de inani/matis dicitur. Plau. Aduenienti morbo succurre.

Aduento tas: appꝛoximo. Bel. Sed postea cum bru/dusium aduēt aremus: mollitiq̄ essent vēti maris p/cunctatus eum ego sum q̄ nam ratio illa pauoꝛis sui esset. Lice. Mondū erat auditum te ad Italiā aduen tare. hoc est veniēdo ꝓximū esse.

Aduentito tas: pe. coz. frequēter aduenio.

Aduena: pe. coz. q̄ nō est ciuis aut in q̄lin⁹/sed externus z ꝓprie q̄ ex vno longinquo loco in aliq̄ oppidū ve/niūt aduene dicunē. Cōuene q̄ ex pluribus locis.

Aduēticius: qui nō est loci illi⁹ quē habitat: z q̄ casu in aliquē locum venit nō mozādi gra/neq̄ consulto.

Aduenticius morbus qui forte nulla culpa venit.

Aduenticia bona q̄ nō ex recta successione: puta patris aut aui/sed ex legatis aut aliter casu aliq̄ nobis ad/uenīūt: in qb⁹ veniēs hz vsufructū z liberā admini/strationez. Aduenticij morbi qui forte z nulla nostra culpa veniunt.

Aduerbium quasi iuxta verbū dicit: qꝛ in oratione ꝓ/pe verbum ponit. Nec ēm potest verbi vis signifi/cantius sonare nisi iungaē aduerbium: vt puta dico nauigo. Nec nō plene significatiōis sunt: nisi adiuncti/tur aduerbia: vt bene/male/docte/feliciter facit naui/gat. Sic illa aduerbia iunguntur ad explendā verbi significationē: vt sunt locoꝛum aduerbia: vt hic habi/to/eo intro. Est autē aduerbium pars oratiōnis quę adiecta verbo significationem eius explanat atq̄ im/plet. Fiunt autē quādoq̄ a nomie: vt a bonus bene: a verbo/vt a sentio sensim: tracto tractim: a noie z ver/bo: vt pedetētim/a pede z tēto. A participio vt a sta/tus statim. A ꝓnoie: vt hic/illic: ab hic z ille. A pre/positiōe: vt ab ex extra: z a sub subter. Ab aduerbijs etiam: vt a ꝓpe ꝓpius.

Aduerto aduertis: ad aliquē locū verto. Terentius in Eunucho: Illa sese iterea incōmodū huc aduerterat in banc nostrā platęā. Aduerto oculos animū ve ali/quo cōuerto oculos vel animum.

Aduersoꝛ: cum dto significat cōtrarius sum: auersoꝛ: vo/derestoꝛ/abominoꝛ: iungiē cum accusatiuo. Quod fit quotiēs ab aliq̄ re quā odio habem⁹ vultū auertim⁹ vt illud repellere videamur. Ouidius in Fastis. Of/ficioq̄ leuem non auersatus honoꝛem. Columella. Nam nec rubos auersatur capra. Et in sacris litte/ris. Bēstes quas dominus auersatur. Fit autem ab auerto: de quo infra.

Aduersarius ab aduersoꝛ: ꝓ repugno. Nam aduer/sarij dicuntur sibi inuicem repugnantes.

Aduersus sa sum: cōtrari⁹. Vide in dictiōe auersus.

Aduersus vel aduersum ꝓpositio significat contra z inimicitias dissidia/cōtrarietatēq̄ ostendit sicut con/tra: vt aduersus vel contra hostes bellum geritur.

Aliquãdo pro erga ponitur: vt apud Terentium in Adel. Et id gratũ fuisse aduersum te habeo gratiaz.

Adulor: penul. pro. vt quidã putant ex ad & aula: q; id aulici obseruãt aũ in u ꝓducta cõuersa. Oui. Agmẽ adulantum media ꝓcedit ab aula. Nonius. Adulatio est ꝓpriæ canum blandimentũ: qð ad homines cõsuetudine translatũ est. Et est adulari inseruire & captare: vt fauo: ẽ emereamur vel voce vel gestu: tractum ἀπὸ τοῦ δούλου: dulu qð est seruus. Est ẽm adulari seruile: nõ liberale & ingenuum Apud Ciceronẽ libro secũdo Tusculanarum. Adulat pro adulatur sanguinẽ: positũ hoc est lambit/ebibit. Lucre. Longe alio pacto gãnitu vocis adulant. Diror autem valde cum a greco veniat: qm̃ δοῦλος dicitur seruus: inde dulor aris: & cũ ad or addulor aris duplo. dd. q̃ pacto primã corripuerint aliq; versificatores.

Adulter & adultera cõponi videt̃ ex ad & alter/seu altera/ꝙ ille ad alterã/& hęc ad alterum se cõferat. Hinc adulterium qð proprie cum nupta cõmittitur.

Adultero adulteras penultima correpta et adulteror aris vitio vel maculo: qð etiam ad alia transfertur. Plinius. Iuuat ipsa adulterare adulteria nature: sicut testudines tingere: argentum auro cõfundere: vt Electra fiant. Cicero per trãllationẽ in Lelio. Simulatio vitiosa.

Adulterinus na nũ: pe. pro. Ita adulterina signa dicũtur: quę sunt alienis annulis facta.

Adultus qui creuit. Unde iuuenes dicũtur adulti qui in flore ętatis et incremento sunt positi.

Aduiuo: pe. p. q̃si adhuc viuo: Hier. ad Pãma. Ipse si aduiueret origenes irasceret nobis fautoribus.

Adumbro bras: exprimo/repręsento siue imitor: vt pictores q̃ imagines planas adũbrant/vt solidę videãtur. Aliqñ vmbrã adhibeo siue vmbrã tegẽdo facio. Col. li. rij. Adũbrant vel stramẽtis vel alijs tegumẽtis vue/ne vẽtis aut calori⁹ exarescãt. Ponit etiam interdum adumbrare pro honorare.

Aduncus: Uide in dictione uncus. Unde aduncо adunca: quod est curuo.

Ad vnguẽ significat ad pfectionẽ: Translatio sumpta a marmorarijs: q̃ iuncturas marmorũ tunc absolutas existimant: cum vnguis supductus nihil offendit vel cũ iuncturę ita exactę sunt: vt vnguẽ nõ admittãt Per. Seueros excludent vngues/siue ab his q̃ magna diligẽtia & cõsideratiõe aliq̃d faciũt: & in ipsa cogitãda vngues mordẽt. Persi. Nec demorsos sapit vngues. Ho. li. j. Ser. Fiõrei⁹ ad vnguẽ factus hõ.

Aduno nas: pe. p. Congrego. Die. Cũ vos ad refectionẽ debita aduna uerit hora in cibis vestris minime perfulgeat cocorum industria. Hinc adunati dicuntur simul congregati.

Ad vnum aduerbialiter sumptũ significat omnes nullo excepto: vt Nõ est qui faciat bonũ non est vsq; ad vnum. Curtius. Omnes ad vnum periere.

Aduoco cas: pe. cor. ad me voco: Terẽ. in Phor. Ibo ad forũ atq; aliquot mihi aduocabo amicos ad hãc rẽ. Huic cõtrariũ est auoco. Et aduocare est in subsidiũ vocare seu aduocatũ habere. Augusti. li. ij. de ciuita. dei. Ut eam honoribus talibus aduocarent cultores sui. i. aduocatam haberent.

Aduocati dicũtur qui alteri adsunt in cã. Plau. in cas. Stultus cõtriui diẽ dũ asto aduocatus cuidã cognato meo quẽ hercle litẽ adeo pdidisse gaudeo: ne me neq; cõ sibi hodie aduocauerit. Inter aduocatũ & patronum hoc interesse Ualla existimat: ꝙ aduocatus nomen sit generalius q̃ patronus: vt nõ tantũ signi ficet eum qui alterius causam agit. Siquidem quicũq; adest alteri in causa officij gratia aduocatus appelletur/etiãsi nihil dicat neq; agat: sed qui tantum paratus sit defendere. Patronus ꝓprię qui i agit causam: sed accusati/non accusantis.

Aduolo as: pe. cor. iuxta vel ad aliquẽ locum volare: & cõstruit̃ cum actõ ꝓpositis ad vel in. & aliqñ datiuo. Pli. Et i agrũ. volateranũ palũbũ vis e mari quot annis aduolat. Idem li. x. Platea nominat̃ aduolans ad eas: quę se in mari mergunt. Idem. Caprarumq; vberibus aduolant.

Ad votũ aliq̃d habere & ex sentẽtia/licet hoc videat̃ rõnis: illud cuiusdã affect⁹/in eandẽ tñ veniunt significationẽ. Quin. Habesne ꝓtẽ ex animi tui sentẽtia? Et alibi. Ad votũ omne fluentẽ fortuna lasciuit ociũ

Aduscz. i. ad. Apul. Iã aduscz aimnẽ ꝓueniamus.

A ante E

Aeacus: pe. cor. Iouis ex Europa filius quẽ tãtę iusticię fuisse dicit̃: vt apud inferos animarũ creditus fuerit a Plutone delectus iudex: cũ Minoe & Rhadamanto: & peccantium delicta discutere.

Aeas antis: fluuius Epiri ex macedonia pr⁹ defluẽs & in mare Ioniũ cadẽs: dicẽte Luc. li. v. Purus in oe casum parui sed gurgitis aeas Ionio fluit inde mari

Aedes: tã in singulari q̃ in plurali ꝓ tẽplo: lz fere semp cũ adiectiõe: vt ędes sacra/vel ędes sacrę: ędes iouis ędes deor̃: ędes pacis & hmõi. Cice. Ex eo die q̃ i ędẽ telluris cõuocati sum⁹. Val. max. li. j. Ea pontificũ admonitiõe effectũ est: vt Marcell⁹ sepatis ędib⁹ honoris ac virtutis simulacra statueret: si ꝺo absolute dixerimus: ędes tantũ domũ designamus: vt meas ędes nõ ꝓscribã. Ea ꝓter apud iurisc̃sultos ꝓ omni specie ędificij dici inuenit̃: vñ & ꝓ sepulchro Qui⁹ posuit. Est mihi marmorea sacrat⁹ in ęde sicheę Pro cubiculo. Cur. Excubabãt ꝓncipũ liberi seruat̃ noctiũ vicibus ꝓtimi foribus ędis: in qua rex acquiescebat. Idem pro cęnaculo posuit cum ait. Stabãt ad fores ędis eius in qua rex vescebatur. Fitq; ędes vt scribit Ser. ab ędo: ꝙ in ea sacrificantes ędere ꝓsueuerint. Nam quędam sunt nomina quę initio diphthongãtur q̃uis a verbo non diphthongato deriuẽtur: vt vt ędes/ędiculus. Uarro. Ab auditu fieri putat ꝙ scz plano pede adibant: vnde etiã primã diph. vocalem accępit. Fest. Ędes ꝙ in edito poni soleret: alij ędem dici existimant ꝙ in ea euũ degatur.

Aedicula: dicitur vbi deum simulacra seruantur. Pli. li. xxxvj. de Uenere gnidia Ędicula ei⁹ tota aperiẽt vt conspici possit vndiq; effigies deę. Aug. li. ij. de ciui. dei. Nulla ędicula sacra dignum putauerunt.

Aedificium ędis cõstructio: & ponit̃ ꝓ omni structura. Nam ędificij appellatione nõ solum superficiem signari: sed solum quoq; ipsum cui edificium superpositum est Ulpianus putat.

Aedifico as: proprię ędem facio/cuius ad omne cõstructionis genus etiam ad naues ꝓtineat. Cice. Qui cũ maximas ędificasset: instruxissetq; classes. Unde videtur magis sumi pro construo: ꝑsertim cum ei domus additur: quia aliter frustra domũ iungeremus. Idẽ. Qui cũ ędificasset in palatio plenã dignitatis domũ. Hui⁹ cõposita sunt coędificio sil̃ ędificio exędificio manifeste seu perfecte edificio. Pli. de apibus. Domos primũ plebeis ędificant: deinde regibus. Inędificio intus ędificio. Liuius li. j. Et vt libera a ceteris religionibus ara esset tota Iouis templiq; eius quod in edificaretur eraugurare fana sacellaq; statuit. Proędificio vnde pro edificatum ꝙ veteres dicebant qð ex pxiuato loco processerat in publicum solum. Reędificio rursus ędificio superędificio. Piero. Si quis aũt superędificat sup fundamẽtũ hoc aurũ argentũ & cẽ

Aedepol: penultima correpta aduerbium iurandi: qð est quasi per ędem pollucis. Item pol & perpol quę idem significant.

Aediles: penul. produ. dicti sunt ab eo ꝙ ędes sacras

ꝛ priuatas ꝓcurarẽt. Vel ab aditu ꝙ facilis ad eos aditus esset. Primo ex plebe duo creati sunt ędiles: deinde procedente tempore duo ex patricijs adiuncti sunt qui a solio eburno quod eis datum est Curules dicti sunt. Officiuꝫ ędilium erat ludos publicos exhibere et sacras priuatasꝙ ędes ꝓcurare: totam vrbẽ tueri: vt cloacę ꝛ aqueductus ꝛ quęꝫ publica ędificia munda et integra essent: loca in theatro assignare. Si quispiã seruum aut iumentum morbosum vitiosumve ꝓ integro sanoꝙ vendidisset: ędicto ediliũ emptori succurrebat. Jdꝙ ędictũ ędilitiũ dicebat siue ędictiões ędilitie. Erãt ꝛ alij ędiles q̃ frumẽto ꝛerant a Cęsare creati ꝛa cerere cereales noiati sunt: vt scribit Pomp. Vbis cura rerũ vendendarum ne qua fraus fieret ꝛ mensurarũ cõmissa erat. Scribit Dion. Vali. li. vj. anti. Ad officiũ ędiliũ ptinuisse vt curam haberẽt annonę forẽsis copięꝫ cibariorꝫ editiones edi. bi apud grecos agoranomi vocantur: a foro rerum venalium cui regulam prescribunt.

Aedilitas ipsa dignitas. Sueto. in Cęs. Si quidẽ ante paucos dies ꝙ ędilitatem iniret.

Aedelitiũ idẽ qđ edilitas et magistrat⁹. Cice. li. ij. offi. Pub. Crat. tum cognomine diues: tum copijs functus est edilitio maximo munere: idem significat ędilitatus. us.

Aedilitius a um: nomen possessiuũ: vt comitia/ędilitia in quibus creabãtur ędiles.

Aedelitius aędelicij: qui ędilitate functus est.

Aedituus ędis tutor. i. curam gerens ab ędibus sacris quas tuetur.

Aedituor ędem tueor. Unde ędituentes ꝓ ędes sacras tuentes.

Aeditimus penul. cor rep. Gellio actore ea forma dicitur sicut finitimus/legitimus ꝓ eo qui ędibus prę/est/quasi ędis intimus. Sic Claustritimus: qui claustris ianuę pręest. Aug. lib. v. con. Sciuisti eum comprędi ab ęditimis fori tanꝙ furẽ. Cice. in Ver. Aeditimi custodesꝙ mature sentium diuersantem in quodam tugurio extra vrbem. Sed ꝓ eo nũc vt Var. lib. iij. de lin. lati. ait. Aedituus vsurpatur. Lucre. ꝓ ędituis vtitur ędituentes. Hospitibus loca quę complerant ędituentes. Nos greci ρεωκορους neocoros vocant.

Aedo is didi itum. ab a qđ est extra: quasi extra do. Uñ ędere significat emittere/promere/in lucem dare/manifestare. Sic dicimus aliquem ędidisse librum. Uñ ęditio publicatio. Et quoniam quę generantur in lucem promũtur factuꝫ est vt ędere sit generare. Hor. lib. j. car. Mecenas attauis ędite regib⁹. Et ędere ẽ exhibere qđ est spectaculis cõmodatũ. Sue. in Cęs. Aedidit spectaculi varij generis munus gladiatorꝫ. Unde ędit⁹es ludorũ exhibitores dicti sunt. Perae diphtongon inuenio antiquitus: cum tamen ab e componatur.

Aedon grece ἀηδων. Luscinia. Virgili⁹. Quodꝫ leues calami/quę suauis cantat aedon.

Aeditus a um: penul. cor. altus ꝛ fortis dicitur. Hor. in ser. Utrib⁹ editio: cededat vt in grege thaurus: et edita loca dicuntur alta ac sese ostendẽtia. Scribiẽꝫ cum diphthongo/vt differat ab edo ꝓ comedo.

Aeditius iudex quẽ vna pars elegerit. Cice. ꝓ Plan. Necꝫ enim quicꝫ aliud in hac lege nisi ędititios iudices seruatis.

Aegeus Thesei pater athenarum rex: a quo egeum mare/vt quidam putant.

Aegeum mare vt quidã dici volũt ꝙ i eo egeus thesei pater se precipitauerit. Alij ꝙ Uege amazonum regina in eo perierit. Strab. Ab egis oppido i Euboea. Pli. ab αιγα capra deriuat qui lib. iiij. sic scribit. Plurimis insulis conspersum cui nomen dedit scopulus inter ternum ꝛ chium verius ẽ insula aeri nomine a specie capręꝫ: quę a grecis ita appellatur repẽte e mari exiliens. Solinus. Inter Tenedũ ꝛ Chiũ est claros insula qua Aegeus sinus panditur: ab dextra Antandrum saxum est. Hoc enim verius ẽ insula cognominari meruit. Jd quoniã visentibus procul capręꝫ simile creditur quam greci Aegea nũcupãt Aegeus inq̃t ab eo sinus est appellat⁹. Var. Aegeũ inquit dictum ab insula ꝙ in eo mari scopuli in pelago vocantur: a similitudine capraꝝ egges. Pacu. Aeges ferme aderãt equore in alto ratib⁹ repẽtib⁹.

Aege pluralis numeri: vel ege es. vbs Lilicię. Quo etiam nomine dicta est insula in mari ęgeo.

Aegea nomẽ duarũ vrbium: vt scribit Ptol. quarum vna est in Emathia: alia in Mauritania.

Aegeon nomen gigantis.

Aegialeus Adrastę frater. Aegiale es: siue egialea. ae nomen proprium vxoris Diomedis.

Aegialus/latine dici potest littus. Quo noie dicta est Achaia ꝓpter vbes per ordinem positas.

Aegeria nympha fuit que colebat in aricino lacu: cum qua Numa Pompilius ꝛ cõnubium ꝛ colloquium se habere simulauit sup cultum religionum quo armorum ꝛ prędę studio flagrantẽ po. Rom. abstraheret. Unde Ouid. Aegeria est q̃ prębet aquas dea grata camęnis. Illa nume coniunx consiliiꝫ fuit.

Aegis idis munimentũ pectoris eneum cuꝫ gorgonis capite. Quod si a pectore numinis egis. Si in corpore hominis Lorica dicitur. Et a capra nomen deductuꝫ est: quia de corio eius fiebat. Et ideo Minerua habere Gorgon in capite dicitur: quia prudentia sua quasi alios saxeos reddidit

Aegiochus dict⁹ est iupiter ꝙ corio capellę amalthęę vsus fuerit ꝓ scuto qñ contra Titanas dimicauit vt inquit Lactantius libro primo.

Aegides p. p. patronymicũ est ab egeo Thesei patre Ouidi⁹. Perfidus egides ducẽtia fila secutus.

Aegylos: est abscessus inter nares ꝛ angulũ maiorem oculorũ per quem pituita assidue distillat: ꝛ si negligatur ad ossa vsqꝫ debiscit in fistulã. Differt ab Aegylopeid quod Crithen hoc est Ordeum vulgo ordeolum appellãt: ꝛ galenus Posthiã Crithe abscessus est pusillus oblongusqꝫ sub ipsum palpebrę torulũ: hoc est vt ait Celsus super pilorum locum. Officit luminibus. Et qđ vocaꝫ ancylos siue ancyloblepharos quo palpebrę coalescunt inter se: apeririqꝫ non potest oculus. Cui nõ admodum absimilis est morbus qui enchantis vocatur: in ipso angulo tuberculum quod palpebras parum deduci patitur. Sed ꝛ ĩ membrorũ articuli sic herent velut comprensi Ancyla et Ancylosis vocatur.

Aegina: pe. produ. fuit Asopi Boetię regis filia a qua vbs peloponeso adiacens contra Atticam Aegina vocaꝫ. Et a qua Aeacus eiusqꝫ posteri genus duxisse ferunt. De hac Ouidi⁹ li. vj. meta. Aeacus Aeginã genitricis noie dixit. Hinc Aeginenses dicti sunt.

Aegysthus Tyestis filius: qui a capris nutritus fuisse perhibetur.

Aegle nympha solis ex Neera filia: latine splẽdor vel ardor.

Aegloga penul. cor. caprarũ seu rerum pastoraliũ sermo dicit. Aegon eĩm caprarum: logos sermo dicitur Ut egloga sine diphton. electio vel explanatio elegãtia dicitur vt inquit Pli. lib. iiij. epistolarum. ꝛ Euse. lib. iiij. eccl. historię contra Cortelium.

Aegon: nomen pastoris ꝛ caprile significat. Quo etiaꝫ nomine promontoriũ lemni dictum est.

Aegocephalus penul. cor. vt Aristo. lib. ij. de animalibus inquit: auis est quę lyncę omnino caret.

Aegonomus pe. cor. caprarꝫ ductor qui ꝛ epolus dicit. οτι αιξ αιγος και μελιω το βοσκω οθεν το νε

μος γουρεμος ĩmo locus aptus capris depascē dis:id ostendit propria deriuatio.

Aegolethron:herba in pontho alba/dicta a capris interimendis αἴγα greci capram nominant ολεθριον perniciosum:exitiale.

Aegoceros:otis vel egoceron pe.cor.aial:alio nomie capricornus dicit. Hiero.cõtra Ioui. Magna iniuria nuptiarũ:vt inter scorpios quidē z centauros et cancros z pisces z egrocerotas.i.capricornos vxorē maritũq; cõstituerint λεγεται οτι το κερα και αι Lu.Aegoceron cancrũq; renet.

Aegos thracie fluuius:ad cuius ostia classis atheniensium a Lysandro capta fuit. Pli.li.ij. Idq; factũ interdiu in thracie parte adegos flumen cuius loci Accole Aegopotamite nominant.

Aegypanes sunt nudi leues caprinos pedes habentes. Veteres huiusmodi monstra pro semideis siue pro syluestrib⁹ dijs coluerunt: quēadmodū Faunos syluanosq; Faunos ac Satyros nemorũ deos esse dicentes:panas agroz Syluanos syluarũ. Vide in dictiõe Satyri. Ouidi⁹. Sunt mihi semidei:sunt rustica numina nymphe. Et fauni satyriq; z monticole syluani. Quos qm̃ cęli nondum dignamur honore. Põp.mela scribit vltra athlātē Mauritanie mõtes noctu psepe visa lumia z crepit⁹ cymbaloz ac fistularum cantus auditos: nec die repertum quemq;.

Iccirco ꝓ ꝓstanti habitū:hos faunos esse acsatyros

Aeger a um:ab ago is:per contrarium: q̃ actione vacet:siue q̃ qui morbo corripitur est: grauius agitetur. Et dicimus hic est eger pedibus: et hic est pedibus egris. Valerius maximus li. v. dixit. Pulsu venarum cõperit cuius morbi eger esset.

Aegero es:eger sum:a quo Aegresco: quod magis est in vsu:eger fio. Plinius libro.x. Cozui ante solsticiū generant. Item egrescunt seragenis diebus siti maxime anteq; fici coquantur autumno.

Aegre aduerbium:significat molestē/dolenter: iniquo animo. Terentius in Hecy. Sed reprimam me ne egre quicq; ex me audiat. Item egre male:difficulter Virgi. libro.iiij. Geor. Ergo egre rastris terras rimantur. Columella libro.j. Seruos quoq; qui securi patrēfamilias sunt:non egre pedibus ingredi id est inuite vel difficulter.

Aegroto as.penultima ꝓducta. Infirmus sum: a quo egrotatio quę sic ab egritudine distinguitur: vt docet Hieronymus super Joel. q̃ egritudinem animi dicimus:alioquin corporis non egritudo/sed egrotatio dicitur. Idem ad Julianum diaconum. q̃q; ita me iugis tam corporis egrotatio q; animę egritudo consumpserit: vt morte imminente nec mei pene memor fuerim. Cicero. Sed proprie vt egrotatio in corpore sic egritudo in animo nominatur. Unde ipe libro.iiij. Tusc. diffinit quid sit egritudo. Stulta egritudo est qua afficiuntur: in malis opinatis animosq; dimittunt et contrahunt:rationi non obtemperantes. Inuenitur tamen eger dici etiam de corpore et egrotus de animo. Salustius. Antonius pedibus eger qui prelio adesse neq̃bat. Horati⁹ in Ser. Quo me egrotare putes animi vitio. Ab egroto fit coegroto. Hieronymus. Q̃ si ipa languerit coegrotandū est z nunq; ab eius lecto cedendum.

Aegrimonia:penultima correpta idem est quod egritudo Plaut⁹. in Ru. Tãtisper dum abscedat a me hęc egrimonia.

Aegyptus regio in aphryca:vel ſm aliquos aphrycę proxima ab egypto Danai fratre sic appellata prius eria dicta. Hęc reste Plinio libro.v. Ab oriente rubro mari: assyrieq; coniungitur: ab occasu Cyrenen et aphrycę residuum habet:a meridię vsq; in ethiopiam procedit:a septētrione habet mare egyptiū. Eius insignes vrbes sunt Thebe Abedos Alexandria Babylon et Mẽphis. In hac(vt Plato inqt) nunq; visum est pluere:sed nili inundatione secundatur. Eius figura triquetra est quam efficit nilus ita se diuidens. Ab egyptus fiunt adiectiua. Aegyptius a um:et egyptiacus a um.

Aegyptum penultima producta dicuntur ethiopes q̃ egyptijs sunt finitimi.

Aelius et elia nomina sunt propria rom.carent aspiratione.

Aelia regio in Asia inter Mysiam et Joniam. Est et vrbs quędam calabrię a qua elianus a um.

Aelurus:penultima producta:latine Catus z Felis dicitur. Aristoteles libro de aialibus. Eleluri z ichneumones tot numero pariunt quot canes. Aelianus elioꝝm mas quidam libidinosissimus est:fęmina autem amantissima prolis fugit coitum cum maribus quoniam semen mittunt calidissimū:z quasi ignē genitalia adurẽs. Hoc cernens mas cõmunem fętum dilaniat:illa ꝑ prolis desiderio mares libidine ardentes adit rursus. Hellius libro.xij. Aelurorum quoq; oculi ad easdem vices lunę maiores fiunt aut minores.

Aemiliam:gentem appellatam dicunt a Mamerto Pythagore philosophi filio cui propter vnicam humanitatem cognomen fuit emiles. Nam emiliam greci sermonis lepiditatem vocant. Hęc familia emiliana Romę honestissima fuit: a qua emilianus applatus est Scipio africanus minor: quasi emilij filius qui per adoptionem insertus fuit familię scipionum Aemilia via ab Aemilio consule dicta est quę a placentia ariminum vsq; perducta est:emiliana: edificia erāt extra Romā: de quib⁹ Cornelius Tacit⁹ plus infamię ad incendium habuit:qui a prędijs Tigilini emilianis prozuperat. Aemilia regio Italię quę z flaminea. Romandiola etiam dicitur. In qua sunt vrbes Ariminum Cesena:Sassina:Rauenna: Fauentia. Immola: Forumliuij: Bononia z Ferraria.

Aemonia:penultima correpta regio:quę postea dicta est Thessalia. Ab aemone Deucalionis filio: prius Pyrrhea dicta:a Pyrrha Deucalionis vxore. Aut dam tamen cum aspiratione scribunt Hemonia.

Aemulo:: penultima correpta (vt Apulei⁹ inquit) ab amo descēdit: vnde z primam vocalem accepit:amare significat inuidere per antiphrasim. Aemulari igt tur:inuidere est a contrario sensu: vt in actibus apostolicis. Et patriarchę emulantes Joseph vendiderunt in egyptum. In Esaia: Effraim non emulabitur Judam:et Judas non pugnabit contra Effraim Aliquando emulari significat imitari. Unde emulus dicitur eiusdem rei studiosus et sectator:: hoc est qui aliquem imitatur z sequitur: quod non nisi amore fieri potest. Cicero pro Marcel. Illo emulo atq; incitatore studiorum meorum atq; laborum. Differunt tamen emulatio z imitatio: q̃ imitatio simplex est et liuorem non admittit: emulatio autem habet quidem imitandi studium:sed cum malicię operatione:licet hoc sine vitio esse possit vt cum meliorem videamus conamur non inuidia/sed amore ipsius virtutis reddere nos pares aut superiores. Unde est illud. Stimulos dedit emula virtus. Aliquando emulari est participem esse: vt Moli emulari in malignā

Aenaria insula a statione nauium eneę dicta: (tibus. vt ait Plinius. Hęc et Inarię dicitur pithecusaq;. Nunc Ischiade nomine oppidi coxendicis imaginē pręferentis in monte.

Aenna ciuitas est in meditullio z vmblico Sicilię collocata quę cum ob pręfecti seuitiam a Romanis desciuisset: Qui ad cõcionē cõuocatos ennęses vltima internętioe clā submissis militibus armatis deleuit.

Aeneas penultima producta/nomẽ viri troiani a Virgilio celebrati dictus Aeneas/ vt quidam putant ab αἰνεω εἰς, qõ est laudo. Nam αἰνος laus latine dicitur: qui tamen procedere non poterunt in rei veritate sic (non dico citemus totam greciam) sed vel solum versiculum Homeri adduxerim⁹ quem volo legant. Ἰω Δε και ερειασ ορομεσ σεσαι και τα λοιπα. Ab Aeneę dicti sunt eneade Troiani.

Aenea vbs in regione Cressia. Liu. in libro quadragesimo. Proficiscũtur a Thessalonica Aeneam ad statutum sacrificium.

Aeni vt auctor est Ptolomeus: insula est iuxta arabicum sinum.

Aenus genus vasis: ab ere quod et Lacabus siue caldaria dicitur. Diuiditur quandoq; diph. per diere/sim: et tunc vt Ser. docet aspiratio interponitur/vt apud Horatium: Sub noctem gelidam lignis cale/factat ahenum. Virg. Aut solijs vndã tepidi despumat aheni. Huius diminutiuũ est Aenulus.

Aeneus enea eneum penultima correpta. Idem est qõ greus: et similiter diresim quandoq; patitur. Horatius in epistolis. Si recte facies hic murus aheneus esto. Aliquando ponit pro forti. Horati. Inclusam danaen turris ahenea.

Aeneatores dicti sunt tubicines ab aenea tuba. Amianus lib. xix. Cum supesset exiguum noctis aeneatorum clangore ductore vrbem vt mox caligine terribili corona cinxerunt. Et libro xxiij. Aeneatorũ accentu signo dato pgrediendi ad pugnã ad arma pcursũ est.

Aenobarbus dictus est Domitius qm̃ Castor et pollux cum de victoria nunciarent Domitio: ipsiq; minime credens narrantibus esset malas barbaq; manibus pmulserunt et ex fusca in flauã puerterũt. Vñ a barba rutila eneiq; coloris enobarbi dicti: Quod post ea Domitiorũ cognomen fuit.

Aenigma atis. obscura allegoria vel questio obscura quę difficile intelligitur nisi aperiat: vt illud in libro Judicũ. De comedente exiuit cibus: et de forti egressa ẽ dulcedo. Ab αἰνισσω obscure loquor innuo. Innuitur enim quiddam quod pluribus explicandum est. Hinc Aenigmatistes qui enigmata facit seu proponit. Hiero. contra Joui. Sed quid ad nostrum. αἰνιγματιστην enigmatisten cuius libros multo difficilius est nosse q̃ vincere. Huius significatiõis est Aenigmaticus.

Aeolus penultima correpta Jouis filius: a quo Aeolia: et ventorum rex appellatur latine varius siue dolosus dicitur.

Aeolia regio dupler est. Una in Asia grecorũ colonia media inter Mysiam et Joniam. Alia ab Aeolijs septem insulis intra Siciliam et Italiam quarũ nomina sunt hęc Hiera Strongile Didyme Eriphusa Phenicusa et Enonymos. Stra. lib. vj. Plyni. lib. tertio Solinus mella de Aeolijs quę alijs nominibus a nostris vulcanie: ephestiades a grecis nuncupãtur. Dicte eolie ab Aeolo Jouis filio. Dicit etiã lipara a liparo Ausonis regis filio qui eã ante eolũ rexit. Hinc Aeolium mare dictum ẽ quod Asiatico littori adiacet ab Aeolijs pulsis olim colonis. Maz antea mysium dicebatur.

Aeon grece: Aeuum latine dicitur.

Aepolus penultima correpta Lapzarius: Aepolium Lapzarum grex.

Aepy vbs Nestoris in montibus sita. Nam Aepy sublime denotat. Aepys altus.

Aequus a.um. planus ab aqua: q̃ equam superficiem habere videat ita vt imaginẽ tanq; speculũ reddat. Per translationẽ ponit pro iusto: quia nullã in partẽ inclinatur. Equus p animali nõ diphthongatur.

Aeque adverbium significat iuste. Senec. Juger qui parte inaudita altera aliquid statuit etiã si eque statuerit: haud equus fuit. Interdum significat tam vel tñ vl similiter: vt Tu es eque bon⁹: ac doct⁹. Suet. in Cel. Mihil eque ac iudicis acerbitas pfuit. Virg. lib. ij. Geor. Negant alios eque serpentibus agros Dulcem ferre cibum.

Aequo equas explano. Plyni. Aequato deinde pauimento infunditur oleum. Et aequare est cum equitate diuidere. Virgil⁹. Operumq; laborem partibus equabat iustis. Aliquando continuare. Idem. Felix si protinus illum equasset nocti ludum. Huius composita Adequo/coequo/exequo/et pequo: quę sñ sñpositiones significant.

Aequamentum equatio est quod et libramẽtum dicit. Nam equimentum aliud significat.

Aequanimis penultima cor. qui est equi animi: qui nec prosperis extollitur: nec aduersis frangitur. Hinc equanimitas quę est fauor et ppitius animꝰ. Terẽ. in Adel. Facite vt eq̃nimitas vestra poetę ad scribẽdum augeat industriam Aequaniniter moderate: patienter: equo animo.

Aequitas: modo planiciem: modo iustitiam significat cuius contrarium est iniquitas.

Aequeuus/coetaneus/ab equalitate qui dicitur.

Aequalis/planus. Unde equalis campus. Qñq; pro simili ponit et exequo. Plyni. Cum et ipse equalem fortunam expertus fuissem. Quãdoq; p coetaneo. Cicero in Cato. Nec cum equalibus solũ qui pauci admodũ restãt. Differũt tñ ab inuicẽ q̃ equales sunt eorundem annorum. Coetanei in eodem tẽpore sed diuersis annis et disparibus: vt Cicero et Augustus fuerunt coetanei/licet Cicero maior natu fuerit: sed non equales. Hinc equalitas similitudo: paritas. Aequaliter: similiter pariter.

Aequabilis idem quod equalis. Cice. Et vox reducit in sonum quendã equabilem atq; constantem.

Aequilaneum: ex toto dimidium significat: dictum a lotione lanę que dicit equilaneo redire cũ dimidium decidit sordibus.

Aequimanus penultima cor. qui vtraq; manu vtitur et ita leua operatur sicut dextra.

Aequilibriũ equatio libręq; quod et equamentũ et libramentũ dicit. Trutina cũ pro bilancis seu statere lingua/sumit. Gel. Nam cui mẽbrũ ab alio ruptũ est si ipse itidẽ rũpere p talionẽ velit: quero an efficere possit rũpẽdi pariter mẽbri equilibriũ. In qua re primũ ea difficultas ẽ inexplicabilis Quin si mẽbrũ inquit alter imprudẽs ruperit. Quod eñ per imprudentiã factũ est retaliari per imprudentiã debet.

Aequinoctiũ ex equalitate noctiũ dicitur/ q̃ tunc dies et nox horarum spacio equales sint. Duo sũt autem equinoctia vernale. s. et autũnale: vernale fit quarto Idus Martias vel circa. viij. Calendas Aprilis et in octaua parte Arietis conficit: autumnale decimo octauo Calendas Octobres ad vergiliarũ occasum diebus. xl. quia annum olim in duas tantum partes diuidebant hoc est in estiuum et byemale solstitium. Ab equinoctium fit adiectiuum equinoctiale: vt tempus equinoctiale.

Aequidiale dictum ab antiquis/qõ nũc dicimus equinoctiale: quia nox diei potius q̃ dies nocti annumerari debet. Sic etiã equidium qõ nũc equinoctium.

Aequipolleo les. p dupler ll. parem potestatẽ habeo. Unde equipollentia equiualentia.

Aequiparo as. penultima correpta significat cõparo siue equo.

Aequiualeo equiuales equiualet/ penultima correpta quasi eque possum.

Aequiuocum penulti. correp. est qõ greci dicũt homonymon: et a Martiano vocatur pluriuocũ: quando

pluribus rebus eadem est appellatio.

Aequor ab aqua nomen deductum ꝙ equam superficiem habeat: cū non fluctuat/et ꝓprie dendat superficiem. Ambro. lib. Hex. Et cū sit altitudo diuersa indiscreta tamē dorsi ei⁹ equalitas. Vñ ⁊ equor appellatū arbitror ꝙ superficies ei⁹ equalis sit: quia aquę licet fluctuātes velut mōtes eriganť: sedat⁊ tñ surſū tēpestatibus adequanť. Hinc dicim⁹ equora campi et equoris ponti. Cic. lib. ij. Acad. Ab equo. i. plano vocabulū accepisse cōfirmat: ꝙ tā plane videť ēs mare equum. De campo Virg. lib. iij. Georg. Ac ꝓius ignotū ferro ēs scindum⁹ equor Idem: De mari equora ponti. Nec solū de mari sed etiā de fluuio dicitur: vt apō eundē Viridesc̄ secāt placido equore siluas. Accipiť tamē qñq; ꝓ ipō mari: vt Bis denis ph⁹y gium conscendi nauibus equor. Quādoq; ꝓ aere: Aspice bissenos volitantes ęre cygnos. Abequor sit Aequoreus a. um.

Aer ꝓprie dicitur medium spatiū inter cęlum ⁊ terrā. Est cūm inanitas plurimū habens ad mixtū raritatis ēs cetera eleēmta. Virg⁹. Longa perinanes Dictus aer απο του αιρειν ab eo ꝙ ferat terrā: vel ꝙ feratur. Sz credo potius dici απο του αηρ οτι αηιμι το ωρεω vnde ꝓducit vltimā. Luc. lib. j. Aer et longi voluēt titana labores: q̄ corripiūt ipsi viderint te: nec Claudian⁹ dicit: Lucid⁹ vmbroso miscebitur aer auerno: quia sensus esset contrarius ⁊ syllaba falsa: sed dicit Aris vel orbis. Hic autem aer partim ad terrenam partim ad cęlestem materiā pertinet. Nam ille subtilis vbi ventosi ac ꝓcelloſi motus nō possunt existere ad cęlestem ptinet partem: iſte vero turbulentior qui exhalationibus humidis corporescit terrę deputať quicq; ex se multas species reddit. Nam commotus vēctos facit: vehemētius ꝓcitatus ignem ⁊ tonitrua: cōtractus nubila: consp̄issatus pluuiā: cōgelat⁊ nubibus niuem: turbulentius congelantib⁹ densioribus nubibus grandinē: distentus serenū efficit. Dilatatq; a terra: vt inquit possido. stadijs. xl. Aliqñ aer dicit ventus/spiritus/vel flatus modicus. Virg. Aera dimouit tenebrosum et dispulit vmbras. Aliqñ dicit sonus. Var. Anima vt cōclusa in vessica qñ est arcte ligata si perculeris aera reddet.

Aerius a. um. per i. vel aereus per e. modo significat altum: vt aerea turris: modo quod constat ex aere vt corpus aerium: fulgor aerius.

Aeripes penultima correpta celer quasi aerios pedes habēs. Quidā tñ cōpositū nomē putant ab ēs eris. Virg⁹. Synęresin fecit. Fierent eripidem ceruam.

Aerope penulti. correp. Atrei uxor ex qua Thyestes duos filios suscepit. Et non est diphthongus. Nam scribitur a grecis αεροπη. Ouid. lib. ij. de trist. Si nō Aeropem frater sceleratus amasset. Conuersos solis non legeremus equos.

Aerumna απο του αιρω ero leuo tollo. ꝓprie erumnę dicuntur furcimule quibus viatores sarcinas suas religatas tabella interposita ferre ꝓsueuerint. Quę qñ a Mario instituę/sūt Muli mariani postea vocatę. Hinc factum est vt labores onerosi erumnę dicātur: vnde berculis erumna. Similiter erūna dicit miseria/calamitas/infelicitas. Unde erūnosum dicitur quod est laboribus ac miseriis afflictum. Cicero libro. ij. de fi. Aerumnas maiores nostri labores nō fugiendos nominauerunt.

Aes eris sumitur ꝓ omni metallo sed ꝓsertim ꝓ eo quod est coloris rubri: deductum nomen putant aliqui ab auri similitudine. Alij a greco deriuant απο terra. Var. ab asse. Accipiturq; pro pecunijs qñ es fuit in precio magis aurumq; iacebat vt ait Lucre. Māc (versa vice) iacet es: aurum summo succeſſit honore. Et primo ex ere pecunię signatę. Ouidius in Fast. Aera dabant olim melius nunc nomē in auro est. Victaq; ꝓcessit ꝓisca monera nouę. Lato. Fundum eribus suis emptum possidebant Seruius rex primus post vrbē conditā signare es cepit: cuius in altera parte nota fuit Janus gemin⁹: ex altera rostrū nauis. Mā q; Saturnū classe deuectū hospitio Janus acceperat: ⁊ ab illo peritiā ruris edoctus feram illā ac rudē añ fruges cognitas vitā in mel⁹ redegerat regni eū consociū fecit: ⁊ qñ naui fuerat aduect⁹ in signādo ere: ex vna quidē parte sui capitis effigiē ex altera nauis rostrū impressit: vt quantū in eo esset Saturni memorię cōsuleret: ne accepti beneficij immemor esse videretur. Ponitur etiam quandoq; ꝓ tubis: quoniam ex ere fiunt. Virg. Aere ciere viros. Unde eneatores tubicines dicuntur.

Aereus rea. um. quod ex ere est sicut Aheneus.

Aera e. numeri nota est puta in moneta notabať nūerus quem valebat. Lucil. Hęc est ratio peruersa era numeri est subducta improbe. Astrologi quoq; initium a quo supputationes incipiunt eram vocant. Dicta era ex eo ꝙ omnis orbis es reddere profeſſus est reipub. Aera etiam greca dictio est quę apud nos liū significat vt inquit Dioſco. Hinc erineus a. um. ꝙ ex ere factum est. Dioſco. Panis vero cum melle et erinea farina. i. loliacea.

Aerarius a. um. quod est eris siue ex ere. Plyni. libro xxiij. Laudationē eandē in erarijs metallis et ꝓximam in argentarijs fieri compertum est. Inde

Aerarij tribuni a tribuendo ere. Nam vt Var. scribit. Tributa erat eis pecunia quam in litibus redderēt. Idq; quod attributū: dicebať es militare.

Aerarij milites dicti sunt ab ere ꝙ stipendium faceret: es enim stipem quoq; dicebant. Unde stipendium.

Aerarium. eris repositorium: hoc est nummorū simili umq; rerum preciosarum atq; opum: quę vtilitatem reipub. allaturę erant: sic dictum ꝙ era in eo principaliter inferebantur.

Aero as. significat es misceo: ere adultero/siue ere orno. Unde grate fores apud Virg. Priſ. A metallorum quoq; nominib⁹ soleant nasci verba/vt ab auro. auro as. ab ere Aero as: vnde auratus et gratus. Hui⁹ verbi cōposita sunt Obero ⁊ subero. Persi⁹. Mequa suberato mendosum tinniat auro.

Aerosus a. um. ex quo es fit. vt Lapis erosus quē alio nomine Cadmiam nuncupant. Et erosa ab antiquis Cyprus insula dicebať: ꝙ in ea plurimū eris nascit: vel ꝙ primo ibi inuentum sit es.

Aerificium quod ex ere factum est. Var. Politę enim quasi erificię videbantur.

Aere diruti: milites vocabantur quibus ꝓpter ignominiam stipendium subtrahebatur.

Aeruscare veteres dixerť ꝓ pecunias vndiq; colligere

Aerugo penul. pro. idem quod rubigo: et ꝓprie in ere vel argēto ⁊ viridescit. Rubigo vero in ferro ⁊ segetibus de quo loco suo Plyni. lib. xxiij. refert era extersa celerius rubiginē trahere ēs neglecta: nisi oleo perunganť. Eruginis in medicina magnus vsus cuius vis est colirijs oculorū aptissima. Apud Horat. et Iuue. accipitur erugo pro pecunia quę ex ere fit. Hic eruginosus a. um. Sen. lib. de breui. vitę Hactorem dierū partē in eruginosis lamellis consumit.

Aes nostrum dicitur quod nobis alij debet. Aes alienum quod nos alijs debem⁹. Aes suum quod alij et de quo loquimur debent.

Aes militare dicebatur quod tribunis erarijs attribuirum erat vt militibus redderet. Plau. in Aul. Cedit miles: es petit.

Aes ductile: quod facile ducitur attenuaturq; in lamnas. Aes caldarium quod funditur tantum: et malleis frangibile est.

Aeschines penulti. producta nomen ꝓprium oratoris greci demosthenis emuli. Fuere etiam alij septem hoc nomine vocati.

Aeschylus penul. cor. nomẽ poete tragici. Horatius. Post hunc personę pallęq; repertor honestę. Aeschilus et modicis instrauit pulpita tignis. Hic cũ esset caluus ⁊ in aprico forte quiesceret: testudo ab aquila in altum delata cum decidisset: caput eius confregit interemitq;

Aesculapius: nomen est Appollinis filij: qui medicinę artẽ vel laude vel opere ampliauit. Ob eamq; rem in deorum numerum receptus fertur: cuius duo filij Podalyrius ⁊ Machaon bello troiano Agamẽnonem secuti non mediocrẽ opẽ cõmilitonib⁹ attulere.

Aesculus arbor glandifera cuius fructu cũ in primeua ętate homines vescerenť: ab edo ꝑ comedo deduci putať: ꝯuis edo primã breuẽ habeat quidam tũ sine diphthongo scribũt ab esca nomẽ trahentes: ꝙ ante vsum frumenti hęc arbor mortalib⁹ victũ prębebat. Hinc Aesculę⁹ a.um. Palla. Asseres querne cũ esculeis non misceanť. Aesculũ neutri ge. et sine diphthongo ciuitas in agro piceno.

Aesis ciuitas vmbrię a qua Aesinates populi. Ply. lib. rj. Caseũ inquit esinatez ex vmbria. Prol. quoq; hanc vrbem ęstam ab est fluuio nominat.

Aesopus pe. produ. nomẽ fabulatoris clarissimi. Inde Aesopianus Hic. Iuxta Aesopianam fabulã. Hic miser vita/miser morte/et miser forma: vnde Vari. Planud⁹ de ipo ita scribit αισωποσ το μεργεροσ εξ αμορι ουησ φρυγιασ ἱερ λεῦχην/γεγονε δου λοσεῦχαρ ελεων ουμορον δουλοσ αλλακαι δυσει λεσβα τα τουέπαρ του παυσον ἀρθρωπορ ει χε και γαρ θοξοσ ην σιμοσ ἱηρριν ασιμοσ τον ἱραχηλον προχειλοσ μελασ οθερ καὶ του ορο ματοσ εῦχε ταυτον γαραισω ποσ τω αἰθιοπε.

Aestimo as. penulti. cor. significat appręcio taxo compositum ab es ⁊ τίμη ꝓcium quasi ęre taxo. Et cõstruitur cum ablatiuo: vel genitiuo horum nominũ tanti/quãti/quãtiuis/tantidẽ/quãticũq;/magni: parui/pluris/minoris/maximi/plurimi/nihili: et si qua huiusmodi reperianť: licet etiã ablatiuis horũ noim sine substantiuis iungi huic verbo inueniant. Boe. in prolo. lib. topi. Ingratũ quidez si magna trebatij merita quibus ipse vsus fuerit paruo estimare videretur cũ nullã eis gratiã restituẽdã putaret. Hier. in Leui. Si statim ab anno icipiẽtẽ iubilei vouerit agrũ quanto valere potest: tanto estimabiť. Frequentius tñ cũ genitiuis iungiť. Lice. lib. Acad. Alia pluris esse estimanda alia minoris. Liu. Utrunq; casum cõplexus est mancipia minora annis. xx. quę post priorium lustrum decẽ milibus eris aut plurẽ venissent: ea quoq; decem tanto pluris q̃ quanti essent estimarentur. Similem significationẽ habent: pendo: facio curro est/interest et refert cum ꝓcium iungitur: qz ꝓ to estimo/siue estimatur ponũtur: vt parui facio nihili pendo ⁊ huiusmodi. Inuenitur etiã estimo sine ablatiuo vel genitiuo. Hieroni. in Leui. Si pauper fuerit ⁊ estimationem reddere nõ valebit: stabit coram sacerdote/et quantum ille estimauerit: tñ dabit. Sciendum quoq; in sacris litteris vt Fulgentius docet duobus modis estimatio poni solet. Nã qui aliquid certissime scit: et qui putat aliquid esse quod non est estimare dicitur. Ad estimationem incerte sciẽte seu cognitiõis pertinet quod dicit Aestimabat se visum videre. Nomine autẽ estimatiõis certissima scientia ponitur in libro sapientie. Scit preterita: de futuris estimat id est certissime scit. Et aplus. Estimo ꝙ nõ sunt condignę passiones huius temporis ad futurã gloriã. i. certe scio. Ab estimo fit existimo diphthongo in i longam conuersa: quasi ex ęstimatione statuo atq; decerno. Prius cũ rem estimamꝰ. i. ꝑsideramꝰ deinde qualis sit estimamus. i. iudicamus. Terenti. Nam ea res dedit existimãdi copiã quotidiane vitę ꝑsuetudinẽ. Quinti. Velauit ei caput ⁊ suo cuiusq; animo dedit estimandum.

Aestimabile quod facile estimari potest: Cuius cõtrarium est inestimabile.

Aestas significat tempus quod incipit ab equinoctio vernali et finitur equinoctio autumnali constatq; sex mensibus: et totus annus in ęstatem hyememq; diuiditur. Particularius tamen ponitur ꝓ quarta anni parte: hoc est ꝓ tribus mensibus qui incipiũt sole cancrum ingrediente. Nam sole ingrediente libram autumnus est: ingrediente capricornũ hyems ingrediente arietem ver.

Aestiuus a.um. penul. pdu. qđ est ęstatis. Greg. Aestiuũ tẽpus qđ corpori meo valde contrariũ est.

Aestiua dicuntur loca vmbrosa nemorosa in quib⁹ per ęstatẽ vitatur solis ardor. Sta. Et vmbrosi patuere ęstiua lycei. Q̃q; ponit ꝓ ipsis gregib⁹ in ęstiuo cõmorantibus. Virgili⁹. lib. iij. Georg. Nec singula morbi corpora corripiũt: sed tota ęstiua repẽte. Q̃q; ęstiua appellanť loca in quibus ⁊ armenta ⁊ greges ⁊ milites ęstate sunt: sicut hyberna vbi habitant hyeme. Q̃q; vocantur quę ęstate fiunt. Plyni⁹. lib. xviij. Aestiua ęstate quę ante vergiliarũ exortũ serunture: vt milium panicum.

Aestiuo as. sicut hiberno: et est ęstiuare propter ęstum euitandum alicubi morari. Plynius libro. xij. Intra sepem eam ęstiuant pastores opacam pariter ⁊ munitam vallo arborũ.

Aestus us. calor ⁊ solis flagrantia. Virgi. lib. iij. Georg. Aestibus in medijs vmbrosam exquirere vallẽ. Ponitur interdum ꝓ ęstuo tempore. Idẽ. Prorupisq; ęstus incẽdia voluunt. Inde per trãslationẽ. ęstus q̃q; dicit desyderiũ/cupiditas/libido/amor: ⁊ huiusmodi. Preterea ęstus vocať impetus marinꝰ vel cõmotio: ꝙ feruore quodam id fieri videať: nam ẽ maris accessus vel recessus. i. inquietudo. Sic etiã dicitur vis ventorum procella vel fluctus. Plau. in Asi. Quo magis te in altum capessas: tam ęstus te in portum referet. Lucre. lib. iiij. Frigus vt a pluuijs calor absolet ęstus ab vndis.

Aestuo as. feruco/flagro. Ambrosi. Psalmi de torcularibus inscribuntur eo ꝙ in his mysteria dominicę passionis spiritusancto feruente ardentius ęstuarũt. Aliquãdo ęstuare est fluctuare agitari. Aug. lib. viij. de ciui. dei. Omnes turbellas ⁊ tẽpestates animi q̃b⁹ demones ęstuare atq; fluctuare asserit nos vera religio deponere iubet. Huius cõpositũ est exęstuo qđ est extra ęstuo exẽdo incremẽto. Virg. Fundoq; exęstuat imo. Iust. lib. j. Quę materia in illis locis passim e terra exęstuat Hierony. Ad coitũ semp exęstuant. Sue. Fossas omnes quas vilus exęstuat oblimatas longa vetustate militario opere deterśit.

Aestuosus a.um. qđ est calore plenũ. Colu. lib. iiij. Cęlũ neq; niuale: vinea nec rursus ęstuosum desiderat.

Aestuaria loca dicuntur per quę mare vicissim tum accedit tum recedit: siue quę marinis aquis referta sũt ex inundationibus pelagi. Plyni. lib. iij. Illirici ora mille amplius insulis frequentať natura vadosi maris ęstuarijs tenui alueo intercursantibus clare ante ostia timaui calidorum cum ęstu maris crescentium iuxta istrorum agrum.

Aetas grecum est αἰωναἰωνοσ inde latine euum qui cuitas etas ꝑ syncopã: sed etas plerũq; generaliter dicit: vt etas senectutis: etas iuuẽtutis. Sex esse sunt hoim etatẽ grad⁹. Infantia/pueritia/adolescentia/iuuẽtus/grauitas/atq; senectus: in his ser spacijs

philosophi vitā descripserūt humanā quib⁹ mutat̄ ⁊ currit ⁊ ad mortis terminū peruenit. Var. quinq; gradus facit. In primo vsq; ad annū. xv. pueros dicos: q̄ sint puri. i. impuberes. Scōo ad trigesimū annū adolescentes ab adolescendo nominatos. In tertio q̄ erat vsq; ad quadraginta annos iuuenes appellatos: eo q̄ reimpub. in re militari iuuare possent. In quarto autē gradu: vsq; ad seragesimum annum seniores nūcupatos: q̄ tūc corpus senescere incipiat. Inde vsq; i finem vitę vnius cuiusq; quintū gradum factū: in quo qui essent senes appellatos: q̄ ea ętate corpus iam senio laboraret. Horū tñ singuli tripharia diuidunt vt prima pars viridis sit: deinde adulta: postea preceps. Unde Virg. Viridisq; iuuēta. Alij aliter diuidunt etates. Ętas vero mūdi. Prima ab Adam vsq; ad noe. Secūda a Noe vsq; ad Abraā. Tertia ab Abraā vsq; ad Dauid. Quarta a Dauid vsq; ad trāsmigrationē Judeę in Babyloniā. Quinta deinde vsq; ad aduentū saluatoris i carne. Sexta quę nūc agit̄ vsq; quo mūdus iste finiat̄. Interdum etas accipit̄ pro anno. Virg. Ubi quarta accesserit ętas. Var. Ętatē vir decimā egressus. Interdum pro. xxx. annorū spacio. Cice. Tertiam iam ętatē hominū viuebat. Sic Plu. ostendit ętatē esse spacium. xxx. annor̄ secūdū heraclitū. Inter dū ꝓ centū annis. Quid. Annos vixi bis centū: nunc tertia uiuit ętas. Pomē et pro quouis tpe humanę vitę longissimo. Dicitur q; ętas vt inquit Apul. per syncopam quasi quitas ab quum. Greci ętates γηρεας dicunt: ętas mala dicta est senect⁹. Plau. Cōstitus sum senectute onustum gero corpus: vires reliquerūt vt ętas mala est moris mala ē: ergo ecōtrario bona ętas Juuēctus appellat̄. Cic. Quod seipsis voluptatib⁹ bona ętas fruit̄ libentius primū paruulis fruit̄ rebus.

Aetate aduerbium significat diu. Plau. Ętate ambo ambobus sint obnoxij. Idem Ętate velim seruire libanum: vt cōueniam modo.

Aetatula diminutiuū. i. ętas modica.

Aeternus quasi euiternus: perpetuus a quo sempiternus: quasi semper eternus. Aeternitas perpetuitas. Differunt tñ eternum ⁊ sempiternum q̄ sempiternū dicunt deum esse qui semp fuit/eritq; Aeternos homines qui principiū quidē habuerint ⁊ tamē animo sunt immortales/atq; perpetui.

Aeterno as. perpetuū facio. Varro. Litteris q; aclaudibus eternare: Sūt tamē qui eternus ⁊ eterno aspirent quando ab etherea deducant.

Aera nomen est montis in thessalia.

Aethalia insula in ligustico mari. Vide infra in dictione ethalia.

Aetiologia causę redditio. Nam αιτια causa est ⁊ logia ratio. οτι αιτια και αιτιαομαι και απο του λεγω λογος ως απο του τρεχω τροχος.

Aether summus est vbi stelle sunt. Grece αιθηρ ponitur ab aliquib⁹ pro elemento ignis. Nā ꝑm Var. Celum diuiditur in ethera et aera. Terra in aquam et humum: e quibus summum esse ethera: secundum aera: tertium aquam: infimā terrā esse scribit. Augu. libro. viii. de ciuitate dei Aether longe a terra altęq; suspensus: aer vero etheri terręq; contiguus. Ouidius libro. j. me. Hęc superimposuit liquidū ⁊ grauitate carētem Aethera nec quicq̄ terrenę fecis habentem ab αιθω ardeo. Gnarag. Aetheris nomine ignem significauit q̄ superiora igne plena sunt. Aristoteles de cęlo dixit et αει semp et θεω voluo curro quasi perpetuā volubilitatē indicet. Nam lib. j. meteorologię sic scribit. Corpus em̄ cyrculare semper curreret: simul diuinū quippiam ineisse opinātes Aetherem notari statuerūt. Un̄ Ouid. ad Cesarem.

Sic habites terras: vt te desyderet ether. Alij accipiunt ꝑ aere. Apul. Aqua/tellus/ether/ignis. Virg. Resonatq; fragoribus ether. Ab ether fit Aetherea us a. um. Idem Aetherea quos lapsa plaga Jouis ales aperto Turbabat cęlo.

Aethera e. gener⁹ femini: nominatiuus formatus ab accusatiuo greco. etherem vel ethera: sicut lampas lampadem vel lampada. hęc lampada. Thorax thoracem vel thoraca: hęc thoraca. Et ponitur ꝑ aere. Unde canimus: Quem terra pontus ethera colūt: adorant: prędicant.

Aethra e. splendor etheris/et ꝑ aere ponitur. Virgili⁹ libro. iij. Nam neq; erant astrorum ignes: nec lucidus ethra Sydera polus. Hoc etiā nomine dicta ē thesei mater. Alia fuit mater pithei: de qua Ouid. in epistola ariadnes.

Aethrusci dicti sunt: vt quidā putant ab Aethria ciuitate quā Diomedes cōdidit. Postea atria dicta siue απο του αιθρας και ασκειν ꝓpter augurioꝝ peritiā quasi de cęlo seruātes ⁊ exercentes ethera. Alij απο του αιθρας ethras quę serenitatē significat maxime q̄ ethruria ab oīi aer caligine nebulaq; remota videat̄. Seruius vero hetruriā dicit esse Italię prouinciā q̄ eius fines ꝓtenst sunt vsq; ad primā ripam tyberis Veteron em̄ alterum. ορος finis dicitur. Roma em̄ antea vnā tantū tyberis ripam tenebat. Unde Juue. Imperij fines tyberinū virgo natauit. Liu. lib. j. Pax inter hetruscos ⁊ latinos ita cōuenerat vt hetruscis latinisq; albula quam nunc tyberim vocāt finis esset. Sūt tamē qui fine diphthongo ⁊ sine aspiratiōe scribant quoniam prima eius dictionis corripiat̄. Var. Quātū sollicito fortuna parentis hetrusco.

Aethiopia: vt auctor ē Ambrosi⁹ lib. de paradiso vilis et abiecta latina interpretatiōe significatur: ab ethiope Vulcani filio cui ꝑfuit sic dicta vt ait Ply. Vel a greco αιθω cremo ωψ ops aspectus facies. Nā solis vicinitate torret. Est em̄ ibi iugis estus. Quicquid eius est sub meridiano cardine est Circa vero occiduum montuosa est/arenosa in medio. Ad orientalem plagam deserta. Cui⁹ situs ab occiduo atlantes montes ad orientē vsq; in egypti fines porrigit. A meridie oceano. A septētrione nilo flumine clauditur: plurimas habens gentes diuerso vultu et monstruosa specie horribiles. Ferarū quoq; et serpentū referta est multitudine. In ea em̄ rhinoceros cameleon: pardus: basiliscus: draco ingētes. Quidam bifariam diuidunt ethiopiam et vnam quidem asię: alteram africę assignant. Altera ad orientem vergit: altera est sub ipso meridie.

Aethiops Vulcani filius: qui a se ethiopiam denominauit. Et ethiops dicitur qui ex ethiopia est: qui et ethiopicus: ⁊ ethiopus ꝺr ꝑm Ser. necnon ⁊ ethiopissa. Sunt qui ethiopes dictos putent a Cus filio Cham. Cus enim hebraica lingua ethiops interpretatur. Hi quondā ab indo flumine consurgentes iuxta egyptū inter nilum et oceanū in meridie sub ipsa solis vicinitate insederūt: quorū tres sūt populi hesperi garamātes ⁊ indi. Hesperi sunt occidētes: garamantes tripolis: indi. orientes.

Aetna mons Sicilię perpetuo clarus incendio a poetis decantatus. In cuius ascensu est opidū eiusdem nominis quod mōrem ascensuros excipit atq; transmittit: multumq; distat ab Enna ciuitate cum mons littori adiaceat catanēsi. Enna vero in medio insulę sit constituta. Quare autem Aetna flāmas euomat: Trogus lib. iiii. explicat. Sicilia terra est cauernosa ⁊ fistulosa: quo fit vt ventoꝝ flatib⁹ pateat. Un̄ ignis ꝯcipit: intrinsec⁹ sulphur habeē et bitumē vbi vent⁹ ꝑ spiramēta cauernarū incūbit diu luctatus concipit ignē Sic etnę durat incendiū. Motus ergo ventoꝝ

causa incendij est. Ab etna sit etneus a.um.

Aetolia grecię regio in tertio sinu europę epiro arcananię et locris finitima greci αἰτωλίαν dicunt vnde debet scribi sine h: dicta ab Aetolo Martis filio Hinc etolus a.um. penul. pro. Stir. lib. j. Non erit aurilio nobis etolus et arpi Similiter. Aetolicus: vt ager etolicus.

Aethon equus Phebi dictus est: siue Hectoris: fuere autē vt in fabulis ferē quattuor equi solis: phlegon. s. pyrois/heous/z ethon quib⁹ significanē quattuor diei horę. Nam flego inflāmo significat. Pyrois ardēs: heous splendēs/ethon ardens vel splendidus.

Aeuū grece αἰων proprie tempus et etas longa siue perpetua u. interiecta vt inquit Apul. Inde euitas z euiternus p̄m Prisicianum quod per syncopā etas et eternus dicitur pro senectute longeuitateq̄. Hinc deducuntur coeuus equeuus grandeuus longeuus et primeuus.

A Ante F

Affabilis penulti. cor. ex ad et fabilis: qui se facilem ad audiendum prebet: hinc affabilitas.

Affatim aduerbium prima non media acuta: vt Quintilian⁹ lib. iiij. docet: significat abunde: hāc nō dicibiliter. Li. Affatim edi bibi lusi. Hiero. Affatim diues ē qui in christo paup est. Et hęc: ab affaris deducuntur de quo in dictione faris.

Affabre penulti. corepta aduerbium significat artificiose sicut infabre sine artificio. Pacu. Barbariem peitem nostris nauibus obtulit noua figura factam cōmissam infabre.

Afficio is. penul. corep. ex ad z facio significat affectionem quandā siue dispositionem induco. Et ad animum et ad corpus siue in bonū siue in malū ptinet: vt hęc res afficit me gaudio. i. affert mihi vel inducit in me gaudium. Hęc res afficit me dolore. Affeci te letali vulnere. i. intuli tibi: vel induxi in te letale vulnus. Inuenitur quandoq̄ absolute positum: vt multa sunt quę afficiunt hominem. i. affectiones siue affectus inducūt. Cor. Cel. Pulmo totus afficitur. i. maceratur/leditur/corrumpitur. Et afficior quasi animor. i. istius animi sum. Cice. in Cel. Et eodem modo erga amicum affecti simus: quo erga nosipsos. Postea sequitur: vt quemadmodum in se quisq̄ sit: in amicum sit animatus.

Affectus a.um. participium cum absolute ponitur sumitur pro languente. Proper. Iuppiter affecte tandē miserere puellę. Liu. lib. v. Vires corporis affecte Affecta ędificia z cetera hmōi dicunē quę nō ad finē ipsum sed proxime ad finem sunt deducta. Cice. Bellum affectum videmus: et vt vere dicam pgne confectum. Idem significat profligatum.

Affectus us. siue affectio ē: vt leticia cupiditas affectiones a Cice. affectus ab alijs appellantur. Et affectiones si recte sūt: virtutes vocāt: si a recta ratiōe auerse sunt. vitia fiunt et perturbationes. Cicero in rhe. diffinit. Affectio est quędam ex tempore aut ex negociorum euentu: aut administratione: aut hoim studio cōmutatio rerum. Aug. lib. ix. de ciuita. dei. Quę sūt sentētię philosophoz de his animi motib⁹ quos greci παθεα nostri aūt quidam sicut Cic. affectiōes vel affectus. Quidā vero de greco expressius passiones vocant. Poetę p desyderio accipiunt. Proper. Et tibi ad affectum vires det Cęsar. et est honesta locutio. Res tibi dant ad affectū. i. quemadmodū cupis Iuuena. Si res ampla domi similisq̄ affectib⁹ esset.

Affecto as. significat cum affectu z anxie quero. Virg. Etiamq̄ affectat olympo. Lic. ad Heren. Non tam affectanda nō superiores: sed tñ adhibenda nōnunq̄ Hinc affectata oratio quę nimis anxie z curiose quesita est: et affectatio curiositas z nimia diligētia. Affectate curiose. Aliquādo affectare ē afficere. Plau. in hac Tria flagitia aut damna quibus patrem z me teq̄ amicosq̄ omnis affectas tuos. Est etiā affector deponēs. Var. Affectatus est regnum.

Affines: sūt viri z vroris cognati: dicti ab eo q̄ duę cognatiōes quę diuerse inter se sunt: per nuptias copulantur: et altera ad alterius cognationis finem accedit ex ad et finis. Nomina eorum hę sunt: Socer: socrus/gener/nurus/vitric⁹/nouerca/priuignus/priuigna. Gradus affinitatis. Et quidē viri pater vroris q̄/socer/mater eorū socrus appellatur. Filij vroz Nurus. Filię vir Gener. Vroz liberis ex alia vroze natis Nouerca dicitur. Patris vir ex alio viro natis Vitricus appellatur. Eoz vterq̄ natos aliūde priuignos priuignasq̄ vocāt. Viri frater est Leuir. Viri sororz vir Glos. Duoz fratz vrores Ianitrices dicūē. Potest etiā sic diffiniri. Socer est vroris mee pater: ego illius sum gener: Socer magn⁹ dicit vroris mee auus: ego illi⁹ sum progener. Et retro. Pater meus vroris mee socer. Hęc illi nurus. Et auus meus socer magnus est: illa illi pronurus. Itē prosocrus mihi vroris mee auia est/ego illius sum progener. Et retro. Mater mea vroris mee socrus est: illa huic nurus. Et auia mea socrus magna est: vroz mea illi pronurus est. Priuignus est vroris mee fili⁹ ex alio viro natus: Ego illi⁹ vitricus. Et in cōtrariū vroz mea liberis quos ex alia vroze habeo nouerca dicit. Liberi mei illi priuigni. Nos inter se q̄ affinitatis causa parentum liberorūq̄ loco habenē in matrimonio copulari nefas est.

Affirmo ꝓprie iurta firmo: cuius plerumq̄ ꝓ asseuero persisto ponatur: hinc affirmatio: quę est enunciatio alicuius de aliquo: vt Socrates ē. Hieron. in pro lo. Salo. Nonnulli scriptoz veterum hūc esse iudei philonis affirmant.

Affligo is. penul. pro. Vide in dictione Fligo. Huius frequentatiuum est afflicto as. quod est sepe affligo vnde z illud Archytę. O te infelicē q̄ te afflictarem nisi iratus essem. Cice. lib. iiij. Tus. Afflictatio egritudo cum vexatione corporis.

Afflo as. ad aliquid spiro. Liu. Afflabat vis frigoris acrioz. Vide latius in dictione Flo.

Affluo/abundo: vt Affluo diuitiis. Dicim⁹ etiā diuitię affluunt mihi. Aliquando affluere est vehementer decurrere. Col. lib. j. Me cū a vertice torrēs imbrib⁹ conceptus affluxerit: fundamenta cōuellat.

Africa λεγεται δε οτι αμοριον εστι το στερητικον και φρικη και φριττω οτι θερμοτησμεγιστη αυτου ηλιου sed penul. cor. regio sic dicta vt Joseph. lib. antiqui. inquit ab Afro vno ex posteris Abrąę de Cethura qui dicitur duxisse aduersus libyam exercitum: z ibi deuictis hostibus cōsedisse. Incipit a finibus egypti pergens iurta meridiē per ethiopiā vsq̄ Atlanté montē: a septentrionali parte mediterraneo mari cōiuncta claudit: et in Gaditano freto finit. Habet prouincias lybiā cyrenensem: pentapolim byzantiū/carthaginē/numidiā. Sūt q̄ africā diuidāt in maiorē z minorē. Et minorē ab occasu numidiā habere: ab ortu cyrenaicā a septētrionē mediterraneo mari terminari. In eaq̄ olim fuisse carthaginem: vticā: hipponē rhegiū z fluuiū bragadā. Maiorem vero esse quę a meridie incipit z vsq̄ ad occasum protendit. Hinc Africus ca. cum. vt afric⁹ ventus qui ab occidente flat contra vulturnū: dictus ab Africa vbi primū incipit African⁹ a.um. vt gens africana. Et Afer idem quod africanus.

Africane absolute dicuntur panthere quę z varię quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius Senatusconsultum fuit: ne liceret africanas

in Italiam aduehere.

A ante S

Agamus penul. correpta .latine dicitur sine viro: seu sine vxore. Gamos enim nuptię.

Agathos penultima correpta: bonus latine dicit: inde dicitur agatha.

Agalma atis: apud nos indicat simulachrū et laruam et statuam.

Aganipe es. fons boetie a cadmo monstrat⁹ musis sacer: quasi valde ab equo formatꝰ αγαν agan valde hippos equus. Qui fons potus dictus est prestare facundiam. Hinc aganippis idis denominatiuum: et Aganippeus a.um. Ouidius libro sexto fastoꝝ. Dicite quę fontes aganippidas hippocrenes. Brata meduseī signa tenetis equi. Proper. Par aganippeę ludere docta lyrę.

Agapetus penultima producta nomē viri: et latine dicitur dilectus: ab agapao diligo.

Agar nomen ancillę Abrae: et interpretatur aduena: a qua Agareni populi qui nunc saraceni a Sara vxore Abrae.

Agaricon penultima correpta fungus ē in arboribus nascēs colore candido medicinę vim habēs. Nascit circa bosphoꝝ ḡuis⁹ ī gallia etiā cisalpina inueniat.

Agaso penul. pro. equorū vel asinoꝝ ductor. Plini⁹ li. xxxv. Pinxit et in vna tabula: quaq; maxie inclaruit agasonem cum equo Liui. Acceptos ab Agasonib⁹ equos cum rex ascensurus erat admouebant. Est et Agaso nomen proprium serui. Horatius. Si patinam pede lapsus frangat Agaso.

Agathyrsi populi scythis vicini vt inquit Hier. Qui multum habent auri sine auaritia sine inuidia. Hos Pli. scribit habere capillos ceruleos. Unde et picti dicunt qm̄ versicolorib⁹ vestibus induunt. Virg. libro iiij. Cretesq; dryopesq; fremūt: pictiq; agathyrsi. Dicti agathyrsi ab Agathyrso Herculis filio.

Agathyrsum siue agathyrsa ciuitas. De qua Sirius. Defuerāt agathyrsa magnus geminoq; lacone Tin

Agenealogetos: latine sine nuptijs dicit⁹ im (daris. mo vilis genere.

Agenor penulti. producta nomen regis phenicum: et Beli filij. Hic genuit Taygetam: et europam filias: filios vero Cilicem cadmū et phenicē. Agenor etiā dictus fuit Antheneris filius.

Agelastus: latine mestus ꝛ sine risu. Quo noie dictus est crassus auus crassi inparthis interempti quē trad̄unt semel tantum in vita sua risisse: Quod factū est cum vidisset asinum carduos comedētem: dixissetq; ob id similem habent labra lactucam. Factum hoc dicitumq; festiuissimū risus subsecutus est: qm̄ a σστ Τερη Τι και Τελαω οθεν και αΤελαστος.

Agis vel agides lacedemoniorum rex: qui cum athenienſibus cruentissima bella gessit.

Agylla vbs tuscię alias cerete vocata et Agyllina a noie conditoris: quā Virg. lib. viij. ex lydia venisse ostendit cū ait. Haud procul hinc saxo incolitur fundata vetusto Urbis agyllinę sedes vbi lydia quōdā Gens bello preclara iugis insedit etruscis.

Ago is. grecum est αγω. ω. αξω. egi actum multa significat. Nā agere est operari. Plau. in amph. Dū hęc aguntur. Virg. lib. iij. Alpheū fama est huc elidis amnē occultas egisse vias: proprie tñ ad animū refertur. Ūñ de rep. dicim⁹ agere: q; vt inquit Var. in huiusmodi re ē cura animi. Ūñdoq; agere ē inducere seu impellere. Lact. libro vj. Tres sunt affect⁹ qui boies in oīa facinora precipites agāt ira/cupiditas/libido. Ūñq; audire. Teren. in An. Hoccine agis an non? audis vt exponit Do. Sic Plaut⁹. Vos agite spectatores. Ūñq; ducere viuere. Tere. in An. Primū hęc pudice vitā parce ac duriter agebat: lana tela victum queritās. Ūñq; dicere. Idē in Adel. Sed ē ne hic ipsus de quo agebā: Ūñq; pnūciare. Cice. de opti. gene. dicēdi. Diserti deformitate agendi multi infantes putati sunt: vt iam nō sine causa Demosthenes tribuerit pmas et scōas ꝛ tertias partes actiōi. Ūñq; cogitare. Virg. Id q̄dē ago ꝛ tacit⁹ lycida mecū ipse voluto. Ūñq; effingere: vt Ago stultū. i. fingo siue reḡsento me stultū. Ūñ acto res comediarū dicunt q̄ diuersoꝝ hoim gestus agūt in scena. Ūñq; ire: vt nudus ago. Popo. mella. Exercēt bellādo animos: corpora ad ꝓsuetudinē laborū maxime ad frigora nudi agunt anteq; puberes sint. Idē paulo post. Lino aliū vestiunt aut lanis quas vt dixim⁹ sylue ferūt barūdinū. Aliū auiū ferarūq; pellibus pars nudi agunt: pars tñ obscena velāt. Val. Mar. sic locut⁹ est sed nō in eo sensu Experiri volui an scires consul agere. i. fungi consulis officio. Idē Pub. Rutil. nō publican⁹ in Sicilia egit sed opas publicanis dedit. Cū actō vero frequentius. Unde dicim⁹ Agit publicanū. Agit senatorē. Agit amicū pro eo qō ē facit officiū publicani senatoris et amici. Hora. Letum agit cōuiuā. Et subauditur se. Quod Virg. posuit. Ecce gubernator sese palinur⁹ agebat. Est qñ agere significat extendere porrigere: vt vera glozia radices agit atq; etiā porrigitur. Item sursum ducere ab imo pectore. Ūñ et ꝑ mori vsurpatū ē addēdo aiam. Seneca epist. xxvj. Quid egerī tū c apparebit cū aiam ages. Item agitare. Plaut. Ede pol eā agā verberib⁹. Virg. Prodigijs actis celestibus ossa piabunt. Itē tractare. Var. Semp agis causas. Aliqñ cōstruitur cū prepositiōe. Ci. in Lel. Cū em̄ sepe mecū ageres vt de amicitia aliquid scriberē. Et nō agiē de pecunia sed de capite. Agis mecū tabellis obsignatis: dicit q̄ quispiā diuersa dicit ab ijs q̄ alias approbauit. Tūc em̄ solemus tabulas illius manu scriptas obsignatasq; proferre ad coarguendū quibus cōtinet quid alio tpe senserit. Quod est cōuincis me testimonio litterarū mearū. Itē succedere siue in bona conditione esse: aut mala. Val. Mar. Bene egissent athenienses cū Welciade: si eū post trecēta milia persarū Maratone deuicta in exilū protinus mississent. Frequētius per impersonale vtimur hoc modo Bene meli⁹ optime tecū agitur. Male mecū actū est: ꝛ peius pessimeq; cū illo. Cice. Cum illo vero quis nescit actū esse ḡclare: mecū incōmodi⁹. Sꝛ cū dicim⁹ actū est. Res acta ē: semp in malā partē sumit: vt actū ē de republica. i. extincta est res mea tua illius acta est: id est assumpta siue deperdita siue elapsa est. Terent. in Heau. Una ei eq nam atq; eius comitibus dedi. Qꝛ si iterum mihi sit danda actū siet. Idem Acta hęc res est perū. Actū agere ꝓuerbium est qō in summa rerū desperatione ponitur. i. nihil agere. Idem in phoꝝ. Actum aiūt ne agas. Qō em̄ iure semel iudicatum fuerit rescindi ꝛ iterū agi nō potest. Ponitur interdum agere ꝓ vertere. Virg. Ipse ter adducta circum caput egit habena: pro vrgere persequi. Idem. Pastor agens telis Pro Iurgari. Cice. Perinde ac si furti cum eo egisset. Pro Regere. Virg. Tros tyriusq; mihi nullo discrimie agēt. Pro antepellere: vt Et potū pastas age tytire. Pro vehere producere. Varro. Mō hos pactolus aureas vndas agens eriperet vnq; emiserijs. Pro fozas pellere fugare vt Hebrus agit atra venena. Pro rependere: ꝛ hoc dūtaxat verbis ostendere id habuisse gratū. Nā gratias habere est in animo cū memozem accepti beneficij mentē animumq; habeo et inuicē gratificādi voluntatem. Referre est verbis: sed reddere gratias est facto: vt si a me subleuatus aliquo beneficio vicissimq; aliquo modo me

subleueueris: gratias rettulisti reddidistiq̃. Et licet Seneca nolit malas gratias referri posse: sed reddi: Cice. tamẽ in Sal. ait. Maz q̃ ista inusitata rabie in vxorẽ et filiam meam inuasisti: quę se facilius mulieres abstinuerunt a viris: q̃ tu vir a viris: satis doctę ac perite fecisti. Mõ eñ speraſti me mutuã tibi gratiam relaturum vt vicissim tuos compellerẽ. Referre tamẽ hic verbo etiã dicitur nõ solum facto. Referre igitur gratiam tam in malũ q̃ in bonum dicitur cum sit facto beneficium aut iniuriã acceptam cõpensare. Rectiusq̃ huic verbo gratiã q̃ gratias iũgimus: cũ habere aut agere gratias nõ gratiã dicamus. Liui. Satiatus tandem complexu filij. Renũciate inquit gratias regi me agere referre gratiã aliam nunc non posse: q̃ vt suadeam non ante in aciem descendat q̃ in castra me rediſſe audierit. Cice. Lui pro me sanatus gratias agendas putauit ego a me gratiam referendam non putem. Respondere quoq̃ officijs est satisfacere gratiasq̃ referre, Plã. Cic. Immortales tibi ago gratias: agamq̃ dum viuam. Mã relaturũ me affirmare non possum. Tantis enim tuis officijs non video: mihi respondere posse. Preterea agere pertinet ad omnes actus humanos. Mã qui sedet: qui stat: qui cogitat: qui iacet: qui mouit: aliquid agere dicitur: ita et nullus qui modo viuat esse vnq̃ posſit sine actione. Quippe viuere agere est: vnde et vitam agere dicimus. Componitur Ago cum ad: vt Adigo: cũ ab: vt abigo: cum am: vt ambigo: cũ con vt cogo: Circum: vt circumago: quod est circũduco. De vt Dego. Ex vt Exigo. Per vt perago. Pro vt Prodigo. Re vt Redigo. Sub: vt Subigo: a quo fit Prosubigo. Trans: vt Transigo. Sũt etiam qui putent castigo: mitigo: leuigo: litigo: et nego composita esse cum ago: vt sit castigo caste ago: mitigo mitem ago: leuigo leue ago. i. planũ: fuſtigo fuſte ago: litigo lite ago. Sed cum sint primę coniugationis habeantq̃ quedam i productam non videntur ab Ago composita. Ab ago sunt actor: actio actus. tatum: et actus us.

Agere reum est accusare: peragere reũ est condẽnare.

Agere forum est iura reddere et causas audire.

Agere cum populo: est populum rogare: vt suffragijs suis quid iubebat aut vetet.

Age aduerbiũ adhortantis: singularem numerum desiderat. Agite pluralem. Agẽdum vtrũq̃. Quinti. Agedũ si videtur extra portas prospicite. Proper. Mos agedũ. Dicim⁹ et Agitedũ sed in plurali semp Liuius liб. vij. Agitedum ite mecum.

Agito as. penul. cor. crebro facio. Sal. Ita varie per omnẽ exercitũ leticia meror luct⁹ atq̃ gaudia agitabantur. Et agitare stimulare compellere: quo pacto agi solẽt equi cũ eos calcarib⁹ vrgem⁹. Plau. Mam iam agito quadrupedẽ calcari. Itẽ obseruare. Vir. liб. ij. Geor. Ipse dies agitat festos. Itẽ Perturbare molestare. Sal. Rẽpu. agitauere honestq̃ cũ noib⁹ alij sicuti ppli iura defenderẽt. Plau. in Cur. Tum te igiſ morb⁹ agitat hepatari⁹. Itẽ sectari seu sectãdo interdũ pulsare. Vir. liб. j. Geor. Sepe oleo tardi costas agitator asselli: vilib⁹ aut onerat pomis. Itẽ insectari qõ vernacula lingua dicim⁹ oar la caza. Ci. liб. iij. offi. Sũt ne igiſ insidię tendere plagas etiã si excitatur⁹ nõ sis nec agitatur⁹. Ipse eñ fere nullo insequẽte sepe incidũt. Itẽ exercitare. Lact. Misi viros agitet ꝓficimus parũ. Itẽ ꝓtinuo ducere seu facere. Sal. Ja tũ vita hoim agitabaſ sine cupiditate. Itẽ cruciare: vt apud eũdẽ. Agitabaſ magis: magisq̃ in dies feror animo inopia rei familiarj et ꝓscẽtia scelerũ. Itẽ sepe administrare. Sal. Ja pace vo bene/ficijs magis q̃ metu imperiũ agitabat. Itẽ sepe ꝓsiderare: cogitare: recogitareq̃. Idẽ Sy ea quę mente agitaui oẽs iam antea audistis. Terẽ. in phor. Ego quoq̃ id quidẽ agitãs mecũ sedulo inueni: vt opinor remediũ huic rei. Itẽ Sollicitare. Salust. Minari interdũ ferro nisi obnoxia foret. Postremo ferocius agitare q̃ solebat. Itẽ sepe oñdere. Idẽ. Ciceronem ad cęlũ tollere veluti seruitute erepta gaudiũ et leticiam agitabat. Vul⁹ cõpositũ est exagito.

Agea penul. p. via in naui dicta q̃ in ea maxime quęq̃ res agi soleant. Ennius. Multa foro ponẽs ageaq̃ longa repletur. Fori fororũ dicunt etiam.

Agyia per y. sequẽte i. latina dicit via. Unde sit Aegyeus. Quo nole dictus ẽ Appollo: quia in vijs publicis solebant sacrificare Apollini.

Agelas penultima correpta: nomẽ statuarij generosi: et polycleti magistri.

Ager ab agó is. q̃ in eo aliquid agat: vl vt Do. inquit: q̃ in eo multa sunt agenda. Quinti. autẽ liб. j. scribit grecũ esse. Mã αγρος latine rus dici põt. Significatq̃ ager qñq̃ circũiectũ territorij alicuius vbis seu ꝓuincię. Salust. Reliquos Catilina p mõtes asperos in agrũ pistoriẽsem abducit. Uñ dicim⁹ ager cãpanus: ager picen⁹. Et includit in se nemora saltus pascua lacus flumina et oia q̃ i territorio illo sũt. Quãdoq̃ significat partẽ quandam ipsius territorij vbis q̃ priuatim ab aliquo possidetur: quam etiam possessionem dicere solemus: vt cum dicimus. Hic emit vnã pulchram possessionẽ. Et esse videtur rus in quo et domus et omnia q̃ in agro sunt generaliter continẽtur. i. quę p captu ipsius partis esse possunt. Et sic agrum puto significare rus. vnde. Terenti. in Enu. Ex meo propinquo rure hoc capio commodi. Et sequitur. Neq̃ agri neq̃ vbis odiũ me vnq̃ percipit. Ubi satietas cepit fieri: cõmuto locum. Idem in Heau. Agrum in his regionibus meliorem neq̃ precij maioris nemo habet. Et paulopost. Talenta duodecim coegi: agrũ hũc mercat⁹ sum: hic me exerceo. Ex his innuitur sub agri noie et domũ et oia alia quę in agro cõtinẽt: cõprehẽdi: idẽq̃ esse agrũ rus et possessionẽ. Notandũ tñ q̃ nec rus nec ager villa est: sed villa in rure: siue agro ꝛc esse. Aliq̃ ager significat locũ in rure: quẽ colimus siue arãdo: siue cõserẽdo et singularẽ pluralemq̃ numerũ habet. Columel. li. j. Mã vbi sedulo colit⁹ ager plerũq̃ cõpẽdiũ nũq̃ nisi si cęli maior vis aut predonis incessit detrimẽtũ affert. Liu. liб. iiij. Pestilentem annũ inopia frugum neglecto cultu agroz vt plerũq̃ fit excepit. Interdũ tamẽ ager dicit campus quia vt ait Uar. primum et agro plano fructus capiebãt. Est aũt campus planities terrę ampla et grandis. Locus vero angustior area vocat. Interdũ dicitur fundus q̃ pecudũ et pecunię videbatur esse fundamentum.

Agellus diminutiũ significat paruũ agrum. Terent. in adel. Agelli est hic sub vbe paulum quod locitas foris huic demus q̃ fruatur. Hinc sit aliud diminutiuum agellulus. Ambro. Qui fidei exercet militiam: ab omni vsu negotiationis abstinere debet: agelluli sui contentus fructibus.

Agrarius. ij. qui agros possidet. Cicero in phil. Num rursus reprobos decoriabit: num sollicitabit rursus agrarios. Agrarius a Liuio etiam dicitur suffragator legis agrarię.

Agrarius a. um. qõ ad agros pertinet: vt lex agraria: Li. liб. ij. Tum primũ lex agraria ꝓmulgata est.

Agripetę penul. cor. qui petunt ex agrorum diuisione portionem quę viritim dabatur.

Agreste dicit quod rusticũ est et ad agros pertinet. Uñ Agreste vocam⁹ qõ in agris non in ortis nascit. Uirgili⁹. Cuncta tibi cererẽ pubes agrestis adoret. Idem. Dicendũ et quę sunt duris agrestibus arma. Itez agrestis dicitur: qui siluestrem vitam agit et ke/

ram: sicut apud grecos dicitur serus. Unde in compositione Onager dictus est asinus serus.

Agricola penultima correpta qui agricultor est Idem agriculator dicitur.

Agger eris. per dupler gg. mas. gene. significat ppie lapidum aut terrę coaceruationē: quę facto vallo pro pius ponit. Improprie dicitur cuiuslibet rei coaceruatio vñ fosse aut valles impleri possunt. Quin. Et muros z munimēta aggerē dici voluit. Ser. Virgl. Quin. intrāt portas atq; ipsis prelia miscent aggeribus. Et agger dicitur media vię eminentia ex aggeraris lapidibus strata. Idē. Qualis sepe vię deprensus in aggere serpens.

Aggero as. penul. correpta significat accumulo. Col. Omnes arbores fructiferę circūfossę aggerare debēt. Amb. Eteñ dum augere opes: aggerare pecunias: occupare terras possessionib⁹ cupim⁹: ꝯstare diuitijs iusticię formā eruim⁹. Hinc fiūt cōposita adaggero. Col. lib. vj. Deinde terrā circa arborem adaggerato vsq; ad ipsum insitū. Exaggero vehementer aggero: et per translationem augmēto: extollo ve significat. Aug. lib. iiij. de ciui. dei. Quid si cōmemorare voluissem z exaggerare illa mala nō que sibi inuicē boies faciūt: sicut sunt vastationes euersionesq; bellantiū: sed q̄ ex ipsi⁹ mūdi elementis terrenis accidūt reb⁹.

Aggero is. penul. cor. ssi. stum. iurta gero. Ambro. lib. j. offic. Fouent ocium astutia z improbitate: aggerūt diuitiarum aceruos: sed exoluent seram licet nequitię suę pgnam.

Agilis pe. cor. leuis dexter qui se facile agit: vel pron⁹ aut voluntari⁹ est ad agendū. Hora. Oderūt hilarē tristes: tristēq; tocosi. Sedatū celeres: agilē nauūq; remissi. Col. Symmachus Valo inquit vni⁹ agilē industriam: q̄ decem hominum negligentem et tardam operam. Hinc agilitas dexteritas corporis celeritas. Col. libro primo. Eiusdem agilitatis homo frugi melius q̄ nequam facier.

Agina penulti. pro. Est in qua inseritur scapus trutinę i. in quo trutina agitur et vertitur ab agendo dicta

Agino: penultima producta vilia negocior. Aginator qui paruo lucro mouetur.

Agglutino as. penulti. cor. ad aliquid glutino: copulo. Plautus in Aul. Ita mihi ad malum malę res plane se agglutinant.

Aggrauo as. penulti. correpta: valde onero: vel valde grauis fū. A quo aggrauasco q̄d ē valde grauis fio.

Aggrego as. penul. corre. Vide in dictione abgrego.

Aglyphos penultima correpta: latine non sculptus. Nam α sine: γλυφω sculpo.

Agnati penul. pro. dicunt qui per virilis serus psonas cognatione coniuncti sunt: q̄si a patre pgeniti inquit Cai⁹ iureco. Veluti frater eodē patre nat⁹ fili⁹ fratris neposue ex eo. Inter agnatos z cognatos h interest q̄ in agnatis cōtinent cognati: in cognatis non vicissim agnati: vt puta: Frater patris. i. patru⁹ est agnatus z cognat⁹. Patris vo frater. i. auūcul⁹ cognat⁹ est sz nō agnat⁹. Gentilitas vo z agnationē z cognationē pplectit. Agnatū etiā dicim⁹ quicquid vltra debitū natū est. Vñ agnescentia z agnata mēbra appellant que abundant. Ply. Membra animalib⁹ agnata inutilia sunt sicut sertus homini semper digitus.

Agnomen penultima producta: dicitur ab Agnatione in qua quis natus est.

Agnosco ex ad et nosco: sed d. euphonię causa mutat in g. licet annomino p duplex nn. scribat. Et agnoscere quidē dr de, ppinquis z sanguine iūctis: vt Vir. Agnoscitq; suos: lętusq; ad męnia ducit. De hoc etiam in dictiōe cognosco ab γνωω. Li. γνωσω.

Agmen significat multitudinē. Virgl. Vocat agmina seua sororum. Interdum ordinatam multitudinem vt est exercitus incedētis: vt Lōgū per valles pascit agmen. Interdum impetū: vt apud eundem. Et leni fluit agmine tybris.

Aggredior ad aliquē gradior. Et hoc quādoq; amice. Plau. in Asi. Etiam tu here hūc amoue abs te atq; me aggredere. Vñq; hostiliter vt sit aggredi inuadere. Sal. Ex laterib⁹ ceteros aggredit. Justin⁹. Quos ex improuiso aggressus facile fudit. Est em̄ aggredi gradatim ire et cū insidiis, ppriū gladiatorū qui gradatim eunt ad dimicādū. Fit etiā q̄nq; aggressio verbis. Virg. Talib⁹ aggredit Venerē saturnia dictis. Aliq̄n aggredi ponit, p incipere. Lact. lib. v. Omnes tamē illud arguebant: q̄ illo potissimum tempore id oper⁹ esset aggressus quo furebat odiosa crudelitas. Aliq̄n pro tentare. Sal. in Jug. Omnes asperitates supuadere naturā etiā loci vincere aggredit. Sciendū est q̄ hec verba Aggredior/ adorior/ alloquor: et similia: ad ꝯpositiōe eis adiūcta cū actō solo elegantius ponūtur q̄ si simplicia eorum actō ad prepositā iūgātur: vt aggredior hominē: nō gradior ad boiem. Dicimus etiam aggredior te dictis: quasi cum calliditate. Virgl. Talibus aggredit dictis.

Agrigentum: vrbs Sicilię. Vñ Empedocles philosophus: et phalaris tyrannorum sęuissimus originem duxerunt. Hinc agrigentinus a. um. penultima producta: vt tyrannus agrigentinus.

Agrippinēsis colonia dicta ē ab agrippina Neronis matre: que vt vim suam externis quoq; nationibus ostentaret in oppidū Ubiorū qui sunt in Germania inferiore in quo genita erat coloniam deduxit.

Agrippe seu Aegrippe ab egro partu vt docet Selli. dicuntur: quorum in nascendo non caput: sed pedes primi exierūt: qui partus difficillimus et egerrim⁹ habetur: ab egritudine z pedibus appellati Cōtra autē pueros esse in vtero: Varro scribit: capite infimo nitos: sursum pedibus elatis nō vt hominis natura est/ sed vt arboris. Nam pedes cruraq; arboris appellant ramos: caput stirpem atq; radicem. Quādo inquit contra naturā forte conuersi in pedes brachiūq; plerumq; deductis retineri solent: egrius tūc mulieres emituntur.

Agrios: latinę dicitur agrestis/ feror/ immitis. Agnus. Vide infra in aspirandis αγροσ purus castus: inde Christus agnus dei dicitur: est etiam arbuscula qua vię omnes ornabantur athenis in festo palladis: dicta ab α priuatiua et γεργαω genero. quoniam inducit castitatem.

Agogus penulti. produ. latinę dr ductor: dux vię αγω γος απο του αγειρο πολλα σεμαινει.

Agolum penultima correpta/ pastoralis baculus quo pecudes aguntur.

Agon locus certaminis Romę qui circus flaminius dicebatur: plerumq; ponit, p ipso certamine: quādoq; etiam, p studio. Est et Agon victimari verbum: pro agone. Oui. li. j. fast. Qui calido strictos tincturus sanguine cultros: Semp agat ne rogat: nec nisi iussus agit. et Seneca lib. iij. controuersiarum Larnifer manum tollat deinde respiciat ad patrē z dicat agon: quod fieri solet victimis.

Agonia pe. cor. orum. et agonalia orū vel ium. Ludi qui fiebant in honorē agonij dei ab α sine z γωνια angulus: quia loc⁹ in quo huiusmodi ludi fiebāt erat sine angulo. Ouid. lib. j. fast. Et prius antiqu⁹ dicebat agonia sermo. Sūt qui agonia dicta velint sacrificia: que fiebant in monte: qm̄ agones mōtes vocitarēt. Unde mōs Quirinalis agon⁹: et Collina porta Agonensis est appellata: sed etiam αγωνια timor sollicitudo: cōcertatio vt Isocrates in Anagora et αγονια sterilitas quędam pariendi.

Agonis e. penultima correpta hostia que immolabat.

Antiqui eñ agonias ab agendo hostias vocabant. Rursus agonis accipitur pro timore ⁊ sollicitudine que mentē verat: vt in euangelio. Et factus in agonia prolixius orabat.

Agonius dicebaꝫ deus q̄ ꝓsideret rebus gerendis. Et agonius dies erat quo rex agoniā hostiā imolabat. Et agonius molestiā inferens dicitur.

Agonisma atis. certamē: vt de diuo Anastasio legitur. Suū agonisma gratanter suscepit. Proprie tñ palma seu prēmiū agonisma dicitur.

Agonista: qui in agone cōtendit. Grece αγορισ τησ dicitur certator/pugil.

Agonisticus a.um. certatorius: qō ad agonē pertinet. Aug⁹ in psal. interpretatione. Agonistica ista vana et ludicra nō debet affectare christianus.

Agonotheta penul. cor. munerari⁹: q̄si agonis dispositor seu prefect⁹: qui prēmiū certātibus in quolibet ludoꝝ genere ꝓponit: qualis Eneas apud Virgiliū. Cōponit eñ sic: αγωρα αγωρσσ: certamen: et Θεισ τεθερ σοσ: posit⁹ dispositor. Aug⁹. Nō audis athletā dñi ab agonotheta petētē aduersorū pugne. Hiero. Iste agonotheta nō ꝓhea nos pugnare voluit/vt nos posset benedicere.

Agoniço penul. pduc. neu. et Agoniçor depo. significat dimico/cōtendo. Hiero. in eccle. Agoniçare pro ala tua, p iusticia. Cyprian⁹ ad Woysen. Dis q̄ agoniçatur in omnibus cōtinens est.

Agorzanomus penultima correpta: apud Plautū edile significat: qui in Cap. ait. Euge edictiōes edilitias hic quidē habet: mirūq̄ adeo est nisi hunc fecerūt sibi etolt agorzanomū. Dictus agorzanomus a foro rerū venalium cui regulā prescribit: sed si greca linguā audire volum⁹/aliud significat: quonia αγορα και αγορευω το φθεγυομαι και απο του μειρυμασ: quasi qui fori ius haberet.

Agorzeus: a nostris nundinarius vilia emens: ab agoraço emo. Horz. Daume defende der⁹ camene Lenis agorzeę. Agorza eñ forū venalium dicitur: quod etiā ꝓ concione/ ꝓ precio rei/ ꝓ re vendita: et ꝓ foro iudiciali q̄q̄ ponitur.

Agraphus pe. cor. latine nō scriptus dicitur.

Agyrini siue agyrinēses: dicti sunt populi ab vrbe agyrio siue augurio.

A ante H

Abenus na. num. idem quod greus. Virgilius. Et luce corusca abena.

A ante J

Aio is. it. aiebā bas. bat. Ai aisti ait: aimus aistis. August. Vos adūcientes in malo aistis. Plaut⁹ in Asi. De vnice vnū ex omnibus/atq̄ illā amare aiebas. Mantius. Tel ai vel nega. Cice. de fi. bo. Quasi ego id curē q̄ ille aiat aut neget.

Aius deus a Romanis dictus est ab eo q̄ aiebat. Mā olim Rome audita vox est silētio noctis clarior humana voce: que iuberet magistratibus nunciari gallos aduentare: ⁊ vt puderent ne Roma a gallis caperetur: ex eo dictus est deus Aius. i. loquens: sicut docet Cice. lib. ij. de diui.

A ante L

Ala: qua aues volant. A cuius similitudine ala etiā dicit locus ille cōcauus subter brachiū in homine: quia in eo pili quasi penne nascuntur. Plini. lib. xj. Elephas tñ sub armis duas scz mamas: nec in pectore sed citra in alis occultas. Hinc hircinus odor ille concipitur: ꝓprie tñ vocatur axilla/a qua fit ala. Cōtra Prisci. qui vult axillā per diminutionē fieri ab ala/et maxillā a mala. Ciceronis hec sunt verba. Quinetiā verba sepe contrahuntur/nō vsus causa sed auriū. Quō autē vester axilla ala factus est nisi fuga litterę vastiorzis: quā litterā etiā e maxillis ⁊ axillis/ et vexillo et pauxillo cōsuetudo elegans latini sermonis euellit. Sed hoc nomen quidā aspirant. Dicit ⁊ asella: vt in sacris litteris. Abscōdit piger manū sub asella. Prē terea ala dicta est equitū turma: q̄ pedites tegat alarū vice. Mā in equitū ordinibus circū legiones dextra sinistraq̄ tanq̄ alę auiū corzpibus locabant. Vir. lib. iiij. Dū trepidant alę saltusq̄ indagine cingūt. Inde dicti sunt equites alares vel alarij.

Alari⁹ a.um. qō est alę equitū turmę. Usi alarij eq̄tes.

Alatus a.um. ab ala auiū: quod habet alas. Illat⁹ vel per duplex ll. appozatus.

Alauda auis: q̄ olim galerita vocabat: quia apicēbat: hoc est plumā elatā in capite ad similitudinē galeri siue galeę. Var. appellat galericū: ⁊ a grecis corydalus dicitur. Postea gallico vocabulo Alauda vocata est quedā legio apud Romanos. Galli eñ hoc nomine vocant galeā. Unde milites qui galeis vtūtur dicti sunt alaudę. Scribit Plinius libzo. xj. alaudā auiculā appellatā quondā galeritā gallico vocabulo etiā legioni nomen dedisse. Ideoq̄ cesar cū ex gallis legionē conscriberet/alaudā appellauit. De qua legione Cice. ad Atticū sic scribit. Antonius cū legione alaudarū ad vrbē pergere/pecunias municipijs impare. Militaria eñ vocabula traducta sunt ab ipsis rebus que ita nominanē ꝓprie: quarū rez in acie struēda sui cuiusq̄ vocabuli imagines ostēdunē.

Alabarches: latine salis ꝓfectus: vt est apud Josephū in vltimo antiquitatis libzo. Et fuit apud egyptios ⁊ iudeos honoris appellatio.

Alabande Jonię ciuitas Apollonio rhetore nobilitata. Hinc alabandes et alabandicus: que sic ab inuicem differunt: q̄ alabandicus siue alabandiacus nomen est possessiuū. Unde alabandiacos libellus prozbarbaris et ineptis greci capiunt. Alabandes ciues oppidi dicuntur. Unde carbūculos prefectos alabandes quasi municipes appellant impolitos atq̄ rudes alabandicos.

Alabastrū genus marmoris perlucidi et colozibus distincti: ex quo fiebāt vasa vnguentaria. Var. Quot colmi redolēt alabastra fociq̄ deoz. Dicit et alabastrus: q̄m. Pli. scribit seruādis vngūtis maxime idoneū nasci circa thebas: egyptias et Damascū syrię: q̄ prisci romani: sicut aliq̄ magnates nūc romę prestando p fenestras lumine vtebanē. Silr alabaster dicit. Ci. lib. ij. Acad. Quib⁹ etiā alabaster plen⁹ vnguenti putrescere videtur. Et lapis alabastrites penul. pd. Plini. lib. xxxvj. Hunc aliqui lapidē alabastriten vocant: quem cauant ad vasa vnguentaria. Hunc lapidē etiā vocant onycen. Sunt etiā mirothecia et narthecia vnguentoꝝ loculamēta: sed (vt puto) tales dictiōes imprzprie capiunē a latinis: greca. eñ lingua manifesta est οτι αστερεει και λαμβανω in numero plurali τα αλαβαστρα ꝓprie pixides vnguentoꝝ et vnctionū sine ansulis. Calimachus tñ in hymn palladis in genere mas. posuit: itaq̄ ab odoribus potius q̄ odozes a lapide dicuntur.

Alabia grece αλαβια latine innocentia dicitur. Sed est dictio in greco et in latino corrupta. Grece enim scribi debet: αβλαβεια οτι βλαβη κακουργια εστι απο του βλαπτειν. Et ideo latine debet dici alabea penultima ꝑducta: quonia ει diphthōgus mutatur in ę longum: vt κυθερεια citherea πηρελοπεια penelopea.

Alacer et alacris penul. cor. dicitur is qui ingentis est sensus: hoc est: qui viget sensibus vniuersis: vt inquit Ascō. quod est indiciū erecti animi atq̄ sublimis: et cui sensus ois in suo loco degit sicut econtrario. La-

cer dicit amputatis in corpore membris: hoc est auribus/oculis/manibus: quod z ad animū sepe transfertur. Illud quoq; intelligit aliud esse alacrē/ aliud lętum. Do. Alacer dicit nō lętus neq; tristis. Interdū ponitur p celeri z pmpto: quasi sit alis acer. Teren. Quid tu es tristis? quid non es alacris? Cice. li. j. ad Her. Si huic sit remissū multos alacriores ad maleficia futura. Idē. Nam cū feras bestias videamus alacres et erectas euadere: vt alteri bestię noceant: non est incredibile putandū zc. Interdū p lęto z veluti in spem aliquā gestienti. Hinc alacritas: quę pro bona. proprie est mutatio quędā vultus gestientis in spem aliquā: et est media inter lęticiā atq; tristiciā. Interdū dicit volūtaria celeritas seu pmptitudo ardoris. Liuius libro. iij. Postq; ingēti alacritate clamor est sublatus: quod bene vertat: gesturū se illis morē: posteroq; die in aciē educturū affirmat. Cicero libro primo Tus. in malū accepit. Vir igitur temperatus/constans/sine metu/sine ęgritudine/sine alacritate: nulla libidine veratus.

Alania regio est Scythię europę: quę ad Meotides paludes pertingit.

Alanus penul. pduc. Scythię fluuius: a quo alani populi dicti sunt: iuxta quos sunt Torolani. Amianus scribit alanos dici/quos prisci masagetas dixerunt. Vi carnibus vescunt: et panē nō manducāt. Mar. Nec te sarmatico transit alanus equo. Jul. Capi alanos in parte Dacię collocat.

Alba nomen est duarum vrbium: quarū vna est in latio: a qua albani populi et alban⁹ mons: sub quo ascanius ciuitatē hanc albā condidit: quę (vt Liuius scribit) a situ porrectę in dorso vrbis/longa alba vocata est. Vulgatior fama est ab omine porcę ibidē inuentę: dū a Troia cū patre, profugo venisset. Altera est ad lacū fulcinū: a qua albenses dicunt: cuius etiā albani qñq; vocant. Alba etiā sacerdotis camisia dicit.

Alboana vrbs felicis arabię est: sicut docet ptolemeus.

Albanus nomē est montis z laci nō, pcul ab vrbe: vnde vaticinū fuit nunq; romanos velum capturos nisi p.mo ex albano lacu emitteretur aqua. Itē albanus nomen est duarū vrbiū: quarum vna est in Macedonia mediterranea. Altera in maiori armenia/ vbi diuus Bartholomeus fuit decoriat⁹. Hoc etiā nomine dictus est fluuius albanię. Albanus a.um. quod est ab alba latū vrbe. Unde albani patres.

Albania regio in oriente a colore populi vocata: eo q albo crine nascantur. Hęc ab oriente sub mare caspium surgens p ozā oceani septētrionalis vsq; ad meotidas paludes p deserta ostendit. In ea albania ciuitas z albanus fluui⁹. Apud hanc habent canes feroscissimi/qui tauros z leones occidunt.

Albia fluuius Boemię oritur in montibus qui Hoziā boemiāq; diuidūt: z magno aquarū auctu mediam ferme diuidit boemiā i occidentē prius mox i septentrionē flues: vbi erit boemiā p angustas fauces montiū in saroniā penetrat: z in oceanū voluitur.

Albus a.um. a greco αλφη quod candorē significat. Sabini alpū dicunt. Et color q oponit nigro. Plautus i Mene. Dic mihi hoc qō te rogo: albū an atrū vinū potas? Interdū alb⁹ ponit p pallido: vñ z exalbesco: pallid⁹ fio. Interdū p bono: sicut ecōtrario nigrū p malo. Persi. Per me eqdē sint oia, prin⁹ alba. Hor. Hic niger ē: hūc tu romane caueto. Iuue. Haneāt q nigrū i cādida vtunt. Sed hęc p trāslationē.

Album substātiuū: dicit qō greci vocāt λευκωματα tabula gipsata: in qua iudices notari prętorumq; iura scribi solebāt. Si quis vo albū corrupisset puniebatur: q⁹ prozis maiestas cōtępta videbat. Pau. Si familia alicui⁹ albū corruperit: nō sibi dicit vt i furto. Judex inquit Seneca lib. iij. de bōficijs: ex turba electoq; quē census in albū z equestris hereditas misit. Hoc z pictatiū quoq; dicit: vt in Alexādro Cęsare. Lāpridius vulgo matriq; appellata. Similiter ea tabula dicitur albū in qua singulorū annoq; acta literis mandabantur a pontifice maximo: pro'ponebaturq; domi eius/vt potestas esset populo cognoscendi. Vnde nunc annales maximi nominātur: vt auctor est Cice. libro secundo de Orat. Est z album decurionum z cytharedorum. Nam in digestis titulus est de albo scribendo: vbi docet Ulpianus quo ordine decuriones in albo scriptos esse oporteat.

Albarium dicitur quod illinitur tectorio: cū paries pingendus nō est: quod sit ex calce.

Albidus da.dum. penul.cor. quod aliquātulū album: vt granū extrinsecus albidum intus candēti sile conspicitur. Aug⁹ lib. xxj. de ciui. dei, p albo posuit. Lapides igne candente percocti z ipsi fiunt candidi. Et cuius ille magis rubeat: illi albido colore niteſcant: congruit tñ illi luci quod albū est/sicut nigrum tenebris. Hinc subalbidus: parū siue aliquātulū albus. Pli. Ramos habet candidos/folia subalbida.

Albedo/albitudo z albor: pro cādore accipiunt. Plautus in Tri. Et itē alterum ad istanc rapitis albitudinē callidē aiebat vocari.

Albor: albedo. Hiero. in Leui. Q; si sursum fuerit i albore cōuersa: sacerdos eum mundū decernet. Albo rē etiā Apitius vocat: quod est album in ouo: quod Plinius albuginē appellat: medici albumen.

Albugo penul. produ. macula in oculo. Pli. libro. xxj. Qua alligata oculo albugines tolli dicunt. Idē albuginē vocat album in ouo.

Albumen penultima producta: quod est in ouo album. Vitellus vo croceus.

Albeo albes: albus sum: vt Lāpi niuibus albet. Hinc albesco: albus fio. Virgilius libro primo Georgicorum. Sępe etiā stellas vento impendente videbis Pręcipites cęlo labi noctisq; per vmbras: Flāmarū longos a tergo albescere tractus. Huius cōpositum est exalbesco.

Albico as.pe.cor. aliquātulū albus sum. Pli. lib. xxij. Solidū semē conūcit i oculum/nec turbat/sed i se caliginē cōtrahit: mutat colorē: sed ex nigra albicare incipit: et tumescit. Sibi accipiuntur vellico/fodico/cādico/nigrico/nutrico: quę formant ab eorū verbis in sco desinētibus/diminutis litteris c.z s. et mutata e in i. vt albesco/albico/cādesco: cādico. Descendunt q; ab actiuis z neutris: vt nutrio nutrico/vello vellico/fodio fodico: q̄ sine dubio diminutiua sunt. Mā fodico min⁹ est q̄ fodio: qō nō somniculose legētib⁹ patebit. In significatiōe verboꝝ i sco Pusc. interp̄tat⁹ est albico/dicēs albico, p albesco: z Horacij affert exemplū. Nec prata canis albicāt pruinis. Sunt q̄ ea apparitiua nominēt: qm̄ apparentiā significent.

Albo as. album facio. Cuius passiuū est albor: alb⁹ fio. Unde et dealbo et dealbor: quod est multum/ siue a summo vsq; deorsum albū facio. Curi⁹ Cic. Nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Et illud. Lauabis me et super niue dealbabor.

Albogalerus: pileum capitis quo flamines diales vtebant. Fiebant em̄ ex hostia alba ioui cęsa.

Alburnus: lucanię mōs: a cādore verticis dictus.

Alburnum: adeps arboris. Pli. Humor et cortici arboꝝ est qui sanguis ea; intelligi debet. Est em̄ in toto corpore arboꝝ z reliquoꝝ animaliū cutis/sanguis/caro/nerui/venę/ossa/ medullę. Pro cute cortex: humor sanguis, primi plerisq; adipes. Hi vocant a colore alburnum. Hinc exalburno as. q̄ est alburnum detrahere. Idē. Ex reliquis arboribus siccissima lotos: deinde robur exalburnatum/cui nigricans color.

Alburnea: fons iuxta Tibur. Virgilius libro. vj. Lu-

cosq; subacta Consulit albunea nemorū quę maxima sacro Fonte sonat.

Albegmina: partes extorum quę diis immolabantur: a candore eorum dicta.

Albula pe. cor. fluui⁹ ab albo colore aquę: q̄ postea tyberi⁹ a Tyberino filuio albanoz rege ibi extincto dictus est. Liui. Paxita quenerat/vt etruscis latinisq; fluui⁹ albula (quę nūc tyberim vocāt) finis esset. Itē albula dicta est aq̄ q̄dā in agro tiburtino: q̄ vt Strabo testat vulneribꝰ medet. Var. Canaq; sulphureis albula fumat aq̄s. Dicit & albulę ptalit. Idē. Nō siccę redolet palus lacunę crudaz nebulę qō albulaz.

Albion insula britannię/dicta ab alpis rupibꝰ q̄s mare abluit. Postea anglia dicta. Vide in Anglia.

Albis fluuius qui in duo spacia germaniā disterminat: vt testatur Stra. libro. j. De hoc Luc. libro. ij. Fundat ab extremo flauos aquilone sueuos Albis: & indomitū rheni caput.

Albinga: oppidum ligurū colonia ad mare deducta: cuius incolę ligures iūgauni vocantur. Ex hoc loco admoneci portū stadia sunt. lxx. Dicit & albigaunū.

Albeus per diminutionē albeolus cū accentu in ante. pe. tabula lusoria. Cice. de fi. bo. Aut albeolū posce/aut querere quempiā ludū. Plī. D. Thessalia cōsul pridie Calendas Octobres diē natalis sui egit: transtulit albeū cum tesseris lusoriū e gēmis duabus latum pedes tres.

Alceus cū diphthōgo: nomen poetę lyrici mytelenei. Hic magnific⁹/breuis/diligēs et plurimū Homero

Alces is. seu Alces e. greco rū more: animal est (silis. e gallia transalpina inuentu rarum: olfactu e longin quo venatorē sentiens: statimq; in specus et latibula se cōdens: media inter camelum et ceruū siltitudine. Sed mares ex his in supcilijs habent cornua. De his animalibus Cesar lib. vj. et Julianus capitolinus mentionē faciunt.

Alceste es. siue alcestis alcestidis: fuit Perilai filia: ad meti Phereoz regis cōiunx: quę maritū tanto amore dilexit: vt p eo perire nō recusauerit. Cū em̄ maritus egrotaret: oraculo nunciatū est ei/posse adhuc viuere si foret aliquis ex affinitate vel amicitia qui pro eo spōte morte subiret. Ceteris id abnuentibus/sola uxor pmisit. Iuue. Specrāt subeuntē fata mariti Alcestē. Piero. Alcestin fabulę ferunt. p admeto spōte defunctā. Sed multa essent dicenda: sed vide tragediā Euripidis alcestin quę impressa est.

Alcyone penul. corre. duę fuisse leguntur. Altera Ceycis uxor: quę viso cadauere mariti in littus electo: se deiecit in mare: iussuq; Amphytrites in aues cōuersi fuerūt ambo. Altera fuit Eueni fluminis filia: quę postea Harpesa dicta est.

Alcedines sunt quędā aues dictę quasi algedines: q̄ frigidis tēporibus in mari pariant. Plautus. Mā hercle tu periisti/misi illā mihi tā tranquillā facis q̄ mare est olim: cū alcedo pullos educit suos. Dicta est a grecis Alcyone alcyones: vel Alcyon alcyonis. Ambrosi⁹ libro. ij. Vera. Alcyone est auis maritima: q̄ in littoribus fęt⁹ suos ędere solet: ita vt in harenis ouа deponat medio fere hyemis: nā id tēporis fouendis habet deputatū partubus/quando maxime insurgit mare: littoribusq; vehementior fluctus illiditur: quo magis repentinę placiditatis solennitate auis hui⁹ eluceret gratia. Māq; vbi vndosū fuerit mare: positis ouis subito mitescit: et omnes cadunt ventorum procellę: flatusq; aurarū quiescunt: ac placidū ventis stat mare/donec oua fouet alcyone sua: septem dies ętus sunt: quibus decursis educit pullos/Illico alios septē adiungit dies quibus enutriat partus suos/donec incipiant adolescere. Tantā autem gratiā minuscula auis diuinitus indultā habet: vt hos quattuordecim dies nautici przsumptę serenitatis obseruēt quos et alcyoniadas vocant: quib⁹ nullos mot⁹ procellosę tēpestatis horrescant. Ferunt hanc auē paulo maiorē passere: pennis purpureis candidis admixtis: collo gracili et procero/raro visā. Aristoteles libro. viij. de animalibus/Alcyonū duplex genus esse scribit. Alterū vocale harundinibus insidens: alterū mutū ampliori corpore. Ab alcyone fit alcyonius a. um. vt Alcyonij dies. Fitq; a greco αλσ: quod mare significat: licet aspiret.

Alcamenes penultima correpta: nomen sculptoris. p. prij: qui sicuti Plinius libro. xxxiij. scribit) Phidię discipulus fuit.

Alcmane lydia Sardensis poeta lyricus/filius Damantis: claruit. xxvij. olympiade: cū apud lydos regnaret Ardis pater Aliate: et cum nimio amore puellam quandā deperiret: amatorios cantus primus inuenit. Fertur phthiriasi morbo interijsse: quoniam φθειρωθεν φθειρ φθειροσ και φθειριασισ: id est pediculis: quoniā ex putrefactione humorū in poris carnis oriantur.

Alcinous penul. cor. nomen iustissimi Pheacū regis/a poetis laudati: cuius edes fuerunt magnificentissime extructę: & viridaria bifera erant. Unde Papi. Quid referā alcinoi pomaria: vosq; Qui nūq; vacui. pdistis in ethera rami. Dicit etiā alcinus de q̄ in odyssea multa Homerus quę nota sunt.

Alcides penult. prodncta. Hercules greca significatione a virtute appellatur. Mā αλκη alce virtus robur fortitudo dicitur.

Alcibiades pe. cor. nomen atheniensis imperatoris strēmi: qui genere & forma przcipuus omnibus rebus aptus fuit. Diues ītrea: affabilis/patiens/& omni denq; virtute ꝑditus. Et (q̄d mirū est) vitijs etiā plenissimus fuit. Eius vitā Plutar. luculēter scripsit. Proditū est q̄ vniuersa ciuitas Atheniensiū oculos in illū suspēsa ora cōuerterāt: & quasi de cęlo missū cōtuētes admirabant. Fuit hic ex primatibus: qui cū esset .pcliuis ad luxū & ad cęteras voluptates: ad bonā dīsciplinā traduct⁹ est a Socrate. Mā discendi studio & sapiętię amore pellectus: extēplo multis amatoribus adulatoribusq; repulsis/ad socraticā disciplinā aīm ꝺtit: nunq; recedēs a latere pīi sapientissimi.

Alcmena penul. pdu. nomen. pprij fuit matris Herculis: de qua qui velit multa itelligere: legat Την ασπιδα τοῦ ηρακλεους ὁμηρου και παῖριδα γαιαν ηλυθεν εσ θηβασ μεγαρηον αμφιτρυωνα αλκμηνην θυγατερα οσσο οὔ ηλεκτρυωνοσ.

Alea. ludus tabulę: ab Alea quodā milite in ocio troiano. Horatius in epistolis. Quē damnosa Venus: quē przceps alea nudat. Et cū alea dicatur omnis ludus in varietate fortunę consistens. Unde Var. de nucibus. Alea parua nuces et nō damnosa videtur. Sepe tamen pueris abstulit illa nates. Factū est vt nō solū pro fortuna/sed etiā. p periculo periculiq; dubitatione sumatur: et ille dicatur aleā iacere: qui se periculo fortunęq; cōmittit. Liui. In dubiā imperij seruitūq; aleā im⁹. Est & Alea nomen vbis ab Aleo conditore. Papi. in siluis. Aut aleę lucis vidit regesq; sacerdos. Plut. In vita Cesaris αριρ ῥυσωκυβοσ: id est iactus sit tarillus.

Aleator: & aleo onis. qui sępe alea ludit. Catu. Misi impudicus & vorax et aleo. Nunc aleator dicit.

Aleatoriū apud Sidoniū sumitur pro ludo aleę. Ait em̄. Atq; illic aleatoriū lassis cōsumpto spheristerio satiat. Suet. vocat aleatoriū fox.

Alecto: vna est furiis infernalibus: et latine incessans interpretatur: ab α priuatiua/& ληγω desinor: quia cupiditas nunq; satiatur.

Allector:ius:lapis qui in ventriculo galli inuenit. Gallus em̄ grece ἀλεκτωρ dicitur.

Ales:quelibet auis:ab alis gerēdis:sicut volucris omne volatile:et cā masculi. ꝫ ꝯ. generis profertur. Virgilius. Mitꝫ volans fulmen Iouis ales i ethra. Ponitur qāqꝫ p velocī: vt alite planta. In gtō plurali alitum ⁊ alitū ꝑm Priſ. Vir. rj. liō. Alitū pecudūqꝫ genus sopor altus habebat. Auis est quę parit ouae pennis est prędita/ſpter vespertilionē.

Alecula. diminutiū ab alec. Colu. libro. ir. Datur camarus et rivalis alecula: vel ſi q̄ ſunt incrementi parui fluuiorū animalia.

Alec: vide infra in dictione halec.

Alemani penul. ꝑducta: populi inhabitātes iuxta Lemanum lacū.

Alexandria: vrbs egypti nō longe a nili ostio: vt Solinus ait ab Alexādro macedone/vnde illi nomē cōdita. Urbs fertiliſſima: quā Dinocrates architect° cōmēſurat° est mirabili ingenio q̄ndecim miliū paſſuū laritate ad effigiē macedonicę chlamydis orbe gyrato laciniosā angulosō dextra leuaꝫ pcurſu. Mareotis lacus ad meridianā vrbis partē euripo canopico ostio mittit. Habuit olim ſcholas oim diſciplinarū liberaliū. Fuitꝫ ob cōmoditatē maximū toti° orbis emporium. Sunt et alię alexādrię. Una in Scythia ſup Tanaim. Alia in Aſia: ⁊ alię alibi ꝑm Ptole.

Aleopetra: insula in Deotide.

Alexicacon: remediū quod fit ad depellenda mala. Sic Hercules dictus fuit Alexicacos/ ab eo q̄ defensor eſſet holim: hoc et amuletū dicitur.

Alga herba quę naſcitur in aquis marinis: dicta a mari ab algore aque: ſiue q̄ pedes alliget: quia craſſa est folijs ex parte ſupernatantibus. Virgilius liō. vij. Lateric̄ illiſa refunditur alga.

Algor oris. algus us. ⁊ algus gi. dolor/triſticia: p trālationē ponitur p frigore. Plau. in Aul. Inopiā/luctum/ mgrorē/paupertatē/ algum/famē. Luca. li. iij. Sollicite euolitant morbis algoꝫ fameꝫ. Plau. in Ru. Vel ſuda vel peri algu: vel etiā ęgrota.

Algeo es. alſi vel alxi. ſum. a greco ἀλεωθηρὸ ἄλγος ἀλγεος: doleo/patior: vt ſit frigus dolor: qui dā mēbrorū rigore contractus. Ponitur tñ algere p frigidū eſſe. Aug° libro. rrj. de ciui. dei. In ęſtibus dies ſic algent/vt bibi nō poſſit.

Algidus penul. correpta: mons ab vrbe duodecim paſſuum milibus diſtans: ab aſſiduo frigore ſic dictus. Horat. Queꝫ auentinū tenet algidumꝫ. Et ab hoc quoꝫ ſilua algida dicta est huic monti ſubiacēs. In cuius ingreſſu regillus lacus est.

Algedon: latine cruciatus.

Alius a. ud. genitiuo alius penult̄. produc. vel alij ę. ij datiuo alio ę. o. Cicero. Si res totę alię rei neceſſe est ſiſſe ſic. Et idē est quod diuerſus: vt alia est facies eius a facie mea. Accedit quandoꝫ ad vim cōparatiōis. Quintil. At quāto alius fuit: ille infeliciſſimus iuuenis affectus. Quo modo autē differat ab alter: vide in dictione alter.

Alias res agis. i. nō intendis ad id quod dicit: vt nulla ſit in eis attentio: aut nugatorias res agis.

Alias aduerbium: ſignificat alio in loco/ vel aliter/vel alio tēpore/vel aliqñ. Pli. liō. rrriij. Alias fragile et roſū: rotarumꝫ vſibus ⁊ clauis maxime fugiendū. Gellius. Neꝫid tñ ſemp eſſe fieri dixiſſet: ſed alias ocyus fieri/alias ſerius: id est aliquādo.

Alienus a. um. quādoꝫ alienatus dicitur. Sal. Poſtq̄ alienū ſe videt. Quādoꝫ diuerſus/diſſimilis/diſpar/diſſonus. Idē. Neꝫ ſolum illis aliena mēs erat. Quādoꝫ nō cōſcius: vt apud eundē. Ille eos in domū Decij bruti perducit/q̄ foro ꝓpinqua erat: neꝫ aliena cōſilij/ꝑter Sempronia.

Alieno as. alienū vel aduerſārium facio/ seu a propoſito remoueo repulsando. Plau. De alienabis nūq̄ quin noſter ſim. i. a propoſito remouebis. Saluſt. Neꝫ falſa ſuſpitione alienatū eſſe sentiebā. i. repulſum. Terent. Ita nos alienauit. i. aduerſarios fecit. Paul. iurecō. Alienationis verbo vſucapionē cōtineri putat. Vir est em̄ vt nō videat alienare q̄ patitur vſucapi. Eum quoꝫ alienare dicimus qui nō vtē do amiſit ſeruitutes. Huius verbi cōpoſitū est abalieno: quod est abinuicē ſeparo. Li. in arte veteri. Si auditoris ſtudiū defatigatio abalienabit.

Alienigenus a. um. pe. p. nomē cōpoſitū a genere. et ſignificat q̄ est externum vel alieni generis/ vel inter alienos genitū. Vale. liō. j. Adūci noſtris duo eiuſdē generis alienigena exēpla nō abſurde pñt.

Alienigena cō. ge. vel ꝑm Probā ois generis: ſumitur in eodē ſignificato cum alienigenus.

Aliter aduerbium fit ab alis huius alis pro alius: ſicut declinabāt antiqui: ⁊ ſignificat cōtrario modo. Virgilius aliter viſum. Teren. in prol. And. Neꝫ aliter euenire multo intelligit. i. contra.

Alibi: alio loco. Aliubi, p alicubi. Mā dicimus ſolē totum aliubi: aliubi dimidiū hoibus adimi.

Aliunde. ex alio loco.

Alioquin et alioqui vtroꝫ modo dicitur: et habet penul. produc. ſignificatq̄ alio modo: vel q̄ ſi nō vel ꝑter hoc/vel etiā. Plini. Vos tibi dedicaui libellos. Mā nec ingenij ſunt capaces: quod alioquin nobis perꝫ mediocre erat.

Alio: ſum: verſus alūm locum/in aliā partē. Teren. in Eu. Vereor ne illud grauius tulerit: neve alio: ſumatq̄ ego feci acceperit.

Aliquis: quaſi alius q̄s: ⁊ habet vim pluralē: cuius ſingulariter dicatur. Mō em̄ est aliquis niſi de multis. Unde et apud veteres vario genere numeroꝫ proferebat. Teren. Aperite aliquis actutū oſtium. Idē est quod quiſq̄/quiſpiā ⁊ vllus. Et Aliquo ad aliquē locum. Aliqua: p aliquē locum. Alicunde: ex aliquo loco. Aliquorſum: verſus aliquē locū.

Aliquotiens seu (vt quibuſdā videtur) aliquoties ſine n. ſignificat aliquot vicibus ſiue aliquādo.

Aliquot tñ pluraliter declinat: ⁊ ꝑm Bona. ſignificat idē quod nec multi nec pauci.

Aliquantus a. um. ponitur pro aliquot. Amb. Factū est autē vt p aliquātos annos ad cōſtantī ī hoc factū ab his qui viderant narrarēt. Hiero. ad Pāma. Cū aliquāti ex vrbe venientes in eadē lectitarent/quę ſero me excepiſſe referebāt.

Aliquātulus diminutiū: et quātitatē ſignificat. Aug° libro. j. de ciui. dei. Illi autē infirmiores qui terrenis his bonis: q̄uis ea nō ꝓponerent chriſto: aliquātula tñ cupiditate cohęrebāt.

Aliquātū mō nomē est: vt aliquātū ocū/quaſi aliq̄ q̄ntitas. Mō aduerbium: vt tu es aliquātū ociosus.

Aliquātiſper aduerbiū: ſignificat aliquāto tpe.

Aliquādo cum accentu in antepenul. ſed tēporibus noſtris nō ſeruatur/etiā a doctiſſimis viris: neq̄ in Virgilio vel Ouidio aut Luca. vel alijs poetis antiq̄s inuenitur in vſu illā corripi poſitura: habet tria tēpora: preſens/preteritū ⁊ futurum: ⁊ ſignificat aliquo tē pore/ſicut ⁊ q̄ndoꝫ. Ponitur et pro tandē. Cic. Valerio. Aliquādo nos reuiſas.

Aliquatenus penult̄. correpta: ſignificat vſq̄ ad aliquā partē/ſiue ex aliq̄ parte/aut aliqua ratōe. Quintil. Verū hoc aliquatenus tēpoꝝ mutatio est cōditione. Aug° libro. rrij. de ciuit. dei. Corpus est mortale: quoniā a vita quā habet deſeri potest: nec per ſeipſum aliquatenus viuit.

Aliquid ſubſtātiuum est: vt aliquid vtile. Aliquod adiectiuum: vt aliquod templū.

Alica penul. corre. potio: dicta q corpus alat. Hec sit ex ęca: que a nostris spelta dicitur. Tunditur granū eius in pila lignea: vel lapidis duricia conteritur: ex cussis inde tunicis conciditur medulla. Hinc alicarij: qui eā conficiunt venduntve.

Alicastrum etiā videtur dici ea forma ab alica deriuari/ sicut siliquastrum a siliqua.

Alipedes pgnulţ. correpta: equi veloces/ quasi alas i pedibus habentes.

Aliptes vnctor. Et is erat cui⁹ curę tradebātur hi qui i sacris certaminibus pugnarent. Dictus αποτου αλειφοιτ: id est vngēdo. αλειφο: vngo. Aliphe vnctio siue pingue dicitur: tū grece dicitur αλειφαρ αλειφασσ και αλλειμμα. Har. Hec capit i meritas sordibus vnctor opes. Dicit etiā aliptes: q̄ vulnera curat. Et medicus qui mala valētibus et in lecto iacentibus medeť Clinicus appellatur. Itē alip tes fuit fons apud Ephesum.

Allia generis fg. nomen fluuij: qui e crustumijs montibus pręalto defluens alueo Tiberino amni misceť. xj. ab vbe lapide: vbi magna strage romani a gallis pfligati sunt. Hinc Alliensis dies dictus est tāq̄ infaustus. Huius nois prima semp producit. Syl. Maior et horrificis sese extulit allia ripis. Ouidi⁹. Hęc erat in fastis cui dat grauis allia nomē. Luc. Et dānata diu romanis allia fastis. Sic Virgţ. lib. vij. Quosq̄ secās infaustū iterluit allia nomē. Vbi Seruius dicit aliud l. esse interpositū. Nā q Luca. libro vij. dicat. Nō istas habuit pugne pharsalia ptes: ḡs alię clades. Nō de flumine allia intelligēdū est: cum ibi ostēdat omes clades quas romani superioribꝰ tēporibus passi sunt: nō esse cum pharsalica clade cōparādas/ quę als superauit. Aliq̄ igitur cum ibi prima correpta sit/ est ab alius a. aliud.

Alliū genus holeris qō comediť: quod nomē quidā ab olendo/ quidā ab halādo deriuāt. De hoc infra cum ab halādo aspirari debeat. Silť z haleatū gręce dicitur σκορδρον et σκορδριον: purgamēta allij. Est z hoc noie vbs inter Pyrgū et Ostiā.

Alliatum: ab allio pulmentarij: et intinctus genus est. Plautus. Sine alliato fungi fortunas meas. Ascē. Ego sic intelligo. Sine. i. punitte: mihi alliato. i. allio nutrito aut illito tē.

Alo is. lui. alitū. Unde alitus vel altus: significat nutrio/ alimentis sustento. Salust. in Jug. Et omnē etatem arpini altus. In rebus tñ incorporeis Alere frequentius pro crescere ponitur. Quinti. Sed alere facundias: vires augere eloquētię. Virgţ. Hos successus alit. i. augescere facit. Et licet altum vel alitū supinum faciat: tñ vt docet Diom. melius dicit alitus q̄ altus/ vitāde ambiguitatis gratia.

Alimentū qō dať ad vitę sustentationē. Scribunt iure cōsulti alimentis legatis/ cibaria z vestitus z habitatio debebit: q: sine his ali corpus nō potest.

Alimētarius a. um. quod ad alimentū ptinet: vt lex alimentaria: quę puidebat vt filij alerēt parentes.

Alimonia pe. cor. idē quod alimentū.

Alma: sancta siue pulchra vel alēs: ab alēdo dicta.

Altilis/ et in plurali altilia: pe. cor. quicq̄d domi vel in villis vel in viuarijs saginatur: siue sit auis siue quadrupes siue piscis: ab alēdo/ q̄si alitilis. Et nō solū p pingui/ sed etiā p opulento ponit. Plau. i Cis. Prohibet diuitijs maximis dote altili atq̄ opima.

Alumnus dicit filius vel discipulus: qui ab aliquo vel ut a patre alitur: siue victu/ siue moribus/ siue doctrina. Cice. Dolobelle. Mihi vo gloriosū te iuuenē cōsulē florere laudibus/ quasi alumnū disciplinę meę. Idē in ver. Italia autē alumnū suū seruutis extremo sūmoq̄ supplicio strū videret. Serui. pro educato et educatore ponit ab alendo deductū. Augustin. libro. vij. de ciuitate dei. Jouē alumnū cognominauerunt/ q̄ omia aleret. Sic Plini⁹ libro tertio i actiua significatione dixit de Italia. Terra omniū terrarū alumna: eadē et parēs numine deū electa. Lucan. libro. vij. Oro quęsoq̄ ne humanarū rex terminos adeuntē alumnū cōmilitonēq̄ vestrū ne dicā regē deseratis. Fallit ergo Valla sup alumni significatione.

Aluus: locus corporis ex quo sordes defluunt: q̄ in eū cibi quibus alimur e ventre delabunť. Sal. Instimulās sibi aluū purgari. Proprie venter femine ab alēdo dicta. Venter est qui videtur. Interdū dicit vas cauatū/ vbi quid reponit. Et est tā mascu. q̄ fg. generis. Cuius dimi. est aluulus.

Aluini dicti sunt: qui aluo langueſcunt. Pli. li. xxj. Uinea punica aluinis imposita multū pdesse dicit.

Aloe aloes grecū est: et significat herbā amarissimi succi. Juue. Plus aloes q̄ mellis habet: gręce αλοη.

Aloeus nomen gygātis: cuius filij martē dicunt vulnerasse: a quo patronymicū aloides.

Alopecia: morbus in capite humano z barba et vitio humoꝝ: qui fit cū profluuio capilloꝝ: dicta a vulpe: quā greci αλωπηκα απο του αλωραι: id est a capiendo: q̄m difficilis sit captu: cū anial sit astutissimū: q̄ ea crebro id genus morbi patiať. Pli. Lingua herba est/ quę circa fontes nascit: cui⁹ radix cōbusta et trita alopecias emendat.

Allabor penultę produc. iuxta fluo/ siue iuxta nauigo. Clau. Siculis allabitur oris. Hinc allapsus us. Augu. lib. x. confessi. Ubi per diē fuero/ multitudo allapsa blāditur mihi.

Allegoria cū accentu in penultę. dicitur alieniloquiū/ vel potius inuersio: vt aliud verbis/ aliud sensu ostēdat. Uer. Claudite iam riuos pueri sat prata biberunt. Hoc est: Desinite iā plura canere: quia satis audiimus. Eius species sunt septē. Ironia/ Antiphrasis/ Aenygma/ Charientismos/ Paręmia/ Sarcasmos/ Asteismos. Sed ita dicitur: quoniam αλλοσ αλλη αλλο και αγορευομιαι. Id ē: aliud dicimus/ z aliud intelligimus.

Allego gis. penultę. correpta: adscribo/ annoto: quasi iuxta lego. Unde apud Juuenalē. Capit olinū scribitur. H. Antoniū philosophū multos ex amicis i senatu allegisse cum edilitijs ac prętorijs dignitatibus. Liuius libro decimo. Ceterū quia de plebe allegebantur: eandē egre passi patres. Hinc Allecti dicebantur/ qui propter inopiā ex equestri ordine in senatoꝝ numerū assumpti fuerant. Nā patres dicebā tur qui erant patricij generis. Conscripti: qui senatui sunt scriptis annotati. Allectus vo ab allicio: idē est quod attractus.

Allego gas. penultę. produc. ad hoc mitto. Plautus in Cassi. Quin ea ipsa me allegauit/ qui istā accersere. Et allegare est adducere. Plinius. Tū multa allegauit/ quę ad rē propositā pertinere minime videbā tur. Itē deputare/ constituere/ cōmittere. Plautus i Cassi. Filius autē armigerū allegauit suū: qui sibi eā vtę poscat.

Allelu ya: duę dictiones sunt: quibus significat: Laudate dñm. Allelu eñ (vt Augustinus ait) imperati/ui modi est: et significat laudate: ya vero vniuersalē/ vel vniuersaliter/ scz deū. Hiero. ya apud Hebręos/ vnū est de decem noibus. Et in illo psalmo vbi legimus: Laudate dñm q̄m bonus est psalmus. In hebręo est allelu ya. sunt duę partes hebraicę.

Allicio cis. penultima correpta: alleri allectū: er ad et licio: significat attrahо. Inuenitur et alliceo allices/ allicui i eadē significatione. Piso libro historiaꝝ primo. Huius vnius prędio multorū allicuit animos. Sępius tamen in tertia coniugatione q̄ in secunda vtimur. In infinitiuo autē difficulter dignoscitur:

cuius magis sit coniugationis: quale est illud Ciceronis libro.j. Tusculanarū. Fieri autē potest vt recte quis sentiat: et id quod sentit/ polite eloqui non possit:sed mādare quēq; suas cogitationes: qui eas nec disponere/nec accurate illustrare possit:nec delectatione aliqua allicere lectorē:hoīs est abutentis intēperātēr/et ocio et litteris.

Allecto as.frequentatiuū:per blādicias attrabo.Col. libro.ū. Ad aquā duci oportet/sibiloq; allectari/quo libentius bibant.

Allicefacio cis. eiusdē significationis est: a quo allicefio. Suetonius in Vitel. Pronus ꝺo ad cuiusq; et quacunq; de causa necem atq; proiectū est sursum leuo. Quintilianus. Vidi multos quoꝝ superciliā ad singulos vocis conatus allcuarentur. Inde per translationē ad qualitatē fortunę: vt idē. Non petit vt afflictum alleuetis/nisi et probauerit se infeliciorē. Eiusdē significationis est subleuo. Sue. Dūcq; surgit inter manus subleuantium extinctus est.

Alleuio as.pōdus aufero/diminuo ve.

Allex et allux:dicitur pollex scandens proximū digitum/ꝙ velut insilisse in alium videtur. Nam grece αλλομαι salio.

Alleotheta latine: dici potest aliter posita. αλλως est aliter: θεσις posita. A Prisciano dicitur variatio. Nā alloeus diuersus/varius dicitur. αλοιοω permuto: αλοιωσις permutatio. Confundit autē numerū: vt/Pars in frusta secāt.Casus:vt Tu mihi quodcunq; hoc regni/pro hoc regnū. Genus. Ver. Dulce satis humor depulsis arbutus hedis. Lenta salix fero pecori:mihi solus amynthas. Ad dulce est quod est neutrū:tā masculina q; feminina reddidit.

Allido dis.penultē.produc.impingo: quod est interficiendi causa contra aliquid iacio. Lactan. libro. iiij. Et in conspectu suo verari acerbissime coniuges suas cernerent violari/ac prostitui virgines:diripi pueros:allidi paruulos.

Alligo gas.penultē.correpta: proprie ad aliquid ligo.Col.libro.ū. Arbustinā vitem anteq; putes alligare diligenter oportet. Inde alligator: et alligatura. Idē. Intra incisionē et alligaturā falce acuta leniter vitē vulnerato. Per trāslationē dicitur alligari/obstringi/obnoxiū fieri. Terent.in Eunu. Vic furti se alligat. Silr quis dicitur alligari ad aliquid sine quo esse nō possit. Unde dicimus adolescentē alligari ad amicā:qui vix ab ea discedit.

Allobroges penultē.correp.populi Gallię transalpine/qui narbonensibus ascribuntur: quoꝝ metropolis est Vienna. Hos quidā volunt esse qui deprauato vocabulo a Sabatijs montibus Sabaudienses ꝙ sabatenses appellātur.

Allophylus penultē.correpta: dici potest alienigena. Nā cōponitur ex αλλο quod est aliud: et φυλον/quod est genus/gens/natio. Ambro.libro offi. Aduersarios suos hebrei allophylos:id est alienigenas latino appellabāt vocabulo. Hoc nomine dicti sunt palestini/qui t philistei.

Allodium:hereditas/ꝙprietas dicit.

Allubesco is.lubens facio/obedio/faueo. Unde. Allubescentia/obedientia.

Allucino:penultē.corre.vana somnio. Allucinatio: lucis alienatio vel aberratio:quod et ad oculos mentis trāsfertur:nō minus recte intelligit obducta quadā caligine in aio. Fit autē a greco αλιειν:quod tarditatē significat t animi stupore.

Alludo penul.pdu.blandior/cōgratulor. Lactan. libū. iij. Aut homini alludunt asalia. Metaphorice alludere est ea dicere quę ad aliū sensum latenter referūtur. Ver. Nec plura alludens ea vox audita laborū Prima tulit finē. Alludere ꝺo ad historiā dicit: hoc est ad rei fidē verba cōponere. Et alludere sumit pro eo quod lingua vernacula dicimus vndeçare. Tibul. Ima videbāt talis alludere palla.

Alludio is.t alludior deponēs:ex ad et ludius:qui pro ioculatore capitur.

Alluo is.iuxta luo/iuxta fluo/seu deorsum aliquid luo. Curtius. Pontē leniter alluit pręterlēs amnis. Hinc fit alluuio onis/alluuies et alluuiū:pro immoderata aquarū violentia vel fluuialiū vel pluuialiū/similiūq;:quę nō tm agros cōfundit/sed quādoq; eripit:t nonnunq; funditus destruit. Sed cū pars alicuius agri impetu fluminis aggregat in alium agrum: tunc cedit in possessionē eius cuius est ager. Tm Luca. Illos terra fugit dōos:his rura colonis Accedūt donante pado. Circūluuio autē est/cū partē alicuius agri rapid⁹ amnis i aluеū suū ipulerit:et in modū insulę circumuoluit/iure vicinoꝝ erit. Val. Alluuies sordida aqua quę abluit vbi lutū cum aqua nō multa. Liui.lib.j. In prima alluuie vbi nunc ficus rumina/lis est quā romularē vocatā ferunt/pueros exponūt. Proluuies ꝙprie sordis ꝙfusio. Ver.lib.ij. Fędissima vētris pluuies. Illuuies etiā est imūdicia in homine/aut veste/aut re quauis alia insita seu iniecta. Teren.in Heau. Pānis obsita neglecta immūda illuuie. Ver.lib.iij. Dira illuuies imillaq; barba. Eluuies,ꝙprie dicit quod expurgatur/pręsertim aquarum fluxu:q̄uis t alterius humoris dici possit. Plinius. Quod in cutis notatur ꝺpidis quę minus quatiunt crebris ad eluuiē cuniculis cauata. Eluuio per translationē a Cicerone ponitur in oratione ꝙ domo sua. Iccirco tu ad labē atq; elluuionē ciuitatis sine sūma vi peruenire potuisti. Colluuies sordes cęni aut cuiuuis rei coactę. Col. lib.j. Tū etiā nanriū serpentiumq; pestes hyberna destitutas vligine cęno/et fermentata colluuie venenatas emittit. Colluuio idē ē quod colluuies. Sed tā per translationē q̄ proprie dixit Cice. O pręclaq; illū diē cū in illud diuinū animoꝝ concilium cętumq; proficiscar/cūq; ex hac turba et colluuione discedā. Proprie dixit Hieronyd Heliogā. Neget et sacrilegiū esse qui in libidinē se dedit:qui membra Christi et hostiā viuā/placentē deo cum publicarum libidinū victimis nefaria colluuione violauit. Diluuiū:quod varie diluit. Et hęc noīa a luo descendunt iuxta prępositiones eorum:et sumuntur in fluxu aquę vel humoris alterius/aut cōmixto cęno alīs sordibus.

Alnus:gen⁹ arboris ex q̄ primū factę sunt lintres. Luc. Et fluctibus aptior aln⁹. Tm et,p cimba q̄nq; ponit. Ver. Tum pīnū fluuiū alnos sensere cauatas. Nascit tur hęc arbor in aq̄:nec facile extra vndas viuit.

Alose:pisces sunt clypeaq; generis Tyberi iuxta Romā laudatissimi:qui alio noie iuxta Aristotelē t strabonē Chusse dicuntur.

Alpes a cādore niuium dictę sunt:quia perpetuis fere niuibus albescunt. Nā αλφος latine/macula siue impetigo trāsfertur. Unde Strabo libro.iiij.scribit alpes alio nomine Albium vocari. Gallica ꝺo lingua Alpes(vt inquit Serui.) alti mōtes sunt. Sunt autē montes altissimi qui galliā transalpinā a cisalpina diuidebāt. Nunc ꝺo ꝙ noīs finibus termini sunt Italię:qui gallica lingua excelsos montes significāt. In longitudinē centū milia passuū patent a supero mari ad inferum/ vt Celsus tradit: Liuius vero tria milia stadioꝝ. Hos primus Annibal fecit peruios. Incipiūt(vt inquit Strabo)a sabacijs. Apēni-

ius a Genua. Inter Genuā ꝙ et sabaciā ducenta et seraginta stadia intersunt. Ab alpes fit alpinus na. num. penultima producta. Plinius. Gentes alpinę ⁊ venti alpini: qui ab alpibus flant. Ūñ ⁊ Cil/alpinus ⁊ transalpinus.

Alphos latine: impetigo siue vitiligo dicit: quę supficiē corpis imutat: ⁊ mō nigra/mō cādida est.

Alphabetū: nomen cōpositū ex alpha et beta: quę sunt primę litterę grecę.

Alphesibęus/nomen pastoris: ab alpho inuenio: quasi inueniens boues.

Alpheus: nomen viri/ et nomen fluminis Helidis arcadię sub mare in Arethusā Sicilię desinentis. Finxerunt poetę Arethusā fuisse venatricē/et amatā ab Alpheo: et fugisse volunt stuprū per subterraneos cuniculos in ortygiā/⁊ alpheū fuisse insecutū. Alpheus fluuius ab alphis: id ē maculis dictus est: qz eius aqua maculas tollit. Pausanias autē quasi in principio libri quinti de Grecia illustrata ita scribit. Του δορεσσιν του αλφειου πλεθει γε πολυι δορι τικαι ηδιστον. Et subdit. περι δε του τον πολλα λεγεται οτι αρηρ ειηθηρευησε ρα σθηναι θεαυτον αρεθουσης. Et multa alia scribens declarat hanc fictionē.

Alsiosi dicunt qui sunt naturę frigentis: quicą a frigore leguntur. Var. Strabulat pecus melius ad hybernos exortus/si spectat quod est alsiosū. Idē. Ō est alsiosū: id vt plerigz lapide aut testa sustenti oporteat capitę quo minus sit vliginosum.

Alter alterius/vel alteri rę ri. Terē. in Heau. hocipsū alterę dum narrat forte audiui. Et ad vnum de duobus dicitur: vt Annibal in transitu alpium amisit alterz oculū. Siue ad vnā duaz partium. Licero. Duplices similitudines esse debent: vne rez: alterę verboz. Sueto. Nec cessauit ex eo alterz alter crimina/ri. Virgilius. Aurea/mala decē misi: cras altera mittā. Alius de pluribus: vt/Alij virtutē/pręponūt/ alij voluptatē/alij indolentiā. Interdū tñ alius de duobus dicit: vbi diuersa conceduntur: vt Alia est facies mea/alia tua. Alter ad vnū de duobus/refertur. Itē alter ponitur/p secūdo de duobus pluribus/ve: vt Altero mense repudiaui vxorē. Et/Hic est alter annus belli punici: id est secundꝰ a belli punici origine. Aliquādo/p ipsis duobus: vt/Unus aut alter: id est vnꝰ aut duo. Et alter/nō est secūdus sed tertiꝰ: sicut docet Dona. Terē. in Andria. Sed postꝫ accessit amans prędū pollicens vnus: ⁊ itē alter. Nā tres simꝫ adorāt. Et Virgz. Alter ab vndecimo. Aliqñ ponitur/p alio. Pli. Tabulas plures pinxit: e quibꝰ vnā i foro/alterā in comitijs: duas in Pompeij porticibꝰ videmus. Aliqñ/p aduerso ⁊ nō bono/vt in augurijs: altera cū appellet auis: q̄ vtiq̄/spera nō est.

Altero as. penul. corre. vario/⁊ quasi alterz facio. Ouidius in Fast. Ille suā faciē trāsformat/⁊ alterat alter. Sunt qui dicāt hoc verbū in oratorum vsu nō esse/⁊ phis egre concedi extra q̄ñ/p eo quod est alterno: vt Ouidꝰ in Heta. Alterat vndas.

Alter eris. siue alteres eris. pe. pduc. ⁊ genere mascu. significat massā plūbeā qua ad exercenda corpora in gymnasijs vtebāt. Var. Quid pereūt stulto fortes altere lacerti. Exercet melꝰ vinea fossa viros. Dicꝰ alteres a αλλομαι/quod est falso. Nā circūducebant alteres dum saltando se exercerent.

Alternis aduerbiū: vicissim nunc vnū nunc aliud. Ver. Alternis dicetis amāt alterna camenę.

Alterno nas. vicissim alterz duoz pono: qđ vernacula lingua dicimus: mo luno mo latro scambiare. Col. libro. vj. Habimus operā in ordinibus disponēdis pari vernaculas ⁊ acinas alternemus. Hinc alternatio per vicē successio: ⁊ cōponit subalterno.

Alternatim aduerbium significat per vices.

Alteruter: quiuis e duobus/siue alter ex duobus: hoc ē o luno o latro. Lice. in Ver. Video necesse esse alterutrū. Celius/Lice. Pōpeius dicit/p Apio laborare: vt etiā putent alterutrū de filijs ad te missuz. Hierony. in Beñ. alter posuit. Diuisiq̄ sunt alterutrum a fratre suo.

Altrinsecus penul. corre. aduerbiū ab alter formatū: significat aliunde. Lac. libꝰ. de opi. Aures duas quarū duplicitas incredibile est quantā pulchritudinē p̄ferrant: q̄ tū pars vtraq̄ similitudine ornata est. Tū vtrę nientes altrinsecus voces facilꝰ colliganꝫ. Itē significat iuxta alterā partē. Plau. in pseu. Assiste altrinsecus: atq̄ onera hunc maledictis. Idē in Ru. In enst culo mei nomen patris post altrinsecus est securicula. Itē aurea litterata. Hiero. ad Pāma. Ubi ꝓpriętas singulorz est/ibi altrinsecꝰ diuersitas.

Altercor caris. significat mutuo iurgia iactare/ criminari/et clamose inficiari: et quasi aduersā partē tueri. Dicitur et alterco. Teren. Scio cū patre tuo dudū altercasti. Hinc altercatio: quę (vt docet Quintꝰ. li. vj.) cōstat aut intentione aut depulsione.

Altinum penul. pduc. vrbs olim in littore Venetię florentissima fuit: a qua altinates dicti sunt.

Altus ta. tum. potest esse participium: ab alo is. et nomen quo significatur pars superior/et quandoq̄ inferior. Altitudo eñ nomen est mensurę. Unde dicimus/altum cęlū et altum mare. Quinetiā altum ponitur pro cęlo et mari. Ver. Hęc ait et maia genitū demittit ab alto. Idē. Uir e conspectu siculę telluris in altū vela dabant leti. Et altū vocamus profundioꝛē maris partē/et a terris remotioꝛē. Salus. Piscatoria scapha in altum nauigat. Per translationē quoq̄ ponitur pro excelso ac glorioso. Ver. Te sine nil altum mens inchoat. Et pro veteri. Idē. Altius omne expediā prima repetens ab origine factū. Et pro magno: vt/Sic pater ille deum faciat: sic altus Apollo. Et pro obscuro ac recōdito: vt/Quid me alta silentia cogis rumpere. Et illud. Manet alta mente repostum Judicij paridis. Hinc fiunt cōpositi: Altisonus penul. corre. qui ex alto sonat. Altitonās penul. coꝛ. qui ex alto tonat. Altiuolans penul. corre pta: qui in altum volat.

Altanus penul. p. ventus: qui in alto. i. pelago est.

Altimeter pe. coꝛ. instrumentū quo metiunt alta.

Altare: ab altitudine dictū est. Nā antiqui in ędificijs a terra eleuatis sacra faciebāt dijs superis: i terra dijs terrestribꝰ: in effossa dijs infernalibꝰ. Altare superis tm̄ cōsecratū erat. Ara tā superis q̄ inferis.

Althea cū diphthon. Nā grece αλθαια dicit malua agrestis siue Maluauiscus: qz glutinosa est. Nascit in locis humentibus: cuius radices decoctę ⁊ diligęter mixtę porcino adipi: ad subleuandū dolores vel tumoꝛes vulnez valde vtiles cōprobant. Est et Althea, ppriū Meleagri matris nomen.

Alueus siue aluus (vt Var. testat) est cauata corter vel vimineum vasculum manu factū: in quo quid ꝓpter concauitatē reponitur. Hiero. ad Demetri. Habeto lanā semper in manibus: vel staminis pollice fila deducito: vel ad torquenda subtegmina in alueolis fusa vertanꝫ: aliarūq̄ neta aut in globū collige/ aut texenda cōpone. Apud Jul. Capitolinū legimus: cū in Cęsareana familia paruuli in testudinis alueis lauarentur: nato Albino Ceionū posthumū eius patrē munere testudinis a piscatore cū homine accepto illā ad excaldationes pueriles dicasse. Unde ⁊ locus vbi apes mellificant alueus siue aluus dicitur melis alimonia: vt Var. existimat. Plinꝰ libꝰ. xj. Alueos ex corno spectatos esse: id est apū alucaria. Dicit et alueus venter cuiuslibet rei inaiatę. Unde ⁊ p flu/

minis fossa per quã labitur flumen qñq; sumit. Virgil°. Assuetę ripis volucres et fluminis alueo. Aliquando pro naui/siue pro ipsius nauigij receptaculo: vt apud Proper. Aut quidnã fracta gaudes neptune carina. Portabat sanctos alue° ille viros. Li ui. li. xxj. Alueos informes raptim faciebant. i. nauiculas. Declinat q hoc alueũ. Fest. Mustibulum alueum est ad nauis similitudinẽ factum.

Alueolus q alueolũ cum accentu in añpe. dimi. est pro vase concauo: vt est apud Danielẽ ꝓphetã. Habacuc intriuerat panes in alueolo vt ferret messoribus. Itẽ accipiẽ ꝓ loco in quo pullos pariunt columbi. Colu. lib. ix. Sua in alueolũ ligneũ conferat. Itẽ pro tabula lusoria: quę alio noie dicitur latruncularia: et aleatoria ab aleis et latrunculis. i. calculis/ et triulatiter scachis: quib° hinc disseno puncto illinc quadris discoloribus vtimur ad ludũ. Iuuen. Laterna illud eñ vestris datur alueolis quod tẽ.

Aluearium quod et alueare/q per apocopen aluear: sumit ꝓ loco in quo sunt aluei. Oñq; etiã ꝓ alueo; copia eodẽ in loco collocato; mellificantium.

Aluus ab alluendo dicta est. Et ꝓprie dicit qua sordes effluunt siue eluunt. Pli. lib. xx. Pepones qui vocãtur refrigerãt/maxime in cibo: q emolliunt aluũ. Oñq; capit ꝓ ventre qui aparet. Colu. lib. viij. Missi obesam ingluuiẽ atq; distentã in pabulis aluũ demerserit et refrigerauerit. Itẽ aluus vbi apes mellificant. Var. Si ex aluo minus frequentes exeunt.

Alumen penul. produ. salsugo terrę. Efficit hyeme ex aqua et limo/q estiuis solibus maturat: dictum a lumine/ꝙ lumẽ coloribus tingẽdis prȩstet. Pli. Sale/aceto a lumine postea exharenatur.

Aluta penul. pduc. pellis a luteo colore dicta. Cel. lib. iij. Anchore ꝓ funib° ferreis catenis reuincte pelles ꝓ velis alutęq; tenuiter confectę. Itẽ aluta dicit pellis mollior: q ad calceos q ad cętera opa facięda conuenientia. Sumitur etiã oñq; ꝓ sacculo seu marsupio. Iuue. Apposità nigrę lunã subtexit alutę.

Alutarius/coriarius. hoc est pellium q coriorũ ꝓcinnator. Plau. Vic alutarius cerdo. Proprie tñ alutarij tenuiorũ pellium dicunt: coriarij crassiorũ. Et alutarij° piscis vocat a Pli. ob similitudinẽ alutę pellis.

Alutamen alutamentum: a veteribus dicebat opus ex cõinnatis pellibus factum.

Alyba: regio nõ longe a mysia: vbi argentifodinę esse ab Homero traduntur.

A Ante O

Am prępositio greca: quę plerũq; cõposita inuenitur: significatq; circũ. Cato seperauit cum dixit. Am terminũ. Verum quando cõponitur cum dictione incipiente ab a. e. i. u. interponitur b. euphonię causa: vt Ambages/ambio/ambesus/ambigo/amburbiũ/amburbialis/ambustus. Si ꝓ cum c. h. f. q. mutatur m. in n. vt Ancisus/anhelo/anfractus/anquiro: cũ p. remanet integra/vt amputo.

Amaltbea penul. produ. nomen fuit nutricis Iouis: nã ipsa cum sorore sua Helissa Iouẽ puerũ caprino lacte ac melle pauisse feruntur.

Amanuenses/a manu vocabulũ formatum: quo dicti sunt serui: qui q a manu dicunt: quoꝝ opera et manu in scribendo perinde/ac scribaꝝ vtimur.

Amando. as. alio mãdo siue alio deputo: cũ quis alio mittit/et a loco vbi est remouetur. Lice. ꝓ Roscio. Amãdauerat hunc sic vt esset i agro: ac tñmodo aleretur ad villã vt cõmodis oñibus careret. Admando ꝓ significat ad aliquẽ/ vel aliquo aliquid cuipiã cõmitto. Plau. in Pe. Reuertor rursus denuo Carthaginẽ: si quid adamãdare vultis/aut curarier argẽtum misi qui decerit nugas egerit.

Amanthes populi sunt in Aphrica troglodytis proximi: apud quos tũ salis/ tum carbunculoꝝ gẽmarũq; copia est. Auctor Solinus.

Amaracus penul. corre. Cynarę regis Cypri puer: qui casu lapsus dum ferret vnguenta fregit alabastrum: deinde cum nimio dolore contabuisset/ versus est in sansucũ: quę ex eius nomine Amaracus cępta est appellari. Ver. Ubi mollis amaracus/illũ floribꝰ q dulci aspirans cõpletitur umbra. Herba est quã vulgo maioranã vocant.

Amaracinũ pe. cor. siue sansucinũ oleũ: qõ fit ex amaraco. Pli. lib: xxj. de sansuco loquẽs. Fit ex ea oleum quod sansucinũ vocat: siue amaracinũ ad excalefaciẽdos emolliẽdosq; neruos. Lucre. Posteaq; fugbos iungit amaracino: q foribus miser oscula figit.

Amaranthus: flos est ab imortalitate nomen trahẽs. Uñ imortales amarãthi. Müq; eñ marcescit. Fitq; ab ἀ ꝑuatiua ꝓticula et μαραινομαι: siccor/tabe/

Amaritudo q amaror, ꝓ eodẽ accipiunt. Mã si/ (gnificant insuauitatẽ et asperitatẽ. Et per translationẽ animi sollicitudinẽ. Virgil. ij. Geor. Tristia tentantũ sensu torquebit amaror.

Amarulentus: amaricatus/afflict° et maliuolẽtia. Ge. Amarulentus libꝝ maledicẽtissimũ cõscripsit.

Amarico cas. penul. cor. amarũ. i. asperum facio/q quę si exacerbo. Aug°. Ipsi amaricauerunt deum/q peccando in eã ꝛgritudinẽ deuenerunt.

Amarescere: id est amaꝝ fieri. Palladi°. Amygdalus si radatur amarescit.

Amaramis (vt refert Josephus) fuit nomẽ prĩs Do

Aman° pe. pro. mons Licię/siue (vt quidã pu (sis. tãt) Cappadocum: qui et Taurus dicit.

Amath: nomẽ filij chanaan: q auctore Josepho Amarchos instituit: qui et amathi dicuntur.

Amasenus pe. produc. fluuius Volscoꝝ. Est et alius in Sicilia eodẽ noie: de quo Ouidi°. xv. Metam. Nec nõ sicanias voluens amasenus arenas.

Amasias: nomen proprium iudęoꝝ regis: quo significatur populum tollens.

Amasis penult. produ. nomen proprium regis egyptiꝝ cuius tumulus fuit vna pyramidũ: dicente Luca. libro. ix. Non mihi pyramidũ tumulis euulsus amasis. Hic legẽ condidit: vt quisquis quotannis apud prȩsidẽ rationẽ vitę redderet: demõstraretq; vnde viueret/aut quo quęstu sustentaret: qui hoc nõ faceret/morte afficeret. Hanc legẽ Solon ab egyptijs trãstulit ad Athenienses.

Amaurosis: latine dicunt oculorũ obscuritates: cũ sine vllo euidenti vitio lumen eripit/ sicut hebetudo.

Amaxei siue amaxarici: aurigę moderatoresq; vehiculoꝝ. Mã greci ἁμαξαν currum appellãt. Et quod nos septentriones in cęlo vocamus/illi amaxan vocãt: q sile plaustri hoc sidus vocatur. Scribit Jul. Capitolinus: ꝙ Maximinus amaxas manib° attraheret rhedã et onustã solus moueret.

Amazobij: populi inter Sarmatas: qui et ipsi nomen acceperunt a plaustris quę habent pro sedibus/et in quibus vitã degunt. Amaxan eñ greci plaustrum/τ βιον vitã dicunt.

Amathus pe. cor. untis. Cypri ciuitas ẽ: vt sentit Pli. Veneri sacra. Virg'. lib. x. Est amathus est celsa mihi paphos atq; cythera. Qui. Piscosãq; gnidon grauidãq; amathunta metallis. Inde fit Amathunteus a. um. pe. pro. Idẽ li. x. Luctãtes vitulos amathunteasq; bidentes. Silꝰ amathuntius tia. tiũ. Virg'. in Crif. Mã te iactari nõ est amathuntia nostri.

Amaçones penul. corre. Scythicę fęminę iurta Tanaĩ primũ inhabitãtes: deinde ad loca iurta Thermodonta fluuiũ deuenerunt: quę magnã Asię partẽ occupauere. Dictę amaçones/eo ꝙ mãmis careant: ab α

sine/et μᾶζόσ mãma. Dos eñ fuit amoęonib⁹ interfectis maribus quos genuissent/seruare fęminas: earũq; infantiũ mãmas dextras inurere: ne impedimento sint ad pugnã cõserendã: ⁊ ne sagittaꝝ iactus impediat. Vel amaęones ab α et μαζησ id est pulte seu pane: quasi sine pane: eo ꝙ nõ pane vescerent/sed carnibus. Alij ab αμα et ζημ/cũ aspiratione in principio: tanq; in cõmune viuẽtes dictas putãt. Harum regio amaęonia dicit. Alię fuerunt amaęones/quę in Aphrica floruerunt: quę ob id libyę dicuntur. De quibus scribit Diony. lib. iiij. quę olim aduersus Gorgonidas fgmineũ dureruntꝫ exercitũ/easq; occiderunt. De his Oeschylus tragicus in ,pmetheo ita scribit. ερθαμαζονωμ σπαρτον ισεισσυγαρορ αιθεμισκυρ αρπυτε καζοι κιουσιμ. Eusta chius multa in cõmentarijs Dionysij libyci: sed Stephanus byçãtius in libro de populis ⁊ vrbib⁹ aliã rationẽ dicit cur vocẽt amaęões. Dit eñ. αμαζονεσ δεεκληησ αρ απο τησ μυμφησ αμαζονι/δοσ θυγαζροσ τησ σαμορισ ⁊ multa alia.

Amaryllis idis. nomẽ fuit rusticę ,prii: de qua Virg.

Ambio is. iui. vel ij. itũ. ex am. et eo is. ꝙ mutationẽ e. i. et b. intercepta: significat ,ppie circũeo/concludo. Virg. Quę rapidus flãmis ambit torrentib⁹ amnis. Iul. Firmic⁹. Põpeij post tot triumphos ad nili fluminis ripã ceruices inuictas ⁊ regias: et quas totiẽs purpura triumphalis ambierat. Per trãslationẽ ꝯo ambire ponitur ,p blãdiri/interpellare/circũuenire. Vir. lib. iiij. Quo nũc reginã ambire furentẽ audeat affatu. Quoniã ꝯo romani dũ honores ⁊ magistratus quererẽt: circũire singulos solebãt: ꝓsentare dextras: rogareq; vt se suffragijs adiuuarent: factũ est vt ambire capiat ,p honores querere. Intẽdũ etiã significat simpliciter desiderare. Hiero. ad Dama. Cãpenses cum tharsensibus hęreticis copulant. Nihil eñ aliud ambiunt q̃ vt auctoritate, cõmunionis nostrę fulti: tres hypostases cũ antiquo sensu prędicẽt. Aug⁹ lib. viij. ,pfes. Quęso te oñibus istis laboribus nostris quo ambimus puenire: quid querum⁹ ⁊ Terẽ. ꝯo in An. Nisi vides nisi sentis amicos ores ambis: id est nihil agis. Et ambire/rogare. Hora. li. car. Te pauper ambit: sollicitat te ruris colonus.

Ambitus ta. cũ. pe. prod. participiũ: circũitus: vt/Just. et ambitę circũdare littora terrę.

Ambitus tus. penul. corre. nomen ,ppie circũitus. Luca. libro. j. Letalisq; ambitus vbi. Dicitur et ambitus: locus inter vicinoꝝ ędificia duorũ pedum et semis/ad circũeundi facultatem relictus: ex quo honoris ambitus dici cęptus est. Sal. Legibus ambitus interrogati pœnas dederat. Est eñ ambitus crimen affectati honoris: Nã qui vera virtutis via ad honorem aspirare nõ potest/is ambitione cõtendit. Quę vt inquit Sal. multos falsos fieri coegit. Hinc latę leges ad ambitum puniendũ/qualis lex Calphurnia. Capitur interdũ ,p specie quadã fauoris ⁊ captatiõe misericordię. Quintꝫ. Si inuenis innocẽtissim⁹ iudices vti vellet/ambitu tristissimę calamitatis poterat allegare vobis amissã in oculis omniũ cogitationum temeritatẽ. i. misericordiã captare ex cõmemoratione maloꝝ. Et ambitus dicit quod greci periodon vocant: cum sententia certa quadã descriptione definit. Sed hęc constat ex mẽbris quę cola dicuntur/et cęsis quę comata appellant.

Ambitio/circũitio. Ambro. Sinus in quo christus requiescit: nõ corpis gremio ꝓparat: nec vestimentorũ ambitione componit/sed virtutũ opatione colligit. Sumit et ,p honoꝝ et laudis ĩmoderata cupiditate. Est eñ in aio: q̃uis etiã ipsa ambiẽtis actio ambitio dici possit. Quintꝫ. lib. j. Et licet ipla vitiũ sit ambitio: frequenter cũ causa virtutũ est.

Ambitiosus: qui immoderate appetit honores: et qui misericordiã fauoręq; impertit. Quintꝫ. libro. j. Nõ sum ambitiosus in malis: nec lachrymaꝝ augere causas volo: vtinã esset ratio minuendi. Ouid. lib. iij. de pon. Sed tñ hoc factis adiungo prioribꝰ vnũ: Pro nostris vt sis ambitiosa malis.

Ambages penultꝫ. produ. significat verboꝝ circũitus. Virgili⁹ lib. ij. Georg. Nõ hic te carmine ficto: Atq; per ambages: et longa exorsa tenebo.

Ambagosus osa. osum. quod abundat ambagibus. Bel. Neq; ꝓcepta: dicunt: sed lubrica atq; ambagiosa coniectatione nitentes inter falsa et vera.

Ambactus: circũactus/circumductus: ⁊ lingua gallica seruus appellatur.

Ambesus penul. produ. vide in dictione edo.

Ambarualis: ex ambio ⁊ arualis: quod ab aruis est cõponitur. Sacrificium dicit/ꝙ arua ambiat victima. Virgꝫ. Teraq; nouas circũ fęlix eat hostia fruges. Festus tñ ab ambo videtur compositionẽ deducere/dicens. Ambaruales hostię appellabant: quę ,p aruis a duobus fratribus sacrificabantur.

Ambiani siue ambianẽses populi: sunt gallię narbonẽsis comatę/quos Pli. lib. iiij. belouacis cõiungit.

Ambigo gis. penl. cor. ex am. ⁊ ago: ,ppie significat circũago/circũdo. Aug⁹. Quib⁹ muris ambigere: Vñ ambactus et ambages. Itẽ Ambigere est dubitare. Unde ambiguũ. Itẽ discordẽ esse/litigare. Teren. in Heau. Simo et crito vicim nostri hic ambigunt de finibus me accepere arbitrum.

Ambiguum/dubiũ: quod in ambas agi ptes aio põtlicet et de pluribus intelligi quãdoq; possit. Cice. lib. j. ad Herẽ. Ex ambiguo controuersia nascitur: cum scriptum duas sententias aut plures significat: hoc modo. Tullius meus hęres Terẽtię vxori meę. xxx. pondo vasoꝝ argenteorũ dato: quę volet post mortẽ eius ꝓciosa vasa et celata magnifice petit mulier. Filius se q̃ ipse vellet im. xxx. pondo ei debere dicit. Cõstitutio est legitima ex ambiguo.

Ambo ex greco αμφω videtur deductum. Et nõ dicitur nisi quãdo pręcesserunt duę dictiones: vt Plato et aristoteles ambo philosophi. Vel cum hęc dictio duo: vt/Vidi duos boies ambos mihi amicos. Vel cum de his loquimur/quę tñmodo sunt duo: vt perdidi ambos oculos et ambas manus.

Ambidexter dicitur: qui ita leua manu vtitur vt dextra. Hęcę αμφοτεροδεξιοσ. Hieronym⁹ contra Jouini. Hoth ille iudex αμφοτεροδεξιοσ: id est ambidexter. Hęc etiã sęua dicitur ,p latinis. Scribit Albertus libro secundo de animalibus causã ,pter quã quis agiliore sit sinistra ,p dextra: quia videlicet epar et cor virtutes suas mittunt in sinistrum latus: et a dextro remouentur.

Ambracia: vrbs in Epiro pyrrhi regia: ab Ambrace rege. Hanc Augustus Nicopolim a victoria nosauit. Fuit hęc ciuitas ornatior reliqs ciuitatib⁹. Hinc ambraciẽsis ⁊ ambraciotes siue ambrociota. Vñ Ehombrot⁹ ambraciota dict⁹ est: q̃ cũ Platonis libꝝ de eternitate aiaꝝ plegisset/ꝓcipitẽ se dedit in mare.

Ambrices pe. cor. sunt tegulę quę trãsuersę asseribus ⁊ tegulis interponunt/inquit Festus: vbi ꝓ asseres cãterios etiã intelligimus. Imbrices ꝯo tegulę/quib⁹ incuruis domus tegitur.

Ambrysus pe. cor. nomen est duaꝝ vrbium: quaꝝ vnã Strabo locat in phocyde/alterã in boetia. Quidã etiã Amphrysũ recte dici affirmant. Pausa. Ambrosion quãdoq; vocauit ab heroe sumpto noie.

Ambrones: gentes quędã gallicę: quę ĩbita inundatione maris cum sedes suas amisissent: rapinis se alere cęperunt. Hos cum cymbris teutonicisq; Marius deleuit. Hinc tractum est vt turpis vitę homines

ambrones dicantur.
Ambrum: gẽma nigri coloris.
Amburo penul. pduc. circũuro. Plau. in Epi. Mã ille quidẽ Vulcani trati est filꝰ: quaqua tangit omne amburit: si ꝓpius adstes estu calefacit.
Ambulo as. notę significationis: vt/ Qui ambulat i tenebris/nescit quo vadat. Huius cõposita sunt: Ab/ambulo: quod est ascendo: Anteambulo: ante alios ambulo. A quo anteambulones dicti sunt stipatores et satellites: qui honoris gratia aliquẽ comitãdo principẽ solent pręcedere. Sueto. in Vespa. Dũ eũ idẽtidẽ per contumeliã anteambulonẽ fratris appellat. Har. Sũ comes ipse tuus: tumidiq; anteambulo regis. Deambulo/vide alibi. Inambulo/spacior. Et, pprie inambulare est peripatetico: qui deambulantes disputare cõsueuerunt. Obambulo: aduersus alios ambulo: et quasi ambulanti me oppono. Perambulo: per aliquid siue ad finẽ vsq; ambulo.
Ambulator: qui huc ꝛ illuc ambulat. Col. Villicus (vt ait Cato) ambulator esse nõ debet.
Ambulatio: ambulandi actus/ et locus ad ambulandũ/vel per quẽ ambulamus. Col. Ambulatiões meridico; equinoctiali subiectę sint: vt hyeme plus solis/et estate minimũ recipiant. Huius diminutiuũ ẽ ambulatiuncula. Cicero. Cũ vna me hercle ambulatiuncula: atq; vno sermone nostro omes fructus prouincię nõ confero.
Ambulachra penultꝰ. produc. ambulationes sunt: id ẽ actus ambulandi. Et aliquando dicunt spacia ad ambulandũ: vbi cõmode ambulari potest ad satietatem ꝓpulsandam.
Ambubaię porphyrione auctore: sunt mlieres vagę ac viles: quibus nomen ab ebrietate balbutientiũ verbo; videtur esse inditũ. Nonnulli ambubaias tibicinas syriaca lingua putant dici. Horaci. Ambubaia; collegia pharmacopolę.
Amen dictio hebręa: quã nos fideliter ꝑm Aquilę interpretationẽ) dicere possumus: ductũ aduerbiũ ex nomine fidei. Scõm ꝺo Septuaginta interpretes/ idẽ est ac si fiat diceremus. Unde in fine libroꝝ. In quinq; siquidẽ psalteriũ apud Hebręos diuisũ est. Fiat fiat transtulerunt: quod in hebręo legit: Amen amen: quo ea vere quę supra dicta sunt memorẽtur. Unde apls asserit nõ posse aliquẽ respõdere amen. i. cũ dicta sunt/nisi intellexerit prędicatione.
Ambrosia latine: imortalitas dicitur: ab α priuatiua/ et βροτος mortalis: vel quia mortales eã non comedunt: vel quia qui comederent efficerentur mortales: sed μ interponitur ad euphoniã. Fabulę ferunt esse deoꝝ cibum/nectarq; potionẽ: ex quo illud Epigrãmatistę. Iuppiter ambrosia satur est: et nectare viuit. Licero libro. j. Tuscu. Non eñ ambrosia deos/aut nectare aut iuuentute pocula ministrante letari arbitror. Ambrosios diuinus et imortalis dicitur. Diascori. ambrosiã artemesiã: cuius verba sũt hęc. αμβροσια ποιηεσι ην εριοι βοτρυν οι δεαρτεμισιαν καλουσειν. Alij apium siluaticũ. Plinius. Botryn vocat: odore non iniocundo. Idẽ scribit herbã esse vagi nominis/et circa varias herbas fluctuantẽ. Ambrosius sia. sũ. imortalis. Ver. Ambrosięq; come.
Amens: qui a mente sua discessit: hoc est: qui sine cõsilio aioq; quo sapimus. Lucre. Consiliũ qđ nos animũ mentẽq; vocamus. Hinc amentia. Terẽ. in An. Cur meã senectutẽ sollicito huꝰ amẽtia Quidã amentẽ a demẽte ita distinguunt: ꝙ demẽs sit q̃ nõ cogitat quid agat aut loquat. Amens: qui ꝓfus insanit.
Amentũ: omne ligamen significat. Plinius. Cornelię gracchoꝝ matri sedens statua posita fuit: soleisq; sine amento insignis: in metelli publici porticu. Amẽtũ etiã dicit loro quo media hasta religatur vt iaciẽdis ꝓtius possit. Syri. libro. xiiij. Hasta iuuatur amento. Hinc amentatas soleas ꝛ amentata iacula dicũntur. Et amentare apud Lucanũ, pro iacere aut circũdare. Jaculũ amentauit habena.
Ames itis. mascu. generis: partica aucupalis. Hora. in Epod. Aut amite leui parua tẽdit retia. Palla. Hũc in amitibus apparetur aucupiũ noctuę.
Amei inc. penul. produ. ab amerino Italię oppido: vbi plurima erat salix amerina: quã nunc vulgus Agnũ castũ appellat.
Amineũ: genus vitis a regione aminea dictũ. Mã amineí fuerunt vbi postea falernus.
Ametor: pe. pro. latine dicit qui caret matre.
Ametros: latine imẽsus/imodest⁹. Ametria/immodestia: ab α priuatiua ꝛ μετρεομαι και το μετρον.
Ameria: ciuitas in vmbria ante persicũ bellum annis nongentis. lxxiiij. condita.
Amethystbus: cũ duab⁹ aspirationib⁹ ꝛ y psilo: gẽma purpurea a colore violę dicta: q̃si minimę ebria: ab α priuatiua ꝓtricula/et μεθυσθεισ ebrius: siue μεθη ebrietas: tanq; amethysthin⁹ color sit sobri⁹. Rationis est: ꝙ cũ vsq; ad vini colorẽ accedat: priusq; id ꝯ id degustet/in violã desinit. Fulgor in ea purpureę est nõ ex toto igneus/sed in vini colorẽ desinens et violę silis. Hinc amethysthina penul. cor. vasa ex amethystho. Iuue. Uendunt amethysthina. Pli. Amethysthinũ colorẽ dicimus qui in viola: ꝛ ipse i purpureũ micat quẽq; iacinthinũ appellauimus.
Amicio cis. penul. correpta: iui. itũ. supinũ debet facere. Amixi etiã ꝓteritũ/et supinũ amictũ facit. Unde amictus. Est autẽ amicire vestire. Horacius. Et piper et quicquid chartis amicitur ineptis. Hui⁹ cõposita sunt examicio et circũamicio. Persius. Jã reliqua examicis patruelis. Psal. Circũamicta varietatibus. Ueteres amicibor dicebant. Plautus. Submix⁹ alis me inferã/ atq; amicibor gloriose. Jn Per. legere ex amitis.
Amictus ta. tũ. participiũ: idẽ quod vestitus. Li. libro ij. phi. Sedebat in rostris collega tuus amictus toga purpurea in sella aurea coronatus.
Amictus ctus. vestis quę superponitur aliis vestibus quasi palliũ. Tibu. Frustra iã vestes: frustra mutantur amictus. Sunt qui amictũ accipiãt ꝓ veste ma-
Amiculũ: genus vestis a circũitu dictũ: (gis inferiore. ꝙ instar pallij humeris circumniꝯcitur. Vale. maxi. Detracto etiã Joui olympio magni põderis aureo amiculo: iniectoq; ei laneo pallio dixit: estate graue esse aureũ amiculũ/hyeme frigidum: laneum autem ad vtrũq; tẽpus anni aptius.
Amicinũ pe. p. vtris pedicul⁹ ex quo vinũ diffundit.
Amison pe. pro. ciuitas ponti nobilissima.
Amitto: dimitto seu abire permitto. Plau. in Cap. Filius meus illic apud vos seruit capt⁹ aulide: eũ si redẽs mihi postea vnũ nummũ ne duis: ꝛ te ꝛ hũc amittã. Hinc alio pacto abire nõ potes. Ouidi⁹ de ponto. Nec nocet amisso subdere calcar equo. Jd est lapis habenis ire permisso. Jtẽ amittere significat perdere. Sal. Jãpudẽ equidẽ nos vera rerum vocabula amisimus: quia bona largiri liberalitas: malarum rerum audacia fortitudo vocatur. Jtẽ amittere: alio mittere. Terenti⁹ in Heau. Et prius pecuniã omnẽ ꝯ abs te amittas filiũ hui quantã. phenestrã, ad nequitiã patefecerꝰ. Jtẽ ignoscere. Idẽ in Eunu. Unã hanc noxã amitte: si aliã admisero vnq; occidito. Jtẽ adimere. Plautus in Asi. Cur ergo minitaris te tibi vitã esse amissurum.
Amiternũ: vbs campanię ex qua Crispus Salustius natus perhibetur.
Amita penul. correpta patris mei sororꝰ: quia filꝛ tertia

a me sit/atq; quia videri possit: vel quia a patre meo amata est. Mā plus sorores a fratribus q̄ fratres diligi solent propter dissimilitudinē psonaꝝ: quę ideo minus dissensionis habent quo minus emulationis. Maior amita dicebaē aui et auię amita: sicut et maior auunculus/aui et auię auunculus.

Amitini penul. produ. dicuntur/qui ex sorore et fratre propagantur.

Amor plus est q̄ beniuolentia: licet plerūq; pro eodē accipiantur. Et amore em̄ nascitur beniuolentia: sicut ostendit Cicero. Amor em̄ ex quo amicitia nota est: princeps est ad beniuolentiā coniungendā. Differt etiā amor a charitate: q̄ amor sit genus/charitas species: ille ad oēs pertinet/hęc ad hoies tm̄.

Amor singulari numero plerūq; honestas est: vt amor fraternus/amor patris in filiū. Licero. Incēsus sum amore incredibilium virtutū tuarum. Potest tamē et in venerea parte accipi: et tunc ꝓm Augustū. cupiditas aut libido vocatur. Ver. Omne adeo genus in terris hominūq; ferarumq;. Et genus equoreū pecudes pictęq; volucres: In furias igneq; ruunt: amor omnibus idē. Amor: (inquit Plautus) melle et felle fecundissimus est: gustu dulce dat/amarum ad satietatē usq; aggerit. Amor formę (ait Seneca) ratiōis obliuio est: et insanię proximus fędū minimeq; conuenienś/animę sospiti vitiū: turbat consilia: altos et generosos spiritus frangit: a magnis cogitationibꝰ ad humillimas detrahit. Hinc amor pro cupidine: quē veteres amoris deū dicebant. Amores ꝙ plerūq; nociui sunt. Licet quandoq; etiā honesta volupratę dicantur. Licero libro. j. offi. Formā quidē ipsā Marce fili et tanq; facie honesti vides: quę si oculis cerneretur/admirabiles amores sui excitaret. De lasciuo Piero. Amoribus fęminaꝝ infatuatur. Amor quoq; pro cupidine (quē veteres deum esse putauerant) accipi solet. Pro. Quicunq; ille fuit puerum qui pinxit amorē.

Amare maioris vis est q̄ diligere. Lice. Dolo. Quis erat qui putaret ad eū amorē quē erga te habebam/posse aliquid accedere: tantū tamen accessit/vt mihi deniq; nunc amare videar/ante dilexisse. In eodē sensu idē Cicero ad filium. Sed tū vt scires cum nō a me diligi solum/verumetiā amari. Teren. tū contrariū posuisse videtur cum inquit: Nō pol quo plus quē/q̄ amem aut plus diligā habeo. Proprie tū parentū est diligere: vt pater diligit filiū. Et si amo absolute ponatur: capitur pro amore captus sum: hoc est/esse inamorato. Plautus. Amat filius certū est. Cōpositā huius verbi sunt. adamo/deamo/redamo et pamo: penul. cor. quod est valde vel vsq; ad finē amo. Li. lib. j. de legib⁹. Ubi illa sancta amicitia/si nō ipse amicus peramaē toto pectore?

Amator et in bonā et in malā partem accipitur. In bonā. Cicero ad Atti. Bibliothecā tuā caue cuiq; despondeas: q̄uis acrē amatorē inueneris. In malā: vt amator mulierū. Amator: qui ꝓclinis est ad amādū naturaliter. Amās ex causa amat: amator fingi potest: amās vere amat.

Amatorculus diminutiū. Plau. Mā q̄ sedulo mundiciter nos habemus/vir egre amatorculos inuenimus.

Amanter aduerbiū: significat beniuole vel/cū amore: vt expectatū meū aduentū abs te amanter videbam. Amice ꝙ significat quod amicus facit vel facere debet: vt amice facis.

Amatorius ria. rium. quod ad amorē pertinet. Unde amatoria carmina. Hinc amatorie aduerbiū: quod est ad similitudinē amantis.

Amatoriū substantiuū: genus quoddā veneni: amorē vel insaniā ingerētis: q̄ et philtra grece dicimus.

Amatorie dicta fuit vna ex musis: q̄ Erato grece dicit.

Outō. Utilis amatorię: vtilis mihi cādida clio.

Amabile: quod est dignū amari. Plautus. Cōpara labella labellis: bella es atq; amabilis. Cuius contrariū est inamabile. Hart. Inamabilis sciurus et frequens phęnix.

Amabundus: qui abunde amat. Copiā em̄ in bundus terminata denotant.

Amabo cū accentu in antepe. interiectio amātis est: sicut sonat verbū comicis valde familiaris. Plaut⁹. Uoli amabo verberare lapidē ne dēs manū.

Amasius vel amasia: qui et quę amat vel amatur: sicut amans cū est substantiuū.

Amicus ab amando dicit. et honesta in re est. Est em̄ q̄ amat: et indissolubili familiaritatis iure coniunctus. Paul. Amicos appellare debemus/nō leui noticia cōiunctos: sed quibus fuerint iura cū patrefamilias honestis familiaritatis quęsita rationibus. Cui⁹ cōtrariū est inimicus. Amica quando ad virū refertur inhonesta in re est quasi concubina. Tu ꝙ non amicus es/sed amator eius: quoniā amator est qui ad tēpus et venerea amat. Et amor huiusmodi amatio dicitur. Terē. Were putaui hunc pamphilū amicū amatorē viz. Dona. Amicus animi est: amator corporis. Amator ad tēpus/amicus in perpetuū. Plaut⁹. Animis pene inepta atq; odiosa eius amatio est.

Amicus ca. cū. si iungaē cū re inaiata: significat vtile siue gratū: vt amic⁹ prati humor: amica frugib⁹ gestas: amicū plātis sidus. Hinc fit cōparatiū amicior/nō amicitior: suplatiuū amicissimus. Itē amice amicius amicissime. Sic inimicus ciorcissimus.

Amiculus diminu. Horā. in Episto. Discę docēdus ad huc quę censet amiculus. Amicula diminu. ab amica. Plini⁹. Miserat etiā epistolas romā ad amiculā quandā. Sue. in Cali. Quotiens vrozis vel amiculę collū exosculareē. Hęc em̄ diminutiua plena blanditiaꝝ: et amatoribus accōmodata sunt.

Amicitia ab amicus fit: quę est studioꝝ oīm voluntatū q̄ cōsensus. Cuius contrariū est inimicitia. Ienni⁹. Amicitiā atq; inimicitiā in fronte ,pmptā gero: sed ī frequentiore vsu inimicitię dicuntur.

Amomū penul. produ. arbor est: vt Plinius libro. xij. scribit: forma e vite labrusca frutice venoso/palmi altitudine. Uertus cū amelinus insignis medicus/ita scribit. αμωμον εοικε την Αυναμιν ακορω πλεροτιξεροτερον εστι τοακορον πεπτι κωτε ορον Δε πωστο αμωμον.

Amodo cū accētu in añ penul. significat posthac. Apu. Nemo me amodo tā mane egredientē solū videbit.

Amgbeus in prima cum oe/et in secunda cum e. genus carminis: in quo qui canunt: vruntur equali numero versuū: et ita se habet ipsa responsio: vt aut mai⁹ aut contrariū aliquid dicat: vt est apud Uir. Uis ergo inter nos. Quoniā αμειβομαι est adinuicē respōdeo/retribuo et migro: et plura significat. Inde αμοιβαιοσ mutuus vicissitudinarius.

Amgnum cū oe diphtongo/ab a sine et munus: q̄ sit res grata/sed sine fructu. Uel (vt inquit Seruius) a mgnio munio/vel fructū capio. Unde qui nihil prestant/immunes vocantur. Fest. ab amo deriuat cum ait. Amgna loca dicunē/quę ad se amanda alliciunt. Hinc amgnitas et amgnitudo.

Amgno nas. delectatione afficio. Cypri. ad Dona. Et dū in arbores et vites: quas videmus oblectante ꝓspectu oculos amgnamus animā: stimul et auditus instruit et pascitur obtutus.

Amolior iris. er. a et molior: quod est a mole significat amoueo. Et proprie de his dicitur quę cum magna difficultate summouentur. Terenē. per translationē ī Andria pro recedo posuit. Proinde hinc vos amolimini: nā mihi impedimento estis. Admolior cū d.

significat supra pono.

Amorrhei: populi dicti sunt ab Emor patre Sichē/ vel ab amorrheo filio chanaan.

Amoueo ues. penul. corre. id ē de alio moueo siue remoueo. Plautus in Amphi. per translationē. Amoui a foribus maximā molestiā: id est abegi siue abire cōpuli. Quasi prius dixerit: Abigā ego iā hunc venientē ab ędibus. Quo itē modo Teren. in Adelphysus est. Ego hunc amouebo.

Amnestia latine: preterito ꝛ obliuio dicit in perpetuū: quasi lex obliuionis. μνησσεια memoria dicit: ab μνημη memoria et μνεω cū ἀμνησσεω.

Amnis fluuius: ab am circū/ ꝛ nare fluere: vel ab Ambio. Omnia em flumina circūeunt. Ideoq; corrupta pinguñ. Tñ ego credo ꝙ potius a greco deducat: cū et Calimachus dicit in hymno Dianę. Δοσ δε μοι ἀμφιπολοισ' αμνιδασ εικοσι νυμφασ cuius interpres Calimachus ita scribat: ἀμνησσοσ ποταμοσ κρητησ αφουκρητικασ.

Amneses: vrbes prope amnes site/ vt a mari maritime: vñ interamnes: que inter amnes posite vel auerse habent amnes.

Ampelus penult. ,pduc. promontoriū est: sicut scribit Strabo in Samo ex aduerso drepani montis Icarij. Sed et iuga omnia que totā samū faciunt montosam: eodē nōie vocātur Ampelos.

Ampelos greçe/ vitis vel vinea: cū accentu in antepenul. Tñ αμπελολευκη ampeloleuce: vel a qualitate coloris/ vel ꝙ eius radix cōrita et corpori infricata/ teneriorē ꝛ cādidiorē cutē reddat. Mā ꝛ succus baccaꝝ eius lac vberibus siccis reddit.

Amphi latine: circū siue vndiq; aut vtrinq; significat: ꝛ inde multa cōponuntur.

Amphibolū penult. corre. ambiguū dicitur: ex ἀμφι vndiq; et βουλη consilium/ senatus/ cōsistoriū: vel ἀμφι και βαλεσθαι. i. vtrinq; percutit: vt theodorus gaça in quibusdā locis Homeri.

Amphibolia penul. cor. ambiguitas.

Amphibologia penul. produc. dubiū dictum. Figura que fit vitio cōpositionis: cum in ambiguo posita sit sententia. Et modo fit per accusatiuū: vt/ Rio te eacida romanos vincere posse: modo per verbum cōmune: vt cū dicimus: Cato iniuste criminat. Incertū est em an ipse ab alio criminet/ an ipse aliū. Modo per participiū: vt vidi statuā aureā hastā tenentē. Mō p homonyma: vt si quis dicat aciē: nec exprimat oculi vel gladij vl exercitus. Potest etiā fieri alijs modis. Cōponiturq; ex ἀμφι et λογια sermocinatio: quasi sermo ille sententiā dubiā indicet.

Amphilogos sil'r sermo dubius dicitur.

Amphibia: aialia in terris vel in aquis viuentia. Amphibion greci dicunt: quod est duplicis vitę. Col. lib. ix. Venio nunc ad aues: quas greci vocant ἀμφιβιον. quia nō tm terrestria: sed aquatilia quoq; desiderant pabula: nec magis humo q̄ stagno consueuerūt ab ἀμφι και βιοσ vita: ꝙ in ambob⁹ elementis degant. Ambro. Quinetiā cū pleraq; pedes habeant: ꝛ ambulandi vsū: eo ꝙ sunt amphibia: que vel in aq̄s vel in terris viuant: vt sunt phocę/ crocodilli/ equi fluuiales. ἀμφι circum βιοσ vita.

Amphibrachus penult. corre. pes est ex prima et vltima breuibus: media producta: sic dictus ꝙ in vtraq; parte breuē habeat. βραχησ em breuis dicitur: vt cupido.

Amphimacrus et amphimacer penult. corre. pes ex tribus syllabis constans prima et vltima lōgis media correpta/ vt pallidi: sic dictus ꝙ vtraq; parte longā habeat syllabā. μακροσ em longus. Est cōtrarius amphibrachо.

Amphimachus nomen viri propriū.

Amphilochus penulē. corre. phus athenien'sis qui de agricultura scripsit.

Amphitheatrū penul. ,pduc. pōt dici vndiq; spectaculum/ ꝙ ex duob⁹ theatris sit factū. Mā duo theatra sunt. Theatrū em hemicycli formā habet. Ponitur autē p loco spectaculi vbi pugnabāt gladiatores. θεαομαι specto ελληνησσι δε θεατρον.

Amphitrion: herculis genitricis cōiunx. Unde et patronymicū Amphitryoniades a poetis dicitur.

Amphitrites es. penul. pdu. fingitur a poetis esse vxor Neptuni: ꝛ significat mare: ab αμφι circū: et τρειν terrere. Vare em circū se nauigantes perennidi terrore insequit. Hesiodus in theogonia.

Amphitape: vestes vtriq; villos habentes: ab ἀμφω quod significat duo. Var. Alterū bene acceptū dormire sub amphipata bene molli.

Amphimala: ꝙ vtraq; parte sint villosa/ sicut amphitapetes. Erant tunicę gausapinę ex vtraq; parte pilos habentes: que et gausapia dicebantur. Erant et Amphimalschala ab axillis dicta et ingenuis dicatas. sicut heteromalschala seruitijs. Auctor Iul. Pollux. Mā ex altera tm parte visū heteromallon vocabant et malloten quoq;

Amphora penult. corre. genus vasis vinarij duas ansas habentis: sic dicta ꝙ ex vtroq; latere capta feratur. Sunt autē amphorę. quas et Ceramia et Dolia et Tretas/ et latine quadrātalia vocāt: alię minoris mensurę/ vt Italicę: alię minoris duplo/ vt Antiochicę. Cados autē a grecis quoq; p amphoris quādoq; acceptos fuisse scribit. Mā et cadus antiochicus amphorā capiebat Italicā. Apud Festū continebat cōgios octo: id est sextarios. xlviij. Sextarius vncias xx. ab ἀμφι και φορεω ιουτεστι φερω: ꝙ sit vas portatile huc et illuc.

Amphorarius: qui mercedis gratia amphorā portat: quē greci Amphorephoron dicunt.

Amphoterodexios: greçe ἀμφωτερολεξιοσ: id est ambidexter.

Amphion penul. p. Iouis ꝛ antiopes: vl'r'm aliquos Mercurij filius: a quo suscepta lyra adeo dulciter canebat: vt saxa ad structendos muros thebanos trahi/ se dicat. Hor. Dictus et amphion thebanę conditor vrbis. Saxa mouere sono testudinis. Q̄ ideo fictū est: q̄ eloquij suauitate homines rudes ꝛ incultis moribus ad obsequij ciuilis pellexit disciplinā: quod idē Hora. exposuit: nā quū dixisset sono testudinis addidit ꝛ pce blāda. Ferunt hunc iuenisse musicā. De amphione lib. i. Apollonius rhodius in argonauticis.

Amphyctiones: publicū grecię consiliū. Unde decreta amphyctionū citat Demosthenes in oratione ꝙ Ctesiphonte. Constabat autē Amphyctionū comētus ex septē grecię ciuitatibus: vt docet Stra. libro ix. Unde autē Amphyctionū nomen deducatur: docet Diony. lib. viij. Amphyctionē Heleni filiū commentū esse amphictionicū filiū: cui ab ipsi⁹ nōie nomē indiderūt. Hic amphyctionic⁹a. um. vt leges amphyctionicę: quib⁹ ad p̄cordiā colendā inuitabant.

Amphrysus pe. p. fluuius thessalię: iuxta quē armenta regis admeti apollo pauisse traditur. Luc. libro. vi. Qui flumine puro Irrigat amphrysus famulātis pascua phębi. Hic amphrysiacus ca. cum. Papi. Huc amphrysiaco pastor de gramine carpsit. Est ꝛ nomen duaꝝ vibiū. Vide supra in dictione Ambrysus.

Amphissa: nomen vrbis in locris: ab Amphissa Dacraris et Apollinis filia.

Amphimerinon: febris ē quotidiana: et ex humoribus corruptis/ p̄sertim pituita coalescit. Ephimerinō ꝙ vnius diei febris est.

Amplector teris. xus. a quo amplexor aris. frequentatiuū: quod a Pulciano inter cōmunia numerat. Est

autē amplecti circūnectere. Lucil. Quis amplexetur qui velit ego nō sinā me amplectier. Cicero pro Cluen. Auctoritatē censorū amplexator. Dicitur et amplexor. Plau. in Cis. Annus ei amplexa genua. Gell. Eūq complexus atq exosculatus est. Est et amplexus us. nomen.

Amplū dicit magnū/ spaciosū: quod late patet/et permultā diffundit: quasi oīm ex parte plō magnū dicit/ quod in cumulū sui z magnitudinē crescit.

Amplitudo: vt Cicero libro secūdo artis veteris scribit: est potentię aut maiestatis/aut aliquaq copiarū magna abundantia.

Amplius aduerbiū significat plus. Et quādoq iungit ablō. Ces. cōm. vii. Ita vt nō amplius quattuor diebus ex terra emineret. Quāq actō. Virg. Noctē nō amplī? vnā falle dolo. Quādoq ntō. Ces. cōm. v. Amplius octingentę quę vno erant tempore a litore discesserant.

Amplio as. z amplifico as. paugeo sumunt pro trahō. Cice. lib. iiij. ad Veran. Aut istū hominē nefariū ampliauerit. Liui. lib. iiij. ab vr. scribit Posthumiā virginē vestalē ampliatā/ deide absolutā p collegio pontificū fuisse sententiā: hoc est per ampliationē in secundā actionē interposita dilatione/ practā: vt scz bis causā dicere posset. Romani eīm iudicia hoc mō peragebant. Nō autē statim sententia dicebatur a iudicibus/si absoluendus esset reus: aut amplius pronunciabatur si videretur esse damnādus: et tūc iudices dicebāt: Nō liquet: hoc ē obscura causa ē. Hinc ampliatio nascebat: quę appellata ab eo videt quasi amplius dicendi pronunciatio: quia qui ampliabatur: interposita dilatione rursus ad agendā causam redibat. De hac ampliatione intelligit Cicero. Tertia in Ver. acti. cū ait. Et si lex ampliandi faciat potestatē: tamen isti sibi turpe existiment nō primo iudicare. Idē p Linna. Cū ampliandi potestas esset dixisse sibi liquere.

Ampliuagus ga. gum. penult z. correpta: quod in amplū vagatur. Cicero lib. iiij. ad Here. Ampliuagas imagines reddunt.

Amplustre in plurali/amplustra vel amplustria: nauiū ornamēta. Sed cōtra cōmunē corruptelā/ sine m. scribendū opinor: attentis deriuationibus: ab ἀ priuatiua/ z πλεω nauigo: quoniā sine gubernaculo illo puppis nō sit p mare nauigandū: ḡterea esset prima longa, pter duplicē ꝓsonantē. Et ideo Li. corripit i ara tea. Nauibus assumptis fluitantia querere aplustra. Itaq ad indigentiā nauigationis nauī adhibentur. Fest. Nauiū ornamēta quę q? amplius erāt ḡ necessaria essent: etiā amplustria dicebant: sic aplustra vel aplustria sine m. et pma ad placitū. Idē. Fulgentar goe stellis aplustria puppis.

Ampulla p duplex ll. olearij vasis genus quo in balneis vtebantur. Apul. in floridis. Hippias prędicauit ampullā quoq olearią quā gestabat semet sibi fabricatā. Cicero lib. iiij. de fini. Si ad illā vitā quę cū virtute degatur ampulla aut strigilis accedat: sumptuū sapientē eā vitā potius cui hęc adiecta. Per trāslationē dixit Hora. Proiecit ampullas: p eo qō est: verba turgentia z sufflata abiecit. Sunt eīm ampullę ventrosę et turgidę. Ampulla etiā vas vitreum est. Suet. in Domi. Prandebatq ad satietatē: vt nō temere super cenā prēter matianū malū/et modicā in ampulla potiunculā daret.

Amputo as. penl. corre. circūputo seu aufero. Hiero. ad Euse. Alię virili habitu veste mutata erubescunt fgnię esse qō natę sunt: crinē amputāt: z erigunt facies eunuchinas. Idē in ꝓlogo Judith. Multoq codi cū varietatē vitiosissimā amputaui. Sola ea quę intelligētia integra verbis chaldęis inuenire potui latinis expressi. Hinc fit aliud cōpositū quod est peram puto: z significat pfecte seu totū puto/incido. Col. liviij. Ferro quoq cautissime circūsecari oportet: ne dū amputat etiā qō infra est anial vulneremus. Id eīm cū sauciat venenatā sanię mittit: ḡ repsitū vulnus ita insanabile facit/ vt totū amputandū sit.

Amula penul. correpta: genus vasculi ad aquā gestandā: quod religionis z expiandorū malorū gratia gestatur. Dictū quasi amola/a molędis periculis. Huius diminutiuū est amulula.

Amuletū: genus remedij quod aduersus inuidiā et venēficia putatur valentissimū: ab amoliendo/ non ab amulo vase dictū. Plini. Infantibus alligat succinū amuleti ratione formā vasculi habens.

Amurca: sordes olei quę precedunt. Mā quę sequuntur/feces vocantur. Hoc nomen per c. scribit/sed p/ ferē per g. vt fit in Caius et Cneus. Hinc examurcatus: quod est sordibus purgatus. Amurca contra cutices z limaces vim habet maximā.

Amussis per duplex ss. fabroꝝ et lapicidaꝝ regula/ qua ad dirigenda ligna saxaq vtunt. Sed late p oīm ordine ponitur. Unde amussim aduerbiū/ z ab eo cōposita adamussim et examussim: id est recte castigate/ regulariter. Gel. lib. j. Ad hęc scripta oīa antiquiora tā curiose expectabat/aut virtutes pensitabat/aut vitia rimabatur: vt iudiciū ē factū adamussim diceres examussim/examinare ad regulā. Plau. in Am. Si vera hęc loquitur examussim est optuma. Hinc emulsicata dicunt quę ad amussim facta sunt.

Amycle pluraliter: nomen est vrbis laconię. Tindari regio: in qua nati sunt Castor et Pollux. Alia est in Italia inter Tarracinā et Fundos in paludib?/a Lacedemonibus cōdita: vt inquit Seruius. Hinc amycleus a. um. Amyclei cū pythagoricā sectā sequerentur/ vt abstinerent eędē animaliū: nec vicinę paludis serpentes interimerent/ab illis deleti sunt. Sed cū phō nūciatus esset aduentus hostiū: postea cautū est ne quis amplius nunciaret. Inde ex iprouiso captę sunt amyclę. Hinc prouerbiū. Loqui volo: nā scio amyclas tacendo perūsse.

Amydon penul. coz. ciuitas Peonię: de qua auxilia missa fuerunt troianis. Iuue. Est hic amydone relicta.

Amygdala le. pe. coz. nux greca: grecaq est dictio: quę z Thasia dicit. Hiero. in li. numeroꝝ. Qui solūs delatatis i amygdalas deformati sunt: amygdalū etiā neutro genere dicit, p fructu. Palla. Hzeci asserunt nasci amygdala scpta/si apta testa nucleū sanū tollas z in eo quodlibet scribas: z iteꝝ luto z porcino stercore inuolutū reponas. Amygdalus, p arbore. Colli. iū. Amygdalus si paꝝ ferax erit: pfozatā arborē lapidē adigito. Hiero. in Eccle. Amygdalus florebit: ipinguabit locusta. Hinc amygdalin? na. nū. pe. coz. Sere. Fere amygalinę succi? nucis esse bibendus.

Amyris gen? arboris ē: vt inqt Hiero. qō latini putantes myrrhā dictū/ vtrūq interpretati sunt. De cui? arboris noticia hoc solū ad nos puenire potuit: q? odorē solū habeat suauē. nullū th̄ afferat fructum.

Amylum pe. coz. latine sine mola factū: vulgo amydū dicit. Nā α priuatiua particula est. μυλος mola: quasi sine mola. Fit ex triticeo lacte expsso: cum tritē cum p aliquot dies in aqua purgatū est.

Amythaon melāpodis pater fuit: qui inter medicos prędarus habitus est. Silr z Chiron.

Amystis (vt aiunt) potio quędā est apō Thracas. Alij volūt esse speciē poculi: eo q necesse sit vno ductu pōtionē haurire. Hora. libro j. car. Bassum threicia vetat amystide. Forsan ab α priuatiua et μυειν mysceri: z sic per i. latinum in ꝓncipio esset scribendū.

An aduerbiū interrogandi:et pro nūquid ponitur. Cicero. An ꝙ Romulus ille aut pastores aut conuenas congregasse:aut sabinorū connubia coniunxisse: aut finitimoꝝ repressisse eloquētia videtur. Sed aliquando transit in vim coniunctionis/cū sermo dubitatiuus est:et tunc fere subiunctiuo iungitur: vt/Nescio an viuat pater:dubito an viuat pater: dubito an vera loquaris. Sed qñ sermo opinionis est/ꝙ indicatiuū potius loquimur: vt opinor ꝙ pater aut mortuus est/aut grauiter ęgrotet.

Anna per duplex nn.interiectio est deprecātis:et nomen mulieris,priū:quod interpretatā gratia eius.

Ana per simplex n.dictio greca est:ꝛ apud nos mō surū/modo re significat αρα.

Anabasus,αναβασισ.ascēsorius. Hiero.cōtra Rufinū. Iccirco ne cereales et anabasij tui p diuersas ꝓuincias cucurrerūt/vt laudes meas legerent.

Anabathra:pulpita/ gradus superiores scansiles/ aut instrumenta scabellorū/ aut subsellia. Dicta anabathra ab αναβενω:quod est surſū ascendo. Iuuena. Et quę conducto pendēt anabathra tigillo.αναβαθρα:scala vel pulpitum.

Anabolagiū seu anaboladiū/ greco vocabulo dicitur: eo ꝙ de inferioribus ad superiora eleuetur/pectori ꝙ iungatur. Vnde et pro amictorio ponitur quo humeri operiuntur:quod syndonē vocāt αναβαλλομαι:veste reūcior.

Anaetis idis.nomen deę cuiusdā:que a Lydis colebatur:quę a Strabone anaitis dicitur. Erat et Anaitis quędā Armenię regio. Plinius libro.v. Fluit Euphrates derſenē primū:mox anaeitiā regiones Armeniā a capadocia discludens.

Anarimenes philosophus fuit Emystrati filius/Anaximandri discipulus successorꝙ:qui eo die obijt quo Sardis capta fuit.

Anauros fluuius thessalię:quasi absq; aura dict⁹. Lucli. vj. Quicq; nec humentes nebulas/ nec rore madentē. Aera nec tenuē ventos aspirat anauros. De hoc fluuio vel potius torrente Apollonius poeta in argonauticis lib. iij. plura scribit/etiā in nono versū a principio. Et Pelio mōte Thessalię fluit.

Anacephaleosis pe.,pdu. breuis recapitulatio in qua repetitio rerū sūmatim fit. Hiero. cōtra Iouī. Rursū in iudiciū volumine quasi viuēs resurgēsq; describitur: et sub anacephaleosi opera illius prędicātur. Grece αρακεφαλεωσισ.

Anacharsis phs ex Scytharū genere/sapientię admirande: vt scribit Cicero libro quinto Tusculanarū. Apud sordidissimos scythas sapiens floruit Solonis temporibus:cuius imaginibus inscriptū est lingua ventre pudendis abstinendā esse. Plinius tradit: Anacharsim inuenisse rotā figuli:cuius circūtu vasa formātur. Sed si(vt inquit Seneca)apud Homerū longe antiquiores inueniatur figuli rota; non video quomodo Anacharsis esse auctor huius rei potuit. Ibat nudis pedibus: dormiebat in terra:et fimē,p pulmēto habebat. Hic leges arancis telis Hispanis similimas esse dicebat.

Anacliterium: lectulus: vulgo Bataracius super quo quiescimus interdiu: qualia celebrantur Florentię tuscanica. Et apud Lampridiū in Heliogaballo accubita: ab aliis Sibadia dicuntur. αρακαι κλινω και καικλιρηλεχομαι.

Anadiplosis penulc.produc. dici potest reduplicatio. ex αρα:quę in cōpositione significat re: et διπλωσισ a verbo διπλοω/duplico. Duplicatio. Est em̄ congeminatio dictionis in vltima parte precedentis versus/ꝛ prima sequentis. Ver. Certēt et cygnis vlulę sit tityrus Orpheus. Orpheus in siluis:inter delphinas arion.

Anachorita penulc.producta: eremita. Anachoresis eremus: vnde monachi anachoritę eremū incolētes: quoniā χωροσ locus dicitur:cum αρα verbum: αραχωρεω secedo.

Anacreon nomen viri proprij poetę lyrici:a quo metra anacreontica dicta sunt. Teus patria fuit a Teonię ciuitate. Ex qua etiā Polycrates historic⁹ annauit puerę noie Batillū/visenda pulchritudine spectabilē. De quo Horaci⁹. Nō aliter samio dicūt arsisse batillio Anacreonta teū. Perūt acino vuę passe strā

Anemos penul.,pd.latine exanguis dicit. (gulatus. nā αι,μαι sanguis a grecis dicit:ꝛ a particula est ꝓ uatiua:inseritur autē n. ne collidāt inter se vocales. Anemos ꝙ pe.cor.ventus est ανεμοσ.

Anaglypha penulc.,pducta:nomen habēt ab asperitate: vt Triglypha celaturis inequalibus eminentibusq; ob id:quia nō sunt lenia seu aspera et plebeia voce Releuia dicūtur: αρα em̄ super: Υλυφω sculpo:anaglyptes sculptor/anaglyptices ars sculpendi. Plinius. Nunc anaglypta in asperitatēq; incisa circūlata auro. Hinc anaglypticus ca.cū. Sidoni⁹ anaglyptico metallo.

Anagnostes latine lector dicit. Nā αναγνωσκω lego. Anagnosis:recognitio/lectio.

Anagoge ges.penul.,pduc.latine recessus dicit:subtilis siue excelsa/aut superior intelligentia.ab αρα και αγωοθερ αραγωγη ductio.

Analecta: purgamenta ęnarū/et quisquilię ciborum: quas sub mensa cadentes vt asportare possint scoparij verrentes pauimentū colligunt. Var. In prędio scopas testaꝛ palma fuisse. Scia sed scopis nūc analecta dabunt.

Analesia dicta est:eo ꝙ sanas partes capitis sensu priuet. Fit aut nasciē ex negligentia stomachi: aut ex nimio cibo/aut ex luxuria/aut por⁹ frigidos: vel nimiū cogitādo/bibēdo/vel ex indigestione ciborū.

Analogos:latine ,proportionalis/similis. Analogia penul.,pdu.,ppietas/,portio siue cōuenientia/ similitudo. Cice. Or analogiā stoici nos appellemus conuenientiā/nō placet. Quinc.lib.j.institutionū. Analogia ꝓcipue:quā,prime ex greco trāsferentes in latinū ,portionē vocauerūt:hęc est eius vis: vt id qđ duobus est:ad aliquid sile de quo nō queriē referat: vt incerta certis ,pbet:vt si quęraꝛ funis masculini an fęminini generis sit/ ex eius diminutiuo cognoscit: qꝛ funiculus generis masculini est.

Anapestus pes ex duab⁹ syllabis breuib⁹ ꝛ tertia lōga: Cōponit er αρα re:et παιω ferio:eo ꝙ repercutiat dactylū sono recipiroco. A grecis antidactylus:quasi dactylo cōtrarius. Cice.lib.ij.Tu. Nō adhibetur spartheis villa sine anapestis pedibus restitutio.

Anaphe penulc.corre.insula sponte in mari enata: vt scribit Pli.lib.ij. Ammianus quoq;. Emerserūt inquit delos/et thera/et anaphe/et rhodus. Dicta anaphe ab argonautis:quia tēpestate laborantibus intermestri luna ex inſperato cōparuisset.

Anapologetos:latine inexcusabilis.

Anaphora penulc.corre.figura quā nos relationē seu repetitionē dicere possumus:ana em̄ re/et phora latio. Anaphoricos/relatiu⁹:anaphoro/refero. Hęc fit cū eadē dictio bis sepiusve p principia versuū repetitur:vt apud Ver. Nate mee vires mea magna potentia solus. Nate patris sūmi qui tela typhoea tēnis. Hāc quidā Epanaphoraꝛ vocāt. Anaphoraꝛ etiā scālsiones seu ascensiones signorū vocātur: ab oriente circū actu mūdi quotidiano factę.

Anathema atis.penulc.producta:seiunctio quędā dicitur et alienatio:vt est apud Apostolū ad Romanos. Optabā egoipse anathema esse a Christo pro fratrib⁹ meis. Rursus anathema dicit ab αρα και

τίθημι ἀπόθημα oblatio/sacrificium.
Anathematiço cas. deuouco/detestor.
Anapis pe. pdu. Sicilię fluuius leniter decurrens.
Anarchus: sine principe vel principio. Am. libro Me/ta. Dedit ergo principium mundo: dedit etiam cre/aturę infirmitatem: ne anarchon/ id est principio ca/rentem crederemus.
Anastrophe penul. corre. inuersio vel reuersio dicitur. Est em̃ (vt dicit Diodemes) duoꝝ verboꝝ ordo p̃po sterus: vt Italiã cõtra/, p cõtra italiã.
Anas fẽminini generis. Varti. Tota tibi ponatur anas: sed pectore tm̃ Et ceruice sapit: cętera redde co co. Dicta anas ab assiduitate natandi. Ex anatum ge nere quędã germanię dicunt/q̃ plus cęteris nutriãt. Huius diminutiuum protulit Plautus in Asi. Dic igitur me anaticulã columbã vel catellum. Cice. ꝟo libro. ij. de fin. masculino genere dixit: Serpere an/guiculos/volare merulas/natare anaticulos: co/ni/bus vti videmus boues. Hinc anatinus na. num. pe nul. pdu. Plau in Ru. Ut fortunati sunt fabri ferra/rij: qui apud carbones assident: semp calẽt: vtinã fo/tuna anetina nunc vterer: vt cum exissem ex aqua/are rẽ tm̃. Est ꝛ anas nomen fluuij in Hispania. Et anatẽ morbum dixerunt/quo vetulę laborant.
Anatarius ria. rium. quod ex anate est: vt anatarię plu mę. Siue quod ad nates pertinet: vt anataria aqui/la: quę anates venatur. Anatarius anatarij: qui ana/tes custodit pascitur ve.
Anatomias vel anatomia: greci dissectiões dicunt. In de anatomia fieri dicit/cum humanũ corp⁹ dissecat: vt vene/merui et cetera a medicis conspici possint: ab ἀνα et τέμνω incido. Inde etiã ἐπιτομη.
Anaxarchus nomen proprium philosophi abderite/se ctatoris q̃ Democriti. Hic habuit inimicum Nico/creontẽ Cypri tyrannum: a quo comprensus/contu/cruisq̃ in pilum ptisanę siue mortarium saxeũ: quod greci ολμον vocant. Ibiq̃ ferreis malleis contu sus/adeo toleranter pertulit asperrimos illos cruci/atus: vt verbum illud memorabile conduplicauerit: Tunde tunde Anaxarchi follẽ: anaxarchum em̃ nõ tundis. Ad vltimũ amputationẽ linguę minitãte ty/ranno p̃tin⁹ dentibus abscissã ꝛ cõmanducatã linguã in os eius ita patulum conspui se dicitur.
Anaxagoras penul. corre. Claçomenius philosophus fuit in physicis prędcellẽs. Hicnõ modo generis glo ria et diuitijs/verum animi quoq̃ magnitudine cla/rissimus fuit quippe: qui totum patrimoniũ suis spõ te reliquit. Et cum ab eis negligentię insimularetur: Quid ergo inquit: nõne vos ista curatis? Dor absl/cedens ad speculandã rerum naturã: se contulit: stu/dio doctrinarũ flagrans. rei ꝛ priuatę et publicę omi/no negligens et incuriosus: adeo vt cuidã se ita com pellanti: Nulla ne tibi patrię cura est? Dixit: Mihi ꝟo patrię cura et quidẽ summa est/digitum in cęlum intendẽs. Hic cũ post diutinã peregrinationẽ in pa/triã reuenisset: possessionesq̃ desertas vidisset. Non essem inquit ego saluus nisi iste perijssem: qui pluris faciens culturã ingenij q̃ prędioꝝ: famigeratus fuit inter phos. Lampsaci perijt.
Anaxilides: nomen philosophi: de quo Piero. contra Joui. scribit: q̃ is libro. ij. philosophię ferat petitionẽ matrem Platonis phantasmate Apollinis oppres/sam et sapientię principẽ: nõ aliter arbitretur nisi de partu virginis editum.
Anaxus fluuius qui fluit per feltrensem agrum.
Ancęa dicta sunt ab antiqa vasa quę celata vocamus: q̃ circumcedendo talia fiant: ipsumq̃ celare verbum ab eadẽ causa dictum est. d. cum. l. permutata.
Anceps a caput cõpositũ est: cum genitiuũ in tis faci/at: sicut alia cõposita biceps itis/triceps/quatriceps multiceps ꝛ pręceps. Mã quę in pis exeunt/a capiẽ/di significatione veniunt: vt princeps/manceps/mu/niceps/et huiusmodi. Dictus est ergo anceps/quasi dubij capitis. Est em̃ anceps duplex. Lucil. Memo hos ancipites ferro efferri cardines. Interdum an/ceps dicit quod ex vtraq̃ parte acutũ est. Jdẽ. Ve/cte atq̃ ancipiti ferro effringã cardines. Interdum ponitur p ambiguo. Ver. Anceps pugna diu.
Anchiale ciuitas: de qua Stra. Post cephirum inquit anchiale supra mare Sardanapoli opus. Ex hac vi/be fuit Athenodorus: qui nõ a Sardanapali/sed ab anchiale Japeti filia conditam vult Cydni matre: a quo nomen vicino flumini.
Anchises: nomen. ppriũ patris ęnęę ꝛ capis filij.
Ancillę dictę sunt ab anco Varro: q̃ is bello magnũ fẽminarum numerũ cęperit: siue q̃ antiqui anculare dicebãt ministrare. Ex quo dũ quoq̃ ac deę seruntur coli: quibus nomina sunt anculi ꝛ anculę.
Ancillula diminutiuum est.
Ancillor aris. ministro vel dedico me ad ministrandã ac seruiendũ more ancillarum: quę suis ministrãt ac seruiunt heris. Licero in Sal. Nõ em̃ vni priuatim ancillatus sum: sed quantũ quisq̃ reipu. studuit/tan/tum mihi fuit aut amicus aut aduersarius.
Ancile per simplex l. ꝛ penul. pdu. scutum breue nõ ro tundum: sed ita ex vtroq̃ latere erat recisum: vt nul/lus angulus videri posset: ꝛ summũ infimumq̃ eius latus medio pateret: dictum ab am et cęsum/ quasi ancisum. Vel ab ἀγκον qđ est cubitus: vel ab ἀκης remediũ: quoniã pestilentię remediũ fuit. Ferũ Nu/mę põpilij cępestate de cęlo descendisse: vnãq̃ editã vocẽ: omnium potentissimã fore ciuitatẽ q̃diu id in ea mansisset. Itaq̃ facta sunt eiusdem generis plura quibus id misceretur: ne internosci cęleste posset. De hoc Ouidius libro. iij. fastoꝝ. Ecce leui scutum ver/satũ leniter aura Decidit: a populo clamor ad astra venit. Et lib. v. Vrbs ancile vocant quod ab oĩ parte recisum est. Quaq̃ oculis spectes angulus omnis abest. Liui. lib. j. Hios ităq̃ duodecim marti gradiuo legit: tunicęq̃ pictę insigne dedit: ꝛ super tunicã ęne um pectori tegmen cęlestiaq̃ arma quę ancilia appel/lant/ferre: ac p vrbẽ ire: canentes carmina cũ tripu/dijs/solẽniq̃ saltatu iussit. Hora. lib. iij. car. Hoc an/cilij declinauit magis auctoritate sua fret⁹/q̃ regu la declinãdi ancilioꝝ nois et togę. Juue. ꝟo adiecti/uum posuit cũ dixit/clypeis ancilibus.
Anculi ꝛ anculę: dij deęq̃ ancillarum putabantur.
Ancus: qui aduncũ brachiũ habet: ꝛ exporrigi nõ põt. Hũ quartus romanoꝝ rex Mume/ex filia nepos sic cognoiatus est a cubito quẽ incuruũ habebat.
Ancona seu ancon more greco: cubitus vel curu⁹ dicit. Quo noie dicta est vrbs piceni super adriatico mari posita. Solinus. Anconẽ quis ignorat a Siculis cõ ditã? Pli. lib. iij. A siculis ancon colonia promõto/rio chimerico appellata est in ipso flectẽtis se ore cu bito. Et ancones nõ solũ in hoibus/sed in parietib⁹ et promõtoriis cõflexa in cubitos/aut confracta in hu/meros dicunt: vt auctor est Victru. Hã de humeris Papi. Cõsedit viridesq̃ humeros. Sunt ꝛ in mõti/bus articuli. Pli. in calce operis.
Anchora penul. corre. dens ferreus: quasi anca curua manus. dicta q̃ per hominis manus scopulos com/prendat. Anchorã primi Tyrrheni inuenisse feruntur. Hoc nomẽ Ser. asserit cõtra regulã recipe aspi/rationẽ. Tũ ego aperte video esse non latinã dictio/nẽ sed grecã αγχυρα απο του αγκυλου και/ρω: sed q̃ latine cum ch scribatur/ ratio est: quoniã κ. tenuis vertit in χ suã aspiratã.
Anchorarius ria. rium. quod ad anchoram pertinet/ vt funes anchorarij. Vircus. Storias quę ex funi/

bus anchozarijs tres fecerunt.
Anchozarius:qui curam anchoræ habet: vt eam vel de mittat vel eleuet.
Ancyra nomen duarū vrbiū:quarū altera est phrygię/ altera galatbię. Hinc synodus ancyritana in iure pō tificio iepe nominat. Dicta ancyra/ ab anchoris na uiū captarū a Mitridate:quas Ptolemeus egyptij rex suppetias gallogręcijs miserat.
Andrago pe.pduc. mulier animū virilē habens από τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἄγειν ab homine agendo.
Andron spacium inter duos parietes:in quod pluuia descēdit. Pli. Tam alti abditiq secreti illa ratio est: q interiacens andron parietē cubiculi horrida distin guit. Quidā accipiunt,p loco in domo angustiori:in quo viri plurimū versantur: vt gyneciū in quo mulie res. Est etiā hoc nomine(sicut scribit Ptolemeꝰ)op pidum interioris regionis Illi.
Andros insula vicina Samo cū oppido eiusdē nomi nis:quę Asię adiacet,ex opposito ad ephesū. De qua Ouid.lib.xij. meta. Et totidē natis andros fraterna potita est. Hęc primo dicta fuit Lauros:postea An tandros. Hinc andrius andria andriū.
Andricꝰ penul.cor. Licię mons: vt inquit Stra. Quo etiā nomine dictū est flumen apud Pli.lib.v.
Andronitis pe.pdu.locus in domo vbi,soli viri habi tant/sicut Gyneconitis vbi solę mulieres. Vicetru.li. vj. Andronites dicūt q̄ i his viri sine iterpellatiōibꝰ mulieꝝ versantur:qm̄ ἀρὲρ ἀνηρος καὶ ἀνδρὸς virū denotat: vnde androgynus.
Androginos pe.cor. qui vir est & fęmina. Hermaphro ditus:απο τοῦ ανδρος καὶ γυνη.i.ab homine & fęmina. Augꝰ lib.xvj.de ciuit.dei. Androgyni quos etiā hermaphroditos nuncupāt.Quis admodū rari sint in quibus sic vterq; sexus appareat: vt ex quo po tius debeant accipere nomen incertū sit.
Androgyne sunt populi in aphrica: vt li.vij. Pli.scri bit vtrusq; naturę inter se vicibus coeuntes. Dexte ra māma bis virilis/lęua muliebris.
Andrachne herba est quę portulaca dicitur.
Andegauia regio gallię:turonibus acbituricensibꝰ fi nitima/oceanoq; proxima.
Androdus nomen ,primū filij codri athenięsiū regis q̄ ephesium condidit:& Ionū regē ibi constituit.
Andromon nomē est eius q̄ colophonē edificauit.
Anromache pe.cor. Hectoris troiani vxor: quę a vi rili pugna nomē sortita est. Nā viri pugna interpre tatur.ανδροσμαχη: quasi viris depugnās. Fuit em̄ virili animo septa/& veluti quędā virago.
Andromede penul.corre. Cephei et Cassiopes filia:a perseo amata et in vxorē ducta. Quę Mineruę be neficio inter astra collocata dicit propter persei vir tutē:q̄ eā Leto proposita a periculo liberarat. Ori tur in parte pisciū duodecima.
Anethū cū h.genus herbę boni odoris.
Anfractus ab origine duplici fluxum habet.hoc est ab ambitu et frangendo. Am. Tenaces sermonis acce pti ipsos esse anfractus aurium ipse vsus nos docet. Siquidē vel in concauis montiū/vel in recessu rupi um/vel in anfractu fluminū vox auditur dulcior:& re sponsa suauia referens echo resultat.
Angelus latine nuncius. Nam officij nomen est/nō na turę. Semp em̄ spūs sunt:sed cū mittunt/vocant an
Anger genus serpentis:qui cruciator & spatari/ (geli. us dicitur:est & nomen fluuij in Illyrico.
Angor corporis vel animi cruciatus. Sic anxietas et anxietudo. Ci.li.ij.de rep. Quartaq; anxietudo pro na ad luctū & mgrens/semp ipsa sollicitans.
Ango gis.xi.anctū facere debuit sicut plāgo. At Dio. Anxus preteritū ab angor dixit: nō anxius quod no men est. Ideo anxū ab ango supinū esse, conuenit:qō tū minime legi. Est autē angere cruciare/suffocare/ho mere/vexare. Et ad animū & ad corpus/et ad vtrūq; promiscue pertinet. Ad animū Gelli. Milo pstabilis homo sapięq; quonā vsq; debuerit contra legem/cō traq; ius pro amico progredi:eaq; res in fine quoq; vitę ipso animū anxit. Ad corpus Co.libro.viij. Ca uendū est vt teneris:seperetur a validioribus:quia robustus angit imbecillū. Ad vtrunq; promiscuū Bel. Dū pyrrhus rex iuxta Italiā esset: & vnā atq; altera pugnā aspere pugnautisset/satisq; angeretur. Ro. et plęraq; Italia ad regē desciuisset. Plau.p absu mo posuit in Aul. Tū anxisse aquā si quis peret. Tū grecū est αγχω.id est suffoco.
Angina penul.produ.genus morbi acutissimi quo fau ces anguntur ac strangulātur:qui et tonsille dicitur. Imperitū vulgus medicoꝝ squinantiā vocat:cum Hippocrates et Galenus synanchē appellitarunt. Pli. Tonsillas se iungit ab angina. Dicta angina q̄ angat. Plautus. Uelle me in anginā verti: vt huic aniculę fauces pręoccupare. Macer. Subuenit an ginę melli vinoq; iugatę. Fest. Anginā vinartā habe re dicunt qui vino suffocantur.
Angiportus et angiportū vtroq; modo dicitur: quem alij dicunt esse viam sine exitu:alij vicū angustū & fle xuosum in modū anguis. Varro libro.j. de lin. lati. Quod exitū nō habet ac peruiū/nō est angiportū:& id angustū ab angendo et portu. Alij q̄ inter portus sit angustus locꝰ:hoc est inter domos: quas vel por tus vel insulas veteres dixerūt. Alij artas vias: quas greci στεροπους appellant. Fest. Angiportus est iter cōpendiarū in oppido:quasi angustus ad por tū aditus. Nā quę sunt latiores fereq; militares prę torię cōsulares plateę nominantur: vt inquit Cice. Ul. Angiportū a portu dictū est:portus ꝺo cōclu sus & mumicus locus est quēadmodū & statio:ab im portādis exportādisq; mercibꝰ nomē habēs. Teren. in Adel. Id quidē angiportū nō est quiū. Et i Phor. Sed hinc concedā in angiportū hunc desertū.
Angustus a.um. strictus: a quo angusto as. quod est stringo. Unde et coangustor: vt apud Euangel. Et co angustabunt te vndiq;.
Angustia: strictitudo quę tam ad animū q̄ ad corpus pertinet. Ambrosiꝰ. Et inter angustias animi et cor poris anhelo cruciabatur spiritu.
Angule populi in aphrica ad garamātas. Fertur eoꝝ fęminas nocte qua nubunt omniū stupro patere/& re liquum pudicas esse.
Angulus penul.corre.locus est quē duo parietes iun gunt:dictus q̄ ibi angustus sit locus.
Anglia/quę Britānia ab eruditis dicitur: insula insi gnis in oceano:quę vndiq; a circūfuso mari comple xa est:nusq; iuncta cōtinēti: sed ab omni orbe nostro diuisa:quę quondā ab albis rupibus quas ,mare ab luit Albion dicebat. Hāc primū Troes incoluerūt: qui Troia dissecta fugerunt exitam patriā:palladisq; oraculo classe in hanc insulā migrauerunt: atq; gy ganteꝝ tunc insulā tenētes/multis victos prędijs ex pugnauerūt. Hanc postmodū lōgo tēpoꝝ tractu:sa xones qui sunt illustres alemānę populi oppressere: agrosq; & opes inter legatos/saxonū regina Angela diuisit. Atq; vt linguę pariter et gentis memoria in deuicta insula sempiternū foret: ab Angela/cuiꝰ du ctu victa est: Anglia tellurē illā vocauit: q̄q; plęriq; Angliā velut nostri orbis angulū ꝺicent dictā. Si tus ipsius est/vt contra aspectū gallię & hispanię sita sit. Eius ambitus quadragesies octies & septuagin taquinq; milibus passuū constat. De hac insula vide in Britonū historia/& in dictione Britānia.
Anguis tam fę.q̄ masc.generis:p serpente in aquis degente. Val.lib.j.L.Sylla consul sociali bello cū

in agro Molano ante ꝓtoriū imolaret subito ab vna parte arę ꝓlapsam anguē ꝑspexit. Frequētius tñ masc. genere ꝑferē. Unde ⁊ anguiculus diminutiuus facit: vt apud Lice. Serpe anguiculos. Anguis quā do senuerit perdit aspectus. Et si voluerit redire ad iuuenturē ieiunat. xl. diebus: vt laxetur pellis eius/et sic angustū foramen inquirit/vt dum nititur exire inde pellem senectutis dimittat.

Anguimanus vocati sunt elephāti: quia ꝓboscis quā manū dicimus vocari ad omnē partē vertitur. Lucre. lib. v. Anguimanus bĕlli docuerūt vulnera pĕni Sufferre ⁊ magnas martis turbare cateruas.

Anguifer: qui a grecis dicitur οφιουχος.

Anguille pisciū sole exanimes nō fluitāt. Non ouo/nō coitu eas ꝓcreari scribit. Arist. Dictę anguille ꝙ specie anguē ressentant. Var. Et parte a similibus aliq̄ rebus sunt translata: vt anguilla ⁊ lingula.

Anhelo as: pe. p. ex am ⁊ halo. m. in. n. mutata significat anxie halo. Ūñ ⁊ ꝑ ardēter cupio ꝓ trāslationem poni ꝙsuevit. Aug. Ybat spirās ⁊ anhelans cędes.

Anhelitus us: pe. co. ipse spiritus anxie actus.

Anhelus a um pe. ꝓ. Uir. Et fenibus medicantur anhelis. Amb. Anhelo cruciabaꝫ spiritu.

Anhelator: qui id vitū patitur. Pli. li. xxij. Anhelatoribus: ⁊ in tussi vetusta cum pozo ex aceto datur.

Animus ⁊ anima in hoc differunt: ꝙ aia sit vitę. In homine autē q̄tuor aias esse cōstat. Vitales. s. quę ⁊ in vermibus est: qui tantū mouenē. Sensuales vt in bruꝭ animalibꝰ in q̄bus est sensus ⁊ timoris et gaudij Intellectuales: q̄ est in hoibus tantū q̄ ⁊ cogitare ⁊ iudicare possiunt. Et quę infra oēs est physicam: hoc est naturalē vt ea quę est in arboribus et herbis: quę ⁊ si non mouentur: vitam tamen habent cum nascantur: crescant et pereant. Animus consilij licet hęc a poętis plerūq̄ abusiue vsurpenē. Aug. Animus est substantia quedā rōnis particeps regendo corpori accodata. Ci. li. j. Tus. sic disserit. Animū autem alij animā etiā fere nostri declarant nominari. Nam et agere animā: ⁊ efflare animā dicimus. Et anios et bene animatos et ex animi sentētia. Ipse autē animus ab aia est dictus. Sciendū tñ est ꝙ animus ꝓ anima plerūq̄ sumitur: vt apud eundē in Lato. Qui si in hoc erro ꝙ animos imortales credā: libēter erro. Et itez. Sic mihi persuasi: sic sentio cum tanta celeritate animoꝝ ⁊c. Eius contrariū est inanimis: qui aia caret. Similiter exanimus siue exanimis. Semianimus q̄ semiuiuus est. Sumitur ꝓ: o ingenio siue intellectu. Sal. Omnis homines patres con. qui de rebus dubijs consultant ab omni odio/amicitia/ira/atq̄ misericordia vacuos esse decet: haud facile animus verū prouidet: vbi illa officiunt: neq̄ quisq̄ omnū libidini simul et vsui paruit. Ubi enim intēderis ingeniū valet. Si libido possidet ea dominaē: animus nil valet. Aliquando ꝓ voluntate siue affectu et delectatiōe vt apud eundē. Ita semp imperiū ad optimū quēq̄ animus bono transfertur. Plau. i epi. Captiuā adolescentulā de prędā mercatus est. Quid ego a te audio: hoc q̄ fabulor. Cur eam emerit? Animi causa. Quot ille animos habet? Var. lib. iij. de re rus. Dic illud alteruꝫ genus ornithonis: qui animi causa constitutus a te sub casino fertur. Uic sit vnanimis qui vnius est animi voluntatis. Quandoq̄ ꝓ spiritu siue flatu ac vēto. Lac. li. de opi. Alij sanguinē animā esse dixerunt: alij ignē: alij ventum: vnde ania vel animus nomē accepit q̄ grece ventus ανεμος dicit. Lice. lib. j. Tuscu. Si ania animus est: fortasse dissipabitur. i. ventus. Et iterum. Siue illi animi sint animales. i. spirituales. Teren. in adel. Animū recipe. i. spiritū siue flatum recupera seu quiesce. Nōnunq̄ ꝓ ira, Unde illud. Pone animos ⁊ pulsus abi. Sed rectius de anima dicit. Pli. Ergo et hęc animi asperitas siue potius animę dulciore succo mitigatur. Interdum ꝓ memoria: Uir. Omnia fert ętas animū quoq̄. Sepe etiaꝫ ꝓ fortitudine: Unde animosus magnanimus ⁊ pusillanimꝰ. De anima ꝙ ⁊ a qua animatur corpus et a qua animus esse dicitur Sal. At nobis est domi inopia: foris ęs alienuꝫ: mala res spes multo asperior: deniq̄ quid reliqui habemus ꝓter miseram animā. Juue. Nunc et ventis animam cōmitte dolato: Conīsus ligno: digitis a morte remotis: Quattuor: aut septem. si sit latissima theda. Similiter anima ponitur ꝓ mente id est ꝓ animo. Macro. Tunc eñ anima libera est ⁊ nulla corporis contagione impedita. Aliquādo ponitur ꝓ vento siue spiritu aut flatu et oris odore. Virg. Quantum ignes/animęq̄ valent. Hor. Impellūt animę littora Trachię. Plau. in Asi. Dic amabo an fętet aia ꝓris tuę. Virgi. Animas et olentia medi Ora fouent illo. Ḡreci aiam. ψυχην vocāt q̄si αναψυχη ꝙ respirando refrigeret. Causa eñ est corporis viuendi est respirandi et refrigerandi vim exhibens: vel quasi φυσικην ꝙ sęz physim. i. naturā. Auctor Plutarc. in cratillo. Origē. in li. Periarchon. Terē. Hoc vbi audiui ad fores suspenso gradu placido ire perrexi. accessi: astiti: aiam cōprensi: aurē admoui. Plau. Me quid emittat animę dormiens. Et anima capitur ꝓ ira. Plau. Animā cōpime. Hic animosus et animatus ꝓ iracundo. Sumitur et ꝓ aqua. Idem. Mi ego illi puteo si occepso animā omnez intertraxero. Varro posuit animā ꝓ somno. Et phrygias audire animas. Virg. ꝓ ipso homine. Ite ait egregias animas que sanguine nobis hāc patriā peperere suo

Animula diminutiuū ab aia. Ser. Sul. In vnius muliercule animula factura facta est.

Animal ab anima est: et est substantia aniata sensibilis.

Animalis et hoc animale q̄ est ex animali: siue q̄ habet animā. Unde veteres animales deos dixerūt ꝙ de animalibus essent facti: vt penates. Et aialis dicit spiritualis. Ci. lib. Tusc. Siue illi animi sint aiales. Huius contrarium est exanimalis: qui nō est animal vel ꝙ sine anima est. Plau. in Bac. Nam neq̄ bellona mihi vnq̄ neq̄ mars credidit in illum exanimalē faxo niue exheredē fecero vitę suę. Hinc animalitas ꝓ ipsa animalis essentia.

Animans generis fę. et aliquādo neutri. Lice. de natu. Animantiū alię coitus tectę: alię villis vestitę. Et significat q̄ habet animā sicut q̄ est adiectiuū. Lice. lib. iiij. ad heren. Sed inuētio similiū facilis erit si q̄s res sibi oēs animātes et inanimātes mutas et eloquētes. Dicuntur inter se animātia et animalia. Nā animantia superiorē tenent locum et animalia sub se habent atq̄ cōplectunt tanq̄ genus speciem. Sunt eñ quedā que animā habēt nec sunt aialia: sed animātia sicuti satis et arbustis aiam balentē inesse tradūt: quā philosophi recētiores vegetatiuam appellant: itaq̄ viuere et mori illa dicimus: nec animalia tñ sed animantia nuncupantur: vt docet Sene. lib. viij. epistolarū moralium. Interdū tamen animātia dicunt animalia. Unde dicimus Animantiū tria esse genera. Terrenum/volatile/et aquatile.

Animosus habens in se vehementiā animi: siue qui est elati spūs. Qui. Pyrrhꝰ achilleides animosus imagine patris. Ci. in Cato. Et quo fit vt animosior etiā senectus sit q̄ adolescētia. Et animosus dicitur iracundus. Uir. Quos aiosi cури assidue frāgūtq̄ ferunt q̄ Et ea pars aię in qua irę sedes est: vocāt animosa.

Animulus dimi. Plau. Hi animule mi olympio.

Animo as: fortem reddo: delibero ⁊ quasi animū induco/siue animū incito. Et sic ab animꝰ descēdit. Clau. li. iij. Qualis pestiferas aiare ad ꝓlia ratos: Tozua

Wegera ruit. Viero. ad Eusto. Sic ordinata: sic rationi conformia mãdata sororibus preferas: vt etiaz deprauatę superbię mentes animẽtur ad obediẽtię semitas. Wacro. Animati sunt ergo veteres ad faciẽdã discretionẽ. Aliqñ animare est animã induere et viuificare. Tuncqz ab anima siue ab aio cum pro aia capitur sit. Lactã. li. j. Id incõueniẽs est deo: qui verus pater est: per quez sumus: z cui⁹ toti sum⁹: a quo fingimur/animamur/et illuminamur. Col. li. ix. Diebus quibus animañ ouа: et in speciẽ volucrũ cõformañ. Inde sit aiatus et inanimat⁹ Ci. li. ij. offi. Partim inquit sunt inanimata: vt aurũ et argentũ. Participiũ tñ ẽsentis tẽporis animãs sicut pauloante dictum est/significãt qđ habet animã: vt apud eundem lib. j. offi. Principio generi animãtiũ omni a natura tributũ est/vt se vitam corpusqz tueatur. Huius verbi compositum et contrarium est exanimo quod est anima priuo.

Animatus etiam ab animo fit: sicut a tunica tunicatus: A galea galeatus: cum animus sumitur p voluntate Cice. D. Bru. Ita paratus seu animatus esse debes vt nihil facias nisi iussus. i. eam voluntatẽ habere debes. Aliquando animatus dicitur iratus. Idẽ. Ego vo nihil ita animato homine miserius dicerem.

Animaduerto. i. aĩm illuc verto: hoc est sensus in illud qđ fit intendo/cogito/intueor/considero. Vic. in lib. iiij. Reg. Animaduertite ãt occasiones grat. Plau. Aiaduerte hominẽ ſbalbidũ. Ci. li. j. de di. Expecta nutrix aiaduertit dormientẽ circũplicatum serpentis amplexu. Aliqñ aiaduertere significat punire/oppugnare/verberare/iram exercere: sed cũ actõ median/te in: vt aiaduersum in quosdaz inquit Sueto. Inde aiaduersiões dictę et animaduersi ipsi puniti. Pau. Coroza aiaduersoz quibuslibet pereũtib⁹ ad sepulturam danda. Plau. Is cũ in herũ aiaduertisset grauius. i. iram cõuertisset. Ter, in An. aliter posuit. Ea pmũ aiaduertẽda iniuria est. i. castigãda z vindicãda Hinc aiaduersio qđ modo ꝓsiderationẽ: modo punitionẽ significat. Et aiaduersor punitor. Apu. Exponã breuiter qđ animaduersor meus fecit.

Ania: Romana mulier/ quę cũ eã propinquus moneret: vt alteri viro nuberet. Esse eñ ei et ętatem integram et faciem bonã. Nequaqz hoc facta inquit. Si eñ virum bonũ iuuenero vt ante habui: nolo timere ne perdam. Si malum quid necesse est post bonus pessimum sustinere.

Anio anienis: pe. pro. nomen fluuij in agro tyburtino q̃ e sublimi in vallẽ subiectaz preceps fertur. Hor. Et ꝑceps anio z tyburti luc⁹. Hinc anien⁹ a um. Prop. Siue aniena tuus tinxerit vnda pedes. Anieni nomen indidit Anius rex etruscor/qui insequẽs Lethegũ filię raptorẽ: cũ eum assequi nõ posset in fluuiũ insiliit: ibiqz extinctus: vt anio vocarẽ effecit.

Annitor pe. pro. contra nitor:: opitulor. Salu. Postea Piso in citeriorem hispaniã quęstor ꝓpretor missus est annitente Crasso q̃ cũ infestũ inimicũ. Cn. Pompeio nouerat. Et anniti est valde siue intẽtius niti. et conari: incũbere ad aliqđ agendũ. Ci. in Lel. Sic natura solitariũ nihil amat: semꝑqz ad aliud tanq̃ adminiculũ annitit: qđ in amicissimo q̃qz dulcissimũ est

Annascor iuxta nascor. Gel. Dentes quoqz z in septem primis mẽsibus: z septenos ex vtraqz parte gigni et cadere annis septimis z geminos annasci annis fere bis septenis. Hinc agnatus z agnatio in quibus subtrahitur n. quę ꝓ p. ponerẽ: z ponit g.

Annoto as: pe. cor. iuxta siue ad aliquid noto: intitulo: signo. Lactã. li. v. Et aulus est libros suos nefarios ac dei hostes annotare.

Annus a circuitu tẽporis: cũ veteres am pro circũ ponant: z nare fluere. Ser. ab anulo dici existimat: q̃ in se redeat: quasi anulus. Vir. Atqz in se sua p vestigia volvit annus: sed tunc Virgilius. περιφραστικως expressit ερισυλον. Nam mensibus in se incurrẽtibus volvitur. Sol eñ per duodecim ẽdiaci signa excurrens annũ cõficit: vnde apud egyptios ante inuentas litteras draconе picto suã mordentẽ caudam qui in se recurreret indicabatur. Aliũ ab annotatione deriuant ab αρα et ρεοω, renouo quia semp renouatur. Aliũ a greco ενιαυτον. Unde apud nos dicim⁹ triennũ illi τριετηρον. Est autẽ triplex annus lunaris. ccc. dies habens. Solstitialis qui duodecim continet mẽses: Qui dicitur solis anfractus cũ peractis. cccl xv. diebus et quadrãte ad eadem syderũ loca redit. Qui etiã annus vertẽs dicit. Et magnus annus quẽ esse voluerũt omnibus planetis in eundẽ locum recurrẽtib⁹. Et hoc fit ꝑm Ciceronez ad horrẽdũ post annos duodecies mille noningentos quinquaginta quattuor solstitiales.

Annales dicuntur res gestę quę de anno in annũ in historias redigũtur: nostriqz tẽporis esse possunt. Ut Vir. Et vacet annales nostroz audire laborũ. Historia res gestas narrat: z ab ętatis nostrę memoria remotas. Ci. lib. ij. de ora. Erat eñ historia nil aliud nisi annaliũ confectio. Gel. sic habet. Recte annales historias appellaueris. Sed nõ continuo quicqđ historia fuerit annales appellare possis. Sunt eñ vtreqz rerũ gestarũ narratio. Earũ tñ ꝓprię rerũ sit historia quibus gerendis interfuit is qui narret Annales vo cum res gestę pluriũ annorũ seruato cuiusqz anni ordine memorię tradunt. Cum autẽ nõ p annos sed per dies singulos res gestę scribuntur: diariũ vocat

Annalis z hoc annale qđ ad annos ꝑtinet. Unde legę annalẽ dixerunt quę ꝓscribebat legitimã ad petendum magistratũ ętatẽ. Ci. li. de legibus Ciuitatẽ annali lege seruato. Dicit et tẽpus annale qđ est anni. Var. Et quoniã tẽpora duoz generũ sunt: vnũ annale qđ sol circuitu suo finit. Alteruz menstruũ qđ luna circũiens cõprehendit.

Annarius a. um: idẽ qđ annalis: vt lex annaria ab antiquis dicebat qua finiunt anni magistratus capiendi vt inquit Festus.

Annilis z hoc annile: pe. pro. dicitur quasi senilis z ętate grandi. Col. lib. j. Parentẽ omniũ terrã: sicut mulierẽ sexum ętate annili iam confectã pro generãdis esse ętibus inhabilem. Anilis vero per simplex n. ab anu vetula fit.

Annicularis z hoc anniculare: idẽ est qđ annilis. Aug. Delyrare tibi video: auare cũ hęc loquor: anniculária tibi videntur hęc verba.

Anniculus a um: qđ est vnius anni: vt anniculus puer annicula puella: anniculũ iumentũ. Nec de animalibus tantũ: sed etiã de inanimatis: vt anniculũ vinũ. Pli. lib. xiij. Ergo plãtaria institutũ: anniculasqz trãsferũt z iterũ bimas. De pueris tñ magis dicitur per diminutiuũ: vt bimulus puer: quia intra hos annos adhuc paruus est.

Annuus a um: qđ vnius anni spacio cõtinetur: sicut diurnus qđ dieꝝ: annuũ quoqz dicimus quod fit singulis annis. Virgil⁹. Atqz annua magnę sacra referre ceri. Annua absolute dicunt alimenta in singulos annos. Iuuena. Sunt quę tororibus annua ꝓstent. Ulp. Si cui annuũ fuerit legatũ relictum sine adiectione sũmę id videri relictuz. Sueto. de Tyberio. Peculio ꝓcesso a patre ꝓbitasqz annuis fraudauit per speciem publici iuris.

Anniuersarius a um: quod singulis vertentibus annis fieri solet.

Annuatim aduerbiuz ab anno. Plinius lib. ij. Viero. teste. Qui tradit singula milia talentum annuatim thuris pensitasse arabes regibus persarum.

Anniuersarius a um: quod singulis annis statutis temporibus reuertitur: sicuti sacra anniuersaria. Scribit Val. q̄ antipater Sidonius poēta omnibus annis vno die natali tantū corripiebat febre. Suc. de Aug. Quasdam ꝛ anniuersarias: ac certo tempore recurrentes experiebatur.

Anniuersalis ꝛ hoc anniuersale: anni circulus.

Annosus a um: qđ est vetustū quasi multoꝝ annorū.

Anno as: annū ago: a quo fit compositum perenno qđ significat annum perficio.

Annona ne. penul. pro. ab anno inclinari videtur ꝛ est prouentus frugū vnius anni: quasi alimonia nō frumenti solū: sed etiaꝫ aliarū rerū. Col. li. ix. Vel lactis annona pmittit. Abusiue tñ pro ipso victu capitur. Lice. li. ii. de diui. Putarā annonā in macello carioꝛem fore. Annonā etiā veteres menstruā vel annuā mercedē ac stipendiū nominarunt. Aege. de re mili. Coꝛques aureus solidꝰ virtutis ḡmiū fuit quē q̄ meruisset ḡter laudē duplas ꝓsequebat annonas. Hinc annonaria ꝓuisio: ꝛ annonarię leges dictę sunt.

Anus us: generis fg. ꝛ prima coꝛ. vetula dicit ab anno rū multitudinē vocata: cū antiq̄ cōsonantē nō gemināret. Vel ab α et ρουσ seruus: vel intellectus ab ροεω intelligo: inde ροοσ ꝛ ρ sineriss ρουσ q̄ iam sit sine sensu. Hinc fit anilis ꝛ hoc anile quod est anus/vel qđ ad anum pertinet.

Anicula diminutiuū ꝓo vetula. Dicitur et ancilla vt docet Varro.

Anus ni: generis masculini ꝛ prima ꝓducta: pars posterioꝛ verēda: quo noie dictus est ꝛ fluuius quidā.

Annulus per duplex. nn. paruus annus dicitur: ꝑ simplex aliud significat: scilicet paruas nates et ornamētum digitoꝝ.

Anulus ꝓo digitoꝝ ornamēto a circuitu vocatus est/ siue a rotūditate q̄si annus: greci a digitis dacrylon appellauerūt a nostris dicit etiā digiti. Plau. in pe. Atq̄ vt opinoꝛ digitos in manibꝰ nō habēt: qđ iam qꝛ incedūt cū anulatis auribus. Apud nos ꝓisci vngulū ꝛ vnguinū vocabāt: postea ꝛ nri ꝛ greci symbolū dixere. Nā symbolus nota est ꝛ signū et anuli militię notę erant. Condulū quoq̄ et condaliū veteres anulū nūcupauere. Plau. i Tri. In thermopolio cōdaliū es oblitus. Et paulo post. Inter eos ne hoies condaliū te redipisci postulas? Hos fuit veterū gerere anulū in digito sinistrę manus qui est minimo ꝓximus. Causa est quoniā vt Macro. scribit insectis humanis coꝛporibus repertū est neruum quendam tenuissimū: ab eo digito ad coꝛ hominis puenire. Et ideo visum veteribus vt ille digitus anulo tanq̄ coꝛona circūdaretur.

Anellus diminutiuū ab anulo. Horatius in Ser. Sępe notatus cuꝫ tribus anellis modo leua ꝓiscus inani. Licero. Cuius imaginē non modo in tabulis nr̄i familiares: sed etiā in poculis ꝛ in anellis habebāt.

Anularis ad anulū pertinens. Anulatus anulis plenꝰ.

Anomaluꝫ penultima coꝛrepta: dicitur inequale: quia dissimile est: ab α sine νομοσ lex: quasi extra regulam: anomalū etiā dicit asperum: variuꝫ. Anomalia inequalitas: ꝛ grecum est/ανωμαλοσ.

Anonymum: penultima coꝛrepta: sine nomine ꝛ obscurum: Legimus autem populos esse in aphrica athlētes dictos: qui sunt anonymi: hoc est sine ꝓpriis nominibus: qui in vniuersum athlantes tantū vocitant sic semper per ypsylon in penulti. ονομα vertitur: vt Hieronymus.

Anophytus penultima coꝛrepta: latine dicitur desup natus: ab ανω και φυω οθεν το φυτον.

Anodyna vocantur quę leuationem dolꝛis somnum accersendo molliunt: ab α priuatiua et ωδιν dolꝛ pariendi: sed interponitur ν ne colliḋantur vocales vt reco: redeo.

Anibal nomen viri carthaginensis in re militari pręstantissimi: qui cum minoꝛ viginti quinq̄ annis esset: Imperatoꝛ electus Hispaniā bello subegit. Alpes transiuit: quę inuię videbantur. Romanoꝝ duces tribus pręliis vicit. Romanosq̄ maxima clade apud cānas affecit. Bręce tñ dicitur. αρειβασ ἀρειβαν.

Anquirere circūquerere est.

Anquina penultima ꝓducta: funis: nauis: quo ad malum atenna cōstringitur. De qua Cinna. Atq̄ anquina regat stabilem fortissima cursu.

Anquiromachus penultima coꝛrepta gen̄ nauigiū dictus: q̄ celeritate sui anchoris et instrumentis reliquis nauiū vehendi sit aptus.

Ansa vasis auris vtrinq̄ ꝓminens: qua. s. manibus teneri solet. Virgilius. Et grauis attrita pendebat cantharus ansa. Ponitur quandoq̄ ꝓ fibula: seu fixula quę calceis insuitur. Tibul. Ansaq̄ compręssos alligat arta pedes.

Ansula diminutiuū ab ansa: quo vsus est Augustinus libꝛo. viij. con. ꝓ annulo: quo fiunt cathenę licet per translationem. Ex voluntate (inquit) peruersa facta est libido. Et dum seruitur libidini: facta est consuetudo. Et dum consuetudini non resistitur/facta est necessitas: quibus quasi ansulis quibusdam sibimet innexis: vnde cathenam appellaui tenebat me obstrictum dura seruitute.

Ansanctus dicitur omni ex parte sanctus.

Anser: ocha ab anatando. auis est/quę nocturnas excubas celebꝛat. Vigilias enim suas cantus assiduitate testatur. Hinc anserinus na num. Plinius. Tubera et quecunq̄ emolliri opus sit: efficacissime anserino adipe curantur.

Antandros phꝛygię vbs ad meridiem ꝓsita quam habitauere ꝑleleges finitimi cilicibus aboꝛigines olim cum habitarēt acarnaniam a duce lelege/leleges appellati sunt. Et ab eius nepote Teleboo Teleboi. Hi migrauerunt in Asiam ꝛ dicti fuere Cares. Sed de hoc latius in dictione leleges. De hac Virgilius Classemq̄ sub ipsa antandro. Antandrum vero sarum magis q̄ insula inter Tenedum et Chium: qua Aegeus sinus panditur a dextera nauigantibus.

Antacites: penultima coꝛrepta: amnis asię: a quo pisces antacei salsamentum nobile. Importantur antacei ꝛ ex bozysthene vt inquit Herodotus.

Ante: modo aduerbium: modo ꝓpositio est: aduerbiū quando nulli deseruit casui: et significat antea. Virgilius Ante leues ergo pascentur in ethere cerui. Hoc accidit enim multis ꝓpositionibus. Nec mirum quando aduerbiis etiam quibusdam liceat vim ꝓpositionis assumere: vt pridie nonas. Itaq̄ apud: circum/ante/post/et reliquę tunc ꝓpositiones iure appellantur: quando casibus adiunctę transitionem facere ostenduntur/quod est ꝓpꝛium ipsarū. Quādo vero sine casibus sunt aduerbia. Sed cum est ꝓpositio seperari et componi solet. Separata quandoq̄ personam: quandoq̄ locum: quādoq̄ tempus denotat: vt ante oꝛa parentum: ante templum: ante duos annos. Composita plerumq̄ significat: et componitur cum dictione incipiente a c. vt antecapio. et: vt anteco. f. vt antefero. g. vt antegradioꝛ. l. vt antelucanus. p. vt antepono. l. vt anteito. Ab ante fiunt derivatiua: vt Antica/Antiquus/antes/antenna/et huiusmodi.

Anti ꝓpositio greca quę in compositione plerumq̄ contradicit: et aliquando significat re. et aliquando ꝓ. Extra compositionem construitur apud eos cuꝫ genitiuo. Et tunc apud nos significat ꝓ.

Anterius: antehac et ab hoc tempoꝛe. Fit enim ab ante sicut a post posterius: ꝛ a sub subterius quo vsus

est Boetius. Sidonius ad Domitiū. Quę nā potissimā anterius e aulibus nostris culina fumaret.

Ante alios: super alios: plus aliȝs: prius aliȝs: vel prę ter alios.

Anteambulo as. Vide in dictione ambulo.

Antarcticus: penultima correpta quartus circulus cęli eo ꝙ contrarius sit circulo quem arcticon nominamus. A nostris dicitur polus meridionalis.

Ante. arum tantum pluraliter: ostiorum latera dicuntur a quibus antipagmenta.

Antea aduerbium eiusdem significationis cuȝ ante: cōponitur ex ante et ea/vt ostendit Priscianus: ꝯuis tantum tempus denotet.

Anteeo is: tam datiuo ꝙ accusatiuo iungitur: et significat ante vado: przecello. Plau. in Am. Virtus omnibus rebus anteit. Sallustius in Jugur. Et cum omnis gloria anteiret: omnibus ſñ charus erat.

Anteos apud nos idem est quod contrarius: propriuȝ nomen gigantis terrę filij: magno ac procero corpore in libya apud lixum oppidum a flumine mauritanię eiusdē nominis ita vocatū: q̄ locus Antei regio fuit: robore ac fortitudie nemini cedētis. Quotiēs mē bra labore defecta tactu terrę essent recreabant quē Hercules palestra pectori astrictū expirare coegit.

Antarium: bellum qō ante vrbem geritur.

Antecapio is: przeuenio/anticipo. Sallustius. Consul optimuȝ facta ratus: nocte quę instabat antecapere ne quid spacio nouaretur.

Antecedo penultima producta: przecedo/anteuado/ et construitur tam cum accusatiuo ꝙ cum datiuo. Decius Brutus Ciceroni. Biduo me Antonius antecessit itinere: multo maiora fugiens ꝙ ego sequeus. Cicero pro archia celeriter antecedere omnibus in genūs contigit.

Antecello idem est quod przecello. Cicero pro Cornelio. Qui eloquētia ceteris antecellis.

Antecęnium: cibus qui ante cęnam sumitur. Vulgo merenda.

Antefero: penultima correpta. antepono. Cicero. Cecinnę. Cum vel iniquissimam pacem iustissimo bello anteferam. Ambro. Fuit sapientię deo credere nec filij gratiam anteferre authoris przecepto.

Antehĩa dicuntur quę ex opere figulino: sub tectis affiguntur sub stillicidio.

Antegradior: anteuado. Cice. Quicquid est qō deceat id apparet cum antegressa est honestas.

Antegradiōr: veteres pro valde ꝛ pro statim vtebant quasi anteꝯ res gereretur.

Antehac: non modo significat ante hoc: vt Terentius in And. Nam quod antehac fecit nihil ad me attinet id est ante hoc tempus siue hactenus vel vsqꝫ modo sed etiam ante illud tempus: sicut post hac non tantum post hoc: verūetiam post illud tempus. Sallust. Sic erat accēsa libidine vt septē peteret viros ꝙ peteretur: sed ea spe antehac fidē pdiderat.

Antilena: qua pectus iumenti cingitur: sicut postilena quę sub cauda ponitur

Anteloquor: prius loquor: a quo antiloquium primus in dicendo locus/siue prior locutio. Macrobius. Hic assensi omnes przetertato anteloquiū detulerūt.

Anteluco/antelucas/siue anteluco: penul. producta significat ante lucē vigilo.

Antelucanus antelucana antelucanū: quod est ante lucem. Cice. H. Catoni. Ex antelucano tempore vsq ad horam diei decimam magna multitudine hostium occisa. Item contra Catil. Quorum omnis industria vitę et vigilandi labor in antelucanis cęnis exprimit

Antelucani venti qui aut ex fluminibus aut ex aliquo sinu feruntur.

Antica. Vide in dictione postica.

Anticatones dicti sunt duo libri quos Cęsar contra Catonem scripsit. Suetonius. Reliquit et de analogia duos libros: et anticatones totidem: nomen est compositum ex greco et latino. Nam vt Quintilia. inquit. Ex peregrino et nostro componuntur dictiones: vt epitogiū ꝛ anticato.

Antemalorum: gyphen est. id est subunio: quia sub vno accentu duę dictiones proferuntur. Est enim vnitas quasi cōpositio. Nam significat przteritorū malorꝫ.

Antemon: penultima producta: velum quod potest facilius obliquari: quo nautę in summo tempestatis discrimine vruntur.

Antemne: cum m. ante n. vrbs ante amnē dicta: ꝙ eam amnis przterfluat. De qua Vir. lib. vij. Antemnęꝯ tegmina tuta cauant capitum.

Antenna: ꝙ duplex nn. lignuȝ ꝙ trāsuersum in malo positum in quo velum alligatur: a circūtenendo dicta. Plinius libro. j. Non antennas solum: verum ipsa nauigia contorta frangens.

Ante oculos minus est ꝯ coram. Nam coram proximitatem significat: Ante oculos potest etiam longe intelligi. Terentius in Eu. Quę mihi ante oculos

Antae: lapides sunt qui vtrāꝫ latus ostij muniūt. alio nomine parastadę authore Victruuio.

Antes nomen ab ante deductum: quo significātur eminentes lapides: siue vtrimę columnę quadratę quib⁹ sustinetur fabrica. Vnde dicti videntur antiani magistratus in vrbibus: qui semestrem magistratum exercent qui velut antes columnę totius vrbis onere incumbente eam sustinent: ad quam etymologiam etiam extremos ordines vinearum possumus trahere qui antestant. Virgi. li. ij. Georg. Jam canit extremos effetus vinitor antes. Alij macerias accipiunt quibus vineta claudūtur quę fiunt de siccis lapidibus: sic dictę a lapidibus eminentioribus qui interponūtur ad maceriā sustentandā.

Antepono is: przfero. Cice. in Lel. Ut amicitiam omnibus rebus anteponatis.

Antesignanus: signorum hoc est vexillorum propugnator siue defensor. Nam signum pro vexillo ponitur. Liuius lib. iij. Signa nunc resistentia deseruntur ab antesignanis: nunc inter suos manipulos recipiuntur. Signifer est qui vexillum defert. Ideo Liuius ibi nō solum de antesignanis sed signifero ita loquitur. Ita primo statim przlio cum dictator equitatum immisso antesignanos hostium turbasset legionum: inde signa inferri ꝑpe iussit: signiferūꝫ ex suis vnum cunctantem occidit.

Antesto as: cum datiuo construitur. Gel. lib. iv. Qui et viribus et magnitudine et adolescentia simulꝫ virtute ceteris antestabat id est antecellebat. Sed hoc per translationē. Nam proprię significat sicut sonat. Unde antistes ꝛ antistitor.

Antistes antistitis: ex ante ꝛ sto/stam fęminini ꝯ masculini generis/qui in aliqua re excellit: vt si dicamus Cicero eloquentię antistes: quasi ante stans princeps. Valerius maximus lib. j. Me deę vetustis ritibus perita deesset antistes. Liuius lib. j. Poticij ab Euandro edocti antistites sacri.

Antistitor penultima correpta: quasi antestator. Colu. lib. iij. Necꝫ enim singulis totidez antistitores possit dare qui obseruent quicꝫ przcipiant ne acerbe vuę demetantur.

Antestor aris: ante iudicem statuo.

Antepagmenta sunt valuarum ornamenta ꝙ ante valuas appingantur. i. affigantur vel appingant antis

Anteexpectatū tota vna dictio aduerbium ꝛ significat anteꝯ expectaret eius aduētus. Virgi. li. iij. Geor. Anteexpectatū positis stat in agminę castris.

Anteuenio/p̄ueniō. Salust. in Jugur. Ac per tramites occultos exercitum metelli anteuenit. Plau. in Tri. datiuo iunxit p̄o cōam: venio tempori huic hodie anteueni.

Anteuerto/p̄cedo/p̄ueniō/anticipo. Cicero in Lel. Idipsum cum tecum agere conarer Fannius anteuertit. i. p̄fatus est. Ambro. ad Simplicianum. Ita mens boni speculatrix ꝓfiliorꝫ suorꝫ est: p̄iusq̄ examinat quid decorus atq̄ honestum. Iniquitas ꝺo ope cogitationem anteuertit.

Anteurbanus a um. qō est vrbi propinquū. Unde anteurbana p̄dia dicūtur vrbi propinqua.

Anticipo as penul. corre. antecapio/p̄ueniō: vt est illud Strictiorꝫ gos p̄cesserat aura iugales Aestiuus suadens anticipare diem.

Antiq̄ sunt mulieres capilli in fronte demissi q̄ ante faciem siti sint.

Anthinum mel vocatur qō vere factū est: quum ex floribus faui construantur: quos greci τὰ ἀνθρα appellant: Vel ꝺo estiuum vocatur horeum: q̄ greci omnes fructus estiuos nomināt horeos: quoniam id tempus per excellentiam horam vocant.

Antium: vbs latij volscorum caput Romanorū colonia: dictum q̄ ante alias vbes in ipso littore sita sit ad ocium: rerumq̄ vbanarꝫ vocationē accōmodata

Antidotum penultima correpta: ex cōtrario datum remedium siue medicamentū qō contra venena datur Nam τ ipsa antidota fere venena sunt: vt sit antidotum quasi venenū cōtra venenū ἐξ ἀντὶ καὶ δίδωμαι. Nam contraria contrarijs curantur. Quintil. lib. vij. Tyrānus suspicatus a medico suo datum sibi venenū rorsit euꝫ. Et cum id dedisse se negaret: accersit alterum medicū: ille datum ei venenū dixit: sed se antidotū daturum. Dicitur τ antidotus genere fḡmino. Bel. lib. xiiij. Unus regis antidotus celebratissima q̄ Mitridates vocatur. Hiero. contra Rufinum. Apud medicos quoq̄ ḡdaꝫ antidotus noxios humoresq̄ temperās ex amaritudine nominatur q̄ dulcis ostenditur.

Antidotarius liber in quo de antidotis tractatur.

Antidosis: latine retributio. Significat em̄ quicq̄d alicui ex aduerso datur. ἐξ δίδωμαι. μ. δωσω.

Antipodosis. Item retributio ex anti τ apo q̄ re indicant et dosis datio. Figura est cū media p̄mis et vltimis cōueniunt: vt vestrum hoc factum reprendo P. C. non meū: ac pulcherrimū quidē factū: verū vt dixi non meū sed vestrum.

Antiba cchius: pes bacchio contrarius. Constat duabus longis et vltima breui: vt natura.

Antigenes penul. correp. nomen pueri rustici.

Antigenus nomen p̄priū regis macedonū.

Antilochus penultima correpta Nestoris filius quez in bello troiano Memnon aurorꝫ filius interemit. Unde patris p̄ce motꝰ Achilles Mēnona occidit.

Antigraphū: latine exemplar dicitur.

Antilogia: dici potest contradictio/refragatio vel quasi contraria oratio.

Antiarona quasi contra axem posita anti contra ἄξις axis/Greci ἀντιαξορα.

Antimachus penultima correpta cum ch. aspirato nomen viri latine contra pugnans. Mache enim pugnam significat.

Antiquus p̄priē vetus. Virgilius. Antiquasq̄ domos auiū: deductū vt Varro docet: ab ante et quus. Quoniaꝫ vero q̄ antiquiora sunt fere meliora esse consueuerūt: vt mores vinum τ similia. Plau. Qui veuntur vino veteri sapientes puto: et qui libēter veteres expectant fabulas. Ideo factum est: vt Antiq̄us quandoq̄ p̄o melius vsurpemus. Cicero in Lel. Hoc quidem est p̄prium amicitię sed antiquio: τ magis a natura profecta. Et antiquus ponit p̄o nobili ac venerabili. Virgi. Terra antiqua potens armis. Ab antiquus fit antiquitas p̄o vetustate. Antiquē τ antiquitus aduerbia.

Antiquarius: rerum antiquarum peritus. Iuuenalis. Ignotosq̄ mihi tenet antiquaria versus. Item antiquarius dicitur qui verba ab vsu remota τ cōmentarios pontificum τ vetustissima fœdera et eroletos scrutatur authores vt ex his contrahat q̄ non intelligantur: vt quedam solus scire videatur. Et antiquarius idem qō antiquus et qui litteras antiquas scribit. Aug. super Lucā. Quēadmodum qui videt litteras in codice optime scripto τ non nouit legere laudat quidem antiquarij manum admirans apicum pulchritudinem: sed nescit quid sibi velint illi apices

Antiquo as: euacuo aboleo: τ ad statum p̄stinū reuoco. Liuius. Omniū rerum causa vobis antiquandas censeo istas rogationes. Et antiquare est confirmare Liuius. De plebeo senatu antiquabant.

Antiphates: penultima correpta nomen p̄prium regis lestrigonum: De quo Virgilius libro. vij. Et p̄mū antiphaten: is enim se p̄imus agebat. Dicitur τ antiphateus.

Antiphona: penultima producta: non autem cor. vox recip̄roca: duobus chorꝭ alternatim psallentibus. Antiphonas greci p̄imi composuerunt: τ apud Latinos diuus Ambro. instituit. Ex hinc in cunctis regionibus occiduis vsus increbruit: ideo autez penultima est lōga quoniā est ω mega ἐξ ἀντὶ καὶ φωνη vox contra cōmunē vsum sic Iacobus: cōtra ꝺo Ambrosius τ Gregorius. de quibus plura essent dicēda.

Antiphrasis penultima correpta: sermo per contrariū intelligēdus: vt parce quia nemini parcant. Anti cōtra φρασις locutio.

Antistrophe ἀντιστροφη dicit cū inter cōiuncta duo q̄ inter se pendeant fit alterna conuersio: vt seruū fili/τ dñs serui.

Antiparistasis penultima correpta a grecis dicitur: p quā vbi calidum est inde frigus accedit. Ubi frigidū est: inde calor expellitur. Hinc putei per hibernū tēpus calent: quia illo se calor contulit: cedens frigori superiora possidenti.

Antipodes penul. correpta: dicunt qui ꝺ tra nos positi sunt cōtrarijs vestigijs quos tamen Aug. lib. xvj. de ciui. dei negat esse sic scribens. Qui ꝺo τ antipodas esse fabulantur. i. homines a contraria parte vbi sol oritur quādo occidit nobis aduersa pedibus nostris calcare vestigia/nulla ratione credendū est.

Antiptosis penultima producta latine dici potest p̄o casu. Figura quando casus p̄o casu ponitur: vt Urbem quā statuo vestra est. Componit enim ex anti. p πτωσις casus ab πίπτω καὶ ἐν τῷ πάρακεῖ μέσο πεπτωκα.

Antithesis: pe. cor. Figura cum vna littera ponitur p alia: vt olli p̄o illi. Cōponitur em̄ ab ἀντὶ quod est p̄o: et θεσις positio quasi p̄o altero positio.

Antistechon: item dicitur p̄o littera. Nam anti p̄o et stechon littera: vt sella p̄o sedda: et magalia p̄o magaria l. p̄o r. Nam magal p̄o magar dicitur qō pḡnoꝫ liugua villam designat: grece. ἀντιστοιχειον

Antitheton: penultima correpta/obiectū vel cōtra positum. Figura cum contrarijs opponunt contraria: vt apud Ouidiū. Frigida pugnabant calidis: humētia siccis. Mollia cum duris: sine pondere habentia pondus. Nam anti/p̄o vel contra theton positum. Persius. Carmina rasis libraz in antithetis doctas posuisse figuras. Augusti. lib. xj. de ciui. dei. Antithesta q̄ appellantur in ornamētis elocutionis sunt decentissima: q̄ latine appellantur opposita: vel qō expressius dicitur contrapositꝫ: vt apud apostolum.

per arma iusticię a dextris ꝛ a sinistris: per gloriam et ignobilitatem ab ἀνὶ καὶ τίθημι.

Anthypophora pe.cor. Figura q̄ fit cū tacite obiectioni respondetur. Nam anti contra hypophero subduco vel suffero: quasi contraria subductio.

Antisthenes: penultima correpta nomen philosophi ꝛ contra valentiam significat. Hic cum gloriose docuisset rhetoricā audisset q̄ Socratē: dixisse ferē ad discipulos. Abite ꝛ magistrum querite. Ego eñ iam reperi. Statimq̄ venditis quę habebat ꝛ publice distributis: nihil sibi pluscq̄ palliolū reseruauit.

Antitypum: penultima correpta: latine exemplar: simili is formę vel contrariū.

Anticyra penultima correpta: insula ad sinū adiacens Maliacum ꝛ Oetam montes cuius meminit Stra. lib. ix. vbi author Plī. Elleborum tutissime sumitur Ouidius li. iiii. de pon. Y bibe dixisses purgātes pectora succos Quicquid ꝛ i tota nascitur anticyra. Ex quotiens insanum hominē significare voluerunt anticyra egere scribunt. Hora. in ar. poe. Si tribus anticyris caput insanabile nūq̄ Tonsori licino cōmiserit. Est ꝛ anticyra ciuitas iuxta Cirrham in phocide regione in corinthum conuersa sinum: ab anticyreo q̄dā Herculis ętate Caparissus ab Homero dicta.

Antipater: penultima correpta nomen ꝓprium poetę. Sidonij. Fuere ꝛ alij hoc nomie vocati. Hic antipater nobili epygrāmate in sapho decimam inter musas eam coaptat.

Antinous egypti ciuitas ab Adriani Amasio sic dicta vt scribit Hieron. lib. contra Iouinianū.

Anteus gigas libycus quē Hercules occidit: hunc fabulę fingūt quasi filius terrę fuerit: propter qō cadēs in terram fortior soleret assurgere.

Antheus cum h. vnus fuit ex Eneę ducib⁹. Virgilī⁹. Anthea sergestūq̄ vocat.

Antipathea: discordia sicut Sympatea concordia nobilium vt docet Plī. lib. xxviij. ὑπάτου consul.

Antypathus latine proconsul.

Antonomasia cum accentu in penultima dici potest ꝓnomine. i. vice nominis positio. Diome. Antonomasia est vocabulum qō sine nomine positum loco eius fungitur: vt est Arma virumq̄ cano: vbi intelligitur Eneas. Fit autem tribus modis. Ab animo: vt magnanimus anchisiades. i. Eneas. A corpore: vt ipe arduus. i. Polyphem⁹. Extrinsecus: vt Infelix puer atq̄ impar cōgressus Achilli: hoc est Troilus: inde antonomasticos denominatiue.

Antiochus nomen ꝓprium regis Syrię Seleuci regis filij. Fuere ꝛ alij Antiochi Syrię reges. Fuit et alius Anthiochus Ascalonita philosophus Ciceronis Brutiq̄ ꝓceptor.

Antiochia vrbs in Syria quę prius Metropolis Epiphane ꝛ reblata ab alijs Theopolis: hoc est dei ciuitas appellata. Hanc Seleucus nicanor in suorum memoriam condidit olympiade. cxix. quam orontes fluuius interfluit ab occidētali regione: lauat menia eius farfar fluuius. Alia est antiochia ad persicus littus ab Antiocho cui sorther cognomen fuit condita Ab Antiochia fiunt adiectiua Antiochenus ꝛ Anthiocensis.

Antoniorum familia Romę nobilissima vetustissima q̄ fuit: vtpote quę ab Antone Herculis filio ꝛ nomi nata ꝛ oriunda prodit.

Anthropus penultima producta. Nam grece ἀνθρωπος ὁσιαρω καὶ τροπη latine homo dicit.

Anthropophagi populi Scythię qui humana carne vescuntur φαγω enim comedo significat. Hi populi sunt ad orientem ac septentrionez Massagetis: ꝛ circa hos tristissima solitudo ꝛ mare quod Tabin vocant.

Anthropophormitę dicti sunt qui simplicitate rustica deum habere membra arbitrantur. Unde ꝛ anthropophormitica hęresis.

Anthraces penultima producta: latine carbones. Anthraceus carbonarius. Anthracia pruna. Anthracinus color niger: a carbone q̄ carboni similis sit: siue q̄ huiusmodi color sit ex tritis in mortario carbonibus. Var. de vi. pa. Propinquę adolescentulę ꝛ iam anthracinis proximo amiculo nigello capillo demisso sequūtur luctū. Rursus Anthrax sicut scribit Hieronymus ad Dama. genus est lapidis fulgidi atq̄ lucentis quem nos carbunculū interpretamur: ꝛ quē in duodecim lapidibus inuenimus.

Antlia e. machinula ad hauriendam aquam excogitata. Nam ἀντλειν latine haurire dicitur. Var. Cura laboratas antlia tollit aquas. Et Festus antlare haurire a greco ἀντλαω καὶ ἐρθεν το ἀντλημα καλεομεν descendit. Liuius. Flozem antlabant liberi ex carchesijs.

Antrum: crypta latine specus vel cauerna quasi atrum vt inquit Ambro. lib. Hexa. q̄ atro inhorrescat situ atq̄ offuscatione tenebrarum. Nam antrum vocant ingentem quandam concauitatem in vrbem ductam sed miror cur tantus vir dictiunculā etiam puerilis manifestā grecā το ἀντρον του ἀτρου latinam esse voluerit: neq̄ fudaz citare aut alios greços oportere. Est etiam nomen fluminis in Britannia.

Antus animal: de quo Plinius lib. x. scribit q̄ equoruz hinnitus imitetur.

Anubis: penultima ꝓducta genitiuū facit anubis vel idis ꝛ lingua egyptiaca dicitur canis in cuius forma colebatur Mercurius vt inquit Ser. Virg. Omnigenūq̄ deū mōstra ꝛ latrator anubis. Ouidius sine titulo. Per tua sacra precor: per anubidis ora verēdi Dio. scribit anubim filium fuisse Osiridis qui canem gestabat tanq̄ armorū insignia. Exquo egyptij canē venerant ꝛ anubim deū canino capite effingunt.

Anxius sollicitus mestus ab ἀγχω ui ἀγξω Unde anxietas et anxietudo de quibus supra.

Antifer. penul. correpta quasi angorem anxietatemq̄ ferens. Cice. lib. ij. Tuscu. Nunc dolorū anxiferi torquent vertices: nunc serpit ardor.

Anxirus penultima correpta dicit quasi absq̄ rasura ab α sine ꝛ ξυρευω rado. Nam imberbis a Campanis colebatur Jupiter. n interponitur ad euphoniam vt αμβροσια.

Anxor tam mas. q̄ neu. gene. vbs est quam olim Trachinam nunc Tarracinā dicūt Var. Siue salutiferis candidus anxur aquis. Hora. Milia tum prętria repsimus atq̄ subimus Impositū saxis late candentibus anxur. Dicitur autem anxur: vt Seruius docet q: illic colebatur Jupiter anxurus quasi ανευ id est sine: ꝛ ξυρος nouacula q: barbā nunq̄ rasisset

Anyger ꝛ anygrus fluuius thessalię. De quo Ouidius Fundit anygrus aquas.

Anypodetos ανυποδητους greci vocant qui pedibus sunt nudis.

A ante O

Aonia regio Thracię ab Aone rege Neptuni filio dicta: quem factione suorum ex apulia pulsum in Boetiam tradunt venisse: ac de suo nomine montanam regionē Boetię vocitasse Aoniā Aonesq̄ eius montes dicūtur. Hinc Aonius aonia um. Ouidius. Separat aonios acteis phocis ab aruis. Similiter Aonides patronymicū a possessiuo. Iuue. Aptusq̄ bibendis fontibus aonidum.

Aorsi populi nō procul Jaxarte fluuio: qua in hyrcanū mare influit vt inquit Ptolemeus. Alios Plinius in Europa collocat aorsos. Scribit Strabo Aor-

sos thanaum accoluisse.

Aornos: fuit petra apud Indos pceps z inuia: monumentis historicoꝝ celebrata quasi auibus inaccessa. A enim priuatione significat ορροσ auem. Scribit Plut. Alexandrum cum intellexisset hanc petraz teneri ab homine meticuloso dixisse: nunc locus iste facillimus est captu.

A Ante P

Apamea: insula est a Tygri fluuio circūfusa sic dicta vt scribit Plinius ab Antiochi matre. Est et Apamea bithynię oppidū: quā Nicomedes cognomēto Epiphanes Prusij regis filius de matris Apames noie Apameam vocari voluit. quę Myrlea a myrlo colophoniorū duce dicebatur.

Apamia cum i vbs minoris asię est: z vna phrygiarū vrbium maxima fuit. Urbs fuit nomie Celenis qua destructa Anthiochus soter homines trāstulit in eā quę postea Apamia dicta est z vrbem appellauit de nomine matris Apamie Artabazi filię quę Seleucho nicanori nupta fuit. Est z alia vrbs eius nominis in parthia.

Apagesis pe. cor. aduerbiū grecum comicū familiariter corripientis est qđ significat abduc si vis z remoue. Apul. Apagesis iam cruentos deos.

Apanthropos penulti. producta: latine inhumanus dicitur. Apanthropia inhumanitas.

Apella dici potest sine pelle. Quo noie vocati sunt iudei circūcisi. Hor. li. Ser. Credat iudeus apella.

Appelles is: vel etis ꝑm Priscianū nomen pictoris eximij patria Col. qui oēs prios genitos futurosq; postea superauit: z picturę plura solus prope contulit q̄ ceteri. Fertur Alexandrum macedonē a nullo pingi voluisse q̄ ab appelle. De hoc Ouidius. Si nūq; Venerem Cous pinxisset apelles: Versa sub equoreis illa lateret aquis.

Apenninus per duplex nn. a penna quę est summitas Vel apeninus cum oe diph. vt scribit Ser. quasi alpes pęni quem Annibal primus superauit. Hic Italiam diuisit incipitq; a Genua z supra carnos incumbit. Liuius lib. xxi. Penninū dicit disputans.

Aper porcus syluester: ab αφροσ spuma q spumam ore emittat. Vel dicit̄ a feritate quasi asper q hirsutus sit: seu q in locis asperis habitet: vt inq̄t Var.

Aperio: ex ad z pario vt inquit Prisc. abiecta d. qz ad sequente p. nunq; abijcitur. Et significat patefacio Terētius. Fores aperi. Habetq; a cor. Iuue. Protulit vt mons est et aperta palluit agna. Quandoq; detego: Hinc Macro. ait Iuniores solitos esse non tam honoris q̄ valitudinis causa maioribus caput aperire. Statius. Sic fatus apto ense vocat socios. Per translationem aperire ponitur pro exponere. Plau. Age iam: z hoc enigma aperi nobis. Item pro nudare. Lice. Verentur enim: ne si quo casu acciderit: vt partes corporis quędam aperiantur: aspiciantur non decorę. Item pro vulnerare. Iuue. Fuste aperire caput cādelam apponere valuis. Huius verbi cōposita sunt adaperio: qđ est valde aperio. A quo adpertile penultima correpta qđ aperiē vel aperiri pōt vt versatilis aris qui versat̄ vel versari potest. Ouidius de tris. Apicis a dextra latus hoc adaptile tauri Eraperio: foras vel valde aperio.

Apesus untis. montis nomen est qui nemeę supiacet: vbi Theseus Ioui primū operatus creditur. Dict⁹ ab heroe. cui Aphesas nomen erat. Pap. Mons erat audaci seductus in ethera dorso Nomine lernei dicunt apesunta coloni Gentibus argolicis olim sacer. Ab hoc monte apesuntius Iupiter dictus fuit.

Apes vel potius apis in noiatiuo singulari Col. lib. x. Nam quāto grandior apis atq; rotūdior tāto peior. Ouidi⁹ li. xiij. Beta. Non apis inde tulit collectos sedula flores. Hoc nomen compositū existimāt plerię ab a sine z pes: q sine pedibus nasci videatur id genus volucris. Dicente Virgi. Trunca pedū primo. Sed cū non seruet analogiā: sicut cętera cōposita: Bipes edis: tripes edis: compes edis: magis simpler iudicandū est. Creātur apes ex bobus sicut scabrones ex equis: fuci ex mulis: vespę ex asinis

Apis idis: vel apis apud egyptios bos dicitur qui z ꝑ numine colitur. Luc. Et sacer in cineres magni mactabitur apis. Hinc etiā dictus est serapis: a quibusdam Osiris. Aug. lib. xviij. de ciuita. dei. Rex argiuorū apis nauibus transuectus in egyptū cū ibi moriuus fuisset fact⁹ est Serapis: omniū maximus egyptioꝝ deus. Nois autē huius cur nō apis etiaz post mortē/sed Serapis appellatus sit/facillimā rationē Varro reddit. Quia em̄ arca in qua mortuus ponit̄ qđ oēs iam sarcophagū vocāt. σοροσ soros dicit̄ grece/z ibi eū sepultū venerari cęperunt ꝑiuſq; templi eius esset extructum velut sorosapis vel sorapis primo: deinde vna littera vt fieri solet cōmutata serapis dictus est. Ille autem quē mirabili vanitate decepta egyptus in honorē eius diuitijs affluēt⁹ alebat qm̄ eū sine sarcophago viuū venerabatur apis nō serapis vocabatur: Quo bouę mortuo quoniā quęrebatur et reperiebat̄ vitulus coloris eiusdem: mirum quoddā z diuinitus sibi procuratū esse credebāt. Est etiam apis vicus in aphrica: quia nobilis religione egypti locus esset.

Apianus a um. quod apes auide sumūt. Unde apianę vuę dictę sunt q̄s vt inq̄t Col. muscę infectantur: nūc vulgo a muscis muscatellę dicunt̄. Hęc sticā vocāt etiam a quodam sapore quasi castorio. Plī. lib. xiij. Apianę apes dedere cognomē ꝑcipue eaz auide.

Apiarius qui curat siue qui possidet apes. Plī. lib. xxj. Prouētū em̄ sperāt apiarij large florescēte thymo.

Apiariū: locus vbi apes cōsident: hoc est vbi aluei apū tenentur: qđ melisson a melissis: hoc est apibus etiaz z mellariū nominat̄. Col. lib. x. Non est dubitandū quin ędificio iunctū apium maceria circūdemus sed in ea ꝑte quę tetris latrinę sterquilinijq; z balnei odoribus libera est.

Apiculo diminutiuū: parua apis. Plī. lib. vij. Quadrigam ex eadem materia quaz musca integeret alis fabricatam z nauē quā apicula pennis abscōderet. Dicitur z apecula ab apes noiatiuo quę merops etiam vocatur. Virg. Meropes aliqz volucres.

Apiastra illa auis dicitur quę apes comedit.

Apium herba folia habens petroselino simillia sed maiora ex qua fiebant apud antiquos corone victoriū⁹ sacri certaminis Memeę. Iuue. Gaudētis fędo peregrina ad pulpita saltu Prostituit graiqz apium meruisse corone. Ab apij etiā nū corona quā A. Apius in achaia meruit: apioꝝ gentē Rome esse cognomiatā legimus. Quidā hoc nomen ab Apice deducunt qz antiqui apices capitis apio coronabāt. Mancherbam greci Selinon dicunt: cuius multa sunt genera. Qđ em̄ sponte in humidis nascitur Meleoselinū dicitur ελοσεμ dicitur palus: vno folio est nec hirsutum: quod in siccis hipposelinuz quo equi libenter vescuntur: pluribus foliis est simile beleoselino. Id et petroselinum z olusatrum siue olisatrum nuncupatur. Tertium oreoselinū quasi montanū apium cicutę folij radice tenui.

Apiastrum herba est quę a melissis melissephylon appellatur. hoc est apiū folium. Et a melle dicitur melitena. nullo magis flore gaudent apes.

Apicę oues dictę sūt q̄ nō amplo corpore sint nec multam lanam habent circa corpus totum.

Apia via Rome ab Apio claudio sic vocata.

Apinę: penul. cor. nuces vocantur: quę cutez verius q̄ putamen adeo mollem habent vt simul mandant.

Apina arbor quasi minime pinus: quę pinus picea dicitur q̄ pice potius q̄ pino similis sit. Apina etiam tricaq̄ duo oppida apulię fuerunt: quę Diomedes euertit Tantali ignominia vt in prouerbio ludibriū transierint. Quoties eū rem nullius pręcij ostendere volum⁹ Apinas t tricas noiamus. Var. Sint apinę tricęq̄ t si quid vilius istis.

Apidanus penultima correpta fluuius thessalię. Luc. libro. j. Jt gurgite vasto Apidanus nunq̄q̄ celer ni si mixtus enipheus.

Aper proprię virga in summo flaminis pileo: in cuius extremo modica lana est: qō primū constat ad albam Ascanium instituisse. Plerūq̄ tamen sumit̄ pro summa verticis parte: q̄ longe sit a pedibus. Aliquādo etiam pro cęli siue galeri: seu montis aut litterę summitate: Pro distinctionis nota: Pro honore vel pro aliqua re cuius summitas est acuminata Colu. li. v. Eiusq̄ velut aper pronus iminens mucro vocatur. Ponitur et pro sacerdotū seu pontificum insula quā vulgo mitram vocāt. Val. libro. j. Jt sulpitio intersacrificandum e capite aper prolapsus eidem sacerdotium abstulit. Cicero p̄o transtulit ad authoritatē magnā. Aper inquit senectutis est authoritas quanta fuit in. M. Celio Metello.

Apiculus diminutiuū paruus aper: quod et apiculum dicitur. Festus. Apiculum filum quo flamines velatum apicem gerunt.

Aperabo: intestinum sanguine plenum: admixto pingui sic dictum q̄ in summitate quiddam quasi in capite apicem habet.

Appion nomē fuit grāmatici celebris qui vt Sen. scribit sub C. Cęsare tota circūdatus est grecia.

Apheresis: penultima correpta: t antepenultima cum ae diph. dici potest abscissio. Figura quę a principio dictionis litteram vel syllabam aufert: vt pone metū pro depone. ἐξ απο καὶ αἱρῶυμαι πεισ φκα/ τα τὴν Δασειαν αποβλητου τουο.

Aphrica: regio ab α sine t φρικη frigus quasi sine frigore. Hanc tertiā orbis partem plerięq̄ dixerunt.

Aphros latine spuma. Inde aphroditem Venerem dicimus quia de maris spuma concepta fert. Aphro nitrum: spuma nitri. Aphrodisia dicuntur venereę voluptates.

Aphilos pe. cor. dicitur qui nullum habet amicum.

Aplanes penul. produ. dicitur non vagus inerrabilis. Macro. lib. j. de sum. Dicenię eglum quod aplanes sphęra vocitetur partem vnam: septem p̄o sphęras quę vagę nominantur.

Applodo is pe. produ. Vide in dictione plodo.

Apluda pe. prod. a quibusdam interpretatur furfur: a quibusdam sordibitionis genus liquidissimū. Plinius docet Appludam vocari purgamenta milij t panici t sisamę: cum in frumēta palea ducatur. Dicta appluda ab applodendo q̄ propter tenuitatē (quia minutissima est) spiritu deiciatur. Venius. Me hercle appluda est hodie q̄ tu leuior.

Apocalypsis latine reuelatio. Ex απο quere in cōpositione significat t καλυπτω velo.

Apocope pe. cor. Amputatio. Ex από quę re vel ab: t κοπτω scindo amputo. Figura qū vltima littera vel syllaba tollitur: vt peculi pro peculij.

Apocryphus a um. pe. cor. latine absconditus secret⁹. Ex από quę exaggerat rem et κρυπτω abscondo. Illa p̄o scriptura dicitur apocrypha: cuius occulta origo est t in qua licet inueniatur aliqua veritas: tū propter multa falsa nulla est in eis canonica veritas.

Apocrisarius latine dici potest responsalis. Ex από κρινο μαι quod significat respondeo. Et ponitur p legato. Apocrisis responsum.

Apodixis euidens probatio: demonstratio siue experimentū. Unde Apodixes grāmatice vulgo dicuntur geometricę probationes. Ambro. Crudelissima omnium fęminarū ad filium meum volusti apodixen tuę artis magicę demōstrare. Bel. Apodixis apodixim vtriusq̄ callens cum ea quę dubia aut obscura sunt q̄ ea quę ambigua non sunt illustrantur: sed cum in lingua cōmuni scribatur Δεικνυμι demonstro per ει in principio και μι Δειξω. Locus ille debet emendari apodeixis per e in penultima.

Apoditerium latine spoliatorium: Locus in quo loturi aut sudaturi vestes deponebant: quas capsarij seruabant. Nam απο Δυειν exuere dicitur. Pli. ad Apollinarē. Inde appodyterium balnei laxum t hilare excipit cella frigedaria: i qua baptisteriū amplū atq̄ opacum Δυρω και Δυω ingredior quasi vestē ingrediamur απο priuat. i. ex veste exeo.

Apologus penul. cor. Fabula in qua bruta animalia loqui introducūtur. Nam est quędam ex humilibus rebus composita forma ac species: ad videndum quę t apologato dicitur.

Apologia rīsio vel satisfactio defēsio: seu excusatio q̄ t apologeticō t apologema atis dr. Ān apologeticę liber. i. satisfactiōalis. Hiero. ad Pamma. t Oceanū Quis prudentior/ doctior/ eloquentior Eusebio et Didymo assertorib⁹ Origenis inueniri potest: quorum alter sex voluminibus Ιασ απολογιασ id est defensiones scribens ita eū vt se sensisse p̄firmat.

Apolatiço apolatiças: contemno. Plautus in epidi. Auxilia mihi et suppetię sunt domi apolatiço inimicos omnis.

Apophoretum ἀποφορητόν penultima producta munus quod dari solebat saturnalibus: quē morem hodie quoq̄ seruamus mense decēbris in natali saluatoris die. Suetoni⁹ in Domi. Dabat sicuti saturnalibus viris apophoreta ita per kalendas martias fęminis. Idem in Cal. Agitato citbio comessatione quędam in apophoretis in tres sestertium contulit. Dicta apophoreta αφορεω q̄ ab his q̄s salutabāt referrent̄ ἀποφορειν eū mō auferre mō referre significat. Apophoreta etiam dicuntur vasa a ferendo. Atheneus. Vasa quę conuiuis apponebātur vt secum ea ferrent: donoq̄ haberent ἀποφορητα vocabant.

Apocatastasis ἀποκαταστασισ latine instauratio. Apocatasticus instauratus.

Apophasis: penultima correpta: negatio: abnuentia. Ex απο re t φασισ responsio apophatica negātia.

Aposiopisis penultima correpta a Cicerone dicitur reticentia a Celso obticentia: alij interruptionem appellant quod est sileo vel taceo. Nam est q̄s intercęptum silentium. Figura indignantibus familiaris in qua verbum extrinsecus subintelligitur. Virgilius. Quos ego? deest enim punā vel quid simile.

Apotheosis penultima producta: consecratio seu deificatio. Ex απο quę ab indicat t θεωσισ diuinitas: quasi a diuinitate procedēs. Unde Ser. in daphnin apotheosin dixit relationem in deos cum. s. hominē inter deos numeramus apotheoo deifico.

Apodes penultima correpta aues quędam q̄ careant vsu pedum. Alio nomine Cypselli dicuntur ex hyrādinum genere: volant plurimum/ nidificant in scopulis atq̄ in editioribus domibus. Quies eis nisi in nido nulla: aut pendēt aut iacent. Plinius libro. x. Plurimum volant quę apodes vocātur quia careant vsu pedū. Huius noiatiuus singularis est apus apodis.

Apollo apollinis t Apollos. Apollo p̄m grecam declinationem: creditus fuit deus quem greci etiam φοιβον hoc est solē appellāt. Cui vt Macrob. inde

varie fuerunt potestates. Mā fuit author carminis: pfes varicinij: sagittandi peritiā habuit: artē medicinę percaluit: et chorde vocalis. Idez dicit liber q libere peruagef per aerē. Dictus apollo ab a. sine: et polli multi q solus ipse luceat.

Apollinares ludi qui in honorem apollinis fiebant. Et apollinaris nomen ꝓprium.

Apollonius nomē philosophi alabadēsis/siue Tianei qui rhodijs vixit. Mā ꝛ rhodius appellatus est. Hic dictus est a Sueto. clarissimus dicendi magister sub quo vt Plutarchus scribit Licero ꝛ Cesar condiscipuli fuere. Hic Pythagoricus philosophus dum Ephesi vitā ageret: ꝛ forte i multitudine disputaret per eā horam qua domitianus interficiebatur desit⁹ et elinguis stetit. Tum autē exclamauit Euge Stephane pulchre: Stephane pcute peccatorē: pulsasti: vulnerasti: et interfecisti.

Apollonia ciuitas Epiri corinthiorū colonia: optimis olim instituta legibus: vulgo his tēporib⁹ Vallonia noiaf. De hac Stra. Condidere apolloniā corinthij Corcysteiq; ab Ieante fluuio stadijs decem a mari seraginta. Est et Apollonia inter insulas thracię cis Istrum amnem locata.

Apollodorus nomen ꝓprium pictoris excellentis: ꝛ nomen oratoris pergameni.

Apoliydes penultima producta: latine deperditi dici possunt απολλυμι pereo.

Aponus penul. correp. fluuius seu fons calidis aquis: haud lōge a patauio. Vel vicus vbi balneę sūt. Lu. lib. vj. Colle sedens aponus terris vbi fumifer exit. Atq; anthenorei dispergit vnda timaui. Apona aūt non tam: quia contra morbos sint dicunt: q; citra dolorem vllum afferant remedium. Unde patauini quoq; fontes appellati sūt aponi: vt Cassiodoro placet ἐξ ἀστηρίκησ καὶ πορος τοαλγοσ καὶ μοχθισμοσ.

Apophthegma atis. acuta responsio ἐξ ἀπὸφθεύγεσθαι.

Apoplexia siue apoplexis subita percussio: quam sequitur mors ἐξ ἀποπλησω. μ. αποπληξω ictus consterno.

Apoplectici sunt quos dicimus attonitos quorū videlicet et corp⁹ et mēs stupet ictu fulminis aut morbo. Hie. in chronicis. Valentinianum subiti sanguinis corruptione mortuū scribit: quę grece apoplexis vocatur. Persuasum autē vulgo est cū quis repentina morte corruit: euenire id gutta sanguinis e capite in cor delata. Quod q̄dē et Spartian⁹ Capitolinusue iam tunc credi passim demonstrat.

Aporia/penuria indigentia. Nam ἀπόρος aporos indigens et paup dicit. Aū apud ecclesiasti. Aporia hominis in cogitatu illius.

Aporior aris. conuicior/et quasi paup abijcior.

Apostasia cum accētu in pe. elongatio/defectio/rebellio. Apostata siue apostaticus rebellis. Hier. Missi venerit discessio primū quod grece dicit. αποστασια ἐξιστημι. μοσησω.

Apostato as. penul. cor. rebello. Cypri. ad Cornelij. Interesse debet inter eos qui velut apostatauerunt: et ad seculū cui renūciauerāt reuersi gētiliter viuūt: vel ad hęreticos transfugę facti cōtra ecclesiā pernicialia arma suscipiūt. Hinc formauit nomē verbale. Hierony. in ezechiele. Mitto inquit ego te ad gentes apostatrices.

Apostema atis. penultima ꝓducta. ἀποσημά vomica est quę ꝛ suppuratio a latinis cū cōcursus mali humoris in aliqua parte corporis factus est. Sz propie ἀποσημά spatium distantia ἐξ αφισημι. μ. αποστησω.

Apostolus latine missus: siue nuncius dicitur απο/στελλω mitto.

Apostrophe penul. corre. dici potest cōuersio. Figurā cum ad aliquem per secundā personam fit cōuersio: vt Te nūc alloquor africane/cui⁹ mortui nomē splendori ac decori est ciuitati.

Apostrophus accent⁹ collisiuus in fine alicui⁹ dictiōis denotās vocalē ꝑcedētis dictiōis elisam ꝓpter hiatū: vt αφωρ αποαμβροσιου καλεπιρου.

Apotheca: cella vinaria. Ply. Vina i apothecis canis ortu mutantur. Proprie tamen est in qua vinum et conseruatur et venditur. Item tantum pecuniarum detinent vini apothecę: nec alia res maius incrementum sentit. Apud iurisconsultos accipitur pro quodam obligationis genere.

Apotamia: maior pars semitoni quę a latinis discissio potest dici ἐξ απο καὶ τελιρω ερθερτομη.

Apozima: aquā cocta cum varijs condimentis.

Apozimenos: greci vocant eos qui e corpore⁹ sordes detergunt quasi distringentes.

Apparo as. penultima correpta significat ad dignitatem quandā ac pompam me apto. Licero lib. iij. de Orat. Illa quę in apparatu fori appellanē insignia. Preparo vero anteparo quę vtilia mihi fore credo. Idem lib. j. offi. Facile totius vitę cursum videt ad eamq; degendam ꝓparat res necessarias. Et q̄q̄ apparatus videatur vtrunq; significare: vt apparatus belli quasi preparatio: id tamē potius est et quadam consequētia q̄ proprietate. Nam vt dicimus naues non modo instructas/ sed etiam ornatas: quia vt instructiores ad bellum: eo pulchriores sunt ita apparatum belli vocamus quę ad bellum quodaz decore et ornatu aptantur.

Appareo es. penul. p. significat video. Virgē. Apparet liquido sublimis in aere nisus. Et apparere ē de improuiso se ostendere. Cice. Cum equites Antonij apparuissent. Itē Obedire et presto esse ad obsequium. Virgē. libro. xij. De Iouis ad solium seuicq; ad limina regis Apparent. Hinc

Apparitores dicti sunt q̄ appareāt ꝛ presto sint ad obsequium qui et stratores dicunt: vt sunt hi qui magistratibus circūstāt parati ad obsequendū. Quādoq; apparitores tabellariorū officio fungebant. Habāt eīm comes magistratibus qui ꝛ salarium a repu. licet paruū accipiebat. Cice. in Ver acti. v. Tuus apparitor parua mercede populi conductus.

Apparitura ipsum ministeriū: scribit Suet. lib. de grāmaticis. Obtulit apparituram fecisse magistratib⁹ significās eū fuisse apparitorē ministrūq; magistratū.

Apparitio: ostēsio quę grece epiphania dicit. Et apparitio pro ipsis apparitoribus accipit qui ꝓsto sunt. Ambro. Missa apparitione cū ingenti strepitu suis eam tribunalibus ꝓcepit sisti.

Apparitorium dicit ome id qd̄ paratur/vel adiutorium.

Appello as. nomino. Licero. Pub. Scipionem qui primus africanus appellatus sit. Itez appellare est comiter seu familiariter nominare vocare. Ouidius libro. j. fas. Iamq; potens misso genitorem appellat amico Suet. in Cesa. Appellatisq; de repu. patrib⁹ id est nominatis vocatisq;. Itē inuitare. Unde Ulp. de iniurijs. Appellare est blanda oratione alterius pudicitiā attentare. Ambrosius. Per seipsum ꝛ per notos et per affines cepit aures virginis appellare. Interdū pro appellare. Afra. Appellat huc ad molem nostram nauicula. Interdum ꝓ aduocare. Unde appellatus dicitur ad quem facta est prouocatio. Quintilia. Appellabatur a creditorib⁹. s. vt solueret debitū. Interdū est post sententiā tanq̄ male latam contra aliquē agere. Unde Ulp. Qui appellat maiorem iudicem debet appellare. Dicimusq; appello principem et ad principem.

Appellare ex aduerso est nomina per antistrophen imponere: vt qui herbā illā omni duricia carentē holosteon vocauit quo significat tota ossea.

Appellatio aduocatio/siue prouocatio. Et appellatio vt docet Ser. est vt propria nomina: vt hic Lato ille Brutus: vocabulū est quo res inanimales enūciant. Nomen est quod deus vel homo.

Appello is.per geminum pp.appuli:appulsum significat ꝓduco vel adduco: vt cū e pelagis quis ad littus accesserit: vt ille appulit ad portum vel in portū vel portui. Cic. Hinc me digressum vestris deꝰ appulit oris. Hinc appulsus us. ꝓ accessu pecoris ad aquā. Iureconſ. Totum corrumpat pecoris ad aquam appulsū. Quādoq; appellare significat apponere dirigere:et animū ad aliquid agendū intendere. Teren. Postq; poeta animū ad scribendū appulit.i.posuit. Plau. in Asi. Argenti viginti minę me ad mortem appulerunt.i.adduxerunt.

Apello is.per simplex p.apuli apulsum:ex a & pello significat amoueo: vt apulsus ab vrbe.i.amotus. Sūt tñ qui putent aspello nō apello scribi debere cōponi ex abs:seu ab s.in b.mutata:sicut fit in aspoꝛto: quod ꝑm Priſ. nō ab a cōponi: ſed ex ab et b.in ſ. ꝓuertit ne ſi apporto & appello dicaꝫ ex ad compoſita exiſtimēt. Nam ita in captiuis Plauti legit. Hic eſt ille dies nulla vitę ſalus ſperabilis eſt mihi necꝫ exilium exitio eſt:necꝫ adeo ſpes quę mihi hūc aſpellat. Et in Amphi. Inde optime aſpellam virum.

Appendo is.di.ſum.ſuſpēdo: quaſi ad aliquid pendo: vt appendi vuam ad tigna. Ply. Atq; vuas iam maturas ad ſolem appendere:et appendere eſt ad ſtateram lancēq; pōderare. Cic.in Anto. Vt iam appendatur pecunia non numereť. Conſtruit quādoq; cū duobus accuſatiuis. Hiero.in lib. Heſi. Appendit pecuniam quā ephron poſtulauerat quadringentos ſiclos probatę monetę. Item appendere ſignificat iuxta dare. Lact. lib.iij. Scilicet & aurū appendere debuit tanq; ꝓmortuo Hectore. et appendere adiūgere. Unde appendix.

Appendeo es.iuxta ſeu ad aliquid pendeo.

Appendix dicitur quod alij adiūctum eſt: quaſi ex alio pendeat. Vulgo pengice. Cic. in Horten. Vidit qđ videndum fuit appendicem animi eſſe corpus. Eſt & appendix genus ſpinę.

Appeto is.penul.corre.ardenter cupio:& tam in bonū q̄ in malum ſicut expeto capitur niſi q̄ in expeto maior vis eſt ꝓpter ex: quę maximam in ſe vim cōtinet: vt apud Curtium. Uerebat inter cupiditatem pudoremq; & quo modeſtiꝰ qđ expectabat appeteret pernicatius oblaturos eſſe credebat. Fallūtur itaq; qui differentiam aſſignant inter appetere & expetere dicentes:expetere cū ratione eſſe:appetere q̄libercūq;. Expeto bona ſaneq; honeſta. Appeto vero ex quo appetitꝰ quę ē immoderata cupiditas: Quod cōſtat falſum in vtroq; quādo oſtendere licet & appeto ad bona atq; honeſta auctores vſos fuiſſe: et expeto ad inhoneſta atq; mala. Cice. Caſio Debis quę ꝓpoſu eram confirmatio noſtrę amicicię de qua pluribꝰ verbis nihil opus ē: tu puer me appetiſti: ego aūt ſemp ornamento te mihi fore duxi. Idē lib. quarto. Tuſ. Quoniā quę vt bona natura appetimꝰ/ ſic & a malis natura declinamus. Et Augu. lib.ij. de ciuitate dei. Non deorū p̄cepta ſunt: ſed hominum inuēta qui vt cunq; conati ſunt ingenijs acutiſſimis p̄diti ratiocinādo inueſtigare quid in rerū natura latitaret: quid in moribus appetendum eſſet atq; fugiēdum. Hie. contra Virg. Rara virtus eſt nec facile a multis appetitur. Cyprianus ad preſbyteros. Quid cupidius appetere? quid magis velle ac tenere non ꝓuenit q̄ vt radicibus fortius fixis & domicilijs noſtris ſuper petram robuſta mole ſolidatis inconcuſſi ad procellas & turbines ſeculi ſtemus. Idem in malū. Nec periculum ſui appetat quę ad meliora & diuina ſe ſeruat. Quod aūt expeto etiam ad voluptates: et qūq; ad maximū malū pertineat. Cice. oſtendit lib.j. offi. Expetunt diuitię tum ad vſus vitę neceſſarios: tum ad perfruendas voluptates. Aug. Mouimus q̄ mens humana in diuerſis mūdi huiꝰ illecebris & cupiſcētijs deuicta fugit laboꝛē: expetit voluptatē. Ad maximū malū. Cice. in Piſonem. Si me quidē etiā pœnas expetiſtis quibus ꝓiuratorū mentes mortuorū expiaretis.i.requiſiſtis/ſiue flagitaſtis. Hier. ad Euſto. Et deuorato Juda:ad cribrandos apoſtolos expetiit poteſtatē. Nā expeto qđ ē maioris vis ſi in malā ſumaſ partē:eo magis a ratione deficit: et capit̄ pro ſumo ſiue requiro. Ideo cū ablatiuo ꝓſtruitur: ſicut apud Quinti. lib.x. Excogitatiōe rerū exemploꝝq; quibꝰ in primis inſtructus debet eſſe oꝛator ne omnia teſtimonia expetat a litigatoꝛe. Aliquādo tamē pro requiro ſiue deſidero ſolo accuſatiuo cōtentum eſt. Plau.in Caſi.prologo. Nos poſtq; ppli rumoꝛē intellexim⁹ ſtudioſe vos expetere Plautinas fabulas.

Appeto vero p̄ter eam quā p̄dximus ſignificationem ponit̄ pro adeo: q; ſicut dicimus adeo pretoꝛem ita appeto p̄toꝛem. Interdū appetere ſignificat inſtare/ appropinquare. Ceſar. lib.vj. Dieſq; appetebat ſe/ primus quē ad diem Ceſar ad impedimenta reuerti ꝓſtituerat. Liu. Ubi mox appetit ꝓpe riuos aquaſ ſine munimento paſſim ferarū ritu ſternunt. Idem Jam ver appetebat. Interdū vulnerare. Idē lib. vij. Leuans ſe alis os oculoſq; hoſtis roſtro & vnguibꝰ appetit. Hiero. cōtra Ruſi. Ab alio appeteris et illi tergū obuertēs quieſcentē cōtra te prouocas. Idem ad vitalē appetere quaſi ꝑ amoꝛe poſuit cū inquit. Impendio p̄coꝛ vt in amoꝛe quo nos appetere cepiſti: ad finē vſq; perdures. Ab Appeto fiunt appetitoꝛ: appetitꝰ: et appetētia: & appetitio ꝓ deſyderio. Ply. lib.xix. A ſtomacho faſtidiū auferūt. ſibiq; appetitiam faciunt lactucę.

Applaudo pedē eſt pede terrā quatio: quod fieri ſolet in deriſum Hier. cōtra Jo. epiſcopū. Et q̄q; torquatis oꝛatoꝛibus capillos: applaudatis pedem: fidē eccleſię apertiſſimę confiteboꝛ.

Applico as.penul.coꝛre. aui.atum. et applicui citum. ſignificat appello/adiungo/adnecto: et cōſtruit̄ cum datiuo vel accuſatiuo mediante ad. Juſti. lib.ij. Igitur cum Hercules ad littus amaçonū applicuiſſet. Virg. Quę vis inmanib⁹ applicat oris. Trāſfertur ad alia Cic. Apio Pul. Omnes vires ciuitatis ſe ad Pompeū deductū applicauerūt. i. adiunxerūt. Idem lib.j. offi. Itaq; ſe alij ad philoſophiā: alij ad ius ciuile: alij ad eloquentiā applicant. i. apponunt vel conferūt. Col. lib.v. Poterit ad hoc vniuerſa vinea ſub iugū mitti/ ſi tū prius trūco eſt applicitus. i. adiūct⁹. Cic. lib.ij. ad Heren. Qui in itinere ſe tam familiariter applicuerit. i. ſe ſociauerit. Teren. in Andri. Tū ille egens forte applicat primū ad Chryſidis patrē ſe. i. reducit vel recipit. Hier. in lib. Re. Et applicuit Samuel omnes tribus Iſrael: et cecidit ſors ſuper Beniamin. qđ eſt quaſi ad ſe venire fecit.

Appoſitus a.um. qđ eſt iuxta vel ad aliq̄d poſitū. Cic. in arte veteri. Gladiū ꝓpe appoſitū e vagina eduxit & illū alterū occidit. Aliqū ſumit̄ pro eo qđ eſt cōueniēs et ꝓpoſitū. Idē in codex. Eā ipſam ſcripturā in qua inerit illud ambiguū de quo querit̄ totā omnib⁹ partibus pertentare ſi quid aut ad id appoſitum ſit qđ nos interpretemur aut ei qđ aduerſari⁹ intelligat aduerſetur. Et lib.j. offi. Officiū eius facultat? videtur dicere appoſite ad perſuaſionē. Alias ſignificationes quere in dictione Pono.

Apuntiū. Italię regio inter Apuliam ⁊ Picenum: hęc etiā Samniū dicebatur vbi multi populi erāt. In ea ciuitates Aquila Adria Sulmo Ortona Arpinum Aquinum ⁊ multę alię.

Appume penul. pro. aduerbiū ab appimis quod est longe primus: vt scribit Gel. Unde appume significat imprimis/egregie/valde. Terentius in And. Id arbitror in vita appume vtile esse.

Approbus penul. cor. valde probus. Belli Et in versu est Cecilij poete Comici ‖Hierocles hospes est mihi adolescens approbus.

Apricus penulti. pduc. locus soli expositus: quasi sine frigore. ⁊ greco φρικη qđ horrorem significat. Ūñ etiā putatur aphrica dici. Uar. Aprica sit terra vbi feras violam et hortos facias ꝙ ea sole nutriantur: sed φ aspirata cōuertit in π suam tenuem. Apricus homo: et Aprica auis quę sole gaudet. Virgili⁹. Et apricis statio gratissima mergis.

Apricari est in aprico loco esse: vel aeris amenitate vti vel calescere. Uar. in ministeriis. Licet videre multos quotidie in hyeme in sole apricari. Plyni. libro xxvj. de columbis Apricantur alię scalpentes sese. Lice. in Lato: Ubi cūm potest illa ętas aut calescere vel apricatione melius vel igni: aut vicissim umbris aquisue refrigerari salubrius.

Aprilis mensis dictus est quasi aperilis ꝙ terrā aperat: quia verna temperie plantarū germina aperiant. Uel dicit aprilis quasi aphrilis ab αφρος spuma cū ex maris spuma nata sit Uenus.

Aprosopos penul. produ. latine impersonalis dicitur ⁊o προσωπον persona grece appellatur.

Aprus insula in mari adriatico adiacens liburnię: in qua ciuitas codē noie vt Ptol. lib. j. scribit.

Abſis idis. curuatura rotę testudo: vide i dictōe absis.

Aptus a. um. sicut lib. iiij. con. docet Aug. dicit qđ ad aliquid accomodatum est. Persius. Non ego cum scribo si forte quid aptus exit. Interdum aptum dicitur necessarium. Licero libro. iij. de fi. Ita ꝙ natura sumus apti ad totius consilia ciuitatis. Interdum elegans: vt apud eundem lib. ij. de Orat. Ita porro verbis est aptus et pressus: vt nescias vtrum res oratione: an verba sententijs illustrentur. Et de offi. Ut est pulchritudo corporis apta compositione membrorum mouet oculos. Interdum connexum. Virg. lib. iij. Georg. Ipsos e torquibus aptos iūge pares. Interdum adeptum. Uar. Ea omnibus ostendat quę bella aptus est. Huius compositum et contrarium est ineptus.

Apto as. cōuenienter aliquid rei alicui iungo seu accōmodo. Et ꝙstruit cū datiuo vel accusatiuo mediante ad. Lice. lib. j. phil. Cuius deniq; fortunę studia tam laudi ac gratulationi tuę se non aptarint. Amb. Ita ad mensurā corpusculi eius aptauerat indumentum et tam nimio fulgore conspicuū: vt nullus dubitaret hoc nisi manibus angelicis ꝓparatū. Huius composita sunt adapto et coapto.

Aptotum. penultima produ. dicitur sine casu ab α sine και πτωσις casus απο του πιπτω. μ. πεσο/υμαι πεπτωκα.

Apulia: italię regio mari hadriatico contermina inter dauniam ⁊ calabriā: quę ⁊ iapygia ab iapyge dedali filio qui eam regionez tenuit vsq; ad dauniam dicta est: huius nominis prima corre. licet Appulus illam producat et ob id ꝙ duplex pp. scribitur Apulia per simplex. Et secūda in Appulus sit correpta in appulia ꝓducta. Juue. Uendit agros sed maiores appulia vendit. Luc. lib. v. Appulus hadriacas exit garganus in undas. Hora. tñ ꝓdurit secūdā. Sz prius appulis iungeꝫ caprea lupis.

Ascen. Uersus iste mendosus Horatianus non est.

Apud prępositio est quę nunq; cōposita reperitur: apposita vero causalib⁹: qñq; locum denotat: vt apud Mantuā hęc scripsi. Qñq; personā: vt apud regem. Qñdoq; loci ⁊ personę pmunctionē: vt cognaui apud Pompeium. Sed cū ad personam refertur plerūq; familiaritatē significat nō dominiū: vt fui apud te. i. tecū/vel domi tuę. Uelius tñ locis seruit: vt apud forū te vidi. Ponitur interdū ꝓ in. Teren. in And. Apud forum modo ibo. Penes vero ⁊ potestatē et pſonā ⁊ dominiū. Quiō. lib. j. fas. De penes ē vnū vasti custodia mūdi. Qñq; etiā sine dño: vt fides penes auctores ē. i. apud. Relatū ad pſonā etiā interdū denotat vituperationē. Culpa videaꝫ penes patrē. Interdum laudem. Lice. Penes quos laus adhuc fuit. Interdū cōmodum ⁊ incommodū. Li. Penes cosdē pericula belli: penes quos prędia essent. Seruit etiā loco. Lice. ad Heren. Ita petulans est atq; acer vt ne ad solariū quidē vt mihi videt sed penes scenā ⁊ in eiusmodi exercitat⁹ sis locis. i. apud scenā. Dicim⁹ etiā penes te est laus mea: quasi in manu tua arbitrium vitę meę penes te est.

Apyrena alij apyrina mala dicuntur punica: siue granata ꝓpie dulcia. Seneca ad Lucil. Sic impertur/batus sapiens dicit quo modo apyrena dicuntur nō quibus nulla duricia ē granorum: sed quibus minor. Dicuntur autem granata a granis: punica a regione Aristoteles tamē in fine lib. ij. meteorologicorū λαλαεισ τουραρτιορτησ πυκροτητοσ αραγ και ου γιγεσται την εκθλιψιν οιον οι πυρηνες οι εκ των λαετυλων πελωγεσ. i. sed ad contrariū inspissationis necessarium est fieri extrusione quemadmodum ipse baccę ossa cerasorum et digitis exilientes: sed sunt Aristotelis traductiones mendosissimę: forsan tamen per quandam similitudinem granata quia ignita pomorū illorū dicūtur: et a modo priuat modo auget significatum.

Apyrotus penul. pdu. gēma cui ignis nō nocet. Dicit et Apyrasta carbūculus ꝙ ignem nō sentiat.

A Ante O.

Aqua: componi videt ex a ⁊ qua: quasi a qua viuam⁹. Estq; elementū qđ ab equalitate dicit. Nihil enim illa dum quiescit equabilius.

Aquula diminutiuū. Cic. lib. de Orat. Quę mihi videtur nō tam ipsa aquula quę describitur ꝙ Platonis oratione creuisse.

Aquagium quasi aquę agium. Est enim aqueductus.

Aquarius aquarij: vndecimū signū zodiaci est post capricornum. Hic fertur Ganymedes qui pocula dijs ministrat per quē Januariū intelligimus. xv. Calen. Feb: incipit exoriri. Hūc Juppiter ei⁹ pulchritudine captus ab aquila in celum raptum ministrum suum fecisse existimatur.

Aquarius a. um. quod ad aquā ptinet: vt cos aquaria: res aquaria. Gel. Re aquaria defectos. Plyni⁹. lib. xxxiij. Quippe cū in exacuēdo oleares cotes ⁊ aquarię differant oleo delicatior et fiat acies. Aquarius sulcus qui aquā educit. Colu. lib. ij. Crebrosq; sulcos aquarios quos ⁊ nōnulli elices vocant.

Aquarium siue aquariolum locus in quē sordida aqua iactaꝫ: qui ⁊ lauatrina a lauando appellatur.

Aqueus a. um. quod ex aqua est: vt color aqueus.

Aquatus a. um. aqua infusum: vt aquatum vinū. Hieronymus. Uinum si aquatius bibitur calix frangitur mensa subuertitur.

Aquaticus a. um. qđ in aqua degit: sicut terrestris qui in terra viuit. Ply. Terrestres et aquatici pisces.

Aquatilis penulti. cor. idē quod aquaticus. Aug. lib. viij. de ci. dei. Qui tamen longe ꝓponit animalibus aquatilibus cum ipsas aquas terris ꝓponat Plato.

Aqualis generis masc. genus vasis ad aquam tenendā qō ꝛ matula dicit. Plau. Date isti sellā/vt sedeat: et aqualim cum aqua.

Aqualicus penul. cōrepta: aluus vbi sordes defluunt. Apicius. Reples aqualicū: sicut laxamētum habet: ne dissiliat in coctura.

Aqualiculus diminutiuū est ab aqualicus ꝛ vas vocat in quo porci sorbent: per translationē ꝑ ventre siue aluo sumitur tam occulta q̄ apparēte: in qua sordes fluunt de hoie dicitur Persi. Augaris cū tibi calue Pinguis aqualiculus ꝓpenso sesq̄pede extet. Hieron. Alius tumet aqualiculo mortē parturit: alius elinguis ꝛ mutus. Idez. Protensus est aqualiculus insurgunt humeri/turget guttur.

Aquiler penulti. cor. qui aquam colligit. Var. At hoc pacto vtilior te thuscus aquiler.

Aquilegium: aquę collectio. Plaut. Si pluet aquilegio me iuuabo.

Aquelicium dicitur cum aqua pluuialis remedijs quibusdam elicitur.

Aquileia vbs carnorum metropolis iuxta quā defluit Timauus a legendis aquis dicta. Var. Et tu ledeo felix aquileia Timauo. Plyni. Aquileiā collocat in decima regione Italię. Fuit autem Romanorū colonia. xij. M. passibus a mari sita. Ad eam flumine aduerso onerarijs nauigatur nauib⁹ ꝑ natisonē fluuiū. Ex hac orti sunt. Chromatius ad quē Hier. sepe scripsit et Rufinus grece latinece⁹ erudit⁹ qui Josephū conuertit in latinum: cuius originalis est mediolani in sancti ambrosij fano longobardis characteribus cariosissimus.

Aquitania regio et tertia gallię pars: ab obliq̄s aquis ligeris. Hec a Circio oceanū habet qui aquitaticus sinus dicit. Ab occasu Hispaniam. A septentrione Lugdunensem prouinciam. In ea Lugdunū ꝛ Burdigala ciuitates. Hinc aquitan⁹/aquitana/aquitanū. Unde Aquitani populi.

Aquiminaria dicūt oia vasa deferēdis aq̄s deputata.

Aquo as. et aquor aris. aquam haurio/siue aquā fero. Curtius. Cum miles aquatu profectus esset. Virg. Sub mgnibus vrbis aquantur.

Aquosus a. um. qō copiā aquę habet: vt hyems aquosa. Col. lib. iij. de ficis. Locis inq̄t frigidis ꝛ autūni temporibus aquosi pręcoques serito. Huius contrarium est inaquosus.

Aquę. arum. vbs gallię cisalpinę iuxta quā sunt aquę calidę quę egros curare solent.

Aqua intercus aquę intercutis: hydropū morb⁹ quasi aqua inter cutē. Cice. lib. iij. offi. Si quis medicamētum cuipiam dederit ad aquā intercutem. Hā intercus dicitur aqua quam greci hydropa vocant: vt ait Prisci. Aqua enim inter cutem male habet auctore Celso qui morbus acutus est. Plynius hunc morbū aquę subtercutem fusę nominat.

Aquilus color fuscus et subniger ab aqua. Nam cum antiqui duos omnino naturales colores vocēt albū s. et nigrū interuenit aūt is q̄s qui ita neutri similis esset: vt tñ ab vtroq̄ ꝓpietatē trahat potissimū ab aqua eum noiauerūt cuius incertus est color.

Aquilius cognomen factum a colore subnigro.

Aquila: auis ab aquę colore: siue ab acute videndo dicta. Ferunt cū senuerit aquila grauanē penne ꝛ ipsi⁹ oculi queritq̄ fontē ꝛ erigit pennas: colligit in se colorās/ꝛ sic oculi eius sananē et in fontē se ter mergit et ita ad iuuentutem redit.

Aquiliferi dicti sūt signiferi in romana militia ab aquila quam Romanis legionibus Marius in secundo consulatu suo proprie dicauit. Habuerūt et romani ⁊ alia signa: videlicz lupos/minotauros/equos: aprosq: quę singulos ordines anteibant. scribit Gellius. Primū signum totius legionis esse aquilā quam aquilifer portat. Idem draconarios appellat signiferos a draconibus: qui per singulas cohortes ferebantur ad prelium.

Aquilo penulti. correpta: ventus dictus a vehemētissimo volatu instar aquilę. Hic boreas grece dicit sicus et frigidus. De quo Ouid. li. vj. met. Apta mihi vis est qua tristia nubila pello. Et freta concutio: nodosaq̄ robora verto: Induroq̄ niues ꝛ terras grandine pulso. Idem ego cum fratres eolo sum nactus aperto. Nam mihi campus is est tanto molimine luctor: Vt medius nostris ꝓcursibus insonet ether. Exiliantq̄ cauis elisi nubibus ignes. Idem ego cur subij cōuexa foramina terrę Suppositiq̄ feror imis mea terga cauernis: Sollicito manes totumq̄ tremoribus orbem. Flat ab estiua ꝛ solistitiali plaga orientis: aquilones etiam dicuntur venti: qui octo ferme diebus exortū canicule antecedunt: et persiant diebus. xl. quos vocant etesias et prodromos quasi precursores.

Aquifolia arbor ex genere ilicis: quam greci similacem vocant.

A Ante R

Ara quę ansa vt Varroni placet dicta est. Vasa enim erant quę tripodes dicebantur: q̄ esset necessarium a sacrificantibus teneri: ansis autem teneri vasa solere manifestū est. Cū ergo qui immolabant non modo deos voce precabant: sed etiā manib⁹ aras apprehendebant: primo anse dicte: deinde cōmutatiōe litterarum arę vocari ceptę. Hinc Virg. Talibus orantē dictis arasq̄ tenentē. Sunt qui aras ab ardendo deriuēt q̄ in his victime adolerenē. Alij ab ἀρὰω μαι verbo greco quod est oro. Et ἀρα oratio dicitur: q̄ in sacrificādo oretur. Et habet primam ꝓducta. Est etiam Ara ciuitas arabię regia: necnon ꝛ insula arabię adiacēs: vt scribit Ptolo. Hara vero cū h. habet primā correptā: ꝛ significat porcoꝛ seu auiū stabulū. Ouid. Tertius immundę cura fidelis harę. Quidā etiā aiūt haram significare auē quandā auguralem. Unde deducunē hariolus/hariolor/harusper/haruspicium/haruspicina/et haringa.

Arachosia/regio maioris asię: in qua alexādria et arachotus ciuitates.

Arabia regio inter Judeam et Aegyptum: ab arabo Apollinis et Babylone filio. Solinus arabiam interpretatur sacrā. Est autem triplex arabia Plyn. lib. vj. Una felix. Altera petrea. Alia deserta. Quidā arabiam panchaiam ꝛ labeorū gentez eandem esse existimāt in qua thus nascitur. Virgilius. Solis est thurea virga sabeis. Idem. Totaq̄ thuriferis panchaia pinguis arenis. In ea mons syna qui et Oreb in quo Moyses legem accepit. In ea Phenix auis nascitur et sardonix gemma. Ab arabia fiunt adiectiua/arabs/arabius/arabicus: pro eo q̄ est ex arabia. Virg. lib. vij. Hyrcanisue arabisue parant. Proper. Nec si qua arabio lucet bombyce puella. Et alibi. Et domus in tectis te tremit arabig: vbi videt q̄ debeat scribi per geminū. rr.

Arabarches/arabū princeps/ vel ex primis arabie sicut lybiarches lybie pnceps. Juuena. Atq̄ triūphales inter quas ausus habere: Nescio quis titulos egyptius atq̄ arabarches.

Arachne nomen mulieris lydę quę de lanificio ausa est cū pallade certare: sed victrix dea arachnem percussam radio in araneā cōmutauit. Hoc a poetis fictū est: constat em auctore Plyn. Arachnen linū ꝛ retia inuenisse cui⁹ filius closter fusos in lanificio inuenit. Hoc etiā nomine(vt scribit Liuius) dicta ē ciuitas thessalię: cur autē dicā et quid sit magnis ratiōibus

ntiq̃ rerũ ꝓprietatib⁹ accõmodauerunt denominationes non aũt ad placitũ. Vnde Suidas ita scribit ἀραχνεῖ οὐ γιμα καὶ μισος ολεπτοσοσ καὶ ἀραχνη θηλυκῶσ τουφασμα ἀραχνησ δε ἀρσενικῶσ το ξυωφιόν παρὰ το ἀραια/ ἴχνη ἐχειν.

Araneus masculi. genere: animal. Aranea fe. retia quę araneus facit. Catullus. Furis quo necꝫ seruus est: necꝫ arca/nec cimex/necꝫ aran⁹/necꝫ ignis. Ouid. lib. iiij. metamor. Stamina non summo quę pendet aranea tigno. Reperiẽ q̃ꝫ tñ aranea ꝓ aiali. Vir. lib. 4. Geor. Laxos in foris⁹ suspẽdit aranea casses. Et Ouid. libro. vj. met. Stamen ꝫ antiquas exercet aranea telas: hinc et aragne vel arachne dicitur: ab ἀράω qđ est cõpono apto ꝑgruo vl̃ vt supra: multa sunt aũt araneoꝝ genera ossesꝫ greco vocabulo: ꝙ apud latinos vsitato phalangia dicunt. Vnũ est genus formice simile sed multo maius: ruffo capite reliqua corporis nigra: albis guttis respersũ: viuit maxime circa furnos et molas. Secũdũ phalangiũ gen⁹ lupum vocant. Tertiũ lanuginosum: capite magno quo dissecto inueniuntur duo vermiculi qui concepcrum impedire dicũtur alligati mulieribus in pelle ceruina ante solis ortum: ꝓpterea arotius ꝺr. Greci ἀφόκιον παραπο τικτω τηξομαι ἔσκον vocãt omne medicamentũ quod sterilitatem inducit. Alia sunt etiã araneorum genera de quibus apud Sipontinum abunde tractatur.

Araneolus cum accentu in antepenultima diminutiuũ est ab araneus. Virgil⁹ de culice. Atꝫ vt araneoli tenuem formauimus ortum.

Araris penul. correpta/ꝫ per apocopen. Arar. fluuius gallię narbonensis per fines heduorum ꝫ sequanorum in rhodanum fluens. Luc. lib. vj. Rhodanũꝫ fluentem precipitauit arar.

Ararus penultima correpta: scytharum fluuius.

Araxis armenie fluuius. Luc. lib. viij. Armeniũꝫ bibit Romanus araxem: hic ab eodẽ monte quo Euphrates descẽdit: qui plane mons a Strabone abonsue abam. a Plynio agam vocatur. Armeniam et atropatiam disterminat.

Araxim vt inquit Plyn. promontoriũ est peloponesy.

Aracythus mons etholię minneruę sacer vt testis est Plyni. vel vt Martianus acarnanię.

Aratrum penulti. producta: dictũ ab eo ꝙ eruat terrã. Sed et greci ἀροστρὸν dicunt.

Arabis siue arbis fluuius esse videt qui apud Plyni. lib. ij. Sarbis scribitur qui ab ariano montibus per drangas ꝫ gedrosios in oceanũ defluit.

Arbea ciuitas iudeę sic dicta: quia ibi tres patriarchę sepulti fuere ꝫ quartus Adam.

Arbiter penulti. corre. Judex non a lege sed ab his qui litigãt electus qui totius rei habet potestatẽ: dictus ab arbitrãdo. i. existimãdo. Eius officiũ ẽ existimare nõ prout iuris sit/ sed prout ipse equũ esse existimet. Judex vero ex officio dictus est. Aliqñ arbiter dicit speculator. Plaut. in Aul. Hinc ego ꝫ huc ꝫ illuc potero qđ agant arbitrarier. Et in geñ. Accidit autẽ vt Joseph operis quidpiam absq̃ arbitris faceret. Dicit ꝫ arbitra. Ambro. lib. j. offi. Conscientia quo innocẽtium ꝫ flagitiosorũ merita discernit: vera atq̃ incorrupta penarum ꝑmiorumq̃ arbitra.

Arbitrium sentẽtia est q̃ ab arbitro statuitur. Interdũ dicitur potestas arbitro data. Vnde arbitriũ susceperit dr qui vim iudicis suscepit. Interdũ opinio: vt Mihi ꝓ meo arbitrio facio. i. vt mihi videtur: et vt opinor faciendum. Quidã arbitramentũ ꝓ arbitrio vsurpant hoc est ꝓ arbitri sententia.

Arbitrariũ dicit cum adhuc res apud arbitrũ agitur. vel cũ in potestate arbitri seu iudicis est pro arbitrio id est ꝓ opiniõe sua iudicare. Vnde arbitraria pęna ꝺr quę nõ lege statuta est sed iudicis arbitrio relicta.

Arbitror penultima correpta: existimo.

Arbor et arbos in ntõ a roboꝛe vt quidã putant. Cui⁹ appellatione continentur vites arundines et huiusmodi. Sed cũ planta adeo tenera ẽ: vt herba potius videatur arboris loco haberi non debet. Diminutiuum ab arbos est arbuscula.

Arboreus a. um. quod est arboris. Virg. lib. j. Georg. Arborei fętus alibi.

Arborator nomen verbale ab arboro as. et significat eũ qui arbores putat/ qui ꝫ frondator dicit. Plyni. lib. xviij. Frondẽ medio die arborator ne cędito.

Arborescere: arborẽ fieri: vel in arborẽ crescere. Plyni. lib. xix. Tradũt authores in arabia maluas septimo mense arborescere.

Arbutus penul. cor. arbor folio citro simili. Vir. Et q̃ vos rara viridis tegit arbutus vmbra. Arbutũ vero pomũ rubrũ syluarũ quod Plyn⁹ orodon vocat ꝙ asperitate sua plura edi nõ possint. Vir. lib. ij. Geor. Dãt arbuta syluę. Alio noie dicit vnedo et a grecis comarus tam ꝓ arbore q̃ꝫ ꝓ fructu.

Arbusta: arbores in quibus extendunt vites vel arbores vitibus maritatę atq̃ vitiferę: quę in ordinẽ diriguntur. Docẽt Plynius et Col. quo modo arbustũ sit faciẽdũ. Vnde vitis arbustiua ꝫ vimen arbustiuũ quod ex huiusmodi arboribus est collectũ. Rursus arbustum locus est in quo arbores sunt ad fructum constitę: sicut salicetũ in quo sũt salices hoc ꝫ arboretum aliqui vocant vt inquit Gellius.

Arbustiuũ genus vitiũ quod arboribus applicatur et in sublime ꝓcedit. Palladius. Locũ quẽ arbustiuis vitibus destinabis implere.

Arbusto as. agrum arboribus cõsero ad maritandas vites. Ply. Trãspadana Italia ꝑter supdicta cornu populo tilia acere orno carpino arbustat agros.

Arceo es. cui. citum ꝑm analogiam cõpositorũ facere debuit: quoniã coerceo coercitum: exerceo exercitũ: sed arcitum in vsu nõ est: sicut nec arcitus nec arcitura. Et nihilominus ꝓ mẽbro artus: et arctus adiectiuum ꝓ strictus a quo formatũ esse cõuenit arcto as. aut certe arcto tanq̃ frequentatiuum ab arctum quasi supino verbi arceo: vt arctum vl̃ arcitũ feceris licet neutrum eorum reperiat. Nam arceo ꝓ stringo in vsu est: vt apud Virg. Teneras arcebant vincula palmas. Ira vt non mirum sit: si arctum eius supinũ fuerit: arcitũ vero facere debere eius cõposita declarant. Interdũ etiã arcere continere est. Vnde coercere continere dicimus: et arcus in ędificijs ꝙ seipsę contineat. Interdum ꝓcul siue de longę vetare ne accedant qui veniunt. Vnde arx dicta est ꝙ procul a se hostes remoueat. Transfertur etiam ad incorporea. Cice. in parad. Quę vis ẽ quę magis arceat homines ab improbitate q̃ꝫ si senserint nullũ in delictis esse discrimen. Differunt autẽ inter se. Arcere Prohibere Inhibere Abigere ꝫ Vetare. Nam arcere ꝓ cul pulsare est vl̃ obsistere ne aduersarius nocere ꝓpe queat. Liu. libro primo. Ad arcendam vim aduenarũ armati ex vrbe atq̃ agris concurrunt. Prohibere est de loco vel de re aliq̃ detrudere vl̃ amouere dicto siue facto: ne quis obtineat qđ vult. Inhibere est aliquid concessum vel promissum reuocare/ vl̃ inceptum vetare ne ꝓgrediat. Abigere de loco fugare vel pecora ꝫ hmõi abducere. Vetare ꝓcipere vl̃ minari: vel facto ꝓhibere: ne quid secus dicatur aut fiat q̃ ipse vult. Et generale est significatione verborũ q̃dictorũ. Ponit tñ q̃ꝫ arcere pro fugare. Col. lib. j. Sic emunita sola et latera hoim reorũ ꝓhibẽt curculionẽ: quod genus exitij cũ incidit multi opinãtur arceri posse. Scicdũ est ꝙ arceo vltra accusatiuũ

non solū ablatiuū cum ꝓpositione/sed etiā sine ꝓpositione requirit metri vel ornatus causa. Li.lib.j. Ceteros metus non curia modo sed etiā foro arcebat. Et in eodem. Inde ad leuam versi:q; dextera tyberī arcebat cū magna trepidatiōe agrestiū populabant. Hui⁹ verbi cōposita sunt abarceo/coerceo/exerceo/et perarceo: de quibus locis suis.

Arcesso is. ab arceo nascitur et accuso siue ad accusandum eo significat. Etenim accusare alium: est a malicijs eū arcere. Et hoc modo ꝓstruit cum gtō/et aliqñ cū ablatiuo. Lic.lib.j. ad Here. Arcessit cepio maiestatis. Idē lib.ij.offi. Atq; etiā hoc ꝓceptum officij diligenter retinendū ē ne quē vnq̄ innocentē iudicio capitis arcessas. Est et arcesso ꝓ aduoco/siue aduocandū eo. Ab arceo d.in r.mutata. Antiqui eīm teste Pul.d.litterā mutabant in r.nos in c. Interdū arcessere est ꝓcreo occupare/vt ante tēpus distrahere. Lice. Quādo arcessentur quo genere vecturę.

Arca dicta est vt inquit Varro: q ab ea clausa arceant. Arcula diminuti. parua arca: a quo arcella: (fures. sed in frequentiore vsu est arcula. Licero. lib.ij.offi. Premittebatq; de stipatoribus suis qui scrutaretur arculas mulieb̄res et ne quod in vestimentis telum occultaretur exquirerēt. Est t arcula auis quę in auspicijs aliquid fieri vetabat.

Arcanum: dicitur secretum/absc̄sum: Ab arca in qua quę clausa sunt tuta manent. Potest et ab arce dici q̄ tutissima pars vrbis est.

Arcęra: ab arca deducitur: et significat plaustrū tectū vndiq; ex tabulis quasi arca quędā magna vestimentis instrata: vt inquit Asco. Quo vehiculi genere sines t egroti cubantes vectabantur.

Arcesilas penulti. correpta: nomen philosophi ꝓprium qui ex pythana golica ciuitate ortus relicto genitali solo sardis perrexit/mox athenas profect⁹ in academiā se ad cratonem contulit quē platonicā philosophiam omnino commutasse nouamq; quandā constituisse ferūt: cauillator vocabat qui cum nihil se scire diceret nec alios scire quicq̄ patiebat omes turbās sophismatib⁹. Obiit cum merū immodice hausisset de hoc Persius. Non ego curo esse quod arcesilas grumnosiq; solones.

Archarius ꝓfect⁹ et moderator dicit. Pau.ad Rom. Salutat vos Erastus archarius ciuitatis.

Archos: latinę princeps dicit: a quo fiunt multa cōposita: vt patriarcha princeps patrum.

Archę nobis principiū a quo αρχω impero presum.

Archias nomen poete: quo latine significat principat⁹ de quo extat Ciceronis oratio. Alter fuit Tarentin⁹ philosophus pytagoricus floruit Platonis tēpore. Alius Hitzeneus musicus. Alius de agricultura scripsit. Alius epigrāmatum scriptor. Alius de agri cultura libros edidit.

Archiatri dicūt medicoq; ꝓncipes: qui t protomedici.

Archigenes penulti. cor. princeps generationis dicit. Est t nomen celeberrimi medici. Sed pro greculis vel similibus poni consueuit qui se prę omnibus sui generis sciolos ostendunt.

Archigrāmatei dicti sunt scribarum principes. Unde scribit Pluta. Eumenē cardianū fuisse archigrāmatea Alexandri magni: vulgo cancellarij vocantur.

Archimedes penultima ꝓducta: nomen ꝓprium viri Syracusij qui geometricę ac machinalis syderalisq; scientię cōsultissimus fuit t celeberrim⁹: testimonio Liuij Plynij et Plutrachi. Hic veluti de⁹ terrenus mechanico artificio spherā vitreā fecit in qua mira cōuersione dissimili motus circulorum visebantur. De qua sic scribit Claud. Jura poli rerūq; fidē/legēq; deorū. Ecce syracusi⁹ trāstulit arte senex. Percurrit ꝓprijū mētibus ignifer annū. Et simulata nouo cynthia mense redit. Marcellus in expugnatione syracusarum interdixit ne archimedes vnus violaret. Verū cum syracusę caperent t ipse animo ac oculis in terra defixis formas geometricas describeret: ab ignaro milite quis esset interfectus est.

Archilochus penul. correpta: nomen poetę lacedemonij floruit Rome regnante Tullo hostilio in quo vt Quin. inquit sūma vis elocutiōis fuit: de quo Hor. Archilochum ꝓprio rabies armauit iambo. Alius fuit archilochus Nestoris filius qui patrē in expeditione troiana secutus a Hemnone interfectus est. Alius fuit siculus qui ariciam vrbē condidit.

Archetypus penul. corre. adiectiuū dicitur exemplar⁹ ex αρχη quę est principalis t τυποσ figura quasi ex principali t naturali figura trahat. Mā est quodcunq; ita primum fabricatū est vt exemplar reliquis sit. Plyni. ad Anthonium. Ut eīm pictoris pulchrā absoluta mq; raro nisi peius effingūt: ita ego ab hoc archetypo labor t decido. Aug. lib.xv. de ciuita. dei Hinc primo exēplo et vt greci appellant archetypo quędam sui generis imago respondit. Sūt qui exponant archetypos ꝓ antiquis. ab eo q archeos antiquus dicit: et typos forma. Var. Si tanq̄ tabulas scypholsq; paule omnes archetypos habes amicos. Nec refert q secundā syllabā Archeus producat et eandē archetypus corripiat: cū in plerisq; alijs idem soleat inueniri vt in geometria et archerontę.

Archelaus philosophus athenięsis seu millesius qui patrem habuit Apollodorum et fuit auditor succes/sorq; Anaxagorę a quo socrates philosophiā audiuit. Hic physicam philosophiam ex ionia athenas inuexit. Est q physicus appellatus q in eo defecerit philosophia naturalis socrate ethicē introducente: q̄q̄ ne hic quidē ethicę rudis fuit: qui de legibus de honesto et de equo philosophatus est. Fuit et alter archelaus Antenoris troiani filius quē Homer⁹ scribit rei militaris peritissimū fuisse. Alius fuit geographus qui terram omnem ab Alexandro peragratā descripsit. Alius de rerum naturis carmine scripsit. Alius oratoriam docuit.

Archeptolemus: filius Iphiti auriga Hectoris enipeo interfecto a Diomede interfectus.

Archimandrite: penul. pro. dicunt prepositi ꝓsectaneę turbę haud longe dissimiles cū episcopali dignitate q̄ncipes mandrę et agminis sint. Mandre eīm veterinorū et animantiū brutorū agmen dicit. Var. Nec daf obstantes mulorū scandere mādras.

Architectus t architector nomina cōposita ex archos princeps t τεκτων faber ꝓncipalis: faber fabricandi artem habens vel qui structuris edificiorū prę est. Unde Victruuius libris de architectura condidit. i. de edificijs construendis: fabri autem qui aliquid manu faciūt in edificijs alteri iugunt ingenio: alteri opera valent. Licero. Var. Si quis adhibere volet non modo vt architectos: verume.iam vt fabros ad edificandam rempublicam.

Architector aris. compono. Idē lib.ij. de fi. Ut q ita classi das vt optime possit architectari voluptates.

Architectura edificandi scientia.

Architriclinus penultima ꝓducta: qui principalis est in aula discumbentium. Compositum nomē ex αρχη t τρεισ t κλινη. quę lectos significat. Nam in aula tres toros in tribus aulę dimēsionib⁹ collocabant vbi conuiuantes discumbere cōsueuerunt. Juuenalis. Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto. Architriclini erat curare vt edulium variorum fercula seriatim et in tempore conuiuis exhiberent: vt recte omnia dispōsita essent.

Archimagirus penulti. producta: princeps t magister coquorum qui coquinę prę est. μαγειροσ eīm latine

coquus. Iuue. Pariter librarius archimagiri.
Archytas penulti producta. Tarentinus philosophus pytagoricus: fuere ꝛ alij hoc noie vocati.
Archiuum. penultima pro. armarium librorum.
Archidamus: nomen viri Spartani. Hic rogantibus socijs quantum pecuniarum foret satis ad bellum peloponensiacum: scienter respondit: Bellum ordinata non querit.
Archippus nomẽ philosophi qui thebis scholas habuit: vt scribit Hiero. ꝛ pythagore auditor fuit.
Archemolus penultima correpta. Rheti regis Daurubiorum in Italia filius. De quo Virgil⁹. Et rheti de gẽte vetusta Archemolum thalamum ausum incestare nouercę.
Archemorus penul. correpta. Lucurgi Thracum regis filius qui a serpente occisus fuit: vt apud Statiũ lib. The. sic dictus ꝙ futurum apud thebas regib⁹ ostenderit exitium. Hic Hypsiphilem nutricem habuit: quę cum sitientibus qui ad thebaicam expeditionem proficiscebantur lãgiam fontem ostenderet: Archemorum puerum super viridi herba deposuit qui a serpente vulneratus periit. Unde fons ille Archemorus vocitat⁹ est: et annuus agon in pueri illi⁹ memor iam celebrari ceptus.
Arcadia: peloponesi regio et achaię pars a mari vndiq; remota. Ab Archade Iouis filio Et calistone Lycaonis Archadię regis sic apellata. Hęc vt Eustadocet aliquãdo dicta est pelasgia a pelasgo rege magno et sapiẽte viro qui vitę cultior ꝛ author eis fuit: ꝛ victum ex stirpibus herbarum arborumq; frondibus translulit ad glandem: maximeq; phagineam. Aliquando etiam Lychaonia. Aliquando Gigantiga: et aliquando Parrhasia. Arcas autẽ cum pelasgos. in deditionem redegisset: eorum regionẽ arcadiam nominauit. Scribit Ply. Hanc totam montuosã in qua sunt asini ceteris maiores ac prestãtiores. In ea Erymanthus fluuius: lernea pal⁹ et lapis Asbestos inextinguibilis.
Arcas arcadis: nomen Iouis filij: et adiectiuũ ab Arcadia: vt populi arcades.
Arcadicus/arcadica/arcadicũ: quod est ex Arcadia: vt arcadici mores.
Archander: Danai socer nomen proprium.
Arcto s latine vsa: quę quia i modum plaustri vertitur nostri eam septẽtrionem dixerũt. Et inde arctous septentrionalis ꝛ borealis. Et Arcticus polus. i. borealis: de quo Cice. lib. ij. de natura deorum. Hunc circum Arctoę duę feruntur nunq; occidentes. Ex his altera quidem apud Graios Cynosura vocatur: altera elyce. Nam elyce maior est vsa quę et Calisto vocata fuit Cynosura vero minor arctos. vñ Ouidius libro. iiij. Fas. Esse duas arctos quarum Cynosura petat Sydonijs: elycẽ graia carina notet. Arctos vero sine c. panis dicitur.
Arctophilax: penultima correpta: arctoę siue vsę philax. i. custos. Cicero. Arctophilax: vulgo qui dicitur esse bootes. Hic plaustrũ vehit. Ideo rustici septentrionem dicũt. Is fuit arcas Iouis filius ex calisto. Effigiatur. xiij. stellis.
Arcturus penulti producta: stella in signo bootę post septentrionem: cuius ortus et occasus tempestates facit: et dicit vsę cauda. Oritur a canicula fere post diem quinquagesimum.
Arctous ab arcto idem est quod septentrionalis ꝛ arcticus similiter septentionalis.
Arctus a. um. strictus: vt arcta est via quę ducit ad vitam: ab arceo fit. Columel. lib. iij. In tribulum fictile vel cornu arcte inserito.
Arceo as. frequentatiuũ est ab arceo.
Arcus ab arceo pro contineo: fornix ędificij est ꝙ se ipe contineat ꝗuis ab opere erigendo in altitudinẽ quidam dici velint. Licero. Jam eñ atriolum et arcus duos absoluerat: Et arcus iris celestis: et tam secũdq; ꝗ quartę declinationis: in vtraq; signi ficatiõe. Lice. de natura deorũ. Cur autem arci species non in deorum nũero reponat. Hie. in Ezech. Vidit velut aspectum arcus cũ fuerit in nube in die pluuię. Enni⁹ ge. fe. protulit. Formatur autem hoc modo arcus celestis. Dum enim sol in nubibus rarescentibus ex aduerso refulserit: radiosq; suos directa linea hũori nubilo transfundẽs imprẽsserit: fit repercussio splendoris eius in nubibus: ex quibus fulgor emicans arcus speciẽ format. Sicut enim impressa cera anulo imaginem exprimit: sic nubes econtrario ex rotunditate solis figurã sumentes orbem efficiunt: et arcus effigiem fingunt. Apparet autẽ hoc modo semper: sed cũ rarescunt nubila cęli. Nam rursus cũ coeunt in se nubes atq; densantur cõfestim arcus forma resoluitur. In nubium eñ densitate arcus imperfecto gyro cõplectitur. Deniq; sine sole ꝛ nubibus nunq; apparet arcus. Quadricolor aũt est: qz ex omnib⁹ elementis in se rapit species. De cęlo enim trahit igneum colorem: de aquis purpureum: de aere album: de terris colligit nigrum. Arcus vero quo sagittę iaciuntur tantum quartę declinationis est ab arceo cum significat a longe veto: ꝙ missis sagittis non sinat hostem accedere. Quod nomen etiam per q. apud antiquos scribebatur Arquus. Unde arquites arcu preliãtes qui et sagittarij dicũtur. Et arquatus. Grece autem τοξον. latinę dicitur arcus. Inde argyrotoxos apollo argenteũ arcũ gerens: et hyppotoxate equestres sagitarij.
Arcuatus ta. tum. in modum arcus curuat⁹: ab arcuo arcuas. Plynius. libro. xxix. Illam autem quę arcuatur greci sepam vocant. Liuius lib. j. Ad id sacrariũ flamines bigis curru arcuato vehi iussisti. Heronymus in ,plogo Josue. Unde cesset arcuato vulnere contra nos insurgere scorpius. Hinc arcuatim aduerbium more arcus.
Arcatus: ab arcus arci: quasi in modum arci factus. Ouidius libro. xj. Meta. Iris et arcato cęlum curuamine signans.
Arquatus ab arquus: et is dicitur cui color ꝛ oculi virent a colore. s. arqui celestis: quem morbum quidã appellant demoniacũ: quidã aquariũ: quidã aurugi nem: quidam regiũ: quidam ictericum.
Arculus diminutiuum ab arcus: a quo fit aliud diminutiuum arcellus: ꝛ arculus dictus est deus qui tutelam gereret arcarum. Item arculus dicebatur circulus qui capiti imponebatur ad sustinenda commodius vasa quę ad sacra publica capite portabanẽ apud Athenienses.
Arcula circuli qui e farina in sacrificijs fiebant.
Arcima: genꝰ modici plaustri quo homo gestari solet.
Ardeo es. si. sum. quod et ardo is dicitur significat cõcremor. Virgilius. Namq; volans liquidis in nubibus arsit harundo. Et in euangelio. In ignem mittent ꝛ ardet. Per translationẽ ardere ponitur ,p ardenter/seu impatiẽter amare. Et sic modo cũ accusatiuo: modo cũ ablatiuo cõstruitur. Virgi. Corydon ardebat alexim. Horatius. Non aliter samio dicunt arsisse batillo Anacreonta teum. Interdũ ,p festinare. Unde ardens ,p festinante ingenioso acutoq; ponit: ꝙ instar ignis omnia penetret: sicut econtrario segnis dicitur tardus quasi sine igne. Virgili. Instant ardentes tyrij. Interdũ pro fulgorẽ emittere. Idẽ. Tyrioq; ardebat murice lena. Uñ et ardẽs pro candido a candore flamme. Idem Ardentesq; auertit equos. Interdum pre dolore irasci: vt apud eũdem lib. x. Proxima quęq; metit gladio latũq; pagmen.

Ardens agit limitem ferro te turne superbum: Cede noua querēs. Interdum pro consumi. Cice. Quoniam nimio videndi te desiderio ardebā. Interdum ꝓ optare. Plyni. Ardeo te videre. Virg. Patrieq; mori ꝓ menibus ardent. Huius composita sunt exardeo/inardeo/ꝛ perardeo: in quibus ꝓpositio augget vim significationis.

Ardesco is. ardens fio. Grego. Sed ad hęc audita inardescit animus: iamq; illic cupit assistere vbi se sperat sine fine gaudere.

Ardelio: hō inquietus: et huc'atq; illuc sp volitās saliens ꝛ oīb⁹ negociis sese immiscens.

Arduus a. um. altus et difficilis. Ouidius. Ardua prima via est.

Ardea: auis quędam quasi ardua: quoniam volando alta petit. A grecis dicitur ἐροδιος. Virgili⁹. Atq; altam supra volat ardea nubem. Huius diminutiū est ardeola. Est et ardea nomen vbis in latio a ferore regiōis sic dicta: quę xviij. miliaria ab vrbe est posita. Var. Ardea solstitio pestanaq; rura petantur. Quicq; cleoneo sydere feruet ager.

Ardeates populi sunt ardeę incolę: habet penul. pro.

Area proprie dicitur locus purus in vrbe sine ędificio: quem greci plateam dicunt. Dicta area ꝙ ardore solis sit facta arida et non possit quicq̄ generare: quidam ab ara deducūt: ꝙ sicut hęc ara pura est: ita areę in vrbe siue i domo loca pura sunt id est sine ędificio. Vel ꝙ sicut arę flammis: ita areę e solis ardore torrentur. Valla. Cāpus ē planities ampla et grandis/ideoq; spaciosę platęę areę ve campi nomen accipiunt. Unde Romę campus martius. Nam locus huiusmodi vocatur area. Sueto. tamen in Cęsa. posuit aream ꝓ loco puro accōmodato foro extruendo cum inquit. Forum de manubiis inchoauit cui⁹ area super sestertium millies constitit. Item area dicitur solidum/terrenum/planities glabra: id ē locus purgatus coęquatusq; et cylindro consolidatus plateis amplitudine similis: vbi frumēta arescunt ꝛ terunt. de qua Virgilius lib.ȝ. Georgico. Area tum primū ingenti est ęquāda cylindro. Columella libro tertio. Area quoq; si terrena erit: vt sit ad trituram satis habilis primum radītur. Et area est per diminutionem areola subacta est terra probe atq; sata seu serenda: quales sunt in hortis in quibus quadrata quędam et bene subacta atq; coęquata spacia i quę mox semina iaciantur. Columella. Areę sic informādę sunt vt facile runcantium manus ad dimidiam partem latitudinis perueniant. Columella lib. sexto. Crebro putrem terram duos alte digitos insternemus ꝛ modice rigabimus stramentisq; areas cooperiemus. Et huiusmodi areis locatis magni prouēctus capiebantur. Cice. in Para. Etenim si isti callidi rerū estimatores prata ꝛ areas quasdam magni estimant ꝙ eius generi quasi nocerēt: nihil potest tc. Item area vocat morbus in capite cum capillorum profluuio. Item Area siue Aria media producta insula est in ponto versus colchos/martī sacrata.

Areola cum accentu in antepenultima diminutiū ab area. Columel. lib. vj. Cum terram bene subegeris areolas facito. Hieron. in Can. Gene illi⁹ sicut areolę aromatum consitę a pigmentarijs.

Arcator: qui aream purgat et in ea frumētum triturat. Columella libro secundo. Atq; hoc superemum arcatoris emolumentum percipiendorum seminum quę terrę crediderat.

Aridus a. um. penulti. cor. siccum quod naturalem humorem amisit. Ambro. Arida terra dicta est nō solū ad gen⁹/sed etiam ad speciem terrarū referturꝛ vt sit vtilis sicca habilis et apta culturę. Arida aūt expressio naturę est. Terra appellatio quedam simplex negocij. Interdum Aridum ponitur ꝓ puro ꝛ lucido. Plautus in Rud. Argento arido. Interdum pro horrifico acuto cum de sono loquimur: quia ea q̄ arida sunt cum frangi ceperint nimium atq; horrificum sonum edunt. Virg. lib.ȝ. Georgico. Et aridus altis montib⁹ audiri fragor. Huius diminutiū ē aridul⁹.

Aridit⁹: quę ꝛ aritudo dicit pro siccitate. Var. Frig⁹ humore atq; humore aridit⁹ dinem miscet.

Areo ares arui arid⁹ sum. Plautus in Rud. Utinam fortuna nunc anatina vterer: vt cum exissem ex aqua arerem tamē. Quidam hoc verbū ab ara deducunt: in qua quę diis immolabantur torreri solebant. Alij vero ab ara: sed per contrarium sensum. ἀφο του ἀρδειν quod significat irrigare ꝙ aridū minime sit irrigatum. Hui⁹ composita sunt adareo Exareo Inareo Obareo Perareo et Subareo.

Aresco: aridus fio. Licero lib. ij. ad Herennij. Mihil lachryma citius arescit. Adaresco probe aresco sicut Exaresco. Cato de re Rustica. Uestimenta ne tineę tangāt amurcam decoquito ad dimidium: et vngito fundum arcę ꝛ extrinsecus et pedes et angulos: vbi ea adaruerit vestimēta condito. Inaresco intus siue penitus aresco. Columella lib.ȝ. Deinde cuꝫ ħdictū tectorium inaruit. i. aridum intus penitusue factum est. Obaresco circum siue omnino aresco. Lactanti. libro de opificio. Acies. i. membrana illa perlucens quā siccari ꝛ obarescere nō oportet: nisi humore tersa pureniteat obsolescit. Perarescо valde aresco.

Arefacio: aridū facio. Cui⁹ passiuū est arefio ꝓ exicco⁹.

Arelate: ciuitas est in mediterraneo narbonēsis gallię a Plynio dicta colonia Sextanorū quoniā ex sexta legione coloni deducti sunt.

Ares grecę αρησ quattuor significat. Ferrū interdū bellum. Aliquando vulnus: sępius vero Martem. quo nomine et nos et ferrū et bellum: et vulnus significamus. Ab αρησ Aries quasi martialis sicut a marte martius: nā etiā mathematici dicūt martis esse domū arietē ꝛ scorpionē vt etiā ob ꝓuenientiam influxus dicāt aries a marte: a grecis tñ deducendo.

Arete grecę αρητε latine virtus. Unde Phylaretus proprium nomen: et significat amatorē virtutis. Est etiā arete nomē mulieris vxoris alcynoi regis pheacū.

Areopagos: penul. correp. Martis vicus: nā αρεος Martis παγος vicus. Nam vicus erat Athenis a templo martis sic cognominat⁹ vbi primū iudiciū capitis actum fuisse dicit Plini. lib. vij. Et inde

Areopagitę illi dicebantur: qui in templo Martis iudicabant: quod iudicium exquisitissimū habebatur. Nam cum Mars qui grece dicit ἄρησ homicidij crimine reus fieret: iudicantibus duodecim dijs in eo pago sex sententijs absolutus est. vt Stephan⁹ Byçantius docet ꝛ multi alij greci: verū quid ageretur in areopago Julius quidem pollux libro. viij. scribit de magistratibus athenienſium et eorū locis: Areopagitarum magistratus erat iudicare de cede: et de statu reipubli. prouidere vnde ait οἱ Δεερμεὰ ἀρ/γοντες οἱ καθεκάστοτ ερι αὐτον μετα τοδ ὑραῖτας ἐυθυγὰς αει τοῖς αρεοπαγίτα ισ‡ προστῖ θουλο υπάιθρι οἱ Δε ελικαξομλο του φορου: sed multa essent dicēda: que Pausanias scribit de grecia illustrata et alij.

Arethous rex fuit in arna vrbe boetię.

Aretalogus: penultima correpta Porphirione teste garrulus ꝛ loquax dicitur in ostentatiōe virtutis vnde nomen deducitur ἀρετη enim grecę virtus: et logos sermo siue verbum/sententia/ratio/prosa/cura/studium: ꝛ multa alia. Suetonius in Augusto. Frequentius aretalogos et festos ꝛ solemnes nonnūq; tantum iocularitatem celebrat. Juuena. Et mendax aretalogus. Aretalogus etiā dicitur iqui fingendis

mendacijs auditores mouet arte verboꝝ. Sed tunc esset cõtra Porphyrionẽ. Nõ em̃ ab αρεσκω placeo: sed αρεσος id est placidꝰ/et logos sermo: quasi aretalogos/vir placidi sermonis/blãdꝰ multa delectatione/affabil'/mitis ꝛ dulcis.

Arethusa penultima producta: virgo venatrix/ Dianę comes ab Alpheo amata: in fontẽ Sicilię apud Syracusas conuersa est. Virgilius. Et tandẽ positis velox arethusa sagittis. Vnde et Syraculę arethusides dictę sunt/ab arethusa fõte formata patronymica fęminina. Ouidius libro quarto Fasto. Vtq; Syracusas arethugides abstulit armis. Claudius. Fuit et Arethusiꝰ fons Smyrnę. Tertius in chalcidia. Quartus in Itaca. Est et Arethusa locus syrię munitus iuxta emesã septecim militꝫ passuũ/a qua arethusij: vt inquit Strabo.

Aretiũ ciuitas Thuscię: a grecis cõdita eo tpe quo populus Israel sub iudicibus regebatur.

Aretissa: lacꝰ maioris armenię: de quo Pli. lib. vj. Tygris influit in lacũ aretissã: oia illata põdera sustinẽt. Solinꝰ vocat eũ arethusã/Strabo Arsenẽ.

Arena: tenuissimus puluis aridus. Ideoq; ab aridita/te deductũ nomen quidã existimant. Caret em̃ omni humore ꝛ succo: vnde et plurimũ aquę ebibit. Et ita sine aspiratione scribi debet. Nec quẽq; mouere debet ꝙ arena habeat primã breuẽ/areo ẽ producta: cum deriuatiua non semper primitiuorũ naturã seruent. Alij ab hęrendo/ꝙ sibijuicem propter tenuitatem cohęreant: vel ꝙ cum calce parietibus inhęreat: sicut in fabricis videmus. Et sic cum h. scribunt. Eius vero tres sunt species/scz fossitia/ fluuiatica/et marina. Inter quas grossior gabulum nuncupatur. Quandoq; tamen Arena ponitur pro loco in quo pugnabant gladiatores. Suetonius in Augustum. Quodã autem muneris die partheno obsides tunc primũ missos per arenã mediam ad spectaculum induxit. Vnde arenarij dicti sunt gladiatores qui in arena depugnant. Quandoq; forum arena dicit: quia illic sic depugnant actores causarum/vt in arena gladiatores degladiabantur. Seneca. Vocita habitũ est scholam quasi ludum esse forum arenam. Vnde Plinius Arenam suam appellat centumuiros: quoniam in iudicio centumuirali certabat frequenter/telis oratorijs. Hoc nomen licet pluralem numerum non habebat. Virgilius tamen dixit: Quã multę gephyro turbantur arenę.

Arenaceus a.um. quod ex arena est.

Arenarius ria. rium. quod ad arenã pertinet: vt/ Jupiter arenarius.

Arenosus a.um. quod arena abundat. Pli. Littus nõ arenosum/sed alga ꝛ fluuioꝝ sordibus plenũ.

Arenatus a.um. quod ex calce et arena factũ: sicut marmoratũ quod ex marmore. Plinius. In grecia tectorijs etiã arenatũ quod ducturi/ sunt prius in mortario ligneis vectibus subigunt.

Arenula dimi. ab arena: quę est tenuissima. Pli. libro xxx. Arenulę quę inueniuntur in cornibus cochlearũ cauis dentiũ inditę statim liberãt dolore.

Arguo guis. gui. gutũ. imputo siue accuso: et cũ genitiuo sepius ẽ ablatiuo construitur. Curtius. Ostinem modo auaricię/interdũ et defectiõis arguebat. Cicero lib. ij. ad Werenniũ. Vt si quisq; furti arguat dicat eũ esse dominẽ improbũ/auarũ/fraudulentum. Similiter quando significat reprendo cum ratione ꝛ argumentis: vt in Benẽ. Certe mendacij nos arguere non poterit. Plautus in Amphy. Et eccũ video qui me miseram arguit stupri dedecoris. Si ẽo id quo quis arguit non exprimit/accusatiuũ tm̃ habet. Lactan. lib. iij. Tui ergo te libri arguũt. Proprie tm̃ arguere est ostendere. Virg. Degeneres animos ti/mor arguit. Huius cõposita sunt Coarguo et redarguo. Salu. Lentulũ dissimulantẽ coarguunt sermonibus: quos ille habere solitus erat. Sciendũ est/ꝙ licet Arguo argutũ supinũ faciat: ex quo argutꝰ participiũ: tm̃ futuri tpis est arguiturus. Salu. lib. ij. histo. Quos aduersũ multi ex bytinia volentes occurrere falsũ filiũ arguituri. Mã vt docet Prisci. Quędã sunt verba in utũ supinũ formantia: quoꝝ participia futuri terminãt in iturus/et verbalia in itio: vt argutũ arguiturus/tutũ tuiturus: sputũ spuiturꝰ: spuitio: plutũ pluiturus pluitio.

Argutus a.um. participiũ. Plautꝰ in pseu. Argutꝰ maloꝝ facinoꝝ. Qñq; ẽo est nomen modo pro malicioso et falso: qui cũ lepore quodã quę cupit dicit facit ve: quasi arguens acute et inuestigans. Modo ꝓ canoro resonãtiq;. vt arguta hirundo. Et arguti boies qui multũ et celeriter loquuntur ab argo naue: quę a celeritate dicta est. αργος em̃ velox dicit. Vir. Argutos inter strepere anser bolores. Modo pro exili breui ꝛ quasi acuto. Idẽ lib. iij. Geoꝝ. Argutũq; caput/breuis aluus/obesaq; terga.

Argutia e. dicitur acute et maliciose dictũ vel factum. Plau. in Buf. Exi a culina sis foras mastygia: q̃ mihi inter patinas exhibes argutias.

Argutor penul. produ. deponens: ab argutus fit: et significat prouocaciter ploquor. Nenius. Quãdo ad ludos venit: alũ cũ tacerent totũ diẽ argutatur quasi ci cada. Est ꝛ argutari subsilere. Titu. Terra hęc est nouа qua tu solitus argutari pedibus cretã dum cõpescis/vestimentaq; leuas. Reperitur et arguto in eadem significatione.

Argutulus/dimi. contemptui deriuatũ/ꝛ nõ blandiendi causa: vt homunculus et homulus.

Argumentũ (vt a Quintil. diffinitur) est ratio probatione prędstans/ qua colligitur aliud per aliud: et quę quod est dubiũ per id quod dubiũ nõ est/ confirmat. Sumitur interdũ etiã pro materia. Cicero. Quoniam nullũ scribendi argumentũ mihi relictum est. Interdũ pro coniectura. Interdũ pro verisimili probatione: vt sunt argumenta comediaꝝ. Interdũ ꝓ summa versibus exposita.

Argumentatio est explicatio et enarratio argumenti. Accipitur et pro eo quod mente cõponitur. Ambro. Cognito ꝙ Helisęus esset qui consilijs ꝛ argumẽtationibus eius obuiaret.

Argumẽtor: rationibus nitor ad aliquid ꝓbandũ.

Argẽmissa vel argemuissa: insula ad continentẽ troadis prope argenicũ promontoriũ locata. Juxta quẽ locum Alcibiades extinctus est.

Argenos latine: dicit albus/splendidus. Festus. Argenum argentũ percandidũ. ασγυρος.

Argetos significat velocẽ ꝛ candidũ/splendidũ ꝛ stre, Argus nomen, ꝓriũ regis argiuoꝝ. Hic filij (nuũus apis fuit: ex cuius noie argi argiui appellati sunt. Quo regnante cępit vti frugibus grecia: et habere segetes in agricultura/delatis aliũde seminibus. Et post obitũ deus haberi cępit templo et sacrificijs honoratus. Fuit et alius Argꝰ: qui a poetis oculis plenus fingitur: custodisse Junonis imperio Inachi filiã eius dęe pellicẽ i bouis speciẽ conuersã. Qui post ea a Mercurio interfectus fuit. Vnde et argiphontes cognominatus est ꝙ Argũ peremerit. Vnde cetum stellaꝝ luce distinctũ Argus dicit. Et argus vocatus fuit nauis architectꝰ: a quo Argonautę. Est et argus adiectiuũ ꝓ argiuis: vt est apud Plau. Matꝰ amphitrio argis ex Argo patre.

Argo generis fę. nauis quã Jason duxit ab Argo architecto. De quo Flaccus ad Charũ. Tritonia deuolat argũ molliri. Vunc puppẽ iubet ꝛ demittere ferro roborą. Seu ab argon quod est velox: vt inquit

Diod. Inde argut[illegible] vt sentit Produs) dicti sunt: q̄ multū et celeriter loquunt. Alij autumant argo nominatā esse ab argutis: hoc est grecis. Q̄d sentire videt Cicero liū. j. Tus. cum ait. Et eas angustias per quas penetrauit ea quę est nominata argo: q̄ argiui in ea delecti viri vecti petebant pellē inauratā arietis. Inde argonautę dicti sunt.

Argos in sing. gene. neutri: in plu. masc. vt hi argi. Horat. Aptum ducit equis argos ditesq̄ mycenas. Virgil° lib. x. Herculis anthorē comitē q̄ missus ab argis. Est autē ciuitas nō longe ab Athenis peloponnesi caput: et omnib° ciuitatib° grecię antecellebat. Cui° rex prim° Phoroneus fuit. Dicta argos ab Argo rege: vt scribit Aug° libro. xviij. de ciui. dei. Hinc argiui greci dicti sunt: et argolic° sin°/et argolici duces/et argolica regio. Alia est ciuitas Argos thessalię q̄ pelasgicon dicunt. Alia in Achaia nō longe a mycenis: quę et Hippion vocat. Et in Acarnania amphilogicum. Est et argos quędam grecię pars. Omnis quoq̄ littoralis ora dicebatur argos: et ante danaū argiade: hoc est argiui. Argos quoq̄ grece dicitur tardus. Hinc iocus in endecasyllabo Var. Non nautas puto vos/sed argonautas. Vbi allusio est ad famigeratos nautas: z intelligi tñ vult pigros et lentos nautas. Et argos nauis signū celeste orit pridie Idus Martij.

Argis aduerbialiter i loco. Plini° libro. xvj. Argis etiam olea durare dicit.

Argeus a. um. idē q̄ argiu°. Hora. libro. iiij. Car. Tibur argeo positū colono: ab argos vrbe. Et argeus mons est ab vna parte Cappadociā cingens.

Argei (teste Varro.) dicebanť scyrpeę effigies quę per virgines vestales iacebanť singulis annis in Tyberim per pontē subliciū. Argei etiā dicebanť loca sacra Romę argeoz. Varro. Reliqua vbis loca olim discreta: vt argeoz sacraria argeos dictos a principibus: q̄ cū Hercule argiuo Romā venerunt

Argia pe. pd. nomen Adrasti regis Argiuoz filię: quę conuersa fuit in fontē sui nominis.

Argie pluralis numeri tñ: oppidū est Laconię.

Argolic° a. um. idē q̄ argiu°: vt regio argolica.

Argonautę dicti sunt heroes illi q̄ cum Jasone in Colchos pfecti sunt: ex quib° pcipue fuere Castor z Pollux/Telamon/Orpheus/Hercules et Milan puer: sic cognominati a naue quā innauigauerunt: qui fuerunt supra quinquaginta: vt Orpheus libro primo/et Apollonius in cathalogo heroum.

Argiletū/ab argo dictū: q̄ is eo venerit: ubiq̄ sepultus sit. Vā Argolus siue argus dux argeoz apud Euandrum hospitatus est. Cum in suspitionē regni veniret: clā noctu ab arcadibus est interfectus/vt volunt inscio Euandro. Cui Euander tumulū fecit: et loco nomē ipposuit a leto: id est morte Argoli siue argi Argiletū. Var. scribit Argilletū etiā dici ab argilla/id est creta: cui° copia illic erat. Erat autē argiletū loc° i vrbe prope palatium: vbi tabernę bibliopolaz erāt/quę argiletanę dicebanť. Var. Argiletanas mauis habitare tabernas.

Argilla: est terra cretosa et candida/qua figuli vtuntur ad vasa facienda. Juuenalis. Argyllā atq̄ rotā citius properate.

Argema: morbus oculoz: cum vlcus circulū oculi infestat: quē greci Jrim dicunt. Latine albugo vocat: et leucoma etiā grece a candore. Videť esse idē fere q̄ leucomata. i. albugines a candore.

Argyrippa: ciuitas in Apulia/quā Diomedes edificauit: a qua argyrippini dicunť.

Argyriō latine argentū: a q̄ argyrocop° argētari° ār/Argyrologus: quęstor quę (γυροσ καὶ κοπτω. reus argentum: ἀποτου λεγειν

Argyrondes: Etolię fluuius propter argenteum aquę

Argyraspidas dicimus eos qui argenta (candoremta scuta ferunt. Unde sicut refert Lamp. Alexander imperator romanus/non solum fecit argyraspidas/sed et chrysaspidas: ita ab aureis clypeis nominatos/ἀσπισ.

Argyrotoxos: argenteum arcum gerens: quo nomine dictus est Apollo. το τοξον.

Argentū primo signatum est anno vrbis quingentesimo octogesimoquinto. Cum. Fabio consule/quinq̄ annis ante bellum punicum primū nota argenti bigę z quadrigę. Inde bigati et quadrigati nūmi appellati sunt. Aureus vo nūmus sexagesimoscōo anno post argenteū percussus est: in quo primo consulum: deinde imperatoz capita imprimi cęperunt: et ab his sępe nomina accepere. Argentum candidum est: vnde et a grecis argyros dicit. In puteis reperitur: excoqui nō potest nisi cū plumbo nigro/aut cum vena plumbi: quę iuxta argenti venas plerūq̄ reperitur Gallenā vocant. Aliq̄n argentum ponitur pro supellectili argentea/puta cyphis/cochlearib°/aliisq̄ quę ad mensā ornandā exhibent. Plau. Tu esto lecti sternitor: tu argentum eluito.

Argentari°: vulgo cāpsor siue mensarius: a grec° colybista z trapeçita dicit. Uñ Plau. in Cur. Trapezitā et argentariū, p eodē accipit. Sed iurecousule°. ff. de edendo ostendit argentarios maiores mēsarios: et quoz officium atq̄ ministeriū publicā habet causam. Hinc rationes cōficiunt. Auctor est Seneca: argentarios pręesse publicis actionibus.

Argestes: vent° occidētalis frigid°. de quo Pli. lib. ij. Ab occasu equinoctiali fauoni°: ab occasu solstitiali corus/gephyron et argesten vocant.

Ariadne: nomen ꝓprium eius: quā desertā a Theseo bacchus rapuisse dicit° est a poetis.

Aricia: vrbs in Italia: abest ab vrbe ad decimum lapidē: quā edificauit Hipolit° thesei filius: et a nomine coniugis Aricię appellauit. Iuxta hanc vrbem erat nemus/quod aricinum dicebat: in quo egeria nympha erat: cum qua loqui solitū ferunt Numā romanoz regē. Erat et aricin° lacus/quod speculū Dianę vocabat: in quo nūc quoq̄ insule cum proceris arboribus nobiles conspiciunť.

Aries etis. penul. corre. qui inter oues integer est: z tenetur ad generandam sobolem. Uerueꝛ vo cui inuersi vel adēpti sunt testiculi: Ab ara dictus aries/q̄ aris imponi ad sacrificia soleret. A cuius similitudine bellica machina appellatur: materia ac tabularis testudo conteritur: quę ne flāmis exuri possit: corio siue cilicio vestitur. Intrinsecus recipit trabem: quę si adunco pręfigitur ferro/falx vocatur: ab eo q̄ incuruata est: vt ex muris lapides extrahat. Si vo caput ipsius ferro tegitur Aries appellatur/q̄ instar arietini capitis fieri soleret: vel q̄ habet durissimā frontem qua subruat muros: vel q̄ more arietum retrocedit/vt vehementius feriat. Testudo autem a similitudine nature testudinis vocabulū sumpsit: quia sicut illa modo reducit caput: modo proferť: ita huiusmodi machina interdum reducit trabē: interdum effert/vt vehementius feriat. Est et Aries celeste signum primū in zodiaco. Aries etiam marinus piscis siue marina belua est candore tantū cornibus assimilatis: grece κριοσ dicitur. Sed rem mirificam tradit Elianus discipulus pausanię/libro septimo. λεγουσι λαραβεσ οτι αραπαρ αυτοισποιμνι απταιρεται υπομουσι κησμαλ λορηυ πο τοῦ χιλιου.

Arietinus na. num. pe. prod. quod est ex ariete. Plini. Arietinū iecur ad id vtile est.

Arieto as. pe. corre. percutio: tractū ab arietū similitu/

dine: cui⁹ firmissimū caput ⁊ solidissima cornua faciunt: vt magno impetu q̃cq̃ obieceris percutiant.

Aribel quidam puant esse Areopolim/ab idolo Martis quod illic situm est. Interpretat autē Leonē dei/ hierusalē figuraliter significans.

Arion cytharcd⁹ optim⁹ ex lesbo insula. De quo Herodotus scribit/ ꝙ cū a nautis coactus esset/se e naui in pelagus demergere a Delphine exceptus: ab eoꝝ i Laconiam deportatus fuerit/anteq̃ nauꝫ illuc ap/

Ariminum ciuitas Italię a flumine pro (plicuissent. pinquo eiusdem nominis sic dicta. Hęc quondam Umbrorum colonia fuit/ sicut et Rauenna: verum vtraq̃ Roma accepit inquilinos. Habet autem hęc ciuitas portum ędificata anno ante Christi exortum cclxx. Ptolemeo lagi filio egyptijs imperāte: Pub. Sempronio et Ap̄io claudio consulibus. Ad quam visendam compositis Sicilię rebus Sempronius nauigauit. Eam Octauianus ampliauit: et a Liburnis diruta Diocletian⁹ reposuit: fussitq̃ liburnis arcum triumphalē in ea extruxit.

Arimphei sunt populi Asię septentrionalis ꝑpe riphe os montes: habent ꝑ pomibus nemora/ ꝑ alimentis baccas: ⁊ tā fęminę q̃ mares comas tondent.

Arimaspi populi Scythię Europę versus Aquilonis exortū: vt libro septimo refert Plini: qui vnicum in media fronte habent oculū: et cum gryphis continue prędiantur.

Aristippus nomen philosophi cyrenaici: et apud nos dicit optimus equus. Hic dicere solebat/ ꝙ lautior victus nullo erat impedimento ad bene viuendum. Hic socraticus auditor fuit: primo socraticoꝝ mercede philolosophatus est: habuit ingeniū ad omnia prompti tēpore/loco et persona simulanda omnino promptū. Et ob hoc Dionysio prędter omnes erat charus. Et vt presentibus voluptatibus libenter fruebat/ ita ⁊ absentes facile contemnebat. Hic cū e patria in Gręciam philosophandi causa proficisceretur: iussit seruos auꝫ proijcere/ vt expeditiores ad iter capessendū essent. Summū bonū posuit i leui motu ad sensū emananti: id est in voluptate corporis sensus titillante. Qui ab eo fuerunt/ ⁊ in dogmate permanserūt: ab hominis patria Cyrenaici sunt appellati. Tradunt Platonē dixisse soli Aristippo et chlamydē et pannum ferre datū est. Horat. Omnis aristippum decuit status et color et res. Fuit et alter Aristippus huius nepos ex filia Dexterodidactus: dictus quasi a matre doctus. Hic in naufragio a tēpestate deprensus/ timuit ⁊ expalluit. Et interrogatus quare ꝑs timeret: cū ipse cōtra nihil timeret: festiuiter respondit nō eandē sibi et illi causā esse: quoniā is non esset magnopere sollicitus pro anima nequissimi nebulonis: ipsū autē pro Aristippi anima timere.

Aristocratia: optimatuū principatus. vbi optimates rēpubli. tractant. αριστοσ και κρατοσ υποκρ/

Aristoclides penult⁹. co: repta: Dicomeni ty (οσειρ. rannus: qui Stymphalidē virginē adamauit. Vide in dictione Stymphalus.

Aristoteles penultima correpta: nomen philosophi peripateticorum principis. A quo Aristoteleus et aristotelicus adiectiua.

Aristoxenus pe. pro. nomen proprium musici.

Aristomenes penul⁹. corre. nomen messenii viri: qui iustissimus (vt scribit Hiero.) victis lacedemonijs: et quodā tempore nocturna sacra celebrantibus q̃ vocabantur Iacynthina: rapuit de choris ludentiū virgines. xij. et tota nocte gradu concito fugiens: ecces/ sit de finibus spartanoꝝ. Cūq̃ eas comites ei⁹ vellent violare: monuit quantū potuit ne hoc facerēt: et ad extremū quosdā nō parcentes interfecit. Ceteris metu coercitis: redēpte postea a cognatis puellę: cū Aristomenē viderent cedis reū fieri: tādiu ad patriā nō sunt reuerse q̃diu iudicum aduolutę genibus: defensoꝝ pudicitię suę cernerent absolutum.

Aristophꝫ cognomento serpticus: qō latine questor ⁊ cōsideratoꝝ dicit. Semp enī in querendo considerādoq̃ fuit. Vide in dictione Pyrrho.

Aristides pe. pro. princeps atheniēsis: cui cognomē fuit iustus: alter fuit pictor insignis.

Aristophanes pe. coꝝ. nomen. ꝓtiū phi et comici valde maledici: cuius noie comędię sunt impresse.

Aristobolus nomen ꝓtium iudeoꝝ regis.

Aristophoꝝ pe. coꝝ. vas quo prandiū deferē: latine discus. αρτισꝫον enī prandiū dicit: φορω porto.

Arista ab ariditate dicitur/ ꝙ sit omnino arida. Est enī prima pars quę primo aresci: vel quia seges cū arescit secatur. Et proprie aristę quasi tela spicę frumenti sunt siue spine: siue aculei quibus a morsu auium minorum illa tueantur. Cicero in Cato. Fundit frugem spicę ordine structā: et contra auiū minoꝝ morsus munitur vallo aristaꝝ. Ponitur tamen quandoq̃ arista pro frumēto. Virgil⁹. Chaoniā pingui glā dem mutauit arista.

Arithmus: latine numerus. Inde arithmetica.

Arithmetica: numeralis scientia: quę tractat de numeris et supputandi ratione. Hęc inter disciplinas mathematicas prima esse dicitur: quoniā ipsa vt sit nulla alia indiget disciplina. Musica autē ⁊ geometria et astronomia istius auxilio egent.

Armus: humerus. Virgilius libro tertio Geoꝝ. Dextra iuba ⁊ dextro iactata recūbit i armo. Differt tñ armus ab humero. Hā humeri, ꝓie coꝝ sunt q̃ recte i cęlū spectāt. Unde soli homini humeros esse dicim⁹. Virgꝫ. Os humerosq̃ deo similis. Armi ꝩo sunt brutoꝝ: q̃uis de hominib⁹ q̃q̃ dicant.

Armigatus ta. tū. qō est ad armū ligatum. Hiero. li. ij. Reg. Et dauid ꝓcutiebat in organis armigatis.

Arma ab armis dicunt. i. humeris dependentia/ inquit Festus: vt scutum/ gladius/ ⁊ ea quibus prędiamur tela. Ser. docet arma esse quę armos tegunt. Var. ab arcendo arma dicta existimat: ꝙ his arceamus hostes: vt fustes/ lapides/ ⁊ hmōi. Sed reuera non solū hoc noie bellica/ sed etiā oim fere artiū instrumenta intelliguntur. Sic etiam Pollux οπλα ruralia prosequitur: q̃uis Virgil⁹ largius pollicitus: tamen defecisse videatur. Sunt enī martis arma instrumēta oia quibus in bello vtimur. Unde fraudes ⁊ consilia arma dicunt. Virgꝫ. Et quęrere conscius arma. Arma rusticoꝝ: rastra/ ligones/ ⁊ hmōi. Idē. Dicendū ⁊ quę sint duris agrestibus arma. Arma coquinaria: lebes patella/ tripos/ olla. Plaut⁹. Quā eleganter instrucrum coquinarūs armis. Arma studioloꝝ: stilus/ pugillares libri. Plini⁹. Cuius arma erant/ nō venabula ⁊ lancea/ sed stilus et pugillares. Mauraꝫ quoq̃ ⁊ pistoꝝ instrumenta arma dicunt. Virgꝫ. lib. v. Colligere arma iubet validisq̃ incumbere remis. Et libro j. Cerealiaq̃ arma expediunt. Q̃q̃ arma accipiuntur ꝓ bello/ sicut toga pro pace: vt Cedāt arma togę. Q̃q̃ dicunt insignia: quale nōnulli intelligūt illud Virgꝫ. Armaq̃ fixit Troia. Cōsueuerunt enī antiq̃ suspēdere arma in postibus tēploꝝ. Est autē hoc nomen arma pluraliter tñ declinatū: qñ vniuocū sit/ ⁊ plures res significet: quaꝝ singulę habēt sua noia: vt. gladus/ scutū/ et hmōi. Vel ne ab armo artu corporis obliqui eius casus ꝓferri censeant.

Armo as. armis induo seu munio. Lactan⁹. lib. iij. Cū enī natura hominis imbecillior/ q̃ ceteroꝝ animaliū quę vel ad perferendā vim tempoꝝ: vel incursiones a suis corporibus arcendas: naturalibus munimentis prouidētia cęlestis armauit. Liu⁹ libro. ij. de bello pun. Itaq̃ et muri reficiebantur/ et propugnaculis

armabant. Composita sunt dearmo/quod est armis exuo. Ide libro. iiij. Consul triumphans in vbe redijt: Cuilio duce Volscor ante currum acto: prelatisq spoliis quibus dearmatu exercitum hostiu subiugu.m misit. Exarmo: eiusde significationis. Sueto. i Domi. Negantemq vltra se tueri eu posse q exarmata esset a Ioue. Exarmatas autem feras dicimus mansuefactas. Lamp. de Heliogabalo Habuit leones et leopardos exarmatos: quos edoctos p mi/ suetarios subito ad secundam et tertiam mensam iubebat accumbere. Obarmo/ circuarmo. Hora. libcar. Hos vnde adductus per omne tempus amaçona securi dextras obarmet. Perarmo: perfecte vel pulchre armo. Cur. Hoc modo instructo exercitu/ac perarmato babylone copias mouit.

Armatio et armatura: rem ipsam significant. Armator et armatrix verbalia.

Armiger penul. corre. quilanceam/scutum galeaq ferens armatum equite in prelio sequit. Et plane apud antiquos armigeri fuerunt summi viri: et Patrocl' fuit armiger Achillis. Pli. libro. xxv. Clytu equo ad bellum festinantem: et ei galeam poscenti armigerum porrigente. Armiger etia dicit qui cuipiam alu inferior superiori suggerit. Plau. in casin. Filius autem armigerum allegauit suum.

Armariu: ab armis: locus vbi cibaria/libri z similia recondunt. Plau. in Cap. Cellas refregit omnes int': reclusiq armariu. Et i epi. Quin ex occluso atq obsignato armario decutio argenti quantu mihi libet. Huius dimi. est armariolum.

Armamenta: nauiu instrumenta vel munimenta: sicut funes et vela: quibus et muroz esse possint et medicorum/z alioz instrumeta. Colu. libro. v. Nonulli strenue fabricant nauigia: nec consumata perinde instruunt armamentis ministriq. Hiero. ad Pama. Et q: sine emplastro venerat: et medicoz armamenta non habebat: iccirco medicina no profuit. Et Plini' de vineaz armamentis loquitur.

Armamentaria: repositoria armoz sunt/z fere nauali/um: quale fuit illud quod Athenis philon fabricauit mille capax nauiu. Plini'. Armamentario mille nauiu confecto. Liui' de bel. ma. Conflagrarunt et hoz/rea regia et armamentariu cu ingenti apparatu machinaz et tormentoz. Vale. maxi. Habebat armamentariu omis generis teloz copia refertu. Deduci turq hoc nomen ab armamentu.

Armentu (inquit Festus) id genus pecoris dicit/quod est idoneu ad opus arinorum: vt sunt equi z boues. Ni equis in bellu curritur. Clypei bo boum coriis armantur. Varro aliter. Armenta/q boues ideo parabantur/vt inde eligerentur ad arandu: inde armenta dicta quasi aramenta/postea tertia littera extracta. Unde Colu. libro. vii. Jumenta et armenta nomen a re trahere: q nostru labore vel onera subuectando vel arando iuuarent. Precipue em ab equis z bob' aliisq eiusmodi: ceruos et alia aialia grandia armenta dici possunt: quis elephati et equi et hmoi aialia ab armis armatisq militibus ferendis armenta appellari queant. Ni cerui qui ad hoc no sunt idonei: neq etia ad arandu inrer armenta coputanf a Virgil. qui ait: Hos tota armenta sequunt. De hoc etia in dictione Grex dicitur.

Armetari' rii. armetoz custos. Virg'. li. iii. Geor. Quia secu Armentarius agber agit rectumq larcq.

Armentari'a. um. qd ad armentu pinet. Amb. de Lia. Videf et sensuu nostroz quoddã genus aliud domitu mansuetu: aliud idomitu/quod armetario quodã motu mentis velut deside atq desoluto, prumpit ad irrationabiles coporis delectationes.

Armille sunt ornamenta i circuloz modu que viri militares ab imperatoribus donati in illustris' brachijs gerere consueuerunt. Hec Prisci. brachialia vocat. Dicuntur autem armille ab armis: q antiqui humeros cu brachijs armos vocabant. Unde arma ab his dependentia sunt vocata. Liui' libro. i. Additur fabule q vulgo sabini aureas armillas magni pderis brachio leuo gematoq magna specie anulos habuerunt. Piero. libro. ii. Re. Tuli diadema quod erat in capite eius/ et armilla de brachio illius: et attuli ad te dominu meum.

Armillatus dicitur qui armillas habet. Pro. Atq armillatos colla molossa canes. Et armillatus nomen viri sub Nerone et Domiciano.

Armilum: vas vinariu in sacris: dictum q armo: id est humero deportaretur.

Armilustrum: festum apud Romanos: quo res diuinas armati faciebant: et sacrificantes canebat tubis. Ite locus in quo huiusmodi ludi fiebat. Var. hoc nome ab ambitu lustri dictu existimat: q ibi circumfertur pompa/et equi currunt.

Armenia regio Asie inter taurum et Caucasum montes sita: et a Cappadocia ad caspiu mare vsq protensa: ab Armenio tessalo comite: vt inquit Stra. Sic dicta. Et vt Plini. libro. vi. auctor est: duplex est: maior. s. et minor: vbi preciosu inter reliqua aromata nascitur amomu. Hac hebrei Ararab vocat. In ea Arares fluuius z pars Euphratq/et Tigridis/et insignis ciuitas Artaxata.

Armeniacus dicitur q primu genus eius ab Armenia sit aductu. Hoc aute genus pomi Armeniacu dicitur: quod precoz persicum etia dicitur. Et vt inquit Hipocrates/calidum est et stipticum: stomacho vtilis in cibo sumptus.

Armoracea e. vt inquit Palladi. agrestis raphan' est. Dicit a Col. etia armoradu armoracioz cyma.

Arnon (vt Josephus lib. iiij. scribit) fluuius est qui de montibus Arabie descendes in stagnu Asphaltiten erumpit/diuidens Moabitide et amonitide.

Aro as. pie significat terra ia proscissam rursus vomere euerto. Plinius. In arando magnopere seruadum est Catonis oraculu. Quid est primu? Agrum bene colere. Quid secundu? Bene arare. Quid tertium? Stercorare. Composita huius verbi sunt: Dearo/exaro/peraro/inaro et subaro. Plinius. Sunt q iam natas inarant segetes.

Arator sumit ia pro boue q pro homine bouc ducente. Pli. Arator nisi incuruus prauaricatur.

Aratru instrumetu quo terra arat: greci aratro dicunt.

Artro tras. quasi aratro: qo est segetes ia natas rursus arando, pscindo: qo impinguadi agri causa fit.

Aromata: latine odoramenta. Et inde aromacopola: quem nos Aromatariu vocamus: qui aromata vendit. Grece αρωμα.

Arpe: falx siue ensis falcat'. Vide infra i dictione Harpe: vbi harpia et harpagones que aspirant: quoniã nũc in psilẽ versa est aspirata.

Arpinu penul. pdu. ciuitas a qua arpinates dicti sunt eius incolę: quales fuere. M. Licero. Plautus comicus/et. L. Varius: qui septies consul fuit.

Arostema penul. produ. matis. Grece αρροστημα latine egrotatio. αρροστεω egroto. arrosteta egrotatio. arrostos egrotus.

Arenicu idẽ est quod arsenicu et auripigmentu: cui' vis reprimi ac tolli excrescentia dubiu no est.

Arrha e. et arrabo pe. cor. Grece αρραβον vtrq sumitur p parte solutionis: que prius datur vt reliqua reddat. Teren. Ea relicta arraboni est. Hinc arrhoas. a quo subarrho: quod est arrhã facio. Amb. Anulo suo subarrhauit me dns meus.

Arreptitius: qui a demone rapitur: qui etiam abrepti/

tius dicitur. Veteres Arreptitium dicebant larua/tum: quasi a laruis arreptum.
Arripio is. Vide in Abripio.
Arrigo gis. pe. cor. vide in dictione Rego.
Arrogo as. penul. cor. significat tribuo. Hiero. in pro/logo Eldre. Interrogent hebreos: et ipsis auctori/bus translationi meę vel arrogent vel derogent fidē. Plerūq; arrogare est nimiū attribuere/seu arrogan/ter presumere. Unde arrogans: qui sibi temere atq; insolenter tribuit quę in eo nō sunt. Et arrogātia: per quā temeritas atq; impudentia vanā sibi comparat auctoritatem. Item Arrogare: est in filium ac fami/liarem ascīscere: a quo fit arrogatio: quę est cū is qui ascīscit aliquē in filium interrogatur/ an velit illū in/stum sibi filium esse: et is qui ascīscitur rogat/ an id fi/eri patiatur. Vel ideo Arrogatio dicitur/q; per po/puli rogationem fiat.
Arsenothelys: vide in dictione Androginus.
Arsinoe fuit filia Ptolemei Lagi filij: qui Egyptum post Alexandrū tenuit: et fuit iuxta Lysimachi regis Macedonię forma prestantissima: a cuius nomine Ptolemeus philadelphus eius frater vrbem condi dit in cyrenaica regione.
Ars multipliciter dicitur. Nam quędam est ars quę in speculatione tm̄ consistit: vt astrologia: z theorice: id est speculatiua vocatur. Quędā in agendo: quę actu perficitur: et practice. i. activa dicīt/ vt saltatio. Te/ren. in And. Quid est quod tibi ars mea efficere hoc possit amplius. Quędam in effectu: quę operis quod oculis subiūcitur: et consummationē/non finem acci/pit/qualis est pictura. Dicta ars απο της αρετης id est a virtute: quam greci vniuscuiusq; scientiā vo/cant. Est etiā ars quę constat ex precepto; collectio/ne: ab arto tas: q; artis precęptis: id est/ angusti s et breuibus concludat: vt est ars Seruij/ ars Donati/ ars Prisciani. Ars etiā astuta vocatur: qua quis nō facile falli/sed magis alios fallere potest: quę grece dicīt τεχνη. Ab ars componunt iners/ solers/ arti/fex. Huius diminutiuū est articula.
Artifex: qui artē aliquā facit: dictus q; scientiā suā p ar/tus exerceat: siue q; apte operā iter se artēt artifices.
Artificium: quasi artis factio: quod ars ipsa operatur: vt cum dicimus oratione magno artificio compo/sitam. Hinc artificiosus sa sum. quod cū arte factum est: vt oratio artificiosa.
Artitus pe. pro. dicīt bonis artibus instructus.
Artus: qui alligant membra membris: ab artando. Sunt em̄ nodi/membra vo trunci. Virgil. libro. v. Et magni membrorū artus. Et dicīt tm̄ de animantibus: partes sunt corporis inter iuncturas: dicti q; inter se arten/tur. Unde minores partes per diminutionē articu/li dicunt: quales sunt digitor: quasi parui artus. Et distinguunt artus a membris: quia artus dicūtur ossa cū neruis et venis. Membra aut̄ p̄prie vocamus car/nē artus tegentē. Unde membrana: superior membri ps: hoc est pellis. Sed sępenumero confundunt. Apud Plau. in Bene. tamen artua dicīt. Ita mihi impe/ras vt ego huius membra atq; ossa atq; artua cōminu/am illo scipione/quē ipse habet. Hinc deducīt dear/tuo as. quod est per artus diuido.
Articulus dimi. ab artus est: et ponitur p iunctura siue nodo/vel parte membri. Pli. Articulus membra distin/xit. Unde articularis morbus. Sed et in vite dicun/tur articuli de nodo ad nodū. Cice. in Cato. Itaq; in/eunte vere in his quę relicta sunt existit tanq; ad arti/culos sarmentor ea quę gēma dicitur. Articuli etiā in montibus dicunt: vt apud Plinium in calce operis Sic articulos fidei tanq; membra religionis nostrę di/xerunt. Interdū ponitur p digito: vt apud Ouid. li. ij. de pō. Ut reditus iā quisq; suos amat: z sibi quid/ sit Utile sollicitis supputat articulis. Interdum pro momento/z tēpestiua rerū faciendarū hora siue punc/to/seu alicuius rei aut tēporis particula. Teren. in Adelp. Vide vt in ipso articulo oppressit eā. Hiero. ad Iul. Filius meus frater tuus Ausonius in ipso iā perfectionis articulo/cū mihi presentiā suā tarde de/disset/cito abstulisset: atq; in puncto temporis salue valeq; dixisset. Itē Articulus color est. De quo Cic. lib. iij. ad Heren. Articulus habet cū singula verba interuallis distinguunt cęsa oratione. Silr articulus dicīt quo genus discernitur.
Articularis z articulare: quod ad articulos pertinet: vt articularis morbus: qui et articularius dicīt: qui per oēs artus vagat̄/quo Ennius laborasse fert. Se/re. Si vo articulos tabes inimica per omnes Węseri/t: et sicu betas cū melle iugabis. Vel pelagi latices simul et baccheia dona Sumere curabis: nimio sed parcito vino. Ennius ipe pater dū pocula siccat int qua: Hoc vitio tales ferē meruisse dolores.
Articulo las. significat iungo: z quasi articulū: id est no dū nodo appono. Aug⁹ lib. xiiij. de ciuit. dei. Necq; ea sola membra mouemus ad nutū/quę cōpactis articula ta sunt ossibus: sicut pedes z manus z digitos.
Arto tas: sępe vsqeo. Hiero. in plo. Judith. Et sepo/sitis occupationibus quibus vehementer artabar: huic vnā lucubrationē dedi. Hinc cōponitur coarto simul continenter arto/stringo. Lactan. lib. vij. Tūc annus breuiabit̄/et mensis minuetur: z dies in angu/stum coartabitur. Liui. libro. ij. de bel. pun. Angustę fauces coartāt iter. Inde percoarto: quod est maxi/me vel perfecte constringo. Col. lib. ij. Tūc demū cō uertemus: z vtrūq; siccatū percoartabimus i strigā: atq; ita maniplos vinciemus.
Arsaces pe. cor. re. nomen, prius parthor regis: cui⁹ memo/rię hunc honorē parthi tribuerūt, pter quę situ cō stitutūq; regnū: vt oēs deinde reges suos arsaces ap pellauerint: sicut dicti sunt egypti Ptolemei.
Arsis latine/ vocis eleuatio/ sicut et thesis positio vo/cis: vt arma: ar/eleuatio: ma/positio est. In his duo/bus p diuisionē pedes legittimi colliguntur.
Artaba: mensura apud egyptios sextariorū. lxvij. cōpo/sita ex numero propter septuaginta duas gentes quę orbem impleuerunt.
Artabanus: nomē parthor regis ex arsacidar genę/re qui inimicus. Ty. Cęs. armenią inuasit.
Artanes: fluui⁹ scythię tracię in Istrū defluens.
Artemisius apud Macedones mensis Maius dicīt. Quo nomine etiā vocatur mons Arcadię: sicut scribit Plinius libro. iiij.
Artemisia Mausoli Carię regis vxor: quę insignis pu dicitię fuisse perhibetur: et virū vltra humanę affe/ctionis fidem amasse creditur. Nā cū nobiliū poeta/rū atq; historicor laudibus prędicetur: in hoc, vt ma/rime q; defunctū maritū sic semp amauit vt viuū: et mirę magnitudinis extruxit sepulchr: intantū vt vi/sq; hodie omnia sepulchra preciosa ex nomine eius Mau/seola nuncupentur. Est et Artemisia herba ab Arte/misia Mausoli vxore: vl ab Artemide dea cognoia ta. Eius duo sunt genera. Altera latioribus folijs: al/tera tenerioribus: et non nisi in maritimis nascens. Sunt qui in mediterraneis eodē nomine apellāt simpli ci caule/minutis folijs: quā quidā botryon/alij am/brosiā vocāt: quā Pli. ambrosiā putat q̄ in Artemi/sio mōte dicīt abundare: a qua etiā nomē sortita est.
Artemisium (vt Demosthenes pro Ctesiphonte do/cet) promontorii Euboeę. Et artemisiū lucus est, p pe Ariciā diane sacer: quasi dianū dictū latini nemo/rense dixerunt. Unde et nemorensis rex dictus est sa/cerdos illius religionis.
Artemon onis. penul. produ. Nam grece αρτημων

dicitur/siue artemū quodꝫ quidam malum/quidam velum intelligunt nauis amplissimū: quod extendi/tur quasi arrectus temo: vt in Actibus apostolicꝫ. Artemone leuato ꝑm aurę flatum tendebant ad lit/tus. αρτη μων. γοσ ἐξ αρτειν τουτεστι ταρειν και επιτεταμενειν.

Artaxares: nomen propꝛium Xersis filij: qui longima/nus dictus fuit: quoniā manū alterā haberet longio/rem. Hic aiebat beneficiū addere longe magis rega/le esse q̄ auferre. Fuit et alius Artaxerses Cyri iuni/oꝛis frater/cognomento memoꝛ. Hic cū pauper qui/dā malū ingētis magnitudinis ei obtulisset: iucunde/suscepit p̄ solē inquiens: Hic is mihi videt: quē vbē/ quoꝫ ex pua magnā reddere posse existimē.

Artaxata/Armenię ciuitas.

Arteria latine: significat venā vitalē: seu semitā in qua/est vitalis spiritus. Gel. Arteria est conceptaculum/spiritus naturalis mixti confusiꝫ cū sanguine: i quo/plus spūs est et minus sāguinis. Cice. lib. iij. ad Be/ren. Ledunt arterię si anteq̄ vox bñ ꝓmulsa est: acri/oꝛe complent clā ꝛ interuallis lōgioꝛibus vti conue/niet. Recreat em̄ spiritu vox: ꝛ arterię cōticendo re/quiescunt. εξαεροσ και τηρω αρτηρεια γινεται. Unde quidā doctus fecit dactylū in primis trib⁹ syl/labis/q̄ ridicule alij viderint.

Artocrea eę. ꝛ artocreas eę. mas. generis: epulū ex pa/ne et carne. Per. Artocreasq̄ popello.

Artocopus pe. coꝛ. pistoꝛ seu factoꝛ panis: sed ꝓ dispē/satoꝛe siue ꝛseruatoꝛe accipi solet: quasi qui in pane/laboꝛat. Nā αρτοσ panis: κοπτω laboꝛ.

Artopteū panes dicti ab artopteſa instrumento pa/nibus coquendis in clibano accōmodato: cuius me/minit Plautus in Aul.

Artopticius panis: q̄ ex fermēto durioꝛe conficit/toꝛre/turq̄ in artopta. Pli. lib. xviij. Siliginę farinę mo/di⁹: gallice vigintiduas libras panis reddit. Italice/duab⁹ tribus/ve ampli⁹ in artopticio pane. Nā furna/ceis binas adūciunt libras in quocunq̄ genere.

Artopta a quibusdam dicit mulier quę coquit panem/in clibano vel furno: πταω coquo. Plau. i Au. Ego/hic artoptā ex primo vtēdā peto. At Jul. Pollux di/cit esse instrumētū artocopi/si quo panes toꝛrebant.

Artolagonū pe. coꝛ. gen⁹ panis siue placētę ex simila/ oleo coctę in patella. In eo ponit paꝛvini cū pipere/ ꝛ adipe vel modico oleo: est em̄ panis q̄ habebat in/delicijs: a laganis nomē habēs, ꝓter candoꝛē.

Aruica pe. pro. genus frumenti.

Aruina pe. pdu. durū pingue inter cutē et carnē: vt au/cto: est Ser. Virg. lib. vij. Pars leues clypeos: ꝛ lu/cida spicula tergunt Aruina pingui.

Arundo: aquaticus fruter ossibus not⁹. Et qm̄ ex arū/dinibus fiebant sagittę: q̄q̄ arundo ponit ꝓ sagitta. Virg. Percq̄ ilia venit arundo. Hinc arundineus a, um. Hiero. lib. iij. Reg. In speras in baculo arundi/neo atq̄ confracto egypto.

Arundinetū: locus vbi arundines cōsitę sunt: sicut sali/cetū/oliuetū/ et hmōi: vt est illud: Fulgebunt iusti: et tanq̄ scintillę in arundineto discurrent.

Aruspex: vide infra in dictione Haruspex.

Aruum: ab arādo dictū: ager aratus/ necdū satus: q̄ tū/ sementi datur. Salu. Quia numidę pabulo pecoꝛis magis q̄ aruo student.

Art ab arceo: q̄ arcet: id est prohibet hostes accedere. Est em̄ locus vbis vel in monte situs/natura muni/tus. Unde etiā summitates montiū et cuiuscūq̄ alti/tudinis: ex quibus facile possūt depelli hostes/arces/ dicunt. Huius dimi. est arcicula.

Arymphei: populi sunt: de quibus Ammianus sic ha/bet. Ubi montes ryphei deficiunt Arymphei inha/bitāt: iusti boies ꝛ more placiditate cogniti.

As assis: libra a grecis: mna: mina a nostris/interpos/tione i litterę: quę er. rcyj. drachmis conficit/siue du/odecim vncijs. Uncia vo ab vno dicit. Sextās vn/cię due: quasi sexta pars assis. Quadrās: vncię tres: quarta pars qui et triunciū dicit. Triens quattuoꝛ/ vncię tertia ps. Quincunx: vncię quinq̄. Semis: vn/cię sex dimidiū assis: siue selibra: id ē media ps libꝛę/ quasi semis as. Septunx: vncię septē: a septem et vn/cia. Bes: vncię octo/dempto trientę: quasi des. Do/drās: vncię nouē dempto quadrāte: quē ꝛ nonnūciā/ dicimus. Dextans: vncię decē: dictus quasi assi deest/ sextās. Deunx: vncię vndecim: quasi vnica/ dempta/ ex asse vnica. Ueris autē minima pars sextula dicit: ꝙ sit sexta pars vncię. Semiuncia: ꝙ sit dimidia ps/ vncię. Silicum dictū est/ꝙ semiunciā secet. Et scien/dū/ꝙ veteres volentes aliquid diuidere in ętes eą/les/vt hereditatē et quiduis simile: id assem appella/uerunt/et partes vncias. Unde illud Plinij de luna. Haud dubium est lucere dodrātis semiuncias hoꝛa/rum ab secunda adūcientē vsq̄ ad plenū oꝛbē. Unde etiā habemus: ex asse heredem fecit: id est totius he/reditatis. Sueto. in Cesare. Nouissimo testamento/ tres instituit heredes sororum nepotes. Octauium/ ex dodrāte. Pinariū et pediū ex quadrāte. Interdū/ dicitur nūmus libralis/ex ere deductū nomen. Hoꝛa. Quem si diminuas vilē redigatur ad assem. Si/militer triens/quadrans. Interdum hę partes assis/ apud poetas accipiuntur ꝓ calicibus a mensura. Propeꝛ. Cum fuerit multis exacta trientibus hoꝛa. Mar. Te conuiua leget musto quincūce. Cōponit/ autem as cum eo quod tres: vt tressis. Per. Hic da/ma est nō tressis agaso. Octo ꝛ as octussis. Hoꝛaci. Quanti emptę? paruī: quāti ergo? octussibus. Et sic/ ꝙ omnes numeros vsq̄ ad centū: vt centussis. Per. Et centū grecos curto centusse licetur.

Asarotū penul. pdu. pauimentū picturę arte elaboꝛa/tum/a grecis inuentū/sic dictum/ꝙ verri nō debeat. Nā deducitur ab α priuatiua partic⁹a/et σαιρω σαρω πσεσαρα verro/scopo. Scopa q̄q̄ a grę/cis saros dicit και το καλιγρορ. Solebant quip/pe purgamenta cęnarū quę analecta vocātur/ in pa/uimento quoꝫ euerri: dū subtegulanea pauimenta/ in vsu erāt: postea asarotis inuentis cessauit vsus sco/parū manibus colligi purgamēta cęperūt: pauimen/ta ꝼo spōgijs mūdari. Xenodoxus prim⁹ claruit in fa/ciendis asarotis: quę miro artificio puulis testulis in/ varios colores tinctis/ꝛ imagines pict? strauit. Nā/ pergami in asaroto colūbam effecit bibentē: q̄ aquā/ capitis vmbra offuscabat alia cibi ęcā arripiēte. Pa/pi. lib. Sil. Varias vbi picta ꝓ artes Baudet hum⁹:/ suberāq̄ nouis asarota figuris.

Asdiste: populi lybię: apud quos vulgatissimū templū/ inter medias yrenas conditū est.

Asbestus latine inextinguibilis: ꝛ nomen lapidis est: q̄/ cū ignē habeat, ꝓriū: alieno tamē sic ardet/ vt nō pos/sit extingui. Aug⁹ lib. xxj. de ciui. dei. Asbeston arca/die lapidē, ꝓterea sic vocari: ꝙ accēsus semel iā non/ possit extingui. εξα και σβεννυω γινεται.

Ascalon pe. coꝛre. ciuitas Palestinę: a qua Ascalonitę/ homines in ea nati.

Ascalonia: cepe genus/ ꝙ in ascalone plurimū nascat. Uide in dictione Cepe.

Ascalabotes latine stellio siue tarantula: dicit q̄q̄ apud/ grecos ascalos circulus est. Stelliones autē circulis/ quibusdam depicti sunt: et velut lucentibus guttis/ in modum stellarum.

Ascanius: nomen Enęę filij. Quo etiam noie dictus est/ lacus in Phrygia: ꝛ fluuius ex eo oriēs ascania ciui/

tate: quã cõdidit Ascanius Eneę filiꝰ. Est ꝛ lacꝰ Ascaniꝰ: vñ ipsa regio Ascania: vt scribit Stra. lib. xii. quę gemina est: altera phrygia: altera mysię.

Ascendo dis. ex ad et scando. sed ɔ abũcitur: significat surſum siue ad aliquid scando. Hinc ascensio ꝛ ascensus: ꝓ ascendendi actu. Ascensiones etiam sunt quę a grecis syncatatheſes: hę sunt sine quibus multa comprehendi et percipi sensibus nõ possunt: nec memoria quoq; nec noticię rerũ: nec artes sine ascensiõe cõstare possunt. Per ascensionẽ eiã cognita approbamus. Ascensiones has siue approbatiões voluntarias esse scribit Gell. fieriq; hoim arbitratu: quibꝰ visa nosciũt dijudicantur ve.

Asclepiades nomen hiſtorici cypꝛij: qui fuit tẽpe quo Pygmalion regnabat in oriente: quo etiam tempore scribit gesum carniũ nõ fuisse. Alius fuit phs ęcus: quẽ ferũt (vt Cice. lib. v. Tuſ. ait) Cũ quidã quęreret quid ei ęcitas attulisset: respõdisse vt puero vno esset comitatioꝛ. Fuit ꝛ alꝰ Asclepiades pꝛusiẽsis medicus: qui lapsu scalaꝝ interiit. Fuit ꝛ alius Asclepiades: a quo carmẽ asclepiadeũ dictũ est.

Ascitę arabes dicti sunt ab viribus: quos greci Ascos vocant: qñ bubulos (vt Plinꝰ inquit) vtres binos sternẽtes/pyraticã exercent.

Ascra: vicus Boetię in aspero et sterili loco in dextera parte Heliconis Hesiodi patria. De Hesiodo multa scribunt greci: ꝛ quo pacto fuerit interfectus Plutarchus in sympoſijs lib. v.

Ascia cũ c post s. ab ascindẽdo: carpentarioꝝ instrumẽtum est. Huiꝰ dimi. est asciola.

Ascio as. ascia cedo: quo verbo vsus ẽ pater meꝰ Augꝰ super psal. Et si adhuc nodosũ ꝛ curuũ ꝛ corticosum: tñ ꝙ dolet: ascieť/deplaneť: ꝛ possit venire ad aliquã fabricã vsus humani.

Asia sine c. nomen est tertię partis oꝛbis quo ad numerũ. Mã quo ad magnitudinẽ dimidia reperiť. Est autẽ duplex: maioꝛ scz ꝛ minoꝛ: qua Phrygia et Lycia cõcludit. Alij diuidunt eã: vt vnã cõcludat ab oriente Phrygia ꝛ Lycaonia: altera ab oriente determinet Armenia minoꝛe. Dicta ẽ aũt Asia ab asia nympha oceani/ꝛ Tethyos filia Japeti coniuge/ siue ab Asio manei Lydi filio. Ab Asia fit asius a. um: qꝛ vt Prisci inquit: in multis ꝓuinciaꝝ nominibꝰ silia sunt deriuatiua ꝑmitiuis/ꝛ appellatiua, ꝙrũ: vt Italꝰ ꝓ ꝙriũ est et gentile. Similiter Danaus/latinus/hispanus/siculus et sicanus. Itẽ Asianus a. um. asiaticus a. um. quę inuicẽ ꝓ possessiuis proferri pñt. Proꝓrie aũt Asius et asiaticus possessiua sunt: ẽ̃ius et ꝙria inueniant: vt Scipio asiaticus/qui vicit Asiã. Asianus ɔ̃ gentile. Est ꝛ Asia nomẽ paludis in Mysia ꝙe Caystron fluuiũ: cuiꝰ ꝓrima ꝓducit. Virgꝛ. Jãvias pelagi volucres et quę asia circũ. Als coꝛripiť: vt Europa atq; asia pulsus.

Ascribo is. ex ad ꝛ scribo: sed ɔ abũciť: significat adiungo. Unde ascripti dicebanť qui in colonias noia dedissent: vt ceteris coloniꝭ adderent. Itẽ ascꝑti milites/qui supplendis legionibꝰ ascribebanť: quos etiã accensos dicebant/ꝙ ad legionũ censum essent ascripti. Et velatos: qꝛ vestiti inermes sequebanť exercitũ. Et ferentarios: qꝛ de fundis lapidibus ꝭliaturi ea mõ ferrent quę in hostes iacerent. Et rotarios: ꝙ id hoim genus anteq; acies coirent: iis modũ rotãtis tẽ pestatis dimicarent. Est ꝛ ascribere: tribuere ꝛ imputare. Cice. Neq; eiã mihi negligentiam velim ascribas. Sed hęc magis per translationẽ: cũ ꝙrie ascribere sit iuꝛra scribere.

Ascriptitius: qui ad aliquã rẽ ascriptus est: vel ꝙ ex numero eoꝝ est qui se in alteriꝰ imperiũ dediderint.

A secreto vel a secretis: ꝙ est sociꝰ secretoꝝ ꝓ siliariꝰ.

Asella potest esse dimi. ab assa. Sed et locus sub bra chijs concauus asella vocať/siue axilla. Qñ est illud: Absc̃odit piger manũ sub asella.

Asion: noctuarũ genꝰ maximũ: quos greci ꝙñ.q; scopas vocant. Aliq̃n nycticoꝛaces. i. vlulas: ꝛ qñq; otos ꝙ/ si auritas: qñ plumeas ꝛ eminẽtes habẽt aures.

Asilus pe. ꝓ. grece estrus a sono vocis vulgo tabanꝰ dicť. Virgil. Est lucus silari circa ilicibusq; virentę Plurimꝰ alburnũ volitãs: cui nomẽ asilo Romanũ est estrũ graij vertere vocãtes: Asper acerba sonãs/ quo tota exterrita siluis Diffugiũt armenta.

Asylum cum ypsilo: intemeratũ templũ est cõsecrationis lege cõcessũ: ab α priuatiua particula/ꝛ συλαω rapio/spolio/aufero violo ve. Alij sicut exponit Servicť asylum quasi asyron: ꝙ inde extrahi nullꝰ posset. Mã in id fugientes tuti erant: nec inde ꝓ vim extrahi poterãt: quod ꝓius athenienses: post Romulus cõstruxit inter capitolium ꝛ palatium in sacro luco quod quercetũ dicť. Unde pedianꝰ: Totus ꝓlꝭ Romanoꝝ ꝓncipio tres fuerũt tribus. Taciensis vna a Tacio rege. Ramnes altera a Romulo. Luceres altera a Lucumone siue a luco: quẽ lucũ Asylum vocauerat Romulus. De hoc Virgiliꝰ lib. viij. Hinc lucũ quem Romulus acer asylũ rettulit. Scribit Liui. lib. xxxvj. templũ Apollinis delij fuisse asylum: aitq; sacra templa a grecis vocari asyla.

Asinꝰ: aial notũ: cuiꝰ fg. est asina: qõ datiuũ et ablatiuũ plurales ꝛ in is ꝛ in abus terminat. Hiero. li. j. Re. De asinis q̃s nudiusterciꝰ ꝙdidisti ne sollicitꝰ sis: qꝛ iumenię sunt. Hinc asininꝰa. um: vt caro asinina.

Asinarius ria. riũ. quod ad asinos pertinet: vt mola asi.

Asinarius: qui asinos pascit vel custodit. Ca. (naria. Ager qñ instruiť. cccl. iugerũ villicũ: villicã operari os bubulcos tres asinarium.

Asine es. pe. coꝛ. opidũ Achaię. Luca. lib. viij. Quas asine cautes: ꝛ quas chios asperat vndas.

Asopus vel asopis penul. ꝓdu. fluuiꝰ Achaię: ab asopo Egine patre sic dictus.

Asotus pe. ꝓd. lasciuꝰ/ ꝓdigus/popino/belluo. Var. Uluis asotos. i. lasciue/incõtinenter. Asotia/ ꝙpinatio/incõtinẽtia/luxus. Gel. Cedere equidẽ vobis debui: vt in tali asotia. i. luxu/ ꝓdigalitate atq; nequitia artium nos vinceretis. ἐξακάι σοῖων.

Aspera ra. rũ: qõ visu vel gustu vel tactu/ alio ve sensu insuaue est. Augꝰ. Aspeꝝ discrepantia cõiũctaꝝ partiũ facit. Asperitatẽ nãq; non gignit nisi inequalitas partiũ: vt sit lõgioꝛ vna/altera inferioꝛ. Lene illud ꝓ ꝙrie videť ostẽdere/in quo positio partiũ ita apte pariliteꝝ digesta est: vt nulla earum mensura vlterius emineat. Transferť et ad alia quę dura sunt. Teren. Asperum pater hoc est aliud sodes para. Unde ꝛ ꝓ nocente qñq; capiť. Virgꝛ. Asper acerba tuẽs. Et ꝓ iniquo. Jdẽ. Tũ aspera Juno. Li. in Tel. Monere ꝛ moneri, ꝙriũ est vereq; amicitię: ꝛ alterum libere facere/nõ aspere: alterũ libenter accipere/nõ repugnanter. Huius dimi. est asperulus.

Asper nũmus videtur dici ab eo ꝙ in asperitatẽ cuius signatusq; est. Persius. Quid asper vtile nũmus habet. Sue. in Nero. Exegitq; ingenti fastidio ꝛ acerbitate nummũ asperũ.

Aspero ras. asperum facio. Col. lib. ir. Junctis parietibus modicis asserculis qui paulum foꝛmatis gradibꝰ asperantur/ne sint volantibus lubꝛici. Virgꝛ. ꝓ coagulum siue duꝝ facio posuit lib. iij. Et glacialis hyems aquilonibꝰ asperat vndas. Hinc cõponiť exaspero/ qõ est valde aspeꝝ facio. Hiero. ad Heliod. Hollẽ ocio manũ durus exasperat capulus. Per trãslationẽ. Quintꝛ. Rẽ verbis exasperauit.

Asparagus penul. coꝛ. ꝙ ex asperis virgultis legatur. Var. Hollis in equoꝛea: quę creuit spina Rauenna. Hõ erit inculcis gratioꝛ asparagis. Sunt qui nõ

ab aspitate/sed a lingua chaldea deducant: quia chaldei asparagos appellant herbā quę crescit in virgulta et in caulē. Hui⁹ duo sunt genera/hortense ⁊ silue/stre. Sed incultū gratius est.

Aspergo gis.si.sum. ex ad et spargo: quasi ad aliquid spargo/vel aliquantū madefacio. Plaut⁹ in epi. Ab guttura pect⁹ mihi ardens aspersisti. Virg⁹.li.iii. Be or. Aut tecto assuet⁹ coluber succedere ⁊ vmbrę Pestis acerba boum pecoriq; aspergere virus.

Aspergo inis.tā mas.g̃.fg.generis: gutta terrę cruore permixta. Sta.lib.vii. Diraq; aspergine latos Mutat agros. Am. Et cautes niuea rorāt aspergine.

Aspergillum: instrumentū quo nos aquis sacris aspergere solemus.

Aspernor aris.ab aspergo fit: significatq; recuso/auerto/nō ignosco/fastidio.

Aspernabilis: q̄ est dign⁹ vt aspernet. Gell. Mōnunq; apud meip̄m soleo res eiusmodi paruas q̄dē minutasq; ⁊ hominib⁹ nō bñ eruditis aspernabiles.

Asphaltum latine dici potest tutamen: a verbo ἀσφαλίζω quod est tueor. Quo nomine dictus est lacus Syrię in prouincia/quę hactenus Pentapolis dicta fuit: sic dictus: quia nihil viuum in eo submergit: vñ mortuū mare ab historicis nominat. Asphaltū etiā bitumen dicitur.

Aspicio is.ex ad et specio. e in i. mutata: Huius Prisci. aspicio compositū dicat. Varro em̄ habet Spectare dictū ab antiquo: quo etiam Ennius vsus ē. Dos epulo postq; sperit: et quod in auspicijs distributum est: qui habent spectionem quā nō habebant: ⁊ quod in augurijs etiam nūc augures dicunt aues specere. Cōsuetudoq; cū prępositio verbis coniuncta fuit etiam seruat: vt aspicio/conspicio/despicio/respicio: sic alia. In quo specto: q̄s spectare volo. Hinc speculum et speculū: q̄ in eo specimus imaginē. Festus quoq; ait: Aspiciū ab aue specienda. Nā quod nos cū prępositione dicimus aspicio: apud veteres dicebāt specio: quod naturaliter speri spectum facit: quod spicio facere nō potest: a cuius supino legitime et analogia specto frequentatiuū format: vnde expecto et respecto/⁊ alia hmōi sunt composita. Prętera deriuata nomina/specula/speculū ⁊ specimen/non solū specio significationē prę se ferunt/sed etiā analogiā eius seruant: naturāq; ip̄i⁹ specimē redolet: vt apud Plau. in Casi. ostenditur. Nā camici an inimici sis imago Alcesime mihi scia: nunc specimen specitur: nunc certamen cernitur. Spicus vo spica/spiculum et specile: Huius cū spicio quandā similitudinem habeant: nō tamen significationē si pro video sumitur gerunt: nec vllo pacto attingunt. Viro: igitur cū Prisci. aliter senserit: p̄sertim cū in denominatiuis dixerit. A simplici quod in vsu nō est specio is. speculū p speciculū per syncopam ci euphonię causa. Et paulo infra. A specio is. vel a specie specimen. Est autē aspicere ad aliquid oculos intendere. Plau. in Asi. Si quē aliū aspexerit cęca continuo fiet.

Aspecto as. sępe aut fit: e aliquē intueor. Plau. in Am. Cęlum aspectat: obseruabo quā rē agat.

Aspectus us. sum̄ p visu intuitu cuiuscūq; animalis: vt horridus aspectu. i. visu horribilis: ⁊ qui effigiem habet horridā. Transfertur etiā ad inanimata. Pli. Prępupta rupes et aspectu horrida.

Aspiro ras. penul. pducta: ex ad et spiro: sed d abūcit. Et, pne aspirare significat afflare. Virgil. Aspirant aurę in noctem. Per translationem sumitur pro olere. Ambro. super Lucā. Bonū odorem sanctificationis aspirant. Interdum p auxiliū prębere/fauere. Virgil. Aspirat primo fortuna labori. Interdum p incumbere/et quasi toto spiritu intentū esse: vt Scipio aspirat ad consulatū. Interdum pro iungere/iuxta accedere/seu pp̄e tangere. Gel. libro.). Ad horū autē sinceritatem/veritatemq; verbor⁹/an aspiraverit cecilius consideremus. Cice. Treba. Vltra etiā accersitū ab eo ad quem ceteri nō propter eius superbiā: sed, pter occupationem aspirare nō possunt. Est quando significat inuadere/seu quasi ad aliquē ire: vt de diuo Vincentio legit. Cū apud Cęsaraugustanā ciuitatē Datiano cuidam prędi seuienti in christianos rabies aspirasset ⁊ ce. Lic. Aliter nunq; (inquit) aspirant ad curiā.

Aspis idis. serpens paru⁹ q̄ veneno suo quęq; viuentia cōcite occidit: ouis gignit ex quibus filij procreantur. Sunt autē plures aspidū species dispareq; effectus ad nocendū: vt scribit Solin⁹. Appellaturq; somniculosa aspis: q̄ somnū letiferum percussis immittat. Est et nomē insulę, pe cycladas. Sunt et alię hoc nomine in Lycia ⁊ Caria. Est ⁊ nomen vrbis quę a latinis clypea dicit. Sir. In clypei speciē curuatis turribus aspis. Stra. Losura insula est ante aspidem sita carthaginēsem vrbē: quā clypeā vocant.

Asportare: quasi hinc alio portare. Cuius contrarium est importare: quod est aliunde huc portare.

Assa nomen regis iudeorum: qui nōnullas vrbes in iudea condidit.

Assaradō: vltim⁹ assyrior⁹ rex ⁊ Sēnacherib filius.

Assarius nūmus: siue genus pōderis. Josephus li.iii. Arę dei assariū offerunt et vnā drachmā. Idē. Quat tuor drachmis venderet assarius.

Assecla: ab assequēdo nomen deductū: ⁊ significat eum qui dñm sequitur: ⁊ qui omnibus imperijs dominorum adest: bo: est prędo est: vel qui iurta voluntatem alterius quid sequit. Liui.li.v. Et eo deuolui rē: vt aut patricij/aut patricior⁹ assecłę habēdi tribuni plębis sint. Ouero. Seru⁹ patern⁹ ⁊ alumn⁹ ⁊ formosus assecla ⁊ pcurator calamistrat⁹ honorādus est.

Assector: comitatū ḡsto. Vide in dictione Deduco.

Assequor: penul. corre. pne significat iurta sequor. Liui⁹ lib. xxxviii. Tantū moratus dum Eumenes cum classe assequeretur famā petere intendit. Vide in dictione Reuoluo ⁊ auctoritatē. Cic. Quādoq; ponit p acquiro/obtineo: vt Hic assecut⁹ est maximas dignitates. Q̄nq; p equo siue attingo. Lice. Nullā partē videar tuoq; meritor⁹ assecutus.

Assentio tis. si sum. consentio: cuius significationis est et assentior. Lactā. Cui opinioni poeta noster assensit. Cice. lib. de repu. In quibus assentior: sollicitam et periculosam iusticiam non esse sapientis. Hinc assensus pro cōsensu.

Assensor: q̄ alicui assentit. Cic. Torcinio. Quotidie cō memorabā te vnū in tāto exercitu mihi fuisse assenso

Assentor: assentaris: significat insidiose ⁊ conci (remliandę alicui⁹ vtilitat. gratia effusius: ⁊ plęrāq; falso quempiam laudo.

Assero is. pe. cor. asseui assitum: iurta semino/vel iurta planto. Cato de re rus. Arbores facito: vti bene maturatę sint: viteśq; vti satis multę asserantur: ⁊ sic vbi opus erit de arbore deijciant. Assero vo ris. asseruī assertū: significat affirmo/approbo. Hiero. ad Dama. Primū em̄ asserunt eius fuisse peccatū/ q̄ nō recte diuiserit. Interdum significat approprio/attrahor/vendico. Liui. lib. iij. M. claudio clienti negociū dedit/vt virginē in seruitutē assereret. Idē ibi. Cū reuelleretur assertor virginis a globo multor. Vbi assertor significat illū clientē deccuiri qui virginē asserere volebat in seruitutē. A serere manū veteres dicebāt cōprendere/cum eam prendebant in libertatē. Hinc asserere etiā pro tueri ac liberare/ seu in libertatē restituere accipit. Pli. Marco suo cōmendabat memoriā sui⁹ orabatq; vt se ab iniuria obliuionis asseret. Et assertor defensor. Mar. Assertor venias sa-

tisq; p̄gestes. Quemadmodū desertor: qui patriā in defensam reliquit/ꝛ quasi ꝑditor est. Idē. Qui loquitur curios assertor: esq; camillos.

Asseres: tabulę lecticles dicti sunt ab assidēdo: ꝙ admoueantur hęreantq; parietibus trabibusq;. Huius nominatiu° singularis est assis asseris/sicut puluis pulueris. Pli. Verniscq; asseribus cōtabulare pauimenta oportet. Hinc asso as. de quo infra. Palladius ſg minino genere vsus est cū ait: Asseres querne cū esculeis nō misceant. Asserum structurā coassationē vocamus/ꝛ a tabulis tabulationem. Interdum asseres accipiunt̄ ꝑ lignis quibus vtebantur lecticarij. Sue. in Cali. Ad p̄mū tumultum lecticarij cū asseribus accurrerunt. Huius dimi. Asserculi. De quo exemplū habes in dictione Aspero as. Dicitur et assis is. Unde ꝛ dimi. assiculus. Col. lib. vij. Assib° roboreis compingitur solū: nec exire alia parte ꝑhibentibus aduersis assiculis. Varro posuit p̄mitiuū. Aut ex assibus dentatis cū oꝛbiculis: quod vocant plostenū penicum: in eo quis sedet vt agitet quę trahāt iumenta. Hinc fit assula diminutiuū.

Asseuero as. a seuerus deducit. Et est asseuerare pro ꝓpie inter ipsa argumēta ꝓbationesq; vim animi motūq; quasi quandā seueritatē admiscere. Quin. Altera ex asseueratione ꝓbatio est. Ego hoc feci: tu mihi hoc dixisti. Aliqn̄ ponit̄ ꝑ simpliciter affirmare.

Assio: perfecte scio/affirmo vl̄ attribuo: vt apud Col. Vide in dictione Cōsciſco.

Asciſco is. assciui assciti. Ab assio et accusatiuū post datiuū semper ferme postulat ꝑ assumo/arrogo/attribuo. Quin. lib. vij. Quo in genere idē p̄cipue custodiendū: ne id qō similitudinis gratia asciuimus: aut obscurum sit aut ignotū. Lactā. lib. iij. Et illos: qui temere sapientū sibi nomen assciuerant: erroꝛis stulticiq; damnarūt. Aliqn̄ assciscere est aggregare/admittere. Liu.° lib. j. Ne quid diuini iuris patrios ritus negligendo/peregrinoq; assciscendo turbarentur. Cice. ꝑ Archia. Quod si mihi a vobis tribui cōcedi ꝙ sentiā: perficiā, ꝑfecto vt aulum luciniū nō mō nō segregandū/cum sit ciuis a numero ciuū: verum etiam si nō esset/putetis assciscendū fuisse. Huic cōtrariū est desciſco: qō cū ablatiuo semꝑ cōstruit cū a vel ab. Et vltra ablt̄m aliqn̄ habet actū mediāte ad. Et dissentio siue recedo ꝛ ab imperio: ductuq; alterius subtraho/rebello deficioq; significat. Liui. lib. ij. Pręneste a latinis ad romanos desciuit. i. rebellauit. Pro dissentio Bell. posuit. Eā rem Ceciliū nō incōsiderate dixisse: neq; temere a menādro atq; a multorū opinionib° desciuisse. Pro recedo. Lac. li. iij. De sciuerunt a te/ꝛ abiecerunt iegē tuā.

Assido is. ꝛ assideo es. ambo habēt penul. cor/amboq; actius: ꝛ assedi assessū faciunt: quoꝝ etiā reliqua/tempora sic similia sunt/vt nō facile dignoscantur: sicut i imperatiuo/cū vtrūq; assside faciat. Differu t tamen inter se: ꝙ assido sit q̄si assisto/assideo quasi asto. Assido semꝑ cū motu est/ꝛ de loco ad locū quandoq; tendit vt in quiete sit: vt si quis eat vt sedeat/morer/hęreat/quiescat: siue stet apud aliquid. Aliqn̄ etiam cū paruo motu: vt cū quis in pedes erectus si est se sessum apud aliquē ponat hunc assidere/tertię cōiugationis dicim°. De loco ad locū. Teren. in Heautō. exemplū ponit: vbi Menedem°, ꝓpter filū abitū anxi°. Chremeti ait: Domū reuertor męstus animo perturbato atq; incerto ꝓ egritudine assido: accurrūt serui soccos detrahunt. De stantibus ꝙo in pedes. Sal. de Cicerone in senatu oratiōnē cū habuisset/inquit. Sed vbi ille assedit Catilina/vt erat paratus ad dissimulanda omnia demisso vultu/voce suplici postulare a patribus/ne quid de se temere crederent. Ci. i fragmento academico ꝛ. Et simul aūidamus inquā si videk: sane istud quidē inquit: sum eñ admodū infirmus. Assideo autē quasi iuxta sedeo sine motu et in loco semper est aut hęrens aut sedēs apud aliquid. Hiero. ad Aug. Dū eñ languenti multo tępore assidemus. Cice. ꝑ Planco. Huic assidēt/ꝑ hoc laborant. Plau. in Ru. Ut fortunati sunt fabri ferrarij q̄ apud carbones assident. De his duobus assside i imperatiuo facientibus hoc erit exemplū. Duo hic sumus. Ego sedeo/et dico platoni nō sedenti: Assideo. Tum ab assido est. At si ambo sedemus: et plato assurgere cuipiā velit: nolimq; ego vt assurgat: dicam q; ei: Assideo: tunc ab assideo fit. Et licet sedeo neutꝝ sit: assideo tamen actiuū est ꝑm Prisciānū: nam assideo: facit passiuū. Salust. lib. iiij. histo: Amissumq; assideri sine p̄gelio audiebat. Verum Cicero et Hiero. cum datiuo iunxere: sicut modo monstratū est. Similiter Plini. lib. xxxvij. Nos vidimus Agrippinam Claudij principis edēte eo nauale p̄gelij spectaculū assidente ei indutam paludamento auro textili sine alia materia. Assido etiam tertię cōiugationis. Salu. in Jug. cum actō iunxit. Sed Hiempsal qui minimus ex illis erat/natura feroꝛ: etiā antea ignobilitatem Jugurthę despiciens: atherbalē dextra assedit/ne medius ex triboꝰ quod apud Numidas honori ducit Jugurtha foret. Videtur q̄ assedit significet iuxta se sedere fecit. Sed alio modo actiue capitur: sicut si dicamus. Hiempsal atherbalem dextra adijt: ita hiempsal atherbalē dextra assedit dictū est: ꝙ ita soluēdo claresciť hiempsal ad atherbalē: id est iuxta atherbalem dextra sedit. Sic etiam fit in illo Salustij exemplo. Assideri sine p̄gelio audiebat: id est iuxta oppidum amissum sederi audiebat. Hoc etiam ostendit i obsideo et circūsideo si soluant: vt Obsideo pontē: significat sedeo siue sto circū pontē. In obsido quoq; et circumsido fit ꝑm vim p̄positionū: vt supra dictum est in Salustio. Oppidū circumsedit: id est sedit circū oꝑidum. Sed quia sido actiuū/sedeo vero neutrum: ideo inter ea quę a sido/et ea quę a sedeo cō ponūrur: q̄uis in significatione differant: hoc etiam interest/ꝙ in his quę a sido componunt̄: si p̄positionis eoꝝ solutio fiat: oīno cōstructio remanebit actiua: quia tunc sido accusatiuum in se inclusum gerit subaudiendū per translationē recipꝛocam: quod nō fit in cō positis a sedeo: etiam si actiua erant: vt est assideo/obsideo: Q̄ si p̄positionē soluamus: Amissum oꝑidū assideri audiebat: erit sederi iuxta amissū oppidū. Hic nullus accusatiuus inclusus subaudiend° exigitur: quia sedeo neutrū est: et iuxta vim p̄positionis adiungitur ꝛ quiescit. In assido si soluaŧ p̄positio/alius actūs exposcitur: quoniā a sido actiuo componitur: vt hiempsal dextra atherbalē assedit: id est iuxta atherbalē dextra se sessū locauit: vel dextra iuxta atherbalem se statuit.

Assestrix fg. verbale ab assessor: q̄ iuxta sedet: vt Da mihi sediū tuaꝝ assestricē sapientiā. Sunt autē assessores: quoꝝ officiū est assidere p̄sidi atq; cōsulere: atq; in his fere causis cōstat cognitiōib°/postulatiōib°/libellis/edictis/decretis/epistolis.

Assiduus: ab assideo/iugis/cōtinuus: ꝙ in ea re quam quis frequenter agit cōsedisse videaŧ. Un̄ assiduitas diligentia/ꝛ ecōtrario/resides dicunt̄ segnes et ociosi. Aliqn̄ assidu° dicit̄ frequēs: et assidue frequēter. Virg. Assidue veniebat. Assidui etiā dicebant̄ q̄ locupletes erant: ꝛ facile cū id rempus postulabat munera populo p̄stabāt. Et assiduus: qui asse suo: id est sua pecunia ꝛ sine stipendio militabat. Et tunc ab asse. i. ere dando deducitur.

Assidelę mense: ad q̄s sedētes flamines sacra faciebāt.

Assilio is. pe. core. ex ad et salio: signifi. inuado/aggredioꝛ. Qui. li. j. metā. Cū sępe assiluit defensę mensę/

bus vbis. Et assilire dicit de aialibus maribus cū fe
minas ineunt. Col. lib. vij. Mā nisi prius ea marē cō
ciuit assilientē admissariū calcibus ꝓturbat.
Assisto is. vide in dictione Sisto.
Assis is. tabula sectilis. Pli. Vernisq; assibus cōtabu
lare pauimēta oportet. Vide sup in dictiōe Asseres.
Asso as. tabulo: a quo coassō, p cōtabulo. Victru. Cū as
satū fuerit sup altera coassatio struat: clauisq; fixa du
plicē ꝑbeat cōtignationi loricationē. Pli. Necessari
um binas p diuersas coassationes susterni capita eo
rū ꝓfigi clauis ne torqueant. Est et asso as. p torreo:
a quo assatus: vt de diuo Laurētio. Assatus fum: tā
versa z māduca. Plaut⁹ tū in Bus. assus dixit. Me
faris: nā elixus esse q̄ assus soleo suauior.
Assus a. um. quod est torrefactū. Propie dicitur sine
pigmento alicuius saporis: quemadmodū merū so
lum dicimus. Unde assa voce veteres dixerunt sola
voce lingue: aut vocis humane nō admixtis alijs mu
sicis. Var. In cōuiuijs pueri modesti vt cātarēt car
mina antiqua, in quibus laudes erant maiorū et assa
voce et cū tibicine. Cato. Helos autem in cantibus
est bipertitū. Unū est quod in assa voce. Alterū qō
vocant organicum.
Assula dimi. ab assis tabella: a quo fit aduerbiū assula
tim, qō est minutatim. Plau. Priusq; pulsando exi
tium foribus assulatim dabo. Idē in Bene. Faciam
quod iubes securim captā ancipitē, atq; hunc senem
exossem: nisi dedolabo assulatim viscera.
Asula p simplex s. oppidum in agro Brixiano.
Assatura: fruſtū carnis assę. Hiero. li. ij. Re. Partit⁹ ē
vniuersę multitudini assaturā bubalę carnis.
Assuetus: vsitat⁹: ab assuesco cis.
Assumo is. penul. produc. mō significat accipio. Cice.
Neq; id onus inuitus assumpsit: mō nimiū tribuo.
Idem. Si id mihi assumo: video: id mihi meo iure
quodam vendicare.
Assur: iudęę ciuitas: quā ędificauit Salomō: Quo no
mine dictus est filius Sem.
Assuerus (sicut testat⁹ Josephus) fuit Cyrus Xersis fi
lius: qui post Darij patruū Persidę rexit imperiū.
Hunc Cyrū dicit Artaxersem apud grecos vocari: q̄
lōgiman⁹ cognoiatus: regnauit. xl. annis.
Assus: ciuitas troadis, arte z natura munita. De qua ē
illud Stratonici dictum: Qui celeri passu Assumit:
mortis periculū adit. Er asso fuit Cleantes phs stoi
cus: qui Zenoni successit.
Assyria: regio Asię maioris: quę nūc Syria dicit: ha
bens ab ortu Indiā: ab occasu Tygrim fluuiū: a me
ridie Mediā: a septētrione Caucasum. Unde Assy
rij, qui postea Syrij z Syri. Hāc Porphyrio z acrō
volunt prius dictam Syriam postea vna addita syl
laba assyriā vocitatam: alij quadripertitā faciunt di
uisionē in Syrios, Assyrios, Leucosyrios z Celesy
rios. Pli. duplicē Syriā assignat. Unā palestinā, al
terā antiochiā. Dicta est autē assyria: vt docet Aug⁹
lib. xv. de ciui. dei: ab assur filio Sem.
Ast cōiunctio ponit mō, p sed, mō, p atq;, mō pro ergo,
mō, p tā, mō pro tū, mō pro cum.
Asta: ciuitas ęstuaria inter sacrum promontoriū z ber
culeas columnas. Et Asta in Liguria: vbs nō lōge
a Nouaria distans. De hac Claudianus. Nec plus
pollētia rebus Cōculit ausonijs: aut mgnia vindicis
astę. Hemnit et Plini⁹ lib. xxxv. Cum aspiratione
Fo aliud significat.
Astu generis neutri, vt cornu. Terent. in Eunu. An in
astu venit? Et sic pro vbe ponitur. Nam asty apud
grecos vbs est: sed a latinis mutatur y i u. et fit astu:
vt Pulcia. docet. Inde fit astus us. et astut⁹ et astu
tia. Ponitur et astu aduerbialiter, p astute. Teren. i
Eun. Q̄ si astu rem tractauit dū vestrā fidē quantā, z
q̄ veram laudem capiet Parmeno.
Astutus, ab astu vbe caut⁹ dicit: in qua qui assidue ver
sati sunt, cauti fiūt. Uel ast⁹: quasi tut⁹, ab arte: vt in
quit Fest. Hinc astutia: quę (vt auctor est Hiero.) est
subtilitas cautelę rudibus incipientibusq; necessaria:
per quā sophismatū dignoscere et querere versutia
possit: ne falsor fraudibus argumentor abducant a
simplicitate verę sapientię, quę ducit ad vitā. Hinc
astatulus diminutiū.
Asturia: ciuitas hispanię: in q̄ asturcones eq̄ gignunt.
Asturcones equi: ab astutia opido Hispanię ita apel
lati: quib⁹ nō vulgaris in cursu grad⁹, sed moll' alter
no cruz explicato glomeratio est. Pli. li. viij. In astu
ria hispanię gignere Tieldones vocatos equini ge
neris: qui quotiens minori forma fūt, asturnones di
cunt. Syrius. His paru⁹ sonipes neq; marti notus:
at idem Aut incōcusso glomerat vestigia dorso. Aut
molli pacata celer trahit esseda collo.
Astura: flumen z opidū maritimū in latio. Pli. lib. vj.
Antiū inquit colonia flumen astura et insula. Et lib.
xxxij. Tenuit z nostra memoria nauiū Caij principis
ab astura antiū nauigantis.
Astur: qō ab asturia est. Var. de asturconib⁹. Hic bre
uis ad numerū rapidos q̄ colligit vngues: Uenit ab
armiferis gentibus astur equus.
Astaroth: antiqua ciuitas Og regis Basan: in q̄ habi
tauerūt gygantes: z postea cecidit in sortē trib⁹ Ma
nasses regiōis Bethanię. Sūt aūt duo castella i Be
thania hoc vocabulo: nouē inter se milib⁹ segrata in
ter adarā et abellā vbes.
Astages: nomē, ꝓpriū fluuij in mare defluentis.
Astaphis pe. cor. vua passa dicit ασταφισ greçe.
Asteismos: latine vbanitas: et est trop⁹ multiplex nu
merosq; virtutis. Mā asteismos putat quicq̄d rusti
ca simplicitate caret: z faceta satis vbanitate expo
nit. vt apud Virg. Qui bauiū nō odit: amet tua car
mina Beui. i. p pęna ei cōtingat, vt diligat Beuiū
peiorē poetā. Atq; idē iūgat vulpes, z mulgeat hir
cos. i. faciat ea q̄ cōtra naturā sunt. Mā ασταιοσ vr
banus: ασταιζομαι vbanus sum.
Aster: stella vna. Astrū: latine sīd⁹: qō cōstat ex plurib⁹
stellis, quę aliq̄ signū componāt: vt Gemini, libra,
et huiusmodi. Dictū astrū ab ασταπτω, quod est
fulgeo. Et est aster nomē ciuitatę. Sciendū q̄ in aster
a. um. terminata: nomina imitatiua sunt: vt parasita,
ster: qui imitat⁹ parasitū. Philosophaster: q̄ est phi
losophor imitator. Cic. Omnino solet esse fuluiastes.
Surdaster: dimi. est: q̄ est aliquantulū surd⁹. Simili
ter recaluaster: qui nō est toto capite caluus, sed sola
fronte. Catulaster: nō paruū catulū significat, sed ip
sū catulū. Pullastra: nō paruā pullā, sed paruā galli
nā. Pullaster: non paruū pullū, sed ipm pullū. Filia
ster: quo quidā vtunt, p priuigno, non paruū filiū: sed
qui eū imitat⁹ sit filiastra. Oleaster, pinaster, mentha
strū. Siliquastrū q̄ siluestria sint olera: pinū, mentha
siliquāq; imitantia.
Asteric⁹ seu asteris⁹ dimi. ab aster: signū est ad quę stel
lę similitudinem: quo vtimur cū aliquid in scribendo
omissū est. Hiero. Qui editioni antiquę Theodotio
nis miscuit asterico et obello.
Astrales: qō ad astra pertinet. Unde astralia fata dicta
sunt ab Aug⁹. lib. v. de ciui. dei.
Astrolabiū: instrumentū ex quo astror mot⁹ intelligū
tur. εξ των αστρων και λαμβανω.
Astrologia: cū accentu i penul. astror regula: ρο μοσ
latine lex et regula.
Astronomia: cū accentu in pe. astror sermo vel ratio.
Astrologia de cursu astror loquit. Astronomia ō iu
dicijs ad vitā fortunāq; pertinentib⁹. Hinc astrologi
et astronomi: qui astror scientiā profitent.

Astragalus pe.co2.latine talus ludus: et pedis siue iu
guli ꝓiunctura: vt est apud Homez lib.x. ody.q̄ scri
bit Elpenoza lapsu scalarū exanimatū esse: cū fregis
set astragalō.i. uguli cōiuncturā: tñ Apollonius in
Argonauticis ponit ꝓ ludo qui vulgariter dicit ço
ni.s.in lib.ii. pagina tertia.

Astragaliço as. talis ludo: z astragaliçōtes a Pli. dicū
tur talis ludentes.

Asteria e. et asterie es. nomē Latonę sozoris ꝓprium.

Asterion fluuꝰ Achaię. Sta. lib.iii. Theb. Cū dixit et
equus fluctibꝰ asterio. Fuit z nomen vrbis.

Asteriscū: verba q̄ et siderites dicit: nascens i tegul pa
rietibusq; folio similis oçymo.

Asteriscus: signū ad stellę similitudinē parue: quo vtimur
cū aliquid in scribendo omissum est.

Astreus cū diphthō. fuit vnus ex titanibus qui ꝑtra de
os arma sumpsit. Ouid. lib. v. Metam. Occidit En
celadus mendesius occidit astreus. Ferunt hunc cū
aurora cōcubuisse: ac ex ea ventos genera sse.

Astrea cum diphthō. astrei ex aurora filia: ꝑm aliquos
Icari: ꝑm aliquos Iouis et Themidos. Et ponitur
ꝓ Justicia. Ouid. Ultia cęlestū terras astrea reliqt.
Nō ideo fictū est: q̄ illis temporibus Astreus prin
ceps esset: et ꝓpter equitatē eius filia iustitia dicta sit:
vt scribit Aratus. Nam cū adhuc terras habitaret
Mōdū vesanos rabies nudauerat enses: Nec cōsan
guineis fuerat discordia nota. Sed postea crescenti
bus vitiis cuoluit in cęlum.

Asthmaticus cū h. anhelus et suspiriosus dicit ασθ
μαρ anhelitus anxietas.

Astipulor pe.co2. vide in dictione Stipulor.

Asto astas astiti astitum et astatū: significat przsens aut
firmus seu erectus sto. Plautus in Cap. Ego miser
vix asto przę formidine. Idem in Cis. Adolescentes
asta atq; audi: id est sta fortiter atq; expecta. Et i Cas.
Stultus contriui diem/ dum adsto aduocatus cui/
dā cognato meo. Interdū significat simpliciter sto.
Virgilius. Arrectisq; auribus astant. Interdū sum:
cū de rebus loquimur quę cadere nō possunt: vt cū di
cimus terrā astare.

Astringo, ꝓtie iuxta stringo/ vnio/ cōiungo. Col. lib. iii.
Cū omes surculos quos arbor patiet dimiseris: li
bro vlmi vel vimine arborē astringito. Virg. lib. j.
Geor. Seu durat magis: z venas astringit hiantes.
Per translationē astringere ponit ꝓ obligare. Et sic
genitiuo iungit: sicut Bell. notauit Sabinū scripsisse.
Qui alienū tacēs lucri faciēdi cā sustulit: furti astrin
git: siue scit cuiꝰ sit siue nō scit. Quādoq; ꝓ ꝓmittere.
Quia vincula fidei dicunt. Teren. in Eunu. Weam
astringo fidem. Hinc astrictorius a. um. qđ astringit.
Pli. Folia astrictoria vim habent.

Astruo is. iuxta struo/ et ędificiū ędifico/ fortifico.
Col. lib. j. Nā cū veteri astruit recēs ędificiū: q̄si sur
genti reluctās oneri cedit. Amb. Nec putauit ortus
sui fidē matris iniurijs astruendā. i. firmandā. Hinc
ꝙ translationē astruere, ꝓ affirmare sumit. Hiero. cū
ijs nōnulli astruere velint eā iā resuscitatā: et beatā
cū Christo immortalitate vestiri.

Astyages: nomen ꝓpriū regis Assyrioꝝ.

Astyanax: nomē filij Hectoris ex andromacha: q̄si tuta
tor vrbis. Asty em vrbs: anax tutator siue rex.

Astypalea: insula in mari egeo. Oui. lib. ij. de arte. Cū
tacę piscosis astypalea vadis.

Astypale es. nomē est vrbis in eadē insula.

Asymphonia latine incōsonantia. ασυμφωρδσ dis/
Asymbolus: qui symbolū nō dedit: z sine col (cons.
latione accessit ad comessationē.

Asyndetō siue asyntethō: dici pōt incōpositū: ab ā si
ne: συνθετον cōpositū. Et est figura: cū aliq̄ sine cō
iunctiōibus ꝓferunt: vt Veni/ vidi/ vici.

Asynthęta Ply. apellat crystalla: q̄ pura sūt et sine vi/
Asystratū: genus quoddā phię: quod latune insta (tio.
bile vel incōstans possumus dicere.

A Ante T

At principiū increpatiōi aptū. Et hoc cū aut indigna/
tionē aut dolorem exprimere volumus: vt ire est um:
Aut querelas significātius ostēdere valeam⁹. Virg.
At tibi ꝓ scelere. Teren. At tibi dū dignū factis exiti
um dyunt. Quandoq; superioꝝ dictoꝝ discretiuum
est: vt apud eundem. At mihi scrupulus vnus restat.
Quandoq; rez differentiā denotat: vt Scipio ē bel/
latoꝛ: at Cato oratoꝛ. Quandoq; ponitur ꝓ saltem.
Ouid. Crudeles somni quid me tenuistis inertē? At
semel eterna nocte przmenda fui. Quandoq; copu/
latiuū est: vt in atq;. Quandoq; aduersatiuū. Virg.
At regina graui iamdudū saucia cura. Nā dū Ene/
as quiesceret/ regina turbabat: quod est cōtrarium.
Quandoq; est interiectio timoris. Teren. in Eunu.
Atat mi homo formidolosus es.

Atat interiectio est paulatim pcepti atq; intellecti ma/
li. Teren. in Eunu. Atat data bercle verba mihi sūt.
Ser. in arte. Atat est aliquid de iprouiso deprędēt.

At cōtra significat vicissim: qđ vulgo dicit ecōuerso.

Atq; cōiunctio cōnexiua est: vt Genus vnde latinū Al
baniq; patres atq; alta męnia Romę. Nūq; aduer/
biū: et ꝓ q̄ poni solet: vt Per. Qui tu ipunitio? eris
atq; hic. Suet. in Cęsa. Velut grauius atq; ipse sen
sisset. Nūq; ꝓ celeriter et statim. Vir. Atq; illū i przce/
ceps, prno rapit alueus amni. Nūq; ꝓ festine z intre/
pide. Enni. vt Atq; ascendit muros troiana iuuen/
tus. Nūq; ꝓ hęterq;. Plau. in Am. Mecq; se luna mu
tat quoq;: atq; exorta est semel.

Atalus pe.co2. nomen Pergami regis pecunia ditissi/
mi/ z splēdida abundātiaq; supellectili. A quo omia
magnifica atalica dicta sunt. Pro. Hec sit in atalico
moꝛis mea nixa thoꝛo. Fuit z Athalꝰ nomē phi.

Atalāta: nomen mulieris: de qua Hiero. cōtra Jouini.
Referunt fabulę atalantā calydonia virgine semper
in venatibus/ semp in siluis: nō tumētes vtero fęmi/
naꝝ/ fastidiaq; cōceptū: sed expeditā et castā amasse
virtutē. Est et atalanta fons in portu cyphantaꝝ di/
ctus: ꝙ vbi venatrix fęmina situ et estu languida cōse
derit: et petra venabulo eius percussa laticē przbue/
rit: sicut scribit Pausanias.

Atabulus pe.co2. ventus in Apulia. Hora. Incipit ex
illo mōtes Apulia notos Ostentare mihi: quos toꝛ/
ret atabulus. Ideo atabulus apulus dicit/ tanq; pe/
culiaris. Scribit porphyrio atabulū ventū esse i apu
lia ferocissimū: greca appellatiōe dictū quasi απο
του αθηβαλλειν: hoc est nocumentū pestilentiāq;
inferentē. Nā atabuli flatus nimio caloꝛe Apulię pe
stifer est et grauis. Est em frigidissimus: et si flauerit
circa bꝛumā: exurit frigoꝛe arefaciens: vt nullis post
ea possit solibus recreari.

Atamino as. pe.co2. vide in dictione Cōtamino.

Atauꝰ pe.co2. dictus est ꝙ ata sit aui. i. pater: vt pueri di
cere solēt. Vide etiā in Auus.

Atax: fluuiꝰ oꝛtū habēs ex pyreneo mōte: et'infundit in
mare tyrrhenū: quidā tñ scribunt athax ꝓ h.

Athacus penul. coꝛrep. genus volucris gradiens sup
q̄ttuoꝛ pedes: lōgioꝛaq; retro crura habēs. De quo
fit mentio apud Leuitici.

Athanatos penul. co2. latine dicit immortalis.

Attellanę fabulę latinę sunt: quę ab attella Oscoꝝ ciui/
tate sumptę fuerūt: in quibꝰ ridiculę personę induce/
bant: z argumentis dictisq; iocularibus respōdebāt
satyricis fabulis grecis. Proprie autē attellani cum
dicebat exoꝛdiū. Liuiꝰ lib. vii. Iuuentꝰ histrionibus
fabellaꝝ actu relicto ipsa inter se moꝛe antiquo ridi/

cula interta versibus factitare cepit: que exodia post ea appellata confertaq; fabellis potissima attellanis sunt: quod genus ludorum ab oscis acceptum tenuit iuuentus.

Attagen penul. corre. generis masculi. Et attagena ne. et attages attagis: auis asiatica inter nobilissimas habita: maxime vero que in Jonia nascitur. Et inter esculentiores aues precipuo sapore censebatur. Plinius libro. x. Attagen maxime Jonius celebrat vocalis a se captus, vo obmutescens quondā existimatus inē raras aues. Piero. Attagen et ficedula: mullus et scarus in delicijs cōputāt. Var. Jnē sapores ferē alitū primus Jonicaq; gustus attagenarum.

Attellani: opidū cāpanie: quā nūc auersā vrbē dicim⁹ ,pe neapolim. Cice. Clunio. Locutus sū de agro vectigali municipij attellani/qui esset in gallia.

Ater. a. um. obscur/migrū. Virg. Quinquaginta atrē imanis hyatibus hydra. Plau. Ita replebo atrirate vt acrior sit ē egyptū. Jnterdū atrū capit ,p funesto Ū atri dies dicūt vulgo egyptiaci ab obseruatrice egypto. Et alio nōie cōes. Dictū atrū ab atterendo: qm̄ que atterunt liuorē contrahunt.

Atratus pe. p. dicit qui lugubri veste indutus est.

Atramentū/ab atro colore dicit: cuius duo sunt genera. s. scriptorium/quod t librariū dicit: et tectorium a tectorijs quo in scribendo t pingēdo vtimur. Est et sutorium atramentū qō in inficiēdis pellibus sutores coriarij vsurpant. Vulgo hoc a vitri silitudine vitriolū nōiant. Pli. li. ix. Effuso atramēto qō ,p sanguine his est offusca aqua absōduntur. Jdē lib. xxxiij. Greci cognatione ēris fecerunt nōie t atrāmēto sutorio.

Atramētarius: vasculū quo atramētū ,tinct. Piero. in Ezech. Atramentarij scriptoris ad renes eius.

Atracius: nomen viri: qui primus dicitur artem magicā in thracia inuenisse.

Atra bilis est: quam greci melancholiā vocant. Mā bilis cholera est.

Athenodorus penul. produ. philosophus fuit qui Augusto documentū dedit/ inquiens: Cum ira cepit te ceperit nihil prius: neq; dixeris nec feceris: q ipsa q̄t tuor et viginti elementa litterarum grecarum tecum ipse percurreris/et memoria recensueris: vt ita concitatio illa que momentosa est mente alio traducta paui temporis interiectu languescat.

Atriū: prima pars domus: que continet mediā arcā: in quā collecta ex oīi tecto pluuia descendit. Et in qua piscī (vt ait Cato) aperto ostio epulabant: vbi etiā pecunias et cetera pciosiora seruabāt: seruosq; quibus tāq; bonorationibus eaq; rerū custodiā cōmittebant/atrienses appellabāt. Victru. libro. vj. Jn vrbe atria proxima ianuis esse debent. Et in euāge. Cū fortis armatus custodit atriū suū: in pace sunt ea q̄ possidet. Piero. Atria nō sunt quidē domus: sed tū aliqua habent fundamēta: et de atrijs intramus domū. Dictum atriū ab atriatibus etrurie populis: vt inq̄t Var. lib. j. de lin. lati. q: id genus edificij atrie primū in etruria sit institutū. Vel q a terra oriatur/q̄si aterrium. Vel q atrum ex fumo esset ,pter culinā: q: ex fumo culine nigresceret. Jn atrio em̄ tria erant habitacula: vestibulum/locus spectularū: qui t ipse spectula dicebatur: vbi ,ponebātur eo die que dono dāda erāt: t culina: q̄q̄ vestibulum locus sit ante edes. Atriū greci αυλην vocant: ,pter quod poete quādoq; aulā ,p atrio vsurpant.

Atriensis: is erat cui credebat cura atrij.

Atrici: a iureconsultis dicuntur qui excubāt ad atriū et ad limina etiā: vocant et liminarchę.

Atriolū: paruum atrium. Cicero ad Qu. fratrē. Quo in loco te in porticu scribere aiunt/ vt atriolum fiat mihi, vt est magis placebat: neq; em̄ satis loci esse, vi debatur atriolo.

Atriplex: herba est siluestris et hortensis: ab atro colore vt quidā aiunt/ q̄ homes pallidos faciat. Macer. Atriplicē tritā cū nitro melle et aceto: Dicunt apposita calidam sedare podagrā.

Atergatis penul. corre. nomen fuit deę. Stra. Transeuphratē est bambyce: quā edessam t hierapolim vocant: in qua atergatim syriā deam colunt. De hac et Macro. Cornutus atergatim a grecis rhea existimari putat: coli eam abstinentia piscium: vnde nomē vt Athenaeus auctor est/quasi ιχθυοτροφος: hoc est ichthyoę lingua sine piscibus.

Atrox: asper/crudelis: q qui atro vultu sunt: asperitatē et seuitiā pę se ferunt. Sunt qui a greco id nomē deriuent: quia illi αθροκια appellāt que cruda sunt: siue ab eo q atroces nihil de se timeāt. Τρεω em̄ significat timere. Vnde t ,p constāti quādoq; ponit. Horat. Pręter atroce animū catonis. Hic atrocia t atrocitas/t atrociter ,p aspere.

Atropos pe. cor. inutabilis. Quo nōie dicta est vna ex parcis: ab α sine: τροπη conuersio: quasi ad nullius pces conuertat. Mā tres dicuntur sorores: quaq; vna dicit Clotho: q̄ colū baiulat. Altera Lachesis: q̄ filat. Tertia Atropos: q̄ filū frāgit. Var. Lanificas nulli tres exorare puellas Cōtigit/ obseruāt que stamina vite dic. De his vide diffusius in dictione Parcę.

Atrophia: species tabis: qua corpus nō alitur/ sed sūma macies oritur: et nisi occurratur interimit. Jnde Atrophi: qui atrophia laborāt. Pli. lib. xxvj. Eadē datur his quos atrophos vocāt interpositis diebꝰ. Atrophiaq; vocātur: qui ab imbecillitate vires viq; recolligunt. Mā Atrophos vocāt nō cōualescētes/ab imbecillitate vires viq; recolligentes.

Atrax: fluuiꝰ etolię: a quo atraces populi: est et hoc nomine: vt testis est Stra. vbi in Thessalia.

Attero is. pe. cor. vide in dictione Tero.

Attenuo as. er ad t tenuo: qō a tenuis fit: et significat subtilē facio/minuo. Ci. lib. iij. ad Her. Defensoris narratio simplicē expositionē debet habere cū attenuatiōe defensiōis. Piero. li. ij. Re. Quare sic attenuarī macie? Et cū ad aīm referī/defectū significat.

Attēdo is. aduerto/cogito/ ,sidero: t q̄si animū intendo. Piero. ad Helio. Attendis Petrū: sed et Judā cōsidera. Aliq̄n addimus animū: t ,p intendo sumit. Cice. lib. iij. offi. Et si cū animū attēderis/turpitudinē videas adiunctā: hoc est animū intēderis. Hinc attētos dicimus auditores: qui ad ea q̄ dicunt intendunt animū. Attente aduerbiū. i. animo intento.

Attēto as. frequētatiuū: idē qō tento. Petroni⁹. Dulcibus ac blādis verbis eius animū attentās.

Attinere: tinere/decere/ ,uenire. Teren. in Adel. Jā me ne vis dicere quod ad te attinet. Aliq̄n significat iurta siue in manibus tenere. Plau. in Cap. Mā senex est in cōstrina: nunc iā cultros attinet.

Attingo is. attigi attactū: leniter tāgo. Minus est em̄ q̄ tāgo: vt inq̄t Do. i Ter. Adel. Tetigin tui aliq̄d t si attigisses/ferres inforuniū. Aliq̄n attingere ponitur ,p discere/legere/scribere/t hmōi. Lac. li. iij. Greci q̄ sacras veritatē litteras nō attigerāt. i. didicerāt. Piero. Qō vtiq; genus docēdi nōdū attigerā. i. aggressus fuerā siue experti⁹. Virg. li. ij. Geor. Sin has ne possim naturę attingere ptes. i. scire. Aliq̄n ,pigre di. Col. lib. j. Necdū senectutē attigerit.

Attigo sine n. idē qō attingo. Mā sicut tāgo: ita et tago dicimus. Plau. i Mus. Abscedite tel ne attigāt.

Attilus penul. ,p. piscis satis grādis: qui in Pado inertia pinguescens: ad mille aliq̄n libras captus est catenato hamo: nec nisi boum iugis extractus.

Attyllas: ex scytha⁹ genere fuit: qui subacta Pānonia Jtaliā ingressus/ Aquileiā subuertit: t in Germani-

am transiens plurimas vastitates edidit. Qui domū reuersus: domū nouis nuptijs operā dat: vino plen⁹/ fusō e narib⁹ multo sanguine suffocatus est. Nicomachus aūt Stoicus historiaz scriptor: eū describēs ait. οφθαλμοι δεαυτου οι μαγηροι αλλα πεσχηκοτεσ και μικροσ και θωραξω δεε αυτου αμφιβλεπων δε και τα πολλα περι αυτου.

Ategię dicunt tabernacula vel vmbracula/ vel magalia qualia Mauri colūt. Ruffi. in libro Josephi hoc vocabulū vsurpat libro. vij. de bello iudaico. Cū ad festum diē veniret quo ategias in honorē dei cōponi ab hominibus mos est.

Athenę arā. ciuitas grecię inter Achaiā et Macedoniā: quę regio attica dicit/ab Athis cranai filia athenarum regis/qui Cecropi in regno successit. Hic Cecrops primus Athenas condidit. Unde et Cecropia dicta est. Postea a Mopso mopsopia: et a Jone Euti filio Jonia: et a Minerua Athene. Greci eā Minerua athenā dicunt απο τησ αθηνησ. Tres aūt (vt quidā astruunt) fuere athenę: ab vnis athenei: ab alteris athenienses: ab alijs athenopolitę dicti sunt.

Atheneū: locus erat Mineruę dicatus: vbi profitentes sua studia ,pstitebant. Jul. Capitolinus. Postea Po vbi adoleuit in atheneo cōtrouersijs declamauit audientibus etiā imperatoribus suis. Lamp. Ad atheneum audiendoz et grecorum et latinoz rhetoz vel poetarum cursa frequenter processit.

Atheos: qui negat deum esse.

Athesis penul. corre. fluuius qui ex tridētinis alpibus Tridentū alluit/et Veronam diuidit. Deinde per latas Padi paludes gradiens: nō longe a brondulo in adriaticū mare influit.

Athesinus pe. ,p. fluuius effluēs e lacu qui i apēnino est supra carnos incumbente: et labit in Istrum.

Athleta penult. ,pduc. pugil et luctator dicit. αθλεω eū certo significat. Scribit iureconsultus athletas cū virtutis gratia athletica exerceāt/nō esse ignominiosos. Tria aūt fuerunt apud antiqs athletica certamina: videlicet cursoz/pugilum et luctatoz. Julius aūt pollux lib. v. cuius ordinem imitatus est Perotus. ιων δε αγωνων οι μεν γυμνασικοι οι δε καλουμενοι σκηνικοι ομοιωσθει εν δι ορυσικοι τε και μουσικοι οι δε ασικοι ουρα διωσ λεγουσιν αγωνασ μουσικουσ αλλα μουσικησ και αθλητικον παλαισμην.

Athos: mōs inter Macedoniā et Thraciā altitudinis mirandę: habens i cacumine oppidū Acrocon. Virgil. Quantus athos/aut quantus Eryx.

Atos sine h. latine insatiabilis dicitur.

Atlas antis. sine h. Mauritanię rex fuit: qui humeris cęlum sustinuisse dicitur: q primus cursū solis et lunę siderumq omniū versationū rationes vigore animi solertiaq curasset tradēda omnib⁹. Uir. Personat aurata docuit q̄ maximus atlas. Hic fuit Promethei frater: qui cū monit⁹ esset oraculo vt caueret a Jouis filio/nullū hospitio suscipiebat. Quare Perseus Jouis filius indigne ferēs: ostēdit ei caput Gorgonis: et statim Atlas in mōtē uersus est. Qui mōs mauritanię teres et excelsus ē: ita vt ei⁹ cacumē cerni neq̄at. Fere e medio mōte nubes incipiunt: hyeme et estate niue habet. Colūnā cęli indigenę appellāt. Ab eo populi incolentes atlātes dicunt: q̄ soli sunt anonymi: hoc est sine noibus. Nā in vniuersū atlantes nominant: singulis nullum nomen proprium imponit. Solem orientē occidentēq dira imprecatione contuent vt exitiale ipsis agriscq. Neq̄ is omnia visunt q̄lia reliqui mortales. Pli. Solinus Herodot⁹ auctores. Ex atlante ingētia flumina oriunt/inter quę Nilus. Aug⁹ lib. xviij. de ciui. dei sic habet. Frater Promethei atlas magn⁹ fuisse astrolog⁹ dicit: vñ occasionē fabule inuenit/vt eū cęlū portare confingeret: cuius mons eius noie nuncupet: cui⁹ altitudinē potius cęli portatio in opinionē vulgi venisse videat. Plin⁹ scribit Atlanta primū inuenisse sphęrā: greci aūt altrologiā ab Atlante inuentā fuisse. Euse. in preparatione dicit Enoch et Atlantē esse eundē. De q̄ Diod. lib. iiij. Ferunt Atlantē astrologię fuisse peritissimū: deq̄ sphęra primū inter homies disputasse: qua ex re visus est cęlū suis humeris sustinere: locū prębēte fabulis sphęrę inuētione. Scribunt tū quidā duos esse mōtes in Mauritania atlātes dictos. Alterq̄ colūnis Herculis vicinioz: alterū interiorem Libyę. Remotioz ab Atlante rege in eū conuersus dict⁹ ē quē cęli columnā nomināt. Tres aūt atlātes fuisse memorant. Unus rex Italię/et pater Electrę vnius Coriti. Alter rex Arcadię/et pater maię: ex qua natus est Mercurius. Tertius Maur⁹/q̄ dictus est maxim⁹. Sumitur nonnunq̄ a poetis Atlas ,p bois simula chro sustinēte columnas ędiū aut ipsū ędificiū ad similitudinē Atlantis cęlū humero torquētis: qui etiā latino vocabulo thelamones. Et hi atlantes plerūq̄ gibbosi dicunt. Et vt inquit Serui. fiūt vt gibbosos imitent/dū onera sustinēt: qui interdū cōpares sunt/interdū auersi/interdū semnicē spectāt. Var. Non aliter ridetur Atlas cū compare gibbo. Sunt qui dicant hoc nomine vocari fluuiū ab Atlante rege Arcadię dictum: ex Eno mōte in Istrū defluentē. Ab Atlas fit atlāticus ca. cum. et atlātides patronymicum. Et licentia poetica atlantiades.

Atlāticę insulę quas beatas vocāt duę quidē: hę sunt paruo inter se diuisę mari decē milibus stadiorum a Lybia distanti. Imbres illic rari mediocresq̄: venti autem plurimū suaues ac roriferi. Solū ho pinguet nec arari modo plantarive facile: Sed etiā ex se absq̄ vllo humano studio fructum producit dulcem quidem: et ociosam multitudinē nutrire sufficientē. Aer sincerus ac temperatus/et mediocri mutatione per tempora contentus. Nā qui a terra perflāt venti: boreasq̄ et aquilo ,ppter longinquitatē vasta et inania incidentes spacia fatigantur: et deficiunt priusq̄ ad eas insulas peruenerint. Qui ho a mari perflant arq̄getę et cephyri refrigerantes raros quidā et temperatos imbres ex pelago afferunt. Plurima nō p hūmiditatē aeris cū sūma facilitate nutriunt: vt etiā apud barbaros increbuerit fides ibi elysios cāpos esse/et beatoz domicilia ab Homero. decātata.

Athlantides vergilię dictę sunt. Athlas em ex pleione oceani filia: vt ait Higynius: vt alij Deucalionis habuit. xv. filias: q̄ vno vocabulo athlātides dicuntur. Ueq̄ ānq̄ ex his hyades noiatę a fratre q̄ fuit hyas: q̄ a sororib⁹ plurimū dilect⁹ est: reliq̄ pleiades a mre dictę Vergilię dicunt: q: cū vere eoriunt. Alexāder ait hyadas dictas: q: fuerunt filię hyses ex boetia. Et sunt. vij. Una ho q: Sisipho nupsit nō videt. Licet hyadas a pluēdo dictas. Nostri suculas a suib⁹: qm̄ sues luto gaudēt. Indicāt em̄ pluuias.

Atoti⁹ gen⁹ aranei lanuginosi: de q̄ i dictiōe Araneus.

Atomus penul. corre. indiuiduus: qui diuidi nō potest. Nā vt Piero. ait: Punctus temporis est quod secari et diuidi non potest. Unde Epicurus suis atomis mundū struit: et vniuersa cōformat. Sunt etiā atomi in corpore: vt lapis cum diuidit vsq̄ ad minutiā: quę diuidi et secari nō possit. Silr in numeris. Unus dicit atomus/qui diuidi nō potest. τομη em̄ incisio. asine: quasi sine incisione et diuisione.

Atthis idis. cranei filia: a qua regio attica: vt quidam existimāt/dicta est: cum prius actica ab acteone diceretur: siue ab Acteo rege: vt Fauorino et Licophroni placet. Siue ab ακτη quod litus significat: cū ea regio (sicut scribit Strab.) magna ex parte littoralis

fit: Qua voce etiã vtunt latini. Virgil. At procul in sola secrete troades acta. In hac sunt Athenę et marathon campus cũ oppido eiusdẽ nois. Atthis quoq; a poetis quandoq; luscinia vocatur/ quasi attica. Mar. Sic vbi multisona feruet sacer atthide luc⁹. In attica regione fuerunt Athenę ciuitas pñor alũna: In qua primus oim Cecrops regnauit.

Atticus a.um. quod ex Athenis est: vel quod ad Athenas pertinet: vt regio attica.

Atticisso as. attice loq̃r. Plau. Non atticissat/ sed sicilissat.

Atys/huj⁹ athys: nomen cuiusdam phrygij: et filij Cresi lydor regis: et nomen fluuij. Claud. Luc⁹ erat prope flumen atym. Nunc tamen acym appellat Custa. a celeritate/ quasi sagittã.

Athrũs/huj⁹ athryos: fluui⁹ est thracię/ in Istrũ fluens.

Atticoti: populi britannici.

Attollo lis. eleuo/ erigo. Lactan. libro. vj. Sed eũ potius qui ad alienã felicitatẽ nõ attollat oculos/ opes nõ admiret. Liui⁹. Cũq; se quisq; attollere ac leuare vellet. Aliqñ ponit pro aufero. Pac. Custodite istũ vos ne eum quis attollat/ neue quis attingat. Aliqñ pro affero. Plau. in casi. Quid si ꝓpius attollam⁹ signa/ flamasq; obuiã: Hoc verbũ facit ꝑteritũ attuli. Diome. Affero attuli: quoniã et fero tuli dicimus: q̃q̃ et id perfectũ quod attuli/ ex alio verbo. pficisci reperimus apud veteres/ ex eo quod est attollo.

Attonitus/ stupefactus: z ꝑcie is dicit cui casus vicini fulminis z sonitus tonitruum dat stuporẽ.

Attrecto tas. ex ad z tracto: significat manibus tracto/

Attribuo is. impono/ cõmitto/ assigno. Liui. (palpo. Leteror curã tuendor. C. Flãminio quęstori attribuit. Cesar lib. vlt. Nostri sicut superiorib⁹ diebꝰ vt cuiq; erat locus attributus/ ad munitionẽ accedunt.

Attropatia regio et pars mediç: ab attropato duce nominata: qui obstitit ne ea macedonibus subiugaret. Is postea rex declaratus: regionẽ hanc media sequestrauit: cui⁹ successores regnũ continuantes: cum armenior regibus affinitatẽ contraxere.

A Ante V

Au interiectio est conturbatę mentis.

Auarus: qui auidus ęris est: et nimium pecunię cupidus: z semper in reprensione est. Auidus ab auendo est/ etiã honeste cupiendo. Sal. Laudis cupidi pecunię liberales erant. Ab Auarus fit auaricia: cupiditas. Auare tenaciter. Auara terra dicit: cũ id q̃ in se recepit ampliore fenore nõ reddit.

Auceps. qui vel quę aues capit. Aucupium z aucupatio: ipsa auium captio.

Aucupor: pe. cor. depo. aues capio. Apud veteres etiã aucupo reperit. Plau. in Tru. Lepide ecastor aucupaui. Per translationẽ ꝓ significat artificio quodã et solertia quęro: vt Aucupor laudẽ.

Aucupatorꝰ a.um. qõ ad aucupiũ ptinet. Vñ aucupatorij calami viscati/ quib⁹ vtimur ad capiẽdas aues.

Auctio nomen ab augeo: significat augmentũ. Vnde etiã ponit ꝑ venditione/ quę fit per augmentum precij: cum sit publica rerum priuataq; venditio/ q̃ emen tem augeat z vendentẽ: cũ res tradit plus offerenti. Iuue. Si coniugis auctio fiat. Plau. in Sti. de auctione parasitica loquens. Nunc auctionẽ inquit facere decretũ est mihi. Auctio ꝓ hastę significat venditio publica bonoꝝ eoꝝ/ qui damnati proscriptiue fuerunt. Mã hastę subijciebant ea quę publice venũdabant: sicut in bello capta: q̃ vt scribit Fest. Signũ precipuũ est hasta. Inde hastã Cesaris refrixisse scribit Cicero/ qui alibi ait. Bis iã vidimus hastã in foro ponere: et bona ciuium voci subiacere preconis. Sueto. in Cesa. Amplissima prędia exauctionibus hastę minimo addixit. Inde a Tertuliano in apologetico. In hastario vectigales sumus.

Auctionor: per auctionem vendo.

Auctionarius: qui sic vendit.

Aucto as. frequẽtatiuũ est verbi augeo. Plau. in Am. Et vt res vestras rationesq; vestroꝝ omniũ bene expedire vultis peregre: et domi bono atq; amplo auctare perpetuo lucro. Huius compositum est adauctо. Accius. Quibus rẽ suã et patriã nostrã quondã adauctauit pater.

Auctuariũ: quod supꝰ mensurã adũcit aut pondꝰ iustũ: vt cumulus adiectus in modio. Plau. Auctuarium adũcito vel mille nummũ plus q̃ potest.

Auctor: nomen verbale ab augeo: generis mas. pro eo qui auget: cui⁹ fg. est auctrix. Author ꝓ/ quem greci αυθεντην dicũt: sine c scribẽdũ ẽ. Licet iã vsus obtinuerit/ vt per c sine h scribat: generis cõmunis est. Ouid. lib. iiij. fast. Optima tu, ꝑpũ nois auctor eris. Figurateq; ꝑ obliquos/ sicut alia verbalia in or desinẽtia neutris adiungit. Virgi. lib. iij. Italiã petũt fatis auctoribꝰ esto. Est autẽ auctor quasi ogis factor. Vñ poetę ceteriq; operũ ꝓditores/ dicunt auctores. Hęc solũ qui opus aliquod facit/ sed qui princeps est et prim⁹ iubet vt aliquid fiat/ aut inductor ꝓsusor ve auctor vocat: vt si quis populum ad bella concitauit: vel qui concordiã persuasit: belli vel pcordię auctor fuit. Cice. lib. iij. offi. Atq; huius deditiõis ipse posthumus: qui dedebat suasor et auctor fuit: quasi diceret/ suasor et persuasor. Itẽ auctor promissor: vt apud Liuiũ lib. ij. Auctores sum⁹/ tutã ibi maiestatẽ romani nominis fore. Itẽ primus propugnator: siue defensor aut vindex. Idẽ ibi. Sed vt inuentor legis volero: sic lex rius collega eius auctor cũ recentior: tũ acrior erat. Itẽ auctor cui quis fidẽ habet. Idẽ ibi. Agitatus deinde consilijs ex omni parte assentiendo multis auctoribus trepidauerat. Itẽ primus denunciator. Idẽ ibi. Misdẽ auctoribus cognitum est equos volscoq; sũma vi bellũ apparare. Similiter ratificator seu approbator auctor dicit. Idẽ libro. iij. Vultiq; erãt qui mollius consultũ dicerent: q̃ legũ ab eis lataꝝ patres auctores fuissent. Is etiã in quo est vis potestas: et dignitas nec ab alio pẽdet/ potest dici auctor: a quo auctoritas est appellata. Vñ illud apud Liuiũ: Decreuerunt vt cũ populus regẽ iussisset: id sic ratũ esset si patres auctores fierẽt. Hoc est: si auctoritatẽ suã interponerẽt z ratũ haberẽt. Et auctores sententię sunt quoꝝ sententiã sequimur. Et auctores populi sunt/ in quoꝝ administratione res eius sunt. Plau. Etiã si nõ interrogatus tutor: siue auctor fuit: valet auctoritas eius cũ se ꝑbare dicit id quod agitur. i. auctorẽ fieri. Pompo. Et si pluribus datis tutoribus vnius auctoritas sufficiat: tãetsi tutor auctoreẽ. Vnde apud apostolũ. Quanto tẽpore heres parvulus est/ nihil differt a seruo/ cũ sit domin⁹ oim: sed sub tutoribus et auctoribus est vsq; ad prefinitũ tempus a patre: q̃q̃ sint qui actoribus legant. Huius etiã nomis fg. est auctrix: quod multi negant: nec mirũ. Sunt eñ nõnulli temeritate/ z quidẽ maxima) prędit: qui vt scire multũ videant/ quod ignorãt prędicipiunt: imo (quod deterius est) doctrinã corripiũt: putantes se magni aliquid egisse/ si alioꝝ scripta quę nõ intelligunt: perperã deprompta fuisse autument: ex quoꝝ numero sunt neoterici quidã: ad nihil aliud q̃ ad latratũ geniti: qui in celo os suum ponentes arguunt Augustinũ q̃ inscite locutus sit: quippe qui scripserit: Auctrix peccati Eua: auctrix meriti Maria: cũ (vti aiunt) auctor dicere debuerit: quoniã generis cõmunis sit: vt tã ad fęminas q̃ ad mares pertineat. Sed hęc ratio quãtã vim habeat vel mediocriter litteris imbuti nõ ignorant. Cur aũt tantũ tibi arrogas/ vt viz doctissimũ z i oi doctrinę genere sciẽtiũ/

mũ taxare audeas? Cui° non fuisses dignus corrigiam calciamenti soluere. Te q̃squis es qui Augusti/num sugillare censuisti: moneo vt abstineas ab istac censoria virga: ne dũ alienũ imperitiã ĩsimulas/te lit teraꝝ ignaꝝ ostendas. Et tuã inscitiam celatã habe: nec cõtra mundi lumina quicq̃ efficias qõ tibi dede/cori ignominieq̃ futuꝝ sit. Est equidẽ auctor cõmu/ne nomen. Ueꝝ nõ obstat q̃n auctrix etiã fg. genere recte dicaf: q̃n alia quoq̃ eius inueniri liceat. Mã ho spes cõi genere inflectiẽ: cũ tamẽ hospitã dicam°. Le no p̃m Pũl. generis cõis: Guis et lena fg. legaf: qua/lia sunt alia multa: quę breuitatis causa omitto. Mõ fuit ergo culpand° Augustin°: qui latinissim° semper fuit: in eo maxime quod eloquentissimi alĩ vsurpa/runt. Mã Hiero. sermone quẽ de beata virgine edi/dit/sic inquit: Huius sacrę virginis part° nõ solũ re/staurauit dirupta/ sed dona contulit sempiterna: Et ideo pręconijs veneremur salutis auctricem: que dũ auctorem suum concepit ex cęlo: nobis redemptorẽ ostendit in sęculo. Sed nolo exemplis grecoꝝ grauitateq̃ refellere. Sed ista monstrositas grãmatista/rum emanauit ob inopiã litteraꝝ et rerum altiorũ: Ideo in lana capzina dimicant.

Auctoritas quandoq̃ accipiẽ pro sententia imitatione digna. Quandoq̃ pro potestate. Liui° libro scõ. Nec ante mouerunt de sententia consulẽ/q̃ tribuni se in auctoritate patrum futuros esse polliciti sunt. Quandoq̃ pro estimatioue. Cicero libro.j. phil. A vobis peto vt si sequi minus videbitis orationẽ mea/am atq̃ auctoritatẽ meã: benigne me tũ vt fecistis au diatis: quãdoq̃ p nominis dignitate. Idẽ in eodem libro. iij. Hãc primũ ira cõuenimus/vt illius de bene ficio possemus quę sentirem° libere dicere: tribuẽda est auctoritas vt rẽpub. nõ mõ a se susceptã/sed etiã a nobis cõmendatã possit defendere.

Auctoramentũ sumitur p obligatiõe nexuq̃/ac veluti stipendio pręcioq̃ ei° q̃ sit auctorat°. i. obligat°. Li. lib.j. offi. Mercedẽ ait esse auctoramentũ seruitutis. Ubi auctoramentũ capiẽ p illa obligatione q̃ mercẽ narius accepta mercede cogiẽ seruire. A Liuio au/ctorat° pditor dicẽ quasi obligat° ꝛ deuinct°. Ma/li° li. v. astronomicon: ministros perpetuo quasi epi/theo auctoratos vocat tãq̃ ꝑpetuos mercennarios: obligatosq̃ oĩs a q̃bus mercede cõparanf. Sic eñ ait. Atq̃ auctoratos i tertia iura ministros. Sic Ser. dixit solos parẽtes habere ptãtẽ auctorandi.

Audeo es. ausũ vel ausus sũ. Ouidi° lib. vj. Metam. Et nihil est quod nõ inopino capt° amore Ausit: nec capiunt inclusas pectora flãmas. Est autẽ audere fi/dentem esse. Plautus. Uix domo egredi audet. Alĩ quando temere ꝑsumere. Virgil. Hęc ꝑmia qui me ferro ausi tentare ferunt.

Audax mõ fidẽs dicit. Virgi. Quicq̃ pedũ cursu valet et q̃ virib° audax. Nõ temerari°. Plau. Pergin au dax hoc facinus ꝓsequi? Hinc audacia p fiducia et p temeritate. Lice. Nec vires eis/nec audacia/nec te/la defuere. Sal. Audacia p muro habeẽ.

Audaciter et audacter per syncopã. Licero p roscio. Multa scelerate/multa audaciter/multa improbe fe

Audaculus diminutiuũ. Gel. Aderat reprehẽ (cisti. sor audaculus verboꝝ.

Ausio/ausus ꝛ ausũ: p temere ꝑsũpto accipiunf. Ma ro. Hoc tibi p meritis ꝛ talib° improcor ausis.

Ausim is. it. ponit p subiũctiuo/audeã eas. eat.

Audio dis. iui. itũ. proprie significat auribus accipio. απο της ουλης: id est a voce cui° propriũ est vt au diat. Virgil. audiendi vocabulũ etiã ad ea transtu/lit quę aurib° et sensu carent: Et fruſtra retinacula tẽ dens fertur equis auriga: neq̃ audit curr° habenas. Aliquãdo audire est intelligere/ aduertere. Virgil. Progeniẽ sed eñ troiano a sanguine duci Audieram. Iuxta has duas significationes scriptũ est. Qui ha/bet aures audiendi audiat: q: vt Hiero. inq̃t. Ubicũ q̃ hęc duo iũcta ponunf: nõ ad simplicẽ tñ verborũ sonũ/sed ad reconditã q̃q̃ dictoꝝ intelligentiã perti nere intelligendũ est. Interdũ audire est audita petẽ ti concedere. Virgi. Audũt ꝛ genitor cęli de parte si nistra Intonuit leuũ. Interdũ credere accedere. Cic. in Tus. Nec Homeꝝ audio q̃ Hanymedẽ a dijs ra/ptũ ait. Interdũ vt ꝓcipienti pareẽ. Et hoc tam cum actõ q̃ cũ dtõ. Licero. Audies te. i. auscultabis tibi. Mã audire ꝓcepta alicui° dicim° cum eis paremus. Cũ dtõ. Idem. Et audiens esset huic ordini. i. obedi/ens. Inueniẽ et audio cũ aduerbio bene: qõ signifi/cat benedicoꝝ/laudoꝝ. Teren. Benedictis si certasset audisset bene. Hui° verbi cõposita sunt: Exaudio/in audio: bene vel pfecte audio. Plau. Inaudisse inq̃t id est valde. Lice. Panse p simplici. Quoꝝ erupit il la voꝝ de qua ego ex te primũ inaudieram. Inaudit° tamẽ p nõ audit° dicit: vt res inaudita. Lice. Rẽ cer/te nouã/et ante hunc diẽ inauditã. Et inauditũ q̃q̃ dicit qõ nõ audit. Uar. Animaliũ aliud alio sensu ca/ret. Quędã eñ a natura gignunf/aut inodora aut in/audita. Obedio veteres obaudio direẽt Subaudior qõ mõ paꝝ audio significat/mõ intelligo.

Audit°us. mõ sensũ audiẽdi significat: vt q̃nq̃ sunt sen/sus: visus/audit°/gust°/odorat°/ꝛ tact°: mõ id qõ au ditum est. Pli. Ego ex auditu loquebar.

Auditio: ipse audiẽdi act°: q̃ ꝛ audiẽtia dicit. Plau. Ex urge hęc/fac ppĩo audiẽtiã. Hoc est: fac vt ppĩs au/

Auditoriũ: locus vbi audit ꝓcept oꝝ aut oraꝝ (diat. vel ipsa auditoꝝ turba.

Aueo es. verbũ defectiuũ: signifi. p cupisco. Li. li.j. of/fi. Itaq̃ cũ sum° negocijs curisq̃ vacui: tũ auem° ali/q̃d audire ꝛ discere. Auere etiã a nimia cupiditate p gaudere ponit. Uũ salutãtes q̃q̃ Aue dicim°. i. gau

Auehо his. abduco/siue inde alio veho (de ꝛ Igare. Sue. in Cęsa. Stipendiariũ q̃q̃ pronunciatũ/ꝛ abs/trahentib° statim eripuit: occultauitq̃ apud se diu: et mox ex ꝓfectura pficiscens in hispaniã inter offam p/sequentiũ/fascesq̃ lictoꝝ lectica sua auerit.

Auellana: ab auella oppido Campanię vbi abundat: ꝛ alio nomine corylus seu etiã nux pontica/ q̃ in Asiã græciãq̃ ꝓmo e ponto venit. Eadẽ et ꝓnestina dicit: q̃ prænestini his abundent.

Auena dicta est q̃ ad fructũ nõ veniat. Est eñ frumen/ti vitiũ: qõ sole maxime cęliq̃ humore accidit: aliq̃s etiã seminis imbecillitate: cum diutius terra retentũ est priusq̃ erũpat: vel si cariosum fuit cũ sereret. Uel dicit auena a crescẽdi auiditate. Ponit interdũ aue/na p stipula seu calamo: aut p stilo characterecq̃ poe tico. Virgi. Siluestrẽ tenui musam meditaꝛ auena. Ab auena fit auenaceus a. um. Pli. lib. xxx. Uel cũ fa/rina ordeacea vel auenacea.

Auentin° pe. prod. mons rome: vel ab auibus/q̃ se a ty beri ferrent aues: vel ab Auẽtino rege/q̃ ibi extinct° ac sepult° fuit. Uel ab aduentu hoim/q̃ cõmune lati noꝝ ibi Dianę templũ esset constitutũ: eoq̃ olim pa/ludibus ex vrbe ratibus aduehebanf.

Auernus generis masc. plurali auerna orũ. lacus Cam panię ppe baias: quẽ locũ plutoni dicatũ opinaban/tur. Hinc ad inferos introitus patere credebaf: dic/tus quasi αορρος sine aue: hoc est auibus inacces/sus. οτι ασφερει και ορφεον ορνισ ορνιθος ερεκα πτηγεος δρι μεσος. Lucre. lib. vj. Princi/pio q̃ auerna vocãt: nõ nomen id ab re impositũ est: sunt auibus contraria cunctis. Stra. lib. vj. Cõtigu° baijs lucrinus adest sinus: intra quẽ auernus est.

Auerni populi fuerũt gallię aq̃tanię: q̃ frequenter con/tra romanos bella gesserũt: nã. cc. milib° bellatoꝝ ꝺ

mo deinde duplicatis aduersus Cesarē cū Vergen/
to rege prelium cōmiserunt.

Auerto is. alio verto/amoueo. Virg'. Nec posse Ita/
lia teucroꝝ auartere regem. Et cum dicimus: Auer/
to oclos aut mētē: significat aliunde remoueo. Auer
to ꝺo oculos. i. aliquo conuerto. Sunt eñ cōtraria
auerto et aduerto. Inde auersus et aduersus. Vinc
auerso sas. frequentatiuū.

Auertor teris. deponens: significat dedignor: quod fit
cum ex aliqua re quā detestamur/vultū auertimus.
Boccius. Veuheu q̄ surda miseros auertit̄ aure: id
est spernit/dedignat̄/detestat̄. Ponit̄ z quandoq̄ ꝑ
auerto. Col. libro. xij. Somni: z vini sit abstinentissi/
mus: que vteraꝝ sunt inimicissima diligentie. Mā et
ebrioso cura officij pariter cū memoria subtrahitur:
et somniculosū plurima effugiunt. Quid eñ aut ipse
agere/aut cuiq̄ dormiens imperare. Quinetiam sit
a venereis amoribus auersus: quib⁹ si se dederit: nō
aliud quicq̄ possit cogitare q̄ illud quod diligit: ꝑ
vitijs eiusmodi pellectus: nec premiū iucundius q̄
fructū libidinis: nec suppliciū grauius q̄ frustratio/
nē cupiditatis existimat.

Auersor aris. vide in dictione Aduersor.

Auersus terga ostendit. Aduersus oppositꝰ est: veluti
opposito pectore atq̄ obiecto. Ci. Aduersus z auer
sus impudicꝰ es: qđ est ex anteriore z posteriore par
te muliebria pateris. Rursus q̄ nō visunt̄ z q̄ latent
auersa dicim⁹. Que ꝺo patēt et cōspici tota p̄nt: ad/
uersa. Nec aliter fere Pli. appellat: q̄ greci ꝑ diame
tron: hoc est per dimetientē lineā obiecta dicūt. Per
translationē auersus dicit̄ iratꝰ. Virg. lib. iiij. Talia
dicentē iādudū auersa tuet̄. Mā si intueret: quomō
auersa nisi intelligas iratā?

Auersa venꝰ: dicit̄ prepostꝰ coitus qui infandus est z
execrandus. Iul. Capitolinꝰ de Clodio albino. Vu
lierarius fuit inter primos amatores auersę veneris
semp ignarꝰ et taliū persecutor.

Aufidus penul. correpta: fluuius Apulie/qui in adria/
ticum mare infunditur: ab aliquibus canna vocatus.
Quo nomine vicus ei supereminens nominat̄ cele/
bris Romanoꝝ clade.

Auge a latinis dicit̄ auror a siue splendor.

Augeo is. xi. ctū. accresco seu crescere facio/ amplifico.
Lactan. libro. vj. Et dum voluerunt sanare vitia au
xerunt. Vinc componit̄ adaugeo et exaugeo: q̄ vehe
mentiā significāt. Terē. in Heau. Hoc timet ne tua
duricia antiqua illa etiā adaucta fiet. Idē. Ybi cōcur
runt multę opiniones q̄ mihi animū exaugeant: occa
sio/locus/etas/mater: sub cuiꝰ imperio est mala. Ab
augeo fiūt aucto tas. aucꝰ a. um. auctus us: auctio/
auctionor/auctor z augesco is.

Augesco: aucꝰ/magnꝰ vel grossus fio. Sumit̄ eñ pas/
siue. Plini. libro. xj. Augescunt corpora dulcibꝰ atq̄
pinguibꝰ et potu: minuunt̄ siccis et aridis et siti. Ci/
cero in Cato. Aq̄ oriens vna se ostendit: q̄ z succo ter
reę et caloꝛe solis augescēs: primo est peracerba gusta
tu: deinde maturata dulcescit. Inter augescere et au
gere hoc interest: q̄ augescere intrinsecus augmentū
suū operat̄: Augere ꝺo extrinsecus.

Augmēto as. idē qđ augeo. Ci. in Lel. Sed viuēdi est
finis optimꝰ: cū integra mente ceteris̄q̄ sensibꝰ opus
ipse suū q̄ augmētauit natura dissoluit. Vinc coaug/
mento. Lac. de ira dei: Sensus/cogitatio/ memoria/
ingeniū: quibꝰ seminibꝰ coaugmētari p̄nt.

Augur generis cōis: qđ et auger eris. ꝑm Prisci. dicit̄
ab auib⁹ gerendoꝝ: q̄ per eum auiū gestꝰ iudicit̄: vel
ab auiū garritu. Et is est qui auris suas auiū vocib⁹
accōmodans futura pronūciat. Vinc augurū: qđ et
augur et auguriū dicit̄ pro ipsa diuinatione: q̄si aui/
gerū dictū vel auigarū. Erant aūt tria diuinationis
genera in auibꝰ. Mā alię volatu/alię cantu futura ñ/
dicebāt. Et ille q̄dē ꝑperes/iste oscine dicebant̄. Erat
et tertiū genus ex illaꝝ gustatu cū pullis gallinaceis
e cauea deproꝛmptis esca porrigebat̄: vt tripudiū so
listimū inde esset/pernitiesq̄ portendebat̄/ si escā nō
caperent. Quaꝛopter inf̄licē conflictū a numanti/
nis in Vancinū illatū p̄dixerunt pulli: qui escā nō
ceperunt/sed ex cauea euolarūt.

Auguror pe. cor. deponē. auguriū facio/diuino. Qui/
dꝰ libro. iij. Metam. Jāq̄ dies aderit quā non ꝑcul
augur or esse. Cōposita sunt inauguror et exauguror:
q̄ sunt contraria. Est eñ inaugurari nō solū in augu/
rū numeꝝ adscribi et coaptari/sed etiam in aliud sa/
cerdotiū consecrari. Cicero de Antonio Cesaris fla/
mine. Quid igit̄ cessas? cur nō inaugurare sūme diē
vide qui te inauguret.

Auguro as. Idē Virg. libro. ix. Et si quid veri mens
augurat opto.

Augurior: idē. Hiero. in Gen. Lyphꝰ quē furati estis:
ipse est in q̄ bibit dñs meꝰ: z in q̄ auguriari solet.

Augustꝰ: locꝰ religiosus/sanctꝰ: in quo augurato qđ cō/
secrat̄: ab auctu/hoc est incremento. Vnde augustū
quasi auctū Iouis ope imperiū. Ad quod nomen al
lusit Ouidius. Augeat imperiū nostri ducis: augeat
annos. Egesippꝰ quoq̄ libro q̄nto. Augustū apud ro
manos nomen imperij est: q̄ augeat suos: nō q̄ alie/
nos opprimat. Vel dicit̄ Augustꝰ ab auiū gestu: id ē
qui ab auibꝰ significatꝰ est. Vel ab auiū gustatu: a quo
aues paste id ratū fecere. Vnde Augustū tectū dicit̄
augurio consecratū. Aedes eñ templaq̄ rite conse/
crantes appellarūt augusta. Vnde Ouid. li. j. Fast.
vult augustū fuisse dictū: q̄si rite a populo sacerdoti/
busq̄ dicatū: eadēq̄ ab origine, auguria dicta: q̄si ea
Iuppiter manu sua dare et augere sit visus. Ait eñ.
Sācta vocant augusta patres: augusta vocant̄ tem/
pla sacerdotū rite sacrata manu. Hui⁹ et auguriū de
pendet origine verbi. Et qđcūq̄ sua Iuppiter auget
ope. Abusiue tamē Augustꝰ ꝑ nobili/sacro et maie/
statis pleno ponit̄. Virg. lib. Geor. Si q̄s sedē au/
gustā. Vñ augusti dicti sunt romanoꝝ imperatores ab
Octauiano augusto: q̄ primꝰ meruit hoc cognomen.
Et Augustꝰ mēsis dicꝰ est/qui antea Sextilis voca/
bat̄: donec nomē augusti dareť ex senatusco. Nam
Augustꝰ Cesar mēse sextili primū consulatū inūt: tri/
umphos in vrbē intulit. Et ianiculo legiones dedu/
cte secuteq̄ sunt eiꝰ auspicia. Sed et egyptꝰ hoc mēse
i potestatē pp̄li romani redacta est: finisq̄ ciuilib⁹ bel
lis hoc mense impositus. Atq̄ ob has causas cū hic
mēsis huic imperio felicissimꝰ fuerit: placuit senatui:
vt hic mensis Augustꝰ appellaret̄.

Augustale: domus in qua habitat magistratus: que et
pretoriū dicit̄.

Augusta cesarea vrbs supra Ybeꝝ sita. Distat a numā/
tia ad octoginta stadia.

Augusta emerita: ciuitas Lusitanie: que ab emerit̄ cō/
dit⁹ꝛ⁹ et Augusto nomen sortita est. Mā vt Dio/
ny. refert: Quo tpe Cesar Augustꝰ Cantabris et au/
sturib⁹ deuictis in Italiā rediret: reliquit milites q̄ su
pra etatē̄ fortent: atq̄ concessit ipsis vt in Lusitania
augustā emeritā conderent.

Auidus: cupidꝰ: a nō videndo: vt quidā putant/ q̄ pro/
pter nimiā cupiditatē nō videat quid agat. De hoc
etiā in dictione Auarus.

Auis: videť cōposita dictio: quasi sine via: q̄ volatus
sciri nō potest. Mā aues vias certas nō habent: sed p
auia que discurrunt. Vel dicit̄ auis ab aduētu eiꝰ:
q̄ inde veniat vnde q̄s nō suspicet: vel q̄ singulis an
nis adueniat. Et ꝑprie auis est que oua parit/pennis
prędita: inter vnū vespertilionē/qui vtroq̄ caret. De
lucris est quecunq̄ volans/vt vespa.

Auiarius: qui curam auiū gerit. Col. lib. ix. de gallinis. Sic tamen vt illustria sint loca quę cōmodius habitet auiarius qui subinde debet speculari: aut incubantis aut parturiētis fętus.

Auiariū locus siluester sine via. Ser. Auiaria secreta nemora que aues frequentant. Virgil⁹ lib. ij. Geor. Sanguineis inculta rubent auiaria baccis. Itē auiaria dicūtur loca vbi pennata nutriūntur/ vel claudūtur/ vel custodiuntur: vel quo se aues recipiunt ꝛ columbi ꝛ passeres: sicut apiaria quo apes: grēce ornithones vocātur. Colu. lib. rix. Quę nos similiter appellamus apum cubilia apiaria: vel nantium volucrum quę stagnis piscinisq; letantur auiaria: vel etiā pecudum siluestrium quę nemoribus clausis custodiuntur viuaria. Hoc modo auiarium ꝛ auiarius ab auibus sunt.

Auicula diminutiuū: parua auis. Gel. lib. ij. Auicula est parua: nomen est Lassita: nidulaturq; in segetib⁹ Itē auicula diminutiuū est ab auis. Lice. p. L. Flacco. Nunc deniq; matercule suę festinus filius auicule minime suspiciose purgat se per epistolam.

Auilla quasi ouilla: agnus recētis partus.

Auius a um: quod est sine via. Vir. lib. ij. Geor. Auia tum resonant auibus virgulta canoris Sal. in Jug. Ipse cum delectis militibus metellum sequitur nocturnis et auijs itineribus: ignoratus repente romanos palantes aggreditur.

Auus ab quo nominatus est: quia patre antiquior sit. Vel a greco αὐος resonans quia ἀυω sicco clamo strepo: est enim querula illa ętas ab α priuatiua ϖω pluo: vel dicitur auus ꝙ ad patrez sit additus. Et est patris vel matris pater: a quo Proauus aui pater/ni vel materni pater: ꝙ sit prope auum. Inde abau⁹ proaui paterni vel materni pater: ꝙ sit iam ꝓcul ab auo. Deniq; atauus: ꝛ tritauus: quasi tetrauus: quia quartus sit ab auo: vel quasi tertius pater. Est enim atauus siue tritauus abaui vel abauię pater. Post tritauum maiores dicuntur.

Auia patris vel matris mater: a qua proauia abauia et tritauia.

Auitus a um pe. pro. ab auo siue ab auia fit: et significat qō ad auum siue ad maiores pertinet. Cicero in Ver. acti. ij. Nulla res cuiusq̄ tam patria atq; auita fuit quę nō ab eo imperio iſtius adiudicaretur. Liui⁹ Interuenit deinde his cogitationibus auitum malū regni cupido.

Auunculus nō est diminutiuū: quia non recte format: sed est matris meę frater: sic dictus ꝙ eque tertius a me vt auus est: sed non eiusdem iuris. Ideoq; vocabuli facta diminutio est: perinde ac minor auus. Vel dicitur auūculus ꝙ aui locum teneat ꝛ proximitate tueatur sororis filios: quēadmodum frater patris a patre patruus appellatur: ꝙ sit quasi alter pater. Ūñ ꝛ ipsi fratrum ac sororū filij nepotes ex fratre ꝛ nepotes ex sorore dicunt. Auūculus maior est auię mater/ne frater. Persius. Maior auūculus exit.

Aula a nostris pars domus que vulgo sala seu atrium dicitur ἀυλη eſt latine atrium dicitur. Antiqui aulas ollas dicebant. i. vasa figulina quibus cibaria coquuntur. Plau. in Am. Optimo iure infringat aula cineris in caput. Huius diminutiuum est aulula a quo Plautina fabula Aululatia vocitata est: hoc est parua olla in qua repositus erat thesaurus. Fit etiaz aliud diminutiuū quod est auxilla. Est ꝛ aula principis domus que ꝛ regia dicit Sene. Notissima vox est eius qui in cultu regum consenuerat: cum quidam illū interrogaret quo modo rarissimā rem in aula cōsecutus esset senectutem? Iniurias inquit accipiēdo ꝛ gratias sępe agendo.

Aulęum cū ę diph. velamē est picturis intextū: ab aula dictū ꝙ in aula Attali regis Asię inuentū sit. Amb. lib Hexa. Aulea gen⁹ cortinaz regaliū hęc alio noie dicunt peripetasmata/ ꝛ peristromata ornamēta q̄b⁹ parietes obtēdunt q̄ in aliq̄ apparatu solēt adhiberi Sūt etiā aulę vestimēta ꝛ q̄ſi militaria paludamēta Virg. Purpurea intexti tollāt aulea britanni.

Aulis idis: vel aulis regiūcula est: vt ait Strab. Boetię petrosa ex re sortita nomē. Vñ significat tętorū vel locū quo q̄s castra metat⁹ est. Est ꝛ ciuitas eiusdē nominis cū portu capace paucaz nauiū: vbi cū venere oēs greci cōiurarūt sub agamēnone exciduū troianū. De hac Ouidi⁹ li. xij. me. Boetiaq; tellus aulide piscosa pupes tenuisset ituras. Est autē αυλίσ η κοιλη αυλισ ιλοσ πολισ βοιοτιασ hęc Suidas: Homerus aūt χθίζα τεκαι πρωϊζοτεσ αυλίδα μνεσ ἀχαιων ηγερεθοντο κακαπριαμω καί πρωσι φερουσαι ημεισ δαμφι πέρι κρήνη ιερουσ καθαβωμουσ ερδομεν ꝛ ſb̄dit: καδηυπο πλαταριστο ὀθερρεεν αγλαοῦυδωρ ερθεφαυο μεγασηια δρακων ꝛ ſb̄dit ερθαδεσ ἀρσπρουθοιο μεσσοι μητιαζεκαοζοεπ ακροταϖ πεταλοισ υπο πεπτηωτεσ.

Aulicociaterta q̄ in aulis. i. ollis coḡbant hoc est eliza.

Aurillā: ollā paruulā dicebant: vt inquit Festus.

Aulon mons calabrię cōtra tarentinā regionē ferax boni vini. Mar. Mobilis et lanis et baccho fertilis aulon. In eo est ꝛ oppidū eiusdē nominis. Est et nomē duarū vbium: quarū vna est in Macedonia: alia in Cilicia. Preterea aulon vt scribit Hieron. cānulę aut chordulę quę in organo resonant: aulę tibia ꝛ calamus tibialis: auletic⁹ dicitur: vtpote tibūs vtilior Ille vero qui phistulis est accommodatus syringa appellatur sicut scribit Plinius lib. xvj. Dicitur et hic aulos auli pro tibia. Inde choraules tibicen.

Auoco as pe. cor. alio voco: per translationem vo pro abstraho siue dissungo sumitur. Lact. lib. j. Et ad studia pacis a rebus bellicis auocauit.

Auolo as: pe. corre. alio volo: siue alio subito discedo. Hiero. in Leui. Dimittet passerē viuū: vt i agrū auolet. Aug. lib. vj. Con. per translationē Et si quid arrisisset prospez apprehēdere tedebat q; pene priusq̄ teneretur auolabat.

Aura ventorū vis: licet a vento distinguatur: vt in naturalibus quęstionib⁹. Sene. docet ꝙ aura sit leuior ventus vehementior. Virg. li. iiij. ge. At illi: Dulcis compositis spirabat crinibus aura. Interdum aura ponitur pro splendore. Idem in vj. Discolor vnde auri per ramos aura refulsit. Unde aurum ſm aliąs dictum est a splendore qui in metallo est. Interdum pro afflatu ꝛ fauore: quia cū flat in ęstate videt ęstuantibus fauere. Idē ibidē. Jam quoq; nunc nimiū gaudens popularibus auris. Unde auraria dicūtur fautores. Interdū pro facilitate qua in amore trahunt aliqui. Hora. lib. car. Tua ne tardet aura maritos. Fit autē vt quidaz sine greco volunt aura ab aere ꝙ motus aer ꝛ splendore faciat ꝛ ventum: imo grecum est Suidas αυραηζοι πυοη ꝛ in dictione χαγόσ q; iste dabat iuramenta ferre ventis.

Aurora proprię nomen est: potest tamen ꝛ pro die accipi: ꝛ tunc appellatiuū est ab aura deriuatū. Proprie eſt auroza est ipse solis ascensus. i. prima pars diei in qua solet pulsu solis aer cōmotus auram facere. Alij aurorā splendorē solis existimant. Aurorā etiam diluculū nūcupauere ꝙ tū dies lucessere inciperet.

Aurum dictū est ꝙ precipue custodiat: grece eſt οσιν custodire dicitur. Unde thesaurus dictus est. Nam θησω ponā ορω custodio. Hippocrates ab inuentoris nomie dictū putat quē vocitatum ait αυριων Quidā a similitudine auroꝛ coloris nomen traxisse existimant. Nōnulli ab auertendo: quia hominū mē/

tes auertat. Virg. Quid nō mortalia pectora cogis
auri sacra fames? Aliꝰ a sabinis translatū dicūt. Q̄ō
illi ausum dicebant f. in r. postea mutata: Vel potius
ab ἄυρος dicitur diues ⁊ abundās. Sumiturq; au-
rum ꝓ ipsa materia. Quandoq; ꝓ pecunia. s. ꝓ au-
reis nūmis. Quādoq; ꝓ ornamēto muliebri. Plau.
in mus. Agedū contempla aurū ⁊ palam satin hec de
cent scapha. Teren. in Eu. Interea aurum sibi clam
mulier demit dat mihi vt auferam
Aureus substantiiuꝫ accipitur ꝓ ipsa pecunia. Pli.
In mane tabulę ꝓceū accepit aureos: mensura non
numero.
Aureus a um: qō totū ex auro est: auratus a um qō in
superficie habet aurū. Nam multi fiunt anuli aurati:
qui tamen aurei non sunt. Abusiue tamen dicitur do
mus aurea/⁊ porta aurea cum aurata dici debeat: vt
eques auratus. Et auratus ꝓ aureo. Suetoni⁹ in
Ner. Piscatus est rete aurato: purpura coccoq; fu-
nibus nexis.
Auro as aurum superpono: A quo deauro ⁊ inauro.
Unde auratū deauratū ⁊ inauratum.
Auriferum qō fert aurum. Unde aurifera flumina di-
cuntur Tagus in Hispania: Padus in Italia. Hē-
brus in Thracia. Pactol⁹ in Asia. Hāges in India.
Aurarij: qui aurū imponūt ⁊ inaurant. Et aurarij fauto
res qui fauoribus splēdidos. i. claros faciūt ab aura.
Auraria fodina vbi foditur aurum.
Aurifex faber aurarius: qui auri laborandi artifex est.
Plinius. Velut aurificum arte alterius inter folia
candicātibus margaritis: hinc aurificina ꝓ auri-
cis taberna.
Auricomus penultima correpta qui aureos crines seu
auream comā habet.
Auramentū cuius auro dicitur. Pli. lib. xxxiij. Hispania
strigiles vocat auri paruulas massas qō super omnia
solum in massa auramento capitur cum cetera in me-
tallis reperta igni perficiantur.
Auricalcum ex auro ⁊ ere dictū est χάλκος em̄ es
dicitur: quasi sit es aureum: habet em̄ colorem auri.
Siue ꝓpter cognationē quę est inter au. ⁊ o. Nā di-
cimus plostrum ⁊ plaustrū. Cotes ⁊ cautes sicut ecō
trario: dixerūt ausculū ꝓ osculum. Hiero. in apoc.
Et pedes ei⁹ similes auricalco. hoc ꝓcioſius om-
nibus metallis fuit: q̄ ⁊ splendorē auri ⁊ gris duritiā
possideret. Dicitur ⁊ orichalcum: quia in locis mon
tosis inuenit oros em̄ latine mons dicitur. Plau.
in Bi. Ego istos mores orichalco cōparē. Sta. li. x.
the. Emicat effigies ⁊ sparsa orichalca renident.
Auripigmentū in syria fodit ad pictorā vsum in sūma
tellure auri colore sed fragili lapidū specularij mō.
Aurigo pe. ꝓ. morbus qui ⁊ regius: a colore auri quē
bilis per totū corpus diffusa repꝛsentat: hinc auri-
ginosus dicitur qui eo morbo laborat.
Auriga pe. ꝓ. ⁊ generis cōmunis fm̄ Priscianū. qui
vel quę currū regit: sic dictus q̄ splēdorē sibi agat au
ris quasi fauoribus populi. i. clamoribus. Quādoq;
genere fœmi. ponitur ꝓ ipso curru.
Aurigor aris: moderor rego.
Aurata piscis ab auri colore nomē accepit: cuius ama-
tor Sergius orata cognominatus est: vt refert Pa
cro. Nam arata ꝓius dictus quasi aurata ob oro qō
vulgo ꝓ auro dicunt. Var. Non omnis ꝓcium
laudē aurata meretur.
Aurelia familia apud Ro. ex sabinis oriunda: a sole di
ci creditur cui peculiariter Rome sacra faciebat: an-
tiquitus dicti auselij vt Valesij papisij ꝓ Aurelij va-
lerij papirij. Fuit ⁊ nomē ꝓpriū matris Cęsaris.
Auras fluuius ab hemo in Istrum defluens.
Aures ab hauriendis vocibus dictę sunt: detracta aspi
ratione. Virg. Vocemq; his auribus hausi. Aut q
greci vocē ipsam αὐλὴρ vocant ab anditu ꝓ muta-
tionē litterę aures velut audes. Et tā cartilagines q̄
foramina auriū dicuntur aures. Lucr. lib. vj. Triste
supercilij furiosus vultus ⁊ acer: Sollicitę porro plę-
neq; sonoꝝ⁹ aures. Et tā de animāti⁹ q̄ de eis quę
carēt aia recte dicunt. Virg. in Geo. Bine aures du-
plici aptant̄ dentalia dorso. Hinc inauris ⁊ auritus.
Auricula nō ē parua auris licet recte formet: sed ē exte
rior pars auris: vel pars infima quę mollis est. Hie-
ron. in ero. Et pones sup extremum auriculę dextrę
aaron. Idē cōtra Ioui. Si digitū amputes si sūmita
tem auriculę est quidem dolor: sed nō tm̄ damnū: nec
tanta cū dolore deformitas: quāta si oculos eruas.
Auritus a um: pe. ꝓ. qō magnas habet aures. Virg.
Auritosq; sequi lepores. Et auritus dicit̄ qui bene
audit. Hora. lib. Car. Doctus auritas fidibus cano-
ris ducere quercus.
Auricularius a um: secretarius/ꝑsiliarius. Hiero. li. ij.
Regū. Fecitq; eū sibi Dauid auricularij a secreto.
Auricularius a um: qō ad aures ptinet. Unde auricu-
lariū speculū dicimus. Similiter auricularis et hoc
auriculare: vt Verminatio auricularis cum putride
aures vermibus scatent.
Auriscalpiū: instrumentū quo aures equoꝝ purgant̄.
Aureę sunt freni qui circa aures equoꝝ religant̄: unmo
pars habenę quę circa aures ponit̄.
Aurunci barbę capiarū. Unde ⁊ ꝓ barbatis hominī
bus poni solet.
Aurunca vrbs quam condidit Auson Ulyssis ⁊ Caly-
psoos filius siue Circe.
Ausonia: olim pars Italię dicebat̄ in qua sunt Bene-
uētū Tarracina. ab Ausone Ulyssis ⁊ Calypsoos fi
lio: nunc autē ꝓ tota Italia sumit̄: quę Apēnino fini
tur. Unde ausonius a um: ⁊ Auson: ꝓ eo qō est ex
ausonia: ausoniū mare pars ionij est: brutiaq; alluit a
Tarēto incipit: tū cur dicatur aliter scribit Suidas
αυσονιων ιταλων και αυσονες οι βασιλεις
παρα το αυσω το τολμω οι παρταεπι τολ
μωντες των πρωσταγματι και αυσονιος
πορτος ητοι σκελικος απο αυσονος του
ὀλυσσεως και καλυψους υιου εκειβασιλευσ
αντος.
Ausculto as: cū actō significat audio. Plau. Tum illā
sūmisse loquentē auscultabā: cū dativo obedio Ter.
tius in An. Pamphilū ne adiutē: aut auscultē sem cē
ses. Itē auspicio cerno. Afra. Ludos hic auscultauit
procul. Auscultare autem veteres ꝓ osculari dice-
bāt. Plau. Et inter se auscultant: et columbatim os
cum ore conserūt. Et tunc ab osculo hoc est ore dedu
citur: qō ausculum dicebant.
Auspiciū quasi auis spectū: ab auiū spectiōe dicit̄ sicut
auguriū quasi auiū garriū ab auiū garritu ⁊ voce et
garriendo. Auspiciū ab auiū volatu fit. Duo sunt au
spicioꝝ genera. Unum ad oculos: alterū ad aures ꝑ
tinens. Ad oculos volatus: ad aures vor auiū. Thi
restas thebanus primus auspicia auiū inuenit. Vide
etiam in dictione augur. Virg. Ꝓ potestate posuit
Cōmunē hāc ergo populū paribusq; regam⁹ Auspi
ciis. Ab eo qō ꝓcedit ad id qō sequit̄ q̄ vsdez auspi
ciis creati consules parem habent potestatē. Auspi-
ciū antiqui curiosissime obseruabāt: adeo vt nihil pu
blice sine auspiciis nec domi nec militię gererēt. Nā
auspiciū capitur quandoq; ꝓ ductu ⁊ fortuna: quia
dux belli anteq; iret in expeditionē auspicia capę bat. Quandoq; capitur ꝓ ꝓfagio.
Auspices qui auspicio ꝓsunt: quos idem esse qō augu
res. Cice. his verbis declarat. Quid de augurijs lo
quar: tuę partes sunt. Tū inquit auspicioꝝ patroci-
niū esse debet. Quāobrem hi augures auspicesq; di-
cebant: ⁊ auspices q̄ ꝓpositi sunt celebrādis cōmu-

bꝰ ex parte viri. Mā ex parte vxoris ꝓnuba dicitur quia auſpiciū ꝓ nuptijs capere ſolebāt. Aliquando auſper capiē ꝓ eo qui dux militię eſt. Hora. Mil de ſperandū teucro duce ⁊ auſpice teucro.

Auſpicor auſpiciū capio vel incipio: tam in bonū q̄ in malū ꝓpterea q̄ nihil veteres rei magne ordiebanē niſi auſpicato. Sue. in Aug. Milicię auſpicantibus nō tribunatū modo legionū: ſed etiam p̄fecturas alarum dedit. i. militiā incipientibus ⁊ felici auſpicio inchoantibus. Pli. li. vij. Ac hō infeliciter natus iacet manibuſq̄ pedibuſq̄ deuinctis: aia ceteris imperaturū a ſupplicijs vitā auſpicat. Col. li. xij. Poſſit ab idibus ianuarijs auſpicari culturarū officia. Inauſpicatus nō auſpicatus vſitatum eſt veteribus ſic dicere: ſi q̄d aliq̄ aliē eueniſſet q̄ vellēt Auſpicatā rē dicimus q̄ auſpicijs ꝓbata eſt. Auſpicato aduerbium. Ter. Haud auſpicato huc me appuli. i. non feliciter Quin. Itaq̄ apō illos. Home. ſicut apud nos. Auſpicatiſſimū dederit exordium. i. felicitſſimū.

Auſter: ventus meridionalis ab hauriendis aquis dictus licet q̄q̄ nō aſpireē in principio. Nam nebuloſus atq̄ humectus eſt qui etiā nothus grece eadē ratione appellatur: quoniā νοτος latine humor dicit. Ponitur tamē quādoq̄ pro alijs ventis. Ab auſter ſunt duo adiectiua. Auſtrale ⁊ auſtrinum. Sed hec nō abſurde per h. ſcribi videntur.

Auſterus a um: pe. pro. greca dictio: qua apud nos ſignificat acre/aſperū/⁊ imite. Hora. in Ser. Solliciter auſterū ſtudio fallente laborē: grece αυστηρος.

Auſtro auſtras: ſignificat humecto. Plau. Auſtrati ad ignem ſedent.

Auſtrum radius rotę. Lucre. lib. v. Vt fluuius verſare rotas atq̄ auſtra.

Auſugani: populi ſunt inter Feltriam ⁊ Tridentuz ab Auſugo oppido dicti. Hunc vallis ſugana vulgo appellari ſolet.

Aut cōiunctio ſeparatiua: vt Aut onera accipiunt venientum aut agmine facto. Aliquando dubitatiua vt Aut libzū volo: aut pręciū. Si ſemel ſubijcitur diminutiua ē: vt Aut age diuerſas. Quod eē grauiſſimū erat: Juno optauit. Aliquando coniunctiua: vt Aut dauni tu magne pater diuum miſerere.

Automedon pe. cor. nomen aurigę achillis.

Autolecythus pe. cor. mendicus ſcurra: grecum eſt αυτοληκυθος ſed ληκυθος eſt vt vxeolus olei αυτος ipſe: qē nec aliud poſſidēt ait Suidas. Ideo Jue. de codro vxeoli ſex ⁊ ſubdit και γαρεικον θεν ταις ληκυθοις αργυρια ⁊ multa alia.

Autographū dicimus ꝓpria ipſius manu ſcriptum. Greci αυτον ipſum dicunt γραφω ſcribo. Hē autographa epiſtola apud Sue. in Aug. ipſius manu ſcripta ſignificat. Antigrapha ꝺo reſcripta.

Autocineton pe. produ. Grece αυτοκινητον ſeipſum mouens ⁊ non ab alio mouetur.

Automata ſunt inſtrumēta arte mechanica ita ſubtiliter fabricata vt ſua ſponte: nullaq̄ apparente cauſa moueantur: qualia ſunt horologia machinęq̄ verſatiles. Automaton eē inteēptatur vltroneū ⁊ ſue ſponte. Scribit Vicer. hydrauliticas machinas ⁊ aquarum expreſſiones automatas a Cteſibio ꝓmo reperras fuiſſe: vbi automata appellat mechanica inſtrumenta quę per ſemetipſa moueantur. Hora naturalis ⁊ fatalis dicitur a Demoſthene αυτοματος quaſi ſue ſpōtis ⁊ nulla extrinſecus vi coacta. Demetrius moſchus Laconicus ληγεται οτι μαι ομαι το εσσυμαι τι ποιειν

Autonomus: penul. cor. qui viuit ſuis legibus Autonomia libertas viuendi ſuis legibus παρα το μω νομιος

Auturgus artifex q̄ ſeipſum facit. Anturgia manualis operatio ab αυτος και ργαζομαι

Autopyrus fermentū dicit qui ⁊ zymitis.

Autumo as penul. cor. exiſtimo cenſeo affirmo. Plau. Miſi hoc ita factū eſt perinde vt factum eſſe autumo nō cauſam dico eum quin ſimiles probri.

Auctūnus dici putatur: q̄ tūc maxime augeātur hominū opes coactis agrorum fructibus. Hinc autūnale adiectiuū: vt tempus autumnale: ⁊ ideo per c. ſcribēdum eſt cum ab auctus a um dicatur.

Auxilium ab augeo quoniaz augebant numerū hū qui accedebant alienigene. Proprie eē dicitur ſociorum cū legones ex Romanis conſtent. Inde Cęſ. lib. ij. de re mi. Auxiliares ex diuerſis locis veniunt: et legionibꝰ ſemper auxilia tanē leuis armatura in legione iungebantur: vt in his preliandi magis adminiculuz eſſet q̄ principale. Inde apud hiſtoricos legionarij et auxiliarij diſcretim ponuntur.

Auxiliaris ⁊ auxiliariꝰ vtrūq̄ dicit ꝓ eo qui in auxiliū alicuius vēit. Aſiniꝰ pol. Milite non mō legionariū ſed ne auxiliariū quidē vllū quoq̄ miſi.

Auxiliari ſignificat adiuuare: auxilio eſſe ⁊ tā accuſatiuo q̄ datiuo cōſtruitur: q̄q̄ etiam genitiuo Hiero. in Eſaia. In die ſalutis auxiliatus ſum tui.

Auximū: piceni vrbs a qua aurimates populi dicti ſūt vt inquit Stra. Vulgo oſimum dicitur.

A Ante X

Aramenta carmina quę a ſalijs in vniuerſos homines componebantur.

Arinomantia genus magicę diuinationis per dolabellas ſecureſq̄ factū quas greci arinas vocāt. Hā Pli. lib. xxx. ſcribit peluibus ſecuribus ac multis alijs modis diuina magos promittere.

Arare antiqui pro nominare poſuerunt.

Axis ꝓprie ſignificat diametron mūdi. Eſt enim linea quę ab vno mundi cardine in alterum tendit. Apul. in coſmo. Eos polos dicimus a quibus velut a cardinibus axis eſt ductus diuiſor ⁊ diſcriminator mūdi orbem terre in medietate conſtituēs. Duo ſunt autem axes qui et cardines dicūtur q̄ circa eos rotari orbis videatur: ⁊ poli a grecis vocātur. Nam vt quidā putant axis ab agendo. i. mouendo deducē. Et axit pro egerit veteres vſurpueare. Hinc auſtralis ſiue antarticus hoc eſt arctico oppoſitus q̄ terre obiectu a nobis cerni non poteſt. Alter ſeptentrionalis ſiue arcticus: ſiue arctous aut boreus qui nunq̄ occidens ſemper conſpicitur. Virg. Hic vertex nobis ſemper ſublimis: At illum ſub pedibus ſtyx atra tenet: maneſq̄ profundi. Hinc pro ſeptentrionali parte ponitur: q̄ hic polus dūtaxat nobis notus ſit: circa quem orbis vertatur. Item axis dicitur ſtipes ſeu lignum teres circa quem rota currus vertitur. Idē lib. iij. Geor. Poſt valido nitens ſub pondere faginus axis. Hūc greci αξωνα dicunt. Licet quandoq̄ pro toto curru capiat: vt apud Jnue. Dignus arcimos qui mendicaret ad axes. Jtē axis dicitur totū cęlum vt Axem humero torquet. i. cęlum ſuſtinet. Dicitur et axis circa quez aliquid agitur hoc eſt mouetur. Unde axioſi factioſi q̄ vna quid agerent facerentq̄. Et axis fera eſt in India: humili pelle: pluribus candidioribuſq̄ maculis.

Axilla locus concauus ſubter brachium vbi naſcuntur pili. Inde fit ala vt inquit Cicero.

Axungia: iterior porci pinguedo iueterata ab axe plauſtrorum vnguēdo dicta vt facilius circa euz rota vertatur. Hęc quāto vetuſtior: tanto vtilior eſt ⁊ multas vires habere credit: q̄ſi id animal herbaz radicibus veſcitur. Pli. Folijs cum axungia ſtrumas diſcutit. Dicitur ⁊ axugnia. Idem lib. xx. Et ſyluestri ruta cuz axugnia veteri illitos ramices ſanari produnt.

Axioma pe.p. a Varrone prolatum ꝛ ploquiū dicit a Lice.lib.j. Tul. pronunciatū siue proloquiuꝫ. Et est sententa in qua nihil desideraꝫ vt Annibal penꝰ fuit Scipio numantiam deleuit. Et oino quicqd ita dicit plena ꝛ pfecta verboꝝ sentētia: vt id necesse sit aut verū aut falsum esse:id a dialecticis axioma appellatū est:alibi Lice.dixit fundamentū dialecticę esse axioma:quod ait esse quasi effatū. Est pręterea axioma.i. pronunciatū:qđ alij adiunctū: alij cōnexū dixere. Jd tale est. Si Plato ambulat:plato mouetur. Si dies est:sol est super terrā. De hoc Marti. capella li.tia. intelligi volens sic ait. Quod fuerit ex nomiatiuo casu nois ꝛ tertia verbi persona cōiunctū ploquiū dicitur. Ergo miser est. M. crassus sed trahāt alij ꝛ usurpēt quātū velint huius dictiōis significationē grece tū dicit αξιωμα.i. dignitas et postulatio αξιοω pbo dignū facio:peto:dignor:rogo:volo:censeo.

Axius fluuius paphlagonum per mygdoniam fluens. Plinius lib.iiij. Hoꝛ antigone europus axium amnem eodem nomine alius per quod rhedias fluit.

Axium vrbs in Mysia inferioꝛe.

Axus macedonū fluuius. Axos vrbs cheroneſi thracię

Axon ionum fluuius in minoꝛe asia:axona flumen in extremis rhenoꝛum.

A Ante Z

Azana ethiopię regio que sinum rubri maris barbaricum appellatum obtinet a qua azanum mare dictuꝫ est a Plinio libꝛo.vj.

Azelos pe. pducta latine dici potest sine amoꝛe:infelix sine inuidia ab a priuatiua ζηλος etiam multa alia significat.

Azymus pe.coꝛ.cum y. apud nos dicit sine fermento ζυμη eſt fermentū dicitur.

Azotus pe.pꝛo. vrbs syrię. Vnde Azotius a um. vt viri azotij qui azotum habitant.

Babylon pe.coꝛ.nomen principalis vrbis in chaldea. Et apud nos confusio vel trāslatio dicitur ꝓpter linguarū confusionē: eoꝝ qui ędificabant turrim cuius altitudo quinqꝫ miliū centū septuagintaquattuoꝛ passuū fuit. Hebꝛei nāqꝫ abel confusionē appellāt. Hec vrbs adeo nobilis fuit: vt chaldea tota:ꝛ mesopotamia a se babylonia dicta fuerit. Et pꝛius quidē dicebatur ciuitas regni Nembꝛoth:in qua eoꝝ qui ędificauerunt turrim longe diuise sunt lingue:quoꝝ pꝛincipes fuisse Nembꝛoth gigantē Josephus affirmat postea a Nino vel Semiramide instaurata mgnibꝰ ac hoꝛtis pensilibus:temploꝝ acarce maxime fuit admirabilis. Hec campi planicie vndiqꝫ conspicua:natura loci lętissima:castroꝝ facie mgnibus paribus per quadruꝫ dispositā: muroꝝ eius vt credibilis relatu firmitas et magnitudo:id est latitudine cubitoꝝ. Laltitudine quater tantū. Ambitus eius quadringentis octoginta stadijs circūuenitur Burus coctili latere atqꝫ interfuso bitumine compactus. Quem tam latum fuisse quidem scribunt: vt quadrige sibi inuicem occurrentes facile pertrāsire possent Unde et inter septem spectula oꝛbis numeratur Fossa extrinsecus late patens vice amnis circumfluit. A fronte muroꝝ centum poꝛtę ręg: et Euphꝛates in ea fluit. Hec vrbs cum aliquando defecisset: et Semiramis circa cultum coꝛporis occupata esset:soluta adhuc altera crinium parte ad eam recuperandaꝫ cucurrit nec pꝛius decoꝛē capillorum redegit in ordinem:qꝫ vrbem in suam potestatem restitutam vidit Babylon maxime celebꝛauit intexere colores diuersos picturę: et nomen imposuit: Babylonica enim appellātur. In babylonis regione est Seleucia ꝛ berillus in ea reperitur. A Babylon fiūt Babylonius babylonia babyloniū: et Babylonicus a um. Unde babylonios dicimus qui ex Babylone sunt. Et captiuitatem babylonicam.

Bacca per duplex cc. continet intra sui nominis ambitum fructus diuersoꝝ generum lauri: oliuę:coꝛnis myrti:et aliorum huiusmodi. Est ꝛ bacca lapis pꝛeciosus siue vnio.

Baccatus baccata baccatū: quasi baccis: hoc est lapillis pꝛeciosis ꝛ margaritis oꝛnatus. Virgilius. Collocꝫ monile baccatum.

Baccula diminutiuum: parua bacca. Plinius lib.xxv. Omnes coloꝛe buxeo: caulibus paruis floꝛe purpureo ferunt bacculas paruas vt cappari.

Baccar baccaris penultima coꝛrepta generis fęminini herba est radicis odoꝛatę ad cynnami similitudinem hędere pene foliꝭ rotundioꝛibus molliꝭoꝛibusqꝫ. Ex hac radice fieri solebat vnguentū quod baccaricū dicebatur. Valet herba contra fascinationes. Unde Virgilius. Baccare frontē cingite ne vati noceat mala lingua futuro.

Bacchar cum h. genus est vasis vinarij: quod ꝛ bacchanium dici potest.

Bacchus Jouis et Semeles filius: putatus est deus vini: et pꝛo ipso vino poni consueuit. Hic multinomius fuit. Nam Dionysius. deinde liber pater: postmodū cū bellasset in India ꝛ multas secuꝫ habuisset fęminas q̄ bacche dicebant. Bacchus idem. Osiris quandoqꝫ Priapus: quandoqꝫ Bꝛomius: quandoqꝫ bꝛotinus dictus fuit: et leneus. Hic oꝛbem fere terrarum peragrauit: multas nationes domuit. Indos debellauit: ꝛ primus omniū triumphauit vectus indico elephāto vt scribit Diod. Primus emere ac vēdere instituit: ꝛ diadema regum ac triumphū inuenit Dictus bacchus απο του βακχειν id est ebrius sum ꝛ clamo q̄ in bacchanalibus clamoꝛes fierent. Vel vt scribit Diodo. a mulieribus quę illū bacchantes.i. furentes sequebantur.

Baccha bacchi sacrificula: quę bacchis idis. Et baccha villa quedā circa Beotidem.

Bacchius bacchia bachium possessiuum est a bacchꝰ siue bacheus. Col. Pierij nemoris bacchea voce fremententem Bacchius substantiuum genus pedis est ex tribus syllabis constans: quarum pꝛima bꝛeuis est: reliquę longę: vt honestas hoc pedis genere vtebantur in carminibus sacroꝝ bacchi. Cui contrarius est antibacchius.

Bacchium genus vasis vinarij quo in sacrificijs bacchi vtebantur.

Bacchanal vel bacchanale: locus in quo bacchi festa celebꝛabantur.

Bacchanalia: quę et Dionysia bacchi festa: in quibus viri ꝓ noctem fęminis et tenere ętati turpiter misce-

bātur per dolum. Unde illud Qui Curios simulāt ⁊ bacchanalia viuūt: hec a multis grecię vsibus triennio quoq; celebrabant. Sciendū est ꝙ noia dieruꝫ festoꝝ tantū pluraliter declinant: ⁊ genituū pluraliē tam in ozū ꝙ in ium terminant: vt bacchanaliozum ⁊ bacchanalium.

Bacchari ,pria significat bacchanalia celebrare: p trās/lationē vo ponit pro furere/vagari/discurrere. Veteres em̄ quicq̄d vehementius agitarēt bacchari dicebant a bacchantibus. Virg. Totāq; incensa p vrbē bacchatur. Quinetiā loca ipsa in quib⁹ esset bacchatum: bacchata vocabant. Hiero. ad Algasiam bacchari ,p seuire posuit: ,pprio contra se furoze bacchātur. Alliq̄ etiam bacchatū dicit baccho dedicatum. Huius verbi cōpositū est debacchoz.

Bacchides: pe. coz. nomen ,priū viri: q̄ apud nos luctus fortis vel vetustas in vomitu dici potest.

Bacchiade dicti fuerunt qui e corintho exules in Siciliam deuenerūt: ⁊ vrbem inter pachynū ⁊ pelorum edificantes siculi facti sunt.

Bacchilio fluuius q̄ de Vicētinis montibus defluit.

Bactra ozum. Scythię ,puincia vltra assyriam a flumine bactro cognominata. Virg. lib. ij. Geoz. Neq; bactra neq; indi Laudibus italię certent: est ⁊ bactra oppidū regionis ipsius caput sub monte paropanisо q̄ antea cariastes dicebat. Eius ,puincię populi Bactriani vocati sunt: quoz rex fuit zoroastres magicę artis inuentoz. Huius gentis primus institutoz fuit vt Iosephus scribit Heber filius aram. Similiter bactri idem dicunt. Hieron. Bactri canib⁹ ad hoc ipsum nutritis obiiciunt senes.

Baculus et baculū vtroq; modo dicit. Nam apud grecos bactron neu. ge. dicit. Ouid. lib. xv. me. Esse solet baculūq; tenēs agrestę sinistra. Cuius etiā diminu. protulit Cice. lib. ij. de fi. bo. Bacillū aliud inflexum ⁊ incuruatū aliud ita natum. A baculus fit bacillus a quo imbecillus a um: et imbecillis et hoc imbecille. Unde imbecillitas ,p infirmitate.

Badius equus dicit cui est phœnicis color.

Belua imanis fera a vastitate seu a valentia vel a balatu a quocūq; sit primā vocalē trahit a principali: quidam a bellum deriuant. Hinc beluinus a um: q̄ est belue: vt beluina rabies. Ambro. Tum ipsa habitudo corporis suauis et grata: vt neq; beluina ,vastitas horroꝝ sit: nec gracilitas infirmitati.

Belutus a um: pe. pro. q̄ est bestię simile.

Beluata dicta sunt tapetia a Plauto beluaruꝫ figuris picta intextaq;.

Benacus pe. prod. lacus Cisalpinę gallię: cuius littori Salunditū brixianū oppidū adiacet. Hunc aiunt ureas arenas euoluere ⁊ ex eis nutrire pisces quos indigenę Carpiones vocant: nuscq; alibi repertos. Ex hoc mintius fluuius excurrit in padum. De hoc lacu Virgilius lib. ij. Geoz. Fluctibus ⁊ fremitu assurgēs benace marino.

Bagous lingua persica spado dicitur. Ouidius. Quez pgnes est dominā seruandi cura bagoe. Suidas aūt noster affert rationem βαγωασ ορομα κυριον, οσην ευρουχοσ.

Baal numero singulari inquit, Hiero. Babalim pluraliter eodem idola noiant ge. mas. Ubicūq; em̄ in fine hebraici sermonis in syllabā legimus numero plurali est gene. mas. Ubi autem oth numero plurali gene. fę. Ergo cherubin ⁊ seraphin plurali intelligim⁹ numero genere mas. Interpretat aūt baalim apud nos ascendētes vel supiores. Tū duodecim cōpositores Suide scribunt sic. βααλ τυριων ηρθεοσ.

Baiearum: ciuitas campanię secus campanum mare sita: a Baio Ulyssis socio illic sepulto. In hui⁹ agro aquę calidę sunt ⁊ ad voluptatem ⁊ ad varios morbos cōmode. Syrius. Primores aditur capuę docet ille tepentes: Unde ferant nomen baie comitēq; dedisse Hulychię pupis stagno sua nomina mōstrat. Hora. Mullus in vrbe locus baijs prelucet amenis. Hinc fit Baianus a um: vt sinus baianus q̄ hic misse no monte illinc puteolis clauditur.

Baye cum y. greca: palmarū folia dicunt. Hieronym⁹ Cubile eis de foljs palmarum: quas bayas vocant contextum erat.

Baiulus: pe. coz. operarius et ,pprie qui vecturas onerum corpore suo victus querendi gratia portat. Sic baiulo as porto Plau. in Asi. Ego baiulabo: tu vt decet domū ante me ita inanis Forte baiulo inde dictū: quia nutricius bailus ⁊ nutrix baila vulgo dicuntur: et merito q̄ baiulant vinis quos nutriunt.

Balius color a quibusdam accipit pro vario: a quibusdam pro spadice hoc est palmeo qualis est equorum. Hā et baius vulgo dicit is qm̄ spadices hoc est palmarū cū fructu suo termites greci vocāt βαια.

Balanitę vuę a magnitudine.

Balanus pe. coz. genus glandis. Acron dicit esse herbam vnguentariā et ab Hoz. pro vnguēto myrabolano positam. Bar. Hoc ex vnguēto cōstat et ex balano. Hinc fit balanatus a um. Persi. Tum cū mallis balatū gausapę pectis. Balanus etiam a glandis specie dicitur id genus alui subducēdę q̄ clysteris loco subditur constabat vt Iul. Pollux inquit ex adipe ac nitro parte plurima. Item Balanus nomē est vsbis in Epiro Balaninū vnguentū q̄ fit ex glande myrabolani.

Balena cū diph. belua marina quā alij pistricem alij cetum appellant. Greci φαλαιναν phalenā dicunt quasi conspicuā beluā conuersa φ in b. Iuue. Quantum delphinis balena Britannica maioz.

Balaustiū flos mali punici vtilis nō modo medicinis: sed etiam tingendis vestibus quę sibi cōcolores fiūt. Et color ipse dicit balaustinus, Balausius herba non multū dissimilis narcisso

Balbus qui vitio linguę nō bene potest exprimere verba et obscure loquit. Persi. Rancidulū q̄dā, balba de nare locutus.

Balbutio is pe. pro. balbutiui vel balbutij. itum. Et est balbutire quadā linguę hesitatione et cōfusione trepidare. Hora. in Ser. Balbutit scaurum prauis fultum male talis. Hiero. Experiar quę hortamini affectū fantiū moze balbutientiū: qui quecūq; audierint fari gestiunt cum necdum possint ad plenum verba formare.

Baleares duę insulę in Hispania funda bellicosę: a teli fundęq; iactu q̄ grece βαλλειν dicimus appellatę: vel a Baleo Herculis comite ibi relicto. Greci gymnesias dixerunt. Has vulgus maiozicam et minoricam appellat. Apud quas primū inuenta est funda vt inquit Vegetius. Unde Virg. lib. j. Geoz gi. Stupea torquentē balearis verbera fundę.

Balare propriū est vocis ouis. Hieron. vo in Tobia etiam hedis dedit. Cuius cū vocem balantis viri ei⁹ audisset dixit: Videte ne forte furtiuus sit: reddite eū dominis suis.

Balneum ⁊ balnea dicunt in priuatis. In publicis vo sęmi. gene. ⁊ numero plurali tm̄: licet ⁊ balnea legat ⁊ balnearia. Cice. Eo latere quod ,primū est balnearūs colūnas posuerat. Sunt em̄ aquę calidę quę cum aliq̄ ad alium morbū idoneę essent quibus vtebant: multitudinis potius ꝙ singulari vocabulo appellarunt. Differuntq; balneę a thermis ꝙ therme dicant quę natura sunt calidę: balneę quę a nobis calefiunt igni et in eas descēdimus vt lauemur: naq; therme dicuntur a greco θερμον q̄ calidū significat. Ea q̄p/pe q̄ a calētib⁹ aquis: aut a fornicę igni calefacto la/

uandi sudandi ve vstibus deputata Thermas voca/uere. Therme balneeq; apud Romanos voluptatis z munditiarū causa constituteq; tam publice q̄ priuate. Balneis autē nomē inditū est q; greci balanion dixerūt q̄ anxietatem pellat ex animo vt interp̄etat Augustinus lib. ix. con.

Balineę ab antiquis balneę dicebant.

Balneator ge. cō. Huius z balneatrix inueniat: qui curā habet balnearū qui et Bediastinus dicitur.

Balneatorius a um: qđ ad balneandū ptinet. Martianus Iurecō. Instrumēto balneatorio legato balnea rores ꝓtinent: qñ sine eis balneę vsum suum p̄bere non possunt.

Balneolum cū accentu in antepe. diminu. est. Iuue. Cū iam noti celebresq; poetę: balneolum gabijs Rome conducere furnos Tentarent.

Ballista: per gemiuū ll. tormentū muros concutiēs: z βαλλω iacio/vulnero. Ouidius lib.). de tris. Quā graue balistę mœnia pulsat onus. Luc. p̄o instrumēto hastā quandā iaciēte posuit. Neq; em̄ solis excussa lacertis: Lancea sed tenso balistę turbine rapta. Haud vnū contēta latus trāsire quiescit. Moni° balistā appellat qua saxa maiora iaciunt. Ci. lib. ij. tus. Ut em̄ balistę lapidū: ita reliqua tormēta telor. De harū balistarū cōfectione scribit Ue. lib. x. q̄ ea magnitudine forment vt lapides. cxx. pondo eiaculētur Sciendū ergo est q̄ balistarū quędā maior dicit: quędā minor. Balistam maiorē prisci dixere trabē validam ita libratā: vt cū pars densior ponderibus attracta descēderet: eleuata ꝑceritas sua funiculis quos haberet alligatos funda saxū maxim̄ ponderis lōge emitteret: eiq; maxie Bricole nūc est appellatio q̄q̄ Onagrā maiorē ipsam machinā dixere: hanc balistā inuenerūt phœnices: vt docet Plini°. Balista minor quę et manubalista dicta est aliqū Scorpio q̄ hastaz tacit manu tractabilis est z subtilibus paruisq; spiculis scorpionis instar infert mortem. hinc exbalisto as. De his duob° balistarū generib° sic scribit Uege. lib. de re mi. Balista funibus: neruis chordisq; tēditur: quę quanto prolixiora brachiola habuerit: hoc est quanto maior fuerit/tanto spicula longius emittit: quę si iuxta artē mechanicā tēperet: z ab exercitatis hoib° qui mēsurā eius ante collegerint dirigatur: penetrat quodcūq; ꝑcusserit. Onager autē dirigit lapides/sed ꝑ neruor crassitudine z magnitudie saxorū pondera iaculat. Uā quāto maior fuerit: tāto maiora saxa fulminis more ꝓrorquet. His duob° generib° nulla tormēt̄ species vehemētior inuenit. Balista etiā dictus est mons apud Ligures.

Balistarij artifices balistarum dicunt.

Ballistariū locus vbi sita est balista. Plau. Intenta est ballista prohę q̄ ego baud multū post emittā e ballistario. Ubi etiā ballistā accipi videt ꝑ telo.

Baltheus z baltheū in singulari: in plurali neutrū tātū militare cingulū/vel ꝯa bullis ornata. Varro ait. Qui gladiatores baltheū cingulū ea cōdo habebāt bullatum baltheum dictum.

Balsamum: arbuscula sola vni terrarū iudeę quondam cōcessa neu. ge. viti similior q̄ myrto. Serit malleolis vt vitis: z colles implet vinearū modo: sustinens sese sine adminiculis. Intra tertiū annū est fructifera ꝑceritas intra bina cubita subsistit. Oppobalsamū succus collectus ex arbore. Nam αποσ dicit° succ° p̄ferr oibus odorib°. Xylo balsamū lignū balsami ξιλον em̄ lignū. Inciditur em̄ vitro: lapide: ossei/ve cultellis z succū emittit quē oppobalsamū dicūt eximię suauitatis. Sūma oppobalsami probatio est vt lac coaguler z in veste maculas nō faciat. Hieron. etiā ꝑ arboris succo balsamū dixit. Et quasi balsamū nō mixtū odor meus. Carpobalsamū fructus balsami. Carpos em̄ latine fructus.

Bambatiū seu bambitiū Cottonū illud albissimū qđ nent mulierculę ad telas texēdas. Hoc fiunt vestes q̄ vulgo bōbycinę appellant. Huius xyline siue grossipine vel grassāpine dici debeāt a frutice qui id fert qui xylon grossipion seu Grossiptinus vocatur.

Bambilius animal volatile qui vulgo barbellus dicit. De quo Ambro. lib. Hexa. Fertur hic corniger vermis cōuerti primū in speciē caulis: atq; in eā mutari naturā: inde ꝑcessu quodā fieri bambilius: nec eam tñ formā figurāq; custodit sed lapis z lationib° folijs pinnas videt assumere. Ex his folijs mollia illa Seres depectunt vellera: quę ad vsus sibi p̄oprios diuites vendicarunt.

Baphia dicunt loca tincturę in quibus tinguntur panni: nos tinctoria dicimus. Lampr. in Alex. scribit p̄obum fuisse baphijs p̄positū. Bapha dicūtur tincta vnde dibapha bistincta.

Baptismus z baptismū z baptisma atis: latine immersio vel intinctio dicit a verbo greco βαπτω immergo Grego. Baptisma greco eloquio dicitur quod latine Tinctio: qr ibi bō spiritu gratię in melius imutatur: z longe aliud q̄ erat efficitur. Prius em̄ fędi eram° deformitate peccator: in ipsa tinctiōe reddimur pulchri dealbatione virtutum.

Bapte dicebantur viri tincti fucatiq; qui sacris intererant instar mulierum βαπτειν enim inficere: tingere: fucare.

Baptisterium in quo quis lauatur quasi lauacrū z tinctorium z piscina ipsa. Nam baptisteria in domib° sunt veluti lacus quidā ex ligno aut lapide ędificati: in quibus lauādi gratia mergi solet. Hęc in cellis. i. in locis secretioribus solent constitui: quarū alię caldarię sunt in quib° calida lauamur: alię frigidarię: in quibus lauamur frigida. Pli. ad Apollinarē. Cella frigidaria in qua baptisteriū amplum atq; opacum. Idē ad Gallū: Inde balinei cella frigidaria spaciosa z effusa: cuius in contrarijs parietib° duo baptisteria velut eiecta sinuant abunde capacia. Hęc eadem piscinę dicuntur latine z natatoria z natationes. Sido. Piscina seu si grecari volumus βαπτισηριον

Barach: nomē viri ꝑpriū: et apud nos significat fulmē.

Barachias: nomē viri: et benedict° seu fulgur domini interp̄etatur.

Barabbas per duplex bb. Et est syra dictio: qua apud nos significatur filius patris. Componit em̄ ex bar qđ apud illos filius dicit: z abba pater. Sedulius. Tunc coluere baal. tunc elegere barabban.

Baratro: luxuriosus dicitur.

Barathrum: imensę magnitudinis nomen est: q̄ βαραθρον. i. graue in aspiciędo: pontur p̄o loco imensę ꝑfunditatis apud inferos: z p̄o loco p̄cipiti vnde quis emergi non possit. Diome. docet esse p̄oprie locuz athenis vnde dānati p̄cipitabant. Sunt quę dicāt barathrū ꝑfunditatē esse a similitudine loci q̄ est in egypto ꝑfundissimi cui nomen est barathrum.

Barba vtroq; numero non solū hominū sed bestiarum quoq; z aliorz quadrupedū est. Horat. lib.). Ser. Ut q̄ lupi barbā varie cū dēte colubrę. Pli. lib. xxx. Cū geminos transit sol cristis z auribus z vnguibus gallinaceorū: si luna rasis barbis eor. Idem lib. xxviij. Afferunt et magi sua cōmenta: primū omniū rabiem hircor si mulceatur barba mitigari. Siluius numero plurali de hoie etiam dici posse ostendit lib. xiij. Indociles nunc ꝓperis in pectora barbis. Uerrere humū. Huius nois composita possunt declinari ꝑm tertiam et secundā declinationē: vt Imberbis et hoc imberbe: z imberbus a um: quod est sine barba. Barbatus ꝑo dicitur qui barbam habet. Et barbire est barbam emittere.

Barbo genus piscis q̄ geminā barbā habeat in inferiore labro. Alio nomie Mulus dicitur. Vnde Cice. in parado. Barbatulos mulos nūcupauit. Grēce Trigla vocatur: in viuarijs non crescit.

Barbitos pe. co. gene. mas. femininiq̄: z hoc barbitus instrumentuz musicum qđ pulsatur plectro vel calamo. Hor. Age dic latinū barbite carmen lesbio primū modulate ciui: fgmi. aūt gene. Sapho ad Phaonem. Nec facit ad lachrymas barbitos vlla meas. neutro Ansonius. Hoc genere. z choridas et plectra et barbita conde. Grēce βαρβιτον dicit. βαρθγα λωθ υιοσ λυπησ ωσ φοβοσ του αθεωσ

Barbari factitio nomine inquit Strabo: dicti sunt ab initio qui difficulter aspere atq̄ duriter loquebantur quasi duriloqui z crassilingues quēadmodū blesi atq̄ balbi dicuntur qui lingua impediti sunt. Oēs igit qui crasse loquūtur: barbari dicūtur: quales sunt oēs gentes pręter grecos. Pli. Plautus credo Meuiuz poetam latinū barbarū dixit. Nunc etiā ad eos trālata est hoc nomen qui nō sunt latini: q̄ hi mitiorem linguam habeāt: ac magis cultam. Quinetiam inter hos si quis nō recte ꝓferat: barbare loqui dicit. Et p metaphorā barbari dicunt illitterati malis moribus feri crudeles. Interdū Barbarus sumit pro horrido ferocq̄ intuitu. Plinius de quodam myrrhe genere. Troglodytica myrrha aspectu aridior est horridaq̄ ac barbara ab voce βαρβαρ qm̄ in grēcia aduentātes eā vocē facerēt cū ꝓnūciare grece nō possent.

Barbatulus: penul. co. diminu. a barbarus.

Barbaria: barbarorū regio: z quādoq̄ accipit ꝓ gente ipsa fera. Hierony. ꝓtra Ioui. Arabes z sarraceni z omnis eremi barbaria camelor lacte et carnibus viuit. Hoc etiam noīe dicta est insula Gangetis Indię fluuij: vt ait Ptolomeus.

Barbaricus a um pe. co. eiusdem significationis est cū barbarus: hoc est ferus et malis moribus. Apul. Feris ac barbaricis moribus.

Barbaricū neu. ge. clamor exercitus dicitur: q̄ eo vocifferandi genere barbari vtantur.

Barbaries ad imitationem pertinet: et significat inciuilitatem feritatēq̄.

Barbarica pauimenta sunt quę z subtegulanea vocantur ex testis tusis rudere et calce: in Italia vō festucę subūciebanť ꝓter qō carnea vocitata.

Barbarismus est contra romani sermonis legem aut scripta/aut ꝓnunciata vitiosę dictio. Fit enim in vna parte ōrionis tm̄: latine dissonans dicit: z ꝓprie in soluta ōrone fit: apud poetas metaplasmus. i. trāsformatio vocal. Fit q̄ barbarismus duob⁹ modis scpto z ꝓnūciatiōe. Et hoc quadrifariā Adiectione: detractione: mutatiōe: trāsmutatione litterę: syllabę: tpis. Adiectione litterę: vt Relliquias danaū ꝓ reliq̄as: syllabę: vt Mauors ꝓ mars. tpis: vt Italiā fato ꝓ fugus: vbi prima syllaba cū corripi debeat ꝓducit. Detractione litterę fit barbarismus: vt Infantubu ꝓ infantib⁹. Syllabę: vt salmētū ꝓ salsamentū. Tpis: vt Feruere leucatē auroq̄ effulgere fluct⁹ Mutatione lr̄ę fit barbarism⁹: vt Olli ꝓ illi. Syllabę: vt Pernuces ꝓ pnices. Tēpore: vt Uni⁹ ob norā. Trāsmutatione litterę fit barbarismus: vt Tymbre ꝓ tymber. Temporis: vt Dominus penultima ꝓducta.

Barbaralexis dictio peregrina est: vt gaça z magalia.

Barce: vrbs in arida libya quam libes metropolim habuerunt sic dicta a regina eorum Barce: a qua Barcei dicti sunt eius incolę. Hierony. ad Dar. Lateq̄ vagantes barcei: a barca oppido qō in solitudine situm est quos nunc corrupto sermone aphri baricinos vocant. hi sunt qui pro locorum qualitatibus diuersis nominibus appellantur z a Mauritania per Aphricam z Aegyptum Palestināq̄ et Phęnicem Celosyriam et Osrhoenem Mesopotamiam atq̄ Persidem tendunt ad Indiam.

Bardesanes nomen proprium historici babylonij qui in duo dogmata apud indos gymnosophistas diuidit: quorum alterum appellat bragmanas: alterum Samaneos qui tante continētię sint vt vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium vel publico ortze: z farinę alantur cibo. Et cum rex ad eos venerit adorare illos solitus sit.

Bardus: stultus a tarditate ingenij. Cecil. Mimis audacem: nimisq̄ bardum: Gallice yo dicitur canto: q̄ virorum fortium laudes canit: a gente bardorum de quib⁹ Luc. Plurima securi fudistis carmina Bardi

Bardiacus: vestis est. Varci. Lassi bardiacus quod euocati.

Bardocucullus: genus vestis omni tempore cōmode: cum qua etiā cubare soliti erant imbrium tempore in castris milites: z in agris rustici, Var. Gallia sanctonico vestit te bardocucullo Cercopithecorū penula nuper erat.

Barrhus elephas a cuius ossis similitudine dētes barrhi dicuntur. Horat. Quid tibi vis mulier nigris dignissima barrhis. Vnde barrire dicūtur barrhi. i. elephantes cum vocem ędunt: z barrhitus ipsa vox.

Barrhitus us: vox elephātis. Barrhitus etiam dicit romanorum clamor militum: sit cum vtreq̄ acies se iunxerint. Vuctor Vegetius.

Baro vir fortis: a quo fit diminutiuū barrūculus.

Baris idis: lingua ęgyptiaca significat cymbam quę vectat cadauera ęgyptiorum ad sepulchra. Prop. Baridos z contis rostra liburna sequi: hoc nomine etiā dicta est ciuitas phrygię. Similiter et fluuius Indię Baris grece dicitur porticus et domus.

Barnacida e. vestis genus quā nunc Guarnaciam dicimus: forsan quoniā βαρνηυιοσ αλομενοσ inde puer verna.

Bascanda: vas britānicum. Var. Barbara depictis venit bascanda britannis: Sed me iam mauult dicere Roma suam.

Basia pudicorū affectuum sunt: oscula officiorum Suauia libidinum vel amorum.

Basis a nostris dici potest sustentamentū. Sunt enim bases sessiones columnarū: statuarū seu fabricarum quę a fundamento consurgunt z superpositę fabricę sustinēt pondus: Q qua similitudine orbiculi illi q̄b⁹ vasa in mēsis collocātur ne tozalia polluanť vocari solent. Treba. iurisco. de lega. lib. iij. Cui corinthia vasa legata essent z bases huic quoq̄ horum vasorū collocandorū causas paratas deberi respōdit. Est et Basis figura in narrationibus cū oia pedetentim in sinuādi gratia proferunť: vt apud Terē. in Eu. Patri mercator dono dedit: mater vbi accepit tc.

Basilica ꝓprie locus in quo negociationes consilia et iudicia exercebantur quasi regia. Grēci enim βασιλικην basilicen regiā vocant. Nam vt Victr. lib. v. scribit. Debent basilicę adiūctę esse foro. Sene. Fremitu iudiciorū basilicę resonabant. Pli. in epistolis. Descendērā in basilicā iuliā auditurus quibus prorima cōperendinatione respondere debebā. Jurisconsulti de verborū significatione basilicā publicis vsibus accōmodatā esse demonstrant. Quidā basilicaz accipiūt ꝓ loco domi ampliore in quo dūm expectāt salutatores: clyentes patronos: serui dōos: in q̄ etiā chorę et cōuiuia maiora fieri solent Apud ecclesiasticos basilicę dicunť sacella nummulos dicata: quia ibi regi omnū deo cultus z sacrificia offerunť. Et basilicon. Plau. in Epi. vocat vestimenti genus regiū: cum ait. Suparū sublimiū: ricam basilicum aut crocticum. Pli. Genus nucum quod optimū est: z quasi regiū vocari ait basilicā. Est eīm basilica nux quā alio

noie Juglandē appellamus. Vide in dictione Juglans. Celsus Emplastrum ob excellētiam basilicon dictum scribit.

Basilicus a um: regius siue regalis dicit. Vñ Plau. in cap. Basilicas editiones atq; imperiosas habet. Et in pseu. Basilicus status ꝛ basilicus victus. i. regalis ꝛ excellēs in Persa. Et basilica facinora ꝓ regia. Idem. Basilicē ornatus incedit et fabrē ad fallaciam: id est regie et excellenter.

Basileus: sustentamentū populi dicit. Ob hāc causam rex dicit apud grecos: q̄ tanq̄ basis populum sustinet. Quanto em̄ quis magis p̄ponitur: tanto amplius pondere laborum grauatur.

Basilicanus: dicitur custos basilicę.

Basiliscus genus serpentis: q̄ in capite album habeat instar diadematis: Vel q̄ reliqua serpentiū genera eius virus fugiant. Hunc Reguluꝫ vocant qui teste Pli. lib. viij. in solitudinibus aphricę habitat cū candida in capite macula: velut quodā diademate adornatus. Acutissimū habꝫ caput: rubeos oculos ꝛ colorem ad nigredinē vergentem.

Basilia insula in oceano septrionali: imensę magnitudinis quę distat a scytharum littore tridui nauigatione: vt ait Plinius lib. iiij.

Basterna vehiculuꝫ itineris: quę mollibus stramentis cōposita a duobus animalibus deportatur.

Basternę: populi vltra danubium.

Bastilidij: sunt populi scythię europę: vt Pompe. refert qui ab Hercule descenderunt.

Bassaris is vel idis: bacchi sacrificula: a bassareo bacho qui bassareus dict⁹ est a vestis genere quā induebatur quę bassaris dicebat: vt inquit Porphirio quę plane vestis vsq; ad pedes fluebat. Statius. Si decet aurata bachū vestigia palla Terrere. Et a bessareo lydie loco cognominata est. Hora. lib. car. Non ego te candide bassareu inuitum quatiā. Rursus bassaris vacca mulsaria dicitur. Persius. Et raptum vitulo caput ablatura superbo bassaris.

Bathauia: Germanię prouincia quę nunc Bauaria dicitur ꝛ bathauiū oppidū a βαθυ quod altum significat. Vnde bathauus a um. pe. indifferēte. Luc. lib. j. Vangiones bathauiq; truces q̄s ęre recuruo: Stridentes acuere tubę. Lor. Tacitus de situ Germanię Omniū harum gentiū virtute p̄cipui bathaui non multū a ripa insulam rheni colunt.

Batrachus pe. cor. rana ꝛ nomen p̄priū sculptoris ꝛ quidā cyrenaicus poetus.

Batrachoraymachia: ranarū ꝛ muriū pugna.

Batris genus vasis lōgioris manubrij: quod alij Trullam appellant.

Batus vt scribit Hiero. genus mensurę est q̄ apud hebreos dicit Bath decima pars chori est: ꝛ de speciebus em̄ liquidis dicitur vini olei ꝛ hmōi. Ser. de pō. Continet amphorā vnam. Batis vero genus herbę est aculeatę sponte nascentis: quę ꝛ marina est ꝛ hortensis. Et Batus nomen viri ꝑpriuꝫ eius q̄ Cyrenē condidit: qō lingua libyca regē significat.

Battus per duplex tt. nomen est pastoris.

Batuo is: virgis verbero. Plau. in Casi. Qui g̃so potius g̃ sculponeas quibus batuatur tibi os senex ne quissime. Sue. de Calig. Hirmilonē e Indo rudibus secum batuentē ꝛ sponte prostratū confodit ferrea sica. Cic. Peto: trāstulit ad rem obscenam cū inquit. Equidem iam etiā obscena verba p̄o obscenis sunt. Batuit enim impudēter: deprexsit multo impudentius. Et qui neutrum est obscenum.

Batillus: quoddā ignis receptaculū ferreū quo pruna colligitur ad similitudinem pale A neotericis bernacius dicitur quo prunas et cinerem e foco tollere solemus vt alio trāsferamus. Apitius de petasone. Et Armillam inquit illius candenti batillo vis: ꝛ melle contegis. Et de diuo Laurentio scribitur. Aliati sunt batilli cum prunis. Hiero. lib. Numeroꝫ genere neutro vsus est. Ignium receptacula fuscinulas ꝛ tridentes vncinos ac batilla. Battillum etiaꝫ rustici vocant ferreum instrumentum quo ad sulcos: elices fossasq; in agris faciendas vtuntur. Item Battillus significat fere bracteam ꝛ laminam. Vnde nos vulgo quoq; ferrū tali forma noiamus batillum.

Bathyllus cum th. aspirato et y greco fuit nomen adolescentis. De quo Hora. in Epo. Non aliter samio dicunt arsisse bathyllo anacreonta teium.

Bathynon interp̄etatur profundum.

Baubare: ficticium verbum a voce canum cum latrāt: bau bau facientes. Lucil. lib. v. Et cum deserti baubant in ędibus omnes.

Bauli: villę nomen est quę inter promōtoriū Misenuꝫ baiarūq; lacum flexo mari alluitur. Seruius causam nominis inde factam memorat: q̄ olim Hercules iuxta baias fecit caulam bobus: ꝛ eam sepsit: Quilocus primo baulia dictus: mox dici cepit bauli

B ante D

Bdellium: arbor: nigra magnitudine olęę: folio et robore similis caprifici. Nascitur i bactrianis: vt Plini⁹ libro. xij. scribit. Cuius etiam succus bdellium dicit.

B Ante E

Beati a bene habendo dicti sunt. Qui sint dicendi beati. Sene. lib. vj. epist. declarat his verbis. Hoc nos doce beatū non eū esse quez vulgus appellat: ad quē pecunia magna confluxit: sed illum cui bonum omne in animo est erectum et excisum et mirabilia calcantem: qui neminem videt cum quo se cōmutatum velit: qui hominem ea sola parte existimat qua homo est: qui natura magistra vtitur: ad illius leges componitur: sic viuit quomodo illa p̄scripsit: cui bona illa nulla vis excutit: qui mala in bonum conuertit: certus iudicij: inconcussus: intrepidus: quem aliqua vis mouet: nulla perturbat: quem fortuna cum in eū quod habuit telum nocentissimū vi maxima intorsit pungit non vulnerat. Cicero lib. v. tuscu. Nos existimo beatos: qui sint in bonis nullo adiuncto malo. Apul. lib. de philosophia. Illum omnibus beatum videri cui et bona suppetunt: et quēadmodum carere vitijs debeat callet. Felices dicuntur bonorū omnium compotes. Alię quoq; res beatę felicesq; dici possunt: vox beata: id est plena ac perfecta. Et vocis felicitas apud Quintil. Interduz ponitur beatus ꝓ nobili Hora. lib. car. Mescias an te generum beatę phillidis flauę. Huius diminutiuum est Beatulus. Persius. Tandemq; beatulus alto cōpositus lecto.

Bebrycium siue bebryacum: vicus est inter Cremonā et Veronam qui vulgo dicitur Labina. clarum duabus cladibus romanorū. Cornelij ꝛ tacij. In eo Vitellius cum Othone conflixit. Cor. Tacitus. Eo die quo bebriaci certabatur auem inusitata facie apud regium lepidi celebri luco consedisse in colle vt memorant: nec deinde certu hominum aut volantium alitum territam pulsam ve donec Otho seipse interficeret.

Bebrycia regio: quę vt Salustius docet maior phrygia dicta est. A qua Bebrycius a um. ꝛ Bebryx icis pe. indifferente Val. Flaccus lib. ij. Bebrycis ꝛ scythici procul inclemētia sari. Luc. lib. vj. Pinguis bebrycio discessit vomere sulcus. Sil. lib. iij. Possessus baccho seua bebricis in aula.

Beelzebub Idolū fuit Accaron: quod in regū volumine vocat Idolū muscę. Beel ipse est Bel siue Baalzebub musca. Et interp̄etatur vir muscarū.

Beelphegor interpretatur vir habens hiatū: vel deus hians: vl̄ simulachrū ignominię. Idolū fuit Moab vocabulo Baal siue Beel: sup̄ montē phegor: quem latini Priapum ferunt.

Beelsephon: vir habens arcana: vl̄ dñs aquilonis seu vetustus deus habens speculam.

Beemoth: ex hebrea voce latine animal significat. Ideo aūt diabolus beemoth. i. animal dicit: q̄ de excelsis ad terrena decidit: et p̄ merito suo vt animal brutū effect⁹ sit. Ipse est et Leuiathan.

Belbina pe. pro. Insula eginę prima. Fuit ꝛ in p̄tinęti laconię agro belbina vt inquit Stra.

Belial apud nos dicitur absq̄ iugo: vel absq̄ domino.

Belge ciuitas Gallię a qua regio belgica dicta ē: quasi bellor̄ gens: vbi vehicula quedam primum inuenta fuere quę Esseda dicuntur. Virg. Belgica vel molli melius feret esseda collo.

Belus: per simplex l. nomen p̄prium regis assyriorum ꝛ pater Nini qui primus regnauit: et postea dictus ē Bel. Vñ Beelzebub. Mā cor̄ lingua sol bel dicit: vñ ꝛ helios. Ergo addita digāma ꝛ facta deriuatiōe a sole: regi nomē impositū est. Hoc etiā noie dictus est stuui⁹ syrię vbi primo cōpertū fuisse vitrū Plyn. scribit lib. vj. Josephus lib. ij. belli iudaici. Stadius ait duob⁹ a ptolemai belū amnem distare: iurta quē sepulchrū Hennonis sit: et vitrea in rotunda valle arena quā venti ex circūdatis iugis conuehant inexhausta seculis vi: sed ante oīa mirabili natura mutandi alia quoq̄ in vitrū q̄ attigerit metalla.

Bellus a. um. p̄ duplex ll. diminutiuū ē a bonus. Var. Ita cū eis bellū geras vt bella oīa domū auferas: id est bona oīa. Idē Bellior̄ p̄ melior̄ posuit. Venio nūc ad vltimū testamētū qō ōr̄ phisicon: in q̄ grę ci belliores q̄ romani nostri. Et q̄n bonū q̄q̄ pulchrū significat: vt apud Terē. Forma bona fortasse. Bellū quoq̄ pro pulchro accipitur: vt bellus puer: bella puella: bellū corpus. Var. Bella es nouimus et puella verū est. Hinc belli hoies aliq̄ boni ꝛ prudētes: aliq̄ formosi atq̄ elegantes dicunt. Et bellissimus optimus vl̄ pulcherrim⁹. Terē. in Adel. Ego iam p̄spiciam mihi: atq̄ vnumquodq̄ quod erit bellissimum carpam.

Bellulus la. lum. diminutiuū formatū a diminutiuo. i. pulcherrulus: a quo aduerbiū Bellule. Plau. Vaz nurus bellule se habebat.

Bellatulus bellatula bellatulū vocabulū blandientis eiusdē significātię cū bellulus. Plaut. Cū imus ergo cubitum bella bellatula.

Bella e. oppidū Cāpanię. Virg. lib. vij. Dęnia bellę.

Bellum, p̄tie dissensio hostilis per quā arma mouent: et significat totū tēpus quo sunt in militia homines: prelium certamen ipsum. Pugna etiā citra arma fit nudis vbis. Virg. exemplū de bello ꝛ prelio ponit. Infantē fugiens media inter prelia belli. Et Liuius refert populū Rom. nullo bello: multis vero q̄ūs victū esse. Aliq̄n tñ bellū capit̄ pro prelio. Salu. In eo bello trecēti milites desyderati. Dictum bellū vt Prisci. sentit ab eo qō est bonū p̄ antiphrasim diminutiuū q̄ minime bonum sit. Alij non per contrariū a bono deducunt: q̄ boni gratia bella olim susciperēt̄: nec ad inferendam sed ad propulsandā iniuriam pacemq̄ parandam. Quapropter hostes etiam ab equando dicti sunt. Alij a duello deriuāt abiecta d. ꝛ digamma in b. conuerso. Festus a beluis: q̄ beluarū pernitiosa sit dissensio: bellicus a. um quod ad bellū pertinet: vt arma bellica.

Bellica e. dicebatur colūnella illa ante templū bellonę super quā iaciebant hastā cū bellum indicerent.

Bellicosus: ferox. Sal. in Jug. Lybes q̄n genuli minus bellicosi erant.

Bellax adiectiuum idem quod bellicosus.

Bello as. oppugno: bellū gero: cōfligo. Ply. Romana arma primū Claudio principe in Mauritania bellauere Ptolemeū regē a C. Cęsare interemptū. Est et bello: aris. deponens. Virgil⁹. Et pictis bellantur amaçones armis. Composita sunt debello ꝛ rebello p̄mū significat expugno. Unde Debellatos hostes dicimus victos. Alterū repugno: vñ Rebelles.

Bellator non modo qui bellum gerit: sed etiā per quē bellum geritur. Virg. lib. x. Et inter bellatoris equi caua tempora conūcit hastam. Bellatrix quę bellum gerit seu bellicosa est. Idē. Aurea subnectens exertę cingula mammę bellatrix.

Bellarius a. um. quod bello aptā est: vt arma sagittę ꝛ huiusmodi quasi instrumenta bellica.

Bellaria vero dicunt̄ res bellis apte: vtpote arma sagittę ꝛ similia: quasi bellica instrumēta. Itē bellaria cibi secūdę mensę a bonitate vt Do. ait ad irritandā gulam: quę Tragemata aut pemmata greci: ea veteres nostri bellaria dixere: vt inquit Bel. quę mellita esse consueuerunt. Macro. in Satur. Adhuc dicente Curio secūdę mēse illata bellaria nouo sermoni p̄incipium dedere. Uina quoq̄ dulcioza est inuenire in comedūs antiquiorib⁹ hoc vocabulo appellata: dictaq̄ esse ea Liberi bellaria.

Belligero as. bellum gero. Plau. in cap. Belligerant etholi cū aulidis. Hinc Belliger. Unde Mars belliger dicit̄ a bello gerendo.

Bellipotens cū accentu in antepenul. qui bello pollet.

Bellona penul. p. bellorum dea Martis soror. Cuius quidā palladem dicāt cui propio sanguine sacerdotes sacrificabant: ante cuius templum colūnula erat quę bellica dicebatur.

Belone per simplex l. piscis est qui alio nomine dicitur acus siue acicula ab acu. Greci eū βελονην παρα το βαλλω acum nominant. Plynius. Acus siue belone vnus piscium dehiscente propter multitudinem vtero parit: a partu coalescit vulnus quod et in cecis serpentibus tradunt.

Bellerophōtes: seu bellerophō tis. fuit Glauci regis Ephyre filius inclyto decore conspicuus et virtutis maxime. Hic cum a Stenobea vxore preti de coitu interpellatus esset veritus hospitalis Jouis iram laesciuā feminā repulit. Vñ exardēs repulsa mulier viro innocētē hospitē accusauit: qui hospitū iure mot⁹ illā domi nō interficere sustinuit: sed datis codicillis ad Jobatē socerū illā in Lyciā misit. Lectis ergo codicillis Jobates in vltionē criminis ad Chimeram et Solymos domandos Bellerophontem misit: vt sub pretextu memorabilis pugnę interiret. Sz Chimera et Solymis deuictis laudē rettulit maximam. Hic primo Hippon⁹: post ab interfecto Corinthio Bellero Bellerophontes dictus ē: primę decli. sicut Anchises. Hinc Bellerophont⁹ a. um. Prop. Bellerophontei qua fluit humor equi. Pindar⁹ in oda Xenophōt̄ Corinthū ita scribit pulcherrime πριν γε̣οι χρυσ αμπυκ κουρα χαλιπον παλλαδ ηγεγκε ε̣ξ ορε̣ιρου δαυ̣ικα ηρυπαφω ρασ σ̣λευ̣λεισ αιολιδα βασιλευ αγεφιλρ ορτο δ̣ιππειον δ̣εχου.

Bellouaci: populi gallię qui bello gloria belgas omnes superarūt: quos Cęsar duce eorum interfecto in potestatem redegit.

Belon per simplex l. vrbs: et nomē fluuij in Hispania.

Bembina: Memee vicus. vñ Memeeus leo a poetis bembinatis ē dictus. Plau. in Hi. Bembinatidis beluę instar: hoc est Memeei leonis instar.

Bene: aduerbium a bonus: vt bene omnia fecit. Aliquando ponitur pro cōmode: vt bene habito. Interdum pro prudenter pulchre: probe: ornate: honeste:

prospere: p loco. Nonnunq̃ p valde: vt bene nummatus. i. pecuniosus. Cice. Habetis oratione bene longam. Nam bonus pro magno ⁊ multo quãdoq̃ capit. Similiter male p valde. Cice. in bru. Credebat scriptores illos male mulctatos.

Beneiudico/cẽseo/opino/existimo: ad meipsũ referũ: rectũq̃ pstiũ ostendũ ⁊ cõtrario Wale iudico.

Bene cogito vel male cogito refertur ad alterũ: signiscantq̃ beneficiũ aut permitiem. Ply. Hoc tuo studio bene de te cogitantẽ liberalioꝛem reddes. Cice. Carthaginẽ diu male cogitantẽ non prius timere desinã q̃ excisam cognouero.

Bene vertere: est in vtilitatẽ vertere: sicut Wale vertere est in perniciem.

Bene volo tibi: amo te. Hinc Beniuol⁹ et beniuolẽtia que ẽ inclinatio animi cũ desyderio benefaciendi.

Benedico: laudo bene loquoꝛ. Teren. in phoꝛ. Benedictis si certasset: audisset bene. Et construitur cum datiuo: sicut Waledico qñ ẽ vna dictio: hinc Benedicus penultima correpta: qui benedicit et laudat: a quo aduerbiũ Benedice. Plau. Cum illiciebas me ad te blande ac benedice.

Benefacio: nõ indignãtis sed gratias agentis ẽ. Terẽ. in Eu. Benefacis merito te amo.

Beneficus: liberalis: qui beneficiũ pstat: et cõparatiuũ habet ⁊ superlatiuũ aliqñ etiã suum vt beneficẽtioꝛ beneficentissimus ⁊ beneficissim⁹: vt Var. Cato de Ptolemeo rege optimo ⁊ beneficissimo. Hinc beneficentia: liberalitas.

Beneficiarius qui beneficiũ accepit. Vñ ⁊ a veteribus bñficiarij dicti sũt illi quos imperatoꝛ suo bñficio promouisset in militia. Cesar. lib. j. Pet. vero nõ deserit sese armat familiã cum hac pꝛtoꝛia cohoꝛte certamen barbarisq̃ equitib⁹ paucis beneficiarijs suis.

Benignus a bon⁹ deducit et pprie qui bonis ⁊ dignis largitur: ex bono ⁊ gignendo cõposita dictio. Unde benignam terrã dicimus fructus abũde reddentem. Ply. de egypto. Nulla est benignioꝛ tellus nullus ager feratioꝛ. Terẽ. in Hecy. Benigne prebeat: hoc em est gratius nõ solũ prebere/sed etiã large. Dona. Benignitas est in quantitate rerum: aut in facilitatẽ prestãtis. Nam plerũq̃ ingrata dona sunt in quib⁹ benignitas non apparet.

Benna benne lingua gallica: gen⁹ vehiculi. Vñ Commennones in eadẽ benna sedentes.

Beneuentũ Campanie vbs cuꝛ eo colonia deduceret boni omnis gratiã vocari ceptũ: nã antea maleuentũ vocabatur. Hec vbs a Diomede condita fertur: apud quã. xxx. milia samnitũ cesa fuerũt. Sulpitio et Petilio consulibus.

Beo as. consoloꝛ: et beatum gloꝛiosumq̃ facio. Plau. in Tru. Hoc me beat saltem: quoniam perduellis vicit et domũ compos laudis reuenit. Hinc beatus beatioꝛ: beatissimus.

Berecyntus: nomen mõtis est: ⁊ nomen oppidi in quo Cybele mater deum priscoꝛũ ritu colebatur. Unde berecyntia dicta est.

Beronice vel berenice es. penul. produ. regina egypti soꝛoꝛ Ptolomei et Cleopatre: a qua beronice vbs in maioꝛi syrte credit appellata. Fuit ⁊ alia beronice Herodis Agrippe iudeoꝛũ regis filia de qua Juuena. Deinde adamas notissimus ⁊ beronices.

Beryllus cum y. greca lapis pallidus transparens: ex quo pocula fiebant. ge. mas. et fẽmi. Prisci. in peribegesi. berylli gẽmas glauci nitidũq̃ adamãta. Signitur in india similis smaragdo: sed cũ pallore semp̃q̃ berylli serangula figura artificũ ingenijs polit qñ bebes cũt nisi coloꝛ repcussu angulo⁹ excitet Orpheus in libro de gẽmis de beryllo nil meminit: sed Euita. multa in enarratiõe Dionysij libici: qui ait λιθ και χρυσοιο φερειν χαριεστε ροναλλου/ γρης βηρυλλουγλαυκη γλιθου.

Beritus. cum y. penul. pro. vbs est Syrie antiochie.

Bersabe: vbs in terra Juda: que etiã puteue iuramẽti vocata est: qꝛ cum ibi habitaret Abraã cum Abimelech datis septem ouibus in fedus mutuo iurauerũt Hec terminus fuit terre promissionis possess: a populo iudeoꝛũ postq̃ reuersus est ex egypto: ⁊ tendit vsq̃ ad Dan spatio in longũ. clx. milium: sicut scribit Hierony. ad Dardanum.

Bes is. vncie octo ab asse: et eo q̃ bis triens sit: q̃uis dura cõpositio. Ser. Duos trientes bessem vocabis. Antiqui Bes dicebant dempto triente. i. octo.

Bessi populi thracũ de quib⁹ Ouid. lib. iiij. tris. Viuere q̃ miserum est inter bessosq̃ getasq̃.

Bestia: belua. Ulp. Bestias accipere debemus magis ex feritate: q̃ ex animalis genere que pprie morsu vt vnguibus seuiunt: vt pardi leones tygrides a vastãdo. Hinc bestialis ⁊ hoc bestiale. Amb. Ipsum videtur bestialis nature potestati esse subiectũ.

Bestiarij dicebãtur qui cũ bestijs depugnare damnati erant. Hinc a Sen. lupus bestiarioꝛ nuncupat quo bestiarij depugnabãt. Tertulia. Jupiter est Rome que ludis suis sanguine pluunt bestiarioꝛũ.

Bessyga penultima correpta. Emporium in India vbi et amnis Bessygas. Unde bessygite populi qui humana carne vescuntur.

Beta: littera greca prima prime in b. a latinis trãsfert aliqñ in u. vt bition vitia. Est etiam hoc noie herba: q̃ et bleta dicit et betatius ⁊ betatium.

Beto is. vado quasi bene ito. Var. Bulierẽ q̃ parere ea nõ poterat foꝛas betere iussit.

Bethania: villa secũdo miliario ab Hierusalem in latere montis oliueti.

Bethel: vbs Samarie quã Jebusei condiderunt: que prius vocabatur luça.

Bethleem: nomẽ ciuitat: Dauid: q̃ alio vocabulo dicit Euphrata: nũc viculus esse dicit qui ab Joppe. xl. vj. milibus distat. In hac ciuitate ortus atq̃ pfumatus est Dauid. Ibi etiã dñs noster ex spiritusancto genitus natus est. Ibi Rachel occubuit: vbi ⁊ sepulchrũ Jesse patris Dauid ostenditur. Est autẽ hic locus in tribu Juda. sexto ab hierusalẽ miliario positus pꝛa meridiẽ in itinere q̃ pergit hebꝛon. Qñ autẽ Jacob ibi pecoꝛa sua pauit loco Bethleem nomẽ imposuit quod domus panis interpretat, ppter eũ panem qui ibi de celo descendit. Hinc Bethleemite penul. pro. dicti sunt qui eius incole sunt.

Bethsamis pe. coꝛ. nomẽ vbis Galilee vbi dñs phibetur multa signa feciss: e qua bethsamite populi.

Bethsaida: piscina i hierusalẽ que vocabat probatica: Et a nobis dici potest domus pecudũ siue pecualis quia ostias in ea quondam sacerdotes lauabant. Est et nomẽ ciuitatis Galilee: a qua Petrus et Philippus ortum habuere.

Bethsura: et bethsurę tm̃ pluraliter penulti. pro. Hieroli. ij. mach. Et bethsurę qd̃ erat Judeoꝛ munitũ presidium: castra admouebat. Jdẽ in codex. Iterũ rerũ sermonẽ habuit cũ his qui erant bethsuris. Et interpretat domus muri vel domus acerba.

Bethphage penul. pro. syrum nomẽ quod interpretatur domus oris: vel maxilla.

Bethys: fluui⁹ Hispanie vlterioris a quo bethyca Hispanie regio dicta est q̃ ab accolis Tudertana vocat. incole Tudertani ⁊ Turduli dicunt Ea nunc granata dicit a grano qd̃ greci coccũ vocãt: nã in bethyca fere tota copiosum coccum gignitur. Accipitur etiã pro Hispania: q̃ bethys eam diuidat. Hic fluuius occidit in occeano occidentali: dictus bethys πα/ρα το βαφυσαεσθη quod est profundum: In quo

lanas pulchro colore tingi ostendit Marci. cum ait: Bethys oliuifera crinē redimite corona: Aurea qui nitidis vellera tingis aquis: sed tamē quotquot grecos viderim scribunt per ai diph. in prima: vt Stephanus biçantius noster ⁊ Eustachi⁹ in cōmentarijs Dionysij sed mihi visus sum sequi aliā opinionem.

B Ante I

Bifores penul.cor. quę habent duas ianuas.

Bifidus a.um.penul.cor. qō in duas partes fissum est.

Betula penul. cor. genus arboris eximij candoris. Ex qua fieri solent circuli vasis vinarijs idonei.

Betulus Hispanię fluuius est: cuius aqua ad ferri temperamenta fertur aptissima.

Bianor nomē viri qui ⁊ Ochnus dictus ē fili⁹ Mant⁹ fatidice et Thusci flu. qui Mantuā a nomine matrī dixit. Fuit ⁊ alius Troianus princeps.

Bias antis.nomē philosophi priennensis: qui fuit vn⁹ ex septem grecie sapientibus. Hic Laertio teste vir fuit totus regius ⁊ ciuiū suoꝝ pnceps: qs diu aduersis periculis tutat⁹ ē. Dz tandē capta patria cū fugientib⁹ cunctī onustis sarcinulis ḡciosarū rerū suarū ⁊ ipse interrogaret cur ex bonis suis solus nihil secū ferret: respondit oia bona mea mecū porto. Suidas βιαντοσ πριηνεωσ δικηουσοσ εισ τωρεπια σοφων λεγεται γαρ εισ τασ δικασ δειροτα τοσγεγονεναι ειπειπε αγαθω μερτοι τη/των λογων ισχυι εχρητο.

Bibo is.bibi itum.potum haurio. Et ea oīa dicūtur bibere: quę haustus habēt. Virg. xj. etiā his iunxit quę non habent haustum. Hasta sub exertam donec plata papillā Hesit: virgineūq; alte bibit acta cruorem. Huius cōpolita sunt Adbibo: quod significat iuxta seu etiā bibo. Teren. in Heau. Is pater mihi vbi adbibit plus paulo sua qui narrat facinora. Cōbibo simul bibo. Plau. in Cur. Foribus dat aquā cū bibāt. Ū et Cōbibones dicunt. Cic. Peto. In his cōtrouersijs quas habeo cū tuis conbibonibus epicureis optima opera vti ei⁹ soleo. Ebibo extrabibo exhaurio. Plaut. in Am. Factū illud est vt ego illic vini hyrneā ebiberim meri. Prebibo añbibo. Nec venena tā metuā inquit. Hic. cū antidotū prebibero. Per translationem ebibere ponitur pro cōsumere. Idē in eadem. Nō ego cū vino simul ebibi imperiū tuū. Imbibo insumo: intus ꝓcipio. Cic. in Ver. Annunq̄ iste bonam de se spem habuisset: nisi de nobis opinionem imbibisset. Aug. Ut poeta optimus maximus reneris ebibitus annis nō facile memoria aboleretur. Perbibo multum bibo. Lactan. lib. ij. Infecti sunt enim psuasione: ac penitus cozū mētes succum stulticię pbiberunt. Subbibo parū bibo. Sue. in Nero. Si paulū subbibisset aliquid se sufferri tinniturū greco sermone promisit. Et hęc oīa habent penul.cor. Inuenit etiā passiuū huius verbi bibo in tertia persona. Juuena. Sed nulla aconita bibūtur.

Bibax et bibosus: qui ē bibendi auidus vel nimius potator. Laberius. Non mammosa non annosa nō bibosa non procax.

Bibulus a.um. penul.cor. qō facile sorbet. Virg. ad Messalem. Inuerso bibulā restinguēs lumē oliuo: qz lumen bibit oleū. i. ardendo ꝓsumit. Unde et Bibuloꝝ cognomē dictū ē: et bibula papyrus: q̄ sorbet atramentum. Luc. Cōficitur bibula mēphitis carta papyrus. Hinc fit meribibulus de quo alibi.

Bibaculus nomen fuit poetę: quem Hier. in chronicis Cremonę natū scribit paulo minorē Cicerone.

Bibile: quod facile bibi potest.

Biblos: latine papyrus iuncus liber biblion libellus Hinc deducuntur

Bibliographus: librarius: bibliacus librosus βιβλιογραφω.

Bibliopola penulti. pducta: qui libros vendit. Mar. Non habeo sed habet bibliopola triphon. Componitur autem ex βιβλιον quod est liber: et πωλω vendo per ω in prima.

Bibliotheca penul. p. tam librorū per se magnus numerus q̄ locus vbi libri sunt appellat: vt libro. xxxij. digestoꝝ scribit Ulpia. Uso. Emptis q̄ libris tibi bibliotheca referta est. Mā biblos liber est: et theca repositoriū a latinis librarium dr. Gel. Forte in librario ego ⁊ L. Paul⁹ poeta vir memoria nra doctissimus consederamus. Est et bibliotheca titulus siue inscriptio: qua Diodorus historiā suam nominauit. A grecis inflectitur bibliothecę es. Plynius. Apud grecos desit nugari Diodorus ⁊ bibliotheces historiam suam inscripsit. Bibliothecę vt inquit Victru. ad orientē spectare debēt Usus enim librorum matutinum expostulat lumen.

Bis aduerbiū significat in qō greci dicūt δισ: ⁊ multa habet cōposita vt quę sequuntur

Biceps: quod habet duo capita. Bicorpus qō habet duo corpora.

Bidentes quidam intelligūt oues aut bestias: quę per ętatē duos dentes altiores habent. Nam hyginius dicit: Quę bidens ostia oportet dētes habeat octo: sed ex his duos ceteris altiores: p quos appareat ex minore ętate in maiorem trāscendisse. Alij ostias bimas. i. duos annos habētes quod in cōmentarijs ad ius pontificū pertinentibus legatur bidētes primo dictas d. littera ex superfluo interiecta sicut in redeo ad hiatū duarū vocaliū precauentes. Ergo bidentes primo dicti sunt quasi biennes: ⁊ longo vsu loquēdi corrupta est vox ex biennib⁹ et bidentibus dicta. Et bidens instrumentū rusticū. Juuena. Siue bidentis amās ⁊ culti villicus horti.

Bidental locus vbi mōs erat apud priscos cū aliquod ędificiū e cęlo fulminabat: sacerdos aduocabat qui in eo loco ouem immolatā cōburebat: ibiq; ei⁹ reliquias sepeliebat: ad̄ oue bidente ibi imolata. Hora. An triste bidental mouerit incestus Monius Mar. Bidental dici vult: q̄ binę pecudes maccentur.

Biduū spatiū duoꝝ dierū. A quo biduanus a.um. vt biduanę inducię: biduo cōtinenti significat duobus diebus ꝓtinentib⁹. Sue. in Cali. Per hunc pontem vltro citro commeauit biduo ꝓtinenti.

Biennium spatiū duorum annorum.

Bifariam trifariam: aduerbia sunt: quib⁹ significatur qō binis vel tribus modis: vl quod in duas vel tres ptes fari potest. Sic multifariā/omnifariā/plurifariam: significant multorū generū: oīs generis siue in multas in oīes ⁊ in plures ptes: siue qō multis: oīibus ⁊ plurib⁹ modis fari potest. Dicim⁹ etiam bifarie/trifarie/multifarie cō. a bifarius a. um. Sue. Gladiatoria munera plurifaria ac multiplicia exhibuit. Apul. Omnifario sermone depinxit.

Bigamus penul.corre. qui duas vxores duxit. A quo bigamia γαμοσ eīs nuptię dicuntur.

Bigemmis vitis que habet duas gēmas. Col. lib. vj. Pro materijs longioribus pollices quaternum aut quinū gemmarū relinquunt: p custodib⁹ autē bigemmes reseces efficiunt in ea.

Bige per syncopā dictę sunt quasi biiugę currus duobus equis vecti q̄ duorum equorum iugo agantur: equi vero biiugi biiugesve dicuntur. Sic quadrige a quattuor q̄ a quattuor equorum iugo ⁊ equi quadriugi. Augu. lib. xviij. de ci. dei. Jūctos duos equos bigas vocamus. Apud veteres tamen bigam et trigam et quadrigam inuenimus. Suetoni⁹ in Tibe. Dix vnius bigę adiectione honorari passus est. Papin in The. Roxiferū gelida tenuauerat aera biga.

Plyni. In summo mausoleo ē quadriga marmorea quam fecit pythis. Bigas primū iunxerunt phrygij. Quadrigas erictonius.

Bigenera animalia ex diuerso genere nata vt Leopardus ex leone z panthera.

Bipheres dicit qui duas hereditates psecutus est.

Bilanx cis. quod duas habet lances.

Bilibris duarum librarum.

Bilinguis q̄ duas habet linguas: hoc ē: qui modo vnū mō aliud loquit: vl qui aliud dicit z aliud retinet. Et q̄nq̄ accipit pro fallaci. Hoc vitiū ad mentē referendo et qui diffuse varia loquitur.

Bimestris duos menses habens: aut duos annos a luna cōputatos. Hor. lib. Car. Et porco bimestri Cū famulis operū solutq̄. Sic trimestris quadrimestris quinq̄mestris. Ply. Lactrari agnos nisi quinq̄mestres prematurū existimant.

Bimus trimus quadrimus quimus. Vñ bimatus trimatus quadrimatus quimatus p spacio duorū triū quattuor aut quinq̄ annor. Ply. Vita feminis quindecim annis longissima: marib⁹ viginti robur in quimatu. Sue. in Aug. Quadrimus patrē amisit.

Bimulus penul. correpta. qui in bimatu est: hoc est qui duos annos ętatis habet.

Bina q̄uis Seruius doceat de bis tantū dici que sunt pluralis numeri: duo que sunt singularz: vt dicamus binas litteras: duas epistolas. Inuenit tñ bina iūgi cum his que singulariter declinant. Licero. Mario Reliquę sunt venationes binę per dies quinq̄ magnificę. Idem. binos tabellarios inquit Ply. lib. xj. Ergo in vtraq̄ gente bina laudaui genera terrenū et factitiū. Est aūt binus a.um. idem quod duo. Sisen. Ad binum miliū nūero faucijs vtrinq̄ factis. Inde fit Combino as. penulti. pducta.

Binomius dicit qui geminum habet nomē: vt Julius Cesar. Numa Pompilius.

Biothanatos greca dictio ex βία violētia z θάνατος mors id ē violenter moriuus: vt est qui ferro vel alia vi interficitur z non sua. i. naturali morte moritur: que naturaliter contingit. Et mors ipsa biothanata dicit que per vim infertur. De qua intellexit Virgilius cū dixit: Nam quia nec fato merita nec morte peribat: Sed misera ante diē. Ambro. de diuo Prothasio. Miser vl tu viuere studes z noli biothanatos fieri sicut et frater Geruasius. Vnde biothanati viri z biothanatę femine: qui violēta morte pereunt z biothanata mors. scribit Lampri. predictū fuisse Helioga/balo ipsum biothanatū futurum: hoc est q̄ violenta morte erat moriturus. Idem. Si luna inquit applicuerit se Saturno deficies lumine faciet matres biothanatas interire. Seruius ait: Biothanataz animas non recipi in originem suam.

Biocrestra: id est vitę vtilia.

Bipalium: instrumentū ad fodiendum. Var. Si locus humectus sit ibi cacumina populorū serūda: z arundinetum. Id prius bipalio vorrito ibi oculos arundinis pedes ternos aliū ab alio seri aptā esse vtriq̄ eandem fere culturam.

Bipara. penul. correpta quę bis peperit.

Bipatens penul. cōre. quod ex vtraq̄ parte aperitur.

Bipertior in duas partes diuido: a quo bipertitum et aduerbium bipertito.

Bipes qō habet duos pedes. A quo bipedalis: et Bipedanus a.um. Columel. Frumentis autem sat erit si eque bona suberit bipedana hum⁹. Bipedaneus. a.um. Columel. lib. v. Tensuissem fieri scrobes adiecto dodrante sup altitudinē bipedaneam.

Bipennis a penna deriuatur. Ideo femi. Virg. vero loco adiectiui vsus ē lib. xj. Ferro sonat alta bipenni. Fraginus: proprie significat quod est duarū pēnarū. Ply. lib. xj. Nullis eoz pennę reuiuiscūt auulse nullū cui aculeus i aluo bipenne ē: q̄busdā pēnarū tutelę crusta supuenit vt scarabeis q̄ū tenuior fragilioraq̄ penna: his negatus aculeus. Per translationē significat quicquid vtrāq̄ partē acutam habet. Vñ z pro securi sepenumero ponitur.

Biremes: naues q̄ habent duoz remorū ordines: quas pstat Erithreos primos fecisse. Triremes Amocles corinthius. Quadriremes carthaginēses Onerariam hippius tyrius inuenit.

Birotū genus vehiculi duas rotas habentis.

Bissextus: quasi bis sextus: q: duobus diebus cōtinuo bisexto dicim⁹ calēdas martias: duos videlicet dies pro vno computantes. Unde qui est natus bissexto Calendas nihil refert vt inquit Celsus vtrum prioze an posterioze die natus sit: cum illud biduum p vno tantum die habeatur. Est autem bissextus per quattuor annos vnus dies adiectus. Crescit enim per singulos annos quarta pars assis. At vbi quarto anno assem compleuerit bissextum vnum facit. Mā Caius Cesar ne quadrans deesset: statuit vt quarto quoq̄ anno sacerdotes diem vnum intercalarent: idq̄ bissextum vocauerunt.

Bisulcus qui vngulas nō solidas habet sed scissas. Jtē quicquid in duas acies scissum est bisulcum dicitur. Plynius libro. x. Solidipes et bisulci sues omni cibatu et radicibus aluntur: et bisulcus porcus cum in cervice setas diuidit.

Biuium qō duas vias habet: sicut triuiū quadriuium.

Biuittas pe. pro. Vidua q̄ duas vittas habuit: alterā cōiugalē/celibē alterā. Var. Ad Biuittatem venio.

Bilbilis oppidū Hispanię: a quo Martia. poeta originē duxit sic dictū a bilbili, ppinquo fluuio.

Biblo is. factum est a similitudine soni: qui fit in vase. Meuius. Biblit amphora.

Bilia vir: Duilli Romani qui primus Rome nauali certamine triūphauit: tantę pudicitię fuit vt illo quoq̄ seculo pro exemplo fuerit quo impudicitia monstrum erat non vitium.

Bilis atra melancholia dicitur. Et est humor qui i folliculo fellis est: et pro sui conditione hominem transmutat. Et hęc insaniam facit. Plau. in Am. Delirat vir: atra bili percita est. Hęc sanatur albo veratro quod dicitur Helleborus. Est etiam bilis citrina vitellina rubens z prasina. Est et bilis quam greci choleram dicūt. Meuius Bilem mihi nuper excitauit. Quoniā autē animⁿ quādoq̄ corporis inclinationē sequitur ad mores iracundiamq̄ et indignationem transfertur. Ply. lib. xj. Hinc z in mores crimē bilis nomine adeo magnū est in hac parte virus cū se fundit in animū et hominem.

Bilioſus qui bile laborat. Cor. Aut liuidū aut bilioſū. Idē. Sputū etiā bilioſum aut purulentū.

Bilutes veteres dixerūt bestijs similes quasi belutos.

Bisalte populi scythici de quib⁹ Virg. lib. iij. Georg.

Bisalte quo more solent acerq̄ gelonus: Cum fugit in rhodopen aut in deserta getarum.

Bion borysthenites philosophⁿ fuit z sophista callidus: qui philosophiā vario oratiōis flore vestiuit. Fuere z alij biones nouē vt testat Laertⁿ. Ferē hic dicisse ad eum qui fundos suos ingluuie vorauerat: Terra amphiaraū absorbuit: sed terram tu.

Bison tis. animal deforme prolixitate iubarum z reliquo corpore sed ferū cerui figura media fronte inter aures vnum cornu habens. Varti. Illi cessit atror bubalus atq̄ bison.

Bistonis penul. cor. ciuitas z stagnū in thracia abderg vbi, ppinquū: a quo thracia bistonia dicta est. Vñ bistonius a.um. z bistonic⁹ a.um. qō thracē significat sicut ab Jonia Jon⁹ z Jonicus. Qui. Fellaq̄ bisto/

uia membra lauabis aqua. Similiter Biston. Unde thraces teste Solino bistones dicunt. Idē. Tuta tū bello bistonis ora fuit. Sunt qui velint ꝛ stagnum et puinciā a bistone rege nomen accepisse.

Bithyas cū y. greca gentē in thracia esse cōmemorant quorum auctor bithys fuit Bartis et Sete sororis Rhesi filius. Bitias vero sine h. et i. latino fuit vn⁹ ex carthaginensiū principibus.

Bitia Pharaonis filia: que Mosen adoptauit.

Bithynia regio minoris Asie: aduersa thracie ꝛ proxima troadi: que vt Solinus scribit ꝛ Ser. Primum bebrycia: postea mygdonia: deinde a bithyno bithynia dicta fuit. Hec etiā auctore Eusebio pontus est dicta. In bithynia libyssa est vbi Annibal sepultus est. Sunt qui scribant Thynos populos transisse ex Europa a quibus bithyni dicunt ꝛ bithynia. Clau. Thini thraces arant: que nūc bithynia fertur. Hinc Bithynus a. um. pe. pro. et bithynicus a. um. Juue. Hēc et capadoces faciāt: equitesq; bithyni. Mar. Jam te rem factam bithynice credis habere. Ex bithynia fuerūt viri in disciplinis memorabiles: cenocrates philosophus ꝛ Dionysius dialecticus: ꝛ hiparchus et theodosius et filij eius mathematici: et Cleophanes orator ex Hirlea et Asclepiades medicus prusiensis ꝛ Dion.

Bithynium ciuitas in bithynia a quo bithyniate et bithynienses populi dicti sunt.

Bitumen penul. pro. genus cretę quod si quādo accendit extingui nō potest ꝛ de natura sulphuris est. Dicitur fieri ex fulmine. Unde iuxta babyloniam quia frequētia cadunt fulmina: hac re lacus abūdat adeo vt inde fabricasse muros semyramis dicat. Hoc et Asphaltus dicitur.

Bitumino as. bitumine linio. Amb. lib. Hexa. Fac tibi arcam ex lignis quadratis nidos facies in arca et bituminabis eā intus ꝛ foris bitumine.

B Ante L

Blatta: vermis qui aluearia ledit: a βλαπτω noceo. Colu. lib. x. appellat lucifugas blattas. Mar. tamē posuit pro verme libros ꝛ vestes rodente vt in hendecasyllabo. Constrictas nisi das mihi libellos admittam tineas: trucesq; blattas. Hora. in Ser. Uñ octaguta annos natus cui stragula vestis. Blattarū ac tinearum epule putrescat in arca. Blatta etiā ponitur pro purpura. Sidonius in panegyrico Pontus castorea blattam tyrus ęra corinthus. Blattam recentiores scriptores vermiculū bombycem intelle rerunt cuius tertu vestes sericę cōficerentur. Unde blattea vestis ꝛ blatteū paludamētū apud Lampridiū Capitolinūq; pro serica ꝛ preciosa: vel vt Paul. Egi. pro purpura: qm̄ indicū conchiliū vulgo blatta dicitur. Sic Cassiodo. in epistolis pro purpureo cepit. Chameleon inquiens modo prasina modo cyanea modo blattea varietate se cōmutat. Eutropius scribit: Neronē solitū piscari rete blatteis funibus annexo. Cū ab Orosio dicat purpureis: a q̄ colore blatta frumentū qō rubicūdū sit sementi accōmodatius in purpuram declinās.

Blatteus a. um. accipit pro purpureo. Cassio. in epist. de Chameleonte. Colores suos multifaria qualitate cōmutat: modo veneta: modo blattea: mō prasina: mō cyanea. Eutropius. Nero inusitata luxuria fuit vt qui exēplo Caligulę frigidis ꝛ calidis lauarer vnguentis bamis aureis argenteisq; piscarer: quę blatteis funib⁹ extrahebant. Quos Sueto. et Orosius interpretātur purpureos. Ille piscatus inqt est rete aurato purpura coccoq; funib⁹ nexis. Orosi⁹ Luxuriq inquit tam effrenatę fuit Nero vt retibus aureis piscarer: quę purpureis funib⁹ extrahebant.

Blax: stolidus: mollis: delicatus: lasciu⁹: qui nescit res discernere: et qui se inaniter iactat.

Blapsigonia pe. cor. q̄si detrimentū απο του βλαπτω noceo ꝛ γονος fetus cū apes morbo ignauia aut in fecunditate naturali fetū nō peragūt.

Blatio is. et blatero as. veteres dicebant pro incōdite ꝛ inaniter loqui: vt sūt qui extra propositū loquunt: vel verba immoderata emittunt. Bel. lib. j. Faunorūq; ego audiui dicere versus istos Euripidis nō de his tantū factos accipi debere qui impia atq; illicita dicerent: sed vel maxime de hominibus quoq; posse dici stulta ꝛ immodica blatterantibus: quorū lingua tam prodiga infrenisq; sit: vt fluat semp ꝛ estuet colluuiōe verborum teterrima. Et paulopost. Neq; minus insigniter veteres quoq; nostri hoc gen⁹ homines in verba proiectos locutulcios ꝛ blateriones et linguaces direrunt. Plau. in Am. Qui malū intelligere quisq; potis est: ita nugas blatis. Idem. Ubi tu es: que blaterauisti iam vicinis oīnibus me meę filię daturū dotem. Sunt autē factitia verba a Camelorum voce tracta: qui cū voce edunt blaterare dicunt. Quidā ex greco deducūt apud quos βλαξ ὁ qui se inaniter iactat ꝛ blatia iactatio. Quapropter c. litera addētes blacteronē ꝛ blacterare existimāt scribendū. Qui. de Philo. pdux. Blatterat hinc aries ꝛ pia balat ouis. Hora. in Ser. sine c. ꝛ prima corrupta. Audit cū magno blateras clamore furisq;.

Blesus qui in sermone tardus est a blatero. Uel qui in pnūciatione aliquā excludit litterā. Sunt em̄ multi qui non possunt proferre quasdā litteras. Quidā p paralitico accipiūt. Unde Juue. pro titubante posuit: et blesis atq; mero titubantib⁹.

Blandiri est blanditias dicere/adulari/assentari: et ptinet ad oīes sensus: et nōnunq; ad animū. Quintil. Blandiar paulisp calamitatib⁹ meis. Hui⁹ cōpositū est Blandior. Colu. lib. ix. Sed ne hęc tā aliena est agricolę captantis vndiq; voluptates acquirere quibus solitudines ruris eblandiant.

Blanditia ę. et blanditię arum. adulatio popularitas. Plaut. in bac. Uiscus merus vestra est blanditia.

Blandicus pe corre. qui blandit: a quo blandiculus: et blandicellus dimi. Uñ blandicella ꝓba legimus.

Blandidicus: qui blande loquitur. Plau. Nunc mihi blandidicis es: heri in tergo meo tris facile corios cōtriuisti bubulos.

Blasphemo as. pen. pro. grecū est: et significat execro: maledico: et verbis calūniā infero ac dignitati honoriq; alterius derogo. Blasphemia maledicentia et grecū est βλασφημος.

Blenū populi aphricani sine capitibus: habētes in pectore vultū vt lib. j. auctor est Pomponius.

Blitt⁹ duplicato ττ. scribit. Suidas. βλιττος ειδος βοτανης. Herba satiua beta iners: ac sine sapore. Unde blitteus a. um. qō est inutile ac nullius precū. Plau. Blittea meretrix a greco dicit qō est blax stupidus. Dicit et blittus ꝓ herba. Palla. lib. iiij. Blittus serit solo qualecūq; sed culto.

B Ante O

Boa: et boua vtroq; modo dicit serpentis genus: vel q̄ primo bubuli lactis succo alat: vel q̄ instar bouis turgeat: seu a voce bouis. Uastat aūt oīes regiōes in quibus habitat. In cui⁹ vtero tpe Claudij imperatoris integer infans inuctus est cū esset occisa. Est etiā boua morbi genus cū corpora papularū multitudine rubent ad similitudinē corū qui boa serpente icti turgescūt. Uel a fimo bubulo cuius litu maxime tollit. Pli. Ebuli folia cōtrita et e veteri vino imposita boam sanant. i. rubentes papulas.

Boalia quę ꝛ bupetię dicunt ludi boū gratia instituti.

Boo as. mugio/clamo: a βοάω. Vel a boũ mugitib⁹. Plaut. in Am. Tela frangunt: boat cęlum fremitu virum. Minc reboo as.

Boariũ foꝛũ Romę dicebaꝫ q̃ ibi boues venderent.

Boebeis idis. siue bebis lacus in thessalia. Lu. lib. vij. Ire p̃ ossea rapidus boebeida. Val. Flac. Perde ret ⁊ pingui miseros in bebide crines.

Boemia regio mysię europę vltra danubiũ sita. Cui⁹ metropolis ē ꝓaga insignis ciuitas. Dicta boemia a boemo ꝓncipe: opulentissima est arboꝛib⁹ fecunda: fluminib⁹ irrigua. Banc nonnulli germanię partem esse dixerunt.

Boeotia nõ boetia vt Hermolaus vna cũ Politiano sentit: qui se vidisse Antonini itineris vetustũ codicẽ asserit in quo ita scriptũ erat Boeotię aulis in q̃ greci aduersus troianos conspirauerunt sed et ratio exigit greca apud quos βοιωτία nec aliter. Est autem regio Europę a boue quẽ Cadmus Agenoꝛis filius thebarum conditoꝛ immolauit anteq̃ vrbẽ cõderet. Qui. Vgnia fac cõdas boeotiaq̃ illa vocato. Dio. tamẽ eã dicit apellatã a boeto quẽ Neptun⁹ genuit ex Arne filia Eoli. In ea Thebe ciuitas quã Amphion muris ornauit ⁊ mons citheron.

Boetus vt inquit Sra. Hispanię fluui⁹ ex eisdẽ nascẽs locis ex quib⁹ Anas et Tagus.

Bogud oppidum in aphꝛica et regis nomen in genere masculino.

Bodellium genus gummi odoꝛatũ: quod arboꝛ in bactriana regione pꝛoducit.

Boie genus vinculoꝛũ tam ligneoꝝ q̃s ferreoꝛũ seu toꝛquis damnatoꝛũ qđ quasi iugũ in boue sit.

Bolis idis. dici potest iaculum σαραγόβαλλω ad cuius similitudinẽ faces quędã ignee bolides. vocantur. Pli. lib. ij. Duo genera earũ lampades vocant: plane faces alterũ bolidas quale Mutinensib⁹ malum visum est: distant q̃ faces vestigia longa faciunt pꝛioꝛe ardente parte: bolis vo perpetua ardens longioꝛem trahit limitem.

Bolus cuiusq̃ rei frustum. Unde bolum terrę glebam dicimus: bolũ argenti massam argenteã. Bolos vo a gręcis iactus esse dicitur.

Boũ pp̃li fuerẽt gallię cisalpinę inter padũ ⁊ trebiã siti.

Boletus genus fungi.

Bombus: sonus tubarũ raucus nec valde acutus: tractus ab ipso sonitu sicut mugitus boum. Persius. Tonua mimalloneis implerũt cornua bombis. Sic bombeo apud gręcos significat sono. Et bombus sonus quem faciunt apes.

Bombitatio: sonus apum.

Bombyꝛ per y. vermis qui pꝛimo eruca est: et apud Indiam ethiopiã ⁊ seres in aranearum moꝛem tenuissima fila ducit ad vestẽ faciendã. Pꝛimũ bombyl⁹ deinde Mecydalus: demũ bombyꝛ appellatus. De hoc Aristote. et Plini. fere idem tradunt in sex mensibus bombices telas aranearum modo deterũt ad vestem luxumq̃ fęminarũ quę bombycina appellantur: primo eas in filum retoꝛquere rursusq̃ texere inuenit mulier Pamphile Platis filia. Amb. de bombyce libꝛo Hera. Bombyꝛ vermis indicus ex cuius textura bombycinũ conficitur. Fertur hic corniger vermis conuerti. Vide supꝛa Bambilius. Rursus bombyꝛ fruteꝝ bombacij est.

Bombycinus ⁊ bombycinum penul. coꝛ. pꝛo veste ex serico confecta: seu pꝛo pãniculo rubedine infecto et mulierũ genas tingente. Iuue. Delicias ⁊ pãnicul⁹ bombycinus vrit. Var. Fęmineũ lucet sic per bombycina: qui etiã bombyꝛ dicit. Pꝛoper. Nec si qua arabio lucet bombyce puella.

Bomolochus penulti. coꝛ. dictus est apud gręcos qui facilis atq̃ idem humilis omnia lucri gratia perfert iocando cauillandoq̃. Et apud nos scurra appellatur: qui vt sumptuosioꝛib⁹ cęnis interfit nullo se scurrilitatis genere pꝛohibet. Sed pꝛoprie puer: qui alteri insidiatur vt furẽt candelas βωμοσ και λοχαω ερθεν βωμιο λοχοσ.

Bonasus fera ē: quę vt scribit Aristo. in mõte mesapo qui peonię ac medię limes est: inuenit ⁊ a peonibus monapon vocat. Et Solinus circa lydiã phꝛygiãq̃ baberi hoc animal tradit.

Bonum dicit quod opponit malo. Et bonũ est quicq̃d est. Vñ vidit deus cũcta q̃ fecerat ⁊ erãt valde bona. Quãobꝛẽ apud logicos bonũ cũ ente cõuerti dicit. Quod em̃ ē id quoq̃ bonũ esse necesse ē. Bonũ etiã dicit qđ honesta pariter ⁊ vtilia cõplectit: vt bonum animi: bonũ coꝛpoꝛis: bonũ foꝛtunę. Vñ bona dicunt rerũ subiecta q̃ sint vtilia. Paul. iurecon. Bona vocari affirmat q̃ deducto ere alieno supersunt. De his Ulp. sic scribit: Bonoꝛum possessionẽ ita recte diffiniemus. Jus persequendi retinẽdiq̃ patrimonij siue rei quę cuiusq̃ cum moꝛitur fuit: bona autẽ vt plerũq̃ solemus dicere ita accipienda sunt vniuersitatẽ cuiusq̃ successionẽ: qua succedit in ius mortui suscipiturq̃ eius rei cõmodũ ⁊ incõmodũ. Nam siue soluendo sunt bona siue nõ: siue damnũ hãt siue lucrũ: siue in coꝛpoꝛibus sunt: siue in actionibus: in hoc loco pꝛoprie bona appellabũtur. Et bonũ dicit quod exequitur officiũ suum. Minc si virum bonum dicimus intelligimus pꝛobum. Si bonũ militem foꝛtem. Si bonũ imperatoꝛem pꝛudentem. Si bonũ grammaticum litteratũ. Si bonũ oꝛatoꝛem facundũ. Si bonũ iudicẽ iustũ. Sic econtrario malũ generale nomen ⁊ turpia simul ac detrimẽtosa cõplectẽs. Vñ malũ virum dicimus flagitiosum: malũ militẽ imbellẽ: et sic de reliquis. Aliquando bonũde sumit pꝛo bonitate. Mã cũ dicim⁹ de equo ⁊ bono nõ de summo iure sed de bona equitate loquimur. Aliquãdo pꝛo magno. Salu. Bona pars militum inde discesserat. Aliquãdo pꝛo non vili: qꝛ vt dona. ait Boni non sunt viles. Unde ⁊ superlatiuus gradus optimates facit. Mã bonus melioꝛ optimus. Terentius in Phoꝛ. Illam ciuem esse atticam bonã bonis pꝛognatam. Aliquãdo pꝛo vtili: vt bonum est pecunię parcere. Itẽ pro ocio ⁊ quiete: sicut malũ pꝛo laboꝛe. Sene. Delicatus homo et bono semper assuetus. Item pro miti et fauente. Sta. Tu coꝛda paruꝑ huc aduerte libens: atq̃ has bonus accipe voces. Itẽ ꝑ pulchꝛo. Ter. Et foꝛma foꝛtasse bona. Aug. lib. xv. de ciuitate dei. Cõsuetudo scripturę est etiã speciosos coꝛpe bonos vocare. Vñ in gene. Videntes angeli dei filias hominũ q̃ bone sunt: sumpserunt sibi vꝛores. Itẽ ꝑ apto ⁊ idoneo. Virg. Et bona bello coꝛnua. Itẽ ꝑ docto. Hoꝛa. Quãdoq̃ bonus dꝛmitat Homer⁹. Pꝛeterea bonus dicit human⁹ beniuolus tranquillus: liberalis simplex apertus comis facilis suauis tractabilis indulgens ⁊ huiusmodi.

Bona dea quã veteres faunã siue fatuã siue sentã dixere. Hanc Varro scripsit tante pudicitię fuisse vt nemo illã dũ vixit pꝛeter virũ mas viderit: nec nomen eius audierit ꝓter qđ illi in operto mulieres sacrificabant ⁊ bonã deã appellabant.

Boni consulat hoc est bene statuat in bonã partem (vt aiunt) accipiat.

Bona caduca: facultas: que beredẽ non habet: vel quę non habet firmitatem. Et bona caduca dicuntur res damnatoꝛum.

Bona venia dicim⁹: qđ est sine ira: sine discoꝛdia. Ter. in Phoꝛ. Adolescẽs pꝛimũ abs re bona venia peto.

Bone fidei possessoꝛ esse videtur qui rem possidet non suã quã tũ suã esse putat: et eũ qui vẽdidit ius vẽdendi habuisse putat, ꝑuꝛatoꝛẽ aut turtoꝛẽ fuisse. Cõtra

vero male fidei possessorem esse dicim⁹: qui hec rem suam possidet ⁊ eam scit suam non esse.

Bonitas capitur ꝑ virtute siue honestate atq; iusticia. Cicero. lib. offi. Cum enim fidem aliqui bonitatemq; laudant. Huic cōtraria est a malo malicia. Sene. In hoc summa bonitas in illo extrema malitia. Frequē tius ñ bonitas ꝓ benignitate ⁊ quadā ingenij simplicitate ponit. Ply. Bonitas ac simplicitas vrotis Malitia ecōtrario ꝑ versutia. Ñ malitiosum callidū ac versutū dicim⁹. Lice. Virtutis cōtraria est vitiositas: sic eñ malo ꝙ malitiā appellare quā greci κακιαν appellant. Nam malitia certi cuiusdā virij nomē est: vitiositas omniū. Est ⁊ alia bonitas non ex industria sed ex natura ꝓueniēs. Lice. Que ⁊ bonitate nature multi assequunt .i. excellētia ⁊ dote nature. Huic similiter cōtraria malitia est Plyn. Quod mō ecli: modo terre malitia facit.

Bootes otis. vel bootes ote. vl bootus oti. a boue deductum nomen: latine bubulcus ecleste sydus quod arctophylax vocatur: et more bubulci plaustrū sequi videtur. Ouidi⁹. Arctophylax formā terga sequentis habet. Iuuenalis. Frigida circunagunt pigri sarraca bootes. Habet quattuor stellas in dextra manu: que non occidunt.

Boo boas ⁊ boo bois. vtroq; modo dicitur a boum mugitu dici videtur. Var. Exeunt citi strepūt bouni. Hinc reboo as.

Boreas ventus aquilo: qui ab hyperboreis montibus flat. Unde ⁊ frigidus. De hoc in dictione aquilo. Dictus boreas απο του βοαν και ρεω. quoniam vt violenti flatus est ita etiā sonori.

Borysthenes penultima corr. fluuius scythie ꝑm Istrum omnium maxim⁹ cuius aque ad potandū sunt suauissime et magnos pisces alunt nulla habentes ossa. Inde populi scythici boristhenide dicūt. Properti⁹. Gloria ad hibernos lata boristhenidas Stephanus. Est etiam boristhenes oppidū. Martian⁹. Hec procul fluuius lacus oppidum sub vno cuncta nomine. Boristhenes quoq; Insula eiusdē nominis esse fertur in ponto.

Bos generis cōmunis datiuum ⁊ ablatiuum plurales bobus per syncopam facit: ⁊ more veterum bubus. Col. lib. vj. Nihil dubiū quin equis melius ꝙ bubus res cōficiatur. Hinc fiunt adiectiua bouinus a. um. Cuius diminutiuū est bouillus. Bucerus ra. rum. et Boarius a. um. Ñ fozum boariū vbi vendebantur boues. Deducit̄q; bos a greco qō est βουσ hoc aūt απο του βοσκω quod ē pasco ꝙ homines pascat laborib⁹ suis. Inde latine iuuencos dixere ꝙ nō pascerent sed homines iuuarent.

Bouilia dicuntur loca in quibus boues mozātur: sicut ouilia in quibus oues. Colu. lib. vj. Domitis armentis duplicia bouilia sint: hiberna atq; estiua. Eadem etiā bubilia dicuntur.

Bouille arū. oppidulū fuit in latio haud ꝓcul ab vrbe Roma via que aricia ducebat: vt inquit Asco. Nam ad bouillas interfectus est Clodius aritia rediens. Dictū bouille quasi bouis hille: ꝙ eo vulnerata bos sua trahens intestina deuenerit.

Bouillus a. um. idē est quod bouinus: licet sit diminu. Ply. Bouille carnis iure facile curatur.

Bouino: aris. penul. cor. cōuitio: et quasi in aliquem mugio. Ñ bouinatores dicti sunt: quos nūc derisores dicimus: et bouinatio cōuiciū. Lucil. Hic strigosus bouinator⁹q; ore improbus duro.

Bostar locus vbi boues stare consueuerunt.

Bospozus penulti. cor. a bouis meabili transitu dictus est ꝓpter angustias freti vt Ply. Solinusq; docent quasi bouis transitus. Duo sunt aut̄ bospori: alter iuxta byzantium qui thracius dicitur ostiū ponti per quod in propontidē influit pontus. Huic bospozum Vale. Flaccus scribit dictū a traiectu Jouis in vaccam deformati. Sic eñ lib. iij. agrauāticon. Alter in introitu meotidos paludis ⁊ per quem palus meotica in pontum defluit. De quo Ouid. Bospozus et tanais supat scythieq; paludes. Hic etiā Cimmeri⁹ bospozus ⁊ a cimmerijs populis qui eius partē frigidissimā incoluut. Ñ qui terras frigorib⁹ occupatas habitāt cimmerij appellantur: de hoc tractatur in dictiōe ꝓpontis. Inter bospozū thracium ⁊ cimerium vt Martianus scribit: iter patet milia quingenta Bospozus traciq; teste Pomponio: stadijs quinq; Europā ab asia disterminat. Jn bospozo cimerio erat Bospozus ciuitas bospozopolis dicta. βουσ και πορευομαι το ερχομαι. Ascen. Cortel. Bosphozus scribit a φορο.

Bosta non ē altera ciuitas/vt multi putant: sed idumee iuxta illud: Quis ē iste qui venit de edom tinctis vestibus de bosra.

Botrys: dici potest racem⁹ integer vue qui ⁊ botryon Greci enim βοτρυασ παρασο βωτο πασω ait Boscopolus et βοτρυοναs vocant: Usurpat idē vocabulū Hiero. ꝓ racemis.

Botillus diminutiuū: paruus botrus.

B Ante R

Brabeuthe a grecis dicuntur iudices spectaculorū qui victozibus in certamine exhibent premiū et coronas Qui vero pfectus est certaminis agonitheta dicit. Greci auctore Philostrato ludis olympicis decem iudices pficere solebant. Sue. de Nero. Hec aliter certamina gymnica tota spectauerat: ꝙ brabeutharū more in stadio humi assidēs Suidas. βραβευθησ διοικηνησ κριτησ οριστησ και βραβειον επινικιοσ αμοιβη.

Braccę a quibusdam accipiūtur vestes flurę intonsęq; ac varij coloris quibus vrebantur frigidiozis plagę gentes vt inquit Diod. lib. vj. Et a quibus braccata gallia vocata est quoniā galli vestes ferūt intōsas: et varij coloris. Braccis vsos fuisse Scythas docet Ouid. scribens. Pellib⁹ ⁊ lapis arcent mala frigora braccis. Et Pomp. Bella. Braccati sunt inquit toti corpus sarmatę ⁊ nisi qua vident etiā ora vestiti. Sue. in Cesa. Idem in curia galli braccas deposuerunt latum clauū sumpserūt. Cor. Tacitus lib. xviij. sic ait: Ornatū cecinne municipia ⁊ colonię in superbiam trahebant ꝙ versicolori sagulo braccas barbarum tegmen indutus togatos alloqueretur. Hiero. tamē ad Fabiolā de veste sacerdotali ꝑ femininalibus accipit quibus pudibunda velant sicuti vulgariter appellari solēt: scribensq; ipsas braccarū formam ⁊ quos vsus in tegendo corpore braccę prestant exponit his verbis. Discamus primum communes sacerdotum vestes atq; pontificum lineis femininalibus que vsq; ad genua et poplites veniunt: verecunda celantur: et superior pars sub vmbilico vehementer astringitur: vt si quando expediti mactant victimas tauros et arietes trahunt: portantq; onera et que in officio ministranda sunt etiā si lapsi fuerint: et femora reuelariut non pateat quod opertum est. Inde et gradus altaris prohibentur fieri: ne inferior populꝰ ascendētium verecūda conspiciat: vocaturq; lingua hebrea hoc genus vestimēti machinasse greece περι σκελη a nostris femininalia vel femoralia brachę vsq; ad genua pertingētes: a chaldeis Saraballa. Sic Amb. libro. j. officio. Sacerdotes inquit veteri more braccbas accipiebant: sicut ad moysen dictum est a dño. Et facies illi braccas lineas vt tegatur turpitudo pudoris a lumbis vsq; ad femora erūt. Vocant etiā in noibus. Ñ subligaria seu subligacula: cam-

pestria: succinctoria et periçomata.

Brachiũ greçũ est βραχιων βραχωρδσ. Aliquãdo brachiũ totũ membrũ cum manu cõprendit. Virg. lib. v. Et euinctis attollit brachia palmis. Aliquãdo vocat ab humero ad cubitũ. i. pars superior q̃ arm⁹ dicit. Nã armos humeros cũ brachijs: sed nõ econtrario dicimus. A cubito vero vsq; ad vertebrã manus: lacertus nũcupat. Ouid. lib. j. me. Laudat digitosq; manusq; Brachiaq; et nudos media pte parte lacertos. Dicit cũ brachiũ de mari de montib⁹ et de arboribus. In brachijs magna vis ꝓsistit. Vñ apud antiquos ornari brachia armillis ꝓsueuerũt ac si ipa victoriã peperissent. Et in sacris litteris brachiũ pro potentia vsurpatũ est ac fortitudine.

Brachialia brachiorum ornamẽta et tegumenta: sicuti ventralia ventris: frontalia frontis: tibialia tibiarũ: & alia huiusmodi. Plyni. lib. xxviij. Lais & salpe canum rabiosorũ morsus et tertianas quartanasq; febres aiunt leniri mẽstruo in lana arietis nigri argẽto brachiali incluso.

Brachionister eris. dici potest armilla.

Brachiatus ta. tum. quod est ad brachiorũ modũ factũ: & ad vites pręcipue pertinet. Col. lib. iij. Alij capitatas vineas: alij brachiatas magis ꝓbãt quib⁹ cordi est in brachia vitem componere.

Brachylogia breuiloquium per y chy.

Brachycatalecton breuis ẽminatio versus: cui desunt in fine syllabę. Nã in eo vt pfectus sit deest integer pes. Et dicit metrũ brachycatalecticum.

Bracmane gymnosophistę & philosophi apud Indos fuerunt: vt Hieron y. lib. ij. con. Ioui. Quorum princeps Iarcas nominabatur: eo tempore quo Apollonius thyaneus discendi vsiendiq; studio ad illos se contulerat.

Bractea et lamina inquit Laurentius Valla sic differunt q̃ lamina crassior ẽ ex qua armamẽtura ꝓficitur: et qua incensa olim homines torquebant. Et potest esse ferrea ærea/et argẽtea/electrea/aurichalcea/plũbea/aurea/lignea/corinea. siue ex alia materia. Plynius libro. xxj. Arborum cornibus barbari septentrionales potãt: et mox apud nos in laminas secta trãslucent. Bractea tenuis magis est & sua sponte plicabilis quę crepitat. Virgilius libro. vj. Illice sic leni crepitabat bractea vento. Bracteis inaurari simulachra solebant: sed vnguibus plerunq; auferebant. Var. An magis asturi derasa est cute minister bractea. Et seruus qui bracteã deraserat apud Sueto. damnatus est. Hiero. tamen ad Fabiolam ostendit bracteam et laminam idem esse cum inquit Auri lamina id est bracteę mira tenuitate tondũtur ἐξ βροχειρ. i. ex resonando.

Bracteola cum accẽtu in antepe. dimi. id est foliculum auri: alij ve metalli.

Bractearius qui bracteas facit. Cuius ars bractearia et bracteatum quod bracteis tegitur.

Branchię dicũtur in piscibus ꝑtim ceruicem folliũ more hiantes partes quibus anhelitum reddere ac per vices recipere existimantur. Plyni. libro. ix. Branchię nõ sunt balenis nec delphinis. Hęc duo genera fistulis spirãt: quę ad pulmonẽ ptinent: balenis a fronte: delphinis a dorso.

Brassica quasi pręseca a pręsecando penulti. cor. Vulgo caulis dicit quasi passica inquit Var. Vel a pręsecando: qz ex eis scabo minutatim pręsecat. Var. Ex semine brassicę vetere sato nasci aiunt rapa et contra ex raporum brassicam. Cato brassicarũ tria facit genera. Vnã extensis foliis caule magno: alterã crispo folio quam apianam vocat: et Selinada. Tertiam minutis caulibus.

Branchos morbi gen⁹: cum catharro guttur & arteria corripit ob id & arteriũ qñq; id vicium appellant.

Brauium præmiũ significat: quod nomen quidã dicunt habere penul. pro. qm̃ apud grecos per ei diph. scribatur βραβει ον grece

Breue dicitur quod opponit longo. A quo breuiter et breui aduerbia. Cic. Apio. Faciendum mihi putaui vt tuis litteris breui responderem. Scienduꝫ est breuem et breue mascu. et neu. genere latine dici in eo significato quo vulgus vsurpat breuem apostolicum nominando. Lamprid. Milites suos sic vbiq; scisit vt in cubiculo haberet breues et numerũ & tempora militantiũ. Flauius Vopiscus in Aureliano. Breue nominum conscripsit.

Brephotrophia latine paruulorũ hospitalia: quibus infantes expositi aluntur βρεφοσ greco vocabulo infans nominat τροφη educatio. De quib⁹ in decretis. xxiij. q. viij. βρεφοσ καί τρεφο.

Breuiariũ cõpendiũ summariũ. Plyn. lib. xvij. Verũ vt pariter omnis culturę breuiariũ peragatur.

Briareus celi et terrę filius. Briaros latine fortis.

Britannia per duplex nn. insula: quę nunc Anglia dicit: & a Britone rege Britãnia dicta cũ pus Albion diceretur: ab albis montibus: qui ad eã nauigantib⁹ primo apparẽt. Hęc ab ortu Germanico oceano ab occasu Hibernico alluitur: ab omni continente diuisa. vt Ptole. libro secũdo. refert. Porrigitur in longum octingentis milibus passuum. In ea Hagates lapis qui ardet in aqua et oleo restinguit. Ibi Londinũ oppidũ nunc londra copia negociatoꝝ celebre. Inter Septentrionem et occidentẽ: vt celebres geographi tradunt duę sire sunt insulę Britannia & Hybernia paulo minor Britannia: vltra quas sunt quadraginta insulę Orcades appellatę modicis spatijs inter se distinctę. Apud Britannos longissim⁹ dies. xvij. horarũ deprenditur: & æstate lucidę sunt nocte: auctore Plynio.

Britannus: Britãnicus et Brito eiusdẽ significationis sũt. Virg. Et penit⁹ toto diuisos orbe Britannos. Iuuena. Quantũ delphinis balena britãnica maior. Idẽ. Qua nec terribiles cimbri nec Britones vnq̃.

Britennium: deambulatorium marmorarium.

Brysso as. forzas exprimo. Vñ bryseus dictus est bachus. Et brissam vuam: tunc dicimus cũ pedibus ad exprimendũ vinum calcatur.

Brissea vrbs Aonię a qua bacchus bryseus cognominatus ẽ: q̃ ibi coleretur. Quidã tamẽ bacchũ bryseũ dici putant ab antiquo verbo βρυω qđ est scaturio: quoniã ex aluearibus mella: vel ex vuis musta exprimere primus docuit. Alij byrseũ potius q̃ bryseum volunt cognominatũ a byrsa pelle: quã in bello induebat. Nam apud Diodorũ. lib. v. Bacchũ in prelijs pardalorum pellibus vsum constat. Byrsa autẽ corium ac tergus significat.

Bromi bacchi cognomẽ οτι βρῶ μδσ ἐστι βρῶσις τοῦ πύροσ ἡιεγερθη consumo. Nam vino moderate sumpto humores repelluntur. Vel dicitur a bronte tonitru: eo q̃ natus sit cum tonitru eius genitrice perempta.

Bronci (vt inquit Nonius) dicuntur qui producto ore & dentib⁹ prominentib⁹ sunt Lucil. in satyra. Bronchus mouit lanius dente eminulo. Hic est Rhinoceros. Varro. de re. rus. ij. de canibus nõ bruncos: sed brochos vocat. Duobus (inquit) dentibus dextra et sinistra paulo eminus superioribus directis potius q̃ brochis. Hinc brochitas. Plyn. lib. xj. Senectus in equis & ceteris veterinis intelligitur dentium brochitate: superciliorum canitie.

Broncocela: tumor magn⁹ & rotũd⁹ in ceruice inter cutẽ: et asperã arteriã: q̃ modo caro bebes: mõ humor aliqs icludit: interdũ etiã minutę ossib⁹ pili immixti.

Brucus a βρουχοσ grece: qm βρωσχω comedo: rodo: genus vermis volucris: diuersum a locustarū genere: sed nō dissimile herbas erodēs sine alis tamē

Bruma dicitur q̄ diu diminuitur dies: quę finitur octauo kalendas Januar. quo fit in capricorno hyemale solstitiū: et ponitur quādoq; pro mense decembri: qnq; pro hyeme. Virg. lib. ij. Ge. Frigida sub terra tumidū quę bruma tegebat.

Brundusium ciuitas quę a Pli. ponitur in tertia Italię regione a grecis cognita: portu nobilis ex quo transitus est in greciam sic dicta q̄ mesapiorū lingua brundusium cerui caput dicatur. Sic em est ciuitas cum portu capiti ceruino persimilis: cū cornua et caput et linguam habere videat. Grieci βρεντεσιον vocant. Et hac Pacuuius poeta orium habuit.

Bruta dicuntur sine sensu stolida et tarda. Brutū autez a terra deductum est cui epitheton bruta: quasi obruta. Horatius lib. carminum. Quo bruta tellus et vaga flumina.

Brucij Italię ppli vltimi Siciliā vsus: lucanis vicini dicti q̄si bruti et obsceni sint. Fuerūt aūt brutij serui et pastores lucanorum qui inde aufugere et furtim in regione consederunt vbi Cosentia est: quę fuit eor̄ metropolis. Quā regionem prius Ausones habitauerūt. Qi multo post tempore et ab Annibale et a Romanis propter eorum perfidiam pene deleti fuere sine dignitate sine honore ad seruilia opera semp coacti. Hęc regio vt auctor est Stra. lib. vj. Oenotria quondam dicta fuit. Supra Consentiam est pandosia: vbi molossor̄ rex Alexander trucidatus est. Est et Rhegyū ciuitas olim potentissima.

B Ante V

Bua puerum infantiuz potio est. Caro. Cum cibum ac potionem papas et buas vocent et matrem māmam et patrem tatam.

Bubalus pe. cor. generis communis sicut Chamęlus. Unde fęta chamelus et fęta bubalus dicit: animal est simile bouj: vel syluestris bos: colore niger qō est magna velocitate et magnitudie ex bercinia silua mittitur: vt inquit Plini° libro. xiij. Hinc bubalinus bubalina bubalinum.

Bubulus a um: pe. cor. a boue fit: idem quod bouinus Unde lac bubulum: ex quo nomē est butyro. Imperiti bubulū inclinari putant a bubalo. Plinius: Stomachum exulceratum lactis asinini et bubuli potus reficit. Colu. lib. vij. Defricare bubula vrina conuenit. Idem significat bouillus.

Bubile pe. prod. locus vbi bouces morantur. Plau. in Persa. Metuo vt possim in bubile reūcere ne vagētur. Col. lib. ij. Lata bub[illegible] esse oportebit pedes decem: vel minime nouē. [illegible]idem dicit bouile.

Bubsequa pe. cor. bubulc[illegible] qui oues sequitur. Sido. ad Eutropiuz. Si relinquare inter busequas rusticanos subulcosq; runcantes: tunc est tibi summa votorum beatitudo.

Bubulcus: qui bobus arat: sive qui boues fundi aratorios pascit. Hinc bubulcito as penultima correpta bubulci officium facio. Plau. Decet me amare et te bubulcitare. Aliquando bubulcus adiectiuū est a boue sicut bouillus. Plinius. Bouille carnis iure facile curatur. Idem stomachuz exulceratum lactis asinini et bubulci potus reficit.

Buberię ludi: quos veteres a bobus pecoreq; appellarunt: qui et boalia boum gratia instituti.

Bubecū qui ludos celebrabāt.

Bubastis ciuitas egypti: vbi iuentus quotannis agebatur in honorē dianę. Hinc bubastites prefectura. Aegyptus enim dividebatur in pfecturas oppidorum: quas nomos vocant. Bubastis etiam dea quę colitur in egypto: quę (vt ait Herodotus) apud grecos Diana est.

Bubona boum dea: sicut pomona pomorum: et Bellona mellis dea est.

Bubo onis: generis masculini et feminini pm Prisicianum. A bouis quoq; mugitu suis feralis debilis ad volandū in cauernis cōmorans. Oui. lib. viij. meta. Ignauus bubo dirū mortalibus omen. Vir. lib. iiij. Solaq; culminibus ferali carmine bubo. Bubones etiā abscessus sunt circa inguē maxime: a quo et nomē vitio: nam et inguina ipsa greci bubones vocant vulgo quoq; nostri collectiones et inflāmationes eius partis inguinarias appellant.

Bubino as: pe. pro. Menstruo mulierū sanguine inquinor. Cuius compositū est imbubino. Lucil. Hęc inquit imbubinat: at cōtra te imbulbitat. Nam imbulbitare est pueri stercore fędare: Tractum a fimo: qō βιλβητορ greci vocant.

Bucca: est os. i. ipsa concauitas interior intra malas faciei a mento ad oculos quę spiritu a pulmone reuocato et oppressis labijs retento inflatur non ora labioz Horatius lib. j. Ser. Quid causę merito quin illis Jupiter ambas Iratus buccas inflet? Plau. in truc. pro maxillis exterioribus posuit. Quę ultas buccas tam belle purpurissatas habes: id est vtrumq; latus oris. Et sonus ille qui ex inflatione buccarū erūpitur fictitio nomine sclopus dicitur. Persius. Hec sclopa tumidas intendis rumpere buccas. Hierony. ad Paulinū. Unde accidit vt omissa compositione verborū scribentiū sollicitudine dicte quicquid in buccā venerit. Quandoq; tū bucca accipitur pro ipso ore. Unde illud prouerbialiter dictuz. Quicquid in buccam venit. Et bucca tuba dicitur. Juue. Et phrygis vestitur bucca tiara. Hinc buccina.

Buccina penul. correpta diminu. a bucca pro tuba siue p cornu. Hierony. ad Dard. Bucca vocatur tuba apud hebreos: deinde per diminutionē buccina dicit Scōm aliquos pastoralis et cornu recuruo efficitur. Col. lib. vij. Ad quę satiure pabulo libenter recurrūt cum pastorali signo quasi receptui canitur. Nam id quoq; semp crepusculo fieri debet ad sonum buccine pecus si quod in siluis substiterit septa repetere consuescat. Apud Varronē videtur esse instrumentum qō instari possit apud qō inquit. Orpheа vocari iussit qui cū eo venisset stola et cythara cantare esset iussus buccinā inflauit: vbi tantū circūfluxerit mox cernorū aprorum et ceteraz quadrupedū multitudo: vt non minus formosum mihi sit vlum spectaculū q̄ in circo maximo edilium sine aphricanis bestijs cū siūt venationes. Tuba ex ere vel argento quę in bellis et solēnitatibus concrepat. Varro de suibus loquens. Subulcus debet consuefacere: omnia: vt faciant ad buccinam.

Buccino as: buccina cano: vt Buccinate in neomenia tuba. Unde buccinator a vocis similitudine: et cantus: et pro laudatore transferri solet. Cicero. Tiron. Quare q̄ polliceris te buccinatorē fore.

Buccinū sonus buccine: quod et hic buccinus dicitur. Plinius lib. ix. Non tū vsq; pelagi libras quinquagenos nūmos excedere et buccini centenos sciāt: qui ista mercantur in solo.

Buccina nomen oppidi in Sicilia: vt meminit Dionysius: quo nomine etiam dicta est insula Potiani pontificis exilio et morte clara.

Buccea et bucca sit pro ore et significat frustulum alicuius rei esui aptę: quantū. s. bucca cōmode capit. Vulgo bolus dicitur. Aug. Cesar ad Tyberiū. Meiudeus quidē mi tyberi tam diligēter sabbatis id ieiuniū seruat: q̄ ego hodie seruaui: qui in balneo demū post horam primā noctis duas buccas manducaui

priusq; vngi inciperem. Marci. Buccas dixit pro bucceas vel buccellas.

Buccella diminutiuū a buccea. Hiero in prouer. Melior est buccella sicca cū gaudio: q̄ dom⁹ plena victimis cum iurgio.

Buccellatum panis castrensis ⁊ frumētacei genus de quo spartia. scripsit Poscennius Imperatorē prohibuisse pistores exercitū sequi: ac iussisse milites omes buccellato in locis pacatis accepto esse contentos. Ammianus sic scribit. Viginti dierū frumentū ex eo quod erat in sedibus consumendū ad vsus diuturnitatē excoctum buccellatum vt vulgo appellant: humeris imposuit libentiū militū.

Buccones: qui tumidioribꝰ sunt buccis. Plau. in Bac. Stulti stolidi futuri fungi. bardi. blemi. bucconesolus ego omnes ante eos stulticia.

Bucculētus qui magnā habet buccam. Plau. in Merca. Ego dicā tibi canū: varū: ventrosum: bucculentū.

Bucea p simplex c. Folliculus grani fabę interior: qui albus est.

Bucerus a um: penultima correpta a boue. Unde bucerum pecus quod de bobus dicitur. Et bucerię boū armēta παρα το βους και κερας q̄si armēta: vel boues cornuti. Qui. meta. Armētaq; bucera pauit.

Bucentes tabanus a pungendis bobus κεντειν pungere significat. Bucentruz stimulus. Græci βουκεντρον dicunt.

Bucephalus penultima correpta: quasi bouis caput. Quo nomine dictus est equus Alexādri: ab aspectu toruo: seu ab insigni taurini capitis armo impressi. Ex cuius nomine vrbem bucephalon Indię sepulchro circūdedit. Est et portus qui ab alijs bucephala ab alijs bucephalas: ab alijs bucephalon.

Buccula per duplex cc. diminu. a bucca/quę oris pars est. i. pusilla bucca. Apu. lib. vj. de asi. Tunc Jupiter perpressa cupidinis buccula: manuq; ad os suum relata consauiauit. Unde ⁊ quādoq; ponitur pro parte cassidis per quā mittitur spiritus quę buccā tegit. Mā cassis caput: buccula vo barbatas pres armat: vel in qua defiguntur cristę in summo galeę cono: q̄ bucce paruę habeat similitudinē. Iuue. Lorica ⁊ fracta de casside buccula pendens. Ūū in cōm. Cęsaris legitur Buccarum tegmen.

Bucula per simplex c. diminu. est a boue. Plinⁱ⁹. Eidē morbo buculę iecur contritum prodest. Virgi. lib. j. Geor. Aut bucula cęlū suspiciens: patulis captauit naribus auras.

Buculus bos iuuenculus. Col. lib. vij. Cum deinde buculos comprehenderis perducito ad stabulum et ad stipites religato

Bucardia lapillus bubulo cordi similis in babylone tātum nascens.

Bucentaurus composita dictio a bu: qō magnū quiddam signat: ⁊ centaurus. i. magna nauis centauro insignita. Veteres em̄ solebant magnis rebus bu'sylabam preponere a magnitudine. s. bouis.

Bucolica orꝛa custodia boum dicta sunt: id est απο των βουκολων qui dicuntur armentarij q̄ precipua sint animalia apud rusticos boues.

Buglossa siue buglossus: satiua ⁊ siluestris est. Satiua quā borraginē vocant: latini ab asperitate linguā bouis nominant: q̄ folia aspera ad modū linguę bouis habeat/optimę virtutis. Ferunt hanc herbam in vinum deiectam animi voluptates augere: ⁊ ob id Euphrasinum vocari: quasi sit herba letificās. Est ⁊ hoc nomine piscis qui alio noie putatur solea dici. Arist. Cartilaginea sunt bos pastinaca torpedo/squatina/rana/buglossa/pstra. Pseusippus. Germana inquit genera sunt pstra: Buglossus: tenia: dorion.

Bufo rana terrestris nimię magnitudinis. Virgilius. Inuentusq; cauis bufo.

Bupodes penul. corre. magnos pedes. Bupodas magnos pueros dicunt.

Bulbito bulbitas. puerili stercore fedo. Vide in dictione bubino.

Bugones a græcis dictę sunt apes: quoniam ex boue putrefacto nasci perhibeantur. auc. Var. de re rusti/

Bulbus Diascorides βουλβος ρωμαι οι αλλι ουμαγρεστεμοι δε αλλιοιμ μαριουμ φυλλεχει καυλον ομοιακριρω. Genus cepę nō absimile ascalonię venerē ipendio excitat. Var. Cum sit anus coniunx: cum sint tibi mortua membra: Nil aliud bulbis q̄ satur esse potes. Colu. libro. vj. Queq; viros acuunt: armantq; puellas. Jam megaris veniant genitalia semina bulbi. Generaliter vo apud idoneos auctores bulbi sunt radices rotundę tunicatę quales sūt Croci narcissi colocasię squillę: ⁊ harundinū. Palladi. Nunc et aliorum bullios ponemus/vel lilia antehabita faciemus summa diligentia ne oculos circa radices nascentes ⁊ minores bulbos sauciemus: qui a matre subtracti atq; in alios digesti ordines noua lilieta formabunt. Item violarum plantę et croci bulbi serendi sunt. Varro et Apicius ita scribunt. Aqua decoquant bulbos: qui veneris vsum querunt. Bulbi autem megarici quos Cato celebrat dicti sunt q̄ megaris ciuitate græcię venirent. Sed bulborum nobilissima est scilla. Col. lib. v. Bulbus tripedaneis interuacantibus spacijs obrutus anno celerius maturam particam prębet.

Bulla aurea insigne erat triūphantium quā in triūpho prę se gerebant inclusis intra eam remedijs: quę crederent aduersus inuidiam valentissima. Hinc deductus mos vt prętexta: quę magistratū erat et bulla in vsum puerorum nobilium vsurparetur ad omen ⁊ vota conciliandę virtutis ei similis cui primis in annis munera ista cesserunt. Erat hęc bulla rotunda vt Macro. inquit in cordis figuram formata: quam ante pectus annectebant a collo: vt bullam inspiciētes ita demū se homines esse cogitarent: si corde prestarent. Romani deposita adolescentia eam eruebant. Libertinorū vero filij lorum in collo pro bullę decore gestabant. Asco. Bulla suspendi in collo infantibꝰ ingenuis solet aurea: libertinis scortea quasi cōmuniens pectus puerile. Ad cuius rei specie plutarcho auctore in ꝓble. dicta est bulla tumor quidam excrescens tam in aqua cum bullit: q̄ in vrina cum spumā facit: et repente euanescit. Cornutus. Ebullire ꝓprie dicitur expirare: metaphora sumpta a bullis quę in aqua fiunt: et cadentibus guttis rumpuntur. Ex quo etiam prouerbialiter apud Var. dicitur homo bulla est: quia. s. similis bullę vita hominis sit flura ⁊ momento caduca. Plaut. in Asi. Accepit bullā pro capite clauoruz Jussisti in splendore dari bullas has foribus nostris? Nam clauorum capita more bullę quasi turgētia formata sunt ⁊ splendent ad fores decorandas. Sic Lice. tradit Verrē bullas aureas ex valuis tēpli magnificentissimis abstulisse. Bullę etiā dicunt ornamēta q̄bus cingula decorātur. Calphur in Buc. Alternat vitreas lateralis cingula bullas.

Bullula diminutiuū parua bulla. Cel. lib. ij. de vrina. Aut si quasdaz inquit maculas repręsentat: vt si bullulas excitat.

Bullo as: bullas facere significat: hoc est tumorē illum excrescentem: qui spiritu in aqua vel vrina excitatur. Cato de re rusti. Vinum grecum sic facito. Mustiꝰ xx. in ahenum aut plumbū infundito: ignem subdito vbi bullabit vinum ignem subducito. Plinius libro xviij. Item maris ipsius tranquillus sonitus spumę aut aquę bullantes. Idem Magna signa sunt vrinę bullantis et crassę.

Bullatus a um: bulla insignit⁹: vt vestis bullata in qua erat bulla. Et bullatus tumidus excrescens. Persi⁹. Non equidē hoc studeo bullatis vt mihi nugis Pagina turgescat.

Bulge auctore Pompeio sacculi scortei sunt ad ferenda numismata siue cetera ad iter necessaria: quas alij Vulgas appellant. Sene. ab equis quibus portantur hippoperas vocat. Cuius hec sunt verba ex lib. epistolarū ad Lucil. xiij. M. Cato censorius: quē tā necessariū reip. fuit nasci q̄ Scipionem. Alter enim cū hostibus nostris bellū: alter cū moribus gessit canterio vehebatur hippotis quidem impositis: vt secū vtilia portaret.

Bullio is iui itū: significat feruescere: et bullam facere. Cuius compositum est ebullio: quod est valde seu extra bullire: extra fundere sicut aqua in aheno calefacta ebulliens non se ipsa capit: sed intumescit ⁊ fundi tur. Cice. li. iij. tus. Qui se virtutes ebulire volēt ⁊ sapientias nihil aliud dicēt. Ās etiā accusatiuū habet. Hiero. in Exo. Ebulliet fluuius ranas. Et ebullire est expirare. Cozmutus Metaphora sumpta a bullis q̄ in aqua fiunt ⁊ cadentibus guttis rumpuntur: ⁊ spiritum quo continentur amittunt: ꝓpterea ebullit expirat. Nam cum ebullit aqua igne subiecto: altius quidam vapor emittit. Hiero. lib. ij. Wach. pro scaturire posuit. Ipse ebulire fecit de perside eos qui pugnauerant contra nos.

Bullis nomen ciuitatis a Bullone cōditore sic dicta: a qua buli ⁊ bulienses. Cice. in Pisonem. Parthenij ⁊ bulienses illusi.

Bulimon greci magnam famem dicunt. Bupeda magnum puerum.

Bupho genus herbe: que a bobus deuorata anginam procreat cosq̄ necat. Greci quippe βουσ bos dicit φοροσ mors. Hanc herbam quidaz Chameleonē vocant. Alij Linoçoroz q̄ fetore eius ricini e canum auribus decidāt κυωρ enim canis ο'ξειρ fetere.

Bumastos magna māma. Quo nomine dictum est genus quoddā vue grossioris q̄ tumeat ad similitudinē māmarū bouis βουσ bouis μαστοσ māma que etiaz humāma dicitur: siue quia veteres greci rebus magnis bu prepposuere.

Buprestis vt inquit Pli. animal est Scarabeo lōgipedi simile venenatū est. Raz in Italia fallit inter herbas bouē maxime. Unde ⁊ nomen inuenit Apud iurisconsultū titulo ad legem Cozneliam scribitur. Si cui temere pigmētarij dederint pytiocampas aut bupstinos q̄ ambo venenata sunt teneri pena legis cozneliē de siccarijs ⁊ veneficijs. Est ⁊ buprestis herbe genus quā in laudib⁹ ciborū habuere.

Bura siue buris pars aratri posterioz decuruata: q̄ sit in similitudinē caudē bouis quasi bouis vza: que bouis caudam significat q̄ manu bubulci tenetur. Var. li. j. de re. rus. Et sepe fracta bura relinquūt vomeres in aruo. Virg. li. j. Georg. Cōtinuo in syluis magna vi flexa domatur: In burim.

Buris vbs mediterranee achaie. de qua Oui. lib. xv. met. Si queras helicen ⁊ burim achaidas vbes.

Burrhū quod nunc dicimus ruffum: pari modo rubēs cibo ac potatione burrhus dicit quod a grecis πυρροϱ scribitur. Hinc burrhe dicunt vestes russe Sūt tamen qui byrrhum scribant.

Burrhanica genus potionis Lac sapa mixtum a ruffo colore nomen dictum.

Burrha: nicū: genus vestis.

Burdo dicitur: qui ex equo ⁊ asino natus est.

Burgundia Gallie prouincia celtice ducatus titulo insignis cum antea sub regibus fuerit: a qua burgundij et burgundiones.

Burcana insula: vt lib. iiij. docet Plini⁹ in oceano germanico: que nunc fagaria a frugis similitudine sponte prouenientis: sic appellata.

Busiris penul. pro. Neptuni ⁊ libyes filius: ⁊ deus lini appellatus. Oui. lib. Heroi. Si te vidisset cultu busiris in isto. Sta. tamen corrupuit lib. vij. the. Nō trucibus monstris busirim infandūq̄ dedisti. Huius gtūs est busiris vel busiridis. Vir. Aut illaudati nescit busiridis aras. Hic rex fuit egypti q̄ cū susceptos hospites īmolaret ab hercule interēptus est: cū ⁊ euz occidere voluisset. Est ⁊ busiris nomen vbis in egypto a busiride cōdita: in qua fuit tēplū magnū Isidis que quidē vbs ab egyptijs solis vibs a grecis vero thebe dicitur. Hinc busirica prefectura.

Busicon sicum marisca dicūt que magna erat.

Bustum si Seruio credit vocat q̄n exustum iam cadauer est. Qō ⁊ Vir. sensisse videt cū inq̄t Semiustaq̄ seruāt busta. Liui. quoq̄ li. v. scribit locū fuisse iuxta equimeliū nomine busta gallica: quoniā illic acerua tos cumulos suoz defunctoz ex pestilētia vsserant galli. Cice. ꝓ li. ij. de legibus putat bustum appellari tumbā aut monumētū: Pgnaq̄ fuit Solonis lege ꝓstituta si q̄s bustū aut violasset aut deiecisset. Sue. in Cesa. posuit pro sepulchro. Judei qui etiam noctibus cōtinuis bustum frequentarunt.

Bustuarij gladiatores dicti sunt qui ante sepulchra in honorē defuncti digladiabant. Li. in Pisonem. Si mihi cū illo bustuario gladiatore ⁊ tecum et collega tuo decertandum fuisset.

Buteo ex accipitrum genere auis est quam greci a numero testium triorchē vocant ορχισ apud eos testiculus dicitur.

Buttubata veteres vsurpauerunt pro eo quod nugatorium est ⁊ nullius valoris.

Buthysiam magnū sacrificium appellauere: qualis est becarombe ⁊ īmolatio magnarū hostiarū. Sueto. in Nero. Gymnica inter buthysie apparatū barbā primā posuit. Greci em̄ thysiam dicunt sacrificiū ⁊ prepponentes bu significant magnū sacrificium. Et Plu. Buthytas appellat sacerdotes.

Butyrum penul. cor. bouis caseus βουσ enim bouis et υροσ caseus: qz vt plurimū sicut inquit Pli. lib. xx viij. fit ex bubulo lacte: q̄q̄ autē fit lactis natura tū iam pinguioz et crassioz ⁊ solidioz materia est qō aut frequenti agitatione: aut concussione assidua cohibet in se atq̄ solidatur.

Buxus vel bussus arbor exigua semper virens ⁊ tonsilis. Producit ex se viscum et semen seu granum qō cartegon dicunt. Buxum vel bussuz materia ipsa: id est lignū. Nam in plerisq̄ nomnib⁹ arbores sunt feminini generis: fructus ꝓ ⁊ ligna neu. Virg. Dant arbuta sylue cruentaq̄ myrta ⁊ cerea pruna volubile buxum. Ex buxo fiunt tibie multifozatiles ⁊ pectines ad capillos explicādos: ⁊ pyxides ad vsus plurimos. Greece πυξοσ qō π plerūq̄ in b. conuertitur Ās buxulū grece pixis idis. Hinc buxeus a um: qō ex buxo est. Buxeta loca buxis consita: ⁊ buxolus.

B Ante Y

Byzari et budici vulgo putantur imaginosi et qui a consuetudine ceterozū viuendi recesserunt. Hi apud grecos byzeres ⁊ buzeres dicuntur.

Byzeres et buzeres penultima producta populi sunt. Val. Fla. Buzeresq̄ vagi. Pompō ⁊ Pli. Buzeros appellat. Ab his portus quidam in ponto appellabatur byzaricus.

Byrsa: corium ac tergus. Virg. Mercatiq̄ soluz facti de nomine byrsam Taurino ītum posset circūdare tergo. Quo noie etiā dicta est arx in media carthagine. A byrsa corio fit byrseus pro coriario.

Byssus: genus lini subtilissimi. Item lana conche adhe-

rens colore luteo ac perlucido. Ex hoc fiũt pręciosissimę vestes byssinę appellatę. Et byssinum eiusmodi color appellatur: qui aliquãdo dicit byssus: hoc fit si cocco tinctum tyrio tingatur.

Byzantium vrbs thracię quondam a Pausania spartanorum rege condita: a qua byzante populi dicuntur. Postea a cõstantino in maius aucta gloriosissimi imperij sedes est totius caput orientis. Est alia ciuitas in aphrica: quã quidaz byzantiũ appellant: z populi byzantes. Hartianus. Qui byzantium incolunt in aphrica messes cẽtesimo incremẽto fgenerant. Stra. Byzacium per c. vnde byzacenus ager apud Solinum. Ptole. quoq; regionem byzacitin. Stephanus byssacitas z byssacenos. Suidas. Ἰω βυζαντιον επι σεβηρου του βασιλεως ρωμαιων τειχει πεποιημενω λιθω και ταλοι πα.

C Littera muta est:

Quę ante n sequente vocali in eadẽ syllaba ponit̃: sed ꝓfert̃ sub voce g ob cognationẽ litteraz: vt Cnidus Cneus. Trãsit etiã ꝑ cõpositiões z deriuationes in g. vt quadringenti ꝓ quadrincẽti. In s vt parco parsi. In x vt duco duxi: noceo noxa.

A Ante C

Caballus equus. Sene. epis. lxxvii. O ꝙtum erat seculi decus imperatoriũ triumphalem censoriũq; supomnia: hoc est Catonem vno caballo esse contentum. Hinc caballinus a um. Persius. Nec fonte labra ꝓlui caballino.

Caballꝰ populi sunt asiatici.

Cacabus penul. cor. nomen a sono tractũ: quem supra ignez positus facit: a nostris dicit olla in qua pulmẽtariũ coquimus. Paul. Jurecõ. Inter abenũ qõ supra focũ pẽdet z cacabũ non multũ interest. Mã hoc pulmentariũ coquit̃: in illo aqua ad potandũ caleſit. Apitius. Capita porrorum simul elixabis in cacabo nouo vt aqua ad tertiam deferueat. Antiqui enim calidam z frigidam in cẽnis adhibuere.

Cacus (vt fabulę ferunt) Vulcani filius fuit: ore ignez euomens z in vasta spelũca habitans: vastus corpore prędę ac latrocinijs semp intẽtus: cuius soror caca vocabat. Quẽ hercules claua interfecit.

Cacabo as: penultima correpta ꝓpriũ est vocis perdicum. Qui. Cacabat hinc perdix hinc glacitat ipro bus anser.

Cacos latine modo malus: modo deformis: modo timidus dicit̃. Et barbara ẽ dictio: vt ait Theodorus Gaza lib. v. Iliados.

Cacia grẽce κακια: quã latinus vertit in malicią inqt Hiero. apud grecos duo significat z maliciam z afflictionẽ seu angustias quam κοκοσιν Grẽci dicunt z hoc magis ꝓ malicia transferri debuit. Cicero vitiositatem interpretari mauult q̃ malitią cuz vitiositas nomẽ sit generalius ad oia vitia pertinẽs malitia specialius. Apud veteres malicia των μεσον quasi sit z bona z mala: vt dolus bonꝰ z malus. Vnde apud Plau. dicitur cũ laude. Te ciuez sũma omni malicia.

Cacephaton vel potius cacophaton dici potest mala locutio: vel mala consonãtia: Cacon enim malũ dicitur: phaton dictũ. Fit autẽ cũ particulã m sequit̃ n vt Numerũ cũ nauibus equat. Itẽ cũ sequẽs dictio duas habet syllabas duabus q̃cedẽtibus similes vt O fortunatam natam me cõsule Romam. Huic cõtraria est Euphonia.

Cacosyrathon mala seu deformis compositio συρθος enim compositum dicitur: vt apud Virgi. Versaq; iuuencũ Terga fatigamus hasta.

Cacohetes generis neutri malus mos: dictio tetrasyllaba κακον malũ ηθος mos. Mam εθος consuetudo. Vitiũ curatu difficillimũ cum vlcus quidẽ pressum est: sed quę circa sunt intendunt̃ z intumescũt: vt inquit Celsus. Pli. Caro vituli recentia vulnera nõ patitur intumescere: simum bubulum cuz melle feminũ vituli cinis vlcera sordida quę cacohete vocant lacte muleris sanant. Iuue. ꝓ ambitione sumpsisse videtur per translationẽ que cũ semel aio insederit non facile amoueri potest. Tenet inquit insanabile multos scribendi cacohetes.

Cacologus penultima correpta maledicꝰ: Cacologia maledictio.

Cacobasilea malum regnum: cacodemon infelix.

Cacozelus ineptus imitator penul. producta.

Cacecia siue cacesia vel cacexia: species est phtisis q̃ fit malus corporis habitus: quo alimenta corrũpuntur qõ fit cũ longo morbo vitiata corpora etiã si illo vacant refectionez tamen non accipiunt. Tamen apud Aristotelem aliud significat.

Cachinnus solutus risus: a sono risus fictum vocabulum. Iu. Sed facilis cuiuis rigidi ꝯcensura cachinni. Persi. Ingeminat tremulos naso crispante cachinnos. Hinc Sene. ꝯcipit vt risus sit sine cachino: vox sine clamore. Apud antiquos non de risu tantũ dicit̃ sed et de sono vehementiore Catul. Procedunt leuiterq; sonant clangore cachinni.

Cachinnor depo. z cachinno as neu. ꝓ immoderate rideo. Lucre. lib. iiij. Quã famulę multę fugitant: furtimq; cachinnant. Dicit̃ z de sono vehemẽtiore. Accius. Sena sonando crepitu clangentes cachinnant. Venit tamen ex greco καρχαζω.

Caco as: ventris onus depono excresco. Var. Ventris onus misero nec te pudet excipis auro Bassa bibis vitro: cariue ergo cacas. Hinc cacaturio is idẽ.

Cacaturio is. Var. Lgnaturit non cacaturit.

Cacula pe. cor. militis seruus απο των καλων id est a lignis. Erant enim caculę militũ serui fustibꝰ: clauisq; ligneis armati ad tutelam dominorũ. Plau. Video caculam militarem.

Cacumen pe. ꝓ. vertex: summitas montis.

Caceraria insula in ponto quã Pompo. libro. ij. Collisariam vocat.

Cado is: cecidi casum: significat ruo. Aug. sup Joannẽ Qui non intrat per ostium in ouile ouium: sed ascendit aliũde: veh misero mihi q̃ casurus sum. Interdũ cadere est euenire. Cice. li. iij. offi. Nec pręter sapiẽtẽ cadere in quẽq̃ põt Interdũ occidere z mori. Virgi. Cadit z ripheus iustissimus vnus. Et cadere dicunt illi qui leuati a summo ad inferiora labuntur. Cadere a causa est aduersario in causam cõcedere: qõ plerisq; faciũt ne maiora incurrant damna quod est litem perdere. Huius cõposita sunt Accido: concido: decido: excido: incido: intercido: occido: ꝓcido: recido: z succido: que habent penul. cor. Derivatiua sunt casa: casso: as. z casito de quibus infra.

Cadauer pe. ꝓ. a cadẽdo. Nam vt inqt Hiero. Ab eo q̃ post mortẽ ceciderit cadauer dicit̃. Et ꝓprie de corporibus mortuis q̃uis z de oppidis ad solum deductis q̃q; dicat̃. Ser. Sul. Lice. Tot oppidorũ cadauera proiecta iacent. Hinc cadauerinus a num. pe. producta. Aug. li. ix. de ciui. dei. Si tantis sacrificiorum cadauerinis nõ contaminantur nidoribus.

Caducus a um. penul. ꝓ. nõ solum momentaneũ signifícat q̃ facile cadat: sed q̃ cadere faciat. Tũ morbus caducus q̃ facile cadat. Pli. lib. xvii. In crupis quoq; quę matureſcẽtes tunc sunt pręcipuę caduce id riguis magis euenit etiãsi nõ ceciderint fastidiendis.

Ałiꝯ caducus mortuus dicit. Virgi. lib. vij. Hinc multū fleti ad superos: belloꝯ caduci Dardanide. Unde ⁊ cadaucra et caducū qđ sub aliqua conditione legatū est. Caduca hereditas dicitur cuꝫ heredes ecciderūt. Et caducariꝰ qui huiusmodi hereditatem accipiūt. Juue. Legatū omne capis: necnon ⁊ dulce caducū. Caduca auspicia veteres dicebant cum aliquis in tẽplo excidit: veluti de manu virgę.

Caduco: eris: precipito: Var. Et frigido nymbo aqua iacta caducimur.

Caduleę guttę quę de carne pingui cadūt dū assatur.

Cadiuus a um. penul. produc. qđ ꝑ se cecidit. Unde cadiua poma dicunt quę non sunt manu collecta sed sua sponte in terrā cecidere. Et cadiua folia: quę per se ex arboribus cadūt. Pli. Colligi mala post equinoctium autumnale cadiua separari ſtramentis ſtoreis paleiſve ſterni.

Cadus vas vinarium quo vinū conditur inquit acron Cuius prima corripitur. Var. In vaticanis condita musta cadis. Continet vnas duas: vel vt aliqui volunt tres cū dimidia. Urna quadrantali ⁊ amphora. Primi in alpibus ruſtici cados ligneos circulis cinctos excogitarūt: ⁊ greꝯ est. καδοσ.

Caduceus et caducem: virga Mercurij erat qua par ſignificabat. Nam q: mercurius orationis deus est: ⁊ deorū nūcius (vt gentilū more loquamur) merito a dijs mittebat vt diſſidentiū animos oratione sedaret. Hinc caduceatores dicunt legati pacem petentes a caduceo quē manu gestabant. Caro. Caduceatori nemo nocet. Et caducem ipm Apollo inuenit: eoꝯ Mercurio donauit a quo ipſe lyra donatus ſt.

Cadurcū tentoriū ſiue culcitra: qua merces teguntur: a cadurcis gallię populis: vt inquit Pli. apud quos lini preſtantia palmā obtinet in culcitris. Juue. Inſtitor hyberne tegetis: niueiꝯ cadurci. Sunt q̄ putent esse inſtitam quę ſupra lectū obtẽditur: ⁊ tegit vndiꝯ ⁊ cū corpus chriſti: aut ſancti alicuius viri oſſa p vrbem comportant cadurco. i. ſuperne quod plures ſuſtinent operiunt. Juue. Violato pœna cadurco.

Cadiſcus: vaſculū quo ſuffragia colliguntur greꝯ κάδιſκοσ diminutiuū a cadus.

Cadmus nomen proprium phœnicū regis Agenoris filij: qui fuit tyrius a quo Cadmeꝰ a um. Marti. Te cadmea tyrus. Et thebe cadmeę dicunt a cadmo cōditore. Prop. Cū tibi cadmeę dicunt pontice thebe. Ferunt cadmū. xvj. literas e phœnice in greciā detuliſſe αβγδεηιλμνοπρστυ. His palemedē troiano bello. iiij. adieciſſe. ξθφχ. Aiunt quoꝯ Cadmū hiſtoriam inueniſſe ⁊ primū proſaicam orationē inſtituiſſe. Apul. vero aſcripſit phœrecidi. Ferē item inueniſſe auri metalla atꝯ conflaturā. Est et cadmus mons qui Laodicē imineт: ex quo Lycus fluuius fluit. Poſter autem Suidas ita ſcribit de cadmo καδμοσ ὁ μιλήσιοσ εὑρετὴσ τῶν γραμμάτων ἐπίγραμμα δέ ἐηνωνοσ καδμοσ παρὰ τὸ ὄροσ μιλήσιοσ ἱſτορικὸσ ὢν πρῶτοσ καὶ τῶν ἑλλήνων ſυγγραφὴν ἐγραψε καταλογάδην μικρῷ πρεſβύτεροσ ὀρφέωσ et ſubdit. ἀπεγράμματα πρῶτοι φοίνικεσ εὗρον.

Ł Ante Ę

Ces nomen inſulę maris egei: a Ceo Titani filio ſic dicta. De qua Plinius lib. iiij. Inſulę Cęę quattuor fere partibus quę ad boetiam vergebant eodem mari deuoratis. Hanc Ptolo. ⁊ vulgus nauticū ciam nominant. Hinc ceus a um. Unde Eraſiſtratus e cea inſula ceus dictus est. Et veſtis cea quę ab aliquibus coa dicitur. Plinius lib. iiij. ſcribit ex cea inſula proſectam delectationi fœminarū veſteꝫ auctor est Varro. Est autem cea veſtis bombycina, tenuiſſima deraſis velleribus a paruis animantibus confecta ibi primū inuenta. Hanc prima texiſſe dicitur pamphila. ſiue vt Ariſt. inquit paſiphile platis filia. De hoc etiam in dictione coos.

Cecias: ventus qui ita flare dicitur ab Ariſt. nō vt nubes propellat: ſed vt ad ſe vocet. Flat inter aquilonē et exortū equinoctialem.

Cecubū vinum ſic dictū a cecubis campanię populis apud quos naſcitur. Plinius lib. xiij. Setini ⁊ cecubi obtendunt agri. His iungūtur falerni caleni. Var. Cecuba fundanis generoſa coquūtur amicis.

Cecus quaſi oculis captus vel quaſi oculis ꝓcuſus: vel oculis carēs. Et cecus dicitur inſidioſus: occulte malus: latens: tacitus: qui videri non poteſt. Col. lib. j. Exquibuꝰ sepe contrahunt ceci morbi: quoꝝ cauſas ne medici quidē perſpicere queunt: Sic dicimus cecam noctem in qua non videmus. Virg. Ceca regēs filo veſtigia. Trāſfert ⁊ ad animū. Unde ceci dicūtur ꝓuidi. Hinc cecitas tā animi q̄ corꝓis oꝛbitas

Ceculus diminutiuū a ceco. Est et nomen proprium eiꝰ: qui pręneſte condidit: a quo cecilios oꝛtos putāt quo rū familia Romę nobiliſſima fuit.

Cecilia genus ſerpentis ceci. Col. lib. vij. Est ⁊ magnorum animaliū noxium virus. Nam ⁊ vipera ⁊ cecilia sepe cum in paſcuo bos improuide ſupercubuerit laceſſita onere morſum imprimit.

Cecutio is parum video: ⁊ cecutiens quaſi ſemicecus/ Var. Utrū oculi mihi cecutiunt: an ego vidi ſeruos in armis cōtra dños. Hierony. ad Pauli. Ut rarus ſit qui non in earū cecutiat lectione.

Ceculto as. obtuſam aciem habeo ⁊ quaſi ceco ſimilis ſum. Feſt. Ceculture est cecos imitari. Cecultant cęci ſimiles ſunt oculorū acie obtuſa. Plau. Mū nam mihi oculi cecultant: eſt ne hic noſter Hermio.

Cecilius poeta dictus (vt inquit Feſt.) a ceculo prędeſtinę vbis conditore: vel vt quidam aiunt a cecutientibus oculis.

Ceco as: cecum facio: Cuius cōpoſita ſunt exceco: qđ est valde vel pfecte ceco. Plini°. Ut cū lauaꝝ ſi oculos attingat: excecet: Obceco de quo infra.

Cecum vallū in quo prędacuti pali affixi herbis vel frōdibus occulunt. Item cecū inteſtinū: qđ a dextra parte incipiēs in ſiniſtrioꝝ peruiū ⁊ longuꝫ est. Ideoꝯ dicitur cecū quia id quod puiū est late fuſum ac ſeminatū ab vtraꝯ parte huc atꝯ illuc volutū.

Cecinos amnis vocat qui Rheginū agrū a Locrenſi diuidit. Est et oppidum Italię haud procula Sicilia cecinum dictum.

Cedes mors ferro aut alia vi illata: preſertim ab eo q̄ occidere aut ferire volebat. Inde dicimus aliquem cōmiſiſſe cedem. Huius dimi. est cedicula.

Cedo is cecidi pe. pro. ceſum verbuꝫ actiuū cuius paſſiuuꝫ est cedor. Et est cedere flagellare. Tereñ. Verberibus te ceſum in piſtrinū Daue dedam. Item excidere. Cice. Aut eius partes quaſi mębra quedam cedenda. Item pcutere. Juue. Ebrius et petulās qui nullū forte cecidit. Itē. Occidere. Virgi. Ceduntur vigiles. Per tranſlationē vero ponit q̄ pro immolare: vt apud eundē. Cedunt binas de more bidētes. Itē pro Frangere. Cice. Cedere ianuā ſaxis: inſtare ferro. Hui° cōpoſita ſunt. Abcido/ꝓcido/circūcido decido/excido/ſcido/intercido/ occido/ꝑcido/recido ⁊ ſuccido: ą̄ penul. producit. Et cedo ſine diph. ceſſi ꝑteritū et ſupinū ceſſuꝫ facit: multaꝯ ſignificat. Nā quandoꝯ cedere ſignificat abire ⁊ locū victori dare. Cicero. Cui quidem exercitus noſtri Imperatoreſq̄ ceſſerunt. Quādoꝯ diſcedere/euitare atꝯ ſubtrahere. Plau. Cedamus imbri. Lucil. Quandoꝯ pudor ex pectore ceſſit. Hinc cedere ire dicimus: dicimus dare locū irę ⁊ quaſi ab ira diſcedere. Cedere bonis:

discedere a bonis et quicq̃d nostrum erat tradere credidoꝛi. Cedere iure: discedere a iure ⁊ ius qđ habebamus alteri tradere: Quod ⁊ de iure cedere dicimus: ⁊ cedere est in ius alicuⁱ venire: vt cedũt mihi ea bona. i. in ius meũ veniũt: Et cum actõ mediãte in. Hierony. super Mat. Ita fiebat vt oblatio liberoꝛ sub occasione templi et dei in sacerdotum lucra cederet. Rursus cedere ponit ꝓ dare. Benni. Saluete optima coꝛpoꝛa cedite manus vestras: measq̃ accipite. Pro concedere obsequi nõ repugnare. Virg. Cedo equidem nec nate tibi comes ire recuso. Pro succedere seu in soꝛtem contingere. Idem. Cesserit ausonio si foꝛs victoꝛia Turno. pro incedere. Plautⁱ in Bul. In hostem absolutus cedas. Inuenitur ⁊ cedo impatiuũ pro dic: ⁊ nõnunq̃ pro da: nec habet aliam personã nisi tantũ cedite pluraliter: habetq̃ primam coꝛreptã. Terẽ. in Andria. Cedo cuiũ puerũ. Lac. lib. iij. Cedo igitur quid didiceris. Cice. in Cato. Cedo qui nostrã rẽpu. tantã amisistis. i. dic. Terẽtius in Phoꝛ. posuit pro da. Quin tu mihi argentum cedo Phoꝛ. Immo vero voꝛoꝛem tu cedo. Cedere diem inquit Ulp. significat incipere deberi pecuniaꝫ: sicut venire diem significat euꝫ diem venisse quo pecunia peti possit. Huius verbi composita sunt abscedo: accedo/concedo/decedo/discedo/excedo/incedo/intercedo/pręcedo/procedo/recedo/retrocedo/secedo/et succedo/quę habent penultimã ꝓductã.

Cedua silua quę relinquitur vt eꝛ ea ligna cedanť.

Cesim aduerbiũ signifi. cedẽdo sicut punctim pungendo: et cesim dicitur vno ictu. Col. lib. v. Maioꝛ autẽ pars operis in vineã ductim potiusq̃ cesim faciẽda est. Hinc ductim significat cũ moꝛa.

Celum instrumentũ: quo vtunť argentarij dũ vasa sculpunt: vt est illud. Celo fabꝛicata mentoꝛis. Et celum vocať qđ alio modo dicit mũdⁿ cuiⁿ circũfleꝛu cũcta teguntur et stellis splendet: quasi quadam celatura: a celo sculpo: eo ꝙ sit celatum hoc est syderibus sculptũ siue signatũ. Et sic cum ae diph. scribit. Ambꝛo. lib. Hexa. Celũ dicit quasi impꝛessa stellarũ lumina velut signa habeat tanq̃ celatũ appellatur: sicut argentũ qđ signis eminẽtibⁿ refulget celatuꝫ dicimus. Var. Ꝙ cauo deriuat κοιλον eſt concauũ dicunt: quia. s. id necessario in sculptura exigit. Et sic cũ oe. diph. scribi debet. Quidã sine diph. scribunt a celando a contrario nomine ꝙ opertũ sit. Interdũ celũ sumitur pro aeꝛe. Virgi. Maria ac terras celũq̃ profundum. Pli. lib. ij. Et hoc celum appellauere maioꝛes quod alio noie aeꝛa. Hinc grandines sunt ⁊ pruinę: bymbꝛes: ꝓcelle: turbines ventoꝛ: hoc regnũ supꝛa lunaꝫ pura omnia ac diuturnę lucis plęna. Aug. Huic autem celo in quo sunt luminaria: ita vicinus est aeꝛ: vt ⁊ ipse celi nomen acceperit: nõ solũ sermone cõmuni ꝑm quę dicimus serenũ vel nubilum celũ sed etiam nostraꝫ ipsaruꝫ consuetudine scripturaruꝫ cum dicuntur volatilia celi cũ aues in hoc aeꝛe volaꝛe manifestum sit. Arist. accipit celũ pro octaua sphera: quãdoq̃ pro coꝛpoꝛe quinto: qñq̃ ꝓ toto vniuerso. Dicitur pręterea celum palatum oris. Plinius. Cerebꝛum viscerũ excellẽtissimũ est pꝛoximũ celo capitis sine cruoꝛe sine foꝛdibus.

Celeste quod e celo est. Unde celestia numina et celestia auguria: q̃ a celo fiunt: cũ vel fulminat vel tonat.

Celicus celica celicum: idem est quod celeste: vt regna celica.

Celitus aduerbium significat e celo: sicut diuinitus a deo. Hiero. Tandẽ celitus inspiratus pręcisam moꝛsu linguam in osculantis se faciẽ exuit.

Celites dũ celestes. Aug. lib. de grãma. Celes celites: qui iter sibi facũt ad celum.

Celicola pe. coꝛ. qui vel quę celum habitat.

Celebs generis cõis: qui nunq̃ duxit vꝛoꝛem: seu quã eam amisit. Dictus celebs vt inquit Hiero. ꝙ celo dignam vitã agat qui coitu careat. Aug. Celebs qui non habet vꝛoꝛem: vel quę non habet maritũ: qualia sunt numina in celo: quę absq̃ coniuge sunt si agapetas non attendamus. Prisc. Celebs dicitur quasi celestium vitam ducens. Qui accipiunt celibes nõ tã pro vꝛoꝛe carentibus q̃ pro castis ⁊ omni venere abstinentibus. Sed proꝑie dicit celebs qui vꝛoꝛe non habet etiã si concubinas habeat. Nam celebs ⁊ maritus relatiua sunt. Quintil. Nam clarus an obscurus magistratus: an priuatⁱ cuius: an pegrinus: liber an seruⁱ: maritⁱ an celebs: parens liberoꝝ an oꝛbⁱ sit Cice. lib. de legibus. Celibes esse ꝓhibito. Dicimus tũ thoꝛũ celibẽ ⁊ vitã celibẽ actã in celibatu. Quidⁿ Quę si nõ fuerat celebs re vita deceret. Hinc celibatus tus pro vita quę agitur sine vꝛoꝛe. Martianus. Constituit Mercurius pellere celibatũ. Hiero. ad tranquillũ. Nihil prodest absq̃ operibus celibatus et nuptię: cũ etiã fides si opera non habuerit/mortua esse dicať. Sue. Uerũ amissa vꝛoꝛe lepida duobusq̃ ex ea liberis mansit in celibatu.

Celsus a celo. i. altus ⁊ sublimis a quo fiunt excelsus ⁊ pręcelsus in quibus ꝓpositiones habẽt vim augẽdi Excelsitas. Cicero. Etenim magis est ꝑm naturam excelsitas animi ⁊ magnitudo. Quidã tñ hoc nomẽ sine diphtongo scribunt.

Celibaris hasta dicebať: qua caput nubẽtis comabať.

Celius: mons vrbis Romę ex septem: a celio vibenno nobilissimo ducę tusco dictus ꝙ Romulo aduersus latinum regem cum auxiliaribus venerit inclytus. Hunc montẽ Tul. Hosti. vbi addidit: ibiq̃ ipse habitauit quo frequentius habitaretur: vt inquit Liuiⁿ In eo habitauit Ennius poeta. Fuit et celius nomen patris saturni.

Celo as. sculpo siue signo: A quo celata vasa dicuntur quę veteres ancęsa vocabant: ꝙ circũ cedendo fiant. Et celum ipsum quo celantur. Pli. lib. xxxiij. construxit hoc verbũ instar eoꝝ quę pręciũ signant. L. Crassus inquit Oratoꝛ duos scyphos mẽtoꝛis artificis manu celatos sestertũ centum: confessus est tamen nunq̃ se bis vti ꝓpter verecundiã ausum.

Cello is: per duplex ll. frango siue cedo: quo verbo nõ vtimur: nisi in compositiõe. Eius composita sunt excello pro extolloꝛ ⁊ supo: antecello: ꝓcello: ꝓcello: ꝓcutio: euerto. Procello eiusdem significati: a quo ꝓcella. Recello reclino: humilis fio. Interdum etiaꝫ actiue ponit pro reclino. Varro. Alius tenerã abiectem solus percellit.

Celistomia dicitur cum voꝛ quasi in recessu oꝛis auditur. στομια eſt os dicitur. Fit a celo oꝛis: cuius et ab oꝛis concauitate dici possit κοιλον eſt concauũ dicunt. Et sic ꝙ oe scribendũ erit.

Cementum a cedo is: vt quidam putant. Sunt eſt cementa omnis rudioꝛ materia qua ędificia consurgũt ꝓꝑie cesi lapides apti ad ędificandũ excisо monte aliquo vel effosso. Fodinas quoq̃ rustici cãpanię cementarias appellant. Liuius. Nec erat difficile murum subꝛuere: ꝙ cementa nõ calce durata erant: sed interlita luto structuꝛę antiquę genere. Colu. lib. i. Sub poꝛticibus quadratę harę cementis vel etiam latercuks extruuntur. Idem ibi. Modus siluę pro cuiusq̃ facultatibus occupatur: ac si lapidis ⁊ opeꝛe vilitas suadeat: haud dubie cementis ⁊ calce foꝛmatus circũdatur murus. Aliquando ponitur pro ipso opeꝛe. i. ędificio: quod structo lapide erigit. Plinius. Pallidus lapis in cemento raro vtilis. Licet eſt contra iniurias foꝛtis: ad structuꝛã tamen infidelis est: nisi multa suffrenatione deuinctus. Hiero. in instrumẽto veteri posuit pro calce aqua sabuloq̃ fer

mentata cum ait: Habueruntq; lateres pro saxis: et bitumen pro cemento.

Cementarij dicuntur cementorū: hoc est ędificiorū quę ex lapidibus sunt structores: quos fabros murarios appellant. Hierony. ad Pauli. Agricolę cementarij fabri metallorum lignorūq; cesores: lanarij qui vilia opuscula fabricant: Vi de precio totius operis faciū di si cum dño cōuenerint: ędificandūq; id cōduxerint redemptores vocitantur.

Cementitius a um: quod ex cemento est: vt parietes cementitij.

Cenos grece: latine nouus.

Cene vbs circa sinum laconicum: Tenaron ante vocata. Hinc cenites portus apud Plinū lib. iiij. Et Ceneus Jupiter dictus est. Oui. Victor ab ethalia ceneo sacra parabat vota Joui.

Cepe generis neutri ⁊ indeclinabile: a capitis magnitudine dicitur. Unde ⁊ primā diph. vocalem accepit Hiero. Impelle pelusioten vt edat cepe. Dicitur et cepa pe. Ouid. Cedenda est hortis eruta cepa meis. Inuenitur etiaz ꝑm Priscia. Cepitius ⁊ hoc cepitiū Ceparū plura sunt genera: nobilissima ascalonia: ab oppido Judeę. Nam vt refert Stra. lib. xvj. Ascalonensium regio precipue fert cepas. Col. Pompeiā vel Ascaloniā cepam eligito: ⁊ componito in fidelia Optime sunt rotundissime: ruffe acriores q̄ candide: siccę q̄ virides. Cepa oculos mordet. Unde a grecis nomen impositum Cromyon quasi pupillā oculi cōprimi cogeret: sicut scribit Aristo. in proble. Ūn lachrymosa dicit a Columella.

Cepula diminu. a cepa. Pal. Hoc mēse cepulas seris.

Cepi preteritū a capio cum oe diph. scribitur: cuz eius compositis. Accepi: cōcepi: recepi: prędecepi. Cepi vō defectiuū cū oe a cępio pro incipio formatur: quod apud antiquos in vsu erat. Teren. in Adel. Sex totis mensibus olfecissem: q̄ ille quicq̄ ceperet. Cato. Cepiā seditiosa verba loqui. Nunc autem preterito eius pro presenti vtimur cū suis deriuatis. Ceperam cepissem: cepero: cepisse: ceptū ire: ⁊ ceptū cepi. Hoc est principiū. Ouid. Dij ceptis nam vos mutastis et illa Aspirate meis.

Ceruleus color viridis cum nigro: sicut mare qui greco verbo a latinis dicit Glaucus. Et Gelius sentit eundem esse cęsum. Hunc Venetū quoq; colorem ⁊ thalassicum appellari ab eruditis inuenimus. Dict⁹ ceruleus quasi celuleus a cęli colore. Dicitur ⁊ cumatilis color qđ grece κυμαλα fluctus vocant. Alij a cera deducunt. De quo in dictione Cera. Ceruleum arena est: cuius tria sunt genera egyptiū: scythiū: ⁊ cypriū. Postea probatū est atticū marmoroſuz ⁊ syriū siue pressum. Vide Pli. lib. xxxiij.

Cera licet a greco nomen habeat. κηρὸν em̄ grecisauum dicū: quod absq; diph: scribit: tñ Apuleio teste cōsuetudo cōuertit η in ae diph. Quidā etiam a careo deducunt: eo q̄ mellis perfusione careat. Unde etiam primā diph. vocalē assumpsisse dicitur. Est aūt cera que fit expressis fauis. Cera aliquando pingere solebant: quapropter ⁊ tabellę ita pictę cerę vocabātur. Oui. Perlege dispositas generosa per atria ceras. E cera etiā fiebant pugillares in quibus scribere mos erat. Unde ⁊ ꝑ epistolis: ⁊ ꝑ pugillaribus ponitur quandoq;. Juue. Mōne libet medio ceras implere capaces: Quadriuio. Quādoq; pro cerata tabula. Unde dicitur in prima cera: ⁊ in secunda cera: ima cera et extrema cera. Nam romani testamenta scribebāt in tabulis ceratis. Suetonius in Cesa. Quintū. Pedium ex quadrāte heredem instituit: reliquos in ima cera: id est vltima parte tabulę testamentarię. Hinc syncerū ⁊ procerum.

Cero as: cerā impono. Col. lib. vltimo. Septa quaq; oliuitate dolia cerare oportet. Huius compositum est Incero. Juue. Benua incerare deorū.

Ceratura e. ipsa ceratio. Col. Cetera nō credidera pro pter olei succum ceraturā pati.

Cereus a um. quod ex cera est: vt imago cerea. Sumit quandoq; pro molli ac facili. Horatius. Cereus in vitium flecti monitorib⁹ asper. Quādoq; pro pingui Actius. Pingue turturē cereamq; ficedulam a cere videlicet colore. Quādoq; pro vncto. Mar. Cerea si pendet iubis ⁊ trita lacerna.

Ceratum videtur esse sicut vulgo appellatur qđ vulneribus superponi solet. Hiero. ad Ctsiphontē. Deniq; vt omnē stultitiā meā diligētius recognoscas: etiā stomachū meū post illud susceptum ceratum tuum te absente curaui. Constat ex rebus siccioribus ⁊ igni appositum molescit: sed appositus corpori durescit et pertinacius heret. Dictum a cerea: quę fere omnibus ceratis adhiberi solet. Quidam nō ceratū sed cerotum appellant a greco κηρωτον.

Cerefolium genus herbę. Palladius. Cerefolium locis frigidis seratur.

Cereus cerei: funale. Mar. Hic tibi nocturnos prestabit cereus ignes. Huius diminutiuū est Cereolus. Hiero. Magnū honorē prębent huiusmodi homines beatissimis martyrib⁹ quos putant de vilissimis cereolis illustrandos.

Cerulus a um: penul. cor. Catul. Cerula vertentes ab igneis equora palmis.

Ceruleus a um: idem qđ cere⁹. Proper. Ceruleus cucumis tumidoq; cucurbita ventre.

Cerinus a um: pe. pro. eiusdem est significatię.

Cerosus a um: quod habet admixtā ceram. Unde mel cerosum dicitur nondum depuratū. Plinius. Liquore veluti mellis cerosi.

Cerium vel ceris: genus qđ faui similitudinē habeat. Pli. Ramorum fici teneri cauliculi cum melle vlceribus: quę ceria vocantur: illiniuntur.

Ceroma atis: ⁊ ceromatū a cera fit. Significatq; oleū cenumq; quibus permixtis vngebantur athletę cum essent certaturi. Inde Juuenalis. Ceromatico collo dixit. Dictum non q̄ ceroto simile sit: sed grecum est κηρωμαλσσ. Significatq; apud grecos tabulam ceratā: in qua scribi esset solitū. Hec insperso baphe dicebatur. Mar. Et flauescit baphe. Nam ea insperſione perfusa obluctantiū corpora quodāmodo flauescebant lepras patientibus similia. Fiebat ex oleo terraq;: nec ex omni terra: sed ex quibusdam eius generibus: quibus robustiora fieri corpora: ⁊ ad tolerādos estus: atq; algores firmiora arbitrabant: vt erat albida quędam terra pertenuis ex albano agro: ⁊ rubrica: ⁊ baianus puluis. Adhibebatur quippe oleuz tū ad agilitatē prestandā: vt corpora lubrica fierent: tum q̄ natura olei est tepefacere membra: ⁊ cōtra algores munire. Terra vero ad indurandos magnos artus: ⁊ aduersus estum firmādos adiungebat: Stra. de Palestritis. Postq̄ oleo gausa cutis petit equoz vteraq; Procursu medium atq; hasta vestitur arena. Tum madidos artus alterno puluere siccant. Collaq; demersere humeris ⁊ brachia late: Vasta tenēt Ponitur et pro loco in quo palestrite vngebantur. Plinius. Idem. Palestras athletaz imaginib⁹ ⁊ ceromata sua exornāt. Sunt ⁊ qui dicāt etiā ceroma significare tabellam ceratam: in qua olim scribere consueuerunt.

Cerete generis neutri, ciuitas Tuscię: quę Strabone teste Agylla dicebatur. Declinatur et Ceres ceretis penulti. correpta. Virg. Est ingens gelidū lucus prope ceritis amnez. Festus. Cere neutro genere declinat: sic inquiens: Cerimoniarū causam alij ab oppido cere dictam existimant. Nomen ab hoc patrium

est hic ⁊ hec ceres ceretis penultima producta. Virg. lib. 5. Qui cerete domo qui sunt minionis in aruis. Potest etiã declinari ꝑm Prisc. hic ⁊ hec ceritis pe. cor. vel hic ⁊ hec ceretis penul. producta.

Cerimonię penultima correpta vel ab oppido cerete vel a carendo dictę sunt. Nã vbe a Gallis capta cũ vestales virgines simulachra deoꝝ ex hostibus erepta traducerẽt in oppidũ cerete potissimũ cõuenere vbi benigne fuerũt hospitio susceptę donec a gallis ciuitas ꝑ Camillũ liberata fuit. In cuius beneficij memoriã Romani prestiterunt: vt omnis diuinus cultꝰ cerimonię a Cerete diceret. Liuius libro quinto scribit. L. Albinium de plebe vnum virgines: sacerdotes: sacraq; plaustro Cere uexisse. Inde Cerimonijs sit enatum nomen.

Cęsim aduerbium significat per incisionẽ gladij siue in cidendo.

Cęsar cognomen Iuliorum est. Ille enim qui primus Cęsaris nomen adeptus est: ab eo dictus fertur ꝙ cęso matris utero sit natus. Vel ab elephanto in pugna occiso: qui lingua maurorũ Cęsar appellatur. Vel ꝙ oculis cęsijs: hoc est glaucis fuerit. Vel a Cęsarie: cum qua natus proditur. Plinius libro. vij. scribit Scipionem Aphricanum primum fuisse dictuꝫ Cęsarem: a cęso matris utero. Qua de causa ⁊ Cęsones appellati. Julius autem Cęsar a quo familia Cęsarũ postea prorogata est: non est natus cęso utero materno: qui matrem Aureliam habuit: quam amisit cum in gallia belluꝫ gereret. Cuius etiam pater Cęsar est nuncupatus: qui prętura functus Pisis obijt. Rarũ facinus scribit de Cęsare Dion. Historicus grecus: cuius verba greca subieci. Ιου δε λακτυλιον του πομπηι ου εσηκ ρωμην ὰ φελομενοσ ἐπεμφειρατισευσειαν αυ του ἡν αναιρεσιν αὐτοσ δε ερεχρονισεη αἴγυπτω δια τουσ κλεοπατρασ ερωτασ ην γαρ καισ ὰρ ερωτικωτατοσ και πλεισταισ και ἀλλαισ οσαῖσ πουπριτυχοι συνεγιγετο κλεοπατρα δε και περι καλεσταται γυναικων εγενετο και τεφθεγμα αστειοταται ειχε.

Cęsarea vbs palestinę in littore maris magni: quę turris stratonis vocabatur: sed postea ab Herode in honore Cęsaris nobilius ędificata Cęsarea est appellata in qua idem Herodes in honore Cęsaris magnificam domum albo marmore cõstruxit: vbi nepos eiꝰ Herodes ab angelo percussus: eo ꝙ non dedisset honorem deo consumptus a vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio a Petro baptizatus est. Altera philippi a philippo Herodis filio in honorem Cęsaris ad radices montis libani ędificata: vbi duo fontes Jor. ſ. ⁊ Dan oriuntur. Tertia cappadocię. Josep. Noga primum dicebatur: quę postea cappadocia: nunc autem cęsarea a Cęsare. Quarta mauritanię.

Cęsaraugustana vbs hispanię taraconensis: de qua habetur in gestis diui Vincentij.

Cęsareus cęsarea cęsareum ⁊ cęsarianus a um: vt milites cęsariani.

Cęsaries coma acrebra cęsione. Jdeoq; proprie virorum est. Unde cesariati comati dicuntur. Plaut. in mili. Cęsariatus miles.

Cęsenna vbs flaminię prouincię a cedendo: ꝙ exiguo amne cęsa id est diuisa sit. Vel ꝙ ager eius duobus fluminibus Sapi. ⁊ Rubicone sit diuisus. Hinc cęsennates dicti sunt cesennam habitantes: ⁊ cesennatia vina quę inter generosa numerabant.

Cęsa gallicum telum. Varro. Qui gladijs cincti sine scutis cum binis cesis essent. Hec ⁊ gesa dicitur gallica lingua. Unde ⁊ viros fortes galli gesos vocant Virg. lib. viij. Alpina chorus cant gesa manu Et cesa particulę orationis quę greci comata vocant: differuntq; a membris quę greci dicunt Cola. Membrũ enim est pars orationis ex pluribus verbis absolute aliquid significans. Hoc modo. Et si vereor iudices ne turpe sit pro fortissimo viro dicere incipientem timere. Cęsum autem pars orationis est / nondum ex duobus aut ex pluribus verbis quicq; absolute significans. Hoc modo. Et si vereor iudices ne turpe sit. Aliquando tamen cesa oratio dicitur cum non efficiuntur membra ex connexione verborum sed singula verba aliquid significantia proferuntur hoc modo. Quis est iste Gellius? armiger Catiline stipator tui corporis: concitator tabernariorum: latrator fori. Sadẽ incisa dicuntur: de hoc etiam in cõma.

Cęsura proprie incisura. Plinius libro decimoseptimo. Ante Kalendas Martias crescit ad bruman vsq; desinitq; cum durescere incipit. Hoc signum ꝙ tempestiuam habet cesuram. Et cesura a cadenda voce: quę diffinitur ꝙ sit decora terminatio vocum in medio versuum notata. Hec quadrifariam diuiditur. Alia pentimemeris dicitur: siue semiquinaria. Alia heptimemeris siue semiseptenaria. Tertia trochaica. Quarta bucolica. Pentimemeris est quum post duos primos pedes superans syllaba inuenitur quę dictionem terminet: vt Arma virumq; cano. et Italiam fato. Habet enim ex quinq; dimidium. Heptimemeris est cum post tres pedes similiter syllaba inuenitur: vt Arma virumq; cano troie. Continet enim septenarij medietatem. Trochaica est cum post duos pedes trocheus partem orationis perficit: vt Mihil nostri miserere. Buccolica Cum post quattuor pedes syllaba superat in parte orationis desinens: vt inuertitur: trocheus partem orationis terminans: vt Omnia vincit amor: et nos cedamus amori.

Cęstrum instrumentum quo cauatur ebur. Alij putãt esse genus teli persico bello inuenti. Jul. Pol. pro stimulo siue stilo accipit cestrum. Preterea Sphyrenam piscem attici cestram vocant latine. Sudin appellatam: quia rostratus sit et similis belone. Habetur et herba cestron pro betonica: ceu a varietate remediorum et efficacia nomine imposito. Sed et mugil piscis ideo cestreus videtur a grecis appellatus quia teli modo publica Athenensium pœna interet adulteros. Utcunq; hoc genus missilis quod greci cestron vocant nostri Uiriculum. Nam ⁊ terebram vulgo ita dicimus. Sed hoc nomen sine diphtongo scribitur.

Cęsuratim significat succincte breuiter ꝙ cęsure comata. Sido. Claudiano. Tota illo dicto sic cesuratim succincta ꝙ profluens.

Cęsuratum vas appellatur cęsim orificatum.

Cęstrum lintheolus erat purus et candidus: dictus ꝙ cedendo ad candorem perueniret vel ꝙ oras circũcisas haberet.

Cęsius color qui speciem cęli habet. Unde oculus Cesius dictus: quasi Celius: hoc est cianei coloris grece glaucopys ab oculis noctuarum. γλαυξ enim noctua dicitur ὀψις visus. Unde a nostris glaucus vocatur. Hinc glauci equi: qui felineis oculis sunt: vulgo glaucioli dicuntur. Alij cęsium intelligunt lentiginosum. Alij ceruleum. Terentius in Eunuch. Ruffam ne illam virginem Cęsiam? Et in Hecy. Magnus rubicundus Crispus Crassus Cesius. Ubi Dona. Cesius glaucis oculis quasi felis oculos habens.

Cęsones qui cęso matris utero nati sunt.

Cęspes generis mas. a cedo fit ⁊ significat terrã cũ herba auulsaꝫ seu in modũ lateris cęsam: vel dicit frutex recisus ac truncatus ꝙ pedẽ cedat. Ex cespite agger

castrensia fit. Luc. Steriit ager fulti cespitis intrepidus: circūcidit aūt ferramentis: cōtineturq herbarū radicibus terrarū: docet Vege. lib. iij. qua altitudine ac latitudine cespes circūcidi habeat. Vnde cespititius a.um. qđ fit ex cespitib⁹. Aū tribunal cespititiū vocat suggestū ex cespitib⁹ factū: Flauius vopiscus. Deinde ꝓcursus ad cespiticium tribunal.

Cespito as. pe. co. pede aliquid ꝓcutio quo q̄si ruere cogar: vt sit cespitare: quasi cespitem offendere vl in cespitē ferri. Aū cespitatores equi qui sepe in cespitē vel lapidē aut aliquid huiusmodi inpingūt.

Cestus us. genus clauę pilas plumbeas lorīs bubulis appēsas habēs quo Darethem et Entellū pugnasse legimus Virg. lib. v. Sin crudo fidit pugnā cōmittere cestu. Et a cedendo fit Cest⁹ vero cesti sine diph. sumit⁹ ꝓ cingulo quo vxor a marito cingebatur in fide maritali: et est feminini generis Huius et masculi. reperiatur a varijs punctis sic dictus. κεντειν enim pungere est et picturare. Vnde cingulū illud veneris quo ipsa martē et Juno Jouem conciliabant a poetis cestus dicit. Mar. Vt martis revocetur amor: sūmiq; tonantis Et te iuno peta Cestos et ipa Ven⁹. sed et lorum: aut opus interpunctū acu ve pictum: et Veneris item ornamētum et in cōmune fẽminarum cestos greci vocant. Proinde. Celsus Aphricanus contra quē scripsit Origenes. xxiij. libros edidit: q̄s a rerum varietate Cestos appellauit. Vnde incestus et cestillus diminutiuū Homerus multa in libro. 5. Iliados et Eustachius: sed aristophanis interpres in vespis comedia σκεσπρεύσ του κεσπρεοσ ειδοσ ιχθυοσ το κεφαλοσ και μεγαλην λητιδα εχον. pagina. xix.

Ceter aliū signifi. a quo fit ceterū ꝓiunctio: siue aduerbiū ꝓ sed siue id qđ dicere solemus: quod reliquū ē. Cętera etiā q̄nq; aduerbialiter capitur ꝓ deinceps: vt Cętera parce puer bello.

L Ante A

Caicus nomē est fluuij in phrygia: et labit⁹ p mysiam et pergamū: p campū qui caicus appellat. Arianus autem lib. v. de gestis et vita Alexandri magni και κου αλλο εν μυσια και μαιανδρου των καικων και ταλοιπα.

Caius cognomē a parentū gaudio sumptū. Et ē dictio trisyllaba. Mar. Nō maius q̄ ter Caius esse tuus.

Cala fustis siue claua lignea. Lucili. Scinde calam vt cateas. i. scinde lignū: et focū accēde vt te calefacias. Cale calarum ciuitas in India: et grecum est το καλον του καλου.

Calabra pe. co. dicebat curia: vbi tantū ratio sacrorū gerebatur. Macro. Et ipsi curię ad quā vocabātur: calabre nomen datū est.

Calabria pe. co. insula ē: quā veteres Hesapiā prisci peusepiā dixere. Estq; ora Italię ꝓrima sicilię a qua pharo breui maris tractu disiungit. Inde fit calabri. bra. brum. Ouid. lib. iij de arte. Ennius emeruit calabris in montib⁹ horros. Similiter declinat hic calaber hęc calabris et hoc calabre: ex noie ei⁹ declarāt bona ciuitat. καλοσθ ορ bonus a.um. βριθω de grano more arborū degrauatarū pendere fructuum qñ sit regio onerata et plena oñi genere bonorū.

Caladrius et caladrion auis est albi coloris.

Calagurium ciuitas hispanię i vascombus collocata. Hinc calaguritani qui in ea habitant.

Calamis calamidis nomē statuarij q̄ equos absolutos et perfectos effinxit.

Calamintha seu calamenthus herba nota quā Aristo. scribit in mentam cōmeare. Hāc latine neptam quidam dici putant.

Calamus pe. ꝓ. vnus fuit pbus ex gymnosophistis Indis: qui tēpore Alexandri magni semetipsū viuū vltroneus cremauit. De cuius morte hęc ꝓduntur Securus Alexā. magnū extra Indię fines ꝓter commune aliorum pborum consuetudinem: qui regi assistunt: cū apud pasagardas egrotare cepisset seipsum exussit anno ętatis sue. lxxiij. Facta esti pyra: et aurea lectica superimposita: in ea cubans cōbustus est stramentis opertus. Sunt qui dicant eum in lignea domo frondibus plenam et pyra super tecto constructa inclusum se: vt trabem in ignem iniecisse: et cū domo deflagrasse. Fertur cum Alexander magnus rogaret eū si quid vellet dixisse: ꝓpediē te videbo. Quod ita contingit: nam in Babylone paucis post diebus alexander mortuus est. Arianus autē greęus historicus de greęis Alexādri ita scribit greęce ω βασιλευ αλεξανδρε ανθρωποσ μεν εκασποσ τοσουτοσ δε τησγησ κατεχει εσον περι τουτο εστιν δε καθ ημερ ημοι εφοτωσυ δεανθρωποσων παραπλησιοσ τοισ αλλοισ. Et multa alia de collocutiōe et morte ipsius. Calanus autem non ē nomen illi⁹: Sed cur ita fuerit cognominat⁹ scribit Suidas noster. οτω δεπαρτα σοφον οι ινδοιπροσ αγορευουσιν.

Calamus penul. co. grecū est ο καλαμοσ του καλαμου harundo magis: minuta habēs internodia longa et recta: ex qua sagittę apud diuersas gētes fiebant. Vir. Cū diaphanidis arcum fregisti et calamos. Ply. lib. xvj. Calamis populi orientis bella ꝓficiūt. Est et calamus quo scribi solet. Mar. Dat chartis calamos habiles mēphitica tellus Teranť reliqua tecta palude tibi. Jtez calamus ꝺ: concauus fistulis accōmodatus quē Syringa vocant. Est et calamus auleticus qui tibijs vtilis est. Virg. Nec calamis solum equiparas sed voce magistrū. Et calamus virga cui hamus filo longo ligat ad capiendos pisces. Similiter virga ad capiēdas aues visco illinita calam⁹ dicit. Mar. Balbana decipit calamis et retib⁹ ales. Aliquādo calam⁹ accipit ꝓ stipula: et ꝓ quacunq; re tereti ac fistulosa ad similitudinē harundinis. Aū arborū quoq; ac vitium calamos dicimus. i. teretes perticulas et virgas ad serendū in terra aptas. Ply. Qui si lōgius afferanť pomoꝝ calami: rapis infiros optime custodire succū arbitrāt. Jtē accipit ꝓ arbore aromatica a similitudine calami vsualis simulās gustu casiā. Hier. in ezo. Sume tibi aromata calami ducentos quinquaginta: siclos casię quingentos siclos pōdere sanctuarij: gignit in India mitis nodis geniculat⁹: fuluus flagrans spiritus suauitatē: qui cū frangit in multas sit partes scissibiles. Et calamus mensura est ser cubitorū et palmi.

Calama me. ge. fe. est hasta ipsius frumenti. Suidas καλαμινο σταχυσ του σπου απο καλουτου ξυλου αυτο δε απο τησ καυσεωσ.

Calamarij theca. i. repositorij calamorum.

Calamitas: ꝓprie rustici grandinē dicūt calamitatem q̄ cōminuat calamos: hoc ē culmos et segetes. Ter. in Enu. Ipsa egredit nostri fundi calamitas. Accipitur ꝓ miseria et erumna. Vnde calamitosum dicim⁹ malis ac calamitatibus ꝑgrauatū. Cice. Et honoris amplissimi puto esse et accusare improbos et miseros calamitosos q̄ defendere.

Calamistrū acus maior q̄ calefacta et adhibita crispāt capilli. Aū Cice. Calamistratā comā vocat. Hiero. Procurator calamistratus. Qui aūt eā administrat a cinere Cinerarius et cinisso vocatur.

Calantica tegmen muliebre qđ capiti innectit. Cice. in Clod. Tū mecū vincirent pedes fuscus cū calantica capiti accōmodares.

Calatores dicebanť serui: a καλκειν: quod ē vocare: qui semꝑ vocabanť ob necessitatē seruitutis.

Calones ministri militū hoies liberi a calādo. i. vocā/
do quia vocanē ad ministeriū p̄m Acronē vel a calen
dis: q2 eo die cibaria accipiunt: vt inquit Porphirio
immo απο τωυ καλωρ.

Calathus penul. co2. et aspirata: grecū est καλαθοσ
et ab aliquibus Qualus et quasillus: Ab aliquibus
Fiscella vas vimineū p̄m Porphirionē: in quo muli
eres pensa vl ramā reuoluūt. Iuxta quas significa/
tiões ait Virg. in Alexi. Tibi lilia plenis Ecce ferūt
nymphe calathis. Hieroni. in Hieremiā Calathus
vnus ficus bonas habebat: nimis vt solent ficus esse
primi tēporis. Sz quid opus tot? Hagis calathus
dicit cistella. Qui. lib. iiij. fast. Hec implet calathos
lento de vimine nexos. Hec gremiū laxos degrauat
illa sinus. Accipitur interdū p calice ad sacrificium
apto. Virg. Vina nouum fundam calathis arusia
nectar. Ser. ait esse vas eneum in quo lac vel recens
caseus distrahitur.

Calara comitia: quere in dictione comitium.

Calathis is. penul. co2. nomē ciuitatis sicuti. Ptol. et
Stra. scribūt a calatho ibi inuēto. Inde fuit Hister
poeta qui de tragedia insignē libzū condidit.

Calathe quam alij calathusas vocant: nomē vbis ad
herculis columnas sitę.

Calx calcis. tam mas. q̄ semi. generis: a calcando id est
nitendo: non a calcitrando. Virg. Cornipedēq̄ citū
ferrata calce fatigat. Idē. Quadrupedēq̄ citum fer
rato calce fatigat. Dicit et calcaneus: et calcaneū: et
talus. Et de hominib⁹ z ceteris animalib⁹ dici potest.
Capiturq̄ interdū p extrema parte pedis qui z pes
imus appellat. Vir. Calcēq̄ terit iam calce diozes.
Unde etiā sepenūero p2o fine vsurpat. vt A vertice
ad calcem. i. a principio ad finē: quod perinde est: ac si
diceretur a capite ad pedes. Aliquando sumitur p2o
pedum percussionib⁹ plagisq̄. Ter. in phor. Nam/
q̄ inscitia est aduersum stimulos calces. Iuue. Aut
dic: aut accipe calcem.

Calx semi gene. seu calcis: lapis coctus sic dictus q̄ in
edificijs calceat. Nam ita lapides simul astringit vt
calcari videat. Palla. Calx quę erit ex spisso et duro
saxo structuris cōuenit: ex fistuloso vero aut molliozi
lapide tectozijs adhibeē vtilius. Fit autem de albo:
spisso z durioze saxo. Coquit fornace calcaria.

Calcata edificia dicunt calce p2ecta: q̄ z lozicationem
et tectozij appellāt z h̄cipue si leue politū ve fuerit:
vt supinduci possit peniculis vel albarij vel pictura
ad venustandā structurā.

Calcaria fornax in qua calx coquit: sicut sulphuraria i
qua sulphur. Ply. Super repertum oleas gaudere
maxime cinere e calcarijs fornacibus. Est autē adie/
ctiuum calcarius ria. rium. Calcarius vero qui p̄est
fornaci calcarię. Cato de re rusti. Calcari⁹ ligna con
ficit ad fornacem.

Calcaneus z calcaneum vtroq̄ modo dicitur p parte
posterioze pedis imi. Virg. Continuis rimis calca
nea scissa rigebant.

Calceus pedis indumentū: qđ fit ex pellib⁹ animaliū a
calce sit. Lice. lib. j. ar. veteris. Si multus erit in cal
ceis puluis ex itinere p̄uenire opozebat.

Calcearij idē qđ calceus. Ulp. titu. de alimēt? legat?.
Diarijs vel cibarijs relictis neq̄ habitationem: neq̄
vestiarij: neq̄ calcearij deberi palā est.

Calceolarius qui calceos p̄ficit. Plaut. in aul.

Calcio et calceo as. raro vsos auctozes inueni: semel
cū actō eius rei qua q̄s calciat apud Ply. lib. xxxvj.
reperi: sed p impono dictū ē. Arcesilaū q̄q̄ magnifi
cat Var. cuius se marmoreaz habuisse leenā tradit:
aligeroscz ludētes: cū ea cupidines quoz alij religa/
tā tenerent: alij e cozno cogerent bibere: alij calciarēt
soccos oīes ex vno lapide. Ablt̄o aūt lib. vij. Mos
quoq̄ vidim⁹ athanatū nole p̄digiose ostentatiōis
quinquagenario thozace plūbeo indutū corhurnisq̄
pondo calciatū p scenā ingredi. Gel. Die feriato tu/
nicis z lacernis indutos z gallicis calciatos: huius
cōpositū est excalceo. Suet. in Vitel. p maximo mu/
nere a Messallina petijt vt pedes h̄eret sibi excal/

Calceamen z calceamentū p ipso calceo. (ciandos.
Ply. lib. xix. Hinc calceamina z pastoz vestis.

Calceatus us. idē quod calceamē. Plyn. Itaq̄ longo
itinere sine calceatu atterunt pedes.

Calcar ferreus stimulus ad vrgendos equos sic dictū
q̄ ad calcem alligetur.

Calcitro as. penul. co2. pede pcutio. Hinc calcitrones
dicti sunt equi qui calcib⁹ infestāt. Hel. Equus moz/
dax z calcitro. Qui⁹ cōpositū est recalcitro.

Calcitrosus qui sepe calcib⁹ ferit. Col. lib. vj. Iuuencū/
q̄ recte tractū calcitrosumq̄ eū redibit.

Calculus a calcādo genus lapidis durissimi z rotundi
sicut ait Hiero. ad Dama. qui calce p2essus offēdit.
Qui. Per quas nūerabilis alte calculus omis erat.
Et calculus lapillus in cozpoze ex quo asperrim⁹ cru
ciatus gignit: qui aūt eo morbo laborāt calculosi di/
cunt a grecis lithanici. Ply. lib. xxj. Utunt alopeti/
as ad lithanicos opisthoronicos. Itē calculus dicit
quē latronē: seu latrunculū antiqui appellarūt: simio
res scacū vocant. Mar. Hic mihi disseno numerat
tessera puncto. Calculus hic gemino discolor hoste
perit. Quoniā aūt calculis facere rōnē solem⁹ Cal/
culus q̄nq̄ p rōne ponit. Cic. Itaq̄ tibi concedo vt
si te alicui⁹ dari penitet ad calculū reducas. Rursus
calculus minima pars ponder? ōr. Et culter lapide⁹
quo Esaię ppheteę labia mūdata fuere.

Calculosus qui calculis. i. lapillis in cozpoze abūdat.
Quo noie vsus est Ply. Et calculosus locus qui cal
culis abundat. Col. lib. vij. Loca aprica calculosa gla
reosa interdū z saxosa amat ficus.

Calculo as. rationē facio. Unde calculato2: a calculis:
id est lapidib⁹ minutis quos antiqui in manu ten en/
tes numeros componebant.

Calco as. compzimo: qđ z ad aīm trāsferē: vt calcauit
passiões: cui⁹ cōposita sūt p calco/inculco/et. p calco.

Caliga e. penulti. co2repta tegumentū tibiarū. Cuius
diminu. est caligula. Am. Colobio z pallio indutos
caligulis calciatos. Q quo militari calciamento ger
manici filius Caius Ro. Imperato2 cognomen sor/
titus est: quoniam in exercitu natus sit. Suso. Caius
cognomē calige cui castra dederūt. Q caliga fit cali/
gatus: vt miles caligatus. Iuue. Uemā caligatus in
agros. Dicitur z caligaris.

Caligula dict⁹ fuit Caius Imperato2: a caligis quas
margaritis refertas p̄mus portauit. Hic edificauit
ciuitatē quā calipolim nominauit.

Caligo pe. p2o. umbra est de spissitudine aeris effecta
qm̄ aeris colore gignat. Hinc caliginosus a. um. p2o
obscuro ōr et caliginosus vt apō Hie. Añq̄ offēdat
pedes nr̄i ad mōtes caliginosos. Caligo as. caliginē
induco: obscuro. Hie. in exo. Oculi ei⁹ caligauerāt.

Calaris ciuitas in sardinia: vide in dictione Sardinia.

Calchas antis. nomen p̄p̄ium greci auguris.

Calor z caliditas idē significant. Dicit z caldor. Var.
Olea lecta si nimiū diu fuerit in aceruis caldore fra/
cescit: et oleum fetidum fit.

Caleo es. calui: per simplex l. feruco/calidus sum. La.
lib. de opi. Qui aūt igne putauerūt: hoc vsi sūt argu
mento: q̄ p̄sente aia cozpus caleat: recedēte frigescat
In quo ostendit primitiui z deriuatiui diuersa signi
ficatio: vt caleat intelligat: calidū sit: irigescat frigi/
dū fiat: cōposita sunt concaleo z incaleo.

Calesco calidus fio: a quo cōcalesco z incalesco.

Calefacio z calfacio calidum reddo. Plyni. libro. xxj.

Chrysocomę radiꝭ calefacit et stringit. Hinc excalfacio a quo excalfactor⁹a.um. Idez. Excalfactorias habet vires. Cōcalfacio:incendo. Cice. Et ait idē cū brachiū ꝓcalfecerit tā solere pugnare.

Caleſio habet significationē passiuā illatā: vt hic calesit igni. A quo concalfio:et excalfio.

Calidus a.um.a calore sit: et modo feruentem signifi. Uir. Voluit ille vomens calidū de pectore flumen. Modo ferocē incōsultū. Pacu. Caue sis nimis calide loquaris ⁊ turbā cōcites. Modo velocem. Var. Cū hęc dixisset ecce calidis pedib⁹ quidā nauicular⁹ irrupit in curiā. Dicit et cald⁹ p syncopā. Var. Frigida nō deerit:nō deerit calda petēti. Sūt tn q̄ differentiā faciant inter calidū et caldū: vt sit calidū sponte nullo extrinsec⁹ calorē suggerente: vt ignis ⁊ spūs noster qui corpus animat. Caldū vero aliūde. Quo modo locutus est Pedianus. Corpus nudū caldarū sicut in lecto erat positū: vt vulnera videri possent in forū detulit. Sed ꝓfundit apud auctores.

Caloꝛificus a.um.quod calorem facit: sicut a frigore: frigoꝛificus.

Callus et callum vtroꝫ modo dicitur ꝓ duricie illa quę in manibus vel pedibus ex labore nascit. Plau. in Persa. Plus calleo ꝫ aprugnū callum callet. Est aūt callum aprugnū caro apri callosioꝛ: ob id saporꝭ iucūdioris. Et in Cap. Quanta sumini absumendo: quanta callo callamitas.

Callidus per duplex ll. astutus. Differtꝫ a versuto q̄ callidus sit ille(vt scribit Cice.)cuius animus vsu vt manus opera cōcalluit. Versutus cui⁹ mens celeriter versetur. Hinc calliditas quę ꝑm Aristo. est quedam ꝓudentię pars:quę ita versat in paruis vt ꝓudentia in magnis.

Calleo es. callui: ꝓpriē callosus sum: siue callū facio. Plaut. in pseu. Meꝫ ego boies magis asinos vnꝫ vidi ita plagis costę callēr:quos dum ferias: tibi pl⁹ nocebas. Transfert et ad animum. Idem. Occalluit animus. Cicero Sulpi. At qui non in illis rebus exercitatus animus callere iam debet. Interdum callere est perfecte scire: q̄ sicut pes vel manus ex longo labore callum facit: ita mens longa experientia facit habitum quendam rerum: in quibus versatur. Et sic neutrum transitiuum est: vt dicenda silendaqꝫ calles. Et illud. Legitimumqꝫ sonum digitis callemus et aure. Huius verbi compositū est. Occalleo a quo occallesco. Plau. in asi. Qui latera conteram ma quę occalluere plagis.

Callisceꝛe est callū fieri. Cato. Aures nobis callisc̄unt ad iniurias.

Cales oppidū in Gallia:aliud in cāpania: a quo cales populi iurta falernos et massicos: de quib⁹ Virgl. Aequoꝛa quicq̄ cales linquūt. Hinc calenū vinū.

Calendę primus dies mensis: ⍺καλέω καλω voco quia solebat Romę minoꝛ pontifex noua luna ꝓspecta plebē vocare in capitoliū: vt audiret quot dies a calendis ad nonas superessent.

Calendaris et hoc calendare: qō ad calēdas pertinet: vt Iuno calendaris.

Calendarius a.um.idem est vt calendarius liber. Vide in ephemeris.

Callis via callo perdurata. Virgl. liō. viiō. Rara per occultos ducebat semita calles.

Callimachus penul. cor. nomen poetę cyrenensis qui ꝓnceps inter Elegiacos habet. Fuit ⁊ alius historicus egypt⁹: de quo Suidas noster υιὸσ βαττου καὶ μεσαλλαν μαθητὴσ ερμοκρατουσ et multa:et quot fuerint longe ꝓsequitur.

Callisthenes penulti. coꝛ. nomen philosophi:et apud nos pulchritudinis potentia dicit. Hic fuit olinthi⁹ Alexandro magno familiaꝛ ex cōdiscipulatu apud Aristoti.accitusqꝫ ab ipso rege ad ꝓdenda memorię gesta eius asiatica. Huic nocuit immodica libertas grauitasqꝫ inuisa regi cū haud quaq̄ male assentātū accōmodatus ingenio esset. Nam cū Alexan. magnus ex persico supbię regię moze adozari vellet acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit palam dicitās Alexandrū non adozandū esse: q̄ res ⁊ illi et multis ꝓncipib⁹ macedonū exitiū fuit. Siqdē Alexander Callisthenē ꝓpter adozatiōis pertinaciā interpellatū moze: ꝓiurationis conscīū fuisse criminatus est: eūqꝫ truncatis mēbris abscisisqꝫ auricib⁹:ac naso:labiisqꝫ deformatū:cū cane in canam clau sum circūferri iussit:diuqꝫ toꝛtum tandē necauit. De hoc Sene. liō. vj. questionū naturaliū. Fuit Callisthenī nobile ingenii et furibundi regis impatiens: hoc est Alexandri crimen eternū:q̄ nulla virtus:nulla bellorum felicitas redimet. Nam quotiēs dicetur: Occidit persarum multa millia:opponet: et Callisthenē. Quotiens dictum fuerit. Occidit darium:dicetur Sed et callisthenem occidit.

Calisto vna ex nymphis:et pulcherrima dicit. Fuit et Lycaonis arcadię regis filia: ex qua oꝛtus est arcas a quo arcadia. Quę postea versa est in vrsam q̄ dicit Arctos ⁊ iurta boꝛealem polū sita.

Calypso insula ꝓtra Trogloditas sita. Est ⁊ nympha oceani et Tethyos filia. Regnauit in ogygia insula ⁊ Ulissem naufragū hospitaliter suscepit. Qui. Ab quotiēs illū doluit ꝓperare calypso:de qua Homerus in odyssea: per y scribitur.

Calyptra e.genus vestimenti quo mulieres capita tegebant: a καλπτω tego.

Calliope penul.coꝛ. vna musarū ⁊ prestantissima quę etiā calliopea dꝛ: sicut ⁊ penelopę penelopea a pulchꝛo oze dicta ωψοπος vult⁹ et facies dicit καλλοσ pulchritudo. Preest heroicis versibus.

Calix genus poculi quo bibim⁹: q̄ eo calidā bibebāt: vt inquit Var. Nam ⁊ calidam ⁊ frigidam cōiuiꝰ veteres adhibebāt. Iuue. Calidę gelidęqꝫ minister. Q̄ꝫ ponit ꝓ maioꝛi vase. Cice. liō. iiō. Tus. Quid hic calix mulsi impingendus ē: vt plozare se desinat. Quādoqꝫ ꝓ vase in quo legumina ⁊ holera coquuntur. Ouid. liō. v. fast. Stant calices: minoꝛ inde faba bolus alter habebat. Var. calix a caldo q̄ in eo calida puls apponebatur:calices fictiles cululli dicūtur. Et calyx cū y significat foliculū: quo fructus arboꝛū cooperit:a καλυπτω cooperio.

Calliblepharon medicamentū quo fucant ornanturqꝫ palpebrę. Ply. liō. xxviiō. Calliplephari pari modo fuligo in hoc vsu temperatur.

Callirhoe fons apud athenas. Papi. liō. xij. th. Et q̄s callirhoe nouies errantibus vndis implicat. Hic postea a tyrannis reparatus Enneacrenos dictus est.i. salictes nouē. Martian⁹ de hoc fonte. Fontes multi attice inter quos callirhoe ꝺdicatur.

Calydon penultima coꝛrepta seu Calydonia etholoꝝ ciuitas regia Oenei patris Meleagri:et regio vicina:distat a mari septem milliū quingentoꝝ passuum spatio per quod Euenus fluit. Luca. Et melea greon maculatus sanguine nessi: Euenos calydona secat. Hinc calydoni⁹ donia.nium.⁊ Calydonis idis. Ouid. Plangūt se matres calydonides. Itē Clydonia sylua Britannię: vnde seui leones mittebantur: a qua Britanni quandoqꝫ Calydonij vocantur: secūda syllaba longa et tertia breuis. Var. Nuda calydonio sic viscera prebuit vrso. Idē. Quin te calydonios Ouidi visuꝝ Britannos. Cum autem de etolico agro intelligimus secunda breuis tertia longa: vt supra apud Luc. et Ouid. Tradidit aonius pauidā calydonida nesso.

Calydna insula:quā quidam vnam esse cum Calymna

Alīū calydnas duas leron et calymnam: quę sunt circa Rhodum. Strabo. alias ab his calydnas prope Tenedum constituit.

Calipolis vrbs thracię in extremo hellesponti a Caligula ędificata a q̄ nomen sumpsit: h̄ ē caligule polis.

Callipidę pe.cor. populi scythici: hispanū fluuiū incolentes: vt auctor est Herodotus.

Callistratus penul.cor. nomen viri ꝓprium.

Calon latine bonum siue pulchrum siue honestum. Et Calon dicitur lignū. Inde Calones calcei ex ligno. Quo etiā noie serui militū castra sequentes dicūtur qui clauas ligneas vel fustes gerebant: vel qui militibus ligna subministrabant. Hor. Hūc pminxerūt calones atq; caballi. Quidā cū Calones a calando deriuāt q̄ ad ministeriū aduocent. Alīū a calendis: q̄ calendarū die cibaria caperent ꝑ toto mense. Et calon nomen est statuarū.

Calopodiū calciamenti lignei gen°: qđ alio noie dicūt Soccum et p diminutionē socculum.

Calenum cū oę diph. vrbs campanię. xiiii. passuū millibus a capua distās. In cuius agro vinum optimum et dulce nascitur. Stra. Calenum vrbs in campania in primis eximia adiuncta Caselino. Unde Horati. Prelo domitam caleno tu bibes vuam. Quidā etiā calenum vinum accipiūt a calibus oppido cāpanię. Alīū a καλοσ quod est bonū et οἶνοσ vinū. Iuue. Occurrit matrona potens quę molle caleno. Et sic scribi potest cū oę. diphton.

Calpar doliū. Var. li. j. de vi. pa. Quia anteq̄ nomen dolū ꝓlatum esset id genus vasoꝝ calpar diceretur. Festus docet esse genus vasis fictilis: seu vinū nouū: qđ ex dolio demittit sacrificū causa anteq̄ degustet.

Calpe hispanię mons: circuitu nō magnus: altitudine ingens: vna ex columnis herculis: in cuius radicib° vrbs est nomine Calphę: vt inquit Stra. quo etiam nomine dicta ē insula in occasu post Gades angusto discreta freto αλλα καλπισ υλρια εστι.

Calua e. ōr os capitis vbi capilli esse ꝺsueuere. Var. Psilotro: faciemq̄ lauas: et ꝺpace caluam.

Caluus dicitur a cuius capite capilli defluxerunt: siue qui sine capillis nati sunt. Unde Ply. libro. xj. docet esse gentes naturaliter caluas quales Syconū qui capillo carentes gignunt. Hie. in leui. Air de cuius capite capilli fluūt caluus et mundus est. Hinc fiunt composita ꝓcaluus et recaluus: qui et recalualter dicitur de quibus infra.

Caluities et caluitium defluuium capillorum a capite: seu locus in quo capillorum defluuium est. Hieron. Ibidem. Sinautem in caluitio siue in recaluatione albus vl ruffus color fuerit exortus: et hoc sacerdos viderit cōdemnabit eum haud dubię lepre que orta est in caluitio. Sueto. Caluitū vero deformitatē iniquissime ferebat: sepe obtrectatorū iocis obnoxiam expertus: ideo deficientem capillum reuocare a vertice consueuerat.

Caluo as. caluum facio: a quo decaluo et recaluo. Primū significat valde caluo. Secūdū ab anteriore capitis parte caluo. Hier. in Esa. Decaluabit dns verticem filiarum syon: et dns crinem earū nudabit. Idē in leui. Sin aūt in caluitio: siue in recaluatiōe albus vel ruffus color ꝛc.

Calueo es. caluus sum. Plyn. lib. xj. Et quedā animaliū naturaliter caluent: sicut strutio cameli et cozui aquatici. Hinc cōponitur recalueo: quod est rursus in canitiem reuerto.

Caluescere est caluum fieri. Col. lib. vij. Potior tamē est ratio custodiendi ne nascatur: neue in colla caluescant. Ply. lib. xj. ꝓprium his caluescere omnibus annis cū seritur rapa. Dicitur et de agris. Col. lib. v. Propter mures atq; talpas sepe nouella castaneta caluescunt: id est rarescunt.

Caluata vinea apud Catonē et Plynū significatur in qua vites quidem sint: verū pauce: rareq̄: vt in caluitio capilli. Haz et greci loca satis fruticibusq; nuda phalacras: quasi calueta appellant.

Caluaria totum caput et carne nudū: et tam de brutis q̄ de hominib° dicit. Palladius: Eque caluaria sed nō virginis intra ortū ponenda est: vel potius asine. Creduntur enim sua ꝓsentia fecūdare que spectāt. Celsus lib. viij. Ubi capitis ossa et ipsam caluariam describit. Et Caluarie loca sepulture publica quas greci vocant polyandria: seu loca vbi decollabantur homines damnati. Hier. Extra vrbes et fozas portā loca sunt: in quibus truncantur capita damnatorum et caluarię. i. decollatoꝝ sumpsere nomē. Propterea autem ibi crucifixus est dominus: vt vbi prius erat area damnatorum: ibi erigerentur vexilla martyrū. Et quomodo ꝓ nobis maledictum crucis factus est et flagellatus et crucifixus: sic ꝓ omnium salute quasi noxius inter noxios crucifigeretur. Si n autem quispiam contendere voluerit ideo ibi dominū crucifixum vt sanguis ipsius super Adam tumulū distillaret: interrogemus eū quare et alīj latrones in eodē loco crucifixi sunt. Ex quo apparet Caluariā non sepulchrū primi hominis: sed locum significare decolatorum: vt vbi abundauit peccatū: superabūdaret et gratia. Adā vero sepultū iuxta Hebron: et Arbee in Jesu filij naue volumine legimus.

Caluo caluis decipio frustroꝝ: cuius passiuum est caluor. Tractum a caluis militibus: qui omnib° solent esse frustratui. Pacu. Sentio te pater vocis caluī similitudine. Inuenit etiā caluoꝝ deponens. Plau. in Casi. Nam vbi domi sola sum: sozoꝝ manus caluitur: id est decipit.

Calumnia vexatio alicuius in litibus per fraudem et frustrationē. Cice. Existunt sepe iniurię calūnia quadā et nimis callida atq; malitiosa iuris interꝑtatiōe. Et calumnia dicitur cū alicui crimē falso imponitur. Hierony. Calumnia est cū iustis hominibus crimen impietatis obiicitur.

Calumnioſus qui calumniā inferre solet. Aug. Nemo illi calūnioſus tendiculas ꝟbozū requirit.

Calumnioꝝ significat per fraudem et subdolā rationem causa vincendi in litibus mendacijs alios vero: et calūniari est falsa crimina intendere: et modo cū accusatiuo: modo cum datiuo construit. Hier. lib. j. Re. Si quem q̄ calūniatus sum. Aug. lib. j. de ciui. dei. Et christianis tēporibus non calūniat. Hinc Calūniatoꝝ: qui calumniam facit. i. qui falsum crimē obiicit. Unde in lege. xij. tabularum. Calumniatoꝝ idem patiatur: quod reus si conuictus fuerit. Ponit et q̄q; ꝓ fallaci et doloso.

Caluinarius porcus qui cibo permixto ex colluuię hyeme nutritur.

Calastri pueri dicebantur canoꝝ vocem habentes inquit Uitruui° qui a regibus ad hoc munus queri solebant.

Calta herba nascens in segetibus: flore purpureo vel potius viola coloris albi.

Cambio bis. psi. cōmuto. Apud antiquos ꝟo cābire accipitur ꝓ pugnare: iter inchoare: flectere. A quo campso as. quod est iter flecto.

Cambyses penultima ꝓducta: nomen ꝓprium regis perse: cui Astyages filiam dedit in coniugem: ex qua natus est Cyrus: qui postea regnauit. Est etiam hoc nomine fluuius hyrcanię ortum habens in montibus Caucasi.

Camera penul.cor. a nris testudo seu fornix dicitur: et ipsa pars supioꝝ. s. tectū deuexum: et incuruū solariū a forma testudinis: q̄si camure. i. curue vt inqt Ser.

Camyros em̃ latine curuus dr. Papi. in sil. Effulgẽt camerę vario fastigia vitro In species aiosq; nitent. Virgł. lib. iij. Bc. Camuris hirtę sub cornib⁹ aures. Camerę igit̃ recta incuruate formata. Et camuri boues a curuatione. Pli. lib. xix. Velocitas pernix leui vmbra camaras et pergulas operientes.

Camerare cameram facere. i. fornicem ꝛ testudinem a quo cõcamero. Pli. lib. xxiiij. Dinocrates architect⁹ Alexandri Arsinoes tẽplũ cõcamerare inchoauerat vt in eo simulachrũ eius e ferro pẽdere in aere videretur. Inde cõcamerata loca dicim⁹ testudinea hoc est quę fornicibus constant.

Camerinũ penulti. pro. piceni vrbs ꝑclara a curuitate situs ita appellata. Ab ea camertes dicti sunt: quos Liuius scribit. P. Scipioni in armanda classe: qua in aphrica duxit cohortẽ vnã sexcento ꝛ militũ armatorum prebuisse.

Camertes populi picentini a camerino dicti.

Cameria oppidũ: et palus eiusdẽ nois in Sicilia.

Camillus ,prie puer ingenuus qui flamini dialis sacrificia ministrabat. Antiqui em̃ camillos: et camillas vocabãt ministros ꝛ ministras impuberes in sacris. Unde mercurius etrusca lingua Camillus dr: quasi deo ꝛ minister. Fuit ꝛ camillus ,prii nomẽ Romani viri qui Gallos expulit ab vrbe. Itẽ genus quoddã vasis camillũ dicebãt qõ opertũ in nuptijs ferebãt: quod alio noie cumera vocabãt.

Chamemellũ herba ab odore mali dicta quã vulgus camomillã vocat: ab aliquib⁹ melanthion dicit̃.

Camilla nomẽ Volscorum regine: quę Turno contra Eneam auxilio venit.

Caminus latine fornax dicitur. Virgł. libro. iij. Ruptis flammam expirare caminis. Accipitur etiã quãdoq; pro structura quę fumũ excipit. Sue. in Vite. Nec ante in pretoriũ redũt ꝙ flagrante triclinio ex conceptu camini. Cice. ad Atticũ. Luculento camino vtendum censeo.

Caminata loca dicunt̃ testudinata: ꝛ ad fornacis similitudinẽ facta. Pli. li. xvij. Scrobes vbiq; caminata fossura ore cõpressiore sint.

Camene cum ę. dipht. quasi canẽtes amęne. Amęnũ vero ab amando iucũdũ dicimus. Canunt em̃ antiquorum laudes. Var. Camene ab antiquis Carmene vel casmene dicte sunt: nunc abiecta r. vel s. camene vocantur. Alij camenas dicũt ꝙ sint caste mentis presides. Sunt aũt camene idẽ qõ muse. Musa ꝺo significat cantum.

Campana instrumentũ notum ad pulsandum idoneũ. A quo Nie. formauit dimi. cãpanula. Mã ad Eusto. scribit. Quo vsq; campanula in claustro pulsabitur. Aristophanes aũt comicus in ea comedia: quę ειρη ϸη inscribitur. κωλωρα πρὸσ αγορευει και ρο παλον αυτου και παλαι οσαγουειραι ita ꝙ malleus campane dicit̃ ropalũ li. et etiã instrumentum quo pulsatur ostium.

Campania regio Italię sic dicta ꝙ campestrꝭ sit a qua Campani qui in ea habitant. Ea nũc dicit̃ terra laboris fertilissima vbi capua ꝛ Neapolis ꝛ Cume.

Campus est grande atq; amplum spatiũ terrę quę plana sit. Unde spacio se platęq; areęve campi dicuntur. Vier. sup Can. Cãpus planities terrę dicit̃ cui cultura adhibet̃: et excolit̃ ab agricolis. Et campus solet accipi pro qualibet re in qua quis studiũ habeat. Dictus campus a capiẽdo ꝙ animaliũ seu rerũ multitudinẽ facile capiat: seu ꝙ veteres ex agro tantum plano capiebant fructus.

Campestria loca plana a campo deductũ nomẽ: vt in campestribus inquit Vier. Et apud Esaiã. Et erunt cãpestria in caulas gregũ ꝛ vallis achor in cubile armẽtorũ populo meo. Sic cãpestres opere dicebant̃ hi qui in campo martio seruilẽ operã candidato impertiebantur: et cãpestria dicunt̃ genitaliũ succincto ria: eo ꝙ ludentes in cãpis vestibus omnibus exuebantur ꝛ nudi ludebant solis cãpestrib⁹ tecti virilia. Hora. Penula solstitio campestre niualibus auris. Aug. lib. xiiij. de ci. dei. Cãpestria latinũ ꝺbũ est: eo dictum ꝙ iuuenes: qui nudi exercebantur in campo pudẽda operiebãt. Ũ qui ita succincti sunt campestratos vulgus appellat. Hec etiã brachę fẽminalia vel fẽmina: periçomata: succinctoria: subligacula appellantur: et lumbaria.

Camparius custos campoꝝ.

Campsores dicunt̃ vulgo q̃ collibiste ac trapeçite sũt.

Campe vermis genus hortenses herbas et arborum frondes infestans a verbo greco καμπτειν qõ est flectere. Colu. Nec solum teneras audent erodere frondes Implicitus conchę limax hirsutaq; campe. Hinc hippocãpe pisces qui ꝛ equi appellant̃ a flexu caudarũ quę piscose sunt.

Canastreũ promontoriũ est proximũ pallenę.

Canaan nomen filij Cham: a quo cananeus a. um.

Canna harundo: licet minor sit ꝛ maior calamo. Col. libro. v. de arundineto. Ea est autẽ senectus: cum vel exaruit situ ꝛ inertia plurium annorum: vel ita densatum est: vt gracilis ꝛ canne similis arundo ꝓdeat. Idem lib. viij. Degener arũdo quam vulgus cannã vocat. Et canna vas in quo ferebatur oleum. Colu. Urcei quibus oleum progeritur canne tegetes quibus oliua excipitur. Stra. scribit in aphrica ad cubitos quinos longas: crassitudine vero digiti minoris cannas nasci. Quare mirũ nõ videtur si in eis romã comportatũ oleum sit. Pterea canna vicus Gallię est: et vrbs Lycaonię.

Cannetũ: vbi cannarum copia ẽ. Palla. lilieta cãneta ponenda sunt.

Canitium: canna harũdo. Aug. super ꝑs. Mostis quę admodũ sibi faciũt de canitijs sagittas infantes.

Canne cannarũ tm̃ pluraliter. Vicus i apulia. Romanorum clade clarus.

Canalis a canna fit vna littera detracta. Et tã mas. q̃ fẽmi. generꝭ est. Fest. Canales per quos aqua ꝺfluit in vũs lapide stratis. Virgł. Currentẽ ilignis portare canalibus vndam. Est autẽ canalis lignũ ad canne similitudinẽ cauatũ a quo aqua deducit̃. Dicitur et hoc Canale. Sta. lib. i. syl. Flumina demerso trahit intemerata canali.

Canalicula diminutiuum parua canalis. Erasistratus medicus docet duas esse quasi canaliculas vel phystulas quę a faucibus deorsum proficiscuntur: per alteram in stomachum delabuntur omnia esculenta ꝛ poculenta: per alteram spiritus ab ore in pulmonẽ atq; rursum in os ꝛ nares commeat: per ꝙndẽ meatus vocis fit: et grece nominatur τραχεια ἀρτηρία id est aspera arteria. Lactantius hanc arteriã appellat phystulam spiritalem: alio nomine Lurgulio nominatur. Canaliculus diminutiuum a canalis in masculino genere. Victru. libro. vij. Canaliculus eatũ qui strigis appellatur. Col. lib. ix. Largiore cibo celerius pinguescit semper tamen etiã canaliculi milio repleti apponuntur.

Canaliculatus a. um. qõ est in canalis modũ factum. Plini. lib. xix. Quibusdã angusta ꝛ canaliculata: vt cacumina paucis foliacea ꝛ lata vt atriplici.

Canalicole pe. coz. forenses homines pauperes dicti ꝙ circa canales foꝛi consisterent.

Cannabis penul. coꝛ. herba ex qua fiũt chordę. Persi. Tũc mare transilias tibi torta cannabe fulto. Dicit̃ et cannabũ. Palladius. Hoc tẽpore cannabũ seris. Hinc cannabaceus a. um. et cannabinus a. um. qõ est ex cannabe. Col. lib. vij. Cannabinisq; funib⁹ cor-

nua iuuencorum ligata.

Cancellus ligna inter se modicis interuallis in trāsuersum: instar retis inuicem annexa: quibus scene et tribunalia atq; feneſtre muniri solēt: quos preteriri nō licet. Et apud priscos fere semper fuerunt erei: quoꝝ multi extant per basilicas distributi ad lignorū similitudinem fabrefacti: quorum lineole altrinsecus in quincuncem superpositę foramina linquūt: quib⁹ cū aer aspectusq; admittatur: prohibet accessus: seruatq; usus eiusmodi claustra vineis pro valuis foribus/q; apponi. Cice. in Quinti. Ab his cancellis ab⁹ me circunscripsi declinauero. Sunt ꝛ cancelli loca cancellatim: hoc est tessellatim transuersarijs lignis ac/cōmoda sessui. Suid. Cancellis primos imposuisse pedes. In sacris litteris cancelli vocātur specilla foraminib⁹ plena: ꝛ transuersim plagulis feneſtrata: quas vulgus ęlotypias vocitat. Vñ in prouerbio. De feneſtra domus meę per cācellos prosperi iuuenem: et video paruulos. Hos cancellos delitiosos. Licero libro de pfecto genere dicendi appellat transennas ab oculorū videlicet ꝛ foraminum transitu. Dit esm quasi per transennā pretereuntis strictim aspicimus. Et cancellis distincta est cutis elephanto⁹: quasi tessellatim conquadrata ꝛ in modū capsularū facta. Inde cancellata cutis dicta est a Plinio lib. ix. cuius verba hęc sunt: Elephanti cancellata cutis et inuitans id genus animaliū odore. Ergo cū extenta cute recepere examina arctatq; in rugas repente cancellis cōprehēsas enecāt. Preterea cancellus potest esse diminutiuū a Cancer. Cancello as. concido dilanio: dispungo: erado: deleo. Cancellatim aduerbiū: ad similitudinē cancelli.

Cancellarij dicunt scribe. Qua dictione vsus est Flauius Vopiscus scribens: a Carino Imperatore factum esse prefectū vrbis vnū ex cancellarijs suis.

Cancer cancri genus piscis: et signum cęli: qui et Carcinus dicitur. Luc. lib. ix. Par geminis chiron et id quod carcinus ardens. Cancri in syderibus a gentilibus inde dicti sunt: eo q̄ ad illud signū mense Junio sol dum venerit retrogradatur in modū cancri: longioresq; dies faciat. Et in vtroq; significato ē generis masculini. Ferūt hunc cancrum a Junone missum fuisse terreum: qui ex lerna palude erūt: et dum herculis pedem momordit pugnantis contra hydrā in sydus translatum.

Cancer canceris: neutri generis morbus est. Ouidi. Vtq; malum late solet immedicabile cancer: Serpere ꝛ illesas vitiatis addere partes. Idem. Contra Ruffi. Memo vnq̄ suam carnem odit cum morbo regio labentes: phtisi et cancere distillationibus mortem vitę preferant. Nascit hic morbus fere in omnibus corporis partibus: sed maxime in mamillis mulierum quę non purgantur menstruo naturali. Legitur ꝛ cancer cancri: genere masculino ꝓ morbo: vt apud Catonem de re rusti. Eadem brassica vulnera putrida cancrosq; purgabit: sanosq; faciet. Dictus cancer a cancri rubore: seu similitudine. Nam sicut illi pedes: ita huic vene protense ex vtraq; parte cernuntur. Vic alio nomine dicitur carcinoma: et grece carcinus dicitur. Suidas autem dicit Cancrum poetā tragicum fuisse: alterum etiam poetam atticum qui multa scripsit.

Cancri etiā dicebant qui nunc cancelli per diminutionem dicunt. Hoc est opus subtili materia in trāsuersum cōpacta ad similitudinē retis facta: q̄ frequētia foramina habeat: qualia sunt quę in corpore efficit morb⁹ qui cancer vocat. Unde Apu. vocat cancros orci/pro faucibus ꝛ tenacib⁹ stationibus.

Cangrena penulti. pro. species morbi alia a cancro: q̄ vt ait Pli. sanari potest: in hoc cancer ꝛ cangrena cōueniūt q̄ vtrāq; carnē exedit. Nascit cangrena non oīb⁹ partibus corporis: sicut cancer: sed in prominentib⁹ mēbris. i. inter vngues ꝛ alas ꝛ inguina.

Candax acis. penul. cor. nomen reginę ethiopū. Iuue. Candacis ethiopū dicāt arcana. Sic alia terminata in acis corripiūt pe. vt Salmacis ꝓ fonte. Ouid. li. iv. Cui nō audita est obscena salmacis vnda. Idem lib. i. de arte. Atracis ābiguos traxit in arma viros. Hoc est hippodamia ab atracia.

Candeo es. candui: ignitus sum. Licero lib. i. officio. Quid enim censemus superiorem illum Dionysium quo cruciatu timoris angi solitum qui cultros metu ens tonsorios cādente carbone sibi adurebat capillum. Et candere significat candidum esse. Virg. lib. iiij. Candentis vaccę media inter cornua fundit. A candeo fit candesco: quod est ignitus fio. Composita: excandeo ꝛ incandeo: a quibus excandesco ꝛ incādesco: quę proprie significant vehementer incendor. inflammor. Transferuntur etiā ad iram: q̄ ea est velut ignis: animum incendens: et vultum hominis quodā candore perfundens. Sed non temere. Cum esm ignis obstantia exuperat ac fumū vincit: candorem laminę concipit. Vel quia vt sol quanto candidior tanto ardentior: ita animus dum ira concitatus est: inflāmatus incensus ꝛ excandescens dicit vt tanta mēris cōmotio significetur Celius Cice. Id postq̄ rescūt excanduit: et me causam inimicitiarū quere/re clamitauit. i. ira vehementer incēsus est. Cato de re rusti. Nam si recto coquas cū bitumen ꝛ sulphur additū est: excandescit. i. incendetur ꝛ inflammabit. Hinc excandescentia: q̄ est vt Cice. lib. tus. inquit ira nascens ꝛ sine modo cristens. Ex quo cōstat flammā ignis cādidā esse. vñ Ouid. lib. vij. me. de incādesco apte demōstrat. Nō secus exarsit q̄ cū balearia plūbū. Funda iacit volat ꝛ incādescit eūdo. Et quos nō habuit: sub nubibus inuenit ignes. Aug. sup Jo. cū actō iunxit. Quā totā repleuerat spūssancti gratia. totā incāduerat diuinus amor. Est ꝛ recandeo: a quo Recandesco: q̄ est rursus candesco. Ouid. li. j. me. Ergo vbi diluuio tellus lutulenta recenti Solidus ethereis altoq; recanduit estu.

Candefacio: candidū facio. Plau. in mus. Quid ceruſa opus est? Nā qui malas oblinā vna opa ebur atramēto cādefacere postules. Hinc excandefacio. Var. lib. iij. de re. rus. Cęne collegio⁹ excandefaciūt annonā macelli. Aliqñ etiā cādefacere est cādentē hoc ē ignitū reddere ꝛ excandefacere ira valde inflāmari: et excandefactus ꝓter modū iratus.

Candor ipse splendor: vt candor est lucis eterne.

Candidus a. um. q̄d ex luce ita niteꝛ: eūq; colorē habet qualis est flāmę ignis: licet aduerbiū Candide ꝓ benigne ꝛ pure sumat. Celius Cice. Lauendū tibi erit ne parum simpliciter ꝛ candide posuisse inimicitias videaris. Hora. Albi nostrorū sermonū candide lector. Interdū candidus ponitur ꝓ felici. Tractū a thracibus qui diem fortunatū albo: aduersum nigro lapillo designarunt. Catullus. Fulsere vere candidi tibi. Hora. lib. ser. Vnccine solē tam nigrū esse mihi id est tristē ꝛ exitiosum. Differt tū candidus ab albo: q̄ candidus est qui quadā intenta luce perfusus est. Albus qui pallori vicinus est.

Candido as. candidū facio. vñ Canditatus candidus factus. Pomp. Testem lixiuio candidans.

Candidatus qui luce quadā intente perfusus est. Lac. libro. vj. per translationem. Qui si hoc ille faciebat homo non a cęlesti tantum: sed a publica quoq; ciuiliq; iustitia remotissimus: quanto magis id nos facere debemus qui immortalitate veluti candidati sumus? Candidati etiā dicebāt qui in alicui⁹ magistratus aut dignitatis petitione versabantur: a tunica

candida quã per id tempus induebant siue ad denotandũ integritatẽ: q̃ sol⁹ hic color sincerus ac purus et minime inquinatus est: siue vt perspici ab omnib⁹ posset eos pecuniã nõ habere qua ciues corrũperẽt. Ire autem candidati per comitia solebãt suadendo rogãdo submittẽdo se oĩb⁹ et nudato etiã corpore cicatrices ostendendo Inde p̃ translationẽ aliarum quoq; rerum petitores sicuti a Quintil. candidatus eloquentię: a Ply. in panegy. candidat⁹ glorię ꝛ immortalitatis: a Vier. candidatus fidei nuncupat⁹: et quib⁹ ostendit candidatus ꝓstrui cũ gtõ: vt sit candidatus ꝓsulatus p̃ture: questure: qui petit consulatũ: ꝓcturam: questuram.

Candico. as. penultima correpta: candoꝛẽ habeo: siue dealbo album facio. Plyn. lib. viij. Insignę ei in dextero latere candicans macula. Idem. Cuius radice vruntur ad candicãdos capillos. Hinc candicãtia c. pro albedine. Ply. lib. xxx vij. Fictitię sacrificationis candicantiam fugiunt.

Candifico as. candidũ facio. Aug. lib. xxj. de ciui. dei. De igne fulgido q̃ certũ suum fulgorem lapides coquendo candificet. Ueui. Poliens sese ꝛ succis herbarum candificans cutem.

Candela a candoꝛe luminis dicitur. Hinc candelabrũ in quo candelę figũtur. Sunt autem candelę quacũq; constent materia scirpis/ teda/ seuo/ cera. Varro. Candelabra a candela in his enim funiculi ardentes figebãtur. Var. de candelabro corinthio Nomina candelę nobis antiqua dederũt. Non notat parcos uncta lucerna patres.

Candebea pal⁹ fuit: de qua Ply. lib. vj. Pars ẽ inquit Syrię q̃ phenicę oꝛ finitima iudeę intra montis carmeli radices: paludẽ habens q̃ candebea noiat. Ex ea creditur nasci belus amnis.

Canus a. um. quod est senex: a candeo vt quidã putãt. Virgil⁹. Cana fides et vesta .i. antiqua: Uetustate enim canescimus. Cani vero substantiuũ accipiũtur pro capillis albis prę senectute: vt est illud Cani eñ sunt sensus hominis.

Canicies et canitudo pro ipsa albedine. Plyn. Et ipsa iam canicie venerabilis.

Caneo canes canui: canus sum: a quo canesco: canus fio. Incaneo: incanesco: valde canus fio. Vier. libro. j. Re. Ego senui ꝛ incanui.

Canistrũ et canister: fiscella: cista viminea. Virg. Cereremq; canistris expediunt. Grece καρασσον. a in i. mutata. Palladi⁹. Salignis canistros fieri debere virgultis: q: genus hoc oleum dicit adiuuare. Cui⁹ diminu. est canistellũ ꝛ canistellus.

Canephoꝛa penul. cor. virgo dicitur quę more attico sacra in cistulis reposita capite sustinebat: cana eñ greci dicunt q̃ nos canistra et p̃ diminutionẽ canistella. Uñ canephoꝛe appellant: quę sacra huiusmodi vasculis recondita capite ferebant. Cic. in vi. Verrinarũ. Habe canephoꝛas deoꝝ simulachra restitue.

Canis generis cõmu. anial latrabile: piscis marinus: signũ celeste ꝛ ludi talaris signũ: quod vnũ duntaxat punctũ ꝓtinebat. Ideo dãnosus erat. Prop. Semp dãnosi subsiluere canes. Pers. Damnosa canicula quantũ Raderet anguste collo nõ fallier oꝛce. Canis anial a canendo oꝛ: q̃ noctu in custodia ꝛ in venãdo signũ voce det. De hoc Colu. Quis hominũ clari⁹ aut tanta vociferatione bestiam vel furem prędicat q̃ iste latratu? Quis famulus amantioꝛ dñi? quis fidelioꝛ comes? quis custos incoꝛruptioꝛ? quis excubitoꝛ inueniri potest vigilantioꝛ? quis deniq; vltoꝛ aut vindex constantioꝛ? Canis sydus lepoꝛem fugiente sequitur: habet in lingua stellam vnã que ꝓrie appellatur canis: magna quidẽ et splẽdida: in capite alterã quam nõnulli Siroon dicunt. Sũt ergo duo canes in cęlo: maioꝛ. s. et minoꝛ. Sed canem dicendo maioꝛem intelligimus. Minoꝛ enim canis canicula dicit: que quia integrũ diem in oꝛtu atq; occasu canẽ precedit: a grecis procyon vocatur. Nam pro ante κυων canem significat. Hec etiã anticanis ꝛ sirius dicit. Cice. Anticanẽ procyon graio qui noĩe fertur. Oꝛitur septimo calendas Augusti. Occidit sed non tota post dies. xl. Hec stella canis estiuis mensibus in medio cęlo est. Et cũ sol ad eam ascenderit: iuncta cũ sole duplicat calorẽ ꝛ dissoluunt corpora ꝛ vapoꝛant. Latine canicula dicit. Uñ ex ipsa stella dies caniculares dicunt: quãdo molestę sunt purgationes. Dicta canis q̃ corpoꝛa morbo afficiat: vel ꝓpter flammę candoꝛem q̃ eiusmodi sit vt prę ceteris lucere videatur.

Canicula diminutiuũ a cane: cũ est feminini gener⁹. Et accipit pro signo celesti. Columel. lib. x. Cũq; pacto solstitio vsq; ad oꝛtũ caniculę: qui fere dies. xxx. sunt. Hinc Caniculares dies.

Caniculus catulus: a quo catellus diminutiua sunt a canis generis masculini.

Caninus a. um. q̃ est ex cane. Ply. Sanguine canino nihil ꝓtra torica pstantius est. Canini ꝟo dentes sũt post primores. Uide in dictione dentes.

Canatim aduerbiũ significat ad similitudinem canis:

Canarius a. um. quod ad canẽ ptinet: vt canaria lapa: q̃ canibus adheret. Apud Ply. lib. x viij. Augurium canariũ legit: ꝛ apud Ateiũ capitonẽ. Canario sacrificio ꝓ frugibus depꝛecãdę semitię causa syderis caniculę. Canatius ab Apuleio oꝛ in floꝛidis ꝓ clara ceu p̃conis voce. Canatius inquit limã dabo vt p omnes prouincias eat. Sed hoc a canãdo. i. calando videt dictũ. Mã Var. scribit ꝓsuetudinis fuisse vt classicus in arce circũq; muros canatum iret.

Canarii populi circa athlãtę aphricę mõtẽ habitãtes: q̃ victus eius animalis his ꝓmiscuus sit.

Canicularis adiectiuũ a canicula cęlesti signo dictum. Unde Caniculares dies.

Cano is. cecini cantũ ꝛ canitũ: a quo Hiero. formauit participiũ cũ in Apocalypsi inquit. Qui erant tuba cantaturi. Sed eius cõposita faciunt prꝛeteritum in ui diuisas syllabas. Significatq; ꝓprie canere voce modulari. Hinc canere poete dicunt q̃n ꝟsus rythmica ratione compositi sunt: et cantando ꝓnũciari ꝓsueuerũt. Virg. Arma virumq; cano. Canere etiã is dicit qui non tm̃ oꝛe: sed q̃ fides oꝛgana ve pulsat: aut qui tibias inflat. Unde Canere receptui quod significat post cõflictum milites a pugna esse reuocandos recipiẽdosq; in castrũ: quod fit cantu turbarum ꝛ clangoꝛe sicut canit bellicũ cum initur ꝓflictus ꝛ milites in pugnã ꝓdeunt. Uege. Tubicines ad bellũ vocant milites rursum receptui canentes reuocant. Sed quia veteres laudare ꝛ vaticinari versibus solebant: factũ est vt canere ꝓ laudare capiatur. Virg. Regęq; canebant. Et pro vaticinari. Idem. Ipsa canas oꝛo. Quandoq; pro p̃dicare ꝛ cũ quodã vt exaudiri possit canoꝛe proferre. Var. Quicquid fama canit donat arena tibi. Huius ꝟbi composita sunt Accino quod est ad aliquid vel iuxta cano. Concino simul cano. Circũcino. Excino extra vel valde cano. Incino intus cano. Intercino inter agendum cano. Occino siue occano ꝓuiciũ facio. Percino canendo perse-ero. Procino canendo ꝓfero. Precino p̃dico prediuino: ꝛ antecano. Recino rursus cano. Hora. lib. car. Quę deũ cuius recinit iocosa nomen imago. Interdum significat in contrariũ cano. Idẽ lib. j. carminum. Nunc ego nutibus mutare quero tristia dũ mihi fias recãtatis amica. Est et Succino q̃ ẽ summissa voce cano. Et omnia habent penulti. cor. Hinc deducuntur infrascripta.

Canto as.frequentatiuū:a quo cantatio cantatus cantator ꝛ cātatrix. Cōposita mutant a in e. vt Accento as.vnde accentus. Concento a quo concentus. Occento ꝛ succento. Excanto vero incāto ꝛ recanto seruant a. Aliqñ tñ cantare ponit̄ pro incantare. Virg. Frigidus in p:atis cantando rumpit̄ anguis.

Cantito as.penulti. cor. frequentatiuū a frequētatiuo formatum. Augusti. Quales poetarum nostrorum carminibus cantitantur.

Cantus us.a cano fit:ꝛ ē inflexio vocis. Et ꝑ cantione cuiuscūq; rei ꝺr. Virg. Cantuscq; dedere.

Cantio idem qđ cantus. Cuius dimi. est cantiuncula.

Canticum proprie est elegās et lasciuus cātus. Quintilian⁹ Sit poete lectio cum suauitate quadā grauis ꝛ non quidē prosę similis quia carmē est: et se poete canere testantur non tamē in canticum dissoluta. greci canticū hymnū vocant. Itē psalmum. Sed ꝑprie hymnus dicit̄ qui voce naturali fit:psalmus qui aliquo musico instrumento.

Cantilena:cantici cōpositio.

Canor cantus ē elegantia quedā ꝛ consonātia quedā. Quintilia. Vocis rationem Aristoxenus musicus diuidit ρυθμον και μελος εμμερον quorū alterum in modulatione est:alterum canore ac sonis constat. Ouidius libro. v. me. Nec tamen ille canor mulcendas natus ad aures.

Canorosus a.um. q̄si sonorosus. Gel. Collectā coactā q; vocem et magis claros canorososq; sonitus facit.

Canon latine regula: a quo canonicus a.um.quod est regulare. Augusti.lib.iij.de ciui.dei. Quā solis obscurationem nō ex canonico syderum cursu accidisse satis ostendunt. Et canon interior scuti locus: quo brachia immittunt.

Canoniço as.latine regulo και ελληριστι καγων και κανονισμος.

Canopus penul. pro. ciuitas egypti distans ab Alexandria. c.xx.stad. ex qua ortū ferunt Claudianū poetam dicta q̄si canobus a Canobo Amycleo Menelai nauis gubernatore ibi sepulto. Nā deuicta Troia in egyptum vi ventorum delatus cum Helena gubernatorem ictu serpētis quē Hemorrhoida vocant amisit:in eiusq; memoriā vrbem condidit relictis ibi his qui ad nauigandum inutiles erāt. Nec salubris aeris benignitate homines allicit. Est ibi nili ostium quod canopicū vocant. Hinc Canopite. penul.pro. dicti sunt qui canopum habitant. Canopicus a.um. possessiuū a canopo. Var. Nobis sapere videmur cum simus canopici.

Cantabri.penul.cor. Hispanię populi sūt in extremis lusitanis finitimi his qui tractū trans duriā seruant: Hi efferi sunt ꝛ nullā vitā sine armis esse existimant. De quib⁹ Sirius. Cantaber añ ois hyemisq; estusq; famisq; Inuictis. Et mox. Nec vitā sine marte pati quippe ois in armis Lucis causa sita est ꝛ damnatū viuere paci. Cātabrox regio cantabria ꝺr. Sue. Domuit autē partim ductu:ꝛ partim auspicijs suis cantabriā. Hinc cantabrius a.um. Florus li.iiij. Tantā amplexus cantabriā efferā gentē ritu ferarum quasi indagine debellabat. Cātabricus.um. Sue.in Aug. Extrema bella duo omnino p se gessit Dalmaticum ꝛ cantabricū. Memorię ꝑditū est cātabros solitos canere peana leticię suffixos cruci ab hostibus. Cur aūt septētrionales sint ad arma promptissimi ꝛuātq; in ferrū sine timore causa ē sanguinis abūdātia sicut docet Victru.lib.vj. ecōtrario meridiani populi ꝑ sanguinis exiguitatē timidiores sunt: ferro resistere sed ardores ꝛ febres sustinēt sine timore tñ corpora septētrionaliū a febri sunt timidiora ꝛ imbecilla.

Cantharus:penul.cor.ꝛ cū th.aspirato grecū:est quo significat poculū qđ baccho tribuitur: sicut cyphus herculi a cantaro qđ erat naulgū genus. Vlp.scribit cantharos esse ꝙ quos aquę saliūt. Et cātharus aial est cui⁹ femina nō inuenit̄. Col.lib.viij. Nā ꝛ alecula modo capta ꝛ cantharus exiguusq; gobio quisq; deniq; est incrementi minuti piscis maiorē alit. Et cantharus latine scarabeus dicit̄. Ūñ cantharolethros locus est paruus in Thracia:in qua vnū hoc animal necatur ολεθρος pernities dicitur.

Cantharis idis.vel cantharida e.vermis terrenus viridis auri colore superlucens:ꝛ nascit̄ in summitate ramorū fraxini ꝛ oliuę cuius succus in venas ingressus:vt venenū interimit:ꝛ humano corpori applicatus vesicas plenas humore facit. Oui. Cantharidū succos dāte parente bibas. Hiero. Me magnopere glorieris:si facias quod scorpiones facere possunt ꝛ cantharides. Cantharides etiam ficorum vermiculi dicuntur ꝛ pyri et pinus.

Cantherius:equus cui testes amputati sūt qui ideo fit mansuetior. Var. Et ideo ꝙ femine carēt ū cantherū appellantur:distatq; ab equo:sicut capus a gallo. Et Cantherij sunt q̄ a rusticis fere nominant̄ caballi:qz ipsos equos cantherios vocam⁹ q̄ subicū solent a fabris materiarijs:dū moles arborū secant. Item cantherū tigna dicunt̄ Victru.lib.v. Et cantherij ꝑminentes ad extremā suggrūdationē:supra cantherios templa. Itē cantherius vt auctor est. Var. mons est in sabinis. Et cantherius genus iugi in vinea dicit̄.

Canteriū vehiculi gen⁹:de quo Sene.epistola.lxxxvij. Var. Cato censorinus canterio vehebatur ꝏthiopico. Col.lib.v. Si regionis conditio permittit deponemus hastilia quibus adnectuntur singulę trāsuersę pertice in vnam partem ordinis quod genus iugi cantheriū vocant rustici. Idem. Is vt dixi cantheri⁹ ꝑprius a terra q̄ vitibus ordinarijs summittendus est. Hinc cantheriatus a.um. Col.lib.vj. Que pedamentis adnixe singulis iugis imponunt̄ eas rustici cantheriatas appellant.

Canthus cū th aspirato:ferrum quo rotę extremitates vinciunt̄. Persi. Tertentē sese frustra sectabere cantbum. Hier.lib.iij. Re. Et axes earū ꝛ radij ꝛ canthi ꝛ modioli omnino fusilia. Canthos etiā greci angulos oculoꝝ vocant:seu palpebrarū pilum.

Canthes organorum fistulę.

Canusiū Apulię oppidū vbi lana laudatissima fit quę Canusina ꝺr cui⁹ color est rutilus. vñ Canusinatus dicit̄ qui ē indutus canusina veste. Var. Vt canusinatus nostro syrus assere suder.

Cappa nomē littere grece ꝑ qua latini vtunt̄ c. Quo nomine greci vt Suidas docet cum malū hominem volunt ꝙerbio signare vnum cappa:cū peiorē duo cū pessimū tria habere cappa dixerūt: volentes eum intelligi esse cretensem cilica cappadoca qui singularis fuisse improbitatis existimantur.

Capparis penul.cor. in Salomone fruticis genus est in oriente silę lentisco calidę ꝛ sicce virtutis:nascitur precipue iñ parietinis hoc est muris veterib⁹ et spelueticis ꝑdest. Seritur quoq; in locis siccis area circum effossa structis vndiq; aut ex natura ripis:aut ex artificio lapidū vt luxuriari permittatur. Colu. Capparis et tristes inulę feruleq; minaces. Dicit̄ ꝛ capar. Palladius. Hoc mēse mentha ꝛ pastinata thymum ꝛ origanū ꝛ cappar. Suidas καππαρις παρασο εκ του καμπου αιρεσθαι τησ δεβοταυησ οκαρποσ ουησιμοσ.

Cappadocia pontica regio est vt scribit Solinus:quę leuo latere vtraq; armenias comagenemq; tāgens dextro multis asię populis circumfusa ad tauri iuga et solis ortus attollitur. Euphrates eam ab armenia maiore diuidit. Apianus minoris armenię partem Ptole.vero minorē armeniā esse scribit. Dicta Cap

padocia a cappadoce amne: ante Leucosyria vocata Unde cappadoces leucosyrū. Hinc cappador ocis. pe. cor. pro eo qui est ex cappadocia. Luc. lib. ij. Cappadoces mea signa timent. Cappadocus a um. possessiuum. Persi. Nec sit prestantior alter cappadocas rigida pingues clausisse catastas. Suidas καππαδοκι ακριτω και κιλικια.

Caper mas inter capras castratus. Var. Dum iugulas byrcū factus es ipse caper. Nam Virgi. improprie caprum pro byrco posuit cum dixit: Vir gregis ipse caper: sicut etiam improprie brutū aial virū appellauit. Ponit tamen q̄q̄ ꝓ masculo caprarum: t Aries ꝓ masculo ouium dum sunt adulti nec tamen coierunt. Nam qui minores sunt inter capras hedi inter oues agni dicūtur. Sed qui post calendas Augusti concepti sunt vocātur socordes. Et dicit caper siue capra a carpēdis virgultis. Rodit em̄ omne virgultum: t in primis vites: ꝓpter q̄d bacchо immolari caper solebat. Est t caper nomen proprīū grāmatici.

Capra quasi carpa q̄ virgulta carpat vl q̄ carpat asperā vel a crurum crepitu. Unde t crepas eas antiqui vocabāt. Sunt autē capre domestice: Capreę siluestres. Et capra a capro. Caprea a capreo licet non sit in vsu. Cuius diminutiuū est capreolus. Similiter capellus a capro: capella a capra diminutiua sunt.

Capreus caprea caprēū: quod ex capro siue capra est: vt pellis caprea.

Caprinus a um. idem q̄d capreus vt caprinū seuum.

Caprilus a um: idem quod caprinus: sicut ab oue ouillus. Var. scribit stercus caprillum t ouillū t asininū tertio ordine in agris ponendum.

Caprarius caprū custos.

Caprea penultima correpta: animal siluestre quantum ad greca vocabula nomen a videndo atq̄ clarius aspiciendo inquit Hiero. sortitū est. Nam natura sua habet vt non solum ipsa videat: sed prospiciat acerrime: sed t alijs visum prebeat. Asserunt em̄ hi quibus medicine peritia est: huic animali intra viscera humorē quendā inesse qui caligine depellat oculor t obtusiores quoq̄ visus eracuat. Caprearū genera cōpluria enumerat. Pli. lib. viij. Est Dama que raro mansuescit nebros etiā applellata. Sunt Ybices marie pernicitatis. Sunt Rupi capreę. Sunt Pigardi. Sunt Origes soli contrario pilo vestiti: t ad caput verso. Sunt Strepsicerotes t platicerotes bi a cornibus latis: illi a contortis nomen adepti. Est t caprea vitis dicta: vt inquit Var. q̄ pariat capreolum. Et capreę insula vltra Surentum campanię vrbem circiter octo milia passuū nobilis coturnicum multitudine q̄ ex Italia volātes illic principio autūni capiūtur

Caprarius custos seu exercitator caprarū sic t capraria.

Caprimulgi: aues sunt merule aspectu aliquanto grandiores fures nocturni interdiu non videntur: nec ipsi vident: intrant stabula caprarūq̄ vberibus propter succum aduolant: qua iniuria emoriunt vbera. Hos Arist. a caprarū mamis Aegotelas vocat.

Capraria insula in mari tusco seu ligustico capris abūdans quā greci Aegilon dicunt.

Capreolus cū accentu in antepe. aial siluestre diminua capreus. Vir. Preterea duo nec mihi tuta valle reperti capreoli. Est t capreolus coliculus intortus in vitibus vt cincinn⁹. Is em̄ vites capit. Unde t a capiendo capreolus est dictus: greci hunc helicem nri etiā papinū t clauiculā appellāt. Et capreolus vt li. vij. Col. author est genus est bicornis ferramēti.

Caprigenus a um penultima correpta: qd̄ est ex capra rum genere.

Capule penultima ꝓducta locus vbi capre seruātur sicut ouile vbi oues.

Capricornus: celeste signū q̄d pana fuisse existimāt qui posteriorē partē in effigiē piscis: priorē vo in formā birci cōmutauit. Cuius ingeniū admiratū Iouē ferunt hāc figurā in celū transtulisse. Stellam habet in naso: in pectore duas: in pede duas: inter scapulas septem: in ventre ser: in cauda duas.

Caprificus pe. cor. a carpēdo q̄ parietes ac muros carpat. Var. Harmora messale scindit caprificus. Est em̄ e siluestri ficus genere: nullo vnq̄ tempore maturescens que fere ruptis satis solet erumpere. Terē. in Adel. Illic etiam vbi caprificus magna est. Caprifici etiā appellati sunt caniculares dies: q̄ eo fere tēpore liberi simul atq̄ ancille sub arbore caprifico sacra faciebant.

Caprificatio a Pli. vocat in arboribus quotiēs illarū cortex ꝓ ver cultello findit vt cōmodius ꝓrumpāt arbores atq̄ crescant similitudine caprifici que ruptis muris intumescens exit. Sunt tū qui eā sacrificationē magis appellandā censeant.

Capero as: pe. cor. frontē rugis contrabo t asperitatē vultus ostendo: qō a crispis caprorū frontibus vel a cornuū caprinor ūmilitudine tractū est. Unde t caperatū rugosum dicitur. Plaut. Quid illud est q̄ ille caperat frontē seueritudine.

Caphareus Euboię mons altissimus versus hellespōtum ad quē plurima grecorum classis afflicta est propter Palemedis necē. Uñ t caphareū mare dictū.

Capis idis: poculi genus a capiendo: cuius diminuti. est capidula. Capis vero is: nomen est ei⁹ qui capuā ędificauit. Virgi. lib. x. Et capis hinc nomen capuane dici⁹ vbis: de quo dicteus cretēsis t dares phrygi⁹ Ité interpres quinti calabri poetę lib. xij. qui cū maie state Homeri videt quasi contēdere.

Capio is: cepi captum significat accipio. Virg. lib. iiij. Georg. Cape sacra manu: cape roborea pastor. Sed differūt quia capere est cū effectu. Accipe cū quis nō sic accipit vt habeat. Ideo vt Vlp. scribit non videt quis cape qō est restituturꝰ. Et cape est sponte vel nō sponte. Accipe tantū sponte. Unde dicimus cepi labores: cepi molestiā: cepi vel suscepi inimicitias: accepi calamitatē/cladē/contumeliā/vulnus. Tale. mar. Ut nō coactus ensem accipe: sed sua sponte sumere videret. Habet interdū reciprocū vsum: vt idē sit cepi voluptatē t cepit me voluptas. Quādoq̄ capere est delectare/inescare/irretire ex trāslatione ferarum venatusq̄. Hora. in ser. Te cōiunx aliena capit: meretricula dauum. Quandoq̄ propiciari. Lucr. lib. ij. Nec bene pro meritis capitur nec tangit ira. Q̄q̄ decipe. Virgili⁹. Capiq̄ dolis: lachrymisq̄ coacti. Q̄q̄ eligere. Teren. in Hecy. Cū illū gnatū cepimus. Quādoq̄ ꝓpeti: vt apud eundē in Heau. Duz abs te absum omnes mihi labores quos cepi leues. Q̄q̄ tenere: vt in Eu. Dij boni quid turbe: edes nostre vir capient. Quādoq̄ detinere occupare. Cice. Nauem quādā piratarū prēda onustā cepere. Var. Quid hic venator non cepit? Hinc vincti captiui dicunt q̄ nō sui iuris sint/sed in potestatē alior redacti Quoniā autē qui ita capti sunt non sunt amplius sui iuris/sed libertate priuati sunt. Ideo captos quādoq̄ pro priuatis siue impeditis accipimus. Hinc mente capti dicunt amentes: hoc est qui mentis compotes non sunt Capti oculis qui offico oculorum priuati sunt. Et capere est amore accendere. Unde capti amantes dicuntur. Lucil. Me aspectu t forma capiare aliena. Multa alia significat pro diuersitate rerum cū quibus iungit: vt cape manu est cōprendere. Capere oculis videre. Capere auribus audire. Capere mente intelligere. Cape cōsilio eligere. Capere astu vel dolis decipere. Capere cantu aut voluptate delectare. Virgi. Carmina quo captę. Capere consiliū est deliberare. Cice. Cum autez consiliū hoc prin-

ceps ccpisset. Capere rationē est modum inuenire. Plaut. Rationem cepi vt tamāti obsequerer: tpatrē non offenderē. Et Capere facere. Tereñ. Non si capiūdos mihi sciam inimicos omnes hoies. Hui⁹ verbi cōposita sunt Accipio:a quo prēaccipio:concipio/decipio/excipio/incipio/intercipio/ pcipio/ prēcipio/recipio/suscipio/tvsucapio:quę ci syllabā cor. habent. Deriuata sunt quę sequūtur. Et prēterea Anceps. Forceps Princeps.

Capto as:frequētatiuū a quo Captito aliud frequentatiuū licet nō significent frequēter capere: sed blandicijs:illecebris thuiusmodi aliquid venari: vt hic obsequēdo captat aurā populare. Har. Capto tuā puder heu sed capto maxime cgnaz. Tu captas alias iam sumus ergo pares. Hinc captator venator tcaptatio venatio. Cice. Captator ille popularis aurę. Aliquādo captare cape decipere. Har. Si captare feras aucupis arte placet. Cice. Captatio calliditas insidię:fraus.

Capesso is ssi ssum:frm Dio. vel capessiui ităfrm Prisc. verbum actiuū: Nam dicimus Capesso capessor tsignificat capio/siue ad capiendū eo. Sal. libū. histo. Diuersa vti solet rebus pditis capessiuit. Liui. libū. tām pro capio posuit. Ergo vt segregaret pugnam capessit fugam. Similiter Apul. Dum simul illi tgratias agerem et dona capesserem. Virg. Pro exequēdum suscipio Mihi iussa capessere fas est. Plaut. in Asi. pro imitto. Quoniā magis in altum te capessis tam ęstus te in portum refert. Idem in Amp. pro recipio dixit. Nunc pergam hera imperium exequi:et me domū capessam.

Captiuus dicit quasi capite diminutus qui ingenuitatis fortuna excidit cū nō sui iuris sit:sed in alioruū potestatē redactus. Hinc captiuos as:qđ est captiuū facere. Captiuitas ipsa detentio:grece autem αιχμαλωσοσ αιχμη καί αιρουμαι ειλομην.

Captus a um participiū eiusdem significātię cum suo verbo. Et quādoq; pro priuato siue impedito ponit. Unde mente capti:capti oculis qui officio mētis vel oculoz priuati sunt. Et capti dicunt amatores a trāslatione ferarū. Tereñ. Captus est pro eo qđ est tenetur tirretitur.

Captus us:sors intelligit. Tereñ. in Adel. Prēterea vt captus est seruoz nō malus hoc est vt se habet seruoz conditio sicuti exponit Do. Aliquando Captus deceptio cuius dimi. est captūcula quę tcaptio dicitur. Itē Perceptio qđ homo capere potest. Sene. Quod captu quidē difficile est:sed facile memoria retinetur. Unde et pro capaci ponitur quādoq; Cice. libū. ū. Tusc. Greci prudenter vt est captus hominuz id est tam prudentes q̄ capax prudentie est hominuz natura. Apul. dixit supra captum cogitationis ꝓ eo qđ est supra q̄ quispiā cogitatione capere tcōplecti possit. Item delectatio. Cice. Non possum abduci tsuscipere e pecunia captum.

Captio ipse actus capiendi seu decipiēdi:seu id per qđ quis capitur:cuius diminutiuū est captiuncula. Gel. Quid autē legis istius propugnatores in illa captiū cula faciēt in qua be esse necessum est.

Captiosus a um:qđ capit seu decipit:tdolis plenum est. Gel. Non esse captiosis questionibus respondendum. Hiero. cōtra Vigi. Captiosa est ista ꝛclusio.

Captura detentio. Unde in euangelio legitur. In captura piscium.

Capax quod aliquid capit:seu continet aut continere potest. Eius contrariū Incapax.

Capsa a capio ꝙ res in se recōditas capiat vel ἀκαμπτω quod est curuo:cuius diminutiuum est capsula: a quo capsella. Hiero. libū. j. Regū. Vasa aurea quę exoluistis ei pro delicto ponetis in capsellā sed tamē quid sit capsa tvnde dicatur Suidas noster ita scribit καβαλεγεται κυριοσ κισηκαι θηκη

Capsarius qui mercedis gratia seruāda in balneis vestimenta suscipit:custos capsarum. Et capsarius qui portat libros. Augu. in pś. interpretatione. Modo nobis seruiunt Judei tanq̄ capsarij nostri qui studentibus codices portant.

Capsus:carruca vndiq; tecta.

Capsaces pe.co:rapta:lechytus oleiq; vas. Cypria. libro.ū. epistō. Fidelia farris non deficiet:tcapsaces olei nō minuet. Sic Hiero. ad Eusto. Vidua sarepta na ipsa cum filijs nocte moritura:prophetam pascit esurietem tmirum in modū capsace cōpleto q̄ alendus venerat alit.

Capedo pe.pro. dicit spaciosum aliquid trei alicuius capax. A quo fit intercapedo tdiscapedino as: tdiminutiuū capedūcula. Capedūculas do numę accepit. Cice. pro vasis vel armarijs traditionū eius.

Capula vas vinarium quo veteres vtebantur: ꝙ facile capi posset. Var. Capis tminores capule a capiēdo nominantur ꝙ ansatę sint.

Capulator qui capulis oleum deplet.

Capulus tcapulū dicit quicquid rem aliquā intra se capit. Col. libū. v. Mecq; em̄ cāterius ēditior esse debet pedali altitudie: vt sit q̄ teneri adhuc pāpini capulis suis plurius illigent. Unde tid quo mortui efferunt Capulus dicitur tSarcophagum. i. sepulchrū Capulum dicit ꝙ corpora capiat. Apul. libū. iu. me. Ibi capulos carie tvetustate semitectos quibus inhabitabāt pulueri tcineroſi mortui passim a futurę prędę receptacula referamus. Et capulus manubrium gladij ꝙ manu capiatur. Virg. Capulo tenus abdidit ensem. Sueto. in Calig. Uenū inquit veniam et hic mecū capulū gladij crebro verberās q̄ cinctus erat

Capularis senex. i. capulo intimus vel mortī cōtiguus et mor capulo efferendus. Reumq; capularem dicebant ꝙ capulo dignus esset.

Capulū nodi genus q̄ indomita iumēta capiunt.

Capistrum capitis vinculum quod equis thuiusmodi animalibus adhiberi solet ne fugiant. Har. Paret purpureis aper capistris. Colu. libū. v. vitibus attribuit cum inquit. Quare cum ad summū palum recta vitis extēta est capistro constringitur: ne fętu grauata subsidat curuaturq;. Et capistrū dicit qđ circa os bruto; inuoluit ne cibos decerpant.

Capistro as:capistruz impono. Pli. Si inter arbores viteſq; arei fiscellis capistrari boues oportet:ne germinū tenera decerpant.

Capisterium genus vasis rustici. Quod tamē vt Georgius Werula inquit Schaphisterium melius dicit. Caput dī totū illō qđ collo sustētat. Inde dictū ꝙ ab eo initiū capiāt sensus tnervi. Partes capitis distinguūtur. Mā eminentio: pars verter appellatur. Tū corona capitis diuidit in frontē anteriorē tocciput posteriorē partē:media vero sunt tpa quibus aures inherent. Aliqñ caput dicitur origo tpuncipiū. Virgilius. O latū caput horum et causa malorum. Item caput vocatur prima summa in pecunia:a qua ſgnus aut alius quęstus sit veluti rei principium. Sed hāc etiā sortē dicūt. Et caput initia parua in libris:qđ capitulū apud vulgares dicit. Gel. Quod in capite superiore a Critolao scriptū esse diximus. Composita a caput sūt occiput tsynciput:grece απο του κρατειν λεγουσι κρασ κρατοσ.

Capitis diminutio est priorīs status pmutatio: Cuius tria sunt genera: vt scribit Paul. Maxima minima media. Tria em̄ sunt quę habemus libertatē/ciuitatem/familiā. Igitur cū hęc oia amittimus:maximam esse capitis diminutionē vt est deportatio. Cum do amittimus ciuitatē et libertatem retinemus:media;z

esse capitis diminutionem: vt est in colonias latinas transportatio. Cum libertas et ciuitas retinetur: familia tñ mutatur minimā esse capitis diminutionez constat velut est adoptatio.

Capitulū diminutiuū: significat paruū caput. Plaut. Meū capitulū meꝰ ocellus. Terē. Olepidū capitulū. Aliqñ dr initiū sentētię: q principia sentētiaꝝ p metaphorā etiaꝫ capita vocantur. Item capitulū dicitur caput columnarū. Pli. lib. xxxvj. Proximū columnis spirę subditę ꝛ capitula addita.

Capitellū diminutiuū est a capituluꝫ: qđ mō significat paruū caput. i. grossiorem summitatē cuiuscūq; rei. Pli. Herba impia vocaꝫ rosmarini aspectu thymi modo vestita atq; capitata. Inde ramuli assurgūt sua capitella gerētes. Et capitulū dicitur Epistyliuꝫ id est caput colūnarū. Nam basis inferior pars est. Hoc et capitulū vocatur: græce βασισ.

Capitulo as: capitulū appono. Unde capitulatū dicit qđ veluti capitulum quoddā in summo habet. Pli. Folia bouis: linguę similia: minora subcandida ꝛ in cacumine capitulata. Capitulare etiā est p capita distinguere. Et capitulata dicuntur scripta quę per capita distincta sunt. Unde ꝛ Recapitulare est breuiter quę dicta sunt per capitula recensere.

Capitatus a um: qđ in caput latius crescit. Unde capitatū porrū. Col. lib. xi. Cultus aūt porri capitati assidua sarritio et stercoratio est. Itē capitata vinea ab eodē dicitur sicut ꝛ brachiata.

Capitosus a um: qđ magnū caput habet. Interdū dicitur qđ est duri capitis ꝙ et ceruicosus appellaꝫ.

Capitale et per Apocopē capital dicit facinus qđ capitis pęna luitur. Plau. in Bene. Tæsi capital fecerit facile asseruabis. Nonius docet capital esse capitis periculū. Var. vero fasciolā qua capillos nectimus Capitalis homo non solū pro scelesto qui est dignus puniri capite: vt apud Li. lib. v. Phil. Ad quē dam septimū capitalē hominē collegā suū miserat sz etiā qui est promptꝰ ad cedē vt idē Trebatio. Tres viros vires censeo. Audio capitales esse. Capitalis oratio. Cice. j. offi. Capitalis oratio est ad equationē bonorū pertinens. Capitalis ira ab Hora. dicitur p mortifera. Capitale odiū. Capitalis morbꝰ: q caput et vitā hominis petant. Capitalis locus dicebatur: vbi si quid violatū erat capite violatoris expiabaꝫ. Capitale pactū. Capitale vitium. i. ppter qđ debeat quis ad pęnā capitis peti.

Capite censi dicebanꝫ: qui in plebe Roma. per ꝫpauco aut nullo ere censebantur: a censione capituꝫ q solis capitibus censerentur: quibus proletarū nomen impositū a munere officioq; plis ędędę q cum re familiari parua minus possent rempu. iuuare: sobolis tñ gignendę copia ciuitatē frequētarent.

Capitolium locus Rome sic dictus a capite hominis ibi reperto dum foderent fundamēta. Ante esū Tarpeius mons dicebatur a virgine vestali Tarpeia: ibi a sabinis necata atq; sepulta fuit.

Capitolinus fuit cognomen eius qui caput inuenit: cū capitolium extruendū esset.

Capitium capitis tegmen a capite. Alij a Capio: q capiat. i. comprendat pectus. Var. de. vi. pa. Tunicas nec capitia nec strophia.

Capidulum idem qđ capitium.

Capillus quasi capitis pilus ꝫuis ꝛ pro omni pilo sumatur. Qui. Quot sunt mentula: quos habet capilli. Capillus veneris herba sic dicta q delapsos post alopeciā capillos recreat: siue q capilloꝝ fluores co, Capillo tenus significat vsq; ad capillos. (ercet.

Capillare est capillos facere. Pli. Polithrix in viridi capillatur: sed defluuia comarū facere dicitur. Unde capillatus ꝛa tum: quod crines longiores habet. Cicero. Capillatior solito.

Capillamēta quandoq; capilli dicunt. Apul. lib. ij. de asi. Tanta est capellamēti dignitas: vt ꝫuis auro veste gēmis omniq; cetero mūdo exornata mulier incedat tñ nisi capillū distinxerit: ornata non possit videri. Pli. lib. xxj. Herba croci est folio angusto pene in capillamenti modū. Transfertur quoq; ad herbas ꝛ arbores. Col. lib. v. Qui nō solū in eo errabant q primi anni capillamenta seminū intacta patiebātur: sed post biennū cum viui radix recidenda erat: omnem superficiē amputabāt solo tenꝰ iuxta ipsum articulū.

Capus a caporū latitudine: in quibus sita est dicta est vt inquit Lice. Liui. a Capy Samnitū duce qui lingua illa falco a pede introrsus curuato vocatam aiūt sub cuius augurio credit condita. Uir. a Capy eneę cōmilitone qui eā condidit. Strabo q esset. xij. vbiū caput hęc est ipsa duodecima reliquis. xj. ꝫesset dictā existimat. Quidam a capacitate: q omnem vitę fructum capiat. Eustachius etiā ab vbe cui nomen campus esset vel a caporū planicie abundātia: vt Diod. qui. D. Benutio ꝛ Agrippa Curtio Chilone. Cos. exędificatam eam tradidit: Ab hac ea regio campania dicta est a qua campani.

Capus ꝛ Capo. Varro. Et gallo gallinaceo castrato fit capus.

Capnos: latine fumus. Quo nomine dicta est etiā herba nascēs in segete hordeacea ꝙ lachrymas vt fumꝰ ,puocat. Hinc acapna dicta sunt ligna sicca ꝙ sine fumo ardent. Et vinū capnias hoc est fumosum.

Caprone iubę seu comę in fronte deuerę quasi a capite prone. Lucil. lib. vij. Saty. Aptari caput atq; comas fluitare capronas altas frontibus immissas vt mos fuit illis.

Capronculū vas fictile sic dictum q capax sit.

Capena penultī. pro. oppidum vicinum Rome iuxta fontē egerię. Hic capenas tis: ē ꝛ capena porta Rome a capena vbe quā italus rex ędificauit: vt inquit Soli. Hęc etiā porta apia dicta est per quā capuam itur: vt Frontinus libro de aqueductibus testatur.

Carambis promontoriū magnum a septentrione porrectum arietię frontis habens formā qđ longo spacio pelago incumbens scythicę obiectum peninsulę euxinū pontum bimarez videtur efficere. Dionysius Libyę αει προσ βορειην τε και αρτολιην ορωσ αι μεσσαι δερθα και ερθα δυω αρεχουσι κολωναι ηλιεν υπερροθιη την τεκλειοισ καραμβιν. Et Eustachius eiusdez interpres multa scitu dignissima.

Carabus penultima correpta: genus piscis.

Carbasus pe. co. generis ꝼgni. ꝼm Prisciano. generis masculi. ꝛ fgni. in singulari neu. vero in plurali genus lini est mire tenuitatis in Hispania primū repertum vt scribit Pli. Et carbaso fiebant vela nauium quę ꝛ ipsa carbasa dicuntur. Lice. de suppli. Taberne carbaseis intēta velis. Carbasinis vestibus indi et arabes corpora velant: quę sunt auro purpuraq; distincte. Curtius vero docet carbasum esse pallium quo fgminę amiciuntur opulentię causa: vt serito aut tenui lino. Vale. Mar. lib. j. Maxime vero virginis Aemilię discipula extincto igne tutā ab omni repręhensione veste numen prestitit. Qua adorante cum carbasum quem optimū habebat foculo imposuisset subito ignis emicuit.

Carbo dicitur cum extincta fuerit pruna. Pers. Illa prius creta mox hęc carbone notasti. i. nigro ꝛ extincto. Aliquando dicitur carbo cum est ignitus. Pli. lib. xviij. Et cum cinis in foco concrescit: ꝛ cum carbo vehementer perlucet. Græce Anthraꝫ dicitur. Est et carbo viri cognomen.

Carba ventus aphrycus dicit a Victr. nñi naute carbi nū nominat quē libicū hodie vel rura vocant.

Carbūculus paruus carbo ⁊ carbunculus tuber seu vi tium exinflāmatione ,pueniens. A candenti carbone dict⁹ ,pter inflāmationē. De hoc Celsus. Nō aliud carbūculo peius est. Eius he note sunt rubor est: sup/ q̄ eū non nimium pustulę eminent maxime nigre: in/ terdū subliuidę aut pallidę. In his sanies esse videt: Infra colorez niger: ipsum corpus aridum ⁊ durius q̄ naturaliter oportet. Preterea carbunculus vitiū est in vitibus atq; arboribus cum quodaz quasi ve/ dinis carbone vuę et fructus vruntur. Terra em̄ sole pferuet: ita vt radices satorū cōburat. Pli. lib. xviij. Plerisq; dixere rorē inustū sole rubiginis causam esse et carbunculi vitibus. Solet id accidere vuis tertio et sexto Idus Augusti sub decretorio illo sydere qō caniculā appellant. Varro lib. j. de re rust. vbi terra/ rum genera diuidit ait. Lapis marmor rudis arena sabulum/argylla/ rubrica/ creta/ carbunculus. Pli. Sic affligit et vitem carbūculus quę terra ita vocat. Est ⁊ carbunculus gēma ꝓpter colorē ꝙ sit ignit⁹ vt carbo: cuius fulgor nec nocte vincitur: adeo vt flā mis ad oculos vibret. Ignit in libya apud troglo/ ditas. De hoc Piero. Pli. lib. xxxvij. Principatū ha bent carbūculi a similitudine igniū appellati cū ipsi non sentiant ignes. Unde ⁊ a quibusdā carbūculi di cuntur Apyraste. Sumitur quādoq; carbūculus ,p terra vbi teſſellę lapideę et nigrę reperiūtur. Palla/ dius in Januario mēse Carbūculus nisi stercorentur macras vineas reddit. Pli. lib. xvj. Maxime q; sabu lum humidū aut carbūculū aut tophaceā formā.

Carbunculare est carbūculum pati. Pli. lib. xviij. Suc cus eorum carbūculantibus circa oculos vlceribus excrescentibus et pustulis efficax. Et carbūculare est more carbonum fieri. Idem libro. xij. Verum ⁊ his sua iniuria est: atq; cęli intēperie carbunculanē fūtq; semina cassa ⁊ inania.

Carcedon penul. ꝑ. grece carthago dicitur. Inde car/ chadonius carthaginensis. Unde a Plauto dictum est. Carchedonius vocatur hec comedia latine pnu lus. Et carbūculos auctore Pli. carchedonios voca uere ,pter opulentiā carthaginis magne. Dicta car chedon a carchedone conditore cuius meminit Ap/ anus. Sed vulgatior fama est conditam fuisse a Di/ done Eustachius multa in Dionysio Suidas καρ/ χηδων ηαφρικη εξ ησ ωρμασ ο μεγασ κυ πριαφοσ ταυ ησ κι πιορ καθειλεν εισελαφοσ η μεσα τον πρωτον συρουκισ μορεπ κοσια εγηκραση σασ α των περιοικων.

Carcer locus in quo seruantur noxii vel vndecūq; quis exire prohibetur quasi coarcer a coercendo vt docet Varro ꝙ vincti in eo custodiuntur ⁊ ,phibentur exi/ re. Est enim custodię locus qui grece philaca dicit. Unde ⁊ in circo vnde emittebanē equi carceres sūt appellati ꝙ coerceantur equi ne inde exeant anteq; magistratus signū miserit. Et licet q̄dā dicāt in singu/ lari tantū significare custodiam publicam in plurali currentium equorū repagula vel funes qui equis ad metam currere volentibus opponuntur. Lice. tamē vtrūq; indifferenter posuit. Nam in Cato. sic inquit. Nec vo velim q̄si decurso spacio ad carceres a calce reuocari. Et lib. iiij. ad Veren. Quasi si q̄s ad olym/ piacum cursum venerit et steterit vt emittatur impu dētesq; illos dicat esse qui currere ceperint ipse intra carcerem stet. Qr autem carcer ꝓ facinorosoz cu/ stodia a coarcendo dicat: patet ex verbis Liuij lib. j. scribentis. Cum in tanta multitudine hominū discri/ mine rectę an perperam facti confuso facinora clan/ destina fierent: carcer ad terrorē increscentis audacię media vrbe immittit et foro ędificatur. Carceres tamē interdum ꝓ furibus seu captiuis poni solet.

Carcerarius a um: quod ad carcerem pertinet. Plau/ tus in Cap. Negre mihi est hunc questum facere car/ cerarium.

Carcinus penultima correpta carcer animal ⁊ signum celeste. Vide in dictione cancer. Luca. viij. Ter ge/ minus chiron. Et idem. Quod carcinus ardens hu/ midus egroceros.

Carcina ciuitas est a qua sinus carcinites vbi ⁊ carcini tus amnis vt auctor est Ptolemeus.

Carcinoma atis: penul. cor. cancer morbus. Pli. lib. xx. Aqua quoq; eius decocta neruos articulosq; mi/ re iuuari si foueant vlcera ⁊ recētia ⁊ vetera carcino/ mata que nullis alijs medicamentis sanari possunt. Cato de re rust. Et si quid in mamis vlceris natum ⁊ carcinoma/ brassicam tritam opponito: sanum faciet Celsus tria facit eius genera. Primū cacoethes cuz vlcus quidem pressum est: sed quę circa sunt intume/ scunt. Secundū sine vlcere. Tertium quod thymiū vocat. Grece carcinus dicitur.

Cardia latine cor. Inde Cardiacus ⁊ Cordiacus απο τησ καρ διασ id est a corde: siue ab ore stomachi quod cardiam quoq; greci vocant: non ꝙ passionem illam cor sustineat sed stomachus: ⁊ periculum sit ne cor attingat. Cor. Cel. Cordiacus morbus ex nimia imbecillitate corporis et languente stomacho sudo/ re nimio nascitur. Juue. Cardiaco cyathum non por recturus amico. Est ⁊ Cardia nomē vrbis in thracia a cordis similitudine vocata. Solinus. Cardia ꝙ in cordis facie sita sit dicitur.

Cardūum penultima correpta: herba suauis odoris a quibusdam Nasturtium dicitur.

Carduus herba vulgo nota: a qua carduellis auis ap/ pellata est.

Carduellis auis parua: a capite rubro alis luteis albo nigroq; distinctis dicta ꝙ carduoz semine pascatur.

Cardo inis dicit quasi cor tanuę quo. s. illa mouetur. Nam vt animantia motum a corde suscipiunt: ita fo res a cardine. Virg. Foribus cardo stridebat ahenis Hinc apud Romanos dea Carna quasi cardina fue rat. Cardines etiaz dicunē altissime cęli partes quas greci polos et latini vertices etiam dicunt a similitu/ dine eorum circa quos valuę voluūtur. Ponitur in/ terdum cardo pro oportunitate. Virgil⁹. Haud tan to cessabit cardine rerum. Quod Ser. inde tractum existimat: qō in ,puerbio dicitur. Res in cardine est. Et circa id verti cardines dicimus: in quo summa rei est. A cardo fit cardineus a um: ⁊ cardinalis et hoc cardinale quę pro precipuo poni solent. Cardinales circa quos fides christi vertitur.

Careo es carui ⁊ cassus sum caritū ⁊ cassum ꝑm Priſ. Et est proprie carere rem desideratazz nō habere. In/ est enim velle et desiderare in carendo. Et carere in bono dicitur non in malo. Et proprie videtur esse de his cōmodis quę olim possedimus quibus indigem⁹ Nam qui priuatus est nec vnq; regnauit satis recte non potest dici carere regno: cum id elocutionis ge/ nus pertineat ad eos qui olim fuerūt reges: ⁊ postea regno expulsi sunt. Quod accidit tarquino superbo. Construitur hoc verbum cum ablatiuo: licet cum ac cusatiuo iunctum inueniatur. Plaut. in Bene. Da/ re vna opera pensum postules: inter ancillas sedere iubeas lanam carere. Quod est a carēdo ꝙ eam tum purgant et deducunt vt careat spurcicia. Et quo car/ minari dicitur. Differunt enim ab inuicem Careo et Indigeo: ꝙ indigemus necessarijs vt vacemus litte/ ris. s. pecunia et liberis. Caremus vero non indige/ mus honoribus/dignitatibus et huiusmodi: quę nō sunt necessarię ⁊ tamen vellemus. Et caremus mul/ tis seruis q̄uis eis non indigeamus. Improprie tñ

dicimus Careo damno: careo culpa: careo febre: significare volentes me non febricitare. Est enim Acyrologia. i. improprius sermo. Ecōtrario dicimus habere febrem cum illa nos habeat.

Carex fgmi. generis herba acuta et durissima: similis asparago. Virg. Et carice pastus acuta.

Carectum locus caricibus plenus. Idez. Tu post carecta latebas.

Caries vetustas vel putilago. Lucil. lib. vij. Me auriculam obsidat caries ne vermiculigz. Juso. Ji tineas cariēgz pati te charta necesse est. Sunt qui cariem interpretentur vermiculuz illū qui ligna rodit: et vulgo carolus dicitur. Col. libro. rij. Omnis materia in edificia succidi debet luna decrescente: ab vigesima vsqz in trigesimā: q; sic cesa iudicatur carie non infestari. Pli. Cedri oleo peruncta materies: nec tineam nec cariem sentit. Idem pro carolomento lib. rij. acceptisse videtur cū inquit. Celeriter ea cariem sentit. Hinc carios⁹ a um: qō est carie plenum.

Caras nomen proprium regis qui regioni carie nomen indidit. Cares vero dictus est Statuarius Lisippi discipul⁹. Cares numero plurali populi a caria. Cares ſb minoe fuerūt z tūc leleges dicebanē z insulas habitabant postea facti sunt continētis habitatores multūgz maritimę ozę z mediterranę occupauerūt

Caria regio minozis asię inter Lyciam z Joniā Strabo Cariam a Borea Meandri flumine clausit ab occidenti Icario z myrthoo pelago a meridię rhodiēſi Ab ozru lycijs et alijs gentibus magnāgz tauri montis partē in Caria concluſit: omnē ozam rhodiam ei attribuens: quę meridionalis est. A Cara rege: qui primus auguria auiuz dicit inuenisse. Cuius populi cares dicti: qui peculiariter sūt barbari noiati. Carię olim impauit mausoleus in qua Halicarnassus metropolis fuit: z mausoleū illud celebratissimū quod inter septē spectacula numerari solet.

Carra e: ciuitas Arabię ad rubrū mare a qua carrei diti sunt popli. Pli. Carreis latissimos z fertilissimos agros: ab oppido arabię qō carra dicit.

Carre carrarū ciuitas Mesopotamię trans edessam Crassi z Romani exercit⁹ cruore nobilis. Unde Lucan⁹. Assyrias latio maculauit sanguie carras. Est z

Carrus et carrum vtrogz modo dicitur: a cardine quat tuoz rotarum: vel q currēdo sonet. Cesar. Inter carros impedimētagz prędiū cōmiserūt. Hircius Pompeius ea die per ſuiarum angustias carra complura multasgz lanistas retraxit.

Carrucha pe. pro. genus vehiculi. i. currus. Hinc carrucharius: qui carruchas agit.

Carrucarius a um: quod ad carrucam pertinet. Pompeius. Pleraſgz mulas carrucarias tales esse vt trāſiungi non possint.

Carico as: penultima correpta quid significet Hiero. exposuit sic scribens. Origenes maiora cogitans p̄ virtutē ingenium ferre non sufficiens oneribus maiorbus carricabat se. Et cum sic incedere non posset ruina magna deuolutus est.

Caros crapularis redūdantia a καρῶ perturbo vel ago agito: seu a καροομαι qō est capite aggrauo et oblidor velut ab oppſſura capitis z ingenū offenſiōe

Caryatides statuę mulierbres in edificijs: vt ait Victr. sicut viriles quę mutulos aut coronas sustinent. Telamones a nris atlantes a grecis appellatę.

Carissam antiqui pro vafro vsurpabāt.

Caritas sine h. a careo significat inopiam. Liui. lib. rj. Caritas primū erat annonę ex incultis per secessionē plebis agris. Unde et carus in ea significatiōe qua opponitur vili. Differunt tn caritas z inopia q caritas sit rerum penuria quę adhuc exstāt: inopia earū q nō exstāt. Licet. p domo sua. Qua ex re primū notare deinde copia caritas ānonę ē: inopia seu penuria aliarū rerū. Charitas cū h latine amor dī αχαριστία z amor. Et ē q̄dē charitas amoris species quę ad homines tm̄ spectat pro dignitate z qualitate personarū: amor ad omnia. Nam maxima charitas debetur parentibus: proxima filijs: z deinceps reliquis. Sic charus cū significat gratum z amore deuinctū.

Carine arum: nomen vici Romani in quo fuit domus Pompei. Virg. Lautis mugire carinis. Varro carinas dici putat ab eo q hinc oritur caput sacrę vię: καρα latinę caput dicitur.

Carina pe. pro. pars nauis et ipsa nauis concauitas: licet quādogz pro tota naui ponatur.

Carinare est in modū carinę formare. Pli. lib. ix. Saliunt pectines z extra volitant: secgz et ipsa ſcarinant. Et carinatum concauuz. Aliqn̄ Carinare est probra obijcere: q carinantes. i. probra obijcientes sint infimę sortis homines sicut et carina.

Carinatim significat ad similitudinē carinę.

Carmania regio maioris asię cui⁹ metropolis est Carmania et populi carmanij qui teste Pompo. sine veste ac fruge: sine pecore ac sedib⁹ cozijs piscib⁹ vestiūt

Carmelus penultima pro. et cum vnico l. latine z grece dicitur. Hebraicę vero Chermel. Et sunt duo montes auctore Hiero. qui hoc noie vocant. Alter galilęę prouincię in quo fuit Nabal carmelus maritus Abigail ad australem plagā. Alter iuxta Ptolomaidem mari iminēs in quo Helias prophęta flexis genibus pluuiam impetrauit.

Carmon est lucus in Messenia z templū Appollinis in Laconia: z in Archadia flumen: et mons in Peloponnesso.

Carmen quasi canimen a canendo dici potest quicquid est metrice scriptum. Unde Virgi. versum vnū carmen dixit. Et rem carmine signo. Et duos similiter cum ait. Tumulo superaddite carmē. Tota insuper eneis heroicum carmen dicitur: z carmen bucolicuz: vt Tale tuum carmen tē. Quādogz carmen dicitur incātatio: vt Carmina vel cęlo possūt deducere lunā.

Carmenta et carmentis: Euandri mater a carminibus quibus dabat responſa cum propriē Nicostrata vocaretur. Erat hęc rerum futurarum admonitrix quę Phebo dedicata carminibus oracula significabat. Hinc Carmentalis porta. Virgilius. Et carmentalem Romano nomine portam. Postea vero scelerata dicta est q per eam sex z trecenti fabij cum clyentium quingz milibus egressi aduersus hetruscos ad amnem cremeram omnes interfecti sunt. Ouidius. Carmentis portę dextro est via proxima iano. Jre p hanc noli quisquis es: omen habet. Illam phama refert fabios exisse trecentos. Porta vacat culpa: sed tamen omen habet.

Carminare est quasi pectinare. Plinius lib. ix. Justuz est e quinquagenis fasciuz libris quinas denas carminari. Et libro. rj. Hanc ab his quogz gigni subigiq; vnguium carminatione: mox trahi: inter ramos tenuari ceu pectine.

Caro proprie mortuorum dicta est q careat anima: inquit Donatus: vel r. pro d. ponitur: vt sit caro quasi cado: quoniam cum sine anima est cadit. Virgilius. Belloq; caduci dardanide. Et Hieronymus inter carnem et pulpam sic distinguit: vt Caro sit quę sanguine venis ossibus neruisgz constringitur. Pulpa quę manducatur eo q pulsetur et concidatur. Et non solum de animalibus: sed etiam de piscibus pomisgz dicitur. Quidam hoc nomen a greco deriuant κρέας a quo fit creo.

Caruncula a nominatiuo caro dimi. est. Carnicula ꝺo a carnis nominatiuo ꝑm antiquos.

Carniuora penul. correpta dicunt̄ animalia quę carnes

vorant. Unde dicimus aquilam carniuoram. Pli. libro. r. Seratorū dentiū carniuora sunt omnia.
Carneus carnea carnium: quod ex carne est: vt frustum carneum.
Carnosus carnosa carnosum quod est pingue: carnositas: pinguedo.
Carnarius: qui carnes vendit. Similiter qui in eden/da carne delectatur carnarius vocatur. Var. Carnarius sum/pinguarius non sum.
Carnarius a um: quod ad carnem pertinet: vt carnaria taberna vbi carnes venduntur.
Carnariū ꝓprie locus vbi caro salsa suspēditur seu re/ponitur. Pli. Quippe e macello aut carnario viuēdum est. Quandoq; etiam dicitur locus vbi carnes tantūmodo venduntur. Plau. Cnam e carnario emit iam factus satur. Varro tabernaz carnariam vocat. Qui vero carnes in carnario vendunt etiam lanij appellantur z carnarij. Interdum carnarium accipitur ꝓ ipsa carne: sicut cibarium ꝓ ipso cibo. Plaut⁹. Qui mihi carnariū parauit ridiculus ad ientandum Et carnarium instrumentū dicitur cum pluribus vncinis quibus succidię appenduntur.
Carnifex qui carnes ex hominibus facit. Hinc excarnifico as: ꝓ excrucio. Terē. in Heau. Huiusmodi semp cōminiscere vbi me excarnifices.
Carnificor carnificaris deponens: significat carnificis officium ago.
Carnificiū ipse actus carnificis: qđ z carnificina dicit.
Carnificina e. penultima producta locus publicus in quo iussu magistratus homines nontes a carnificib⁹ occiduntur. Plautus. Quid si desperatis rebus carnificinaz petat. Sueto. de Tiberio. Carnificinę eius ostēditur locus caprēis vnde damnatos post longa et exquisita tormenta precipitari coram se in mare iubebat. Et carnificina dicitur carnificis officium: seu excarnificatio z cruciatus. Plautus in Cap. Vel carnificinam hūc facere possum perpeti. Cyprianus ad Demetria. Quę hec insanabilis carnificinę rabies q̄ inexplebilis libido seuitię? Cato carnificinas dixit plurali numero ꝓ tormentis et crudelitatib⁹. Vbi societas inquit: vbi fides maiorum insignitas iniurias plagas verbera vibices eos dolores atq; carnificinas per dedecus atq; ignominiam te facere ausum esse. Plautus in Cis. singulari vsus est. Credo ego amorem primū apud homines carnificinam cōmentum. Cicero libro. iij. Tusculano. per translationem dixit Nam cum omnis perturbatio miseria est: tum carnificina est egritudo: quia instar carnificis cruciat lanit pectoris: lacerat animuz excarnificatūq; conficit. Posset tamen hic carnificina accipi veluti ꝓ fęmina excarnificante: sicut a Plauto dicitur fęmina opificina.
Carnificinus a um: ponitur ꝓ crudeli z carnifice digno. Cice. Carnificina est ista crudelitas.
Carna: dea quę vitalibus humanis seu cardinibus prę esse existimabat. Unde Ouidius libro. vj. Fas. Prima dies tibi carna datur dea cardinis hęc est. Hęc striges nocturnas puerorum vt dicebant cunas infestantes a limine fūmouebat.
Carpathos: penultima correpta. Insula contra egyptum media inter rhodum z cretam ducentorum stadiorz circuitū habens quattuor olim insignis vrbis a qua vicinum mare ad egyptum vergens: carpathium dictum est.
Carpatine penultima producta calciamentum rustícum a carnibus appellatum: et fiebant exprecentibus coriis bubalis.
Carpentum: vehiculi genus dictum quasi carmentum a Carmenta Euandri matre. Ouidius libro. j. fasto. Nam prius ausonias matres carpēta vehebāt Hęc quoq; ab Euandri dicta parente reor.
Carpentarius: faber qui carpenta facit. Et carpentarius faber lignarius. Hierony. Carpētarius artifex fecit scamnū. Carpentarius equus qui carpentū ducit. Carpentariū opus quod ad fabrum lignariū pertinet. Hiero. in Exo. Et opere carpentario.
Carpophorus: penultima correpta: nomen viri prorium et latine dicitur fructifer: greci enim καρπον fructum φορειν ferre dicunt. Hierony. ad Eusto. de morte Paule Salue Efrata regio vberrima atq; καρποφορα cuius sterilitas deus est.
Carpo pis psi ptum. decerpo. Virgi. Insere Daphni piros carpent tua poma nepotes. Item carpere eligere. Terētius in Adel. Unumquodq; qđ erit bellissimum carpam. Item reprendere. Var. Carpere vel noli nostra: vel ęde tua. Item Frui Vir. Carpamus dum mane nouum dum flumina crescunt. Item ledere: vt Carpit enim vires paulatim vitaq; videndo Fęmina. Carpere viaz est ambulare Carpere vitales auras haurire. Carpere lanā est amittere. Virgilius lib. j. Geor. Nec nocturna quidem carpentes pēsa puellę Ne sciuere hyemē. Carpere linū est euellere. Pli. Herbasq; cum semine et radicibus carpūt Carpere cibum est pasci. Composita sunt decerpo: excerpo z discerpo. De quibus locis suis.
Carptim aduerbium significat hinc atq; illinc carpendo non ipsam seriem sequēdo.
Carpinus penultima correpta genus arboris note. Col. lib. vj. Quinetiam coznus z carpinus z omnis nonnunq; z saliz a plerisq; in hoc ipsum disponitur. Palla. Carpinus vltima arbor.
Carta: sine h. nomen fuit vnius ex Varū principibus. Charta cum ch. aspirato: est enim dictio greca: z ꝓprie fit ex papyro: apud grecos vero ꝓ eo poni cōsueuit quod nos liburz dicimus. Ouidius libro. iij. Tris. Mull⁹ in hac charta versus amare docet. Hic chartaceus a um. Ulpia. de lega. libro. iij. Qz si in codicibus sint membrancis vel chartaceis vel etiam eboreis vel alterius materię, Chartula diminutiuū est. Hieronymus. Volo in chartulis meis ineptias scribere. Aliquādo vero charta poni solet ꝓ foliis seu philuris in quibus scribimus seu sint papyraceę siue membranę aut ex pergameno aut ex alia materia. Quint. Cum aperto codice chartas explicaret. Unde Sueto. in Nero. Plumbeam chartam supino pectore sustinuit. Pli. lib. xiij. refert charta Alexandri magni victoria repertam auctor est. M. Varro. Condita in egypto Alexandri z antea nō fuisse chartarum vsum: palmarū foliis primo scriptitatū: deinde quarundā arbor libris: postea pauca monumenta plūbeis voluminibus mox et priuata lintheis confici cepta aut schedis. Vopiscus in Aureliano. Quę omnia ex libris lintheis in quib⁹ ipse quotidiana sua scribi pręceperat.
Charta fuit vrbs haud procul a Tyro. Unde fortasse z Carthago habet aspirationē.
Carthago vrbs aphrycę celebris quę post troianū bellum vt docet Euse. a Didone cōdita fuit z apud nos nouā ciuitatē significat. Est z alia carthago in hispania quā Hasdrubal condidit quę noua perpetuo epitheto dicit ad differentiā Carthaginis libycę. Hoc nomen quidā a charta oppido haud procul a Tyro dici putant. Cice. vero lib. ij. de natura deor scribit dicta a carthagine Herculis filia cū byrsa diceret.
Carthaginensis dictio sex syllabaz est. Nam auctore Prisc. inter n. et e. interponitur i. Fit enim lib. iiij. Si tertię sint declinationis abiciunt extremā. s. genitiui z assumūt ensis: vt pistor pistoris pistoriensis: carthago carthaginis carthaginensis: sed hunc cathalogum syllabarū doctiores deriderent z greci.

Chartallū Canistrū. Hiero. in Deutro. Tolles de cū/ctis frugibus tuis primitias ꝛ pones in cartallo.
Carthophilatiū: latine scrinium dicitur: in quo libri et scripturę reponunt.
Carthulago pe. coꝛ. cōcautas illa q̄ est circa aures.
Cartaia oppidum est hispanię Cartescos a grecis dici tur. Unde carthesius a um: vt Littus cartesium: in quo freti angustię sunt.
Carica est genus ficuū a loco sic dictarū: vt docet Jul. Pol. Apud multos tñ ꝑ ficu sicca accipit. Ouidius li. j. fast. Quid vult fama sibi rugosaq; carica dixi. Tñ Suidas ino. rij. illi. Suidę cōpositores aliter interꝓ tantur. ſ. καρυκη ἐλεσ μια ἐκ πολλων συγκει μενον βρομα λυδιον ἐξ αἱμαϛοσ καὶ αλ/ λων ἐλεσ μαϛων αφου καὶ το συμπαραλειμ/ μι καὶ αμαλευειμ καρυ κειδειμφασι. Est igitur ſi de ethymologijs grecarū dictionū grecis credimus farcimen illud qđ vulgo dicit baldoni farcimē ex san guine ꝛ alijs esculētis: qđ lydij primi inuenerunt.
Carybdis ꝛ Scylla duo monstra sunt in freto siculo: de quibus Uir. Dextrū scylla latus leuū implacata charybdis Obsidet. Est autē locꝰ sicuti scribit. Sal. iuxta Tauromenitanū littus: extatq; fabula charyb/ dim mulierem fuisse rapacissimā: quę cum Herculis vaccas rapuisset a Ioue fulminata est: ꝛ in hoc mon strum cōuersa. Est igit charybdis mare periculosum nautis qđ cōtrarijs fluctuū cursibus collisionē facit ꝛ rapta quęq; absorbet ꝛ reijcit. Oui. Et vomit epo/ tas seua charybdis aquas. Sene. ad Lucil. Scyllaz saxū esse: ꝛ quidē terribile nauigantibus optime scio Charybdis an respondeat fabulis ꝓscribi mihi desi/ dero. Fac nos certiores vtrū vno tñ vēto agatur in vertices: an oīs tempestas: ac mare illud contorque/ at: ꝛ an verū sit quicquid illo freti turbine arreptū est per multa millia trahi. Thucydides libro. iiij. ἐστι δε ὁποροσ ἡ μεθ ἑξυ ρηγου θαλασσα καὶ μησσηνησ ἡ πεδ βραχυ ϛαγοσκελιαϛησ ἡ πειρου ἀπεχει καὶ ἐστιν χαριβδισ κληθεισ ἀ τουϛο.
Caryon nux dicitur a capitis grauedine ꝓpter odo/ ris grauitatem.
Carynon dicitur oleum quod fit ex nucibus iuglandi/ bus ꝛ alopecijs vtile est: tarditatiq; aurium infusum ceterum sapore graui. Unde apud nos esculentis nō admiscetur.
Caryopon nucis succū significat: vt inquit Pli. lib. xij.
Caryote: siue caryotides e palmis nascuntur quas alij dactilos: alij palmulas: alij margaritas appellant. Pli. Caryotas inter palmas celebratas cibo quidez et succo vberrime ex quibus ꝓcipua. Var. lib. ij. Nō scitis palmulas caryotas syriam parere inuectas in Italiā non posse. Papi. in syluis. Prægrandes vina capita inimica caryotides cadebant.
Caryste es: ꝛ carystos sti. insula vna ex cycladibus sita iu euboitico mari: varij marmoris ferax: excidebant enim ibi columnę marmoreę quę a loco etiam Cary/ stea appellabantur. Luc. lib. v. Qua maris angustat fauces saxosa carystos. Sene. Ferax varij lapidis ca rystos. Hinc carysteus a um. Oui. lib. iij. fas. Quaq; carysteis frangitur vnda vadis. Est etiā ciuitas eius/ dem nois in euboia: vt lib. iij. Ptolemeus scribit.
Casa: domus a cauatione dicta. Nam antiqui cauatas rupes inhabitabant. Vel dicitur a facile cadendo. Quippe a cado fit frequentatiuū caso as: diminuti/ uum a casa est casula.
Caso as frequēter cado: a quo fit aliud frequētatiuum. Casito as. Pau. iureconsul. Si antea ex tegula cas/ tauerit stillicidium postea vel ex tabulato vel ex aliq̄ materia castare non potest.
Casaria dicitur mulier quę casam custodit.
Casabundus crebro cadens.
Cassus a um qđ est inane ꝛ vacuum fragile atq; omni re carens: vt cassa nux a Plauto et Horatio dicta Luc. Cassa fraude parat. Plau. in Aul. Virginem habeo grandē dote cassam atq; illocabilē. Uir. Lu/ mine cassum ꝛ etherę cassos dixit ꝓ vita priuatos ꝛ vacuos. Unde et cassis et per diminutionē cassicul⁹. Hinc incassum aduerbium.
Casso as significat deleo: vt de euangelista Joanne le gitur. Ex totius senatusconsulto definitū est: vt quic/ quid Domitianus fieri voluisset: cassaretur. Et cassa/ re contundere. Uir. Cassatęq; rates.
Casa insula a caso cleomachi patre dicta ab hac ꝛ casi⁹ mons in Syria colonis eo deductis.
Cascus a um: significat vetus. Cuius verbi origo sabi/ na est. Ennius: Q̄ primus casci populi genuere lati/ ni. Manilius ait cascum duxisse cascā non mirabile est. i. vetulam nupsisse seni: tñ cascinū oppidum dictū ꝙ vetus. Et cassinum fozum vetus appellant oscoꝝ lingua Casnar senex dictus.
Casius: mons in finibus egypti: arabię conterminus magni Pompeij tumulo clarus. A quo etiaz sit Ca/ sius a um. Luc. lib. x. Lucifer a casia prospexit rupe diemq;. Est ꝛ in syria antiochena casius mons super Seleuciā cognomię Pieriā: vt auctor est Pli. Sed hoc cassiū. ij. mons apud euphratē vbi traianus dica/ uit crateras argenteos in templo Jouis casij cū epi/ grāmatę qđ Suidas prosequitur.
Casia per simplex ſ. fruter est: amplitudine cubitorum triū suauissimi odoris ꝛ virtutis cynamomi. Hiero. appellat herbam cuz in canticis inquit. Casia quoq; qm̄ id genus herbę aquis indesinentibus nutriri di/ citur ꝛ coalescere redemptionem humani generis ꝓ aquas baptismi indicat datā: qui vt Pli. li. xij. scribit iuxta Cynami cāpos in ethiopia: sed in montib⁹ cras/ tior sarmento tenui cute verius q̄ corrice nascitur. Sunt tñ q̄ dicūt casiā esse nomen herbę atq; arboris sicut balsam⁹ herba ꝛ arbor balsami. Virg. Tñ casia atq; alijs interēs suauib⁹ herbis. Hęc alio noie dicit fistula: vt auctor est Hiero. in explanatiōe pſ. Eructa uit vocales in laudes dei ꝛ oēs pituitas ꝛ rheumata voluptatū suo calore excoquēs.
Caseus a coeundo: vel vt inquit Var. a lacte coacto di citur. Nam fit lacte coagulato hedino imprimis vitu lorum ve coagulo.
Casses retia sunt: ꝙ vacuas habeant maculas. Unde ꝛ cassum ꝓ inani ꝛ vacuo: ꝛ incassum ꝓ frustra qua si absq; cassibus: sine quibus venatio est inanis tra/ctū ab aranearū cassibus ꝙ sint leues ꝛ nullius ponde ris. Sunt etiam casses galeę ꝙ vacua sint ad capita recipienda. Sed differunt genere: ꝛ diuersum habēt genitiuū. Cū em̄ significat laqueū vl rętę est ge. mas. et habet genitiuū ntō similē: vt cassis is. Oui. Inci/ dit in casses ꝓeda petita meos. Pro galea fę. gene. est ꝛ cassidis genitiuū facit. Iuue. Lonica ꝛ fracta de casside buccula pendens.
Cassida e. idem qđ galea. Proper. Aurea cui post ẽ nudauit cassida frontem.
Cassiculus diminuti. a cassis pro rete. Hiero. Mequa/ ẽ aranearū mihi opponas cassiculos. Dicitur ꝛ cas/ siculū neutro genere. Festus. Cassiculum reticulum a cassibus per diminutionē dictum.
Cassita. penulti. producta auis quam alij alaudam: alij galeritam dicunt.
Cassiteros penul. coꝛ. latine stannū: vel plūbū dicitur Inde Cassiterides insulę decē in Indico oceano vn/ de plumbū candidū effoditur. Pli. lib. xiij. Et aduer/ so celtiberię complures sunt insulę cassiterides dictę a grecis a fertilitate plumbi.
Cassiope siue cassiopea. Cephei regis ethiopum vxoꝛ

ꝛ Andromedes mater quę cum nereidibus de pulchritudine certauit: Pro quo facto in sydera constituta fertur. Est autē sydus ita figuratū: vt in sella sedeat. Constat stellis,xiij. occidens cum scorpione capite cū sedili resupina ferri prospicitur. Exoriri autem cum sagittario.

Caspiū mare dicit qđ inter caspios montes est: a quibus nomen accepit. Et hyrcanos ꝛ imensuꝫ occupat spaciū. Caspię portę varię dicūt. Quidā amazonas portas caspijs egressas ad alexandrū venisse in hyrcaniā, pdidere. Sed ille caucasię fuerūt per quas trā situs est ex hyberia in scythiā. Meronis quoq; principis cōminatio ad caspias portas: vt inqt Pli. Verum mons taurus tribus in locis interruptus quasi portis quibusdā transitur i armeniā in ciliciā ꝛ in mediam. Sed ille tm caspię portę appellātur quę apud Medos existunt: sicut ex Prole. Pli. ꝛ Strabone licet intelligere: per has trāsitus est ex Babylone ac pside ad mare caspiū. Et hinc fortasse caspię dicte sūt ꝙ aliquę gentes vicinis insident montibus appellatę caspię. Juga vero caspia procul hinc absunt: et ad Armenios vlteriozesq; populos ptinent. Portę aūt caspię vt Solinus inqt pandunt itinere manufacto milibus octo passuum longo. Nam latitudo vię est plaustro permeabilis.

Castalius: fons caballinus ꝛ libethrius dicit. Est in radicibus parnasi musis sacer: a virgine Castalia q̄ apollinē fugitans precipitata ꝛ in fontē versa est: cuius aquā dicūtur bibere poete. Hunc fontes dicit acron fuisse in Lycia: vbi armenta Appollo fertur pauisse.

Casteria significat locū vbi cum nauigatio conquiescit remi ꝛ gubernacula reponuntur. Plautus. Quin si pol reposui remum sola ego in casteria vbi quiesco omnis familię causa constitit tibi.

Castrum numero singulari: locus est muris munitus dictum a casa: ꝙ sit cōiunctio quędā casarū.

Castra plurali numero appellantur exercitus cum in procinctu pergunt: aut incerto quolibet loci itinere demorant. Similiter locus in quo milites tentoria fixerunt: vel ipsa tentoria in quibus milites diuersantur. Unde ꝛ de nauibus Virg. dixit. Nos castra mouemus: quoniam in illis milites essent. Dicta castra quasi casta et castrata ꝙ ibi castretur libido. Inde em̄ mulieres abesse iubebat militaris disciplina. Vel a castri similitudine ꝙ fossa vallo; quasi muro circundari solent.

Castrameto: penultima correpta castra loco: vulgo a campare dicitur.

Castellum paruus vicus muris circūdatus diminuti. a castro: Et castellū dicit receptaculū illud qđ aquaꝫ publicā suscipit et quo fluit aqua fistulis. Frontinus Omne plumbū ꝛ omnes impensę ad aqueductus ꝛ castella ꝛ lacus pertinentes inde erogantur.

Castellani dicti qui castellum habitant: sicut ab oppido oppidani: ꝛ a vico vicini.

Castellatim aduerbiū quasi turmatim per castella dissecti. Liuius lib. vij. Vt hostes ꝛ nocturno pauore attonitos ꝛ circa collē castellatim dissipatos aggrederet.

Castrare proprie est virilia amputare. Juuenal. Nullus ephebum deformē sceua castrauit in arce Tyrannus. Licet ꝛ de quacūq; truncatione siue priuatione quandoq; dicat. Pacu. Vt esset aliquis qui linguaꝫ eius castraret. Quidam castratos spadones ꝛ eunuchos ita distinguūt: vt castrati sint quibus testes naturaliter desunt. Spadones quibus violenter detracta est virilitas. Eunuchi a dominis castrētur vt diutius eis abutantur inde nomen ευνη και εχω αλλα σπαω euello: inde spadones. Vlpi. tamē spadonū noīe omne genus euiratoꝝ cōprehendi scribit.

Castrensis et hoc castrense qđ ad castra pertinet. Unde castrenses vigilię et castrense peculium est quod a parentibus vel cognatis in militia agenti donatū est vel quod ipe filiusfamilias in militia acquisiuit: quod nisi militaret nō acquisiturus fuisset. Et quasi castrēsia bona dicuntur quę licet in militia filiofamilias nō acquirūtur ita tñ fiunt ipsius ac si acquissta in militia fuissent vt sunt ea quę ex officijs acquiruntur.

Castigo as pe. p. pprie verbis reprehēdo: q̄si castruz id est honestū ago. Vir. Hic grauis entellū dictis castigat acestes. Quādoq; castigare est vindicare punire. Idem lib. vj. Castigatoꝝ dolos: subigitoꝝ fateri. Hinc castigatum dicimus correctū emendatūq;.

Castitas ꝛ pudicitia paria putantur: cum sit pudicitia ab iniuria turpium libidinum libera. Castitas ab his cōtingi est remota. Vir. lib. ij. Geor. Casta pudicitiā seruat domus. Castum dicit imaculatū quasi castratum. Nam castrare est pudenda amputare. Qui vo sine pudendis est necessario castus est. Per trāslationem castus capitur pro honesto ꝛ continenti vt sit castus quasi vacuus. Plau. in penu. Vt deceat nos esse a culpa castas. Unde dicimus vozem castam ꝛ castum cantū in quo nihil est lasciui: ꝛ castam manū quę se ab alienis continet. Item pro pio et religioso. Virgilius. Quiq; sacerdotes casti dum vita maneret.

Castor animal latine fiber ponticus: cuius testiculos medici castozium vocant. Hic comprensa parte non anteq; concrepuerint ossa morsu resoluit. Castor et pollux fratres quos Tindaridas vocant sicut ꝛ Helena eozum sozor Tindaris nuncupata grece discuri appellantur. Hi post mortem inter notissima sydera constituti fuere. Quod plane signum gemini dicitur ꝛ a gēribus ꝙ dūs habiti sunt. Unde Romę in foro erat edes castoris et pollucis: qm̄ sicut Dion. lib. vj antiquitatū scribit in pugna ad lacū Regillū apparuerunt forma augustoꝝ ducentes equitatum romanum aduersus latinos qui hastis feriebant propellebantq; aduersarios: socios vero cohortabātur. Quę potissima causa fuit vt latini fugarentur ꝛ castra caperentur. Idem. Dox visi sunt sudorem equoꝝ abluentes iuxta fontem iuturnę. Dein e cōspectu mortalium se subduxerunt. Castor quoq; ꝛ me castor ꝛ pe castor aduerbia iurandi quasi per ędē castoris.

Castula palliolum quo puellę nudę infra papillas pręcingebantur. Var. Castulam mulier sumpserat pro succula. Hęc ꝛ periconiū ꝛ prędictoriū appellat.

Casus modo fortuna est vt Boe. lib. v. de cōsola. Modo inopinatus euentus. Seneca. Multa enim casu potius q̄ ratione eueniunt. Modo ruina. Curtius. Inopinato rhede casu oppressus. Hō calamitas ꝛ infortunium. Virgilius. Sed si tantus amor casus cognoscere nostros. Et breuiter troię suppremū audire laborem. Et casus dicuntur vocabulorum formę quia in aliam atq; aliam cadunt effigiem. Et casum veteres antiquum vocabant quasi iam cadentē.

Casos insula iuxta mare carpathiū ambitu octoginta stadioꝝ in qua est oppidū eiusdē nois.

Casura e. casus seu cadendi actus. Piero. Ante mentis nostrę oculos semper euangelicū illud appareat stolidissimi viri: qui ędificium qđ sūmopere fecerat ingruentibus fluminibus: flantibus ventis ꝛ imbribus inundationibus pluuiarum totum amisit in casura quod erat ędificatū in sabulo.

Cata prepositio greca in cōpositione significat in: aduersus: de/dis/ex/circum/vndiq;/sub/iuxta/ per/Pm/ Latho. vero cum aspiratione: veluti/ sicut/ tanq̄ et quemadmodum.

Catabasis inferior solis meatus descensus.

Catabathynon dici pōt demersum cauum ꝛ profundū ex κατα και βαθυρου profundū.

Catabathmus oppidum in aphrica: et vallis repente

connera vt scribit Ply. Pomponius catabathmos vallis deuera in egyptum finit africā απω του κα ταβαιρειν. Et significat catabathmus locum declivem atq; deuexum.

Cataclysmus diluuiū z inundatio dicit. Hier. contra Ioui. Prim⁹ Lamech sanguinari⁹ et homicida vnā carnem in duas diuisit vxores. Fratricidiū et bigamiā eadē cataclysmi deleuit pena.

Catachlysis effusio caliginis z tenebrarū. Nam caligo a grecis αχλη z αχλυσ dicit καταχλυσισ.

Cataclytum: locus concauus ab aqua cadente απο κατα και κλυζομαι. Amb. lib. hera. Milus fluuiorum maximus: eo loci vbi se ex altissimis mōtibus in cataclyta illa precipitat magnitudine fragoris sui aures accolarum obstruit.

Catachresis penulti. pro. tropus quē nos abusionem vel vsurpationē dicimus: cū alienis abutimur penurie ac proprijs cū, ppria deficiunt: vt facies similima lauro. Vaz facies bois est ex κατα contra κρησισ dicit vsus catachresticus abusiuus.

Catachesis: instructio.

Catechizo as. instruo/doceo/erudio: vt est apud apostolum. Communicet autem is qui catechizatur ei qui se catechizat.

Catecuminus instructus seu audiens dicit.

Catacrisis: condemnatio vl̄ diudicatio. κρισισ enim iudicium.

Catadromū penul. cor. latine decursoriū κατα δρομεω em̄ decurro. Sue. in Nero. Notissim⁹ eques ro. elephanto supersedens p catadromū decurrit.

Categoria κατηγορειαασ accusatio p̄dicamentum κατηγορεω accuso p̄dico κατηγοροσ accusator. Vnde categorię siue categoremata. Aristotelis id ē predicamenta. Et propositionū quędaz a dialeticis categorię nominant: quas p̄dicatorias latine dicere possumus. Sunt autē decem p̄dicamenta circa quę versari videt ois quęstio. ουσισ .i. essentia: q̄litas: quātitas: ad aliq̄d: agere: pati: vbi: q̄n: situs: habere. Appellatas vero categorias ostare: vt inquit Aug. in dial., pterea q̄ nō possunt nisi a subiectis agnosci. Quis em̄ q̄d sit homo possit agnoscere: nisi sibi homine ponat ante oculos q̄si subiectū homini.

Catagrapha q̄ vocant pictores modo ex curta appellant a breuitate imaginū quas ita repsentari cū sunt obliq̄ postulat ratio. Hęc z cataglypha dicunt.

Catalepsis occupatio deprehensio. Catalexis terminatio. Catalysis dissolutio. Catalymā atis. refectio diuersorum.

Catalogus penul. cor. sermo vel scriptura quę numerū vel ordinē designat. Hier. ad oceanū. Vbi catalog⁹ describit omniū mansionū etiā de lectis.

Catalecticum metrū dicit cui vna tm̄ deest syllaba vt apud Hora. Hea renidet in domo lacunar. Est em̄ senariū iambicū vna syllaba minus. Acatalecticum vz qđ legitimo fine claudit: vt Hec fonte labra, plui caballino. Est em̄ senariū iambicū pfectū.

Catamithus cū i latino, pducto: puer meritorius quo quis abutitur μισθοσ greci mercedē dicunt quia καταμισθω .i. pro pretio.

Catholicus: dici potest vniuersalis: q̄si circa oīa versat: fit em̄ ex cata z holon: id quippe totū dicūt.

Cataphractus: vndiq; munit⁹, ex κατα vndiq; z φραττω munitus αφραττω quod ē munio. Ser. in xj. lib. enc. Cataphracti equites qui z ferro muniti sūt: et equos similiter munitos habēt. Sal. Et sequebāt equites cataphracti. Est etiā cataphracta lorica siue thorax militaris. Unde Vege. scribit exercitū romanū pedestrez cataphractus z galeis fuisse munitū. Et Liu. li. xxxvij. pedites loricatos cataphractos vocat. Cataphractarij q̄ cataphractis muniti sūt. Lampri. de Alex. Cataphractarios quos illi clibanarios vocant decem milia in bello intereminus. Cataphracte autē naues p rectis nauibus accipiunt.

Catapulta iaculū celte vel sagitta. Plau. in Cur. Atq; ita te neruo torquebo vt catapulte solent.

Cataplasma atis. emplastrū siue malagma qđ constat ex floribus: eorūq; furculis z arungia.

Cataploos grece: latine nauigatio.

Cataphrige: heretici qui in phrigia fuerūt: vt mōtan⁹ priscilla z Maximilla. Hi aduentū spūssancti nō in apostolis: sed in se traditū asserunt.

Catapotia pilule dicunt. απο του καταπινε ιν qđ ē deuorare vel bibere, pprie: q̄n nec; estur: nec; lingit id gen⁹ ſz deuorat: vel p καταποησ λεγεται λαρυγξ λαρυγγοσ.

Cataractas: quidā cęli fenestras: quidā nubes: quidā subterraneas specus interpretant. Vnde a descēdēdo p pendulis portis sumūt: ex ligno ferro ve q̄ demitti ac tolli possunt. Liu. Pendula z recidentes portas cataractas. Idē Porta cataracta dejecta clausa erat. Eam partim funibus subducūt in tm̄ altitudinis vt subire recte posset: dicte cataracte q̄ ex alto defluere videant. Greci em̄ καταρειο defluere dicūt. Unde cataracte etiā dicuntur e terra eruptes aquę z ita ex alto defluentes: vt ruere potius q̄ defluere videant quales esse i egypto nili cataractas legim⁹. Ita loca ipa e quibus exeunt cataracte dicunt. Unde in maximis imbribus apertas esse cęli cataractas dicere solemus. Dicit et hic cataractes quo nomine etiā dictus est fluuius quidā. Stra. Post olbiā pamphilię cataractes ē fluuius magno strepitu ex alta rupe dejectus: vnde z nomen.

Catarrhus latine fluxio seu distillatio. Differt a coryza et branchо. Coryza dicitur cum pituita nares tm̄ obsidet: grauedo latine dicta. Catarrhus vero cum fauces palatumq;. At brachos cum z guttur z arteria corrūpit: ob id z arterioū q̄q; id vitiū appellāt. Omnia hęc tū Hippocrates coryzas vocabat: nostri distillatiōes q: grece catastagmi noiantur in cōmune Dictus est aūt catarrhus α καταρρεω fluo distillo: ex κατακαιρεκω fluo.

Catarytus penul. correp. latine irriguus ex κατα ρυσ riuus quasi iurta riuos. Ply. lib. v. Hyponē oppidū aphricę catarytum a grecis dictum propter aquarum irrigua.

Cataſcop⁹ latine speculator: ē em̄ σκοπειν speculari.

Cataſcopium genus nauigij exploratorij q̄ circūquaq; speculetur.

Catastrophe latine subuersio volumen.

Catastroma penultima, pducta: nauis partem seu paumentum significat.

Catorthoma penulti. pdu. greci κατορθωμα opus virtutis rectū. Amb. lib. j. offi. Hoc est perfectū officium quod catorthoma greci dixerunt. κατα circūquaq; ορθωρ rectū. Cice. lib. j. offi. recte factū interpretat. Catorthosis recta effectio. Catorthoo egregie cū virtute aliquid facio.

Catatyposis dicit p̄m figurā: quod fit cū aliquid iurta alterius formā describit: vt apud Virg. lib. iij. Sic Mercurio similis vocēq; colorēq;.

Cataſta: locus erat vbi venales serui exponebantur a καθισταω ſbo greco qđ significat expono. Tibul. Mota loqr regnū ipse tenet quē sępe coegit Barbara gypsatos ferre cataſta pedes. Est z cataſta machina lignea qua serui vincti tenebantur. Plyn. Tandē in cataſta videre grisogonū sylle. Hanc z longam et magnā compedem vocant.

Cathartica dicunt purgatoria a καθαρο purgo.

Cathedra dicuntur subsellium απο του καια καθησ εδρασ εδρα sedes est seu sella. Et scribit cū h.

q; hedra incipit ab h. abiecta a. vt fit in Methodus ephebus ⁊ multis alijs.

Caterochen: significat per excellentiam.

Caterua ꝓprie gallorū legio sicut phalanx macedonū ꝙ certo nūero cōstat. Mā auctore Vege. in caterua erāt sena militū millia. Plerūq; tñ ꝑ multitudine sumit. Cateruatim aduerbium significat per varias cateruas. Cateruarū cateruatim conglobati. Sue. in Aug. Sꝫ ⁊ cateruarios opidanos inter angustias vicoꝝ pugnantes temere. Sciendū ē q; oīa fere aduerbia in tim finita: significant sicut de cateruatim dictum est: vt turmatim per diuersas turmas: vicatim oppidatim/manipulatim/regionatim/ gregatim/domesticatim/municipatim/,quinciatim: ⁊ sic de singulis. Sūt tñ aliq; q; nihil ab alijs differūt: vt priuatim nihil differt a priuate: nec sepatim a seperate: nec ꝑperatim a properanter: nec raptim a festinanter: nec affatim ab abundanter: nec vbertim a copiose.

Catena dicta est q; se capiendo teneat: quia in ea anulus anulū capit. Quidā hoc nomē a cane deduci putant: ⁊ ꝓprie dici qua venatici canes vincti tenentur: sed largius sumit. Sene. ad Lucil. Una est catena q; nos alligatos tenet amor vite.

Catillus pars superior molę: sicut meta pars inferior: Et catillus diminutiuū est a catinus.

Catillones: q; catillos liguriūt: ⁊ ꝑ gulosis accipi solēt

Catinus: qđ ⁊ catinū dicit pe. pro. vas in mēsa escaria vbi pultē aut iurulenti quid ponebāt a capiendo appellarūt. Var. scribit siculos vas in q; ponebāt escu lenta catinon appellari. A catinus fit diminutuum catillus: A catinū catillū vel catinolium.

Catina pe. cor. vbs Sicilię. Silius lib. xiij. Tū catine nimiū ardenti vicina ciphęo. Stra. Tñ Diodorus ⁊ Ptol. non catinā sed catanā scribūt. vnde Cataneus charundas qui leges athenienſib⁹ dedit απο του καταω και αγω dicit: q; cum ignes ex ętna erūpant ſuperiora ima fiunt.

Cathinea terra quę in eis conuertit vt fiat aurichalcū.

Cato quasi sapiens ⁊ cautus. Cautū em̄ sabini acutū dicunt. Et cata dicta accipienda sunt acute dicta vt auctor est Var. Porphirio tñ horatianus interpres catū exponit ꝑ experto ⁊ docto cū ait Horati. Post hęc ille catus ꝯtūuis rusticus ibit. Et Ply. Catos a sapientia dictos intelligi vult sicut corculos. Hora. Catus decoꝝ more palestrę. Li. Sed hō catus nūq; terminat magnitudinis nec diuturnitatis modum. Duo aūt fuere Catones celebratissimi: senior videlicet: qui ⁊ porcius et censorius⁹ dictus ē: alter vticensis qui seipsum vticę interfecit: ne in Cęsar⁹ manu⁹ viuus veniret. Hic viua virtutum imago vocatur a Sene. et exemplar viri sapientis. De quo. Quin. Hic inq; nisi credit fuisse sapiens vir scio cui reliquerit huius nois locū. De censorio. Sene. ad Luc. D. Cato cēsorius quē tā necessariū reip. fuit nasci q; Scipionē. Alter em̄ cū hostib⁹ nr̄is bellū: alter cū mozib⁹ gessit Dio. historicus grecus Την Τε γυναικα εκων Αη Τεσων περιελαβε και καταφιλησε και αγαβο ησασει περεχωσε αφρικη εἰχων Δε αυτην Το Τεκαταων και σκηπιων και Του ιοβαν Τον Λιβυηνεχορτεσ συμμαχον. Hic fuit optim⁹ orator: optim⁹ senator: optim⁹ imperator/qui libū de re rust. origines ⁊ orōnes scripsit: ferē a Plutarcho q. Ap. Cato vxorem ⁊ filiū perdiderit inducta noua victus ⁊ medicinę formula.

Catus animal muriceps fe. ge. ꝑm Ser. lib. de grecis latinisq; noibus. Cati etiam populi sunt Germanię scambris vt inquit Stra. finitimi.

Catulus penul. cor. ꝓprie significat Cati hoc est felis filiū ꝓpter sagacitatē. Var. Catulus a fagaci sensu et acuto. Sed ponitur large ꝑ omni ferarū filio siue immaniū siue mitiū. Vsi de colubre. Virg. Catulos tectis atq; oua relinquens ⁊ de leonibus. Ply. Raptor appropinquāte tigridis fremitu abijcit vnū ex catulis. Ply. Simię gestant catulos q; mālue facte intra domos peperere. Idem. Muriū quoq; catuli ostentum faciunt. Idem Delphinū catulos nominat Lacertarū quoq; ⁊ ceterorū serpentiū filij catuli dicuntur. Hinc fit aliud diminutiuū catellus. Accipit q; catulus ꝓ ipso cane. Apul. Catulos secū ducēs venaticos atq; sagaces. Interdum ꝓ quodam vinculi genere qđ etiā canis dr. Plau. Faciā te delicatum catulo vt accubes ferreo. Et Catulus nomen fuit viri romani. De quo Lu. lib. ij. Et catulo iacuit lepidus. Hinc Catulaster catuli imitator: sic ab Antonio antoniaster. Catulaster etiam significat ipsum catulū hoc est parui canem siue filiū. Catullus vero ꝑ duplex ll. nomē est veronensis poetę. A catulo (vt Varro inquit) fit canis anial latrabile.

Catulinus a. um. quod ex catulo. Unde Plau. Catulinam carnē estauisse romanos ostendit.

Catularia porta Romę dicta est: q; nō longe ab ea ad placandum caniculę sidus frugibus inimicum rufę canes immolabantur: vt fruges flaueſcentes ad maturitatem perducerentur.

Catulire est gestire ⁊ coitū maris appetere. Var. Fęturę principium admittendi faciunt veris principio. Tū cm̄ dicunt catulire. i. ostendere se velle maritari. Plau. Quin meā vxorē vidi catulientē. Hinc catulitio q; dr cū canes maritari querunt quo etiā tpe terra aperit. Ply. Catulitionē rustici vocāt gestiēte natura semina accipe: eaq; animā inferente oīb⁹ satis.

Caua e. foramen in quo aues nidificant. Ply. Multo tamen efficacissime ripariarum pulli ita vocant in riparum cauis nidificantes.

Cauus a. um. ꝓprie concauū vacuū a chaos quod q; ſt vorago quedam erat inanis. Virg. Tum dea nube caua tenuē sine viribus umbrā. Cauus locus cauat⁹ seu elabſo vulgo dr Pcauus. Var. Facere his cauos oportet laxiores vbi pullos parere possint. Colu. li. viij. Deinde cauū quē feceris surculo obturato. Idē scribit cauum esse locum qui inter ędium parietes relinquebatur patulus vt esset.

Cauedium. vt Ply. iunior in epistolis dictione mutilata siue cauū edūm vt Var. dictione integra. Locus est sub dio vacuus cinct⁹ vndiq; porticibus ad eōdem omniū vsum. Hui⁹ eria sunt genera. Tuscanicū corinthium terrastylon displuuiatū ⁊ testudinatum.

Cauo as. fodio euacuo. Plynius lib. xxxvj. In syphno lapis est q; cauat tornat q; in vasa coquēdis cibis vtilia: huius cōposita sūt cōcauo/excauo/ ⁊ recano pecor. Ouid. lib. ij. me. Est locus in geminos vbi bacchia cōcauat arcus. Hic. ad Eusto. Quot petras excauet ⁊ habitet coluber in foraminib⁹ earum.

Cauea a cauo fit: significatq; locum sub terra vacuum atq; obscurū. Qm̄ vero in huiusmodi locis esse ꝓsuerūt ferarū cubilia caueas ꝑ ipsis ferarū receptacu lis vsurpam⁹. Apul. Bestiā factū immittim⁹ caueę. Sue. Bestiarū more q; drupedes cauea coercuit. Et ab hac similitudine ꝓceptis ex ligno: siue ex eboze alia ve materia factis in qb⁹ auiculas tenem⁹ qs vulgo etiā caueas vocāt. Aug. lib. iij. de ci. dei. Volauerāt pulli de cauea ⁊ Vancino ꝓsuli auguriū malū fecerāt. Plau. in Cur. Quia em̄ in cauea si forēt cōclusi tidē vt pulli gallinacei. Item Cauea est area in medio theatri in qua equitū subſellia ꝓstituta esse ꝓsueuerūt q; velis tecta caueę similitudinē haberent. Virg. Hic totū caueę ꝓsessum. Plau. in Amphy. Vt conquiſitores singuli in subſellia eant q; totā caueā ſpectatoribus. Quādoq; ponit ꝓ populi consessu.

Cauerna dicitur quia caua grece crypta dicit hoc cor-

cauitas quędam terrę vacua atq; obscura. Unde cauernosus a.um. ꝓ loco passim vacuo ⁊ veluti cauernis pleno.

Caucasus penul. cor. mons Indię editissim⁹ ad septẽtrionem versus Scythas Indiã a Scythia dirimẽs asper ⁊ inhospitalis. Virg. Sed duris genuit te cautibus horrẽs caucasus. Hic ferẽ sydęrib⁹ proximus vñ astra maiora visunt: ⁊ cor oꝛtus occasusq; diligẽter ꝓspiciunt. Ab Caucaso fit Caucaseus a.um. Vir. Caucaseaq; relert volucres.

Cauda/quam veteres etiã codam dicebant. Inde caudati ⁊ codati dicunt: qui caudas habent. Interdum ponit cauda ꝓ virili mẽbro. Hor. in Ser. Quecũq; excepit patienter verbera caudę. Idez lib. j. Accidit vt quidã testes Caudãq; falacẽ demeterer ferro.

Caudacus significat suauem et mansuetum.

Cauder pro cauter d. pro t. posito. Similiter ⁊ coder dicitur prima pars arboris cui radices adherent. Liber siue tabula. Lactan. Caudice desecto lachrymat sua gaudia palmes. Virg. Quin ⁊ caudicib⁹ sectis mirabile dictu. Et cauder est plurũ tabularum contertus: vnde tabulę codices dicuntur: ⁊ naues quib⁹ commeatus subuehunt caudicarię siue codicarię appellant. Unde Apius Claudius Cauder cognominatus est qm̃ prim⁹ romanis ꝓsuasit nauẽ ꝓscendere. Sene. de brevitate vitę. Claudius is cauder fuit ob hoc ipsum appellatus q; plurimũ tabularũ cõtexer⁹ cauder apud antiquos vocat. Unde publicę tabulę codices dicunt. Ponit et pro duro sedili seu ꝓ fede meretricia q̃ plerũq; ex trũcis fieri solent Iuue. Horrida quale facit residens in codice pellex.

Caudicalis: ad caudices scindendos idoneus. Plau. in Pse. Te cũ securi caudicali preficio ꝓuincię.

Caudis oppidũ Samnij. Unde caudinę furcę ⁊ caudinę fauces nobilitate insigni clade ⁊ ignominia quã romani exercitus sub Sp. posthumio a samnitibus acceperunt.

Caudicarię naues quę cõmeatus per tyberim subuehunt q̃ ex lignis grossioribus cauatis fierent. Fitq; a caudice dum pro trunco seu tabula ponitur quę et codicarię dicuntur.

Caueo es. caui cautum: significat fugio/vito. Ambro. Caueatur iracundia: aut si precaueri nõ potest cohibeatur. Interdũ cauere est attendere ⁊ diligẽter prouidere: vt Caue tibi. i. attende ⁊ ꝓuide ne quid mali tibi accidat. Vale. max. Caue tibi Roma. Plau. Caue nemo id intelligat. Interdũ significat abstinere. Et tunc cum ablatiuo mediante ꝓpositione construitur q̃uis in sensu idem sit cũ fugio. vt Caue ab illo. Caue ab errore: qđ est abstine ab errore seu fuge errorem. Et sic semp habet in se negationem sicut alia verba prohibitiua: vñ rectius dicit Caue facias: q̃ caue ne facias: cum tñ idem sit ⁊ vtroq; modo dictũ reperiat. Cice. Treba. Tu qui ceteris ne ab esseda rijs decipiaris caueto. Proper. Tu caue ne tristi cupias pugnare puellę: dicim⁹ etiã Caue vt facias hoc. Inuenitur ⁊ cauo is. in eadẽ significatione. Hora. in Ser. Vade vale caue ne titubes: mãdataq; frãgas. Ubi ue syllaba existente breui impatiui modi. Caue ꝓiugatioꝛis tertię esse ꝓuenit: nã caue a caueo ꝓducit ue. Hinc cõponitur ꝓcaueo qđ est diligenter caueo. Teren. Hoc tẽpus ꝓcauere mihi me monet.

Cautũ est significat ꝓuisum est. Cautio est: Cautione opus est: seu ꝓuidendũ est.

Cautus ⁊ per syncopã catus: sumit pro hoie prudenti qui sibi scit cauere. Et nõnunq; ꝓ re cui cauet. Cice. pro Cęc. Quo res mulieri esset cautior. Uñ incautus qui nescit sibi cauere. Liu. lib. iij. In incautũ hostem de cumana porta erupit.

Cautes: vide in dictione cos cotis.

Caurus ventus ab occasu flans qui ⁊ corus dicitur.

Cauilla e. Cauillum ⁊ cauille: irrisio quedam iocosa: vulgo scritiũ siue calmo dicit. Plaut. Pone hoc sit aufer cauillã. Idẽ in Tru. Postq; in vrbẽ crebro hic factus sum cauillator probus. Quid id est amabo. Istec ridicularia cauillationes vis opinor dicere: ita vt paxillum differat a cauillibus.

Cauillo as. et cauillor aris. deponens a caluo is. fit i littera abiecta significatq; fallacia ⁊ dolo vtor. Uñ Boe. super Top. scribit cauillationem partẽ quandam logices esse cum inquit. Colligendi facultas triplici diuersitate tractatur. Aut enim veris ⁊ necessarijs argumentationibus disputatio discurrit: et disciplina vel demonstratio dicit. Aut eñ probabilibus et dialectica vt. Aut apertissime falsis ⁊ sophistica ⁊ cauillatoꝛia phibet. Sic a Sene. et Cice. Cauillationes dixerũt q̃ grece sophismata nũcupant. Ulp. Cauillationis natura quã greci sophisticam appellauerunt: hec est: vt ab euidenter veris per breuissimas mutationes disputatio pducat. Calus iurecõ. dissimile q̃ sit subdola ratio quam conscij nobis mendacij vincẽdi cũ causa ꝓsertim⁹. Cice. lib. ij. de oꝛa. accipit cauillationẽ ꝓ generali quodã facetiarũ genere tãq; scõmate faceto ⁊ cauillo dicaculo ⁊ faceta vrbanitate cũ inquit. Cũ duo sint facetiarũ genera. Alterum equaliter in omni sermone fusum. Alterũ peracutũ et breue: superior cauillatio: altera dicacitas notata est. Idẽ lib. iij. de natura deoꝛ. Cauillari pro cauillũ dicere accipit. Atq; etiam in eo cauillatus est: estate graue esse aureũ amiculũ hyeme frigidũ. Sueton. in Uespa. Et marie eñ decacitatẽ in deformibus lucris affectabat vt inuidiam aliqua cauillatione dilueret: transferretq; ad sales: als significat irrisionẽ.

Caula latine stabulũ dicitur in quo oues recondunt. Addita c αυλη qđ non solũ atriũ vel aulã: sed etiã stabulũ ⁊ omnia septa designat. Festus a cauo caulã deriuat q̃ antiqui ante vsum tectoꝛum oues in antra ducebant: sciebat ne grece: απο των καυλων. Mãetiã nunc fiunt ex viminibus.

Caulis: in herbis dicitur ipsum robur siue stipes: id ẽ ea herbę ps vñ se ꝓducũt folia aut ramusculi. Ply. lib. xviij. Sz maior pars malũt fabalia mature sationis q̃ trimestrẽ fructũ ei⁹. Mãq; siliquę caulesq; gratissimi sunt pabulo pecoꝛi. Et accipit siliquas ꝓ coꝛticibus: caules ꝓ stipitibus. Idez de gẽtiana. Folio frarini sed magnitudine lactucę. Caulę tenero pollicis crassitudine cauo ⁊ inani ex interuallis foliato trium aliq̃ cubitoꝛũ. Sed qm̃ nulla penę herba maiorem caulẽ habet q̃ brassica: ideo ꝓ brassica ponitur. Similiter in arboꝛibus ⁊ in vitę.

Caulis dicit robur ad quẽ alimentum defertur ⁊ intelligitur qđ supra terrã exurgit. Planta est radix vnde alimentũ attrahit a terra. Ramus qđ a caudice exit. Surculus qui e ramis oritur. Var. Et sarmẽto caules q̃ nati sunt de his plurimũ valent. Virg. lib. rij. Puberibus caulẽ foliijs. Ponitur et ꝓ quibuscunq; holeribus. Juue. Spes hoi: caulis miseris atq; ignis emendus: qñq; ꝓ cauda. Ply. lib. rj. Boum caudis Longissimus caulis atq; in ima parte hirtus. Idem Asinis longior q̃ equis sed setosus veterinis leoni infima parte vt bob⁹ et Soꝛici ⁊ pantheris: nõ itẽ vt vulpib⁹ et lupis villosus: sues intoꝛquẽt. Canũ degeneres sub aluũ reflectunt. Ales sicut docet Ser. sumitur ꝓ virili mẽbro. Qñq; ꝓ ferro: et pro quolibet hastili. Ab caulis fiũt cõpolita vnicaulis ⁊ multicaulis. Idẽ lib. rij. Est et illa differentia q̃ quedã in his multicaulia ramosaq; sunt vt carduus.

Cauliculus diminutiuũ. Ply. Hic est quidã ipsoꝛum cauliũ delicatioꝛ tenerioꝛq; cauliculus.

Caulesco is. a cauleo esse conuenit. Est qũt caulescere

virgā fieri: licet qñq ponāt ꝓfolia ꝓducere. Unde ⁊ decaulescere cōtrariū qđ significat sine foliis fieri. Ply. lib. xix. Raphanus vti iucūdior detractis foliis antecq̄ decaulescat.

Caulon oppidū quod a Plynio collocāt in prima regione italię. Et Stra. in. vi. Cauloniā appellat a loceris conditā: vbi vinū optimū nascitur. Aulon vero est mons calabrię contra tarentinā regionē vt inquit Porphirio ferax boni vini: cui⁹ meminit Mar. Mobilis ⁊ lanis ⁊ baccho fertilis aulon.

Cauma atis. latine calor. ⁊ Ξου και ομαι λέγεται. Cauſis combustio: et caulon ęstus seu ardor.

Cauſa als causea: tegimen capitis aptū calori. Val. Mar. lib. v. Quēadmodū Antigonus caput Pyrrhi tegit cauſia qua velatū caput more macedonum habebat. Cauſis em̄ grece: latine combustio.

Cauſon ęstus. Inde ab Hippocrate et Auicenna cauſon febris ęstuans appellatur.

Caunus insula in mari oceano ⁊ ęstate ⁊ autumno pestilens ꝓpter ęstus ac pomorū copiā. Unde Caunū colore admodū viridi pallentesq̄ existūt in quos olim Stratonicus citharedis versu Homerico ita locatus est. Tale quidē genus est hoim quale est foliorū. Ab hac ciuitate aduehebant fici cauneę dictę. Cic. lib. ij. de ciui. Cū. D. Crassus exercitū būdusq̄ imponeret quidā in portu carycas cauno aduectas vendens cauneas clamitabat.

Caupo ge. cōis tabernari⁹ hoc ē ęsculentoꝝ poculorū/q̄ etiā vēditor. Ulp. Caupones ⁊ stabularios eque eos accipiem⁹ q̄ cauponā vel stabulū exercent.

Caupona vocat tā mulier q̄ vinū vendit q̄ ipsa taber/

Cauponius a. um. qđ ad cauponē ptinet: (na vinaria. vt ars cauponia. Iust. lib. j. Iussitq̄ cauponias ⁊ ludicras artes ⁊ lenocinia exercere.

Cauponaria e. ars cauponandi.

Cauponor penulti. pro. significat lucri causa quasi ad cauponē vendito. Enni⁹. Non cauponātes bellū sed belligerātes. Ferro nō auro vitā cernam⁹ vtriq̄

Cauſa ꝓprie dicitur id ex quo vel ꝓpter qđ vel per qđ vl a quo aliquid fit. Unde quattuor causarū genera scripsit. Arist. Materialē ex qua aliqđ fit. Formalē per quā aliqđ tale sit. Efficientē a qua aliquid fit. Et finalē cuius gratia aliquid fit. Per translationē tamē causa dr ois actio quā in senatu vl in foro habemus. Uñ tria esse causarū genera scribit Cice. demonstratiuū deliberatiuū ⁊ iudiciale. Ex his tñ magis ꝓprie causa dr q̄ iudicialis est. Uñ ⁊ causam ꝓ lite ac controuersia ponim⁹. vt Cic. diligēter egit causā Milonis. Unde causidici dicunt patroni q̄ in causis iudiciisq̄ versantur. Interdū causa dicit occasio. Terē. in Eu. Jā diu aliquā causam querebar quādbrē aliqđ insigne faceret. Interdū dr excusatio: vt honesta ē causa mei discessus. Interdū ratio. Ouid. lib. j. fas. Tępora cum causis latium digesta per annū. Interdū dr origo. Uñ ⁊ quidā causam a casu dictā existimant ꝙ initia ⁊ origines rerum quę cauſe sunt casu eueniant. Nōnulli a chaos detracta aspiratione ꝙ cōfusa illa materia prima omniū causa fuerit. Alii a greco καιειν qđ ardorē seu incendiū significat ꝙ causa sit quę nos accēdit ad aliqđ agendū. Alii a cauēdo ꝙ ea sit q̄ cauet vt aliquid agat: aut nō agat. Et causa pars appellat. Luc. lib. j. Uictrix causa deis placuit sed victa Catoni: diminutiuū a causa est causula.

Cauſatiuus a. um. qđ est causa vt aliquid fiat: vt nimia repletio est cauſatiua infirmitatis: q̄uis etiam aliqñ cauſatiuū dicat qđ añcedentē causam significat: sicut et cauſuale: vt coniūctiones cauſales seu cauſatiue.

Cauſarij milites dicunt a Li. lib. vij. qui ꝓpter honestā causam puta valitudinem a militia soluuntur: quasi valitudinarij siue sontici aut qui omnino causā et admonitionē habebant ex morbo senectute ve. Terti⁹ inquit exercit⁹ ex cauſarijs senatoribusq̄ ꝓsidio sit. Sic cauſaria missio dr per quā milites soluunt a sacramento militari. Ulp. Cauſaria inquit missio est: que ꝓpter valitudinē laboribus militię soluit.

Cauſo as. induco efficio. Piero. ad Eusto. Sępe etenim in fabis ⁊ ordeaceis panib⁹ nimia auiditas grāde peccatum cauſat.

Cauſor aris. deponens: significat rei gestę causā affero seu reperio: et excusationē adduco. Sue. Syllanum itē socerū ad necem secandasq̄ nouacula fauces cōpulit cauſat⁹ ꝙ se ingressum turbatius mare nō esset secutus. Bel. Negociū sibi esse cauſat. Virg. Cauſando nostros in longū ducis amores. Cauſari etiā culpare est. Piero. cōtra Vigil. Cauſabant quondā apostoli q̄ periret vnguētū: sed dñi voce correcti sūt Idē contra Ruſi. Quicquid em̄ in me nō feciſſe cauſaris quare nō ipse feciſti?

Cauſifico: causam dico. Plau. in aul. Non cauſificor quin ego illā habeam potissimum.

Cauterium: instrumentū est quo note imp⁹imuntur: et morbi alioquin insanabiles inuri solēt. Preterea cauteriū in pictor instrumētis cōtinet quo bituminationes ⁊ fortiores quecq̄ cōglutinationes concoquunt.

Cayſter fluui⁹ Lydię sardibus ꝓximus απο του καιεσθαι hoc est amburi qm̄ ꝓpinquus sit catace caumene quę pars est Ephesię ꝓcerrima ⁊ deultę similis nulla ꝓter vitē arbore fs vino ꝓstantissimo qđ Uictr. et Ply. catacecaumenitem ex hac origine denoiant. Hinc Caystran⁹ campus. Stra. Post egressum caystri amnis lacus est selenusius cognomine in alterū statim lacum interfluens.

Caystrus femi. ge. vrbs est Cilicię mediterranea.

Cecrops: prim⁹ athenien⁹ū rex qui annis quinq̄gīta regnauit. Hic athenas instaurauit. A cecrops fit cecropius a. um. possessiuum. Virg. lib. iiij. Georgi. Cecropias innatus apes amor vrget habendi. Cecropis idis. patronymicū femininū. Et Cecropide athenienses dicti sunt. Suidas noster. κεκροψ αι γυπιοσ ωρ τογενοσ ωκησεταο αθηρασ οθεν κεκροπιδαι οι αθηναι.

Cecryphalea ꝓmontorium seu insula in peloponneso vbi athenienses ab egyneptis prelio supati fuerunt.

Cedo is. ssi. ssum. vide in dictione cedo is.

Cedrus: arbor maxima q̄ in ędificijs vtilitatē ꝓstabat: eo ꝙ humōi materies ⁊ procera sit nec onerosa parietib⁹. Eius folia ad cupressi siſtitudinē respondēt lignū iucūdi odoris ē et diu durans nec a tinea vnq̄ exterminat. Virg. lib. ij. Geor. Want alios alię fetus dāt vtile lignū Mauigūs: pinos domibusq̄ cedrum atq̄ cupressos. Ex hac arbore nascit oleum qđ cedreū dr vt Uictru. ij. inquit. Quo reliquę res cum sunt vncte vti etiā libri a tineis ⁊ carie non ledunt. Juxta quem sensum Persi. dixisse videt. Et cedro digna locut⁹. Hinc fit nomē possessiuū Cedrinus a. um.

Cedrea primus sudor qui defluit in canali dum pix fit: qui tanta ē vis vt in egypto corpora hominū defunctorū ea perfusa seruentur.

Celene pluralis nūeri tm̄: fuit vrbs phrygię. Luc. Lugent damnatę Phebo victore Celene. Potest tamē declinari singulari nūero Celena e.

Celeno cū diph. fuit vna ex harpyis: et atrum seu tenebrosum significat: grece κελαινοσ.

Celebris ⁊ hoc celebre penul. cor. distinguit a frequēti ꝙ frequens dicat creber de loco: siue de re aniata: vt frequens miles: frequēs senatus. i. creber copiosus: multus: frequētes dom⁹. i. crebrę multę. Aliqñ dr ꝙ

ab alijs frequentat: vt frequēs locus: frequēs tēplū in qō multi ꝓueniūt. Et infrequēs parū frequentatū vt infrequēs forū in qō pauci vl raro cōueniūt. Phēnix infrequēs auis. i. quę rara reperit. Lice. Rei militaris te infrequentē tradidisti. i. fugientem a signis z raro i pugna interessentē. Celebris vero ,ppie dicit velox. Acti⁹ Celebri gradu celerasse decet. Qm̄ ꝙ accelerare gradū: frequentare est: factū est vt celebre ꝓ frequenti accipiat: et qui in omniū ore versatur. Et hoc passiue tam ad rem q̄ ad personam relatam. Lice. lib. ij. ad Weren. Locus querit celebris ne sit: an desertus. i. qui celebrat. Hinc celebritas frequentia, Quin. Ante oīa futur⁹ orator cui in magna celebritate z in media rep. viuendū est assuescat a puero non reformidare homines.

Celebro as. frequento. Var. Cui non tam cura erat vt templa deorū q̄ vt popinas celebraret. Per translationē tū qm̄ quę frequentam⁹ etiā colimus: celebrare ,p colere z venerari ponit: z celebritas ,p cultura atq̄ honore. Hinc celebrare laudibus z virtutum celebritate dicimus. Ires celebriorem et celeberrimum ꝓ honoratiorem et honoratissimum. Celebriter: cum cultu z honore.

Celebresco: celebris fio. Actius. Et qualiscunq̄ fama celebrescat tua.

Celetes: penulti. pro. grece ἐπὶ κελεύσῳ κέλητες et horror: vocant equi q̄ ad cursū soli adhibent siue bigis vel quadrigis etiā nauigia vt his tēporibus fieri solet. Mā q̄ bigis quadrigisve adhibebāt ad cursum desultorij dicebant. Ply. Antiq̄ celetas tm̄ dicebāt in sacrz. Postea ꝺo z q̄ bigis vel quadrigis vicissent latine dicunt desultorij: q̄ ex his facile desiliatur.

Celer idem est qd velox: a quo celerrim⁹ et celerissim⁹ siue suplatiua ꝑm Prisc. Celero as. pen. cor. celeriter aliquid facio: a quo Accelero cōpositum.

Celeusma clamor nautarū: z aliorum cū vno aliquid iubente oēs vniformiter respondēt: quasi sibi inuicē iubentes. Hie. apud Hieremiā. Celeusma quasi calcantiū ꝓinde aduersus oēs habitatores terrę.

Cello as. abscondo siue sciri nolo. Et construit modo cū vno dūtaxat actō, Lact. lib. v. Utrū ne profitebit fugitiuū se vel pestilentē domū vendere: an cellabit emptorē. Modo cū duob⁹, Plau. in Bac. Medepol fecisti furtū grati malū cuz istec flagitia me cellauisti z patrē tuū. Modo cū ablō mediāte ꝓpositiōe. Cice. Treba. Sed bassus noster de hoc me libro cellauit. Et cū passiue ponitur res siue persona per quā quis aliquē cellauit ponit in nominatiuo. Teren. in Eu. Vbiubi est diu cellari non potest.

Cello is. quo veteres vrebantur pro cedo: nunc cōpositis tantum vtimur excello et ꝓcello: quod est excedo et antecedo.

Cellus a cello: altus: sublimis: excellens. A quo celsitudo ,p excellentia.

Cellatim aduerbiū significat abscōdite. Gel. Qꝫ maxime cellatim poterat in insidijs duo disponit.

Cella dicta est q̄ in ea cellentur quę esse volumus occulta. Greci Apothecam dicunt in qua res esculētę z poculentę reponuntur ꝙuis ꝓprie apotheca cella vinaria sit. Capit autē cella significationem vt illi adiectiua iunguntur: vt cella vinaria: cella olearia: cella farinaria: cella pomaria: cella lignaria: cella libraria: cella cascaria. Et omnis locus in quo quid reponitur cella dicit. Unde Virg. Fauorū cauernas cellas vocauit cū ait. Distendūt nectare cellas. Ires loca in quibus lauamur aut vngimur in domo cellę dicunt et loca quo religiosi se ad quiescendū cōferūt cellę vocantur. A quo noie Hier. formauit diminu. Unaquęq̄ inquit cellulam adeat: benedictione matris suscepta. Et cella pars tēpli erat sacratior in quā ingredi fas non erat. Unde apud Gel. legitur Scipionem in capitoliū venisse: iussisseq̄ cellam Iouis aperiri: ibiq̄ solū demoratū fuisse. Liui. li. iij. In cella Iouis optimi maximi habitaret exul.

Cellarium videtur ea figura dici: qua granariū panarium: vt pro cella acreposito accipiat. Sed est paucorū dictū: penu longi tēporis. Hāc cellā promptuariā seu promptuariū appellāt in quo condunt z ex quo promunt ad victū necessaria. Hier. Consydera te cozuos quibus non est cellarium: neq̄ horreum et deus pascit illos. Unde in sacris litteris cellaria ,p sepulchris poni solent: vt ē illud prophetici Populus meus intra in cellaria tua: aliquantulū donec ira mea transeat. Ubi Hiero. Cellaria sepulchra significant: de quibus hoc vtiq̄ ,pferē q̄ conditū fuerit. A penore etiā is loc⁹ penarij z penuaria seu penaria cella nūcupat. Li. in ver. W. Lato sapiens cellā penuriā reip. nr̄ę nutricē plebis romanę siciliā noiauit. Huius diminu. est cellariolū. Hiero. Sunt z culinę in tēplo: sunt z cellariola.

Cellarius qui in cella prepositus est: vt rationes saluę sint: aut penoribus recōdendis. Col. Et cibus z potus sine fraude a cellarijs ꝓbeat. Plau in capt. Prome q̄duis te facio cellariū. Idē cellarios promos: et condos vocat q̄ z deintus promāt: et intus condāt. Ait em̄ in pseu. Promus z cōdus sū ,pcurator penu. Uso. Promusq̄ condus magis.

Cellaria locus vbi conditur vinum. Plau. in mil. Ego eiiciar cellaria.

Celox genus nauiculę breuis a celeritate. Apul. lib. de repu. Qui celocē regere neq̄t: onerariā petit. Hanc z celotim vocant z oryam. Hanc rhodij inuenerūt.

Celte populi gallię: qui cū venissent ad Iberum hispaniarum fluuiū: ibiq̄ consedissent retenta ꝓmi nois parte: et assumpta parte fluminis iurta quod consederant Celtiberi dicti sunt: et regio eor Celtiberia. Uā Lu. lib. iij. Profugiq̄ a gente vetusta Gallorū celte miscentes nomen iberis.

Celtiberi populi in hispania a celtę gallis z iberis hispaniarum consociatis dicti sunt celtiberi. Unde Sirius Uenere z celte sociati nomē iberis. Luca. Gallozum celte miscentes nomen iberis. Stra. Quadrifariam diuidit celtiberos: fortissimi omnium qui ad ortum ac meridiē siti sunt originē trahētes. A quib⁹ celtibericus/celtiberica/celtibericū nomē possessiuū: vt bellum celtibericum.

Celticum ,pmontorium hispanię in oceanū ,pcurrens.

Celiaci dicunt qui ventris fluxum patiunt. Var. Qui ex flozibus nucis grece z cozno fiūt celiacas fieri acq̄ vrina pota refici.

Cenchris auis gen⁹ z latine tinnunculus ꝺr a tinnitu vocis ex accipitrū genere quē Aris. lib. vj. de aialib⁹ solū ex adūco genere q̄terna: et eo plura oua parere dicit. Dicta cenchris quasi miliaria: est z cenchris vt inquit Hiero. Locus cozintho vicin⁹ immo portus ipsi⁹ cozinthi: vt ē illud apost. Cōmendo vobis Seben sozorē nostrā ministrā ecclesię: q̄ est Cenchris.

Cenomani fuerunt populi gallię cisalpinę: quorum caput vbs ozixia fuit.

Cenos latine vacuus. Unde cenodoxia inanis gloria. Mā cenodoxia cū g. diph. noua gloria καινοσ enim nouū ꝺr δοξα gloria Cenodoxia cōis gloria.

Cenotaphium vacuū sepulchrū οὗ κενοσ λέγεται καὶ θαφοσ απο του θαπτειν sunt em̄ ponit in tēplo ad officia mortuorū.

Censeo es. sui. itum. pen. cor. significat existimo. Liui. lib. vj. de bel. pu. Censent eo venturū obuiam peni. Item censere/constituere/deliberare. Nam senator censet cū sententiā dicit de eo quod sibi videt assentiatur cum alienam approbat. Cū dicimus senatus sli

quid censuit. A quo etiã cẽsorius nomẽ tractũ videt. Trẽ censere succẽsere significat. Var. Me vobis censeã si ad me referret? Trẽ est in estimatiõe esse. Boe. in top. Qñ facidi liberi tres partes sunt. Una quidẽ vt censu liber fiat. Censebanẽ em̃ antiquiº soli ciues romani. Inuenit etiã cẽsio is. iui. itũ. pe. p. Qui. Præsto recensit; euoluere secula fastis. Cõposita a cẽseo sunt Accẽseo; pcenseo: qõ est perfecte censeo: numero Col. Rusticatiõis magna ꝛ diffusa materia est parteſq; si velimus eius pcensere: vix nũero comprehendim̃. Recenseo ꝛ succenseo.

Censor qui censurã gerit. Censores magistri morum erant a censendo. i. arbitrando dicti: qꝝ illis summum arbitriũ erat aliorũ morũ. Var. Censor ad cui⁹ censionẽ. i. arbitriũ censẽt populus. Festus. Censores dicti qꝝ quisq; tanti sua estimaret quantũ illi censuissent qõ non absurdum videtur: quia ꝛ rerum ꝛ morũ censores erant. Vñ Plu. in emilio. Censura maxime oĩm magistratuum reuerentię: plurimę potestatis tum in alijs rebus: tum maxime ad morũ emendationẽ. Mã senatores e senatu remouere potest; queuos ex plebeis grarios facere: notare infamia: censũ agere: lustrum condere. Erant autẽ duo censores: qui quinto quoq; anno creabantur.

Censorius vir: qui censor fuit: vl qui dignus est vt censor sit ꝓpter morũ grauitatem qui alios iudicet. Frequenter cũ iũgit reb⁹: vt censoriũ dictũ qõ est censoris: seu qõ ad censorẽ pertinet.

Censuales. qui censoribus assistunt: famulant. Sido. ad namatiũ. Virtus turmę censualiũ: emulatoꝛ cõsulis ꝓxime proximus eram.

Censio castigatio. Vñ censionẽ facere dicebant censores cũ mulctã equiti irrogabant.

Censura censoris dignitas: sicut a ꝓtore ꝓtura/sicut cũ dicimus. Censor qui gerit cẽsurã. Accipit interdũ ꝓ seueritate correctione decreto ꝛ lege.

Census us. annuus redditus: ꝛ quicquid fortunarum quis habet. Quin. Abiere vires census mẽs. Vñ q̃ centũ milia grie in ꝓfessionem detulissent censi dicebant. Cẽsus equestris cõstabat ex sestertijs. cccc. Trẽ census dicebat estimatio rerũ ac bonorum facta ꝓ quã tributa pendebant. Vñ censum agere ẽ recẽsere hominũ facultates. Et census dicebatur qõ principi aut grario soluebat viritim.

Census censi significat eũ cui⁹ bonis factus est census. Unde capite census: ꝛ capite censi.

Censum. Euboee ꝓmontorij in septentrionẽ directũ.

Centauri thessalie populi secus pelium montem habitantes qui a poetis fingũtur esse media parte viri et media equi: originem ab Ixione trahentes agrestes admodum. Qui primi pugnare ex equis ceperunt: ꝛ a stimulãdo calcarib⁹ eq̃s centauri dicti sunt: ἀπο τοῦ κεντεῖν: quod est pungere ꝛ stimulare: quia furentem taurorum gregem telis confecerunt: propter quod hippocentauri. i. equi stimulatores appellati sunt. His proximi erant lapithę iuxta Othrin mõtem eiusdem prouincię cum quibus bella gesserunt. Centauros ab Hercule victos interfectos ostendit Diodor. Dicti sunt nubigenę quasi filij nubis: quoniam in castello habitauerunt nomine nephelę νεφε λη quod significat nubem. Centauri a latinis breuitatis causa dicti: nam hippocẽtauri dici debuerunt. Nam hippos equus κεντεῖν pungere ſupa rota calcaris: quia cum superius essent homines inferius erant equi. Sed diuus Hieronym⁹ de Paulo ꝓmo eremita: ostendit Centauros animalium genera esse cum inquit. Etiam media dies coquente iam sole desuper feruebat: nec tamen a cepto itinere abducebatur: dicens. Credo in deum meum qꝝ seruum quem mihi promisit: ostendet: nec plura his cõspicit hominem equo mixtum cui opinio poetarum cẽtauro vocabulum indidit. Quo viso salutaris signo armat frontem. Et infra. Verũ hoc vtrum diabolus ad terrendum eum simulauerit: an vt solet eremus monstruosorum animaliũ fęrax istam quoq; gigneret bestiam incertũ habemus. Cẽtaurus etiã genus nauis est: vt apud Virg⁹. libro. v.

Centaurea siue centaurion genus herbę. Actius autẽ greçus medicus κενταυριου του μεγαλου ηρηϛα et subdit. προτεπουσα κατα μηρια καὶ εμβρυα ϰακρακατα σπωσα κενταυριον δε μακρου ηρηϛα ξηραϊκη. et multa alia.

Cento velum laneum: quod lana aut tomento consertum vt ictus nullos patiatur. Cęsar. Eamq; cõtabulationem summam lateribus lutoq; constrauerunt: ne quis ignis hostiũ nocere posset: centoneſq; iniecerũt ne aut tela tormẽtis missa tabulationẽ perfringerent: aut saxa ex catapultis lateritiũ discuterent. Sisen. libũ. iij. hist. Aceto madefactis centonib⁹ integuntur: quos supra perpetua classi suspensa cilicia obtegunt. Quidã centonẽ pro stragulę genere super quo cubare solent. Cato lib. j. de re. rust. Centonẽ posuit ꝓ vestimẽto rustico: hoc est ꝓ interiore vestimẽto qõ superiubucula superindui solet: bombyce inserta. Tres inquit centones queris: sex culcitras: nouẽ instragula. Similiter et Macrobius dũ scrophã sub centonib⁹ iacere scribit rusticã vestem esse declarat. Fieri aũt centones ꝓstat ex pannis diuersorũ colorũ: vel lanis in vnum condensatis atq; consutis. Unde Homerocentones et Virgiliocẽtrones quales fecit Proba Falconia: definit Ausonius poeta qd sit centonis varijs de locis: sensibusq; diuersis quędam carminis structura in vnum solidata versum vt coeãt: aut cesi duo: aut vnus ꝛ sequẽs cum medio. Nam duos iunctim locare ineptũ est.

Centrum punctum sphęrę aut orbis medium certissima obseruatione distinguit. Nam in omni orbe vel sphera medietas centrũ vocat. Aug. lib. xiij. de ciui. dei. Hanc animã Plato ab intimo terrę medio qõ geometre centrũ vocant: ꝓ oĩes partes eius vsq; ad cęli sũma diffundit: ꝛ extendi ꝓ nũeros musicos opinatur. Apul. in cosmographia cardine inquit mũdi. Sic em̃ dixerim centrũ habet tellus. Hinc fit contralis adiectiuũ. Ply. lib. ij. Quindecies ꝛ plurib⁹ subcrit q̃ terra centralis interueniat. Alias centron.

Centum nomen numerale ꝛ indeclinabile vltra centũ variatur: vt ducenti: trecenti: quadringẽti: quingẽti: sexcenti: septingenti: octingenti: noningẽti. Hinc centenus a. um. vt centena milia: sic ducentenus: trecentenus: quadringenten⁹: quingentenus: sexcentenus: septingentenus: octingentenus noningẽtenus. Centuplus: ducentuplus: trecentuplus: ꝛ reliqua. Centesimus: ꝛ deinceps. Centies quoq; aduerbiũ: ducenties: trecenties: quadringenties: quingẽties: sexcenties: septingenties: octingenties: noningenties: Centenarius: ducentenarius ꝛc.

Centuria in re mil. centum continet hoĩes qui sub vno centurione sunt quorũ centenarius iustus est nũerus Iter. lib. j. Re. Satrapę philistym incedebãt in centurijs ꝛ millibus. Centurię in agris signant ducenta iugera. Centuria a centũ iugerib⁹ vocabiſ: sed mox duplicata nomẽ retinuit inquit. Col. libro. vj. Sicut tribus dictę ꝓmũ a partib⁹ populi tripertito diuisi: q̃ tñ nũc multiplicatę pristinũ nomẽ possident.

Centurio ꝛ centurionus dicitur quia centum peditib⁹ prędest: quia singulę centurię centum militibus constabant. In exercitu enim miles centurioni: Centurio tribuno: Tribunus legato: Legatus consuli obediebat. Sed seorsum magister equitum solum dictatori obtęperabat. Centurio aũt dicebat primipilus.

Liui. Centurio erat quem nuc primipilū appellam⁹. Veteres arcessebāt cōmisso ꝓlio acies facile turbari: vt hoc incōmodū euitarent cohortes in centurias diuiderent in singulis centurijs singulos centuriones ꝓfecerūt qui primo centurioni vocabant: quēadmodū a decuriones decurioni. Cohortes in exercitu decem erant in singulis legiōibus: sed prima que reliq̄s & numero militum & dignitate ꝓcedebat aquilam habebat: quod precipuū erat signum romanorū. Centuriones huius cohortis ceteris centuriōibus digniores habebantur. Prima cēturia primipilū vocabatur: q̄ circa signa grauis armatura ꝓstituta erat. Centurio ipse primipili centurio dicebatur: & primipilus vocabāt. Hic nō modo aquilę preerat: sed quattuor centurias: hoc est quadringētos milites in ꝓma acie gubernabat: & tanq̄ princeps totius legiōis merita ꝓsequebat et cōmoda. War. Grata pudens meriti tulerit cum premia pili.

Centurio as. in centurias ordino: vt ager centuriatus qui in ducenta iugera definitus erat. Romulus em̄ centenis ciuibus ducenta iugera distribuit. Et milites centuriati qui in centurias ordinabant. Liui. lib. xxix. Scipio post̄q̄ in sicilia traiecit voluntarios milites ordinauit centuriauitq̄. Centuriata comitia vt Asco. scribit dicūtur cum ex sexu & etate fertur suffragium: quia per centenas turmas diuisus erat populus romanus. Hinc succenturio: a quo succenturiati dicuntur milites non prime: sed secunde centurię vbi ad insidiandum maxime collocabant. Ex quo in succenturijs: quasi in insidijs quempiā positū appellamus. Teren. in Eun. Hunc prior adito tu: ego insidijs ero hic succēturiatus: si quid deficies. Proprie autem succenturiare significat explendę centurię gratia numerum supplere.

Centuriatim significat p centurias: siue abundāter/copioseq̄ a centurijs q̄ in comitijs ferebant suffragia.

Centūuiralia iudicia dicta sunt a centum viris. Nam cum essent rome. xxxv. tribus: que et curię sunt dicte: terni ex singulis tribubus sunt electi ad iudicandum qui centumuiri appellati sunt. Et licet quinq̄ supra centum fuerint tamen quo facilius numerentur centumuiri dicti sunt.

Centussis a decem decussibus dicit: que sunt libre centum: vel a centum assibus qui erāt nummi breues ere: vt centusse licetur: id est centum libris venditur per auctionem.

Cephalea morbus: quo totum caput infestatur. Nam hemicranici ab hemicrania sunt: q̄ dimidia parte capitis laborāt. Sed & celsus cephaleā acutū quoddā pestilensq̄ malum appellat.

Cephale siue cephalis penulti. corre. significat caput. Cephalicus capitalis.

Cephalus nomē viri et nomē piscis. Amb. Ille sinus maris cephalos alit: lupos ille: ille saxatiles.

Cephalonia insula Jonij maris: a cephalo Amphitrionis socio. Inter eam et zacynthum echinades sūt ad ostium acheloi.

Cephisus penul. p. fluuius: q̄ magna ex parte torrētis instar labit in phalerium pelagus. Ouid. lib. iij. me. In vada cephisi panopesq̄ euaserat arua.

Cephisia attica regio. Hā cecrops athenarū cōditor omnē eius regiōis multitudinē in. xij. vrbes digessit. Sz theseus postea has omnes in vnā athenien sium ciuitatē cōgregauit. Dicta cephisia a cephiso amne. Est et cephisia fons attice: sicut latine callirhoe.

Cepos latine hortus et vrbs. Suidas. κηπος πολισ καβαδοσ πωρον και κηπος ειδος κουραο̄ δυογαρ εισι κουραυσ καφιον και κηπεων τομεν ουτο ερχρο ὁ δε κηπος το προ ποσ πωκεκοσ μισθαι. Hū apparet in vocabulario greco nō esse bene interpretatā hāc dictionem σκαφιον.

Cepurica greci appellant q̄ nostri hortensia holera. s. q̄ in horto serūt. Hū Sabinus tyro libū cepuricon scripsit: hoc est hortensiū que Hecenati dicauit.

Cephe⁹ (teste Ouidio) ethiopū rex fuit: Andromadę pater quā ceto ꝓpositā fabulę dixerunt hanc autem perseum a periculo liberatam vxorem duxisse. Itaq̄ vt totū hoc genus perpetuo maneret ipsum cephea inter sydera collocatū esse prodiderūt vna cū vxore Lasiopea et Andromeda filia & genero perseo. Oriuntur Cephe⁹ in. xv. parte capricorni. Hoc sydere nati erunt seueri: sicut Catones.

Cerastes latine cornutus: genus est serpentis: quod teste Plynio lib. viij. quadrigemina cornua ꝓfert similima arietum. Nam κερασσασσοσ simili modo cornuus dicit. In gō cerastis & ceraste. Luca. Spinaq̄ vagi torquente ceraste.

Ceraspho⁹ a nostris corniger dicitur.

Cerates genus ponderis: quod est medius obolus.

Cerasus cerasi penul. cor. arbor nota a cerasunte ponti ciuitate sic dicta. Quā cum Lucullus deleuisset: inde illā transtulit: et a ciuitate Cerasum appellauit. Sane arbor cerasus: pomū vero cerasum. Ouid. de nuce. Audiat hęc cerasus stipes inanis erā: dicitur & cerasum ꝓ arbore. Col. Cerasa & tuberes & armenia eq̄ atq̄ amygdalę: que prime florēt possunt inseri cōmode. In plurali cerasea cerasceo. Ply. lib. xiij. Cerasceorum Aproniana maxime rubent. Inter cerasa principatū obtinent Duracina. Actia ingerrima sūt: & iuliana tenerrima.

Cerasus cerasuntis: & cerasunta seu cerasuntia ꝓ vrbe in ponto. Hiero. ad Marcel. Accepimus & canistrū cereſio refertum talibus & tam virginali verecundia rubentib⁹: vt ea nūc a Lucullo delata existimarem si quidem hoc gen⁹ pomi ponto & armenia subiugatis de cerasunte primus Romam pertulit. Unde & de patria arbor nomē accepit. Pompo. Rarę vrbes cerasunta & trapeçus maxime illustres.

Ceraunus penul. pro'. cognomen cuiusdā Ptolemei. Quo nomine significatur fulmen quod greci dicunt κεραυνον. Unde cerauni montes sunt epiri: a crebris fulminibus. Plynius in armenia maiore ꝓ illis accepit: qui caspius et niphates a Ptolomeo nominantur: quibus videlicet ab ortu solis finitur armenia. Huius rei causa est: q̄ taurus mons simul atq̄ frangi cepit et innumeras obire gentes ceraunus in vniuersum vocatur: etiam si nominibus populorum per quos meāt lacinię distinguitur. Alio nomine dicuntur acroceraunia. Horatius. Infames scopulos acroceraunia.

Ceramicum latine tegulariū: vel figulariū. Nam deriuatur a κεραμισ: quod est tegula. Erat locus athenis: de quo Plyni. libro. xxxv). Opera praxitelis sūt athenis in ceramico.

Cerberus penul. cor. interp̄tatur terra que omnia cōsumit: inferni custos quasi κρεοβορος. i. vorans carnem κρεασ em̄ greci carnem dicunt. βορομαι edacem Canistriceps. Cerberum ab inferis traxisse hercule in fabulis est. Fertur q̄ hic fuerit serpens in Tenaro laconię promontorio: cuius veneno mortales extinguebant. Et qm̄ in Tenaro ad inferos dicit esse aditus: ditis canē dixerūt: quē cū Hercules trucidasset nata est fabula canē tricipitē interemisse: q̄ omnes cupiditates & cūcta vitia terrena ꝓpsit ac domuit. Cerberus etiā dictus est canis Alexādri epiroticus leonibus congrediens.

Cercopythecus pe. p. nomē cōpositū ex κερκοσ quę & cauda & πιθηκοσ simia q̄si simia caudata/quā marmotę vulgo dicim⁹. Ply. lib. viij. Cercopythe/

cos nigris capitib⁹ pilo asinino ⁊ dissimiles ceteris voce sunt. Var. Callidus enixas elidere simius hastas. Si mihi cauda foret cercopythecus eram.

Cercyra pe. coꝛ. olim pheane nomen fuit: nunc autem vulgo dicit corfu corrupte.

Cerdo vilis homo lucrũ sectans: qui artes illiberales exercet κερδος enim lucrum dicitur: et Cerdeno latine lucroꝛ.

Cerdistos græce: latine significat acutissimũ: pindeꝝ prudentissimum.

Cereon græci dicunt fauum. Unde et pro suaui ⁊ iucũdo poni solet.

Cerebꝛũ inquit Ply. est viscerũ excelsissimũ ,primũq; cęlo capitis: sine carne: sine cruoꝛe: sine soꝛdib⁹. Hic habet sensus arcem: hic culmen altissimũ: hic mentis est regimen. Auicenna ait cerebꝛũ esse principiũ virtutis sentiendi ⁊ mouendi. Ambꝛosi. libꝛo. vi. hexa. Initiũ inquit neruoꝝ et omniũ sensuum voluntarię cõmotiõis cerebꝛum est: a cerebꝛo ,pficitur somnus. Quę cerebꝛũ non habent nõ doꝛmiunt: diminutiuũ a cerebꝛum fit cerebellum.

Cerebꝛosus ꝛ: homo ad insaniã facilis cui cerebꝛum moueat: vel a peruerso cerebꝛo: qui totus suo cõsilio heret ⁊ obstinatus a nemine ꝓsuadetur et iracundię obtẽperãs sine ratione ferꝝ. Hoꝛ. libꝛ. j. Ser. Donec cerebꝛosus prosilit vnus. Dicit et de brutis. Col. li. vj. Quod eo tẽpoꝛe satum pecoꝛi sit noxiũ: et ꝗcipue bobus quos pabulo suo cerebꝛosos reddit.

Ceres dea frugum putabatur a creando dicta Saturni ⁊ opis filia Unde alma ceres quia nos alit: vel vt Lice. libꝛo de na. deoꝝ scribit. Ceres dicta est ranq; geres a gerendis frugib⁹ casu prima littera immutata a græcis Δι μητρα quasi γι μητ α hoc est terrę mater ꝙ cũctarũ frugũ creatrix sit. Hęc qñq; luna ꝛ sicut liber ,p sole Virg. libꝛ. j. geoꝛ. Tos o clarissima mundi lumina labentẽ cęlo quę ducitis annũ: Liber et alma ceres. Ponitur interdum ceres pro ipso pane: sicut liber ,p vino. Terent⁹. Sine cerere et baccho friget venus.

Cereale: quod ad cererẽ pertinet: vt cerealia arma.

Ceritus pe. pro. quasi cereritus: hoc est cereris ira et indignatione vexatus. Nam in cereris sacris furoꝛe coꝛripiebantur. Et sicut a baccho bacchantẽ dicim⁹ sic a cerere ceritũ. Hoꝛa. in Ser. Ceritus fuit aut cõmotę crimine mẽtis. i. insanus ⁊ furiosus. Unde qui emotę mentis sunt ceriti nuncupari solent. Plau. in Amp. Tu certe laruatus es: aut ceritus. Idęꝫ Jube banc ,p cerita circunferri.

Cerus genus arboꝛis glandiferę a quo fit possessiuum cereus/cerea/cereum.

Ceretũ oppidũ Umbꝛię inter spoletũ ⁊ Nursiã a quo ceretanus a. um. Mã illa videnꝫ ,pdigialiter in nr̃is ceretanis accidisse: vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerũ duoꝝ milium.

Cerinthe es. genus herbę mellis cum cera mixti saporem habens. Virgil⁹. lib. iiij. geoꝛ. Et cerinthe ignobile gramen: habet folium candidum iucurruũ cubitalis/capite concauo: cuius flozũ auidissimę sũt apes a cera deriuatur.

Ceretani populi hispani: vt auctoꝛ est Plyni. ⁊ Stra. apud ꝙs generosa vina nascebanꝫ quę ceretana dicebanꝫ. Var. Ceretana nepos ponat setina potabis. Sũt ⁊ ceretani populi ex cereto vmbrię oppido qui totum oꝛbem vino quodam: ac turpi superstitionis genere ludificant.

Cerostrotũ cõpositũ a græco. Mã κερας latine coꝛnu στρωτος ⁊ stratus ⁊ est cerostrotũ picturę genus cũ ex coꝛnibus ramẽta tingunt varijs coloꝛib⁹: deinde vermiculatim ligno inserũt. Principio hoc ex ligni bꝛacteis fieri cęptũ. Postea cępere tingi animalium coꝛnus dentes elephantoꝛũ secari: lignumq; eboꝛe distingui: moꝛ totũ operiri. Ply. libꝛ. xj. Nunc tincta nũc sublita: nunc q̃ cerostrota picturę genere dicunt. Propꝛie tamẽ dicit cerostrota: coꝛnibus strata sicut lithostrata lapidibus strata.

Cerno is. creui: et ꝑm aliquos cerni. Liui. libꝛo. vij. Et quod haud minus timendum erat stolide ferocẽ viribus suis cerneret: cretum significat video. Virgꝛ. Cernimus astãtis ne q̃q; lumine toꝛto. Quandoq; cernere est consyderare: vt cerno ꝙ populus iste durę ceruicis sit. Quandoq; iudicare/statuere/deliberare. Licero libꝛo. iij. de legibus. Quodcunq; senatus creuerit: populusve iusserit toꝛ sunto: regio imperio duo sunto. Lucil. Postq; ꝑsidiũ castris educere creuit. Pacu. Et equũ ⁊ rectũ est qõ postulas iurati cernant. Añq; diuidere/secernere/cribꝛare: qõ ⁊ incernere dicit. Uñ ⁊ incernicula cribꝛos vocam⁹. Ply. lib. xviij. Rursus quę transit arctoꝛe cernit. Unde ⁊ crines dicti sunt: ꝙ sint discreti. Quãdoq; dimicare. Plaut. Pro patria amphitrio dum cernit. Quãdoq; cedere. Unde cernere hereditatem filij parẽtibus dicti sunt: hoc ẽ cedere. Accius Regnũ tibi permitti malunt cernam tradam exercitus. Cõposita huius verbi sunt concerno: quod Aug. libꝛ. v. cõ: ꝙ cõiungo posuisse videꝫ cum inquit. Talem naturã nasci posse de Maria virgine nõ arbitrabar nisi carni ꝓcernere tur. Cõcerni aũt ⁊ non coinquinari nõ videbã ꝙ mihi tale figurabam. Decerno/discerno/excerno/incerno/secerno/et succerno: qõ est subdiuido. Ply. Farinario cribꝛo succernunt.

Cernulus a cerno formari videtur: quasi diminutiuũ a cernuus: qõ nusq; legi. Ulero. cõtra Ruffi. Quãq; tu occupatus in sensibus: ⁊ ad instruendam mihi camminiam cernulus grammaticoꝝ et oratoꝝ pręcepta contempseris.

Certo as. significat altercoꝛ contendo. Inde certamen ⁊ certatio. Interdũ pꝛouoco. Teren. in phoꝛ. Benedictis si certasset: audisset bene. Hinc componuncur decerto ⁊ concerto.

Certatim aduerbiũ significat singulariter vnum cum altero: quisq; ,p viriꝫ astrigo luno de altero. Farebi ne po piu. Sue. in Augu. Senatus et in funere ornando ⁊ in memoꝛia honoꝛãda eo studio certatim ,pgressus ẽ Uier. in lib. Judi. Igit certatim ramos de arboꝛibus ꝛcidentes sequebanꝫ ducem.

Cere oppidum fuit Thuscię non longe a Tarquinijs. Unde in dictione Ceretę.

Certamen cõstic⁹ qui fit inter duos aut plures. Græca certamina celebꝛatissima hęc fuerꝝ: olympia pythia: isthmia: et nemea: in quib⁹ greci magnos honoꝛes constituerũt victoribus athletis. Nam olympica: q̃ in olympo arcadię mõte iuxta Pisam ⁊ helidẽ quinto quoq; anno in honoꝛe olympij Jouis celebꝛabantur: et qui vicisset coꝛona oleagina donabaꝝ. Institutaq; fũt anno mũdi quadringẽtesimo supꝛa. iij. milia in eoꝝ certamine hercules ꝑm⁹ coꝛonat⁹ ẽ. Pythia Apollini sacra erant: quoꝝ victoꝛ poma referebat. Isthmia ab Isthmo parte arcadię vbi celebꝛabãt in honoꝛe palemonis quẽ latini poꝛtunũ dicunt et qui vicisset coꝛonã ex apio repoꝛtabat Nemea a nemea sylua in memoꝛiã Archemoꝛi Lygurgi filij fiebant: q̃ victoꝛes pinu coꝛonati abibant. Hęc certamina etiã ludi plurali nũero dicunt et spectacula.

Certus a. um. ponitur ,p claro ⁊ indubitato a cerno ,p video: qꝛ ea q̃ cernimus clara ⁊ indubitata sunt. Unde facio te certioꝛẽ dicim⁹: hoc est declaro ⁊ affirmo tibi ita esse. Hel. Certi sumus non ignoꝛare te quid vena appellaꝫ. Hinc fit incert⁹: dubius. Incerto as. Certitudo. Interdũ certus ꝛ ꝑstitutus: hoc ẽ rat⁹ ac talis: ꝗtum ac quale volumus. Uñ certũ vulnus

fecisse aliquez dicimus cū nec plus nec minus fecit q̄z voluit. Var. O q̄certa fuit libratо dextera ferro Interdū discretus. Hinc certos fere numero plurali dicimus p̄o eo q̄d est quosdā: quasi a ceteris discretos. Cice. Is enim cū certis alijs ad Cęsarem missus pauloante discesserat. Sal. Apud latera certos vocauit. Itē certus firmus nō vacillās. Ouid. Da mihi quid petit certo cōtingere telo. Et certū dicimus deliberatū: in quo plerūq̄z adiūgitur dtūs cū infinitiuo vt Certū est mihi in Asiam nauigare. Vir. Certū est in siluis inter spelea ferarū Walle pati. Hinc fit aduerbiū certe: q̄d cuz affirmatiuū sit: aliq̄n etiā p̄ saltē ponitur. Cice. Marcel. Victi sum⁹ igitur: aut si vinci dignitas non potest certe fracti et abiecti. Jungit q̄nq̄z cū z: semp̄z affirmat. Cice. Et certe contra Cęsarē z ingressus armat⁹. Si aūt iungat cū verbo scio vel similibus e in o mutari solet. Ci. Et si certe scio.

Certisso as: cert⁹ fio. Pacu. Vocāt cocos vñ certisset.

Cernuus ,p̄tie inclinatus quasi qui terrā cernat. Virgilius lib. v. Erectoq̄z incūbit cernuus armo.

Cerui aialia q̄ magna cornua gerāt quasi gerui. g. in c. mutata. Vel απο τωυ κερατωυ. Hoc est a cornibus quę primū binis oriunt: simplicia quidē z recta ad subularū similitudinē: quāobrem subulones p̄ id tēpus appellant. Hinc ceruinus a um pe. producta. Var. Ceruinus gelidū torquet sic halitus anguem Et cerui dicunt furcę quę ad casę sustentationē figuntur ad similitudinē cornuū cerui. Vir. Atq̄z humiles habitare casas z figere ceruos.

Ceruisia decoctio ex fermentis z sorbis confecta: quā Bacchus inuenit. Vir. Et pocula leti fermenta atq̄z acidis imitant̄ vitea sorbis.

Ceruix posterior colli pars: quę ab occipitio incipit et tendit ad spinam: nam quę anterior est gula dicit. Ceruicis hęc cōmoditas est: vt ad dexterā sinistrāve priorsum tetrorsumq̄z vertatur. Constat em̄ ex ossib⁹ orbiculatim vertebratis ex quibus fit ad circūspectū facilis. Hinc est q̄ q̄ flecti nec cogi possūt ceruicis durę perhibeant̄. Unde dicimus hominē durę ceruicis quasi indomabilē z cōtumacē. Antiqui ꝺ vt Quinait ceruices dicebant: primusq̄z horrēsius ceruicē dixit. Ci. in Vati. Inflato collo tumidis ceruicibus intulisti Cato. Si caput aut ceruices dolēt: ea lotio calido lauito. Amb. de diua Agnete. Quomodo possuz ad iniuriā summi dei ceruices meas lapidibus inclinare. Hinc ceruicosus p̄o duro z inexorabili.

Cerutcale z per apocopen ceruical pe. p̄o. denominatū a ceruicibus significat ceruicis sustentamentum et munimentū. Hoc em̄ instrumento delicatorū cerui ces cōfouent. Ju. Cōducit comites sellā ceruical amicas. Var. Linge caput nardi folio ceruical olebit.

Ceruſa pe. p. pigmētū. Hiero. ad Furiā. Quid faciat ceruſa in facie christianę.

Ceryx latine p̄eco z caduceator. Unde Euse. scribit a Merone cerycas fuisse certamine superatos. Sene. ad Serenū. Non vis nisi consul aut p̄ytanis aut ceryx aut fustes administrare rēp. hoc est caduceator z magistratus ad rēp. gerendā. Est autē grēcū κηρυξ ꝫ του κερυαγειν και κηρυκευω tñ Suidas κηρυξ ἑρπολεμω πρεσβυστερ εἰρηνη.

Cessō as: abstineo: ab opere vaco. Virg. Et si quid cessare potes requiesce sub vmbra. Itē Cessare tarda re remorari. Jdē. Cessas in vota p̄cesq̄z. i. tardus es in vota facienda. Terēn. in Eu. Paululū si cessassem pithias domi nō offendisses: ita iam adornabat fugā. Huius cōpositū est concesso. Plau. Postq̄z auroza est nunq̄z concessauimus lauari: aut fricari: aut ornari

Cestriū lintheolū purū z candidū. Vide supra qz scribitur cum dipb. Cęstium.

Cesa Cęsius z Cęsius. Vide supra: quoniam scribuntur cum ae diphthōgo.

Cetus ceti sine diph: piscis maximus in atlantico mari. Hiero. Sicut fuit Jonas in ventre ceti. Amb. lib. Hexa. Virtute mitigauit mare: disciplina strauit cetos. Dicit a Cete neu. genere z nūero plurali. Hier. in Beñ. Creauit deus cete grādia. Sunt aūt cete maiores pisces nō ouū: sed aial gignētes tātę magnitudinis: quę si quādo supnatāt fluctibus annare insulas putes montes altissimos summis ad cęlum vertici bus eminere. Hi etiā testudines marinę dicunt a diuo Hierony. in epla ad Pręsidiū diaconē sicut in dictione testudo videre potes. Cętus autez cū oe diph. conuentū seu congregationē significat a coeundo: id est cōueniendo in vnū. Sene. lib. iij. decla. Qui cętuz fecerit capitalis: Qui elegāter ait cetum nomen esse magne multitudinis ꝺcocuntis ex consensu quodam. Saltē digne exp̄mit Suidas. ἰκητος γαλαξιου φηριον πολυειδεστ ἐστι γαρλεων συγαινα παρδαλιστ φυσαμοδστ πρηστισ ηλεγομερη μαλλι ὁ και δυσαρσαγωριστον ἐστι και κριοστ ἰδειν ἐχθρον ζωον.

Cetarij dicunt̄ maiores pisces capientes: seu videtes dicti ab eo q̄ cetę in mari maiora sunt piscīū genera. Col. lib. ix. Salsamentoz olim purgamēta quę cetariz officinis euertunt p̄beri cōuenit. Var. Aduertis cetarios cum videre volūt in mari turmas ascendere in malū alti vt penitus p aquā p̄spiciant.

Cetarie loca iuxta mare stagnāte lacu: in quib⁹ Thynni z alij huiusmodi pisces capiunt̄ z saliūtur. Plin⁹ Carteie in cetarijs assuetus polypus exire atq̄z ibi salsamenta populari.

Cetra scutum breue lorez: quo (Seruio auctore) vtuntur aphri z hispani. Virgi. Leuas cetra tegit. Hinc cetrati dicti sunt milites cetris muniti: de quibus fit mentio apud Cęsarem z Liuium.

Ceuere pe. coz. est clunes mouere: q̄d fit aut adulādo aut in re venerea turpia operando z p̄opriē de maribus dicitur. Crissari ꝺo de mulieribus. Persius. An romule ceues. Hic ceuetes auctore Probo molles et obsceni dicuntur.

C Ante H

Chere: salue. hoc syro hebraicoq̄z sermone appellatur Salomlac siue salomalac. i. pax tecū. χαῖρε.

Chabrias atheniensis p̄hus: z Impator inclytus. Hic dicere solebat terribiliorē esse exercitū ceruorū duce leone: q̄ leonū duce ceruo.

Chalasis pe. coz. tunicę genus: q̄d ἰχαλασσάν vocanta laxitate: vel vt quidā dicūt modus tunicę muliebris quo cōnexa circa ceruicē tunica sumit̄.

Chalaça: collectio sub cute buboni z egyptię fabę similis doloꝛ si tangat̄ afferens. A latinis grando dicit̄.

Chalcedonia: siue chalcedon vrbs fuit in asia iuxta bosphorum thracium ex opposito ad byçantium. Hanc megarenses condidere ceci appellati qui nō potius oppositum littus elegere in quo iacet constātinopolis optimo loco. Hinc olim magna synodus celebrata est. que inter octo numeratur quib⁹ romana eccle sia p̄cipuū impertit honorē.

Chalcis idis: vrbs metropolitana in Euboea regione insula iuxta Euripum. Unde chalcidicus a um. Alia est In chalcidica regione syrię: alia est etholia. Est et chalcis auis.

Chalcidius a um: nomē gentile. Chalcidius etiam nomen philosophi.

Chaldea cum ae diph. Assę maiorīs regio arabię contermina plana: fontium indigatin qua babylon ciuitas magna. Chaldeus arpharat instituit: et a se arpharateos noiauit: vt inquit Josephus.

Chalix lapidis genus ex quo deducitur ignis.

Chalestra vrbs thessalię littoralis: iuxta quā apius fluuius in mare ęgeū descendit.
Chalame ciuitas pfidis: quę nūc appellat ctisiphon.
Chalybes cū y. cor. ppli in ponto iuxta Thermodontē fluuiū sicut Stra. ⁊ Pli. testant. Hi ferrū nudi effodiūt dicēte Vir. India mittit ebur: molles sua thura sabei. At chalybes nudi ferrū. Ponitur cū qnq; chalibs ꝓ ipa ferri materia. Oui. li. iiij. de fast. Aes erat in ꝓcio chalybis iā massa placebat Qnq; ꝓ instrumēto ex chalybe facto. Virgili⁹. Vulnificusq; chalybs. Luc. Chalybem frenosq; momordit.
Chamus genus freni dict⁹ q sit breuis χαμοσ em̄ breuis dr. Hiero. in pō. In chamo ⁊ freno maxillas
Chamedracōtes genera serpentū. (cor ꝓstringe.
Chamecyssos: gen⁹ hederę q nūq; se ab humo attollit cōposita dictio ex χαμαι qđ est infimū et υσσος hedera. Sic chameplatani vocant humiles platani ⁊ coactę breuitatis. Chame daphne pusilla laurus chamecerasi breues cerasi.
Chamelus ꝓ simplęr l. generis cōis aial quadrupes. Hiero. in gen. Separauit chamelos fętas cū pullis suis. Bactri chamelos mittunt et arabia: vt scribit Diod. Sed in hoc differunt q arabici bina in dorso habēt tubercula hos dromedarios vocāt: singula bactriani. Chamelus ꝺo ꝓ fune nautico quo nautę marinas anchoras ligāt genet⁹ mas. est: vt est apud euāgeliū. Facilius est chamelū ꝓ foramē acus intrare.
Chameleon ontis. q̄si paruus leo: aial est diuersa varietate cōspersum: vt pardus: ⁊ ad colores q̄s videt cōuersione facillima variat. Nascit in India: figura et magnitudo est lacertę: q nisi crura habz recta ⁊ ex celsiora latera vētri iungunt: vt piscibus ⁊ spina simili mō eminet: rostrū simile suillo: cauda ꝓlonga in tenuitatē desinēs ⁊ implicās se vipinis orbib⁹: vngues aduncі: motus tardior vt testudini: asperū corpus vt crocodilo: habet oculos corpori cōcolores: nunq̄ eos operit. Solus animaliū nec cibo: nec potu alitur: nec alio q̄ aeris alimēto: latet hyeme vt lacerta. Ab Auicena dr. stellio: sed diuersum esse Hiero. in Leui. ostēdit cū inqt. Negale chameleon ⁊ stellio ⁊ lacerta et talpa omnia hęc immūda sunt. Est ⁊ genus herbę a folio rū varietate: mutat em̄ cū terra colores ad similitudinē chameleontis aialis. Hanc quidā buphonē vocāt.
Chamatere dicunt humiles ⁊ depsse imagines. Chame em̄ greci aduerbiū latine significat humi. Scribit Pli. lib. xxxvj. scopā feciſſe apollinē palatinū vestā sedētē laudatā in seruilianis hortis duasq; chameteras circa eā. χαμαισθεοσ ηρ Τυριων και αμεριτωνοσ περνασσαρ Γηθεοσ σιδονιωνη ελαΓρευσε σολομων.
Chamelopardalis pe. cor. aial cui⁹ ad magnitudinem chameli ꝓceritas: color pellisq; pathere maculis veluti florētib⁹ variata postremę infra aluū ꝓtes humi subsidēt sicuti in leonib⁹ videm⁹ humeri pedesq; priores atq; itē pect⁹ ꝓter ceteror mēbror rationem ꝓcera: tenuis ceruix chamelo caput simile. Chamelopardalis est aial collo siccis equo: pedib⁹ ⁊ crurib⁹ bouі: capite chamelo albis maculę rutilū colorē distin
Chananęa habet diph. in pe. Est autem (guttibus. chananęa syria regio a chananęo filio Cham: qui eaz regionē q̄ nūc Judea nūcupat inhabitās a se chananęā nūcupauit: vt lib. j. antiqui. Josephus refert.
Chaonia pars alpestris epiri: licet q̄q; sumat ꝓ tota Epiro. Vnde chaones ppli a Troiano Heleni fratre Chaone noiati. Hi molossi etiā vt scribit Stra. apellati sunt a Molosso Pyrrhi filio. Virg. Chaoniaq; omnē troiano a chaone dixit.
Chaos Hesiodus oim rerū initiū vocat: q ante oēs deos dealq; natuz sit: In theogonia. ſ. ⁊ orpheus in principio argonauticoruz αρχαιου μεν πρωτα χαοῦσ εαμγαρΓον αραγκην κρονον Τε ωσπερ ελοχευσεν απειρεσιουσι υπ ολκοισι αιθερα και Διφυη περιωπεα κυδρον ερωτα. Et iterū appellat confusaz quondā ab initio vnitatē byantem: patentēq; in ꝓfundū. Alij appeliāt materiā cęli ⁊ terrę confusam atq; informē quę primū ex nihilo facta est: de qua postmodū oia sigillatim ꝓ species varias formasq; ꝓprias ꝓdiderūt: de qua scriptura loquitur. Qui fecisti mundū de materia informi. Lact. ꝺo sic habet. Chaos est rudis inordinataq; materię confusa cōgeries. Nec audiēdi sunt poetę q̄ aiunt chaos in principio fuisse. i. cōfusionē rerū atq; elementoꝝ: postea ꝺo deū diremisse oēm illā congeriē: singulisq; rebus ex cōfuso aceruo separatis: in ordinēq; descriptis instruxisse mūdū pariter ⁊ ornasse. Sia cū dr fecit ex nihilo. Symplici⁹ in cōmētarijs de cęlo Aristotel. ηκουσα δε εγω Τουσ μεν αιγυπτιουσ ασΓρωασ Γηησιοσ συκελλαΓορον εξηκον μυριαδων ⁊ multa alia. Est aūt hoc nomen monoptoton: Licet Virgi. auctoritate dixerit. Atq; chaos dens os diuū. Dictū chaos ab χεω fundo: q fuerit fusio id est confusio omniū elementoꝝ.
Characias genus thymali: herba ramis digitali crassitudine cui⁹ semē cū melle decoctū in vꝰ est ad catapocia: hoc est pilulas faciēdas soluēdi alui gra hanc medici corrupto vocabulo cataputiā vocāt.
Charchesia genus poculi apud grecos forma ꝓcera ⁊ circa mediā partē cōpressa ansata mediocriter ansis a sūmo ad infimū pringētibus. Et tribuit Jouі sicut Scyphus Herculi: cātharus libero. Vir. Hic duo rite mero libāe charchesia baccho. Hoc genere poculi aurei donata est alcmene ab Ioue ꝓ ſcio cōcubitus. Asclepiades aūt vir inter grecos apprime doctus charchesia a nauali re estimat dicta. Vt em̄ Naualis veli partē inferiorē paternam vocari. Et circa mediā fere partē trachelon dici: sūmaz vero partem charchesiū noiari ⁊ inde diffundi in vtrūq; veli latus ea quę cornua vocant. Sunt etiā q̄ putēt charchesia esse foramina q̄ in sūmo malo funes recipiūt. Catul. Lucida qua sūma splendent charchesia mali.
Characate vineę. i. pedatę: vallate a greco. χαραξκοσ vallū χαραΓτω sculpo signo fg. ge. dumtaxat pedamentū vitis significat. Col. lib. vj. Que deinde arūdinibus circūiunctę ꝓ statumina calamoz materiis ligaris in orbiculos gyrosq; flectuntur eas nonnulli characatas vocant.
Character latine notamen vel liniamentū vel litura signū: figura: stilus dicēdi. Vñ lfę characteres dicunt.
Characterismos latine designatio: vt est apud Juue. Et caluo seruiret roma neroni. i. domitiano.
Charis latine gra a q̄ charisma atis i eadē significatiōe
Charites gręc tres fuerūt. Aglea. Talia et Euphrosyne Jouis filię.
Charisteū genus marmoris viride a χαρισ gratia ꝙ eius color gratus sit aspicientibus.
Chariophilū pe. cor. genus aromatis ⁊ nascit in India grādius ⁊ fragili⁹ granis piperis: vt testat Pli. Habetq; capitella dentata ac odoris medicinalis gra ad nos aduehit a χαριεν grosū ⁊ φιλον amicū eaz
Charietismos dici pōt gratificatio. Ma a χαριεν qđ est gratū vel gratiosum. Figura est cum dura dictu mitius ⁊ gratius ꝓferuntur.
Charistia neu. generis ⁊ numeri pluralis festa vocabātur quib⁹ cognati cōueniebāt: ⁊ munera mutuo mittebant. Oui. lib. fast. Proxima coti dicere charistia a χαρισ gratia.
Charitas. Vide in dictione caritas.
Charon tis a poetis dicit qui trāsuehit tria inferni flumina acherontē: stygem ⁊ cocytum.
Chartophylatiū latine scriniū dicitur. Nam φυλακη

custodia φυλασσω custodio.
Chasma atis latine hiatus fissura rictus. ὁ τὸ χαιρω ερθερ και χασμα χαιρω est hic. Fit autē chasma nō soluz in celo de quo Pli. Fit z hiatus celi quē vocant chasma sed etiam in terra. Vñ ait inricō. tide censibus. Si agri portio chasmate perierit debebit per censitorē releuari. Ammianus elegāti vocabulo chasmaticū appellat terremotū quo patefactis subito voratrinis terraz pres ꝙ hiatū absorbent.
Charmasynū genus serici ex eo ꝙ aspicientes delectet.
Chele scorpionū z cancrorum brachia: tū grece χηλη dicit vngula sed scissa vt Theodorus gaza li. ij. pe die cyri. Vir. Qua loc° erigonē inter chelasqz sequētes. Am. de cancro loquēs. Et periculosum est inqt si chelā eius includat. Chele signum celeste: z dicitur prima pars scorpij.
Chelys animal: testudo est ꝓprie sed capitur ꝓ cithara ex qua mercurius eā fecit αποτησ χελωρησ. hoc est a testudine. Nam ex testudine primo facta est cithara a mercurio ꝓsumpta iam carne: sed suppstitib° neruis ꝓprie ergo chelys testudo: chelyon operimētum testudinis.
Chelydros testudo marina ornatus quidā: quo donabant mulieres. Iuue. Donant archana chelydros. Ita em exponitur ab eruditis: q̄uis nonnulli legant cylindros cū cylindrus aliud significat.
Chelydonia de quo infra herba visui saluberrima ab hirūdine monstrata a grecis χελιδων z a nris hirūdo transferē a qua chelydonia herba dicitur ꝙ eo autū genere adueniēte nascat z discedēte extinguat: siue ꝙ hirūdines restituāt oculos pullis suis excecatis ea herba. Itē chelidonia vocat fauonius ventus ab octauo Idus Martias flans ab hirundinis visu. Chelonia etiā est ocul° indice testudinis q̄ est lapill°.
Chelonophagi pe. corr. testudinū comestores. Nam χελωνη testudo dicitur. φαγοι comestores. Sunt aūt populi carnanie: vt inquit Soli. qui nō alia q̄s testudinum carne viuunt.
Chenotrophia χηνοτροφια nantiū volucrū auiaria
Chenoboscion locus vbi anseres aluntur. Nam χηνη χηνοσ anser dicitur.
Chenopus latine anseris pes dicitur. Quo noie dicta est herba quę habet effigiem anserini pedis.
Cherronesus per duplex rr. z vnum s. terra est fere vndiqz mari cincta. χειρουσ manus νησοσ insula dicit. Et ob excellentiā ponit ꝓ peloponeso. Dicit z cherrōia q̄ fuit plutarchi patria clade tot° grecie clarissima. Verū totius cherronesi triplex partitio vocatur. Prior z nobilior pars est Asia q̄ ab hellspōto vsqz ad halyn z cappadociā porrigit: z a mōte tauro in septentrionē versa pōto ꝓcubit euxino. Altera est capadocia q̄ incipiēs vbi asia desinit orientē versus ad euphratē vsqz ꝓcurrit: z ab euxino vsqz ad taurum et amanū montem in meridiē extenditur. Tertia est omnis plaga quę a summis tauri iugis vsqz ad mare in austrum vergit.
Chersonesus idē qđ cherronesus. Nam χερσοσ terra manufacta νησοσ insula.
Cherydros serpēs qui tā in aquis q̄s in terris morat: nam cōponitur ex χερσοσ terra υδορ aqua quasi viuens in terra z in aqua.
Cherubin gener? neutri z pluralis numeri pro illo angeloz choro. Cherub vero seu cherubim per m tam masculini q̄s neutri generis est.
Cheospes egypti rex q̄ celeberrimā illā pyramidē struxit: habuitqz in ea tā multa hominū milia op° illic tot annis facientium vt pro apio cepa alio expensa fuerint mille et septuaginta talenta.
Chennis insula est: vt Pomponius scribit in quodam lacu egypti.
Chidnei populi iuxta pontum.
Chidorus macedonię fluuius.
Chilias adis: numerus qui mille continet. Chilia mille. Hinc chiliarchus millenarius.
Chiliarchus q̄ prest mille hoibus. Sed in Ro. historijs pro tribuno militū ita semper accipit vt Demarchus pro tribuno plebis. Nā auctore Josepho ordo in Roma. militia hic erat vt milites ad centuriones: illi ad tribunos: quos greci chiliarchos vocant mane cōuenirent salutatū.
Chilon vnus ex septē sapientibus: dicunt greci labium.
Chilos labrum. Inde chilones: qui labra imprōbiora habent. Vide in dictione Cilones.
Chimera cum ae diph. cuius prima corripit: latine capella mons in lycia leonibus z serpentibus inhabitabilis q̄ etiā flammā admodū ethnę in sicilia emittit e summo vertice. Q̄ō vtiqz dedit causaz fabulę vt chimera monstrū dicat tria capita habens: vnuz leonis aliud chimerę: aliud draconis: cui° capita ignē efflāt. Lucre. Prima leo: postrema draco: media ipsa chimera. Oui. li. vj. met. Quoqz chimera iugo medijs in partibus hircū Pectus z ora leę caudā serpentis habebat. Hesio. Τησ δεην τρεισ κεφαλλαι μια μεν χαρυποιο λεοντοσ.
Chimerinos pe. cor. vnus ex celi circulis: qui capricornum cōtingit in quo cū sol est: dies breuissimi sunt et hyemalis interpretat. Mar. Si daret autūnus mihi nomen operinos esset. Horrida si brumę sydera chimerinos. Duę etiā sunt plagę orbis habitabiles. Quę a nobis habitāt θεριην a scriptoribus nominatur. Alteram quā incolūt Autuchones chimerine a nobis hyemalis quę ad haustrū deflexa haustralis quoqz nūcupatur: cū nra septēnionib° supposita sit.
Chios insula in ęgeo seu pāphilio noningentoz stadiorum ambitu: in qua nascit mastix. Hec olim dicta est etholia Cleobolus chiam appellauit a chione nympha. In hac templū Apollinis. Unde chios apollo. Et chū in ea habitantes. Et promontoriū Aruisium: a quo aruisia vina. Et penul. cor. habet. Luc. lib. viij. Quas asine cautes: z q̄s chios asperat vndas. Sūt qui quadrigeminā chiū esse putēt: vt Prima sit chios insula. Scōa carie vbs sub mōte pelleneo. Tertia in Euboea. Quarta in cherronesso rhodioz iuxta ethiopiā. A chios fit chius a um: pe. pro. Tibu. lib. ij Hec mihi fumosos veteris ꝓferre phalernos: Consulis z chio soluite vincula cado. Hec insula ꝓtulit memorabiles viros. Jonē tragicū Theopompū historicū z Theocritū sophistam.
Chiragra penulti. corr. manuum dolor. χειρ manus αγρια dolor: atrocitas. Mart. Si nil porrigit hęc chiragra est. Hinc chirager z chiragricus: qui chiragram habet.
Chirocrates pe. cor. nomen architecti celebris: qui ab aliquibus dinocrates dici solet apud Pli. lib. xxxiij.
Chirographus z chirographū man° inscriptio γραφω scribo. Chirographa sunt q̄ nos perscripsimus in fidē alicuius. Asco. scribit chirographa dici in quibus tantū quę gesta sunt scribi solent. In syngraphis etiā cōtra fidē veritatis pactio venit z nō numerata quoqz pecunia: aut nō integre numerata ꝓ tēporaria voluntate hominū scribi solet. Iuue. Vana superua cui dicūt chirographa ligni. Hinc chirographari° a iureconsultis ponit pro eo qui suo chirographo scripsit se debitorē in codice.
Chirodita tunica ꝓlixa vltra brachia manus operiēs.
Chiromantia in manibus diuinatio μαω eni moueo cū quadā arte vel μαντεια και χειρ.
Chironomia manuum motus. Quintil. legem gestus interpretatur. Chironomia a χειρ manus: et μοσ lex. Sunt enim motus quidam prescripti qui/

bus saltantes manibus vtuntur. Quod positum in grecorum vsu fuit. Apud Roma. autem integris ad hec vbis morb⁹ in solo theatro exercebatur ⁊ maxime pyrrichia saltatio. Chironomus: ⁊ chironomontis: qui manibus gesticulatur ⁊ ludit. Unde ⁊ ꝓstructore ponitur a Juuena. qui lege quadam manuum diuidit aues ⁊ cetera esculenta cum inquit Spectas chironomanta volanti.

Chirotheca manuum vagina: quę etiā manica dici solet. Cice. in phil. Solet ēm cito ipse accipe manicas: nec diutius obsidionis metū sustinere.

Chirothesia manuū impositio.

Chirurgia manuū operatio εργια ēm operatio dicit quasi manuū opus: eo ꝙ manibus hęc ars exerceat. Hinc chirurgus ⁊ chirurgicus medicus vulnerari⁹. Var. Chirurgus fuerat nūc est vespilio diaulus.

Chirogylius echinus terrestris: vt est apud Leuiticū capitulo vndecimo.

Chiron: nomē medici prestātis: a cuius nomine herba quoq; dicta est centauria ⁊ chironiū vlcus: qō maxime sit in pedibus et in cruribus habens duas oras callentes tumentesq; dolore modico. Dictū ceu chironis operam desideret. Fuit hic chiron centaurus ⁊ achillis magister Saturni et phillire filius Oceani filię: dimidius homo reliqua parte equus qui a matre phillyrides est dictus. Hic vniuersos sue ętatis homines bonitate et iusticia superauit. Nauigauit cum argonautis: quorū medicus fuit: Medicinā et herbarū vires inuenit. Medicinā esculapius: cytharam Achilles: astrologiā Hercules: ab eo dedicerūt Tandē deorū miseratione cum ex vulnere obijsset relatus ad astra sagittari ū constituit.

Chlamys idis ꝓprie vestis militaris pallio pene aduersa cum breuior multo ac strictior sit. Plau. Puer cape chlamydem ⁊ da pallium. Idem ad ornatū militis ait opus esse chlamyde machera ⁊ petaso: similiter Jul. Pollux. de ꝓprietate vocabuloꝝ inter apparatus militares numerat chlamyda. Jurecōsulti vō inter vestimenta puerilia numerant chlamydes. A chlamyde fit chlamydatus qui est chlamyde indut⁹. Plau. in Pseu. Quis hic homo chlamydatus est ⁊ aut vnde est: aut quē queritat? Chlamydula diminutiū. Idem. Tu sume chlamydulā. Suidas. χλαμυσ τρουμασ δευτεροσ ρωμαιων βασιλευσ πρεσβιασι σαυρων δε ξαμενοσ και το συνημαι μα φορ εσιασ αυτων καταμαθων εξ αχ ιων λαβων εφευρε την χλαμυδοσ σολην Et multa subdit.

Chlena genus vestimenti quod super alia portabatur Postea lena dicta.

Choa nomen est mensurę.

Cholax nomen parasiti ab assentando. Est enim colaceus adulor.

Chenix icis: ⁊ chenica ę. nomen mensurę quotiens sextarius quater assumitur. Quidam dicunt esse mensuram diurnę escę. Unde pythagoreū enigma est. Super chenice non sedendum: hoc est non curandum de crastino esse.

Chondros latine granū thuris dicitur.

Chobar ꝓpriū nomen fluminis. Et quia graue inter ꝓtat. Tigrim ⁊ euphratē omnia magna ⁊ grauissima flumina quę in terra chaldeorum esse perhibentur significat.

Chorus. Vide infra in dictione corus.

Cholera plurali numero ⁊ cholere morbi genus est ꝙcipitis in quo et vomitus et deiectio simul fiunt. Ūn cholerici apud Celsum: accipitur ⁊ pro bile. Lampridius. Alexāder inquit cęsar iudices qui furtoꝝ fama laborassent si casu aliquo videret cōmotioni animi: ⁊ stomacho choleram euomebat.

Choragos latine choręę princeps: ⁊ exp̄ls suppedita tor et chori cōiuncq; magister.

Choraules a choro ⁊ tibijs dicti sunt qui modulant ad choros: vel qui in choro fistulas inflant χοροσ nāq; chorū ⁊ tripudiū significat. αυλοσ vero fistula seu tibia ꝙ in tibijs ad choreas canūt. Apul. Erat quidā iuuenis satis corpulētus choraula doctissimus. Ūn apud nos vsitatū nomē ꝓ latino auledus. Cice. Qui citharedi esse nō possunt auledi fiunt. Et ꝙ gratissimi principibus choraules quoꝝ delicię ambrosię choraules ambrosi⁹ dixit. Juue. i. tibicen gratissimus.

Chorocitharistę ꝙ choro citharizant: sicut psallocitharistę ꝙ psallūt. i. canūt ad citharā. Sueto. in Domi. Certabatur etiam et prosa oratione grece latineq; aꝑter citharedos chorocitharistę q̄s ⁊ psallocitharistę

Chorea pen. indifferenter a χορευω salto. Virgil⁹. Pars pedibus plaudunt choreas ⁊ carmina dicunt Idem. Immemores nostri festas duxere choreas.

Chorda latine funis. Nam grecum est: vt inquit Jul. Pol. Cordū vero sine h. aliud significat.

Choriambus pes ex prima ⁊ vltima ꝓductis: duabus mediis breuibus vt filiolis. Dictus choriambus ꝙ iambica desinentia habeat: ⁊ in choris apud veteres celebratissimus extiterit.

Choragiū instrumentū apparatusq; nuptiarū: feralisq; quidē atq; funebriū. Fest. Choragiū est scenicū instrumentū quo. s. scena instruit̄ et apparat: cuius ꝑfectus dicit̄ choragus. Plau. in persa ποθεν. i. vñ ornamēta ab choragio sumito dare debet: prębēda ędiles locauere. Et in Tri. Ipsa ornamēta a choragio hęc sum psit suo periculo. Vic. lib. v. Post scenā porticus sūt cōstituēdę vti cū imbres repētini ludis interpellauerint: habeat populus quo se recipiat ex theatro choragiaq; iamentū habeāt ad cōparādū vti sūt porticus pompeiane.

Choranei genus quoddā hoim syluestre in persia tāte velocitatis vt ceruos cōꝓhendant cursu.

Chorytus pe. ꝑ. arcus theca: aliqn ⁊ sagittarū: vt inq̄t Ser. Parualus ex humero chorytos et aureus arc⁹ Pendentesq; sonant aurata lynce pharetrę.

Chorthos gramen in cōe significat sed ꝓcipue fenum.

Chresis latine vsus dicit̄. Ūn catachresis abusio.

Chrisis latine vnctio dicitur. Unde Chrisius vnctus. Ideo autē nos vnxit quia luctatores contra diabolū fecit: ⁊ Chrisma vnguentū.

Chryse ciuitas phrygię. Chryse insula Indię quā aureū solū hē ꝓditū e. Et chryse fluui⁹ agri syracusani.

Chryseos cū y. dicit̄ aurū a quo multa deducunt.

Chrysomalon greci appellant arietē illū qui vt est in fabulis lanam aureā habebat

Chrysomela sunt poma aurea quę alio nōie dicunt armeniaca ꝙ colorē aureū habeant.

Chrysoceras latine auricornu: oppidū est apud byzantiū europę latere chalcedoni vt inquit Strabo.

Chrysolithus pe. cor. lapis prętiosus aureo nitore trā lucēs χρυσοσ aurū λιθοσ lapis q̄si aure⁹ lapis. Sui. Per iuga chrysoliti posit̄q; ex ordine gēmę.

Chryselectrus in colorē lutei coloris electri declinās.

Chrysendetū pe. cor. dici pōt auro ligatū. Var. Sicq; videre potes miseri chrysendeta cinnę.

Chrysophis cui videtur aurum inesse.

Chrysogonus nomē viri ꝓpriū: cōpositum ex χρυσοσ aurū et γονη sętū ꝙ aurum vndecūq; pariat. Juue. Sunt quę Chrysogonū cantare vetant.

Chrysolapis lapill⁹ noctu ignei coloris: licet die pal/

Chrysostom⁹ aureū os στομασοσ os ōr. (lescat.

Chrysocola humor: qui in aurifodinis per venas auri defluit: ⁊ crassescēte humore rigorib⁹ hybernis vsq; in duritiā pumicis indurat quę subtilissime contusa auri picturā ꝓbet. Plī. scribit hęc lib. xxxiij. Et infra

Chrysocolā aurifices sibi vendicant ad glutinandū aurum. Ūñ et ipsa appellata est. i. auri cola ꝛ glutē. Chrysocolā terrę genus esse quidā dicūt: quā e macedonia apportari et illic fodi auctor est Victr.

Chrysocomus comas aureas habēs: quo nōie dictus apollo a fulgore radiorū q̄ comę sunt solis aureę.

Chrysippus ꝑhus astanus stoicorum cum ęnone prīceps. Hic ęnonis discipulus fuit acutus sane: vt qui multis pręceptoribus repugnaueri: statuam habuit athenis in ceramico posita. In dialectica clarissim⁹ fuit: ita vt nō illepide dicerent quidā. Si apud deos dialectica haberet nō temere alia esset q̄ quę a chrysippo inuēta fuit. Scripsit librorū volumina supra quinq̄ ꝛ septingēta. Ferūt Carneadē ꝑhm cyreneū plectis chrysippi libris ita diuisse. Misi chrysippus esset ego non essem. Cōponitur hoc nomē ex χρυσος aurū ꝛ ιππος qđ est equus: quasi aure⁹ equ⁹. Suidas χρυσιππος απολλωνιδου συλευσ ηαρσευσ φιλοσοφοσ μαθητησ κλεαρθυσ καθηγησ αμερος ησ στωικησ σχολησ μεταλεαρθην.

Chrysopassus lapis auro aspersus. πασσω em̄ spargo significat.

Chrysoprasus pe. cor. lapis auro admixtus ꝛ porri viriditatem habens. Nam πρασον significat porrū Unde et prasinus pro viridi.

Chrysoaspide appellati sī milites a clypeis auro celatis

Chryses nomen propriū patris Junonis. Chryse vero vrbes multę vocant. Chryseis fuit chryse sacerdotis filia quę a grecis rapta in prędę distributiōe Agamēnoni contigit. Homerus auct. in principio lib. j. Iliados res notissima est.

Chromaticus qui nulla verecundia colorem mutat: et magis ad verbum coloratus dici potest.

Chronica or: generis neu. non chronica eę. vt indocti vsurpant: temporalia dicunt propie annales. Inde chronismos. i. tēporalitas a χρονος tēpus. Synchronius contēporaneus. Inuenit ꝛ chronicus a um Aug. lib. iiij. ō ci. dei. Nā sīc scribūt q̄ chronicā historiam ꝓsecuti sunt. Chronici qui de tēporibus scribūt Pli. lib. xxv. Quod ꝛ ipsius Timagore carmine vetusto apparet chronicoꝝ errore nō dubio.

Cronos etiā saturnus dictus est.

Cronia orum. Saturni festa erant.

Chytra ꝛ chytron latine olla. Inde chytrapos odis: olla q̄ pedes habet: q̄ ꝛ chytrapida ę. dicit.

L Ante J

Cibus ꝛ victus differunt ꝑm Do. ꝙ cibus etiaꝫ delicatis prębetur. Victus ī paruis aridisq̄ alimoniis est constitutus. Tereti. in An. Lana ac tela victū queritans. Quidā hoc nomen cū y. scribunt et a κυβισις que est pera deducūt eo ꝙ pera cibū feramus.

Cibo as cibū infero. Col. li. ix. Atq̄ ea genera q̄ intra septa villę cibant fere ꝓsecuti sumus.

Cibarium non significat locum vbi reponunt cibi: sed ipsum cibum: vt cibaria misit eis.

Cibarius a um: qđ ad cibū pertinet. Et nō solum de pane sordido sed etiā de alio indigno dicit. Cice. lib. j. Tusc. Cui cū peregrināti in ęgyptū comitibus nō secutis cibarius in capsa panis datus esset nihil visum illo pane iucundius. Hiero. ꝟra Jouī. Nam cū monachū esse se iactitet ꝛ post sordidā tunicā ꝛ nudos pedes et cibariū panē et aquę potū ad candidā vestem: et nitidam cutē ad mulsum: et elaboratas carnes ad iura apitū ꝛ paranū ad balneas quoq̄ et fricticulas et popinas se conferat.

Cibale qđ ad cibum pertinet. Var. Est em̄ lac omniū rerū quas cibali causa cupimus liquentium maxime sibile. Et id ouillū: inde caprinū.

Cicada dicta est quasi cito cadēs. Uiuit em̄ rore ꝛ cito decidit. Cicada ex oibus quę viuūt sine ore est pro eo aculeatū quidā in pectore habet: linguę sile q̄ rore lābit ꝛ pectus ipsum fistulosum: quo vocē emittit.

Cicatrix proprie est signū vulneris obducti quasi circa cutem: vel dicta est quasi occecatrix. Est em̄ caro callosa ꝑ cute inducta vbi hiatus vulneris qđ iā coiuit fuerat. Ūñ cicatrico as: pe. cor. qđ ē circatricē ꝟ iduco

Cicer genus leguminis.

Cicercula leguminis genus simīlis piso: vt inq̄t Col.

Cicera genus leguminis Palla. lib. iiij. Cicera scribitur quę distat a cicercula solo colore.

Cichorea ꝛ cichoreum vtroq̄ modo dicit. Hora. lib. j. car. De cichoreę leuesq̄ maluę. Pli. li. xx. Cichoreū refrigerat in cibo sumptum.

Cicina auis nocturna.

Cicindula: seu cicindella: genus muscaꝫ qđ noctu lucet igniū modo laterū et cluniū colore a grecis lampyris dicta. Quidā noctilucā: aliį nitedulā vocant: non ante matura pabula aut post desecta conspicitur: nūc pennarū hiatu refulgens: nunc cōpressu obumbrata Ab hac lychnus pensilis: quē vulgo lampadē vocāt cicindella appellat: quę nocte tota, seruatur accēsa et lampyridis instar lucet.

Cicones pe. cor. populi thracię iuxta hebrū fluuiū inhabitantes. Tibullus. Nam ciconum manus auersis reppulit vndis.

Ciconia auis: que serpētibus pullos nutrit. Quo etiā nōie vocat lignū rostratū: quo e puteis hauriri aqua solet apud Hispanos: qđ et ciconiū a nōnullis dicit Hispani telonē dicūt. Item ciconia mēsurę gen⁹ est. Col. lib. iiij. Sed huic operi exigēdo quasi quandam machinā cōmēti maiores nri regulā fabricauerūt in cuius latere virga ꝓminens ad eā altitudinē qua deprimi sulcū oportet cōtingit summā ripę partes. Id genus mensurę ciconiā vocant rustici.

Ciconius nomen eius qui bitiam condidit.

Cicū mębrana tenuis malorum punicorū.

Cicur pe. pro. aial qđ ex fera factū est māsuetū: vt aper: ceruus: leo: ꝛ quicq̄d cicurari. i. mansuefieri pōt. Qđ em̄ a fero discretū est id cicur dicit. Ci. Alię sunt ferę alię cicures: alię natantes: alię volucres. Cicur ingeniū dicit mite ac mansuetū. Et a cico mębrana tenui deriuari videt. Hinc vecturij quoq̄ nobiles noiati

Cicuro as: mansuefacio verbū vetus (sunt cicuris. qđ alio verbo dicitur exarmo.

Cicuta pe. ꝑ. herba venenosa: caule viridi: ꝛ gemiculato altior sępe binis cubitis: in cacuminibusq̄ ramosa folijs coriādri tenuioribus: grauī odoratu semine anīso crassiore: radice concaua nullius vsus. Nam semini tantū et folijs refrigeratoria vis est. Ser. docet cicutam esse qđ est inter cānarū nodos. Virg. Est mihi disparibus septē cōpacta cicutis Fistula.

Cieo es: et cio is: ambo ciui. citū facīt. Sed cū a cieo es fit citū pen. cor. A cio vero producit. Ouī. lib. ij. met. Nec fruitur somno vigilātib⁹ excita curis. Idē lib. j. de tris. Accitus totiens in genus omne ioci. Et cieo quidē significat moueo. Virg. Cęlum terramq̄ cieho. Cio vero voco proprie: cuius et pro cōmoueo vsurpetur. Liuius lib. j. Principes vtrimq̄ pugnā ciebant. Proprie autem dixi quoniā vocare aliquo modo mouere est: sicut et mouere vocare adeo vt alterum pro altero quandoq̄ sumi posse videatur vt illud Virg. Dissenum eolidē quo non prestantior alter: Aere ciere viros: martēq̄ accendere cantu. Col. lib. vij. Cio is: posuit pro cōmoueo. Nullo inquit tēpore ꝛ minime gstate vtilius est boues in cursum concitari. Nam ea res cit aluum. A cieo igitur ꝓmoueo fit citus. i. velox: ꝛ concitus cōmotus: ꝛ pcitus in furorē iracūdiāve motus. Cito as: frequētatiū a quo

concito/excito/incito/recito/suscito/resuscito/exuscito:oscito/pcito. Similiter concieo ꝛ excieo et si qua sunt alia cōposita. Primū significat cōmoueo. Liui. Galli quos prędę populationūq; conciuerat spes. Scōm horas moueo ꝛ excutio. Acio fit excio. Sta. libro. iij. th. Suus excit in omni arma antiquā tirynthadeus. Accio siue arcio procio ꝓuoco/siue a longe voco. Percio pulso tango:percutio ꝛ valde cōmoueo. Concio simul voco: vel simul cōmoueo/congrego. Hinc concionis. Et quibus etiam fiunt Concito/excito/procito/frequentatiua. Porro ꝙ preterita et supina eadem amborum simplicium sunt. Itemq; compositorum orta est non parua interpretandi ea verba difficultas. Nam cito as: frequentatiuum est amborum primitiuorū. cio et cieo. Ideo aliquando vocito/aliquando frequenter moueo significat. Pro vocito. Cice. in Ver. acti. iiij. Citatur reus:causa agitur. Pro crebro moueo. Col. lib. viij. Me imaturis herbis citetur aluus:eoq; vitio pecus emacieꝫ. Igit̄ non somnicolose spectanda sunt frequentatiua:composita preterita/participiaq; compositorū vt quę vocationis magis proprietatē habent a cio. Quę vero motionis a cieo sumantur.

Cileo les lui. significat moueo. Unde ꝛ furcillę ꝙ his frumenta cileantur.i.moueantur.

Cyllenus pe.pro.ꝛ per dupler ll.ꝛ cum y. dictus est. Mercurius ꝙ omnē rem sermone sine manibus cōficiat quibus partibus corporis qui carent vocantur κυλλοι.i.mutilati vulgo strupiati dicuntur. Siue ꝙ in cyllene monte sit nutritus arcadię:aut a cyllena nympha sit educatus.

Cillibe peoul.cor.mēsę rotundę. Var. scribit cillibam mensam quadratā escariā qua nunc in castris a cibo cilliba dicta:postea rotunda facta: hęc et cilibātū dicitur a cilice poculo greco.i.calice dictum.

Ciliaci χaspiratā in κ tenuē imutata χιλοσ γαρ/λεγεται το σιτουεργω στομαχω dicuntur qui ex vitio stomachi.i. ventris profluuiū patiunt. Pli. lib. xx. Hippocrates ciliacis ꝛ dissintericis bis coctū cum sale. Celsus lib. iiij. In ipsius vero vētriculi porta consistit qui ꝛ longus esse consueuit: Cilicus a grecis nominatur.

Cilicia regio est (vt Pli. lib. v. testatur) in minori asia Syrię proxima plurima iacens campo. Tauro monti subiecta:quę a cilice nomē sortita est:quem pristina etas pene vltra euum memorię abscondit phenice ortus qui apud gentiles antiquior Ioue de primis terre alumnis habebatur. Hęc regio ab oriente amano claudit:a septentrione tauri iugis:ab occidēte pamphylia. Huius metropolis est Tharsos quam interfecat cydnus amnis.

Cilicū a cilicibus populis dictū est:apud quos vt inquit Var. cilicia primū confecta sunt. Fiunt autez ex villis hircorū atq; caprarū quę adhibētur vt Uege. inquit ad excipiendū impetū sagittarū. Asco. scribit cilicia tecta esse de pilis in castroꝝ vsum atq; nautaꝝ.

Cilix nomen proprium phenicis filij: a quo cilicia ꝛ cilix adiectiuuz dicitur homo qui e cilicia ortus est cilices pyrate fuerūt quos Cn. Pompeius fundit⁹ deleuit

Cilium folliculus quo oculus integit̄ ꝙ cilere mouere fit. Uel quasi celū a celando ꝙ oculū celet. Inde fit supercilium quod pilis obtegitur:cuius prima corripitur. Unde est illud in priapeia. Conueniens latio pone supercilium. Nam teste Pli. libro. xj. Extremę ambitum gene superioris antiqui cilium vocauere. Unde et supercilium.

Cilones dicti sunt quoꝝ capita oblonga ꝛ compressa sunt: vel quibus frons eminentior est:ita vt a dextra sinistraq; recisa videatur. Chilones vero cū h. ex greco a labijs improbioribus quę illi vocant χιλα. Aū ꝛ pisces improbius labrati chilones dicunt.

Cimas insula inter istri ostia: quę vt Pompo. scribit vrbem habet quā qz bithini colūt bithinida appellat.

Cimbri populi:qui nunc flamingi germani: lingua gallica latrones:qui inundatione oceani fugati cum gallias atq; Italiam adijssent: sedes a senatu ro. petierunt a quo repulsi armis petere constituerūt:qō precibus impetrare nequiuerāt. Actum erat de Romanis nisi Marius illo seculo contigisset a quo primuz apud aquas sextias:mox prope athesim debellati:et ad internecionē redacti sunt: hi etiam vt docet Dionysius vocati sunt cimerij qui quoniam remotiores sunt a nobis apud inferos esse putātur. Sed Homerus dixit cimerios populos in asia amaçombus ,primos qui ex vltimo occidentali oceano aduenerunt. Ferē a Gale. mari. Cimbros et celtiberos in acie gaudio exultare ꝓsueuisse tanq; gloriose et feliciter vita essēt excessuri. Lamentari ꝏ in morbo q̄si turpiter pituri

Cimerij populi scythici: a quib⁹ bosphorus cimerius vocatus est: in cuius ostio fuit oppidum Cimerion. Horū clyma obscurus est:de quibus homerus Illis sol nunq; phaeton sua lumina spargit. Perniciosa semper nox semper tenditur istis. Hinc deductū est prouerbium: vt dicātur vmbrę cimerię. Unde Lact. lib. iiij. O cecū pectus o mentē cimerijs: vt aiunt vmbris atriorem. Ephorus scribit Cimerios in Italia quoq; fuisse iuxta lacū auernū: eosq; in subterraneis habitasse domicilijs:quoꝝ more patrium esse: vt nemo solem aspiciat:noctu vero egrediantur. De cimerijs ita scribit Festus. Cimerij dicuntur boues q̄ frigoribus habitatas terras incolunt: quales fuerunt inter baias ꝛ cumas in ea regione in qua conualtis saltis imineti iugo circūdata est: q̄ neq; matutino neq; vespertino tēpore sole contingitur.

Cimolia creta ab insula Cimolo qua vtuntur fullones in vestibus abluendis. Hanc nunc vulgus terram saponariā vocat. Hęc et medicamētis apta dicit. Ayū

Cinedus cū ae diph. puer ad patiendū aptus a κινεω moueo/vel experior αιδοια verenda. Alij cinedos pudore vacuos appellāt. κενοσ eſt vacuus ουλειν pudore. Alij interpretant saltatores vel pātominos απο του κινειν ꝙ libidine oibus anteirent. Plau. in Aul. Ita fustibus sum mollior magis q̄ vllus cinędus. Hinc cinędicus a um. Idem in Sti. Lepidā ꝛ suauē cantationē aliquā occupito cinędicam.

Cinnabary per dupler nn. latine cinnabaris: et cinnaber: vt piperi nos piper. Pli. lib. xxix. Et colore diluto cinnabari clariorem fieri.

Cinnamomū fruticetum in ethiopia qō sicu breui nascit fistulę duplo prestās odorifera:et dulcis ꝛ cinerei coloris ad medicinę vsum. Nascitur et in sabeis et in India quę haustralis est.

Cinnamū similis est arbuscula cū cinnamomo: vel eadem est quę et cinnamomum:de qua Oui. lib. iij. fast. Cinnama tū primū captiuaq; thura dedisti.

Cinnus per dupler nn. capillus dicit. Plau. in Tru. Tinctos cōpositos crispos cinnos tuos vnguentatos. Proprie tñ cinnus est plurimoꝝ cōmixtio. Nā ab aliquibus potionis genus ex multis liquorib⁹ cōfectū putat. Ci. li. de ora. Cinnus vtriusq; particeps vel vtriusq; querimus expers. Añ concinnus a um: ꝛ concinno as fiunt: de quibus alibi.

Cincinni per dupler nn. a κικι specie olei: vt quibusdā videt:eosq; dūtaxat capillos significant qui ita intorti sunt:vt oleo perfusi madescant. Inde cincinnati dicunt:qui ita capillos habent. Iuue. Altior hic quare cincinnus. Plaut. in Tru. Jam ego istos fictos compositos crispos cincinnos tuos vnguētatos vsq; ex cerebro expellā. Nos capillos Var. anulos vocat Hit eiñ. Añ⁹ de toto peccauerat orbe comaꝝ anul⁹.

Ciner et cinis tā mas. ḡ ſgni. generis puluis in quem materia vſta redigit. Inde fit cinereus a um: vt color cinereus. Similiter cineraceus a um: qđ et color cineris. Pli. lib. xxxiij. Terra eſt alia ruſſa: alia cineracea. Cinericius a um: vt panis ſubcinericius: qui coctus eſt ſub cinere.

Cinefactum in cinerem diſſolutū: a cinefacio: qđ eſt in cinerē reduco. Figuratio: vt repefactū ⁊ labefactum. Lucil. lib. iij. Ad vos horrifico cinefactū te ꝓpe cubet

Ciniſones a cinere dicti ſunt: ⁊ cinelones ⁊ cinerarij ꝓ paraſitis ab officio calamiſtroꝝ in cinere calefacientiū: quibus matrone capillos criſpabant. Horati⁹. Cuſtodes lectice ciniſones paraſiti.

Cingo is xi ctū. ablatiuo poſt actū iungit. Bel. Scuto pedeſtri et gladio hiſpanico cinctus contra Gallum conſtitit. Per tranſlationē cingere ponit ꝓ circuire ⁊ circūſepire. Liui. lib. j. Nam ⁊ muro lapideo cuius exordiū operis ſabino bello turbatū erat: vrbem quā nondū munierat cingere parat. Aliqū tamen accuſatiuo ſolum contentū eſt. Pli. Cum eum ſaltū venatores cinxiſſent. Dictū cingo quaſi circūago. Huius cōpoſita ſunt Accingo: circūcingo: diſcingo. De quo in accingo. Incinctus. Liui. lib. x. Incinctū gabino cinctu ſuper teluꝝ ſtantē. Intercingo Pli. Thebaicus intercinctus aureis guttis inuenitur in aphrycę parte. Præcingo: idem qđ cingo. Plau. in bac. In de hippodromo ⁊ paleſtra vbi reueniſſes domū cinciculo præcinctus in ſella apud magiſtrū aſſidens tū libū legens: ſi vnā peccauiſſes ſyllabā fieret corium tam maculoſum ḡ eſt nutricis pallū. Interdū præcingere eſt præparare. Unde præcinctos ſtrenuos et expeditos dicimus. Procingo: cingo: apparo: a quo ꝓcinctus apparatus bellicus et expeditus. Ouidi⁹. Nec in ꝓcinctu carmina facta puta. Pli. Animum curas vigorēꝫ animi impedit ad procinctū tendentib⁹ Et procincta claſſis vocabatur cuꝫ exercitus cinctus erat ꝓfeſtim pugnaturus. Recingo/retrocingo/ vel pro ſimplici ponitur. Ouidius lib. me. Velāt caput tunicaſq; recingūt. Succingo ſubtus cingo et ad cingulum alligo. Cice. lib. xij. Phil. Ser. Balbaz eodē pugione ſuccinctum in caſtra videtis: Et ſuccingere eſt cinctu veſtes ita colligere vt breuiores videantur fiatq; homo ad agendū promptior. Unde ⁊ ſuccinctam orationem breuem dicimus: et ſuccincte breuiter. Hinc ſuccingulū balteum dicimus ſuccinctorium veſtis genus breuiſſimę quo venter ⁊ verenda teguntur: quod et ſemicinctum vocatur ꝙ medium hominē cingat. i. veſtiat.

Cinctus us a cingendo ſicut cingulū: ḡuis et pro veſtitu ſumat. Uir. Cinctuq; gabino. Huius diminutiū eſt cincticulus. Plau. in bac. Cincticulo ḡcinctus.

Cingulū hois cinctoriū dicit: et pro anulo quādoq; ponitur qđ digitū curuat.

Cingula ę. qua cinguntur iumenta. Ouid. de reme. Et noua velocē cingula ledat equū.

Cippus inſtrumentum ad colligandos pedes. Terra quoq; in tumulū coagregata dicit: Cippus qñq; etiā ſepulchrū. Hora. in Ser. Mille pedes in fronte trecentos. cippus in agruꝫ hic datur. Præterea cippus colūnam ſignificat. Et eſt nomē viri ꝓriū. Valer⁹ maxi. lib. vj. Genutio cippo prætore paludato portā egredienti ſubito velut cornua emerſerūt.

Circa præpoſitio eſt: quę quandoq; componit: et poſt poſita inuenitur ablatiuo loco coniunctionis cauſalis Virg. Quo circa capere ante dolis. Interdū poſt ponitur circum: vt circumcirca. Sed cum præponitur ſignificat iuxta: et tam locū ḡ numeꝝ deſignat vt circa forū vius es. Et circa tres annos recū māſt.

Circiter a circa fit: idēq; ſignificat. Et referttur modo ad tempus: vt circiter kalendas Junias. Modo ad locum. Caſ. Hemnia. Lapidem fuiſſe quadratuꝫ circiter in media arce iunctum candeliſq; verſum. Modo ad numerum quem attenuare videtur: vt circiter duo hominū milia ceſa ſunt.

Circum præpoſitio acuto accentu deſignatur in vltima: ne accuſatiuus nominis circus: vel aduerbiuꝫ eſſe putetur. Hec ⁊ componi ſolet et ſeparari. Separata locum tantū ſignificat ſicut et compoſita: vt circum theatrum. Quandoq; loco aduerbij ponitur. Virgilius. An ne vides toto properari littore circū. Componitur autem cum dictionibus ab a incipientibus. vt Circūago. C. vt circūcido: d vt circūduco: e vt circūeo: f vt circūfluo: i vt circūiacio: a quo circumiectus. L. vt circūlinio: m vt circūmunio: n vt circūnaſco: p vt circūpono: q vt circūquaq; ſ vt circumſcribo: t vt circumtuli: v vt circūuenio. Verum iuncta vocalibus integra ſcribi ſed non ꝓferri debet: vt circūago circūeo ſcribanꝰ: ſed ꝓferanꝰ: circuago circuo. Unde Priſcia. ait. Circumeo et circūago: et ſimilia non paterētur eliſionē in ꝓnunciatione ſi tranſiret in ſequentem ſyllabam. m. Si vero iungatur cū c. d. f. q. t. mutatur m in n. vt circūcido/circūdo/circūfero/circūquaq;/circūtuli. Cum alijs remanet m. integra: vt circumſcribo circumuolo.

Circūago ſignificat circumduco. Apul. Mudumq; hominem circūagens omnibus oſtendebat. Interdum inſequor. Curti. Nec vulneratuꝫ et fere ſeminecē circūagere deſiterūt. Interdū retrouerto ꝓuerto. Pli. In ponte prætenui duabus capellis obuijs e diuerſo cum circūactum angultię non caperēt nec recipiocationem longitudo.

Circūcido penultima pro. Circūſeco. Col. lib. iij. Eiuſdem ſpacij cortice circuncidito: et materiā delibrato.

Circuncolo penultima correpta circūhabito. Liuius libro. v. Excepto Venetorum angulo: qui ſinum circūcoluit maris.

Circunduco et circūeo inter ſe differunt: quoniam dicimus Hercules circūiuit terram non circūdedit ⁊ annus circundat digitū non circūit. Circuitus tū vtrūq; cōplectit. Cicero Catoni. Vallo et foſſa circūdedit.

Circunfero pe. co. Circūporto: circunduco. Sal. Fuere item ea tempeſtate qui dicerent Catilinaz oratione habita cū ad iuſiurandū populares conſcios ſceleris ſui adūceret humani corporis ſanguine vino permixtum pateris circūtuliſſe. Per tranſlationē circūferre ponitur pro purgare. Virgi. lib. vj. Idem ter ſocios pura circūtulit vnda Spargēs rore leui. Uā luſtratio a circulatione dicta eſt vel cede vel victima.

Circunfluo abundo. Cicę. in Lel. Et circūfluere omnibus bonis copijs atq; in omni rerum abundātia viuere. Proprie tamen circūfluere eſt circum aliquid fluere: decurrere. Pli. Id oppiduz circūfluit amnis Interdum concurrere. Idem. Poſtq; varię vndiq; gentes circūfluxere.

Circūfluus a um qđ circūfluit. Claud. lib. ij. Et aurato trahitur circūflua ponto.

Circunforani ſeu circūforanei qui circa foza crebro verſari ſolent venditantes aliquid aut ementes aut ſuſcitantes: aut tempus inaniter terentes: aut aduocationem querentes.

Circūiacio circūpono. Aug. in ſer. de Joāne baptiſta. Neceſſe eſt cum ſūmo labore ex hoc mundo rapere palmā ſalutis ⁊ quaſi excubantibus et circūiectis hoſtibus obſeſſos fructus puigili intētione decerpe.

Circūmitto. Liui. lib. ij. Uincebatq; auxilio paucitas in iugo circūmiſſus venięs in verticē collis.

Circūmunio circūſepio circūroboro. Col. li. iij. Paluſ/ q̄ pomariū conſtituas: q̄ magnū habere voles circūmunito macerię aut foſſa ita vt nō ſolū pecoris ſed nec homini tranſitus ſit.

Circūnascor. Pli.lib.j. Lacus amaus in asia circūnascente nbsynthio inficitur.

Circūsido is: ad obsidendum eo seu me pono. Sal. in Bug. Igitur Jugurtha oppidū circumsedit ⁊ vineis turribus ⁊ machinis oim generū expugnare aggredik. Circūsideo obsessum teneo. Liui.lib.iij. Jn nos viri armati estis agitedū vbi hic curiā circūsederitis.

Circumsto circūdo. Vir. Circūstant aie dextra leuaq; frequētes. Aug. ad Hiero. passiuo vsus est: q̄ q̄ nos inquit negociorum alienorum eorūq; secularium curis circūstemur in gentibus: tū epistole tuę breuitati facile nō ignoscerem. Hinc circumstantię quę in vna quaq; cōtrouersia queri solent: et quasi questionē circumstant. Vide in dictione locus.

Circūsisto is: pro circundo ponit: siue ad obtinendum defendendum: seu offendendum circū me pono. Li. lib.j. Centuriones armati Metium circūsistunt. Cę sar. Si quis grauiori vulnere accepto deciderat circūsistebāt. i. firmabant se circūfauētes ei ⁊ tela ab eo arcentes. Virg. At fessi tandem ciues infanda furentem Armati circūsistunt.

Circūscribo significat prout sonat. Per translationem circumscribere est dolo in re contrahēda atq; cōmertūs aliquē bonis priuare: vt apud Senecā de eo qui fratrē circūscripsit in diuisione hereditatis cum ex altera parte matrē fratris: ex altera oia bona possuisset. Amb. pro decipere simpliciter posuit: cuj inquit. Sicut adam mulier circūscripsit: ita apostolum fęmina circūuenit. Aliquando in bonā partē pro colligere et cōprehēdere. Lact. Luius scientię summam breuiter circūscribo: vt neq; religio vlla sine sapientia sit: nec vlla sine religione probanda sapientia. Columella. Diophanes bithynus vticensem totum Dionysij peni magonis interpretem p multa diffusum volumina ser epitomis circūscripsit.

Circūspicio. Justi. lib.j. Prima latebras circumspicit. Hinc circūspecto as: frequētatiuū. Terēn. in Eu. Et properans venit nescio quid circūspectat.

Circūspectus qui in omnē partem circūspectat: hoc est prudēs et sagax Col. lib.j. Nam illa solēnia sunt omnibus circūspectis vt ergastuli mācipia recognoscāt vt explorent an diligēter vincta sint: an ipse sedes custodię satis tutę sint.

Circūspicuus cōponitur ex circum et spicuus: ⁊ eum significat qui circūaspicitur.

Circūuado pe. pro. Liui. de secūdo bel. mace. Repente anceps terror hinc muros ascendētibus romanis illic arce capta barbaros circūuasit.

Circūuento idem qđ circūdo. Liui. lib.j. Sed consiliū ⁊ imperū simulatio fuit vt nec vobis ignorantibus deseri vos auerteretur a certamine animus: ⁊ hostibus circūueniri se a tergo ratis terror ac fuga inūceretur. Aliquando circūuenire est circūmunire. Sal. Pręterea consulatum petere. Cice. Anto. quem sibi collegam fore sperabat hominē nobilem familiatę et omnibus necessitudinibus circumuentū. Aliquando decipere seu insidijs inuoluere. Tractum a venatoribus: qui feras laqueis retibus et canibus circūuenire solent. Cice. lib.j. offi. Suum quisq; teneat et neq; tenuiores propter humilitatem circumueniantur: nec locupletibus ad sua: vel tenenda vel recuperanda obsit inuidia. Aliquādo opprimere. Sal. Cui q̄ optimo litteras mittit se falsis criminibus circūuentus. Liui. libro. vj. An placeret ignore circumuētum plebem potius q̄ sortem creditaq; soluat corpus in neruum ac supplicia dare.

Circūueho is: a quo frequentatiuū circumuecto as qđ est sepe circūfero. Vir. lib. iij. geo. Singula dum capti circūuectamur amore.

Circūuolito propie Virg. lib.j. ge. Aut arguta lacus circūuolauit hirundo. Colu. per translationē pro crebro viso seu pro celeriter circundo vsus est. An honestius dixerim mercēnarij saluatoris mēdacissimū aucupiū circūuolitātis limina potentiorū.

Circe solis et persę nymphę filia: quę habitauit nō longe a caieta vbe campanię in mōte quodam olim insula. Qui ab ea circeus siue circei et circeum oppidū Hinc circeienses populi. Liui. lib. vj. Ad hoc latini bernicię accesserunt et circeiensium quidam. Cice. lib. iij. de natu. deorum. Circem quoq; coloni nostri circeienses religione colunt. Circei vero vt Plinius auctor est lib. iij. quōdam insula immenso quidez mari circumdata si Homero creditur vbi lazium antiquū termiabatur. Stra. lib. v. Post antiū circeiū est stad. cc. ⁊ xc. mons mari ⁊ paludibus instar habens insulę: habet castellum ⁊ circes sacellum ⁊ minerue aram. Virg. lib. vij. Proxima circee raduntur littora terrę. Dives inaccessos vbi solis filia lucus Assiduo resonat cantu. Homerus libro .κ. odysseę late ꝓsequitur et quod Mercurius dedit antecq; iret ad circem

Ξηρη μεν μελαν εσ κεγαλακι δεεικελον αν
θοσ ιωλυ δεμιν καλεουσι θεο ⁊ subdit καὶ
το ιεεγω κιρκησ επθην περικαλλεοσ ευμησ
αμφιπολοι δαραιεωσ μειγιεμι μεγαροισι
πευρυσο ιεσσαρεσ.

Circius ventus nulli violētia inferior sic dictus: q̄ oia turbet ac circūuertat. Hic peculiaris est Gallię narbonensi de quo Hel. Galli ventus ex sua terra flantē quem seuissimū patiuntur circium appellant a turbine opinor eius ac vertigine. Luc. Solus sua littora turbat Circius et tuta prohibet statione monechi. Ventus circius cum locare buccam implet: armatā hominem ⁊ plaustrum oneratū percellit. Cato Certium non cirtiū appellat.

Circus oīs in gyrū ambitus a circuo ꝑm Ser. Estq; figura plana vna tantū linea contenta: in cuius medio pūctus est a quo omnes lineę ad circūferentiam ductę inter se sunt equales. Et differt circus a globo q̄ circus est planicies rotunda vt circuitus. Globus soliditas vndiq; rotūda vt est sphera et staminū glomera. Cice. de natu. deorū. Cunq; duę formę prestantissimę sint ex solidis globis. Sic enim spheraz inter pretari licet. Ex planis autem circus aut orbis. Vir. libro. v. Mediaq; in valle theatri circus erat. Et. vj Lucentemq; globū lunę titaniaq; astra. Circus etiā dicitur locus muris septus. Unde circenenses ludi: q̄ in circo fierent. Fuerunq; tres circi rome. Circus maximus: circus flaminꝰ qui ⁊ apollinaris et circus Neronis in vaticano.

Circenses ludi dicti sunt q̄ in circo fierent: siue quasi circum enses. Nam ante facta spectacula: vt quidaz astruunt inter enses et flumina locis virentibus agebant: et medio in loco munera ponebant: equi vero iunctis curribus a circi carceribus discedētes ex vno latere recurrētes ad p̄mā metā reducebantur. Nam circus oblongus in hemicycli speciem desinebat vbi reuoluebantur equi.

Circulus et per syncopen circlus paruus circus.

Circulo as: circūdo. Col. li. xj. Jsq; debebit ante circulari fossula q̄ repleat lapidibꝰ ⁊ calce. Sene. Appion totā circulatus est greciā. i. obiuit oēs oras grecię.

Circulatorem quandoq; accipimus pro ciclico ⁊ circunforaneo qui sua carmina corone reciter. Talis ab Horatio vocatur ciclicus. Jo etiam qui in corona hominum aliquid agit circulator appellatur. Apul. Prestigiatorem stipatum mortalibus suas fallacias admirantibus vocat circulatorem. Sic enim inquit libro. j. Circulatorem asperit equestrez spatham preacutā mucrone infesto deuorasse. Paulꝰ iurecōul. de gestis de extraordinarijs criminibꝰ. Jn circulatores

qui ſerpentes circumferunt: et proponũt Si cui ob quorum metum damnũ datum eſt ꝓ modo admiſſi actio dabitur. Hiero. Puerilia ſũt hęc ⁊ circulatorũ ludo ſimilia. Hinc

Circulatorius a. um. qđ ad circulatores ſpectat. Ait Quintilianus ſcipit nobis parãdã vim orandi non circulatoriã voluptatẽ ſpectantibus.

Circulatim ſignificat ꝙ circulos. Sue. In ſummo publico luctu externarũ gentiũ multitudo circumlatim ſuo quęq; more lamentata eſt.

Circumitores docet Ulpi. vulgo appellari quibus veſtiarij vel lintearij dant veſtem circumferendam vel diſtrahendam.

Circitores publici vrbis cuſtodes.

Circites pe. cor. circuli ex ere facti.

Circinus penul. cor. inſtrumẽtũ quo circuli vertendo deſignãtur: Vulgo ſexтus dicitur.

Circino as. penul. cor. rotundũ facio. Ouiđ. Inclinat curſus ⁊ eaſdem circinat aures.

Cirri a quibuſdã appellant capilli contorti ac perinde criſpati quales Picus martius: et alauda ⁊ grues in capitibus gerunt. Ouiđ. Cirris et attonſo nomen eſt fortita capillo. Oſtreorũ etiã capillamẽta dicunt cirri. Var. lib. vij. Et oſtreorũ rapere liuidos cirros. Inde cirratus. i. capillat⁹. Perſi. Ten cirratorũ centũ dictata fuiſſe ꝓ nihilo pendas. Alij cirros capillos capitis attonſos putãt a græco κειρω attondeo incido. Cato de liberis educãdis. Itaq; arbitrare primũ capillũ puerilẽ dẽptũ itẽ cirros ad Apollinẽ ponere ſoleut. Inde Perſi⁹ cirratos vocat pueros q̃ cũ comã nutrierunt eam Veneri conſecrant detonſam.

Cirres ſunt oſtrea quędã capillata. Var. Tecq; iuuãt cirres ⁊ pelle malandria cana.

Circus inſula fuit in myſia quingentorũ fere ſtadiorũ ambitu admodũ fęrax ⁊ duob⁹ pontib⁹ iũcta cõtinẽti q̃ iuxta pontẽ eiuſdẽ nois vrbẽ habuit: ⁊ port⁹ duos clauſos ⁊ naualia.

Cis et citra differunt ꝙ cis magis proprijs nominib⁹ fluminum vel montium pręponi ſolet: reliquis magis citra: vt cis rhenum: cis padum: cis alpes. Citra cruorem: citra forum: citra templum. Et habet quidem cis ſicut ⁊ citra contrariam ſignificationem de vltra. Nam hę particulę Citra/intra/vltra: vt docet Bel. apud veteres ſingularibus ſyllabis appellabãtur. Cis et yls. Dicebatur⁊ cis tyberim et yls tyberim: mox dici ceptum eſt citra tyberim et vltra tyberim: et intra calendas: citra calendas. Cõponiq; poteſt et ſeperari: vt Ciſalpina gallia et cis padum. Sciendum eſt autem ꝙ Huius cis habeat vim localẽ per tranſlationẽ tamẽ ⁊ in tempore ⁊ in alijs rebus vti poſſumus: vt cis definitum tempus veniſti: ſicut vltra tempus a nobis datũ veniſti. Cis naturę leges hoc eſt minus q̃ patiant naturę leges. Aliq̃ ponit ꝓ vltra. Sal. Cis rhenum atq; intra mare noſtrũ ⁊ oceanum miſi qua in paludibus via fuit perdomita. Citra etiã quãdoq; ꝓ ſine ponit. Col. In agri cultura voluntas facultaſq; citra ſcientiam ſepe magnam dominis afferũt iacturam. Sue. in Cęſa. Alijs citra ſenatus/populiq; auctoritatem. i. ſine auctoritate. Quint. lib. j. Tũ neq; citra muſicẽ grãmaticę poteſt eſſe perfecta. Ply. lib. iij. Citra faſtidiũ nominentur Sene. Ede citra cruditatẽ: bibe citra ebrietatẽ. Aliq; ponit ꝓ ante: vt citra calendas. i. ante calendas. Sue. in Au. Solebat etiã citra ſpectaculorũ dies ſi qđ quid inuſitatũ dignũq; cognitu rẽ. Fit autẽ citra ⁊ cis a citra: citer citerior citimus.

Ciſalpina gallia quę ⁊ citerior gallia: et gallia togata dicitur a fluuio rubicone finitur. Cuius baſim alpes efficiunt.

Ciſterna locus in quo colligit aqua pluuia ꝙ euripos et canaliculos ſub ſtillicidio poſitos ad imbres ſuſcipiendos. Ulp. Ciſterna aquã viuã nõ habet. Et q̃dẽ ciſternę imbribus cõcipiunt: ſed per glaream immiſſam in ſpongias purificatis. Dicta ciſterna q̃ ſit cis: id eſt infra terram.

Ciſta genus vaſis: cuius diminutiuũ ẽ ciſtula a quo fit aliud dimi. ciſtella. Li. lib. j. ad Here. Ciſtellã ꝓ vaſe poſuit quo ſuffragia populi in creãdis magiſtratib⁹ legibuſq; ferendis colligebãtur cum ait Saturnus legẽ ferre cępit: college intercedere ille nihilominus ciſtellam detulit.

Ciſſium genus vehiculi biroti: a quo ciſſarij qui ciſſum regunt. Cice. Detulit in quadam cauponula atq; ſe ibi occultans perpotauit ad veſperum. Inde Ciſio domum venit capite inuoluto. Juriſcõ. lib. xx. digeſ. Si ciſſarius dũ ceteros tranſire cõtendit ciſſũ euertit et ſeruum quaſſauit vl occidit: puta exlocato eſſe in eum actionem.

Ciſſeus rex thracię pater hecubę vxoris Priami. A q̃ Ciſſeis patronymicum. Euripedes in tragędia: quę εκαβη inſcribtur. πολυδωροσ εκαβησ παισ γεγωσ τησ κισσεωσ πριαμου τε παροσ οσ μ. επει φρυγων πολιν κιρδυροσ εσχεν δορι πεσειν ελληνικω δεισ ασπεξε πελ λεπρωικησ χθοροσ πολυμησ τοροσ προσ δωμα θρηικιου ξενου.

Ciſpius mons in vrbe roma exquilina in regiõe: de nomine ciſpi hominis dictus: vt inquit Feſt. Var. lib. ꝓmo latin. Exquilinus ẽ ciſpius mõs ſexticeps apud eędem Junonis lucinę.

Cithara ę. penul. cor. tamẽ κιθαραεξ του κιρταειν. Inſtrumentum muſicum alio nomine lyra appellatur quam Hieron. ſcribit effici in modum deltę litterę cum chordis vigintiquattuor ⁊ per digitos varijs vocibus tinnuliſq; ictibus in diuerſis modis concitari: de qua in dictione pſalterium aliqua dicuntur. Cythera cum y ⁊ e ante r pluralis tantũ nũeri: ⁊ neutri generis inſula eſt contra cretam vt ſcribit Stra. In quã ferunt Venerẽ primũ vectã concha marina. Unde ⁊ cytherea dicta eſt: cuius ſecũda corripitur: cum in ꝓmitiuo ꝓducatur. Virg. lib. x. Eſt paphos idaliumq; mihi: ſunt alta cythera. Idem. Parce metu cytherea manẽt. Hanc Solinus cytherẽã a cythereo phœnicis filio vocauit. Porphyruſſam Criſto. a ꝓſtantia purpurarũ: Sed porphyrida Plyniꝰ. Eſt et cythera vna ex cicladibus inſulis. Et vt Laertius ſcribit Laconię inſula. Cytheron vero mõs Boetię longe a thebis. Ouiđ. lib. iij. met. Vadit vbi feſtus faciẽda ad ſacra cytheron Cantibus ⁊ clara bacchantum voce ſonabat. De hoc tũ in dictione parnaſſus: et in helicone.

Citharedus qui cythara canit. Juue. Accipis vrorem ꝺ qua cytharedus echion. Hinc citharedicus a. um. Sue. in Nero. Itẽ ſtatuas ſuas citharędico habitu.

Cithariſtria q̃ cithara canit: ſicut a tympano tympaniſtria.

Citharizo as. cithara cano. Hier. in Apoca. (niſtria. Sicut citharedorũ citharizantiũ in citharis ſuis.

Cithariſta promontorium a quo Waſidia vſq; naulagio. xxx. M. paſ. ſiunt.

Citharis penul. correpta: pileus vel mitra põtificalis: græce κιθαρισ.

Cithiſus ſiue cithiſum arbuſcula q̃ facile vbiq; puenit vtilis omni genere pecudũ: vt inquit Col.

Citra ꝓpoſitio. Vide in dictione cis.

Citrus arbor nobiliſſima quę ſola apud Athlantem montem in mauritania naſcitur: romanis quondam gratiſſima. Nam afferebat ad ornamẽta menſarum ⁊ lectulorum. Non multum creſcit ⁊ folia habet maiora q̃ laurus. Hinc citreus ea. um: vt citreę menſę. Apud Vionẽ cedrũ et poma cedria ꝙ citro et citrio

appellata inueniẽtur. Altertus tamen generis sunt citri athlanticę ex quibus mensę fierent q̃ nostrates citri vnde mala medica nascuntur. Ne folio speccantur arbuti fere aut lauri Athlantice cupressо fęmine siluestri folio odore caudice. Dicit et citrum neutro genere pro ligno.

Citreum vt Cloatius scribit est persicum malum. De quo Vir. Felicis mali quo non ẽstantius vllũ. Oppius lib. de syluestribus arboribus. Citra idem malus et persica: altera generatur in Italia: et in media altera. Et paulopost de Citreo. Est aũt odoratissimũ ex quo interiectum vesti: tineas necat. Fertur etiam venenis contrarium quod tritũ cum vino purgatiõe bidentes seruat viribus suis. Generant autẽ in perside mala citrea q̃ vulgo narantia dicunt.

Citus celer. Sal. Citus modo: modo tardus incessus: hinc citior citissimus. Plau. Mullã ego rem citio: ẽ apud hoies esse q̃ famã reor. Citissim⁹ omniũ redijt. Cito aduerbiũ. Citius citissime. Interdũ citus dicit separatus. Virg. lib. viij. Haud ,pcul inde citem tium in diuersa quadrige.

Cito as. frequẽtatiuũ a cio quod est voco. Li. in Ver. Citat reũ nõ respondet. Cide in cieo. Hui⁹ cõposita sunt concito pe. cor. quod significat ad irã prouoco. Hinc concitatus iratus. Hel. Erat enim aliquanto concitatior. Incito: recito: excito: suscito tt. quę sunt in dictione cieo.

Citat⁹ vocat⁹ celer. Apu. Citato nõ testudineo gressu.

Citimus penul. cor. superlatiuũ a cis: et idem est quod vltimus extremus. Et citima vocãt quę cęlo ,prima sunt. Cice. Quibus erat ea minima quę vltima cęlo citima terris luce lucebat aliena.

Ciuis vbis colonus a coeũdo dictus q̃ vinculo quodam societatis in vnum cocat cerum: et sub legibus viuat. Hinc ciuitas que proprie est collecta ciuium multitudo ad iure viuendum. Apul. Quod omnis ciuitas approbauit. Aliquando ciuitas ꝺr ius ciuiũ. Cice. Qui ciuitate donatus est. Vsurpatiue dicitur vbs hoc est ipsa mœnia et ędificia. Sic dicim⁹ apud ciuitatem. Dantuam diuum Jambonũ natum esse: ibiq̃ miraculis florere. Sciendũ q̃ a ciuis non fit pci uis: licet pſuetudo inualuerit vt pcives passim dicamus municipes nostros: cum tamẽ rectius dicatur: hic meus ciuis est: siue meus municeps. Sic Cicero ciues suos dicit nusq̃ cõciues. Nam apud tertiam. Tusculanam legimus (inquit) libr̃ clitomachi quẽ ille euersa cartagine misit consolandi causa ad captiuos ciues suos.

Ciuilis et hoc ciuile quod ẽ ciuis seu quod ad ciuẽ pertinet: vt ciuilis mos: ciuile ius. Hinc ciuilitas quę ẽ quasi ciuilis mos: et accipit pro moderatiõe quadã atq̃ modestia magis ciui hominiq̃ politico q̃ imperatori pueniente quã in Augusto fuisse scribit. Sue. Clemẽtię ciuilitatis quę inquit eius multa et magna documenta sunt. Jul. Capitolinus laudat Antoninum pium: q̃ imperatorium fastigium ad summam ciuilitatem dederit.

Ciuicus a. um. penul. cor. Idẽ qd̃ ciuilis: vt ciuica corona quã ciuis ciui a quo seruatus fuisset in prelio testẽ vitę dare solebat ex fronde querna: quoniã cibus antiquissimus e quercu capi consueuerat. Augu. lib. xviij. de ci. dei. Satis apparet cõsequens vt ad pacẽ ciuicam pax domestica referatur.

Cius fluuius thracię ex peonibus et rhodope monte profluens.

L Ante L

Clades a calamis q̃si calamides: hoc ẽ calamitas: vel q̃si cades a cadendo: vel a κλάδαω qd̃ est amputo: frango. Vnde κλασμα fragmentũ et confractio.

Clemens a claritate mentis: quasi cęli mens: et is dicit qui etiã remittit de eo qd̃ posset ,psequi. Differt pro Donati sententia a placido: q̃ clemens sit circa recte agentes: placidus circa delinquentes. Et clementis est nulli os ledere: placidi arridere oĩbus: clemẽs animo: placidus vultu. Ter. in adel. Ille suam semp egit vitam in ocio comis clemens placidus: nulli ledere os: arridere omnibus. Sunt etiã qui clementẽ ideo dici putẽt q̃ colat mentẽ: nec eã vexet irascẽdo: Hinc clementia et aduerbiũ clementer quib⁹ ,ptraria sunt inclementia: et inclementer.

Clam prepositio separatiua ẽ et casualibus tantũ pręponitur: vt clam patre hoc egisti. Quando q̃ reperitur loco aduerbij posita. Virg. Clam ferro incautũ superat securus amorum. Sed oratores p̃positionẽ potius accipiunt: siue iungatur ablatiuo: vt Prisci. sentit: siue acto vt Dona. opinat: vt clã me ,pfectus est. i. me nesciente. Hinc compositum sit perclam qd̃ est valde occulte.

Clanculũ dimi. est. Ter. in Eu. In cellulã ad te patris penum omnẽ congerebã clanculũ.

Clandestinus a. um. penul. pro occultus: quasi clã de astu: hoc est vbe Manili. lib. j. Et claudestinis surgẽtia fraudibus arma. Syri. lib. vij. Ceu clãdestino traheretur fœdere bellũ.

Clandestino as. Lucil. Ait cum dicit clandestino tibi quod cõmissum fuerat.

Clamare ẽ vociferare. Ũñ exclamatio. Oñq̃ vocare. Plaut. Plaudunt partim clamitãt me vt reuertar. Huius cõposita sunt acclamo: conclamo: declamo: exclamo: inclamo: proclamo: ꝓclamo: reclamo: et succlamo: q̃ habent penulti. prod.

Clamor vox quę clamando fit: et proprie calamorum sonus: quasi calamor. Cum enim arundines vento agitantur magnam vocem emittunt. Dicitur et clamos sicut arbos.

Clamosus a. um. a nomiatiuo clamos: quod clamore obstrepit vociferaturq̃. Juuena. Securum iubeant clamoso insistere circo. Quintil. Non turbidus nõ clamosus sit altercator.

Clango is. xi, vel gui. tuba cano: grecũ est κλαγγω. Clangor eũ vox tubarum est. Hieron. in lib. numerorum. Si semel clangueris venient ad te principes. Et in Esaia. Et erit in die illa clangeẽ in tuba magna. Interdũ additẽ tuba: vt in eodẽ. Filij aaron sacerdotis clangẽt tubis. Hęc eũ tria idẽ significat. Clango tuba cano: et tuba increpo. Clangor etiaꝫ ꝺr sonorũ anserũ et aliarũ rerũ constrepentiũ. Cice. lib. ij. Tus. De aquila Jouis satelles paſtu dilaniat fero tum ieiore opimo farta et saciata affatim clãgorem fundit vastũ. Col. de anseribus lib. ix. Eiusq̃ generis anser ꝓcipue rusticis gratus ẽ: q̃ nec maximã curã poscit: et solertiorẽ custodiã ẽbet q̃ canis. Nam clangore prodit insidiantem.

Clanius fluuius campanię iuxta acerras vbẽ a κλᾱρίον: qd̃ est viola: qua illius ripę abundare dicũtur vel vt Macro. existimat a Clanio gygante

Clarium oppidum in confinio Colophonioꝝ: qd̃ non longe ab epheso esse perhibetur.

Clarus fluuius a cacuminibus alpiũ p plures valles excurrens in Jstrum intrat.

Claros insula vna ex cycladibus: a qua vt Homerus inquit apollo clarius dictus est.

Clarus a. um. proprie dicitur qd̃ est lucidum non obscurum: vt clara dies. Figurate tamẽ ,pinsigni atq̃ excellẽti accipit: et eo qui veluti fulgore quodã fame resplendet: qui et inclytus dicit: q̃uis plus sit inclyt⁹ q̃ clarus ,pter in: quę ibi auget. Hinc clarum hominem: et clara gesta dicimus. Item quoniã: quę clara sunt ab omnibus cernũtur. Clarum etiã pro aperto

et manifesto sumitur: vt clarus sermo: clara oratio. Interdum ponitur pro audibili. Teren. Dic clare: a clarus sit cōpositū Preclarus: quod ē valde clarus. Cice. O ꝓclarū custodē ouiū vt aiunt lupū. Aliquādo sumitur pro bono seu ꝓ optimo. Idem in Lelio Actum est ꝓclare.

Claritas luciditas: vt claritas solis. Aliquando excellentia ⁊ splendor: vt Claritas generis: claritas rerū gestarū. Interdū facilitas: vt claritas oratiōis dicit: et claritudo. Sal. Cum presertim tam multę varięq; sint artes animi quibus summa claritudo paratur.

Clarifico as. clarum facio/illustro.

Clareo es. rui. clarus sum: vl manifest⁹ seu notus sum: vt Claret ꝙ mihi sis inimic⁹. Turpil. i ꝓma ꝑcatiōe. Cui⁹ aduentu hodie claret cypros. Hinc

Claresco: clarus fio. Augu. lib. vj. con. Grandior erat: tanq; si ista multoq; clari⁹ claresceret totūq; occuparet magnitudine. Inde Inclaresco valde clarus fio. Hierony. in Exo. Jamq; aduenerat tertius dies: et mane inclaruerat.

Clarigo as. penulti. cor. clare repeto a vocis claritate dictum. Ply. lib. xxij. Hac semper ⁊ legati cū ad hostes clarigatūq; mitterent vsi .i. res raptas clare repetitū. Mā cum Romani bellū indicere alicui volebant: pater patratus ꝓficiscebat ad hostiū exercitū ꝑfatus et quędā solēnia verba clara voce dicebat se bellū indicere ob certas causas.

Clarigatio ꝓter ꝓfatam significationē accipitur pro talea nūmaria maxime quę principis vel reipub. edicto cōcedit. Liui. lib. viij. Ueliterninis deiecti muri: ipsi vrbe adducti iussi trans tyberim habitare vti eius: qui cis tyberim captus fuisset ad mille pas. hoc ē pondo clarigatio esset. Nec priusq; ere persoluto is qui cępisset extra vincula captū haberet.

Clasma latine fragmentū ⁊ fractio dicit.

Classis equiuocum nomen est: significat em nauiū multitudinem απο τοῦ καλῶ hoc est a lignis ędificandis ꝓ vna tantū naui ponit. Virg. li. vj. Lycię ductorē classis orontē. Significat ⁊ hoim collegia. Mā Liui. de Tul. Serui. rebus gestis scribit vrbem in quinq; classes diuisam: censumq; ab eo institutum fuisse rem saluberrimā tanto futurā imperio: quo pacis belliq; munia non viritim vt antea: sed ꝓ habitu pecuniarum fierent: tum classes centuriasq; hunc ordinem ex censu descripsit. Qui centū millia eris aut maiorē censum haberēt: inter primarios nūerabantur: et sub prima classis titulo. Ex his octaginta fecit centurias. xl. senum. xl. Juuenū. Seniores ad vrbis custodiā iuniores vt foris bellū gererent. Arma his galea/clypeus/ocreę/lorica: omnia ex ere: hęc vt tegumenta corporis essent. Preterea tela in hostem hastę et gladius. Additę sunt fabrum duę centurię: quę sine armis stipendia facerent: datum munus vt machinas in bello ferrarent. Intra centum et. lxxv. millia census. Secunda classis ex quibus. xx. centurię seniorum. xx. et iuniorum. Arma vt in superiore preterlorīcam. Tertia classis a. lxxv. ad quinquaginta millia census. Arma vt in superiore ꝓter ocreas. In quarta classe a quinquaginta ad. xxv. millia census centurię. xx. seniorum. xx. iuniorum. Arma mutata nihil ꝓter hastam: et verutū datū. Quinta classis cēturias. xxx. habuit fundas lapidesq; missiles gerētes. In his accensi cornicines tibicines in tres centurias. Ex. xj. postea millibus vna centuria. Et fuit hec immunis militia. Significat ⁊ classis equitum ordines. Virg. Scio me danais e classibus vnū. Unde ⁊ classis ꝑcincta dicitur exercitus instructus. Apud antiquos classes clypeatę dicebantur: quos nunc exercitus vocam⁹. Sonitus quoq; tubarū ⁊ ipsa tuba classica nominā; sicut ꝙ Virg. pro vtroq; vsurpatū est lib. viij. Classica namq; sonant. Liui. lib. v. Vocatis classico ad cōsilium militibus. Et alibi. Concionē classico aduocari iussit. Capit quoq; ꝓ signo bellico. Suet. Et ingenti spiritu classicum exorsus pertendit ad alteram ripam. Uege. scribit classicum dici quod buccinatores per cornu dicunt: hoc insigne videtur imperii: quia classicum canit imperatore presente: vt cum in militem capitaliter animaduertitur: quia hoc Imperatoris legibus fieri necesse est. Itē classes testes vocabantur qui ⁊ classici.

Classicus a. um. quod est classis vel qō ad classem pertinet: vt classicum bellum: bellū nauale. Prop. lib. ij. Et canerē siculę classica bella fugę.

Classici dicebant non omnes qui in classibus erant: sed prime tantum classis homines qui centū millia eris aut amplius cēsi erāt. Classici etiā dicebant ꝓcones qui tuba vel cornu iussu magistratuum ex arce vl circum muros populum et comitium vocabant: dicti a calando. i. vocando siue a clangore. Unde classica ꝓ ipsis tubis. Infra classem vero ceterarum classium qui minore summa eris q̄ qui in prima classe censebant. Et classici (vt docet Festus) dicebant testes qui signandis testamentis adhibebant.

Classiarius idem est qō assiduus ⁊ diligens: qz omniū classium ciues semper parata erant ad omnē reip ub. necessitatem: propter quod ab assidendo assidui dicebant. Apul. Et laudū ei⁹ classiarius atq; assiduus pręco. Et qui priuatim quoscunq; in iudicium vocabant iussu magistratuum dicebant Liburni: q̄ fere e liburnia essent.

Clathrus ⁊ clathrum vtroq; modo dicit. Sūt aūt clathra ligna quibus transuersis aliquid munimus sepimus ve: vt fenestras quę ob id clathre dicunt. Et clathrare verbū qō significat clathris claudere. Quo Col. et Plau. vtunt. Mā in milite Plau. ait. Virū ē facinus quomō hęc hic trāsire potuerit. Mā certo neq; solarium apud nos neq; horrus vllus neq; fenestra nisi clatratha. Col. libro. ix. Spissi deinde clathri marginibus infiguntur: qui super aquam semp eminent etiā cum maris ęstus intumuerit. Idem paulopost. Satis est vacerras inter pedes octonos desgere: seriesq; ita clathrare ne spatiorū laxitas pecudi prebeat fugam. Cato clathros posuit pro lignis: quibus caueę muniuntur.

Claua teli genus: quo hercules vtebatur. Est enim fustis teres ad claui similitudinem capitatus. Ply. de lino. Iterū deinde in filo politur: illisum crebro in sılice ex aqua: tectumq; rursus tunditur clauis semper iniuria melius. Hinc claua herculis dicta ē id genus teli quo Hercules vtebatur.

Clauator qui huiusmodi claua vtebatur.

Clauis est qua ostia arcule: et id gen⁹ multa ⁊ claudūt ⁊ aperiunt: a clam: q̄ quę celare volum⁹ hac claudere soleamus. Ūn cōclauia loca quę sub vna eademq; clauę clausa sunt. Et conclauat⁹ locus vna clauę clausus. Clauem Theodorus Samius primo monstrauit: a qua faber clauicularius.

Clauicula dimi. a clau: vel a claua virga Plyn. Clauiculę quoq; ipse quibus repunt vites terrę ⁊ ex aqua pote sistunt vomitionū ꝓsuetudinem.

Clauicularius qui clauiculam. i. virgā vel clauē gerit.

Clauiger vel clauiger⁹. Oui. Clauiger inuidit vulcani occumbere prolem.

Clauatus a. um. quod est clauorū aculeis modo prominentibus circūdatū. Nam ⁊ clauatę vestes hinc vocant quas vulgus a verrucis clauo similibus verrucatas appellat.

Clauus nauis gubernaculū siue temo: q̄ eam dirigat rectāq; teneat. Cice. in Cato. Ille autē clauū tenens quietus sedet in puppi. Itē clauus ōr quo qd affigit

a claudendo. Nam ideo clauum figimus vt claudat seu cõtineat aliquid. Et clauus grece ηλοσ genus tuberculi quod vulgo callus dicitur: rotunda specie colozis albi: fit in plantis digitisq; pedum maxime. Sic appellatus quia ita pungit vt q̃si clau⁹ ferreus infixus videat. Nam caro durescit in callum semper fere pungentẽ. Quo morbo Silius Italic⁹ interijsse ferẽ. De quo. Ply. lib. iij. epistolarũ. Modo nũciat⁹ est silius Italicus inedia finiuisse vitã. Causa mortis valitudo erat illi natus insanabilis clauus cuius tedio ad mortẽ inreuocabili constantia decurrit. Plynius lib. xix. Clauis pedum illini item lienis z temporum doloribus. Fiunt et callosa quedam in candido oculi tabercula: quę claui nominant oculozũ. Arbores quoq; clauũ huiusmodi patiunt: qui z fungius z patella dicit. Preterea clauus ẽ vestimẽti genus veluti quibusdam clauis aureis distinctum: quod et a plumarum similitudine plumatilę vocabatur: et a verrucis clauo similibus verrucata vestis: q̃ si latioz ipsa vestis erat: latus clauus dicebatur. Hac soli senatozes et patricij induebantur. Ũ laticlauos appellari senatozes legimus. Hoz. lib. j. ser. describere volens senatorẽ dixit. Et latũ demisit pectoze clauũ. Sue. de Nero. A laticlauo cuius vxorẽ attrectauerat celsus. Ab Oui. Clauus simpliciter dicit pro senatoria dignitate illo versu. Curia restabat claui mẽsura coacta est. Sue de Au. Clauo nec lato: nec angusto. Aliquãdo etiam sacerdotes et pontifices lato clauo induebantur. Silius. Sacrificam lato vestem distinguere clauo. Preclauũ pars vestis erat q̃ ante clauum texebatur. Afra. totũ diẽ pręclauũ vnum texere. Hinc etiã clauata dicunt vel vestimenta clauis intexta: vel calciamẽta clauis cõsita. Et clauati socci q̃ sola habeant clauis intexta. Clauata vero sunt vestimenta etiã si non ex auro: sed aut ex cocco: aut aliis coloribus clauos et verrucas habeant. Lampri. in Alex. Conuiuiũ neq; optimum: neq; nimis parcum sed nitoris summi fuit: ita tamen vt pura mãtilia mitterẽtur sepius cocco clauata: aurata vero nũq̃. Quę autẽ cũ auro Auroclauata dicuntur: et auroclauatę vestes a textura aureozũ clauozũ. Unde Tacitus imperato: interdixit auroclauatis vestibus.

Clauiculus diminuti. a clauo. Quo nosse etiã vocatur capreolus in vitę. Col. lib. v. Ac ne q̃ relictę sunt pro cellis ventorum decutiãtur: molli z laxo vinculo ad surgentis subsequi cõueniet: vũ clauiculis suis quasi quibusdã manib⁹ adminicula cõprehẽdant. Hic etiã Pampin⁹ a nostris: et a grecis helicę dicit.

Clauarius nomen est officij quo appellatus ẽ Suetonij pater: ab eo q̃ pfectus fuit donatiuo impatozio inter milites imperciendo. Ũ Coz. Tacitus scribit clauariũ donatiui nomen esse q̃ ait Seditiosę militũ voces terrebãt clauariũ: donatiui nomẽ est.

Claudia nomen virginis vestalis: quę cũ in suspitionẽ stupri venisset z simulachrum matris Idęę in vado Tyberis pereret: ad cõprobandã pudicitiã suã ferẽ cingulo duxisse nauem quam multa hominum milia trahere nequiuerant.

Claudius Claudian⁹ poeta egyptius: vt greci z latini eius patriã affirmãt: z ipse de se sic scribit ꝓtra vulgi errorẽ floruit sub Theodosio z Honorio. Augustis eius opera in lucẽ et pristinũ nitorem redegit Donticus Uirunius de vtraq; lingua benemeritus tẽporib⁹ nostris: et multa vir humanitate: qui inter alia: quę plurima scripsit de rebus nouis z insolitis aliq̃ nobis cõmentarios in eundẽ poetam plenos omni genere disciplinarũ ostendit: et quantũ potest curat imprimere magnos z diffusos.

Claudus quasi pedib⁹ clausus. i. impeditus qui et pedibus aut cruribus femoribusve vitiatis non possunt passus facere: nam eos claudunt.

Claudeo es. claudus incedo: qõ claudicare dicere solemus ꝓ huius ꝓ errare qñq; ponat ꝓ metaphorã.

Claudicatas ipsa actio. Ply. Repulsu duriozis materię claudicatẽ illico affert.

Claudo is. si. sum. includo. Virg. lib. iij. Georg. Aut intus clausos secũ ad q̃sepia seruant. Interdũ claudere ponitur ꝓ circuire. Idem. Claudite nymphę dictę nymphę nemozum iam claudite saltus. Interdum ꝓ obsistere/arcere: vt apud eundẽ lib. v. Ecce maris magna claudit nos obice põrus Alpia. Clausos ꝓ vinctis accipit si modo ita vincti sint vt omnimodo erũpere non possint. Interdũ ꝓ claudicare. Salust. Nihil socordia claudebat. Idẽ i histo. Equi pre labore claudunt.

Claustrum in plurali tam mascu. q̃ neu. gene. est pro loco in quo quid clauditur. Apud antiquos claustra ꝓ claustra dicebantur.

Claustrari⁹ qui clauos z cętera ad claudẽdũ opa facit.

Claustrinus penul. pro. qui claustri ianuę prędest. Claustrinus a. um. quod est claustri.

Clausula vocat sententia. Hanc greci perihodon dicũt a breuitate z pclusione.

Claçomenę penul. pro. vbs Ionię asiatice quã ꝺidit Paral⁹. Hęc pus grina nolabat vicina colophoni. Unde et Apollo grineus dictus est apud Virg. quoniã ibi esset eius oraculum.

Claçomenia insula quę Waretheusa dicit: a qua claçomenij quos in meonia sitos esse constat.

Cleantes nomẽ philosophi: qui zenonis attici scholã successor excepit. Hic Phanij Asij filius egregi⁹ pugil cum Athenas venisset: et zenoni adherens generose philosophatus est: et in bis dẽ pmãsit dogmatz. Celebratus maxime fuit in labore. Nam cum valde pauper esset: mercenariam vitã agebat: z noctu q̃dẽ in hortis aquam hauriebat: per diem vero in sermonibus exercitabatur. Unde phreanthes appellatus est: quasi puteos hauriens. Traduntq; illum: quę a zenone audierat ossibus boum et testis fictilibus perscribere solitum cum pecunia nõ suppeteret ad chartas emendas.

Clearchus philosoph⁹ fuit cui⁹ meminit Hieronym⁹ contra Iouinianum.

Cleone mediocre oppidũ distat ab argo stad. cxx. a corintho. xc. Ũ Cleoneus a. um. vt leo cleoneus qui z nemeus. Luca. Ille cleonei ꝓcit terga leonis.

Clepo is. psi. tum. furor/furto surripio: tractũ a κλέπτω verbo greco. Unde cleptũ furto subtractũ. Liu. Si quis clepsit nec populo scelus esto: neue cui clepsum erit. Plau. Rape. Clepe: harpaga. Cic. de repub. Mõ modo vt sparte rapere vbi z pueri clepere discunt. Cleptes latine fur.

Clepsydra penulti. cor. κλέπτω z ὕδωρ aqua. Is apud furacis hominis qui cleptes dicitur: est velare et abscondere: quę clam et per insidias surripuerit. Clepsydra vero duo significat: fontem. s. et horologium aquarum horas aqua dimetiens. Est em̃ fons Athenis in arce illa minerue quondam: nunc beatę Marię virgini consecrata. Is per alueum subterraneum latentemq; fluens stadia. xx. surgit tandem in riuos ad vicum phalerium. Erat pręterea vas quoddam vitreum graciliter fistulatum quod equalibus dimensionibus signatas horas ostenderet. Ad cui⁹ etiam fundum erat foramen quod aquam guttatim emitteret. Et ita horę per aquę diminutionem quot essent videri poterãt. Itaq; nõ absurde siue de põte: siue de horologio accipias: clepsydra nominatur ab aquę furto: ꝓ aquam aut velet aut furetur. Cętetum Cicero in secunda Tusculana ꝓ horologio capit cum inquit. Tras ad clepsydram Consimilia

sunt hoc tempore clepsydris vascula illa apud nos vsitatissima: quę in medio instar duorum turbinum coarctantur ex quibus puluisculū per foramē minutum sensim dilabitur ex parte superiore in inferiorē: acq; ita legitimū tempus horę metitur: vulgo dicit horologiū puluisculi. Apud veteres oratorib⁹ actuaris causa forenses ꝓscribebat tempus dicendi datis clepsydris quib⁹ exhaustis ampli⁹ dicere vetabant. Plyn. in epistolis. Dixeram horis pene quinq; nam tribus clepsydris quas spatiosissime acceperā: sunt additę quattuor.

Cleros latine sors siue sorte electus. Inde clericus sortitus dici potest. Nam vt Hier. ad Nepo. scribit, Ꝓterea vocant clerici quia de sorte sunt domini: vel quia dominus ipse sors. i. pars clericorum est. Et q; vel ipse pars domini est vl dominum partem habet talem se exhibere debet: vt & ipse possideat dominū et ipse possideatur a domino. Clerus etiā vermiculus alueariibus noxius. Aristo. Examina infestantur clero sic enim vocant vermiculos qui in pauimento nascuntur: ex quibus crescentibus velut aranea obducit alueo et faui carie pereunt. Hinc morbus huiusmodi clerus vocat: hoc est fauus cum fętu putre factus. Cū vo morbo/aut ignauia/ aut infęcūditate naturali fętum nō peragunt.

Clibanus κλιβανος ελληνιστι λεγεται. penulti. cor. non ē Ꝓprie furnus sed forte q̄d simile furno: vel instrumentum quo aliquid coquitur sub testa: quod ex ere seu ferro fieri solet: sępe etiā ope figulino. Plyn. lib. xix. Cortices quoq; decussi clibanis et furnis prębent vsum. Unde panis testaceus is dicit apud nos quē illi clibanitin. Scribitur a nōnullis cum y. κλυβανος. De hoc & in dictione furnus. Col. lib. iij. scribit scrobem clibano similē esse: vt imus ē summus patentior sit: vt latus radices vagent.

Cliens quasi colens: q; debet dominū honorare et est correlatiū patroni. Nā patronus defensor causę ē dictus quasi pater. Cliens aūt defensione indigens. i. litigator qui patronū colit & sequit: vt ab eo defendatur. Huius dimi. est clientulus. Aliq̄n tamē clis ponitur Ꝓ sectatore & qui sub tutela alterius & pene famulus est.

Clientela: clietum multitudo: necnon & eorum qui potentem aliquem ciuem Ꝓncipem ve fauore Ꝓsequūtur: et cuius dignitatem factionemq; tutantur ducti aliqua mercede vel beneficio. Similiter clientela dicitur clientium officium erga patronos. Item dicit clientium siue clietarum genus. Cato enim Clienta fęmina dixit.

Clima atis. regio. Et clima apud Varronē quo versus pedum est seraginta.

Climax latine scala: et figura quę dicitur gradatio: vt apud Ouid. Tiderat hanc: visamq; cupit: potiturq; cupita. Hinc climatericus a. um. scalarius. Plyn. in epistola ad caluisium. Habes climatericum tempus sed euades. Ply. alter. lib. vij. natu. histor. ię: climateras nūcupauit legem scansilem. Scansili inquit annorum lege occidua quā climateras appellant. Climatericum tempus dubiosum dicitur: quoniā chaldei climateras appellant pericula vitę: fortunarūq; hominū quę fieri grauissima in septenarijs dicuntur Nam septimū quēq; annū periculosum esse Censorinus autumat. Alij Climatera periculosum esse dicunt annum seragesimum tertium. Unde Augustus ad Caium nepotem. Nam vt fides climatera communē senioꝝ omnū tertium & seragesimū annum euasimus. Si quis hanc materiam diffusius noscere cupit censorinū adeat.

Cline latine lectus: lectica mensa. Inde Heraclinos sorus discubitorius qui sex capiebat. Var. Et testudineum mensus quater heraclinon.

Clinopale palestra lecti dicitur. κλικη grece lectus & di diminu. Clinidion. i. lectulus. παλη palestra siue lucta. Sue. in Domi. Assiduitatē cōcubitus velut exercitatiōis gen⁹ clinopalen vocabat. Sic Virgilius nocturna bella noīat colluctatiōes venereas: et ab Apuleio militia amatoria dicit.

Clinicus penul. cor. medicus qui curat medicamentis dictus a lectis egrotantium quos frequētare solet: quasi lecticulari⁹. Var. Sore filia clinici. i. medici. Dicuntur & clinici qui ita morbo affecti sunt: vt surgere lecto non possint: nullaq; amplius de eorum salute spes est. Unde legimus Petronillam volūtate Petri apostoli clinicam factam: quasi paraliticam ꝺeratam ve: ꝓptereaq; decumbentē grabato quē greci clinen vocant.

Clino as. grecū ē: et significat inclino licet nō sit in vsu: eius tn cōpōsita vsurpant: quę sunc acclino: declino: inclino: & reclino: pe. pro. Virg. lib. xij. Defigunt tel luri hastas & scuta reclinant. Clisis inclinatio.

Clio vna musarum απο του κλεουσα gloria Ꝙ poętis gloria a compositis nascatur libris. Hesiodus in theogonia ερρεα θυγατερες μεγαλου διος εκ γεγαυιαι κελειω τε ευτερπη τε θαλεια γε μελπομερη τε τερψιχορη τε ερατω τε πολυμνια τε ουρανιη τε καλλιοπη τε ηδε προφερεστατη γε παντων.

Clisius nomen fluuij in agro brixiano.

Clitorius: fons Arcadię: qui semel potus vini odium facit. Ouid⁹. lib. xv. me. Clitorio quicunq; sitim de fonte leuauit: Vina fugit.

Clitomachus penulti. cor. philosophus carthaginensis qui Athenas venit annos natus quadraginta: audiuitq; Carneadem: cui⁹ & successor fuit: tres sectas sectatus academicorū peripateticorum & stoicorum. Supra quadraginta volumina ꝓdidit. De quo Cic. lib. ij. Tus. mentionē facit.

Clitellę dicunt nō tm quib⁹ sarcinę colligatę mulis: et id genus veterinis portant: qui vulgo basti vocant dictę Ꝙ hmōi aialis ornamētū sit. Hor. in saty. Hinc muli clitellas tpe ponūt. Sed etiā locus Rome ꝓpter similitudinē. Et via flaminea loca q̄dā deuera subinde & accliuia: quo etiā noīe appellat quoddam tormenti genus.

Clitellarius qui clitellis vtitur. Un clitellarij muli dicuntur: qui neq; ephippiati sunt/ neq; desultorij: nec bigas aut quadrigas: aut currus ducūt sed clitellati ferunt onera. Plau. in mus. Buliones mulos clitellarios habent: ego habeo hoies clitellarios: magnē sunt oneris q̄quid imponas vehunt.

Clitumnus vmbrię fluuius: de quo Ply. lib. xij. scribit Ꝙ animalia quę eum potauerint albos fetus creant a κλειτος celebris quasi celebris amnis. Silius. Et lauat ingentem perfundens flumine sacro Clitumnus taurum.

Cliuia auspicia inquit Festus. quę aliquid fieri prohibebant. Nam et omnia difficilia et ardua noiabant cliuia: vnde cliuus qui est locus molliter arduus & Ꝓ colle ponitur. Hier. lib. ij. Re. Porro Dauid ascendebat cliuū oliuarum. Est & cliuus cuius compositā possunt esse tam secundę q̄ tertię decli. vt Accliuus a. um. et Accliuis & hoc accliue. Decliu⁹ et decliuis. Prodiuus & ꝑcliuis quę habēt penul. pro. Dictus cliuus a clino Ꝓ inclino.

Cloacę penul. produ. loca caua per quę colluuies fluit a cloacare: quod est inquinare: siue a coluendo quasi colluace. Fistulę quoq; fossę vbi et vię ille subterraneę parietibus in modum aqueductuum munitę per quas aquę pluuię extra vrbē vl fluuium dilabuntur cloacę dicunt: Ꝙ vrbē immūdicijs purgent: a Clodio

albanoꝝ duce dictę. Plau. vero in Cur. Per stomachū immūdę vetulę aluum cloacā nominauit. Age effunde hoc cito in barathrū ꝓpere ꝓolue cloacā.

Closter latine filū vel nexus.

Clostra a claudendo quasi claustra.

Clotho vna ex furiis infernalibus grece κλωθω circunuolo/neo/destruo. Orpheus in hymnis aliqua dicit: sed in magica sua multa ꝛ obscura vt mihi vix diuinus videatur. Hesiodus autē in theogonia dicit Themidos filias ꝛ Iouis clotho lachesin ꝛ atropō μοιρασθησ πλεισθην τιμην πορε μνησι/σια ευσ κλωθω τε λαχεσιν τε και ατροπον αισιδιουσι θνητοισ ανθρωποισιν αγαθον τε κακον τε.

Cludo is. idem qđ claudo: quo veteres vtebant. Vñ in veteribus numismatibus legimus Ianum clusit. Huius composita magis sunt in vsu. Accludo vt in Bene. Egressus ad eos Loth post tergum accludēs hostium ait. Concludo/circūcludo/excludo/includo/intercludo/introcludo/occludo. Plau. Occlusit ostium ancillę. Przeludo antecludo. Col. li. vij. Virudo adherens faucibus sanguinē ducit: ꝛ incremēto suo transitū cibis ꝓcludit. Recludo aperio. Virg. Aetheres tellure recludit thesauros. Secludo seorsū claudo. Subterclaudo: ḡ habent penul. ꝓductā.

Clume sunt folliculi hordei.

Clunes nates siue natiū tumor: tam mas. q̄ femi. ge. Plau. Quasi lupi ab armis valeo: clunes infractos gero. Hor. Q. pulchre clunes: breue ꝙ caput arduaque uix. Ab hoc simias clunas appellatas volunt: ꝙ clunes tritas gerant. Hui⁹ dimi. est cluncule. Gel. Literarū auiū atq; altiliū nisi tm̄ apponat vt a cluni culis inferior pars saturi fiant.

Clunaculum culter sanguinarius ꝙ ad clunes dependeat: vel qz clunes bestiarū diuidat.

Cluo is. Cluere duo significat. Nā et ꝓ verbo esse capit: vt apud Lucil. Et pugnare. Vñ cluacina Ven⁹ ꝛ clypeus: qui a cluendo. i. pugnādo deducit.

Clupea ciuitas aphricę vicina carthagini.

Clymene. penul. correpta Promethei mater: Oceani filia: et Iapeti vxor.

Clypeus ꝛ clypeū: siue clupeus ỿ. in u. conuersa ꝓprie clypei scuta maiora fuit et tantū peditū sicuti docet Ser. Scuta equitū. Liu. lib. vj. Clypeis añ Romani vsi sunt: deinde postq̄ stipendiarij facti sunt: scuta pro clypeis fecere. Dicti clypei ꝙ celēt totū corpus vel a clepere quod est furari ab ictib⁹. Var. a cauus deriuat. Ply. lib. xxxv. απο τοῦ γλυφειν hoc est a sculpendo celandoq; deducit ita vt dicatur clypeus quasi γλυπτοσ. i. sculptus g. in c. mutata. Scutis em̄ qualibus pugnatū est apud troiam continebant imagines. Vnde ꝛ nomen habuerunt clypeorū: vel qz κλεπτω furor ꝛ celo qz totū hominē tegit immo plures tanq̄ vna porta est.

Clyster eris. penul. producta quod ꝛ clysteriū dicitur απο τοῦ κλυζειν quod est abluere. Nam clysterę aluū egrotantiū lauare seu purgare solemus. Plyn. Lucurbita infusa clysteribus intestinorum omniū vitiis medet. Hacer tā huius nois penul. corripuit. Appositis digit⁹ aut intus clysterę fusis. Quod añ in officiū durum ponit ad excrementū ꝓuocandū ꝛ vulgo suppositoriū dicitur docti a glandis specie balanum dicere.

Clysmus latine purgatio siue lotio dicitur.

Clytemestra nomen ꝓprium mulieris quę ob amorem adulteri virum occidit. De qua Euripi. in Oreste et multa alia: Homerus in Odyssea ḡ nota sunt.

Cnidos est vna ex cycladibus insula.

Coacesco ex con: et acesco: sed n. abijcitur: ꝛ significat coacescere simul seu totū acidū fieri. Cice. in La. Vt esū nō oīe vinū sic non omnis ętas naturę vetustatę coacescit. Vic. per translationē in ꝓlogo Salo. Neq; em̄ sic noua cudimus vt vetera destruamus et tm̄ cum diligentissimę legerit sciat magis nra scripta intelligi: ḡ nō in tertiū vas transfusa coacuerint: sed statim de ꝓlo purissimę cōmendata testę suū saporē seruauerint. Coacuerint. i. corruptionē senserint.

Coagmenta cōiunctiones arctę ꝛ cōpares a cogendo: id ē stringendo. Hinc

Coagmento as. cōiungo ꝛ compares coniunctiones cogo ac stringo. Cice. in La. Viuendi finis est optimus cum integra mente certisq; sensibus opus ipse suum eadē quę coagmentauit natura dissoluit. Ply. passiuum ꝓtulit. Hor plurib⁹ coagmentat nucleis ꝛ his separatim vestitis.

Coagulū a cogendo. i. colligendo siue stringēdo dicit ea pars viscerū qua ad densandū lac vtimur. Tibul. Et miscere nouo docuisse coagula lacte. Quicquid densat ac cōiungit coagulū dr. Gel. Vinculum illud coagulū animi atq; amoris. Et coagulū herba ē seu potius spongia aquarū dulcū quā alij strunium alij strygnon alij conseruā vocant.

Coagulo as. cogo/constringo: verbū actiuū vt ē illud Coagulatū est sicut lac coit corū. Gel. Semen in vtero mulieris primis septē diebus cōglobat: coagulatū fitq; ad capiendā figurā idoneū.

Coalesco is. coalui: concresco. Li. lib. j. Vocata ad cōciliū multitudine ḡ coalescere in populi vnius corpus nulla re ꝓterq̄ legibus potuit iura dedit. Sal. Vi postq̄ cōuenerūt in vna mgnia dispari genere dissimili lingua alij alio more viuētes incredibile memoratu est q̄ facile coaluerunt. Coaluerunt nō est a coalo quoniā significatio actiua sensui orationis repugnaret: neq; a coaleo qđ nescio an reperiat. Eius simplex ꝓtulit. Var. lib. j. de re rust. Quemadmodum quicq̄ seri: aut alescere: aut meti possit.

Coaspis fluuius medorum qui apud persas in tigrim decurrit: cuius aqua tā dulcis: vt persici reges q̄diu intra ripas persidis fluit solis sibi ex ea aqua pocula vendicauerint.

Coasso as. ꝓ duplex ss. sicut assamenta ꝛ assulę. Quod ꝛ coaxo dr. ꝓ contabulo. Vñ coaxatio ꝓtabulatio ab axibus. Nā asseres tabulę nō sūt. Vitr. Sz crassior ꝛ angusta in modū paruę trabis materia ab assidēdo parietib⁹ atq; tignis appellati vt inquit Fest. Est et coaxare ꝓprij vocis ranarum.

Coaxo, as. Vide in dictione Coasso. Aristophanes εν τη βατραχω του Διορυσιου καρρεκε κεξ κωαξκωαξ.

Cocus per simplex c. Nam primam corripit: siue coquus ꝑ q. Nā ꝛ coquo is. dicim⁹. Var. Qui ꝓpter cenam rustice cedo coquū. Est autē cocus qui cibos coquit ac vendit. Cocorū tamē alij priuati qui alicui seruientes coquinariā exercent: vt Idē. Nō satis est ars sola coco seruire palato. Namq; cocus domini debet habere gulā. Alij publici qui vt dapes vēdāt publice popinā tenent: hoc est tabernā in qua dapes coctę ꝛ vina vendunt. A qua popinones dicti ꝛ ipsi coci ac popinariam exercentes et luxurioſi ac in popinis viuentes.

Coculus penul. cor. dimi. est. Loculū aliud significat.

Coculū vas eneū coctionib⁹ aptū. Plau. Eneis coculis excocta est mihi omnis materia: alij cocula accipiūt pro lignis minut⁹ qb⁹ facile decoquūt obsonia.

Coculare ꝛ per apocopen coculari idē est qđ coculū.

Coccus per duplex cc. sumitur pro purpura. Coccum vero est rubēs gramen in maxima laude: vulgo granū dicit. Animiculo cocco languidus ē succus. Idem

post quadriennīū euanidus. Itaq; nec recenti vires nec senescenti. Laudatissimū nascit circa emeritā Lusitanię ciuitatē vt docet Ply. lib. iy.

Coccinus pe. cor. colo: ē purpure° q̄ panni inficiebāt. Hier. lib. ij. Re. Filię Israel flete sup Saul qui vestiebat vos coccino. Hic color exuberantiā quandā ac splendorē rubozis ostendit. Qui z spadicus z pheniceus z roseus vocatur.

Coccina substātiuū pe. cor. vestę coccinea. Mar. Coccina famosę duas: qd̄ z ianthina mechę.

Coccineus a. um. qd̄ est grano infectū. Hiero. in Can. Sicut vitta coccinea labia tua.

Cocceus a. um. idez qd̄ coccineus. scribit Lāpri. Diadumenū indumēta coccea primū accepisse.

Coccinati dicunt̄ qui coccineis vestibus sunt induti.

Coctie dicte sūt alpes a Coctio Rege Gallozū domitore qui in amicitiā octauij receptus est. Incipiunt a Segusia oppido. Et a Tacito coctiane appellātur.

Coccentum genus edulij ex melle z papauere factū sic dictū p ad ignē coquatur.

Cocyr. ycis. per y. auis tēpozaria q̄ in triū auiū nidis oua generat palūbarus alaudę z chloridos hęc alio noie dz cuculus. Cuius vox cocytus quoq; dz. Et accipitrū genere est: licet vngues aduncos nō habeat ꝓcedit vere: occultat̄ canicule ortu. Suidas. κοκκυξ ειδος ορνεου παρ ημιν κουκκος λεγεται απο της φωνης αγαρης.

Cocytus pe. p. latine dz luctus: Quo noie dictus est inferozū fluui° a styge ꝓfluens κοκυειν em̄ gemere ac lamentari significat. Virg. Hec ꝓcul hinc partē fusi monstrant i omnē Lugētes campi sic illos noie dicūt. Hinc Pluto quoq; cocytus dictus est.

Cocytia sacra erant quę fiebant in honorem ꝓserpinę quā Pluto rapuit.

Cochlea ꝓprie testa limacis licet q̄q; pro ipsa limace quę testā habet sumat̄. Limax ꝓprie q̄ est sine testa. Ply. lib. xviij. Nascunt in vicia et aliq̄n e terra cochleę minutę erodētes eā Cochleę tam terrestres q̄ aquatiles exercētes se domicilio binaq; veluti cornua ꝓtendentes retrahentesq;. Ideo cornicules ꝓtentare iter putant̄ qz oculis carent. Cochleę etiam lapides sunt ex flumine rotundi ad cochlearū similitudinē q̄ z cochlaę dicūt̄. Similiter cochlea siue cochlis isturris dz siue scala rotunda: qua turrim p circuitum a cochlearū similitudine cōscendim°: quemadmodū torcularia ad instar cochlearū facta cochleę noiant̄. Huius diminu. est cochleola.

Cochleare: et p apocopen cochlear: z cohlearū gen° mēsure: seu instrumentū quo cochleę z alia huiusmodi vescendo sumūtur. Mar. Sum cochleis habilis sed non minus vtilis ouis. Nunquid scis potius cur cochleare vocer.

Cochlides penulti. cor. scalę rotundę quę p circuitum scandunt̄. Quo etiā noie dictę sūt gemmę in arabia.

Cochliū etiā scala rotunda. Stra. lib. vlti. Hęc est etiā panniū altitudo quędā manu facta turbinea petrosę ripę persimilis in quā p cochliū ascendit̄.

Cochlace quę z cochleę lapides ex torrente rotundi.

Coclites penul. cor. luscos direrunt antiqui hoc ē qui vnū tm̄ habēt oculū quasi oclites. Nam z cyclopas coclites legim° vnū oculū habentes. z Mozatius. cocles dictus est q̄ in prelio oculū amisit q̄si ocles ab oculo. Plau. in Cur. Vnocule salue. Ex coclitum ꝓsapia te esse arbitroz: nam sic sunt vnoculi.

Coctus a. um. a cogendo qz coquēdo coercet̄ vt ad vtilitatē vescentiū perducat̄. Et coctū dicit̄ qd̄ est multi tēporis. Vñ z recocti boies ipso vsu z frequentia et longitudine tēporis cautiozes exercitatioresq; facti dicunt̄. Hoz. in Ser. Plerūq; recoct° scriba ex quinq; viro cozuū deludet hiantem.

Coctilis z hoc coctile penul. cor. accipit̄ ꝓ re q̄ cocta est z non cruda sicut fictile qd̄ factū est a figulo. Ply. lib. vij. Epigenes apud babylonios septingentozū viginti annoz obseruationes syderū coctilib° laterculis inscriptas docet.

Coctiuus a. um. penul. pro. qd̄ facile coquitur vel maturatur: vt coctiua poma: coctiuū legumen.

Coctona: vide in dictione Coctones.

Codex arboris robur: vide in dictione Cauder.

Codiculus diminu. a codex: dum ꝓ libzo ponitur.

Codicillus dimi. a dimi. codiculus. Sūt aūt codicilli litterę breues ho ē epistolę. Sulp. Ciceroī Puer accidimi mihi obuiā venit cū codicillis. Jureconsulti accipiūt ꝓ quodā instrumento z genere.

Codicarie naues dicte sunt a codice dū codex p trūco arboris seu tabula sumit̄: q̄ z caudicarie dicunt̄: q̄ e caudicibus hoc est lignis grossiozib° factę sint. Var. Oz antiq̄ pluris tabulas cōiunctas codices dicebāt: etiā in tyberi naues codicarias appellam°.

Codrus nomē ꝓpriū regis athenien̄sis: qui ꝓpter patriā seruandā se mozti obiectauit. Respōsum em̄ acceperāt peloponēses tunc demū se supaturos si eoz regē nō occidissent. Fefellit ergo eos habitu paupis apparendo z in suā necem p iurgia ꝓuocando. Vñ Virg. Et iurgia codri. Fuere z alij codri: hinc apud athenienses i n ꝓpriū venit codridarū gen° vt cū nobilissimū vellent quēpiam dicere codro nobiliozē esse prędicarent.

Codononia insula quam teuthonici tenent: in qua codanius sinus.

Celiaci a celia. i. ventriculo stomachi vocant̄ ꝓ morb° is arcq; dolor in ipsius ventriculi porta consistat: quę pyluros grece noiatur. Vñ medicamēta quędā huic vitio contraria celiace dicunt̄.

Celosyria caua syria ex κοιλη caua z syria.

Cementū vt aliquib° videt̄ cū ç diph. ακοιτον quasi cenimentū. Vide in dictione cementū.

Cemiteriū grece. κοιμητηριον α κοιμαω sopio qz ibi mozrui dozmire dicūt̄: q̄si mozruoz dozmitoriū.

Cenomia vt inquit Hie. om̄e gen° muscarū intelligit̄.

Cena vespertina a κοιτος quod est cōis quia mlti in cōe cenare cōsueuerūt. Quę sit cena recta vide in dictione recta. A cena fit domicenū quo vsus ē Var. Plautus. Jncenem dixit sine cena.

Cenula dimi. Hier. Cōem cenulā breuēq; ad refocillationē potius corporis q̄ ad delectationē.

Ceno as. aui. z cenatus sum: a quo fit frequentatiuum cenito cenitas

Cenatio locus ad cenandum aptus qui in imo domus z potentioz erat. Unde Juue. Et algentē rapiat cenatio solem. Sue. in Nero. Precipua cenationum rotunda quę ꝓpetuo diebus ac noctibus vice mundi circumageretur.

Cenaculū a cenādo nomē assumpsit locus ad cenandū idoneus. Var. Sicut penariū vbi penus: vbi cubabant cubiculū: ita vbi cenabāt cenaculū. Sed postq̄ in superiozi parte cenitare cepерūt: superioz domus vniuersa cenaculū dicta. Fest. Cenaculū dz ad quod scalis ascendit̄. Solet tñ Cenatio z cenaculū z dicta accipi p loco in quo estate cenatur.

Cenipeta penul. cor. qui libenter petit alienas cenas z parasiti sepe psonā induit.

Cenacularia ę. ars locandi cenacula. Ulpi. Si quis cenaculariā exercens modicū hospitiū sibi retinuerit resīduū locauerit plurib°: oēs tenebunt̄ q̄si in hoc cenaculo habitātes vñ ejectū effusumve est.

Cenacularius homo qui cenaculum conduxit. Idem de pignoratitia actione. Videtur autem tacite z cū domino ędium hoc conuenisse vt non pactio cenacularū ꝓficiat domino.

Cenatorius a.um. quod ad vsum cene ptinet.
Ceten greci dicunt thalamum. Vnde procetion dicit antithalamum.
Cenobium locus vbi cōmunis vita ducitur κοινόσ eni cōmunis βιοσ vita. Vnc cenobite penul. pro. monachi qui in cōmuni viuūt.
Cenum lutū a κοινω inquino: a quo obscenū vt quidā volunt deducitur.
Cepi verbum defectiuum: vide supra in dictione cepi.
Cetus conuentus: vide in dictione cetus.
Coeo is. ij. iui. itum. ex con z eo: sed n. abijcitur: et est tam actiuum q neu. significatq cōuenio: coniungo: aduno: contrabo: socio: colligo: cōgrego. Virg. lib. xj. Coeant in federa dextre qua datur. Lactā. de ira. Deniq si atomoz coitio z cōglobatio efficeret oīa. Cic. actō vsus ē lib. ij. phil. Vtinā Cn. Pompei cū C. Cesare societatē aut nūq coisses: aut nūq diremisses. Hel. protulit passuū Coibatur societas inseparabilis. Hā ppie coiri socictas dicit. Sic ab Alpiano societas coita p cōtracta z collecta accipit. Coire etiā aliqn cōburere dicit. Lact. lib. iij. Quid ego de cynicis loquar quibus in propatulo coire cū cōiugibus mos fuit. Vnc coitus p cōcubitu. Aliqn congredi. Teren. in Phor. Vide qd agas: prima coitio est acerrima si eā sustinueris post illā iam vt lubet lucas licet. Vbi Do. Translatio a prelio: nā z congredi milites: z coire dicunt. Propriā aūt coire ē simul ire. Cice. lib. iij. offi. Solus neglexit fidem furere iussimulauit: ne coiret instituit.
Coerceo es. ex con z arceo: sed n. abijcit: et a in e. mutatur: significatq restringere. Cice. in Lel. Quā serpentem multiplici lapsu z erratico ferro amputans coercet ars agricolarū. Itē refrenare ptinere. Lact. lib. iij. Illud satis ē ad coercēdū furiosi hois errorē. Itē colligere siue sil stringere. Ouid. lib. j. me. Tita coercebat positos sine lege capillos. Itē cōpellere. Ci. li. iij. ad Here. Prudētię ptib⁹ vremur in dicēdo si cōmoda cū incōmodis cōferem⁹: cū alterū sequi alterū vitare coercemur. Sed hec fere in idē recidunt
Coeus per ę diphthon. fuit cęli ac terre filius. Vnc Coea insula in egeo.
Cognati ab eo dicti putant quasi vna cōiter ve nati.
Cognomen: vide in dictiōe nomen. Cognomines qui eiusdem nominis sunt a con z nomen n. in g. mutata. Sic a Plauto duo sorores bacchides nominatę vocantur cognomines.
Cognomino as. cognomē impono. Vie. ad Da. Iunxit se principi mūdi huius. i. diabolo rectori tenebrarū quē nūc inimicū hominē nūc iniquitatē iudicē: nūc draconē: nūc sathan: nūc malleū: nūc pdicē: nūc belial: nūc rugientē leonē: nunc leuiathan: z multis aliis vocabulis scriptura cognominat.
Cognosco is. ex con z nosco mutata n. in g. vt fiat consonantio: vor. Et est cognoscere noscere eos q prius incogniti erant: cum agnoscere sit olim notos. Virgilius. Incipe parue puer risu cognoscere matrem. Var. Vereor ne me quoq dū reuertero preter canē agnoscat nemo. Cōfundunt tamē hec sepenumero. Interdū Cognoscere est diligenter attenteq considerare. Tere. in Ecy. Postq ipse sese z illā z hanc q domi erat cognouit satis. Interdū intelligere. Cice. in Ver. Vnde autē facilius q ex annaliū monumentis aut bellicę res: aut cis reip. disciplina cognoscit. Tere. Eo pacto z gnati vitam z cōsiliū meū cognosces. Interdū approbare/ laudare/placere: vt apud ps. Declinauitē a me malignū nō cognoscebā. Interdū concumbere vt in Euāge. Et nō cognoscebat eam donec peperit filiū. Aug. lib. x. cō. Preter eā concupiscentiā carnis q ineſt in delectatiōe omniū sensuū z voluptatū inest aię per coſdē sensus corporis q dā se non oblectandi in carne: sed experiēdi per carnem vana z curiosa cupiditas noie cognitionis z scientię palliata. Vuⁱ⁹ verbi cōpositā sunt q cognosco: antescio. Plan. Cic. Quod si latro precognito nostro aduentu rursus in Italiā se recipere ceperit percognosco. Plau. in Tru. Utroscq percognoui probe. Recognosco de quo alibi.
Cognitor qui cognoscit: Cuius proprie is dicat qui litē alterius corā eo qui datus ē tractat: procurator autē absentis noie actor sit.
Cognobilis q cognoscit. Hel. Vis solis cognobiles
Cogo is. coegi/coactū ex con z ago in q a z n (erūt. abūciunt nisi in supino. Est aūt Cogere in vnū colligere. Cic. lib. j. Tus. Cglū hoc in quo nubes imbres vēti coguntur. Ter. in Eu. Quasi talēta ad quindecim coegi. Cuius vigere. Idē lib. iij. offi. Diogenes ptra nimū te soluere coegit. Cuius mulgere. Virg. Cogite oues pueri si lac q ceperit est⁹. Cuius stringere densare siue durescere. Idē lib. iij. Georg. Hā frigore mella cogit hyems eadēq calor liquefacta remittit. Cuius impmere seu intus ponere. Idē. Quadrifidā quercū cuneis z forte coactis scindebāt. Cuius in ordiné ponere: vt omes arbores in sulcū cogendi sunt. Cuius reponere/reducere: vt opes nostre in deū cogende sunt. Cuius adiuuare: vt hominū cogente opa multę herbę nascunt. Cuius cū festinatione mittere: vt medicū ad egrotū coegi.
Cogito as. frequētatiuum a cogo is. q mens plura in vnum cogit vnde eligere possit. Cū Aug. lib. x. con. Cē mlta huiusmodi gestat memoria mea q tā inuēta sūt quasi ad manū posita q didicisse z nosce dicimur que si modo istis cēporū intervallis recolere desinero ita rursus demergunt z quasi remoti oraculi penetralia dilabunt: vt denuo velut noua excogitanda sint. In idē iterū. Necq enī alia regio eorum z cogenda rursus vt sciri possint. i. velut ex quadā dispersiōe colligenda. Vnde dictū est cogitare. Nam cogo et cogito: sic est vt ago z agito: facio z factito. Verūtū sibi animus hoc verbum proprie vendicauit: vt non qō alibi: sed qō in aio colligitur cogitari ppie iam dicat: cogitare itaq est cogere ad aliqd inueniendū. Cū cogitatio que est dicta velut coagitatio. i. longa eiusdem rei agitatio in eadē mora consilij explicandi. A cogito fiunt cōposita excogito qō ppie est pfecte cogito: licet p inuenio sumat. Sed idcirco fit: q cum quis pfecte cogitat aliquid ex eo quod cogitat elicit z inuenit. Cic. lib. j. rus. Quid illa vis q tandē est q investigat occulta q inuentio z cogitatio or. Precogito prius cogito. Quin. li. xij. Licet tñ p cogitare plura z animū ad causas cōponere. Recogito iterū atq iterū cogito. Vie. i vita Antonij. Que z quāta spes bisdem posita esset in cęlis recogitans.
Cogitatim aduerbiū p cogitate ponitur.
Cohibeo es. er con z habeo significat cōstringo/ cōtineo/freno. Plynius. Et impetum furentis blanda oratione cohibuit.
Cohors: a cohortando dicta est q tribunus eam vt sequitur hortari soleat: seu q ipsa se mutuo frequenter ad pugnā hortet. Est z cohors q z cohors locus circus parietib⁹ quo gallinas anates z id genus reliqua habere in villa solemus. Var. de re mi. Cohors q vt in villa expluribus rectis cōiunguntur ac quidā fit vnum: sic ex manipulis pluribus copulat cohors. In villa vero cohors dicitur q circa eus locū pecus coercetur. Vnc cohortales gallinę vocāt apud res rusticę scriptores que in cohorte domi aluntur. Possunt etiam dici cohortales ab horto. Nam cum veteres hortos vicos dicerent: q qui arma ferre possent ibi nascerentur. Inde cohortem dixerūt manum hominum ex eodem vico ad pugnam exeuntium: q illi

essent ex eodẽ borto. i. vico geniti. Mã ꝛ galli (vt est apud Cesarem) hoc modo pugnabãt. Quisq; enim pagus per se pugnã capiebat. Qui. Ablstulerat multas illa cohortis aues. Dicit ꝛ cohors in hac significatione. Varro. In vrbana quoq; domo cohortem facere poterimus: in q̃ pascere ciconias/grues/pauones/gallinas/anseres/ꝛ similia debit ad vsus quotidianos. Colu. in Prefa. Et vt a pecoribus recedã quoꝝ in parte auiũ cohortaliũ ꝛ apium cura posita est. Var. Raucę chortis aues.

Co. insula Icarij maris. Vide in dictione Coos.

Cois vestis subtilissimę genus: e Co: vt quidam volũt Alij tamen Ceam eam dici putant. Vide in dictione Cea insula dicta: vbi paphila platis filia prima eius telę fila retorquere ac inde texere cepit. Hora. Altera nihil obstat cois tibi.

Cohum lor q̃ temo buris cum iugo colligatur: a cauo dictum: vt inquit Var. quasi cabũ. cobõ etiaꝫ poetę cęlũ dixerãt a chaos ex quo putabant formatũ.

Coinquino as: pe. pro. Vide in dictione Inquino.

Colaphus ꝛ colaphum pe. cor. κολαφοσ ἐξ κολαφίζω verberare cum pugno clauso: sed alapaꝫ cum manu extẽsa Terẽ. Plus quingentos colaphos infregit mihi. Inde colaphizo as formatũ.

Colchi siue colchis idis: regio iuxta pontum: regnum Oete regis: ꝛ habet in se iuga caucasi: arcq; hinc caspium ꝛ hircanum habet mare. hinc Herodotus. Ferunt Iasonem thessalum cum argonautis nauigasse vt vellus aureũ raperet: in ea Sibaris colchoꝝ regia est. A colchis fit colchicus a um. Hor. lib. ij. car. Ille venena colchica. Et colchiacus. Propert. Colchis colchiachis vrat abena focis.

Colus masc. ge. tormenti genus quod fit ex corio: sicut ait Festus. Colus fẽmi. tam quartę q̃ scdę declinat instrumentũ qd pensa cõtinet a quo fuso fila ducunt. Habetq; pe. correptã. Qui. lib. iij. meta. Et colus ꝛ fusus digitis cecidere remissis. Collus per duplex ll. apud Plau. pro collo legitur

Colum pe. pro. genus vasis vinarij viminibus contexti a colando dictũ. Virg. Colaq; prelo ꝛ fumosis diripe tecris. Dicitur ꝛ ab aliquibus colus.

Colon: est crassius intestinũ nubilatum: ex quo excrementa eã accipiũt formã q̃ egerunt: plurimas cellulas atq; cauernas habẽs: ad renẽq; sinistrũ religatur Unde verbũ κολαζεμαι p eo qd est torqueri cruciariq;. Hinc colicus dolor. Serenus. Cũ colon inuisum morbi genus intima carpit: Wãde galerita volucrẽ quã noie dicũt: Aut pauidi leporis madefacta coagula porta. Hic morbꝰ ꝛ chordios ꝛ chordapsos dici solet. Dicit etiã colon mẽbrũ orationis. Hiero. in Eze. plogo. Legite igit ꝛ hũc iuxta trãslationẽ nostrã: qz per cola scriptus ꝛ cõmata manifestiorẽ scripturã legentibus tribuit. Preterea q̃ nos crura ꝛ lacertos dicimus: greci eodẽ verbo κολα nuncupãt. Unde monocolon metrũ dicit vnimẽbre: dicolõ bimẽbre: tricolon trimẽbre. Et in primo significatu habet penultimã correptã/in aliis ꝓductã.

Collum per duplex ll. pars corporis a colo is: vt quidã putant: quia hęc precipue pars torquibus ac monilibus ornari consuenit. Hinc decollo ꝛ subcollo. de q̃bus suis locis. Legitur ꝛ collus apud Plau.

Colos grece: latine podex.

Coleus testis a colo is: q̃ colat mulieris pubem. Uñ illud i Pria. Stamus sub Ioue coleis aptis. Dicit etiã cule⁹. Var. Cũ ꝏpilatos chreste culeos portas

Colidos insula in oceano indico: veneri sacra q̃ tanta altitudinis esse phibet: vt illuc aues nõ aduolent.

Collare: vinculi gen⁹ quo canũ colla astringunt: ꝛ medium vocauit antiquitas Fit ex corio firmo cum clauis capitatis.

Colossus per duplex ss. statuę moles turri par a colon membrum: seu ἀποτοῦκολάσειν quod ẽ cruciare ꝛ modũ excedere in aliqua re. Nam ꝓpter magnitudinem inamabilis erat ob sumptus magnitudinem. Statuam solis seu vt quidã aiunt Iouis apud rhodum centum ꝛ quinq; pedes altam ex ere Lares Lisippi discipulus fecisse tradit. Quę postea post quinquagesimum sextum annum ex terremotu fractis genibus corruit: nec rhodij ipsam attollere ausi sunt oraculo quodam prohibiti. Hoc inter septem miracula maximũ oñes confessi sunt. Soldanus egypti cũ insulã inuasisset: ex ere eius statuę quã cõfractam repperit non mingentos chamelos oneraſſe fertur: atq; in Alexandriam terrestri itinere transmisisse. Eius digiti maiores fuerunt q̃ pleręq; statuę. Duodecim annis pfectum fuisse tradũt: trecẽtoꝝ talentoꝝ ẽcio. Ab hoc colosso rhodij colossenses appellati sũt quibus scribit Apo. Dicit etiã colosse⁹. Ply. lib. xxxv. Nero princeps iusserat colosseũ se pingi. cxx. pedes in linteo incognitũ ad hoc tps Lamp. in alexandro. Statuas colossas in vrbe mitas locauit. Aict. colossicas vsurpauit. Alioquin Rome amphiteatrũ ipm hodie colosseũ vulgo dr a colosso. Var. Nic vbi Sidereus ppius videt astra colossus. Aristides autẽ in oratiõe ad colossenses q̃clara scribit incipiẽs vsq; a primis habitatoꝛib⁹ rhodi. Suidas κολοσσος αγαλμα ωσπερ ο ρολιον κολοσσοσ διὰ μεγεθος καταπληκτικος ωρουκ ηψεραι μι ὸσ ουτος ου δε σεβασταρροσ διατο αφιλο χρηματοθαυμαστος ην.

Colophon penulti. cor. latine altum locum significat. Quo noie dicta ẽ insula ꝛ qua Hor. lib. epist. Quid tibi visa chios bullati nota q̃ lesbos. Smyrna qd et colophon. Est ꝛ vrbs Ionica nobilis oraculo apollinis. Colophonij nauales opes satis amplas habuere ꝛ in equestribus certaminib⁹ tiñ excelluere vt victoriã inde futurã sperarent vñ Colophoni⁹ pugnaret eq̃tat⁹. Et i ꝓuerbijs dicerẽt: colophonẽ addidit cũ sũma operi manꝰ imponebat. Ex colophone fuit Himerius tibicẽ ꝛ poeta. Xenophanes physicus qui poemata de pfillis edidit. Polymastus music⁹. Sunt etiã qui Homerũ colophoniũ faciũt.

Colis per simplex l. significat pampinũ. Var. Pampẽ nare est sarmento coles q̃ nati sunt de his q̃ plurimũ valẽt ad scõm nõnunq; etiã tertiũ relinquere: reliq̃s decerpere: ne relictis colib⁹ sarmẽtũ neq̃at ministrare succũ. Itẽ colis dr quasi caulis ꝓ hasta ꝛ fuste mẽbri virilis. Hiero. i Iosue. Eo tpe ait dñs ad Iosue. fac tibi cultros lapideos ꝛ circumcide scdo filios israel in cole q̃pucioꝝ. Cel. lib. uij. Tũ in masculis iterũq; spaciosius et cõpressius a cerutice huꝰ descẽdit ad colẽ. Hinc colei: q̃uis ꝛ a colẽdo quidã deducãt. Hui⁹ suprema pars glãs appellat: et pellicula q̃ glãdẽ tegit q̃pucũ dr. Itẽ colis dr caulis. Horat. lib. ij. Ser. Cole sub vrbano nihil est elutius orto. Sic dicim⁹ plostrũ ꝓ plaustrũ: clodius ꝓ claudius.

Collis per duplex ll. minor mons: ꝛ quasi monticulus Uñ roma septicollis dicta ẽ q̃ septẽ habeat colles: palatinũ: quirinalẽ: auentinũ: celiũ: viminalẽ: exquilinũ: et ianiculare ẽ. Et a colendo dr. Var. Quod primũ ex agro fructꝰ capiebãt cãpus dictus ẽ. Posteaq; superiora loca colere ceperũt a colẽdo colles appellarũt. Sz metri gratia a poetis l. interpositũ ẽ. Colles etiã dicũt dorsa. Uã spina humilis vallicula: eminẽtes pulpę ab vtroq; latere specie habent colliũ.

Collina porta Rome a colle quirinali sic appellata. Qui. Tẽpla frequẽtari colline ꝓrima portę. Huic decet a siculo noia rege tenet. Eadẽ nũc salaria vocatur q̃ nomẽ quoq; vię est in quã exit. Cor. Tacit⁹. Tertiũ agmen ꝓ sallariã collinę portę appropinquabat:

per eā sal sabini deferebāt. Ideo salaria vocitata.
Colina p simplex l. a colo is: quā postea culinā: deinde a coquēdo coquinā vocauere q ibi colebāt ignē locu/
Colliculus p dupler ll. significat paruū col/ (pletio: ē. lē. Coliculus p simplex l. est exiguus ac tener brassice vel vitis caulis. Varro. Caprcolus est coliculus vi/teus intortus vt cincinnus.
Colluuio nis: z colluuies ei: Vide in dictiōe alluuies.
Colluuiaria dicta sunt in ductibus aquarū p q̄ colluui/es z imundicię eiectant. Victr. lib. viij. Etiā in vētre colluuiaria sunt facięda p q̄ vis spūs relaxet.
Colluuiaris porc⁹ dicit q̄ i colluuię nutrit cibo pmixto
Colo as: notę significationis: habet primā producta/m Vanil. Et colare vagos inductis retib⁹ amnis. Inde compositum percolo. Col. lib. viij. Nam maxime refert primo quoq; tēpore serum pcolari.
Colo is: colui cultū: adore veneror. Virg. lib. ix. Sū/me deū sancti custos forractis apollo Quē colimus. Aug. lib. x. de ci. dei. Dicimur colere boies quos ho/norificatiōe vel recordatione vel hsentia frequētam⁹ Plaut. Ego te semper vt parentem colui. Colimus pares amore et officio: minores hūanitate z bñficijs: hoc est amamus. Vnde cultus z cultura: quā greci la/triā vocant. Itē colere exercere. Li. lib. j. Vbi nūcia romanis celestes ita velle vt mea roma caput orbis terraz sit: proinde rem militarē colant. Itē habitare. Plau. in aul. Hāc domū iā mltos annos ego pos/sideo z colo. Vñ z celicolas dicimus: q celum colāt inhabitādo tanq̄ quosdā celi colonos. Itē diligere. Terē. in heau. Quippe forma impulsi nra nos ama/tores colūt. Itē ducere. Vir. li. ij. ge. Hāc olim vete/res vitā coluere sabini. Itē arare seu quoq; mō terras aptare. Col. li. j. Mā vbi sedulo colit ager plerūq; cō pēdiū nūq̄ nisi celi maior vis aut hdonis incessit: de/trimentū affert. Hic agricola agricultor: agricultura agricolatio z colon⁹. Itē ornare. Plaut. Quin tute colis anteq̄ exeas domū. Li. Erat em̄ nō tā grauis q̄ elegās z facetus z culta oīo. Hic cult⁹ corpis dr ornatus. A colo fiunt cōposita accolo/circūcolo/incolo/excolo/pcolo/intercolo/z recolo pe. correpta.
Colonus a colendo. i. habitādo: terras ve aptādo. Mā coloni erant ciues Ro. ad aliquā vbem habitandaz missi q̄ nō ꝓpriis sed populi Ro. legib⁹ viuebāt. Vñ z colonia dicta ē. Vir. Vrbs antiqua fuit tyrij tenue re coloni. Ab incolendo em̄ nō ab agricultura colo/nos vocauit. Vñq; tñ coloni agroz cultores dicunt. Idē. Vt q̄uis auido parerēt arua colono. Col. li. j. videt accipe colonos p his q̄ nō suū sed alienū agrū colunt partē tñ fructuū dominis daturi.
Colonię: gentes ad habitandū aliquā terram missę dicte q̄ populum Ro. colerent: vel q ad eas Romani ꝓficiscerētur. Liui. lib. j. Atreq; colonię missę. Aug. lib. x. de ci. dei. Ciuitates a maioribus ciuitatibus ve lut populorū examinibus conditę colonię nūcupant. Colonię iura institutaq; populi romani habebāt vt essent quasi effigies Ro. populi: quarū aliquę ex ro/manis ciuib⁹ roma sumptis: aliq̄ ex ptim romanis ve teribus: partim ex latini nois ciuib⁹ romanis: aliquę ex solis latinis deducebantur. Vñ Liui. li. xxxviij. Il lud agitabāt vri colonia deducerēt: nec satis consta/bat vtrū latina an ciuiū Rom. deduci placerent. Bo/nonia latina colonia: Mutina z Parma Ro. ciuiū. Erat z aliud genus coloniaz quales olim Pōpeius Strabo trāspadanas colonias traduxerat. Nō em̄ no uis colonis eas constituit: sed veteribus incolis ma/nētibus ius dedit latij vt possent habere ius q̄ cete/re latinę colonię. i. ius petēdi magistratus in ciuitate romana adipiscerent. Erāt hęrea colonię quib⁹ ius italię dabat. Erāt z latinoz q̄ z latij veteris appella/tur: quales in hispania multas fuisse refert Pli. Cū em̄ in vrbe roma multos ex veterib⁹ nouisq; incolis paupertate ḡmi intellectū erat: adeo vt censui soluē/do nō sufficerēt tribuiri a senatu creabāt: q̄ locis pri/mū cōsideratis in quib⁹ reipu. expediret ꝓpugnacu/lā ꝓstitui nouū: edicta ꝓponebāt dauda esse noia ab illis q̄ in nouā colonią deduci vellent: sic q vbs pau perib⁹ exonerabat: et rei familiar⁹ pondere grauati ad nouas quib⁹ indigerent diuitias gratis datas cū familia accedebant. Accipiebant em̄ duo: quattuor. vi. aut vij. agri iugera z q̄nq; plus.
Colonicus a. um. qđ est coloni: seu quod ad colonum pertinet. Var. Vtq; etiā leges colonicas tollis. Lo/lomi cū vero pecus dr hirsutū cū molle dicat rectum: vt est apud Columel.
Colicię vocant maiores sulci in quibus aqua si redun dat excoletur. Dicunt et elices fosse quędā in eūdem fere vsum. Col. vocat coliquias lib. ij. cum ait. Cauc/bitur vt patentis liras crebroq; sulcos aquarios q̄s nōnulli elices vocant faciam⁹: et omnē humorem in colliquias atq; inde extra segetes deriuemus.
Collatina porta Romę a collatio oppido dicta prope Romam.
Collatina dea quę collibus presidebat.
Collatiū sacrificiū: qđ ex collatione offert. Collatiuū ventrē magnū z turgidū. Plau. dixit: qr in eū omnia edulia congeruntur.
Collactaneus: qui eisdem mammis est nutritus. Col/lacteus vero qui vno z eodē lacte. Iuue. Quid dicat notę collactea maure.
Colybus penul. cor. latine nummus dicitur. Colybi/stes nūmularius: Li. in Ver. acti. v. Colybus esse q̄ potest cum vtant oēs vno genere nūmoz. Colybos inq̄t Pollux est pmutatio pecunię a quo q̄ id exercēt colybistę vocantur. Hier. Colybistas a colybis vo/catos tradit. Colybię vero vt ipse ait sunt quę crage mata bellaria q̄ dicunt ciceris frixi vuarūq; passarū vilia munuscula: vñ colybistę pro nūmulariis genus minutatim exercentibus dicuntur. Suidas κολυ/βων εἶδος νομισματος.
Colipbiū: panis gen⁹ απο του κολικος forma dimi nutiua. Est em̄ colix subcinericius panis. Plau. Co/liphia mihi ne incocta detis.
Collibrum: genus penę vel pecunię.
Collyrida. penul. cor. panis triāgulus z modicus qui alibi dicit Torta panis. Hie. lib. ij. Re. Et partitus ē tam viro q̄ mulieri singulis collyridā panis vnā.
Collyrium medicamentū oculorū. Aug. Cecus q̄ vo gitet collyriū in manu medici nō videt. Hor. Oculis collyria lippis. Et nō solū oculis adhibetur sed aluo quoq; subijcit in cura equorū: vt auctor est. Col. qui lib. vij. scribit. Salis sextans cū decē cepis conterit z admixto melle decocto collyria immittūtur aluo: atq; ita citat⁹ bos ageē. Idē. Melle decocto z sale collyriū tenue inditur foramini: quo ineat vina col/lyrium inserit naturalibus.
Colligo is. penul. cor. in vnū redigo. Virg. Colligere arma iubet validisq; incūbere remis. Inde collectio quādoq; aufero. Lucil. Ruis huc et colligis omnia furtim. Vñq; lego. Virg. Collige virgo rosas. Cū vero dicimus colligo me: colligis te: colligit se: tunc pro reficere et quasi dilapsum spiritum in vnum redi gere ponit. Cice. Sed manifesto furto perturbatus vbi se colligit. Idē. lib. iij. Tus. Quid ē aūt seipsum colligere: nisi dissipatas animi partes rursum in suū locum cōgerere. Quod si alium casum addamus vt Collegit se in arma: idem est quod parauit muniit. Collegit se in iram. i. excitauit. Virg. Substitit Ae/neas et se collegit in arma
Collecta seu collectanea dicunt scripta q̄ ex pluribus excerpta locis in vnum lecta sunt.

Collectitius a um: quod collectum est. Cice. Mario. Signa et tyrone ⁊ collectitio exercitu cum legionibus robustissimis contulit.

College. pe. pro. dicuntur duo eiusdem potestatis simul missi. Unde ⁊ Collegium quod est proprie collegarum societas ⁊c̃ huius de alijs etiam dicatur. Liu⁹ ꝓprie dixit. Consulũ collegiũ q̃ duo erãt Imꝓprie Meratius iureco̅sultus q̃ existimat tres collegiũ cõsi

Colligo as: pe. co. simul ligo Plau. in (cere posse. Am. Neq; eũ colligare quiuit quisq; in cunabulis.

Colligas docet Pli. lib. xxxj. vocari quasdã speluncas in quibus amphronitrum inuenitur.

Collido is: pe. pro. simul percutio. Lactã. de ira. Durissimi rigoris materię si ictu vehementioꝛe collidantur ignis excutit. Uiero. ad Uelio. Sup nudã metuis humũ exesa mẽbra ieiunijs collidere sed dñs tecum iacet. Unde Collisio quę est duoꝝ coꝛpoꝝ sonus.

Collinio as. ad lineã rectũ facio. Aug. Coꝛ ruum ꝯdiu prauũ est ⁊ distoꝛtũ nõ põt collimari rectitudine dei.

Collutilo as: penultia c̃ ꝛrepta: fędo dedecoꝛo. Pacu. Neq; famigeratio te honestet et me collutilet si sine dote duxeris.

Colluco as: pe. pro. apud Catonẽ significat ꝓpane syluę ramos decidere officiente lumini.

Colobiũ genus tunicę quo antiqui romanoꝝ vtebanť: sic dictũ q̃ sine manicis esset ac mutilatũ. Nam κολοβον breue mutilatũ truncũ significat.

Colocasia herba in egypto. de qua Palla. Hoc mense colocasia bulbos ponemus. Amãt humidũ locuꝫ pinguẽ maxime irriguũ. Frondere ꝓpe semꝑ possunt si tanꝯ cꝛeta tegumẽtis defendanť a frigoꝛe.

Colocyta: quę a nostris Coloquita agrestis cucurbita ꝑm Diasco. Nec et Colocyntis: idos vel idos sicut legim⁹ li. iiij. Re. Et collegit ex ea colocyntidas agri

Colostrũ ⁊ colostra e: spongiosa lactis densitas a partu prima. Har. Surripuit pastoꝛ quę nondũ stãtib⁹ hedis De prima matrũ lacte colostra damus. Palladius. Colostram vocant pastoꝛes illud exiguũ lactis in quo est spissioꝛ natura. Est ⁊ Colostra moꝛb⁹ quo lactentes tentantur si biduo a partu maternũ lac gustauerint. Qui colostrati dicuntť dẽsato in casei speciẽ lacte. Ideo infantibus nutricis nõ matris lac exhibꝛe conuenit qz matris exitiosum est.

Color dicť id quo aliq̃d coloꝛatur. Et duo sunt principales coloꝛes album. s. ⁊ nigrum. Alij non dicuntur coloꝛes nisi ꝓ participationẽ. Coloꝛes etiã apud rhetoꝛicos dicuntť oꝛnamenta oꝛonis. i. figurę q̃ a gręcis schemata dicuntť. Mã vt scribit Li. sunt actoꝛi vt pictoꝛi coloꝛes ad narrãdũ. Iuue. Dic q̃ntilianę coloꝛẽ Ab hoc noie fiũt cõposita. Concoloꝛ eiusdẽ coloris. Discoloꝛ: versicoloꝛ: diuersi coloris. Decoloꝛ qõ est coloꝛe vitiato. Et habet pe. coꝛreptã.

Colorificus a um: qõ coloꝛem facit.

Coloꝛię vestes sunt quę ex lana non tincta: hoc est natiuo coloꝛe factę sunt.

Coloꝛo pe. pro. coloꝛẽ induco. Cuius contrariũ est decoloꝛo. Sene. Fulmen aut coloꝛat aut decoloꝛat. Decoloꝛatur id cuius coloꝛ vitiatur non mutatur. Coloꝛatur id cuius alia fuit ꝯ sit facies. Inde decoloꝛate manus dicuntur maculosę.

Colpus ⁊ Colphus: sinus appellatur.

Columbus ⁊ colũba in singulari. In plurali magis fęmi: genere vtũtur auctoꝛes. Virg. Pręcipites atra ceu tẽpestatę colũbę. Har. Nec violes teneras pręduro dẽte colũbas. Quidã hoc nomẽ a colẽdo deducũt q̃ lumbos colat. Var. lib. iij. a culminib⁹ q̃ columina. i. culmina villę sũma petat. Mã ꝑpter naturalẽ pauoꝛẽ altę nidulať. Et de domesticis q̃dẽ ⁊ agrestibus colũbi. Palumbes dicũtur tm̃ de syluestrib⁹. Var. Duo genera eaꝝ in peristerotrophio esse solẽt Unum agreste quod habetur in turribus ac culminibus villę a quo appellatę columbę quę ꝑpter timoꝛem naturalem summa loca in tectis captant. Alteꝛum columbarum genus est clementius: quod cibo domestico intra limina pascit̃. Columbę agrestes a coloꝛe Liuię dicuntur quasi liuidę. Domesticę vero cellares. Ex columbo agresti ⁊ columba domestica vel ecõtrario nascit̃ gen⁹ tertiũ colũbarũ q̃ a nostris miscellę dicunť ob duoꝝ generũ cõmixtionem.

Colũbarius q̃ colũbas curat. Var. Ipse ꝑpter pullos q̃s habẽt vtiq; redeunti nisi a coꝛuo occilę: aut ab accipitre interceptę q̃s columbarij solent interficere.

Columbariũ siue colũbaria e. ꝑtię locus vbi habitãt columbę agrestes. Nam domesticarũ quę gręce peristere dicunť peristeriões vocam⁹. Palla. Colũbariũ potest accipere sublimis vna turricula in ꝓtorio ꝓstituta leuigatis ⁊ dealbatis parietibus. Col. lib. ix. Qualia colũbarię tectis superponunť: gręce peristerotrophia colũbaria dicunť. Proꝓriũ tñ colũbariũ loculamentũ in peristerotrophio singulis colũbarũ parib⁹ ꝓparatũ. Var. li. iij. Singulis parib⁹ colũbaria fiũt rotũda in oꝛdine cꝛebꝛa. Columbaria singula esse oportet: vt os habeãt q̃ introire ⁊ exire possint. Columbaria etiã insula est in mari thusco.

Columbare adiectiuũ. Col. lib. ix. Cęterũ cibos iuxta parietem cõueniet spargi: qm̃ fere partes hę columbari carent stercoꝛe. Palladius. Colũbari cellę duo subiecta cubicula fiant.

Columbatim aduerbiũ significat ad similitudinẽ colũbę. Colũbinus a. um. quod est ex columbis. Plyni. Columbinus simus in aqua decoctus.

Coluber penu. coꝛ. serpẽs qui vmbras nemoꝝ incolit. Anguis ⁊ hydrus qui in aqua: serpens q̃ in terra serpit: draco tẽpli: sed sępe confunduntť. Mier. ad ꝑfidiũ de colubꝛo scribit. Coluber ad bibendum veniens in aqua venenũ deponit: ne eũ venenũ aqua cõcretũ occidat nudũ boiez timet vestitũ ꝑsequit̃ caput tñ suũ celat vbi scit esse moꝛtẽ suã. Serpẽs q̃dẽ si semel calamo pcutiať mouit̃. Sin vero iterũ percutiať confirmatur. Brumali tempoꝛe infirmioꝛ efficit̃ ⁊ a soꝛi cibus vincit̃. Igit̃ ante hyemẽ circa se colligit segetes vt illi sibi escam ꝑbeant.

Columis ⁊ incolumis pe. coꝛ. vtrunq; sumitur ꝓ sano Plau. in Tri. Neq; ita vt sit data columen te sistere illi ⁊ detraxisse autumẽt. Ci. li. j. ad Uerẽ. Casu ⁊ foꝛtuitu nauis in poꝛtũ incolumis delata est. Hinc columitas ⁊ incolumitas ꝓ salute. Idẽ Treba. Itaq; si quis erit mihi aditus de tuis foꝛtunis. i. de tua columitate in qua sunt oĩnia agenda. Et lib. iij. ad Uerẽ. Dicebant nullã vtiloꝛẽ esse incolumitate.

Columen penul. coꝛ. Ter. in Phoꝛ. Eho bone custos salue columẽ nostrę familię cui cõmendaui filiã hinc abiens meã. Ubi Do. Columẽ fame sustentio vl̃ decus vñ columbę dictę. Plau. in Cas. Sed eccũ egrediť senati columẽ ꝑfidiũ populi.

Columnę dictę sunt q̃ culmina sustineant. Hinc intercolumniũ: quod est spatiũ inter colũnas. Cic. lib. iiij. ad Uerẽ. Aedes intercolũniũ angulũ foꝛnicẽ. Colũnarũ tria sunt genera. Teretes: quadrãgulę: striatę. Quę supponunť colũnis Epistylia: hoc ẽ capitella. Quę supponunť bases siue spirę dicunť. Scidũ aut coꝛe. Quin. Antiqui columã dicebãt detracta n. lra ꝓ columna. Tñ ꝓ diminutionẽ columella dꝛ pro colũnella. Apõ veteres serui maioꝛes in familia dicti sunt columelle vel a colũna vel columine sicut columen familię apud Plau. et Teren.

Columnę Herculis duę esse perhibentur in occidẽte. qz ex oceano mare nostrum intrantibus duo mõtes occurrũt quoꝝ alter in africa abylam vocant alterũ in europa Calpẽ. Hos quodam iunctos perpetuo

ſugo fuiſſe finxerunt: ſed Herculem diremiſſe colles. aliqui tñ hos mōtes p̄ocul ſpectacutibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in gaditana inſula fuiſſe ex ere octo cubitorū ad quas ꝓficiſci ſolebant qui nauigationez abſoluiſſent tanq̄ Hercului ſacra facientes.

Colūna regia ciuitas in Bruttio: vt eſt apud Pompo. Hunc locum greci ſtylida vocāt. i. colūnellā. Ea turricule modo erecta ex aduerſo turrē in pelozo ſitā reſpicit: hodieq̄ a multis appellatur Stylarion.

Columella pc. p̄o. nomen auctoris qui de agricultura tam verſu q̄ p̄oſa eloquētiſſime ſcripſit. Quo nomine ſignificatur maioz ſeruus in familia: et videtur diminutiuū a colūna.

Columellares dentes a Pli. dicti ſunt in equis. Var. lib. ij. de re ruſt. Incipiētes quartū agere annū itidez eȳciunt z totidem eȳciūt p̄oximos coz quos amiſerunt z incipiūt naſci quos vocant columellares.

Collabefactari teſtula ſignificat eȳci ex vrbe per ſignateſtarum.

Colurnus a um: dicit quod eſt ex materia corȳli.

Coma e. breuis capillorum ornatus απο του κοπτειν quod eſt incidere: ſicut apud latinos a cedendo ceſaries.

Comare eſt longiorem comā habere. Bel. Equum fuiſſe dicunt magnitudine inuſtrata: ceruice arduā: colore phenicео: flaua z cōmanti iuba. Hinc comatus ſicut a capillo capillatus. Hinc datum eſt nomen gallię comatę. Per tranſlationē etiā de arboribus herbiſq̄ dicitur. Virg. lib. iiij. Georg. Nec ſero comantem narciſſum. i. flozem habentem.

Comata gallia: omnis tranſalpina gallia vno nomine dicta eſt que in tria populoz genera diuiſa eſt. Belgica: celtica z aquitanica. Dicta comata a coma: qz natio illa erat intonſa. Pli. lib. ix. In capite cunctorū animaliū homini plurimo pilus: iā q̄dez ꝓmiſcue maribus ac fęminis apud intōſas vtiq̄ gentes atq̄ etiā noia ex eo capillatis alpium incolis gallię comatę.

Comatulus penul. coz. diminutiuū a comatus. Unde Piero. comatulos pueros dixit.

Comma atis per duplex mm. latine inciſio απο του κοπτω incido genus diſtinctionis quādo poſt duos vel tres pedes ſupereſt ſyllaba que partez terminet orationis: vt Arma virumq̄ cano troię. Hñ vero poſt duos pedes nihil remanet colon dicit: vt apud Hoza. Terruit vrbē. Quę tñ noia apud oratoꝛes indifferēter ponunt qui integrā ſententiā peridion appellant: vt nihil tibi ꝓfuit nocturnū p̄ſidiū palatij. nihil vrbis vigilię: nihil timoꝛ populi: nihil cōcurſus omniū bonoꝛum: partes autē cola z commata vocāt vt apud Apoſtolū. Suſtinetis em̄ ſi quis vos in ſeruitutem redigit: ſi quis deuoꝛat: ſi quis accipit: ſi q̄s in faciem vos cedit.

Comata paſtoꝛis nomen apud Theocritum.

Como is pſi ptum: ſignificat compono orno qm̄ in capillo plurimū homini ornatus ſit. Ouidi⁹ lib. ij. de amo. Comere ſed ſolas digna cipaſſi deas. Tereñ. Dum moliunt: duz comant annus eſt. Hinc compt⁹ a um: ornatus politus a quo diminutiuū cōptulus.

Comptus us ꝓ ornatu. Do. in Eu. Tereñ. Vt eo magis hęc amanda ſit q̄ naturę beneficio non factis cōꝛtibus: aut iudustria facta eſt pulchꝛa.

Comptū genus libaminis q̄ farina ꝓſperſa faciebāt.

Comarus penultima coꝛrepta arbutus z genus mozi: grece κομαροσ.

Comagena penultima p̄ducta regio ſyrię: que p̄opius adiacet Amano monti. Unde comagenum medicamentū dictum quod fit ex adipe anſerum cū cinnamo caſia pipere albo et herba que comagene vocatur vtiliſſimū ad multos moꝛbos.

Comes dicit qui ſequēdo aliquē ſe maioꝛē comitatur. Lice. Non comitē ſed ſe ducem ꝓbuit. Socius par eſt. Ponit tñ q̄nq̄ comes p̄o ſocio. Idē ad Heren. Qui cū ante lucē ſurrexiſſet comitē ſuū inclinauit. Et antea dixit. Et ſecū aliquantū nūerū ſerentem eſt comitatus. Comes quoq̄ qui vtcunq̄ alterius ſequit ductum. Socius plerunq̄ in negocīs ſerūſq̄ rebus z fortunę arbitrio ſubiectis. Sodalis in leuioꝛibus ac ſepe voluptuoſis. Cic. Epulabar modice cū ſodalibus. Et ſodales ſunt eiuſdē collegij. Hñ Lice. Mozbanū queſtoꝛē ſuū appellat ſodalē. Comes vero ꝓ dignitate gene. cō. eſt: q̄uis apud vulgus comitiſſa dicat. Unde ab Amiano largitionū comes dictus ē qui p̄erat largitiōibus imperatoꝛiꝰ. Alij ꝓ dignitate comarchū vſurpant.

Comitoꝛ penul. coꝛ. deponēs a comes ſit. Et eſt ꝓ minoꝛū erga maioꝛes. Quod z comito as. actiuum ꝺz. Ouiꝺ. lib. ij. de pon. Quē pia nobiſcū ꝓles comitauit eunte. Et lib. iiij. me. Noſtraq̄ adulantes comitāt veſtigia donec. Eſt z comitoꝛ paſſiuū.

Comitatus actiue z paſſiue accipitur. Actiue. Plyni. Quicūq̄ eū comitati fuerant. Paſſiue. Cic. lib. ij. in Cati. Illud etiā moleſte q̄ ex vrbe parū comitatus exierit. Virg. Ipſe vno gradiē comitatus achate. Idē in ſignificatiōe paſſiua incomitatus poſuit cum ait. Sepius andromache ferre incomitata ſolebat.

Comitatus us. p̄o comite. Sal. Cicero per legatos cuncta edoctus. L. Valerio Flacco. Cn. ꝓmptino ſ̄toꝛibus imperat vt in ponte Miluio p̄ inſidias alobꝛogū comitatus deꝓhendāt.

Comis: benignus facilis z ſuauis qui errāti comiter monſtrat viam: benigneq̄ nō grauate alijs inſeruit. Hinc comitas humanitas z moꝛū ſuauitas. Comiter ſuauiter manſuete.

Cometes penul. p̄o. gene. maſcu. crinitus ꝺz. Eſt em̄ ſtella crinita. Lu. lib. j. Ignota obſcure viderūt ſidera noctes: Ardētemq̄ polū flāmis cęloq̄ volantes Obliquas per inane faces: crinēq̄ timēdi Syderis z terris mutantē regna cometen.

Comitium: cōuēctus populi: qō fiebat quādo magiſtratus creabant a ſimulitando ſic appellatū. Differtq̄ a cōcilio: q̄ comitiū ſit cū vniuerſus populꝰ conuenit. Concilium cū populi pars. Fuerūt autē comitia cōſularia/ p̄toꝛia/ ḡſtoꝛia/ tribunitia/ ędilitia: et omniū demq̄ magiſtratuū qui ſuffragiꝭ ꝓſularibꝰ crearentur. Ille em̄ cognitiōes populi ad creādos magiſtratus z ad leges ferendas dicebant comitia: quoꝝ alia calata: alia centuriata: alia curiata. Calata comitia vocabant: q̄ p̄o collegio pontificū haberi ſolebant: aut regis: aut flaminū inaugurandoꝝ cauſa. Curiata q̄ ex curijs. i. tribubus q̄. xxx. erāt/ z ex cenſu z ętate per lictoꝛē curiarū ꝓcalari. i. cōuocari ſolebāt. Centuriata q̄ habebant in creādis cōſulibus cū cēturiatim. i. per ſingulas cēturias calculus vnꝰ ꝓ ſuffragio ferebaē. Et hęc per comicinē ex regionibus et locis conſtabant. Diony. lib. vij. hiſt. ſcribit. In comitijs curiatis omnē poteſtatē creandi magiſtratus fuiſſe penes populū. In cēturiat⁊ penes ditites. Comitiū noie vt inq̄t Bel. intelligit locus coēūdi qui ꝓ Aſconij ſentēcia in foꝛo ꝓpe ſenatū erat: quo equitibꝰ romanis populoq̄ ro. licebat coire: ibiq̄ ſtās populus ſuffragia ferebat. Lice. p̄o Sex. Cū foꝛo comitium curiā multa de nocte armat⁊ hoibꝰ ac ſeruis pleroſq̄ occupauiſſent impetū faciūt in Fabriciū. Tempus comitioꝝ habendoꝝ id erat qō augures deſignabāt. Comitia ꝓ hoibꝰ. Cic. ibi poſuit. Uenio ad comitia ſiue magiſtratuū ſiue legum.

Comitiatus. tus. dicitur ipſa comitialis congregatio: Comitialis z hoc comitiale: qō ad comitiū ꝓtinet: vt dies comitialis q̄ comitijs gerēdis aptus ſiue dicat⁊

est: quo cum populo agi licebat: vt inquit Macro. ⁊ quo popul⁹ romanus cōuenire solebat ad suffragiū ferendū. Cice. ad Quin. fratrē. Cōsecuti sunt dies comitiales: per quos senatus haberi nō poterat. Liui⁹ lib. xxv. Dictator primo comitiali die creauit cōsules Ioue autem tonante aut fulgurante comitia populi habere nefas erat.

Comessationes proprie dicuntur cibi potusq; qui post cenā ex luxu sumunt sicut merenda cibus qui ante cenā sumitur: ⁊ ientaculū ante prandiū. Comessari em̄ est post cenā epulari. Sue. in Domi. Cōtinuabat frequēter ⁊ large sed pene raptim certe nō vltra solis occasum nec vt postea comessaret. Idē. in Vitel. Epulas trifariā semp: interdū quadrifariā dispertiebat in ientacula prandia cenas et comessationes. Li. lib. xl. refert. Demetriū post cenam qua sodales acceperat dixisse. Quin comessatum ad fratrē imus? Interduz comessatiōes generali vocabulo epulatiōes cōpotationesq; cū luxuria ⁊ crapula quacūq; hora veluti voragines mensarū dicunt. Unde comessabūdus Alexandri magni exercit⁹ dicit⁹ a Curtio quasi indulgēs preter modū. pdigis epulis. Apud Arist. accipiunt tanq; sint cōuiuia ex collatione symbolisq; cōfecta: q̄ Lacedemoniū phiditia: cretes andria nuncupauerūt Uā ait lib. ij. pol. Comessationes phiditia nomināt lacedemonij: apud quos vnusq; cōferre habet et si sunt pauprimi. Qui vō comessationuz esse principes nequeunt hi ad reip. gubernationē nō admittuntur. Ideo aūt phiditia dicunt: qz. ſ. phidias. ſ. amicitię et humanitatis ea sint. Λ pro λ accipiendo: siue q̄ ita ꝓsueſcerēt ad psimoniā q̄ greece dicit φειδω. Andria vō cretēses dixerunt quasi virilia ex eo q̄ viri adultę etatis ad ea vocabant: habetq; hoc nomē primā. p. Mar. Nō albana mihi sit comessatio tāti. Dicta comessatio a vicis quos greci κωμους vocāt: ⁊ ęsum supino. Ueteres em̄ vicis habitātes anteq; oppida conderent aliį alios causa victus inuitabāt.

Comū ciuitas gallię cisalpinę iurta larium lacum: hęc mediocris erat colonia trans paduz. Sed Pōpeius post scipio ac postmodū diuus Cęsar eam auxerunt. Hinc comenses sed comani dicti sunt ciues ⁊ cumei ab cume arum quoniā Cume arum ciuitas cāpanię condita ab his qui ex chalcide vrbe euboeę venerūt. Hęc ab vndis nomen traxit. Nam ϛοκυμα vndā ſignificat υ aūt latini in u cōuertūt vt hyrrhia burrhia Inde cumani ⁊ cumei q̄uis ⁊ cumei et cumani etiaz dicant a cuma ciuitate colicoz maxima et optima et oīm fere metropolis quas numero. xxx. fuisse tradūt et quarū pars maxima corruit: A qua vt quidā aiūt cumea sibylla dicta est. Et ex hac ortus Euphorus vir sine cōtrouersia clarus et Isocrati oratori familiaris et historię cōscriptor: sed ante ipsum non tā ex hac vrbe Hesiodus poeta qui patrē suū relicta eolicis cuma in Boetiā migrasse dicit Plutar. q̄q; in symposijs multa ⁊ Suidas ησιοδος κυμαιος προσ δε κομισθεισ υπο του πατροσ Διου και μη ϛροσ πυκι.μιδησ εσ ασκρησ βοιωτιασ ⁊ ipe met Hesiod⁹ de se ita scribit. de patre suo: q̄ κυμην αιολιδα προλιπων εγ νηι μελαιηι ουκαφε/ ροσ φευγωιου δε πλουτον τε καιολβον αλ λα κακην περιηρ τερψεσβαρεσι διδωσιν ασ σαον δε αργχελικωιοσ οικουρικω μη ασ κρη χεμα κακη θερει δε αργαλεη ου δεπο/ τεθλη.

Commalasso as. Uide in dictione Malasso.

Cōmendo as: ex cō ⁊ mando: tribus construi solet modis. Nam q̄q; actiū tantū habet. Vale. max. lib. v. Quapropter nō ludicrā artē cōmēdauit. Q̄q; vltra actiū ꝓstruit cū alio actō mediante apud ⁊ hmōi. vt Cōmēdauit te apud pretorem. Et sic sumit̄ p laudo. Q̄q; post actiū iungit̄ datiu⁹: ⁊ significat q̄si charū quid cōmitto: sed non recedit a significatione laudo. Semp em̄ sit cū charitate ⁊ laude ei⁹ qui cōmēdat. Pla. Quali ne amico mea comendaui bona? Probo ⁊ fideli ⁊ fido. Cice. Petis a me vt te diligentissime bibulo cōmendem.

Cōmendatitius a. um. qđ cōmendari solet: vel id quo quis vel qđ cōmendari solet. Cice. Et si statuerā nullas ad te lras mittere nisi cōmendatitias.

Cōmentaculū inquit Fes. virga qua in sacris vtebant ad sacrificia pgētes vt a se obuios hoies amouerēt.

Cōmentari frequētatiuū est a cōminiſco: ⁊ significat cogitare/agitare/tractare/mentionē facere/disputare. Cic. in Lel. Cum in hortos. D. Bruti cōmentādi causa vt assolet venissemus: hoc est tractandi vel disputandi. Idē. Quę potest esse in vitio cōmētatio. i. cogitatio. Interdū significat fingere. Interdum cōmentarium scribere.

Commentū expositio: a con ⁊ mēte quidā cōpositum ⁊ deductū volunt cū sit cōmonitio mētis. Aliquādo accipitur p fictione: et tunc a cōminiſco: fit. Teren. Cōmentū non placet.

Cōmentitius a. um. significat partim fictū ⁊ ad tēpus cōmētū ⁊ excogitatū: ptim nouū. Au. li. iiii. de ci. dei. Uidetis ne igit̄ vt a philicis reb⁹ bene atq; vtiliter inuentis nō sit tracta ad cōmentitios ⁊ fictos deos.

Cōminiſco: a con ⁊ mente dictum est cum fingunt in mente quę non sunt: seu magis a con ⁊ miniſco: vñ ⁊ reminiſco: qđ est cū quę tenuit mēs a memoria cogitādo repetunt. Significatq; cōminiſci dicere fingere disputare tractare. Terē. in Hecy. Aliquid tuisse cōminiſcent mali.

Cōmentariū cōmentarius ⁊ cōmentarij plurali nūero p vna eademq; significatione sumuntur. ſ. pro libris in quib⁹ late diffuseq; res sed breui⁹ q̄ poterāt explicant cū in his simpliciter ⁊ quasi p capita describūt. Li. in Bruto. Nō est oratio sed q̄si capita rerū ⁊ orationis cōmentariū paulo pleni⁹. Sic Cęsar ⁊ cōmētarij dicunt in quib⁹ ad exequendā historiā alijs videt materiā subiecisse. Unde Sen. li. iij. decla. Sine cōmentario nūq; dixit Seuerus Cassius: nec hoc commētario pretentus erat in q̄ nudę res ponunt. Hi aūt si singuli fuerint cōmentarij vel cōmentari⁹ vel liber dicitur: sed si ex multis lōgisq; tractatibus breuiora coaceruentur cōpendia: cōmentarij etiā dici possūt: vel primus ⁊ secundus cōmentari⁹. Dicit etiā commentarius vel cōmentariū vl cōmentaria p auctoz expositione. Bel. Est adeo probi grāmatici cōmentarius satis curiose factus. Et iterū. Nōnulli grāmatici qui cōmētaria in Uirg. cōposuerūt. Idē. Hoster Taurus in primo commentarioz quos in gorgiam Platonis cōposuit scriptū reliquit. Quidam etiam hmōi cōmentū vocauerunt. Preterea cōmentarius q̄q; dr cōmentator: hoc ē qui cōmentariū siue commentū cōposuit. Ser. super primo ge. Superfluam mouent questionē cōmentarij. A comentariū fit diminutiuū cōmentariolum.

Cōmeo as. ex con ⁊ meo: q̄q; alij a con ⁊ eo is cōponi velint. Uā remeare p redire. Est aūt cōmeare vltro citroq; ire. Inde cōmeatus dari dr. i. tēpus quo ire ⁊ redire cōmode possit. Et cōmeare est ire seu se conferre. Lact. li. iij. Quid ergo interfuit quo aio philosophus ad meretricē famosissimā cōmearet. Terē. in Hecy. Hic raro in vrbē cōmeat.

Cōmeatus us. licentia siue qđ dicitur saluus cōduct⁹ quē dat imperator militi: p̄posit⁹ inferiori eundi quo velit ad p̄scriptū diem reuersuro. Cic. ad Herē. Ille q̄ ad diē cōmeat⁹ nō venit q eū aque intercluſissent. Liu. lib. xxiij. Magna pars sine cōmeatib⁹ vilabebat. Aliq̄n accipit p cibarijs ad alimoniā exercitus

et reip. aut multitudinis alicuius vel etiã priuatim. Sal. Si vincimus oia nobis tuta erũt: cõmeat' abũ de. Li. p lege Manilia. Jã cõmeatu ⁊ priuato ⁊ publico prohibemur.

Cõmemoro pe. cor. cõmonefacio: in memoriã reduco Li. in Cato. Pythagoreorũq; more exercẽdę memorię grã qd quoq; die dixerim audiuerim egerim: cõmemoro vesperi. Hiero. in ecclesiastico gtõ iunxit. Sed in die tribulatiõis cõmemorabit tui. Et cõmemorare dicere/recitare/narrare. Lice. Quę nã sit istius veteris quã cõmemoras academico ⁊ de finib⁹ bono ⁊ peripatetico ⁊ sententia? Tereñ. in Phor. Quid ego nũc in ea cõmemorẽ Demipho sigillatim qualis ego in hunc fuerim.

Cõmeto as: pe. cor. cõmeo hoc est me cõfero. Meuius Cũ ad lupã nostrã tam multi cõmetant lupi.

Cõmereo: totus vel in totũ tristor. Plau. in Epi. Nescio edepol quid tu timidus es: trepidas epidice ita voltũ videor videre cõmeruisse.

Cõmereo cõmitto. Tereñ. in Phor. Si senserit te timidũ pater: arbitrabit cõmeruisse culpã. Et cõmerere est meritare sed in malũ. Idem in Hecy. Quę nunq; quicq; erga me cõmerita est qõ nollẽ: ⁊ sępe qõ vellẽ meritã scio. Do. Hereri bona cõmereri dicũ mala

Cõmilitones dicũtur qui simul sunt in militia.

Cõmilitiũ ipsa belli societas. Sue. in Cesa. Nec milites suos pro cõcione sed blandior: nõie cõmilitones appellabat tanq; ipse vnus esset ex numero militũ. Ita eñ dicunt cõmilitones sicut ⁊ cõdiscipuli. Justi. lib. v. Deinde cogitatiões legũ sacrarũ tũ vetusti per tot bella cõmilitũ orat misereat ciuiũ exulum.

Comminus penultima correpta significat statim: sine intermissione. Virg. lib. j. Geor. Quid dicã iacto ꝺ semine cõminus aruo. Cõminus etiaz a loco propin quo. Vide in Eminus.

Cõmitto is: aliorum fidei trado. Tereñ. Quem lupo cõmisisti. Quãdoq; cõmittere est iniungere aliquid faciendũ et quasi cõmendare: vt Rex mihi hoc negocium cõmisit. Quandoq; peccare. Unde cõmissa dicuntur peccata. Asco. Cõmissa dicunt facta cõtra voluntatẽ cõditoris. Quãdoq; sociare cõiungere. Vir. Delphinuz caudas vtero cõmissa luporũ. Quãdoq; donare relinquere. Cice. in Ver. acti. ij. Js calũniatores ex sinu opposuit qui illam hereditatem veneri Ericinę cõmissam esse dicerẽt. Quãdoq; facere. Sal. Sempronia quę multa sępe virilis audacię cõmiserat Quãdoq; incipere. Vir. lib. v. Et tuba cõmissos medio canit aggere ludos. Sal. Quib⁹ dictis mox prędiũ cõmisere. Añq; potestatem dare seu permittere ⁊ causam prębere: ⁊ in malã partẽ. Sed hoc ꝑcedẽte negatione ⁊ sequẽte: vt vel quãobrẽ. Terẽ. in Hecy. Munꝰ tam dices cõmode vt terguz meũ tuã in fidẽ cõmittã. Cice. Nihil tibi esse cõmittendũ cõsiderare debes quãobrẽ eoz quos laudas te nõ similimũ prębeas. Aliq; etiã sine negatione. Idẽ lib. ij. offi. Periculosum ipsi est: tum etiã sordidũ ad famã cõmittere vt accusator nominet. Quandoq; cõparare ⁊ in cõtentionẽ deducere cõsligere. Sue. in Cali. Nec cessauit ex eo criminari alterũ alteri: atq; inter se omes cõmittere. i. in certamẽ mittere. Hiero. lib. ij. mach. Rex cõmisit cuz iuda ⁊ superatus est. Propzie tñ ratione prępositionis con: significat simul mittere: siue simul iungere. Bel. Bozdiũ nomen est vrbis quã sangarius amnis interfluit magna ex parte cingitur fluctibus speciẽ insulę prębet: ac nisi tenue discrimẽ obiiceret maria quę nunc diuidit cõmitteret.

Cõmissarię ĩ curię ꝙles sunt tabularũ ⁊ aliarũ rerum.

Commitile compositum.

Cõmitigo as pe. cor. significat tũdẽdo depmo atq; depono. Tereñ. in Eu. Tibi vtinam commitigari vidęam sandalio caput.

Commodũ penulti. cor re. fit a modo: ⁊ significat vtile emolumentũ. Cuius cõtrariũ est Jncõmodũ. p damno. Li. lib. ij. ad Heren. Causa est ꝙ induxit eũ cõmodorum spe: aut incõmodorũ vitatione. Et infra. Hic accusator in spe cõmodi cupiditatẽ ostendet aduersarij: in vitatione incommodi formidinem augebit. Añq; cõmodũ ꝺ bonũ aptum cõueniensq; quasi cũ modo ⁊ ratione: incõmodũ malũ ineptũ atq; incõueniens. Sic cõmoditas ⁊ incõmoditas: cõmode ⁊ incõmode sumi possunt. Ter. in An. Sępe incõmoditas deniq; huc omnis redit si euenerit qõ dũ ꝓhibeãt dissensio. Et si corrigat ãt cõmoditates vide Prin/cipio amico filiũ restitueris: tibi generũ firmũ: ⁊ filię inuenies virũ. Aliqñ vtrouis modo accipi possunt: vt apud eundẽ in Hecy. Multa ex quo fuerint commoda: eius incõmoda ęquũ est ferre.

Commodus a. um. quod est vtile: siue aptum: a quo fit accõmodus ⁊ incõmodus. Amb. lib. Hexa. Mã qui leuibus accõmodus est: fit incõmodus grauioribus elementis. Ter. in An. Ego cõmodiorem hominem ⁊c. Cor. Celsus. Sz inter omia maxime cõmodũ est modice exerceri. Plau. in Sti. diminutiuo vsus est. Pro opibus nostris satis cõmodule nucibus fabulis siculis. Jnuenit etiã cõmodum aduerbium: ⁊ significat iam. Apul. Cõmodũ limen euaserant ⁊ fozes ad ꝓstinũ statũ integre resurgũt. Idem. Intuli me cũq; accusantẽ exiguo ad modũ grabatulo et cõmodũ egnare incipientẽ inuenio.

Commodo as. penul. cor. vtile ⁊ cõmodũ facio: seu cõmoditatem prębeo. Cice. ad filium. Cui ego quibuscũq; rebus potero libentissime cõmodabo: sicut econtrario incõmodo: molestus sum ⁊ noceo significat. Ter. in an. Magis adeo vt mihi incõmodet ꝙ vt obsequatur gnato. Cice. Cesari. Quicũd ei cõmodauerẽ erit mihi gratum. Et cõmodare est mutuo dare: hoc est alicuius rei vsum ad tẽpus concedere. Cice. Mando et accipiendo mutuandisq; facultatibus ac cõmodãdis nulla re egemus. Nec rei tantũ mobilis cõmodatio dicitur: vt Ulpia. existimauit: sed etiã soli. Plau. Cum ędes pauperi cõmodasset. Li. lib. iiij. ad Herẽ. Sit quidã ędes maximas ad nuptias cõmodasse. Et licet vt multi asserũt cõmodenẽ ꝙ reddunẽ eadẽ nũero ⁊ specie vt vestis equus liber: mutenẽ ꝙ nõ reddũtur eadẽ nũero: sed specie: vt vinũ frumẽtũ nummi. Cice. tũ in Ver. acti. v). Cõmodari vsus est ad ea ꝙ reddunẽ similia. Sit eñ. Et publice cõmodasti non sine magno quidẽ ꝓuinciq; sicilię detrimento tritici modios seraginta. Sumiẽ nõnunq; simpliciter ꝓ impendere. Vicr. de diuo Antonio. Auditioni etiã scripturarũ ita studiũ cõmodabat: vt nũq; ex eius aia laberetur. Hinc fit accõmodo.

Cõmodariꝰ: siue cõmodo onis. qui cõmodatũ accepit.

Comędia cũ ę diphthon. απο τησ κωμισ. i. a vico ⁊ ωδη cantilena genus poematis: quod in initio in vicis iuuenes questus gratia cantare soliti essent crebzo cõuenientes. Comędia eo confecta credit vt affectus nros moderemur in alienis ꝓsonis. Expressamq; imaginem nostrã vitę quotidianę videremus. Est aũt poema in quo humiles fere personę inducuntur ⁊ amores virginũq; raptus describunt Huius nois pe. cor. apud latinos. Suidas. κωμωδιαι υβρεισ διασυρμοι εμπεγματα και κωμωδοσοται υταιπιον.

Comedus: qui representat comedias sicut Caliopius. Comicus qui cõponit: vt Terentius.

Comedice aduerbiũ significat mãsuete/suauiter/ sicut tragedice crudeliter. Plau. Euge obstitisti et dulce et comedice.

Comedior aris. significat ridicule ac loq̃citer loquor.

Cōmoueo es: penul. co?re. pturbo. Tereñ. Cōmoueo hominē. Interdū significat a ꝓpositō deflecto: ꝛ qō volo ꝑsuadeo. Cice. Nisi sumus senatū cōmemoratione tuę volūtatis erga illū cōmouere. Interdū ledere. Col. lib. ij. Ne in radicē maioꝛe nixu vomis impactꝰ colla cōmoueat. Interdū recedere. Cic. Tyro. Tu ꝛ cura vt valeas: ꝛ te istinc ne temere cōmoueas.

Cōmunis ex con ꝛ munis qō est munus quasi cūmune re: sicut imunis sine munere. Ille autē cōmunis dicit̄ qui omniū est quasi omnibus cōsentiēs: a quo cōmunitas et aduerbium cōmuniter: ꝓ quibus veteres munitas et muniter vsurpauerunt. Siquidem apud veteres munes et munifici nō a largitione quę ignota erat dicebañ: sed ita apellabañ consentiētes ad ea quę amici vellent. Pacu. Nam quia tam largitio mītis ignota erat munificus nemo putabat̄ nisi pariter volens. Lucil. Munifici comesq; amicis nostris videamur viri. Dicimus aūt hoc est cōmune omniū et omniū. Et hoc ē cōmune mihi: tecū vel cū ceteris

Cōmunico as: pe. co?. ex con ꝛ munico cōpositum est. Munico autē a munis fit. Et est cōmunicare participare: qñ qō est aut esse potest priuatim fit vniuersoꝝ Sal. Alienū suis rationibus existimans videri causam ciuiū cū seruis fugitiuis cōmunicasse. Per trāslationē significat coinquinare: vt est. Oō ꝓcedit ex oꝛe hoc cōmunicat hominē. Nam populus iudeoꝝ partē dei se esse factitās cōmunes cibos vocat quibꝰ oēs vruntur hoies: vt suillā carnem ostreas lepoꝛes ꝛ huiusmodi animātia quę vngulas nō findunt nec ruminant nec squamosa in piscibus sunt. Unde in actibus apostolicis scribitur. Oō deus sanctificauit: tu cōmune ne dixeris. Cōmune ergo qō ceteris hoibus patꝝ et q̄si nō est de parte dei ꝓ in mūdo dicit̄.

Cōmuto as pe. ꝓ?. simul vel cōtra: vel totū simul muto: qō fit cū vna res ꝓ alia datur. Et ille cōmutat qui alteri qō habet concedit: vt aliud quippiā assequatur Ambꝛosius. Raro q̄uis excelsa virtus futuris commutat p̄sentia. Cōmutare autē verba est altercari et iurgia habere. Tereñ. in An. Munq̄ hodie tecū cōmutaturū patrē vnū esse verbū. Et cōmutare verba est ꝓ bonis dictis mala ingerere. i. iracundia in maledicta compelli.

Cōpago et cōpages pe. ꝓ?. vtroq; mō ꝓ cōiunctione ꝛ cōpositione. Sui. Atq; ita disparibus calamis cōpagine cere: Inter se iunctis nomen tenuisse puellę. Pacu. Saluete geminę mei cōpages sanguinis.

Compagino as pe. co?. cōiungo copulo: q̄ pagines simul iunguñ. Aug. Ut autē simus mēbꝛa eius: vnitas nos compaginauit.

Compar idē est qō par. Li. Cōparē cladē ad egetis insulas carthaginensiū ꝓelio nauali acceptā qua fracti sicilia ac sardinia cessere. Cōpar etiā dicitur socꝰ seu equalis. Hiero. li. ij. Re. Appꝛebēsoq; vnusquisq; capite cōparis sui desiit gladiū in latus cōtrarij ꝛ ceciderūt simul. Rhetoꝛes compar id esse dicunt qō duabus aut pluribus sententijs bꝛeuibus et inter se paribus exigitur.

Comparo as pe. co?. significat adequo. Tereñ. in Eu. Hah ne comparandus hic quidem ad illū est. Item Constituo adapto. Amb. lib. j. offi. Ita te cōpara vt quasi puer iniuriā non teneas: malitiā non exerceas. Itē ꝓparo. Li. in Uer. acti. ij. Ut erat inter suos copiosus conuiuiū comparabat. Item Do. Idem ibi. Et omni gemitu ac doloꝛe certa merces cōparabat. Item socio coniungo. Plau. in Ast. Prehende auriculis cōpar labella labellis. Item compono machinoꝛ. Sise. li. iiij. hist. Eos qui hoc malū publicū clandestinis cōsilijs comparauerint. Et comparare emere: licet Hiero. cōtra Rusi. inuenire neget. Sed nemo est qui iniuria non aliquando labatur: vt verū sit quod Hoꝛa. inquit. Quādoq; bonus dormitat Homerus. Cato de re rust. Prediū cū comparare cogitabis sic in animo habeto. Liui. li. ij. Annonę in pꝛimis habita cura ꝛ ad frumentum comparandū missi alij in volscos: alij cumas.

Comparatiuus a. um. quod adequat. Uñ dicimus cōparatiuū gradū: cuius ꝓpriū est superare positiuum in ea qualitate quam obtinet: licet qñq; ꝓ positio ponatur. Fit aūt cōparatio vt docet Pris. ad vnum vel ad plures tam sui generis q̄ alieni q̄uis greci bonoꝛis causa suę gentis magis q̄ ratione veritatis dicāt nō posse ad mītos sui generis fieri cōparationē. Sta. lib. viij. Th. Sed pectoꝛa flectas ꝛ melioꝛ sis queso deis. Val. maꝛ. li. iiij. Idē sensit. Fabricus Lycinius honoꝛibus ꝛ auctoꝛitate omni ciue tēpoꝛibꝰ suis maioꝛ. Et lib. vj. Tertiū te importunioꝛē supioꝛibus habere cepimus rectoꝛē. Cōparatiua ꝛ superlatiua q̄ a ꝓpositionibus veniunt ꝓter suam cōstructionē ablatiui ꝛ genitiui aliquādo actō iūgunt. Cice. ad Octa. Propius vrbē. Sal. Proximi hispaniā mauri sunt.

Compasco is. simul pasco. Unde cōpascuus ager qui relictus est ad pascendū cōmuniter vicinis.

Compesco is. compescui quasi eodē pascuo cōtineo.

Compedes penul. co?. a singulari compes quod non est in vsu vinculi genus est cuius arctura rei custodiunt: a compedio is. qō ex con ꝛ pedio componitur. Et est tam mascu. q̄ femi. generis. Hiero. in Hiere. Aggrauauit cōpedem meum.

Comitialis homo qui comitiali moꝛbo laboꝛat. Ply. Fel testudinum naribus illitum comitiales erigit attollitq;. Dicꝰ comitialis q̄ comitia vitiare diceret. Interrūpebāt enī comitia quo die aliquis ꝓcidisset. Cato. Quod comitia ꝓhibere solet nec id quidem mihi vitiū fuit. Serenꝰ. Est subiti species moꝛbi cui nomen ab illo. Q̄ fieri nobis suffragia iusta recusetSepe etenim membꝛis acri languoꝛe caducis. Concilium populi labes hoꝛrenda diremit. Ipse deus memoꝛat dubię per tēpoꝛa lunę Cōceptu talis quem sepe ruina ꝓfudit. Hic moꝛbus alio noie dicitur Sacer moꝛbus maioꝛ ꝓpter grauitatem: quoniā homo subito concidit: ꝛ spumę oꝛe mouētur. Docet etiam Aristoteles hunc moꝛbu a pꝛiscis herculeum fuisse nominatum. quia Hercules eo laboꝛasse ferturidq; ex atra bile pleriscq; cōsistere tradit. Plato ꝛ Apuldiuinū nū cuparunt: q̄ animi partē rationalē que longe sanctissima esse videt. Greci epilesiam vocāt hoc est contractionē. Contrabunt enī hoc moꝛbo nerui. Ply. Folia heliotropij ꝛtractionibus medent: etiā si id comitialiter accidat. i. etiā si contractiones fiant ex moꝛbo comitiali. Vulgo caducꝰ dꝛ q̄ cadere facit. Plau. tamē comitiales hoies in penulo appellat litigiosos q̄ in comitio ꝓter lites q̄si habitare dicūtur inquietantes tribunal ꝓtoris: qui si nihil est litiū: lites serūt. Hic etiā a nōnullis lunaticus dꝛ cū cū abinuicē separent: q̄ eū qui interlunio natus ē hūc moꝛbū fere pati cōpertum est.

Combam sabini vocant quā militares lecticam.

Combino as. penul. ꝓ. et Combinoꝛ aris: binos iūgo qō vernacula lingua dicimus cobiare. Aug. lib. viij. con. Illic vt foꝛte cōbinati spatiabant vnū secū seoꝛsum ꝛ alios duos itidē seoꝛsum pariterq; digressos. Hinc cōbinatio quā greci Epiçeuxin vocant cum in oꝛatione eadem dictio sine medio duplicat. Virgl. Deme adsum qui feci.

Comburo is. penul. pꝛodu. ex con ꝛ uro b. interposita significat sicut suū simplex: vt simul cū alijs vꝛo: licet qñq; ꝓ cōsumo ponat: vt ē illud in veteri testamēto. Videbat q̄ rubus arderet ꝛ nō combureret.

Commertiū: vicissitudo dandi ꝛ accipiēdi: a cō ꝛ merces. Mertiū cōmutatio quę victus causa inuēta fuit

et inquit Pli. Sue. in Tibe: Strenarū cōmertiū ne vlra kalendas Januarias exerceretur. Accipiē ꝛ p vsu a consuetudine. Jdē in Clau. Gratā sibi prouinciam ait cōmuniū studioꝝ cōmertio.

Comedo is ꝛ Comedo es est. Plau. in Tri. Qđ ebibit quod comest: quod facit sumpti. Cice. Sed ad extremum pollicetur prolaturum se quę comest. Supinum Comesum ꝛ comestum. Sal. Comesta matrimonia comesa patina.

Comedo onis ꝛ comedus edi. penultima correpta qui bona sua consumit.

Compeditus a um pe. p. a cōpēdio fit: ꝛ significat qđ compedibus illigatū est. Var. inflexibilis. Homo ex eo intro: ꝛ pedes corrigūs compedio. Hiero. contra Rufi. ad linguā transtulit. Cōpedita putas linguam eius ꝛ inextricabilibus nodis ligatam vix in humanum sonum erumpere? Genera cōpedū sunt numę melle boie pedicę neruus.

Compello is puli sum: constringo. Hiero. ad Helio. Ut hęc tibi frater dicerē. cōpulit me tua dilectio. Et cōpellere est simul iungere. Plau. in asi. Quę volet faciemus q̄ boſce amores nostros dispulsos compulit. Quod ꝛ de aialib⁹ brutis dicit cū in vnū locū vel diuersa aut diuersorum animalia cōgregant. Virgi. Cōpulerātq; greges Corydon ꝛ Thyrsis in vnum Proprie ꝺo est simul pellere collidere. Vñ cōpulso qđ est sepe collido. Col. liō. j. Eadē quę semper mare conspicit cōpulsatur ac fluctu conspergit.

Compulso as: Vide in dictione cōpello.

Compello as: ad aliquem loquor. Virgi. liō. ú. Ultro flens ipse videbar Cōpellare virū. Aliqñ infamo accuso. Sue. in Cęs. Eodē mō nonnū questoꝛē eo q̄ cōpellari apud se maioꝛē potestatē passus esset.

Compendiū a cōpendo qđ nō est in vsu cū tñ cōpenso eius frequētatiuū inueniatur q̄ ima cōpenderet. Et est id qđ parsimonia quadam seruamus: sicut ecōtrario dispendiū: qđ vel incuria vel imoderatione dispēdim⁹. Pli. Bubulas carnes caulas capsifici magno lignorū compendio pcoquūt. Jdē. Magno id ligno rū dispendio fit addito sale. Nam pcoqui integro die vix possunt. Cōpēdiū etiā dicit vtilitas lucrū. Et dispendiū damnū. Tibul. Nec vagus ignotis repetēs cōpēdia terris: Presserat externa nauita merce ratē. Li. li. iūj. ad Herē. Duę res sūt q̄ pñt boies ad turpe cōpendiū cōmouere inopia atq; auaricia. Et cōpendiū breuitas in qua tñ vtilitas sit: quales sunt libri in q̄bus breuiter materia colligit. Vñ Plau. in mili. q̄ potes tā verba cōfer ad cōpendiū. Vñ ꝛ cōpēdij via breuis via ꝺr. Hiero. liō. ú. Re. Curręs achimaas p viam cōpendij transiuit Cuſſ.

Compendiosus a um: quod est valde vtile. Col. liō. j. Quod ꝛ p partes nōnunq; damnosus est: in fāma tñ sit cōpendiosum. Interdū dicit valde breue: q̄ ea q̄ simul penduntur celerius expediantur.

Cōpendiarius a um: breue ꝛ summū siue optimum. Ci. liō. ij. offi. Preclare socrates hanc vtā ad gloriaꝫ primā ꝛ q̄si cōpēdiariā dicebat esse: si q̄s ita ageret: vt qualis baberi vellet talis esset.

Compenso as: quasi simul pondero retribuo. Hiero. in prolo. Amos. Sterilitas terrę cōpensatur pecoꝝ multitudine. Val. max. Tarditatem supplicij grauitate cōpensat. Hodesti. compēsatio est debiti ꝛ crediti inter se contributio.

Comperendino as pe. coꝛ. significat in longum de die in diem differo. Hieron. ad Pauli. Quo detentus opere implere nō potui quod promiseram tibi ꝛ Danielem nostrum rursus comperēdinaui. Inde Comperendinatio quę est sicuti docet Asco. ab vtrisq; litigatoribus inuicē sibi denūciatio in perendinū diem. Nam cū rem aliquā agerent litigatoꝛes: ꝛ pgna se sacramenti peterent poscebant iudicē qui dabat poſt trigesimū diem. Quo dato inter se comperēdinū ve ad inuicē venirent denūciabāt. Quo cū esset ventū anteq̄ causa ageret: quasi p iudicē rem exponebant. Quod ipsum dicebat caulę cōiectio: quasi causę suę breuis coactio. Cic. in Ver. acti. iū. Ut his iudicum diebus interpositis nemo istū cōperendinatū iudicaret. Dies cōperendinaria dicebat iudiciū in diem tertiū constitutū. Dies comperendini quid⁹ vadimonium iubere licet vt inquit Macrobius.

Comperio ꝛ comperioꝛ deponens differunt auctore Vio. Qꝛ comperiri est: ex opinione colligere ꝛ pro explorato compertū habere. Sal. in Jug. Sed ego cōperioꝛ bochū magis punica fide: Cōperire ab alio cognoscere. Comptū est mihi: et explorātū est mihi: hoc est per inuestigationem.

Compernes dicunt homines genibus plus iusto coniunctis: vel qui longos habent pedes.

Competo is. penul. coꝛ. significat bonoꝛē vel cōiugiū: vel quoduis aliud aduersus alium peto: quasi simul peto. Unde Competitoꝛes dicti sunt: et sic actiuum est. Aliquando competere est par esse contingere: conuenire (vt est apud Hiero.) Possīde agrum meum quia tibi competit hereditas. Unde in estimatione rerum dicim⁹: hoc illi competit. Seneca. Nihil ei magis competebat. Colu. liō. ú. Nec omnino cunctabimur quo minus sub rectum congeratur: vel si non competet: vt aut in villam ignum poꝛetur: aut in manipulum colligatur. Certe in metas extrui conuenier. Hic competet capitur pro sufficiet. Hinc cōpetentia pro conuenientia. Gel. liō. j. Comprehensa autem mensura berculani pedis: ꝑm debitam membroꝝ omniū competentiā modificatus est. Accipitur etiam quandoq; competere pro constanter valere. Sal. liō. j. histo. Si vero quasi formidine atonitus neq; animo: neq; auribus aut lingua cōpeteret. Et sic est neutrum.

Compita penul. coꝛ. dicunt loca ad q̄ petūt boies per diuersas vias. Sūt em quadriuia: q̄ q̄si i vnū petūt locū. Vel a coēndo q̄ mltę vię in vnum coēāt. Vel a computando: q̄ ibi rustici sacrificare solerēt. Ouiō. Seruet vt internas cōpita secta vias. Unde

Compitalia festa q̄ in cōpitis pagebant ꝛ cōpitaliū⁹ dies in quo compitalia cēlebrantur.

Cōpilo as. pe. pro. vndiq; surripio. Unde cōpilare ꝛ expilare hereditatē dicimus. hoc est fraudare ꝛ diripere. Et cōpilati dicunt furtum passi q̄ qui e domo supellectilē detrahunt equare ꝛ cōplanare omnia videant. Hor. Ne me cōpilasse putes crispini scrinia lippi. Dictum a πιλω quod est cōplano nō a pilis vellendis: cuius ꝑma correpta ē. Interdū Cōpilare est cogere et in vnū cōdere. Unde compilatoꝛes qui multa in vnum cogunt.

Compingo is. contrudo. Plaut. in Am. Quid faciam nunc si tres viri me in carcerem compegerint. Interdum compono coniungo. Hierony. De quoꝝm vitiis moribusq; mirificis quę luculenter ipse conspexi libellum compegi. Idem in Esaiā. Argento et auro deco: auit illud clauis ꝛ malleis compegit vt non dissoluatur. Virg⁹. Est mihi disparib⁹ septem compacta cicutis Fistula. Unde incompactum iūctum male compositum. Et sic componitur ex con et pango. Potest etiā esse compositū a pingo. Lactan. liō. vij. Ut summam illam quę cōtinet vniuersa ꝛ cōpingerent ꝛ adimplerent. Hier. in prolo. liō. Re. Deinde subterunt sophin. i. iudicum libzum ꝛ in eodem compingunt rutb. i. immittunt.

Complano as. penul. pro. Quere in dictione Plano.

Complector simul vel in totum amplector: contineo. Teren. in An. Accurrit mediā mulierē cōplectitur.

Lice. p Roscio. Quo vno maleficio secula oīa cōplera esse videant. Complector re amore: significat amo te. Et sine ablatiuo. Lice. Curioni. De. T. annio tantū tibi p̄licebor te maioris animi erga te si cōplecti hominē volueris habiturum esse neminem: id est amare defendere. Complector cogitatione cogito. Complector animo: considero. Lice. in Cato. Eā eīm cū complector animo: q̄rtuor reperio causas/ cur senectus misera esse videat. r

Cōpleo: ex con et pleo: significat ad summū seu vndiq; impleo. Hel. Tenus a latere semens nauem vndis cōpleuerat. Reperit etiā sine ablatiuo. Lice. lib. vj. de repu. Quis est qui cōplet aures meas tantus et tā dulcis sonus? Per translationē complere ponit p vtuere/ānire. idem in Cato. Leontius Gorgias centum et septem compleuit annos. Hiero. Necdū verba cōpleuerat. Interdū p supplere/perficere/integrare. Sal. Duas regiones instituit: cohortes p numero militū cōpleti: sed omnino ex greco venit πλεος γαρ λεγεται και πλειοσ και πλειωρ.

Cōplodo is. pe. p. vide in dictione Explodo.

Cōpluries aduerbiū factū ab eo qđ est cōpluria: significat sepe. Cato. Cōtumelias dixisti mihi cōpluries.

Cōplura: vide in dictione Plus.

Cōpluuiū: a pluuia dicit: q̄ de diuersis tectis aqua pluualis defluit in eundē locū.

Cōpluuiata vitis dicta est a cauis ędiū cōpluuiis: que quadruplici pertica ordine instructa est.

Cōpono nis. penultima p ducta: simul pono/cōiungo. Virgil. Cōponens manibusq; manus atq; ora. Aliq̄n cōponere est disponere/p̄stituere: quasi simul ponere. Cōponere enim et ędificare reciproce dicuntur. Cōponuntur siquidem orationes: ędes ędificantur. Et tamen dicuntur ędificari orationes/et ędes cōponi. Virgilius lib. iij. Quā tuta possis vbi cōponere terra. Aliq̄n Cōponere cōparare dicimus: q̄m que cōparantur/iuxta se ponuntur. Salustius. Vbi Metelli dicta cum factis cōponit. Virgil. Sic partis cōponere magna solebam. Aliq̄n ornare. Idem lib. iiij. Heor. Dulcis cōpositis spirauit crinibus aura. Nam cōpositio ornatum facit. Aliq̄n colligere. Lice. in Ver. Si ab isto libro quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus cōpositū dedit. Aliq̄n reficere/recreare. Virgilius. Vix defessa senē passus cōponere membra. Aliq̄n lenire. Amb. lib. j. offi. Cauere debemus ne in perturbatione p̄ius incidamus/q̄ animos nostros ratio cōponat. Aliq̄n finire/claudere. Virgil. Ante diem clauso cōponet vesper olympo. Aliq̄n cōcordare. Plau. in Cur. Si possum hęc inter vos cōponere. Aliq̄n cōposito redimere. Salustius lib. j. hist. Cum lenones et vinarij lanij quoq; preterea vulgus indies vsum habet precio cōposito: hoc est: facta precij redempti cōpositione. Aliq̄n cōuenire/pacisci. Plini. Mihi nō ex cōposito fecimus: pactum seruauimus. Aliq̄n fingere/simulare. Salust. Mō sunt cōposita mea verba: parui id facio: ipsa se virtus satȝ ostēdit. Plau. Quas iste fabellas cōposuit. Hinc fit cōpositio: qđ significat ex pacto. Et ponit sine p̄positione. Nō enim dicimus ex cōposito. Teren. in Phor. Cōposito factum est quo mō hanc amans habere possit sine dote.

Compositio: modo structuram/ mō ornatum/ mō pactum significat.

Cōpos dicitur: qui habet vel assecutus est aliquid. Vale. mar. lib. j. Imperatores cōpotes victoriaȝ. Plautus in Cap. Atq; ita me rex deorum atq; hominū fauit tria cōpotē: id est obtentorem. Impos: qui nō potest aliquid. Cōpos animi: id est cōpetētis animi: vel qui habet sanum animū. Impos animi: qui animi sui potens nō est, Leo papa. Fandi impotē dixit/ qui fari nōdū posset. Sal. Nec animo aut lingua satis cōpotē cū de amente Septimio loqueret. Terenti⁹ in Adelp. Vir sum cōpos animi: ita ardeo iracundia. Plau. i cas. Eripite isti gladiū: qui sui ē ipos animi. Sic cōpos voti ȝ impos voti. Lice. Ā quo mō victores dicimus voti cōpotes/ qui quicq̄d volūt faciunt. Sic victos ecōtrario voti impotes: qui nō possunt facere qđ volūt. Quidā intelligūt cōpotē cōpositū animū: ȝ tam in bonā q̄ in malā partē. Plau. in Epi. Ledo manū accipe erumnaȝ et miseriarū cōpotē. i. qui simul tecū erumnas ȝ miserias habet. Sunt aūt cōpos ȝ impos generis cōmunis cōposita a posnō a potis: vt voluit Ser. Licet pos nō sit in vsu sed potis. Mō eīm dicimus cōpotis ȝ impotis in ntō: cū tñ sic dicendū esset: nisi pos inueniret: vñ ȝ possum ȝ possideo. Ā possū ex pos et sum cōponit: possideo ex pos ȝ sedeo/mutatione e in i. Pos autē idē qđ potens: vt sit possū potens sum: possideo potēs sedeo. Est igitur potis genitiuus a pos: licet loco nominatiui ponat. Persi. Nec potis es nigrū vitio figere tbeta. Virgȝ. Nec potis ionios fluctus equare seqndo. Nec pote in neutro genere (vt voluit Prisc.) inuenit. q: cōpote ȝ impote nūq̄ inueniunt: neq; i plurali cōpotia ȝ impotia. Potis tñ neu. ge. legit apud Teren. in Phor. vbi ait: Adolescēs p̄mū abs te boc bona venia peto: si tibi placere potis est vt respōdeas mihi. Potis est, p pōt/sive possibile est capit: cui subintelligit istud. p ntō: vt respōdeat potis neu. ge. qđ sumit p possibile: ȝ verbū suū habet est vñ regit. Qz aūt Persi⁹ dicit. Qui pote vis dicā nugaris cū tibi calue Pinguis aqualiculus, prēto sesqpede extet. Pote, p potis accipit metri cā. Silr Proper. Qui pote quisq̄ in ea cōterat arte diē. Jungit q̄nq̄ compos cū ablatiuo: vt apud Liu. lib. iij. Prędaq; ingenti cōpotē exercitū suis etiā rebus recuperatis: q̄ populatione agroȝ amisse erāt reducit. Quo in loco cōpotē quasi affluentē et lętū significare puto. Septus tamen genitiuo iungitur.

Cōprimo is. penul: correpta: simul premo: vt Vue cōprimuntur quo vinum efluat. Itē cohibeo: cōtineo. Teren. in Heau. At tu tibi istas post hac cōprimito manus. Plautus in Am. Ego tibi istam bodie scelste comprimā linguam. Item Vitio. Var. Villica vel duri cōpressa est nupta coloni Incaluit: quoties saucia vena mero. Unde cōpressus us. ȝ cōpressio p coitu. Plau. Māe ad amicā decimo die/ athenas viso: quā grauidā vic reliqui cōpressu meo. Idem. Dulces amantiū cōpressiuncule.

Compungo: torum pungo/ferio. Ambro. lib. j. offic. Repetebat filius apellationem paternam: cōpungebat paterna viscera: sed nō minuebat deuotionē. Vide in dictione Pungo. Hinc cōpunctio quę aliqn significat animi habitū pertinacē ad malū et immutabilem: vt apud Aplm.

Computo as. penul. correpta: simul puto. Quod ȝ ad arbores et ad mentē referri potest: cum ad mentē refertur: pro existimo siue iudico accipi potest. Amb. Infantia quidē cōputabat annis: sed erat senectus mentis immensa. Et computare: connumerare: siue quod vulgo dicitur: computū facere. Hiero. ad Damasū. Cōputa ergo a Phares vsq; ad Maason: ȝ in uenies generationes q̄nq;. Idē ad Paulinū. Quicquid in sumptū de tuo tuleris/ p lucro cōputa. i. pone vel habere te reputa. Lactā. lib. iij. Eāq; hoim sapiētiā p sūma stulticia cōputat: id est ponit ελλιριστι δε λογιζομαι και λογισμοσ και συμψηφιζω μεταφορικωσ λεγεται

Con et cum idem significant. Sed cum separata: con vo semper composita reperitur: et significat simul: vt compungo. Interdū contra: vt cōtendo. Interdū

k 5

valde: vt concrepo. E
nit cū dictione s v
abūcitur: vt Co
cohibeo. In
rolluntur
n in m.
f.g.
C

.est sciendū/q̄ quādo compo/
ocali vel ab b incipiente: semper n
apro/coapostolus/coerceo cohorto
Comedo n mutat in m. In Logo n et a
Quādocūq̄ componit cū b.m.et p. trāsit
vt Cōbibo/cōmoueo/compāreo. Cum c p̄o d
.s.n.t.i.et u. consonantibus: manet integra: vt
oncurro/condo/confugio/congero/cōiecto/cōqui/
ro/consequor/connecto/contineo/conuenio. In reli/
quis n. mutatur in sequentē litteram: vt Colligo/col
luuies/corrigo.

Concerno is. vide in dictione Cerno.

Concedo is. pe. pro. do/pmitto. Teren. in Adel. Hui
meruisti nūc si de tuo iure cōcessisses paululū. Cice. i
Ver. acti. ii. Da mihi hoc: cōcede quod facile t̄. Ali/
quando cōcedere est recedere. Teren. in Hecy. Hic
video me esse inuisā imerito tēpus est concedere. Ali
quādo ire: reducere/z se retrahere. Liuius de secūdo
bel. pu. Annibal sagunto capto carthaginē nouā in
hiberna cōcesserat. Idē lib. iii. ab vr. Quę cum age/
rentur: hostes in loca altiora cōcessere. Aliquādo cre
dere/cōsentire. Teren. in Phor. Nunq̄ ne hic hodie
cōcedes mihi/neq̄ intelliges? Cice. in Lel. Q. si re
tū statuerimus vel cōcedere amicis quicq̄d velint:
vel impetrare ab his quicquid velimus perfecta qui
dē sapientia sumus.

Concido cidis. penul. pdu. cōcidi. sum. simul vel minu
tatim cedo. Pli. Caro eius concisa ac decocta ad/
hibenda est. Cōcidere etiam frangere dicitur. Idē.
Et nucleus cisio oratio dicitur: quę non continua/sed
veluti membratim cesa est. Ab hoc concisa oratio di
citur: quę non continua/sed velut mēbratim cesa est.
Et concisus sonus fractus vocatur. Hiero. in li. Nu
meri. Si autē prolixior atq̄ cōcisus clāgor increpue
rit/mouebunt.

Cōcido dis. penul. cor. cōcidi cōcasū: significat in totū
cadere. Lactan. lib. vii. Et muri oīm ciuitatū cōcidēt.
Plau. in Am. Ut quisquis institerat concidit crepi/
tu. Et pcidere est in totū mori. Col. lib. viii. Atq̄ alia
genera pecor cū pestilentia vexant: prius morbo et
languoribus macescunt/solę capellę q̄uis opimę atq̄
hilares subito cōcidunt.

Conciliū: a concalando. i. vocando. Vel vt Var. ait: a
coactione. Seu vim Festū a populi cōsensu. Et, prie
viri conuocati conciliū dicit. Virg. Conciliūq̄ vo/
cat diuū pater atq̄ hominū rex.

Cōciliabulū: locus i quē cōciliū conuenit. Plau. i Bac.
Quid si apud te veniat ō subito prādiū aut potatio
forte aut cena: vt soleat fieri in istis cōciliabulis.

Concilio as. beniuolū facio/aut amore cōiungo. Liu.
lib.i. Aenęas aduersū tanti belli terrore: vt animos
aboriginū sibi cōciliaret rc. Hiero. Vera illa necessi
tudo est z christi glutino copulata: quam nō vtilitas
familiaris/sed dei timor/et diuinarū scripturarū stu
dia conciliant. Reconcilare p̄o quis dicitur: cū post
inimicitias rursus aliquem in gratiā recipit. Aliquā
do tamē conciliare/contrahere seu cōparare. Et hoc
tam in malū q̄m in bonū. Plau. in Tri. Deus gna
tus me ad te misit inter se atq̄ tuos affinitatē/ vt cō
ciliarem et gratiā. Teren. in Heau. Ereo ergo vt pa
cē concilie. Sic dicimus: Concilio mihi odiū/inimi
citias: quod est quasi cōparo/acquiro. Similiter su
mit reconcilio, p cōparo/acquiro. Quintil. Nam et
plus auctoritatis afferūt ea quę nō p̄sentis gratia li
tis sūt cōparata: z laudē sępe maiorē q̄m si nostra sine
reconciliant. Hinc cōciliatus, p empto. Terē. Pro/
di male cōciliatę. i. magno p̄cio empte: et cōciliatio, p
cōuentione. Plau. Extat cōciliatio/seruāda, pmissa.
Cōciliatrix dicit mulier quę viros mulieribus/z vxo
res viris conciliat.

Concretū id dicit auctore Dona. qō ex minutijs mul
tis in vnū cogitur massam.

Cōcio is. cōuoco. Liui° li.i. Deinde ne vana vrbis ma
gnitudo esset: adūciēdę multitudinis causa vetere cō
cilio vrbes q̄ obscurā atq̄ humilē cōciendo ad se mi
titudinē natā e terra sibi prolē ementiebant.

Concio onis. a concio is. tria significat. s. locū/sugge
stūq̄ vnde verba fiunt. Liui° lib.i. Vocato ad conci
liū populo sūmissis fascibus in concionē ascēdit: mul
titudinē populi assistentis euocatā: vel ex magistra
tus iussu/vel publici sacerdotis/ vel sua auctoritate:
z, prie ad audiēdū oratore concionārē in bonū publi
cū. Cice. in Lel. Concio quę ex imperitissimis ostat:
tū iudicare solet. Sal. Itaq̄ cōcione aduocata hmōi
oratione habuit. Et oratione ipsam quę ad pplm ha
bet. Cice. Dolobelle. Legi concionem tuam: nihil il
la sapientius. Hinc concionor aris. orationem ha
beo. Idem comisi. Nos hinc cum homine gladia
tore omniū nequissimo collega nostro Antonio bel
lum gerimus. Sed nō pari contentione arma ver
bis. At etiam de te concionatus est. Hinc conciona
tor: qui orationem habet. Hiero. in, plo. Salomōis.
Ecclesiastes a greco appellatus: quia cetū: id est eccle
siā: quēnos nuncupare possumus concionatorē q̄ lo
quatur ad populū: et sermo sit nō specialiter ad vnū/
sed ad vniuersos.

Cōcionalis: q̄ idone° est ad concionādū: aut qui cōciona
ri cōsueuit: qualis hodie vulgo p̄dicator appellat. Lu
rius. Ci. Q. quidē si inter vos senes cōcionales ve
nale p̄scripserit/egerit nō multū.

Cōcionatorius a. um. qō ad concionē ptinet. Hel. Ec
ce autē, p tibicina laconica tibia quoq̄ illa cōcionato
ria in mentē venit: quā, C. Gracchō cū pplo agēte p̄
isse ac p̄mōstrasse modulos ferunt.

Concha genus piscis ex cancrorum genere. Conchę et
ostrea dicunt firmiores testę pisces. Cōchę quę testā
leuem ac politam habent/siue vniformiter rugatam.
Et testę ipsę duriores, prie conchę dicuntur: quales
sunt coclearū atq̄ concharū. Ouidius. Ostrea quę
conchis tuta fuere suis. Col. Implicitus conchę li
mar. Unde vasis quoq̄ genus concauū ac superius
patulū/ab huius similitudine conchę/ concha voca
mus. Pli. Rursus tundit/deinde lauat in conchis/
sicca q̄. Alio nōie alueos z alueolos dicimus: z prę
sertim in longū prorectos ligno excauato vt mono
xyla. Est z concha genus vasis vinarij: in quod e do
lio hauritur vinū. Iuue. Cū bibitur cōcha. Dicitur z
cōchus. Aliquādo concha ponitur, p tuba. Virg. li.
vii. Sed tum forte caua dum personat equora cōcha.
Ser. hoc nomen a greco κογχη trahit. Alij latinū
putant a concauitate deductum: atq̄ sine aspiratio
ne scribunt. Aelianus autem lib. iii. εχειγλωττας
πορφιρα και λια ταυτησ ελκει οσαθεί και λι
αταυτησ αλισκεται. Postea de margaritis scribit
κογχη δεαφρολιτε ιεραται και τακογχυλια
μεγιστα ευτα προβαριλι και ιρλοισ.

Conchus: lapis quidā in concha pisce: qui a nonnullis
vnio: ab alijs margarita siue perla dicit.

Conchyle penultz, pdu. Conchylium: genus piscis ex
conchax genere: vt ait Plini° lib. ix. in mari Illyrico
et medico: quem muricē et Sarrā et ostrū appellāt:
ex cuius incisa concha colligit succus tingēdis vesti
bus expetitus. Ex eo em inficitur purpura: qui color
austerus in glauco est/z irascenti similis mari. Unde
conchiliata vestis dicitur purpurea a conchylijs. Ci
cero in Phil. Conchiliata peristromata appellat quę
infecta erant succo conchyliorum. Ponitur quando/
q̄ conchylium pro ipso colore: sicut purpura murex
q̄. Plinius. Concharum ad purpuras et conchylia
eadem est materia. Item, p genere ipso concharum:

a quibus nomē sumpsit Idē Lingua purpurea longitudine digitali: qua pascīt perforando reliqua ꝓchylia. Cruor cōchylij siue muricis ostrū dicīt ab ostris. Quapropter conchyliū muricē ostrū in eadē significatione accipim⁹. Virg. Tyrioꝫ ardebat murice lana. Idē. Ut gēma bibat ⁊ sarrano dormiat ostro. Iuue. Horū ego nō fugiā conchylia: hoc est/luxuriosas vestes ⁊ murice infectas.

Conchis: fabe genus/ siue ḡduliū ex faba. Iuuenalis. Cuius conchę tumes. Sunt qui dicāt esse fabā cum cortice suo elixam: ad differentiam fabę frixę quę sine cortice coquitur a similitudine concharum/ꝙ fracto cortice velut implicita conchis suis caruncula videatur. Var. Si spumat rubra conchis tibi pallida testa Latoꝫ cęnis sępe negare potes. Hui⁹ diminutiuū est conchicula.

Concino is. penultē. correpta: cōcinui concentū: simul cano. Cice. libro ꝓmo Aca. Qui cū similitudine cōcinere maxime sibi videnī. Per translationē ponīt ꝓ ꝓuenire. Concinit em̄ qui consonat. Et sic cū datiuo construitur. Aug⁹. Quędā exemplaria habēt. Ecce generationē filioꝫ tuoꝫ cui cōcinui: id est cui ꝓgrui: cui accōmodatus sum.

Concento as. frequentatiuū est a cōcino is.

Concētor in decretis canonicis dicīt is qui ꝓsonat ⁊ cōcinit cantī: sicut succētor q̄ voce subsequēs canendo respōdet. Præcētor: q̄ vocē ꝓmittit in cantu.

Concētus us. simul cātus/cātus mixt⁹. i. symphonia ⁊ diuersaꝫ modulatio vocū: vt cū e multis diuersis vocibus vn⁹ efficīt son⁹. Virgē. lib.). Georgi. Hinc ille auiū cōcentus in agris.

Concinno nas. per duplex nn. consentio/apte compono/ ⁊ quasi ꝓuenire facio: quod vernacula lingua dicimus conciare: vt Pellis concinnata est ad calceos. Plau. Auceps quādo cōcinnauit areā escas effudit. Hiero. Lucernas ꝓcinnant/vel succedunt focum. A cōcinnus formatū verbū: qō ex con ⁊ cinnus componit. Cinnus autē potionis genus est ex multis liquoribus confectū.

Concinnus na. um. idē est quod cōpositus et ornatus: vt cōcinna oratio. i. compta et apte cōposita. Cōcinne: cōpositę/ꝓuenienter. In quo etiā sensu accipi potest cōcinne pe. cor. a concino.

Cōcinnitudo: ꝓuenięntia. Li. lib. ij. artis veteris. Splēdoris ⁊ festiuitatis ⁊ ꝓcinnitudinis minimū.

Cōcinnētia: cōtinentia. Sido. ad Cōsentiū. Qz domiciliū parietibus attollīt ad concinnentiā. s. architectonicā fabrę locatis.

Concipio pis. penultē. correpta: simul capio/ apprehendo. Unde concipere mulieres dicunt/ cum genitale semen apprenditur ad fetum faciendū: et conceptus fetus dum genitura coaluit. Et cōceptio. Lactan. libro tertio. Quid ꝙ vtroꝫ potest esse cōmunis/ filius non potest: quoniā concipi nō nisi ex vno necesse est. Transfertur ad animū. Quintil. Nec tantū concipere animo scelus potui. Hinc cōceptus mentis dicūtur/quę comprendimus ⁊ imaginamur. Et apud Geometras/cōmunes animi conceptiones vocant/ quę omnes tanq̄ manifesta et indubitata profitentur: vt Omne totū est maius sua parte. Et si ab equalibus equalia demas: quę remanent/inter se equalia sunt. Interdum concipere est deliberare ac destinare. Seneca. Iamdudū animo conceperat quid esset actur⁹. Unde conceptū dicimus prędestinatū. Virgil. Aut tu bella cie conceptumq̄ excipe fœdus. Interdū congregare/in vnum reducere. Pollu. libro primo. Ne cum a vertice torrens imbribus conceptus affluxerit/fundamenta conuellat. Idem. Sed ampla stabula sic ordinentur: vt ne quis humoꝫ influere possit: et vt quisq̄ ibi conceptus fuerit: q̄ celerrime dilabatur/vt nec fundamenta parietum corrumpantur/nec vngulę pecudum.

Conceptio apud grāmaticos schema est: cū vnū gen⁹ concipit: hoc est simul apprendit aliud genus: vel vna persona aliā personā.

Conceptus a. um. participium: quod apprensum siue destinatū aut congregatū est. Conceptus us. nomē/ quod et conceptū: dicitur de his quę in ventre fęminę ⁊ in animo fiunt.

Conceptabulum/aliter conceptaculū: quod aliq̄d continet: vt vena est conceptaculū sanguinis: id est i quo sanguis continet.

Conceptiuę ferię: quę certis diebus quotānis obseruabantur: vt sementinę ⁊ cōpitalitię.

Conclamatum est: quod transactum et finitum est: vt Conclamata corpora: quę nihil reliqui iam habent ad vitę officia. Aut conclamatum est: id est satis deploratum/satisq̄ vociferatū est. Luc. Corpora nondum conclamata iacent. Hinc tractum dicitur/ꝙ cū vitalis spiritus intercluſus homines fallere soleat: aqua frigida ablui consueuerunt / et per interualla conclamari. In quo cum liberari nequirent: post vltimam conclamationem quasi rebus desperatis comburebantur.

Conclaue penultima producta/neutri generis: et conclauis fęminini generis: locus secretior in interioribus tectis: vbi colloquia fieri solent. Habetq̄ vnam clauē cōmunē domesticis/ꝙ intra eū multa loca clausa sint adherentia triclinio. Cic. Cōclaue triclinīū interpretatus est. Hora. in Ser. Currere per totū paūide cōclaue magisq̄. Et cōclauia loca sunt quę vna claue clauduntur. Hinc cōclauatus locus dicīt vna clave clausus: a cōclauo as: cui⁹ passiuū est ꝓclauor. Cōclauiū: genus anuli est.

Concludo dis. penultima producta: simul claudo: a q̄ conclusus anulus dicīt. Per translationē concludere est perorare. i. orationē terminare. Unde cōclusio dicīt: quam greci Epilogon/nostri modo perorationem/modo cumulū vocant. Nam cumulus proprie aceruus est. Et in conclusione omnia quasi in vnum aceruū colliguntur.

Cōcorporo: simul corporo: qō fit cū duę plureſve res mixtę vnū q̄d efficiūt. Pli. Semp multū ex veterevino facillimeq̄ cū melle cōcorporat.

Concors: a coniunctione cordis dicīt: qui vni⁹ cordis siue vni⁹ animi est. Inde cōcordia/cōcorditas/cōcorditer ⁊ cōcordo: quib⁹ contraria sunt discors/discordia/discorditer/ ⁊ discordo.

Concordia: nō solū quę discordię contraria est intelligīt: vt apud Sal. Cōcordia parvę res crescūt/ discordia maxime dilabūtur: sed etiam quędam a Romanis credita est: cuius templū nō longe a lacu curtio i palatino monte.

Cōcordare: est ꝓcordē esse. Terē. in Phor. Si concordabis cū illa: habebis q̄ tuā senectutē oblectet.

Concrepo pas. penultima correpta: personо. Et plus est q̄ sono. Mā con ibi auctiuū est. Teren. Sed ostium concrepuit.

Concubo as. pe. core. et concūbo is. simul dormio/simul q̄esco. Per translationē de re venerea dicīt. Uſ ⁊ cōcubin⁹ ⁊ concubina/ꝙ simul cubent. Hinc et cōcubit⁹ us. ⁊ concubitū. Aug⁹ lib. v. de ciui. dei. Nunquid ⁊ in cōceptu vbi et vnū concubitū manifestū ē: ⁊ tanta naturę via: vt cū cōciperet fęmina/ deinde alterū concipere omino nō possit.

Concubium: a concubitu dormiendi causa dicitur. Et sunt concubia noctis primi somni / seu intempesta nox: quia tūc tempus agendi est nullū/ꝙ fere omnes cubent. Alij ab eo ꝙ silet/silentiū noctis: qō Plautus conticinium vocat. Sisen. libro. iiij. Histo. Ipſi

legati cōcubia nocte oppido digressi iam supra hostium munitionē succedūt.
Concutio cōcutis/cōcussi cōcussū: vide in dictiōe Qua
Cōcupisco is. vide in dictione Cupio. (tio.
Condemno nas. ex con et damno: significat iudico. Et construitur cum ablatiuo vel genitiuo. Cice. Curioni. Quare si iniquus es in me iudex: cōdemnabo eo/dē ego te crimine. Idem Tironi. Etiā sceleris ꝓdemnat genex suū.
Condico cis. penultima ꝑducta: simul dico/simul determino/cōstituo. Iust. libro. iij. Mā inducias quas ꝓprio nomine condixerant/ex sociorū persona rumpebant. Unde condictus: simul dictus et ꝑmissus. Et condicere est repetere. Julius. Si alienam rem mortis causa donauero: eaq; vsura parta sit: verus dominus eam condicere nō potest. Item condicere ponitur pro cōradicere. Paulus. Nic scit posse sibi condici si cōualuerit donator. Item ꝑm iureconsultos pro dicendo denunciare: sed ꝓprie quando actio datur in personā. Piero. in Exod. Clamauit Moyses ad dūm ꝓ spōsiōe ranarū quam condixerat Pharaoni. Sue. in Tibe. Cynā ea lege cōdixit: ne quid ex ꝓsuetudine immutaret.
Condictū: quod incōmune est dictū: id est ꝑmissū: seu pactū inuicem factū. Piero. in lib. Gen. Jurta cōdictū reuertar ad te.
Cōdictio: et pnunciationē quandā et actionem significat. Est et cōdictio (vt docet Festus) in diem certū ei⁹ rei quę agit denūciatio. Lōdicere eīm ꝓrisca lingua ē dicendo denūciare.
Cōditio sine c. a cōdo is. fit: et ꝓ fortuna ac sorte fortunax/tempox et rex poni solet. Cice. O miserā conditionē administrandi cōsulatus. Aug⁹. Ea temporū ꝓditio erat: vt ne conqueri quidem de iniurijs fas esset. Et apud Liuiū legimus cōditiones pacis oblatas. Et hō bonę conditionis dicit: qui in bona fortuna est: hoc est/qui diues est. Aliquādo electionē ⁊ cōuentionē denotat. Teren. Amatores chrysidis tulerunt conditionē: si vellet eis morē gerere: se daturos illi preciū: ipsa vo accepit conditionē: id est pactionē ꝑmissionicq; cōsensit. Et apud Liui. legimus cōditiones pacis oblatas.
Cōdio is. condiui vel condij conditū: pe. pd. sapidū facio: qō fit cū epule sale aut pinguedine/seu aromatibus cōdiunt. Juue. Et quadringentis nūmis condire gulosū fictile. Unde cōdimenta dicunt: quę ad cōdienda obsonia fiunt. Cice. lib. iij. offi. Nam vt tribuam⁹ aliq̄d voluptati cōdimenti. Nęc si ꝑ se sint greco vocabulo dicunt.
Cōditura rę. idem quod condimentū. Piero. ꝓtra Joui. Potri si alimenta coquox arte mutant in meli⁹: et fit aliquid suaui⁹ cōdituris: hmōi cibi nō naturę satisfaciūt/sed voluptati.
Cōdylus penul. corre. iūctura ⁊ nodus articulox in digitis ⁊ eminēs/stricta in pugnū palma. Mā quattuor digiti (vt scribit Aristoteles) ternos habēt condylos/pollex vo duos. Greci etiā cōdylon pugnū vocant: qui fit cōplicatis digitis in cōdylos ⁊ tuberculū Un Plutarch. scribit eū quē castor cōdylo percussisset: statim mortuū in cacoçeliā incidit. Martian⁹ ī ꝑmo. Caput illi virga cōminuēs idē quid⁹ fuerat eblādita ictibus crebris complicatisq; in condylos digitis vulnerabat.
Cōdyloma matis. penult. pdu. κονδυλώμα morbus (vt Jul. Pol. inquit) qui nascit circa coronam ani siue podicis tuberculū insanabile. Et circa sedem fiūt cōdylomata magna/sed nō laboriosa. Nascūtur et inflāmatiōe: nec sunt hemorrhoides/sed eminentes tumores: nūc molles/nūc duri: figura rotūda/et nihil eminentes. Sunt autē tria morbox genera: vt scribit Celsus lib. vj. quę anus recipit. Primū morbū dicit esse Rhagadia: qñ plurib⁹ locis cutis scinditur. Secundū Condyloma. Tertiū hemorrhoides: cū ora venax sanguinē fundunt.
Condo dis. cōdidi: conditū penultima correpta: significat in vnū interiorem locum ad custodiam do: vt sit cum quempiam compeditū in carcerem cōdimus et abscondimus. Virgilius. Et nota cōduntur in aluo. Plini⁹. Si libeat credere vt sub vna sicu turmę condantur equitum. Quandoq; cōstituo/edifico: quasi simul do: vt Troiani romā cōdiderunt. Et Cice. multos libros cōdidit. Unc incōditus, ꝑ inornato/incōposito. Qñq; repono. Plini. Formicę cōdunt estate fructⁿ quib⁹ hyeme fruant. Qñq; cōdono. Plinius. Hapus cōdidit perpetuo omnibus legendū. Quandoq; recōdo/sepelio. Idē. Post cōditū monumento corp⁹. Quandoq; potior. Virgili⁹ lib. vij. Optato cōdunt tybridis alueo. Hui⁹ verbi cōposita sunt abscōdo ⁊ recondo.
Cōditor: pe. cor. qui aliquid facit. Lōditor pe. pro. a cōdo dis. qui fercula condit.
Conditaneū mō a condendo/mō a cōdiendo fit: significatq; quod condi vel cōdiri potest. Unde apō Varro. Lōditaneam oleam in agro crasso ⁊ calido maxime serere cōuenit.
Cōditorium: a cōdendo sepulchrū dicit. Plini⁹. Tam rara in amicis fides: tam parata obliuio mortuorū: vt ipsi nobis debeamus cōditoria cōstruere: omnia q; heredū officia ꝓsumere. Sueto. appellat conditoriū illum alueolū et loculamentū: in quo recōditū erat corpus Alexandri magni quod aureū erat. Ammianus vocat cōditoriū muraliū tormentorū repositorium machinarū. Petronius Arbiter accipit ꝑ sepulchri repositorio cum ait: In cōditorium etiam prosecuta est defunctū: positumq; in hypogeo greco more corpus custodire cepit. Hypogea eīm greci dicunt subterranea.
Conditicius a. um. quod conditū est et seruatum. Col. lib. ix. de columbis. Duobus aut tribus mensib⁹ acceptant cōditicia cibaria: cęteris seipsas pascūt seminibus agrestibus.
Cōditiuus a. um. quod apte cōdi pōt. Var. lib. j. de re rust. Lōditiua mala structea coronia scātiana scandiana/mustea i loco arido ⁊ frigido supraposita palea seruari recte putāt. Aliqñ cōditū dicit qō cōditum ⁊ seruatū ē. Col. li. viij. Jraq; mane priusq; ꝓcedāt i pascua cōditiuis cibis sustinēdę sunt: ne immaturis herbis citeꝛ aluus.
Cōdocefacio: instruo. Cice. lib. v. Tusc. Nemo est eīm qui eorum bonorum animū putet esse iudicem/ eāq; cōdocefaciat: vt ea quę bona mala ve audiant/ possit contemnere.
Cōduco cis. penult. ꝑducta: simul duco: vel pro simplici ponit. Plant⁹ in Epi. Mane me iussit senex cōducere aliquam fidicinam sibi huc domū. Interdum significat aliquid precio accipio: quod vulgo dicitur afficto/seu ad apensionē vel ad militiam sumo. Cic. Tiro. Huic ego locū in proximo cōduxi. Plautus in pseu. Quantulo argenti te conduxit pseudolus? Interdum colligo/congrego. Var. Mane suscitat rostra: populum in foro conducit. Interdum emo. Plautus. Ledendū conduxi ego illum. Interdum conuerto. Lucil. Et virtute tua et claris conducere chartis. In tertia autem persona/vel infinito significat vtile esse. Et si de homine loquamur/ cū dativo tm̄ construitur. Columella libro. j. Nam id minime conducit agricola. Si autem de re alia: tunc quādoq; dativū exigit. Plaut⁹ in Cap. Ut potissimū quod in rem recte conducat tuam id petam/id prosequar q; corde/animo atq; viribus. Et iterum ibi. Nam si

ea memoꝛem quę ad ventris victum conducunt mo/ra est. Lice. Lentu. Et reipu. rationibus putem con/ducere. ¶ conduco fit participium conductus a. um. et conductus us. nomen.

Cõducibile: quod vtile est. Plau. in bac. Mõ ego istuc facinus mihi conducibile esse arbitroꝛ. Põt etiã dici cõducibile quod cõduci potest.

Cõducticius a. um. qõ cõduci solet vel cõducit: siue ex eoꝛ numero est quę cõducuntur. Plau. in Epi. Sed vna me res turbat ratioꝛ apocidi quo modo osten/dã fidicinã aliquam conducticiam. Conducticia do/mus tamen dicitur quę conducta est. Sic cõducticia opera dicit mercẽnaria quę conducta est. Uar. Om/nes hi agri coluntur hominibus seruis aut liberis/ aut vtriscꝫ. Liberis: cũ ipsi colunt vt plerisqꝫ pauper/culi cũ sua pꝛogenie/aut mercẽnariꝭ et conducticiꝭ operis liberoꝛum.

Confarreatioꝛ vide in dictione difarreatioꝛa cõfarreo. Apul. formauit participiũ ꝓfarreaturus. Talis inqt mulieris publicit⁹ matrimoniũ cõfarreaturus.

Confero penul. correpta. simul pono. καὶ ελλιρῖσι φερω φέρεισ καὶ φορεω φορω. Licero libꝛo ter/tio offi. Omnes curas cogitationesqꝫ meas confere/bam. Ponitur quandoqꝫ pꝛo confero. Uirgil. libꝛo ix. Et si conferre manũ furoꝛ iraqꝫ monstret. Quan/doqꝫ ꝓ tribuo. Ambꝛo. Magna fęmina quę multo amplius inuenit quod imperatoꝛi conferret/cẽ quod ab imperatoꝛe acciperet. Quandoqꝫ ꝓ pꝛotollo. Uir/gilius. Et conferre gradũ: et pꝛocedere longius au/det. Quãdoqꝫ pꝛo disputo/seu in comparationẽ de/duco. Hiero. in pꝛo. Paralippo. Quendã auctoꝛẽ qui apud Hebꝛeos in admirationibus habebaꝭ/ al/sumpsi: ꝛ contuli cũ eo a vertice (vt aiunt) vsqꝫ ad eꝛ/tremũ vnguem. Et sic confirmatus ausus sum face/re quod iubebatis. Et dicimus: confero te illi ꝛ cũ il/lo. Quiõ. Cõfer amycleis medicatũ vulnus ahenis. Murice cũ tyrio turpius illud erit. Quãdoqꝫ ꝓ pa/ro/dispono. Plau. in Cur. Ita tuum confero amare semper si sapis: ne id quod ames/populus si sciat/ti/bi sit. pbꝛo. Añqꝫ ꝓ impono/injicio. Jdẽ i Amphy. Me posterius in me culpã cõferas. Quãdoqꝫ ꝓ fa/cio. Teren. in Heau. Syrus cũ illo vestro consulur/rat: cõferuntqꝫ cõsilia adolescentes: id est simul faci/unt. Añqꝫ ꝓ cõiungo. Lice. ad Octa. Nam vt oꝛdi/ar a principio: et perducam ad extremũ: ꝛ nouissima conferã primis. Quãdoqꝫ ꝓ transfero/traduco. Te/ren. in Eunu. Metuet semper quem ipsa nũc capit fructũ: ne qñ iratus tu alio conferas. Item ibi. Usqꝫ adeo ego illius ferre possũ ineptias ꝛ magnifica ver/ba/verba dũ sint. Uerũ eñ si ad rem conferent/ va/pulabit: id est deducent. Quãdoqꝫ ꝓ cõtra fero. Li/ui⁹ lib. j. Aliquotiens latinus exercitus cominus cũ romanis signa cõtulerat. Quãdoqꝫ ꝓ valeo seu pꝛo sum. Col. lib. j. Cęterũ ad estiuos temperandos ca/loꝛes plurimũ ꝓferunt salientes riui. Cõferre in pau/ca est cõcludere inquit. Lice. lib. iũ. offi. Cõferre ver/ba in pauca est reducere. Plautꝰ. Hũc verba in pau/ca conferã. Col. li. j. Sitqꝫ vtriqꝫ pꝛimũ hoꝛreũ quo conferaꝭ rusticũ instrumentũ. i. in vnum reducaꝭ: Et cõferre donare: vt Multa cõtuli in Catonẽ. i. multa donaui Catoni. Similiter cõferre ire: vt Contuli me domũ: ꝛ Cõtuli me ad Catonẽ.

Confercio is. ex con et farcio: sumitur sicut compleo. Lice. in Catil. Uino languidi: conferti cibo sertis re/dimiti vnguentis obliti. Inde cõfertus ta. tũ. a quo confertissimus pꝛo frequentissimus siue creberrimꝰ. Liuius libꝛo. ij. In confertissima turba pꝛope regiũ tribunal constitit.

Conficio cis. penul. coꝛre. finio/perficio. Cicero. Mã/ſi hoc expectandũ sit dũ totum bellum conficiã. Et i passiua voce: vt Uir inops fame/frigoꝛe/ doloꝛe cõ/ficitur: id est consumitur et fere perit. Lice. Plagis confectũ ante oculos tuos cecidisse. Lactantiꝰ libꝛo scõo. ꝓ destruo siue occido posuit. Ignis quidẽ per/misceri cum aqua nõ potest: quia sunt vtraqꝫ inimi/ca. Et si cominus venerint alterutrum quod supera/uerit: conficiat alterum necesse est. Idem ibi. Cum Annibal duos exercitus populi romani astu et vir/tute confecit. Et hoc est ex vi pꝛepositionis con: quę et in bonã et in malam partem accipi solet: vt confi/cere pꝛo perficere/et pꝛo cõsauciando trucidare. In/de cõfectoꝛes ferarum. Sueto. in Tito. Notissima hieroſolymoꝛ oppugnatiõe. rũ. pꝛopugnatoꝛes to/tidem sagittarũ confecit ictibus. Item conficere est facere. Teren. in Phoꝛ. Bonas me absente hic cõ/feciſtis nuptias. Item explicare. Lice. li. ij. offi. Ho/nestatis pars confecta est: quã tibi cupio esse notissi/mã. Item exequi: vt apud eundẽ. Si me amas confi/ce: quamcũqꝫ ei fidem dederis pꝛęstabo. Item colli/gere. Permagnã (inquit idem in Uer.) dices ex illa re pecuniam confici posse. Item frangere. Plini⁹. Mucẽ dentibus conficere ac plagę imponere. Item cõsumere. Teren. Qui cũ hic nõ videant me credãt cõficere argentũ suũ. Lice. Nec me lãguoꝛibus de/di quibus essem confectus. Item simul facere. Lice. Cõfeci quę iussisti omnia. Festus. Confecerũt vna fe/cerunt. Lactã. libꝛ. ij. Quõ potest ex multoꝛum deo/ꝛum aceruo vnus deus cõfici? Confectus etiam de/fessus dicit. Lice. lib. ij. offi. Nec me languoꝛibꝰ de/di quibus essem confectus.

Confido is. penul. pdu. credo et certus sum. Et tum de ꝓterito/tũ de ꝓsenti/tũ de futuro tẽpe dicit. De ꝓ/terito. Lice. Quoniã pꝛobatã ratiõnẽ officiũ mei vo bis esse confido. De pꝛesenti Jdẽ. Quãqꝫ a Cratip/po nostro principe huiꝰ memoꝛię pꝛoꝛum hęc te aſ/sidue audire cõfido. De futuroꝛ vt apud eũdẽ. Ita fo/re cõfidimus. Et dicimus: Cõfido tibi/et in te. Uir/gil. Et afflictis melius confidere rebus. Aliqñ confi/dere significat audere: quod in bonã et in malã par/tem accipit. In bonã. Lice. lib. iũ. de legibus. Ui ex/cellens et fortis cõfidere sibi debet: et suę vitę ꝛ actę/ et consequenti. In malã etiam accipitur. Unde con/fidentẽ dicimus/qui leges iuraqꝫ cõtemnit/et nihil ti/met. Quãobꝛem et pꝛo temerario impudenti et im/pꝛobo poni consuevit. Terentius in Phoꝛ. Homo cõfidens ꝙ illũ diꝫ omnes perdãt. Lice. Qui fortis est idẽ fidens: quoniã cõfidens mala cõsuetudine lo/quendi in vitio ponitur. Uirgi. Mã quis te iuuenũ cõfidentissime nostras Jussit adire domos. Hinc cõ fidentia: quę sicut docet Dona. est audacia cũ impꝛo bitate. Terent. in And. O ingentẽ confidentiã. Ali/quando tamen cõfidens ponitur ꝓ cõstanti ꝛ graui. Jdẽ ibi. Nescio qs senex venit mõ ellũ cõfidens. Do/na. Confidentẽ pꝛo cõstanti nõ in mala significatiõe posuit: et confidentia constantia/ duricia/ patientia. Plau. in Aul. Scapularũ cõfidentia virtute vlmo/rum freti. Et cõfidenter/constanter. Plautꝰ. Quę nõ deliquit decet audacem esse confidenter. Quandoqꝫ etiam temerarie. Accius. Qui in puellę domũ tam confidenter irrupit.

Cõfiteoꝛ eris. confessus: verbũ cõmune: simul aut to tum simul fateoꝛ seu affirmo. In significatione acti/ua. Lactã. li. v. Ut doceret quibus pęnis affici opoꝛ teret/qui se cultoꝛes dei confiterentur. In passiua: vt in Gorgonio martyre legitur. Ut quid in illo crimẽ inducit: quod a nobis oĩnibus cõfiteꝛ. Duobus aliꝭ modis apud sacras litteras capit cõfiteri. Est eñ cõ/fessio laudãtis seu gratias agentis. Est et ꝓfessio ge/mentis. Cõfessio laudãtis ad honoꝛem pertinet eius qui laudatur. Cõfessio gemẽtis ad penitentiam per/

tinet eius qui confitetur. Cōfitenť eñ hoīes cum laudāt deū: confitenť cū accusant se. Sed cū ad pnitentiā referť/cū accusatiuo construiť: et qñq cū datiuo vltra accusatiuū: vt in Psal. Dixi cōfitebor aduersū me iniusticiā meā dño. Cū autem ad laudem seu gratiarumactionē/datiuū tm exigit: vt est illud: Confitebor tibi domine rex cęli et terrę. Solet assignari differentia inter cōfiteri et ꝓfiteri: q illud necessitatis sit/hoc volūtatis. Cice. ꝓ Manili. Hoc ego nō solū cōfitebor/verūetiā ꝓfitebor.

Confessor: ꝓtis qui confiteť rogatus: nō qui alterius peccata audit.

Conflare: simul flare: qđ ꝓtie dicunť venti facere cum sunt diuersi. Interdū est sufflare. Pli. Philiscus officium pinxit pictoris ignē conflāte puero. Interdū signare: q: hoc nisi conflato igne fieri potest. Unde cōflatā pecuniā dicimus: hoc est signatā. Interdū concitare/cōtrahere. Et vtplurimū de malis dicit. Dicimus eñ: Tu tibi hodie conflasti inuidiā/inimicitias/odiū. Sal. Magnā illi inuidiā cōflauerāvsq adeo: vt nōnulli eq̄tes pli romani/q ꝓstidij causa cū reī erāt circū ędē concurrerę. Dicimus quoq. Mihi conflauit ęs alienū: quod est: feci me debitorē alienę pecunię. Idē. Alienū ęs grāde cōflauerat/quo flagitiū aut facinus redimeret. Idē dicit ꝓ cōtraho: quibus correspōdet: Dissoluo ęs alienū: qđ est: ęs alienū qđ cōflauerā restituo. Quintil. Nō ego ęs alienū luxuria cōtraxi. Cice. Patri persuasi vt ęs alienū filij dissolueret. Interdū cōgregare. Lactā. lib. ij. Ita conflauit ex his oīibus populū. Interdū cōficere/creare. Idē lib. vij. Et quicqd est in hoc ope mūdi/cōflauit ac pfecit ex nihilo. Uir. lib. j. g. Et curuę rigidū falces conflanť in ensem. i. cudunť/fabricanť.

Conflages pe. pdu. dicunť loca in quę diuersi cōfluunt venti: a conflo as.

Conflatile pe. co. qđ conflādo factū est. Piero. i Exo. Fecerunt sibi vitulū conflatilē.

Cōfinis pe. pdu. qui simul finit. Ūñ cōfines agros dicimus: qui eodē loco finiunt. Uide in dictiōe Finis.

Confinium: idem quod confinis. Col. libro. iiij. Democritas in electione loci maxime probatur: qñ in cōfinio boni maliq̄ posita est. Lactā. Ex quoꝝ confinio nasus exoriens equali porrectus iugo: vtrāq aciem simul ꝛ discernit ꝛ munit.

Confligo is. pe. pdu. ango/pugno: cū dimicādo homines sęinuicem sternunt. Sal. Optimū factu ratus in tali re fortunā belli tentare statuit cū antonio cū primū confligere. Hinc conflicto as. quod est frequēter pugno/percutio/simul affligo. Cice. lib. ij. ad Heren. Malo magno est hominibus auaricia: iccirco q homines magnis et multis incōmodis conflictanť: id ē concutiunť/cōcertanť/vexanť.

Conflictor: deponēs. Teren. in And. Nā qui cū ingenijs conflictať bmōi. i. atteritur.

Confluere: concurrere/conuenire: et proprie de riuis dicitur: Huius ad alia transferatur. Apulei. Plęriq̄ qui ad mercatum confluxerant interuenere. Plautus in Epi. Id ego experior cui multa in vnū confluunt quę meū pectus pulsāt. Hinc confluus ꝛ confluuiū: vbi multi riui simul fluunt. Cōfluus a. um. quod simul fluit.

Confluges penultima producta: loca sunt in quę riui diuersi defluunt.

Conformare: quod est eiusdem formę. Ambro. libro. j. offi. Ut quod habes largiaris pauperi: et consortem et conformem tuū adiuues.. Per translationem sumiť pro conuenienti et cōgruo. Unde conformo as. conuenio/adapto: vt apud apostolū. Nolite conformari huic sęculo.

Conforto as. et confortor passiuū. Piero. lib. ij. Reg. Confortа bellatores tuos aduersus vrbem: vt destruas eam: quod est/animā ꝛ accende. Et illud: Confortare ꝛ esto robustus.

Confundo: turbo: et omnia in vnū misceo. Aliqñ confundere est terrere. Liui. lib. vj. Confusam eā ex recēti morsu animi cū pater forte vidisset.

Confuto tas. penul. correpta: ex con et futo: redarguo. Unde confutatio significat confundo: interdū sopprimo/conuinco/conficio. Teren. in Phor. Cōfutauit verbis admodū iratum patrē. Et est confutatio (vt ait Cice. lib. j. ad Heren.) contrariorū locorū dissolutio. Et ꝓfutare cōmouere. Titi. Coquus magnū ahenū quādo feruit paula cōfutat trua.

Congrus et conger: vtroq modo dicitur pro quodam piscis genere.

Cōgero is. penultima correp. congrego et coaceruo. Tib. Diuitias alius fuluo sibi congerat auro. Hinc cōgestitius a. um. quod congestū est. Col. lib. ij. Non deterius tamē etiam pinguibus arenis vel congesticia humo proueniunt.

Congius: mensurę genus capax sex sextariorum: vt inquit Priscianus. Et est pars amphoręq. Congius eñ cum deest: efficit quidē vt ne sit iustę mensurę amphora: sed cum accedit et additur: nō ille vnus facit amphorā/sed supplet.

Congiariū: munus imperatoriū siue donatio imperatoria: vt scribit Sene. lib. iiij. de benefi. Hoc donabatur populus: sicut donatiuo milites donabanť. Sic Pli. in panegyrico laudat Traianū/q congiariū populo dedisset quo locupletatę sunt tribus: cū donatiuū milites accepissent. Uarię cōgiarū diuersę fuerť sūmę. Tiberius eñ congiariū populo trecentos nummos viritim dedit. Callicula ꝓgiariū populo bis dedit tricenis sestertiis. Nero quadragenos nummos populo diuisit. Est et cōgiarium mensurę genus: vt apud Paulū iurecōsul. Quintę. li. vj. Congiariū cōmune est liberalitatis atq̄ mensurę.

Cōglobo bas. pe. cor. a globꝰ fit: significatq̄ coaduno. Piero. lib. ij. Reg. Et ꝓglobati i vnū cuneū steterūt in sūmitate tumuli. Hinc ꝓglobatim aduerbiū: qđ significat ꝙ globos. Augᵗ lib. ꝓfes. Ipsa occurrebāt vndiq̄ aceruatim ꝛ cōglobatim cernenti.

Congredior: simul gradior. Uar. Omnesq̄ in vnā domū congressi simul discubuere. Ambro. lib. officioꝝ. Qui sapientibus congreditur/sapiens erit. Et congredi est ad obsistendū vel pugnandū vel disputandum ire. Hel. Qui cer cū hoste congressus victor redijt. Unde et cōgressus ꝓ pugna. Salu. Multi eo congressu perierunt.

Cōgruo is. grui. conuenio: tractū a gruibus: quę nō se segregāt/siue cū volāt/siue cū pascunt. Plau. i Cur. Sane illi inter se cōgruunt cōcorditer. Unde ꝓgruꝛ incongruū/ꝓgruens ꝛ incōgruēs. Lac. lib. ij. Est autē peruersū ꝛ incōgruens/vt simulachꝝ hominis a simulachro dei colatur.

Conūcio cis. pe. cor. a con et iacio: multis accōmodať significationibꝰ. Li. W. Celio. Sin se in intimū conūcere vellent: nō satis cōmode calciati et vestiti id facere possent. Itē ibi. Atq̄ illo repentino hominū impetu se in fugam coniecisse. Sal. Ex eo numero complures. Q. Metellus celer prętor ex senatusconsulto causa cognita in vincula coniecerat. Plautus i Epi. Dna te epidice: ꝛ palliolū tuum in collum pūce. Terē. in heau. Hęcvbi aperuit ostiū: ꝓtinuo hoc se pręcipit intro. Et ibi. Syre mi obsero ne me in lętitiā frustra conūcias. Et in Phor. Hinc me conūcerem protinus in pedes. In quibus significatio est/quod vernacula lingua dicimus butare. Interdū in hoc verbo conauget: vt sit conūcere simul vel omnes iacere. Liuius libro scō. Clamore subito vndiq̄ in vnū

hostem tela conficiunt. Cesar libro.j. Pro vallo carros obiecerant: et e loco superiore in nostros venientes tela conijciebant. Per translationem ꝙ significat interpretari/cogitare/colligere/diuinare. Iccirco tum nō exigit accusatiuū cū prepositione/ sed naturali contentum est: neq; tamen a prima significatione alienum. Nam cum quis aliquid conijcit: id est simul incit: cōfert quę agenda sunt: et sic cogitat ⁊ colligit et interpretatur: diuinatq; quid agere debeat. Teren. in Phormi. Tu cōijcito cętera. Et in Eunu. Quid illud mali est/nequeo satis mirari/neq; conijcere. Plaut⁹ in Cur. Mane sis dū huic cōijcio somniū. Pro diuinare. Li. posuit lib. de diuin. Num igitur aut haruspex aut augur/aut vates quis aut somnians melius cōiecerit/aut ex motu euasuq; egrotū: aut ex periculo nauē/aut ex insidijs exercitū: q̄ medicus/q̄ gubernator/q̄ imperator.

Cōiecto as. frequentatiuū: existimo/iudico. Tere. i Eunu. Neq; scio quid dicā/aut q̄d coniectē.

Coniector: interpres somnioꝝ et omnium a cōiectura: hoc est directione quadam rationis ad veritatē. Li. Defert ad cōiectorem quidā somniasse se ouū pędere ex fascia lecti cubicularis. Piero. in plo. lib. Regū. Interroga quemlibet Hebreorū cui magis debeas accōmodare fidem. Et si nostra firmauerit: puto ꝙ eum nō estimes coniectorem: vt in eodem loco similiter diuinaret.

Coniectus us. directio quędā rationis ad veritatem a quo dicta est coniectura.

Coniectura: conijciendi accus: ⁊ est idem qđ quis per rationem/et signa/⁊ tempora/⁊ huiusmodi conijcit: id est cogitat et colligit. Li. Cornifi. Quantū copiarū haberes: tū ipse coniectura cōsequi poterā: tū ex litteris tuis cognoui.

Cōiecturale adiectiuū: quod per coniecturam colligitur et pponitur. Cice. libro.j. ad Weren. Coniecturalis est/cū de facto controuersia est. Hoc modo Eiap in silua/postq; resciuit quę fecisset: per insaniam gladio occubuit: Ulysses interuenit: occisum cōspicatur eo: pone telum cruentū. Teucer interuenit cum fratrem occisum inimicum fratris cum gladio cruento videt capitis arcessit. Hic quoniam coniectura verū quęritur/de facto erit controuersia: ⁊ ex eo pstitutio cōiecturalis nominatur.

Coniectariū: efficax atq; perfectū. Cice. Illud ꝺo mihi met coniectarium.

Conīū: genus herbę noxiū quę cū tritico nascitur. Ambro. Cū tritico conīū quid inter alimēta vitę noxiū reperiē: ⁊ nisi prestium fuerit/ cōsueuit saluti nocere. Et paulo post. Sturni vescunt conio: qm̄ aliter sui corporis venenū succi letalis euadunt.

Cōiugo as. pe. cor. simul iugo: quasi in vnū iugū iūgo. Unde coniugatio in verbis dicta est apud grāmaticos: ꝙ sibi ad vnum sonū multa cōiūgat: ⁊ quasi vno iugo astringat. Cice. in Cato. ppie dixit. Adminicolor ordines capitum cōiugatio/et religatio et ppagatio vitiū sarmentorū. Cōiugata apud rhetores sūt quę ab vno genere veluti iugo flectunt: vt a iusticia iustus iusta iustū. Hinc locū a coniugatis dicimus/ cum ita argumentamur. Si rius gaudiū est: ergo et ridere gaudere.

Coniunx p̄m Prisciani: et cōiux sine n p̄m Phocam: a cōiugo gas. abiecta go syllaba/⁊ addita x. Jugum em̄ instrumentū est quo boues iuganť. i. iunguntur. Uñ iugari dicimus: qui maritali iugo instar boū colla subijciunt. Hora. Diua, ducas sobolē patrumq; prosperes Decreta: super iugandis seminis prolisq; noue feraci lege merita. Fędera q̄q; matrimonij vincula iugalia dicunť.

Cōiugiū: matrimoniū. Virgili⁹. Cōiugio iungam stabili, ppriamq; dicabo. Alij cōnubio legunt.

Cōiungo is. xi. ctū. copulo: tractū a iugo. Inde pīctura/cōiunctio: cōiunctiu⁹ a. um. et cōiunctum.

Cōiuro ras. penult'. pdu. quasi cōtra iuro: frequenter in malū dicitur/sicut et cōspiro. Salu. Sed ante cōiurauere pauci: in quibus Catilina fuerat. Terenť. Quę est hęc cōiuratio: vt omes mulieres cadē eque studeanr? In bonū cū honesta causa sit. Unde Mutius Sceuola. Trecenti inquit cōiurauimus principes iuuentutis romanę: vt in te hac via grassaremur. Hora. Cōiurat amice.

Cōnueo es. et conniuo is iui. vel xi. ctum. Conniuere? est oculos genis integere. Plini⁹ lib. xj. Glauciores alitum inferiore gena cōniuent. Idē. Columbę et similia vtraq; gena cōniuent. Traffertur etiā ad alia. Bel. libro. xv: dixit/ Cōniuere caua ventris et stomachi: pro stipari/claudi et cōtrahi. Hinc cōniuere quasi ꝑ transire et nō videre ponitur quandoq;. Cice. in Phil. Quibusdam in rebus etiam conniueo. Idem pro Celio. Proh dij immortales cur interdū conniuetis in hominum sceleribus maximis? Sue. in Cęsa. Delicta neq; obseruabat omnia: neq; ꝑ modo ęre quebatur: sed desertorū ac seditiosorum inquisitor ac punitor acerrimus cōniuebat in cęteris: id est reliqua vitia oculis veluti clausis pręteribat tanq; dissimulanter illa contueretur. Habet hoc verbū ni syllabam productam. Silius. Cōniuent solemq; paucę dependere visu.

Connubium: ius legitimi matrimonij: a nubo: cuius prima producitur. Cū in connubio quandoq; ꝑter metri necessitatem corripiať. Virgili⁹. Connubio iungę stabili. Est enim Sistole.

Conon: nomen ꝑrium athenien sis ducis: qui lacedemonios pstigauit: ⁊ Athenas in pristinā libertatē restituit. Fuit et alius Conō Samius astrologus: de quo. Propert. We creat architę soboles babylonię orops Orion et a pauo ducta conone domus.

Conopęum cum ę diphthō. tentorij seu velum et papilio ille lineus vel laneus seu bombycinus: qui toro circūdatur ad arcendū culices: quo maxime vtuntur Alexandrini: ꝙ ex illo culices confluant: quos greci κωνωπάσ dicūt. Propert. lib. iij. Fędaq; tarpelo conopeo tendere saxo. Suidas. κωνωπη πολισκαι κωνοφθηλικωσ παρια αρσυφαγει/ εν πλουσω ειδοσ μυιασ.

Conquiniſco is. cōqueri: caput inclino: vide in dictiōe Quiniſco.

Consalutare: est vltro citroq; salutationē dare. Li. lib. ij. de ora. Qui cū inter se vt ipsorū vsus ferebat amicissime cōsalutassent.

Cōsāguinei dicunť q̄ sanguine inter se cōnexi sunt.

Conscius ,prie qui rem scit. Cice. D. Rutilio. Cū et mihi cōscius essem/quanti te facerē. Nonius tamen de verborū differentijs ait: Scius secū: cōscius cum alio scius est. Licet cōscū indifferēter legamus. Sallu. Populares cōscios sceleris sui.

Cōscientia: scientia. Cice. Nulla re tā lętari soleo/q̄ officioꝝ meoꝝ cōscientia.

Cōsciſco is. consentio: siue sciens cōsentiensq; infero. Cicero Mario. Mortem mihi cur conscisceręť: causa nō est visa/cur optarem multę. Aliquando conscisscere est ꝓpter cōsensus siue conscię effectum constituere aut decernere. Liuius libro primo. Censuit cōsensit/ conscisit: vt bellū cū prisc is latinis fieret. Nec mirum. Scio em̄ siue scisco decerno significat. Plautus in Cur. Rogationes plurimas ꝓpter vos populus sciuit: quas vos rogatas rumpitis. Cicero libro. iij. officioꝝ. Durius etiam Athenienses sciuerūt vt eginitis: qui classe valebāt pollices prescinderent. Hinc scitū: statutū siue decretū. Liuius libro ꝑmo.

r propriam ꝙ dicā

Letera quoꝫ oīa publica priuataꝫ sacra pontifi/cis scitis subiecit. Inde plebiscitum: plebis decretū. Cicero libro. j. ad Herennū. In rem cōfertur/ vt si quis ex testamento quod facere iussus est ex plebisci/to vetetur. Per translationē cōsciscere ponitur p̄o cōtrahere. Columel. libro. ix. Diligensq̄ pastor sta/bulum quotidie conuerrit: nec patitur stercus humo rem consciscere lutum ve capris inimica. Sciendum est q̄ conscisco/ ascisco/ desciscо/ p̄scisco et rescisco: faciunt p̄terita in iui/ sicut eorum primitiua: vt Pri scianus quoꝫ de ascisco et desciscо sentire videtur. Et conscio quidē desciо et rescio raro sunt in vsu: sed magis conscisco/ desciscо et rescisco. Asscio ⁊ p̄scio inueniuntur: quus asscio nō ita frequenter sicut p̄s/scio: ascisco et p̄scisco: licet magis ascisco q̄ p̄sci/sco: eo q̄ asscio minus in vsu sit: p̄scio vo magis. Cum ergo conscisco/ desciscо et rescisco vsurpentur: nō mirum est si conscio/ desciо/ et rescio obsoluerint: quoniā fere superfluum esset in eadem significatio/ne vtraq̄ haberi. Ediuerso autem scio sepissime repe ritur/ et nō sciscо. Apud Plautū tamen legitur sci/scam in Amphy. Scius accurro: vt scisсam quid ve/lit. P̄scio in vsu est/ p̄scisco minus. Virgilius li/bro quarto Georgico. Cōtinuo animos vulgi ⁊ tre/pidantia bello Corda licet longe p̄scisсere. Ascio apud Columel. in p̄fatione. Et pecoribus paran/dis conseruandisq̄ quando et hanc ascimus/ quasi agriculturę partem.

Conscribo/ vide in dictione Scribo. Inde conscripti: qui i senatu scriptis annotati erant: qui per inopiam senatorum ex equestri ordine in senatorum numerū recipiebantur. Liuius libro. ij. Deinde quo plus vi/riū in senatu frequentia etiā ordinis faceret cedibus regis diminutū patrum numerū primoribus equestris gradus lectis ad trecentoꝝ sūmā expleuit. Tra ditū inde fertur/ vt in senatū vocarentur qui patres/ quiq̄ conscripti essent: conscriptos videlicet in nouū senatū appellabant lectos.

Cōsecro as. penul. correp. vide in dictione Sacro as. Ci. lib. ij. Tus. Quasi addicti ⁊ p̄secrati. Vos Ter/tul. vocat p̄secrancos. Sidonius Cōsecrancos q̄ cō/secrati sunt/ ⁊ quasi mancipati vni secte.

Consecraneū: quod est consecratū vocabulū fere in ca stris repertū: qualia sunt conterraneū/ cōmilitaneū/ militaneū/ suffarraneū/ limitaneū. Julius Capitoli/nus in contione quadā Ariminі cesaris. Cōmilito nes inq̄t sacrati/ imo vo consecranei. Alio loco. Mul lā ciuitatē eque militaneū esse dixit.

Consentio p̄sentis/ et consentaneus nea. neū. Quere i dictione Sentio.

Cōsentia sacra: que ex p̄sensu multoꝝ sunt statuta.

Consequo: penul. correpta/ imediate sequor. Virgili⁹ libro. v. Quam deinde Cloanthus consequit. Belli/us lib. ij. Ater dies natalis haberi appellariq̄ debe/at is in quem nox ea consecuta/ est: an qui dies noctē cōsecutus est. Et consequi obtinere/ adipisci. Cice. in Verrinis/ actione prima. Quod ego meo labore et vigiliis consecutus sum. Itē exprimere. Idē Cesari iunioꝝ. Extrema vo quanta et qualia sint: verbis cō/sequi nō possum.

Cōsequentia est que ex p̄cedentibus inferr.

Consector: in totum vel sepe sequor. Lactāti. libro. iij. Queras ab his quid sibi velint: cum fœminas tā rabi de p̄sectant: vt vix diuelli queant.

Cōsectaneus accipit p̄ eo qui in eadē hęresi est.

Consero seris. penultima correpta: cōserui cōsertum: simul misceo. Lactan. libro quinto. Tum inter se ma nus cōserere cęperunt: et insidiari: et gloriam sibi ex humano sanguine cōparare. Unde milites conserti dicuntur dū pugnant.

Consero p̄seris penultima correpta: conseui consitum simul sero: dum p̄o planto seu semino ponitur. Virgilius. En quis conseuimus agros? Lactanti. lib. ij. Que in partibus orientis omni genere ligni arborū q̄ conseuit. Col. libro. ij. Celerius etiam si eodē tem/pore stercorem et lupino vel faba conseras. Inde cō/sitio. Ci. in Catone. Nec consitiones modo delectāt sed etiā institiones.

Considō sidis. penultima produ. significat me cū aliis ad sedendum seu ad habitandum colloco. Liuius li/bro primo. Consederant vtrimq̄ p̄o castris duo ex/ercit⁹ periculi magis p̄sentis q̄ curę expertes. Col. libro octauo. Hęc aut recubet/ aut considat: id est ponat se ad sedendū. Hieron. Hęc in mentem eius cogitatio incidit: nullum vltra se monachorū in gre/mo consedisse.

Cōsessus nō est cōsessio/ sed homines in vno loco sedē/tes: sicut cōuentus nō est cōuentio/ sed homines qui in vnum locū conueniunt.

Considero as. a siderū p̄templatione dictū est.

Cōsideratus dicit qui agenda p̄siderat.

Considerate: cū cōsideratione.

Consilio is. consilui vel consiliui consultū: simul salio. Unde Consulto tas. frequentatiuū.

Consilium (vt inquit Ci. libro. ij. artis veteris) est ali/quid faciendi nō faciendi ve ratio excogitata. Et con siliū est quod consiliarius p̄bet. Quandoq̄ consi lium sumitur p̄o iudicibus deputatis. Ci. p̄o Ro/scio. Qui ex ciuitate in senatum p̄opter dignitatem/ ex senatu in hoc consilium delecti estis p̄opter secu/ritatē. Et infra. Dū prohibeant iudices: vt hoc quod maiores consilium publicum vocari voluerunt/ p̄sidium sectorum existimetur. Dictum consilium (vt quidam putant) a con et sileo: q̄ vno consulente cęteri consileant. Vel a concilio: vt sit consiliū quasi con cilium. Sed magis a consilio fieri existimo: quod ex con et salio componit: eo q̄ in vnam sententiā pluri/um mentes consiliant et conueniant. Ut em exilium ab exilio is. ita consiliū a consilio descendit. Consili/um dare est suadere. Quintil. Cū Ciceroni dabimus cōsiliū vt Antonium roget.

Consiliarius: qui consiliū p̄bet.

Consilior aris. consiliū capio. Psal. Accipere animā meā consiliati sunt.

Consulo lis. cōsului cōsultum/ penultima correpta: cū accusatiuo significat consilium peto: vt cōsului do/ctos: id est a doctis consiliū petū. Quintilian⁹. Ego aures consulens meas. Potest etiam in hac signifi/catione habere duos accusatiuos: vt Consulo te bo num cōsiliū. Et aliquando genitiuū cum accusatiuo. Macrobi⁹. Cōsulo te boni. Aliquādo genitiuū sine accusatiuo. Plinius lib. xxiij. Quęrebat argentum auaricia. Boni cōsuluit interim inuenisse minimū: ru/bentisq̄ terrę excogitauit vsum. Cum datiuo neu/trum est: et significat consilium do: vt Medicus cō/suluit mihi. Interdū ,puideo/ ,ipicio/ et p̄sidium fero. Sed hoc sepius in rebus inanimatis fit: vt Cō/sule honori tuo. Cōsule reb⁹ tuis. Cōsule saluti tuę: id est ,puide. Cicero. Consuli quidem te a cesare scri/bis: sed ego tibi ab illo cōsuli mallem. Hoc est. Mal lem q̄ cesar ,puideret tibi/ q̄ te interrogaret Ambro. Hec inuerecunda petitio: que nō sibi sed liberis cō/sulebat. Aliquando post datiuū iungimus accusati/uum: vt Consulo tibi cōmodum tuum. Hoc est: Do tibi consilium/ quod sit futurū cōmodum. Quando/q̄ accusatiuū cum in. p̄o contra. Terentius. Pessi/me istuc in te atq̄ illum consulis. Interdum cōsulere est deliberare: sed in plurali tm̄ et absolute: vt Con/sulunt senatores: id est deliberant. Huius verbi cō/positum est percōsulo: quod est optime ,sulo. Terē.

in Phormi. Adeon rem redüsse: vt qui mihi percon/sultū optime velit esse.

Consulto tas. consiliū frequenter capio/vel consilium frequenter do/siue frequēter delibero. Sal. Delecti quib⁹ cor⁹ animis firmū ingeniū sapientia validum erat reipub. ꝓsultabāt. Liui. li. j. ad hęc ꝓsultāda.

Cōsulto r: qui aliū consulit: id est qui consilium ab alijs inquirit. Cic. ꝓ Cornelio Balbo. Et eīm si. Q. Scęuola ille augur cū de iure prętorio consuleretur. Juris consultissimus consultores suos nōnunq; ad Furium et Camillum reijciebat. Idem ꝓ Murena. Vigilas tu de nocte vt cōsultorib⁹ tuis respōdeas. Accipitur quandoq; ꝓ eo qui alij consulit: vt apud Sallust. in Jugurth. Simul ab eo petijt vt fautor cōsultoriq; sibi adsit. Et in illo verbo puerbiali. Cōsilium malū consultori pessimū est.

Consultus quando participiū est: significat eum q̄ cōsulitur: hoc est: a quo consiliū petitur: vt Medicus cōsultus dixit te febribus laborare. Quādoq; nomen est: et ponitur ꝓ prudenti atq; sapienti. Ouidius lib. j. de arte amandi. Sit tibi credibilis sermo consulta q; verba: id est prudentia ac sapientię plena. Est autē nomen duobus modis. s. cū per se ponit. Horatius. Eris tu qui mō miles Mercator tu cōsultus mō rusticus. Vel quando habet genitiuū. Liuius libro decimo. Callidos solertesq; iuris atq; eloquētię consultos. Hinc dicimus cōsultus iuris/et iuris consulti or/et cōsultissimus. Idē libro primo. Cōsultissim⁹ iuris vt illa quisq; ętate esse poterat. Aug⁹. Quāto cōsultius reges/nō sicut Herodes interficere quęrunt: sed sicut magi potius adorare. Sic incōsultus potest esse participiū et nomen.

Consultus consultus/et consultum pro re quę consulitur. Horatius in Epistolis. Qui consulta patrū: qui leges iuraq; seruat. Et consultum: decretū/statutum: quod aliquando resoluitur in infinitiuū: vt illud Sallustij. Nam et priusq; incipias consulto: et postq; cōsulueris/ mature facto opus est: id est consulere/siue vt consulas.

Consulto aduerbiū: id est deliberate.

Consus: consilio r deus putabat: qui ideo templū sub tecto i circo habebat: vt oēderet tectū esse debere cōsiliū. Hinc consualia festa: quę fiebant in honorē Cōsi. Liuius lib. j. Ludos ex industria parat Neptuno equestri solēnes consualia vocant.

Consul. lis. a consulēdo: ꝙ cōsuleret populū et senatū. Nam ex hoc ꝓsulere veteres vocauerunt. Unde adhuc remanet illud: Rogati bonū consulitis: id est iudicatis. Potest etiā dici cōsul a cōsilio consilis/sicut exul ab exilio/et prędsul a prędsilio: mutatione i in u: vt in Insulto/exulto r resulto patet. Consulo autē a cōsul. Nec obstat ꝙ cōsul a ꝓsulendo dicat: qm̄ ideo cōsul creabatur vt consuleret: vtpote qui consilium haberet in se prędcipuū. Prius enim homo is exigitur qui cōsulat/cū actus consulendi fiat. Non ergo a cōsulendo nominatus est cōsul/qa a consulo deriuetur: sed ꝙ ab ipso consule verbum consulo exercetur. Et ideo ab ipso qui consulit deriuari cōsulo equissimū ē. Var. Consul nominatus quia consuleret populū et senatū. Et est consul qui magistratū gerit. Procōsul/ qui cū potestate extraordinaria ad aliquam prouinciam administrandā mittitur.

Consulatus tus. officiū vel dignitas: siue tempus quo consul in officio est.

Consularis vir: qui cōsulatū gessit: vel qui consulari dignitate dignus est. Cic. Lentulo Qu. Maximo: qui filiū consularem amisit.

Consisto is. cōstiti: cōstanter et audacter sto: firmor: qō est audacis r robusti hois. Plau. i Cur. Nec vobis quisq; in foro frugi consistere audet: id est se firmare. Liui⁹ li. j. Cū instructę acies constitissent. Itē erigor. Virg⁹. Constitit in digitos.

Consistorij: locus in quo consultandi gratia homines consistunt. Potest etiam poni ꝓ consistentium multitudine. Idem consistoria dicuntur archiua cesarea et imperatoris palatinę domus: quę etiam vocant augustalia. Unde consistoriani ab Ambrosio dicunt: qui senatorij ordinis/vel amplissimi sunt: qui ad prin cipale consilium eligebantur: r Suidas κωρστιστο ριον παρα ρωμαιοισ συνωλεγεται το συνε/δριον και τοσυστημα ερθα περιτων επεγον/των βουλευοντων.

Consolida: herba est quę et conserua et coagulū dicit: et grece strygnon.

Consobrini: qui ex duabus sororibus sunt editi: quasi consororini. Amitini: qui quęve ex sorore r fratre ꝓ pagantur. Sed fere vulgus omnes istos communi appellatione consobrinos vocat. Item qui ex fratribus patruelibus aut consobrinis propagantur/ vel amitinis consobrini vocantur: patrueles/ qui ex fratribus nati sunt.

Consolor penul. ꝓ. solatiū prędsto: r ꝓprie verbis fit cōsolatio. Cice. Sulpi. Dices quid me ista res consolatur: in tātis tenebris et quasi ppetuis reipublicę. Est oīmino vir ꝓsolabilis dolor: Inuenit et in significatione passiua. Asinius. Sed cū ob ea quę speraueram dolebā/cōsolabar ob ea quę timui. Hinc cōsolatorꝰ ria riū: vt Epistola ꝓsolatoria.

Consono penult⁹. cor. rep. simul sono. Var. de apibus. Cū iam euolaturę sunt: aut etiam incęperunt/ ꝓsonāt vehementer: perinde vt milites faciunt cū castra mouent. Inde cōsonantes dictę sunt ꝙ cū vocalibus sonent nō per se. Per translationē consonare significat cōcordare. Hierony. ad Asellam. Anteq; domū sanctę Paulę noscerem: totius in me vrbis studia cōsonabant: omniū penemudiccio dignus sūmo sacerdotio decernebāt. Hinc ꝓsonantia vocum concordātia quę grece euphonia dicitur.

Consors eiusdē sortis: id est conditionis r fortunę r ęqlitatis in oīni negocio. Sappho ad phaonē. Nō tm alceus cōsors patrięq; lyręq; Laudis habet. Cōsors etiā dicit⁹ qui tantundē sortis attulit ad societatē mercaturę/q̄ntū ille cum quo societas est.

Consortium: ipsa societas: quę et cōsortio onis. Unde Liui. lib. vj. Quęnā ista societas/q̄nā consortio est.

Cōspicio cis. penul. corre. video. Unde conspectus ꝓ aspectu. Virgil⁹. Uix e conspectu siculę telluris in altum Vela dabant leti.

Conspico as. penul. ꝓduc. et conspicor: deponēs: a con et spico vel spicor componitur. Spicor autem a spica vel a spiculis. Unde r despico cor. inspico cor. perspico cor. suspico cor. Est autem cōspicari conspicere/seu in conspectu habere. Terenē. in Eunu. Cur te ego in his conspicor regionibus. Sal. in Jug. Cum interea Metellus monte digrediens conspicaē primo dubi⁹ quidnā insolita facies ostenderet. In spico ꝓtulit. Virgili⁹ lib. ij. Georgię. Peruigilat: ferroq; faces inspicat acuto. Nec Priscianum audiendū puto: qui vult hęc verba a Spicio fieri: quia si a Spicio essent: nō conspicor sed conspicior faceret. Sicut consternor et aspernor a sterno r a sperno ꝑm analogiā: licet coniugationem mutent. Ascen. Nihil tamen cōspicor, ꝓ conspicio cōmune habet cum spica: prędsertim cum secundam corripiat: licet inspico pro acuo a spica eam producat.

Conspicuus a. um. a conspicor/sicut perspicuus a perspicor: mō significat sagacem/ perspicacem/ acutum. Quintilian⁹. Conspicuus: sagax/callidus: mō claꝛ r qui ab omnib⁹ conspicit. Unde Var. Conspicuum amphitheatrum appellat.

Cōspicilia: dicunt quę ocularia vulgo vocant. Plau. Utrū cedo: necesse est ꝓspicilio vti.

Conspiro penult. ꝑduc. simul spiro: sicut consto ꝓprie sumitur. Gell. lib. j. Sed enim acheos Homer⁹ pugnā indipiscī ait: nō fidicularū tybiarumq; concentu conspiratam. Col. lib. iiij. Celestes admittat imbres eosq; alendis seminibus dispenset: ac suis omnibus partibus ad educandā prolē nouam conspiret. Per translationem conspirare sumitur ꝑ ꝓiurare. Unde conspiratio quę et in bonū et in malū capitur. In bonum Cice. ꝓ to ligario fratrum conspirationem dixit quasi vnanimitatē. Idem lib. ij. offic. Magnas vtilitates adipiscimur conspiratione hominū atq; consensu. Et ꝑ domo sua. Hanc nostrā conspirationē in republica bene gerenda certi homines fictis sermonibus dirimerunt. Plin⁹ in epistolis. Proinde conspirate consentite: maiorem q; animū ex meo sumite. Col. lib. xij. Nihil quod aut maritus aut fęmina ꝓ priū esse iuris sui diceret: sed in cōmune conspirabat ab vtroq; in malum.

Cōspondeo es. quęre in dictione Spōdeo.

Consterno as. aui. atū. significat deūcio. Sal. Qua victoria elati hostes nostri territi atq; animis ꝓsternati discessere. Idē. Et qui sine rectoribus exterriti aut saucij ꝓsternant. Inde ꝓsternatio: quę est concitatio quędā subita ex aliquo metu. Et a sternutamento deduci videt: ꝙ eo toto cōcutimur corpore.

Cōsterno is. ꝓstraui ꝛ ꝓsterni diuersū est: et significat impleo. Virgil. Jt stridor ꝛ alte Consternūt terram concusso stipite frondes. Et cōsternere est silicare: et pauimentū supra facere. Col. li. j. Area si cōperit ita ꝓstituenda est: vt vel a dño vel certe a ꝑcuratore despici possit: eaq; optima est scilicet cōstrata: ꝙ ꝛ celeriter frumenta deterunt: nō cedente solo pulsib⁹ vngulaꝝ/tribulaꝝ/ꝛ eadem euentilata mūdiora sunt: lapillisq; carent ꝛ glebulis.

Constituo: dispono. Virgil⁹. Qui teneant (nam inculta videt) hominesne ferene Quęrere constituit. Locum siue tempus determino. Cice. Dario. Quare si quid cōstitutum cum podagra habes: fac vt in aliū differas diem. Quandoq; significat conuenio et pactum facio. Teren. in Hecy. Mā constitui cum quodā hospite me esse illū conuenturā. Quādoq; homo ꝛ quasi bonā dispositionē infundo. Unde Cice. li. ij. Tus. Hetrodotus cū perfecte putat beatū: cui corpus bene constitutū sit: ꝛ exploratū id ita semper fore: quod medici recentiores barbare dicunt bene cōplexionatum. Et constitutio corpis dicit ipsa cōplexio. Constitutio etiam quandoq; dicitur status: quę in causis potentissima est: cū sit prima causarū constructio. Vide in dictione Status. Aliquādo constituere est gubernare/moderari. Cic. Jneuntis etiā ętatis insciti/senum constituenda et regenda est prudētia. Interdum instituere/decernere: a quo cōstitutiones decreta dicunt. Mōnunq; parare. Licero. Tametsi erat ignarus: quantū sibi/ac liberis suis iam tū mali constitueretur.

Cōstitutus a. um. participiū: constitut⁹ tus. nomē: quo hoim consistentiū multitudo significat.

Consto as. constiti constitū et constatum. Luca. libro ij. Cōstatura fides supez. Varti. Cōstatuta fuit megalensis purpura centū. Est autē cōstare cōstanter ꝑ manere/perseuerare/ratū habere. Cice. Qua in sententia si cōstare voluissent: suā auctoritatem cū salute recuperassent. Idem libro primo Tuscu. Et si tibi quidem constarevis omnes quicunq; nati sunt erunt ve: nō solū miseri/sed etiam semper miseri. Hoc est: Si hanc sententiā ꝙ mors malū sit firmā ratāq; habere vis. Dicimus etiam: cōstat pedibus: cōstat animo ꝑ firmat. Virgilius. Et paribus Cyllenius alis cōstitit. Interdū constare/valere: et passiue sumitur pro empto aut vendito. Plin⁹ libro. xxxiij. Et omnibus pene annis mutari ꝑut nauigationes constituerint: aut vt quisq; mercatus sit: aut aliquis prędicens manceps annonam flagellet. Cicero. Quid mihi cōstat charius q; si in foro emissem. Interdum stare cōsistere. Idem libro primo Tuscul. Animus qui si est horum quattuor generū/ vnde omnia constare dicunt. Interdum compositū esse. Idē. Ut hęc elementa ex quibus omnia cōstant. Interdū simul stare. Silen. li. bro. iiij historiaꝝ. Multitudinē procul hostiū cōstare viderunt. Interdum suppeditare. Juuena. Quis feret vrorem cui cōstent omnia. In tercia persona sumitur pro manifestū est. Cicero libro secūdo ad Lęsa. iuniorem. Cū constet lupercis id vectigal dediisse qui ante poterat id constare. Rursus pro conuenit. vt dicitur esse concordes: vt Hoc mihi tecū constat: id est conuenio tecum in hoc et assentior tibi. Cicero libro. i. ad Heren. Adhuc quę dicta sunt arbitror mihi constare cum ceteris artis scriptoribus. Rationē constare significat equam legittimāq; rationem/ aut ostendi/aut apparere ostendi posse. Ulpi. Plane si defendendi gratia aliquid fecerit: rationem ei constare oportet: id est rationem eū iustā aut ostendere/aut facile posse ostendere. Ꝙ consto quantū ad primā significationē fit cōstans ꝑ eo qui firmus est et tenax ꝓpositi: a quo cōstantia et cōstanter: quibus contraria sunt inconstans/ inconstantia et inconstanter. Unde Licero libro tertio ad Herennū. Jnconstanti gestu testimoniorum inconstantiam et incōstanter locutū esse dixit.

Construere: simul struere/ordinare/fabricare. Cice. in Cato. Ut nauē aut ędificiū idē destruit facillime qui cōstruxit: sic hominē eadē optime quem conglutinauit natura dissoluit.

Consuesco is. eui, et consuetus sum: etiā in bono et in malo dicitur. In bono/cū familiaritatē et conuersationem quāpiā cū aliquo habere significat: vt sit cōsuescere simul suescere: id est simul cōuersari. Plaut⁹ in Asi. Bene salutando cōsuescūt cōpellando blāditer. Teren. in Adelph. Quid illi tandē credis fore animi misero: qui cū illa cōsueuit: id est cōuersat⁹ est. In malo cū de re venerea dicit. Idē in Phor. Cum eius consueuit olim matre in Lemno clanculū: id est coiuit. Similiter cōsuetudo de familiaritate et de re venerea dicit: vt apud eundē in Phormi. Dum expecto quor veniat qui hanc mihi adimat consuetudinē. Et ꝓsuescere est accipere in cōsuetudinē. Col. lib. ij. Jumentis prębeas medicā: sed inter initia parcius dū cōsuescant: ne nouitas pabuli noceat. Item ꝓsuescere est viuere. Col. li. ix. Nec magis humo q; stagno ꝓsueuerunt.

Cōsuo is. simul suo/cōpono/cōiungo. Plaut⁹ in Am. Aduenisti audacię columen cōsutis dolis: imo equidē tunicis ꝓsutis huc aduenio/nō dolis.

Consumo is. penult. ꝑdu. in nihilū redigo. Solinus. Sunt etiam in Lycia saxa: quę viuentiū quoq; corpa adalligata cōsumūt.

Consūmo as. per duplex mm. summā simul capio. Lactan. lib. vij. Quoniā nec rationē totius mysterij magni cōsūmauerat/in vnūq; collegerat: nec sūmū bonū cōprenderat. Col. lib. ij. Hac cōsūmatione operū colligitur posse agrū ducentoꝝ iugerum subigi duobus iugis boū totidem bubulcis. Et cōsummare est perficere: ꝙ quę perfecta sunt/omnia sibi sumpsisse videant. Lactan. lib. vij. Mundū deus ꝛ hoc rerū naturę admirabile opus ser dierū spacio cōsummauit. Unde et cōsūmatus hō perfectus dicit. Var. Ob magni trasęq; cōsūmatiq; Catonis. Col. Nullus est cōsūmatę sapientię.

Contagium et contagio et contages penulc. pro. morbus qui ex contractu contrahitur: ex con et tago is. qđ est tango. Virgil. Dira per incautum serpāt contagia vulgus. Iuue. Critice polluces dedit hāc contagio labem. Lucre. lib. iiij. Quę contage sua pallo/ribus omnia pingunt.

Contamino nas. penul. correp. ex con ⁊ tamino. Et est proprie contaminare ꝑm Donatū: cum res rei ita immiscetur/vt neutra incorrupta maneat: sed fit i vtroq; corruptio. Sunt qui dicant contaminare manib⁹ luculentis quicq; attingere ob hoc: pro fedo et maculo ponitur. Qua ratione Terentius/ contaminare fabulas dixit. Ambro. ꝙrie super Lucā. Nos sacerdos repudiauit: ne alios quoq; ecorr lepra contaminet. Liui⁹ libro. iiij. ꝑ dedecore posuit. Contaminari sanguinem suū patres: confundiq; iura gentiū rebant: quod plebs egerrime ferens: nobilitatem arguebat eodē loco dicens: An esse vlla maior aut insignior contumelia potest/q; partē ciuitatis: velut contaminatā indignā cōnubio haberi. A cōtaminatus fit compositū incontaminatus: de quo ibi: Quas ḡn tasq; res. L. Camuleiū aggressum colluuionē gentium/perturbationē auspiciorum publicorum priuatorumq; afferre ne quid incōtaminati sit. Sunt et attamino ⁊ intamino: quę sunt contraria. De ꝑmo Ambro. lib. j. offi. Ne tetigeritis/ne attaminaueritis/ ne gustaueritis: quę sunt omnia ad corruptelā ipso vsu. De secundo Horaci⁹. Virtus repulsę nescia sordide intaminatis fulget honoribus: id est incorruptis et indiminutis.

Contemno nis. pst ptum. sperno/vilipendo: et minus est q; despicio. Cicero in Ver. acti. iij. Quemq; contempserit desperarit libere esse dixerit vnq; Componitur ex con ꝑ valde/et temno reiicio. Hinc contemptus us. despectio.

Contempto. tas. frequentatiuū. Plaut⁹. Mirari noli neq; me contemptarier.

Cōtēplor aris. a templo dicit: id est a loco qui ab oīni parte aspici potest: vel ex quo oīnis pars pōt videri: quē antiqui templū noībant. Significatq; diligenter intueor. cōsidero. Lactan. lib. vj. Vel si celeste lumē qđ dicimus solē cōtēplari velint. Ennius⁹. Cōtępla et tęplū Cereris ad leuā aspice. Inuenit et cōtēplo as. Plau. in Aſſ. Deum meū caput cōtempla: siquidē ex re consultas tua.

Contendo tēdis. contra tendo: quod est cōtra proficiscor. Cęsar lib. j. Ipse de quarta vigilia eodē itinere quo hostes ierant ad eos contendit. Et contendere certare. Virgilius⁹ lib. iiij. Quis talia demens abnuat: aut tecū malit contendere bello? Itē significat contendendo/siue cum conatu ac nixu petere: seu aliquid aliud agere. Unde contenta corpora dicimus/ quę omni nixu intenduntur aduersus labores/ vt in arcu neruus. Licero lib. ij. Tuscula. Sunt quędā animi similitudines cū corpore: vt onera contēptis corporibus facilius feruntur/remissis opprimūt. Cicero lib. j. offi. Miserrima oīnio ambitio honorū cōtentio. Est em̄ contentio oratio acris ad confirmandū et confutandū accōmodata. Unde a Plinio dicta est in epistolis/oratio pugnax et contentiosa. Apud rhetores cōtentio dicit exornatio ex contrariis verbis concinnata: quę Antitheton: id est cōtrapositū dicitur: vt illud pro Cluen. Dicit pudorem libido/timorē audacia/rationē amentia. Itē continuare: vt lib. iij. de ora. Nihil perniciosius q; sine intermissione contentio. Itē Ire. Sal. in Jugurth. Et prelio fugit in prouinciā: ac deinde Romā cōtendit. Itē Festinare. Virgilius⁹. Quę littora ꝑ prima cursu cōtendunt petere. Item astringere/intorquere: vt lib. iij. Georgi. Tanto nate magis cōtende tenacia vincla. Itē cōparare. Lice. lib. j. ad Heren. Si nostram causā laudando extollemus: et aduersarios per contentionē deprimemus. Itē extendere: vt apud eundē. Ex cōtentione vocis et sūmissione facile dīudicabimus. Itē exquirere. Lice. Extremū autē pręceptū in beneficijs operaq; danda ne quid contra equitatē cōtendas. Itē tacere/dirigere. Virgil⁹. Qui tū aere/as telū cōtendit in auras. Itē intēdere. Li. Magna est animi cōtentio adhibenda. Idēq; fere est contentio ⁊ intentio: cū vehementiā quandā significant in voce. Tracta similitudine ab arcu seu cithara: cuius nerui quanto vehementius intenduntur/tanto vehementiorē sonū efficiunt.

Cōtineo es. penul. corre. cohibeo/seu me abstineo: aut cōtra voluntatē me retineo: vt cū quis ob pudorem domi se cōtinet: seu ob paupertatē interdicit sibi accessū in publicū. Teren. in Phor. Domi se continebat. Pro cohibere. Ambr. lib. j. offi. Reuera iure ea fortitudo vocat: quādo quisquis seipsū ꝑpter Christū vincit: irā continet: nullis illecebris emollit. Unde cōtinens ꝑ abstinente et integro. Cuius contrarium est incōtinēs. Lactan. lib. iij. Da libidinosū adulterū Saneonē: iam sobriū/ castū/ cōtinentē videbis. Et cōtinere est intra se tenere. Sic dicimus vbē continere homines: et locū continere locatū. Item continere: id est simul tenere. Unde et cōtinens dicitur continuatū. Liui⁹. Continens imperiū vsq; ad nos habebitis. Cicero lib. ij. officio. Nec em̄ vlla res vehementer rēpublicā continet q; fides: quę esse nulla potest nisi erit vicaria solutio rerū creditarū. Sueto. in Cali. Per hunc pontē vltro citro cōmeauit biduo cōtinenti: id est cōtinuo. Curtius. Omnia velut cōtinenti incendio ardere visa. Lice. lib. j. Tus. Sed nihil te interpellabo: cōtinentē orationē audire malo. Idē lib. ij. offi. cōtinere ꝑ simul tenere posuit: ⁊ q; si inuitū tenere cū inquit: Nec vlla res tā vehemēter rēpublicā cōtinet q; fides.

Continens participium ea potest significare quę continent. Cōtinens femininī generis sumitur pro terra quę nō est insula: quā vulgo terram firmā appellant: qualis est Italia: vt ex Sicilia ad continentē pax intercapedinis est. Nā insula est quę mari circundatur: vt Sicilia/Sardinia/Isthmos: ita vndiq; marī cingitur: vt tamen in aliqua parte continenti iungatur. Scribit Vlpi. cōtinentes prouincias accipi debere eas quę Italię cōiunctę sunt/vtputa Gallia. Cōtinens neutri generis a rhetoribus accipitur pro firmamento rationis.

Cōtinentia fit a cōtinēs: de qua Lice. lib. ij. offici. Sed valitudo sustentat noticia sui corpis: ⁊ obseruatione eaq; rez quę aut ꝑdesse soleant aut obesse. Et cōtinentia in omni victu omniq; cultu corpis tuendi causa/ et in prętermittendis voluptatibus. Eius contraria est incōtinentia.

Cōtinenter aduerbium modo significat parce. Plautus. Quā illū pater arcte ⁊ cōtinenter habet. Modo cōiuncte iugiterq;. Idem. Trium dierum litium cōtinenter tulit. Cęsar. Belgę cū germanis bellū cōtinenter gerunt.

Contentus ta. tum. cum est participiū a cōtineor/ passiue significationis est/ nō actiue: sicut putant Galla: quoniā ablatiuū habet: vt is accipiatur qui continetur ab eo quod animo suo satisfacit: siue etiā a seipso cōtineatur. Nō em̄ sicut compos qui possessor siue obtentor alicuius rei est/ ita contentus accipit: quoniā qui cōtentus est ab eo possessus est/a quo vel quo cōtentus est/ quia necesse est vt aliquid sit a quo quis contineatur vt cōtentus dicatur: vt apud Teren. in Eunu. Neq; tu vno contenta eras: neq; solus dedit. Quis hic exponat. Neq; tu vnū continebas

qui animo satisfaceret tuo. Continere enim cohibere est siue te siue alium: ne quid fiat reprehensione dignum: et ad virtutem ferme semper pertinet. Hoc autem loco culpatur meretrix: non q̄ se a libidine nō contineret: sed q̄ vno non contenta erat: id est vno non continebatur/ vt ab alijs abstineret. Id etiam ostenditur per affirmationem. Plau. in Her. Nam vxor contenta est quę bona est vno viro. Nec hic vxor bona continet vnum virum: sed se cōtinet: siue cōtinetur vno viro/aut ab vno viro. Similiter Lactā⁹ de pphetis loquēs. Cōtenti temporali cibo quem deus subministrasset: id est satisfacti vt nihil amplius expeterent. Plaut⁹ in Her. Immo dicamus seruibus leges: Censeo prius habeamus quas leges teneāt: cōtētię sint: id est p̄tineātur: vel pacati vel leti sint. Quę tn̄ omnia passiue sumūtur. Est etiam p̄tinue p̄ perseueranter/assidue. Continuo vero significat statim.

Cōtinuo as. pseuero/pago. Apul. Scaphas ascēdere mari iter cōtinuare.

Cōtestari litē: dicūtur duo aut plures aduersarij/ q̄ ordinato iudicio vtraq; pars dicere solet: Testes estote. De hoc verbo cōtestor vide i dictiōe Testor.

Cōticeo es penul. corre. Cōticere est simul vel oēs tacere. Vir. Cōticuere oēs intētiq; ora tenebāt. Hinc Cōticesco is. q̄d est cū alijs tacitus fio. Pli. lib. xj. Tūc repēte oēs cōticescūt.

Cōticiniū: noctis primū tempus quo omnia quiescendi gratia cōticescunt.

Cōtigno as: vide i dictione Tignus. Hinc cōtignatio quę est solariū domus: siue stratum sit cemēto lateribus ve siue nō stratū: qualia fere sunt solaria domor i Apulia. Eoq; p miraculo apud Li. inferē bouē i tertiā cōtignationē cōscēdisse. Pli. Sesquipedalis paries nō plus q̄ vnā cōtignationē tolerat. Est em̄ superior z inferior cōtignatio.

Cōtingo gis. cōtigi cōtactū: idē quod tāgo. Col. lib. j. Plurimisq; et his angustis illustratū fenestris: atq; a terra sic editis/ne manu cōtingi possint. Virgil⁹. Funēq; manu cōtingere gaudēt. Et in tertia persona significat aliquid per sortē venire i portionē. Hiero. ad Damasū. Pater da mihi portionē substantię quę mihi cōtingit. In Euan. autē scribit: quę me contingit. Ponitur et p̄ accidere seu euenire. Cicero lib. v. Tuscul. Quod nō mō singulis hominibus/sed potissimis phis cōtigit. Impersonale vo cū infinito: vt Cōtingit mihi esse felici vel felicem. Quandoq; absolute: apud Teren. Hanc mihi expetiui: cōtigit: cōuenit mores. Et quo datur intelligi nō semper seruari quod aiunt: Contingere esse de malis quę sum⁹ veriti: obtinere de optatis: accidere de inopinatis tam bonis q̄ malis.

Contus: fudes siue hasta lōgior duriorq; ad percutiendum apta. Virg⁹. Assueti lōgo muros defendere cōto. Vñ cōtatos milites Vegetius apellat. Accipit z p̄ pertica ferrū in capite habēte: qua nautę vtuntur ad loca nauibus oportuna explorāda: a quo percontor Donat⁹ educit. Virg⁹. Ipse ratē cōto subigit. Et grecū nomē ostēdit Suidas.

Contor aris: vide i dictione Cūctor.

Contorte res dicuntur perplexę et perturbate: et sibi ipsis minime cohęrentes. Et contortū dicitur/ cum id quod sequitur nō cōuenit cum superiore. Cice. libro. j. de ora. Contortas res et sępe difficiles necessario perdiscimus.

Contra p̄positio est: quę et separatur z componitur: significatq; aduersum/locū vel personam designās. Separata est apud Virgiliū. Cōtra Neptunū et venerem cōtraq; mineruā. Componitur autem cū dictionibus incipientibus a d. vt Cōtradico. E. vt contraeo. V. vt cōtrauento. Inuenitur etiā cōtra aduerbiū loco positū/significans e regione: siue ex opposito: vt Stat contra stariq; iubet. Et Cōtra elata mari respondet Cnosia tellus. Plaut⁹ in Amphi. Hostes crebri cadunt nostri contra ingruunt. Aliquādo ponitur p̄ vicissim. Tere. in Adelph. In eo me oblecto: solum id est charum mihi: i lle vt itē cōtra me habeat/facio sedulo.

Cōtradico. Aug⁹ li. ij. de ciui. dei. Dū quo cūq; mō nostris disputationibus cōtradicāt.

Cōtraeo is. vado cōtra. Greg⁹. Quia mūdi hui⁹ potestatibus contraire nō p̄sumerent/nisi eos sāctus spiritus fortitudo solidasset.

Cōtraho his. colligo: et oēs in vnum cōgrego. Lactā. lib. ij. Preterea vt ad se multitudinem cōtrahat. Virgilius. Cōtrahimusq; viros. Quādoq; cōpono/cōfluo: vt Aes alienum contraxi. Quādoq; cōmitto. Cicero ad Qu. Fratē. Ea molestissime homines ferre debent: quę ipsorum culpa contracta sunt. Quandoq; Paciscor et conuentionē facio: vt sit in emendis vendēdisq; mercibus. Idē lib. ij. offici. Tollēdum est igitur ex rebus cōtrahendis omne mēdacium. Et lib. j. Nulla vitę pars neq; publicis neq; priuatis/neq; forensibus/neq; domesticis in reb⁹: neq; si tecum agas quid: neq; si cum altero contrahas/vacare officio potest: id est conferas/ vel inuicē agas. Inde contractus. Quandoq; constringo/ retraho: puta cū nerui cōtrahūtur et colligūtur rigore aut metu: ita vt extēdi nequeāt. Unde cōtractio. Idē lib. j. Tuscul. Sed eo q̄ in hoc est omnis animi cōtractio ex metu mortis. Et lib. iij. Animosq; demittunt et cōtrahūt. s. timore. Quādoq; cōquiro. Liu⁹ lib. iij. Bonaq; cōtracta pręcij regni mercādi publicarētur. Cice. lib. j. ad Veren. A nostra persona beniuolentiam contrahemus. si nostrum officium sine arrogantia laudabimus. Cōtrahere frontem: est frōti rugas inducere: quod vernacula lingua dicim⁹ arrugare. Plau. in Am. Quid cōtraxistis frontē quia tragediam dixi hanc.

Cōtracto tas. simul tracto: frequētatiuū a p̄traho. Lactā. de opi. posuit p̄ cōprehendo. Quē a nobis lōge/remote: neq; oculis cōtrectari/neq; tāgi manu: neq; pcepi sensibus possunt.

Cōtrasto as. vide i dictione Sto.

Cōtrauenio. Cice. lib. j. Tuscul. Ego vero facile sum passus: ne in mentem mihi aliquid contraueniret: tristi faueo sententię.

Cōtrouersus sa. sum. quasi aduersus. Gel. Argumenta autē censebat aut, pbabilia esse debere/aut perspicua et minime cōtrouersa. Et cōtrouersa res dicit illa de qua est cōtrouersia.

Controuersia: est certarum personarum de re propria cōtentio. Cice. Elio procōsuli. Nullam omnino arbitramur de ea hęreditate p̄trouersiam cū bodie habiturum. Sine cōtrouersia significat sine dubio. Idē lib. iij. offi. Pauet: qui sine cōtrouersia de officijs accuratissime disputauit.

Cōtrouersosus: litigiosus. Liui: libro. iij. Quem em̄ sine hoc priuatę rei iudicem fecisset: vt controuersosam adiudicaret rem.

Cōtrouersor aris. ex p̄tra z versor: p mutationē a i o significat cōtēdo: verbū deponens ab actiuo verso factū. Li. in Protagora. Mūca vobis ptagora z Socrate postulo: vt de isto concedatis alter alteri: et inter vos de hmōi nō p̄trouersemini.

Contubernīū: verbū castrense: sicut scribit lib. ij. de remili. Aege. vocabatur manipulus: ab eo q̄ coniunctis manibus pariter dimicabant. Et, prie decē milites sub vno papilione degentes dicebātur cōtubernium: quibus pręerat decanus: qui caput erat contu-

bernū. Unde accipitur ꝓ cōuictu et sodalitate. Inde cōtubernales vulgo sodales dicūtur. Et contubernalitatem Cyprianus appellat sodalitatem. Dictū contubernīū a tabernis. Taberne ꝙ domus quę fiebāt ex tabulis. Unde et tabernacula dicta sunt: licet ex tēxtis et pellibus fiant. Et contubernales dicti sunt/ ꝙ hisdem tabernis vtantur. Columel. libro. j. Sed qualicūq; villico cōtubernalis mulier assignata est ꝙ contineat eum.

Cōtumax penul. cozre. qui per tumozē inobediens est: qui tribus propositis edictis vel vno ꝓ tribus: quod vulgo pemptoriū appellaſ: litteris euocatus ꝓsentiā sui facere cōtemnit. Hinc cōtumacia. Dicit̄ q̄nq; etiā in bonā partē. Coz. Tacitus Cōtumax etiam ad uersus tormenta seruozum fides supremę clarozū virozum necessitates.

Cōtumelia: conuitiū a contendo: seu vt Ulpi. et Seneca aiunt: a cōtemptu. Cōtumelios⁹: qui contumeliā inferre solet.

Cōtundo is. cōtudi pe. indifferēter cōtusū: significat simul siue totū tundo: frango/cōminuo/pcutio. Hora. lib. j. Epi. Speratū meritis durā qui cōtudit hydrā. Inde contusū: confractū. Col. lib. vij. Plus etiā eiusdē radix contusa ꝓdest.

Cōuallis: planicies ex oīi parte cōprensa montibus collibusq; dicta (vt inquit Var.) quasi cauata vallis. Vallis ꝙ ex duobus montibus insula planities. Uel uallis dicit̄ arta vallis quasi ꝓiucta: quales sūt quas metaphorice fauces appellam⁹. Uā uallis appellaſ fossio terrę manufacta ad deducendā aquam. Plī. Flumina ad lauandū hanc materiā iugis montiū durere. Corrogos vocant a corriuatione ꝯcepisse libramēto oportet vt fruaris qñ influat. Itaq; altissimis partibus ducitur conuallis: ⁊ interualla substructis canalibus iungitur.

Cōuaso as. penul. pduc. significat furto oīia colligo. Terenc. in Phor. Aliquid cōuasassem: atq; hinc me ꝓtinus conuerē in pedes.

Cōuenire: simul venire/cōgregari/coire. Liui. Postera die arma capiūt: quo missi erant cōueniunt. Salustius. Postq̄ vnū in locū oīes cōuenere. Hinc cōuētus. Per trāslationē q̄nq; cōcordare. Ouidi⁹. Nō bene cōueniūt: nec i vna sede morātur Maiestas et amor. Quādoq; interpellare seu in iudiciū vocare. Cice. in Ver. acti. ij. Nō dubitat quin si ipse verrem cōueniat equitate causę: auctoritate sua cōmouere homīnē possit. Quādoq; statuere. Apul. Conuenimus ad portū ꝓximū ire. Quādoq; alloqui nō inuenire et videre cm̄. Terē. in Andria. Cōueni hodie aduenīēs quendā mei loci hinc atq; ordinis hoiem. Quādoq; aptū/cōueniēs et decēs esse. Cice. in Hort. Nā quid vereris nenō cōueniat nostris gratibus ista oratio quę spectat ad hortandū. Quādoq; placere/ patētū facere/et controuersia carere. Sed in tertia persona frequētius. Cice. lib. v. de fi. Hoc mihi cum tuo fratre cōuenit: id est sine cōtrouersia est/ ⁊ concordes sumus. Dicimus etiā conuenit hoc inter nos: conuenit mihi tecum: cōuenit tibi mecū quod dixisti: id est in hoc quod dixisti inter me et te sine cōtrouersia est. Cōuenit nobis inter nos: id est cōcordes inuicem sumus. Iuuenalis. Seuis inter se cōuenit vrsis. Item Nō cōueniunt hęc fratri mecū: id est dissentimus ab inuicem in his/et dissimiles sumus. Teren. Hęc mihi fratri mecū nō cōueniunt. Nonnunq̄ sine supposito/sed subintellecto. Aug⁹ libro. ix. cōfess. Conuenerat inter nos ne passim cuiq̄ effunderetur. Plautus in Cap. Nūc ita conuenit inter me atq; hunc Tindare. Et iterū. Dicito patri quo pacto mihi cōuenit de huius filio. Sic dicimuꝰ, de ꝑclo conuenit: id est cōcordes fuimus.

Cōueng penul. cozre. dicunt̄ qui ex diuersis populis gētibusq; in vna mgnia cōuenerūt: simulq; coalescunt. Uero. cōtra Uigi. Mimirū respōdet generi suo: vt qui de latronū ⁊ cōuenarū natus est semine: quos cōsul Pōpeius edomita Hispania de pirenei iugis deposuit: ⁊ i vnū oppidū cōgregauit. Uā et conuenarū vrbs nomē accepit.

Cōuētio: nomē generale est ad oīa pertinēs: vt scribit Ulp. de quibus negocij ꝓtrahēdi trāsigēdiq; causa ꝓsentiūt qui inter se agūt. Uā sicut ꝓuenire dicuntur q̄ ex diuersis locis in vnū locū ꝓueniūt: ita q̄ ex diuersis animi motibus ꝓsentiūt/ ⁊ i vnā sentētiā ꝓcurrūt. Adeoq; cōuētionis nullū esse cōtractū/nullā esse obligationē: quę nō habeat in se cōuentionē: siue verbis siue re fiat.

Cōuētus dicit̄: cū homines simul venerint. Fit autem quattuoꝛ modis. Uno cū quemlibet hominē ab aliquo conuentū esse dicimus. Altero cum significatur multitudo ex pluribus hominū generibus cōtracta in vnū locū. Tertio cū a magistratibus iudiciū causa populus cōgregatur. Erant emī in prouincijs statuti cōuētus per rectoꝛes earū ad iudicia facienda. Uñ Pli. de Hispania. Nūc vniuersa ꝓuincia diuiditur in septē cōuētus. Idem lib. iij. scribit in Bethica fuisse iuridicos cōuētus quattuoꝛ: videlicet Gaditanū/ Cozdubensem/ Astysitanū/ Hispalēsem. Quarto cū aliquē i locū frequētia hominū supplicatiōis aut gratulationis gratia colligit̄. Ponit̄ interdū ꝓ cōiugio. Iuuenalis. Conuentū tamē ⁊ pactū ⁊ sponsalia nostra Tempestate paras.

Cōuentū neutri generis: cōuētionē significat.

Cōuēticulū plerūq; i malā partē accipit̄. Hoc est ꝓ cōuētu seditioso aut sceleratoꝛ. Cl. p. Sex. Cōuēticula hoim quę ciuitates nominant̄.

Cōuerto ⁊ cōuertoꝛ ꝓ eodē accipiuntur. Plau. i Am. Sed tamē fuga in se nemo cōuertit̄.

Cōuexū. curuū/ex oīi parte declinatū: qualis est natura cęli qō ex oīi ꝑte ad terrā ꝑsus declinatū ē. Uir. Aspice cōuexo nutantē pōdere cęlū. Hinc cōuexitas ipsa ꝓrectio aduersus nos tracta a cōcauitate nauium: quę extrinsec⁹ huiusmodi formā habēt: q̄ alio nomine carinata dicit̄.

Cōuiciū: cōtumelia/inquit Labeo iurisc̄sultus: quasi cōuociū: mutata littera a cōcitatione vel a cōuentu: id est collatione vocū. Cū em̄ in vnū cōplures voces cōferunt̄/cōuiciū dicit̄. Cū autē nec in cetu nec vociferatione dicit̄/nō ꝓprie cōuiciū nominat̄. Festus tamē a vicis in quibus ꝓmo habitū est deriuat. Alij dicunt cōuitiū esse maledictū cū ꝓtumelia/ ⁊ a vitio deriuari. Cic. Maledictū autē nihil habet ꝓsiti ꝗter cōtumeliā: quę si petulātius iactaſ/cōuitiū: sin facetius/vrbanitas nominaſ.

Cōuiciniū: vbi plures inter se vicini sunt.

Cōuicioꝛ aris: cōtumeliā dico: vt apud Euāg. Et q̄ cū eo crucifixi erāt/cōuiciabant̄ ei.

Cōuiuiū a viuo fit: de quo Cice. Bene maiores nostri accubationē epularum: quia vitę cōiunctionē haberet/cōuiuiū nominauerūt. Hinc cōuiuari: cōuiuiū facere: aut simul cibū sumere. Terē. in Heau. Scorzari volūt/crebro cōuiuarier. Uā cōuiuatoꝛ dicit̄ q̄ parat cōuiuiū. Cōiuę ꝙ et cōuictoꝛes dicunt̄ inuitati ad cōuiuiū. Scitū cōuiuatoꝛē appellat. Liui⁹ elegantē et nitidū in apparatu cōuiuali. Ὄγκε vt puto meliꝰ: συμποσιοσεκτου πιρω πωσω πεπωκα επιον καισυρ. Suū em̄ videt̄ esse comessatio: vnde ⁊ grecus sermo seruaſ vulgariter.

Conuictoꝛ dicitur quotidianus conuiua: et qui nobiscum viuit familiariter. Hora. Nūc quia sum tibi mecęnas conuictoꝛ. Sue. in Tibe. Nihilo lemoꝛ in cōuictoꝛes greculos.

Cōuiuale:quod ad conuiuiū pertinet. Liu. Multaq; conuiualia ex auro ⁊ argento vasa.

Cōuiliones:a cōbibendo cōpotores dicuntur.

Cōuoluolus penul. cor. vermiculi genus minoris eruca/corrodētis pubescētes vuas:quē alij voluocē appellāt:a cōuoluēdo:q se inuoluit in pampino.

Conus ꝓprie nux picea. Col. libro. vij. Remedio sunt cupressini quidecim coni/ totidemq; Galle: propter quod geometre eiusmodi figuram conum appellant. Hinc Conus dicitur curuatura que in summitate galee prominet:super quam criste ponūtur:licet quandoq; pro crista ponatur: quem lingua vernacula pinatiū vocamus. Et coniferę arbores:que conos/hoc est nuces pineas similes ferunt. Oui. Et coniferę cyparisse. Quicquid preterea tali forma est Conoides dicitur. Unde cupressus femina Conoides est quę i fastigium conuoluitur. Quidam etiam conum accipiunt pro capitio acuminato. Est et conus musicus. Boe. in musica. Si conū quem turbonē vocant quis diligenter extornet. κωναῖες. Conoides arbor ferens cupressos femina: nam a rotunditate in acumen leuatur.

Coos/siue cos/siue coum/siue co:insula in mari egeo seu (vt quidam aiunt) in Icario Rhodo proxima:et carię opposita:que olim magna fuit/et optime habitata/⁊ aspectu iucundissima his qui eo nauigabant. Ambitus ei⁹ quingentis ⁊ quinquaginta stadijs claditur:tota fertilis/et optimo vino abundans. Est et vbs eo nomine antiquitus Stipulea vocata. Dicta a coo meropis filia quę ibi regnauit. Strabo scribit nouē gentes et quinq; millia oppidorū esse: quorum nullū sit minus coo meropide. Hinc cous a um. pro. Unde Hippocrates medicus diuinus/⁊ Apelles pictor egregius:Coi dicti sunt:cū in ea nati perhibeantur. Ouidius. Si venerē Cous nunq; pinxisset Apelles. In primitiuo primi corripit. In suburbano Coi Esculapij templū fuit valde insigne/et multis donis opulentū:inter quę nuda Venus erat: quę postea Julio cesari Rome dicata est. Sunt qui dicāt apud hanc insulā fieri vestes tenuissimas ad femina/rum ornamentū. Unde Ouid⁹ de arte. Siue erit in tyrijs tyrios laudabis amictus. Siue erit in cois coa decere puta. Suidas: κωσ η νησοσ ο θερ ιππο/κρατησο ἰατροσ ἡ ἰσ και μελορισ πεγεσαι. Postea alibi subdit. κωσσ προσ σχιορδμερ γαρχιοσεγυραῖο ερδορ οδε κωδσ εξω.

Copia:a con et ope/vel a capio: vt sit copia quasi capia/q̄ multa capiat:⁊ in singulari quidē abundantiam/eloquentiā/facultatē/potestatemq; significat: vt Faciā tibi copiam spectandi ludos. Ouidius. Ante ait emoriar q̄ sit tibi copia nostri. Necq; apud oratores cū alio verbo iūgitur. Poete cū do iungūt. Virgilius. Postq̄ introgressi et cozā data copia fandi. Cū alijs verbis abundantiā significat: vt Magna copia frumēti auecta est. Copia pecuniarū ⁊ copia orationis. Copia etiā dicit eloquentia:quę constat verbor copia. In plurali ꝑ eodē significato quādoq; sumit: vt Noui copias tuas:⁊ Omniū rex copias habeo. Peculiariter tñ significat exercitus multitudinē: vt Copię pompeij: Copię cesaris. Aliquando etiam i singulari ponitur pro multitudine. Pompeius ad Domiti. Nec solus cū ista copia tantā multitudinē sustinere poteris. Idē. Etiā atq; etiā horto/ vt cū omni copia q̄primū ad me venias. A copia copiosus/a. sū. pro abundāti. Copiola dimi. Copio as. quod est copias augeo siue cogo:sicut lignor/ aquor: q̄ sūt verba castrensia.

Copē veteres pro copioso posuerunt. Plautus. Atq; ego nūc vt glorioſū faciā ⁊ copi pectore. Hinc copona primū: deinde cauponа: taberna vinaria/ propter copiā rerū quę ibi venduntur.

Conisare apud Quintę. significat arietare/⁊ frōte frōtē petere. Et satiati agni ludunt blādeq; conisāt.

Cope:loc⁹ in grecia apud Orchomenō boetię iuxta cephisū amnē: qui facit lacū copa idē noiatū.

Cophinus pe. cor. latine corba. Juue. Cū dedit ille locū cophino fœnoq; relicto.

Copula:cuiusliber rei duplex numerus. Ūñ dicitur copula matrimonij/⁊ copulo ꝑiungo.

Coquo quis. coqui coctū:a cogendo:quoniā coctum cogendo coercetur/ vt ad vsū tatē vescendi perducat. Et duo significat coquere. s. per ignē: vnde aliq̄d dicitur coctū/vt carnes coctę. Et maturare:id est maturū facere. Plinius. Egrescūt sexagenis diebus siti maxime anteq; ficus coquātur autumno. Ambro. lib. Hexa. Unde aut arbores germinarent/aut frumenta vel sata prorūperent/vel orta coquerent/nisi ea interior ignis animaret? Huius composita sunt cōcoquo: simul coquo seu digero. Unde cōcoqui dicit cibus calore stomachi. Plini⁹ libro. xxvij. Theophrastus celerius cōcoqui dextri lateris incubitu difficilius in supinis. Decoquo: in totū coquo. Vide alibi. Excoquo: pfecte coquo/digero. Hiero. contrs Jouin. Immolatus est pro nobis agnus/⁊ aspersū calidissimo rore hysopi: oēm pituitā noxię voluptatis excoquimus. Columella. Proprie cū ait: Vis frigoris excoquit terrā. Incoquo:coquendo applico. Mā cū metallū aliquod deplūbamus/ vel deargentamus/ vel deauramus:incoquere dicimus. Unde vasa enea/stānea ad ignē ilita/incoctilia dicunt. Plinius. Deinde et argentū incoquere simili modo cępere/equor maxime ornamentis/iumentorūq; iugis. Proprie tamē incoquere est intus coquere. Virgilius libro quarto Georgi. Bui⁹ odorato radices incoque baccho. Per coquo: valde seu pfecte coquo. Plini⁹ lib. xxiij. Bubulas carnes additi caules magno ligni cōpendio p/coquunt. Sūr discoquo. Idē libro. xxix. Denas viri/des lacertas in decē sextarijs olei veteris discoquūt. Przecoquo:ante coquo/vl ante maturo. A quo przecox fructus:⁊ p̄coqua vua dicit:id est p̄matura. Recoquo:rursus coquo. Pli. An satis recoctū sit. Et oia habent pe. cor.

Cōuito tas. pe. cor. frequentatiuū est.

Coquina/a coquendo:locus in quo dapes coquūtur: quę et culina:a colendo/quasi colina. Et dū publica est/popina dicitur.

Coquinari:est coquinariā artē exercere. Plaut⁹. Neq; ego vnq; nisi hodie ad bacchas veni in bacchanal coquinatum.

Coquus vel cocus:qui cibos coquit ac vēdit. qui ⁊ coquinarius dicitur.

Coquinarius a. um. quod ad coquinā ptinet. Ūñ vasa coquinaria dicta.

Coquinaria g. ars coquēdi: quę ad victū spectant.

Cor: vnū est ex visceribus. Mā omnia interiora viscera dicunt. In quo (vt inquit Plini⁹) habitat mens. Et ꝑm Aristotelē. Cor fons est venarū/arteriarū et sensuū. Et sicut ait Auicēna. Est principiū vtutis vitalis/fons vitę:⁊ radix dicit ab interprete Galeni. Aliqñ tñ accipit ꝑ mente. Cice. lib. j. Tus. Cor ipsū animus videt. Unde concors/discors/excors/socors/vecors/grauicors/⁊ cordatus.

Cordi ē:id est delectat et placet. Licero. Idcoq; eo mihi magis est cordi. Teren. Si hę nuptię sunt tibi cordi:id est iucundę.

Corculū dimi. Plaut⁹. Meū corculū/meus molliculus caseus. Et corculū acutū:quasi cor sapiēs. Fest⁹. Corculū dicebāt antiqui solertē et acutū. Cice. lib. j. Tus. Et nassica ille prudēs bis cōsul corculū appellatus. Plini⁹ libro. vij. Cato corculos apud romanos

cognominatos esse refert q̄ sapientia ꝓstiterunt.

Cordatus homo:id est insignis corde et prestans memoria: qui solertia multa pollet ⁊ ingenio: quemadmodū et corculum. Aug⁹ libro. j. de ciui. dei. Mō itaq̄ cū de dīs victis illa conscriberentur poetis libuit mentiri: sed cordatos homines cogebat veritas ꝓfiteri. Lactan. lib. iij. Mō inficior: fuisse illū paulo cordatiorē q̄ ceteros: qui naturā rerū putauerunt ingenio posse comprehendi.

Cordolium: cōmiseratio/et quasi dolor cordis. Plau. Mihi cordoliū est. Jdē i pen. Ubi tibi erit cordoliū si quā ornatā melius forte aspexeris.

Cordapsus: morbus tenuioris intestini: quē iuniores ileacū nominant.

Corchorus: vile olus apud Plinium. Unde prouerbium contra eos qui magnis honoribus inhiant: cū ipsi sint nihili: κορχοροσ ερ λαχανοισ: id ē corchorus inter olera.

Corduba: ciuitas Hispanię Senecę/⁊ Lucani patria.

Corgo aduerbium apud veteres: quasi ex corde ago: id est loquor.

Cordus da. dū. quod serotina fetura natum est: vt cordū fenū autumnale/quod antumno secāt. Col. Alūtur oues cōmodissime autumnali fēno quod cordum vocatur. Idē. Corda frumenta dicta sunt/quę sero maturescunt. Et cordi: agni serotini qui post tempus debitū nascuntur: quos vulgus vocabulo inde deducto cordiscos nominat. Plini⁹ lib. viij. Gerunt partū diebus. cl. postea concepti inualidi cordos vocabant antiqui post id tēpus natos. Est ergo cord⁹ cognomen eor q̄ tarde nascunt. Unde apud Sue. Cordus cremutius legit. Quo noie etiā dictus ē ali⁹ scriptor historiar: quē sęq̄ se ait Jul. Capito. i vita Gordianor. Ita Quint⁹. lib. j. ꝓpit scrutādas esse a ſtili ꝓceptore origines noīm: vnde Agrippa et Jupiter ⁊ Lodrus ⁊ Postum⁹ dicant. Quidā tū hoc nomē p b. scribunt chordus.

Coraliū: lapis rubei coloris. Amb. libro Hexa. Quo mō etiā non indecorus lapis coralium i mari herbascit: si in aerē transferatur/ lapidis firmitate solidet. Plini⁹. Coraliū religiosum in primis gestamen esse existimant a moliendis periculis. Gignit in mari rubro et in Persico/et circa Orchadas insulas/et in siculo circa Dreptanum. Forma ei est fruticis/color viridis/bracce calidę: sub aqua et molles: exemptę consestum durant ⁊ rubescunt quasi cornu. Diascorides. Το δε κοραλλιον ὁπερ ενιοι διθολεμβρον καλουσει δοκει μεν ειναι φυτον ενάλιον. Theophrastus autem in libro de gemmis. Το γαρ κοράλλιον και γαρ τουθε ωσπερ λιθος φυηται δε ποη εν αιγιλε λιθοσ γινεται. Qui⁹ nominis quidā primā ꝓducunt. Qui. lib. iiij. Metasm. Nunc quoq̄ coralijs eadē natura remansit. Alij breuiant. Claud. Hergit se subito vellitq̄ corallia clo.

Corax: mons qui a septentrione Colchidē claudit (tho dit. Est et fluuius eiusdē nominis qui ex mōte sui nominis oritur.

Corā ꝓpositio est. quę contrariā habet significationem a Clam: vt Corā senatu oratione habui. Differt tamen a Palā: q̄ Corā magis ad personas certas: palā ad omnes referē. Corā indiget adiectione: palā non indiget. Etiā differt ab ante oculos: q̄ ante oculos longe intelligi potest: coram proximitatē significat. Terē. in Eunu. Quę mihi ante oculos corā amatore addurri tuum.

Corax a latinis dicit corvus. Cice. libro de ora. Quare coracē vestrū istum patiamur. Hinc componit noticorax seu nycticorax.

Coracinus pe. pdu. corin⁹. Pli. etiā piscē quendā coracinum appellauit.

Corambla: herba quę oculos retūdit/et hebetes facit. Jdeoq̄ dicta corambla. Mā κορα pupillā significat αμβλυσ dicit retusus ⁊ hebes.

Corbes: vasa ex viminibus facta: cui singularis est hęc corbis. Cic. ꝓ Sex. Hesiodia se corbe prexit. Dictę corbes ꝑm Var. ab eo q̄ spicas aliud ve q̄d eo corruebāt. Hinc minores dictę corbulę. Cato villicū dixit habere oportere corbulas amerinas q̄ttuor. Col. ꝺo ait. Corbulę decēmodię trimodię. Pōt etiā esse corbis generis mas. ꝑm Prisci.

Corbitę pe. ꝓ. naues onerarię: dictę q̄ in ea⁹ malo sūmo ꝓ signo corbes solerēt suspēdi Plau. Tardiores q̄ corbitę sunt etiā in trāquillo mari.

Corbonā pe. cor. iudęi sacrū thesaurarium dicunt. Auctores Josephus ⁊ Eusebius.

Corcira pe. pdu. insula in Jonio mari: olim pheacia a Pheaco dicta: qui genitus fuit e nympha Aesopi filia: rapta a Neptuno ⁊ ad insulā delata: cui nomē fecit. Ubi grauida Neptuno peperit Pheacū: qui fuit pater Alcinoi. Luca. lib. ij. Hinc late patet omne fretū seu vela ferant Jn portus: corcyra tuos seu leua petat Illyris. Homerus autē lib. η. παιδα γεεμεν εχεμεν καιεμοσ γαμβροσ καλεεσθαι αυθι μεμων οικον δεγω και κτημασα δοιην εικεθελωρισε μεροισ αεκοντα δεσ ουπισερυξει φαηκων. Ira eñ semp vocat Homerus.

Corinthus: vbs Achaię fere in medio Jsthmi peloponnesiaci sita. Jsthmos greci vocāt āgustias peninsularum: inter quas nobilitate peloponnesiacę ꝓferuntur. Corinthus ꝓmo a Silypho latone eoli filio ferē cōdita fuisse: ⁊ corcyra noiata auctore Strabone: post ea Ephyre. Deinde euersa ⁊ instaurata a Corintho Marestis seu Jouis filio/Corinth⁹ est appellata olim celeberrima ⁊ ditissima. Hęc habet arcē/quę Acrocorinthus dicit. A corinthus fiunt corinthius ⁊ corinthiensis adiectiua: q̄ sic ab inuicē distinguunt. Corinthū sūt q̄ corinthū habitāt/seu q̄ ex corintho nati sūt. Corinthienses: q̄ alibi nati sunt/sed negociāt corinthi. Suidas. κορινθοσ απο κορινθου του λαραθωρος ηαπο κυρινθου του πελοποσ.

Corinthia vasa dicuntur ex ere corinthio fabrefacta: q̄ auro argentoq̄ cum ipso ere confusis fiebāt. Mā es corinthiū maxime laudabāt. Unde factū est vt omnia vasa ex ere elegantia corinthia sunt appellata: ꝓter q̄ apud veteres tāto in precio fuerunt eris metalla: vt argenti quoq̄ atq̄ auri precium transcēderint. Tria autē sunt genera corinthei eris: vt docet Pli. Candidū q̄ nitore accedit q̄ ꝓme argento. Alterę in quo auri fulu⁹ color conspicit. Tertiū: in quo equalis tēperies omniū fuit.

Corinthiac⁹ a. um. q̄ ex corintho est. Qui. li. iij. ō tris. Illa corinthiacis ꝓmū mihi cognita terris.

Corinthiarius: a Sueto. positum est ꝓ amatore nimio corinthioꝝ vasoꝝ.

Corycium: le bolçe da caualcare. Suidas. κωρυκιὸν κωρικοσ θυλακιον το παραηνιηρ βουλγιδιον ηπλευμα δεκτικον αρτου.

Coriago: morbus quo boues laborāt. Col. lib. vij. Est et infesta pestis bubulo pecori. Coriaginē rustici appellāt: cū pellis ita tergori adhęret/vt ꝓrehēsa manib⁹ deduci a costis nō possit. Ea res nō aliter accidit q̄ si bos aut ex languore aliquo ad macię ꝓduct⁹ est: aut sudans in opere faciendo refrixit: aut si sub onere pluuia madefactus est.

Corium aīaliū est: ꝑtim eoꝝ quę crassiorem pellē habent ac duriorem: q̄buis quādoq̄ ꝓ quacūq̄ pelle dicāt/etiā rerum inanimatarū/⁊ quandoq̄ terg⁹. Virgil. Tergora diripiunt costis. Apud Plin. coriū terre est: nō tam cutis eius faciesq̄ sūma/q̄ tectorium ⁊ stratum ē quodda crassi⁹: cui ⁊ aliud quoq̄ subesse pōt

eoziũ. Mã ſ̃parietib⁹ ſtructis ordines ipſi laterũ coria a Vitruuio dicunt: hoc eſt: quę vulgo turba opificum appellat curſus. Dicit et coziũs maſcu. genere. Plaut⁹ in Pe. Veri in tergo meo tris facile cozios cõtriuiſti bubulos. A coziũm fit excozio as. qđ eſt coziũm detrahо.

Coziariue: q̃ cozia ꝓcinnat/p̃ſertim craſſioza.

Cozycũ penul. cozre. nomen eſt vrbis et mõtis excelſi i Cilicia optimum crocum ferentis. A quo coziciꝰ a. um: vt Crocum coziciũ. Var. Qđ de coziciо quę venit aura croco. Coziciꝰ etiã portus.

Coziça: morbus cũ humore obturat̃ naſus: latine grauedinẽ vocant.

Coziceі dicunt̃ curioſi. Cic. ad Atticum. Omnes em̃ cozyceі ſubauſcultare vident̃ qđ loq̃r. Nam tota cozyci mõtis aſſatici: ſeu (vt quidam dicunt) pmõtozũ in Creta pręternauigatio latronibus plena fuit: qui diſperſi per portus ad mercatores furtim accedebant: et ſubauſcultabant quid rerũ ferrent: et q̃ nauigarẽt. Poſtea illis diſcedentibus adoriebãtur eos/ac diripiebant. Ex quo factum eſt: vt omnes curioſa⁊ ſecreta auſcultantes cozyceі dicerent̃: ⁊ in puerbio dicerẽtur: Nunc ergo cozyceus auſcultauit: cuius cõſilia ſecreta patefacta ſunt.

Cozythi penul. pdu. ſunt thecę arcuum ſiue ſagittarũ: q̃uis ſagittarum ꝓprie dicantur pharetrę: q̃uis Monius cozyci legat. Sta. lib. ix. the. Eleſtibus implet cozython telis.

Cozythus penult̃. coz. opidum Thuſcię ꝓpe Aretium in paruo colle eiuſdẽ nominis ſitum/a Cozytho rege poſitũ. Virg⁊. lib. ix. Nec ſatis extremas cozythi penetrauit ad vrbes. Quidã hęc duo nomina ſcribunt cũ h. in principio Chozitus.

Cornelia romana Gracchoꝝ mater/et maioris aphricani filia: quę a Vale. maximo laudat̃/q̃ matronę cãpanę ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti: nõ auꝛ nõ gẽmas: nõ denicꝫ veſtes oppoſuerit/ſed liberos: q̃ maxima ſunt matronaꝝ ornamenta.

Cozna nę. nomẽ eſt duaꝝ vrbium.

Cozneus fę. generis tã quartę q̃s ſecũdę decli. ſm Priſci. Hęc ramos habet duricie ⁊ rigiditate cornibus ſimiles: fructũ circa ſolſtitia facit: ꝑmo cãdidũ: poſtea ſanguineũ. Virgil. lib. ix. Cõiecto ſterni iaculo volat ītala cozneus. i. telũ ex cozno factũ. Cozneũ generꝫ neutri/fruct⁹. Idẽ. Baccę lapidoſaꝫ cozna.

Cozneus a. um. qđ a cozno eſt. Plau. Durã ac cozneã dãgã. Põt etiã eſſe a cozno deductũ nomẽ. Vñ hyberne cozonę cozneę dictę ſunt: qm̃ negãte tũ flozes terra laminis e cozno tinctis fieri ſolebant.

Cozneta: loc⁹ vbi ſunt frequẽtes cozni: ſicut a pino pineta.

Cozneus/cozneum/⁊ hic cozneus ſm Priſci. a cur/ (netũ uoze/vt inquit Var. Pli. Dentes mobiles cõfirmat ceruini cozneus cinis. Omnibus fere caua ſũt cozna: ceruis tm̃ ſolida: et ſingulis annis decidua. Hinc fiunt vnicozniũ/bicozniũ/tricozniũ/quadricozniũ. Per tranſlationem c ozna fluminũ dicuntur flexus curuitates alueozum: q̃ multis in locis ad cozneũ ſimilitudinẽ flectantur. Itẽ cozna antẽnaꝝ ſignificant vtrãq; partem antennę. Virg⁊. Cozna velataꝝ obuertimus antennarum. Similiter in pręlio Cozna dicuntur vtraq; pars exercitus. In exercitu enim eſt dextrũ et ſiniſtrũ cozneus: et qđ inter vtrũq; eſt dicitur mediũ. Itẽ cozneus genus eſt tubę obtozte: a quo cozneі dicti ſunt.

Cozniceո pe. coz. q̃ cozno canit. Iuue. Quadragita dedit gracch⁹ ſeſtertia dotẽ Cozniciո: ſiue hic recto cãtauerit ęre. Dictũ ira: quia qđ nũc ex ęre eſt: tunc fiebat bubulo cozno.

Cozniger penul. coz. gerens cozna. Unde bacch⁹ cozniger dictus eſt: quia ſimulachꝛo liberi patr⁊ cozneus adũciebant̃: q̃ vini inuentoꝛ fuerit. Moles em̃ nimio vini potu truces redduntur.

Cozniգenus a. um. qđ eſt ex genere cozna habẽtiũ: ſicut capꝛigenũ: qđ eſt ex genere capꝛarum.

Cozmipeta pe. coz. aial qđ cozmib⁹ petit. i. ferit.

Cozniculũ dimi. a cozno. Quo etiã nomine vocatũ eſt oppidum iuxta Tarquinios: a quo oppidani cozniculani appellati ſunt.

Cozmipes pe. coz. aial pedes habens ſicut equus et capꝛa/⁊ hmõi: vnguiũ aut pedũ aialia. Oui. li. ii. Faſto. Cozmipedi fauno cęſa de more capella. Mã Faun⁹ capꝛinos pedes habere fertur.

Cozmutus ta. tum. qđ habet cozna: vt Facies Boyſi cozmuta erat. Poteſt etiã dici cozmutũ qđ ꝓcedit ex cozno. Var. Occubuit tandem cozmuto ardoze potitus. Cozmuti quadrupedes a veteribus dicebantur elephanti. Nam qđ in his dentes multi dicunt/cozna ſunt. Sed mirum eſt qđ ſcribit Suidas de Cozmuto: et dicit duos mirabiles viros fuiſſe: vnũ Liuium et Cozmutũ.

Cozniculariuս: nomen eſt ordinis in militia: ſicut Cõmentarienſis et accenſus. Docet Aſco. pinde ac cozniculariuս a cozniculo ſic inclinetur/vt a cozno cozniceո. Mã qui cozniculo militabat: is cozniculariuս dicebatur. Liu⁹ lib. x. ſcribit Papiriũ cõſulem equites omnes ob inſignẽ in bellis operã donaſſe cozniculis armillisq; argenteis: tanꝫ cozniculа ſint inter donatitia ornamenta militaria.

Cozniх: auis: quę dux auiũ eſſe dicitur. Unde et coznices accipi ſolent/ꝓ his qui ſe ſapiẽtioꝛes ac duces aliorũ videri volunt. Unde Piero. in quodã/plo. vtitur: et Cice. ꝓ Murena. Huius dimi. eſt cozniculа. Piero. ad Paulinũ. Malo alieni operis interpres exiſtere/q̃ (vt quidã faciunt) informes cozniculę alienis me coloꝛibus adornare.

Cozniꝛ penul. pdu. deponens: ſignificat more cozniceո garrio. Perſius. Neſcio quid tecum graue cozniceris inepte.

Cozona eſt: quam greci στεφάνην vocant: a noſtris olim ſtrophia a στροφεῖν quod ẽ vertere. Poſtea ꝓ diminutionẽ ſtrophiola appellata: deinde a ſerendo ſerta. Et cum videatur cozona a choꝛo dici: caret tamen aſpiratione. Fuerunt autẽ apud Romanos diuerſorum generũ cozonę in magno pręcio habitę: ſcz. Triumphalis: quę fiebat ex lauro/et triumphanti dabatur: qm̃ ea arboꝛ pręcipuę eſt leticię victoꝛiarumq; nuncia. Obſidionalis: quã liberati ab obſidione dabant ei qui ipſos liberauerat ex gramine decerpto ꝛi de vnde obſeſſos ille ſeruaſſet. Nam (vt ait Plin⁹) ſummũ apud antiquos ſignum victoꝛię erat: victos poꝛrigere herbam e terra. Ciuica: quam ciuis ciui: a quo ſeruatus eſt in pręlio: teſtem vitę ſalutiſq; percepte dat. Et hęc huiuſmodi erat. Primo ilignea: poſtea magis placuit ex quercu: quia ante cauſa vitę i hac arboꝛe hominibus fuit/qui glandibus veſcebantur: etiam ex ilice. Muralis erat: qua donabatur ab imperatoꝛe: qui primus murũ ſubiit: inq; oppidum hoſtium per vim aſcendit: et aurea erat. Vallaris: quę et Caſtrenſis dicitur: ſimiliter aurea/habens inſigne valli: hac donabatur qui primus hoſtium caſtra pugna itroiuit. Naualis quoq; aurea: quaſi roſtris auium inſignita: qua donari conſueuerat qui primus maritimo pręlio in nauem hoſtium vi tranſilibat. Qualis myrtea erat: qua vtebantur imperatoꝛes/qui ouãtes introibant ciuitatem/quando bellum leuiter ⁊ ſine cruoꝛe perfeciſſent. Cozona etiã dicitur ornamentum muliebꝛe. Horatius libꝛo primo Car. Et ſcindet herentem cozonam crinibus. Et cozona ponitur ꝓ conuentu hominum circumſtante. Item pro circulo circę lunam. Itẽ pro ſigno cęleſti Adriadne Di-

nois filia/quę conuersa est a Baccho. Virgilius lib. primo Geor. Cnosiacq ardentis decedat stella coro/ne. Ferunt Adriadnā coronā dono accepisse a The/seo: inde nupsisse Libero patri: ⁊ post eius mortē Li/ber pater coronā in cęlo collocauit. Alij dicunt hanc coronā dedisse Bacchū Adriadne/cū ad Minoē in Creta venit. Alij dicunt coronā fuisse datā a Venere Baccho in nuptijs deorū. Hęc cācro ⁊ leone exorien/te occidit: exorit cū Scorpio nonis Octobris habet stellas nouē in rotundo dispositas.

Corolla dimi. parua corona. Proper. Me iuuet exter/nis positū languere corollis.

Coronula sīr dimi. Piero. lib. iij. Re. Et sculpturę in/ter iuncturas ⁊ inter coronulas.

Corono nas. coronā capiti impono.

Coronari⁹ rij. q̄ coronas cōficit. Pli. Factū id ē ex inge/nio Glycerę coronarię dilectę illi. Coronarius a. um. qō ad coronā ptinet. Hīc aur coronariū.

Coronamentū: coronaꝝ multitudo. Plini°. Atria q̄p/pe coronamentis referta. Aliquādo accipitur ꝓ flo/ribus frōdibusq̄ et alijs ex quibus coronę fiunt. Idē In hortis seri ⁊ coronamenta iussit Cato inenarrabi/li floꝝ maxime subtilitate.

Corolarium (Auctore Varrone lib. j.) significat id quod additum est prętereā quod debitum/tanq̄ au/ctarium quoddam: ⁊ id quod supra mensurā vel pō/dus iustum adiicitur: a corollis nomen deductum: q̄ hę cum placuerant auctores in scena dari solitę sint. Vnde et corolaria dicuntur ipsę coronę. Sue. in Au/gus. Itaq̄ corolaria et prędia alienis quoq̄ muneri/bus ac ludis: ⁊ crebra ⁊ grādia de suo offerebat. Pli/nius lib. xx). Paulatim ⁊ Romę subrepsit appellatio corolis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox et corolarijs postea e lamina aerea tenui inaura/ta aut inargentata dabantur. Cicero in frumentaria. Moli hos colligere qui nummulis corrogatis de ne/potum bonis ac de scenicorum corolarijs decimam emerunt. Hę autē cum prędij parui fuerint: factus est vt corolariū ꝓ releuiori accipiatur. Apul. symboli/cos corolariū vocauit posticum cōcubitum cum ait: Mihi iā fatigato de, quia liberalitate photis pueri/le obtulit corolariū.

Coronę vbs in Peloponesso Messenioꝝ: a qua coro/neus sinus dictus est.

Coronea vbs est i boetia. Papi. Messe coroneā bac/cho glissanta colentes.

Coronis idis. rostrū nauis/finis/extremitas/apex/cor/nu/arcus/⁊ huiusmodi.

Corpus: nō solum pro massa compacta ex artubus et membris. Seneca. Corpore truncato caput abest. Sed etiam pro sola carne ponitur. Licero Gallio. Ego hic cogito commorari quoad me reficiam: nam et vires et corpus amisi. Var. vtranq̄ significatio/nem posuit. Viuebant laceri membris stillantibus artus. Inq̄ omni nusq̄ corpore corpus erat. Vnde corpulentos dicimus obesi corpis homines. Et cor/pus dicitur quod est compositum ex materia et for/ma. Corpus (inquit Hieronym°) q̄q̄ caro dicatur: interdū tamen ęthereū vel aereū nominatur/quod tactui visuiq̄ non subiacet: et plerūq̄ visibile est at/q̄ tangibile. Vnde Apostolus corpora cęlestia ap/pellat et corpora terrestria. Cęleste corpus: solis/lu/ne/stellarum. Terreste: ignis/aeris/terrę/aquę/⁊ re/liquorum: quę ablq̄ anima his sentiuntur elemen/tis. Corporum tria genera Pompo. esse affirmat. Vnū quod vna specie continetur: vt homo/lignum/lapis. Alterū quod ex cōtingentibus: hoc est pluri/bus inter se cohęrentibus cōstat: vt ędificium nauis armariū. Tertiū quod ex distantibus compactū est: vtputa ex pluribus corporibus vni nomini subiectis: vt Populus/legio/grex. Hinc corporeus a. um. qō est ex substātia corporis: vt lapis. Ediuerso incorpo/reum/vt virtus.

Corporale: qō est vel habet corpus. Incorporale cō/

Corporo ras. interficio: et corpus sine ani/ (trarium. ma relinquo. Ennius. Corpus contemplatur vnde corpore et vulnere. Hinc fiunt composita: Cōcorpo/ro et incorporo.

Corporatura: corporis quantitas: hoc est habitus et status ipsius corporis. Vegeci° lib. j. scribit cor/poraturā boni tyronis implere ser pedum lōgitudi/nē. Col. lib. vij. Habilis enim ⁊ modica corporatura pecoris operarij debet esse: neruisq̄ et musculis ro/busta/nō adipibus obesa. Victru. lib. vj. Sed ex cęlo roscidus aer in corpora fundens humorē efficit am/pliores corporaturas.

Corporatio idē qō corpatura. Col. lib. vij. Custodien/dū est ne incorpatione vel statura vel viribus impar cū valentiore iungatur.

Corrado dis. penulc. pduc. simul siue totū rado/ause/ro/vendo/alieno. Teren. in Heau. Nihil relinquo i ędibus: nec vas/nec vestimentū: corrasi omnia: id est vendidi vel alienaui. Lactan. lib. v. Nō ꝓpter humanitatē quę nulla in his erat: sed vt oia cupiditatis et auaricię instrumēta corraderent.

Corrigo gis. penul. corre. ex cō et rego: significat emē/do. Lactanti° lib. iiij. Anteq̄ mores aliorū corrigas: tuos corrige.

Corripio pis. penul. corre. reprehendo. Multi eīm corripiuntur/qui tamen nō corrigūtur. Aug° libro. j. de ciuitate dei. Ea ipsa tū quę cū eis nō perpetrant: no/lunt plerūq̄ corripere: cū fortasse possint aliquos cor/ripiendo corrigere. Proprie autē corripere est aliq̄d celeriter rapere. Virgil. Vic arcūq̄ manu: celeresq̄ sagittas Corripuit. Adaptat hoc verbū ad oēs act° humanos: vt Corripit somno: corripitur febribus/⁊ multa alia huiusmodi.

Corrumpo pis: cōtamino/vitio/destruo. Et tā ad ani/mū q̄ ad corpus refertur. Vnde corruptor et corru/ptela. Terenc. in Adelp. Pisces ex sententia nactus sū: bi mihi ne corrūpantur cautio est. Lactan. lib. iiij. Cęlestes litteras corruperunt: vt nouā sibi doctrinā sine vlla radice ac stabilitate componerent. Aliquan/do corrūpere est subornare/inuitare et illicere. Pli/nius lib. vij. Aduersis studijs copia odorū, corruptū criminantibus.

Corruda penul. pduc. siluestris asparagus vocabat. Cato. In harundineto corrudā serito vnde asparagi fiant. Var. lib. j. rei rust. Itē olera quę arida loca se/quuntur: sic vt vmbrosis locis alta seras/vt corruda nō noceat q̄ ita petit asparagus.

Cors cortis: vide in dictone Cohors.

Corsica penul. corre. insula: quę (vt docet Strabo) di/stat a Sardinia stadijs sexaginta. Hanc greci Cyrnū appellāt. Hęc maligne colit q̄ aspera sit: et multis in locis inaccessibilis. In ea sunt castella Blesini carar: Emicome/vapanes. Mui° insulę lōgitudinē asserunt milliaria centuz sexaginta/latitudinē septuaginta. A Cyrno Herculis filio dicta est Cyrnus: vt placet Fa/bio pictori. A Corsica vo muliere cui° taurus cuz ex cōtinenti in insulā tranasset: nomen qō habet retulit. Scribit Stra. lib. v. captos a Romanis insulę hu/ius alpestres in admiratione fuisse: q̄ viri hispidi in/humani ferino aspectu viderentur. Hanc Romanis Mauri abstulere: quā postea Ademare°i classe Ge/nuensi imperator recepit.

Cortina penul. correpta multa significat. Mā Cortinę sunt vasa in quibus pigmenta colorescq̄ coquuntur: quibus lanę tinguntur: et vela pinguntur immersa. Pli. li. xix. Fere die liquatis cortina velis; eluitria tū

mergitur in experimentum. Et libro. xxxv. Hoc cum fecere non apparet in velis/ sed in cortina pingi: mirumq; cum sit vnus in cortina colos ex illo alius atq; alius sit in veste accipientis medicaminis. Seruius accipit cortinam pro tripode Apollinis: vnde ora culum. Vel q Apollinis tripos corio pythonis serpentis tectus sit: vel certa illic responsa fundantur/ quasi certina. Virgilius. Neq; te Phebi cortina fefellit. Vel quia illic cor vatis tenetur. Illuc enim rapte phebades vaticinabantur. Cum autem hę cortine Apollini delphico antiquitus dicarentur: alio nomine Delphice sunt nuncupate. Plinius lib. xxxiij. Ere facitauere. t cortinas tripodum nomine delphicas: quando donis/ maxime Apollinis delphici donabatur. Varro libro tertio. Cortina dicta est qđ est inter terram et celum a similitudine cortine Apollinis. Ea a corde q inde sortes primū extimate. Cato. Cortinam plumbeam accipit pro vase quo oleū fluit: vbi oleum in torcolario factores premunt. Fit enim. Cortinam plumbeā in lacum ponito: quo oleum fluat. Item Cortine dicuntur aulea et vela ad locum contegendū: prout vernacula lingua appellitamus. Unde Hieronymus super Exodū. Decem cortinas facito de byſſo retorta. Hec etiā velaria seu velares a velis dicte sunt. Nam velū/ plage et stragula inter se germana sunt. Itē locus velatus in theatro ex quo egrediuntur recitatores et mimi. Virg. Magni cortina theatri.

Cortinale: a cortina: sumitur pro loco in quo sunt cortine: hoc est vasa quibus sapa decoquitur. Col. libro primo. Cortinale vel defrutum fiat: nec angustū nec obscurū sit: vt sine incōmodo minister: qui sapā decoquit versari possit.

Cortex tam masculini q̄ feminini generis est: veluti corīū cuiusq; rei: vt in arboribꝰ liber/ t in ceteris rebus crusta quedā ad tegēdum data. Nam coriū proprie animaliū est. Ouidꝰ libro .j. Metam. Sentit adhuc trepida renouo sub cortice pectus. Huius diminutiuum est articula. Colu. Corticulis resolutis. Hinc decortico as. et excortico.

Cortona: ciuitas Tuscię: a qua cortonenses. Dionysius vocat eam Cortoniā: quia inde cortonienses formauit. Hęc ante Corton dicebat. Liu. lib. ix. Itaq; a Perusia et Cortone t Aretio: quę ferme capita Hetrurię populoꝝ erant.

Corybantes: a pupillis oculorū siue genis dicti sunt. Greci κορίβαντιαν eos dicunt: qui ad similitudinem leporum oculis patentibus dormiunt: quod eriam quidā Coribantire dixerunt. Qui cum custodes Iouis essent: non modo excubare/ sed etiam apertis oculis dormire cogebantur. Iuuenalis. De conuiua corybanta videbis. Hi in Ida monte Phrygię saltando et cantando sacra Cybeles faciebant: t sacerdotes excisis testibus degebant. Dicti Coribantes: q κορυβαντιαν eos greci dicunt: vt Strabo dicit: qui capita saltando iactant furiisq; agitentur. Diodo. Corybantū scribit Iasonis et Cybes filiū fuisse: ac simul cum Dardano sacra matris deū in Phrygiam detulisse: eosq; qui in sacrificiis eius deę incumbere voluerunt/ de suo nomine appellasse. Alij a Galea dictos volūt: quę grece κορυς dicitur: q galero quodam capita recti insaniendo luderent. Suidas. κορυβαντεσεριοιτουσ κουρητασ καιτουσκορυβαντασ τουσαυτουσυπειληφασιν ησαν δε διοστροφεισουτοι καιφυλακεστιρεσδεαυτουσδεκαφασιν αλλοι ερρεα ησαν δε τησ ρεασ παιδεσ καικορυβασο αυτοσ το ισ κουρησιν οι ησαν του διοστροφεισ καιδιδασκαλοι καιτησρεασ παιδεσ.

Corydalus penultima correpta: grece κορυδαλοσ: auis est a galea dicta: κορυσ enim latine galea. Unde etiā nostri galeritam: nisi potius a galero/ t alaudam dicunt.

Corydalla: vrbs Lycię.

Corus sine h. ventus occidentalis: grece Argestes dicitur: qui contra aquilonem flat: et producit primā. Iuuenalis. Atq; habitas coros semper tollendus t hauſtro. Quandoq; mutamus o in au/ t Caurus dicimus. Virgilius. Semq; hyems: semper spirantes frigore cauri. Et Corus est mensure genus quadragintaquinq; modios continentis: modius vo capit viginti duo sestertia. Chorus cū h. conuentū et multitudinē significat: et veluti coronam eorum qui ad ludos conueniunt: siue saltantiū atq; canentiuꝫ. Nam multoꝝ vocibus et ꝛcentu cōstat: vt Seneca t Macrobius tradunt. Et apud priscos ex seruis symphoniacis comparabatur. Unde apud Iurisconsultos libro tertio de legatis. Si chorus legetur: perinde est ac quasi singuli homines legati sint. Hieronymus. Ubicunq; chorus est ibi diuersę voces in vnum canticū cōgeruntur. Quomodo eñ diuersę chordę vnā vocem efficiunt cantici: sic et diuersę voces cū simul fuerint congregate/ chorum domini efficiūt. Et a χαρακτηρ Platonem libro secūdo de leg. quę est lętitia deducitur. Festus a corona deriuat: habetq; primaꝫ correptam. Virgilius libro sexto. Uescentes lętum q̄ choro peana canētes. Idem. Omnis quā chorus t socū comitantur ouantes. Hinc Chorea et chorales. Hieronymus ad Nardanum scribit: Chorū esse musicum instrumentum ex simplici pelle cū duabus cicutis greis: q̄ per primā inspiratur/ et per secundā vox emittitur.

Corusare: nō solū splēdere/ sed etiā vibrare significat. Virgil. Talia vociferās sequitur: strictū q̄ corusat Mucroné. Et crispare. Idē. Tū filuis scena corusc.

Corylus penultima correpta: arbor et fructꝰ a nostris dicitur Auelana. Virgilius libro. ij. Geor. Plantis edure corylis nascuntur. Coryletū: locus consitus corylis. A Corylus etiā columna opera dicta sunt ex corylo arbore facta.

Corymbi: vuę hederaꝫ/ quibꝰ coronabat bacchus. Tibul. Sed varij flores redimita corymbis.

Corynephoros: latine dicit clauā ferens.

Cos cotis/ feminini generis: lapis quo cultri acuūtur. Proprie tamen cos siue cotes cautes ve: dicit saxum asperum atq; abruptū. Virgil. Q̄ si dura silex: aut stet marpesia cautes. Sed qđ nos cotē vel cautē dicimus: greci ακορεν dicunt i vtroq; significato. Hinc cotes siue aconas olearias t aquaticas dicimus: q̄ illas ad ferrū oleo: has aqua madefacimꝰ. Est et Cos nomē ciuitatis seu insule: de qua supra in dictiōe Coos. Huius diminutiuū est coricula: de quo infra. Et compositū Decotes.

Cossi: vermes in ligno editi: qui apud Phryges t ipō to. p delicatissimis cibis sumunt. Hieronymꝰ contra Ioui. In Pōto t Phrygia luxuria est comedisse xylophagion: ita eñ appellat cossos vermes obesos ex lignoꝝ carie nascentes: qui apud illos a patrefamilias in magnis redditibꝰ computant. Sic Pli. l. xvij. Luxuria cossos doboꝝ delicatiores adhibere i cibo A similitudine hoꝝ cossoꝝ homines rugosi corporis ab antiquis cossi dicti sunt. Unde et Cossutiorū familia apud Romanos dicta est. Ex qua cossutia vxor cęsaris: cuius meminit Suetoniꝰ in vita cęsaris. Sic Cossuū cossuiani.

Cosmus/ nomen. priū: et latine dicit ornatus et mundus: id est ozbis: a κοσμεω orno t decoro. Ponit interdū. p ipso vnguento/ quo quis ornatur. Martial. Qui cosmi redolet alabastra focię deoꝝ. Fuit enim Cosmus nobilis vnguētariꝰ: a q̄ vnguenta cosmiana

dicta sunt. Petronius. Affert nobis inquit alabastr⁹ cosmiani. Cosmicus adiectiuū: idē quod mūdanus. Micro cosmus: minor mund⁹: quo nomine vtit Aristoteles ꝓ homine.

Cosmographia cū accētu i penul. mūdi descr̄tio. Cosmographus pe. cor. descriptor mūdi.

Cosmeta penul. pduc. ornator/siue ancilla seruiēs domine ad ornatū. Iuue. Ponunt cosmetę tunicas. Et cosmeta impator dicitur.

Costus sg. generis: et costū radix magni odoris/seu arbuscula aromatica. Hiero. ꝓtra Ioui. Quō aūt ꝑgrinitati aīę nō p̄iudicat imitatio virginū diaboli: ita t vegis ieiunijs costū Isidis t cybele/t quorundā cibor in eternū abstinentia.

Costa. Vir. Et pede subigit terrā: fricat arbore costas

Cosyros pe. cor/nomen insulę siculę. Unde cosyrij dicunt. Cosyra ꝙ vnde cosyrei: aphricana insula est Sunt tñ qui vnā insulā esse velint.

Cotię: alpes dictę sunt a Cotio rege: qui ꝓdomitis gallis eas extruxit molibus magnis/cōpēdiarias t viātibus oportunas.

Coticula diminutiuū est a cote: licet nō seruet signific/catū p̄imitiui. Non em̄ est parua cos/sed lapis quo fit auri vel argenti experimentū. Modicus quidem est et raro quaternas vncias longitudinis/binasq; latitudinis excedens.

Cotile pe. cor. grece κοτυλη omne concauū poculi et mensurę genus sextarius: iunctura corę cū natibus/t pondus nouē vnciaꝝ.

Cotylū scribit Strabo vocari locū in Ida mōte: vnde Scamandri et Granici t Helopi fluminū origo. xv. mil. pas. a scepsi: et inde nomē cotylo/quasi cōcepta/culū t acceptaculū significet.

Cotyla: est vas siue poculum ad potandum/ quo Diogenes cynicus vsus est: anteq̄ vidisset puerū manu concaua bibentē.

Cotidie: ꝙis a quoto t die cōponatur: per c. t non p q. scribendū esse quidā existimant: quia tanta est affinitas inter c et q. vt q. in c. mutari facile patiatur: vt seq̄or secutus/loquor locutus/q̄s cuius. Ita Quintilianus lib. primo. Justi. Frigidiora his alia: vt q̄c/quid c. quartam haberet/ne interrogare bis videremur: t quotidie nō cotidie: vt sit quot diebus. Verū hęc ita etiā inter ipsas ineptias euanuerūt. Victorinus quoq; libro de orthographia: p c. capitalē litterā scribere p̄ceꝑit/sic inquiēs. Quāuis em̄ cocus a coquendo/t cotidie a quoto et die deriuata sint: p c. et nō p q. scribenda sunt.

Cotones penult̄. cor̄e. a coton portus in mari arte et manu facti. Qui etiā Cotonia ꝑm Seruiū dicuntur. Coton etiā nomen vrbis est in Syria: a qua hęc cotana vel coctana pluralis tñ numeri dicta sunt ꝓ quodā ficus paruę genere. Var. Paruaq; cum canis venerunt cotana p̄unis. Pli. lib. xiij. Syria in ficorum genere habet caricas et minores eius generis quę cotana vocant.

Coturnix: auis aduena terrestris magꝭ q̄ sublimis: nostri qualeā dicunt: grece ortyx. Unde ortygometra. Dicta coturnix auctore Festo a sono vocis.

Coctonū: nōnulli bombatiū: vulgares indocti bombicē: litterati xylon/siue gossipion apellāt: genus illud lini candidissimū ex egypto.

Cothurni/tragica calciamenta quibus calciantur tragedi: qui in theatro dicturi sunt alta voce. Suidas. κοθορνος υπολημα αμφο τερόλεξιον. Est autem calciamenti genus humile in modū crepidarū: sed tale est vt dextro et leuo pedi conueniat. Aliquando capitur ꝓ calciamento subleuato subere/quo mulieres grandiores appareant. Iuue. Si breue parui sortita est lateris spaciū/breuiores videtur. Virgine pygmea nullis adiutā cothurnis. Aliquando ꝓ alto dicendi genere. Virgilius. Sola sopho/cleo tua carmina digna cothurno. Ꝙ cothurn⁹ fit cothurnatus a. um. Var. Hāde cothurnati pone maronis opus.

Couinū rheda. Unde Couinarius eques a Tacito nūcupatur: qui ex equo couino depugnabat. Sunt qui equos couinarios cataphractos intelligunt. Idē in vita Agricolę. Modia campi couinarius eques stre pitu ac discursu complebat.

Cora et Corendix ꝓ eodem accipiuntur. Varro libro primo de re rustica. Lata fronte/maribus simis/lato pectore/crassis corendicibus. Sunt qui corendicē seu coram intelligant coram vertebrū quo femora vertuntur: quod grece ισχιον. Unde Ischias dici dicuntur corendicibus laborantes. Plinius lib. xxv. Corendicibus et articulis omnibus cū arungia vtilissima. Cato incantamentū docet ad sanādas corendices luxas: Hoc est/ loco suo motas. Suetonius de Augusto. Corendicę et femore et crure sinistro non perinde valebat/vt sępe etiam inde claudicaret. Plinius in epistolis. Hunc dū sequitur colligitq; plene et lubricum pauimentū/ fallente vestigio cecidit/coramq; fregit: quę parū apte collocata reluctante ętate male coūt. Celsus libro quarto. Coxis ꝓxima sunt genua: de osse dixit.

L Ante R

Cranos siue Cranium: apud grecos: significat capitis caluariam.

Cranto: solensis academicus philosophus: fuit Xenocratis Platonis discipuli condiscipulus Polemonis: qui nouis opinionibus academiā platonicā repleuerunt. Hic scripsit librū de cōsolatione: quē Cicero emulatus est. Perūt aquę intercutis morbo. Taxauit stoico⁹ indolentiā: q̄ esse nullo mō pōt/nisi plane hoiem sareū esse velim⁹/t omi sensu carentē.

Cras: nō solū ꝑm consuetudinē accipit ꝓ die ꝓxime futuro: sicut Heri ꝓ die ꝓxime elapso: sed etiā ꝓ futuro tēpore: vt in sacris litteris loquitur phitonissa ad Saulē. Cras eris mecū. Et libro Gen. dixit Jacob. Exaudiet me cras iusticia mea.

Crastinus crastina crastinū: penultima correpta: a cras fit: sicut ab heri hesternus: vt Dies crastina. Et nō solū ꝓ die sequēti hodiernū/sed ꝓ quolibet alio. Virgi. Si ꝙ solē ad rapidū lunasq; sequētes Ordine respicies: nūq̄ te crastina fallet Hora.

Crastino aduerbiū: idē q̄ cras. Bel. Si dns messium ad amicos reiecit crastino seges nō metet.

Crastino crastinas: significat diem de die trabo et differo. Hinc procrastino et recrastino eiusdē significationis. Hieron. ad Paulinū. Scilicet nisi tu semp recrastinās/et die de die trahens: caute t pedetētim tuas possessiūculas vendideris: non habet Christus vnde alat pauperes suos.

Craneū: gymnasiū erat apud Corinthū. Cice.

Crasis: latine dici pōt tēperamentū/ cōplexio/ mixtio.

Crassus: pinguis/grossus/ac pōderosus. Hinc crassicies t crassitudo ꝓ pinguedine. Crassare: pinguē facere: vt Incrassat⁹/impinguatus recalcitrauit. Grassor ꝙ g. aliud significat.

Crassamentum: grossicies. Gellius. Surculi duo erāt teretes oblongi pari crassamento eiusdem longitudinis/derasiq; ornati similes. Sic Colu. Crassamentū vini feculenti dixit. Idem libro vltimo Crassamen. Semp inquit in re quieta aqua crassamen aliquod in imo reperitur.

Crassescere: est pinguē fieri. Columella lib. ix. de turturibus. Nec quia tritico vel alijs frumentis minus crassescant: verū q̄ semine eius maxime delectantur.

Interdū est grossum siue densū fieri. Pli. lib. j. Qui neqz in nebulā densēt ne crassescat: id ē grossus fiat. Aug⁹. Incorpore⁹ carne vescit: sermo crassescit.

Cratos latine: dicit potētia/imperiū.

Cratera penultima ꝓducta et generis masculini: siue Crater crateris: cuppa grandis ac patēs: απο του κραϑειν: quod est tenere/capere. Vel potius quod est misceo. Quidam aiunt tres vnas continere. Vr nam vero quartarium dici certum est: q̄ quattuor sextarios contineat. Horacius i Ser. Siue grauis veteri crater el⁹ adhęsit. Statius libro decimo Thebaidos. Et bacchus in altos crateras pateraſqz redit. Virgili⁹. Crateraſqz duos statuam tibi pinguis oliui. Ab huius vasis similitudine/Crater in monte ethna appellat⁹ est foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius. Et ꝓnos currus medio cratere recepit. Et Crater in fontibus dicitur receptaculum: quod et labrum dicitur/ex quo fistulis aqua decurrit/sicut et castellum. Et crater signum cęleste qđ oritꝫ decimosexto Calendas Martij vespere. Ascendens. Cratera nominatiui casus ⁊ primę declinationis: fęminini est generis: licet fiat ab accusatiuo tertię/q̄ est masculini: sicut etiam panthera/stathera. Quocirca vbi crateras accusatiui casus masculinū legeris: dixeris esse tertię/nō primę.

Cratippus: fuit teste Plutarcho phūs peripateticus: de quo Cice. libro. iij. offi.

Cratylus cum y. nomen phi: cui Plato libꝝ de significatione nominū inscripsit.

Cratinus fuit poeta comicus clarus apud Athenienses: de quo Horacius. Eupolis atqz cratinus aristophanesqz poetę.

Crates is: notā habet significationē. Unde craticius a. um. quod est factū ex cratibus. Crates etiā nomen est philosophi Thebani: qui vt philosophię vacare posset: ꝓiecto in mare non paruo auri pōdere. Abite inquit pessum malę cupiditates: ego vos mergā/ne ipse mergar a vobis. Neqz putauit se posse et virtutes ⁊ diuitias simul possidere.

Crathis cū th. aspirato: nomen est duorum fluuiorum: quoꝝ vnus ē apud Achiuos: alter apud Calabros: Quiꝺ. lib. xv. Metam. Crathis et hinc sybaris nostris contermin⁹ oris Electro similes faciūt auroqz capillos. Et lib. Fast. iij. Est ꝓpe piscosos lapidosi crathidis amnes Paruus ager.

Craterus penultima correpta: nomen viri, ꝓprium. De quo Persius in tertia satyra. Et quid opus cratero magnos ꝓmittere montes.

Cratio is. cratibus operio. Plinius lib. xviij. Utilissimū simul et herbę arare: deinde cratire: serere florē ex ſgnilibus atqz ex ſpecibus ſgno dilapsum ſparge re prius q̄ cratiantur.

Crapula penultima correpta: grece κραιπαλη: siue quasi lucta capitis. Dolores em̄ et vertigines i eo vinū facit/resinatū maxime. Nā ⁊ medicamenta quib⁹ vini leuitas excitat/crapulę dicunt. Siue απο του πηδᾶν: qua voce (vt Photion ait) poetę vinū significāt: quia παλλειν: id est vibrare faciat.

Creber: frequens. Hieronym⁹. Quā creber in oratione esset. Vnde aduerbiū Crebro/crebritas et crebritudo ꝓ frequentia.

Crebrescо cis. crebui: celebris fio et diuulgor. A quo percrebresco.

Credo credis: credidi: creditum: ex cre et do/ſm Prisc̄ianum: q̄si a cretū et do. Et significat dictis vel factis fidem habeo. Licero libero quarto ad Herennium. Plinium quirites creditis vnicuiqz: cum estis simplicibus et mansuetis animis. Nonnunq̄ credere est confidere. Virgilius. Plinium ne crede colori, Saluſtius. Virtuti satis credebant. Aliquando fidei cōmittere/seu seruandum tradere. Plautus in Aul. Vbi is obijt mortem qui mihi id aurum credidit. Licero lib. iij. ad Veren. Nam cum canes funguntur officijs luporum: cui nam p̄sidio pecuaria credemus? Et nō solum tradere/sed etiam reuelare ac manifestare significat. Lactantius lib. iij. Judęis quoqz quibus solis arcanum dei creditū fuerat. Interdum mandare. Columella libro secundo. Vt iam percenſeamus quot operis in aream perducantur eaquę terrę credidimus. Quandoqz mutuare. Varro. Dimidium donare ligno q̄ credere totum. Qui maluit mauult perdere dimidiū. Hinc creditor et creditum. Et ſi construatur cū accusatiuo mediātre in: significat imittere/injicere. Virgilius lib. ij. Georgicorū. Jnqz nouos soles audent ſe gramina tuto Credere. Inter Credere deo/credere deum/et credere i deum: eccleſiastici hoc interesse putant: q̄ credere deum/est credere deū esse. Credere deo/est fidē habere deo/siue verbis eius. Credere i deū/est fide bona ſe conijcere in deum. Primū bonum. Secundū melius. Tertiū optimū. Huius verbi cōposita sunt Accredo/concredo: quod est omnino credo/siue cōmitto. Columella in ꝓfatione. Jāqz qui ędificare velint fabros ⁊ architectos aduocēt: qui nauigia mari cōcredere gubernandi peritos: veteres creduas ꝓ credas dicebāt. Plau. Jpſus nec amat nec tu creduas.

Creditor dicitur cui debet ex quacunqz actione vel ꝓsecutione vel iure. Caius de Ver. ſig. Creditorum appellatione non hi tm̄ accipiuntur qui pecuniā crediderunt/sed omnes quibus ex qualibet causa debetur: ſi cui ex empto vel ex locato/vel ex alio vllo contractu debetur.

Creditū apellat id quod nobis debet.

Credulus: q̄ oia facile credit. A quo credulitas: credēdi facilitas. Jncredulus: qui nō facile credit.

Credibile: quod ita verisimile est/vt facile credi possit. Huius cōtrariū est Jncredibile.

Cremasteres nerui: a quibus testes dependent. Columella libro septimo. Priuſq̄ ferrū admoueas: duab⁹ angustis ligneis tegulis veluti forpicibus appēdere: et ipſos neruos quos greci κρεμαστηρας ab eo apellant: q̄ ex illis genitales partes dependēt comprenſos ꝓcipit.

Cremera pe. cor. fluuius apud quē Fabij a Veientib⁹ occiſi fuere. Juue. Quid cremere legio.

Cremo as. cui⁹ passiuū est Cremor. Hiero. i Leui. Cū q̄ cremati essent adipes sup altare. Hui⁹ cōpositū ē Cōcremo. Liu. Jncluſi cū ꝓiugib⁹ ac liberis domos sup ſeipſos cōcremarunt.

Cremor apud Catonē accipit, ꝓ lacte exprełſo ex grano aqua macerato.

Creare, ꝓprie est ō nihilo aliq̄d facere: qđ etiā ad hoies ptinet/nō solū ad deū. Aug⁹ lib. iij. de ciui. dei. Alba illa quā filius Aenęę creauit: Ascani⁹ Romę mater. Hinc creator/creatio/creatrix/creatura. Cōposita: ꝓcreo: qđ ꝓ simplici ponit. Recreo, ꝓ instauro: ⁊ quaſi nouā carnē facio. Pli. Sic em̄ defecta lōgis ęgritudinibus corpora recreant.

Crepida dę. penul. correpta: ⁊ Crepis idis. teste Seruio: Thuſcum calciamentum quod corrigijs ligabatur. Suidas: κρηπισ θεμελιον ηειδοσ υπο δημαδοσ ηγουσ ποδασ κραδουσ α υποβαθρα. Viros q̄ quidā poeta primū corripuerit: sed fuit: quia η in ε mutauit ꝑm Dialecticos linguarū. Persius vero ostendit fuiſſe grecum/cum ait. Non hic qui in crepidis graiorum ludere gestit. Huius diminutiuum est crepidula. Gell. libro. xiij. Crepidas et crepidulas id genus calciamenti appellarunt: qđ greci κρηπιδασ vocant. Et paulum supra. Omnia inquit ferme id genus quibus plantarū calces tū in

siue tegunt cetera prope nuda et teretibus habenis iuncta sunt/soleas dixerunt: nonnunq; voce greca crepidulas. Hora. in Ser. Chrysippus dicat sapiēs crepidas sibi nunq; Aut soleas fecit. Quidā hoc nomē a crepitu/hoc est a sono quem ambulādo reddunt dicunt apellatum.

Crepidarius rij. qui crepidas cōficit. Crepidari⁹a um. quod ad crepidas perrinet. Gel. Sempronius asellio lib. rer gestar. xiij. Crepidariū inquit cultellū rogauit a crepidario sutore.

Crepido pe. pdu. significat oram terre quam aqua alluit: ex hoc appellata/q̄ ibi aqua alluens crepitat/cū currit/aut vndas apellit. Colu. lib. ix. Prętaciunt in gyrū moles. Sic em maris atrocitas obiectu crepidinis frangitur: z in tranquillo cōsistens piscis/sedibus suis nō exturbatur. Per translationē ho z putei extremā ozā quę ad ipsū puteū respicit: quę vulgo dicit os putei: z editioris cuiuscq; loci extremitatē solemus crepidinē apellare: vt a Viere. In crepidine vię. Sene. Quis crederet iacentem super crepidinē marium aut fuisse/aut futurum consulē? Unde etiam p abrupti sxi altitudine ponit. Virgilius li. x. Forte ratis celsi cōiuncta crepidine saxi, Expositis stabat scalis et ponte parato.

Crepo pas. pui. itum. Uñ crepitus. Crepare: sonare: Plau. in mene. Dic mihi nunq; tibi intestina crepāt. Cui ille respōdet. Ubi satur sum/nulla crepitāt: quādo esurio/crepāt. i. murmurāt z sonant: id quod intestinis inanibus accidere solet. Per translationē ponitur p dolere/queri/accusare. Horati⁹ libro. j. Car. Quis post vina grauē militiā aut pauperiē crepat. Itē pro ferire. Cice. lib. iij. offi. Itaq; si vir bon⁹ habeat hanc vim: vt si digitis cōcrepuerit: possit in locupletem testamenta nomen eius irripere. Item p frangi. Virgil⁹. Et acuto murice remi obnixi crepuere. Item pro incitare. Turpil. Age tu hymeneū increpa. Hinc componuntur cōcrepo: persono. Hiero. in Iosue. Buccinis omnia concrepabant. Increpo/percrepo: valde crepo. Cicero in Ver. Locū istū lictoris percrepare totū mulierq; vocibus cātuq; symphonię. Et habēt penul. cor.

Crepito tas. pe. cor: de Cymbalis et huiusmodi dicit: q̄uis et de aliis rebus dici possit p crepitum facere. Aug⁹ lib. xxj. de ciui. dei. Eundem q̄ faceret aqua velut in igne crepitare.

Crepitus: sonitus et cōcussio qui ex impulsu resultat: vt pedentis: quos stoici liberos esse aiunt. Plaut⁹ in Cur. Ubi quid surripuere operto capitulo calidū bibunt tristes/atq; ebrioli incedūt: eos ego si offendero/ex vno quoq; eoz ejiciā crepitū polentariū. Et crebrius plagaz dixit Li. in verrinis.

Crepitaculum: sistrum instrumentū quod manib⁹ percussum reddit sonum.

Crepitulum: ornamentū capitis: quod in capitis motu crepitum facit.

Creperus a. um. penul. cor. idē quod dubius. Uñ creperum: bellū anceps et dubiū. Et senes decrepiti in dubio vitę constituti.

Crepusculum: lux dubia quę fit ante solis ortum et ante occasum: a Crepero: quia tunc multis dubium est an sit iam nox. Plinius. Oriente sole aut occidente matutini. vespertini ve cognomiari: prout alterutris eorum mane vel crepusculo contingit. Col. lib. xo. vij. Jurta conseptum saxis et canalibus sal superiectus: ad quē sature pabulo libenter recurrunt/cū pastoz/li signo quasi receptui canitur. Nam id quod semper crepusculo fieri debet: vt ad sonum buccinę pecus si quod in siluis substiterit septa repetere consuescant. Luca. Longa repercusso micuere crepuscula phebo. Hinc crepusci apud Sabinos nominati: qui eo tempore erant nati. Et Sidonius horam vespertinā crepusculas centum dixit.

Crepundia dicunt prima munuscula quę dantur pueris: vt sunt fasciolę linteoli: vestes/bullę coralia/ensiculi/crepitacula z puerilia ornamēta hmōi quib⁹ pueri nutricant: a crepando. i. tinniēdo dicta: quoniā infantes huiusmodi crepitaculis marie gaudēt. Plau. Sunt crepūdia: Ecca: video: qua facie sunt? Ensiculus aureolus p̄mū litteratus post altrinsecus securicula anceps. Itē aurea littera/post hęc siccula argēteola/z duę p̄nęrę maniculę/z fucula/z bulla aurea ē quā pater dedit mihi natali die. Plini. lib. xj. Semestris locutus est Cęsi filius in crepūdijs: quo pdigio totū id concidit regnum.

Cresco cresis: creui: sicut cerno. Crescere augeri est. Juuenalis. Crescit amor nummi quantū ipsa pecunia crescit. Hinc crementū pro augmento. Unde cōposita sunt Accresco: adaugeor. Cōcresco: simul cresco et cōiungor. Unde concretū: conglutinatū. Virgilius. Multa diu concreta modis inolescere miris. Idem. Concrescunt subitę currenti in flumine crustę: id est congelascunt. Decresco: diminuor. Hieronymus libro secūdo Regū. Domus Dauid, pficiens/z semper seipsa robustior: domus aūt Saul decrescēs quotidie. Excresco/increscо: valde cresco. Itē libro p̄mo Reg. Increuerūt serui qui fugiunt dominos suos. Unde incrementū. Recresco: rursus cresco. Plinius lib. ix. Circa coronā vesci illis aiunt: z ex relictis radicib⁹ recrescere. Succresco inferi⁹ vt paulatim cresco/supercresco.

Creta ę. z crete es. insula in medio ponto centū vbiū fama clara: quę (vt scribit Stra.) a septētrione egeo alluitur simul et rhetico pelago/ab austro aphro: ad occidentem egilam et cytherā spectat. Ad orientem carpathon. Habet in lōgitudine. cclxx. milia passuū: in latitudine q̄nquagita milia. Circūitus ei⁹. dlxxix. milia passuum complectit. Insignes in ea vrbes fuit Cortina/Cydonea/Gnosum/Minois regia: z Stra bonis cbyzographi patria. Nullū in Creta animal noxiū est: optimiq; vini feracissima est. De qua Virgi. Creta Jouis magni medio iacet insula pōto. Hōs ideus vbi et gentis cunabula nostrę Centum vrbes habitāt magnas vberrima regna. Dicta est Creta ab habitātibus curetibus/z p syncopā creta. Alij dicunt cretā dictā a Crete quodā Jouis filio Curetum rege. Alij a crete nympha Hesperidis filia. Arrian⁹ nō a crete/sed a Cres cretis gtis faciente nomiatā dicit ab eo qui Jouē abscōdit i mōte Lyceo. Uñ Cressa tis fg. genere. i. cretēsis. Similit Cresseus z Cressius. Sunt aūt hęc nomia quę ex mal. femininū ad similē formā mittūt. s. Cres cressa: Libys libyssa. Phęnix phęnissa. Magnes magnessa. Thrax thraissa. Tibul. Etiā phębo gratissima dona Cres tulit. Auso. Prępetibus pēnis super aera vectus hō cres. A crete ho filiūt Cretic⁹ z cretēsis. Creta etiā dicit terra tenax: a Creta insula in qua melior est: vel a crescēdo: qm̄ p̄ietas eius est vt i macerādo crescat: quod i p̄mis cretę vmbricę accidit quā vocant sarā: quę nō nisi poliendis vestibus adhibebatur dumtaxat candidis. Erant et Cimolię cretę duo genera: candidum vnum/et alterum ad purpurissum inclinans: verūq; vestibus aptum: hac medici aduersus morbos vtuntur. Laudat et creta thessalica. Item quę argētariā appellat/nitorem argenteū reddens. Utilissima creta qua pedes venaliū trans mare ad vectorē notare mos erat. Uñ cretatus. Juue. Nuper in hanc vbē pedibus qui venerat albis.

Creticus a. um. quod ex creta insula est/sicut et cretensis. Uñ dicim⁹ creticū pelagus siue cretēse. Criticus etiā iudicās siue arguēs dicit κριτικὸς γὰρ λεγεται

delibero/iudico. Iuuen. Critice pelluces. Et medici dies creticos vocāt iudiciarios: i quib⁹. s. de egritudinis rōne ferri iudiciū pōt: a nr̄is decretorii⁹ dicīt.

Creticū subst̄atiuū: gen⁹ pedis est: q̄ cōstat ꝓma et tertia lōgis. Mlio noie Amphimacrus.

Crete⁹ a. um. qđ ex creta terra est. Ouid. Stratagq̄ cretā belua strauit humū.

Cretatus ta. tū. quod est creta inspersū. Plinius. Tantūq̄ nō cū laureatis fascibus remitti illo: vñ Cretatis pedibus aduenissent.

Cretosus a. um. quod est creta plenū.

Crene grece/fons latine. Vñ hypocrene: eq̄ fōs dicīt.

Creneę sunt incisurę: a quibus crenata herbarum folia vocātur. Hoc est serrata/sectaq̄ per ambitū. Hodie quoq̄ multis locis signa quib⁹ agrestes numerū aliquē in ferulis descriptū habēt. Crenę appellant. In sagitta quoq̄ partis extremę sectio/ in quā neruus inserit arcū tēdere volentib⁹ crena dicīt. Sed ⁊ in ipo arcu sūma cornua crenas suas habēt: in quib⁹ collocat sedetq̄ neruus.

Creontes: nomē corinthioꝝ regis: qui Creusā filiā Jasoni despōsauit. De quo Sene. i Medea. Alter fuit Thebanus Jocasti oedipi regis Thebanoꝝ vxoris pater. Fuerūt ⁊ alii hoc noie.

Cribrum: instrumentū ex pellibus suillis: vtplurimū crebris pertusū foraminibus/ ad frumenta purganda: grece dicīt λίκμος και λικμωα. Apul. Aspnati latrones clamorē absonū meū cedentes hincinde miserq̄ coriū: nec cribris iā idoneū relinquūt. Sūt et cribra quę e setis equoꝝ farinę a furfuribus separande gratia facta sunt. Farinaria setacea ⁊ subcernicula dicunt. Sūt excussoria e lino ⁊ polinaria a poline: q̄ a nōnullis ab incernēdo cernicula dicta sunt quib⁹ frumenta emundamus.

Cribro as. purgo. Cribramus eñ triticū/ ⁊ hmōi: vt a puluere ⁊ rebus immūdis secernaī. Cribrari⁹ a. um. qđ ad cribros ptinet. Pli. liū. xviij. Itē cribraria q̄ similī mō in tertio remāsit cribro.

Crimissus: sicilię fluui⁹: grece κριμισσος.

Crimē ꝙre dicīt delictū. Sene. Vitā agens simplicē rectā sine crimine. Aliq̄n crimē appellaī id qđ ꝑ cōtentionē alicui obijcīt ⁊ obtrectatio. Vñ criminari dicimus. Cice. Hereditatē mihi negasti obuenisse: vtinā hoc tuū verū crimē esset. Et sic dicīt a Cerno: sicut a discerno discrimē. Virg. Dilyce cōpositā pacē sere crimina belli. i. ꝓtentiones ⁊ iurgia: ex quib⁹ bellū oriatur. Aliq̄n ponīt ꝓ falsa suspitiōe. Idē. Formidic crimē acerbat. Aliquādo ꝓ causa: vt apud eūdē. Et crimine ab vno disce omnes.

Criminosus a. um. ꝓtentiosū/cōtumelioſū/ ⁊ crimē inferēs. Aug⁹ liū. x. cōfes. Nec illa res me copiosū faciat/nec illa criminosū. Col. liū. j. Criminosū tñ senatori fuit supra quinquaginta iugera possedisse.

Criminale: qđ est criminis: vt criminalis causa.

Criminari: est culpare/accusare/cōtumeliose reprēdere. Et dicim⁹: Crimino⁹ te furti illi/ vel apud illū. Terē. Hāc metui ne me criminarēt tibi.

Crines: capilli a discretiōe dicti: ꝙ sint discreti: hoc est: ἀπο του κρινειν.

Criniculi (vt docet Amb. sup. Psal.) sunt qui fiūt i tor quēdo. Amb. liū. de paradiso. Nā si Eua: hoc est sensus ꝓmę mulieris accēsas habuisset faces: nūq̄ ꝙuaricationis suę criniculis nos implicasset.

Crinire: est crines emittere. Vñ crinitus a. um. qđ multos siue lōgos crines habet. Virg. Crinitus iopas. Trāsferī etiā ad arbores. Vñ a Papinio dictū est. Crinīt arbos, ꝓ eo qđ est frōdescit.

Crisis latine dici pōt iudiciū. Vñ Catacrisis/dijudicatio. Chrysos cū h ⁊ y. significat auꝝ: vt Chrysostom⁹ quasi os aureū. Crysos sine h. absqđitū denotat.

Criticus penult̄. correp. iudicaus siue arguens/ ἀπο του κριψω delibero/iudico. Unde poetaꝝ interpretes: quos postea grāmaticos dixerunt: critici: id ē iudiciales dicebantur: qui iudicabant de poematibus: quasi iudicantes et arguentes. Unde Ser. super. x). Aene. dicit. Critici culpant hoc loco. Et critici dies vocātur a medicis iudiciarij: in quibus de egritudinis ratione ferri iudiciū potest: quos nostri decretorios vocare possunt.

Crissare: pedicare et ceuere: nō nisi magno cum pudore exponi possunt. Est eñ primum mulierum apte semotantium/dum in re venerea sunt. Juuenalis. Fricum crissantis adoret. Alterū masculoꝝ dū pedicātur. Mar. Sed pedicaī sed pulchre ceuole ceues. Ceuere etiam adulantiū gestus significat. Per. Anromule ceues.

Crisa: nomen oppidi: quod Crisus Phoci filius condidit. Hinc crisęus sinus. Sunt et alię vrbes hoc nomine appellatę.

Crito: nomen phi athenien⁹is: qui ita Socratem amauit/ vt nunq̄ aliquid ex his quę sunt ad vitā necessaria ipsi deesse passus fuerit.

Critobolus: fuit medicus: de quo Plinius libro. vij. i quit. Magna et Critobolo fama est extracta Philippi regis oculo sagitta et deformitate oris curata orbitate luminis.

Critias philosophus fuit: qui dixit animā esse sanguiñ/sicut et multi alij. Unde Virgil⁹ purpureā aiam nominauit. Orig. liū. ij. periarchon/sanguinē omniū animaliū animā ipsoꝝ esse euidētissime demonstrat: ex illo qđ scribīt: Nō māducabitis sāguinē: qr aia totius carnis sanguis est.

Crocū venatorē fuisse dicunt: ꝓcibusq̄ musaꝝ i astra relatū. Et ꝙ sagittario ponīt.

Crocus puer et flos qui Safranū dicīt. Crocū herba. Hinc croceus a. um. ꝙ colorē: qui vulgo dicīt Gialdus: vt Celtis crocea. Idē color etiā flāmeus dicīt. Pli. Lutei video honorē antiquissimū in nuptialib⁹ flāmis totū femininis concessum.

Croceatus a. um. quod est crocei coloris. Unde dicimus pannū croceatū.

Crocotule: vestes crocei coloris. Plaut⁹. Pathagiatam caltulā aut crocotulam. Hę vestes etiā crocotę appellantur.

Crocin⁹ a. um. idē qđ croceus: qđ est lutei coloris.

Crocinū pe. cor. vnguentū qđ crocomegna dicīt. Fiebat ex croco trito ⁊ vino/ ꝓcipue dulci. Hoc romani nō solū corpa/sed ⁊ pulpita spargebāt. Proper. Pulpita solēnes nō oluere crocos.

Crocatari⁹: hmōi vestiū infector. Plau. Qui incedūt infectores crocatarij.

Crocodilus pen. pdu. aial quadrupes: quasi croceus: q̄ crocei coloris est: vel ꝙ crocū fugiat: ꝙ mella cōficiētes in Egypto sternunt: ne mel absumāt crocodili: quoniā mirum in modū eo delectantur. Hic ꝓ: oīnibus ex minimo sit maximus. Ex ouo eñ ad duo et viginti cubitos excrescat. Quattuor menses hyemales nō comedit: et sola bestiaꝝ non habet linguā. De hoc Horacius. Stercore fucatus crocodili trāsq̄ sudando. Fuit ⁊ crocodilon oppidū Arsinoe postea dictū similiter ⁊ flumen.

Crocodilon ex eo dictū autumant/ ꝙ κροκορδειλεις: id est ꝙ crocū fugit: ac eius odorē reformidat. Et genere amphibio est. Viuit eñ in terra ⁊ in aqua. Huius stercus medicamentū est faciei quod crocodiles vocāt: vt Plinius ⁊ Galienus testant.

Crocotillū: veteres valde exile dicebāt. Plau. Extortis cū crocotillis crustulis.

Crocinū pe. cor. gen⁹ vnguēti: de quo Pli. li. xiij. Proper. Et crocino nares murrheus vngat onyx.

Crocare et crocire: verba facticia a voce cōzti: a quib⁹ crocatio et crocit⁹us. penul. pdu. Et crocito tas. frequentatiū. Plau. Simul radebat pedibus terrā: z voce crocibat sua.

Crotalū penultꝫ. cozrepta. grece κροταλον: crepitaculū instrumentū musicū quo Egyptij in deoz ceremonijs vtebant. Pulsant autē lamnis quibusdam crotala ex ere rotundis: sonū ex collisione reddentibus a pulsatione dicta: κροτον latine plausū: z κροειν: pulsare atq; percutere. Sunt qui dicunt crotalū esse annulū ereū: qui ferreo baculo percutiebat ad sonū tistulę reddendū. Virgꝫ. de copa. Crispū sb crotalo docta mouere latus.

Crux: furca siue patibulū: in quo damnati figunt. Hāc veteres gabalū vocauere. Var. Mos barbari q̄ innocētes in gabalū suffigūt⁹ homines: vos nō barbari q̄ noxios absoluitis. Hinc crucio as. a quo cruciatus: et crucifigo is.

Cruciū: vinum insuaue: q̄ bibendo cruciet.

Crudus a. um. recens atq; acerbum: vt crudū vulnus: id est recens: z quasi adhuc cruentum: a quo recrudescere dicimus: quasi renouari/ et ad pristinā acerbitatē redire. Et crudū dicimus in passiua significatione/ qō non est coctū: a similitudine crudę carnis q̄ adhuc cruēta est. Similiter cruda poma dicunt q̄ acerba atq; imatura sunt. Lice. Poma quę cruda sunt vt auellunt: q̄ autē cocta et matura/ decidūt. Itē Crudi cibi: qui indigesti z nondū concocti sunt in stomacho. Iuue. Et crudū pauonē in balnea portas. In actiua vo significatione: vt Crudus hō cui⁹ stomachus nō facile p coquit: Quint⁹. Crudo oratori declamandū nō putat. Ci. Qō in cęnā nō veniret q̄ esset crudior. Et crud⁹ dicit qui est truci aspectu. Hinc cruditas. Col. lib. vij. Cruditatis signa sunt crebri ruct⁹/ ac vētris sonitus/ fastidia cibi.

Crudescere: est crudū fieri: a crudeo des. Inde incrudesco et recrudescere.

Cruor: sanguis ex aliquo vulnere spargit.

Cruento as. cruore inficio. Viero. Pauimenta patris sanguine cruentata.

Cruent⁹ ta. tum. qō cū cruore est: vt Cruenta victoria. Sal. Cauete ne animā amittatis: neu capti, poti⁹ sicut pecora trucidemini/ q̄ viroz more pugnātes cruentā atq; luctuosā victoriā hostib⁹ relinquatis. Hui⁹ cōtrariū est incruentus ta. tum. qō est sine sanguine. Itē. Metq; tū exercit⁹ pli romani lętā aut incruentā victoriā retulit. Aliqū cruent⁹ ponit, p crudeli: vt cruenta vox/ cruenta oratio.

Crudelis: a cruore: q̄ est imitis/ asper.

Crudaria: argēti vena: q̄ in sūma reperta est.

Crumena pe. pduc. loculus: a κρεμαω suspendo: q̄ plerūq; suspēsa gestet. Quidā cū h. scribūt απο του χρημασσω: quę est pecunia. Iuue. Quis esū te deficiente crumena. i. pecunia: cōtinēs p cōtento. Crumenula diminutiū est.

Crus: tybia: q̄ illo curram⁹. Sunt aūt crura a genib⁹/ vsq; ad inferiorē pedē nō equali mō ducta: sed tereti/ bus suris extantib⁹ sensim q̄ tenuatis firmata. Tibia est os: Sura: caro exterior: crus ex sura z tibia cōstat: cui⁹ diminutiuū est crusculū. Var. Pect⁹ cicadę crusculum q̄ formicę.

Crustuminū: opidū iuxta Veios: a q̄ crustumini dicti: z crustumina trib⁹: z crustumina pira: q̄ et crustumia

Crustumia pira sūt: q̄ ex pte rubētia putāt. Hla (dicūt ciola nūc dicta a crustumio opido sic appellata. Virgil. ij. Ge. Crustumijs strūsq; piris gaudusq; volemis.

Crusta. est pars exterior: eoz q̄ nō comedunt: vt vitri/ marmoris/ ligni/ gelu/ z hmōi. Vñ icrustare marmore dicim⁹ parietes: q̄ externę tabulis marmoreis vestiunt. Vir. li. iij. Ge. Cō crescūt subitę curręti in fluminis crustę. Pli. Crustas parietū excisas tabul' marginatis inclusas esse. Hui⁹ dimi. est crustula. Iuuen. Mos colaphū incutim⁹ lambenti crustula seruo. Crusta etiā dicit quā vuln⁹ seu vlc⁹ ducit q̄ solidat: q̄ detracta fere remanet cicatrix.

Crustū: est eoz q̄ comedunt: vt sit pars panis vel placentę vel alter⁹ edulij. Virgꝫ. Datulis nec parcere q̄ dris fatalis crusti. Vñ p diminutionē crustulū. Hora: Vt crustula blādi Doctores elemēta velint vt discere prima. Qō gen⁹ dulciarū esse putat Porphyrio. Inuenit tñ crusta z crustula dici de his q̄ comedunt. Hiero. in Exo. Tolle panes aęymos et crustulā absq; fermēto. Var. de lin. lati. Crustulū a crusta pultꝫ eo q̄ vt cozium exurit/ crusta dicta.

Crustare: a quo incrustare: significat crustā ducere seu applicare. Unde crustari parietes: id est crusta marmoris intecti. Secabant em marmora in laminas/ et parieti apponebant. Prim⁹ apud romanos Mamurra eques/ dom⁹ sue parietes legit e formijs in Celio monte operuisse. Hinc vasa quę vitreis crustis tecta sunt/ crustata dicunt.

Crustari⁹: qui incrustat. Plini⁹. Habuit et teucer crustarius famam.

Crustari⁹ a. um. qō ad crustas ptinet: Vñ crustrię taberne: quib⁹ crustata opa venduntur.

Crypta: subterranea cauerna vel testudo: ab κρυπτω verbo greco qō est occulto. Iuue. Et solit⁹ medię crypta penetrare suburre.

Crypto portic⁹: nomē cōpositū ex greco latinoq;: et significat subterraneas portic⁹ cū amplis fenestris: q̄/ bus refrigerādi grā p estatē vtimur. Potest etiā dici porticus vndiq; septa/ z quasi sapiuēto parietū abscōdita tāq; subterranea. Pli. in epistol. Subest crypto portic⁹ subterranę filis estate incluso frigore riget: contentaq; aere suo nec desiderat auras nec admittit. Hinc cryptic⁹ a. um. qō significat occultū z subterraneū. Sidonius. Potēs antiquit⁹ crypticis arcubus fornicauit. Iul. Firmic⁹ crypticos hoies appellat secreta fideli taciturnitate custodientes.

Crystallus/ fę. ge. z Crystallū dicit ex κρυος qō est gelu. στελλω cōtrahō: ita vt gelu concretū crystallum dicat. Hā vt scribit Pli. ex gelu vehementioze pcreto nascit. Hō alibi certe regit/ q̄ vbi hiberne niues rigēt: glacieq; esse certū ē. Hinc crystallin⁹ a. um. pecor. Var. Frāgere dū metuis crystallia frāgere pecas. Iuue. Grādia tollunt crystallina maxia rursus: Murrina deinde adamas notissim⁹ z beronices.

L Ante T

Ctesiphō pe. cor. nomē architecti: q̄ tēplū Dianę ephesię tradit extruxisse op⁹ mirabile/ z toto orbe celebratū: qō postea ab Erostrato incēsū fuit: hac tñ ō cā: vt ob aliq̄ facin⁹ noiaret: rursusq; ornamētis mulieb⁹ribus collatis ędificatū. Vide in dictiōe Ephesus. Itē Ctesiphon locus parthoz. Stra. lib. xvj. sic habet. Proope Seleucia vic⁹ maxim⁹ est noie z re Ctesiphō in q̄ partho⁹ reges hyemabāt. Hic vic⁹ ciuitatis potentiā ac magnitudinē habet a deo: vt partho⁹ multitudinē z apparatū oēm recipiat: ac venalia ac necessaria artificia illis suppeditet. Quin z Ctesiphontem babylonici regni caput fuisse Pli. lib. vj. scribit.

L Ante V

Cubo as. bui. itū. Huius cubatio nō cubitio: sicut et ei⁹ cōposita: quę tā prime q̄ tertię coniugationis inueniuntur: vt Accubo bas. et accumbo bis: decubo bas. et decumbo bis. incumbo bas. z incubo bis. recubo bas. et recūbo bis. occubo bas. et occūbo bis. Virgil. Nec adhuc crudelib⁹ occubat vmbris: id ē iacet mortuus. Idē. Seu versare dolos: seu certe occum/

bere morti. Secubo as. et secumbo. is. quod est seo/sum et separat° cubo. Proper. Miles depositis an/nosus secubat armis. Liu°lib. xxxix. Per iocum ado/lescens: vetat eā mirari/si p aliquot noctes secubui/set religionis se causa: vt voto pro valitudine sua fa/cto libereť. Habet tamen cumbo aliqua composita quę nō habet cubo: vt discumbo: qđ est cibi capiendi gratia iaceo/nō discubo. Procumbo/nō ꝓcubo. Si militer cubo habet aliqua cōposita quę nō habet cū/bo: vt excubo/nō excumbo. Supcubo/nō supcumbo. Est autē cubare: iacere: ⁊ ꝓprie egroto ⁊ est. Hora. Cu bat hici valle quirini: id est egrotat: sicut interpretes exponūt. Idem. Trans tyberim longe cubatis ꝓpe Cesaris hortos: Lice. lib. ij. Tusc. Itaq; narrabat cū grauiter ⁊ copiose de ipso nihil esse bonū nisi qđ ho/nestū esset cubātē disputasse. Col. lib. vij. cubito ⁊ bo/uē appellat qui sepe discūbit ex peruicaci cōtumacia. Quod quidē vitiū fame ⁊ siti tollendū esse censet: nō igni aliis/ve tormentis.

Cubito as. frequentatiuū. Lice. p Celio. Et ꝓpter no/cturnos quosdā manes metu tecū semp pulso cū ma/iore sonore cubitauit.

Cubat°us. ipsa cubandi actio. Pli. Si in cubatu tonu erit omnia pereunt.

Cubile pe. pduc. lectus: q̄ in eo cubetur. Et cubilia: lo ca in quibus recubant.

Cubiculū: locus in quo cubile sternitur/vt ibi supercu/betur. Sene. ad Lucil. Quid ꝓsunt multa cubicula ⁊ in vno iacetis.

Cubicularius: q̄ in cubiculo ministrat. Li. Hunc vestri ianitores: hunc cubicularij diligunt.

Cubiculare: qđ ad cubiculum pertinet: vt Vestis cubi cularis: qua in cubiculis vtimur: ⁊ cubicularis lectus apud Lice. lib. v. Tus. legiť.

Cubit°et cubitū verocq; modo: dicit curuatura brachij vbi lacerto iūgitur. Et accipiť a Pli. lib. vij. Inueni mus in monumentis Salamine Cautimenos filiū in tria cubita triennio accreuisse ꝓ mensura cubiti. Hie/rony. lib. iij. Regū. Domus quā ędificauit rex Salo mō domio habebat sexaginta cubitos in lōgitudine. Aug°. Qui inde nō videnť cōputare nisi trecenta cu bita longitudinis. Cōstat autem cubitū ex sex palmis digitisq; quinq; vt auctor ē Victru. lib. iij. Sesquipes hoc est pes vnus cum dimidio facit cubitū. Pes est sexta pars altitudinis in corpe nostro/cubitus quar ta. Est ꝓterea cubitus regius: qui maior est cōmu/ni cubito tribus digitis: sicut refert Herodot°lib. ij. ꝓmo. Est et cubitus geometricus: qui tantū valet quā tū sex nostra cubita: vt Origenes Augustinusq; tra/diderūt. Cubit°in corpe humano est in quo decens flexura brachiorū: sic dictus q̄ supra eū cubare sole/amus. A cubitus ꝓ mensura fit adiectiuū Cubitale. Inueniť etiam substantiuū Cubitale ꝓ ornamēto cu biti. Horaci. in Ser. Ponas insignia morbi. Fascio/las cubitale focalia.

Cubus: vide in dictione Thessera.

Cucubo as. pe. cor. ꝓtiū est vocis noctuę. Ouiď. Mo ctua lucifuga cucubat in tenebris.

Cucurio is. pe. pd. gallo ⁊ ꝓtiū est. Idem. Cucurire so let gallus: gallina gracillat.

Cucul°penul. corre. et Cucull°per duplex ll. auis nota. Mar. Quāuis q plures cucul°cātauerit annos. Ho ra. in Ser. Cui sepe viator cessisset magna cōpellans voce cucullum. Cucullus etiam genus vestis est. Ju ue. Sumere nocturnos meretrix augusta cucullos. Unde constat fratres nostros Eremitanos male vti hoc vocabulo cuculla fę. generis. Sūt qui accipiant cucullum ꝓ nautico aut rustico tegmine ad arcendas pluuias. Columel. Cultam vestitamq; familiam ma gis vtiliter q̄ delicate habeat munitam diligenter a vento pluuiaq; quę cuncta prohibentur pellibus mę nicatis/centonibus cōfectis/vel sagis cucullis. Juue nalis. Contentusq; illic vento duroq; cucullo. Sui/das. κοκκυξ ιδοσ ορνεου οπαρηλιφ κουκ κοσ. Itaq; cū cuccus grecū sit nomen: cucculus ē da ctylus duplo cc in prima.

Cuculio (vt Iul. Capitolinus docet) est gen°pilei via torij: quo capite obtecto vsgari nocte solent. Apud Catonē ō re rust. videť accipi ꝓ cucullo cū inq̄t. Quę opera q imbrē fieri potuerint: nouos fieri cētones cu culionesve familiā oportuisse sarcire.

Cucume pe. cor. vasa enea sūt ad calefaciendū aquam. Amb. Hij tui aut grei sunt/ex quib°cucume melius fi unt ad vsus hoim. Petroni° arbiter in saty. Frangiť ceruix cucume ignēq; valescentē restinguit.

Cucumer et cucumis penul. corre. a curuore dicit. Vir gil. in Geor. g. Crescret in ventrem cucumis nec sera comantē. Cucumeres: quasi curui meres. Hi pepo nes etiam dici putanť: q̄ in cibis impensi°refrigerāt/ aluūq; molliūt. Sed Hiero in lib. Numeri diuersos ostendit cucumeros ⁊ pepones/cū ait: In mentē no/bis veniūt cucumeres ⁊ pepones.

Cucumerariū: locus in quo sunt cucumeres: vt apud Esaiā. Derelinquet filia sion vt vmbraculū in vinea/ et sicut tuguriū i cucumerario. Pro tugurio Cypria nus custodia ⁊ posuit. Solet eñ fieri tuguriaculū/ in quo custos vigil obseruat: ne cucumeres auferanť ex cucumerario.

Cucurbita: ꝓprie auguria est. Sed apud Celsū cucurbi tā/⁊ p diminutionē cucurbiticula eā appellari legim° q̄ nūc vulgo ventosa dicit. Hac vtunť medici ad san guinē leui scarificatiōe educendū.

Cudo is. cusi et cudi: a cedendo: vt q̄busdā videť. Vir gili°. Ac primū silicis scintillā excudit achates. Ser. id est feriendo elicit. Nam cudere ferire est. Unde et incus dicit/q̄ illic aliq̄d cudam°. i. feriam°. Ludit pe cunia dū imprimit. Teren. in Heau. Argentū cudo qđ tibi dem. Hiero. per translationē cudere ꝓ cōpo nere vsus est. Cū et eandem inquit in multis festiuita tib°multo ⁊ sanctor ⁊ patrū studia miro cuderint elo quio. Passiuū ꝓtulit Teren. in Eu. At eñ in me istec cudeť faba. Qđ est in me hoc malū recidet: i me hęc vindicabit culpa. Ut laboret solū in quo cudit: id est batuit faba cū siliquis exuit. Vel q̄ quidam male co ctam fabā: ⁊ q̄ nō maduerit sed dura permanserit sup caput coq̄ velut ipsi irati granū saxo cōminuunt: tum vniuersū malū ad coquū puenit. Hui°cōposita sūt a cudo ⁊ excudo/icudo/ꝓcudo/percudo/et recudo: qđ est ite ⁊ cudo. Var. Ut hi solent q̄ vetera metalla re/cudūt: ⁊ habent. pe. pro.

Cuso as. frequentatiuū a cudo: a quo accuso/excuso/in cuso/et recuso.

Cuias significat vñ: et nō tm patriā gentē nationemq; innuit: vt apud Li. lib. v. Tus. Socrates q̄dā cū roga reť cuiatē se esse diceret. Mūdanū inquit. Toti° em mūdi se incolā ⁊ ciuē arbitrabaťsed etiā partes et se ctam: vt Cuiates phi vos estis: stoici ne/an epicurei? Sic nras et vras. Li. Mō solū etiā ista vestra ozato/ria/sed ⁊ hęc etiā leuia nostratia. Dicit et cuiatis cō muni genere. Ita apd Plau. frequenter legiť: Cuiates estis? id est cui° patrię ⁊ gentis. Acti°. Qui neq; cuia tes eēt/nūq; potuim° multa rogitando scire.

Cuius a. um. qđ antiqui per q. quius scribere solebant: referť ad personā bois. Virgili°. Dic mihi dameta: cuiū pec°? an melibei?

Culcitra ad quietē parať: dicta q̄ in ea tomentū vel sa/gū aliudve quid inculceť. Mō ē ergo quę sup nos ha/beť cū dormim°/sed sup quam q̄escim°. Lice. lib. iiij. Tus. Eripiam° huic egritudinē quo mō colloceм° in culcitra plumea psaltriā abducamus.

Culex generali noie vermiculi parui alati culices dicū tur. Hos greci canopas vocant. Ūñ ⁊ canopeum.

Culeus vter siue saccus lino vel canabe vel corio factus ab occulendo. i. claudendo. Eo vtimur ad portāda frumenta. Pli. liб. vij. Iunius valens meruit in prætorio diui Augusti cēturio vehicula cū culeis donec examinarentur sustinere solitus. In eo etiā scelestissimi boies cū simia ⁊ gallo et sepēte inclusi in mare iaciebant. Ūñ Iuue. Quis tā pdit⁹ vt dubitet Senecā præferre Nerom. Cui⁹ supplicio nō debuit vna parari Simia nec serpēs vnus nec culeus vn⁹. Est ⁊ culeus nomē mēsurę cōtinētis quadraginta vinas vt est apud Pli. ⁊ Col. Hinc sesquiculeare dolium sexaginta vinas capiens. A greco id nomen tractū. Vaginas em̄ κουλεουσ appellant.

Culullus calix fictilis quo in sacris vtebant pontifices ⁊ vestales virgines. Accipit ⁊ pro vrceolo. Horat. Reges dicūt multis vrgere culullis: Et torquere mero quę perspersisse laborant.

Culleola sunt corticcs nucum viridium: a similitudine culeoꝝ quibus oleū aut vinū continet. Quod et diminutiuū a culeum videtur.

Culus anus pars posterior ⁊ ꝓprie inter clunes ⁊ nates. Virgi. seu magis Ouid. in Priap. Ut culū rugā nō habuisse putes. Har. Cū sit ⁊ hic culo tritior ipe tuo. Hic alio noie Poder ōr. Iu. Et podice leui cedunt tumidę medico ridente marisce. Culū aūt dici putāt quasi culeon. i. vaginā. Ūñ in Priap. legimus Et qō nos culū culeon ille vocat. Quidā a colēdo q̄ fędo libidinis prurigo colitur.

Culigna vas proprie vinarium.

Culina pe. pro. locus in quo coquūtur epulę quasi coli na a colo is: vt Var. ait q̄ locupletiorem in ea ignem colamus. Iuue. continens pro contento posuit. i. culinam pro cibis coctis cum inquit. Sequitur sua quę q culina. Inde Culinarius ⁊ culinor aris quod est culinam exerceo.

Culmen qō culmus tegitur: ⁊ ab antiquis culmina dicta sunt tecta: quia ędificia de culmo. i. paleis e messibus contegebant.

Culmus frumenti calamus a radice vsq̄ ad spicam dictus q̄ colatur: qui ⁊ calam⁹ dicebat. Ūñ ⁊ columē primo: postea culme. Stipula ipa folia q̄ ambiūt culmū. Dicunt etiam culmi vt docet Var. q̄ in summo cāpo nascunt q̄ summū culmen teneant.

Culpa vt Do. inqt est eius qui nescię aliquē lesit.

Culter ⁊ Cultrū dicit. Proper. Et canis in nostros nimis experrecta dolores. Cū falleda meo pollice cultra torent. Festus. Clunaculū est cultrū sanguinariū. Hinc Cultellū ⁊ cultellus diminutiua. Est aūt culter quo vtimur in mensa. Iuue. Spectas ⁊ chironomāta volanti Cultello donec peragat dictata magistri. Hia: nec sane minimo discrimine refert. Quo gestu lepores ⁊ quo gallina secetur.

Cultrarius: minister qui victimam cultro victimat qui alio noie dicit victimarius. Sue. in Cali. Admotam altaribus victima succinctus pōparū habitu elato alte malleo cultrariū mactauit.

Cultus tus: ornatus a colo is. cui⁹ cōtrariū est Inc̄ultus. Amb. li. Hexa. Ea prima est grā quę si desit tota domus deformi horret incultu.

Cum prepositio copulatiua q̄ iungit notāti societatem et cōiunctionē animi: vt Sūma cum benuolētia summa cum hilaritate illū excepi. Itē iungitur ablō si comite aliqua persona quis fecerit quippiā: vt cuz Socrate profectus sum. Et mihi cū illo negociū est. Et cū hoste pugno. In cōpositione vero postposita innenitur: vt mecum: tecū: secū: quicū: quibuscū. Interdū ornatus vel metri causa. Aliq̄n aduerbium est ⁊ accipit pro q̄. Quod quidā quū scribūt. Et apud veteres quom scribebant. Virgi. Cū facīā vitulā ꝓ frugibus ipse venito. Ci. Nō nihil me consolat cū recordor quāta me cōplecteris beniuolētia. Jungitur modo indicatiuo. Vt cū dico: cum dicebam: cū dixi cum dicā. Modo subiunctiuo: vt cū dicerē. Interdū ponitur pro dū. Lice. Cū me in aphęresi cōtulissem. Interdū pro q̄uis ⁊ exigit n̄: iungiturq̄ subiuncti uo. Ci. pro Deiotaro. Cū in oibus causis grauioꝝ initio dicēdi cōmoueri soleam: tū in hac multa ita me perturbāt. Aliq̄n pro qm̄ siue pro causa. Et similiter subiunctiuo iungitur: vt cum inuentā latinos ꝓprio sermone hęc parū attigisset: conatus sum pro viribus Junguńt q̄q̄ cum ⁊ tū Quę licet idē fere significēt: diuerso tū modo ordinant. Nam in cū est quiddam minus in tum quiddā maius: ⁊ hoc duob⁹ modis fit: vt aut generale præcedat: sequat speciale: aut ambo sint specialia. Primo modo sic. Quin. Qō cū oibus confitendū est: tū nobis præcipue qui rationē dicendi a bono viro nō separamus. i. oibus: multū mihi autē maxime. Ulcero mō. Idē. Quod opus Marcelle victori tibi dicam⁹: quē cū amicissimū nobis: tū eximio litterarū amore flagrātē dignissimū hoc mutuę i nos charitatis pignore iudicabam⁹. i. multū ꝓpter amorē tuū in nos: plus tū ꝓpter amorē litterarū. Aliq̄n etiā cū ⁊ tū cōiunctiuo iūgūtur. Ci. Graui teste prima tus sum amoris erga te mei patre tuo clarissimo viro qui cum suis virtutibus: tū vero te filio superasset omnū fortunas si te ante vidisset q̄ vita decederet. Ūñ autē ńt sub duob⁹ verbis fieri debet sub eodem mō ⁊ tpe: vt Lice. in principio liб. de natura deoꝝ. Cū multę res in philosophia nequaq̄ satis adhuc explicate: tum difficilis hęrute qō tu minime ignoras q̄stio est de natura deoꝝ. Ponit q̄q̄ tū sine cū geminatū vel triplicatū in rebus paribꝰ. Quint. Nec indigneť Herodotus equari sibi Titū liuiū: tū in narrādo mire iucūditatis clarissimiq̄ cādoris: tum in cōcionib⁹ supra q̄ enarrari pōt eleqentē: ita dicunt oia tū rebus: tū personis accōmodata. Ponit nōnunq̄ tū ꝓ aliq̄n. Lice. Tū hoc tū illud argue. i. modo: hoc modo illud. Q̄q̄ pro tūc. Virg. Tum primū nostri cacum videre trementē. Q̄q̄ est aduerbium ordinis pro deide. Idē. Aeneas matri Eumenidū: magneq̄ sorori Ense ferit sterilēq̄ tibi proserpina vaccā. Tū stygio regi nocturnas inchoat aras. Quandoq̄ pro preterea. Idē liб. iij. Tum vox terrum inter odorem Sunt qui distinguant: vt q̄n prepositio est: cum c. scribi debeat: q̄n aduerbium seu coniunctio cum q. Sed cū rō nō sit satis pōderosa iam doctoꝝ vsus obtinuit vt cum c. semper scribatur. Quare vnusquisq̄ prout voluerit scribet.

Cum maxime vna pars est: ⁊ significat nimis. Terēn. in Hecy. Hāc bacchidē amabat vt cū maxie tū Pāphilus eum pater vrozē vt ducat orare cepit.

Cum potestate est: dicebatur de eo qui a populo alicui præferebatur negocio seu qui magistratum gerebat. Cicero libro. ij. artis ve. Felix an infelix: priuatus an cum potestate sit.

Cum imperio est dicebatur cui nominatim dicebatur a populo imperium.

Cumprimis significat imprimis. Tpul. Hic cumprimis nobilis ac facundus. Sic dicit cumprime.

Cume arum. Vide in dictione Comum

Cumatilis color qui et Cesius: Ceruleus alio noie dicitur. Hā greci κυματαφluct⁹ vocāt. Plau. Cumatilē togam aut Plumatilem.

Cumera pe. cor. vas ingens vimineū vel etiam fictile quo frumenta cōdunt: vt inquit Acron. Hō ōr vas qō capit quinq̄ vel sex modios qō lingua sabinoꝝ Trimodiū vocāt. Hora. li. Ser. Cur tua plus cumeris laudes granaria nostris.

Cumerū: vas nuptiale a similitudine cumerarū dictū.
Cumulus: pe. cor. aceruus ꝓprie dicit: ꝙuis Virg. cumulū ꝑ altitudine et quasi acumie aquę posuerit. Insequit cumulo prępt⁹ aquę mons. Et cumulusē q̄ additur mensurę plane: vt inquit Festus.
Cumulare implere coaceruare: ⁊ quasi ad cumulū addere. Tractū a mēsuris quibus nihil pōt addi. Et dicimus cumulo tibi honores: ⁊ cumulo te honoribus Amb. li. j. offi. Honorib⁹ te cumulaui. Hic cumulatim aduerbiū aceruatim: cumulate abūdāter.
Cuminū. Vide in dictione Cyminū.
Cune ⁊ Cunabula ꝓ eodē accipiunt dicta quasi Cyne ⁊ Cynabula. Nam κυρεειν greci eniti dicūt ⁊ parere ꝟ in u latine conuertit̄ ἀλλακυω εστιν ρημα. Sunt enim lecculi in quibus infantes solent iacere qui etiaz incunabula dicunt. Vñ sepe legimus. Ab incunabulis. Nam in hoc loco nihil significat: sicut ⁊ in aliquib⁹ dictionib⁹: vt columis ⁊ incolumis. Sunt qui cunabula ⁊ incunabula a cunis deducāt: et ea ꝓprie dici existimēt quę ad cunas munimēdas ⁊ ornādas ptinēt in quib⁹ iacet ⁊ conditur infans. Plau. in Amp. Sed puer ille quē ego laui vt magnus est: ⁊ multū valet nec eū quispiam colligare quiuit in cunabulis. Et in Tru. Falsus opus est in puluinis cunis Incunabulis per translationē varię sumunt. Idez in Pseu. Sed istic seru⁹ Caristo huc qui aduenit q̄d sapit vsq; a cunabulis. i. vsq; ab infantia: vel vsq; a puero. Hoc est ab ea ętate q̄ incunabulis agit. Col. Cū a primis cunabulis Simo liberis parētibus est oriundus audisse potuerit. Li. lib. iiij. Ab incunabulis imbutū odio tribunoz. Virgi. li. iij. Cunabula ꝓ initijs posuit. Hōs ideus vbi ⁊ gētis cunabula nr̄ę Lentū vrbes habitāt. Similiter Ci. li. de optimo genere dicēdi. Nō fuit de oratoris q̄si incunabulis dicere. Hiero. Habitatio deserti ⁊ incunabula monachoz talib⁹ inchoant alimēntis. Li. in Sal. posuit ꝓ nutrimētis cū ait. An vllū existimas posse fieri ciuē egregiū qui non his artibus ⁊ disciplinis sit eruditus? An vlla alia putas rudimenta ⁊ incunabula virtutis: quibus animi ad glorię cupiditatē alant̄? Hā rudimēta pro initijs: ⁊ incunabula ꝓ nutrimētis dixit. Hinc incunabula vocamus nutritiones puerilem a cunabulis. Sue. de vespa. Quare princeps quoq; ⁊ locū incunabuloz assidue frequentauit.
Cuncti significat quidē oēs: sed qui sint cōiuncti. Oēs etiā si sunt disiuncti ⁊ diuersis locis.
Cunctoz aris cū c. ante t. a cūctus fit. Contoz aris cū o sine c. a contus: quę est pertica: ambo significant imorari differre ab eo ꝙ cuncti simul sine difficultate moueri non possunt: Vel ab eo ꝙ qui contis vada rimātur paulatim procedunt. Liui. lib. j. Alij dū conctantur in ripis inter pugnę fugęq; cōsiliū oppressi. Col. Nam dispendiosa est cōtatio: primū ꝙ auibus prędā ceteriscq; aialibus prebet. Cunctanter cuz moza. Incūctanter sine moza. Li. lib. j. Tū illū haut cunctāter discidisse cotem ferunt. Aug. lib. vj. con. Quod violari nō potest incūctanter ꝓponebā violabili. Ponitur quādoq; cūctari ꝓ dubitare. Sue. de Aug. Cūctari se ne si superesset eriperet legibus reum. Quādoq; pro manere. Virgi. Reginā thalamo cūctantē A cunctoz fiunt composita: percunctoz et recunctoz quod est iterū mozor. Aug. Tum me recunctātē abripere atq; excutere ab eis: ⁊ transilire quo ꝙvocabar. Cunctatio moza seu dubitatio.
Cuneus. ελιρισι λεγεται σιφοσω ξερδφων εγε ποιδεια ἀλλοσφην ἰωρυλων εστιν. instrumentū qō ad scindenda ligna adhiberi solet. Huius ꝓma pars acutior est: vt ꝙuis rimulā facile intret sequens autem latior ⁊ amplior. Virgi. Nam primi cuneis scindebant fissile lignum. Per translationem cuneus sumitur pro peditū multitudine in cunei formam redacta: quę cuncta in acie primo angustior deinde latior procedit: vt Vege. lib. ij. scribit. Ab hui⁹ etiam cunei similitudine: dicta sunt loca in theatro. i. graduum ordines: in quibus vulgo spectatores stabāt inter sedentiū subsellia. Iuue. Digna tuo cuneis an habent spectacula totis. Quod securus ames. Vicr. lib. v. Cunei spectaculoz in theatro ita diuidantur vt anguli trigonorū qui currunt circa curuaturam circinationis dirigant ascensus: scalasq; inter cuneos ad primā precinationē. Inde theatrū elegāti epitheto cuneatū dr Virg. Cuneati hinc leta theatri. Excuneati ab Apuleio dicti sunt quib⁹ sedēdi locus nō fuit in cuneis cōfertis. Sed ⁊ cōstipatā turbā cuneos dicimus Cyprian⁹. Stipatus clientū cuneis Virg. lib. iiij. ge. Per cuneos geminat⁹ eūs populiq; patrūq;. Et cuneus dictus est ager in Hispania contiguus sacro promontorio.
Cuneatus a um: quod est in formam cunei factuz. Vñ a Liuio forma scuti cuneatioz appellatur cuius summū latius: imū strictius erat. Et cuneatus ager apud Columel. in cunei formam factus: vt vtputa cum est longus pedes centum: latus ex vtraq; parte pedes vigiti ⁊ altera pedes decē apud Plinū li. iij. Hispania cuneatur angustijs. i. in cunei formam efficitur. Hinc Excuneatus de quo in dictione Cuneus. ⁊ Dis cuneatus. vide loco suo.
Cuneatim: significat per cuneos. Ammia. Imperatoz cuneatim stipatus.
Cuniculus aial lepori simile: q̄ sub terra effossa latere solitus est. Var. Gaudet in effossis habitare cuniculus antris. Item cuniculus diminutiuū est a cuneo a quo cuniculus aial appellat⁹ est: vt inquit Var. Itē cuniculus foramen sub terra occultū qō ē neu. gene. Festus. Cuniculū protulit: ex quo vapor trahitur in balnearibus vaporibus.
Cunire est stercus facere dictum a cunis infantium quę sepe stercore fędantur.
Cunila q̄ ⁊ cunilago quandoq; a Pli. dicit ab Aristo. Conyza herba est quā Theodozus Gaza pulicarem conuertit/quia pulices necat. Col. lib. x. Cunile nostratis: quā satuream rustici vocant. Huius vero herbę multa sunt genera. Nam quedam Bubula appellatur: ⁊ semen pullegū habet: quod contra serpentes in vino bibitur. Quedaz satureia a grecis. Suiganū Heracleoticum. Tertia a grecis Mascula a nostris cunilago odoris fędi: radicis lignosę: foliis asperis cuius manipulū si quis in domo posuerit omnes a tota domo blattas ad eam tradunt cōuenire. Prodest aduersus omnia venenata.
Cunnus ꝙ duplex nn. pars mulieris pudenda.
Cupe: vasa vinaria maioza quę vulgo Vegetes appellant. Luc. Namq; ratē vacuę sustentant vndiq; cupę Cupis eūs naues in mari sustinent cum ipsaz latera carinęq; resarciuntur. A piscis caupę dictę a cauo. Vnde Caupones a caupis.
Cupes Cupedia ⁊ Cupedula ab antiquis dicebantur lautiores cibi siue cupiditas lautiorum ciborum: ꝙ rebus cupidinis alimēta ptębeant. Gellius. Cōiectę bamus ad cenulam non cupedulas ciborum: sed argutias questionū. Lice. Ambitio mulierositas peruicatia liguritio temulentia cupedia.
Cupedinarij: qui esculenta ⁊ poculenta vendunt. Var. lib. rerum humanarū. Numerus equitius. Cupes et macellus romantis singulari latrocinio multa loca habuerūt infesta. His in exilium actis publicata sunt eorum bona: ⁊ ędes vbi habitabant diruteq; eoq; ea pecunia scalę deum penatium ędificatę. Vbi habitabāt locus vbi venirent ea quę vescendi causa in vrbem erant allata. Itaq; ab altero fozū cupedinis appella-

tū est. Tereñ. in Eu. Ad macellū venimus: cōcurrūt mihi leti obuiā cupedinariū oēs cetarii lanii coqui.

Cupedinariū forū ꝛ Cupedinis forꝫ: a Cupiditate vel ꝙ ibi fuerit domus cupedinis romani equitis.

Cupio is: cupiui vel cupij itū: pe. pro. ꝑm quartā conu gationē quod apud antiquos ,pferri solebat. Ouid. lib. fasto. Mars vidit vsamq; cupit potiturq; cupi ta. Luc. lib. j. Effringere vt alta nature primus terra rum claustra cupiret. Est autē cupere optare q̄q; ab inuicem separentur: quia cupimus quę in spe sunt: optamus quę nō speramus. Lice. in Ora. Meq; vo cupientibus nobis atq; exoptātibus fructus ocij da tus est. Et cupere minoris vis est q̄ desiderare. Te rentius in Heau. Quāto diutius abest tanto magis cupio tanto magis desidero. Huius verbi compositā sunt Concupio: a quo Concupisco quod est in vsu frequentioꝛi: ꝛ significat vehementer cupio. Just. li. ij Mihil victores ꝓter gloriam concupiscunt. Sal. Nam vti quisq; domū aut villam: postremo vas aut vestimentū alicuius concupierat: dabat operam vt is in proscriptoꝝ numero esset: hinc concupiscentia quę est bonaꝝ eque ac malarū rerū appetitus. Discu pio valde seu varijs modis cupio. Celius ad Cicero nem. Te videre ꝛ omnia intima conferre discupio. Habeo aūt ēmulta. Percupio valde cupio. Plau. in Asi. Percupio obsequi gnato meo. Dicim⁹ etiam bene cupio ꝛ male cupio.

Cupidus: auidus. Tereñ. in Adel. Tace. Egomet cō ueniam ipsum: vt cupide accipiat. i. bene ꝛ libenter. Hoc est magna auiditate. Accipiē interdū pro ama roꝛe sicut cupere pro amare. Tereñ. in An. Vel ꝙ ipsi bene cupio Glycerio. Ponitur tū consequēs pro an tecedēte. Optime eñ amam⁹ aliq̄s cū illis bñ cupim⁹

Cupido mas. ge. accipitur pro deo qui filius Veneris fuisse fingitur a poetis: a quo Cupidineus a um. Cu pio vero fęmi. ge. pro cupiditate ēuis cupiditas le uioꝛ sit q̄ cupido. Lucil. lib. rij. Cupiditas ex homie cupido ex stulto nunq̄ tollitur: ꝙ cupiditas perque dam sit temperatioꝛ defluens a cupidine.

Cupressus. Vide in dictione Cyparissus.

Cupriū: genus quoddā eris. Unde apud Palladium Cuprini claui dicunt. Legimus quoq; Cypriū.

Cur aduerbiū significat quare: licet quidaꝫ qur per q. scribendū putent ꝛ a quare per syncopen atq; apoco pen deductū a et e litteris detractis.

Cura est flagrās in coꝛde stimulus. Unde dicta est so licitudo anxietasq; quasi coꝛeda: ꝙ edat ꝛ excruciet. Virgi. Aū hęc te cura remoꝛdet. Quādoq; ponit ,p studio ꝛ diligētia: vt Salus tua ē mihi curę. i. ad salu tem tuā studiū adhibeo. Quādoq; pro ope quod ad bibita cura fit. Mar. Teq; piget curę ꝓmia ferre tuę. i. ꝑmia operis abs te facti. Quādoq; ,p Amoꝛe. Virg. At regina graui iam dudū saucia cura. Idem etiā apud inferos inter monstra habitantia in fauci bus inferoꝝ ponit curas quasi deas aliquas. Et vltri ces posuere cubilia curę. A cura fiunt cōposita Tri curus ꝛ Securus pe. producta.

Curiosus a multa cura dicit siue in bonum siue in ma lum. In maluꝫ quotiens plus diligentię q̄ oꝛteat rebus vel nostris vel alienis adhibetur. In bonū cuꝫ cura supra moduꝫ vtimur ad res bene gerendas. Est igitur curiosus qui multū siue diligenter aliquid cu rat. Ci. Apio. pul. Ita est homo nō modo prudēs ve rūetiā equus vir ꝛ curiosus. Et pro Sex. Eteñ ani mus eius vultu: flagitia parietiꝫ tegebant. Sed hęc obstructio: nec diuturna ē neq; obducta: ita vt curio sis oculis prospici nō possit. In bonū quoq; Col. lib. iij. vsus est aduerbio. Sinaute ipsam vitem sternere voles iurta radicē: ita ne ipsam ledas curiose fodito. Similiter Incuriose. Bel. Si quis nō icuriose legat Non est ego curiosus a prava cura vti valla putauit sed a diligenti ꝛ optima. De derivatione quoq; cum dicat. Curiosus nō ram a cura q̄ a cura videtur de scendece cuius compositū magis est in vsu. Incuria id est negligētia: tamerſi curia a cura dicaſ: non ei aſ sentio. Neq; de compositione: vt a curia componaſ incuria. Sed dico ita venire curiosus a cura ꝑ adie ctionē litterę i. quēadmodū ꝛ curia nisi a curio sume re velim⁹. Utrūq; Plaut. in Aul. posuit. Etiā agnū misi quo quidez agno sat scio magis curiosam nusq; esse vllam bestiam: volo ego ex te scire quid scit agn⁹ curio quia ossa et pellis totus est: ita cura macer quin exta inspicere in sole liceat ita is pellucet quasi laterna punica. Festus exponit Curionem agnum quasi con fectum et extenuatum curis. Similiter incuria per adiectionez i. liquet nō a curia sed a cura componi qō significatio eoꝝ aperte declarat. Nam cura ꝛ in curia diuersa sunt et opposita: ex aduersaq; eoꝝ si gnificatione facile monstratur incuria a cura compo ni: quoniaꝫ in negatiue stat: ꝛ alterius significatio ex contrario alterius edocetur: eo ꝙ sicut cura diligen tia est: ita incuria negligentia: vt Cicero in Lel. osten dit: Utiqueꝛāda est rei maxime necessarię tanta incu ria. Quod non significaret si a curia componeretur. Nam esset locus a curia diuersus: quoniam curia lo cus erat vbi curas publicas gerebant et vbi cura sa croꝝ publica. Nec per adiectionem litterę i incu riosus et incuria nisi euphonię causa factam. Puto ꝙ non recte sonet curiosus et incuria. Curia vero ac cepisse i. arbitroꝛ vt aliam a cura significationem ca peret: ꝛ nihilominus primitiui naturam semper ole ret. A curiosus fit curiositas pro affectatione ꝛ dili gentia. Ab incuria incuriosus. Amb. lib. j. offi. Incu riosus salutis: glorię cupidus. Pli. Rebellat sepe hu moꝛ incuriose datus. Aliquando incuriosus capitur pro pingui: vt apud Apuleium

Curia a cura dicta est. Curiarum duo genera erāt Ro mę. Nam locus vbi senatus rempub. curat, curia di citur. Et vbi cura sacroꝝ tractatur: curiam appella mus: id est vbi vel sacerdotes res diuinas vel magi stratus humanas curat. Et nō soluꝫ pro loco: sed etiā pro hominibus curia sumitur. Luc. Victo iurę minę tactatis curia gracchis. Curie etiam nominantur in quibus vniuscuiusq; partis populi Romani quid ge ritur: quales sunt he in quas Romulus populum di stribuit ,numero. xxx. quas qm̄ tūc reipub. curam per earū partiū sententiā expediebat: curias appellauit. His postea additę alię q̄nq; fuere ita vt i sua q̄sq; cu ria sacra publica faceret feriasq; obseruaret. Curia in qua habebaſ senatus tēplū erat. Habebaſ autē mo do in ęde Appollinis: mō in delubro concoꝛdię: mo do in hoc: modo in illo templo.

Curiales dicunt qui sunt eiusdez curię: sicut Tribules eiusdem tribus. Curiales flamines curiarū sacerdo tes. Curiales mense in quibus immolabatur Juno ni quę curis est appellata.

Curiata comitia: pūctus qui litiū causa in curijs fiebāt

Curiones a curijs dicti sunt in q̄bus sacerdotes ita res diuinas curabant: sicut senatus res humanas in cu ria hostilia curare solebat vt inquit Varro. Et curio nes dicunt prędones. Jul. capitolinus Ille qui curio nem dici iussit: impostura fecit ꝛ passus est. Euse. lib. iiij. ecclesiastice hist. Missio curione ad populū iubet voce maxima protestari polycarpū tertio confessum se esse christianū. Plau. vero in Aul. agnū curionem appellat maciēntū tanq̄ ob curā sit emaciatus. Usi a cōtrario. Apu. in floridis agnū opimū ꝛ pinguem dicere volens: appellauit incuriosum. Et curiones sunt quidam romani ciues.

Curionatus us: ipse magistratus appelatur.

Curionia: sacra que a curionibus in curijs fiebant.
Curioniū dicebatur ꝙs quod dabatur Curioni ob sacerdotium curionatus.
Curo as. a cura fit. Et est curare operā dare. Cice. Cura vt valeas. Aliquādo incumbere et curam habere Plau. Tu que agenda sunt cura. Sed in idē recidūt. Aliqū mederi. Ci. Difficili⁹ alij alijs morbis curant. Aliqū reficere. Unde curare corpus dicimus cuz de hominibus loquimur: Quod est cibo lauacro: z his similibus operam dare. Virg. Corpora curamus: fessos sopor irrigat art⁹. Terē. in adel. Hedepol syriscete curasti molliter: id est cibasti vel refecisti. Cum vo de apibus: z hmōi animalibus cibo tm accipim⁹. Hui⁹ cōposita sunt Accuro. vñ accuratus: cōcuro. Plau. in bac. Magis vnū in mente est mihi nunc satis vt cōmode pro dignitate obsonij hec concuret coquus. Procuro de quo alibi. Percuro pfecte curo. Col. li. vij. Nic ideꝫ sanguis nisi missus fuerit sanie creabit. Nō si suppurauerit tarde curabit.
Curator: qui pupillis loco tutoris datur: dictus q pupillarū bonoꝝ curam gerat. Et curator dicit qui rei frumentarie: z agris diuidundis prepositus est. Et a Gel. Catulus dicit curator restituendi capitolij. Et generali vocabulo curatores dicunt ꝓpositi. Vñ z a Frōtino de curatorib⁹ aquaꝝ scriptū est. Sue. in Cali. Curatorē munerū ac venationū p ordinuos dies in cōspectu suo catenis verberatū non prius occidit q offensus putrefacti cerebri odore.
Curatorius a um quod ad curatorem pertinet: vt Curatoria actio.
Curatio inquit Do. medicorū est: cura mentis: curatura diligentie. Inuenit etiā curatio pro iniunctione muneris. Plau. Que mea curatio est. Liui. lib. ij. Qz facile appareat nō tam ad honorem eius curatio altior fastigio suo data: esset factū.
Curius nomen romani cuius exactissima frugalitate z perspecta fortitudine. Hic cuz in scamno sederet: et samnitum legati magnum auri pondus publice missum attulissent: inuitarentq; vt eo vti vellet: respondit. M. Curium malle imperare locupletibus q̄ locupletem fieri. Et qui acie vinci non potuit: eum pecunia corrupi non posse.
Cures tantū pluralis numeri Sabinorū oppidum cui imperabat. T. Tacius cuius ciues Quirites dicebātur. conueneruntq; Romulus z Tacius in hanc sententiā: vt e duobus populis vnus efficeretur: z Sabini romam migrarent: romaq; nomen retineret: sed romani et sabini quirites appellarentur. Ouidius lib. ij. Fast. Te tacius paruiq; cures ceninaq; fensit. Hinc etiam populi cures. Virgi. lib. ix. Tacioq; seni: curibusq; seueris.
Curis lingua sabinorū hasta dicit. Vñ Juno dicta est Curitis: qr eandē hastam ferre putabant.
Curetes penul. pro. quidam Crete populi: de quibus Ouid⁹ lib. iij. Meta. Largoq; fatos curetas ab imbri. Alij fuerunt sacerdotes Cybeles qui z Coribantes dicuntur qui ad sacra cybelis admissi sunt casti et puri: illicq; saltant armati. Dicti a κορυβαν quod iactationē significat capitis q capita saltādo iactent. furijsq; agitentur. Alij fuerunt populi in Dalmacia Luc. Illuc bellaci confisus gente curetum. Item alij etholis vicini.
Curculio. pe. correpta non per g. vt patet ex Plau. qui comediam inscripsit curculionem prologum per primas litteras versuū Curculio scripsit: animal parui frumenti corrodens quasi gurgulio: eo q nihil in eo pene aliud q̄ guttur videtur. Est enim curculio via patens seu fistula in gutture per quā spiritus attrahitur atq; emittitur. Is constat ex ossibus flexuosis et mollibus quasi ex anulis in catene modū cōpactis et impfectis. Dicit etiā spiritalis fistula q̄ semp patz: vt spūs liberū habeat egressū q̄ ad pulmonē corq; deferē.
Curro is. cucurri cursum. Cui⁹ cōposita q̄q; geminat syllabam: quandoq; non. Virgilius lib. iiij. Decurrere iugis alij de parte patentes: Transmittunt cursu campos. Liuius lib. xxij. Qua cuiq; proximū fuit decurrerunt. Cato contra Pisonem. Video hac tempestate concurrisse omnes aduersarios. Terenti⁹ in Hecy. Una illaruz interea propere pręcucurrit. Currere vero proprie in terra dicimus. Unde fit cursus Sed figurate z in mari naues velociter volātes currere dicuntur. Virgi. Sed tibi qui cursum venti quę fata dedere. Apul. Et inopinati auium cursus terrorem adiecere. Et habet passiuuz in tertia persona: vt inquit Priscianus sicut multa alia. Nam dicimus Curritur spacū Aratur terra. Inseritur arbor. Ter. in Adelph. Decurso spacio bibitur vinū tē. Cōposita huius verbi sunt Accurro: quod est ad aliquē locū vel hominem auxiliandi complacendi ve causa curro. Teren. in And. Ibi tum exanimatus Pamphilus bene dissimulatum amorem et celatum indicat: accurrit mediam mulierem complectitur. Concurro simul curro. et Concurrere simul oēs currere. Lact. libro. ij. Tum vero alacres ad deorum templa concurrunt. Aliquando significant contra siue aduersus currere. Nam cum duo exercitus collatis signis prelium ineunt: concurrere dicuntur. Virg. Audetq; viris concurrere virgo. Sal. Maximo clamore cum infestis signis concurrunt. i. simul omnes aduersus currunt. Circū curro a quo Circūcurso. Amb. Discite virgines nō circūcursare per alienas edes. Decurro discurro per diuersa loca curro: aut huc z illuc curro. Liuius lib. j. Signoq; dato iuuentus romana ad rapiendas virgines discurrit. Excurro extra curro Cicero. Apio pul. Mandaui vtriq; eorū vt ante ad me excurrerent: vt tibi obuiam prodire possem. Aliquando de malo intelligitur: vt cuz fiunt excursiones a militibus que idem sunt qđ incursiones. Nam excursiones vocantur respectu illoz a quibus recedūt Incursiones respectu eorū in quos incurritur. Liuius lib. j. In fines romanos excurrerunt: populabūdi magis q̄ iusti more belli. Incurro/introcurro/intercurro inter mediū curro. Cice. lib. j. ad herē. Alterū genꝰ narratiōis est qđ intercurrit nōnunq̄ fidei aut criminationis: aut transitiōis: aut alicuius apparatiōis causa Occurro: ꝓcurro: antecurro siue cito ante eo. Plau. in Am. De captas qz tute ab naui clanculū alia via pręcucurristi. Ter. in Eu. Ibi pręcurre vt sint domi parata. Procurro: percurro pfecte siue ad finez vsq; curro. Recurro retrocurro aut cito sequor. Plau. in Cis. Ego ad anum recurro rursum. Teren. in Adel. Ubi me illic nō videbit: iam huc recurret sat scio. Cice. Terentie. Et si Dessippo quoq; ita imperauit statim vt recurreret. i. subito reuerterē. Hinc Recurso as: quod est sepe currendo z recurrēdo aut volucdo z reuoluēdo eo. Uir. Urit atrox Juno z sub noctez cura recursat. Succurro: trāscurro: vltro vel de loco ad locū subito vado. Terē. in Eunu. Tu abi atq; obsera ostiū intus dū ego transcurro ad sororē.
Curso as: sepe curro: vel continuo sepe vado. Cice. in Cato. Alij scandāt malos alij p fores cursent. Terē. in Hecy. Trepidari sentio z cursari horsum forsum.
Cursito as: frequentatiuū a Curso frequētatiuo. Diome. Sunt quedaz iteratiuorū et iteratiua sepe in tres gradus deducūt verba: quale est. Uideo deinde. Iso z quod plus est Usito. Item Curro deinde curso et cursito. Teren. in Hecy. Modie mihi haud potestas data est: ita cursitando atq; ambulando totum hunc contriui diem.
Cursus us: z Cursio curreudi actum significent: quod

et de nauigante et equitante potest intelligi.
Cursura g. idem quod cursus. Var. Equi alij sunt idonei ad rē militarē. Alij ad vecturam. Alij ad admissuram. Alij ad cursuram.
Cursorius a um: qđ ad cursuꝫ ptinet: vt nauis cursoria. Sidonius. Liphim cursoriam ascendi.
Cursor q̄ currit. Et cursor tabellarius dicitur a celeritate eūdi. Var. Cursorē sexta tibi rufe remisim⁹ hora.
Cursim aduerbium significat currendo et incursim celeriter. Lecil. Nullus sum nisi meaꝫ rem propero incursim perdere. Plau. Cursim curram: quod est currendo curram.
Currus: carrus cuius diminutiuū est curriculus vel curriculū q̄ eo veteres ad cursum in ludis vterent.
Curriculus vel curriculū breuissimū vehiculi genus. Curtius lib. viij. Alioꝝ turbati equi in amnem prēcipitauere curricula. Est etiam curriculū cursus. Iuuenalis. Et totas effudit habenas: curriculo quē si reuocees subsistere nescit. Lice. p Rabi. Exiguum nobis vitę curriculū natura circūscripsit: immensum glorię. Plau. in Epi. Nam vt apud portum te conspexi curriculo occepi sequi vix modo adipiscēdi potestas data est. Item curriculuꝫ significat tempus. Virgi. lib. viij. Curriculo expulerat somnū: cū fœmina primum id est medio tēpore. Et curriculū locum siue interuallum vbi curritur denotat a carceribus ad calcem: qui grece σταδιοδρομος λεγεται ελληνιστι. Apul. Quos sepe in curriculo vectores fuisse constat.
Curriculo aduerbiū: significat cursim: statim: celeriter.
Curule neutri generis per simplex r. Et curul⁹ fœmi. generis sedes ex ebore: qua maiores magistratus vtebantur in curru. Hora. lib. j. epistolarū. Cuilibet hic faces dabit eripietq̄ curulę: Cui volet ipse portun⁹ ebur. Nam senatores qui curulem magistratū hoc est maiorem honorem gessissent honoris gratia in curiam vehi soliti erant curru in quo sella esset supra quā considerent. Curules etiam dicebantur equi quadrigales vel magistratus qui curulibus vehebant. Luc. lib. iij. Prętor adest vacuęq̄ loco cessere curules.
Curruca: parua auis quę alienos pullos, pro suis putās nutrit. Iuue. Tu tibi tūc curruca places.
Curuus a um: qđ est inflexū ac contortū: a quo incuruū valde curuū. Terē. in Eu. Incuru⁹ tremulus: labijs demissis. Do. incuruus valde curuus: sicut infractus valde fractus. Procuruus. Virgi. Meaq̄ ille pecuruā expectant falcem. Recuruus. Curuū etiam dicitur bura quę quasi temo est inter boues.
Curuo as: flecto deorsuꝫ aspicio capite: deflexo. Lact. lib. ij. Quia curuant cęleste animal ad veneranda terrena. Idem in eodem. Ille vobis sublimen vultū dedit: vos in terrā curuamini. Huius composita sunt Accuruo qđ est iuxta curuo. Col. lib. iiij. Nam fragilis est ea parte materia qua torta et accuruata cū deponeretur cęperat vitium. Recuruo rursus curuo. Idē lib. iij. Omnis nux vnā radicē mittit: et simplici stilo prorepit: cum ad scrobem solidū radix peruenit duricia humi coercita recuruatur. Incuruo est eiusdē cū simplici significationis.
Curuesco curuus fio. Amb. Olearum non curuescentiū vbertate baccarū. Huius cōpositū est Incurusco: quod protulit Lice. in Tusc. Ramos baccarum vbertate incuruescere.
Curuamen ipsa curuatio. Ouid. libro. ij. me. Sectus in obliquū est lato curuamine limes. Hel. Sub alio atq̄ alio cęli curuamine.
Curtus a um inculcus quasi mutilus. Hora. Nunc mihi curto Ire licet mulo vel si libet vsq̄ tarentum. A Martuale dictus est curt⁹ caliꝫ. i. fractus. Et a Persio curta supellex. Hinc curto as. a quo decurto. De quibus in dictione Decurtatus.
Cuspis posterior pars hastę licet quādoq̄ pro ipsa hasta: qnq̄ p sūmitate hastę. Hinc cōpositē tricuspis et deriuatiuū fit Cuspido as: quo vsus est Pli. libro. ix. Troꝝ comibus barbari septētrionales potant: vnasq̄ binas capitis vnius cornua implent aliꝫ prędita bis pila cuspidant.
Custos: qui rem aliquam tuetur et curat. Unde custodem ostij dicim⁹ qui curat ne quis inuisus ingrediat. Custodem horti: qui prohibet aliquem in eum ingredi: vel damnū facere. Custodē sacroꝝ: qui sacra ministrat atq̄ obseruat. Virg. At domus herculei custos pinaria sacri. Lice. lib. ij. offi. Malus enim custos est diuturnitatis metus.
Custodio is iui. itum. obseruo. Hel. lib. j. Parsimoniā apud veteres romanos et victus atq̄ ęnarum tenuitas nō domestica solū obseruatione ac disciplina: sed publica quoq̄ animaduersione legūq̄ complurium sanctionibus custodita est.
Custoditū: qđ cū custodia est. Incustoditum qđ sine custodia est: War. Incustoditis et apertis lelbia semp luminibus peccas.
Custodia: obseruatio. Quandoq̄ etiam ponitur p eo qui custodit. Tibul. Sed prętium si grande feras custodia victa est. Qnq̄ pro eo qui custoditur. Sueto. in Domi. Nec nisi secreto atq̄ solus pleraq̄ custodias receptis quidem in manu catenis audiebat. Et digest. de reorum custodia scribitur. Ne quis receptā custodiam sine causa dimittat. Et alibi. Si custodia se interfecerit vel prącipitauerit: militis culpę ascribitur. Item custodia carcer appellatur. Col. lib. j. Mā illa solēnia sunt omnibus circumspectis vt ergastuli mancipia recognoscant: vt explorent an diligenter vincta sint: an ipse sedes custodię satis tute munitęq̄ sint.
Custodiarium: locus in quo quis aliquid custodit. Cyprianus. Derelinquetur filia syon: sicut casa in vinea et sicut custodiarium in cucumerario.
Custoditio: est opera ad aliquid custodiendū sumpta.
Cutis: pellis siue corium. Pli. Ergo cutis ipsa sensu caret maxime in capite vbicunq̄ per se ac sine carne est vulnerata non coit: vt in bucca cilioq̄. Huius diminutiuum est cuticula. Composita sunt Intercus mor bus. Intercutaneum quod intra cutem est. Subcutaneum quod sub cute. Subtercutaneum quod subter cutem est. Recutici etiam a cute dicuntur iudei. i. circūcisi et cute hoc est pręputio priuati.
Cutiones dicti videntur a contractione: q̄ in emendis vendendisq̄ mercibus tardi perueniant ad iusti prędij finem.

L Ante y

Cyamus significat fabā. Suidas κυαμο εἰδος οσπριου et magicalis est.
Cyane es: pe. indifferēte nympha sicula fuit quę in fontem sui nois cōuersa fertur. Sui. lib. ix. De. Cognita cyane prędotanti corpore nympha. Et lib. de ponto Quaq̄ suis cyanē miscet anapus aquis.
Cyaneus: color ceruleus. Varro. Cyanea penula amictus grassatur. Dicitur et Cyanus. Pli. in nomine. Est et cyani colos. Græci κυανους dicunt. Hinc cyaneus gemma appellatur: et iaspidum genere colore ceruleo.
Cynum: metallum.
Cyaneę siue cyanitę insulę seu magis scopuli sub thracio bosphoro qui speciem habent inter sese concursi tantium: quę naues fluctibus imergant ob aduersos in se ventos consligentes quę et a complodendo sunt etiam Symplegades appellate.
Cyathus pe. coꝝ. paruū poculū. Iuue. Cardiaco nūq̄ cyathum missurus amico. Ad cyathum stare dicunt

pincernę regibus quibus cyatissant: hoc est in cyatho vina ministrant. Sue. in Cęs. Sed. C. Wem. etiam ad cyathum ꝛ vinum nicomedi stetisse obiecit. ελληνιστι κυαθοσ λεγεται οστι κυω εστι τοφιλεω καιγαρ ουτωσ εισ τηνφιλιαν εσ χουται ωστωηθην ει καισουιδασ εφη κυαθοσουν παρα το χυω χυαθοσ ητοι το χεω. Est etiã cyathus genus quoddam mensurę quo cibaria gallis dari solebant. Col. lib. ix. Mã singulis capitũ quaterni cyathi diurna cibaria sunt cũ magis terni vel bini ꝑbeãt Pli. li. xxii. scribit cyathũ ꝙ se pẽdere drachmas decẽ

Cybele es. ꝛ Cybeles is vel ę. penultima cor. Mam vt docet Seruius: annapestus est in hac dictione cybele: hęc fuit vxor Saturni a cybelo Phrygię monte seu opido vbi eiꝰ sacra primo sunt instituta. Scribit Festus cybelen a nõnullis ideo appellatam: quia ageret homines in furorem quod greci κυβισαω dicunt. i. attrezare dela persona gesticulari. vt Home. libro. xvi. iliadõ pagina penultima. Sacerdotum eñ Cybeles proprium est caput rotare. Suidas κυβηλη ρεα παραλα κυβιλα ορη ορειαγαρ ηφεσοι λιοι και εποχει ται λεοντον ξευγει και κιγαι δοι κυβελη ιεροι εισιν. Hęc primum ops ꝛ terra dicta fuit: ꝙ sit dea telluris quę ꝛ vesta dicitur propter quorum curru vehi a poetis fingitur: quia terra pẽdet in aere: ꝛ rotis sustineri: quia rotatur et semper voluitur mundus. Mater deum quia omnia gignit. Et mater alma ab alendo. Et mater phrygia a monte phrygię quem pluratiuo numero dindyma vocãt. In eo sacra sibi per corybãtes instituit: a quo dindyme et dindymene a nõnullis vocatur. Et berecinthia a monte phrygię qui βυρεκινθοσ appellat. Et Pales ꝙ sit pabulorum dea. Rhea απο τοι ρεω fluo ꝙ terra affluens sit omnium rerum. Dicta est ꝛ Idea et phrygia et Pessiunntia. De qua Clau. Turrigeramq; petit cybelem sinuosa draconem. Mar. Et cybeles picto stat corybante tholus. Et Apulei sententia eadẽ erat dea cybele bellona et Isis. Quandoq; tamẽ metri gratia scribitur per duplex ll. Et sit cybelle bacchius pes ex prima breui et duabꝰ longis. Properti⁹. Vertice turrigero iuxta dea magna cybelle. Luc. libro. i. Et lotã paruo reuocãt alcmone cybellẽ.

Cybium: piscis genus quod ita scissum est: vt medium eque pateat in omnes partes ad similitudinem thesserarũ Pli. libro. xxii. Cybium est concisa pelamis.

Cyborĩũ: genus pomoꝝ alexandrinoꝝ. Hora. Obliui oso leuia massico cyborĩa. Acron. Cyborĩa alexandrina poma quę habent similia colocasiꝰ folia: in quorum similitudinem facta pocula eodem nomine appellantur: aut certe pro cibis posuit tanq; cibum poculis compensaret. Cyborĩũ quoq; nunc dicitur structura quedam altare cooperiens: qualia multa Rome a summis pontificibus extructa fuere. Unde scribitur diuum Gregorium fecisse ad beatum Petrum super altare cyborĩum cum columnis quattuor ex argento puro.

Cyclas adis. vestis fęminea rotunda. Mam greci κυκλου circulum και κυκλαω circũdo dicunt. Iuuenalis. Me sunt quę tenui sudant ex cyclade. Et videẽ vestis tenuissima explicatilis et spaciosa. Proper. Et longa cyclade verrit humum.

Cyclades penultima correpta: insulę in Ionio mari q̃ꝫ ab ortu solis egeum mare est: ab occasu Myrtilum occupant ad septuaginta millia. Dictę cyclades ꝙ in cycli formam disponantur. Nam a promontorio Gersteo circa delum in orbem sitę sunt. Alij dicunt vocari cyclades non quia in rotunditatem sitę sint: sed ꝙ longo ordine eas circũire necesse sit, ꝓpter promontoria. Unde et Virgi. Sparsasq; p equor dixit cyclades. Sunt aũt numero quinquagintatres.

Cycli: quasi circuli. loca erant athenis vbi aliqui veniebant. Id autem nomen est tractum a circulari circunstantia vendendorum. Cyclus enim rotundus significat. Quare Menander ait. Itaq; ego mihi video a per deos immortales videre meipsum indutum currere circum ac venire.

Cyclopes pe. pro. gigantes seu reges antiquissimi in Sicilia iuxta ethnam vno oculo in fronte. Cyclops quasi circularis oculus κυκλοσ enim rotundum et circulum dicit ωψ oculum.

Cycnus: latine holor: auis candida: anſere maior: argutam vocem habens: et cum ad mortem peruenit: maximo dolore angitur adeo vt flere videat. Ouid. Dulcia defecta modulatur carmina lingua. Cantator cycnus funeris ipse sui. Fuit autẽ cygnus Phaetontis amator. Post illius interitum diutino fletu in hanc alitez mutatus esse dicitur in fabulis. Cycneus a um. vt Vor cycnea que est cycni. Quãdoq; cycneꝰ dicitur candidus. Fuit insuper cygnus filius Martis. Unde Hesiodus in aspide. ευθενυοι κυκροσμεν υπερ μερεοσ διοσυιορκτε ιμεμεραι μεμιαωσσα κε εμβαλε χαλκεον εγχοσ.

Cydarum: penultima correpta: genus nauiculę.

Cydon insigne Crete oppidũ: a quo malum cydoniũ pomũ quod dicitur Coroneum. Pli. His prorima amplitudine mala quę vocamus cotonea: ꝛ greci cydonia ex creta insula aduecta. Serenus. Aut quę poma cydon creteis misit ab oris. Inde cydonitam appellat Palladius cibum ex cydoniis decoctis ꝛ melle confectum. Cotonatum vulgo dicitur. Est ꝛ cydon nomen viri proprium: ꝛ cydones populi.

Cydnus fluuius cilicię qui Tharsum apostoli Paulẽ vrbem diuidit: cuius aqua cõtra podagras teste Plinio valet. A tauro ortum habet: vt inquit Stra. abundarum colore sic dictus. Nam quicquid candidus est Syrũ cydnum vocant.

Cylydros genus serpentis ex κυλεω voluo υδροσ serpens quasi volubilis: ꝙ eundo sępe se inuoluat.

Cylindrus: columnula lapidea rotatilis: qua rei rustice scriptores aream equari iubent. Virgi. Area tum primum ingenti est equanda cylindro. Cato. Aream vbi frumentum teratur sic facies. Confodiatur minutę terra amurca bene conspargatur: et combibat plurimum cõminuito terram: et cylindro aut pannicula coequato. Tractũ nomen απο του κυλιειν. id est a voluendo. Prętera cylindrus dicitur omne quod rotatu facile est. Cicero de fato. Sed reuertatur ad cylindrum et ad turbinem suam que moueri incipere nisi pulsa non possunt. Id autem cũ accidit suapte natura quod supereſt et cylindrũ volui et versari turbinem putat. Sunt et cylindri lapilli teretes. Hoc est oblongi atq; volubiles quibus mulieres et donabantur et ornabantur. Plinius libro vltimo. de beryllis qui mira longitudine placebant ait ideo cylindros quidam ex his facere malunt q̃ꝫ gemmas: quoniam est summa cõmendatio in longitudine. Ex quibus verbis colligitur cylindros oblongos esse: gemmas vero quadratas aut rotundas. Solinus similiter inquit. Indici reges hoc genere gemmarũ in longissimos cylindros amant findere. In qua significatione quidam chelydros scribi debere putant quasi genus illud ornatus simile esset spiris serpẽtiũ quos chelydros appellant.

Cylindraceus a um: quod est factum ad similitudinem cylindri: hoc est teres et oblongum. Plinius scribit siliquas piso: quod genus leguminis est cylindraceas esse. Et Anaximander dixit terram esse formę cylindraceę.

Cyllenius Mercurius dicitur: ꝙ omnem rem sermone sine manibus conficiat: quibꝰ partibus corporis qui

carent κυλλοί vocantur. Ideo quadratum eum fingunt. Alij volunt ꝙ in cyllenia via sit enutritus. Alij ꝙ in monte arcadię cyllene. Alij ꝙ a cyllene sit nympha educatus.

Cylindriodes vocatur figura columnę quę iacitur.

Cylix grece poculum: ꝛ calix latine dicitur.

Cylisma atis: volutabrum volutatio.

Cyllene mons arcadię: vbi enutrit⁹ Mercurius Cyllenius dictus est

Cyma ętus partusq; brassice: quasi κυημα quod ętū significat. Celsus. Mali est succi brassica magisq; etiam cyma eius. Plī. li. ix. Et olus brassicę generibus suauissima est cyma siue quyma: et si inutilis haberur. Col. Maior pars eius brassice in cymam prosilit. Cymata etiam dicuntur hęc a Columella: quę vere proximo post primam sectionē caulibus colligunt: vel ꝛ alij dicunt tenuiores cauliculi. Cyma etiā oppidum est colicum.

Cymba genus nauis. Inue. Atq; vna transire vadum tot milla cymba.

Cymbium genus poculi vinarij procerum ac cymbę simile quę grece κυμβιον dicitur. Virgi. li. iij. Infer rimus tepido spumātia cymbia lacte. Videturq; diminutiuū a Cymbia. Alij Cymbiuz quasi cyssimbiū per syncopen dici volunt a cyssos hędera ꝙ ex ligno hederę fieret.

Cymbalum: instrumentū musicuz qđ in sacris matris deum cum tympanis habebatur.

Cymbaliste: qui pulsant cymbala: sicut tympaniste qui tympana pulsant. Apul. de deo Socratis. Barbara aūt strepitu cymbalistaz ꝛ tympanistaz ꝛ chorzaulaz

Cymei siue cynei a cimo locorum oppido. Unde in Varrone Cynicus Antigonus mendose legitur pro cymeus cyneusue.

Cyminus penultima correpta: hetrurire lacus est monti suppositus. De quo Virgi. lib. vij. Et cymini cum monte lacum.

Cyminū pe. pro. qđ nos y in u vertentes cuminum dicimus. Est autem cyminū ꝛ satiuū et syluestre quaternis aut quinis foliis: veluti serratis multis egritudinibus magno vsui: sed pallorem bibentibus gignit Persius. Et pallentis grana cymini.

Cymodoce pe. cor. dicta ꝙ vndas maris ędescere faciat

Cynethium: vt scribit Dionysius lib. j. antiquitatum: est ciuitas in Arcadia ab eneę socio ibi vita functo sepultoq;. Hinc Cynethe siue cynetęses populi: quos ñ alij a Cynetho Lychaonis filio putāt appellatos

Cynos: latine canis. Quo nomine etiam dicta est ciuitas in locride. Liui. lib. viij. tertię decadis. Cynum locridos emporiuz. Ptole. In locride cynos ꝛ calliaros εὐθύα κυων κυνος

Cynici penultima correpta cuiusdam sectę philosophi eius princeps Antisthenes Hercules ꝛ Diogenes fuere sic dicti vel a Cynos archę gymnasio vbi versabāt Antisthenes: vel a κυνος canis quasi canini qr essent in cauillis castigationibusq; more canū mordaces contra vitia: vel quia obscenitate licētiaq; sermonis rabiem quandam caninam repręsentarēt. Vel ꝙ nequaq; vt canes adularentur: sed oratione ac gestu in delinquentes inueherentur.

Cyniphus siue Liniphos fluuius aphricę: a quo ꝛ regio eo noie dicta est: in qua maximi sunt hyrci. Hinc grex cyniphius: id est grex hyrcorum et cyniphia pellis hircina. Dar. de Edomibus. Non hos lana decidit sed olentis barba mariti. Cyniphio poterit planta latere sinu.

Cynosbatos latini dicunt sentem canis.

Cynachante arbuscula quę acinos veluti vuę producit: latini caninā sentem: ꝛ vulgo vuā spineā nomināt

Cynanche a canibus dicta quos infestat: prędocatio est nocturna maxima pituita crassa ꝛ lenta in fauces cervicesq; delata ἀπο του κυων και αγχω qđ est angere. A quo ꝛ angustus ꝛ Angor ꝛ Angipor⁹

Cynomia: musca canina κυων κυνος canis: μυια musca quę sanguinem ab animalibus exugit. Hęc przecipue canum auribus insidet ꝛ vulnerat eas.

Cynetes is: pe. cor. musca minutissima: longis crurib⁹ in capite habens rostrum quo perforat pellem hominis. Nascitur ex humore ꝛ iuxta aquas abundat.

Cynopolis canum ciuitas: in qua Annubis colitur: et honor et sacer quidam cibus est canibus constitutus Ab hac cynopolitana ꝑfectura appellata est. Qui in ea habitant Canarij dicuntur.

Cynocephalea: herba canino capiti similis. κεφαλη caput dicitur.

Cynocephali penultima correpta bestię similes simiis przeter capita canina in ethiopia violenti ad saltum: feri morsu. Aug. lib. xvj. de ciui. dei. Quid dicam de cynocephalis: quoz canina capita atq; ipse latratus magis bestias q̄ homines ꝓfitent. Plī. li. vij. Gens męnis minorū appellata animalium quę cynocephalos vocamus lacte viuunt.

Cynoglossa: herba quę dicitur lingua canis γλωσσα eni m lingua dicitur.

Cynorhodos penul. cor. rosa siluestris. i. canis rosa sic dicta: quia eius radix ad morsum canis rabbidi vni, cum remediū oraculo quōdam compertū fuit. Quidam dicūt esse lilij genus rubens.

Cynosorchis quasi caninus testis: herba quę orchis et cynosolonia dicitur foliis oleę mollibus ternis.

Cynosura penultima pro. canis vra: id est cauda ꝛ minor vrsa dicitur. Luc. li. ix. Te segnis cynosura subit tu sicca ꝓfundo mergi plaustra putas. Sunt autem duę arcti: quarū vna dicit̄ maior vrsa: quam greci elicen dicunt. Altera minor vrsa. Cynosura a grecis dicta. Nam populi grecie eam notare soliti. Hāc Sydonij aspicientes cōtinue nauigāt. Ouidi. Esse duas arctos: quarum cynosura vocatur Sydonis elicen graia carina notat.

Cynossema greco sermone dicitur canis sepulchrum. Quo etiā nomie est dictus tumulus Hecube vxoris Priami q̄ ex dolore impatibili post cladez extiumaq; patrię ac suoz in canez conuersa fertur. Plī. Cynossema ita vocatur hecube tumulus.

Cynthia Diana dicta a Cyntho monte in Delo insula in quo nata cum phebo est. Unde ꝛ apollo cynthius ꝛ a quo ipsa insula delos cynthia. Qui mons tātę celtudinis fertur vt vmbra sua totius insulę ambitū tegat. Cynthia etiā locus romę vbi cynthoz monumētū fuit. Et a Diana Propertius amicā suā cynthiā ob pulchritudinē vocauit: q̄ prius hostilia vocabat.

Cypseli aues q̄ ꝛ hirundines dictę ex eo ꝙ nidum speciem cyspet id est cistelle ex luto fingūt. Fuit ꝛ cypselus tyrānus apud corinthū: etiā a cistula nomen acceptū quā greci cypselon vocant: in qua delituit occultatus a matre cū ad pernicię inuestigaretur.

Cyphi genus suauissimi odoris. Hiero. Odoris autē suauitas et diuersa thymiamata ꝛ amomū cyphiena the: muscus ꝛ peregrini muris pellicula ꝙ dissolutis et amatoribus conueniant nemo nisi dissolut⁹ negat.

Cyparissus fuit nomē pueri Thelephi filij quem apollo amauit postea in sui nominis arborem conuersi. Cypareissus et per synęresin Cypressus deinde conuersione y in u cupressus dicitur. Virgi. Cerę quercus: aut conifere cyparissi. Idem. Et teneram ab radice ferens syluane cupressum. Dicta cyparissus ꝙ corpus eius a rotūditate in aerem erigitur. Unde et conos dicitur alta rotunditas et fructus eus conos appellatur. Hęc arbor natu morosa est: et Platoni sacra qm̄ succisa non regerminat. Ideo funebri signo

ad domos defuncto⁹ illã posuere maiores. Petro. in saty. Gaudẽt ferali circũ tumulata cupressu. Ꝟ cyparissus sit cyparissin⁹ ꝛ a cupissus cupressin⁹ deducit

Cypiron genus est herbę palustris se iunci ꝙ ꝛ cyper⁹. Cypirus alia herba est ꝙ gladiolus ꝺr: radice bulbosa ꝛ odore vicino nardo. Est ꝛ ꝑ se indica herba ꝙ cyperis vocat: Gingiberis effigię cõmanducata croci vim reddens.

Cyprus insula in Carpathio mari iter cilicią ꝛ syriã dues luxui dedita. Vñ ꝛ veneri sacra. Hora. Sic te diua potẽs cypri. Ꝟ cypro vbe i ea sic appellata. In ea mercatus erat quondã nouẽ regnoꝝ sedes. Urbes in ea ꝓclare Cythera a ꝙ Ven⁹ cytherea dicta est. Paphos/ Palepaphos ꝛ Salamina. Hec inter maiores nr̃i maris insulas locũ sibi vẽdicat: cui⁹ septẽtrionales partes tracheę cilicię oppositę sunt: ibiq; cõtinẽti ꝓxima est. Orientales Iffico sinui. Occidẽtales pãphilicã alluit pelagus. Australes egyptũ. Ambit⁹ insulę triũ milliũ ꝛ ꝺringẽtoꝝ.xx. stadioꝝ. Hinc cyprius a um. Vñ tres paruę insulę huic ꝓpinque Cyprię noiant. Et Venus cyprią ꝙ ei primus in Cypro tẽplũ sit cõstitutũ: vel ꝙ pariẽtib⁹ ꝓfideat. Vñ grece κυειν parere est. Similiter Cyprius a um possessiũ: ꝛ Cypriānus nomẽ viri ꝓpriũ Cyprus etiã dicit̃ vua florẽs: ꝛ species quędã extrinsec⁹ virgulti in egypto ferẽs etiã floridũ quendã fructũ imodũ florentis vuę platũ. Sed videt̃ magis inquit Piero. ad fructũ vitis respicere cũ dicit̃ in Latricis. Botrus cypri dilectus meus mihi in vineis engaddi. Pli. li. xij. circa finẽ dicit arborẽ odoratã in egypto folijs ꝛ semini coriandro similis. Coquit̃ in oleo et exprimit̃. Inde vnguentũ regale qđ cyprus siue cyprinũ dicit̃. Unde in canticis scribit̃: Cypri cũ nardo: nardus ꝛ crocus: fistula ꝛ cinnamomũ cũ vniuersis lignis libani. Nascit̃ in multis locis sed in cypro insula odoris suauitate prestat. Ideo cyprus est appellata.

Cyprinus genus piscis: de quo Pli. ꝛ Aristo.

Cyprogenia dicunt̃ quę sunt in cypro genita: etiã Venus vt Homerus in hymnis.

Cyrcerum nauis asiana ꝓgrandis. Plau. Cũ pcũctor portitores ꝛ ꝙ nauis venerit ex asia negant venisse. Cõspicatus sum interim cyrcem̃ quo maiorẽ nõ cẽseo

Cyrene es ꝛ Cyrene tm̃ plurali numero pe. pro. oppidum lybię inclytũ potensq; conditũ a Batto Laconico quem Callimachus progenitorẽ suum fuisse tradit. Ab hac cyrene tota libya Cyrenia dicta est a Cyrene quę ꝛ cyrenia virgine Penei regis arcadię filia quã rapuit Apollo e monte pelio: ꝛ in aphricam quę vergit in egyptũ trãstulit: ex qua filios suscepit quatuor. Aristeũ: Nomiũ: Anteũ: ꝛ Argũ. Hinc Cyrenaicus a um: vt regio cyrenaica ꝛ phia cyrenaica quã Aristippus socraticus cyrenẽsis instituit. Hinc Egesias phus de quo Cice. lib. j. Tus. originem duxit. Hanc regionẽ Pli. appellat pentapolitanã: a numero quinq; vbium quibus maxime inclyta est: quarũ hęc sũt noia. Beronice: Arsinoe: Ptolomais: Apolloxia: ipsaq; Cyrene. Scribit Sal. Cyrenenses magnũ ꝛ diuturnũ bellu⁹ gessisse cũ carthaginẽsibus de finibus agroꝝ. Est ꝛ cyrene nomen vbis in Cypro insula quã Cyrus cõdidit ex ꝙ natũ putãt Simonem patrem Alexandri ruffi: vt est apud Euãge. Aug. li. de pastoribus scribit Simonem cyreneum qui angariatus est: vt christi crucẽ tolleret fuisse aphrũ ꝛ hanc cyrenem aphricę contiguam esse.

Cyrnus grece κυρνος insula est in mari ligustico: quã latini corsicam dicunt. Dicta cyrnus a cyrno corsice rege prius Teranne noiata qz ibi teranei ppli Thessalię habitauerũt: lõga passuũ. cl. milia: lata maiore ex parte. l. Circũitu. cccxij. milliũ: distãs a vadis Volaterranis. lxij. millib⁹ passuũ. Hinc Cyrnę⁹ a um. Virg.

Sic tua cyrneas fugiant examina taxos. Hec primo teraphne postea a cyrno cyrne appellata est.

Cyrnea vasis viuarij gen⁹ Plau. Cadus erat vini inde ĩpleuit cyrneam.

Cyrrha iugũ parnassi montis boetię. Ouid. Quid tibi cũ cyrrha qđ cũ pmesidos vnda; Cyrrhea ꝺo vbs in helicone iuxta Mysam. Luca. Sed mihi iã numẽ: nec si te pectore vates Accipiã cyrrhea veliz secreta mouentẽ Sollicitare deũ: bacchũq; auertere nysa.

Cyrios latine ꝓprius authenticus dominus. Unde Cyriacus ꝓprium nomen.

Cyrus ꝓpriũ nomẽ regis psaꝝ. Cyrus ꝺo nomẽ duoꝝ fluuioꝝ: quoꝝ vnus est in Albania: alter in Media.

Cyssus genus hẽdere: quę sola sine adminiculo stat: a grecis orthocyssos dicitur. Quo etiã nomine dictus fluuius quidam.

Cytheron. Vide in dictione cythera.

Cytisus pe. coꝛ. genus fruticis: inter campos ꝛ syluas a Cytiza ciuitate. Colu. lib. iij. Cytisum: quem greci aut zeas: aut carnicin aut trifarin vocant q̃ plurimũ habere expedit ꝙ gallinis: apibus: ouibus: capris. et omni genere pecudũ vtilissimus est. Idẽ lib. x. vtraq; cytisus. Est em̃ satiua ꝛ altera sue spontis.

Cytorus pe. pro. mons in asiatica regione quę paphlagonia nuncupat. In eo buxus plurima nascebatur. Unde ꝛ buxifer a Catullo dicit̃ Virg. Et iuuat vndantem buxo spectare cytoꝝ. Fuit ꝛ cytorus siue cytorũ ciuitas synopensiũ emporiũ a cytoro phyri filio condita ꝛ appellata vt testatur Strabo.

Cytinus flos satiue punice vt balaustũ syluestris vt est apud Diosco. Pli. ꝺo cytinum interꝓtat pomum ipsum imaturũ ꝛ primũ partuꝝ eius florere incipientis: flores ꝺo ipsos in ipo Cytino erũpentes Balaustia nature astringentis.

Cytheris nomen fuit libertę Columnũ: quaꝝ Gallus amasse dicitur. Virg. eam lycoꝛim nominat.

Cythera penul. pro. insula contra cretam. In quã primũ delata est Ven⁹ vñ ven⁹ cytherea dicta est. Fest⁹ tñ scribit Cytherẽ venerẽ dictã ab vbe cythera in quam primo deuecta esse dicitur concha: cum in mari esset concepta.

Cyzicus siue cyzicum insula in ꝓpontide duobus pontibus coniuncta continenti: habens vbem eiusdem nominis: mẽnibus arce ꝛ turrib⁹ marmoreis: cui nomen indidit cyzicus rex: quem Jason per imprudentiam interemit. De hac Ouid. lib. j. fas. Hinc ꝓpontiacis herentem cyzicon emonię nobile gentis opus. Fuit hec ciuitas magnitudine ꝛ pulchritudine cum primis asię vbibus cõparanda: pacẽ ꝛ bello apta tribus armamentarijs inclyta: quorum aliud armoꝝ: aliud instrumentoꝝ: aliud frumenti erat receptaculũ. Huius habitatores Cyziceni appellantur. Verum pius papa in Asia hanc cyricum appellat: non Cyzicum. Et de cyzico sic scribit. Pluuą̃d Cyzicus nobis non satis constat adeo claritatem rebus adimunt ętas: ꝛ nos homunciones diuturnã querimus in hoc seculo gloriam: quam potentissime ciuitates retinere non potuerunt.

Littera quãdoq;

ꝓ th aspirato pontĩ: vt Theos deꝰ. Qñq; puertit̃ in b. vt qđ oliz duellũ nos iã bellũ dicim⁹. Et duellona bellona. Qñq; i l. vt a sedeo: oliz sedda dicebat: ꝙ nũc sella. Qñq; i r. vt meridies ab eo qđ est medius dies. Interponit̃ nõnunq; in cõpositis hiat⁹ prohibẽdi causa: vt in prodest redarguo. Subtrahitur quando sequens syllaba ab l. cum alia consonãte

incipit: vt ascendo aspicio. Quãdo autem cõuertat in alias litteras dictũ est in ad.

D Ante A

Dacia per c. regio in Scythia quã q̃dã Thracię partem: quidã conterminã dicunt. Alij ꝓuinciã citra et vltra Istrum esse autumant. Hęc vt Ptole. scribit a septentrione parte Sarmatię a carpato mõte: a meridie danubio ẽminat: quã nõnulli valachiã magnã esse voluerunt. Cuius populi Daci ⁊ dace dicuntur: qui olim Strab. teste dani appellati sunt. Et q̃ apud athenienses danorũ noia seruilia plurimũ abũdabãt. Hinc factũ ẽ vt in comedijs serui introducant dani nominati qui alio noie Gethe dicti sunt.

Dacicus dictus est qui daciam vicit: sicut a germania germanicus. Iuue. Cũ lance beata Dacicus ⁊ scripto radiat germanicus auro.

Dactylus penul. cor. a latinis ꝺr digitus. Ad cuius similitudinẽ metri pes vocatur. Itẽ dactili caryce: id est fructus palmę. Apitius. Et croci ꝺragme singule dactylorũ ossibus ꝺrridis quinq̃ his deniq̃ dactylis nũc mollitis est. Est ⁊ dactylus vnę genus in longum porrectę. A Columella Dactylides dicũt vnę a digitali gracilitate.

Demon latine sciens ꝺr. Aug. lib. ix. de ci. dei. Demones dicunt: qm̃ grecũ vocabulũ ob sciẽtiã nominati. Nostre religionis hoies appellant spiritus: in cęlo a deo creatos: q̃ de cęlo dciecti partim in terrę infimo: partim in hoc aerę damnati sunt. Hinc Eudemon et Cacodemon ꝓ bono ⁊ malo demone. Demon etiã animus humanus in corpore situs vocat.

Demoniũ idẽ qꝺ demon. Demoniosus ⁊ demoniacꝰ qui a demone possidet. Unde de apostolo Thoma scribit ꝙ demonioſi liberabant.

Dedalus penul. cor. dici potest ingeniosus. Quo nomine dictus est athenięsis faber egregius Icari pater qui serram asciam perpendiculũ terebrã glutinũ lichotolram inuenit: malumq̃ ⁊ antennam naui imposuit. Hic accusatus ꝙ perdicam sororis filiũ interemisset: iudicij metu in cretam fugit: vbi Labyrinthum fabricauit vbi Minotaurus includeret opus portentissimũ humani ingenij. Dictus Dedalus (vt quidã existimant) απο του δαιδαλλειν: quod est variare. Alij hoc verbũ a dedalo deriuatum putant: ob multiplex variumq̃ ingenium hominis: propter quod greci δαιδαλον varium dicunt. Et Lucre. terram ob rerum artificiorumq̃ varietatẽ dedalam nominat. Ennius simili modo Mineruã. Virg. Circen. Plaut. Logodedalos vocauit qui dolũ colunt sermonis ornatu.

Dedala neutro genere verbs lycię: a monte lycię: seu a dedalo ibi sepulto quum eum coluber aquaticus ex amne Mino in paludem quã dedalus commeabat egressus momordisset.

Dalmacia regio Illyrica contermina liburnię versus occasum a qua dalmatę dicti sũt populi: qui vt apianus scribit: domiti ab Augusto fuere. In ea Jadera ciuitas insignis rerũ abũdãtia ⁊ Ragusiũ olim epidaurus dicta. Hinc dalmaticus a. um. Suet. Extrema bella duo per se gessit: dalmaticũ adolescens adhuc et cantabricum.

Dama genus capręꝫ syluestris tam mas. q̃ fe. generis. Virg. Cũ canibus timidi venient ad pocula damę. Mar. Dente timetur aper: defendũt cornua ceruũ. Imbelles damę quid nisi preda sumus. Hui⁹ diminutiuũ est damula.

Damascus verbs nobilissima ⁊ caput Syrię. Ũn Damascena pruna auctore Plinio lib. xv. dicta credũt.

Damon nomen phi pytagorici: qui cũ phythia arctissimo amicitię vinculo cõstrictus fuit.

Damocles nomẽ ꝓtiũ vni⁹ ex assentatorib⁹ Dionysij.

Damoetas cũ diph. g. nomen pastoris de quo Virg. in Buc. Dic mihi Dameta ⁊c.

Damnũ ⁊ damnatio a demptione: q̃si diminutione cũ minus de re factũ est: q̃ quãti ꝺstat. Hinc dãnosus a. um. Col. lib. j. Quod ⁊ si per partes nõnunq̃ dãnosum est: in summa tñ cõpendiosum.

Damno as. damno afficio. Unde indemnis qui nullo afficitur damno. Sed cum de peccato vel de peccati pęna agit quãdoq̃ ablatiuo: quãdoq̃ genitiuo iungitur. Lice. lib. iiij. ad Herẽ. Maiores nostri si quã vnius peccatũ mulierem damnabãt, simplici iudicio maleficiorum: multorum cõuictam oportebat. Quo pacto? Quoniam quam impudicam iudicarẽt: eam veneficij quoq̃ damnatam existimabant. Et libro. j. Tus. Sed plurimi contra nituntur: animosq̃ quasi capite damnatos morte mulctauit. Quãdo vero nõ apponitur precium vel peccatum pęnaq̃ peccati accusatiuo tantum iũgitur: et significat culpo. Hiero. in prefa. pent. Quid igitur damnamus veteres? minime. Sed post priorum studia in domo domini qꝺ possumus laboramus. Lic. lib. iij. Tus. Rerũ naturam q̃ errorem damnare voluimus. Interdũ damnare accipitur pro exheredare. Unde e duob⁹ filijs alterũ heredem instituit: alterũ damnatũ legimus. Interdũ pro cõpellere/obligare ⁊ necessitate astringere. Terẽ. Tuus est dãnatus gnatus: nõ tu. Interdum pro liberare. Virg. Dãnabis tu quoq̃ votis. Et est translatio quasi vt damnati cõpelluntur male/ficijs eorum penas lucre: ita tu votis supplicũ compelleris eos eraudire. A participio damnatus fit cõpositũ indẽnatus: qui indicta causa: id est non defensa aut incognita causa damnatus est. Salu. Qui ꝓmo cepere quęq̃ pessimum ⁊ omnibus inuisum indẽnatũ necare. Aliq̃ indẽnatus dicit non dẽnatus. Liui. lib. ij. Eum indemnatũ in dicta causa nõ debere violari. Cõposita a damno sunt condẽno ⁊ ꝺdãno quod est ante damno. Liui. lib. iiij. Totã culpã eius tẽpori/s in prędamnatum collegam transferẽtem omnes tribus absoluerunt.

Dan vicus est in quarto a paneade miliario euntibus tyrũ qui vsq̃ sic hodie vocat: termin⁹ Judeę ꝓuincię contra septentrionẽ. De quo ⁊ Jordanis flumen erũpens a loco sortitus ẽ nomẽ. Jor quippe pispon id est fluuiũ siue riuũ hebrei vocant.

Danista fenerator creditor. Plau. Horigerus est mihi danista qui de me argentũ nõ petit: a dãdo ꝙ det fenori: vl a greco απο του δανιξειν qꝺ ẽ mutuare. Danisticus feneratorius. Danisma mutuum usura.

Danunt q̃q̃ a veteribus dicebat ꝓ dant: et duis ꝓ dederis. Plau. Cui se virtutẽ dũ danũt lenoniam.

Danubius ⁊ danubium dicitur. Ser. Ister fluuius est scythię qui ⁊ danubius noiat. Sal. Momenq̃ danubiũ habet in iugis germanię montis Sarnobę orit ꝓ innumeras gentes dicit Danubius: vbi Illyricũ attigit Ister. lx. amnibus acceptis in mare inuoluit. Amb. lib. Her. Danubius de occidentalibus partibus barbarorũ atq̃ Romanos intersecãs populos donec ponto ipse condat.

Danaus egypti frater Argiuorum rex: qui anno egressionis populi Israel. xxxvij. Sthenelo rege expulso argos tenuit: ibiq̃ quinquaginta annos regnauit. Genuit quinquaginta filias: quę belides dicte sunt. Hę vna nocte viros suos egypti filios ꝓter vnam interfecerunt. A Danao fit patronymicũ femininũ danaides. Sene. in Hercule. Ut neq̃ frustra Danaides plenas ferunt.

Danae cũ e. sed non diph. grece δαρᾶ: nomen Acrisij filię. Aliquando tamẽ diphthongus diuiditur: vt apud Ouidiũ lib. ij. de tris. Quid danaen danaesq̃

nurus matremq; lyei.

Dapes sunt magnifici ⁊ oppiparī apparatus. Var. Illa quidē lauta ē: dapibusq; instructa supbis. Sed nihil omnino te recitante placet. Hinc dapalis cena q̄ diuersis ⁊ amplis dapibus constat. Plī. Pauonē cibi gratia Rome primus occidit orator Hortēsius dapali cena sacerdotū.

Dapaticus a. um. quod est amplū ⁊ magnificū vt negocium dapaticum.

Dapsa apud veteres genus sacrificij: qđ fiebat: aut hyeme seuienti: aut vere a gręcis δαψ vocat.

Dapsilis penul. cor. repta: abundans/liberalis. Greci δαψιλεα largum dicunt. Colu. lib. iiij. Et spionia dapsilis musto. δαψιλειαν largitatē abūdantiā rerum liberalitatęq;. Ān nostri quoq; dapsiles aliq̄s lautos ⁊ liberales appellant. Plaut. in Aul. Istas magnas factiōes dotes dapsiles: mihi mor. or: id est affluentes ⁊ largas. Dapsile aduerbiū abundanter. Suet. in Uespa. Sed ⁊ cōtinuabat assidue: ac sępius recte ac dapsile.

Daphnis latine laur⁹. Fuit (teste Seruio) Mercurij filius formosissimus.

Daphne proprium nomen puellę nymphę ⁊ daphnę vt docet Stra. nemus apud Antiochenses. Uide in dictione Epidaphne.

Dardanus nomen electrę Iouisq; filij. Qui cum Iasium fratrem interemisset: inde fugiēs samothracian deuenit. Unde Virg. His ortus in agris Dardanus Ideas phrygię penetrauit ad vrbes Threiciam q̄ samon: quę nūc samothracia ferē. Et ab ipso Dardano dardania regio in phrygia vocata est: ⁊ dardanide populi. Hic Erichthonij genuit q̄ filiū habuit Troem: qui Troiā: quę prius dardania appellabat: a suo noīe vocauit: hic filios habuit Assaracū ⁊ Ilū: qui vrbem regiā a se Ilion nominauit. Huius filius fuit Laomedon Priami pater.

Darideus nomen regis Persarū tēpore Tiberij Caij et Claudij imperatorum.

Darius nomen regis persarū: qui. xxxvj. annos regnauit: cui Xerses filius ex atosa Cyri filia successit in regno. Hoc nomē habet penul. pro. qm̄ apud gręcos scribit per ei diphthongum.

Daricus penul. cor. numisma persicum darij imagine percussum.

Darmentius fluuius Heduallorū sese per cōfragosa loca in Rhodanū p̄cipitans.

Dasea densitas spiritus ⁊ signū est vocalis aspiratę.

Dardanarij dicūtur propole qui omnia prędemunt vti demum carius vendant. Dicti a dardano quodā cōtaminatissimo ⁊ p flagitiosissimo Hago a quo etiā dardanię artes a Colu. vocantur magicę. Eius sunt verba. Et si nulla valet medicina repellere pestem: Dardanię veniunt artes.

Datatim aduerbiū significat in vicē dando. Plau. Tū isti qui pila ludūt serui scurrarū datatim in via.

Datarius: qui in postulationib⁹ ac litteris manu pontificis maxime subscriptis diem ⁊ locū notat: quibus date sunt litterę. Datarius a. um. quod est dandum. Lingua vernacula dadare. Plaut. Ebo an nō prius salus? Nulla est mihi salus dataria.

Daunia Apulia: a Dauno Illyricę gentis claro viro: qui eam condidit.

D Ante E

De prępositio est: quę separata modo significat απο Hoc ē a: vel ab: vel ex: vt audiui de patre meo. Dō περι: vt cum dicimus de partibus oratorīs. περι μεροων τουλογου. Modo propter. Teren. in Eunu. Quātū me amas de fidicina hac. Modo deorsuz sicut sus deorsum. Unde susq; deq; fere veteres dicebant. Hoc est sursum an deorsum res ferat: parui facio. Modo memoratiuā vim habet: vt Cicero scripsit de officijs. Modo significat non: vt delūbe: quod est nō habens lumbos. Composita interdum auctiua est: siue intensiua: vt deamo: deprauo. Interdum diminutiua: vt decresco: deferuesco. Interdū priuatiua siue negatiua: vt desperatus: demēs: dedecet. Interdū localem vim obtinet: vt deambulo: descendo. Interdū deficientē vim sui simplicis indicat: vt disco dediscō: tego detego: docco dedoceo. Interdū est honoris exhibittiua: vt defero: deduco. Significat quādoq; in totū vel omnino: vt demando. Quādoq; aperte seu palam: vt demōstro. Componitur autē cū dictione incipiente ab a. vt deamo: b. vt debaccho:: c. vt decerno: d. vt deduco: e. vt deerro: f. vt defero: g. vt deglutio: h. vt dehisco: i. vt deūcio: l. vt delabo: m. vt demiror: n. vt denudo: o. vt deosculor: p. vt depello: q. vt dequtio: r. vt deriuo: s. vt deludo: t. vt detrabo: v. vt deuenio. Patitur tū nonnunq̄ elisionē metri gratia: sicut in deinde et dehinc. Virg. Oscula libauit natę dehinc talia fatur: vbi elidit ē. et dicimus dehinc.

Debabeo es. significat non habeo. Hiero. ad Eusto. Ita ille moderat vniuersa: vt nemo quid postulet: nemo debabeat.

Deamo valde amo: qđ vulgo ōr cordialit amo. Ter. in heau. Me ego sum fortunatus deamo te Syrę.

Deambulo de loco ad locum: vel hinc inde ambulo: vt sit salutis vel relaxationis causa. Teren. in adel. Deambulare huc libitū est. August. lib. v. con. Ante tribunal deambulabat solus.

Deambulatorium locus in quo deambulamus.

Deartuo as. q̄si per artus incido. Plaut. in Cap. Tū igit ego denūciatus deartuat⁹ sum miser.

Deauro as. a summo vel ad imū auro: vñ deauratus.

Debacchari ꝓprie est prę ebrietate valde furere. Ter. in adel. Satis debacchatus iam leno es: audi si vis nunc: egone debacchatus sum in te an tu in me? Per translationē ꝺo dicit cū quis ira percitus furit.

Debellare bello vincere vel capere: et ꝓprie debellamus hoies: erpugnamus castra/vrbes/naues et huiusmodi. Plī. lib. vj. Darium Alexander debellauit.

Debilis ex de ⁊ habilis: q̄si parū habilis: hoc est male habitudinis. i. infirm⁹. Hinc debilitas: ⁊ debilito as.

Debeo es. debui itum pertinet ad omnia: quibus deuincti sumus: quod vulgo teneor: seu debitor: siue obligatus sum dicitur. Cicero. Planco. Perfice vt ne minus respu. tibi q̄ tu reip. debeas. Idē Seruio Homo ⁊ maximis meis beneficijs deuinctus ⁊ prope omnia qui mihi debere aliq̄d videt gratissimus. Aliquādo debere est dare debere. Plau. in Cur. Berus mihi videor subduxi rationcula q̄tū eris mihi sit: q̄tumq; alieni sit: dimes sum si nō reddo eis quibus debeo. Salu. Res aūt opportuna videt q̄ eis priuatim egregia liberalitate publice maximis muneribus grandē pecuniā debeat. Sed cū accipit ꝓ eo qđ vernacula lingua dicimus douere: verbū familiarium est: vt tu debes legere.

Debitor ꝓprie dicit is a quo inuito exigi pecunia pōt: inquit Modestinus.

Debitio ipse actus. Cic. Perq̄ dissimilis est pecunię debitio et gratię: nā qui pecuniā dissoluit statim non habet id qđ reddidit. Qui autē debet ęs retinet alienum. Gratiā autē ⁊ qui refert habet: et qui habet in eo ipso quod habet refert.

Debitū ⁊ participiū ⁊ nomen esse potest. Ān nomen significat id qđ debet: vt oē debitū dimisi tibi. Ān participiū ōr obligatū. Liui. lib. xxij. Cū Romanus plures q̄ penus reccpisset: argentūq; pro eis debitum sępe iactatum in senatu re quā tunc cōsuluissent

patres tardius erogaretur.

Decacumino as. penul. cor. cacumen pręcido: siue cacumine priuo. Col. lib. vj. Potest etiam vlmus sic disponi: vt adhuc tenera decacuminetur: ne altitudinem. xv. pedum excedat.

Deca grece Δέκα latine decem. Decatos decimus. Decas adis. numerus denarius seu quicquid nūerū denarium continet: vñ Liuius libros suos decadas nūcupauit q̄ decē volumina singulę ptinerēt. Item decadas decēnalia spatia nūcupamus.

Decapolis penu. cor. Judeę regio est decē vbiū trās Jordanē. Hanc multi cęsaream esse dixerūt.

Decarchon greci eum appellant q̄ decē ħest equitib⁹.

Decachordiū instrumētū musicū decē chordas hns.

Decalogus penul. cor. sacrū volumē quod decē legis pręcepta continet.

Decaphoros pe. cor. lectica quę fertur a decē hoibus: sicut hexaphoros quę a sex.

Decadoros penul. pro. longus decem palmis.

Decalicatum calce litum.

Decaluo. Vide in dictione caluo.

Decedo is. significat discedo: proprie vero a mādato custodie loco recedo: vt consules de ꝓuincia dicunt decedere: z presides de vrbibus. Et decedere ē decorum ire siue minui. Lactan. lib. j. Id aūt solidum existimandū est: cui nihil decedere id pfectū cui nihil possit accedere. Decedere via est per errorē siue honoris gratia digredi. Suet. in Cęsa. Et cū luminib⁹ extinctis decessisset: via diu errabundus tandem ad lucē duce reperto per angustissimos tramites pedibus euasit. Idē in Tibe. Nec mirū cum palā esset ipsum quoq; eisdē assurgere z decedere via. Plau. in Tri. Decedā ego de via: de semita de honore populi. Rursus decedere ponit ꝓ mori. Et p se plenū est: vt subintelligat vita tanq̄ de custodia z gubernatione corporis ꝓficisci: vt eo modo dicat decessit: quo defunctus est. Cice. tū in Lato. dixit. Aetat⁹ pythagoras sine iussu Imperatoris dei presidio z statione vitę decedere pro discedere: sed semper abltū desiderat: vt excessit e vita.

Decerno is: proprie statuo: constituo: definio: siue de magnis rebus certam sententiā ꝓfero. Ūñ z senat⁹ decretū. Cic. lib. j. offi. Quare expectāda: quidā magis ē decernēdi ratio q̄ decertādi fortitudo. Terē. Quicquid peperisset decernerūt tollere. i. deliberarūt. Per translationē vero ptinet ad ea q̄ sunt dimicatiōis. Liui. lib. j. Obuiā egressi vt potius acie decernerent: q̄ inclusi de tectis dimicarent.

Decerto as. frequentatiuū Amō. Unguentati spectare solent non decertare.

Decermina dicunt quę purgandi causa decerpuntur.

Decretū nomen id significat quod definit. Unde decreta pontificū cōstitutiones dicunt. Decretū participiū vt cū dicim⁹ Decretū est. i. statutū et definitū. Decreta senatus a consultis sic distinguūt ab aliqui b⁹ vt decretū dicāt particulā quādā esse senatusconsulti vt cū ꝓuincia alicui decernit tanq̄ decreta sint specialia: consulta generalia.

Decretorius a. um. ponit pro iudicario in quo. s. iudicium ferri potest vt dies decretorius qui z criticus Aliqñ dicit quod est decretum firmatū extansq̄ ad aliquid arguendum iudicandum ve. Quinti. At quidam litigationibus suis illū modo ambitiosum declamandi sudorem prestitisse contenti cū turba laudantium destituunt: subsellia pugnamq̄ illam decretoriā imperitis ac sepe pullatę turbę relinquūt. Decretorium sydus et tēpus decretorium dicitur id ex quo de prouentu aliquarum rerum futuro sumitur iudicium. Pli. lib. xviij. Res summa vitium agitur decretorio vnius sydere illo quod canículam appellauim⁹. Ūñ carbūculatę dicunt vt quodā vredinis carbone exustę. Idē. Aquila exorit vesperi decretorio die florentibus oleis.

Decerpo ex de z carpo: significat detraho: siue inde carpo. Unde decerpina.

Decet conuenit: honestū est: aptum est cōsentaneū est. Cice. li. de opti. di. genere. Decere inquit q̄si aptum esse: ꝓsentaneūq̄ tēporis ac psonę. Quod tū in factę sepissime: tū in dictis valet. In vultu deniq̄ z gestu z incessu. Contra itēq̄ deducere. Et modo psonale est. Ouid. de reme. Lude decent animos mollia regna tuos. Modo impersonale: quod nōnunq̄ cum datiuo construitur. Ter. Facite ita vt vobis decet. Plaut. Mobis decet esse bonis. Minc contrariū est dedecet qđ est incōueniens/ineptum/turpe/ siue inhonestum. Ouid. libro. vj. meta. Admouiq̄ preces quarum me dedecet vsus. A decet sit decens conueniens/decētia/decenē: decus decor decorus decorū z decoro. Cōposita sunt cōdecet/ indecet/ z dedecet pe. cor. A quibus condecens/indecens/condecētia/ indecentia/condecoro z indecoro.

Decor oris. penulti. ꝓducta mascu. generis est quasi pulchritudo quędā. Virg. lib. v. Et dorycli cōiunx diuini signa decoris. Hinc decorū pulchrū: et decore pulchre. Decoro as. pe. p. quod est pulchrū visu aut auditu facio: siue orno. Unde decorū z indecorum substantiua dicunt: significatq̄ decorum decentiam quādam rebus personis locis siue in loquendo accommodatam. Unde si quis inducat agricolam ea loquentem quę ad philosophū pertinent: hunc nō seruare decorū dicimus. Aliquādo etiā ad virtutes transfertur: et appellatur decorum non tam ipsum honestum q̄ quod hominibus z communi opinioni honestum videtur z pulchum et approbabile. Li. de opti. genere di. Atq̄ illud indecorū quod quale sit ex decore debet intelligi. Est et decorus a. um. et Indecorus a. um. Quinti. lib. iij. Cuncta corrumpit ac propemodū perdit indecora vel voce vel gestu pnunciatio. Decor oris. pe. cor. z adiectiuū a decus deriuat: pro decorus a. um. Sal. lib. iij. Equis z armis decoribus vultus. Inde fiunt cōposita indecor z dedecor. Uir. lib. x. Nec tū indecorē tua te regina reliquit. Sta. li. iij. the. Legimus indecores. Inuenit tñ hic z hęc indecoris. Accius. Cui⁹ sit vita indecoris morem fugere haud quenit. Virg. li. xij. Nec genus indecoris sine me hęc haud mollia fatur. Ubi patet indecoris substantiuū esse. Mā si adiectiuū esset indecore dixisset. Jūgit. n. neutrū cōmuni: vt paupere regno. Salu. li. iij. Dedecores militiq̄ terga ab hostib⁹ cedebant. Ascen. Monius quidē indecoris: sed plures legūt indecores vt sit indecores genus p synecdochen dictū.

Decus oris. penultima cor. et generis neutri honor ob excellentia ex rebus gestis est. Uir. lib. v. Oblitus decoris q̄ sui sociumq̄ salutis. Huius cōtrariū est dedecus: quod ꝓ ignominia siue infami turpitudinis genere sumitur. Capitur quandoq̄ etiam decus ꝓ honesto: cū quid honeste fit z dedecus pro inhonesto. Hinc decoro as. pe. cor. quod ē honesto seu honorifico. Hor. At bene nūmatū decorat suadela venusq̄. Bel. Leonides laudat qui simile apud thermopylas fecit: propter eius virtutes omnis grecia gloriam atq̄ gratiam precipuam claritudinis inclytissime decorauere monumētis/signis/statuis/eulogiis/ historiis/aliisq̄ rebus gratissimum id factum habuere. Unde decora militie/laudes/honores/honestamenta militi in bello comparata. Sta. lib. the. Terrarū decora alta viri decoriq̄ iugales. A decoro fit ꝺdecoro pro honesto. Ꝺedecoro pro vitupero: siue turpifico. Ter. in hecy. An quicq̄ pro istis factis di-

gnum te dici potest quę me ⁊ te et familiam dedecoras. Et his omnibus patet: q̄ plus est decus q̄ decor ⁊ plus ē dedecus q̄ indecorius: ⁊ decoro penul. correp. q̄ decoro penu. p;o. Quoniā decoro penul. cor. significat honorifico. Decoro penul. p;odu. pulchrum visu aut auditu reddo. Unde decorum ⁊ indecorum minus est q̄ decus et dedecus. Cice. lib. j. offici. Sin aliq̄n necessitas nos ad ea detruserit quę nostri ingenij non erunt: omnis adhibenda erit cura meditatio: diligētia: vt ea si nō decore: at q̄ minime indecore facere possimus.

Decorū penulti. p;o. appellat quod greci p;epon dicunt cuius vis ea est: vt ab honesto non queat separari. Nam ⁊ quod decet honestum ē: et quod honestum est: decet. Decorū inquit Cic. lib. de offi. id esse quod consentaneum sit hominis excellētię quod ad p;udentiam/ad fortitudinem/ad iusticiā/ ad temperantiam pertinet: et in omni honestate versatur. Est ⁊ decorū: quod ⁊ poetę sequuntur: cū id quod quaq̄ p̄sona dignū est et fit ⁊ dicitur.

Decem a greco Δεκα fit: a quo componunt vndecim: duodecim ⁊c. Deriuata sunt decimus: a quo vndecimus: duodecimus cum reliquis. Denus a quo vndenus: duodenus. Denarius a quo vndenarius: duodenari⁹: decennarius: et q̄ sequunt. Decies aduerbium: a quo vndecies/duodecies ⁊c. Decenus a quo vndecenus ⁊c. Col. lib. iiij. Ut ego existimo tricenas vt decenas certe amphoras peipient.

Decimus non solū nūerū: sed q̄nq̄ etiā magnitudinē significat: vt decimū quodq̄ ouū decim⁹ quisq̄ fructus. i. p;ecipuus magnitudine.

Decimanus siue decumanus. i. magnus. Unde decumana porta castro;ū: quę in his maxima est ⁊ decumanus limes in limitatiōe agro;um a magnitudine ⁊ longitudine dictus putatur: qui agrum ab exo;tu equinoctiali ad occasum q̄noctialē secat. Nā alter ex transuerso occurrēs: cardo appellat. Decumani etiā vt Asco. docet vocant publicano; p;incipes a q̄bus decume siue decime exigebant.

Decima ę. significat po;tionem vnā ex decem. Plau. Ut decimā solueret berculi.

Decimare est decimā partem detrahere. Unde apud Euang. Ueh vobis qui decimatis mentham ⁊ omne holus. Et decimari legiōes dicunt q̄n decimus q̄sq̄ supplicio afficitur ab imperato;e. Liui. li. ij. Cetera multitudo sorte decim⁹ quisq̄ ad suppliciū lecti. Sic vigesimare ⁊ cētesimare dicit. Hui⁹ verbi cōposita sūt addecimo. Uier. lib. j. Re. Greges vros addecimabit. Exdecimo eligo. Ūn exdecimatū electū.

Decemiugis currus: quē decem equi iuncti trahunt.

Decempeda pe. cor. pertica qua mensurat terra a numero pedū dicta sicut quincupeda a quinq̄ pedib⁹. Cice. Ubē iam perit⁹ metato; ⁊ callidus decēpeda sua sara diuiserat. Hinc decēpedato;. Idē Cauebat etiā. L. Antonio qui fuerat equissimus agri p;iuati et publici decempedato;.

Decennium spatiū decem die;. Nam decēnium siue decēnis decē annorū dicit. Decennale q̄d est decem annorū: vt bellū decēnale.

Decussis a decem assibus: quę dictio in omni denario numero mensurę ⁊ ponderis valet. Fuit cōsuetudo apud maiores: vt ęra in vocabuli cōpositione ponerēt: sicq̄ semisquintus: semisquartus: semistertius p;onūciabāt. Dipondiū a duob⁹ ponderibus: ⁊ vnum pondus fuit. Dispondiū quasi libręs vnius pōdus. Reliqua deinceps a numero dicebant vsq̄ ad cētussis. Et a tribus assibus tressis ⁊ pariter vsq̄ ad decem cōputabantur. Ab inde sumebatur cōpositio ad decē. A duob⁹ decussibus Uicessis deinde tricessis vsq̄ ad centussis.

Decurio dictus est auctore Ulp. Q̄ in initio cū deducerentur colonię consilij publici gratia decima pars deducto;ū conscribi solita sit. Ūn Licero in orationib⁹ citat decreta decurionū. Col. Classes etiam nō maiores q̄ denū hominū faciūde quas decurias appellauerunt antiqui. Erant tamē alij vbani: alij municipales decuriones U;banus decurio turmę p;ęrat quę duob⁹ ⁊ triginta equitibus p;stabat. Necq̄ vero belli solum: sed domi quoq̄ p;o eo qui p;ęest cubicularijs. Sue. in Dom. Saturius decurio cubiculario;ū. Decurio q̄q̄ palatij dictus est ab Ammiano qui p;epositus erat palatio: qui est ordo dignitatis. In municipijs autē decurio idem creditur qui ⁊ senato; Romę. Lic. Recita quęso Sexti quid decreuerint capue decuriones. Hoc etiam patet ex epistola Plinij qui ait. Esse autē tibi centū millium nūmum satis indicat q̄ apud nos decurio es. Igit vt te nō decurione solū: verūetiā equite romano perfruamur: offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummū. Similiter decurio ordo ō;. Ūn latine dici potest de curia cubicularioru: sicut de curia iudicū ⁊ scribarū: cui⁹ p;inceps decurio nolat. Cuius dignitas decurionatus dicit sicut a Centurione centurionatus.

Decuriare est decurionis officiū exercere. Ūn decuriata comitia sicut a centuriōe centurio as. A quo centuriatus ager ⁊ centuriata comitia.

Decido is. penul. p. deo;sum seco: vt fit cum ex lardo frustum incidimus. Per translationē vero significat determino: et liti finē impono. Hora. Et post desisa negocia campo. Ūn decidere dubia dicimus: quasi amputādo supflua q̄ integrū ē ostēdere. Decido is. pe. cor. deo;sum cado: a quo fit deciduus a. um.

Decidua dicunt illa quę cadūt: vt folia. Plini. lib. xj. Omnib⁹ autē caua ⁊ in mucronē demū cōcreta sunt ceruis tantū solida ⁊ omnib⁹ annis decidua.

Decipio is. pe. cor. defraudo. Unde ⁊ decipula.

Decipula ę. quoddā laquei genus ad decipiendas capiendasq̄ aues.

Declamare ē se in ficto themate exercere. Caluus scribit declamationem esse domesticam exercitationē q̄ res plurimū cōducit eloquētię. Solebāt em̄ romani adolescentes eloquentię studiosi exercendi ingenij gratia inuehi oratiōib⁹ in eos q̄s scirent aliquo crimine posse notari. Ūn Senece et Quintiliani declamationes q̄ sunt ludia quędā orandi. Uier. ad Dama. Nec aures Quintiliani flosculis ⁊ scholari declamatione mulcendę. Sene. Declamationis nomē apud nullū auctorē antiquū ań ipum Ciceronē inueniri potest. Idē li. j. Decla. Declamabat Licero nō quales nūc p;otrouersias dicimus.

Declamato;ius a. um. quod ad declamandū pertinet: vt declamato;ius liber: qui declamanda continet. Declamato;ie aduerbiū significat declamādo Uiero. Dore eo; q̄ declamato;ie loq̄ solēt ad populū.

Declarare est aperte monstrare. Nā plus ē q̄ significare: ⁊ tam ad facta q̄ ad dicta p;tinet. Cic. Luceio. Itaq̄ hoc sepius dicendū vbiq̄ non significandum sed etiā declarandū arbitro;. Idē Declarauit id mō temeritas. C. Cęsar: qui omia iura diuina ⁊ hūana peruertit. Quādoq̄ etiā ponit p̄ significo.

Declino as penu. p;o. cū accusatiuo significat deuito. Cic. lib. j. offi. Declinetq̄ ea quę nocitura videntur. Ambro. lib. j. offi. Ipse sibi silentio legem posuit innocentię: vt tacendo culpam declinaret quā vix effugere posset loquēdo. Cum ablō significat caueo: q̄uis in sensu idē sit cum deuito. Cic. li. iij. Tus. Quę quoniā vt bona natura appetimus: sic a malis natura declinamus: quę declinatio si cū ratione fiat: cautio appellatur eaq̄ intelligitur in solo esse sapiente.

Interdum ponitur pro deflecto seu recedo. Idē in Leui. Declinandum est de via modo hoc ne summa turpitudo sequatur: vt in Ter. acti. v. Qui sibi sum/psit vt corrigat mores aliorū: ac peccata reprehendat: quis huic ignoscat si qua in re ipse ab religione officij declinarit. Interdum pro deduco. Liui. lib. j. Hec ea culpa quam arguo omniū albanorum: ducē secuti sunt: vt et vos si quo ego inde agmen declinare voluissem fecissetis. Interdum pro alieno existimo. Ter. en. in hecy. Neq; declinatam quicq; ab aliarum ingenio villā reperies. Interdū, p depono: vt li. ij. Re. Extēdit oca manū ad arcā dei ⁊ tenuit eā quoniā calcitrabant boues ⁊ declinauerūt eā.

Decollo as. collum trunco. Fenestella lib. ij. Quēad/modum Cesar a piratis captus sit: vrq; eos postea ceperit et decollauerit. Ueteres autem securi cesos dicebāt. Zenni. Quod in collo tuo ē decolles caue: id est ex collo depone. Item Decollare est decipere. Plau. Una est que decollauit. Lucil. lib. xij. Quib⁹ fructibus me decollaui.

Decolor penul. cor. adiectiuū significat quod colore vitiato est: vt sine colore. Hiero. ad Ocea. Aperuit cunctis vulnus suum et decolorem in corpore citra/tricē flens. Roma cōspexit. Dicitur et decolorus a. um. Amb. Sed ea propriū quoddam genus habēt nō ex tritici semine in aliud genus seminis decolora mutatione translata degenerē trahere naturā.

Decolora as. pe. pro. colore pristino priuo: aut colorē vitio. Cice. lib. ij. ad Heren. Horruum deformatū tumore prēditum/decoloratum corpore constat esse. Et i canticis. Nolite me considerare q̄ fusca sim q̄ decolorauit me sol.

Decoquo is. penul. cor. in totum vel vehementer co/quo. Unde decocta aqua. Pli. lib. xxij. decoquere, p conuertere accipere videt. Si em clarigaris clauus si ferri vel chalybis aliqua rubigo: aut panni mar/cor affuerit: omnē illico succū alienum saporem q̄ in venenum decoquit. Quandoq; decoquere sumitur p pfecte digerere. Hysopū inquit Hieron. pariter tonsum sumebant in cibo vt escam grauiorem illius calore decoquerent. Quandoq; pro substantiā consumere: seu solutione creditoribus impedita fidem concidere. Quod sepe euenit ūs qui gulę omnia dedunt: aut qui scorta sectantur. Unde decoctores dicuntur qui patrimonio absumpto ad inopiam sunt redacti. scribit Spartia. Hadrianum senatoribus q̄ non vitio suo decorarent patrimoniū, p modo senatorię, pfessionis expleuisse. Colu. lib. xij. Nam q̄uis interdū emendatū sit perperam factū vel imprudentia vel negligētia res tū ipsa iam dño decorit: id est detrimentū dedit. Tale quid in se habet defrigo vt hic defrixit. i. bona consumpsit.

Decortico as. pe. cor. corticem detraho.

Decores dicte sunt togę attritę: quasi cotibus detritę atq; consumptę sint: habetq; pe. pro.

Decrepiti auctore Dona. a crepitu quorum plangore familię funera ita cōclamata fuerint. Uel a crepero: q̄ in dubio vitę sint constituti.

Decrescere est diminu. Am. Cui⁹ opes nunq; deficiūt: cuius diuitię nunq; decrescunt.

Decubo as. penul. cor. iaceo q̄si decorsum cubo. Apu. Decubantē excitaui ferā. Col. li. vij. Est etiam post domiturā molliorīs generis bos: q̄ decūbit in sulco.

Decumbo is. idem q̄ decubo. Hieron. Quintū iam diē decūbens lectulo nimia festinatiōe dictaui. Ali/q̄ decūbere significat mori. Cic. lib. ij. cus. Uittūt etiā vulneribus confecti ad dños qui querunt quid velint si satisfactū ūs sit: se velle decūbere.

Deculto as. ex de ⁊ occulto in quo abūcit o et c.

Decurro is. decurri et decucurri decursum decursum curro. Uir. Sūma decurrit ab arce. Per translatiōnem decurrere est a principio ad finem vsq; currere. Lact. li. iiij. Quę oratio tantę affluentię vbertate decurrēt. Itē pterire. Jdē li. vij. Decurso tēporum spatio. Aug. li. ix. con. Tolerabam illud interuallū temporis: donec decurreret.

Decurtatus participiū a decurto idem est quod mutilatum breuiatus. Cic. Mutila sentit quędā ⁊ decurtata. Et a Hiero. Decurtatus liber dicit.

Decussare est in decusses formare atq; diuidere: ⁊ per integram longitudinem dissecando trahere. Decussis em dicit a decē assibus. Nā numerus denarius perfectus et absolutus est. Uñ ⁊ decumanus limes Colu. libro. iiij. Nam duas regulas eius latitudinis quo pastinator sulcum facturus est in speciem grece litterę decussabimus.

Decussatū significat p decussęs. Col. li. vltimo. Rapā in alueo aut sero cōponito deinde sicut pfueuerunt salgamarū decussatim ferramēto lunato incidito.

Decutio is. penul. cor. ssi. ssum. ex de ⁊ quatio significat deiicio deorsum quatio demeto decido. Liui. li. j. Rex velut deliberabundus in hortū ędiū sequēte nuncio filij: ibi inambulans tacitus summa capitum papauera dicitur baculo decussisse. Hier. per trāslationem ad Nardanum dixit: Ut decutiā supercilia tudeorum: qui synagogę angustias latitudini eccle/się preferunt.

Dedecus pe. cor. et dedecoro as. vide in decor.

Dedigno: aris. Uide in dictione dignor.

Dedisco is. dedidici. Uide in dictione disco.

Dedico as. pe. cor. per vba pfecto siue honorē gratia deputo: aut dicendo defero. Cecil. lib. j. annaliū Legati q̄ missi sunt venūt dedicāt mandata.

Dedo is. dedidi: deditum: significat in perpetuum do vel totum subdo: siue in manus potestatem ve et arbitriū do. Unde dedere se hostib⁹ dr qui se in hostiū potestatē tradit. Et traditio ipsa deditio dicit. Et q̄ ita se dedunt deditii vocātur. Plau. in Am. Conuenit vtri victi sint eo prelio vrbem/agros/aras/focos seq; vti dederent. Liui. li. j. Sic ad supplicii numitori remus deditur. Cesar. lib. j. Heluetii omniū rerum inopia adducti legatos de deditione ad eū miserunt. Et dedere est simpliciter dare. Ter. Uerberibus te cesū i pistrinū Daue dedā. Forma deditiōis describitur apud Liuiū in dediciōe collatie. Ita em rex interrogauit. Estis ne vos legati oratoresq; missi a populo collatino: vt vos populūq; collatinū dederetis? Sumus. Estne populus collatinus in sua potestate? Est. Deditis ne vos: populūq; collatinum: vrbē: agros: aquā: terminos: delubra: vtensilia diuina humanaq; omnia in meā populiq; Ro. deditionē? Dedimus. Et ego recipio.

Deditus a. um. in totū vel valde datus. Ter. in hecy. Priusq; hāc vxorē duxi: habebā alibi animū amori deditū. Dedita opa. i. data opera siue accurata opa: seu de industria: vel ex cōposito data opera: q̄si cura adhibita: ⁊ labore impenso. Jdē in Eu. Apud antiphonē vterq; pater ⁊ mater: quasi dedita opa erant vt nullo mō introire possem quin viderēt me. Fest. Deditū interpretat valde datum.

Deditius a. um. a deditus fit: ⁊ is ē qui se in alterius imperium dedidit. Curti⁹. Multitudo dedititiorū incolis nouaq; vrbiū cū pecunia capta dono data ē. Per abusionē tū dicimus ego sum deditius tu⁹. i. tibi deditus ⁊ tuo imperio obnoxius.

Dedocere est secus ab eo quod quis doctus est docere vel falsum id esse ostendere. Quintil. li. ij. Quāta in eluendis quę semel insederunt vitijs difficultas consequatur cum geminatum onus succedētes premat. Et quidez dedocendi genus plusq; docēdi pro-

pter qđ Timotheū clarū in arte tibiarū ferunt duplices ab ēs: quos alius iustituisset solitum exigere mercedes: ꝯ si rudes traderētur. Grece. Διδασκω ο θεν Διδασκαλος.

Dedoleo es.pe.cor. non doleo: vel dolore me priuo. Oui.li.iij.fas. Quid me in desertis moriturā Liber barenis: Seruabas: potui dedoluisse semel.

Dedolo as.penul.p. significat dolabra vel eiusmodi ferramento deorsū vl pulchre dolo: cedo. Colu.lib. v. Hęc eorumꝯ similia pedamēta post putationem retractanda sunt: partesq; eorū putres dedolāde.

Deduco is.penulti.pro.ppie deorsum duco. Virgl. Carmina vl cęlo possunt deducere lunam. Quādoq; deducere est de loco ad locū siue de re ad rem ducere. Idcirco ei ablatiuus dat nōnunq; separatiuus accusatiuus vero similiter. Et tam in passiua ꝙ activa significatione: quod premonēdum esse duximus ne quis in passiua ablatiuos huiusmodi putet esse agentes: nisi in exemplo Ciceronis quod dicemus In actiua Plau.in Cur. Deduco pedes de lecto clā miles ne sentiat. Hic ponitur pro detraho. In passiua. Hiero.ad Helio. Ubi quies non est: ibi mens a proposito sępe deducitur. i. reuocatur siue remouetur. Idē in Paulo. Hec cū accepto itinere deducebat. Lact.lib.iiij.p deriuare seu descēdere posuit. Diximus nomen religionis a vinculo pietatis esse deductum: q hominem sibi deus religauerit. Cicero. Terentie. Neq; legis improbissima pena deductus est quo minus hospitū et amicicię ius officiumq; prestarer. Hinc deductus pro deterritus sumit: et ablatiuus pena agens est: licet sine prepositione sit. Mā hoc fit interdū et in alijs. Aliquando sine ipso ablatiuo separatiuo et cum accusatiuo mediante prepositione ponitur pro delabi: vt apud Lactan.libro.ij. Homines autem ipsos ad tantam cęcitatē esse deductos vt viuo ac vero deo mortuos pferant. Pro. ppie in significatione sua cum actō mediante prepositione Cęsar in primo cōmentariorum. Cęsar vna estate duobus maximis bellis confectis maturius paulo ꝙ tēpus postulabat in byberna in sequanos exercitū deduxit. Virg.li.ge. p diuertere sine ablō et actō posuit. Riuos deducere nulla Religio vetuit. Sumitur et deducere pro in tenuitatem ducere. Pomp. Ocē deducas oportet vt mulieris videantur verba: quare et pro subtili et nihil subrusticū. p. ferre ponitur. Hora. Cū lamentamur non apparere labores nostros z tenui deducta poemata filo. Virgi. etiā deductū carmen significatissime dixit q ꝙ si filum de inuentione deducatur. Tractum a lana quę purgatur z in fila trahitur. Inde etiam pro imminuere et detrahere: z deductio pro imminutione: vt inquit Asco. Interdū pro mouere. Salu. Arma deponere presidia de locis deducere. Interdum pro officiū vel honoris gratia alicui comitatum prestare: et sit fere cum pompa quadam: et sępe cū multo populo. Ambro. Deduximus fratres hostiam viuam dominū et fratrem meum Satyrum Hiero. ad Julianū: q sanctissimam coniugem tuam non quasi mortuam: sed quasi proficiscentem deduxeris. Liui. Frequentes eum deduxerunt domum. Cuius contrarium est reducere. Cicero in Cato. Hęc enim ipsa honorabilia quę videtur leuia atq; communia salutaria: appeti: decedi: assurgi: deduci: reduci: consuli. Comitari est minorum tam paucorum ꝙ multorum. Virg. Ipse vno graditur comitatus acbatę. Et magna comitante caterua. Assectari fere quasi per vbes: vt sit cum quis amicicia vel propinquitate vl discendi studio: vel alicuius commodi assequēdi gratia quempiam assectatur: quasi iuxta illum pręeuntem sectatur: vt purpurum filijus patrem: discipuli ꝛceptorē: clientes patronum. Cicero lib. de ora. Cunq; maior natu et consularis Sergius Galba assectaretur. Est et. p. sequor quod est quasi deduco: sed in itinere cum quę piam aliquantum longe comitamur. Liui.li.ij. Decedentē domū cū fauore z laudibus psequuti sunt. Hiero. Quo gemitu te abeuntē psecutus sim: iste quoq; litterę testes sunt.

Deerrare est de via siue ratione declinare. Cicero. Si transitionibus nullis vtemur: et si non deerrabim⁹ a proposito.

Defamo as.penul. produ. fama priuo: sicut diffamo. Bel. Vt vocabula eorū quoq; defamata atq; deformia cum ipsis viderentur. Sed ex greco omnino veniunt. φημι και φημη.

Defęco cum diphtongo: significat a fęce purgo: quasi fecē detrabo. Pli.lib. xviij. Per brumā vitem ne colito: vina tū defęcari etiā diffundi. Viginius suadet. Unde omnia pura inturbata z sine sordibus ac vinū sine fęcibus defęcata dicuntur. Plaut. in Aul. Hūc defęcato demū animo egredior domo. i. ab angore purgato. Proprie Col.li. vltimo. Et defęcatū vinū in anphoras bonas adijcito.

Defendo is.di.sum.ex de z fendo. Ut̄ z offēdo: cuius fendo non reperiat: significat tueor. Lact. Qui sępe etiam malas copiosę defendisti causas. Duob⁹ autē modis ab aliquo defendi dicimur: vel cum ille nos defendit: vel cū ipsi defendim⁹ nos vel alius defendit nos ab illo tanq; iniuriā inferente vt si nobis aduersentur iudices z Cicero tueatur. Recte dicemus defendi nos a iudicibus nō q illi nos defendāt: sed q presidio Ciceronis ab illorū iniuria defendamur. Differt cū defendere a propugnare: quia defensio ē quoquo modo fiat: propugnatio non nisi per contētionē. Rursus defendere ē auertere depellere. Bel. Q. Claudi⁹ hostes defendebat a pinnis facillime. Cicero lib.iij.offici. Etenim si quis nō defendit iniuriam: neq; propulsat a suis cum potest: iniuste facit. Hoc aūt fit ex vi prepositionis de: quę duplicē facit significationē. Cum enim tueor significat tunc de augeat. Quando vero prohibeo protectiōis detractionem z negationē facit. Dicim⁹ autē Defende frigus tibi: z defendo te a frigore. Virg. Solstitiū pecori defendite iam venit estas. Et alibi. Hic ego dū tenebras defendo a frigore myrtos.

Defensito as. frequentariū est. Cice. li. j. offi. Si igit non poterit siue causas defensitare: siue populū cōtionibus tenere: siue bella gerere: illa tū prestare debebit: quę erūt in ipsius potestate.

Defero penul.cor.affero. Uir. li.iiij. Celeris mādata per auras detulit. Aliquādo denuncio. Cice. Ruf. Scito contubernales duntaxat meos delatos esse. Idem Sulpitio. Eiq; nec opinanti voluntatē tuam per litteras detulisse. Aliquādo in accusationem defero. Ut̄ delator occult⁹ accusator calūniator. Sue. in Dom. Princeps q̄ delatores non castigat: irritat. Aliq̄ prodo qđ celatū est. Hier. Sed forte cōque sta me delatorē: q te ,pdiderim clamabis. Pertinet etiam ad dignitatem z honorē z venerationē z officium variisq; modis ponitur: ac cōstruit. Ad dignitatē. Liui.libro.j. Omnes nume pompilio regnū deferendū decernūt. i. offerendū atq; tradendū. Ci. Octauio. Quę tibi nō anteq̄ postularet maiora ꝙ velles plura ꝙ saperes detulit senatus: Ad venerationē z officiū. Amb. Mouerit deferre senioribꝰ. i. venerationē exhibere/inseruire et subuenire. Aliq̄ deferre est tribuere. Hier. ad nepo. Honorent clericos: et ipsi a clericis: q̄si episcopis honor deferat. Scitū est illud oratoris Domitij. Cur ego inquit te habeā vt principē: cū tu me non habeas vt senatorē Habeo hic Honore seu accipio significat. Alias ,p

loco. Cice. Treba. Uniuersum studiū meum ⁊ beniuolentiā ad te defero. i. tibi attribuo. Nauis in portum delata est. i. deuecta. Hic delatus est lectica. i. deportatus. Ille detulit argentū. i. de loco tulit. Et diuinos honores parentibus detulerunt: id ē dederunt: seu celebrauerunt.

Deferuescere significat decrescere. Cice. lib. iiij. tuscu. Aut rogandi orandiq; sunt vt si quam habent vlciscendi vim: differant in tempus dum deferuescat ira. Deferuescere aūt certe significat ardorē animi inuita ratione excitatum. Ex quo illud laudatur Archytę qui cum villico factus esset iratior: quo te modo inq̄t accepissem ni iratus essem ⁊ Sed hoc perrranslationem quasi ira sit ignis quidā animū incendens. Col. proprie deferuescere pro refrigerari posuit lib. ij. de ſgno loquēs. Prudentes agricolę q̄uis iam illatum tecto nō ante cōponūt: q̄ paucos dies temere congestū in se cōcoqui ⁊ deferuescere patiant.

Deficio is. ex de ⁊ facio construiť cum datiuo ⁊ significat deesse vel non sufficere. Cicero in Ver. acti. iij. Vererer ne mihi crimina non suppeterēt: ne oratio deesset: ne vox vires q̄ deficerent. Idem Ser. Sul. Sed opprimor interdū ⁊ vix resisto doloriq; es mi hi solatis deficiunt: quę cęteris quorum mihi exempla propono: simili in fortuna nō defuerunt. Et more suo hic fecit Cicero vt per desum deficio exposuerit. Hinc defectus ꝑ priuatione deducit. Legimus etiam deficere absolute positum ꝑ deesse. Mircius Quare neq; tāti sum animi: vt sine spe castra oppugnanda censeam: neq; tanti timoꝛ: vt ipse deficiam. Aliter alibi dixit. Martius rufus questor in castris relictus a Curione cohortatus suos ne animo deficiant. i. terreantur: et animus desit. Inuenitur etiā cū accusatiuo pro derelinquere positū q̄ in sensu idē sit cum deesse. Cice. Prudētia nunq̄ deficit oratorē. Cęsar. Frustra meę vitę subuenire conamini: quē iā sanguis vires q̄ deficiunt. Sal. in Jug. desero vsus est in similibus. Sed de studijs partium deq; omnibus ciuitatis moribus si sigillatim atq; pro magnitudine parem disserere tempus q̄ res maturius me deseret. Accomodať huiusmodi nominatiuo rebus inanimatis vt Dies me deficiet: vox te deficit: et oratio illum deficit. Lact. lib. ij. Non esť verendum est ne te in tam bona causa deficiat oratio: qui sępe etiā malas copiose ac fortiter defēdisti. Cęsar. li. ij. Jpsos res frumentaria deficere cepit. Si quis tamē in his datiuo pro acto vtať: non culpandus erit. Frequentius tamen cum acto vsurpatur. Et notanter dixi rebus inanimatis accōmodari in hac significatione q̄ non recte dixeris vox vel res me deficit: sed a me defecit. Item deficere cum actō significat non suggerere. Tir. Cū iam glandes atq; arbuta sacrę deficerēt syluę. i. non suggererēt glandes atq; arbuta. Interdum absolute ponitur ꝑ finiri desinere defecisci vt hic prę meroꝛe defecit. Martianus. Tum demū id agere consilium erat cum vlta defecit. Aug. cum infinito posuit in quodam sermone. Munquid deo defecerat pascere seruū suū. Heliā: Mōne illi cui deerāt homines alites ministrabant. Construitur quādoq; cū ablatiuo sine prępositione et sic sumitur ꝑ carere siue priuari. Col. li. iij. de vite loquēs. Cum transtuleriť inquit de humido in aridū locū vide ne pristino alimento deficiat. Idē Cōmode fluunt: nec desiciūt macro solo. Et li. iij. passiuo vsus est. Jugatū quadā parte deficitur: quadā superat. Et li. viij. Qui si memoria deficitur quo minus agnosat cuiusq; progeniem pice liquida eādē notā scrofę ⁊ porcis innotat Capiť ⁊ pro dissentire recedere seu rebellare: ⁊ tunc ablatō iungitur cū prępositione. Sal. in Jug. Quod oppidum primum omnium post malam pugnā abrege defecerat. Deficere. n. dicuntur qui ab ijs quoꝛ sub imperio sūt desiscūt: et in hostiū numeꝛ se conferunt. Cice. in Lel. Difficile est amicitiam manere si a virtute defeceris. Liui. li. ij. Eodē anno duę colonię pometia et choza ad aurunços deficiūt. Sub intelligiť eīs a Romanis deficiūt transeūtes ad aurūcos. Inde defectores qui transeunt de vno exercitu ad aliū. Defectio recessus: vel militū ab imperatoꝛe vel ciuitaťa dño qui dicunť deficere cū ab eoꝛū gubernatione discedūt. Nonnunq̄ accipiť pro diminui debilitari ⁊ viribus exhauriri. Ply. Genus vini qđ bion vocamus prodest stomacho dissoluto prægnātibusq; ⁊ defectī. Mar. Dulcia defecta modulatur carmina lingua. Cantatoꝛ cygnus funeris ipse sui.

Defectus a. um. participium a defio vel deficio habet significatiōnē actiuā in voce passiua. Col. Diligentis patrisfamilias est primā quāq; arborē senio defectam tollere: id est quę defecit. Quintil. lib. iij. vt si obsessi ⁊ impares ⁊ aqua cibiq; defecti de faciēda ad hostem deditione deliberēt: id ē qui defeceruṅt. Hinc fit comparatiuū defectior ⁊ superlatiuū defectissimus. Col. in prefa. Si siue fundū locuples mercatus est e turba pedisequorū lecticariorumq; defectissimū annis ⁊ viribus in agrū relegat ⁊c. Defectus us. nomen significat penuriam non vitiū aut culpam: aut morbū: vt defectu ciboꝛū dedimus nos hostibus. Liui. li. iiij. Defectus alibi aquarum circa torridos fontes riuosq; stragē sīti pecoꝛū morientium dedit. Interdū defectus dicit diminutio. Beli. ij. Sed de lunę motibus solisq; defectibus. Ply. li. j. Defectus autē suos ⁊ solis rem in tota prēplatione naturę maxime miram ⁊ ostento similē. Defectus animi: siue defectus animę vt Cello moris est loqui lipothymia ⁊ lipopsychia grece dicitur a nostrī etiam animi deliquium: et verba linqui animo ⁊ intermoꝛi et deficere ⁊ extinctę animę speciez prębere quos pli. et defectos anio q̄q; appellat. Defectata vero corpora ⁊ defecti sunt quos greci παρεϛουσιγλεγουσι.

Defectio recessio siue rebellio. Liui. lib. j. Ob residuas bellorum iras maxime sollicitati ad defectionem voluntarios trahere. Cic. li. iiij. Tus. Omnium aūt perturbationum fontem esse dicunt intemperantiā: q̄ est a tota mēte a recta rōne defectio. Aliq̄n ꝺr diminutio ⁊ decretio. Idē in Cato. Quoniā delectabant ad defectiones solis et lunę: multo nobis ante prędicere. Sunt et defectiones mulierū a conceptu quod genus etiā malaciā prægnātibus vocare. Plin. soler. Est esīn malicia in stomacho debilitas ⁊ in mari malicia ꝑ tranquillitate capitur.

Defectiuus a. um. quod est mancum. Cicero lib. j. offi. Est. n. cognitio contemplatioq; naturę manca: id ē defectiua quodā modo.

Defetiscoꝛ eris. defessus inquit Priſ. compositum a fatiscoꝛ fessus: quod quidā a Fateoꝛ deriuari volūt. Sed Diomedi assentiendū puto qui ait. Fessus appellatio est: postea sequitur. Differt aūt fatigatus a fesso q̄ fatigatus dicitur cum quis per aliū laboꝛare compellitur: vt lassatus. Fessus vero cum quis laboꝛe deficit vt lassus. Fessus igiť nomen est nō participiū: q̄ sicut lassus nō est participiū ita nec fessus qđ eoꝛ significatio quasi eadē plane ostendit: quam verius docuit ex quo ostendiť nō esse idē fessus ⁊ fatigaťo: igitur neq; a fatiscoꝛ fessus: neq; a defetiscoꝛ defessus: quia fessus nomē est: et eius compositū est defessus: ipsaq; verba supinis atq; pręteritis carere existimo: quēadmodū ⁊ fatisco. Et quoniā fatisco in vsu est: nimirum fatiscoꝛ obsoleuit: cōpositum tamē defetiscoꝛ remansit et ijs eadē pene significatione su-

mitur qua fatisco quod deficio significat: defetisco: vero cesso: siue deficio. Et sic duo verba nobis relicta sunt. Alterum neutrum simplex: & alterum deponens compositum. De fatisco Col. lib. ij. Sed omni solo quod ꝑdictorum leguminum segetibus fatiscit vna ꝑsens medicina est: vt stercore adiuuet & abiumptas vires hoc velut pabulo refoueas. Virg. lib. j. Ge. Meu puluere victa fatiscat. De defetisco. Ter. in Pho. Istec res mihi sollicitudini est: neq; defetiscar vnq; ego experirier donec tibi id quod pollicitus sū effecero De defessus. Idē in adel. Defessus sum ambulando. Eius contrarū Indefessus. Clau. li. iij. Accingar lustrare diem per deuia rerum. Indefessa ferar nulla cessabitur hora. Non requies non somnus erit dum pignus ademptū Inuenā.

Defigo is. pe. pro. deorsum figo. Aliquando etiā defigi pro defatigari ponit ac viribus attonitorū modo linqui: vt apud ply. li. vij. Defigat postremo expiret.

Definio is. penul. p. ēmino decerno & quasi finem do. Diffinio vero descerno quasi dispertiēdo distinguo. Unde diffinitio vocata est qua in disputando vti solem⁹. Et ē oratio: q̄ id qd diffinit explicat qd sit. Est. n. coacte in se atq; cōplicate rei implicatio: veluti cū dicimus Hō ē animal rōnale & mortale. Explicat enim diffinitio id qd breuiter & anguste designabat.

Defioculus dicitur qui ē captus vno oculo: quē luscū alio noie vocitamus.

Desit deest: cum dativo construit. Ter. in Ecy. Mihil apud me tibi desieri patiar quin quod opus sit benigne prꝛbeatur. Cic. Lac mihi non estate nouum nec frigore desit Prisci. hoc loco ait. Deficio autē loco passiui desio facit & inde defectus.

Deflagro as. penul. pro. vehementer comburo. Ideo cū ablō cōstruit. Ci. li. iij. offi. Icto fulminis deflagrauit.

Deflecto is. deorsum flecto. Col. li. iij. Cum (grauit. iam satis amplū incrementū susceperit: ramū oliuę duflecte & ad crus arboris ficulneę religa. Cice. li. iij. offi. p declino per translationē posuit. Hoc autē de q̄ nūc agimus idipsum est qd vtile in quo verbo lapsa consuetudo de via deflexit.

Deflaco as. attero. Tractum a vestibus siue a flacco vt ait Nonius.

Deflorere est sine floribus esse: quod fit cum flores decidunt. Unde & deflorescere qd est sine floribus fieri. Plyn. li. xvij. Pessimū est inter omnia cum deflorescentem vitem & oleam percutit imber: quoniā simul defluit fructus. Ci. ad Mer̄. per trāslationē. Forme dignitas aut morbo deflorescit: aut vetustate. Eiusdem significantię est Efflorco vt est in ꝑs. Dies eius tanq̄ flos agri sic efflorebit. Aliquādo etiā Deflorere est flores emittere. Colu. li. ij. Et cum tota spicam edidit: octo diebus deflorescit: ac deinde grandescit diebus. xl. quibus post florem ad maturitatem deuenit. Sic efflorescere est valde floridum fieri. Licero in Lel. Quę tū efflorescit amicitia etiā si tu minus eam secutus sis.

Defluere deorsum fluere & ꝑprie de fluminibus dicit. Per translationē significat decurrere: delabi. Cice. in Lel. Ad leues amicitias defluxit oratio. Sal. in Jug. Ubi per socordiam vires tempus ingeniū defluere. Quod est quasi cecidere & perire. Lactan. li. iij. pro in nihilum redigere posuit Mauis sine gubernatore abit pessum & corp⁹ relictū ab anima defluit. Quandoq; ponitur pro valde fluere abundare. Amb. Peccator⁹ ꝙtus fortis abundet & delicijs fluat odoribus fragret: in amaritudine animę suę vitā exigit. Quidoq; ꝑ subtus fluere. Virg. li. iij. Georg. Adusq; aries in gurgite villis mersat: missusq; sedo defluit amni. Defluere etiā dicit quod ętate morbo ve soluitur. Unde defluere capillus dicit. Et qui ita defluit: dicit defluus. Et defluuiū capillo⁹ fluxus.

Defluxus idem quod defluuium.

Defluus a. um. qd decidit aut decidere solet. Ply. lib. xx. Hippocrates capillos mulierum defluos fricari raphanis iubet. Am. impropꝛie. Alliga sensum tuū non sit remissus ac defluus.

Defluuium ipse decidendi actus. Plyn. Sed defluuia comarū facere dicitur.

Defodio is. penul. cor. sepelio obruo. Liui. Fuerātq; defossi annis quindecim supra quingentos & duraue rant. s. libri. Plau. in prolo. aul. Domi suę defossam multis cū opibus aulā muenit. Col. vero lib. viij. ꝑ fodiendo facio posuit cum dixit. Consestim scrobem defodiamus in limine stabuli & viuam pecudem quę sit pustulosa resupinam obruamus. Et Defodere est infra siue deorsum fodere. Idem lib. xij. Pastinatur terreni iugerum: ita vt solum in altitudinem trium pedum defodiatur.

Defętus a. um. ꝑ ę diph. idem qd destitutus sicut effetus fętu destitutus. Quid. in Ibin. Sic quoq; quod ratum est solito defęta fauore Fortunę facies inuidiosa tuę. Hinc Defętissimus. Col. Sed siue fundum locuples mercatus est e turba pedissequorū lectario rū qb defętissimūq; annis & viribus in agrū relegat.

Deforme: turpe: quasi seorsum a forma a quo Deformitas & deformo as. qd est a forma sua deijcio. De quo in dictione Formo.

Deformicatū. Vide in dictione formicatio.

Defrico as. penul. cor. valde frico. Col. li. ij. Totumq; Deorū suppellatū sale defricato.

Defrigo is. ri. Vide in dictione decoquo.

Defringo deorsum vl valde frango: siue decerpo: decido. Col. lib. vj. Plerūq; fit: vt aut crure aut cornibus boum ramuli vitium defringant. Virg. Aut summas defringe ex arboꝛe plantas.

Defraudare per fraudē aliquid decerpere vel fructum diminuere aut prꝛiuare vt ē illud. Qui sophistice loquitur odibilis est: in omni re defraudabit. Defraudare vero genū ē interrumpere voluptatē.

Defrugo as. penul. p. omnē fructū exhaurio. Defrugare segetem videtur qui vel nimia ęstura exinanit agros: vel ꝑ insciciam aut negligentiā perdit lacessit ve fruges omnino cū vel festinata sementis ē: vl sera tina prꝛpereq; aut prꝛpostere qd agit: defrugari segetem contingit. Plyn. li. xviij. Graculū illud magnopere custodiēdū segetē ne defruges. Col. Collat segetē nimia defrugatione exinaniri.

Defrutum a deferuendo vt inquit Palladius vinum decoctū. Plynio auctoꝛe vsq; ad mediā partē. Sappa vero a sapiditate: mustū est ad tertiā partē decoctū. At Col. aliter. Mustū inquit ꝙ dulcissimū decoquit ad tertias: et decoctū sicut supra dixi defrutum vocat. Sic Nonius. Sappa quod nunc mellatium mustū ad mediā partē decoctū defrutū si ex duabus partibus ad tertiā redigatur.

Defrutare mustū decoquere vt inde defrutū fiat. Col. li. ij. Sz defrutū quoq; & defrutare vinū licet. Hinc Defrutarius a. um. vt vasa defrutaria apud Col. dicuntur: quę sunt ad defrutum idonea.

Defugere: recusare: in totum fugere. Lact. lib. v. Non defugi hūc laborē vt implerē materiā quā Cyprian⁹ non est exequtus.

Defundo deorsum fundo. Cato de re rusti. Aquā defundito non omnē eo addito oleum.

Defungor eris. Vide in dictione fungor.

Degener penul. cor. qui maioꝛ suorum moꝛibus nō respondet. Ponit qnq; ꝑ ignobili: et vili. Tur. Degeneres animos timoꝛ arguit. Est autē gene. omis. Inablō degenere vel degeneri. Luc. Si me degenerī strauissent fata sub hoste. Degenerare qd ē a genere

descisscere. Piero. ad Dama. Vic obruta sulcę frumẽta in solium auenamq; degenerant. Virg. lib. ij. Be. Pomaq; degenerant succos oblita priores. i. deteriorant in sapore Proper. Dij mihi sunt testes nõ degenerasse propinqs. Dicimus aũt degenerare tam a malo q̃ a bono. Liui. li. ix. Ne degeneraueris a familia imperiosissima ꝛ superbissima.

Dego is. Ex de et ago: sed abũcitur: a. preteritum facit degi supinũ dactum ꝑm analogiaz: sed nusq̃ legi neutrum est sed in tertia persona passiue eo vti possum⁹. Et quandoq; absolute: quãdoq; cũ acto significatq; deduco: siue ad finem vsq; duco ꝛ ago. Lactã. lib. v. Quo rectius vita degak nõ est necesse omia circuire Itẽ degere est viuere. Idẽ in eodẽ. Idcirco eum voluit sub aliena ditione atq; imperio degere: ne reruz prosperitate corruptus in luxuriam laberetur. Item expellere detrahere. Plau. in aul. Nunc ego istuz soror laborẽ degam et diminuam. Idem in Epi. Degitur cozium de tergo meo.

Degrũmari significat a grũma mẽsura dirigere Lucil. Vtaq; degrũmaris vt in castris mẽsor fecit olim.

Degulo as: pe. cor. gulę trado. Plau. Postq̃ degulato patrimonio pauper est factus.

Dehabeo es. Vide in dictione debeo.

Dehinc dequi in anci. Tereñ. in An. Dehinc vt quiescant prorro moneo. Item significat apzesso vt sit aduerbum ordinis Sal. Imprimis arduũ videtur res gestas scribere: primũ q̃ facta dictis exequanda sunt dehinc quia plerisq; delicta quę tu reprehenderis malivolentia atq; inuidia putant esse dicta.

Dehonesto as: contrariũ verbi honesto qõ significat honore afficio. Aug. lib. v. con. Quid nocuerunt tibi in quo imperiũ tuũ dehonestauerunt.

Dehonestamentũ cicatrix est vultum hominis dedecorans: aut oculi effossio. Hel. lib. ij. Quo dehonestamento corporis maxime letabatur.

Dehiscere valde hiscere: siue deorsum pessumq; aperiri. Vic eũ auget Pli. li. ix. Bc⁹ siue belone vn⁹ pisciũ dehiscẽte ꝓter multitudinẽ vtero parit. i. se aperiẽte

Deiero as: penul. cor. valde vel sancte seu libere iuro. Piero. li. Re. Et addidit Jonathas deierare Dauid eo q̃ diligeret eũ. Hel. lib. j. Nam cum amicus eum rogaret vt ꝑ re causaq; eius filiũ deieraret; his ad eũ verbis vsus est.

Deiurus pe. pro. qui sancte ac valde iurat. Deiuriũ sanctũ iusiurãdũ. Hel. Octo ad hostes redire voluerũt q̃ deiurio vincti forent duo reliqui romę mãserunt.

Deiicio is: pe. cor. deorsum iacio vel deorsum mitto. Plau. in Asi. Jussin colũnis deiici operas aranearũ Virgi. Toto genitrix quę plurima cęlo deiicit in terras. Liuius lib. ij. pro iaciendo defigo posuit. Dum intentus in eũ rex totus aduerteret: alter elatã securim in caput deiecit. Per translationem ponitur pro auerto. Cice. in phil. Nec vero vsq; nec a repu. oculos deiiciebã. Itẽ pro depellere vt apud eundez. Si me ędilitate deiecisset. Ab hoc verbo fit Deiectus us. pro deiectione.

Dein er de ꝛ in. sumitur pro deinde. Erin pro exinde. proin proinde subin subinde. Et hec habent accentũ in prima. Significatq; deinde postea.

Deinceps proprie significat gradatim per ordinẽ siue per vices siue quod dicere solemus: vnum post alium Liuius lib. j. Ita duo deinceps reges alius alia via ille bello: hic pace ciuitatem auxerunt. Cice. Thermo. Si tamen tres fratres summo loco natos promptos non indisertos quos video deinceps tribunos ple. per triẽniũ fore te nolo habere iratos. Col. li. vj Quod quomodo ꝛ qualis generis faciendum sit: nõ pigebit deinceps precipere. i. per ordinem. Interdũ sumit pro deinde siue postea. Piero. Uersa est ꝛ ipa sine coitu in matrem: vt nõ sit iam admodum quod fuerat: sed purpura verissima ad indumentũ ꝛ gloriam summi regis diuinitus aptissime dedicata: vt nulli deinceps ea vti vsu femineo licuerit nisi deo. Interdũ significat preterea. Liui. Extemplo cõcilio scelera in se fratris originem nepotum vt geniti: vt educati: vt cogniti cedẽ deinceps tyranni seq; eius auctorem ostendit.

Deinsuper penul. cor. significat desuper. Sal. lib. j. hi. Ad mediũ dein sup astantiũ manib⁹ in muz attolit.

Deintegro penulti. cor. significat totum denuo siue a principio ad finẽ. Teren. in An. Post hac q̃s faciet de integro comedias.

deintegro as. penul. cor. diminuo.

Dephebus penul. cor. nomẽ filij Priami et Hecuba Deiphebe vero nympha fuit Glauci filia. Virgil. Deiphebe glauci fatur quę talia regi.

Deiphylus pen. cor. fuit Steneli filius Capanei in bello amicissimus. Deiphile nomẽ Adrasti regis filię ꝛ Tydei prozis matris Diomedis.

Deiopea siue deiopeia nympha. λεγεσθαι οιωϊσωσ οΐλαπ αεἰρεσθι εφιμερον τον ερωτα εφιμλικαι ὁπον φορην. Ita vt ab hac ꝓprietate nominarit ventoz flatibus cõuenẽte.

Deiugo as. penul. cor. disiũgo: cui contrariũ ẽ ꝺiũgo.

Delabor pen. pro. demittor. Liui. lib. j. Celo repente delapsus. Quãdoq; ꝓsumor ꝛ ad nihilum redigor. Ci. lib. ij. offi. Habenda ẽ aũt ratio rei familiaris: quã quidẽ delabi sinere flagitiosũ ẽ. Quãdoq; Decido. Virg. Serta procul tantũ capiti delapsa iacebant .i. que deciderant.

Delachrymare est lachrymas vel aquã more lachrymantis demittere. Col. lib. v. de vite loquẽs ait. Vt interdũ potius deuera q̃ in germine delachrymet.

Delanico as. penul. cor. discindo: et quasi lanã trahoVñ lanius qui pecus discindit.

Delapidata dicunt lapide strata quales sũt vię apud Bergomum.

Delasso as. valde lasso. Plau. in Asi. Eum etiam hominẽ in senatu dare operã aut clientibus ibi labore delassatũ totã noctẽ stertere.

Delecto et oblecto frequentatiua sunt et composita a Lacio is. Delecto. n. a delicio ꝛ oblecto ab oblicio quod ex de ꝛ lacio componitur. Unde fit lacto as. Delecto sepius in tertia persona auctores vtuntur. Cic. Rufo. Itaq; me ꝛ supiores litterę tuę admodũ delectauerẽt: quibus expectatũ meũ aduentũ abs te amanter videbam. Et habet nihilominus in se significationem actiuã quãdoq; etiam passiuã: eodemq; modo ꝓstruit quẽadmodũ oblecto. Idẽ Peto. Plures iam pauones ꝓfeci q̃ tu pullos colũbinos: tu te isthic atheniano iure delectato ego me hic hirciano Oblecto vero plerũq; in se significationẽ passiuam habet q̃uis ꝛ actiuam. Et q̃q̃ passiuam habeat tamẽ regit accusatiuũ non alterius persone aut rei q̃ eius qui se oblectat. Et vltra accusatiuum ablatiuũ postulat. Ex quo passiua eius significatio monstrak. Ter. in Eu. Ne speres me te oblectes. Quo itẽ modo delecto sumik ex superiore Ciceroñs auctoritate. Idem in actiua significatione sumpsit cũ in Catone ait. Quas si exequi nescirẽ tamẽ me lectulus me⁹ oblectaret: qõ est q̃si delectaret. Et pro Archia. Adolescentiã agunt: senectutẽ oblectant. s. litterę. Quandoq; cum ablatiuo mediante in. Ex hoc vt ostendak maior vis delectationis. Ter. in Adel. Jn eo me oblecto: solũ id est charum mihi vt sit quasi in eo ꝓsito tanq̃ in delectatiõe mea precipua. Si enim dixisset eo me oblecto hoc ad partem quandã pertineret oblectationis: quã de illo non in illo sumit. Sic. Lact. lib. ij. inquit illos non disputare vt doceant sed vt se

oblectent in ocio. Et fit oblecto ab oblicio: ſicut a delicio delecto. Et ſicut a delecto fit delectatio delectamen et delectamentū: ſic ab oblectatio oblectamen ⁊ oblectamentū. Delectare vero ꝓprie ſignificat attrahere ducere. Ennius. Et me apollo ipe delectat adducat Delphicus. Quadrigari⁹. Fabius de nocte cepit hoſtium caſtra oppugnare: hoſtem delectare. Et quoniam que grata ac iucunda ſunt nos attrahere ſolent: factum eſt vt delectare ſit gratum eſſe ac iucunditare afficere. Legimus etiā delecto: quod quidam deponens putauerunt: ſed magis paſſiuum eſt licet non habeat ablatiuum cum ꝓpoſitione. Col: lib. j. Jucundus vtiq; viro ſi etiam matrona comitatur cuius vt ſexus: ita animus eſt delicatio: amenitate aliqua delectanda erit quo patientius moretur cū viro. Quod in aliis etiam verbis fieri ſolet: vt deſiderium tenet me: ego teneo: deſidero. Sic oblecto ⁊ huiuſmodi que ſignificationē paſſiuam innatam habent. Lact. lib. ij. Auro ⁊ gemmis ⁊ ebore delectanē Idem. Oblectatur friuolis et ſpecie ſimulachrorum capitur. Ci. Celio. In cōmunibus miſeriis hac tantū oblectabar ſpecula. Differunt tamen delecto: ⁊ oblecto: a delecto ⁊ oblecto: Quis eandē ſignificationē paſſiuam innatam habeant: ꝙ hec accuſatiuum eiuſdem perſone extrinſecus volunt cū ablatiuo ſine ꝓpoſitione: vt delecto ſiue oblecto me hac re. Illa vo ſine accuſatiuo ipſius perſone cum ablatiuo tantum eius quo delectamur: vt delecto: ſiue oblecto: tua conſuetudine.

Delectatio inquit Ci. lib. iij. Tuſ. eſt voluptas ſuauitate auditus animū deliniens: et qualis eſt hec aurium tales ſunt oculorum ⁊ tactuum et odorationū ⁊ ſaporum que ſunt oēs vnius generis ad pfundēdū animū tanē ille que facte voluptates. Scōm hāc diffinitionem delectatio a delecto eſt. Item oblectatio eſt ab oblecto cū actiue ſignificatiōis ſūt. Cū vo delectatio aut oblectatio ſumit ꝓ voluptate eius qui eiuſmodi que dicta ſunt a Cicerone: aut aliis delectatur ſiue oblectatur: tunc a delecto: oblecto: ve erit Quis a delecto vt oblecto i paſſiua ſignificatiōe etiā ſumi poſſint

Deliciū in ſingulari ⁊ deliciē in plurali oblectamentū oblectamenta ve: que nobis voluptati ſunt a delicio quod ex de ⁊ lacio componitur. Var. Stelle delicium mei columba verona Licet audiēte dicā vicit maxime paſſerem catulli. Sue. Titus amore ac delicie generis hūani. Dicit etiā delicia ſg. genere Plau. Mea voluptas: mea delicia. Licet delicia dicat etiā genus tigni quod a culmine ad tegulas angulares infirmas verſus faſtigiatū collocat. Unde tecrū ipſus deliciatū: et tegule deliciares dicunt: ſiue colliciares.

Delicias facere ſepe legitur ꝓ eo quod eſt ferme laſciuire ac luſitare: ⁊ ſe quodāmodo faſtidire ac ſuperiorem eſſe verbis aut geſta oſtendere: qd aliter dicitur deliciari. Plaut⁹. Eia delicias facis mi Menechme quin amabo is intro. Piero. ſup canticis. Deliciabit autez non in vno ſolo gendi guſtandiq; ſenſu: ſed et auditu deliciabit ⁊ viſu.

Delicatus a delicium fit: ⁊ idem eſt quod plenus deliciis: ſeu qui in delicijs viuere aſſuetus eſt. Et per metaphoram mollis ac tener dicitur. Col. Cultā veſtitāq; familiā vtiliter magis habeat q delicate.

Delico as penultima correpta Jndico explano. Terē. Quid iſtuc eſt: aut iſte vult ſermo mater delica: id eſt explana. Ueteres etiam delicare ꝓ dedicare quandoq; dicebant.

Delego as: penultima ꝓ. deputo pficio vt cū quēpiam mei loco officio negocio ve exequendo pficio Col. lib. iij. Immo quis non imprudentiſſimū quēq; etiam eū qui nihil aliud operis facere valeat huic negocio delegat. Ci. Poſt delegatam mihi hanc ꝓinciam. i. poſt onus mihi impoſitū. Hinc ſubdelegare dicim⁹ delegatas nobis a principe cauſas: alteri cognoſcendas inūgere. Delegare etiam ſignificat legatos mittere. Liui. Decernunt: vt duodecim delegarentur ad regem. Ueteres delegare ꝓ diſcedere et diſpertire poſuerūt. Plau. in Am. Sicubi fauto: res delegatos viderit. Et delegata dixerūt dūs conſecrata: que nūc dedicata dicimus.

Deleo es. eui. etum. er de et leo: vt inquit Priſci. Jn letum ſignificat deſtruo: et refertur ad lineam ⁊ ad notam. Tractū a tabella geometrica nā ibi ſcribunt ſeu lineas faciunt: quas poſtea delent vt alie ſuperfiant. Aliquādo eſt in totū leuare ⁊ remouere. Ter. Delebo oēs dehinc ex animo mulieres. Hiom. Vo. Deleo: delitus et deletus. Var. Delite litterę. Qd tamē a delino eſſe poteſt.

Deletile penul. co. quod delet. Var. Si diſplicet tibi tam magnum ſumam ſpongiam deletilē. Interdū deletile ſeu deletitium eſt deletum: vt cartha deleti: lis ſeu deletitia: que abraſis priorib⁹ litteris reſcribit. Alio noie palimpſeſtus vocatur.

Delebile qd deleri poteſt. Cui⁹ cōtrariū ē indelebile.

Deligo as. penul. co. deorſum vl valde ligo. Liui. lib. ij. Stabāt deligati ad palū nobiliſſimi iuuenes. Col. lib. vj. Si tradūt traducem non cōtingit media virga inter eas deligetur.

Deligo is. penul. co. de magis idoneis aliquem lego ad aliquid agendū: vt populus delegit imperatorē ad bella. et imperato: milites ad arma. Plau. Continuo delegit viros amphitrio ꝑmorū princeps eos legat telebois hoſtib⁹. Unde delectus militū dicit. Eligere eſt de quouis nūero ⁊ quauis multitudine electionē facere ad emolumentū vel dignitatem: vt optimam ſibi manſionē elegit. Hinc electio ⁊ elegantia ⁊ poſtulat duplicem accuſatiuū: ſed vltimū cū in: vt cardinales elegerūt Alexandrū in potificē. Cooptare dicit inter collegas aut fere pares. Cice. in Bruto. A quo in collegiū augurū fuerā cooptat⁹.

Deliberare dictū eſt a libella qua quid perpendit: et ſignificat definire. Cic. in Ver. Deliberatū eſt. i. ſtā ⁊ decretum eſt. Aliquādo dubitare. Ci. li. iij. off. Eſt em totū ſceleratū ⁊ impiū qui deliberāt vtrum id ſequantur qd honeſtū eſſe videant.

Deliberatiuū gen⁹ eſt qd in conſultatione poſitū habet in ſe ſuaſionē ⁊ diſſuaſionem.

Delibro as. penul. co. decortico. Col. li. iij. In ea nitidiſſimū ramū elegito ⁊ eiuſdē ſpacū corticē circūcidito ⁊ materiā deliberato. Idem lib. v. Corter quoq; aridus fiſſuſq; ꝑ ſumma trunci dependēs deliberandus eſt. Eſt ⁊ delibro a libra deductū ⁊ compoſitū a libro as. cui⁹ pe. pro. de quo in dictione libro.

Delibo as. penult. pro. ſignificat more religioſo libo: et oſculo:. Interdū violo/deſtruo vitio. Col. lib. ij. Meue aut cornu bos ad ſtipitē vehemēti⁹ offendat aut extremo iugo truncū delibet deplanteq;. Gel. lib. j. Rependit quippe ⁊ cōpenſatur leue damnum delibate honeſtat?. i. vitiate. Et delibare ē degustare ſacrificare ⁊ aquam ſulco deruare. Sed cū grecum ſit vide quid ſignificet λεβω.

Delibatorium locus delibationi accōmodatus. Pli. libro. xvj. Fuit et memoria noſtra in porticibus ſeptorū a. M. Agrippa relicta eque miraculi cauſa que delibatorio ſupfuerat. xx. pedib⁹ breuio: ſeſquipedali craſſitudine.

Delibutus: vnctus. Ter. i Phor. Si te delibutū gaudio reddo. Ci. li. iij. ad Heren. pro cōſperſus poſuit. Aut ſi quā rem deformabimus turpē: vt ſi cruenta aut ceno oblitā: aut rubrica delibutā inducam⁹. Eſt autē participiū ſine verbo: nec ſcio an cōpoſitū ſit.

Delinquo is. fallo ſeu a bono deficio: prętermitto.

ctores. Eucirapus ⁊ Eugrannius: a quibus italię tradită plastice: hoc est figulină artē ferunt.

Dēmens q̄ est mente diminuta a quo Dementia.

Dementio is: de mente exeo deliro insanio. Lactā. liū. iiij. Ecce aliquis instinctu demonis percitus dementit efferē insanit. Lucr. Dementit eīm deliraq̄ fatur.

Demento as. eiusdem significationis. Apul. in magia Confessa est sese mea magia in amorē inductā demētate. Illud vero in actibus apostolicis nō tam significat dementē esse q̄ dementē facere. Sic eīm scriptū est. Attendebant eum propter qđ multo tēpore magicis suis dementasset eos.

Demetior diligēter ⁊ quadā ratiōe metior. Lice. Quę nō insidijs sed aperte ⁊ palam laborat: ⁊ verba verbis quasi demensa ⁊ paria respondeant.

Demensum quasi mensuratū vel equatū. Et id est qđ seruis dabat singulis mēsibus vñ viuerent. Terē. Qđ ille vnciati vir de demēso suo: suū defraudatis genū cōpersit miser. Serui eīm quaternos frumēti modios accipiebāt in mense. Qđ vērū a mense an a metiendo deducat incertū est.

Demeto is pe. co. Vide in dictione meto.

Demereo es rui itum. quasi lucror. Bel. Thais cozinthia ob elegantiā venustatēq̄ grandē demerebat.

Dememeor: de aliquo bene mereo: concilio deuincio placo beniuolū facio: beneficiū prēsto: ⁊ exigit actiū. Oui. Dic mihi quid feci si nō te semper amaui. Crimine te potui demeruisse meo. Quinti. Simul vt plerior obsequio demererer amantissimos mei. Lactā. de ira. Votis dona offerunt iustis ac bonis operib⁹ demereri eū laborantes. Sue. de Aug. Profectum mox auūculū in hispanias aduersus. C. Pompei liberos vix tñ firmus a graui multitudine per infestas hostibus vias paucissimis comitib⁹ naufragio etiam facto subsecutus magnopē demeruit. Est ⁊ demereri valde mereri. Lact. liū. iiij. Si vna hostia placabilis placabiliores vtiq̄ hostię plures q: multiplicata demerenē potius q̄ offendant.

Demetrius nomen Seleuci filij. Fuit ⁊ alius Demetrius phalereus Theophrasti discipulus qui ob eximias virtutes athenięnsibus prefuit annis decē trecētisq̄ sexagita statuis ereis honorat⁹ est. Vnde Plutar. inquit monebat Ptolomeū regem vt de regno imperioq̄ libros sibi cōpararet atq̄ legeret. Quę eīm amici nō audent monere reges: hęc in libris scripta sunt. Fuere ⁊ alij Demetrij vocati.

Democedes pe. co. fuit Crotoniata medicus illustris qui cum inter Darij captiuos esset: ⁊ Darius ipse ob inuersum pedem grauiter egrotaret: ita vt iam septē dies insomnis egisset: nec a medicis vllis iuuarē ducus in medium Democedes vinctus compedibus Darium penitus liberauit. De hinc summo in honore apud regem habitus est.

Demiror pe. p. valde miror. Terē. in Hecy. Sed demiror q̄d sit quāobrez tantopere hoc oēs nos celare volueris. Aliqñ demirari est nescire quoniaz vt Do. inquit. Admiratio ignorantiaz facit. Terē. Quid mihi dicent ⁊ quā causam reperient demiror.

Demitto deorsum mitto: vt Ęlo demittitur alto. Inde demissitie tunicę dictę a Plauto longę ⁊ demisse ad talos: ⁊ nulla cona succinctę. Ait enim: Sane genus hoc mulierosum est tunicis dimissitijs. Item demittere est humiliare ⁊ quod vulgo dicitur sebassare Virg. libro. iij. Be. Demisse aures incertus ibidem sudor. Et alibi. Vultum demissa prosatur. Itē defodere: vt liū. ij. Be. Altęq̄ iubebis in solido puteū demitti omnēq̄ repones rursum humū.

Demolior iris: a mole deductum est: ⁊ significat diruo deijcio. Lice. liū. de offi. Demoliri ea quorum altitudo officeret auspicijs. Inuenit ⁊ demolio. Lact. liū. 4. Reliquerūt te filij Israel: ⁊ altaria tua demoliti sunt.

Demonstro as. aperte vel palam monstro. Plaut. in asi. Et ędes demonstrauī nostras. Demonstrationē dialectici diffiniunt esse cū certis ac necessarijs rationibus aliquid probatur.

Demoror penul. co. multū moror seu detineo. Lact. li. iiij. Cū moyses dux eorū ascendisset in mōtem atq̄ ibidē. xl. diebus demoraret. Col. li. iiij. Prudētis magistri est eiusdem nomen elationis aucupio quo potiri nequeat studiosos non demorari.

Demorior: in totum morior. Col. lib. v. Siue. n. caput demortuū est: duo induanē statim vmina.

Demos is. ex de ⁊ emo abiecta e. signifi. detrabo. Demos grece latine popul⁹. Cū cōponunē multa nota Δημοσ επιδημια και τα λοιπα.

Demosthenes penul. co. nomen oratoris clarissimi ⁊ grecorum omniū oratorū principis: et latine robur populi dicitur: Δημοσ. n. populus σθενοσ του σθερεοσ robur. Hic natus patre qui cultellarius cognominat⁹ est: q̄. s. domū habuit officinā ⁊ oparios cultellorum. Relictus puer in hereditate locupleti tutorum fraude et negligentia direptis bonis vix habuit vnde przceptoribus mercedem solueret. Verum cum multo studio ⁊ laborioso peruigilio in clarissimum oratorem euasisset libertatis grecie defensor: publice grauibus concionibus Philippū insectatus est: vtpote publice libertatis insidiatorem post cuius mortem patria pulsus tandē reuocatus est. Sed iam mortuo Alexandro ⁊ antipatro rebus grecis przposito cum apertā cedem videret relictis athenis in calabriam insulā vbi asylum erat neptuno sacrum concessit: haustoq̄ venēo se necauit. Hic eloquentię studio flagrans iugiter lucubrabat adeo vt a se duos vel tres menses continuos domi inclusus sine intermissione studeret abrasa parte capitis vt exeundi facultatem sibi przriperet. De hoc Hieronymus. Demosthenes plus olei q̄ vini exp̄disse dicitur et omnes opifices nocturnos semper vigilue hueniſſe. Mortu⁹ ē sicut Suidas ιτελευτησε φυγωσεισ καλαυριαν εν τωτουποσειδωροσ ιερω Διατου μακεδονα αντιπατρου προστρεγκαμενοσ φαρμακου το εν τω δακτυλιω ειηβιωσ ασ Δυω καιεξηκοντα.

Democritus penul. co. nomen phi abderite: qui diuisa substantia duobus fratribus peregrinatus est in varias orbis terrarum partes: quo scientiam perciperet. Postea in patriū reuersus cū summa inopia in hortulis iuxta sue vrbis muros se ad solas rerum naturas contēplandas cōtraxit. Fertur q̄ quocunq̄ fortunę casu ⁊ mutabiliū rerū audito in risum soluebat sicut Heraclitus in fletū. Cū Celasinus noiat⁹ est. Tandē teste Lice. lib. v. Tus. se occecauit vt non turę secreta subtili⁹ rimaret. Agebat centū ⁊ nouē annos cū mortuus est. Hic dixit omnia ex athomis fieri ac plures esse mundos ⁊ corruptibiles. Fertur Theologiā ac Astrologiā didicisse a magis ⁊ chaldeis: cum gymnosophistis quoq̄ congressus est. In phia adeo profecit vt pentathlos siue quinquercios id ē quinq̄ certaminū dici posset. Mamq̄ natu. alia moralia mathematica liberales disciplinas artium q̄ omnium peritiam callebat. Hunc plinius virum sagacem et vtilissimū fuisse refert: sed nimio iuuandi mortales studio prolapsum. Constat hunc diuitijs opulentū fuisse in tantū vt pater et⁹ persis exercitui epulū hospitaliter dederit.

Demodocus nomē citharedi apud home. Cōponit ex Δημοσ ⁊ Δοκησισ estimatio q̄si p̄ti estimatio.

Democratia p̄ncipatus populi. Democraticus q̄ fouet p̄ncipatū pp̄li. παραΤο Δημοσκαι κρατεω.

Demophoon nomen thesei ex phedra filij qui etiam

Plau.in Am. Ex me queris quid deliqueris. Quoniam vero prętermittere ea quę prętiriri peccare est delinquere ꝓ peccare ponit. Sed proprie delinquere: vt Aug.in psalmorum interpretatione inquit: est tanꝯ de liquido quodam defluere a stabilitate firma menti virtutis atq; iusticię.

Deliquiū defectus: vt deliquium solis cum sol in cursu suo deficit. Et deliquiū animi cum animus linquitur ꝛ quis animo deficit.

Delictū peccatū a delinquo is ꝙ qui peccat delinquat officiū suū. Nam proprie delictū est cū non fiunt quę fieri debent: peccatū cū fiunt quę fieri nō debēt.

Delinio is.pe.pro.valde linio vngo seu frico. Cice.p translationē vsus est ad Cas.li.j. Jam est biennū cuz virtuti nunciū remisisti delinitus illecebris voluptatis. Et delinitus dicitur mente alienatus. Plaut.in Am. Delinitus sum ꝓfecto ita vt qui sim nesciam.

Delinimentū oblectamentū. Lactan.lib.vj. Vitia ꝑ quibusdā delinimētis naturalib⁹ illicere animos hominū ꝛ inanitū incūditatuz specie captos ad acerbas amaritudines miseriasq; perducere.

Delino is.pe.cor. delini deliui ꝛ deleui delitū pe.cor. Unde delitus pro fędatus. Cice. Caluo. Tuli molestę ꝙ lię delitę mihi a te redditę sunt.

Delinio as. Et de ꝛ linio quod a linea fieri certum est significat designo vt sit cum articulatim homies aut res a pictoribus initiantur. Pli.de Apelle. Arrepto carbone extincto e foculo imaginem in pariete delinauit. Unde ꝛ liniamenta dicta sunt. Idem paulo post. Nec qui succederet operi ad prescripta liniamēta inuentus est.

Delenio is.pe.p.mulceo ac valde placo cuius passiuum protulit. Col.lib.x. vt scire liceat aliud esse delenio: aliud delinio. Sed tñ inquit tracūdia notę melioris facile delenitur assiduo interuentu eorum qui curant aluearia. Plau.in Sti. Senex castigat filias ꝙ he viros tam perseuerēt peregrinantis pauperes ita sustinere fratres: neq; relinquere: contraq; verbis delenitur cōmodis.

Delimo as.pe.pro.deorsum seu de aliqua materia limo. Pli. Alij delimatā gris scobem aceto spargunt Apul. delimatum posuit pro delinito. Anus inquit muneribus delimata consensit. Eiusdem significationis est Elimo. Pli.lib.xxxiij. Alij elimataz scobē in fictili cado coquūt i caminis donec pcoquat figulinū

Deliro as.pe.pro.a recto recedo. Trāslatio ab aratore. Nam lira est recta fossa quę cōtra agros tuendos ducitur: ꝛ in quam vligo cerrę decurrit. Et quia rect⁹ est sulcus delirare dicuntur: qui vltra sulcum: id est a recta via declinant. Hor. Quicquid delirant reges plectunt achiui. Est aūt compositū ex de ꝛ liro quasi deorsum liro. Lirare ꝛo est agros in sulcos dirigere

Delirus pe.pro.qui a ratione discedit. Rō eīm est via recta ꝙ quā oēs ducunt. Vide in dictione lira.

Delirus pe.cor.qui insanit. Lucr. Quod facit hic idez perdelirus esse videtur. Nam contra sensus a sensibus ipse repugnat.

Deliteo es pe.cor.ex de et lateo significat deorsum latens sto. Sed nō inueni nisi in prętcrito. Uir. Limoso; lacu per noctez obscurus in vlua Delituit. Hinc delitesco qđ est eo vt lateam.

Delos grece latine manifestus. Quo nomine dicta est insula in Aegeo omniū cycladum clarissima alumna apollinis templo et mercatu: Dicta delos vt docet Arist. ꝙ cū mersa esset subito aparuit. Nā. Δηλοω ostendo significat. Hęc pyrpile dicta est ab igne ibi primum reperto. A quibusdā Cynthia ab alūs Asteria: ab alijs cynetum: sed in primis ortygia quoniā in ea primum coturnices inuentę sunt: quas greci ortygas vocāt. Uir. Linquimus ortygię portus. Interpres callimachi και θουκυδιδης σιμορυ ερομερον μεγαβοϊλομεροσ ενγησασθαι φησιν οτι το σουσον ην μεγασωστες ην δηλον γησον σεισθηναι.

Delius qui est ex delo: vt appollo delius.

Deliacus a.um. eiusdem significatiōis. Unde deliaca dicta sunt vasa ex ere preciosa ab insula delo vbi fuit prima nobilitas eris. Plin.lib.xxxiij. Antiquissima eris gloria deliaci fuit mercatus in delo cōcelebrāte toto orbe. Cic. pro Roscio. Domus chrysogoni referta vasis corinthijs ꝛ deliacis. Ex ere deliaco fiebant pedes tricliniorū fulcraq;.

Delphi tam ꝙ oppido q̄ oppidanis plurali tantū numero sicut Babij Leontini Puteoli. Hinc Delphicus a.um. Uñ Delphica laurus ꝙ victores delphis ea coronarent. Et ē viridior laurus.

Delphin ꝛ delphinus genus piscis vel potius maris belua: parit catulos decimo mense interdum binos nutrit vberibus sicut balena ꝛ decem annis ad summam magnitudinē peruenit. Di etiā simones dicūtur ad quod nomē vocati accurrere feruntur. Ferūt delphinū non modo omnium marinorum: sed etiā terrestriū anialiū velocissimū pene volucri equantē ꝛ ad puerorū amorē duci solere. Lingua est his ptra naturā aquatiliū mobilis: pro voce gemitus humano similes: dorsum repandum: mulcet musica arte presertim simphonię.

Delubrum locus in quo dei simulachrum dedicatum est παρα το θεου λαμβαρε λεγεσθαι θασιν q̄si deū capiēs vel dei repositorū sicut candelabrū in quo ponitur candela. Uñ Hier. super Joel posuit ꝓ templo. Uniuersa inquit donaria in delubro eius ꝓsecrarūt. Alij accipiūt delubrū pro loco ante aras vbi aqua currit a diluēdo. Religio.n. sacrificij apud antiquos exigebat vt ante sacrū sacrificulus manus ablueret. Alij delubrū dei simulachrum accipiunt a delibrato ligno ita dictū. Ser. ait delubrū esse quod vno tecto plurima cōplectitur numina.

Deludo is penul.pro. Vide in dictione ludo.

Delumbe adiectiuū quo significatur non habens aliquid lumborū. i. virtutis. In lūbis.n. virt⁹ corporis sita est. Nam de hoc loco significat non: vt sit delūbis homo effeminatus ꝛ mollis ob nimiā venerem q̄ effractis pudoris claustrꝫ in venerē soluit. Persi. Sūma delūbe saliua ꝑ natat in labris. Hinc delūbe carmē ꝓ lasciuo minimeq; virili. Idē Catul. Eulūbe.

Deluo is.lui.delutū: depurgo diligenter lauo. Cato. Laserpitiū acero deluito. Et deluere ē male faciēdo aliq̄d delere. Var. Obortęq; interlegendū lachrymę litteras deluebant.

Deluto as.ex de ꝛ luto quod a lutum fit. Cato. Granarium totum oblinito crasso luto: postea conspergito amurca omne quod lutaueris vbi aruerit eo frumētū condito nō nocebit. Lutū.n. a luo: cuius eius supinum nō inuenerim: cū tñ Col.lib.vij. supinū ostendat dicens. Et eluta ꝛ siccata vinacea: que de lorea eximunt. Est autē delutare vsq; deorsum luto aspergere. Cato. Habitationē delutare terra ꝯ maxime cretosa vel rubicosa.

Demando as.in totum cōmitto. Hiero. ad Sabi. Et omni ordini ꝓuidebat precipueq; ordinibus quorū ei cura cū Barnaba fuerat demandata.

Demmarathus nomen sparthanorū regis q̄ ob indignationē ad regē persarū diffugit. Alius fuit vt scribit Liuius corinthi⁹ negociator: diues: q̄ ob seditiones domo profugus tyrannidē Cypselli fugiens in etruriā cōmigrauit cōportat⁹ opibus luculētis: q̄ a Tarquinienſibus etrurie populis exceptus. Tarquinū priscū regē populi romani ex illustri etrusca vxore genuit. Huic comitati sunt duo ex corintho si-

arhenarium rex fuit.
Demarchus tri.ple. Demarchia ipse tribunatus.
Demulceo valde seu leniter mulceo sicut sit catulis cū manus super eos tractamus. Terentius in Heau. Non possum pati quin tibi caput demulceā.
Demū significat ad postremū. Terē. in Adelph. Ego nouus maritus anno demū quinto ꝛ sexagesimo fiā. Ponitur etiā pro dūtaxat: vel omnino pręsertim qñ iungit cū is ea id vel ita. Cice. in Sal. Ea demū magna voluptas equalē ac parē verbis vitā agere. Plin. Ea demū sola auiū nō nisi volatu depascitur. Quin. Ita demū mihi satisfacies si apud patrē fuisti.
Denarius a um: Idem quod decēnarius. Unde denarię cerimonię dicebantur sicut tricenarię quibus sacra aditurus decē continuis rebus vel triginta certis quibusdam rebus carendum erat. Hinc vndenarius duodenarius ꝛ huiusmodi. Denarius vero substantiuū est genus monetę argenteę qō denas libras ęris valeret: vt inquit Var. Dicit et denariū neu. genere Plau. in Ru. Quis me ē mortaliū miserior qui viuat alter hodie quē ad recuperatores modo dānauit centum denaria philippea.
Denarro per ordinē narro. Gel. li. ij. Hęc nobis fauorinus fūma cū elegantia verborū totiusq; sermonis comitate atq; gratia denarrauit.
Denaso as: pe. p. nasum aufero. Plau. in Cap. Nam q̄ edepol si habites propius os denasabit tibi mordicus: id est destruet.
Denato as pe. cor. frequentatiuū est verbi deno as: qō est deorsum nato. Aug. per translationē dixit. Quanto humilius sedebat: tanto amplius capiebat. Confluit enim aqua ad humilitatem conuallium denatat de tumoribus collis.
Denego as. pe. cor. dare nego seu non do. Lactā. lib. ij Si alimenta frugibus longa siccitas denegauit.
Denigro as. pe. cor. nigrum facio. Plinius. Capillus denigrat suffitu.
Deniq; a denus siue vt quidam volunt a denuo significat ad extremū. Teren. in Heau. Fodere ꝛ arare aut aliquid facere deniq;.
Denobilito as: vitupero dedecoro. Terē. in Eu. Tu iam pendebis qui stultū istum adolescentulum denobilitas flagitijs.
Denoto as penultima correpta: culpo increpo. Cypri. Nam cū denotarentur discipuli eius: q̄ ederent nec prius manus lauissent.
Dens ab edendo quasi edens: sed potius greco esse q̄s nescit? ἀλλ ευησ γαρο δουσ οδοντοσ εξεδω λεγουσι. Sed ꝛ omne quo aliquid teneri vel exerceri potest solet dens appellari. Virg. lib. vj. Tū dente tenaci anchora fundabat naues. Hinc bidens/tridens ꝛ huiusmodi. Dentes diuersa sortiuntur nomina. Qui em̄ prius apparent apertis labijs primores vocant: lati ꝛ acuti quibus fit morsus. Ipsi em̄ vt Plin. lib. vij. nec cibo tantum ꝛ alimentis necessarij: quippe vocis sermonisq; regimen primores tenent concentu quodam excipientes ictum linguę. Qui do sequūtur quasi rotunda specie acuti in modū serrę serrati dicunt ab antiq̄s canini appellant in quocūq; animali. Plin. lib. vj. Lupi dextrę caninus in magnis habet operibus. Sequūtur maxillares qui duplices sunt cibūq; conficiūt. Iuue. Interq; molares difficili crescēte cibo! Genuini nouissi nascūtur homini: vt ait Plin. Dentiū etiā quidā dicunt serrati a similitudine serrę qui pectinatim coeunt ne contrario occursu atterant. Q̄les habēt pisces ꝛ canes. Quidā ptinui vt boi ꝛ eq̄. Quidā exerti: h ē extra os ꝓducti vt apro ꝛ elephāto
Dentio is: dentes emitto. Plau. in mili. Ceter creat omnes has erumnas: auribus peraudienda sunt ne dētes dentiant. Hinc dētitio dentium emissio. Plin. li. xx viij. Infantib⁹ nihil butyro vtilius per se ꝛ cum melle ꝙuatim ꝛ in dentitiōe ꝛ ad gingiuas ꝛ ad oris vlcera. Dens lupi adalligatus infantibus prohibet et pauores dentientiq; morbos.
Dentatus qui magnos habet dentes: qui ꝛ dentosus dicit. Plin. tamē dentatū dictū fuisse. H. Curiū. lib. vij. scribit quoniā cum dentibus natus fuerit. Hinc edentatus qui est sine dentibus. Macro. Edentate belue morsus. Similiter edentulus.
Dentale lignum quo vomer arandi causa inducit sed pro vomere poni solet. Colu. lib. vij. Et dentalibus terram subigere quo minor? bubus id administrari possit. Dicit etiam dens vt Var. inquit q̄ eo quasi dente molleretur terra.
Denticulus paruus dens. Dēticulo dētes imprimo. Denticulatū qō est ad similitudinē denticuli factū.
Dētatim ꝛ dēticulatim aduerbia significāt ad similitudinē dentium.
Dentifricium medicamentum quo dētes fricantur vt fiant cādidi. Plin. docet ex pumicibus fieri dentifricia. Apul. in magia. Primo igitur legere e ludicris meis epistoliū de dentifricio versibus scriptū.
Dentiscalpium instrumentū quo scalpunt dentes.
Dentifragimbulū. Plau. in Bac. Me tu hercle haud lōgū es ab infortunio ita dētifragimbula hęc meis manibus gestiunt.
Densum coarctatio nimia cōiunctarum partiū Rarū contra in quo interuallis frequētibus laxior: parciū videtur esse coniunctio. Hinc densitas ꝛ densitudo. Compositū condensus.
Denso as. cogo spisso. Luc. lib. iiij. Densaturq; globꝰ quartū pede prima relato. Hinc condenso. Col. lib. viij. Torrido sale ꝓtingit: rursusq; ponderibꝰ cōdensat. Est ꝛ denseo es. a quo densesco is. densus fio.
Denudo as. pe. pro. spolio: nudum reddo.
Denuncio as. Vide in dictione Indico.
Denuo aduerbiū significat rursus quasi de nouo.
Depalmare est palma percutere. Gel. Quēcunq; depalmauerat nūerari statim serui. xij. tabulas viginti ꝛ quinq; asses iubebat.
Deparcus. Vide in dictione Parcus.
Depango is. planto seu defigo. Col. li. iiij. Deinceps pastinatur malleolus vitibus inserendus: cuiq; sat erit medio spacio qō vacat inter vites p vnā lineam depangere. Inde depactus.
Depecto is. xū. vel xi. xum. diligenter pecto. Quib. li. iij. fas. Interea liber depexos crinib⁹ indos Vicit: ꝛ eoo dines ab orbe rediti Plin. li. xix. Ars depectendi digerendiq; iustū est e quinquagenis fascium libris quinas denas carminare. Per translationē ꝛ in malam partē. Ter. in Eu. Egone si viuo adeo exornatū dabo: adeo depexū: vt dū viuet meminerit sp mei. i. ornatū cultū dictum a contrario sensu. Quod si depessum legamus a patior siue a pando significat laceratū. A depecto fit depexo as.
Dependo is. fere p simplici pendo est: qō varie sumitur: vt pecuniam vel tributū pendere est dare vl̄ soluere seu pati penā. Sed de hoc in pendo.
Dependeo es. deorsum pendeo. Col. lib. iiij. Sed si p vnūquēq; pampinū maior nūerus vuarū dependeat. Aliquādo dependere ē sustentari. Cice. Omnis illoꝝ salus a nostra salute dependebat.
Depereo is. ex de. ꝛ pereo accipit̄ ꝓ maior. Colu. lib. iiij. Nos tū plus quattuor milib⁹ conserimus quia negligentia cultorū magna pars deperit. Quādoq; deperire est impatienter amare. Plau. in casi. Hic ipsus casinam deperit. Hiero. lib. ij. Re. Accidit vt Thamar adamaret Amnon ꝛ depiret in eam valde
Depiles pe. cor. q̄ sūt sine pilis. Var. lib. j. de vi. pa. q̄ ludis ꝙsulis pueri essent glabri ac depiles ꝓpē etatē.

Depilo as: penul. cor. pilos detraho. Mar. Cum depilatos chrestę coleos portes. Et depilo rarefacio. Lucil. Depilati omnes sumus.

Deplanto as. Vide in dictione Planto.

Deplano as: pe. pro. in planū deduco. Lactan. lib. iiij. Ego ante te ibo ⁊ montes deplanabo.

Depleo es: Col. Conchę q̄bus deplet oleū.

Deploro as: pe. p. ppter actū plorationis qui in re miserabili exigitur si lachrymę manant: tunc ppie. Si non manant significat quasi plorando lamentor. Cicero in Cato. Non libet deplorare mihi vitaz quod multi ⁊ bi docti fecerunt. Et lib. ij. offi. Admonebat me res vt hanc quoq; intermissionē eloquētię deplorarem nisi vererer ne de meipso aliqua viderer queri Aliquando deplorari est plorandi finem facere. Ita deplorata cadauera dicebantur: quibus victimis luctus persolutus erat. Et remp. deploratam dicimus iam euersam. Vñ hoc tractum est Conclamatum est: quando affines heiulantes conclamabant. Dicituq; in omni re iam deperdita: quia post lachrymas affinū mortuum plane cadauer erat. Inde ⁊ indeploratum dicit. Ouid. in Ibin. Indeploratum, pciere caput.

Depontanus pe. p. Vide in dictione Pons.

Deponere: est deorsum ponere. vt Depone sarcinam. Cicero per translationē dixit pro dimittere Existima ui honestissime molestias posse deponi si me ad philosophiam retulissem. Per translationē etiā significat priuare. Plau. Ut me deponat vivo eaz affectat viam. Sue. Me imperio turpiter depositus priuat⁹ viueret. Aliquando derelinquere et quasi desperare Unde depositi desperati dicuntur. Virg. Ille vt depositi proferret fata parentis. Licero in ver. acti. j. Itaq; mihi videor iudices magnam ⁊ maxime egraz ⁊ prope depositam reip. partem suscepisse. Aliquando est apud aliquem quicq̄ ponere seruandū seu pro pignore. Habet eñ hoc loco de vim augendi: vt ostē datur totum fidei eius cōmissum qō ad custodiaz rei pertinet. Virgi. Ego hanc vitulam ne forte recuses: Depono. Ad seruandū vero vt gladium pecuniam. Licero lib. iij. offi. Si gladium quis apud se sana mē te deposuerit repetat insaniens reddere peccatum sit officium non reddere.

Deponens verbum. Ideo dicit quia deponit aliquid de quantitate cōmuni verbi. s. futurum participiuz in duo a significatione passiua. Nam cum participia quatuor habeat verbū cōmune: vt criminans criminaturus criminatus ⁊ criminandus. Hoc non habet deponens. s. futurū a passiua significatione: vt minor minās minaturus ⁊ minatus nō minandus.

Depositum quod deponitur: hoc est qō alicui sub fide traditur: vel quod pignoris loco dimittitur: vel qō se questro a pluribus in solidum certa conditione custodiendum reddendūq; cum fuerit de iure discussuz traditur. Et sic est nomen Lice. Quid si quis apud te pecuniā deposuerit: bellū patrię iferat: reddes ne depositū? Nō reddere depositū maxia iniustitia est.

Depositorius: qui aliquid deponit. Depositarius qui depositum accipit.

Depopulari: est destruere siue deprędari. Apud antiquos etiam depopulo dicebatur.

Deposcere: est multū desiderare: siue ratione quadam erigere. Col. lib. ij. Canabis solum pingue stercoratūq; et riguum vel planum atq; humidum ⁊ alte subactum deposcat.

Deportare est de aliquo loco aliquid portare. Col. libro. v. Nec procul a mari vel nauigabili flumine quo deportari fructus ⁊ per quod merces vehi possint. Unde deportari dicuñ quibus aqua et igni interdictum est: vel quibus princeps prouinciam annotauit Transfertur etiam ad ea quę delectationem: laudem ⁊ vituperationē habent q̄ nra opera sumus assecuti: vt cum inde reuertimur quo profecti fueramus: aut cum vbi sumus inde quicq̄ deportat. Lice. Trebatio Mihi crede nihil ex ista ,p uincia potes quod iucundius sit deportare. Idem in Cato. Teq; non cognomen solum athenis deportasse. Utruperationē vt deportauit Uerres amicam: pro deporto: vulgo reporto dicitur: cuz reporto retro porto seu reuebo reduco ve quod portatū siue delatum deductū fuerat. Lact. lib. iij. Repente virib⁹ roborati ipsi lectulos suos reportarēt quib⁹ fuerāt paulo ante delati. Hier. ad Dama. Et inuentā sup humeros reportat ad caulam. Licero. pro. se. Itaq; pub. Lentuli beneficio excellenti atq; diuino nō solum reducti sumus sed equis insignib⁹ ⁊ curru aurato deportati. Transfertur etiā ad ꝓba: cū quis ,p verbis verba reportat. Virg. Isq; adytis hęc tristia dicta reportat.

Deprauo as. penul. pro. prauū facio vitio: vt cū quid est scriptorum: aut maledicorum vitio corruptum. Ter. in phor. Nihil ē tam bene dictū quin narrādo possit deprauarier.

Deprehendo is. significat caute vel incautū quēpiam capio: vt deprehēsus in adulterio in scelere in sermone: deprehensus ab hostibus: a tempestate. Virgi. Deprensis olim statio tutissima nautis. Horati⁹ in Ser. Deprensi non bella est fama treboni. Unde et deprehēsa genus aiauersionis militaris qui certo in erroze deprehensi fuissent: castigatiōe maioz: ignominiaminoz. Interdū deprehendere ē aiaduertere cognoscere. Lact. li. j. de Ioue loquēs. Nonne a sua prima puericia impius ⁊ pene paricida deprēditur. Amb. li. j. offi. Qui ea quecūq; vana sunt deprēdit: ea quę sancta sunt: nescit.

Deprecor: penul. cor. qñq; ponit pro simplici. Unde Hie. Voluit inquit veniam depcari. Quādoq; deprecari est impetrare. Idē apud Exodum. Ascendā ad dñm si quo modo quiuero eū deprecari pro scelere vestro. Quādoq; vehementiā supplicationis denotat: vt sit deprecari vehementer siue suppliciter precari. Sue. in Cesa. Satis constat Sillam cum deprecātibus amicis ⁊ ornatissimis viris aliquādiu denegasset: atq; illi ptinaciter cōtenderent expugnatum tandē proclamasse. Cic. in Lel. Et. L. Blosius cumanus hospes familię nostrę. Scęuola. cū ad me qui aderam cum Leuate ⁊ Rutilio ꝑsulibus in consilio deprecatum venisset. Et lib. j. ad herē. Deprecatio cum ⁊ peccasse ⁊ cōsulto fecisse reus confitetur ⁊ tamen postulat vt sui misereat. Hiero. lib. iij. Reabitō iūxit. Petitionē vnā paruulam ego deprecor a te ne cōfundas faciē meam. Habet qñq; contrariam suo simplici significationē et precis negationem seu detractionem importat: sicut in Dedecet despero ⁊ huiusmodi. Et sic deprecari significat recusare. Asinius Ciceroi. Nec periculum est vllum quod ,p libertate aut refugiam aut deprecer. Virg. Equidē merui nec deprecor inquit. Quiō. li. j. de pon. Sepe precor mortem morē quoq; deprecor idē. Me mea sarmaticum contegat ossa solum: hoc est non precor nollem: recuso: et quod vernacula lingua dici soler. Non te ñgo de questo maio te ne desprego. Liui. de bel. mace. vtranq; significationem complexus est. Ego si quid scelerate in fratrem admisi. nullā deprecor pęnam si innocens sum: ne inuidia conflagrē cū crimine non possum deprecor. Hoc postremum ,p abominor detestor siue recuso sumitur: primum ,p vehementer precor. Quādoq; deprecari est depellere abigere propulsare siue redarguere prece adhibita vel quouis alio modo. Inde dicimus Ignominiam et inuidiam et pęnam deprecatus est. Sue. in Aug. Cū lectorius adolescēs patricij generi in deprecanda

graulore adulterij pena allegaret se esse possessore. Cicero lib. iiij. ad Veren. Audes verbum facere? audes quicq̃ petere? Audes supplicij deprecari? Nõ significat recusare neq; precari ne de se supplicium sumatur: sed depellere: siue redarguere. Quintil. lib. iij scribit deprecationẽ depulsionem esse. Item Cice. in Catil. lib. j. Nunc vt a me. P. L. quandam prope iustam querimoniaz detester atq; deprecer: precipite q̃so diligẽter quę dicã. Idẽ pro Balbo. Quiddam de cõmuni additione omniũ nostrũ deprecãdę maliuolẽtię causa breuiter cõmemorandũ videtur. Qua de re si Bellius scripsit deũcari significare execrari detestari depellere vel abominari non fuit culpand⁹ a Lau. Valla. cuz depello hisce. Ciceronis exemplis probe conueniat: et deprecor maxime congruat: propter q̃ positionẽ de: quę ambobus preposita est. Execror vero detestor abominor cum pena idem significẽt quod recuso etiam ipsi verbo deprecor conueniunt in ea significatione qua supra. Vorte quoq; deũcor idẽ diximus accipiendũ vt z illud Cicero libro. vj. de rep. Etiam in Claudij inuidiam Gracchi charitas deũcabat. i. ꝓpulsabat z deẽcedebat. Sal. in Jugu. Sed q̃n eo natus sum vt iugurthe scelerum ostentui essem nõ iam mortem z erumnas tantũmodo imperiũ inimici z cruciatus corporis deprecor. Est autez deprecor q̃q; verbum cõmune: vt apud Aug. qui ad Viero. scribens ait. Unde agnosco dominum a me potius deprecandum vt tuę voluntati det facultatem mittẽdi quod rescripseris.

Deprimo is: pe. corre. deũcio humilio defigo. Varro. Ab eo depressus a quo erigi extolliq; sperabã. Lact. lib. iij. Ita dũ hoiem querit extollere rẽ ipsam deprimit id est in imo fixit hũiliauit. Idẽ li. v. Altera q̃ ad iferos deprimat. i. deorsuz ꝓmat vel mittat. Ci. li. iij. ad Verẽ. q̃ marie fedata z deprssa voce principia dicemus: id est demissa.

Depromo as pe. p. Vide in dictione Promo.

Depso is: significat subigendo manibus aliquid molle z tenerum reddo. Quo verbo vtitur Cato lib. de re Rust. Cuius compositum est Londepso: et deriuatiuum Depsticus a um.

Depudico as: penultima pro. significat violo stupro et pudicitiam aufero.

Depuber: pe. pro. dicit qui ad pubertatis annos nõ potuit peruenire. Hinc depuberẽ porcum dicimus quẽ lactentem occidimus.

Depudet pe. cor. pudorem abũcit. Qui. Depuduit p̃ fugusq; sua signa reliquit. Aug. lib. viij. con. Depudunt vanitatẽ: z erubuit veritati. Hie. ad Eusto. vsus est Depudesco. Non depudesco inquit inflicitatis meę: quin potius plango nõ esse qõ fuerim.

Depugnare: probe pugnare. Lactã. libro. v. Retinuit id qõ erat ei cõtrariũ cũ quo depugnare posset.

Depuo is: Vide in dictione Pauio.

Depurgo as: probe vel deorsum purgo. Cato de re Rust. Terram cum stercore bene ꝓmisceto depurgato ab herba graminibusq;.

Deputo as: pe. cor. ꝓprie deorsum puto. Col. libro. iij. In agro macro z sicco vineam imbecillem in bruma amputato: quã partem non deputaueris circa Kalendas Februa. repetito z deputato. Amb. in Ser. de quadragesima. Modo ferrũ gestãs agricola sarmenta deputat vinearũ. Itẽ deputare est existimare censere iudicare: qõ vulgo dicit Reputare nõ vt multi putant delegare. Ter. in hecy. Hedepol ne meã esse herus operã deputet parui precũ qui ob rem nullam me misit frustra vbi totũ desedi diem. Plau. in Tim. Inde cras e prõptaria cella depromari ad flagrum? ne causam liceat dicere mihi neq; in hero quicq̃ auxilij fiet: nec quisq̃ sit quin me omẽs esse dignum deputẽt. Itẽ Assignare attribuere. Hier. sup Matthe um. Pharisei opa dei ꝑncipi demoniorꝫ deputabãt.

Derbies: seu derbie z derbij sunt populi hyrcanis ꝓpinqui; De quibus Piero. Massagete et Derbices miserrimos putant qui ęgrotatione morianẽ z parẽtes cognatos ꝓpinquos cum ad senectam venerint iugulatos deuorant: rectius esse dicẽtes vt a se potiꝰ q̃ a vermibus comedantur.

Derbenses populi ex quorum numero fuit Timotheus apostoli discipulus.

Derelinquere: significat prorsus seu in totũ relinquere deserere.

Derepente: tota vna dictio quia vt docet Do. aduerbiũ prepositionẽ separatim nõ admit⁹. Si. n. separaueris non est latinũ de repente. Terẽ. in hecy. Ita corripuit derepente tacitus sese obuiã.

Derideo es. pe. p. scat cũ alterius cõemptu rideo.

Deripio is. penul. cor. tam in bonũ q̃ in malum sumẽ potest. In bonũ. Virg. li. ij. ge. Collaq; flexũ fumosis deripe tectis. i. cõfestim defer. In malũ. Lact. li. v. Quomodo se rapinis z fraudibus abstinebũt qui mercurij furta nouerunt? docentis non fraudis esse deripere sed astutię: id ẽ surripere. Diripere vero in malũ est cũ significet ac diuersa diuerse rapere: vt fit in vrbium expugnatione. Bellius. Nam cum oppidum tolosanum in terra italia. Q. Cepio consul diripuisset: multumq; auri in eius oppidi tẽplis fuisset quisq; ex ea direptione aurum attigit misero crudabiliq; exitu perijt.

Deriuo as pe. pro. a Riuus descendit: cum aqua deflectitur aliquo. Unde et deduco riui more siue deflecto significat. Per translationẽ plerisq; vsi sũt. Ter. in phor. Quid vis nisi vt maneat famã atq; ex crimine hoc Antiphonẽ eripiã: atq; omnẽ in me deriuem iram senis. i. deflectam. Do. Deriuatio dicitur inflexio criminis ab eo ad quem pertinet ad eũ ad quem non pertinet. Cice. in ver. acti. iiij. Quid est quãobrẽ putes te tuam culpam nõ modo deriuare in aliquẽ: sed communicare cum aliquo posse. Amb. Plerisq; varias significatiões de vineę appellatione deriuãt. Col. li. j. Proprie dixit. Crebrosq; sulcos aquarios quos nonnulli elices vocant faciamus: et omnẽ humorẽ in cloacas atq; inde extra segetes deriuemus. Licero pro Milone posuit pro deuitare. Fecerunt id serui Milonis dicam. n. non deriuandi criminis causa: sed vt factũ est neq; imperante neq; ꝓsente domino q̃ suos quisq; facere seruos voluisset. Hinc fit deriuatiuũ a. um. q̃ ab alio deducit.

Derogo as. penutil. cor. detraho: quod patet ex eius contrario Arrogo. Piero. in prolo. Esdre. Interrogent hebreos: et ipsis auctoribus translationi meę vel arrogent vel derogent. Festus. Derogare cum quid ex lege veteri quo min⁹ fiat sancitur lege noua. Cice. lib. ij. ad heren. Cum duę leges inter se discrepant videndum est primũ num abrogatio aut derogatio sit. Quid est ergo derogatio nisi detractio alicuius legis. Abrogatio ipsius legis ablatio. Illa partis legis: hęc totius sublatio est. Derogo igitur detraho quod similiter fit cum dignitati honoriq; alterius detrahitur.

Derfei cum ę. dipht. populi sunt grecorũ in littoribus thracię sicuti Herodotus ostendit.

Deseuio is. valde seuio: quod Piero. ad dicta transtulit cũ in lib. Re. inquit. Latrantes canes qui aduersus me rabido ore deseuiunt.

Descendo is. ex de z scando: proprie significat de loco excelso ad imum deuenio cuius cõtrarium est Ascendo. Liui. lib. j. Tenuere tamẽ arcem sabini atq; inde postero die cum romanus exercitus instructus q̃ pa latinum capitolinumq; collẽ campani complessent

non ꝓius descenderunt in equum ꝙ ira et cupiditate recuperandę arcis stimulante aios romani aduersum subiere. Per translationē vero dicimus. Descēdo in ꝓlium: descēdo in campum: descendo in forū ꝛ huiusmodi alia: quia de quiete ad laborem de loco tuto ad periculum: de vita ad mortem est iste descensus siue ad animā siue ad corpus siue ad vtrūq; spectet. Persius descendere ꝓ humiliare posuit. Vt nemo in sese tentat descendere nemo. Sed pręcedēti spectatur mantica tergo

Descisco is. Vide in dictione Ascisco.

Descobinatus: sautius abrasus sect°. Var. in Melea. Sin autem delectationis causa venamini: quanto satius est saluis cruribꝰ in circo expectare ꝙ his descobinatis in sylua curare.

Describere ꝓprie significat de exēplari scribere in qua significatione etiam sunt Exscribere ꝛ Transcribere. Cice. Nisi. Sed ꝓxime scripsi de optimo genere dicendi in quo spe suspicatus sum te a iudicio nostro sic vt doctum hominē a non indocto paulū dissidere. Huic tu libro maxime velim examina si minus grauate suffragare dicam tuis vt eum si velint describent: ad teq; mittant. Per translationē vero ponitur ꝓ disponere seu designare. Idē in Lel. Mei sunt ordines: mea est descriptio. Item ꝓ pingere. Plautus in Asi. Non potuit pictor rectius describere eiꝰ formam. Item ꝓ denunciare Lactan. lib. v. Quod prophete multo ante descripserāt. Licet ꝛ ꝓ accurate scripserunt intelligi possit. Nam hoc verbum etiā scriptoribus: id est condentibus aliq̄d conuenire pōt cum eius descriptio ꝓ dispositione ꝛ accurata scriptione opis ponitur: vt Terē. in phor. Ego descripsi porro illis quibus debui. Virg. Immo hęc in viridi nuper quę cortice fagi Carmina descripsi et modulans alterna notaui Experiar. Lactā. li. v. Quid est em̄ cur illā vel in carminibus vel in omni sermone describāt cōquerētes eius absentiā cū sit facillimū bonos esse si velint. Et hoc ex vi ꝓpositionis de. ꝙ diligentiā scriptoris pręse fert. De excribo Gel. Vaud quicq̄ dubitauimus quin ea plauti forent: ꝛ oīm maxime germina ex qua duos hos versus excripsimus. De transcribo. Hiero. in ꝓfa. psal. Ūñ consueta pręfatione cōmoneo tam vos: quibus forte labor iste desudat ꝙ eos qui exēplaria ista habere voluerint: vt ꝙ diligenter emēdaui cū cura ꝛ diligētia transcribant. Scribere ꝓprium eorꝝ est qui aliquid condunt.

Deseco as: pe. cor re. ferro incido. Col. lib. iij. Et si fieri pōt iurta aliquē modū serrula desecato. Idem li. xj. Bonus operarius ꝓrati iugerū desecat.

Deseco is: pe. cor. cui ctum. derelinquo deficio. Hinc milites patrię desertores dicunt̄ qui patriā deserunt quā defendere deberēt. Vir. Desertorē Asię. Sue. in Cesa. Desertoꝝ ac seditiosoꝝ inquisitor ac punitor acerrimus: conniuebat in ceteris. Hinc desertus locum appellamus inhabitatum quasi ab hominibꝰ derelictum: quē greci Eremū nominant. Quomodo autem differat desertor ab Emānsore. Vide in dictione Emansor.

Desertum et participium ꝛ nomen esse pōt. Participium idem est qđ derelictū: ꝛ q̄nq; asperū: atq; incultum. Virg. Rupe sub aduersa deserti ad strimonis vndā. Nomē sumit ꝓ loco inhabitabili: vt in hymno Antra deserti teneris sub annis ciuūq; turmas fugiens petisti: sed eremus ꝓducit penul. quod ignaris grecarum litterarum res noua videbitur qm̄ est ερημος ερημου και ερημω το απολειπω καιμορος οικεω εστι καιλωφος και ερεμια γεγεσαι παρατερεραν.

Deserto as frequentatiuū est. Actius. Cum me solum vterq; parens desertassent.

Deseruire: est obtemperare seu dūligēter humiliterve seruire. Cic. Tyroni Indulge valitudini tuę: cui quidē tu adhuc dū mihi deseruis seruiuisti ꝛc. fac bell" reuertare. Potest etiā significare male seruire quod vernacula lingua dicit deseruire.

Desedeo es. ꝛ desido is. pe. cor. sicut in assideo dictum est. Primū cum quiete sedeo quod est ꝓprie sedeo: seu sedendo tēpus cōsumo. Sue. in Cesa. A quo ad accersendā classem in bithyniā missus desedit apud Nicomedē. i. mansit: cōmoratus est. Scōm cū motu ꝓcedo vt quiescam: siue morer. Teren. in ecy. Ubi totū desedi diē michoniū hospitē dū expecto. Festus Picena regio in qua ē Esculū dicta q̄ sabini dū esculum ꝓficiscerent̄ vexillo coꝝ picus desiderat. Quod est a desido. i. descenderat vt moraretur.

Deses idis. a desedeo: q̄ nihil agit ꝛ otiosus sedet: vel quiescit sępius ad sedendū sup bis q̄ transigēda ꝓpere forent. Liu. li. j. Desidē romanū regem inter sacella ꝛ aras acturū esse regnū rati. Et li. ij. Sedem", desides domi mulierū ritu inter nos altercantes.

Desidiosus: qui desidia plenus ē. Sui. Querit̄ egyptꝰ quare sit factus adulter. In ꝓmptu causa ē: desidiosus erat. Desidia ꝺo ē vitiū ignauię. Sal. Mō fuit ꝓsiliū: secordia atq; desidia bonū ociū contetere.

Desilio is. penultima correpta: desilui desultū. Vide in dictione salio.

Designare: describere: quasi per signa demonstrare. Cęsar libro j. Cęsar hac oratione lisci Dimoxigem Dunatici fratrē designari sentiebat. Sꝫ q̄ pluribus ꝑsentibus eā rem iactari nolebat: celeriter cōcilium dimittit. Aliquando significat deputare: decernere: seu deligere. Sal. Catilina nihilominus in ꝓximū annum consulatū petebat: sperās si designatus foret facile se ex voluntate antonio vsurū. Col. li. iij. Ipsū autē agrum quem seminario designaueris planū et succosum. Aliq̄n significat rem nouā facere in vtrāq; partem bonā ꝛ malā. Unde ꝛ designatio contractio conductioq; populi in vnum. Hoc em̄ ei contingit: qui aliquo flagitio populi in se oculos et ora cōuertit: ꝛ spectaculo est vulgo: quēadmodū designatores curatores funerū: qui ludis funebribꝰ pręerāt ꝛ multitudinem retinebant ob eam causam ꝙ in his ludis fiant noua ꝛ spectāda. Sene. de benef. In tu Aruncium et Acerium ꝛ ceteros qui captandorum testamentorum artē ꝓfessi sunt non putas eadē habere q̄ designatores ꝛ libitinarios vota illi quorum merces optent nesciunt. Ni familiarissimū quemq; ex quo ꝓpter amicitiā rei plurimū est mori cupiunt. Ter. Modo quid designaui.

Desioculus ōr qui vno est captus oculo: qui et luscus dicit̄. Var. Hinc desioculus: ꝛ hinc lippus.

Desipio is. penul. cor. desipui desipiui ꝛ desipij: ex de et sapio: significat insipienter ago siue de sapientia decido: vel aliquid a cōmuni sensu sapientiaq; minꝰ habeo: et construit̄ cū ablatiuo. Cice. M. Celio. In quo cū obiurgarer ꝙ nimio gaudio pene desiperem Plau. in epi. gtō iunxit. Desipiebam mensis cū illa scripta mitterem. Aug. lib. j. de. ci. dei docet minus esse desipere ꝙ insanire. Porro inquit Si quis hoc aggrediendū ꝛ suadendū putat: non dico desipit sed insanit. Lact. li. ij. Denicq; poeta maximꝰ hō in ceteris ꝓdens: in hoc solo non poetice: sed aniliter desipuit. i. more anili insipiēter egit. Huius contrariū est Resipisco. Nā resipio in vsu raro est. Resipisco frequenter. Desipio in vsu est: desipisco non. Et hęc oīa ad mentē ꝓprie pertinēt. Est enim resipiscere ad mētem redire. Lactan. de ira dei. Idcirco non ad ꝓsens noxiū quemq; punit vt habeat hō resipiscendę sui facultatē. Et li. vj. diui. isti. Resipiscit em̄ ac mētē suam quasi ab insania recipit quē errati pudet: casti-

gatq; seipsum dementię: ꝛ confirmat animū suum ad rectius viuendū.

Desino is.pe.co2.ex de ꝛ sino: significat omitto/finio/cesso: vt Desine plura loq̄. Hinc desinentia/finis/termin⁹. Sic dicim⁹: Desine artē ludicrā. Lic. Mario. Libēter me hercle artē desinerē: tecūq; ꝛ cū sīlib⁹ nostri viuerē. Est eñ desinere artē: renunciare arti atq; relinquere. Unde ars desita dicitur relicta ꝛ omissa. Gel. lib. xv. Omniū tum athenienſiū consensu/ disciplina tibijs canēdi desita est.

Desisto is: cesso. Virg. We ne incepto desistere victā. Desistere (inq̄t Ulpi.) est a negocio abstinere q̄d calumniādi aio instituerat. Inde destitisse is videt/ nō qui distulit/ sed q̄ liti renunciauit in totū.

Desolo2 pe.p. deponēs: a Solo2 cōpositū est: ꝛ ptrariā suo simplici habet significantiā. Sed p translationē in significatiōe differt. Cū eñ q̄s aliquē solat: q̄si de solo lapsum in solum siue soliditatē alleuat. Passiue tamē desolatus accipitur apud Hiero. ad Tyra. Sola sepatione dormiētis estuās desolat⁹ solatio pij pignoris iactor. Inuenit ꝛ desolo as.pe.pd. a solo: q̄ terrā solidā significat: p destruo/ siue de soliditate deūcio. Col. lib.j. Quia flagitiosum quos hostis p fligēdo desolasset agros nouo more emere romanū supra vires patrimonij. Virg. lib. xj. Uidim⁹ ingentes ꝛ desolauimus agros.

Despero as.pe.p.nō spero: extra oēm spem sum. Hic eñ de negat. Li. in Lel. Cui⁹ aures clausę sunt veritati/ vt ab amico vez audire nequeat: hui⁹ sal⁹ desperāda est. Dicim⁹ autē: despero salutē ꝛ de salute. Ambro. Neme vetez ꝓsci⁹ delictoz ꝑmia diuina desperet. Desperatus in morbo dicit: de quo nulla salutis spes habet. Hiero. in lib. Reg. Percussitq; dñs parulū/ et desperatus ē. Itē desperat⁹ dicit q̄ nullā habet spem. Uñ vetus ꝓuerbiū: nō esse cū desperatis certandū. Despatio (vt inq̄t Li. lib. iiij. Tus.) ē egritudo sine vlla rez expectatiōe melioz. Sal. Ne forte desperatiōe adducti/ vitę mortē ꝑferrēt.

Despesco is. cui. significat pec⁹ deduco: vt compesco vna duco/ ꝛ pasco/ ꝛ in vno loco cōtineo.

Despicio cis.pe.co2.de o2sū aspicio. Col. lib.j. Area si cōpetit ita ꝓstituēda est: vt vel a dño/ vel certe a procuratoze despici possit. Per trāslationē ponit ꝓ cōtemno siue paruifacio. Nā cū quis aliū cōtemnit: despicere videt quasi infra se aspicere: quēadmodū Suspicio ei⁹ cōtrariū: sursū aspicio: ꝛ p trāslationē venero2: quasi supra nos aspiciamus illū esse collocatum. Li. li. ij. offi. Despiciunt autē eas ꝛ cōtēnūt: i quibus nihil virtutis neruoz putant.

Despectus a.um. participiū q̄ est cōtemptū. Despectus us. nomē: ipse actus despiciēdi.

Despectio: idē quod despectus. Cice. in hortē. Consolabitur eā magnitudo animi/ et humanaz opinionū alta quędā despectio.

Despiciētia/ despectus siue despectio: ꝛ in se plus cōtinet q̄ cōtēptio: vt apud eundē li.j. Tusc. Totā vim bñ viuēdi in animi roboze ac magnitudine: et in omi rez humanaz cōtēptione ac despiciētia ponam⁹. Et illusio plus est q̄ ꝓtemptio despiciētiaq;. vt i Cato. idē Li. Cōtēni se putāt/ despici/ illudi.

Despecto as. sepe o2sū aspicio. Claud. li. iij. Despectāt vertice lucum. Virg. Hūc terras ordine longo Aut capere aut captas iā despectare videnē.

Despicor: pe.co2. despicio. Terē. i Eunu. Quę nos nostrāq; adolescentiā babēt despicatā. Do. Despicatā contemptā atq; despectā: a despicor. Hiero. Jesse filius Dauid: nō primus/ aut secūdus/ aut tertius: sed omniū vltimus vngīt a ꝓpheta: et despicabilio2 cūctis eligitur in regē.

Despoliare ē exuere. Hiero. ad Eusto. Nō necesse est vt dicas: Despoliaui me tunica: quō induā illā?

Despōdeo es. ex de ꝛ spondeo. Spōdeo autē a sponte fit: q̄d veteres pro dico vsurpabāt: q̄ qui sponder/ spōte: id est voluntate dicit: vnde respōdeo factū est quod est posterioze loco dico. Postea ꝺo spondere vsurpari cęptū est/ p sponte ꝓmittere: vnde qui puellam spondet/ sponsor: quę spondetur puella: sponsa: cui spondetur/ sponsus: qua rogatur pecunia dotis a sponso/ sponsio. hoc est ꝓmissio appellatur. Et dies qua puella ꝓmittitur/ sponsalis. Et sponsalia mētio ꝛ ꝓmissio futuraz nuptiarū. Est autē despondere ꝓmittere quod ad nuptias ꝑtinet: et ad eū precipue cui⁹ interest locare mulierē viro/ siue virū mulieri. Teren. Nam aliam pater ei desponderat gnatā chremetis. Despondere animā ille dicit: q̄ sue sponti⁹ statuit finem: ꝛ quasi ex desperatione mori decreuit. Var. libro. iij. de re ruſ. Ne reliqui si videāt despondeant aīm: atq; alieno tēpore venditori moriantur. Liuius libro. iij. Nec ipsi solū desponderant animos/ sed contemni cępti erant a finitimis populis. Plau. in Mili. Ne lamentet/ neve animū despōdeat. Apud Senecā ꝛ Col. sine animi adiectione legitur despondere. Nā de turdis sic ait. Difficulter i aliam regionem transferunt: quia caueis clausi plurimi despondent. Similiter dicimus despondere sapientiam illum qui desperat se posse ad sapientię fastigiū peruenire. Et ob hoc desistit ab incepto. Nam libro ꝑū. Col. inquit. Q̄ ꝓbabilis ratio est obmutescendi: quia nequeas orator esse perfectus/ aut in socordiaz compelli: quia desponderis sapientiam. Magnę rei quantumcunq; p ossederis fuisse participem/ nō minima est gloria.

Despōso as. a despōdeo sit. Ambro. Et bū vtrūq; posuit scriptura/ vt despōsata esset ꝛ virgo.

Despumo as. penul. ꝓduc. spuma priuo. Virgilius libro. j. Georg. Et foliis vndam tepidi despumat aheni. Per translationē despumare ponit ꝓ decoquere. Hiero. ad Ocea. Ueter mero estuās/ cito despumat in libidines. Persius. Stertini⁹ indomitū q̄ despumare falernū Sufficiat.

Despuo. deorsum spuo/ seu spuendo excreationem demonstro: vt apud Persiū. Est ꝓpe te ignotus cubito qui tangat: ꝛ acres Despuat in mores.

Destino as.pe.co2.ex de ꝛ stino. Uā ꝛ pstino. Est aūt destinare: deliberare/ assignare/ deputare/ parare/ eligere. Col. li. ij. Itaq; cōsiderandū erit/ vt solū q̄d excolere destinar⁹ pingue sit. Li. lib. v. Tusc. Ad horā mortis destinatā. Suc. de Cesare. De ampliādo imperio plura ac maiora indies destinabat. i. parabat/ cōstituebat/ deliberabat. Pli. in panegyrico. Destinatio cōsulatus: id est electio. Quādoq; ponit ꝓ alligare. Apul. li. iiij. de asi. Arreptū me loco ꝑ valido ad ansulā quandā destinatū. Quandoq; mittere significat. Juue. Destinat hoc monstrū cymbe liniq; magister pontifici summo. Aliq̄n emere. Lucil. Facio ab lenone tribus/ vt libertatē milib⁹ destinet. Hinc fit cō positū ꝑdestino: q̄d est ꝑordino/ ꝑmitto. Aug⁹. Predestinatio a ꝑmittēdo ꝛ ꝑueniēdo vel ꝑordinando futurū aliquid dicit. Quandoq; tarare/ siue ꝓ pcio deputare. Plau. in Ru. Minis triginta sibi puellā destinat/ ds q; arrhabonem: et iureiurādo alligat. Hoc idē significat pstino. Apul. Et percōtato pcio q̄ centū nūmis indicaret: asperna⁹ viginti denarūs persti naui. Sunt q̄ ꝑdestinatū intelligi velint ostensū indicatūq;: vt est illud apli ad Romanos. Qui ꝑdestinatus est filius dei. Est ꝛ pstino: de quo alibi.

Desquamo: sq̄mis exuo. Plau. i Aul. Desq̄ma pisces

Destituo is. ex de et statuo: significat dereliquo/ dimitto. Virgilius. Et freta destituent nudos in littore pisces. Interdū destituere est priuare: ꝛ, sic construitur

adhibẽ. Col. li. iiij. Rursus nimiã siccitatẽ destitue/re plãtas naturali alimẽto. Interdũ dissoluere. Me/uiꝰ. Multo nauẽ iubet destitui anchoꝛ. Interdũ sta/tuere. Cecil. Destituit oẽs seruos ad mensã aũ se.

Destringo is. deoꝛsum siue de alịs stringo/colligo aut excido. Col. lib. xij. Tum et olea destringenda est: ex qua velis viride oleũ efficere. Var. Pergamus has missi curuo destringere ferro: Non tam sępe teret lin tea fullo tibi.

Destruo is. ri. ctũ. significat qđ structũ est: vt non struc/tũ sit efficio. ελληρισι αφασ κευαζω απολ λωκαι λυμαινομαι και πολλα αρι παρσο δαπων πραγματων.

Destructile pe. coꝛ. qđ destrui põt / ꝛ destruek i fine. La ctã. li. de Ira dei. Destructilia sunt oia q̃ manu fiunt.

Desudo das. pe. pd. valde sudo. Sudo ꝯ a sudus: si Monio credit fieri cõstat. Interdũ tamẽ desudare p translationẽ ponit, p laborare. Hiero. in, plo. li. Sa lomonis. Mittitis solatia sumptuuz notarios nr̃os et libꝛarios sustentatis: vt vobis nostrũ potissimum desudet ingeniũ.

Desuesco scis. desueui et Desueo es. eui. Primã neu/trũ: secundã actiuũ. Unde Monius in prịscis dictio nibus. Desueui illũ, p desuefeci illũ. id est consuetu/dinẽ illi abstuli. Titi. Parasitos amoui: lenonẽ edi/bus abstruxi: desueui ne quo ad cẽnã iret extra con si/liũ meum. Hic desueui a desueo in actiua significati/one accipit. Nã q̃uis Prisc. cõsuesco cõsueui etus sũ dicat. Addit tn̄ Charisiꝰ: Cõsueo ponit. Idcirco pri/sco more iuxta Charisiũ / iuxtaq̃ significationẽ actiuã quę in pręterito desueui a Monio, plata est / necesse ẽt vt Sueo simpleꝛ sit vnde foꝛmatꝰ Suesco: ex quo cõ ponunt Cõsuesco / desuesco / assuesco / insuesco: quę si/gnificationẽ passiuã innatã habẽt: vti calesco / exube/ sco: ꝛ augmentatiuã: vt olesco / adolesco: cũ tn̄ oleo ꝛ adoleo actiuã siue neutralẽ habeãt. Itẽ a Sueo cõ/sueo / desueo / actiuã siue neutralẽ habere cõuenit. Ea eñ q̃ntũ intelligo iã aboluere: ꝓterea in eoꝛ locum succesisse cõsuefacio / assuefacio / et hmõi puto. Sim/plicis autẽ Suesco ꝓterita sunt quę dicã. Claud. lib. iij. de rap. Post hęc cunabula dulci Ferre sinu: sum/moq̃ Joui deducere paruã Sueuerat: ꝛ genibus lu/dentẽ aptare paternis. Ci. Metello. Ate id qđ sue/sti peto: me absentẽ diligas atq̃ defendas. Q̃q̃ de suescere. nõ p negationẽ sed p affirmationẽ ex vi ꝓpo sitionis deponit: quasi deoꝛsũ suescere / siue descẽde/re suescere. Plau. in Ast. Cuceps qñ ꝓcinauit areã / effudit cibã: aues desuescunt: necesse est facere sum/ptũ qui quęrit lucrũ. Q̃q̃ Desuetꝰ dicit valde sue/tus. Virgilius libꝛo. iiij. En. Desuetudo a desuesco / sicut consuetudo a consuesco: quę contraria sunt. Li/uiꝰ libꝛo.). Mitigandũ ferocem populũ armoꝛũ de/suetudine ratus.

Desidero as. ex de ꝛ sidero. Sidero ꝯ a sidus dedu/cit. Dictum desiderare, p cupere / q̃ veluti lucem side ris qđ amamus: optemꝰ p translationẽ ponit, p desi/cere seu moꝛi. Macro. Ne quid ad pfectionẽ cetus desideret inuitandꝰ ad hunc congressum conuentũq̃ censeo. Curti. In eo prẽlio trecẽti capti quinquagin/ta millia desiderata sunt.

Desiderium modo, p vehemẽti amoꝛe: vt apud Juue. Cur desiderio bibulę sertoꝛi ardet. Mõ, p nimia cu piditate videndi eũ qui abest. Et, p̃ie de rebus gra/tis optatis aut amissis dicit. Hinc dicimus post pu/gnã desiderari milites qui perierunt. Ci. i Lel. Ego si scipionis desiderio me moueri negẽ q̃ id recte fa/ciã viderint sapientes.

Desideratiua verba sunt quę a Prisc. meditatiua voca tur. Ea terminant in rio: vt Esurio / parturio. Nã de sideriũ magis q̃ meditationẽ denotãt. Cice. libꝛo. q. Phil. Utinã aliqñ doloꝛ populi romani parlat qđ iam diu parturit. Plin. lib. xxxvj. Et ite omnes adal/ligati muneribus vel quadrupedibus in pellicul sa/crificati / vteri animaliũ continẽt partus / non nisi par turiant remouẽdi: alioq̃n vuluę excidiũ fit. Sed nisi parturientibꝰ auferant / omino nõ pariunt. Sic par/turio, p̃ie, p cupio parere sumit: q̃q̃ interdũ pro pa rio sumptũ inueniat. Scaturio, p p̃mitiuo / capit sca/teo. Non eñ desideratiuũ est significatione sed voce tn̄. Amaturio aũt lecturio / dicrurio / cũ amasco et le/gisco quibꝰ placẽt relinquimꝰ. Ipsa quidem ceteraq̃ eiusmodi / nisi apud auctoꝛes approbatos inueniant: nõ in gregẽ deriuatiuoꝛ verboꝛ i sco et rio termina/toꝛ ascribẽda censemus.

Desum dees: significat deficere. Seneca. Felix ẽ cui ni hil deest ad bene beateq̃ viuendũ.

Desultoꝛes: qui equos eligunt / alunt ac docẽt: quoꝛuꝫ ars est binos trahere equos: ꝛ alternatim ex vno i al terũ mira celeritate trãsultare. Li. li. xxiij. Hec omes numidę in dextro locati coꝛnu: sed quibꝰ desultoꝛũ in modũ binos trahẽtibꝰ equos inter acerrimã sępe pu gnã in recentẽ equũ ex fesso armatis trãsultare mos erat tãta velocitas ipsis: tãq̃ docile equoꝛ genus ẽ. Var. li. ij. ō re rus. Peritꝰ belli alios eq̃s eligit: alit ac docet aliter quadrigarius ac desultoꝛ.

Desultoꝛũ ꝯ ipsi equi duo sine ephippịs a grecis κελησ κελητοσ και κελητιζω. Jrrruo / dicti q̃ ex his facile desiliãt desultoꝛes qui singul equitibꝰ q̃sto erant: exercitatis ita militibus / vt altero de via fesso desilire possent in recentẽ. Sue. de Cesare. Quadri/gas bigasq̃ ꝛ equos desultoꝛios agitauerũt nobilis/simi iuuenes. Cassiodoꝛus ꝯ in epistolis diuersum ab hoc genus ita nominat in ludis circensibus. Equi inquit desultoꝛũ sunt p quos circensium ministri mis sos denũciant exituros: vt luciferi quadã in astris sili tudie q̃cursoꝛias velocitates imitari videãtur. Per trãslationẽ Apul. in pmo de Ast. Nã hęc / quidẽ ipsa vocis imutatio desultoꝛię scientię stilo quẽ accessimus resp̃det. Silr Martianꝰ de nuptịs philologię. Le uitate pernix desolutoꝛia gestiebat.

Detego is. pe. coꝛ. aperio / nudo. Lactan. lib. ij. Nunc interim falsa detegamus.

Detestoꝛ: meo testimonio rem abominoꝛ / improbo / ex ecroꝛ: deponẽs: q̃uis ꝛ cõmune verbũ inueniat. Ho/ra. li.). Car. Bellaq̃ matribus detestata. Lactã. lib. vj. Hinc ẽ illa plauti detestãda snia. Male mereꝛ q̃ mẽdico dat qđ ędat: nã ꝛ illud qđ dat perit: ꝛ illi, pdu cit vitã atq̃ miseriã. Apud iurisconsultos Detestari ponit, p absenti denũciare. Jnde detestatio: denunci atio facta cũ testatione.

Detestabile: abominabile.

Deterreo: valde terreo / et quasi terꝛoꝛe quodã prohi/beo / remouẽo ve. Ci. li. j. Tus. Itaq̃ nõ deterret sapi entẽ moꝛs: q̃, pter incertos casus qui quotidie immi nẽt. Jdẽ de optimo dicẽdi genere. Nec ꝯ Aristote lẽ in phia deterruit a scribẽdo amplitudo Platonis: nec ipse Aristoteles admirabili copia ceteroꝛ studia restrinxit. Nec solũ ab optimis studịs excellẽtes vi/ri deterriti non sunt: sed ne opifices quidẽ se actibus suis remouerunt.

Detero is. pe. coꝛ. ex de et tero: significat, p̃ie terẽdo deũcio: quod et trituro dicitur: Nã spicis percussis frumenta in illis disposita deteruntꝰ: cũ grana in ter/ram minuta dissiliunt. Col. li. j. Area optima est in si lice constructa / q̃ et celeriter frumenta deteruntur. Per translationẽ Hiero. in, plo. Job. Qui ꝛ hebꝛ/oꝛũ sermonẽ experte didicimus: et in latino pene ab ipsis cunabulis inter grammaticos ꝛ rhetoꝛes detri ti sumus. i. exercitati / quasi a simili: vt gladius exer/citatus ꝛ ipso nimio vsu comminutus. Jdem posuit

ꝓ eo qꝫ̄ est damnū infero:et vulgo frustro dicitur. Uestis⁹ inq̄t pariter nō deterit:capilli simul nō augentur: barba in cōmune nō crescit:calciamenta ex equo oīb⁹ durant. Lactan. lib. vj. Quos aūt ꝓximi adit⁹ difficultas detriuerit eos in illā vitiorū viā labi atq; deflectere: quę primo ingressu fit quasi amęna multo q; tritior. Detriuerit,p defregerit siue deūciēdo fregerit:id ē remouerit. Tritior ꝙ,p vsitatior. Unde tritum verbum,p vsitatū.

Deter siue deter⁹a.um.pe.cor. dicit cui aliq̄d deest: et q̄si detritū ne bonū sit. A q̄ deterior deterrimus.

Detergeo es.si.sum.z detergo is.p depurgo. Col.li. iij. Quotiēs falcē acueris:ea pelle aciem detergito. Ibidē lib. viij. Aut cornu aut vngula tundūt:aut arbori affricāt parietibus⁹ve detergēt.

Determino:diffinio. Lac. li. iiij. Determināda ē nobis veritas breuiter:z i suo,q̄uo domicilio collocāda.

Detexo is. valde texo/pūcio. Virg. Uimmibus molli q; paras detexere iūco: Mā de augētis est.

Detineo es.pe.cor. ,q̄uę ad eos ptinet q̄ ꝑ⁹ nō tenebant:z quouis mō detinent siue capiunt ne abeāt in iussu ei⁹ q̄ detinet. Lactan. libro. vij. Omnis in vna cōmunicq; custodia detinent. Terentius in Eunuch. Detineo te fortasse:tu,pfectur⁹ alio fueras. Retineo non pertinet ad eos qui ꝓius tenebant:et ne abeant retinentur. Et hęc tā in bonā q; in malā partē assumi pñt. Per translationē aūt Teren. in Phor. Pol me detinuit mor⁹. Sal. De ambitio mala detinuerat. De Retineo Idē. Mā imperiū facile his artib⁹ retinet:quib⁹ in initio partū est. Teren. i Adel. Pudore ac liberalitate liberos retineri sati⁹ esse credo/q; metu. Hinc detento as. frequentatiuū.

Detōdeo es.detōdi:q̄uis tōdeo totūdi faciat. Antiq̄ tū geminabāt:z significat a sūmo vsq; deorsum tondeo. Col. li. viij. Et est mod⁹ optim⁹ ꝑsiderare tēpestates quib⁹ ouis neq; frig⁹ si lanā detraxeris:neq; estū si nondū detonderis sentiat. Uerū cum queq; detonsa fuerit/vngi debet tali medicamine.

Detono as.pe.cor. valde tono. Hiero. Et cū pfecutionis detonaret,pcella:in villā remotiorē secessit. Sed per translationem.

Detorqueo es.si.sū. significat deflecto. Col. libro. iiij. Sed q̄ in salicto conserendo vitauerimus: id sequamur in eiusmodi malleolo quē est necesse longiorē facere/si volum⁹ detortū pangere. Li. p translationē li. ij. offi. posuit. Mā z voluptates blandissimę dñę maiores partes animi a virtute detorquēt.

Detraho is.cū actō,q̄uie significat exuo id q̄ quis induit:siue quicquid manu ꝓtingi z detrahi pōt: vt Detrahe vestimēta/soccos/palmites/z hmōi. Teren. in Beau. Assido occurrit serui: soccos detrahāt Plau. in Ast. Mudo detrahere me vestimēta iubes? Interdū detrahere ponit,p remouere. Hiero. lib. j. Reg. Detrahebāt hoies a sacrificio dñi. Aug⁹ sup Joānē. Detrahe verbū:z quid est aqua nisi aq̄? Accedit verbū ad elementū/z fit sacramentū. Interdū,p auferre. Ambro. lib. iij. offi. Quod si nō licet nō dare:quo mō detrahere licet? Per translationē ꝙ cum fama/gloria/honor/opinio detrahunt:z tunc cū datiuo ꝓstruitur. Hiero. ad Eusto. Dicat aliquis:z audes nuptūs detrahere quę a deo benedictę sunt: nō est detrahere nuptūs: cum illis virginitas anteferatur. Hinc detractor z detracto as.

Detractores dicunt q̄ famę alicui⁹ derogant.

Detracto as. frequentatiuū: significat defugio/deuito recuso/nego. Virg. lib. iij. Seor: Nec mihi displicet macul' insignis z albo Aut iuga detractās: interdūq; aspera cornu. Justi. Nec ipse detractauit certamē. Aliq̄n detractare est male tractare.

Detrimentū:damnum dictum ꝑm Var. a detritu: ꝙ ea quę trita sunt/minoris p̄cij sunt. Sic intrimentū ab eo ꝙ duo inter se sint diminuta. Differuntq; ab inuicē/ꝙ detrimentū: vt Pedia. inquit: vel vni⁹ ptis dicī pōt. Intrimētū ꝙo ad vtriusq; partis spectat/dantis accipientisq; incōmodū.

Detrudo is.pe.,p.deorsū trudo/siue trudēdo deūcio. Liu: li. ij. Jā impetu conabant detrudere virū. Per translationē. Ci. li. j. offi. Sin aliq̄n necessitas nos ad ea detruserit:q̄ nostri ingenij nō erunt.

Detrunco as. truncādo deūcio/siue i truncos aut ō trū co seco: vt Hic detruncat⁹ est:arborē detrūcato:partē voluminis detruncauit. Distrunco aūt: i diuersas partes trunco. Plau. in Tru. Jā ego te hic agnū faciā/z medium distruncabo.

Detrullare: est de trulla in trullā deplere: quo vsus est Apiti⁹. Ꝙ ipm z diffundere ꝑm Pli. vocat.

Deturgeo es. detursi: vide i dictione Turgeo.

Deturbo as. fere sicut detrudo sumit: nisi q̄ in deturbo maior fit violētia q̄ in detrudo. Est esti deturbare deorsū cū violentia deūcere. Virg. Pupi deturbat ab alta. Col. ꝙo li. v. ad pampinationē trāstulit. Uinitor inquit qui aīi ferro nunc manu deputet/vmbrisq; cōpescat:ac supuacuos pāpinos deturbet. Ci. Cn. Pompeio aliter. Sed hoc cito tuos veteres hostes nouos amicos vehemēter litteris tuis periculosos: atq; ex spe deturbatos iacere.

Deueho:deorsum veho. Hiero. ad Rusti. Et mīta genera pigmentor de paradiso dicit fonte deuehere. Cice. lib. j. ad Her. ,p defero posuit. Qui parentē necasse iudicatus erit:is obuolutus z ligat⁹ corio/deuehebat in pfluentē.

Deuenio is.pe.cor. de loco editiore descēdo. Virg. li. iiij. Speluncā Dido dux z troian⁹ eandē deueniunt. Per trāslationē ꝙ cū de diuitiis in pauptatē/de gloria ad ignominiā/ de iusticia ad iniq̄tatē/de ,pspera i aduersa cadim⁹. Ci. lib. iiij. ad Her. Uidet esse arrogātia illa relinquere/z ad sua deuenire. Plautus i Asi. Quid si fort e in insidias deuenero.

Deuenusto as. deturpo. Gel. Tanq̄ pulchritudinis sibi insignia deuenustet.

Deucalion: nomen proprium filij Promethei: quē ferunt in fabulis iactu saxorum genus humanū cū vxore Pyrrha recuperasse.

Deuerro is.,pbe verro/siue de loco verro. Col. li. viij. Stabula ꝙo frequēter deuerrēda z purgāda:humor q; ois vsiq; deuerrēdus est.

Deuerra:dea ab antiquis putata est: quā venerabant vt scopis domū verrere possent.

Deuerbero as. valde verbero. Terē. in Phor. Quot me censes hoies iā deuerberasse vsq; ad necē hospites:tum etiā cues?

Deuexo as. valde vexo. Lactan. lib. v. Et cum corpora hominū occupant:animosq; deuexant: adiurātur ab his:et nomine veri dei fugantur.

Deuexus a.um.a vexus esse ꝓuenit:cōpositū. A q̄ vexo.xas.esse videt. Ān z ꝓuexus. Et ponit,p decliui ac deflexo. Col. li. j. Parte cāpestri:pte alia collib⁹/vel ad orientē/vel ad meridiē molliter deueris.

Deuincio is.pfecte vincio:vehemēter ligo. Plaut⁹ in Cap. Aduerte aīm si tu istos captiuos duos heri q̄s emi de q̄da de q̄storib⁹ his iudico catenas singulares istas maiores q̄b⁹ sūt deuicti demito. Per trāslationē. Ter. i Beau. Uex vbi semel animū cupiditate deuinxit mala:necesse ē ꝓfilia ꝓsequi cōsimilia.

Deuinco is. perfecte vinco.

Deuirgino as. virginitate ꝓuo. Hiero. ad Saluinā. In egypto ꝑmū deuirginata ē:z ibi fractę māmę eius.

Deuius a. um. quod a recta via recedit. Lice. in Cel. per translationē. Quid potest esse tam fleribile/ tam deuiū/q; animo⁹ eius q̄ ad alterius non mō sensum ac

volūtatē:sed etiā vultū atq; nutū puertīē? Dicimus etiā iter deuiū/qđ est a recta via remotū. Hiero.li.ij. Reg. Popul⁹ mult⁹ veniebat p iter deuiū. Ūñ Cic. Anagninos vocat deuios:q̄ essent extra viā militarē collocati. Et Hora.sc:rū deuiū dixit: qđ est a via remotū. Proper. Lętor q̄ sine me deuia rura colis.

Deuio as.er de et vio as.a recta via recedo. Abusiue p deflecto sumīt. Hier. passiuū ptulit li. Mūe. Ubi nec ad dexterā nec ad sinistrā poterat deuiari: obui⁹

Deuito as.pe.p.declino. Terē.in An. Post (stetit. hac incolumē satis scio fore hoc nūc si deuito malū.

Deuoco as.penul.co:re. vocādo deduco:siue inde aut deorsum voco. Liui.lib.iiij. Cū a saucijs hostibus sciscitando cōperisset castra Volscorū deserta esse: lęt⁹ a tumulo suos deuocat. Cice.lib. Tusc. per trāslationē locutus est. Socrates prim⁹ philam deuocauit e cęlo:quod est quasi deduxit.

Deuolo as:pe.cor.de alto volo. Plaut.in Am. Post q̄ in cunis cōditus deuolāt angues iubati deorsū impluuiū duo maximi. Per trāslationē aūt ponit̄ p decurro. Liuius lib.iij. Alij inter tumultū p̄cipites pauore in fossā deuolāt. Idē lib.ij. p desilio ponit. Deuolant de tribunali vt lictorū auxilio essent. Aliq̄n deuolare est:alio volare:hoc est discedere. Cice.ad Ver. Ite salsi amici sereno vitę in tēpe p̄sto sunt: simulatq; homini fortunę inuiderint deuolāt omnes.

Deuoluo is.oīibus aptatur quę a summo deorsū decidunt seu delabunt̄: vt saxa/vt aqua: siue cū homines inde p̄cipitant̄. Col.lib.j. Huic prima iuuēs aquę mōtibus oriunda: quę per saxa p̄ceps deuoluitur. Liuius lib.ij. de bel.pu. Saxa ingentia in agmē deuoluunt. Per trāslationē ꝺo dicimus. Deuoluta ē res:deuoluta est hereditas:quod vulgo dicit̄ de manu in manū. Idem lib. v. Et eo deuolui rē/vt aut patricij/aut patricio⁹ assecle habēdi tribuni plębis sint. Hiero. Illa interim cōiunx egregia:et q̄ de fontibus tullianis hauserat sapientiā:nupsit Salustio inimico eius. Et tertio Hessale coruino t quasi p quosdā gradus eloquentię deuoluta est.

Deuoro ras.penul.co:re. vorando deūcio. Cato de re rusti. Bos si ęgrotare cęperit:dato continuo ieiuno ouū gallinaceum crudū integrū facito deuoret. Refertur etiam ad alios sensus. Har. Oculis deuorātibus draucos. Plau. Auscultate atq; operā date:t mea dicta deuorate. Illud eīm oculo⁹:hoc auriū auiditatem significat.

Deuoueo es.penul.co:re.significat solenniter voueo. Vouere autē est aliquid sancte,pmittere. Virg⁹.lib. vij. Quo⁹ se deuouet aris. Ci.li.iij. offi. Quid Agamennō cū deouisset Dianę:qđ i suo regno pulcherrimū natum esset illo anno:immolauit Iphigeniam. Itē Deuouere:est morti dedere. Liui⁹ lib.ix. Equidē mortem p patria perclarā esse fateor:et me vel deuouere pro populo romano legiōibusq; vel in medios me mittere hostes paratus sum. Itē deuouere est diris impłcationibus malū alicui optare. Ouidius in Ibin. Illum ego deuoueo quem mēs intelligit ibin. Hinc deuotio,p execratione. Sueto.in Cali. Lenis adeo et innoxius/vt Pisoni decreta sua rescindenti nō prius succenscre in animū indurerit/q̄ veneficijs quoq; t deuotionibus impugnari se cōperisset. De deuotiones tales erant/quales dirę fucrūt apud priscos quę talē habere potestatē credebant: vt nemini fas esset qui in eas incidisset euadere. Inter carmina magica duo erant apud maiores maxime religionis: quo⁹ altero oū tutelares vrbiū euocabantur ab hoste victore/ne deos captiuos ducere viderent. Altero deuouebant: id ē morti dedebant vrbis exercitus hominū capita qui se traderent irę numinū p̄o salute aliena: quale fuit carmen duorum decio⁹um:qui se p patrię salute deuouerunt. Liuius lib.ix. Equidem mortē p patria p̄clarā esse fateor:et me vel deuouere,p populo romano legiōibusq; vel in medios me mittere hostes.

Deuotus:destinatus:t ad,pserū aduersūq; trah tur. Var. Tum deuoto tibi animo vtere. Vir. Pręcipue infelix pesti deuota futurę.

Deus varie a varijs deduci solet. Nam quidam a δέω δεσ deriuant quod deum significat. Alij ἀπο τοῦ θεω. Boscopolus θεοῦ λεγεσθαι οἵτι θεωῖ τὸ τρεχω θεουσ γαρ ἐλλειψισ σοιχεια ἐλεγον a θεουσιν ἀει και ἀριστοτελησ. Alij.ἀπό τοῦ θεωμαι speculor:q̄ in maiestate diuina tāq̄ in speculo cuncta resultent:aut q̄ cuncta intuet̄: vel potius Το δεοστοῦ δε εοσφοβοσ λεγεσθαι οἵτι αν τοῦ σὺδεν μεξον. Unde Statius. Primus in orbe deos fecit timor. Quidā a dando: q̄ hominibus det quicquid est cōmodū. Nōnulli deum dici putant q̄ nihil ei desit. Hinc deitas quę et diuinitas dicitur. Aug⁹ lib. vij. de ciui. dei. Hanc diuinitatē vel(vt sic dicā)deitatē. Mā et hoc verbo vti tā nostros nō piget: vt rexpressius e greco transferāt:quod illi theotęta appellant. Deum t diuū quidā indifferenter accipiunt. Alij deos volūt ꝑpetuos esse:diuos ꝺo ex hominibus factos. Et licet deus diffiniri nequeat:tū ita describi pōt. De⁹ est mēs vniuersi:vel deus est anim⁹ p im:nēsas mūdi ptes oēmq; naturā cōmeās atq; diffusus:ex q̄ oīa q̄ nascunt̄ aialia vitā capiūt. Vel de⁹ē infinita mens q̄ p seipsam mouetur.

Deutera a grecis dicunt̄ vina aqua mixta:hoc est secūdaria. Mā Δευτερον secundū dicit. Fit ex macerat̄ aqua vinaceis post mustū acinis expressum.

Dextera vel dextra manus quę q̄n validior ē sinistra/ dare dexteram dicimus: nō mō manū porrigere: sed etiā auxiliū ꝓstare. Virg⁹. Da dextrā misero. Dexterā Numa Pompilius(vt ait Liui⁹)fidei cōsecrauit. Dextra se antiqui venerabant:p dexterā iurabāt tā q̄ fidei sedē t virtutis ministrā.

Dexter dextri vel dexteri:qui dextrę partis est. Virg⁹. Quo tandē mihi dexter abis. Interdū dicit apt⁹/cōueniens/agilis:ab aptitudine dextrę manus. Sta.lib. iij.syl. Signa frenate moderatus alę asturę dextro. Hinc dexterior:fit ac dexterrimus:,paptior t aptissimus:dexteritas:aptitudo. Antiqui dextimū t sinistimū:p dextro et sinistro dicebāt. Aliq̄n etiam dexter dicit,pper/propicius. Virgili⁹ lib. viij. Et nos t tua dexter adi pede sacra secundo.

Dextrorsū aduerbiū:significat versus dextrā partē.

Dextrale:ornamētū dextrę cōmune viris t mulierib⁹. Hiero.in Exo. Viri cū mulierib⁹ ꝑbuerunt armillas t inaures/anulos t dextralia. Hui⁹dimi.est dextriolū: vt in lib. Judith. Induit sandalia in pedib⁹ suis:assumpsitq; dextrariola t inaures.

Dextrocherium:mul⁹ebre brachioꝝ ornamētū:qđ ex auro in anuli lati forma gēmis p̄ciosissimis integebat. Iul. capito. scribit:maximū pollice fuisse tā vasto: vt vrozis dextrocherio vteret̄,p anulo.

Dextrarij:dicunt equi maxime bigarij.

Dextro ras.significat equos bigarios iungo. Solin⁹. Tarpeiū iouē terna dextratiōe lustrauit. Lau. valla. Triumphasse existimas cęsarē quotiēs domo prodibat: vt nūc solet papa pręcedentibus albis equis q̄s stratos famuli dextrant.

Depecisco:eris.depectus:er de et pacisco:: significat sicut simplex:et tam in bonā q̄m in malā partē significat. Teren. in Phor. Ita me dij bñ amēt:vt mihi liceat tādiu qđ amo fruitiā depicisci morte cupio. Cic. Qui dū circumsederet̄:neq; effugere ullo mō posset: depectus est cū hostibus/vt arma t impedimēta relinqueret:milites educeret.

Depeculor pe.cor. er de ꝛ peculor: qđ a peculiū dedu/cit: peculiū ꝙ lucrū significat: vel quicquid sua indu/stria ꝺs acqsiuit. Qui aūt peculiū siue q̄d peculiū sur/ripuerit/depeculato: dicet: q̄q̄ sint q̄ dicāt: Depecu/lari, ꝓrie esse furari ea q̄ ad rēpu. siue ꝓncipē/ siue ad sacra ꝓtineāt. Sed Lice. lib. j. ad Verr. docet aliud esse furtū/aliud peculatū. Si ꝺs inquit peculat°/accu/sat: q̄ vasa argētea publica de loco ꝓsto dicat sustu/lisse: possit dicere cū diffinitiōe sit vsus/quid sit furtū. quid sit peculat° secū furti agi ꝛ nō peculatus oporte/re. Et in ver. acti. i. Quib° i ꝓuinciꝭ villas/ domos/ plurimas vrbes/ oia fana depeculatus.

Depello is. depuli/depulsū: deo: sū pello. Lactā. li. ij. Inuereratos depulim° errores. Interdū depellere ē abducere/remouere. Virg. Dulce satis humor depulsis arbutus ędis. Mā depulsis, ꝓrie posuit q̄ ag/nos quadā via ab vberib° matrū pelli ꝓtat: dū repu/gnāt ne inde amoueant. Inde depulsus dicit ꝙ tra vo/luntatē amot°. Amouemur em̄ a re grata ꝛ iucūda.

D Ante I

Di et dis: ꝓpositiones eiusdē significatiōis sunt: q: am/bę sepatiue: ꝛ in cōpositione solū reptūtur. Cōponit/ aūt di cū dictionib° incipiētibus a d. vt Diduco. g. vt Digero. L. vt Diluo. V. vt Dimitto. M. vt Dinu/mero. J. vt Dijudico. A. vt Diuerto: ꝛ vbiq̄ ꝓducitur/ nisi i dirimo ꝛ disert°. Dis ꝙ mō negatiōē de/notat: vt difficil/diffido. Dō diuersitatē: vt dissideo Dō diuisiōē: vt dissocio/disiūgo. Dō significat val/de: vt discrucior/discupio. Dō varie siue i diuersas ꝓtes: vt dispono/dissemio. Q̄nq̄ male: vt dispereo: male pereo. Cōponit q̄ cū c. vt discūbo. F. vt diffun/do: vbi f. mutat in f. euphonię cā. P. vt disputo. Q. vt disqro. R. vt disrūpo. S. vt dissimlo. T. vt disturbo. J. ꝓsonāte: vt disiūgo. Est qñ dis greca dictio sit: ꝛ significat bis vel duo: vt digamus/didrachma.

Dia ꝓpositio greca apud nos per. ꝛ ꝑpter significat: Est ꝛ nomen duaꝝ insulaꝝ: quaꝝ vna Cretę adiacet: alia i mari tyrrheno: q̄ aliꝭ noib° naros et strōgylos vocāt. De qua Ouid. Qua breuis equoreis dia ferit aquis. Dia etiā dicta est hebe dea quędā: ꝛ dia actūs grecus quo Iouē significamus.

Diabolus latine calumniator: dicit. Διάβολη calum/nia: Διαβαλλω criminor.

Dialog° grece latine disputatio: ab Διάλεγομαι: qđ est disputo: ex Δια per: λεγομαι sermocino: vl dis/puto. Logos sermonē ꝛ oratiōnē cōprehēdit. Et ē dialog° oro vbi disputātes introducūt q̄dāt auctoꝝ libue/rit: nō aūt a dia duo λογοσ q̄ sit sermo duoꝝ cū ēt sunt q̄nq̄ aut sex: aliq̄n plures/ vt plato: ꝭ somniant.

Diacon/diaconos/os i us fit diacon°: a diaconeo mini/stro. Est em̄ diacon° minister/ diaconia ministerium. Nos diaconiū dicim°/ et diaconatū ꝓ ordie diaconi.

Diadema pe. p. qđ quidā cū diph. scribunt: gestamē regis, a Διαλεω circūligo. Mā habet duo apēdicula quibus caput ligatur. Vnde Diadematus: diademate ornatus. Cic. in oratione ad populū. Mō vt. p. Q. Metello viro clarissimo iā spectata ętate filius: non L. Diadematus cōsularis sūma auctoritate: nō. Q. Metellus censorius.

Diaresis dici pōt diuisio. Figura cū vna syllaba in duas diuidit: vt apud Horā. Mūc mare/nunc silue: qđ missyllabū est. Direct° diuisibilis. Diereo diuido.

Dieta: cęnaculū in quo ęstate cęnatur ad umbrā/ hyeme ad solem: quod ꝛ cęnatio dicit. Hoc nomē quidā a greco deriuant Διαπαομαι viuo et cōuersor. In his em̄ cęnaculis viuimus ꝛ versamur. Vñ etiā dieta nominat victus: ꝛ medicinę pars dietica nuncupatur: quę victu medetur. Mā medicina i tris partes diuisa est: in dieticam/quę victu: in pharmaceuticā: quę medicamentis: in chirurgicā/quę manu morbos curat. Var. ꝺo q̄ in ea per diem edatur dici existimat. In hortis nō ędificari solebat: licebatq̄ testatori dietam in ortis vtutis ędificatā diruendā legare: si id fieri sine fundi detrimento posset. Apud grecos sumit ꝓ iudicio ꝙ loco: ꝛ ꝓ loco quo arbitri ꝓuenīūt. Et tūc dicit a diereo iudico vt arbiter. Ab aliquib° accipit ꝓ diario: hoc est vnius diei cibo.

Dietarij vocabant ministri dietę seruientes: quoꝝ meminit Vlpia. de fundo instructo. Et dietarij dicūtur qui in aliena cęnacula furādi gratia se dirigebant: q̄s Vlpia. scribit plus q̄ fures esse puniēdos. Itaq̄ aut ad tēpus relegādos/aut in opus publicum dandos: aut fustibus cedendos.

Dietitę a grecis appellantur arbitri.

Diagrāma atis. geometria designata: siue quadrāgulus/siue triangulus/ vel inscriptio libri.

Diagoras: nomen phi/qui Atheos cognominat° ē. i. negās deos. Hic cū samothracią venisset: atq̄ ei quidā amicus dixisset: Tu qui deos putas humana negligere: nonne aduertis ex tot tabulis pictis q̄ multi votis vim tempestatis effugerint: in portūq̄ salui ꝓ/venerint: Ita sit inquit. Illi em̄ nunq̄ picti sunt/ qui naufragia fecerunt/in mariq̄ perierunt.

Dialectos greci vocant loquendi genera: sicuti docet Quin. lib. j. quę apud illos quinq̄ sunt. s. ionica/dorica/attica/eolica/ ꝛ cōmunis lingua.

Dialectica latine disputatoria dicit: a Διαλεγομαι disputo. Δια em̄ per: λεγομαι sermocino: q: ꝓ sermocinatiōnē disputatio, ꝓsequit. Vnde dialectic° cacū. Viero. ꝓtra Ruf. septē modos ꝓclusionū dialectica me elementa docuerunt.

Dialysis grece latine dissolutio dicitur.

Dialyton pe: cor. dici pōt dissolutū. Διαλοω dissoluo Figura cū sine nū ctiōib° dictiōes, pferunt pūctatim. vt Ite/ferte citi ferrū: date tela: ꝓpellite remos.

Dialis: Iouis απο του Διος. i. a ioue: vt Flamē dialis. i. ioualis. Et dialis ꝓ aere: vñ subdialis sub aere. Pli. li. xxxiij. Ilia sup terrā ex subdialib° petrę cedit. Hęc exoriuntis. Idē. Subdialia pauimēta greci iuenere. i. quę ꝓmanent sub dio. Dialis quoq̄ a die dicī pōt: vt Cōsul dialis: qui vno tm̄ die ꝓsul fuit. Et Mora. Mouēdiales dissipati sunt cineres.

Diameter pe. cor. mēsura siue linea dimetiēs: a grecis diametros dicit. Col. li. vj. Esto area rotūda: cui° diametros. i. dimēsio habeat pedes. lxx.

Diadumenus: quasi vir tatus diadematusq̄: quo nole dictus est iuuenis quidā speciosus.

Dianea: a nostris dicit mēs siue intellectus. Vnde ab oratoribus ponit ꝓ quadā figura quę sensa magis q̄ verba designat. Quint. lib. j. Figuras quę q̄ laxeos: quę q̄ dianeas vocantur.

Diana: a Διος. i. ioue: quasi iouiniana Iouis filia ex latona quę et luna: sic dicta q̄ quasi diē noctu efficiat. Vel q̄ noctu sola luceat: quasi lucēs vna. Quapropter ꝛ noctiluca in palatio vocabatur: q̄ ibi noctu tēplum eius luceret: vel quasi deuania: quia venantes per siluas deuiare solent. Ab ea Dianus dicebat° locus ei cōsecratus. Eandem esse Lucinā dicunt et Iunonē: Iunonē a iuuando: Lucinā q̄ partum in lucem ꝓdat quā in pariēdo inuocāt. Virg. Casta faue lucina tuus tā regnat Apollo. Siue vt Plin. sentit: q̄ oculis ꝑfit ꝛ luci. Siue a luco: quē Rome i exquilijs habebat. Dicta est et Proserpina: vt infra dicet. Et Dictina: q̄ dū Minoē regē vim ei inferre volentem fugeret: in mari se ꝓcipitē dedit: cadauerq̄ ei° a piscatoribus inuentū: ꝓpter quod a retibus/quę grece Δικτυα dictia dicūt nomē ei impositū. Preterea decade dicta fuit: vel q̄ centū victimis placaretur: vel q̄ centum annos errare faceret insepultos. Dicta est

ꝛ Perge a perga Paphilię oppido: ī quo tēplū habuit insigne. Plures tñ dianas fuisse. Cic. lib. de natura deoꝝ scribit. Sed illa notissima est q̄ eodē partu cū Apolline ex ioue ꝛ latona nata ē. Hęc ob ꝓginitatis amorē ferē hoim ꝓsortia aufugisse: et vt a se libidinis p̄uritū amoueret: venādo siluas incolebat paucarū ꝓginū comitatu p̄cta. Arcū ferebat ꝛ pharetrā succincta semp incedēs: et cothurno induta: ob hāc causā siluaꝝ ꝛ nemoꝝ dea putabatur.

Diaphora penul. cor. latine differentia. Diaphor⁹: diuersus. Diaphoretica: vis discussoria: hoc est dissolutoria discutiunt incipientia tubercula: emittunt concocta ꝛ suppurantia.

Diaphonia cū accentu in penul. dissensio/discordia: Διαφωνεω discordo/dissono.

Diaphragma atis. dicit omne mediū et narium diuisio. Unde et ꝓ pariete seu mēbrana quadā tenui in retis similitudinē facta in corpe: quę veluti paries quidam cor pulmonēq; sepiat: ꝛ a iecore yenęq; separet. Mā φραττω latine: sepio et obstruo dicit. Hanc mēbranā latini transuersum septum appellant. Cor. lib. iiij. At sub corde atq; pulmone transuersū ex valida mēbrana septum est.

Diaporesis pe. p̄o. latine dubitatio: figura oratoria q̄ fit quoties oia ꝛ magna videnē ꝛ paria: ita vt orator nesciat a quib⁹ potissimū dicere incipiat. Terē. i Eu. Quid cōmemorē p̄mū: aut laudē maxime illū qui dedit mihi ꝓsiliū vt facerē: an ne q̄ ausus sim incipe: an fortunā collaudē q̄ gubernatrix fuit?

Diapsalma atis. qd significet docet Hiero. ad Marcellā scribens: cui⁹ sunt hęc verba. Quidā diapsalma cōmutationē metri dixerūt esse: alij pausationē spūssā eti: nōnulli alterius sensus exordiū. Sunt qui rithmi distinctionē. Et qz psalmi tunc cpis iuncta voce ad organū canebant: cui⁹ causa musicę varietatis existimēt silentiū: nobis nihil hoꝝ videt cū Aquila: q̄ verborū hebręoꝝ diligētissim⁹ explicator est Sela: hoc est diapsalma semp trāstulerit. Et inueniamus i psalmorū quoq; fine diapsalma positū: vt est in tertio. Dentes pctōꝝ ꝛtriuisti. Dñi ē salus: et sup pl'm tuū bñdictio tua Sela. i. semp. Et q̄s est iste rex gl̄ię? dñs virtutū ipse est rex gl̄ię semp. Hoc verbū superiora pariter ꝛ inferiora connectit: aut certe docet sempiterna esse q̄ dicta sunt: vt est illud: Multi dicūt aię mee: nō est salus illi in deo suo semp. Et rursū. Voce mea ad dñm clamaui: ꝛ exaudiuit me de mōte sctō suo semp. Scire aūt debem⁹ apud hebręos i fine libroꝝ vnū e trib⁹ solere necti: vt aut Amē scribāt aut Sela/aut Salō: qō exprimūt pacē. Igit vt solem⁹ nos cōpletis opusculis ad distinctionē rei alterius subsequētis mediū interponere: Explicit/aut fęliciter/aut aliquid hmōi: ita ꝛ hebręi: vt q̄ scripta sunt roborent: facere solēt vt dicāt amen/aut in sempiternū: ꝛ scribenda cōmemorant vt ponāt Sela: aut transacta fęliciter, ptestātur/pacē in vltimo subnotātes.

Diarium a die sit: et significat victum quotidianū: id ē quod in vnius diei cibum datur. Var. Sed lup⁹ vsurā pueriq; diaria poscunt. Sumit ꝛ pro libro seu historia q̄ per singulos dies scribitur: et a gręcis dicitur Ephemeris.

Diastasis pe. cor. latine distātia: ex Διᾶ q̄ aliq̄ ob et lōge designat: ꝛ στασις stantia.

Diastole pe. cor. distinctio vel dilatio: figura cū vna dictio vel sentētia ab alia distingit: vel cū breuis syllaba ꝓducit: Διαστελλω Διαστολη.

Diastrophos penul. cor. re. latine peruersus dicitur: ἐξ Διαστρεφω.

Diapason pe. cor. musicę artis symphonia ꝓstās ex ḋn q̄ tonis ꝛ duob⁹ semitonis. i. diapente ꝛ diatessaron. διορεῖ Δια και πασων απο πασῃ πασεσ.

Diapente.

Diatessarō latine de octo. qz octo voces habet.

Diasatiron: compositio quędam medicorum/ad exercitandā venerem.

Diapasma atis. inspergimen quo ad sudores coercendos vtimur: cuiusmodi sunt quę siccis odoribus cōstant: vt inquit Pli. lib. xiij. dicit απὸ τοῦ Διαπασπω inspergo. Harti. Quid q̄ solet grauius mixtū diapasmate virtus.

Diastema atis. latine spaciū: habet pe. p. Mā gręce Διαστημα. Uā errauit Sidoni⁹: q̄ eā corripuit. Sic Placidā paphien seruare diastema quintum.

Diathesis pe. cor. affectus ꝛ vnū ex accidentib⁹ verbi: quod latini genus vocant.

Diatyposis pe. prod. latine formatio dicit. Συποσ Συποω καὶ Συπωσισ.

Diasyrmos: dici potest distractio: ab Διᾶσυρω distraho: Figura cū vna dictio ad duo diuersa significata distrahit. Virg. Interstrepere anser holores. i. malus poeta inter bonos. Fit etiā q̄n quis magna verbis cōminuit: ꝛ minima extollit.

Diaulos: latine certamen vel cursus.

Dibapha pe. cor. purpura bistincta. Uā ꝛ ḃcios⁹: q̄ li vtebantur magistratus in ḃtexta. Nam Δισ bis: βαφη baphe tincturam significat: βαπτω tingo: βαπτησ tinctor. Cice. Celio. Cursus noster dibaphū cogitat: sed eū infector morat⁹: cū significare vellet curtiū hominē minimi p̄cij aspirare ad magistratū. Ponit etiā ꝓ veste delicatiore ꝛ digniore q̄e bis tincta sit. Scribit Ser. dibapha loca tyri: vbi reperta infectura lanę tingebantur.

Dica causa. Teren. in Phor. En vnḡ iniuria ꝛ audisti mihi scriptā dicā. Li. Scribit heraclio dica.

Diceo: siue iusticia siue iusti intelligentia.

Dicea vbs est i thermaico sinu a Diceo neptuni filio.

Dicearchus: iustus princeps. Ex Δικαιοσ iustus: αρχοσ princeps. Est nomen philosophi mesenii. de q̄ Cice. lib. Tus. Hic opinat⁹ est hominū exordiū nullū extitisse: tanq̄ semper fuerit humanū genus. Cōposuit tres libros in quibus suā super anima declarauit sententiā: qui animā nihil aliud esse arbitrabatur q̄ vim quandā atq; potentiam equabiliter fusā ꝛ in corporibus bruto ꝝ hominū quę a corpore foret inseparabilis: vt a morte nullus sensus supesset: sed totū scūanima cōmoreretur.

Dicearchia: q̄ nūc puteolis: q̄ ea ciuitas quōdā iustissime regebat. Mā greci Δικη iusticiā vocāt: et αρχη principatū. Quidam scribūt dicarchea. Sido. apollinaris. Māq; dicarchee trāslat⁹ puluis arenę.

Dico as. ḋma cor. ad obsequiū do/ꝓsecro/offero. vñ i vsu est. Sacerdos dicat⁹ est numini. Cic. Celio lib. j. Balbū quāti faciā: q̄q; me ei totū dicauerim ex ipso scies. Mui⁹ verbi cōposita sunt: Abdico/dedico/indico/iudico/ḋdico/vendico ꝛ vindico.

Dico is. penul. pd. ri. cum. ꝓie significat loq̄r: vt Si quis me roget/quid dicis: ego ita respondeam: nihil dico. Apud oratores ḋo loqui: est qualiacūq; verba ꝓferre: dicere ḋo eleganter ꝛ facunde. Quintil. li. x. Mā mihi ne dicere quidē videt/nisi qui disposite ornate copiose dicit. Hinc dictio vocat oratoria et facūda oratio. Mā ab illo generali hui⁹ ḋbi significato fit dictio ꝓ vocabulo seu verbo. Dicere etiā vocare/noiare est. Virg. Est locus hesperię graij cognomine dicūt. Māq; ponit ꝓ ꝓstituere. Terē. in An. Hic nuptijs dictus est dies. Māq; ꝓ indicare. Virg. Dic mihi dameta cuiū pec⁹ an melibęi? Māq; ꝓ denunciare. Terē. i An. Sed dico ne temere facias. Māq; ꝓ ꝓmittere. Pōpo. in pictoribus. Mūmos certos dico q̄nquaginta millia. Sal. li. ij. Eodē anno in macedonia. L. Curio in principio veris cū exercitu profec

etus in Vardaniã: quibꝰ potuit pecunias dictas coegit. Añq affirmare. Var. Cũ verus patrię diceris esse pater. Añq p dare. Cice. lib. ij. offi. Cõmode aut ẽ hç̃q dixit pecuniã. Sic etiã dare p dicere sumit. Virg. Sed tñ iste deus qui sit da tyrire nobis. Añq p dicare. Idẽ. Junoni inferne dicꝫ sacer. Añq p velle signare. Terẽ. in Eu. At nesciebã id dicere illã. Et alibi. Quasi tu dicis factũ id meo ꝓsilio. Añq p assignare: vt Ille dixit dię mihi ad ꝓxim: id est assignauit dię ad respondendũ. Añq p defendere: vt Cice. dixit causã Milonis. Añq p cãtare. Virg. Alternis dicetis amãt alterna camenę. Añq p intelligere ab eo qõ p̃cedit id qõ sequit. Teren. Duo cũ idẽ faciunt sepe vt possis dicere: hoc licet ipune facere huic: illi nõ licet. Añq p pnunciare. Hinc dicere sententiã dicimur/cũ tãq̃ ꝓsiliarij q̃d nobis videt pnũciamus. Licet qñq dicere sentẽtiã/sit pferre sentẽtiã hoc pnũciare z determinare. Quin. Apud iudices q̃dẽ ꝑm legẽ dicturos sentẽtiã de ꝓfessis p̃cipue ridiculũ est. Dicere leges/aliud est q̃ ferre leges. Ferũtur em̃ leges ad suos: dicunt fere ad victos: vt dicere leges sit imperare. Liui. Añ pinde ac victo iã sibi leges dicerẽtur. Dicere dię est accusare. Mã q̃ accusat/dię reo denũciat: quo ad causã dicẽdã p̃sto sit. Hui⁹ verbi composita sunt: Addico/condico/contradico/edico/indico/interdico/prędico/prodico/benedico/maledico et redico: quę habent pe. prio.

Dicto as. frequẽtatiuũ est a dico is. Est em̃ dictare/dicere z enunciare: qõ alius excipiens notet. Ũñ dicta dicunt veluti themata atq̃ p̃scripta/ quę magister ludi pueris ꝓbere consueuit. Cice. in quadã epistola ad Atticũ testat se illa nõ scripsisse/sed reparãdi laboris gratia deambulantẽ dictasse. Nec in litteris tñm/sed in alijs quoq̃ artibus dictata dicunt: vt illud Jue. Peragit dictata magistri omnia. Sue. in Cęs. Vt disciplinã singuloꝝ suscipereẽt: ipsiq̃ dictata susciperent. Ybi loquit de gladiatoribus. Persius. Ten circatoꝝ centum dictata fuisse prio nihilo pendas? Hic gladiatoria themata documentaq̃ significantur. Et dictare est auctoris alicuius verba sensumq̃ exequere. Unde dictata dicunt interpretamẽta quę a magistris in ludo litterario de aliquo auctore traduntur vt perdiscant: eadẽq̃ ipsi post paulũ ita reddant vt tradita sunt. Hora. Sic iterat voces/ et verba cadentia tollit Vt puerũ seuo credas dictata magistro. Ideo autẽ frequentatiuũ dixit: quoniã quę docemus sepe in culcamus: vt penitus excipiant z ediscãtur. Dicitur etiam ratio dictat: quale est illud Plinianũ in epistola. O sylua o littus q̃ multa componitis: q̃ multa dictatis: suggerunt sane camenę littus ac solitudo tacite nobis quod scribamus quemadmodũ ratio: z nõ nunq̃ indignatio dictat.

Dicito as. penul. corre. a dicto aliud frequentatiuum. Et significat frequentibus temporibus/ac frequentibus locis dicere.

Dicturio ris. penul. corre. dicere cupio/siue dicere molioꝝ. Macro. Sed perge auiene ne vltra te dicturientem retardem.

Dicorthomos grece: apud nos idẽ ẽ qõ dimidiata siue diuidua: qualis septimo quoq̃ die post plenũ orbẽ luna visit. Sic dicit diochmenos. i. semiplena luna.

Dictum: z nomen z participium esse põt. Terẽ. Utrũ q̃ cõplexus est/cũ dixit: Nullũ est iã dictum qõ nõ dictum sit prius. Mã primũ est nomẽ: secundũ participium. Et sciendũ q̃ licet dicta de omni sermone dicantur: apud veteres tñ p facetijs z iocis poni solẽt. Li. li. ij. ad Loꝝ. nepotẽ. Itaq̃ nostri cũ omnia dixissem⁹ dicta: essentq̃ facete z breuiter et accurate iocati ea p prio noie apellari dicta voluerunt.

Dicteria: sunt breuiter z acute dicta/vel quasi dicta nõ seria. Alio nomine Scõmata et Apophthegmata a greci s dicuntur.

Dicax: q̃ malignis salibus maledicit. Ideo Demosthenẽ vrbanũ fuisse dicũt dicacẽ negãt. Hinc dicacitas: quę est sermo cum risu aliquos incessens.

Dicaculus z dicacula diminutiua sunt. Plau. in Am. Satis dicacula es amatrix.

Dictamẽ a dicto as. significat id quod dictat. Idem z dictatio denotat: a quo dictatiuncula diminutiuum. Hiero. Auctores sunt huiꝰ dictatiunculę meę sancti presbyteri Riparius z desiderius.

Dictatoꝝ: qui dictat/et qui dictaturã gerit/ q̃ a consule dicereť: cuius dicto audientes oẽs essent. Creabatur em̃ viua voce/nõ p suffragia: z durabat per sex menses. Et qz sũma potestas erat dictatoris in populũ: is quoq̃ magister ꝑpli appellatus est: vt scribit Var. Erat autẽ extraordinarius magistratꝰ cuiꝰ sũma erat potestas habẽs ius animaduertẽdi i cuiusq̃ ciuis romani caput/nec ab ea puocãdi ius erat. Mecalio pacto creari solebat q̃ cũ vis aliq̃ maioꝝ repẽte obortа ingentẽ vrbi cladem minitari videret. Dictatoꝝ cęteros magistratꝰ eligere licebat: a quibꝰ dictãdis quidã dictatorẽ apellatum volunt.

Dictatura: ipsa dictatoris dignitas. Liuiꝰ. Dictaturę semp altius fastigium fuit. Mã a dictatoribꝰ nõ erat ius puocandi: quibꝰ etiã animaduersio capitis data est. Magister equitum secundã: post dictatorem dignitate gerebat: z ab ipso dictatore eligebat. Vnde magister equitũ/ q̃ sũma potestas huiꝰ erat i equites z accẽsos. Et magister eqtũ sic iungebatur dictatori quo mõ regibus tribunus. Juuen. Fumosos equitũ cum dictatore magistros.

Dictatorius a. um. quod ad dictatorẽ pertinet/ seu qõ est dictatoris. Lucanus. Postremo dictatoriũ fulmen in se intentatum

Dicte: vna est ex quattuoꝝ p̃cipuis vrbibus cretę. Ũñ Dicteus cretensis cũ ę diph. Virg. Dicteo egli regẽ pauere sub antro.

Dictynnus: mons i quo Dianę templũ situm erat.

Dictyneum cum y pylon: ꝓmontoꝝium in creta/sitꝝ delubꝝ: vt inquit Strabo.

Dictamus z dictamũ penul. prio. herba medicinalis q̃ lacertę se refouent: quotienscunq̃ cum serpẽtibus pugnã habuerint. Virgil. lib. xij. Dictamũ genitrix cretea carpit ab Ida.

Dictynna: vide in dictione Diana.

Didascalia: latine doctrina. Διδασκω em̃ doceo: didascalus p̃ceptoꝝ.

Dido: quę Elisa, ꝓprio noie dicebat: sed cognomẽto didoꝝ: qz fortiter fecerit seipsam potius interimens q̃ libidini indulgens. Hęc fuit Beli filia/z sororꝝ Pigmaleoni: quę multo auri z argenti põdere congregato Aphricã adnauigauit: ibiq̃ vrbẽ Carthaginẽ condidit. Et cũ ab Hiarba Lybię rege in coniugiũ peteretur: paulisper distulit nuptias donec conderet ciuitatẽ. Nec multo post extructã i memoriã mariti quondã Sichei pyra maluit ardere q̃ nubere. Interpretat autẽ Dido virago.

Didrachma: bis drachma. ꝺ̃ Δὶς καὶ δραχμὴ: nãmus est duas drachmas continens. Greci Διδραχμον dicunt. Ambr. in epistola ad Justũ. Est autẽ dimidiũ didrachmi drachma. Et paulo post. Didrachma neu. genere dixit. Hoc ẽ igitur didrachma quod exigebatur ꝑm legẽ.

Diduco is. penul. pd. varie duco. Col. lib. vj. Validã vitẽ in ramos diducere censeo. Persiꝰ. Cũq̃ iter ambiguũ est: z vitę nescius erroꝝ Diducit trepidas ramosa in compita mentes. Añq diducere ẽ detrahere/diuidere. Virg. li. ij. Geoꝝ. Quicq̃ paludis Colle ctũ hũoꝝ bibula diducit harena. Prop. Nõ ego

complexus potui diducere vestros.

Didymę es.pe.cor. insula i mari siculo vna ex eolijs.

Didyme arū.insulę Aphricę q̄ Egypto adiacent.

Didymi:sunt montes felicis Arabię.

Didymus latine:gemin⁹ dicit. Hzeci em Δίδυμον geminū vocant. Quo nomine vir alexandrinus dictus est:qui licet a parua ętate oculis capt⁹ foret:diuinas tñ litteras optime callebat:z inter ecclesiasticos scriptores illustris fuit. De quo Hiero. Qđ cū,pter ciuitatē etiā elemēto⁹ ignarus esset:tantū miraculū sui ossibus p̄buit:vt geometriā quę vel maxime visu indiget/vsq; ad perfectū didicerit.

Didymeus Apollo dictus est:q̄ geminā speciē sui numinis p̄ferat illuminando formandoq; lunā. Ex vno em̄ fonte lucis gemino fidere spacia diei z noctis illustrat:vñ z romani (vt inq̄t Macro.)solē didymei apollinis appellatiōe venerant. Dictū est z didymeū tēplū Apollini dicatū apud Miletū:qđ pu⁹ oraculū brācidaz (vt auctor est Pli.)appellatū est. De hoc tē plo sic scribit Stra.li.iiij. Post Possidiū millesiū ē oraculū Apollini didymeo sacrū apud Brācidas ad decē z octo stadia ascendēti. Id ab Xerxe incēsum est quēadmodū cętera tēpla oia/ephesio excepto. Post ea Millesij tēplū cōstruxerūt olim maximū:qđ ,pter magnitudinē remāsit sine tecto/varijs antiquarū artium donis sumptuosissime honoratū.

Dies tā mas.q̄ fg.generis est numero singulari: plurali ⁊o tñ mascu. Dictus q̄ diuini sit operis. Siue a Διός.i.ioue:qui eius putabat rector. Sciendum est ꝑ Pedianū:q̄ dies fg.generis significat tp̄s interminatū. Et ideo diminutiuū eius est diecula:quod significat breue tēpus z morā. Dies ⁊o duodecim horarū generis mascu.est:quod est tempus terminatū. Unde hodie dicit quasi hoc die. Et Hesterno die ad te veni. Sic dicimus: Ad diē nō venit:significat:pręstituto tpe nō venit. Iuue. Lōga dies quid contulit: id est longū tp̄s. Virgil. Multa dies variusq; labor mutabilis eui: Retulit in melius. Et iurisc̄onsulti:bima/trima/ quadrima die ,p tpe vsurpant biennū/triennū/quadriennū. Sed cōfundit qñq; hęc differētia. Virgil. Jāq; dies infanda aderat. Finit dies romano more ꝑm Macro. a media ad mediā noctē/ et sequētis noctis media pte:q̄ dicit medię noctis inclinatio. Deinde gallinaceū/q̄ tū galli cantent:etiā si tunc quiescant. Deinde diluculū/cū incipit dignosci dies. Inde mane/cum dies est clarus. Inde meridies diei mediū. Inde iā supra vocatur occiduū tēpus/ quod z serū diei vocatur:et mox suprema tēpestas:hoc est diei nouissimū tempus:sicut est expressum in duodecim tabulis. Solis occasus suprema tempestas esto: deinde vespera seu vesper/a vespero stella. Ab hoc tē pore prima fax noctis:q̄ tum primū faces:hoc est lumina ferri incipiant:deinde nox cōcubia a cubando/ siue concubiū siue conticiniū a tacendo:q̄ tū omnia tacent:siue nox intempesta/ q̄ tū tempus agendi est nullū. Deinde intempesta:quę nō habet idoneū tempus rebus agendis. In has partes distribuebant diem:qui constat ex vigintiquattuor horis:z lucem tenebras q̄z continet. Dies ꝑm Egyptios inchoatur ab occasu sol. Scōm Persas ab ortu solis. Scōm etruscos et athenienses a sexta hora diei: vt Lice. in Auguralibus:z Bel. plene exequitur. Interdū diē dicimus: vt solā lucē intelligamus: tenebras ⁊o sub nocte noie. Virgil. Noctes atq; dies patet atri ianua ditis. Et dies quidē q̄ fit horis. xxiiij. naturalis dicit. Cui aūt ab ortu solis ad occasū conficit/artificialis apellari solet. Dies totius anni ex institutione Numę/aut festi erant/aut ,pfesti/aut intercisi/aut comitiales/aut cōparendini/aut stati/aut ꝑliares. Erāt et atri dies: de quibus locis suis. Huius noīs genitiuus est diei dū/dies et die. Lice. pro Sex. Equites nō daturos illius dies pęnas. Virgilius. Libra dies somniq; pares vbi fecerit horas. Idē. Munera lęticiamq; dū. Sal. in Jug. Tū decima parte die/,p diei. Ablt̄s die vel diu. Idē. Diu noctuq; laborat. Deriuata a die sunt. Quotidie ꝑdie meridies nudiustertius/nudiusquartus. Diarū dieta:equidiale equidium. Diuculū z perdius.

Diecula diminutiuū a die genere fg.significat tempusculū. Et accipitur ,p mora:qđ est hec dies parua. Teren. in An. Nō satis habes q̄ dieculā addo:id est alīquā temporis dilationē.

Diescit:dies fit/sicut Noctescit:nox fit:quę carent supposito z apposito.

Diē de die ducere:est rē in longū,ptrahere.

Diem dicere alicui:est constituere tempus:q̄ vel in iudicio comparare: vel aliquod aliud agere debeat:vt Nuptiarū diem dixit:hoc est:tempus constituit quo nuptię fieri debeant.

Dequarti z diequarte ,p die quarto. Diequinti et die quinte et deinceps:,p die q̄nto. Die p̄stini vel p̄stine/,p die p̄stino:qđ nos cōuersio cōpositiōis ordine dicimus ꝑdie. Die crastini:,p die crastino/et alia multa. Videnē aūt veteres differentiā fecisse inter diequarto et diequarte: vt illud ,p ꝑterito sit/quod nos nudiusquartus dicimus:hoc de futuro. Sunt aūt hęc oia cōposita:z,p aduerbijs accipiuntur.

Diespiter diespetris z diespiteris:diei pater.i. Jupiter:sicut dijouis quasi diē iuuās:q̄ hoies die et luce quasi vita ipsa iuuaret. Hora.lib. Car. Nāq; diespiter igni corusco nubila diuidēs. Macro. Ipsi quoq; romani diespetrē ioue appellabant.

Dierecti:a die vocati sunt crucifixi/quasi ad diē erecti: a dierego is. Festus scribit dierectū per antiphrasim dici apud veteres/ volentes significare malū diem. Ūñ Dierecta aduerbialiter dicimus. Plau. Quintu.i. dierecta cū fucula et cum poculis. Dierecta inquit quasi in malā diē.

Deteris penul.cor.re.tempus duor⁹ annor⁹: sicut Triēteris trium annor:ūm:pentecteris q̄nq;. Τὸ ἕξ τοῦ ἕξ annus:Τρεῖς tres.

Diffamo as.pe.,pdu.per diuersas partes famā diuulgo. Aug⁹ lib. iij. de ciui. dei. Romanū imperiū tā longe lateq; nō posset augeri/z tā grādi gloria diffamari. In malū ponit apud Lucā. Nō q̄dā erat dic. ea q̄ habebat villicū:z hic diffamatus est apud illū.

Diffarreatio:sacrificij genꝰ inter vir z vxor:q̄si dissolutio. Cōfarreatio:q: fiebat farreo libo adhibito.

Differo penul.cor.re.,spaciū temporis do. Virg⁹.libro vj. Distulit in serā cōmissa piacula mortē. Unde dilatio:tp̄is,progatio siue extēsio dicit. Interdū differre est in diuersa loca ferre. Plaut⁹ in Ru. Nos cum scapha tēpestas dextrouersū differt ab illis. Idem in Cur. Jā ego te faciā vt hic formicę te frustilatim differant. Interdum diffamare/diuulgare. Lucil. Gaudes cū de me ista foris sermonibus differs. Plau. in Tri. Nolo ego mihi re tā ,spicere/qui meā egestatē leues: sed vt inopis infamis ne sim:ne mihi banc famā differāt:meā germanā meā sororē in concubinatum magis q̄s in matrimoniū. Interdū diuidere/scindere/dissipare. Terē. in Adelp. Me miserā disseror doloribus. Interdū in ordinē ponere. Virg. li. iiij. Geor. Ille etiā seras in versū distulit vlmos. Interdū distare. Cic. in Verrē. Et vide qđ differat inter meā opinionē z tuā. Hinc differentia/indifferēs.

Differitas,p differētia:quo antiqui vtebantur.

Diffibulare: est exinuare/ aperire. Papi. Tunicā diffibulant auro.

Diffido dis.penul.,pduc.nō fido/credulitatē depono. Sene. Nec secūdis reb⁹ nimis fidēdū:nec aduersis

diffidendū est. Dicimus aūt: diffido tibi/ꝛ diffido de te. Ser. Sul. Ciceroni. Plura me ad te de hac re scribere pudet: ne videar prudētię tuę diffidere. Cice. ad Heren. Et de nobis nō diffidimus.

Diffiteor: ęris ꝛ fateor: significat nego. Hiero. Non diffiteor oēs nos ą christo credim⁹ ō idolatrię errore veniſſe. Nō em̄ nascimur/sed renascimur christiani.

Difficilis: nō facilis: vide in eadē dictione Facilis.

Diffluo is. vide in dictione Fluo.

Diffugio is. pe. cor. i diuersas ptes fugio. Vir. lib. iij. Geor. Quo tota exterrita siluis Diffugiūt armēta.

Diffundo: varie fundo: hoc est hinc inde spargo. Amb. Ergo patris sui venena diffundunt. Col. lib. ij. Mam vel reſpuit duriciā soli dens aratri: vel si qua pte penetrauit/nō minute diffundit humū.

Digamus penul. cor. idē qui ꝛ bigamus: qui duas duxit vxores. Hierony. cōtra Ioui. Non damno digamos. Sic digama mulier dicit ą duos habuit maritos. Idē. Si clericus monogam⁹ fuerit/ꝛ vxor ei⁹ digama: noli eū ministerio aplicare.

Digāma: bis aut duplex gāma: ą est tertia Alphabeti greci littera. Vñ f. nostrū digāma dicit; qz figurā duplicis gāma retinebat.

Digero is. penult. cor. ssi. stū. ordino/dispono. Virg. Digerit i numerū. Aūdę dilucido/interpretor. Idē li. ij. Ita digerit omnis calchas. Quādoq; diuido/distinguo. Pli. lib. xviij. Poma seranē inseranturq; vineę pastinent: semina digerant. Hiero. ad Dama. Utrū ne epistolari brevitate sentētias tibi velis digeri/aut singulos libros cōfici. Aūdę cōcoquo: vnde et digestio: vt Digere paulisper vinū quo mades. Macro. Igit̄ in vētre fit prima digestio. Sed ad primū significatū reduci pōt: cū digestio sit distributio cibi ordinata: nā frigida lienē petunt tanq; frigoris domicilium sicut iecur caloris quo calida cōfluunt.

Digeries: dispositio/distributio. Macro. Nec mirū/si digeries morsu reprehensionis euasit.

Digitus a digerēdo quidā deriuari putāt/q natura miro decentiq; ordine digitos digesserit. i. disposuerit. Digitorū nomina sunt hęc. Pollex/Index: Infamis siue famosus. Medicus. i. medicinalis seu anularis: Minimus. Auctore Porphyrio. Indicē qui pollici primus est: alio noie salutarē veteres vocauerunt. Martianus lib. de nup. phil. Quidā redimit⁹ puer ad os cōpresso digito salutari silentium cōmonebat. Medi⁹ digit⁹ alia habet noia. Nā dictus est Uerp⁹ a verrēdo podice. Ob quā etiā causā impudic⁹ ꝛ infamis vocat⁹ est. Et qñ porrigebaē signū derisionis et ptumelię erat. Mar. Ostendit digitū: sed ipudicū alcōte dasioq; symmachoq;. Iuue. Ipse minaci ꝑberet laqueū/mediūq; ostēderet vnguē. Pers⁹. Frōtęq; attigit vda labella infami digito ꝛ lustralib⁹ añ saliuis expiat. Huius diminutiū est digitulus.

Digitum tollere significat fauere/suffragari: sicut digitum deprimere suffragiū derogare. Horacius. Vulgus vtroq; suum laudabat pollice ludū. Iuuena. Et vero pollice vulgi quemlibet occidūt populariter. In emptione etiā digitus post licitationē leuatur: significantes quędā emptioni allubescere. Mar. Jā mea res digitū sustulit hospitibus. Unde Manceps est appellatus/ą quippiā cōducens manū tollebat/se significans emptor. Hoc erat apud veteres micare/ꝑ digitoꝝ leuationē distrahere. Or emptio fieret per elevationē digiti/ostēdit Amb. ad Simpli. Sed nō ille solū liber/qui dūm licitatorē nō pertulit: aut tollentē digitū nō vidit.

Digitale: qđ ad digitū est. Pli. lib. xxij. Et ancusę radix in vsu est digitali crassitudine. Digitalia substantiuū: digitoꝝ tegmenta dicunt. Var. lib. j. de re rus. Olea manu stricta meliꝰ ea quę digitis nudis laudabiliorē illa quę cum digitalibus.

Dignus na. num. quod meretur vt dignū laude/dignū castigatione: quod meretur laudē: quod meręt castigationē. Cuius contrariū est indignū. Mar. Digna tuo cur sis indignaq; nomine dicā. Hoc est: dicā cur merearis ꝛ non mereaꝛis hoc nomen. Digna significat ꝑ meritis/indigne ꝓter merita. Ouidius. Lenitер ex merito quicqđ patiare ferēdum est. Quę venit indigne pęna dolenda venit. Quidā etiam dignāter vsurpant: qđ est vel digne/vel ꝑm merita. Indignanter per indignationē.

Dignitas a Dignus fit: ꝛ significat quod dignū est/seu honorem alicui ꝓpter merita/vel impensum/vel debitū. Gelius. Cuius dignitas nec augeri laudibus/nec minui detractionibus pōt. Accipit tamen quandoq; ꝑ magistratuū administratione et honore. Cice. Thermo. Ut omnibus in rebus ei te cōmodes quoad fides dignitasq; tua patietur. Interdū sumit ꝑ virili pulchritudine. Idē lib. j. off. Pulchritudinis duo sunt genera. Ænū muliebre: quā venustatē appellamus. Alterū virile: quā dignitatem dicimus. Sermonis etiam gestus: vocisq; dignitas dicitur: vt apud eundē ad Heren. Sermo diuidit in partes ꝗtuor: dignitatē/demonstrationē/narrationē/iocationem. Dignitas oratio est cū aliqua grauitate/et vocis remissione. Huius contrariū est Indignitas pro dedecore siue ignominia: ꝛ quod indignū est/siue qđ est contra dignitatē. Cice. lib. iiij. ad Herē. Nequeo verbis cōsequi indignitatē rei. Idē. Q. Ligario. Cū ad secundo calendas intercalares ꝓres rogatu fratrū tuoꝝ venissem mane ad Cęlarē: atq; omnē adeundi atq; conueniendi illius indignitatē ꝛ molestiā pertulissem. Dicitur etiā indignitas vt opponit dignitati virili. ſ. ꝑ indecētia: de qua lib. iij. ad Herē. Acuta exclamatio fauces ꝛ vocē vulnerat/eadē lędit auditorē. Habet em̄ quiddā illiberale/et ad muliebrem potius vociferationē ꝗ ad virilē dignitatē in dicendo accōmodatum.

Digno nas. dignū puto. Pacu. Quis deos infernos: quibus cęlestes dignet honoribus. Huius passiuū ē Dignor: quod est dign⁹ habeo. Virg. Cōiugio anchisa veneris dignate superbo. In frequētiore vsu est Dignor deponēs/ꝑ dignū iudico seu habeo. Suet. in Aug. Uniuersum denicq; genus operas aliquas publico spectaculo przebentiū etiam cura sua dignatus est: id est dignū iudicauit/et dignatiō sua ꝓsecutus est. Cice. economico. Nō ex eo numero hominū qui apud nos hoc nomine dignant. i. digni habętur. Hui⁹ ꝓtrariū est dedignor: qđ est nō dignor/vel indignū reputo/ꝓtemno. Virgil. Quos ego sū totiēs tā dedignata maritos. Indignor ꝛo irascor/seu molęste fero: quasi ea patiēs quibus nō sum dignus. Ser. Sulp. Hem nos hominculi indignamur/si ąs nostra interierit. Aliqñ construit cū otō. Hiero. sup Mar. Decē apli nō indignant matri filioꝝ zebedei. Aliqñ cū ablō mediāte de: vt apud Euāg. Et audiętes decē indignati sunt de duobus fratribus.

Dignatio apud ecclesiasticos ꝑ māsuetudine/lenitate facilitate capit. Apud Liui. ꝑ familiaritate siue grā cū lib. ij. inqt Apius interpres lectus haud ita multo post i principū dignationē ꝗuenit. Indignatio: ira. Jue. Si natura negat facit indignatio versum.

Digladiari: est varie gladiis certare. Cicero. Per trālationem pro dissentire/contendere/ꝛ veluti gladiis dilaniari. Quid antipater digladiat cū carneade tot voluminibus.

Dignoro as. signa impromo: vt fieri solet in pecoribus vt dignoscantur.

Dignosco: diuerse nosco/discerno. Lactan. lib. vj. Invicemq; se dignoscunt.

Dīgredio:discedo. Virgilius. Nos ego digrediens/ lach:ymis affabar obortis. Lice. Cornific. Et si pini/ quo patiebar animo te a me digredi. Inde digressio et digressus: p discessu.

Dīambus:ex dis ⁊ iambus:sed s abūcit. Pes ē ex duobus iambis constās: vt amenitas.

Dīudico:diligenter seu diuisim iudico. Lice.lib. Tus. Utrū igitur inter has sententias dīudicare malim⁹/ an ad,positū redire.

Dilacero as.vide in dictione Lacero.

Dilato as.penul.,pdu.latum facio: vt ē illud: Dilatant phylacteria.

Dilabor penultima,pduc.diffugio seu discedo. Licero libro.j. Tuscu. Sed nescio quo mō dum lego assentior cum posui librum:et mecum ipsi de immortalitate animoꝝ cepi cogitare:assensio illa omis dilabitur. Proprie ḡo dilabi est deorsum varie labi/corruere. Lactan.lib.iū. Domus ab habitatore deserta dilabitur:id est corruit. Lice.in Lel. Jā em̄ a sapientiū familiaritatib⁹ ad vulgares amicitias oratio nostra dilabit.i. descendit siue decurrit. Aliq̄n ponit,p desinere. Lact.lib.vij. Describētes q̄si fatigati ⁊ dilabentis mundi senecturē.i. deficientis.

Dilapido as.pe.cor.dissperdo. Terē.in Phor. Cōueniendus phormio est/prius q̄s dilapidet nr̄as trigintа minas. Hiero.in bonū vsus est Oceano scribens. Omne censū distribuit/dilapidauit ac vēdidit:⁊ ipecuniā cōgregatū/vsibus paupeꝝ p̄parauit.

Dilēma atis.⁊ Dilemmatū per duplex mm. argumentū est quod vtrinq; aduersarium capit. Hiero contra Rusi. Hoc est verum dilēmatū tuum:nō ex dialectica arte quā nescis/sed ex carnificū officina et meditatione prolatum.

Diligo is.penul.cor.pi.ctū.significat amo:q̄uis minoris vis sit:vt supra in dictiōe amo dictū est. Q̄nq; diligere significat diuidere. Plau.in cur. Clypeat⁹ elephas vbi macheriā diligit.

Diligēs a legendo dicit studiosus:p eoꝝ q̄ amam⁹ studiosi simus. Hinc diligētia ad corpus ⁊ ad animū refert/cura ad animū/opa ad corpus. Ideo in oratiōe cū sepenumero ista ponāt:diligētia semp in fine constituit. Aliq̄n etiā ponit,p dilectiōe. Hoꝝ ptraria sūt negligēs et indiligēs/negligētia ⁊ indiligentia. Lice. de opti.genere dicendi. Sed quędā etiā negligentia est diligens. Terē.in Adel. Ingeniū tuū noui liberale:sed vere or indiligēs nimiū sies. Idē i Phor. Polmei patris parta bñ/indiligēter curantur.

Dilogia cū accētu in pe.figura est cū ambiguū dictum duas res significat: απο του δισ και λογος.

Diloxico as.penul.,pdu.significat discindo. Lic. Qui in causa peroranda nō dubitauit reū excire consularē ⁊ eius diloxicare tunicā.

Dilucidus:clarus:dilucido:clarū facio. Dilucido vide in dictione Lucido.

Diluculū:ante solis ortū:auroraꝝ:quasi parua diei lux: q̄ tum dies lucescere incipit. Hiero.ad Eusto. Horam tertiā/ sextam/ nonā:diluculū quoq; et vesperā: nemo est qui nesciat. Diluculo aduerbium:significat summo manc.

Diluculo as.pe.cor.significat diluculū fieri. Bel. Die crastino vbi primū diluculabit:fac amicos adeas/ et roges veniant.

Diluculascit:diluescere incipit. Diluescit:dies fit.

Diludia:lusoꝝ intermissio.

Diluo is.dilui utū.ex di et luo: significat lauo/ purgo/ resoluo. Lice.lib.iū. Quę cogitatio vna maxime oēs molestias extenuat ⁊ diluit:id est resoluit et eneruat: quēadmodū vinū aqua dilutū subneruat. Per trāslationē diluere etiā crimina dicim⁹:id est purgare ⁊ refellere. Et oratoꝝ diluere dicunt:q̄s refellunt obiectiōes aduersarū. Et diluere est aquā vel aliū liq̄rē mīscere/tēperare. Virg. Cui tu lacte fauos ⁊ mixti dilue bacchо. Et Pers. Diluis helleboꝝ:dixit,p eo qđ est: medicamētis tēperas. Hinc dilutus ta.tum.pe. p/ du.quod est mixtū. Unde vinū aqua mixtū dicit⁹ dilutū. Var. Diluti bibis vnciā falerni. A quo diluti⁹ et dilutissimū: put min⁹ plus ve aquę admixtū fuerit. Unde Lor. Celsus p̄cipit hyeme meraci⁹ esse bibendū:estate dilutius. Hiero. Vinū diluti⁹ vocat aquatus. Vinū inq̄t si aquatius bibit:calix frangit: mensa subuertit. Horacius vinū dicit:qđ min⁹ dilutū siue aquatū est. Cōstat qui lymphatū vinū dicunt: nō satis recte dicere/q̄ lymphatū aliud significet. Dilut⁹ colоr dicit:cū veluti aqua adhibita minus est intensus. Bel. Luteus colоr rufus ē dilutior. Dilutū etiā neu.genere vocat id liquidū i quo aliq̄d certo tpe infusū fuit:vt si in vas vini appositū absyntheū fuerit: deinde post iteriectū tp̄s abstractū id vinū absynthiū dilutū dicet. Plī. Bibit ⁊ madefacti absynthū dilutū. Ita em̄ appellat hoc genus.

Diluuiū:qđ varie diluit. Hā diluuiū diuersoꝝ purgamentū fuit oia diluēs:q̄n scz imodicis imbrib⁹ vl vetat terra vel obruit:quę ⁊ inundatio dicit.

Dimano as.pe.,pducta:diuerse siue diuisim mano/defluo. Lic.,p. V. Celio. Et quidē vt ad me reuertar: ab his fontib⁹,pfluxi ad hoim famā:vt me⁹ hic forsis labor viteꝝ ratio dimanauit ad existimatiōnē hominū paulo latius a iudicio meoꝝ.

Dimensū:qđ ⁊ Demēsū dicit: vide in Demetior.

Dimico as.pe.cor.pugno:qđ,prie fit re: Cōtendo ḡo verbis sm̄. Lice.lib.iij. de ora. Qui,pter tot tātasq; causas clarissimoꝝ hoim atq; optimoꝝ virorū me⁹q̄ ab oīi cōtētione ac dimicatiōe reuocasti.

Dimidius a.um.quasi per mediuꝝ diuisus. Et dicit de rebus que separatę sunt: Hā est pars altera ex dimidiato. Var. Dimidiū donare lino q̄s credere totū. Qui mauult mauult perdere dimidiū. Dimidiatus ḡo a.um.dicit de reb⁹ q̄ prinuę sunt ⁊ nō separant: quasi dismediatus et in ptes duas pares diuisus. Unde Li.i Tus.dimidiatū mēsem dixit. Et q̄ ex mille denarīs q̄ ei debebant quingētos recepit:dimidiū se recepisse dicet/nō dimidiatū. Et si cui cyphus argēte⁹ cuꝝ alio cōmunis in partes duas diuisus sit: dimidiatū dicemus/nō dimidiū cyphū.

Diminuo is.quasi in diuersas partes minuo. Terē.in Adel. Diminuet tibi cerebrū.

Dimitto tis.diuerse mitto. Salusti. Igitur. C. Manliū fesulas/atq; in eā partē Etrurię Septimū quendam camertē in agrū picenū. C. Juliū in Apuliā dimisit. Aliquādo dimittere est abire ,pmittere/licentiam dare/cassare. Lice.lib.j.offi. Cū autē Popilio vēderet vnā dimittere legionē:id est cassare. Sal. Deinde eis pollicitus operā suā domū dimittit:id est licētiat. Aliq̄n mittere. Virgil. Equidē p littora certos dimittā. Inde dimissi legati dicunt. Aliq̄n dare. Virgil. Dimissaq; noia gentis Ab Joue. Aliq̄n est ,pmittere/in potestatē dare. Li.lib.j. de republ. Cū annuę cōsules:tū dimissi populo fasces. Aliq̄n derelinquere. Lau. Dimitto te discedēs:id est relinquo: dimitto te discedentē:id est abire permitto. Aliq̄n humiliare. Virgil. Deiecit vultū: et dimissa voce locuta est. Aliquādo porrigere/,pducere. Var. Cū etiam Thais Menandri tunicam dimissam habeat ad talos. Aliq̄n dimittere:hoc est desuper mittere. Virgil⁹. Dimissū lapsi p funē. Sal. Cū strepitu dimissū victorię simulachrum.

Dimissū q̄nq; ,pabiecto ponit. Li. Timido alo humili dimisso. Q̄nq; ,p humili ⁊ miserabili.

Dimissorię lr̄ę inq̄t Modestin⁹: Sūt q̄ vulgo epl̄ę dicūtur:q̄ p eas cā ad eū qui appellatus est dimittit.

Dimulgo as. diuerse publico. Ci. Apio. Quare visū ē occultū agendū: neq; vllo modo dimulgandū.

Dindym⁹ pe. corre. in singulari masc. generis: i plurali neu. iuga sunt montis Idę phrygię matri deū dicata. Proper. Dindymus et facta fabricata inuēta cybele. Virg⁹: Ite p alta dindyma.

Diobolores: meretrices dicunt q̄ duob⁹ obol' ducunt. Sunt q̄ scribant Diolares: hoc est vilissimę meretrices: q̄ sub dio paruo stipēdio ꝓstant.

Diocles: nomen viri, ꝓprium: quasi Jouis gloria. Διοσ ιουις: κλεοσ gloria.

Diocesis cū ꝙ diph. pe., pd. latine gubernatio/administratio/dispositio siue iurisditio: a Διοικεω guberno tueor. Sūt autē diocefes pontificū: in q̄s administrādi officiū: sui liberā habent potestatē: ꝓpter qō diocesani epi vocantur.

Diogenes penult⁷. corre. nomen philosophi cynici famosissimi Antisthenis discipuli: de quo scribit ꝙ cū Antisthenes nullū discipulo⁹ reciperet: et perseuerātem Diogenē remouere non posset: nouissime clauā minatus est nisi abiret. Cui ille subiecisse dicit caput atq; dixisse: Nullus tā durus baculus erit qui me a tuo possit obsequio separe. Utebat Diogenes pallio lo duplici, ꝓpter frig⁹. Perā, p cellario habuit: secū q̄ portauit clauā ob corpusculi fragilitatē: q̄ iā senę mēbra sustētare solitus erat: et ημεροβιοσ vt inq̄t Piero. i. diarij vic⁹ vulgo apellat⁹ fuit in p̄sentē horā: poscens a quolibet et accipiens cibū. Habitauit autē in portarū vestibulis et porticibus ciuitatū. Cū q̄ se contorqueret in dolio: volubilem se habere domū iocabatur/et se cum temporibus immutantē. Frigore etiā os dolij vertebat in meridiē/estate ad septentrionē: et vtcū q̄ sol se inclinauerat/ Diogenis prętorium vertebatur. Ferunt accedentē Alexandrū rogasse: ne sibi apricanti a sole obstaret. Obiit quidam cū mœreretur mandasse/vt cadauer suū insepultū proijcerēt: vt omnes bestię participes ipsius essent. Fuerunt alij quattuor Diogenes: quoꝝ vnus fuit Apolloniates Anaximenis auditor temporibus Anaxagorę. Alius Sicyonius: q̄ peloponnesiaca scripsit. Alius Stoicus ex Seleucia: qui Babyloni⁹ ob vicinitatē dictus fuit. Ali⁹ Tharsensis/quęstionū poeticaꝝ scriptor: sed in cynicū. Mi canor tale epigrāma inscripsit: Διογενεσ αγοσλε/ Υεισ ελαβε σε μηροσ εσταδοσ: ελαβε με/ καιροσ ο δεξιοδ⁷ Suidas repetit. το δε επιγραμμα δια βραχεων.

Diogenetus: fuit vnus itinerū Alexandri regis mensor. Ali⁹ fuit ętate cęsaris Antonini phi pictor egregius: de quo Jul. Capit. Ali⁹ Clitonachi pater illi⁹ pictor: q̄ successit Carneadi vocat⁹ Anhasdrubal. Fuere 7 alij huius nois. Familiare grecis vocabulū.

Diodorus penul. pdu. nomen philosophi Socratici: de quo Piero. sic scribit Diodo. Socratic⁹ q̄nq; filias dialecticas insignis pudicitię habuisse narrat: de quib⁹ 7 Philocarneadis magister plenissimā scribit historiā. Fuit 7 Diodorus Siculus historic⁹: 7 Diodor⁹ stoicus phus cęcus. De quo Cice. in Bruto sic ait. Erā cū stoico diodoro: q̄ cū habitauisset apū me: cū Quinto virisset: nup est domi meę mortuus a quo eū alijs rebus: tum studiosissime in dialectica exercebar. De hoc etiā in. v. Tuscu.

Diomedes rex Etholię Tidei 7 Deiphiles filius: qui fortissim⁹ danaū apellatus est. Fuit 7 alius Diomedes trachū rex truculent⁹: q̄ equos suos aduenaꝝ carnib⁹ in Tyrida opido pascebat: sed postea ab Hercule eq̄s suis ipabulū apposit⁹ fuit. Fuit et diomedes grāmaticus multi ingenij vir.

Diomedei: cāpi vocati sunt i Apulia: q̄ in diuisione regni quā cū Dauno fecisse dicit diomedi cesserunt.

Diomedię insulę duę e regiōe Bargani sunt: quaꝝ altera habitatores habet: altera deserta est: vbi disparuisse aiunt diomedē 7 socios ei⁹ ob dolorē in aues cōuersos: qnę ob id diodemeę vocitatę sūt. Has Juba Cataractas apellat: dentes eis esse dicunt: oculi igneo colore: cętero corpe candidę sunt: quę in sola diomedea insula visuntur.

Diomeda phorbantis filia fuit: quā Achilles 7 Lesbo raptā concubinā habuit.

Dion: nomen, ꝓprium syracusani nobilis: qui adeo Platonē amauit/vt se eidē totū traderet. Hic patriā asseruit in libertatē expulso Dionysio tyrāno. De quo Plutar. refert/ꝙ cū Calippū: cui olim vni maxime fideret insidias sibi tēdere accepisset: eū arguere passus nō est: mori inquiēs lōge p̄stare q̄ vivere vbi nō hostes solū: sed etiā amicos cauere oporteret. Alē fuit Dio pruseus orator: cui ob elegātiā chrysostomo cognomē fuit: sed tū dio ita ō seipo scribit λεγω γαρ τουτο ουκετι ωσ ο Διον ορπου σαευσ ο επι του σευηρου και αλεξανδρου των αυτοκρατορων γερο μεροσ αλλαωσ ιωαννησ οξιφιδιοσ αδελφο παιωον ιωαννου πατριαρχου επι δεμιχαηλ αυτοκρατοροσ του δουκα γηρ επισομην ταυτην των πολλων βιβλιων του Διωνοσ συγγαφο μεροσ.

Dione es. vna ex nymphis oceani 7 Tethyos filia: vt quidā perhibēt: a qua ven⁹ ex Ioue nata fit: vnde et Dionea dicta est. Virg⁹. Sacra dionee matri. Et alibi. Ecce dionei, pcessit cęsaris astrum.

Dionysius dictus est bacchus/et dionysia bacchanalia bacchi festa. Fuit 7 hoc noie phs Heracleates/cognomis stoici auditor: qui cū renum morbo laboraret cruciaretq; cruciatu impatibili: succūbēs dolori clamabat falla esse q̄ a cenone didicerat: ceno em et stoici hoc oēs habēt dogma: dolorē scz nō esse malū/sed adiaphoron: hoc est indifferentē. Fuit et Dionysius tyrānus syracusan⁹ suffect⁹ dionysio seniori: qui cū ciuitatē syracusanā cędib⁹ replesset: expulsus ē: iterumq; recepto cuz crudelior iudex esset: rursus extoris Corinthū in exilium, pācisc⁷: vbi in sordidissimū vitę genus descendit: i popinis lupinaribusq; residēs: vt cōtemnēdus magis q̄ metuēdus videret. Nouissime se ludimagistrū professus: pueros in triuio docebat: vt qm viris imperare nō poterat/ saltē pueris imperaret. Erat em erudit⁹/ vtpote Platonis auditor. Olim interrogatus iā exul: quid sibi phia profuisset. Sciēter respōdit: vt equo animo ferrē talē fortunę mutabilitatē. Regnauit hic annis. xxx viij. Plutar. auctor est regiā Dionysij puluerulentā fuisse, ꝓpter eorum multitudinē qui geometricas in puluere figuras describebant. Ambo tamē 7 pater 7 filij phi losophi Platonē pręceptorē audierunt. Plato aut iunior λιθοσ εσσι αμεθισσοσ εγωι δορποτασ διορυσιοσιν πιθεσθω μηφην η μαθεσθω μεθυειν: id ē hic lapis ē ametistus: ego autē bibul⁹ bacchus/vel crede sobriū ey: vel disce inebriari: quia erant duo cōtraria simul/lapis cōtra ebrietatē/vnde hab et nomen 7 bacchus. q. d. crede ꝙ vn⁹ nostꝝ vincet: sed melius est bibere.

Diophanes penul. pdu. nomen viri bithynici: de quo Col. Diophanes bithynus⁹ viticēsem totū Dionysium peni magonis interpretē p multa diffusū volumina sex epitomis circūscripsit.

Dioptra: instrumentū geometricū: ab explorando/perspiciendoq;. In qua significatione vtit Prol. Sed Vict. lib. viij. accipit, p regula ad libradas aquas/cū ait: Libraꝝ aqua dioptris.

Dioryges: sunt fossę manu factę: q̄ dictiōe vtit Pōpo.

Diorictos: significat abscissam continēti.

Diospolis: Egypti ciuitas: quę Jouis ciuitas Hecą/

tompylos qñq; dicta fuit. Sunt ꝛ alię locis alijs hoc noie in ęgypto quatuor ꝑter hanc pusillę ciuitates. Jtē in Lydia ꝛ in Palestina.

Diotę sunt vasa seu dolia ficulia duas ansas habētia/ ꝛ ad seruāda vina accōmodata. Hora. Deprome q̄/ drimū sabina o thaliarche merū diota.

Dipelus: vir cretensis Scyli frater: q̄ ambo teste Pli. Primi oim marmore sculpendo claruere.

Diphilus penul. cor. Jouis amicus. Hysphylus/ malus amicus.

Diphthongus: est cōglutinatio duaꝝ vocaliū vim suā retinentiū: ex Δισ et φογγος: qui vocalis est sonꝰ. Et sciendū ꝙ vbicūq; a vel e in noibus ante finalē reperiunt: fere vbiq; a ꝛ u/ vel e et u diuidunt: vt Micolaus/ archelaus/ aluꝰ/ cereus. Excipiunt laus/ fraus et heus: in quibus est diphthōgus. In grecis vo dictionibus aliqñ habent diphthongi. Virgilius. Orpheus in siluis: inter delphinas arion. Et oīs diphthongus aut est in ꝓncipio/ vt Eneas: aut i medio/ vt coguus: aut in fine/ vt musę.

Diphtera: alio noie beta: vestis pastoritia ex pellibus ouiū/ aut caprarū consutis.

Diplois idis. genꝰ pallij: quasi dupler palliū: Διπλοος ειν dupler dicit.

Diplomata: genus tabellarū. Seruiꝰ scribit diploma esse epistolam vel scripturā aliquam ad aliū missam: a verbo greco Διπλοω duplico. Jnde diploma: duplicatio litterę: eo ꝙ duplicentur. Alij putant diplomata esse singularium virorū: et vicorum priuilegia i tabellis scripta: et in quibus ꝓncipis nomē adscribitur. Vulgus bullas: semidocti supplicationes: docti supplices libellos vocant: quę et breues dicūt. Lice. Dpio. Diploma statim non est datū ꝙ mitifica est improbitas in quibusdā qui tulissent acerbius. Et ꝓ cor. balbo. Ditto diplomata tota/ in prouincia passim data. Sueto. de August. In diplomatibus libellisq; et epistolis signandis mitio sphingę vsus est: mox imagine magni Alexandri. Greci Διπλοοσ dicunt duplum: tanꝯ dupliceș illę tabellę dici possint diplomata.

Dipondiū et dipōdius/ siue dupondiū et dupondius a duobus ponderibꝰ dicit. Mā vt Var. docet/ duos asses pendebat. As vo nūmus libralis: ꝛ dupondiū nūmus bilibris dicebat.

Dipsas adis. latine sitis dicit. Ponit autē ꝓ quodam aspidū genere: cuius morsu ineredibil sitis inducit. Luc. lib. viij. Jn medijs sitiebāt dipsades vndis. Et in Deute. Scorpio et dipsas. Luc. autem. Το δεδη παρτων ερπε των δειραδοτον ωφηλαμοσ τρεφειη Διψασεσιν οφισιν μαυ μεγασεχι δρη ομοιοσ. et plurima dicit.

Diptota penul. pd. dicunt nomina duos tm̄ casus habentia: sic tetraptota/ pentaptota: quę habent quatuor et quinq; casus.

Diptychū pe. corre. dicit duplicatū. Amb. lib. Hexa. Explorat si quādo ostreū in remotis ab omni vento locis cōtra solis radios diptychū illud suū aperiat ꝛ reseret claustra testaꝝ: vt libero aere visceris sui voluptatē quandā capiat.

Dirū: crudele/ infestū: quasi deorū ira immissū. Virgil. Priuſq; dira ꝓ incautū serpāt cōtagia vulgꝰ. Hinc dirę furię: quasi deoꝝ irę. Aliqñ accipit ꝓ magno. Jdē. Jā tum religio pauidos terrebat agrestes Dira loci. Hinc diritas: crudelitas. Li. Jntelligi potest ex his fratribus qui in adelphis sunt: quāta in altero diritas/ in altero comitas.

Dirę execratiōes ꝛ impcatiōes q̄ in maliuolos effundebant horrēdę deos quosdā inauditos cōpellātes q̄/ bus quisq; obnoxiꝰ erat: necesse erat illū maximo affici infortunio. Hor. Diris vos agā dira detestatio.

Dirce nomen mulieris Lycis Thebaꝝ regis vxoris: quā poetę fingunt conuersam in fontē sui nois. Alia fuit dirce Babylonia: quę sua forma tumens in piscē conuersa est. Ouid. lib. iiij. Metam. Dirce quā versam squāmis velantibus artus.

Dirceus cū ae diphthongo: dicit Aonius siue Thebanus. Nam pars Boetię in qua fons eu dirceꝰ dirceꝰ cognominata ē. Et apud Virgl. Amphion dirceꝰ dictus est: id est Thebanus.

Diribitorium: locus erat i quo recensebant exercitus: et stipendia militię numerabant: a diribendo/ hoc est distribuēdo. Et diribitores: distributores. Cicero de reditu suo ad senatum. Quando inqnit vlla dignitate tot rogatores diribitores/ custodes scis vidisti?. Hoc est diuisores/ distributores scq; qui inter tribus viritim pecuniam diuiderent. Quos Plautus in Aul. curiarū magistros appellauit. Qui distribuerent inquit argenti minas in viros. Ex hac similitudine structores epulaꝝ/ ꝛ oīno prępositi negocijs: vocabulū id qñq; accipiunt pro loco in quo ministri diuersantur. Apul. li. ij. de Asi. Frequens inquit ibi epulonū diribitores plusculi splendide amicti fercula copiosa sciţulę subministrata. Pli. in epistolis pedagiū appellat id qđ diribitoriū dici videt. απο των παιδων: id est a pueris ꝛ ministris.

Dirigo is. pe. cor. ex di ꝛ rego: significat obliquū emendo. Plau. Ciceroni ad mutinam iter dirigerē. Apud Plautū inuenit dirigere. p dissidere.

Dirigeo ges. gui. significat prę frigore aut timore/ aut alio casu virīb⁹ destitutuor. Vir. Diriguit visu i medio: calor ossa reliquit. i. diuersis modis rigidꝰ factꝰ est: qz ꝑ formidine cōtractus est.

Dirimo is. penul. corre. diremi diremptū: ex di ꝛ emo: et interposita r: siue ex dis et emo: inf r. mutata cōponi videtur. Et significat diuido. Hieronymus in vita patrū. Ob hoc autem dirimuntur habitacula: vt silentij sui quiete ꝛ intētione mentis diuina sectantes: nec vor aliqua/ nec occursus vllus/ aut sermo aliquis ociosus perturbet. Aliqñ dirimere ponit ꝓ destruere. Sal. Qua nōdū frequētes armati cōuenerant/ eas res consiliū diremit.

Diripio is. pe. cor. vide in dictione Deripio.

Dirumpo is. varie rūpo/ seu violēter scindo. Plau. in Cur. Geminos in ventre videor habere filios: nihil metuo nisi medꝰ dirūpar miser. Refert qñq; ad animū. Li. Dirumpor dolore.

Diruncino as. vide in dictione Runcina.

Dirūcio is. significat depurgo: ꝛ q̄si dirū eijcio.

Dis ꝓpositio distinctiua: de qua supra dictum est. Dis vo ditis: diuitiaꝝ ꝛ inferorū deꝰ: vt inqt Stra. Grece Pluto dicit: qz terrenā oēm vim atq; naturā diti patri dedicatā putabāt/ ꝙ diuitię oēs e terris oriantur/ et in terras recidāt: Nam πλουτοσ του latine diuitię. Quint. tū lib. j. a cōtrario interpretat: qz minime diues est. Ponitur etiā dis pro diuite. Plau. in Au. Dites diuitijs qui aureos montes colūt/ ego solus supero. Teren. in Adel. Dis quidē esses ōnea: ac rem tuā cōstabilisses. Hinc ditior ꝛ ditissimꝰ. Dito as. ꝛ ditio ꝓ imperio.

Discapedino as. penul. cor. a capedine fit: significatq; resero/ aperio. Apul. Myagnis primꝰ in canēdo manus discapedinauit.

Discerpo is. psi. ptū. ex dis et carpo/ varie cedo/ distraho/ discindo. Liu. lib. j. Fuisse tū quoq; alijs qui discerptū regē patrū manibꝰ taciti arguerēt. Var. Dum abusq; admotis quadrigis alligatū corpꝰ equis i diuersū iter cōcitatis discerpsere.

Discindo is. discidi: penul. cor. a dis et scindo. Discidi vo penul. produ. fit a dis et cedo. Teren. in Adelp. Vide vt discidit mihi labrum.

Dissecatus a.um. quod est per anotomen exenteratū Quod enim greci THN TOMHN: nos dissectionem et confectionē vocamus: vt apud Plin. et Cellsum accipi potest. Aristo/Chameleon: dissectus totus spirare pterea diu potest. Fit autē a Disseco as. pe cor. qđ est dilanio/ꝛ varijs modis seco: siue in varias partes diuido. Vñ diuisiones patrimonioꝝ inter cōsortes dicunt dissectiones.

Discepto as. disputo/cōtēdo/discordo. Aliqñ etiā moderor/cōpono. Cice. lib. iiij. Tuscu. Itaq; illius vere elegantisq; phi eque ducta a Socrate in paripateticis adhuc pmansit: ꝛ idem alio mō dicentibus Stoicis cū Academici eorū cōtroversias disceptarēt: nulla fere fūt aut pauca admodū latina monumēta. Hic disceptator: dicitur rei sententieq; moderator: vt docet Li. in partitionibus ad filiū.

Discedo is. penulē. pduc. recedo. Phi. Facessite hinc atq; a nobis discedite. Aliqñdo tacet locus: ō quo et ponitur locus ad quem. Aug°. Dñs discessit trāsiordanē. Aliquādo vtrūq; ponimus: vt Mon diu est exquo ille hinc rus abijt. Interdū discedere ponitur pro excipere: vt si dicam. Cū discessu a parentib° nemo est mihi te carior: id est parentibus exceptis. Lice. Lentulo. Cū a vobis salutis meę auctoribus discesserim: velim te existimare neminē esse/ cui° officijs me tam esse deuictū nō solum confitear/sed etiā gaudeā. Interdū p distendi/diuidi. Itē lib. iij. offi. Hinc ille Biges inducitur a Platone: qui cum terra discessisset: magnis quibusdā imbribus descendit in illum hiatū. A discedo fit discessus: p recessu: et discessio p diuisione et hiatu.

Discerno is. discreui. etum. separo. Hiero. ad Tyrasium. Ad cōparāda peccata gaudent tam parentes a filijs/q̄ filij a parentibus/prouocante diabolo separari: ad indulgētiā percipiendā nolunt ab inuicē deo vocāte discerni. Qñq; significat certo. Apul. Armis potius discernere q̄ iure vti voluerūt. Qñq; distincte cognosco. Terē. in Adel. Quid hoc malū infelicitatis nequeo satis discernere: nisi me credo huic esse natū rei ferundis miserijs.

Discretus a.um. participiū passiuę significationis: vt apud Col. Discreta semina. i. separata. Amb. Quid lōgius est q̄ a se recedere: nec regionibus sed moribus separari studijs esse discretū/nō terris? Huius cōpostrū/ptulit Pli. Indiscreta/ꝛ specie fuere. i. indifferenti. Galla exponit actiue sic. Discretus qui qualitates personaꝝ ac rerū momenta discernit. Sed nullum attulit exemplū/nec vllū afferri posse arbitror: nisi in passiua significatione.

Discretio: separatio. Lactan. libro. vij. Cū vis aliq; vtrūq; discreuerit: quę discretio moris vocat. Cice. li. iiij. ad Veren. sic diffinit. Discretio nominat quę rez cōsequentiū continet perspicuā et dilucidā cū grauitate expositionem.

Discrimen penul. corre. separatio/differentia. Li. Tantumq; discrimen summi boni in ea rerū cōparatione positum putat. Sal. Laudamus diuitias: prosequimur inertiā: inter bonos et malos nullum est discrimen. Unde ꝛ p diuisione ꝛ capilloꝝ dimidiatione sumit quę fit discerniculo. Et discrimen: certamen. Virgili°. Post nos equo discrimine pistrix: cētauruſq; iocum tendunt superare prozem. Rursus discrimē periculū dicitur. Idē libro. j. Per tot discrimina rerum Tendimus in latiū.

Discrimino as. pe. cor. diuido. Cice. in Phil. Etruriā discriminat Casius. Hiero. in lib. Judith. Et discriminauit crinem capitis sui.

Discriminatim aduerbium significat differēter. Var. libro. j. de re ru. Eadē de causa sunt quę non possunt viuere nisi in loco aquoso/aut etiam in aqua: ꝛ discriminatim. Et alia in lacubus: vt arūdines in aretino: alia in fluminibus: vt in epiro arbores vlmi.

Discriminale: acus est quę crines diuidit ad cōcinandū caput: vt apud Esaiā. Discriminalia ꝛ periscelides ꝛ murenulas ꝛ olfactoriola.

Discerniculū: idē est discriminale.

Discrepo as. penul. corre. nō conuenio. Liu. li. xxx viij. impsonale posuit. Nec inter scriptores rerum discrepat solum: sed orationes quoq; si modo ipsorum sunt quę feruntur.

Disco is. didici: ptie rem ignotam assequor meditando/vel ab alio discendo. Huius cōposita sunt: Addisco/condisco. Hora. Angustam amice pauperiem pati robustus acri militia puer condiscat. Dediscor quod didici obliuiscor/seu a mente reūcio. Plaut° in Am. Haud equum facit qui quod didicit id dediscit. Edisco: memoria cōplector. Quintil. Illud ex cōsuetudine mutandū, ptius existimo: ne omnia quę scripserint ediscant. ꝛ cętera vt moris est dediscant. Perdisco: pfecte seu valde disco.

Disciplina dicit prout a discipulo percipitur. Nam vt August. in dialecticis docet: discibilis rei disciplina dicit: quę quarumq; rerum scientia est. Doctrina est prout a doctore traditur.

Disciplinosus dicitur: qui tam bonas q̄ malas artes facile discit.

Discinctus: dissolutus/negligens. Persius. Non pudet ad morē discincti viuere nate. Antiqui negligentes ꝛ desides appellabāt discinctos. Cōtra Accinctos solertes strenuosq; vocabant. Ō a re ipsa deductū est. Nolles em demissis discinctisq; vestibus vti solet. Strenui ꝺo atq; industrij quo sint ad res exequēdas pmptiores/succincti incedūt. Ser. Discincti inhabiles sunt militię: oēs em qui militāt cincti sunt: vñ discincti inefficaces ꝛ ignaui dicunt: sicut ecōtrario q̄cinctos strenuos vocamus.

Discrucior aris. valde crucior.

Discōuenio: nō conuenio. Horacius. Et vitę discōuenit ordine toto.

Discūbo is. diuersis locis accūbo. Gel. apud cenā Fauorini phi cū discubitū fuerat/ceptusq; apponi cib°: seru° assistēs mēsę legere inceptabat.

Discuneatus: q̄si immisso cuneo aptus ac patēs: sicut ligna ducta fiunt et hiantia adactis cuneis. Pli. lib. ix. Cōchę cōtrahūt se frustra discuneatę.

Discurro is. in diuersas partes curro. Liu. li. j. Signo dato iuuentus romana ad rapiēdas ꝟgines discurrit. Hinc discurso as. Lactā. li. de opi. Totos dies i hmōi discursatione cōsumunt.

Discus: vas latum (vt Jul. pol.) inquit: ad portandas carnes aptū/forte Lanx. Apul. Cgnarū reliquis discus ornatus. Unde a Hiero. dictus est Discophorus ille qui Danieli prandiū portauit. Talē em inq̄t discophoz inedia meruerat hebdomadis. Est et discus genus ludi: hoc est rotunda moles sarea vel plūbea siue ferrea: cui° iactu iuuenes inter se certabant/ fortior iudicādus qui aut altius in sublime/aut longius in tractū vltra designatū spaciū ꝓiecisset: ita missilibus contendebant. Hora. lib. Car. Sepe disco sępe trans finē iaculo nobilis expedito. Var. Splendida cū volitent spartani pōdera disci. Este, pcul pueri site semel ille noscens.

Discutio is. penul. corre. ssi. ssum. ex dis et quatio: ptie in diuersas partes quatio et deūcio. Liui°. Trib° artetibus aliquantū muri discussit. Per translationē mō ponitur p remoueo seu resoluo. Col. libro. vij. Etiā languoz et nausea discutitur/ si integrū gallinaceum crudum ouum ieiuni faucibus inferas. Hō varijs modis examino/inuestigo. Lactan. Hęc enim prauitatis est causa/ignorātio sui: quā si quis cognita ver-

tate discusserit: sciet quēadmodū sibi vita degēda sit. Hinc Discussū dicimus: quod examinatū aut iudicatū est. Et actus ipse discussio. Et discussor: qui discutit. A Discutio fit aliud compositū/quod est excussio: et significat per varios modos cōcutio/extra eūcio. Hieron. ad Ctesi. Cū hęc se ita habeant/prouoco aduersarios/vt omnes retro chartulas excutiant: etsi quid in meo ingeniolo vitū repererint/proferant in mediū.

Dissicio cis. penulc. cor. in diuersas partes iacio. Vir. Dissecitq; rates.

Dissungo: separo: a quo dissunctio/sepatio: vt cū alter ab altero abfumus. Li. Neq; eīm nō potest mihi molestissima esse disiūctio nostra in tanta reꝑ oīm varietate. Hinc etiā disiūctiuę ꝓiunctiōes: q̄ res vel personas dissungūt: vt hoc vel illud meū vel tuū erit.

Dissertus a dissero: q̄uis dissero per duplex ss. scribat. Et is est qui ꝓbe disserit/qui vel ornatissimis verbis abundat. Eloquens: cuius oratio est grauibꝰ sententijs referta: et ornatis distincta verbis: Vñ. V. Antonius apud Cice. ait a se disertos visos esse multos/eloquentē vo neminē.

Dispalo as. penul. pdu. ex dis et palo. Palare vo vagari et errare significat: a palis castrorū: hoc est sudibus/mō huc/mō illuc trāllatis. Dispalare itaq; ē passim digredi vel separare. Silen. lib. ij. hi. Dispalati a signis digressi oēs ac dissipati. Cel. lib. j. Ea pręterē tiōe trāquilla & venerabili ad quandā q̄si militarē/musicę disciplinā vis & impetꝰ militū: ne sparsi dispalatiq; ꝓuerent cohibebatur.

Displodo is. in diuersas partes plodo. Var. lib. ij. de re rus. Pedibus nō latis neq; ingredientibus qui displodentur: nec cuius vngulę diuaricent.

Dispello lis. dispuli sum. varijs locis/varijsve modis pello. Liui. lib. v. Cū duę acies duo diuersa g̃lia circūuentos etruscos: & a fronte et a tergo vrgerent: castra neq; in mōtes vñ se nouꝰ hostis obiecerat iter fugę esset: et equitē passim liberi frenis dispulissent ęquentiū maxima pars tyberim effusi petūt. Cic. li. j. Tus. Eadēq; ab alio tā q̄ ab oculis caligine dispulit. Vir. Teucrorūq; alios acer quos equore turbo Dispulerat. i. disiecerat siue segregauerat.

Dispendo dis. varie pendo: id ē expendo/distribuo. A quo dispendiū et dispensio sas. Col. lib. iiij. Celestes admittat imbres: eosq; alēdis seminibus dispenset: ac suis oīmbus partibꝰ ad educandā prolē nouā conspiret. Aliq̄n significat expādo: & tunc nō a pēdo sed a pando cōponit. Plau. Ubi lubet dispēdite hoiem diucrsum atq; distendite.

Dispendiū dicit q̄ incuria vel negligentia aut īmoderatione dispendimus. Plinius. Magno id lignorū dispendio fit addito sale. Aliquādo dicit damnū q̄ in dispendendo solet minus fieri. Est eīm cōtrariū cōpendio. Tere. in ecy. Quid est quod mihi malim q̄ huic intelligo euenire vt gratiā ineat sine suo dispendio et mihi. pſit.

Dispēdiosus a. um. dānosus. Col. li. ij. Mā dispendiosa est cunctatio. Primū q̄ auibus prędā cęteriscq; aliis ꝓbet. Deinde q̄ grana & ipsę spicę culmis arēribus & aristis celeriter decidunt.

Dispensio sas. frequentatiuum a dispendo: quod magis vsurpatur q̄ dispensio. Unde Dispensator: qui ęs pensans expendit: et necessaria in familiam distribuit: qui grece οἰκονομος appellatur. Mā apud Romanos cū asses libiales essent/appendebantur. Quinetiā stipis ponderandę pensatores libripēdes dicti sunt.

Dispēno is. expādo: tractū a pēnis & volatu auiū.

Dispersio: difficilis et egra concoctio. Dis difficile: πε & πω concoquo.

Disperdo is. disperdi: vide in dictione Perdo.

Dispergo is. si sū. vide in dictione Spargo.

Dispero ris. ex dis et eo componitur: significatq; vario/aut in totū pereo et deficio. Var. Dispeream si nō hic decianus erit. Lactantius. Cum terrā et aquā et ignem disperite cōsumi extinguiq; videamus/quę mundi sunt partes.

Dispertio is. huic et illi ꝓtes do. Plau i Aul. Hercle iniuria disperti/iusti/pingui agnū habent.

Dispesco scis. scui. ex dis. et palco: quasi pecus a pastione deduco.

Dispicio is. pe. cere. discerno. Quintil. lib. ij. Mā ꝓcpręcates ingeniorū dispicere ꝓcrus/necessariū. Et dispicere: diuerse diligenter ve inquirere/cōsiderare: seu mēte circūspicere & puidere: et tāq; in omnē partē lumina mentis intendere. Cice. lib. j. Tusc. Tamē acie mētis dispicere cupiebāt. Col. in pręfa. At ego cū aut magnitudinē totius rei quasi quandā vastitatē corpis: aut partū eius velut singulorū subtilitatē dispicio: vereor ne supremus ante me dies occupet/q̄ vniuersā disciplinā rur? possim cognoscere. Inde fit displicentia: quę est circūspectio & puidētia vel cōsideratio diligens.

Dispondeus: quasi bis spōdeus: pes qui constat ex q̄tuor syllabis longis: vt oratores.

Dispono is. pe. p. vide i dictione Pono.

Disputo as. pe. cor. et cōputo: ex ꝓpositione dis. & verbo puto: qō valet purū facere. Var. Ideo oratio disputari dicit: in qua sūma sit pura: sic sermo in quo pure disponunt verba/ne sit cōfusus/atq; vt diluceat dicit disputatio. Lactā. lib. vij. Immortales esse aias pherecides & plato disputauerunt.

Disquiro is. penul. pduc. p oīes partes quęro: vt inquirendo nihil me lateat. Augꝰ lib. ij. de ciui. dei. Uñ postea nobis erit in dei veri dñi voluntate disquirēdi ac disserēdi locus. A quo disquisitio: quę est inq̄sitio volūtatis iudicijq; diuersorū. Sue. in Ilesa. Primo pręture die. Q. Catulū de refectiōe capitolij ad disquisitionē populi vocauit.

Disraro as. significat castro: et diuersis modis quod spissū erat rarū facio. Col. lib. r. Sed illud de integro refodi debet. Hoc pōt intercidi & disrarari: qō opus rustici castrationē vocant.

Dissauior aris. cum lętitia & voluptate multa oscularī. Ex dis. et sauio: ὡσπερ ελληνιστι λεγεται φιλω κυριως αλλακυεω τιαλλω σημαινει. Sauior aūt a Sauiū siue a suauiū ꝑ diminutionē u. De Sauio Gel. li. iij. Diagoras tres filios adolescētes habuit: vnū pugilē: alterū pancratistē: tertiū luctatorē: eosq; oīs vidit vincere/coronariq; eodem olympie die. Et cū ibi tres eū adolescentes amplexi coronis suis in caput patris positis sauiarētur: cūcta ꝑs gratulabūdꝰ flores vndiq; in eū iacerat: ibidē in stadio inspectante populo in oscula/atq; in manibꝰ filioꝝ aiam efflauit. Plau. in bac. Quis istic habet? amor/voluptas/venus/venustas/gaudiū/iocꝰ/ludꝰ/sermo suauis/suauiatio. De dissauior Cice. Tyroni. Ego vos ad quarto kłas videbo: tuosq; oculos etiā si te veniens i medio foro videro/dissauiabor. i. multū siue sępius sauiabor.

Dissentio is. q̄si diuerse seu aliter q̄ alij sentio. Uñ dissensio: q̄ est sentētiaꝝ diuersitas. Discordia ꝺ. ē discretio aliquoꝝ: quos amoris vinculū colligauit.

Dissentior eiusdē significatiōis est cū dissentio.

Dissentaneū: dissentięs/nō ꝓueniēs: sicut cōsentaneum cōueniēs. Higidius. Eū locū facit dissentaneū.

Disseputo tas. frequentatiuum est a dissepio is. a quo disseptatio/quę dicit disputatio et quasi colluctatio. Hiero. in Esaia. Adhuc iudicio contendā vobiscū: & cū filijs vestris disseptabo.

Differo is.penul.corre.rui.tū.varie semino. Col. Pa/nag vtroq; tēpore leni et subacta terra rarissime dif/feritur. Per translationē Differere significat dispu/tare/enarrare/ declarare. Var. Mā vt olitor differit areas sui cuiusq; generis res: sic i oratione q̄ facit diser tor dicit. Piero. i.plo. Eccle siastes. Rogatū ab eavt in morte cōmētarioli obscura quęq; differerē.

Differto tas.frequētatiuū. Bel. Cū de antiqtate quo/rundā verboꝝ dissertaremus.

Differtio:diuisio patrimonij inter cōsortes.

Dissideo es.pe.cor.,pter dissidiū alienus fi. Li.i Leli. Cū is tribunus plebis capitali odio a. Q. Pōpeio dis sideret qui tū erat cōsul. Transferē etiā ad inanimata:et ,p discordo seu nō cōuenio ponitur. Plini.lib.xxxvij. Adamas dissidet cū magnete lapide:intantū vt iux/ta positus ferrū nō patiat abstrahi.

Dissidiū:segregatio/discordia. Teren. Valeant qui in ter nos dissidiū querunt. Ouid.lib.xiij. Metam. ,p discessu posuit a seorsū sedendo. Mō bene dissidium phrygū latura mariti.

Dissilio is.penul.cor.ex salio:significat loco/ moueor. Apul. Uertibulo ossa dissiliēt. Proprie aūt dissili re:est in diuersas ptes salire. Pli.li. xxxvj. Lunēsem silicē serra secari: at tusculanum dissilire igni. Aliqn ponit ,p crepare/frangi. Virg. Ueraq; dissiliūt vul/go. Aliqn ,p cito discedere. Virg.li.xj. Portisq; ab equo regina sub ipsis dissiluit.

Dissulto as.frequētatiuū:cōponit ex dis.t salto:quod est quasi diuerse salto. Plin.lib.xxxvij. Incudibus bi deprendunt ita respuentes ictū: vt ferrū vtrinq; dis/sultet:incudesq; etiā ipse dissiliant.

Dissipo as.pe.corre.ex dis.t sipo:significat dispgo/di uulgo. Col.li.ij. Sin aūt,prime messis occupādi erit restibile desectis stramētis quatuor/t viginti veles stercoris in iugerū disponemus dissipabimusq;.

Dissonus a.um.pe.cor.qō nō est cōueniens. Ān Dis/sono ,p discordo.

Dissimulo as.diligenter et astute celo siue tego: ne qō nosci possit vel intelligi:cui⁹ cōtrariū est simulo. Si/mulam⁹ēm falsa/dissimulam⁹ vera. Simulam⁹ esse q̄ nō sunt:dissimulam⁹ nō esse q̄ sunt. Ab his fiūt aduer bia: Simulāter t dissimulāter/simulatim.

Dissoluo:qō ligatū erat nō ligatum facio/destruo. La/ctantius lib.j. Dissoluat hoc argumētū si quis pōt. Et li.vij. Uerū ne aīa maneat post mortē an dissolua/tur. Et dissoluere:expedire. Teren.in Heau. Dissol/ui me ocius/operā vt tibi dare. Itē Dissoluere signi/ficat diuersis personis/seu varia debita soluere. Li/ce.lib.ij.offi. Munq; nec maius ęs alienū fuit nec me lius nec facilius dissolutū est. Dicimus autē: Dissol/ui ęs alienū:id est qō cōtraxerā eris alieni restitui/et pluribus solui: vel quasi catena qua voluebar me sol uendo pecuniā dissolui.

Dissēdet:multū aut varie tędet.

Distendo: in diuersas partes tēdo. Leo papa. Quis multis aucta victoriis ius iperij tui terra mariq; dif/tenderis:minus tū est qō tibi bellicus labor subdidit q̄ qō pax christiana subiecit. Col.libro.v. Stabilior est vinea quę ex vtraq; parte iugo deuicta pari libra/mento velut anchoris quibusdā distendit. Est t dis/tendere varie implere:tractū ab vtre:qui cuꝝ plenus est tend⁹tur:cū vacuus/relaxatur. Virgili⁹. Et dulci distendunt nectare cellas.

Distento as. valde tento. Virg. Sic cithiso pastę dis/tentent vbera vaccę.

Distero is.pe.cor.multū siue crebro tero:qō fit cū ali/quid subtiliter terit. Cato. Libū hoc mō facito. La/sei.p.ij.bū distere in mortario.

Distichon penul.corre.geminus versus: dis bis: στίχος versū gręci dicunt. Sic tetrastichon dicim⁹ qtuor versus hexastichon ser.

Distillo as.a quo distillatio:quā gręci catharrū/coryzā vel brancū vocant.

Distineo es.pe.corre. varie siue diuersis rebus causis ve impeditū teneo. Cice. Mario. Nos hic multitu/dine et crebritate iudicioꝝ t nouis legib⁹ ita distine/mur/vt quotidie vota faciamus ne intercalet: vt q̄ nō mū te videre possimus. Et distinere:arcere/ repelle/re. Virg. li.xj. Nū distinet hostē Agger muroꝝ neq; inundār sanguine fossę.

Distare significat differre. Lactan.lib.ij. Alioqn inter deū hoiemq; distaret nihil/si cōsilia t dispositiōes il/lius maiestatis ęternę cogitatio assequereē humana. Itē abesse. Pli. Nō circiter quinq; millia passuū di/stat ab vrbe. Hinc distantia:quę mō differentiā/mō interuallum significat.

Distito as penul.corre.frequentatiuū. Col.lib.vij. Di stitent inter se aliquanto spacio:ne in colluctatiōe al/ter alteri noceat.

Distinguo is.diuido. Col.li.j. Sed t lateribus distin/guunt granaria: vt segatim q̄q; legumina ponant.

Distringo:valde seu varie stringo. Cice.lib.iij. offic. Fraus distringit/nō dissoluit periurij. Aliq; defrico seu radendo sordes detergo. Unde distinguētes vo/camus qui se poliunt/t sordes corpis radunt. Id qō sere post quietē solent oīes. Pli.de Lisippo. Pluri/ma ex omnibus signa fecit fecundissimę artis:inter q̄ distringentes se. Var. Pergamus has mist curuo distringere ferro. Nō tam sepe teret lintea fullo tibi, Aliq; significat intendere/minitari: tractū a gladia/toribus: qui cōtra aduersarij suū ensem stringunt:id est nudant. Cice.lib.iij.offi. At ille vt ingressus ē:cō/festim gladiū distrinxit:iurauitq; se illō statim interfe/ctuꝝ. Aliq; colligere. Col.lib.vltᵒ. Sereno cęlo ma/nibus distringi oliuā opor:tet:et subtractis tegentibus aut cānis cribrari et purgari. Piero. Amos ,pheta pastor t rusticus mora ruborꝝ distringens:paucis ꝑ/bis erplicari nō potest.

Distrabo:diuerse trahо/diuido. Terē. Si eo meę fortunę redeunt abs te vt distrahar. Virgili⁹ lib.vj. Turbatis distractus equis. Apul.,p translationē lib. j. de Asi. posuit,p vendere. Caseus recens erat t sci ti saporis/admodū cōmod⁹ p̄cio distrahi. Itē ponit dē lōgo tēpore sacrificare/vota suscipere/cōtrouersi/as quasdā interpositо per Cęsarē iureiurādo distra/here perseuerauit.

Distorqueo es:diuerse torqueo. Terē. in Eu. Ah illud vide os vt sibi carnifex distorsit.

Disturbo:disicio. Cicero pro domo sua. Etiam se vi/dere distrahi a complexu suorū:disturbari tecta: di/ripi fortunas.

Dito as.a dis ditis fit:significatq; ditē facio.

Diteo es:diues sū. A quo Ditesco:diues fio. Aug⁹ li. j. de ciui. dei. Ut bonus seru⁹ magnas facultates ha beret:ipsam dñi voluntatē cui pediseqⁿ mente dite sceret:nec cōtristareē eis reb⁹ viuēs relictis: quas fue rat cito moriens relicturus.

Diryrābus:vir thebiae⁹:a q̄ crediē genus illud ꝓsuz fuisse cognoiatū:in bonorē bacchi factū.

Ditrocheus pes:bis trocheus. Cōstat eīn ex duobus trocheis:hoc est ex lōga et breui/ et iterū lōga et bre/ui: vt Cantilena.

Diuagor pe.cor. varie vagor. Lac.lib.iiij. Ubi anim⁹ in multa dispersus huc atq; illuc diuagatur.

Diuarico cas.penul.corre.ex di et varico: sicut t Pra uarico::ex prę et varicor. Unde et actiuū Varico in telligimus/et Varico deponens:licet nō sint in vsu. Et a varicibus dicunt. Significatq; Diuaricare di/uidere:quod quidē faciunt qui stant pducti. Quinc.

Varicare inquit supra modā ⁊ in stādo deformē est: et accedente motu ꝓpe scenicā. Viero. ad Eu. Sedebit ad aquas solitudinis posita vaga: et diuaricabit pedes suos oīm transeūti: ⁊ vsq; ad verticē polluet. Cato. Arbores hoc mō putentur: rami diuaricentur: quos relinques: hoc est: ⁊ in diuersas partes brachia disponant. Nonⁱ. Diuaricari dicuꝫ est distendi ab his qui vitio nature ita sūt pedibꝰ discretis: vt eos in diuersum habeant separatos.

Diuendo: diuisim vel varie vendo: vt sit huic ⁊ illi mō hoc/mō illud. Liuius lib. j. Cū diuidenda prēda. pl. talenta argenti effecisset.

Diuerbia: partes comēdiaꝝ vbi plures personę versātur: a personaꝝ varietate dicta. Liuiⁱ. Inde ad manū cantari histrionibus cęptū: diuerbiaq; tm ipsorum voci relicta.

Diuerto: de vna re ad aliā verto/deflecto: vt Cū qō cępi relinquo vt aliud agā. Siue alio me verto. Lactā. lib. viij. Sed huc necessario diuertendū fuit: vt ostenderē tot ac tanta ingenia in rebus fallis esse ꝓsūpta. Et diuertere est hospitari. Col. lib. j. Hęc aūt ītere/untiū viatoꝝ populationibꝰ et assiduis hospitijs diuertentium infestat rē familiarē.

Diuersito tas. penulē. cor: rep. frequentatiuū a diuerto ꝑ deflecto. Bel. Ad ipsa Platonis penetralia/ ipsarumq; rerū pondera et dignitates pergendū est: non ad vocularum eius amgnitatē: nec ad verborū venustates diuertendū.

Diuersor aris. mō diuerto significat/mō cōuersor.

Diuersor: qui in cauponia hospitatur. Cice. lib. ij. artis ve. Caupo cū quibusdā diuersoribus illū qui aū erat cōsequit. Jn itinere hoīm cōprendit: homo in vrbem ab illo deditur.

Diuersorium: a diuertendo accipitur ꝓ villa/ ⁊ quasi ꝓ hospitio: ꝙ ibi magis nos recipimus ⁊ cōmoramur q habitemus. Cice. in Cato. Ex vita ista discedo tanq; ex hospitio/nō tanq; ex domo. Cōmorandi eīm natura diuersoriū nobis/nō habitandi dedit. Jdē Fabio Gallo. Me ego libentius emerim diuersoriū tarracinę: ne semper hospiti molestus sim. Proprie autē capitur ꝑ hospitio: vt apud eundē. Quiescam in cęsaris sermone quasi in aliquo oportuno diuersorio. Dicitur et Diuersorius a. um. vt Taberna diuersoria. Sueto. in Nero. Dispositę per littora et ripas diuersorię tabernę.

Diuerticulū: est via per quam a militari via siue de itinere nostro alio diuertimus. Teren. in Eu. Cū sensi redeo rursus: male ꝙ me habens/ vbi ad ipsum veni diuerticulū constiti. Seruius. Diuerticula sunt semitę transuersę/ quę sunt a latere vię militaris. Hier. per similitudinē ita accepit lib. de natiuitate ꝙginis. Deniq; inquantū recordari possum/nō verba sed sensum scriptoris sequēs: et nūc eadē semita nō hisdem vestigijs incedens: nunc qaibusdam diuerticulis ad eandem viam recurrens: sic narrationis stilū tēperabo/ vt nō alia dicā q quę aut scripta sunt/aut ꝓsequēter scribi potuerunt. Diuerticula etiā dicunt domicilia in via ad quę diuertendū sit.

Diuersus: non solum ꝓ vario/sed etiam ꝓ separato ponitur.

Diuortiū: separatio: et ꝓprie distractio matrimonij: inquit Modestinus: quod inter virū et vxorē fieri dicitur: q̄uis ad alia etiā transferat. Cice. Sic doctrinarū facta diuortia. Virg. Obūciunt equites sese ad diuortia nota: id est ad flexus viarum.

Diuello is. li. sum. varie vello. Sal. Rapi virgines pueros: diuelli liberos a complexu parentū. ελληγεσ τισ παω λεγουσι και σπαστω και ταπολλα εχουσιν.

Dives: a diuo fieri dicitur: ꝙ qui dives est/ quasi deus nihil indigere videtur. Et mō construitur cum genitiuo: vt Jnsula dives opū. Dō cū ablatiuo. Cice. li. ij. offic. Pub. Crassus tū cognomine dives: tum copijs functus est edilitio maximo munere. Et est generis ois: facit eīm accusatiuū diuitē ⁊ hoc dives. Ouid. lib. j. de ar. Addidit externo marmore dives opus. Hinc diuitior cōparatiū. Cice. Jnde ille licentior ⁊ diuitior: fluxit dithyrambus.

Diuito as. penult. cor: re. diuitē facio. Acci. Mihi credo auguribus qui aures verbis diuitant alienas: sinas vt auro locupletēt domos.

Diuitię numero tm multitudinis ita ab opibus differunt: ꝙ diuitię sint quibus vtamur: opes vt alijs opitulemur. Cic. Sunt ergo diuitię ad necessariū vsum: opes vō ad magnificentiā.

Diuexo as. varie vexo. Lact. li. vij. Vt si q̄ forte tū fuerint boni prędę sint sceleratis ac diuexent vndiq;.

Diuido is. pe. cor. si. sum. cōpositū videt: licet eⁱ simplex nō legerim. Et est diuidere: separe/partiri. Vir. Diuisū imperiū cū Joue cęsar habet. Ponit ⁊ ꝓ predicare. Plau. in Aul. Me quidē hercle dicā palā nō diuides. Sō ⁊ scidere dicit apud Martialē.

Diuiso: vt Cic. lib. j. ad Veren. ea est ꝙ quā appetimus quid cōueniat: quid in cōtrouersia sit: vel ꝙ quā expo nimus quibꝰ de rebus dicturi sumus.

Diuisor cum sit verbale nomē: a diuido plerūq; apud Cice. criminis est: hiq; antiquitus diuisores vocabātur/qui pecunias inter tribus viritim candidatoꝝ nomine diuidebāt in creādis magistratibꝰ: quos Plautus curiaꝝ magistros vocat. Cōsueuerāt eīm petitores magistratuū apud Romanos pecunia largitione; sibi studia cōciliare suffragatorū: et per cēturias tribusq; diuidere nūmos. Li. ꝓ Plā. Quā tibi cōmodū est vnā tribuū diligere: tu doce id qō debes per quē sequestrem/quo diuisore corrupta sit. Est et diuisor q̄ pueros corrūpit. Cice. Peto. Quid eīm nō honestū est verbū diuisor? At inest obscenū cui respōdet itercapedo. Sūt ergo diuisores nō solum criminosi: sed etiā obsceni tanq; in obsceno coitu: ꝓpositeraq; libidine nates diuidantur. Qui et emasculatores et pedones dicuntur.

Diuiso as. per. p. credo siue more ꝓsueto: vt partē vni/ bi capiā diuido. Li. li. ij. Phil. Jn gallią inuasit. Antonius in Asiā dolobella in alienā vteraq; puincią alteri se Brut⁹ obiecit: impetūq; furētis: ataq; oīa diripere cupientis vitę suę periculo colligauit.

Diuidiū a diuisōe/sicut dimidiū a dimēsione. Terē. iis Adel. Totū diuidiū face ⁊ ꝓ eo dimidio.

Diuidia ę. tediū. Actius. Quiⁱ me diuidia cogit plus q̄ est par loqui. Interdū etiā dicit discordia.

Diuidicula: castella ex quibus a riuo cōmuni aquā quisq; in suū fundū ducit.

Diuiduū: quod separabile ⁊ separatū est. Cuiⁱ contrariū est indiuiduū. Plau. in Ru. Diuiduū talentū faciam: id est in duas partes diuisū. Hinc diuidue: qō vnaculo sermone dicimus per la meitalde. Jdē i Cas. Mā qō tibi ęgre est/idē mihi est diuidue.

Dius dicitur genetiuus: απο του Διοσ: id est a Ioue. Virg. lib. xj. Quos ipsa decⁱ sibi dia Camilla. Dius in cōpositione accipit ꝙ die: vt perdius.

Dium substantiuū: diuinū sub cęlo lumē. Cęlum greci Διον dicunt. Vñ adhuc sub diofieri aliqd dicimus: cum nō fit sub tecto.

Diuus a. um. idem quod diuinus: quod etiam diū dicimus: quasi απο του Διοσ: hoc est a Ioue genitū: vel q̄ veteres in singulari diū dicebant: hoc est deū. Vñ nūc quoq; in plurali dicimⁱ a dio dij/ sicut a deo dei. Cū autē dicimus diuā fęminā: intelligimⁱ eā quę sua virtute diuinitatē meruit. Sic dicimⁱ diuos imperatores: etiā dū sunt in vita.

Diuinus a.um.quod est dei: vel quod ad deū pertinet: vt opus diuinū/res diuine: quę vt Aug⁹ li.j. Acad. inquit: dicūtur per quas hmōi diuinatio ipsa cōtingit. Hinc diuinitas/sicut a deo deitas.

Diuinit⁹ aduerbiū: significat a diuinis siue a deo: sicut humanit⁹ ab humanis rē demōstrat. Diuine ꝙ & humane: ad deoꝝ atq; hoim similitudinē.

Diuinipotēs: q̄ in diuinis potestatē habet. Tpul. Saga & diuinipotens cęlū deponere.

Diuino as. penult. ꝓducta: nō tm̄ de ꝓterito dicitur/ sed etiam de ꝓsenti ꝓ verū dico. Hinde prouerbium: aiunt diuinare sapientē: quia qui dicit verum de his/diuinus est. Teren. in Hecy. Plane hic diuinat. Mā id est. Plerūq; tm̄ diuinare est augurari: a quo diuinatio: puidentia futurorū: quę q̄q; etiā dicit iudiciū. Nam cum de cōstituendo accusatore quęrit iudiciū quod super ea re redditur cuinam potissimum ex duobus pluribus/ve accusatio in reum permittatur: ea res diuinatio appellatur. Et vt ait Caius Bassus id iudiciū diuinatio appellatur: qm̄ diuinare iudicem quodammodo oporteat/quā sententiā sese ferre parsit. Alij diuinationem appellatam esse putant: qm̄ cū accusator et reus duę res quasi cognatę coniunctęq; sint: neq; vna sine altera cōstare possit. In hoc tamen causę genere reus quidē iam est: sed accusator nondū est: et ideo diuinatione suplendum est quinam accusator futurus sit. Ita Ciceronis prima verrinarū diuinatio inscribit: quia nō de facto/sed de futuro quęritur: quę est diuinatio/vter debeat accusare. Cicero in Cecilius. Alij putant diuinationē dici/q̄ res agatur sine testibus et sine tabulis: et his remotis argumenta leuia sequantur: & iudices quasi diuinent. Huius cōpositū est ꝓdiuino: quod Pli. posuit. p ꝑsentio/cum ait lib. x. Tum vniuersę prouolant si dies mitis futurus est. Prędiuinant em̄ ventos imbresq; et cūe se cōtinent tectis.

Diu aduerbiū. p die. A quo fit Interdiu. Plaut. Nec noctu nec diu quietus. Interdū significat longo tpe. Unde fit diutius: lōgiori tēpore.

Diutissime: lōgissimo tpe. Tādiu: tanto tpe: q̄ diu quāto tpe. Jādiu: olim.

Diutile pe. coz. aduerbiū diminutiuū: significat aliq̄diu. Bel. Cū diutile tacitus cogitando fuissem.

Diutinus a.um. pe. coz. lōgus seu cōtinuus. Li. Libertatis desiderio/tędi oꝝ diutinę seruitutis.

Diuturnus a.um. idem quod diutinus: a diu deriuatū. Cice. Diuturni silentij.

Diurnus a.um. a die fit: sicut nocturnus a noctu. Unde & diurni dicuntur libri in quibus scribuntur gesta singuloꝝ dierū: vulgo iornales dicuntur. Iuue. Lōgi relegit transacta diurni. Als diurnū accipit ꝓ victu atq; mercede vnius diei. Seneca. Diurnū accipit: in cēticulo dormit. Idē lib. ij. contro. Lōsors mōois fortunę diurnū petā.

Diurno as. diu viuo: sicut perenno as.

D Ante O

Do das/dedi datum. Cuius composita si sint ex monosyllabis prępositionibus/sunt tertię coniugationis: & ꝓteritū geminant: vt reddo dis. reddidi: perdo dis. perdidi. Excipitur sedo as. aui. ex se & do. Et dicit verbū datiuū: qm̄ vltra accusatiuū postulat datiuum: et quicq; dare sedulo reperitur. Et ita datiuo delectatur: vt quādoq; duos datiuos exigat ꝓ adscribere seu imputare: q̄q; alter eorum non semper ponatur/sed subintelligit. Cicero libro. ij. offici. Me Marco quidē Scio vitio datū q̄ in charitate annone asse modiū dedit populo. Teren. vnum tm̄ exprest sit. Nunc quam rem vitio dant quęso animaduerti: subintelligit postę. Plaut⁹ in Amphi. Nunc tibi hanc patera: quę dono mihi ob virtutē data est alcmena tibi dono. Hic dono/vtrū casus datiui an ablatiui sit dubium videtur. Utroq; mō sumi posse censeo. In datiuo ꝓ dedico capitur. Si autē ablatiuū esse velimus: vt dono sit quasi nomine doni: tunc do a, ꝓria significatione nō recedit. In qua Plautus tamen ipsi verbo accusatiuū vltra accusatiuū sine prępositione dedit: sed appositiue. Sic. Est ager sub vrbe. Hic vobis eū dabo dotē sorori: id est vt sit dos: vel nomine dotis/vel ꝓ dote. Aliquando vltra datiū ponit accusatiū cum ad Ci. Cornifi. Litteras ad te nunq; habui cui darem/quin dederim. Idē ad Q. Fratrē. Oculos autē natura nobis vt equo et leoni serras et caudam et aures ad motus animoꝝ declarādos dedit. Aliquando ꝓter datiuū ponit accusatiuus: cū in Teren. in Phor. Hic quid velis dari tibi in manū/vt herus his desistat litibus. Nōnunq; accusatiuus ponit cū ad/& datiuus remouet. Cice. lib. ij. Phil. Ad sepulturā corpus vitrici sui negat a me datum. Interdū ipse actus cū in ponitur. Plaut⁹ in Cap. Hoc si faxis dabo in caueā. Cice. Terentię. In viā q̄ te des hoc tēpore nihil est: id est ponas seu inducas. Quandoq; regit ablatiuū cum prępositione post datiuū: vt sit quādo damus q aliquē aliquid alicui ab aliquo. Plau. in Cap. Sequitere me viaticū: vt dem a trapezita tibi eadē opera a ꝓtore sumas singraphū. Quandoq; nō per ablatiuū sed per accusatiuū cū per. Col. lib. ix. Ascēsus deinde quibus ad tabulata per vtrāq; cellam datur. Sepius tamen post accusatiuū datiuū regit: et hoc varijs actibus applicari solet. Plau. in Epi. Si equū sit me plus sapere q̄ vos: dederim vobis cōsiliū cautū quod laudetis. In Cur. Nunc rei diuinę operam dabo. In Ver. De torico morti dabo. In Cap. Do tibi operam si quid est quod me velis. Bel. Cretenses quoq; prelia ingredi solitos/memorię datū est. Capitur etiā sicut vendo: vt q̄ in caritate annone asse modium populo dederit. Item dare est offerre/obijcere. Terenti⁹ in Hecy. Profecto hoc sic est vt puto omnibus nobis: vt res dant sese ita magni atq; humiles sumus. Item accipere. Idem in eadem. Dabo iusiurādū nihil esse istorum tibi. Item inferre: inducere. Virgili⁹. Dagnā dabit ille ruinā Arboribus. Item ꝓmittere. Teren. in Hecy. Si mihi fidem das te taciturum dicā. Item permittere: vt apud apostolū ad Romanos. Dedit illis deus spiritū cōpunctionis: id est permisit vt haberent spiritū cōpunctionis. Item dicere. Tere. i Heau. Nunc obtemperem has partes didicerim/paucis dabo. Item obtemperare. Idē in Adel. Da te mihi: id est accōmoda te meę voluntati. Item ꝓstituere. Var. Casta igitur nulla est? castę sunt mille: quid ergo casta facit? nō dat nō tamen ille negat. Item facere. Teren. in Adel. O eschine pol haud paternū istuc dedisti. Item concitare: vt apud eundē in Eu. Ludum iocumq; dices fuisse illum alterū ꝓut huius rabies ꝑ dabit. Dare pęnas est sustinere. Lactan. lib. vij. Sed tamen docent nos sanctę littere: quemadmodum pęnas impij sunt daturi. Dare veniā est cōcedere quod petitur. Teren. Da veniam quęso filio tuo. Cice. de ora. Dabis hanc veniā mi frater. Dare operā: est adiuuare/inseruire. Teren. in Phor. Nos operā dabamus phedriq. Dare potestatē: est rē in alterius arbitrio permittere. Pli. Ut qui suarū omniū rerum potestatem auunculo dederat. Dare fidem: est aliquid sancte ꝓmittere. Dare in manū: significat separatim et sine arbitro aut interprete: vt cū ꝙaricator aut index corruptus accipit pecuniā. Do me in disciplinā: significat do operā disciplinę. Ambro. Sed relictis omnib⁹ in disciplinā se ꝓphetica daret. Datū est: id est fato decretoq; concessum est: vt Nō dabitur regnis

esto, phibere latinis. Huius verba cōposita sunt Abdo/addo/condo/circundo/credo/dedo/ędo/indo/obdo/perdo/prodo/prędo. A quo et Prędor passiuū: de quo alibi. Reddo/subdo/sedo/satisdo/pessundo/venundo/trado ꝛ mando.

Doceo ces. cui. doctū: cuiuscunq; rei cognitionem doctū construitur q; cū duobus accusatiuis: vt Doceo te litteras. Aliquando cum vno tm: licet alius posset intelligi. Aliquando precium exprimit in ablatiuo vel genitiuo. Lice. li. ij. Phi. Jam inuideo magistro tuo qui te tanta mercede quanta iam p/erā/ nihil sapere docuit. Iuue. Tenta Gusogonus quāti doceat/vel pollio quanti. Aliquando cu ablatiuo. Lice. Peto. Socratem fidibus docuit. Virg. lib. iij. Paucis aduerte docebo. Aliq̄n cū ablatiuo cū de. Salu. in Jugur. Tametsi legatos mi erat qui senatū de cede fratris de fortunis edocerēt. Aliq̄n absolute. Virg. Docuit post exitus ingens. Pomit etiaꝫ docere, p monere: q̄ quidā barbare dicūt aduisare. Lic. Apio Pul. Me litteras quidē vllas accepi que me docerēt quid ageres/aut vbi te visurus essem. Huius composita sunt Addoceo/dedoceo/edoceo/perdoceo: que ambo significant perfecte doceo. Salust. Licero per legatos cuncta edoctus. Plaut⁹ in sti. Nam illa oēs artes perdocet. Prędoceo: prius doceo. Salustⁱ⁹ in Jug. Ceterū illi qui centuriis prędrant: prędocti a duce arma ornatumq; mutauerāt. Subdoceo: loco alicuius doceo. Aug⁹ lib. viij. Cōfess. Hebridius amicitię nostrę cesserat: vt omniū nostruꝫ familiarissimo Verecundo mediolanēsi/ꝛ ciui ꝛ grāmatico subdoceret vehementer desideranti.

Doctus dicitur qui rationem rei tm tenet. Peritus: q̄ cum ratione experientiam ꝛ cōsuetudinē tenet: απο τησ πειρασ: id est experientia. Itaq; minus est doctus q̄ peritus. Lice. in Salust. Satis docte atq; perite fecisti. Idē lib. iij. offi. Itaq; cum sint docti a peritis: descisc̄unt facile a sentētia. Maior tamen vim habet doctus q̄ eruditus. Idē lib. j. offi. Nec solum viui ac psentes studiosos discendi eruditū atq; docent: sed hoc idē etiam post mortē monumentis litterarum assequuntur. Nec mirū est q̄ minus sit eruditus q̄ doctus: quoniā rudis et eruditus straria sūt. Pli. Sedere cepit sentētia hęc: pariterq; eruditum vulgus ꝛ rude in eā cursu vadit. Quint⁹. li. j. A pedagogis exigat vt sint eruditi/quo adolescētes erudire queant: aut se nō eruditos esse sciant: ne mala pro bonis illos imbuant litterę ꝛ eruditione: eos insuper redarguēs/q̄ cedere ꝛ incipiendi peritis indignant: vt animaduertat si pedagogos decet esse eruditos: p/fecto ꝛceptores par est/nō solū eruditos/sed doctos atq; peritos esse debere. Doctus cuꝫ quo cōponitur indoctus: nomē est: tametsi participiū esse possit: sed tamē ablatiuū regit. Lice. lib. ij. offi. Nec me angoribus dedi quibus essem confectus/nisi reslitissem: nec rursū indignis docto homine voluptatib⁹. Idē Cornif. Sed p̄me scripsi de optimo genere dicendi: in quo sepe suspicatus sum te a iudicio nostro: sicut doctum hominē a nō indocto paulum dissidere. Semidoctus similiter ꝛ participium ꝛ nomen esse potest. Plaut⁹ in Asi. Tua ista culpa est quę discipulū semidoctū abs te amoues.

Docilis penul. corre. qui attente vult audire: inquit Lice. lib. j. ad Veren. Vel docilis: qui facile docet. Lactan. de opi. Nam si te ī litteris nihil aliud q̄ linguā instruentibus auditorē satis strennuū prębuisti: quāto magis in his veris ꝛ ad vitā pertinētibus docilior esse debebis. Varro li. j. de re rust. Cassius scribit hęc oparios parandos esse qui laborē ferre possint: ne minores annorum viginti duorum ꝛ ad agricultu/ram dociles. Hinc docilitas: aptitudo qua quis facile docet. Pli. lib. viij. de elephātis. Mā quo ad docilitatē attinet: regē adorant.

Docilis: qui idoneus est vt doceatur: vt lib. iij. Regū. Dabis igitur cor docile seruo tuo: vt iudicare possit pl̄m tuū. Hiero. Ingeniū docile ꝛ sine doctore docibile est. Laurē. Val. cōtra Pus. ita disserit. Docilis q̄ facile docet: ꝛ qui natura aptus ē doceri. Sic Cyprianus. Docibilis est q̄ ē ad discēdi patientiā lenis ꝛ mitis. Aug⁹. Oēs regni illius hoies docibiles deī erunt: nō ab hominibus audient.

Doctrina dicit vt a doctore, ptiscit: disciplina vt a discipulo cōprehenditur.

Documentū a prętcrito docui fit: sicut a monui monumentū. Et est id q̄ nos docet/siue ex quo quid docemur. Salu. Quarū rex ego maxime hęc documenta habeo/q̄ in bello septus vindicatū est in eos q̄ cōtra imperiū in hostē pugnauerant.

Docus: latine tignū vel trabes. Plini⁹ lib. ij. Trabes ligneę quas docos vocant.

Dodona pe. pd. ciuitas Epiri: iuxta quam ꝓpinquum erat nemus iouī sacrū: vbi quercus vocales fuisse dicunt. Hinc dodone⁹ a. um. Virg⁹. li. iij. Stipatq; carinis Ingēs argentū dodoneosq; lebetas.

Dodrans dicitur dempto quadrante ex vncia nouem partes assis.

Dogma atis. et Dogmatum greci dicunt. Δπκεῶ τὸ οἰωεσῖι ὁθερ λογματα ερχεσαι: nostri mō decretum: modo scitum: mō placitum appellant. Sūt enim dogmata vuiuscuiusq; sectę decreta: quę vt inquit Lice. prodere scelus est nō minus q̄ patriam: sine quibus nec sectę philosophorum/nec religionum vires constare possunt. Vnde Laertius ait sectam eam nō appellari/quę dogmata non habet. Scribit Aug⁹ lib. de ciui. dei: se ex Varronis philosophia collegisse dogmata fuisse solo habitu inter se diuersa. Vt etiam dogmata illa dicunt quę synodus sanctorum sciuit/et Athanasius cōscripsit. Artes quoq; libera/les habent decreta sua/nō tm p̄cepta/sicut Medicina. Itaq; est alia Hipocratis secta: alia Asclepiadis: alia Themisonis. Prętera nulla ars cōtempla/tiua sine decretis suis est. Pli. frequenter placita appellat: vt illud ex lib. ij. Babylonioꝝ placita mot⁹ terre/hiatusq; ꝛ cetera omia vi siderum existimāt fieri. Idē magoꝝ placita appellat.

Dogmatistes: qui alicuius dogma sequitur. Hieronymus. Nunc vo cum interpres magis Apostoli fuerim q̄ dogmatistes.

Dolo as. ascia cedo/vel dolabra seu falce. Prope. Stipes aceruus eram, pperanti falce dolatus. Dicitur et Dolio is. iui. itum. Var. i Aga. Munq̄ celatus in manu dextra scyphus celo dolitus artem ostētat mētoris. Huius verbi composita sunt Dedolo ꝛ Edolo: de quibus in locis suis.

Dolabra penul. co. instrumentū fabroꝝ quo ligna dolant. Col. lib. iij. Quę falce amputari nō possunt: aucta dolabra abradito.

Dolobella diminutiuū a dolabra. Idē lib. v. Semper circa crus dolobella dimouēda est terra.

Dolabro as. ascia vel dolabra diminuo.

Dolor est animi vel corpis cruciatus: a dolādo. i. minuendo. Augent⁹ em̄ corpa lętitia: dolore minuunt.

Dolentia: idem quod dolor: cuius contrariū est indolētia. Lice. Vt qui rem expetendā/ vel voluptate vl indolentia metiuntur.

Doloro as. dolore afficio.

Dolorificus a. um. quod dolorē facit.

Doleo es. dolui itum. vnde doliturus. Augustī. lib. xxj. de ciui. dei. Quēadmodū dicimus hominū corpora viua futura quę semp arsura atq; dolitura: nec tamen aliqn̄ sint morītura. Hoc verbū si aq̄ corpus

referatur neutrum/acquisitiuū est: vt oculi dolent viro tuo. Sin de rebus alienis/effectiuū est: vt Doleo tuis/rebus aduersis. Aliquādo etiam cū accusatiuo: vt Doleo tuā miseriā. Salus. Quasi dolens eius casum. Huius cōpōsita sunt: Cōdoleo: qđ est simul vel in totū doleo. Plau. in Tru. Date iā soleas/atq; intro me ducite actutū: nā mihi devento misere cōdolet caput. Dedoleo: de quo alibi.

Dolus: a delendo/vel a dolando: id est lędendo et minuendo. Nam et grece Δολας lęsio dicitur: et accipitur pro fraude et machinatione: quę fit ad fallendū aliquē. Veteres tamen etiam in bonā partē accipiebant, p solertia et calliditate/quę aduersus hostes adhibetur. Unde nūc dolū malū dicimus: quoniam et bonus dolus dicebatur. Hinc dolosus, p inuidioso. Subdol⁹: occultus decęptor: a sub: id est subtus. Dolus etiā, prīū nomen fuit auctoris Vendelīj: Cuius meminit Col. lib. viij.

Dolon: nomen, prium viri troiani/ egregia pedū pernicitate pręditi.

Dolones: a fallendo dicti sunt: ingentes cōti ferro breuissimo/q; decipiant cum speciem pręferant ligni: intus autem ferrum acutū habeant. Virgilius lib. vij. Seuosq; gerunt in bella dolones. Ubi Seruius ait dolonē flagellū esse: intra cuius virgā lateat pugio. Apud Liuiū accipi videtur dolones, p armamentis nauali⁹/vbi scribitur. Sublatis raptim dolonibus Ephesum petit fuga. Suidas tamen Δολωνες τα μικραισι αχαλασ αρτεσ τα μεγαλα αρμο να τοισ μικροισ αδηλο λωνεσκα λουσιν επεσ θαι και αυθισ Δολωνησ προβαλομε νοσ του παρτοσ σολου ναυσ ο λιγασ ταισ τουσ δοιλωνασ επαραμερουσ επλει ο/ι δε ρωμαιοι πλησι οργεμο μεροι καθειλον τουσ Δολωνασ.

Dolia sunt vasa grandia quibus vinū reconditur. Terentius. Repleui oīnia dolia/oīnes scrias. Veteres dolia fictilia in cellis vinarijs seruabant. Quę si duas aures habuissent/diote dicebantur. Jurisconsulti scribunt vino legato: cū vasis dolia legata nō sunt: quīs ea mēte vinū in dolia cōdim⁹: vt ex his postea in amphoras vel cados diffundamus. Et hoc est vinum quod diffusū nominat. Iuue. Ille capillato diffusum consule potat.

Doliola: dimi. a dolijs. Uā et locus in vrbe fuit sic vocatus: q; inuadentibus gallis senonibus sacra romanor in eodē loco doliolis cōdita: illic defossa fuerūt a flamine quirinali: sicut Liu. lib. v. scribit.

Doliaris et hoc doliare: qđ ad dolia ptinet. Uā Plau. in pseu. festiuiter appellat anū ventrosā doliarē.

Dolopes pe. cor. pli Thessalię: vt ostēdit Lu. Pli. ꝓscribit esse populos Etolię.

Doma atis. tectū ελληνεστι γαρ τοιαυτα λεγε/ται και γομοσ και το δομα τοσ. Nam (vt inquit Hieronym⁹) in Egypto et in Palestina vbi vel scripti diuini libri vel interpretati sunt: nō habent in tectis culmina sed domata: quę Rome vel solaria vl mediana vocantur: id est plana tecta quę transuersis trabibus sustentātur. Deniq; et Petrus in Actibus apostolor: quando ascendit in doma: in tectū ędificiū ascendisse credendus est. Et quando pręcipit nobis/vt faciamus domati nostro coronā: hoc pręcipit vt i tecto faciamus p circuitū quasdā eminentias/ne faciis in pręceps sit lapsus. Et in euāgelio. Quę audistis in aure/dicite sup domata.

Domus: proprie ędificium ad habitandum factū: quod ex tecto et parietibus cōstat: οἰκοσ ελλαηικα λεξισ εστι. Improprie, p quocūq; habitaculo. Unde et tępla et auiū nidi/ domus dicuntur. Virgilius lib. vj. Ostia iamq; domus patuere ingentia centum Spōte sua. Idē, Antiquasq; domos auiū cum stirpibus imis Eruit. Aliquando domus dicitur familia. Idē li. v. Sergestusq; domus tenet a quo Sergia nomen. Aliquando sumitur pro vna tota gente. Idem. Cū domus assarici: volēs intelligi romanos: qui de Assarico p Troianos originē ducunt. Et in sacris literis: domus Jacob dicitur iā ingens hebręorū populus. Aliqn̄ p patria: vt Da proprīā tymbręe domū: da mgna festis. Et sciendū q; domus facit gentiliū domus et domi. Datiuū domui. Accusatiuū domum. Uocatiuū domus. Ablatiuū domo. Sed cū dicimus domi: locū significamus in quo ḳs manet. Cū ꝯo domus: tunc ędificiū quod ex tecto et parietibus cōstat: vt Domi maneo/nō domus. Et Partē dom⁹ demolitus sū/nō domi. Et Superiora domus ascendi/nō domi. Domi et in domo idē significat. Quintę. In domo furtuz factū ab eo qui domi fuit. Dicimus etiā: Reuertor domū et ad domū. Exeo domo vel e domo. Et quoniā frequēter iungit cū his, pnominib⁹ mea/tua/sua/nostra et vestra/et vni nomini aliēa. Nō est dicendū q; domus sit aduerbiū: vt erā domi męę. Tu eras domi tuę: et sic de cęteris. Cice. Qui cū ista ętate et forma alienę domi nolo dicere: q; si nō ponatur/hęc, pnomina subintelligūtur: vt domi ero: id est męę. Hui⁹ nominis diminutiua sunt. Domuscula/domuncula et domuncio. Apul. Jā deniq; nec larē reqro: nec domuncionē paro.

Domesticus a. um. quod ad domū ptinet: vt domestica negocia. Aliqn̄ domesticus dicit mānsuet⁹ ac mitis. Pli. Mire aial atq; domesticū. Hi domestici dicuntur. qui ex eadē domo sunt/et nobiscū habitant.

Domesticatim aduerbiū: significat p varias domos/siue p domesticos. Sue. i Cęsare. Quoz vt ōmatime expectatio esset ea ḡ ad epulū ptinerēt: ḡuis macellarijs oblocata esset domesticatim apparabat.

Domiciliū: habitatio lōgi tęporis. Unde mutare domiciliū dicunt/qui migrant vt aliā vbē habitēt/ tanḡ illius ciues futuri. Nā qui ad tępus habitat mox inde discessurus: domū quidē potest habere quā cōduxit: domiciliū autē nō habet. Hel. Qui domiciliū i Italia nō haberet.

Domo as. domui itū. vel domaui atū. Unde domitor et domator. Ouid. de trist. Quid tibi de tetrico referā domitore chymerę. Tibul. Te duce nō alias puerſus terga domator. Nā vt docet Prisc. Verba ꝓmę cōiugatiōis formantia ḡteritū in ui diuisas: antiq; tertia declinatione declinare solebāt. Et quo patet/q; a prima cōiugatione pręteritū terminat in aui/ supinū in atum: derivatiua in ator atio. Quę autē in ui diuisas/a tertia sumptū est: ḡuis vrplurimū in ṕma cōiugatione declinant. Est autē domare: quasi sub domo et potestate/vel mea/vel alicui⁹ facere siue māsuefacere et domesticū reddere. Uā equoz domitores dicūtur et domiti atq; indomiti eq̄. Indomitę gēres feroces. Per translationē domare significat vincere: a q̄ domitos hostes dicim⁹: id est victos et domitos populos i potestatē redactos. Hic cōponit pdomo penul. cor. qđ est valde domo vel ad finē domo. Justi. li. j. Terminos vsq; libyę pdomuit.

Domitura rę. domandi actus. Pli. Domitura boū in trimatu optima. Col. lib. vj. Curandū ne in domitura bos calce aut cornu quēq; cōtingat.

Domitalis: aptus ad domandū.

Dominus a domo fit: et is proprie dicitur qui domui pręest/et qui domus imperiū habet. Ire domini appellatio ad eos extenditur: qui rei alicuius propriętatē habent: etiā si vsufructus alienus sit. Abusiue tamen et filifamilias et cęteri liberi qui in potestate sunt/et vsufructuarij dīi dicuntur. Ire dominus vocat cui seruitur: et cui populi subsunt. Virg. Roma-

nos rerū dominos. Hinc dominiū ꝓ imperio et vita domino⁹. Rursus dominus dicit maritus. Jdē lib. iiij. Cōnubia nostra repulit: ac dominū gnēā in regna recepit. Itē mulierū amato⁹: ⁊ dña ꝓ amica seu amāte dicit. Ouidi⁹. Hec tibi sub dño est pyrrhe puella suo. Et iterum. Nam furo⁹ in dominā temeraria brachia mouit. Itē ponit ꝓ quiuis exhibitore. Var. Aut dominū aut vinū: aut aliud quid laudato. Dominus quoq; et dña sumi solent ꝓ deo ac dea. Gui. Et dño soluere vota ioui. A Dñs fiunt deriuatiua: dominicus/domitius ⁊ domitianus.

Domino⁹ aris. imperium gero. Et mō genitiuū regit. Hiero. in Ecclesiastico. Et dominatus est bestiarum. Hō datiuū. Virgilius. Victis dominabitur argis. Hō accusatiuū: cum in Ouid. lib. j. Metasi. Et ꝙ dominari in cętera posset/natus hō. Lice. Felix senectus si vsq; ad vltimū spiritū domiabit i suos. Hō ablatiuū similiter cū in. Ser. sulp. Ciceroni. Quū causas ⁊ natura in bonis dominat. Virg. li. ij. Incensa danai dominant in vrbe. Inde fit dominatio: imperiū: ⁊ Dominatus/principatus.

Dona sunt/ quę aut ꝓpiciandis dijs dantur/aut hominibus ꝓ benefactis: quę nulla necessitate iuris/sed spōte prestant. Ouid. Munera (crede mihi) placāt homines deosq;. Placat donis Jupiter ipse dat⁹. Aliquando donū dicit de rebus pniciosis. Virgil⁹. Quas illi philomela dapes: quę dona pararit. Donū honorarium: id est qō dat patrono. Λεγεῖαι καὶ Ἄωραρ εισιν donium.

Dono as. vnde donatio: quam Ulpi. dici ꝓpie existimat: cū quis ea mente dat/ vt statim velit accipientis fieri: nec vllo casu ad se reuerti: ⁊ ꝓter nullā aliā causam facit ꝗ vt liberalitatē ⁊ munificētiā exerceat. Nā si sub cōditione fiat/nō est vera donatio. Et dicimus: Dono tibi munus: et dono te munere. Donare ciuitate ē efficere ciues: ⁊ iura ciuiū dare. Hui⁹ verbi cōposita sunt: Cōdono: quod quādoq; ꝓ simplici ponitur. Quādoq; significat quicq; ad alio ꝛ petitionem do: et quādoq; ignosco. Teren. in Phor. Argentum quod habes cōdonamus tibi. Sal. Haud facile alterius libidini malefacta condonabā. Redono ponit ꝓ simplici. Aug⁹. Redona qō rogamus: ex culpa qō timemus. Et habent pe. ꝓ.

Donatus dicit cui aliquid dono datū est. Cuius cōtrariū est indonaatus. Virg. Nemo ex hoc numero mihi nō donatus abibit.

Donaria: loca vbi reponunt dona quę deo offeruntur. Abusiue ipsa templa. Virg. lib. iij. Geor. Tempore nō alio dicunt regionib⁹ illis Quęsitas ad sacra boues iunonis et vris Imparib⁹ ductos alta ad donaria currus. Bel. lib. ij. Vbi reponi solerent vetera ꝗ ex eo templo collapsa essent: et alia quędā religiose donarijs consecrata. Apul. Jbi donarium deę pcō opulentū plurima auri ⁊ argēti ratio in lācibus/spectaculis/poculis/⁊ hmōi vtēsilibus. Quod est cōtra Lau. Uallā: qui Seruiū culpat. Aliqn donaria dicūtur ipsa dona. Unde Spartianus scribit Antoninū vediisse populo cōgiariū: et militibus donariū. Hiero. sup Joel. Uespasian⁹ et Tit⁹ Rome tēplo pacis edificato: vasa tēpli hierosolymitani/et vniuersa donaria in delubro illius cōsecrarunt.

Donatiu⁹: ꝙ donare pōt. Paulus iurisco. Si duobus debitoribꝫ mortis causa donatiuus creditor vni accepti tulit ⁊ ꝓualuerit: eligere pōt vtri cōdicat.

Donatiuū munus: qō a pncipe vel impatore donatur. Aug⁹. Magnū quipe donatiuū suis militib⁹ attulit quo eos nō solū copiose ditauit/sed etiā ad certandū inuictissime cōfortauit.

Donatice coronę dicebantur quibus veteres in ludis vtebantur.

Donec aduerbiū: modo tempus finitum designat: vt Dormiā donec exciter ab aliquo. Hō infinitum: vt apud Apostolū. Oportet illū regnare/donec ponat omnes inimicos sub pedibus eius. Nunquid tādiu regnaturus/donec incipiant esse sub pedibus ei⁹ inimici: et postꝫ fuerint sub pedibus/tūc regnare desistet: cū vtiq; tunc magis regnare incipiet: cum inimici cęperint esse sub pedibus eius: Et in Psal. Sicut oculi ancille in mamb⁹ dñę sue: ita oculi nostri ad dominū deū nostrū: donec misereat nostri. Ergo tādiu oculos habebit ad deū donec misericordiaz ipetret: et postꝫ impetrauerit: oculos torquebit ad terras? cū alibi dicat. Oculi mei defecerūt in salutare tuum? Jungit aūt donec tā indicatiuo ꝗ subiūctiuo: cum significat tēpus finitū: vt Seruiā tibi donec viuo. i. ꝙdiu viuo. Seruiā tibi donec moriar. i. vsq; ad mortē.

Donysa: insula est i mari egeo.

Dorcas: adis: anial dama seu capręa: ab eo ꝙ acute videat: hoc est ἀπο του ὀξεως δερκειν

Dormio is. verbū absolutū: ꝗuis actū quādoq; habeat. Amb. lib. j. offic. Sopore quietis habere nō possunt quē ille dormiuit qui resurrexit. Huius cōposita sunt: addormio/a quo abdormisco: quod est cōtrariū verbi Expergisco. Sue. de Clau. Et quotiens post cibū addormisceret quod ei fere accidebat: olearū ac palmularū ossibus inceiebatur. Obdormio: qō mō dormio: mō sopor⁹ significat. Prędormio: antedormio. Redormio: euigilo. Pli. Jn redormitiōe varia fuisse somnia apparet.

Dormito tas. penul. pduc. frequentatiuū est: ꝗuis dīminutionē significati quādoq; habeat. Hora. Quandoq; bonus dormitat homerus. Et in psalmo. Ecce nō dormitabit neq; dormiet.

Dorsum ⁊ dorsus us. pm Probū: dicitur tota posterior pars: ꝙ ea pars corporis deuexa sit deorsum. Hiero. in Ezech. Inter vestibulū ⁊ altare quasi. xxv. viri dorsa habentes contra templū: deinde ⁊ faciem ad orientē. Est esi tergū qō nō solū dicit de hominibus cętetisq; aialibus/sed etiā de inanimatis: vt de littoribus/aquis/mōtibus/⁊ hmōi. Uir. Dorsum imane mari sumo. Idē. Haq; insticta vadis dorso dū pēdet iniquo. Significat eiī durior⁹ arenā: vt inquit Ser. quę remeātibus fluctibus ⁊ euntibus dēlat: quod a nautis puluinus vocat.

Dorsualia tegumēta quib⁹ equi et boues tegunt. Jul. capi. Processerūt cēteri albi boues cornib⁹ auro iugatis/⁊ dorsualib⁹ aprīcis discolorib⁹ ꝓfulgētes.

Dorsuari⁹ a. um. qō dorso aliq̄d fert. Var. Greges fiūt fere mercator⁹ ⁊ eor ꝙ e bzū dusio aut Apulia asellis dorsuarijs cōportāt ad mare oleū aut vinum.

Doris nympha quędā maris Oceani ⁊ Tethyos filia quā Nereo fratri vxor dedit. Et interptat amaritudo. Usi ⁊ a poetis ponit ꝓ mari. Virg. i Gallo. Doris amara suā nō intermisceat yndā.

Doriscus: vbs littoralis thracię fere ex opposito ad. a mothraca ⁊ a dori nympha: hoc est dea mariū noiat Jurta hāc Herodoto teste campus ē m agn⁹ eiusdē ꝙ quē Hebrus amnis defluit.

Doria ⁊ Dorica noia sunt partis achaię: ꝗ ꝓpinqua est Athenis/dicente Platone lib. iij. legū. Dori, ꝓ achiuis mutato nomine appellati, ꝓter doricū: a quo exules restituti fuerunt. Ser. Jo super. ij. Eneo. Dorica inquit a Dozo neptuni filio dicit. Dozes sunt populi dozię iurta eoliam.

Dory cum y. nomen opidi pontici: quod apud nos lāceam significat.

Dorycles nomē filij priami: ⁊ interptari pōt lāceę gloria: Δορυ lancea vel asta. κλεος gloria.

Dorypho⁹ penul. cor. latine speculator vel satelles dicitur portans lanceam. Et est nomen viri ꝓbi: de

quō Quintil. liō. v. Curti⁹ cognato⁊ Darū regis turbam. ꝛv. D. hominū fuisse mulieb⁹iter ꝓpe modū cultam luxu/magis q̄ decoris armis conspicuā doriphori vocabantur.

Dorophorus: latine donā ferens dicit.

Dorylaus: nomen fluuij in Phrygia.

Doriū: nomē femine diminutiōis siue adulatiōis causa fic. platū: ab Δωρον: q̄si dulce ⁊ amabile donū.

Dorodocche: nomen. ꝓpriū vxoris Icari.

Dos dicitur/cum datur et accipitur. Nisi enim accipere tur/dos non esset. Et datione et acceptione firmat. Nec potest videri datū id quod nō sit acceptum. Et nō solū ea quę marito ab vxore dant: sed etiam quicquid alicui datū est/ vel a natura vel ab hominibus. Unde dotes animi dicunt: prudētia/iustitia/fortitudo/⁊ hmōi. Et dotes corp⁹is: pulchritudo/robur/iocunditas/⁊ his similia.

Dotale: quod dotē prīer: siue qđ vulgo dicit p dotē. Unde dotalia bona/dotales fundi. Plau. ī Asi. Dotalem seruū Saureā vxor tua adduxit: cui pl⁹i manusit q̄ tibi. Idem in mili. Nasce ędis dias dotales tuas. Li. Nęc tibi a me dotalia dona accedent.

Doto tas. dotē do. Hiero. in Exo. Dotabit eam: ⁊ hō habebit eā in vxorē. Unde dotatū hominē dicimus: qui dotē habet: et indotatū/qui dotē nō habet. Plautus in Asin. Nę sunt atq̄ alię multę in magnis dotibus incōmoditates sumptuos⁹q̄ intolerabiles. Mā ḡ indocata est/ea in potestate est viri. Dotate inactant ⁊ damno ⁊ malo viros.

Dora latine: maiestas ⁊ opimo dicit. Unde ⁊ parado ra: ḡ admiratiōe digna sunt: ⁊ opinionem hoīm superant. Interdū dicit gloria. Unde Eudora vera gloria: vel potius ꝓter opimonē.

D Ante R

Drachma: genus ponderis ex. ꝛviū. siliquis: id ē trib⁹ scrupulis cōstās. Est et genus nūmismatis. Ūn Iul. pollux. Drachmon athenis nūmisma qđ etiā bos dicebat: qz boue signatus erat.

Dragma tis. Δραω το ποιεω ὅθεν το Δράγμα οἱ γερέται apud grecos dicitur: quod nos rapinā siue manipulū dicimus.

Drama atis. sine c. et sine g. dicitur vt in scenis agi fabula solet: vbi diuersę personę introducunt: et alijs accedentibus: alijs autē discedentib⁹ a diuersis et adiuersos certo⁹ narrationis explet/sicut in Comedijs: quod genus carminis inquit Hiero. cantari solebat. Unde etiā apud Cantica scribit. Ante tozū hui⁹ virginis frequētate nobis dulcia cātica dramatis. Hinc Dramaticus stilus dicit: qui mixtus nō est: vbi poeta nullā loquit: vt sunt Comedię et Tragedię exegymaticus: in quo solus poeta. Hirtus: vbi ꝓmiscue/et poeta et persona.

Draco: genus animalis venenosi. Plini⁹ libro. viij. scribit veris draconibus ora parua esse/ et admodū non dehiscentia: sed artas fistulas per quas trahunt spiritus: ⁊ linguas exerūt. Apud Indos ⁊ ethiopas dracones sunt. ꝛx. cubitoꝝ. Dictus draco a Δέρκω. Nā habet acię peracutā. Dracones etiā dicunt a Pli. liō. viij. ex tozuosi tatū similitudie: palmites emeriti: pluribusq̄ annis indurati.

Dracūculus dimi. significat paruū draconē.

Dracena cū diphthōgo: draconis femina: ḡ ⁊ draca ḡ/q̄ dici potest.

Draconiū: herba.

Drāgiana, puincia in Asia maiori. Quā Ptol. ab occasu et septentrione Aria et bagao monte terminari ait ab oriente Arachosia.

Drau cus: vide in dictione Pathicus.

Drepanū pe, cor. ꝓmōtoriū siue vrbs a curuositate in star falcis. Δρεπανοσ enim falx dicit. Mō lōge abest ab Ericę mōte trās lilybeū. Vel ab eo q̄ saturn⁹ amputatis virilib⁹ paternis illuc falcē iecit. Qui. li. de fastis. Quicq̄ loc⁹ curuę noia falcis habet.

Dryades: nymphę siluarū ab arboīb⁹. Mā apud grecos Δρυσ ois arbor dicebat: cuius postea ꝓ quercu vsurpata sit. Nę enim siluas habitare dicunt.

Dryas: nomē ꝓpriū viri Thessali amici Nestoris.

Dryopes: plī epirotici. De quib⁹ Virg. liō. iiij. Cretesq̄ dryopesq̄ fremūt pictiq̄ agathyrsi.

Dryjde: dicti sunt quidā galloꝝ religiosi et sapientes a quercubus. Pli. liō. ꝛvj. Nihil habent dryjde. Ita enim galli suos apellāt magos. Sue. Diryjdaꝝ religiōnē apud gallos dirę immanitatis tantū ciuibus sub augusto interdictā Claudius imperator quint⁹ penitus aboleuit. Suidas. Δρυιδαι παρα γαλαταισ σοφιλοσοφοι και σεμνοθεοι.

Drylon: fluuius dalmatię: qui per mediam mysiā pergens/in Danubiū influit.

Dromos latine cursus. Et accipit nō solū ꝓ actu currēdi/sed etiā ꝓ loco vbi currit/Sue. in Nero. Elephātos supsedēs peragratū dromoꝝ decucurrit.

Dromedarius: asial a currēdi velocitate dictū.

D Ante V

Dubius dicit q̄ duas vias habeat: ⁊ vtrā eligat nesciens: sicut ambiguū/qđ in ambas agi ptes possit. Li. liō. j. ad Heren. Dubiū genus est/cū habet in se cautā ⁊ honestatis ⁊ turpitudinis partē.

Dubio as. in dubio sum. Plau. Dubiat quid agat.

Dubito tas. idē quod dubio: Cui⁹ composita sunt Addubito: quod est etiā vel ad aliquid dubito. Li. liō. ij. Proditoribus ertemplo in vincula cōiectis delegatus paululū addubitatū est. Cic. Cecine. Habes augurium meū: quo si quid addubitare: nō potius vterer q̄ illa cōsolatione. Subdubito: paꝝ dubito. Idē Celio. Nęc eo pluribus scripsi/q̄ mihi significabant litterę tuę subdubitare qua essem erga illum voluntate. A dubio fiunt Dubitatio ⁊ dubietas. Aduerbia dubitanter/qđ est a dubitās: ⁊ dubitatim a dubitat⁹. Cecil. Imperator clamat de medio: vt velites a sinistro cornu remoueāt: ⁊ gallis nō dubitāter immittāt. Scen. Qđ hostē nō dubitatim cū pluteis ⁊ scalis iter facere cernebat.

Duco cis. xi. tum. ꝓprie ducimus volentes: trahim⁹ inuitos. Seneca. Fata volentē ducūt: nolentem trahunt. Quādoq̄ ducere significat respicere/iudicare/existimare. Cic. Ego si mei cōmodi rationē ducerē: tecum esse marime vellē. Virgil. liō. ꝛ. Tanton me crimine dignum duxisti. Quandoq̄ [illegible]/allicere/et delectatione quadā demulcere. Lucre. in ver. ac. ij. Si quis honore aut gloria ducit. Qñq̄ voluere/pertractare. Virgil. libro. vj. Sic equidē ducebā aio: rebar q̄ futuꝝ. Qñq̄ nudare/educere. Idem libro. xij. Ille tamen clypeo obiecto cōuersus in hostē Ibat: et auxilio ducto mucrone petebat. Qñq̄ cōtrahere. Idē. Astrū quo segetes gauderēt frugibus: et quo Ducerēt apricis in collib⁹ vua colorē. Qñq̄ agere seu pati. Idem. Mate dea potes hoc sub caelu ducere somnos. Quandoq̄ struere/ erigere. Idē. Pars ducere muros/molirique arcē. Qñq̄ auertere siue cōtrahere. Mar. Qui ducis vultus ⁊ nō legis ista libēter. Qñq̄ in longū ꝓtrahere. Cic. ad Cesarē iuniorē libro. j. Me res duceret: fecim⁹ vt Hercules antiari⁹ in alitū locū trāsferret. Qñq̄ dimittere/descēdere. Plau. in Aul. Ubi ille abit/ego me duco ab arboꝛe. Quādoq̄ gerere. Virg. liō. viij. Bi bellū assidue ducunt cū gēte latina. Qñq̄ ad sepulturā efferre. Pers⁹. Herio tā tertia ducit vxor. Quandoq̄ ad supplicium ducere: vt apud Curtium ait Hermolaus ad Alexan-

drum. Nos duci iube. Dicit ꝛ de re obscena. Plau. Si tenetis/ducite ne dissupamini. Hinc etiã ductor ꝓ vibratore ꝛ lumbor ad concinniorẽ venerem ꝓstandã quassore. Hui⁹ verbi cõposita sunt: Abduco/adduco: quę sunt contraria. Conduco/circũduco/deduco/diduco/educo/induco/introduco/obduco/perduco/ꝓduco/reduco/seduco/subduco/superduco/et traduco.

Ducto as. sępe duco: aut huc illucq; duco/guberno. Salus. Huc accedebat/ꝙ. L. Sylla exercitũ quẽ i Asia ductauerat q̃ sibi fidũ faceret ꝓtra morẽ maior: luxuriose nimisq; liberaliter habuerat. Plau. i Cap. Be vt libitũ est ductauit dolis. Ductare etiã apũd Plau. est scortũ cõducere: q̃ pudendã esse vocem ostẽdit dicẽs: Errabo poti⁹ q̃ qs me ductet. Et Quin. ait. Ductare exercitũ nõ sine rubore dici.

Ductito as. sępe citcũduco. Terẽ. in Adel. Tu ínẽ eas restim ductitãs saltabis.

Duco as. guberno. Var. Ab eo ꝙ sit ducare q̃ est dux aut ductor: q̃ ita inducit vt doceat: pe. cor.

Ducat⁹ us. ipsa ducandi actio: vt est illud. Si cęcus cęco ducatũ prębet/ambo in foueã cadũt. Et ducat⁹ dicit regio cui dux dominat: vel etiã ipsa ducis dignitas/ẽfectura ꝛ imperiũ. Jul. Capi. Petenti signũ ꝑma die tribuno dedit militi mun⁹ exprobrãs vtiq; segnicię tempor superior: q̃ quidẽ etiã ante in oẽmibus ducatib⁹ dederat. Scribit Lãpid. Heliogabalũ pręposituras et ducat⁹ et officia palatina vendidisse. Hoc nomen peculiariter datũ est Spoletanę vrbi: cuius regio Umbria dicit ab auctoribus. Cui⁹ fines a fonte Tyberis vsq; ad Anienis fluuii sinistrã ripã: vbi videlicet Anio tyberim illabit ducatus: vti ẽ aureus nũmus ducalis.

Ductus tus. ipsa ductio. Unde Aquęductus: aquarum deductio.

Duces dicti sunt qui alios ducunt. Unde ꝛ ducẽ belli dicim⁹ ꝛ ducẽ gregis. Ductor ꝛ ductrix: noia ꝓbalia. Virgi. Ductores danaũ.

Ductarius a. um. vñ ductari⁹ funis dict⁹ est: qui ꝓ orbiculos trocleę traijcit.

Ductile pe. cor. qõ facile ducit attenuatq; Uñ ęs ductile: qõ malleis obsequit attenuatq; i laminas. Ductilis scena dicebat: cũ tract; tabulatis hac atq; illac species picturę interior videbatur.

Ductim aduerbiũ: significat cũ mora.

Dudũ: quasi diu: dũ candẽ vim habet quã iamdudum: ita vt quãdoq; dicẽ non transcendat: vt dudũ intrauit: dudũ te expecto. i. hora est vel duę vel tres exquo intrauit/ꝛ exquo te expecto. Quãdoq; etiã transcendit dicẽ. Pli. lib. iiij. Fabri qui dudũ assueti apud penos. Et li. xviij. Nam dudũ ex eadẽ Hispania ꝙeliten venit in Italiã plagis vtilissimũ.

Duellũ: bellũ quod duabus partib⁹ de victoria cõtendentibus dimicat: nõ tm̃ duor: vt quidã existimauerunt/sed multor ꝛ ipsor exercituũ. Alioquin non discerẽt a Plauto duellũ inter Thebanos ꝛ Thelebos. Et ab Horacio. Gratia barbarie lento collisa duello. Hinc Perduellis ꝛ perduellio.

Duello as. bello. Unde Duellator: q̃ duellũ peragit. Plau. in Cap. Domi belliq; duellatores optimi.

Duillus: nomẽ ciuis romani: q̃ ꝑm⁹ Romę nauali certamine triumphauit. Js iã senex ꝛ trementi corpe in quodã iurgio audiuit exprobrari sibi os fetidũ: et tristis se domũ cõtulit. Cũq; vxori quest⁹ esset: quare nũ q̃ se monuisset/vt huic vitio mederet. Fecissem inq; illa/nisi putassem oẽmib⁹ viris sic os olere.

Dulce: suaue: quod quidã a Delicio deducũt: ꝙ dulcia maxime alliciãt. Eius cõposita sunt Prędulce: valde dulce. Subdulce: aliquãtulũ dulce. Dulciloquus pessor. dulciter loquẽs. Dulciflu⁹: dulciter fluens. Dulcisonus pe. corre. dulciter sonans.

Dulcidulus a. um. diminutiuũ est.

Dulcedo/dulcitas/dulcitudo ꝛ dulcor: in eodem sensu accipiunt. Pli. Cõtracta dulcorẽ amittit. Ueni⁹. O suauis linguę sonit⁹. O dulcitas aig. Actius. Tanta hinc in corda dulcitudo inuasit.

Dulciarius panis: qui conficit ex succharo et nucibus pyneis vel amygdalis ad ientacula: vt est qui vulgo dicit Marçapanus: pistor dulciarius: q̃ panes ꝛ mellita cõcinnat ędulia: de quo Marti: Ille tibi dulces operũ manus ista figuras Extruit: huic vni parca laborat apis: Lãpr. de Heliogabalo. Dulciarios baauit q̃ de duleib⁹ exhiberent quęcũq; coq̃ de diuersis ędulib⁹ exhibuissent. Ubi dulciarius significat simpliciter cõcinnatorẽ ęduliũ mellitor ꝛ operis pistorũ dulcedine cõditi.

Dulceo ces. cui. A quo dulcesco is. dulcis sio. Lice. in La. Primo vua est pacerba gustatu: deinde maturata dulcescit. Hui⁹ cõpositũ est obdulcesco: q̃ est i totũ dulcis fio. Aug⁹ lib. vij. cõfes. Mã si ꝑmo scitis tuis litteris informat⁹ essem: ꝛ in ea familiaritate obdulcuisses mihi: ꝛ post i illa volumina incidissem: forte tasse abripuissent me a solidamẽto pietatis.

Dulco as. dulce facio. Sidoni⁹ Apul. ad Agricolam. Pareo libens laudatur⁹ vitę tã dulcatę solliciti⁹ ingenuitatem. Hinc Edulco cas. q̃ est valde dulco. Lu. Hartius. Quapropter eduleare cõuenit vitã: curas q̃ acerbas sensim gubernare.

Dulcacidũ penul. corre. dicitur id quod dulcissimis rebus est illitum.

Dulia cũ accentu in pen. latine homiais seruitus dicit: Δουλοσ seruit⁹: Δουλη ancilla: Δουλικοσ seruilis. Hinc fit cõpositũ hyperdulia.

Dulichiũ: insula in Maliacho mari: seu (vt q̃dã aiũt) Jonio vna Echinadũ corintho ꝓxima: ante Leucada: in qua regnauit Ulisses. Inde fit Dulichi⁹ a. um. Proper. Aut cũ dulichias pallas spaciat ad aras.

Dum aduerbiũ temporale est: ꝛ modo ꝙ quando ponitur: vt Dũ dormis fures domũ intrãt. Hõ ꝙ donec. Sal. Postremo neq; sumptui neq; molestię suę parcere: dũ illos obnoxios fidosq; sibi faceret: id est donec vel vt. Modo ꝙ postq̃: cũ conũgit ꝑterito subiunctiui. Mar. Audieris dũ grãde sophos: id ẽ post q̃ audieris. Et posita post nec vel nõ vel haud/seniq aduerbiũ tẽporis est: vt needum/nondũ/hauddũ: ꝙ nõ adhuc. Est etiam coniũctio: ꝛ significat mõ donec he. Sal. Neq; id quib⁹ modis assequerẽt dũ sibi regnum pararet/quicq; pensi habebat. Aliq̃n dum mõ domẽte che. Hiero. Dũ pscutionis finẽ ꝑstol⁹ ẽ: necessitatẽ in voluntatẽ vertit. Pomẽ nõnunq; ꝙ expletiua. Ter. Ades dũ paucis te volo. Cõponit cũ quit: vt quidũ. Cũ age: vt Agedum. Cũ modo: vt dũmodo/ꝛ Tarat/vt Dumtarat.

Dũtarat componit ex dum aduerbio/et taxo as. ꝙ est mo. Et nõ recipit/sed etiã. Li. ꝙ deiotaro. Qõ ipsũ et si iniquũ est in tuo dũtarat periculo. Solum ꝓ ẽ tm̃ ꝛ modo recipiunt.

Dumus generis mascu. dicit ois spina. A quo dumosus a. um. frõ dosus/spinosus/vepribꝰ plen⁹. Virgi. Dumosa pẽdere pcul de rupe videbo. Dumetũ: loc⁹ vbi sunt dumi. Antiq̃ dumetosũ locũ dicebant ꝙ dumosũ. Et q̃ nos dumera/appellabãt dumetica.

Duo is. dui dutũ: significat do. Plau. i Cap. Et ob eã rẽ mihi libellum ꝙ eo argẽti ne duis.

Duo et ambo: sicut docet Prisscia. genitiuos et actos ꝑm secundã declinationẽ ꝓtulerunt duor ambor um duos ambos: q̃us in neutro differẽtię causa duũ solebat dici: vt duum/miliũ amphorarũ. Necnõ et accusatiuus masculinor ẽ quãdoq; similis nominatiuo: ꝑtim in neutro more greco. Horat. Duo si dis-

cordia veret inertes. Virg. Si duo ꝑterea tales idea tulisset terra viros. i. duos. A duo fit duodecim: a q̄ duodecim⁹ ꝛ duoden⁹/duodenarius/duodeuiginti/ꝛ hmōi/ducēti/ducēten⁹/duodecies/duodecuicies/ducēties/duodeuigesimus/ducēte simus.

Duplaris numer⁹ dicit: in q̄ minor bis numerat. Duplares siue duplarij torquati dicebant milites q̄ i legiōe romana ob fruté duplas ꝓcebant annonas: sicut simplares: quib⁹ vna ꝛ semis annona dabat.

Duplex qñq̄ significat duo. Virgilius. Duplices tendens ad sidera palmas. Cice. lib. iiij. ad Veren. Duplices silitudines esse debēt. Qñq̄ latū. Vir. Duplici aptant dentalia dorso. Duplices tm̄ numero plurali ꝛ genere mas. tabellarū genus est in quib⁹ litteꝛ scribi solebāt. Quę quidē aliqñ etiā triplices erāt in quibus res amatorie scribebant. War. Tunc triplices nostros nō vilia dona putabis. Cū se venturam scribet amica tibi. Sic duplices/triplices/quadruplices ꝛ quintuplices portic⁹ dicunt/i quib⁹ ordines columnaꝝ duplicati/triplicati/q̄druplicati ꝛ q̄nquplicati sunt. Cice. li. v. In duplici palestraꝝ porticu collocanda esse cōplura mēbra scribit.

Duplico as. duplicem facio/gemino. Piero. Duplicauit annonā. Interdū Augere. Sal. Et maur⁹ victus duplicauerat bellū. Vir. Et sol crescētes decedēs duplicat vmbras. Hinc Cōduplico ꝛ Reduplico.

Duram quidam putant esse nomen fluuij: iuxta quē gygantes turrē Babel fecerunt. Alij volunt esse campū. Unde apud Danielē. In campo Duram statuit Nabuchodonosor statuā.

Duria siue durias: nomen fluuij Valentię proximi: vt scribit Pompo. Hunc Salust. vocat Turiā lib. iiij. hist. Inter leua meniū dextrū flumen Turia: qō Valētiā paruo interuallo ꝓterfluit. Clau. Floribus et roscis formosus turia ripis. Grāmatici formosum legerent: q̄ vnum amniū Turia neutro genere proferri putent. Aug⁹. Priscianoq̄ auctoribus. Ptol. hac parte Turulim vocat amnē. Est in Lusitania q̄q̄ durius. Quē Strabo duriam: multi Dorā appellant. Sirius Duriū ait eē. Hinc certant pactole tibi durisq̄ taguscq̄.

Duro as. durum facio/firmo/solido. Colu. libro septimo. Annicula mula recte a matre repellitur: ꝛ amota mōtibus/aut feris locis pascit⁹ vt vngulas duret: sicq̄ postea lōgis itineribus habil⁹. Per translationē Quinti. lib. j. Multa linguę vitia nisi ꝑmis annis inemēdabili in posterū ꝓuitate durantur. Et durare est tolerare. Virgilius. Durate: ꝛ vosmet rebus seruate secundis. In qua significatione quādoq̄ contra naturā ūgit⁹ accusatiuus/maxime apud poetas. Horā. lib. j. Car. Vir durare carinę possunt imperiosius æquor. Nā sicut dicimus clamare hominē: id est cum clamore vocare: sic durare æquor: id est p duricię ferre. Item Durare: persistere/pseuerare. Plau. in Am. Durare nequeo in ędibus: ita me ꝑbri dedecoris aviro⁹ argutā meo. Hui⁹ cōpositā sunt Eduro: valde durū facio: et quasi ad laborē assuefacio. Colu. Quare docendus/et a puericia rusticis operibus edurādus futurus villicus. Induro: vt Indurabo cor. Pharaonis. Obduro. vt est apud Deutero. Nō obdurabis cor tuū. Quę fere idē cū simplici significant. Prędurare: cito duro. Col. Verū est in opere difficilior/q̄ neq̄ bumentē fodere possis: q̄ si glutino fissima necnimiū ficca: quia nimiū prędurat. Perduro: valde vel ad finē duro. Idē lib. viij. Est etiā nō ingrati saporis iniuria perduratus. Terē. in Hecy. Sancte adiurat nō posse apō nos pamphilo se absente pdurare. Reduro: qō est aperio: cōtra id qō dicit: Obduro vt inquit Plo. Et oīa habent pe. pro.

Dureq̄ res: durui: durus sum. A quo Duresco: durus

fio. Col. libro ix. Plumulę sub cauda clunibus detrahende: ne stercore coinquinatę durescant. Lucan⁹ tamen. Totoq̄ induruit artus: ab indureo in eadē significatione qua induro ꝓtulisse videtur. Sed huiusmodi ꝓterita raro a Dureo compositis reperiuntur: sępe autē ab his quę a Duresco sunt: Indurescо. Virg⁹. libro iij. Georg⁹. Styriaq̄ imperis induruit horrida barbie: ad est valde dura: siue in se dura facta est. Col. libro ij. Justa eīm fieri nequeunt: cū induruerit ager. Obdurescо: vndiq̄ durus fio. Cicero W. Celio. Magno dolore me affecissent litterę tuę nisi et ratio ipsa depulisset omnes molestias: et diuturna desperatione rerū obduruissem animus. Perdurescо: valde durus fio. Col. lib. vij. Vez neq̄ ante tertiū/neq̄ post quintū annū iuuencos domare placet: cū illa ętas adhuc tenera est: hęc iā ꝓduruit: id ē nimis dura facta est.

Durus a. um. quod est solidū ac firmū: et firmitate nature corruptionē sui nō facile admittit. Cuius contrariū est molle: in quo est natura luxuriosior: nec ad cōtraria repellenda sufficiēs. Virg⁹. Sed duris genuit te cautib⁹ horrēs Caucasus. Per trālationē capit modo ꝑ patiente ac tolerante labor. Idem. Scipiadas duros bello. Et Gens dura ꝛ aspera cultu. Hō ꝑ aspero et nocente. Idē. Aut durū timeę gen⁹. Hō ꝓ crudeli: qm̄ nulla humanitate mollescit: vt apud eundē. Quid iuuenis magnū: cui verset i ossib⁹ ignē Durus amor?

Dure et duriter aduerbia sic inter se differunt ꝑm Donatū: q̄ duriter sit sine sensu laboris. Dure: crudelit. Illud ad laborē/hoc ad scientiā referē. Sed dure i alterum: duriter in nos aliquid facimus. Terē. in An. Primū hęc pudice vitā parce ac duriter agebat: lana ꝛ tela victū quęritans.

Duricia ꝛ duricies: eque dicunt de firmitate/asperitate crudelitateq̄. Cice. in Cato. Quanta in altero comitas/in altero duricies.

Durabile: qō durare potest. Qui. Qō caret alterna requie durabile nō est.

Duramē ꝛ duramētū: brachiū vitis. Col. libro v. Sed vt caput trūci pedali fere spacio sit inser⁹ iugo: quaternisq̄ brachijs q̄ duramenta quidā vocāt: diuidat i totidē ptes: alio nomine duramina nuncupanē. Idē. Considerandū erit cui⁹ longitudinis sint duramina/quę excedant prędictā mensurā.

Duracinę vuę dicunt quę duram et firmā corticem habent: a duricie/vel a duris acinis. August⁹ in epistolis. Dū lectica ex regia redeo: panis vnciā cū paucis acinis vuę duracinę comedi.

Duracina persica dicuntur/quorum corpus ligno adheret/auelliq̄ nequit. Plinius libro v. Sed persicoq̄ palma duracinis.

Duricoria dicunt: q̄ sunt duri corij. Unde fic⁹ duricorię: quę habent durā corticē.

D Ante y

Dyas: latine dualitas: Δυο duo.

Dynastia: vis potentatus: Dynastes: dominus regni potens: optimas: ἀποτου Δυναστθαι: vt hi q̄ magistratus gerunt/et iudicijs pręsunt. Scribit Strabo reges Dynastas vocari/ꝓpterea q̄ plurimū possunt pollentq̄: ꝛ populos quo velint: aut vi/aut persuasione perducant. Cice. ad Atticū. Erit nebulo iste cū istis dynastis in gratia.

Dyrrachiū: fuit ciuitas in Epyro: quę prius Epidamus vocabatur. De qua Luca. i principio. Dyrrhachiū rapiendas tendit ad arces. Dicta dyrrhachiū a nomine dyrrachij: qui portū vbi adiecit. Vide in dictione Epidamum.

Dys prepositio greca: quę in compositione malā vel

difficile aut impossibile significat.
Dyscolus pe.co.difficilis malus/ve/ sue perniciosus: et Δυσ: et κελο,μαι iubeo:ita vt dyscolus dicat cui difficulter iubet. Dyscolia:difficultas.
Dysenteria:dici põt intestinoꝝ exulceratio: et Δυσ qõ malũ denotat:et ερτερον intestinũ. Et latine Tormina/auctore Celso dicunt. Vide i dictione Tormina.
Dysuria et Strãguiria:difficultas vrine dicit. Quę vt Galen° inqt:fit ex vesicę passionib° vrinã suppримens. Sõ q̃dẽ sine calculis et inflãmatiõe nõ põt accidere. Hoc Cato significat cũ ait: Quibus ęgre lotiũ it.
Dysphylus penult. corre.quasi malus amicus. Iuue. Non est romano cuiꝝ locus hic vbi regnat prothogenes aliquis vel dysphilus.
Dyspepsia:difficilis concoctio.
Dyspnea:spirandi difficultas. Docet Hippocrates in Aphorismis:in senectute strangurias/dysspneas/dysurias/cacesias esse frequentes. Δυσ εστι μοριον κακωσκαι πρεω καιπρον.

E Et Ex prepositiões sunt:quę t sepant t cõponunt. Sepatę mõ tpales sũt: vt Ex illo ceebratus honos. Hõ locales: vt Ecglo. Hõ ponuntur pro a vel ab: vt Iudiui e patre me. Modo significant pro vel ad: vt Ex dignitate et vsu/ex vtilitate:hoc est pro dignitate vl ad dignitatem. E republica ,p republica. Modo fm: vt Ex Platonis sentẽtia:id est fm Platonis sententiã/siue ,p Platonis sententia. Hõ in. Lice. Ere nibus laborabat.i. morbũ patiebatur in renib°. Cõpositę quandoꝝ priuationem indicant: vt Elinguis/eranguis. Quãdoꝝ vehementiã vel perfectionem: vt Eludo/exoro. Quandoꝝ extra: vt Educo/Excludo. Cõponitur autem E cum b. vt Ebibo. D. vt Educo. G. vt Egredior. I. vt Eicio. L. vt Eludo. H. vt Emitto. M. vt Enitor. R. vt Erigo. V. vt Euehor. Ex̃o componitur cũ A. vt Exaudio. C. vt Excurro. E. vt Exeo. F. vt Efficio. O. vt Exoleo. P. vt Expello. Q. vt Exquiro. S. vt Exequor. T. vt Extẽdo. V. vt Exuro. Verũ quando post ex sequitur f. mutat t i f. vt Effundo. Cum x̃o sequitur r. abiiciatur s. vt Exequor t exicco. In alijs integra manet.

E Ante A

Eantes:nomen ,prius historici Licyceni:qui fuit etate q̃ Pygmalion in oriente regnabat.
Ear latine: ver. A quo Earinus: vernus.
Eatenus penult. correp. significat vsq; eo: vel ad eum modum. Cui respõdet Quatenus: vsq; quo. Hieronymus. Quia et si in sanctis patribus et prophetis gratia fuisse creditur:nõ tamen eatenus plena. Sue. in Tyber. Ac primo eatenus interueniebat ne quid perperam fieret.

E Ante B

Ebenus vel Ebenum penult. corre.nomen grecum: et Arabicanus dicitur: Lignum nigrum est/solidum/pulchrum/aptumq; ocularibus medicinis. Hęc arbor nascitur in India:quę cęsa durescit in lapidẽ: vtiturq; odore iucundo. Virgil. lib. ij. Geor. Sola India nigrũ fert ebenũ. Aerius amelin° ita scribit. εβενος ξυλον ισχιωρισ χυλοραραλυομενον ρυπτικησ και λεπτομερους εστι διραμεως οθεν και τα ταισ κοραισ επισκοτουντα πεπισ τευται ρυπτειν ταισ τε αλλαισ οφθαλμιαισ μιγνυται λαυαμεσιν.
Ebrius et Ebria:a bria quod est vas vinarium. Est enim ebrius:qui nimio potu alienatus est mente. Cui cõtrarium est sobrius:quasi sine ebrietate:qui in cibo t potu temperans est: t qui nõ est actu ebrius. Vñ nõ sobrius pro ebrio sumitur. Var. Et nõ sobria verba subnotasti. Hinc Ebrietas:quam Cato dicebat nihil aliud esse q̃ insanis voluntariã. Interdũ ebrius ponitur pro pleno et abundanti. Plau. Facite mihi cęna vt ebria sit:id est abundãs t opipare parata. Ebriosus:qui sępe fit ebrius. A quo ebriositas. Hui° contrariũ est Sobriosus:sobrietatis affectator:: q̃ vsus ē Lyprianus. Inter ebrium et ebriosum hoc interest. Nã potest qui ebrius est tum primũ esse:nec habere hoc vitiũ: t qui ebriosus est/sępe extra ebrietatẽ esse. Sic ebrietas ab ebriositate seiũgit̃/q̃ alterũ affectionis sit/alterum habitus.
Ebrio as. ebrium facio. Unde et inebrio: verba actius. Hiero.lib. ij. Regũ. Et inebriauit eũ. Plau.in Aul. Nõ ebriatus somno sanari solet. Aliqñ ebriari seu inebriari sumit̃,p implerisseu q̃si satiari: vt apud Apostolũ. Nolite inebriari vino in quo est luxuria.
Ebriulo as.pe.cor.ebriũ facio. Sunt tñ q̃ hęc aspirent ab hauriẽdo potu illa deducentes.
Ebron:mons Palestinorum:haud longe a Gaza Syrię ciuitate.
Ebur et eboris vtroq; modo dicitur pro elephãti dẽte: quasi e barro.i. elephãto. Hora. Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris.
Eburneus a.um.quod est ex eboris:aut quo instar eboris album est:sit Eburnea facies. Ouidius libro.iij. Metam. Impubesq; genas/ et eburnea colla decusq;. Grece. ελεφαντινος.
Eburnus a.um.idẽ quod Eburneus. Tibu. Hãc pimũ veniens plectro modulatus eburno. Luc.li.ij. Legitimęq; faces gradibusq; accliuis eburnis.
Eboreus a.um.ab Ebor sit:sicut a marmor marmore°. Eburneus ño t eburnus ab Ebur. Et significat q̃dẽ ex solido ebore. Quint. lib. vj. Cũ in triũpho Cęsaris eborea opida essent trãslata.
Eboratus ta.tum.quod extrinsecus ex ebore ē. Quod et eburatum dicitur. Plaut° in Persa. Lectos eburatos auratos.
Ebudes:insulę sunt q̃q; numero in oceano britãnico angusto freto diuisę:cui° incolę(vt scribit Solin°)lacte solũ et piscibus vitã agunt.
Ebulũ:herba est faciẽs baccas i sũmitatẽ sambuci. Columel.libro secũdo. Sed citra hoc experimentũ multa sunt quę et dulcẽ terrã t frumentis habilẽ significent: vt iũcus t calamus/gramẽ t trifoliũ/ebulũ/rubi/pruni siluestres/t alia complura. Idẽ. Et rutilas ebuli creat vuida baccas. Legit̃ t ebulus.
Ebullo las. erũpo/crepo. Tractũ a bulla q̃ estiuo tpe ex aq̃ pluuia fingit̃ in speciẽ pilę:t facile rũpit̃. Persius. O si ebuller patrui p̃clarũ funus.
Eburones:populi gallię qui per /raudẽ multos ex Cęsaris exercitu trucidarunt.
Ebusus:insula q̃ cuniculos non habet. Põpo. Ebusus aialiũ q̃ nocẽt adeo expers: vt ne ea quidẽ q̃ de agrestibus mitia sunt generet/aut inuecta sustineat.

E Ante L

Ecbatana numero plurali:penulẽ. correp. metropolis est Medię: vel vt quidã existimant: regionis magnę nomen. Est et Ecbatana vbs in Syria:quę Epiphania quãdoq; vocata fuit:ac per g. etiã scribi posse q̃dam testãtur Egbatana.
Ecbasis penul.cor.latine dici potest excursus. Nã cõponitur ab εκ et βασισ,μα και αλλα εκτουβαιγω:quod est egressus: vt Virg.li.j. Geor. describẽs tempestatẽ prȩcauendã a rusticis.
Ecce aduerbium demonstrandi: quod apud Virgiliũ

aliquid repētinū inſperatūq; ſignificat: vt Ecce autē gemini a tenedo tranquilla per alta Horrēſco referēs Scribit Aſconius etiam hoc proprium eſſe Ciceronis vt in rebus improuiſis hac particula vtatur cum apud alios interdū in rebus letis vſurpetur. Ouid. Ecce Corina venit: et modo actū: modo ntō iungit.

Echemythia ab ἐχεμυθέω latine taciturnitas.

Eccū: eccam: eccos: eccas: quaſi ecce eum: ecce eam ecce eos: ecce eas: Sic ellū ecce illū. Ellā ecce illaz. Ita exponit Do: Terēn. in An. Eccum video. Illū exponunt Eccum: ecce hic ſubintellige virum de quo agebamus: Eccam ecce hic ſubintellige ſeminam de qua agebamus. Illum ecce illic. ſ. virū reſoluēdo per aduerbia nō per nomina vt apud eundē. Eccum me. qō non licet exponi ecce eū me.

Eccubi: p duplex cc. et pe. cor. Cōponitur ex ecce et vbi.

Ecquis ex. en. pro ecce: et quis. vbi. n. ratione. q. ſequētis mutatur in c. Ex quo oſtenditur eandem vim habere. c. et. q. Et ſignificat nūquis. Nam particula. ec. iuncta dictionibus incipientibus a q. interrogatiue poſitis ſignificat an: vel ne: vel nū: vt Ecquid/nonne/nunquid. Terē. in Eu. Ecquid nos amas de fidicina hac. i. aliquātulū ne amas propter fidicinam. Ouid. lib. ij. faſt. Ecquid in officio tozus eſt ſocialis: et ecqd coniugibus noſtris mutua cura ſumus?

Ecquando. i. nunqñ /vel an aliquādo/? aliquo tēpore.

Eccleſia latine Cetus/concilium/concio/congregatio. Eccleſiaſtes concionator.

Echinades pe. correpta: Inſulę ſunt Herodoto teſte in Baleaco mari ex oppoſito ad oſtiū Acheloi. De quibus Luc. Craſſis oblimat echinadas vndis. Seneca in Troade. declinat. Echina ę. pe. pro. Quoliber vēto faciles echine.

Echinus penul. pro. Tegmen ſpinoſum quo ſeruant caſtaneę: vulgo Riciū vocant. Vñ caſtaneę echinate Pli. nuces vocamus et caſtaneas ꝯ accōmodatores glandiū generi: armatū his echinato cortice vallum eſt. Ab huius tegminis ſimilitudine dictus eſt echinus piſcis quidam quem Pli. ſcribit eſſe cancrorum genus in quibus ſpinę pro pedibus ſunt: in gredi huic eſt in orbem volui. Græci eñ ἐχῖνον hirtum vocāt. Mar. Iſte licet digitos teſtudine pungat acuta Cortice depoſito mollis echinus erit. Saxa petit inter q̄ ſe locat ne a fluctib⁹ iactet. De hoc Amb. lib. Hexa. ſic ſcribit. Echinus aial exiguuz vile ac deſpicabile maritimū loquor plerūq; inder futurę tēpeſtatis aut tranquillitatis annūcius ſolet eſſe nauigantibus Denīq; cum procellam ventorū preſenſerit calculuz validum arripit: eūq; velut ſaburram vehit: et tanq; anchoram trahit ne excutiatur fluctibus. Itaq; ſuis ſe libzat viribus: ſed alieno ſtabilitur et regitur pōdere. Quo indicio nautę velut ſignum futurę turbationis capeſſunt: et ſibi precauent: ne ſ eos imparatos turbo improuiſus inueniat. Vocalio nomine a latinis erinaceus dictus eſt. Eſt et echinus apud græcos terreſtre animal: cui eſt apud noſtros Hericio nomē quod ipſum ab herendo deductum eſt: et eque ſpinis hirſutus eſt atq; maritimus echinus. De quo Amb. eodem lib. Echinus iſte terrenus quem vulgo hericium vocant ſi quid inſidiarū preſenſerit ſpinis ſuis clauditur atq; in ſua arma ſe colligit. Preterea echinus genus vaſis gnei eſt in quo calices lauātur: quā alij ampullam dicūt eſſe vitream. Horatius in Ser. Pocula cum cyatho duo ſuſtinet: aſtat echinus. Et echinus echini et echinuntis ciuitas fuit de qua Licero in Brato. Dicitur excelſis errans in collibus amens. Quos tenet egeo defixa in gurgite echinus Hoc etiam nomine dicta eſt alia ciuitas in phthiozide in faucibus Sperchij amnis vt inqt Plinius vna cum Ptolomeo.

Echineis: genus piſciculi quē ferunt per aquaz ſiſtere nauem cuius imenſam et velo et remis concitataz ne poſſit iter inſtitutū peragere απο του εχω habeo teneo et ραυσ nauis ſiue ab εχομαι hereo ραυσ nauis ꝙ nauem teneat: vel nauallibus tabulamentis adherens remozari compellat. Plinius lib. ix. Eſt paruus admodū piſcis aſſuetus petris echineis appellatus. Hoc carinis adherente naues tardius ire creduntur. Inde nomine impoſito Remora a morā do dicitur latine. Ob quam rem a grecis ita dicitur a noſtris Remora. Remiligoq; nominatur. Luc. lib. vj. Non puppim retinens euro tēdente rudētes In medijs echeneis aquis. Amb. Illos i exiguo corpore tantū validitatis aſſumere vt maximas nauiū plenis ſcurrentes velis in medijs fluctibus ſiſtant: ſicut breuis piſciculus echeneis tanta facilitate memozatur nauem ingentē ſtatuere: vt quaſi radicatam mari herere videas nec moueri. Aliquādiu eñ immobilem ſeruat. Ferunt hunc piſcē fluxum grauidarū vtero ſiſtere: partuſq; ad puerperiū cōtinere.

Echidna: latine hydra ea potiſſimū quę ab hercule interfecta eſt. Ouid. lib. iij. Faſ. Sanguine centauri lerneę ſanguis echidnę. Dixtus ad auxilium tempora nulla dabat. Vide in dictione Excetra.

Echo ſoni vel vocis repercuſſio. Græce ἠχω ſonus et ἠχεω reſono. Ouid. lib. iij. me. Plangerūt dryades plangentibus aſſonat echo. Fit eñ in conuallibus et locis cōcameratis: vbi ſcinditur reſultans aer: in quibus acceptę voces numeroſiore repercuſſu multiplicantur: nomenq; echo eiuſmodi voci a grecis datum eſt: vt Pli. lib. xxx. ſcribit: quoniā non eſt vagandi liberrimus campus ſed obiectu reflectitur. Quę cauſa etiam multas voces multis in locis recuprocas facit ſicuti in vrbe Lycio turres ſeptē acceptas voces multiplicant. Et olympie porticus fuit: quam hepta phonon appellant: quoniam ſepties eadem vox redditur. In hanc ſententiā ait. Lucr. Sex etiaz ac ſeptē loca vidi reddere voces. Vnā cum iaceres ira colles collibus ipſi Verba repulſantes iterabant verba referti: hęc echo a latinis dicitur imago. Val. Flaccus lib. iij. argo. Rurſus hylan et rurſus hylan per longa reclamat Auia reſponſant ſylue et vaga certat imago. Horā. Quem deum cuius recinit iocoſa nomen imago. vbi Porphyrio expoſuit ꝙ imago dicit quaſi imitago.

Echos ἠχουσ etiam greci vocāt argutas valles ab ἠχαω vt inquit Col. lib. x.

Eclegma atis: latine linctum dicimus frequentiſſimuz medicis omnibus. Sunt enim eclegmata quę fiunt lingendi gratia: non ędendi neq; deuorandi hoc eſt cū aliqd in ore tenētes paulatim diſtillando ſorbem⁹ ἀπο του ἐκ καὶ λέγω γίνεται ἔκλεγμα τα.

Econas vocant imagines ex membris aliquorū ſimilitudine expreſſas: inquit Plinius lib. xxiiij. Vnde et Econcula diminutiuū. Sue. in Nero. Pro ſummo iuquit numine: tribuſq; in die ſacrificijs colere perſeuerauit econcula puellarem. Dicitur etiam Icona et Iconcula.

Eclypſis latine defectio. Eclypticus defectiu⁹ ἐκλείπω deficio.

Ecthlipſis latine Eliſio: Cęſura eſt qua m. cum vocali eliditur. Ab aliquibus Elepſis. A quintil. Detractio tranſfertur. υπο ἐκ καὶ θλίβω

Ectaſis dici poteſt productio. Figura eſt qua ſyllaba naturaliter correpta ꝓducit. Ab ἐκτίνω ꝓduco. Dicitur a nōnullis Extaſis. vt Italiā fato ꝓfugus.

Ectaſis latine ſtupor. græce ἔκστασις. Aug. in pſal. interpretatiōe. Ectaſis excęſſum mētis ſignificat. quę fit vel pauore vel aliq; reuelatiōe: in qua oēs ſcti fuerūt quibus arcana dei mūdū iſtū excedētis reuelata ſunt

sta vt de eoꝝ memoria laberent interna.

Ecloga:electio explanatio ab ἐκλεγω qđ ẽ eligo. Vñ et Exceptus dicit sicut testat Eusebius lib. de eccle. historia.neq; sermone de capris significat. Tunc em egloga dicitur.

Ectrapeli:quasi horrentes ⁊ auersati cõmunẽ ⁊ vsitatum nature modum.

Ectropiũ dicitur cũ inferior palpebra parum sursuz attollitur:sed pendens hyat:nec cum supiore cõmittit Lagophtalmos ꝟo cũ supior palpebra nõ descẽdit.

Ecyra pe.cor.socrus latine dicit. Unde Terẽ. fabula. Similiter εκυρος socer: pater viri. Sunt tamẽ qui hoc nomen aspirent.

Eculeus vide in dictione Equuleus.

E Ante D

Edo es est:edi esum vel estum. Dicitur ⁊ Edo is. corripta prima syllaba ab ἔζω quod significat Uescor. Virg. Est mollis flamma medullas. Infinito Esse.in passiuo Edor eris:estor preteritũ esus. Pli.lib.xx. Et in egypto propter eius amaritudinẽ non estus. Quã doq; Edo significat consumo. Huius composita sũt Adedo qđ est ꝙ sumo. Virg. Mã sepe fauos ignotus adedit stellio. Ambedo circũedo. Idẽ. Ambesas malis absumere mẽsas. Comedo a q̃ Excomedo. Exedo Obedo. Peredo et superedo:que habẽt pe.cor. Abedo deducuntur Esito as: ⁊ Esurio ⁊ que sequũtur.

Edax accipitur pro vorace consumptore:a quo Edacitas:pro ingluuie.

Edo omis:idem quod edax:qui ⁊ manduco dicitur.

Edeatre dicti sunt qui presunt regiis epulis.

Edilia dicuntur omnia que ad esum prinent. Hel. Qõ ex salutis vsu fozet vt edilia quidem omnia defenderet ab arteria depellereq; in stomachũ ⁊ pulmonẽ.

Edones penul.cor.sunt populi Thracie maritimi q̃q̃ apud grecos per ω scribitur.

Edonij etiam thracie populi mediterranei. Virgi. Ac velut edoni bacchę.

Edonus mons est apud eosdẽ populos a q̃ edoni ppli.

Edonides mulieres bacchantes q̃ furore diuino agitate mysteria bacchi celebrabãt varijs aũt noib⁹ appellabanẽ huiusmodi bacchãtes. Nam et Euantes Thyades:⁊ Bimalonides ⁊ Menades ⁊ Bassarides. De his Ouid. Protinus in syluis matres edonidas omnis.

Edessa nomen ciuitatis quo significatur aquarũ impetus. Hinc edessenses populi. Stra. Trãs euphratẽ est bambyce quã Edessam ⁊ hierapolin vocãt in qua Uergatum syriam deam colunt.

Edico edicis:penul.produ.significat Jubeo pronũcio decerno:et est ppie magistratuũ. Unde edicta que sunt Consulũ pretorum ⁊ edilium litterę quibus aliquid imperatur. Mandare est gerendum aliquid assequendũq; cõmittere. Precipere magistroz seu magistratuũ et superiorum. Jubere frequẽter pro imperare. Edicere etiaz est ostendere ⁊ declarare:quasi extradicere. Unde legimus de apostolo Joanne ꝙ cõpulsus fuerit diuinã natiuitatẽ edicere.

Edisſero edisseris:penultima correpta extra dissero exposito declaro. Pacu. Edissere fabulam hanc. Virg. lib.ij. Uibiq; edissere vera roganti.

Edolo edolas:penultima correpta perfecte dolo polio. Nonius. Edolare fabrorum est cum materiaruz complanatur asperitas. Usi sunt eo verbo laudãdi scriptores veruſtatis etiam ad alias fabricas rerum. Unũ ego libellum nõ edolem.

Edom Esau dictus est ob coctionem rufę lentis cuius edulio primogenita perdidit. Hebrei nãq; vt Josephus libro.ij.scribit Edom rubeum dicunt. Unde ⁊ regio in qua regnabat Esau edom dicta est:quã grecy honestius Idumeã denominauerũt. Hęc nunc regio inquit Piero. Bebalena dicitur:que est in finib⁹ Eleuthoropoleos: vbi habitabant ante chorei qui interpretantur liberi. Unde et ipsa vibs postea sortita vocabulũ est. Nunc viculus palestinę est a conditore sic imposito nomine:alio nomine dicitur Seir.pilosus et hispidus. Unde ⁊ montes Idumeozũ appellãtur montes Seir.

Educo educis penultima producta extra duco. Liuius lib.j. In aciem copias eduxit. Virg. pro extrabo posuit libro.x. hoc dicẽs Eduxit corpore telum. Aliqñ educere est erigere. Item libro.vj. Aramq; sepulchri congerere arboribue:celoq; educere certant. Aliquã do Nutrire. Terentius in Adelph. Inde ego hunc maiorem adoptaui mihi:eduxi a paruulo habui amaui pro meo. Sed nos magis educare dicimus q̃ educere. Virgilius libro.vj. Quattuor hic iuuenes totidem quos educat vsens.

Educo educas penultima correpta nutrio. Unde liberorum educatio.

Edurum non durũ quasi extra durum. Ibi enim e priuationẽ significat: vt in enode. Nam eduras corylos dicimus. Hoc est non duras.

Edulis penultima ,producta qđ mãducari potest. Horat. Uinea sũmittit capreas non semp edulis.

Eduliũ dicit quicquid ad prandiũ cenamq; edendi gratia apponitur ⁊ sumimus preter panẽ. Piero. Lucedulio primogenita perdidit.

Eetion:nomen patris Andromaches qui apud Cilicię thebas impabat. Homerus lib.xxiij. κρηδεμνοθεο ραοι δωκε χρυση αφροδιτη ημαθιτω ο γε μιν κορυθαιολος ηγεθε εκτωρ εκδομου ηετιωνος sed nota cassandram in prędam venisse agamennoni: eiusq; concubinam fuisse vnde Euripdes in Hecube tragedia προσ σοισι πλευροισ παισ εμη κομιζεται φοιβασιν καλουσι κασ αρδαρ φρυγεσ.

E Ante F

Effarcio is: effarsi tum.maxime impleo. Lesa.lib.vij. Hęc autem quę diximus interualla grãdibus in fronte saxis effarciuntur.

Effata sunt vltime precationes augurum:quas post fines auspiciorum extra vibem sunt effati. vt Varro ⁊ Seruius aiunt. Effari em ,ppie eloqui est. Virgil⁹. Sic effatus vestigia pressit.

Effarillo as: ab Arilla venit ⁊ significat extero ꝙ exerto brachio axilla ostendatur.

Effero penul.cor.ers.extrafero sed omnino grecum est φερω φερεισ και μελλωφοισω εστιγαρ αρωμαλον. Virgilius lib.ij. Bene efferre pedẽ genitor. Hinc efferri cadauer dicitur cum celebrat⁹ fun⁹ vel dũ sepelit:quasi extra domũ ferri. Siquidẽ veteres solebãt extra vibẽ sepeliri niſi fuisset magistrat⁹. Honestiores tamen circa vias. Unde frequẽter epitaphij ad viatores diriguntur. Luc. Depugnabunt pro te ipsi et morientur ac se vltro efferent. Et efferri dicuntur mala que ꝑtiendo vincimus ⁊ quasi tumulamus. Ci.lib.iij. Tusc. Neq; tã terribilis vlla fandi ratio est neq; fore neq; ira celitum inuentũ malum qđ nõ natura humana patiẽdo hęc efferat: id est vincat subdat sepeliat. Interdũ Efferre est prouehere exaltare. Virgilius. Extulit hęc decios marios magnosq; camillos. Interdũ Laudare: Huius ad idem reduci possit. Nam cum dicimus: Effero illius facta eum euehimus ab humiliori gradu ad altiorẽ. Sed hęc per translationẽ. Nam ,ppie idem alibi. Ostendit dexteram insurgens entellus:et alte extulit id est in altum leuauit. Interdũ proferre: vt apud eundem. vt Belli signum laurenti turnus ab arce extulit. In-

terdum Eleuare minuereq; quasi extra ferre: hoc est euacuare. Cice. lib. ij. de ora. Illa autem quę aut conciliationis causa leuiter aut permotionis vehementer aguntur contrarijs cōmotionibus efferenda sunt vt odio benevolētia misericordia inuidia tollat.

Effero as pe. cor. efferū: hoc est crudelem instar fere facio. Sta. li. achil. Et raptum superis mars efferat arum. Amb. Efferauerat herodes vniuersos. Hieronymus in Daniele deponēti vsus est cum inquit. Cū appropinquasset prope arietem efferatus est in eum. Efferare etiam est qđ vernacula lingua dicimus Insaluatichire. Liui. lib. ij. Obsita erat squalore vestis fędior corporis habitus pallore ac macię perempti. Ad hęc promissa barba: capilli efferauerant speciem oris. Lactā. lib. iij. Nam si hō ad aspectum alterius hominis efferaretur quod facere videmus animantes quorum natura soliuaga est: nulla esset hominum societas.

Efficio is: pe. cor. perfectionē denotat. Terē. in And. Quid est quod mea ars efficere hoc possit amplius. Inde effectus ꝛ efficientia.

Efficax: dicit̄ qđ ad agendum aliquid vim habet: ac maxime conducit. Hinc efficacia que est vis.

Effingo is valde fingo. Ex eñ auget: vel quasi naturalia formo: ꝛ ad alterius formam fingo: ꝛ qualem volo fingendo formā repręsento. Quintil. Nam mihi videtur. M. Tullius cum se totū ad imitationē grecorum cōtulisset: effinxisse vim Demosthenis: copiaꝫ Platonis: iucunditatē Isocratis.

Effigies: signum est ad viuam alterius similitudinem: vel ad veritatis imaginē factum tam in picturis q̄ in sculpturis. Ponit̄ ꝛ quādoq; ꝑ aspectu. Dicit̄ etiaꝫ Effigia. Plau. in ru. Veneris effigia hęc quidem est

Effigio effigias ad effigiem formo. Aug. lib. viij. de ci. dei. Quid sunt idola nisi q̄ oculos habent ꝛ nō videbunt: ꝛ quicquid tale de materijs licet a fabro effigiatis tamen vita sensuq; carentibus dicendum fuit. In effigiatus aūt qui nō habet aliquā formā.

Effilatum. Vide in dictione Filo.

Efflagito efflagitas cū clamore seu cum magna instantia flagito. Virgilius Ille simul fugiens: rutulos simul increpat omnes. Noie quęq; vocās notūq; efflagitat ensem. Quintil. ad Tripho. Efflagitasti quotidiano cōuicio: vt libros quos de institutione oratoria scripseram iam emittere inciperem. tamen a flamma componitur.

Efflictim aduerbiū significat valde. Plau. in pe. Earū hic adolescens ad terram efflictim petit.

Efflo as extra flo. spiro. Varro lib. j. rei rus. Pręterea q̄ ab sole toto die illustratur salubrior est: q̄ ꝛ bestiole si quę prope nascuntur aut inferuntur: aut efflantur aut aritudine cito pereunt. Inde efflare animam dicimus. Suetonius. Priusq; efflaret animam pro mortuo deseri iussit.

Efflorco es: a quo Effloresco. Vide in dictiōe deflorco

Effluo extra fluo: effundor. Lactā. lib. j. Siue igitur a Helisseo sicut Didymus tradidit colendorum deorum ritus effluxit.

Effodio is pe. ꝑ. extra fodio. Plau. in cur. Esterq̄linio effossa tua illic pręda est.

Effęmino as: pe. cor. in mulierē mollicit̄ atq; lasciuiā conuerto. Sal. Ea quasi venenis malis imbuta corpus animūq; virilē effęminat. Cice. lib. j. Tus. Cogitationibus molestissimis effęminamur. Unde ꝛ effęminati molles ꝛ lasciui dicuntur.

Effoeta cum ę. diphton. accipitur quę fętum emisit: vt illud Col. lib. viij. Primus effęte partus amouēdus est: quoniam tyruncula nec recte nutrit. Item sumit̄ effętus pro fęta qui emissus est. Idem lib. ix. Pullos oportet singulos vt quisq; natus sit tollere: sed vno die in cubili sinere cū matre et aqua ciboq; abstinere dum omnes excludant. Postero die cum grex fuerit effętus: hoc modo deponatur. Effęta quoq; dicitur q̄ nō amplius parit: quasi frequenti partu lassata. Plin. Est autem tanta gallinis fęcunditas vt aliquę et sexagenta pariant oua: aliquę quotidie: aliquę bis die: aliquę in tantū vt effęte moriantur. Hinc effętus ętu destitutus: enervatus: exhaustus ꝛ lassatus. A similitudine mulierū: quas partus debiles reddit Virgilius: Frigidq; effęte in corpore vires. Similiter effętam tellurem dicimus: vt Idem lib. j. Geo. Effętos cinerem immundum iactare per agros. Ubi Ser. Continua fertilitate lassatos: sicuti etiam frequenti partu effęta ꝺr mulier. Col. in ꝓfatione Qꝺ existimēt vbertate nimia prędirs ęui defatigatuꝫ et effętum solum nequire pristina benignitate prębere mortalibꝫ alimēta. Cicero in Cato. Libidinosa et intemperās adolescentia effętum corpus tradit senectuti: id est debile ꝛ infirmū quia vacuū viribus ꝛ enervatū.

Effrenus. Vide in dictione Frenum.

Effugio is: pe. cor. extra fugio euado. Unde effugium et effugia ę. Vide in dictione Fugio.

Effundo is. extra spargo. Lactan. lib. j. Nam pręter verborum licentiam quibus obscenitas omnis effunditur. Plau. Totāq; effudit fideliā: id est sparsit quicquid in fidelia erat. Per translationez Effundere ponitur pro consumare. Cice. li. ij. offi. Multi patrimonia effuderūt incōsulte largiēdo. Quādoq; pro emittere. Virgi. Ruuntq; effusi carcere currus. Quandoq; pro ꝑsternere ꝑstigare. Sal. Effuso ac ꝑstigato peditatu paulatim retrocedere cęperūt.

Effutio is: pe. ꝑ. inepte et inconsulte eloquor: euacuo. Translatio a vase futili: quod patulo ore fundo acuto instabile nihil in se contineat. Et ipse futilis dicit̄ q̄ nihil intra se continet: ꝛ semper inanis est. Horatius Effutire leues indigna tragędia versus. Var. Euax verbum nihil significat sed Effutitum naturaliter est. Nonius. Effutire exponit pro dicere cum mendacio adducitq; Ciceronem libro. v. Tus. vbi sic ait Nec hoc sic agit: vt ex tēpore quasi effutire videat.

E Ante G

Egelidor: penul. cor. regelor: gelucq; dissoluor. Sidoni. Egelidarentur fibrę glaciales.

Egeo es egui. alicuius rei necessitatem habeo: ꝛ tam genitiuo q̄ ablatiuo iūgitur. Plau. in asi. Quia tui abeuntis egeo. Lactā. lib. v. Tanta esse innocentię vim vt non egeat nec armis nec viribus. Hinc componitur Indigeo. Deriuantur vero Egestas/paupertas/Egens/egentior/egentissimus. Aug. lib. j. con. Opibus egentissimo.

Egenus pe. ꝑ. qui aliquid habet ꝛ aliquo indiget: pauper qui nihil habet. Inops sine ope.

Egestosus: ab egestate formatur sicut a sobrio sobriosus. Cyprianus. Cum nulla fuerit opportunitas scandali vbi transeunter qđ petius est egestosam habuerit mansionem.

Egeria: nympha cui sacrificabant prędnantes: q̄ eam putabant facile fętam aluo egerere.

Egero is: pe. cor. ssi. stū. Vide in dictione Gero.

Egregius a um. excellēs: qđ ex toto grege eligitur. Et egregius eminens prestans. Terentius in An. Forma egregia et ętate integra. Hinc contra grāmaticorum regulas Iuuenalis formauit cōparatiuū. Egregius ęnat meliusq; miserrimus. Sic Lucre. Nam nihil egregius q̄ res secernere aptas a dubijs. Egregię aduerbium Excellenter q̄uis etiam vsurpetur ꝑ valde nimis: vt apud Teren. in An. Horū ille nihil egregie pręter cetera studebat.

Egredior: extra gradior ego. Lactan. lib. ij. Ille vero

cum egressus esset ex arca. Dicimusq; egredior templo ꝛ e templo: ꝛ templum. i. extra gradior templū. Inde egressus ꝛ egressio.

Egurgito as: pe. cor. significat exhaurio. Plautus in Epi. Atq; egurgitem domo prorsus.

Eho Interiectio est ad se vocantis: vel nutus est intentionē deposcentis eius cum quo vult loqui. Teren. in an. Ehodū ad me. Alias interiectio admirantis vt apud eundē. Eho. an tute intellexti. hoc assimularier.

E Ante J

Ei: dativus ab is ea id: aliquādo habet qualitatis vim. Terē. in an. Ei ne ego vt aduerser? hoc est tali tam bono. In metro plerūq; monosyllaba dictio est sicut cui ꝛ huic licet quandoq; etiam duarum syllabarum reperiatur: vbi e modo corripitur: modo producitur Iuue. Iuuenes hortantur: vt illam Ire viam pgant ꝛ eidem incumbere sectę. Lucr. lib. vj. Scilicet ꝛ fluuius qui visus maximus ei.

Ei mō adhortātis est: modo corripientis ελληρίστι εια και ρίμαατο του εαω εω.

Eūcio is: extra iacio excludo. Virg. Mecnon Tarquinium eiectū Porsenna iubebat accipere. Quādoq; extendo. Idem. Eiectoq; incumbit cernuus armo. Eiectum quoq; pro naufrago idem posuit. Eiectum litore egentem excepi. Hinc Eiectitius a um. Pli. Vulua eiecto partu melior. ☞ edito Eiectitia vocat illa: hęc porcaria.

E Ante L

Elabor: pe. p. extra labor: effugio: eo modo quo lubricus anguis aut anguilla manu prēsa lapsu fugit Virgili⁹. Ecce aūt lapsus pyrrhi de cede polites. Plau. in cap. Ea spes elapsa est. i. effugit: Hiero. in ꝓlogo Job. Ut si velis anguillam aut murenulā strictis tenere manibus: quanto fortius prēsseries: tanto citiꝰ elabitur. Cice. per translationē. Hic fratri suo censore qui proximus ante me fuerat elapsus est: hoc est accusatorum veluti prēssentium manus effugit.

Elaboro as: Vide in dictione laboro.

Elamite pe. p. dicti sunt persarum principes: ab Elam filio Sem: vt ait Iosephus.

Elaphos pe. cor. latine ceruus. Unde Tragelaphus Hircinus ceruus.

Elatus pe. pro. sublimis: excelsus: eminens; superbus: ab effero ris.

Electra teste Hesiodo nympha oceani ꝛ Terhyos filia: vrorq; Atlantis cuius filia quedam etiā Electra dicta fuit quę Ioui Dardanū peperit dicēte Virgi. lib. viij. Dardanus iliacę primꝰ pater vrbis ꝛ auctor Electra vt graij perhibent atlantide cretus. Et subdit. Electrā maximus atlas ędidit ethereos humero qui sustinet orbes. Alia fuit electra Horestis soror.

Electryon. Amphitryonis frater ꝛ filius Alcei.

Electrū: gūmi siue lachryma succus ve ex arboribus pinei generis profluens: qđ a latinis succinum dicit: nascitur vt inquit Pli. in exoticis insulis sub metalli specie ꝛ glessum dicūt barbari. Hinc electriferas insulas glessarias. Cuiꝰ coloris similitudine puto eam picturā electrū dici quę ex parte quadā auri ꝛ argenti conficitur dicente Plinio lib. xxxiij. Aurum in quo quinta argenti portio est electrum vocatur.

Elemosyna munus quod inopi datur ab ελεος quod miserationem significat. Quod nomen apud gentiles raro legitur cū apud christianos frequentissimū inueniatur. Spartianus de Caracalla. Non tenax in largitionē non lentus in elemosynam.

Elegans pe. cor. nomen est non participium ab eligo: vt Cicero libro de opti. dicēdi genere innuere videt cum inquit. Nam si vt in epularū apparatu magnificentia recedens non se parcum solum: sed etiam elegantem videri volet eliget quibus vtatur. Sunt enī plereq; aptę huiꝰ ipsiꝰ oratoris de q̄ loquor ꝓsimonię Est igitur elegans idem qđ cultus: ornatus politus quasi qui eligere sciat: aut qui ipse sibi sit eligendus. Tereñ. Regē elegantē narras. Hinc elegantia.

Elegātia dicta est q̄ sit electa ꝛ separata a vulgari opinione ꝛ accipit ꝓ cultu ꝛ ornatu q̄ tamē apud veteres non ad ingenū oꝝ: sed dūtaxat ad ꝓmissamenū lerūq; cultū ac victū applicabat. Nec sine vitio erat nunc elegans solū laudando dicitur: vt elegans oratio. Est ꝛ elegātia elocutionis pars quę facit vt vnūqđq; verbū pure aperteq; dici videatur. Huius duę sunt partes latinitas et explanatio. Latinitas quę seruat ab omni vitio. Explanatio est q̄ reddit apertam et dilucidam orationem. Ea duabus rebus comparatur. s. vt vsitatis verbis vtamur ꝛ ꝓprijs. Usitata sunt quę versant in consuetudine quotidiana. Proꝓria sunt q̄ eius rei de qua loq̄mur verba sunt aut esse possunt.

Elegia. pe. pro. siue Elegeia miserabilis vel misera ab ελεεω misereor ελεος miseria. Unde elegi dicti sunt q̄ ad fistulam luctus cantari soliti erant aut q̄ his miserabiles hominū erūne? ꝛ amoris querimonię decantarē. Romani id genꝰ carminis qđ cū lamētatione adcanitur mortuis neniam nuncupārūt. Unde tractum vt epitaphia quoq; defunctoꝝ elegis versibus scribantur. Ouid. Flebilis indignos elegia solue capillos. Ab nimis ex vero nunc tibi nomen erit. Dicitur elegiū metrum et elegia ꝛ per diminutionez elegidion. Persius. Mō si qua elegidia crudi dictarunt proceres. Penultima huius nominis Elegia a poetis longa profertur. Mar. Detineat cultis aut elegia comis. Ouid. lib. de reme. Blanda pharetratos elegeia cantet amores. Statius vero lib. j. sylvarum. Quas inter multū petulans elegia ꝓpinquat. Huius metri princeps fuit Callimachus. Secūdus Philetas. Ab elegus fit elegiacus a um. Elegiographus qui elegiam scribit.

Elementa sunt principia omniū rerū: a quibus sumitur incrementum ꝛ in que resoluunt. Unde notas ſrārū scriptores elementa vocant: eo q̄ sint principia orationis. Mā ex dictiōibꝰ syllabe: ex syllabas ſrę fiūt ad similitudinem mundi elementorū. Sicut em̄ illa coeuntia omne corpus efficiunt: sic he coniuncte litteram vocem quasi corpus aliquod componunt. Inde elemētarie littere dicte sunt primitiue. Julius Capitolinus. Puer inq̄t litteris elemētarijs ꝛ calculo imbutus. Sic lex moysi ꝛ omne vetus testamētum elementū dicitur ab apostolo: quibus quasi ab elementis ꝛ religionis exordijs: deum discimus. Quomodo enim elementa inquit Hierony. appellantur litterę per quas syllabas ac verba coniungimus ꝛ ad terendam orationem longa meditatione procedimus. Ars quoq; musica habet elemēta sua. Et geometria ab elementis incipit linearum. Et dialectica atq; medicina habent εισ αγογασ suas sic elementis veteris testamenti vt ad euangelicam plenitudinē veniat sancti viri eruditur infantia. Ut Seneca senex elementarius dicit cū ait lib. v. epistarū. Turpis ꝛ ridicula res est elementarius senex. Sunt autem quattuor elementa rerum principia. Aer: ignis: terra: aqua: q̄ omnia ex his gignuntur alunturq; ab alēdo dicta vel potiꝰ vt Hiero. scribit in cōmentario epistolę ad hebreos elemēta quasi eleuamēta: eo q̄ ex ipsis cetera originem sumant: initia videlicet ꝛ fundamenta creaturarum. Ut quibusdam etiam dicuntur Elimēta ꝓ i. litteram quasi fabricamenta ab eo quod est elimo as q̄ ex eis fabricata sunt omnia. De his quattuor elementis sic scribit Ambr. libro Hexa. Est autem terra

arida et frigida. Aqua frigida ⁊ humida. Aer calid⁹ ⁊ humidus. Ignis calidus ⁊ siccus. Et sic sibi ꝑ bas fugales qualitates singula miscentur elementa. Mā terra cum sit arida et frigida qualitatis: connectitur aquę per cognationē qualitatis frigidę. Et ꝑ aquam aeri: quia humidus est aer. Aqua ergo tanq̄ brachijs quibusdam duobus rigoris et humoris: altero terrā altero aerem videtur amplecti. Frigido terram: aerē humido. Aer quoq̄ medius inter duo compugnantia per naturam: hoc est inter aquam et ignem vtrūq̄ illud elementū conciliat sibi: quia et aquis humore ⁊ igni calore coniungitur. Ignis ąꝫ cū sit calidus ⁊ siccus natura calore aeri cōnectitur: siccitate autē in cōmunionē terrę ac societatē refunditur: atq̄ ita sibi ꝑ hunc et chorum quendam concordię societatisq̄ conueniunt. Unde ⁊ greci. στοιχεια dicuntur: quę latine elementa dicimus ꝙ sibi conueniant ⁊ concinunt. Pythagoras ceteriq̄ physici principia quattuor elementa ꝓposuerunt ex quibus animalia constant que in corporibus nostris euidēter apparent: carnes ⁊ ossa terrena sunt: humor ⁊ sudor aquatici. respiratio ex aere. Calor ex igne. Ab elementis habemus corpus a deo animum.

Elenchos grece reprehēsio argumentū ⁊ idem fere qō συλλαβος quasi comprensio sicut Lice. ad Atticum scribit. Sed latini indicē dicunt. Etenim quomō libroꝝ indices ⁊ pulchritudine ⁊ varietate colorum ⁊ magnitudine litterarū libros exornant: et res alias sui indices: ita hi gestantiū habitū illustrare ⁊ quasi indices eoꝝ videnť esse απο του ελεγχειο qō significat arguere ac patefacere: id quod solēt indices ab indicando noīati. Sunt enim Elenchi margaritę ꝑ ceriores fastigiata longitudine. Pli. Elenchos appellant fastigiata longitudine alabastroꝝ figura in pleno desinentes orbe. Iuue. Auribus extensis magnos cōmisit elenchos. Et hi quidē bini aut terni fęminarum auribus suspendebantur. Item cauillatoriū dictum elenchos appellatur. Unde ⁊ pro quodā argumenti genere sumitur. Unde sophistici elenchi apparentes redargutiui.

Elephas tis ⁊ elephātus ti. animal notuꝫ cuius ꝑ ebore: hoc est elephanti dente quādoq̄ ponať. Uir. lib. geo. In foribus pugnā ex auro solidoq̄ elephanto. Elephanti biennio vtero grauescunt nec amplius q̄ semel gignunt: nec plures q̄ singulos. Uiuunt annos trecentos. Nos primū vidit italia pyrrhi regis bello in lucanis: ⁊ boues lucas nominauit. Boues a magnitudine. Quoniā nostri maximam quadrupedē quā haberent vocarēt bouem. Lucas a lucanis. Alij lucam quasi lybicā dictam volunt ꝙ ex aphryca huiusmodi beluę primo fuerint in italiam ductę. Varro A luce lucas appellatas existimat ꝙ elephanti relucebant propter inauratos regios clypeos qui in turribus his erectis conspiciebāť. Meuius. Atq̄ prius locusta pariet lucam bouem. Auso. Ut lucas boues olim resumpto ꝑferoces ꝑlio fugit inuictus romula.

Elephantinus a um: pe. cor. nomen possessiuum: vt pelis elephantina.

Elephantia siue elephātiasis: ⁊ Elephas: est ceu lepre quoddā genus elephantoꝝ: cuti simile crebris sūma corporis parte maculis: ac tumoribus rubore paulatim se in atrum vertente. Uis non ora tantū: atq̄ manus sed surę ac pedes instantur: vt hinc recentiorum pleriq̄ non altos putent esse elephantiacos: q̄ quib⁹ crura sic intumescunt: vt pedes elephantorum habere videantur. Origo morbi ex atra bile: non quidem omni: sed retorrida morbus inexpugnabilis: atq̄ vt cancer vnius partis: sic elephas totius corporis q̄si cancer existimatur. Cassiodorus. Cutis animalis elephāti vlceroſis vallibus exaratur a qua trāsporta ta coꝝ nefanda inąť passio nomē accepit. Pli. li. xxvj Elephātiasis nō fuit in Italia ante. Cn. Pōpei tpa.

Elephantiacus: qui morbū elephantię habet.

Elephantina vbs que distat a thebis egyptijs viginti ⁊ octingentis stadijs.

Elephantis idis: nomen viri qui libellos scripsit quib⁹ varia genera cōcubitus varioſq̄ cocūdi modos cōplexus est. Mar. Nec molles elephātidis libelli.

Elephantini libri apud priscos fuerunt in quibus senatusconsulta scribebanť q̄ ad principes ꝓtinebant.

Eleo es: maculo. Lucil. Si hic vestimenta eleuit luto ab eo risum magnū ad cachinnū imprudēs subijcit.

Eleuies purgatio. Idem. Ut eleuiem facere per ventum velis.

Elea ciuitas lucanię quā quidaꝫ Velā a fonte nominauerunt. Alij a palude dictam opinātur quę grece το ελοσ dicitur. Ab elea dicti sūt eleate Parmenides phus ⁊ zeno Pythagorici ambo per quos eleam institutis legibusq̄ bene formataꝫ fuisse autumat Strabo libro. vj.

Eleus dictus bacchus: quasi pius pater: ꝙ libertatem hominibus ꝓstet: greci ελεον misericordiā dicūt.

Eleusis: ⁊ eleusin ciuitas in Attica ꝓuincia non longe ab athenis in qua regnauit Eleusius: quē Ceres docuit omnē agriculturā ⁊ in ea mystica cereris celebrabantur: a qua tota ꝓuincia Eleusina dicta est. Quid. Cercyonis letum vidit cerealis eleusis. In hac Triptolemus natus est. Stephanus byzantius πολισ εστι ωρωπιασ θηβε υπο του υιου ἑρπου και πολλα περιησ δημηρησ.

Eleothesium latine vnctuariū: ⁊ sumitur pro loco in q̄ vnctores vngere solebāt corpa post lauationē.

Eleutherius nomen viri quo significať apud nos liberalis ingenuꝰ puaroꝝ liberatoꝝq̄ eleutheria libertas.

Eleutheros flumen Pli. lib. iv. Testudines Phœnicio mari vltro veniunt statuto tempore anni in amnem Eleutherū effusa multitudine.

Eleuo as: pe. cor. sursum leuo: in altum tollo. Plautus Cape dū lapidē hunc atq̄ eleua. Item significat aufero vnde eleuatū pro ablato ponit. Item extra leuo minuo extenuo ⁊ res gestas verbis depmo. Tractū a re ponderosa: quę vt par sit eleuatur. i. imminuitur Liuius lib. iij. Maior inquit si vana nostra. P. L. auctoritas ad plebem est: vos eleuatis eā quippe qꝫ plebs senatusconsultū in cōtinuandis magistratibus soluit. Idē lib. xxvij. Q. Fabius res gestas in hispania eleuauit. i. deprexit. Quintil. lib. v. Gentiū simul vniuersarū eleuata testimonia ab oratoribꝰ scimus.

Eleucus fluuius qui medię magnā partē irrigat.

Elicio is: pe. cor. cui. citum. vel ri. ctum. significat educo extraho: vnde illecebre argentarię dictę sunt meretrices ab eliciendo argento.

Electo as: frequētatiuū formatum ab electum supino. Plau. in Asi. Ibo aduersum atq̄ electabo quicquid illud sit. Hoc est mulcebo: et bono modo sępe foras exire faciam.

Elicito as: pe. cor. frequentatiuū formatū a supino elicitum. Syllabarū tempora notamus cum eriā in simplici medicina de qua galenus facit opusculū laudat orthographiā cuius titulus est εισποσα και τιρα χρησιμον εγερτο το διασταλασθαι τασημαι ομερον των ονομαστων.

Elices penultima cor. sulci aquarij per quos aqua collecta educitur.

Elico as. pe. cor. inuerto.

Elico onis pe. cor. Inuersor ⁊ inuolutor rerum.

Elido is pe. pro. si. sum. effringo exprimo excludo: prefoco dissipo occido. Ci. lib. ij. Tusc. Ne sunt illefibę stirpiū quas initio dixi persequende ⁊ oēs elidende ne vlla vnq̄ possit existere. Plau. in Ru. Jubeo ocu-

los elidere. Sue. in Cesa. Ac sepe pre turba elisi exanimatiq; sunt. Virg. Geminosq; premens eliserit angues. Itē elidere est colligere. Idez lib. iij. Ter spumā elisam ⁊ rorantia vidimus astra.

Eligo is pe. cor. Vide in dictione Deligo.

Elimino as. pe. cor. extra limen eūcio: excludo. Actius Egredere exi. effer te: elimina vibe.

Elis ciuitas arcadie: iuxta quā Alpheus fluuius oritur Vnde eleus a um. Virgi. lib. iij. geo. Dic vel ad elei metas ⁊ maxima campi Sudabit spacia.

Elinguis qui sine lingua est. Item qui mutus est ⁊ loq̄ non potest etiam si linguam habeat. Gmō. Mutus es: elinguem te feci.

Elinguo as: linguam extraho: seu lingua priuo. Plau. in Aul. Si hercle ego te nō elinguandā dedero vsq; ab radicibus: impo: auctoq; sum vt me cuiuis castrā dum loces.

Eliquo as: pe. cor. Vide in dictione Liquo as.

Elissa fuit nomen ppriū Didonis. Nam dido lingua phenicea latine virago dicitur

Elimo as. pe. p. Vide in dictione Delimo

Elixum dicit aqua coctus q̄ lix ignis cinis appellatur. Nam cinere olle suppositō coqui solent carnes non assas dē. Var. autē per trāslationē calceos elixos scribit quasi madefactos vt est caro quę elixatur.

Elixo as: aqua coquo. Lau. Galla. Quod in prandio carnes quasdā parū elixasset.

Elogium testificatio de aliquo honoris vel vituperationis causa. Et aliqñ simplex testificatio sentētię: vt Lice. Solonis quidē sapientis elogium est quo se negat velle suā mortē dolore amicoz ⁊ lachrymis vacare. Vituperationis. Quintil. Nō est iudices q̄ putetis ideo nullū adiectum ad exheredationē iuuenis elogiū quia de scelere cōstaret. Honoris. Li. in La. Quanta in Attilio Calatino: in quē illud elogiū vnicū plurimę psentiūt gētes populi primariū fuisse vir Sene. Decessit negociator testamento oīm bonorū suoz̄ reliquit formosam vroꝛē heredē: et adiecit elogium. Quia pudicam comperi. Dicitur etiam elogi⁹ sicut epitaphiū ⁊ epitaphius.

Elychnius: dicitur funiculus ille papyraceus siue sparteus canabinus ve aut stupeus qui stās in oleo purgatur: quem et thyallida ⁊ phlomon quoq; greci appellant. Plinius. Et e medulla eius elegantiuz lucernarum ellychnia fiunt.

Eloquor: penul. correpta significat sicut suum simplex. Quintil. Eloquor cū omnia quę mente conceperim promo: atq; ad audientes pfero. Virg. Eloquar an sileā? Plau. in Am. Resq; vt facta est eloquar. Qua si aperte loquar. Aliquādo eloqui est dicere qō prius est oratoris: a quo eloquentes dicunt: qui in dicendi ratione pfecti sunt.

Eloquentia dictio ex omni parte pfecta: totum rhetorice corpus continet. Ab eloquēs: elocutio que ab elocutum supino fit: est idoneoz̄ verboz̄: ac sententiarū ad inuentionē accōmodatio.

Eloquium modo sermonem: modo facundiam: modo elogium significat. Plau. Dulci ac blando eloquio amicam solatus. Apul. Platonis eloquio monitus nō nobis solis nos natos esse.

Elpes nomen proprium Boetij vroꝛis. De qua epitaphiū est. Elpes dicta fui siculę regionis alūna. Quā procul a patria coniugis egit amor. Quo sine mesta dies nox anxia flebilis hora. Non solūq; viro spiritꝰ vnus erat. Lux mea non clausa est tali remanente marito. Maioriq; animę parte superstes ero. Porticibus sacris iam nunc peregrina quiesco Judicis eterni testificata throꝛnum. Neue manus bustū violet ne forte iugalis Hęc iterū cupiat iūgere mębra cinis.

Elongo as: lōge facio remoueo: vt Elōgasti a me amicum et prorimū. Aliqñ protraho: differo. Plī. Quo maxime tēpoꝛe dies elongantur.

Elonginquo as: idem qō elongo. Aug. Dñe ne elonginquaris misericordias tuas a me.

Elorus pe. pro. Sicilię vrbs ab eloro amne qui cāpis superfunditur sicut nilus dicta: proxime pachynum in quo pisces cibum manu capiunt: vt testatur Plī. lib. xxxij. De hoc Sirius sidonius Direpane atq; vnda clamosus elorus. Virgi. lib. iij. Exupero prepingue solum stagnantis eloꝛi. Sunt tamen qui hoc nomen aspirent.

Elpenoꝛ pe. p. nomen comitis vlyssis q̄ a circe cū alijs socijs i porcū puersus fuit. Iuue. Et cū remigib⁹ grunisse elpenoꝛa porcis. Homerus facit libro. xj. odyss. Per necromātiā interfecti elpenoꝛis Vlysses ire ad inferos. ελπεροр δεσισ εσκε ρεαΓοσσ ου Γεσιλιην αλκιμοσ ερπολεμω ⁊ subdit. αλλα καΓεαρΓικρυ Γεγεοσ πεσεν κλεοι αυχην αστρα γαλωρ αγηΓυχη δεαιδοσ δεκαηλēς.

Elucum penultima pro. languidum vel hallucinatoꝛē: aut nugarum amatoꝛē siue halonem: hoc est hesterno vino languentem significat.

Elucifico as: luce priuo.

Elucescere significat valde luciduz fieri. Hieronymus Oō vt clarius elucescat: sumamus exempluz ab his corporalibus sensibus.

Eludo is pe. pro. manifeste seu perfecte derideo: deci pio. Lice. Sed vos ab illo irridemini ⁊ ipsi illum vbcissim eluditis. Est ⁊ eludere: vt Do. scribit ludo finē dare. Terē. in Eu. Eludet vbi te victum senserit.

Elumbus ⁊ elumbis: qui euulsum habet lumbum: vel qui prelūbi debilitate sese erigere non potest.

Elugeo es. pe. p. Vide in dictione lugeo

Eluo is: elui elutum significat lauo seu lauando exhaurio extra purgo. Col. libro. j. Quod etiam venenati liquoris eluit perniciem. Idem Gillica debet curam adhibere: vt si quę feces aut amurcę in fundis vasorum subsederint semel: statim emundentur: ⁊ nō calidissima liquida ne vasa ceram remittāt semel atq; iterum eluentur. Lactā. lib. v. Quanto satius est mentē potius eluere quę malis cupiditatibus sordidatur. At eluare est gulę inseruire seu luxuriose: effundere. Lice. pro Sex. Quid tu meo periculo gurgis ac vorago patrimonij eluabare.

Eluuies. Vide in diccione Alluo is.

Eluo as: pe. pro. extramitto foras: aquam colo seu quid simile ex luto aut alia re fęda. Vir. lib. ij. Geoꝛ. Aqua elutabitur omnis id est exprimetur

Elutrio as: de vase in vas transfero. Quod quidem et transuerso dicitur. sed rarius. Forte a lura: quę os culei est. Unde lurcones capacis gulę hoies.

Elurus pe. pro. animal a grecis dictus apud latinos felis. Bel. li. xix. Eluroꝝ quoq; oculi ad easdem vices lunę maioꝛes fiunt: aut minoꝛes: scribitur cum diph. Aelurus de quo supra.

Eluſco as. Vide in dictione Luscus.

Elysium cū y. locus quem alij inferoꝝ suis felicitatibus plenum: alij fortunatas insulas: alij circa lunarē circulum dicunt: vbi iam aer purioꝛ est.

E Ante O

Emancipo as: penultima correpta manumitto: libero. Unde emancipati qui duobus modis intelliguntur Aut hi qui ex patris iure exceſſerunt: aut qui aliorum fiunt domini. Aliquando emancipatus idem est qō deditus: et veluti in mancipium adscriptus. Lice. in Cato. Ita senectus nimis honesta est: si seipsam defendit; si ius suum retinet: si nemini emancipata est: si vsq; ad vltimum spiritum dominatur in suos. Qui emancipat dicit emancipatoꝛ.

Emanſor: dicit qui diu vagat⁹ ad caſtra regredit: ſicut Deſertor: qui per tempus longum vagatus reducit. Erroneus qui non quidem fugit: ſed frequenter ſine cauſa vagatur: ⁊ temporibus in res nugatorias conſumptis ſerius ad dñm redit.

Emano emanas penultima producta: extra mano ex/eo. Colu. libro. viij. Et ſale cum adipe defricatur duz ſaniei vis emanat.

Emargino as: pe. cor. ſignificat cruſtas et puluillos et oras vlcerum adimo.

Emaus cuius lucas in euangelio meminit eſt que nunc Nicopolis inſignis ciuitas paleſtine: apud quam in fractione panis cognitus dñs eſt.

Emaſculo as: caſtro: eunuchizo.

Emath: ciuitas que nūc Antiochia nominat: ⁊ due ſūt vt inquit Hieron. Magna. ſ. et minor. Magna antiochia: minor appellatur Epiphania. Ūñ vſq; hodie pergētibus meſopotamiā prima manſio Emas corrupto quidem vocabulo: ſed priſtini nominis veſtigia retinente. Cuius regio appellatur Reblata: in qua preſente Nabuchodonoſor regis iudee Sedechie interfecti ſunt filij: ⁊ oculi ei⁹ excecati. Hemath ꝺo in principio aſpiratū: regio allophilor eſt.

Emaciatus a um: ab emacio as: qđ eſt macrum facio. Col. lib. ij. de medica herba. Deinde quater interduz etiam ſeries demerit: q agrū ſtercorat: q omne emaciatū ex ea pingueſcit egrotanti pecori remedium eſt q iugerū eius toto anno tribus equis abūde ſufficit.

Emathia regio in Macedonia: que alio nōie pharſalia dicta eſt ſeu campi philippici. Dicta emathia ab Emathione rege fratre Memnonis qui fuit filius Auroze et Tithoni.

Embāma atis: comdimentū qđ ad condienda obſonia fit. εμβαμμᾶ και εμβαπτίξω λεγεται. Col. Hoc ſinapi ad embāmata non ſolū idoneo ſed etiaz ſpecioſo veteres q̄dē embāmata itelligūt imerſiones qū intingimus vel panem vel opſonium in vaſculis repletis reliquida: a greco εμβαπτειν fieri videtur qđ eſt imergere intingere. Ūñ ⁊ latine intinetus.

Emblemata ſunt opa que ex teſſerulis ſtructa ſunt quale eſt muſeatū in parietibus ſeu pauimētis ⁊ tarſeatū in lignis απο του εμβαλλω quod eſt interſero. Emblematū quedā dicūtur vermiculata ſiue muſcata: vt que in parietibus fiunt: quedā ſegmentata que in lignis: ⁊ quedaz teſſelata que in pauimentis. Sed ſepe confunduntur. Unde a quibuſdam accipiuntur emblemata ꝓ ſigillis ex auro vel argento vaſis impreſſis illigatiſq;. Cice. de ſignis tarat verrem q vim emblematum coaceruauerit que omnia vaſis ſiculorum celatis impudenter abſtulerat. Virgi. Cratera impreſſum ſignis: a greco εμβλεω impimo: vel infigo. Pli. lib. xxxiij. Ulyſſes ⁊ Diomedes erant in phiale emblemate palladiū ſurripientes.

Embolīū απο ερ και βαλλω vnde emboliaria multipliciter dicitur quaſi argumentū ⁊ ingreſſus quidā ſcenicus quale ſub Domitiano repreſentatum eſt ſi Martiali credimus Victam Paſiphaen dicteo credite tauro Vidimus accepit fabula priſca fidem. Ci. ad Atticum. Embolium nouum cogito. Idem pro Ser. Ille inquit ipſe maxime ludūs non ſolum ſpectator: ſed actor ⁊ Acroma qui omnia ſororis embolia nouit. Qui ibidē mulier ꝓ pſaltria inquit adducitur: vt ridiculi ſint qui emboliariā ex artis genere accipiunt. Unde etiā emblemata quaſi ab interſerēdo vt que phrygionum opus aut plumatile conficiat. Dicit ⁊ ſtabilitas ipſa embolon et roſtra quoq; nauium appellantur embola. Sed ⁊ acies in rumbi mō inſtructa nominat embole: ſicut ⁊ pars arietis extrema machine muralis quia ingruit. Ipſa quoq; ſibula rotarū axibus firmandis imitti ſolita quam ruſtici clauiculam appellant grece nomen habet emboliuz Nam ⁊ dies intercalares embolimei: ⁊ ipſa intercalatio emboliſmus appellatur.

Embryo greece εμβρυων. εμβρυωρος το παιδαριον ερση μητρα. neutro genere dicunt pro intus germinante ac ſcaturiente: et accipitur pro eo qđ in vtero matris viuit anteq; liniamenta ſue ſpeciei acciat ex εν quod ſignificat intus: et βρυω germino emano.

Emereor manifeſte ſeu perfecte mereor: aut ſolutus liber de ſum. Unde Emeriti ſtipendia qui militia perfuncti ſunt ⁊ vacationē habētes. Lact. lib. iij. Eterñ cū conſtet hō ex carne ac ſpiritu: ⁊ oporteat ſpiritū inſticię opibus emereri vt fiat eternus. Clau. lib. ij. Ducunt emeritos ad paſcua nota iugales.

Emerita Auguſta: hiſpanię oppidū eſt: ad luſitaniam ſpectans.

Emedullo as: ꝓ duplex ll. Vide in dictione Medulla.

Emendo as corrigo aufero: ⁊ ab emēda deducit Pli. lib. xxiij. Succus hederę tedia nariū grauceolentiāq; emendat precipue albę latiuę. Hieronymus ad Auguſti. Et vel noſtruz emendemus errorem vel alium fruſtra reprehendiſſe doceamus.

Emendico as: pe. ꝓ. ſignificat more mendicantiū expeto. Sueto. in Cela. In hiſpania a proconſule ⁊ a ſociis pecunias acceꝑit emendicatas in auxilium eris alieni.

Emergo is: ſi. ſum. Vide in dictione Mergo.

Emitto is: extra mitto. Hora. Veſcit vor emiſſa reuerti. Unde et emittere ponit ꝓ manifeſtare publicare Item emittere eſt a ſeruitute liberare. Plau. i Cap. Non erit tam auarus quin te gratis emittat manu. Tere. in Adel. Haud dubiū eſt quin emitti equum ſiet. i. liberū fieri. Aſce. Hora. habet vor miſſa tē.

Emiſſarius qui ante exercitū emittitur: vel ad exploradum: vel ad prelium lacceſſendum: vel qui dñm circūſtat: vt eius iuſſu obtemperet: et preſto eſt vt emitti poſſit. Hiero. in li. Regū. Et ait rex emiſſariis qui circūſtabāt eū. Ite q̄ paratus eſt inuehi in aliquē emiſſarius dicit. Ci. Vario. Perſuaſeratq; nonnullis iuidis meis in me emiſſarii ſemp fore. Item emiſſarii⁹ ſicut Aſco. docet: eſt furtor conciliator atq; internūcius que a magiſtratibus vel a dñis cōmittunt. Cice. in ver. acti. v. Dubitaturū quēq; eriſtimas: quin illis emiſſariis hec tibi ois pecunia queſita ſit. Et emiſſarius vocat equus aries ⁊ hmōi qui emiſſus ſit in ſolitudine: vel qui ad generandā ſobolem emittit. Sed videtur ratio velle vt dicatur admiſſarius q ad ſobolem procreandam fęmine adiungat. Unde admiſſura qū mares bruto⁹ admittūt ad fęminas. Sed vſus magis emiſſarius habet. Hiero. in Leui. Cuius exierit ſors dño offeret illū ꝓ pctō. Cuius aūt in capram emiſſarium ſtatuet eū viuum coraz dño. Pli. Emiſſarium appellat palmitez: qui emiſſus ex putatione infertur imis ſcammis ac per ſingulos annos ad ſuperiora ſcandat. Sic cū lib. xvij. ſcribit. Relicto ſemp duramēto in ſingulis tabulatis ⁊ emiſſario vno q̄ ſubeat vſq; quo placuerit.

Emiſſariū locus per quem aqua e lacu aut ſtagno emittitur. Suetonius. Fecit et emiſſarium fucini lacus: porrūq; hoſtienſem.

Emaneo: extra maneo. A quo Emanſor: de quo ſupra habitum eſt.

Emineo es: pe. cor. eminui quaſi extra alios: vel pre alijs ⁊ ſupra alios maneo. Is cū eminere dicit qui ceteris altior eſt. Aug. lib. viij. de ci. dei. Thales phs vt ſucceſſores etiā ꝓpagaret rerū naturam ſcrutatus ſuaſq; diſputationes litteris mandans eminuit. Interdum eminere eſt reſpirare. Plau. in cap. Ita me miſerum reſcitaq̄ retinendoq; laſſum reddiderunt

vir ex gratulando miseriam eminebam tandē alū ad pretorem: ibi vir requieui. Huius verbi composita sunt. Præemineo vel præmineo: qō est antesto/præsuz quasi ante alios maneo. Hiero. Nō querat obsecro filia regis filiā militis præminere pompis terrenis in christi ⁊ apostoloz cōsortio. Promineo porrigor/superemineo.

Eminus pe.coz. significat a lōginquo loco: q̄si ab extra manēte. Et differt a longe q̄ nō recte dixeris. Eminꝰ habito: vt longe habite. Sed eminꝰ iacula mittebat Similiter cominꝰ a loco ꝓpinquo nō in loco ꝓpiq̄ neq̄ ꝓpe: vt Cominꝰ te curiā: nō cominus sedeo.

Eminulus pe.coz. parum eminens: seu parum a longe. Varro. Vt habeāt inferiorē partē frequētibus pilis subcrispis cruribus potius minoribus rectis genibꝰ eminulis distātibus inter se. Idem de canibus. Spina neq̄ eminula neq̄ curua cauda crassa.

Emmanuel per duplex mm. interpretatur nobiscū deꝰ. Græce εμμανουηλ λεγεται.

Emolumētū vtilitas quā ex opera ⁊ labore assequimur Et a molimine descēdit. Ci. lib. iij. offi. Si sic erimus affecti vt propter suū quisq̄ emolumentū spoliet aut violet alterū dirūpi necesse est eam quę maxime ꝑm naturā humani generis est societatem.

Emo is emi emptū: cōparo. Construiq̄ cuz ablō vel gō hoz nominū tanti quāti pluris minoris ⁊ hmōi. Ci. lib. iij. offi. Emit homo cupidus tāti quāti pythiꝰ voluit. Gelliꝰ. Libros plurimos ere pauco emi. Et cōposita sunt Ademo/adimo/coemo simul emo vel ex omnibus locis emo. Eximo. Interimo perimo et redimo: quę habēt penultimā correptā.

Emptito as: pe.coz. frequēter emo vel frequēter mercandi seu acquirēdi vsum habeo. Pli. li. xxxiij. Alios cozijs: alios ferro captiuisq̄ rebꝰ emptitasse se tradit

Emptitius: qui est de numero eoz qui empti sunt siue emi solent. Hiero. in gen. Omne masculinū in generationibus vestris tam vernaculus q̄ emptitius circūcidetur. Var. li. iij. de re Rust. Hic aprū glans cuz pascit emptitia facit pinguē: illic gratuita exilem.

Emax generis cōis: qui vel quę facile inclinat ad emendū. Hinc emacitas facilitas ⁊ inclinatio voluntaria emendi. Col. lib. v. Quosdam emacitas in armentis quosdam exercet in cōparandis mancipijs cura. De tuendis nullos cura tangit

Empistorhonus. Vide in dictione Tetanici.

Emporium locus mercatus ⁊ Mundinarū latine dicit emptorū vbi res venales exponunt απορίζω qō est mercoz vel acqro ab ex εμπορεω lucroz/negocioz/emporos/mercator/emporeuma atis: negociatio εμποριον ex και πορευω ago duco.

Emporetica charta dicta est qua merces inuoluūtur a mercatoribus inutilis in scribendo.

Empedocles pe.coz. nomen philosophi: qui vt auctor est. Hiero. Omne qō viuit et mouetur non putauit edendum sicut ⁊ Pythagoras ⁊ ex lite amicitiaq̄ inter se dissidentibus cuncta constare dixit. Ferunt hūc Agrigētinum fuisse qui cū lacū ethnę montis inuesti gare contēderet: decidit in foueam igneam et incendio cōsumptus est. Hic sapientię præcepta versib⁹ complexus est: de quo Lucr. Carmina quin etiam diuini pectoris eius. Gociferanē ⁊ exponūt ꝑclara reperta: Et vir bōna videat̄ stirpe creatus. Quid de dijs sentiret ita scribit Suidas. θεων τα ειδη και τα νομαια ουπω τους αφρωπους γιγνωσκειν ἀηλοι οχαιρε τε εγω δε υμιν θεοσ αμβροτοσ ουκετι θνητοσ και ηδη γονη πολε εγω γενομην κουρητε ηρωτε και ο ερ ολυμπια βους ουλεγε πεμ μαποιησ αμερσ θυσαι

Emphasis pe.coz. expressio: significatio: demonstratio. Figura est qua latens aliquid ex aliquo dicto eruitur Cuius duo sunt genera. Alterū qō plus significat q̄ dicit: sub quo etiaz minus volumus intelligere. Virgilius lib. j. Geoz. Cū tam sacre deficerent sylue: hoc est nō solū alię: sed etiā sacrę.

Emphasis pe.coz. figura cū ex aliquo dicto aliquid latens eruitur. Duo eius genera sunt. Alterum quod plus significat q̄ dicit. Alterum quod etiam id quod non dicit.

Empyreum latine igneum a πυρ: quod est ignis. Unde cęlum empyreum.

Empanda veterum dea quę rebus patentibus præesse putabatur.

Emperici pe.coz. dicunt medici in arte experti. Empiricus experimentator ab εμπειρια quod est experimentū εμπιροσ expertus εμπιρικη pars medicinę est quę p experientiam curat. Sunt enim qui medicinā diuidant in empiricen: logicen: et methodicen Apollinaris ad Remigium. Ad hoc oportunitas in exemplis: fides in testimonijs: ꝓprietas in empiricis vrbanitas in figuris: virtus in argumētis: pondus in sensibus: flumē in verbis: fulmen in clausulis.

Emphonos pe.pro. latine canorus: vocalis.

Emplastrū latine fictum vel informatū ex ep præpositione que significat in ⁊ πλασσω fingo seu formo. Unde ex diuersis rebus confingi ⁊ formari cōsueuit quod nunc vulgo vnguentum dicitur. Id vero quod vulgo emplastrū dicitur a doctis vocat̄ cataplasma Imponuntur emplastra vulneribus. Malagmata super integram cutem injiciunt. Pastilli aut illimiuntur aut alicui molliori ceratone miscentur. Sunt et alia horum inter se discrimina.

Emplastratio in arboribus dicitur cum cortex eximitur inoculatiōis gratia vt aptari queat cortex par ex altera arboze. Col. libro. iij. Tertium cum gemmas non exiguo cortice in partē sui delibratas recipit quā vocāt agricolę emplastrationē. Idem lib. vj. Tertiū genus quo ipsas gēmas cū exiguo cortice in partem sui delibratam recipit quaz vocant agricolę emplastrationē: vel vt quidā inoculationē. Idem vsurpauit Emplastraturus cum ait. Delibrato itez alteram arborem quā emplastraturus es.

Emprosthoton. Vide in dictione Opisthoton.

Emungo is nxi. ctum: nares purgo: qō fit cuz pus ex eis detrahitur. Mungo em̄ est quasi mucum ago e naribus. Mucus vero est narium humiditas. Hora. per translationem de Lucilio Emuncte naris inquit pro eleganti ⁊ faceto. Emūgere lucernā dicimus lychnū proferre. Mūgi etiā de pecunijs dicit. Ter. Emunxi argento senem. i. exhausi.

Emunctorijū instrumentū ad emungendum. Hiero. in Ezo. Emunctoria quoq̄ ⁊ vbi ea quę emūcta sunt extinguuntur fiant de auro purissimo.

Emussicata quid significent. Vide in dictione Amussis

E Ante V

En: significat ecce: et nominatiuo pariter ⁊ actō iungit vel indicādo: vt En priamus: vel exprobrādo: vt En agros ⁊ quam bello troiane petisti Hesperiā metire iacens. Oratores p notiatiuū frequētius. Cice. En crimen. Est etiā en ꝓpositio greca q̄ significat in.

Enanthropesis. Incarnatio hominis.

Encenia cum ę. diph. innouatio ab ex ⁊ καινιξω nouo Augu. Encenia festiuitas erat dedicationis templi. Græce eśi καιρον dicitur nouū. Quādocunq̄ eśi nouum aliquid fuerit dedicatum Encenia vocatur. Ita ⁊ vsus habet hoc verbum si quis noua tunica induatur Enceniare dicitur.

Encaustes: qui igni adhibito aliquid fingit. απο το καιω μ καυσω λεγεται και εγγιγεται.

Encaustum opus igni pictum. Pli. Figulinū opus ex

causto pinxit: latine dicit inustū: hoc genus picture primus Nicia in vsum habuit. Hinc ortū vt vulgus atramentū librariū appellare ceperit encaustū.

Encauthis: morbus oculorū cū in ipsoz angulo tuber culū est qō palpebras parum diduci patitur.

Enchiridion diminutiuum a manu dictū quasi promptuarium z quod ad manum semper haberi debeat ceu in ense capulus: genus libelli parui quod manuale latini dicunt: ꝙ εγχειρι. id est in manu contineri possit quale est libellus Augustini qui grece enchiridion latine manuale dicitur. Sed et gladiolum seu militarem pugnaculum significat et remi partem illā quam nautę manu comprehendunt enchiridion vocari. Jul. pol. tradit.

Enclisis inclinatio z vnum de accidētibus verbi quod latini modum dicunt. Hinc encliticū inclinatiuum. Unde enclitice cōiunctiones q̄: ve: ne: quoniā incliuant ad se accentum.

Encyclopediam: alij poesim heroicam appellant. Alij musicen ꝙ musica omnes complectatur disciplinas. Quod ostēdit pl'o. lib. j. de legib⁹ dicēs musicā sine vniuersa disciplina tractari nō posse. Alij oēm artem atq; scientiā in vnū q̄si corpus bene cōpactū: z membris plurib⁹ cōstās ꝓfuctē encyclopedian dici volūt: q̄si doctrinarū orbē: vt apud Plutar. vbi de musica scribens inqt. Nō solū circa musicā verū z circa aliā encyclopedian: ꝙ mēs nr̄a potētijs intelligēdi circulariter circa scibile tanq̄ circa centrū moueat.

Encyclias. Aristoteles in ethicis cōmentationes intelligit quas Gellius extrarias: hoc est exoticas. Martianus Lyricas cuiusmodi z probleumatū sūt libri z que populares a Licerone ac Themistio questiones appellātur ꝙ de rebus oībus tanq̄ in circulo passim quererētur. Encyclias quoq; doctrinas veteres dicebāt quasi orbiculares: q̄s cōnexe z coagmētate sunt vti corpus vnū. Annuū etiā stipendiū encycliū ōr: ꝙ in sua terga voluatur annus. Alij exponūt encyclium pro pena.

Enchrista apud celsū medicamētū sūt liq̄da q̄ illiniūt.

Encryphia dicuntur Açima subcinericia. Ambrosius lib. de Caim. Tenuerunt z patres qui cocere consperſum: quod extulerāt de egypto subcinericia facientes açima que grece encryphia dicūt eo ꝙ absc̄ōdantur in cinere.

Encolpie vt ait Aristoteles: venti sunt qui e mari veniunt per sinus.

Endelechia per d. vt Lice. libro. j. tus. significat continuationē et perpetē quēdā actum siue motionē qualis i anima cognoscit. Endelechismos ꝓtinuata mobilitas. Entelechia ꝙ per t. significat ꝓfectio quedā z cōsumatio: et Enteleches ꝓfectus.

Endiadis figura cum duo diuersa noia in vnam conuenientiā iunguntr: vt apud Virg. Dolemq; z mōtes insup altos. i. molem montiū.

Endromys: idis vestis gallica hirsuta z villi longior⁹ nomen tū grecum sortita q̄ potissimū arcēdo frigori cōueniebat. Iuue. Endromydas tyrias z fgmineum ceroma. Mar. Hanc tibi sequanice pinguē texticis alumnā. Que lacedemoniū barbara nomē hz Sozidia: fz gelido nō aspernēda decēbri. Dona peregrina mittimus endromyda. Hanc athlete post cursus certamina induere solebant. Dicta endromis ꝙ εν δρομω: hoc est in cursu eā habeant.

Endymion: nomē ꝓpriū ei⁹ qui prim⁹ lunę cursū inuenit. Apollonⁱ li. iiij. argonauticoz ουκαρεγω μυθησασθαι μιον αρσρον αλυκωουλο ηκαλω πορι δαι ομι ρηδυμιωρ scribūt aūt rem mirandā theon lucillus z sophocle⁹ interptes Apollonij his verbis εμδεσαι σηοι αισ μεγαλαισ λεγεσαι τον εμδυμιωνα αφερεχθηραι, απο δηοσ εισ ουράνον εραθοεν τα δε ῆρασει δωλω παραδογισ θηναι τον ερωτα μεφλιησ και εκβληθεη τα καδελθειν εισ αλου.

Endeploro as. penulti. produ. imploro: quod est cum questiōe inclamo z cum fletu rogo quod est proprie vapulantis.

Energia pe. cum accentu latine efficatia seu operatio. Hier. Habet nescio quid latētis energię viuę vocis actus. Componit aut̄ απο του εν και εαγ αδω μαι και τοεργον λεγεται.

Eneruo as. q̄si sine neruis facio debilito. Lic. in Cato. Non plane eneruauit senectus: non afflixit. Lactan. l ib. v. Hęc ꝑsentia terrę bona virtuti ꝓtraria sunt: et vigorem mentis eneruant.

Engaddi: in tribu iude: vt scribit Hiero. vocatur vsq; hodie vicus prægrandis iudeorum: iuxta mare mortuum: vnde opobalsamū venit quas vaneas engaddi Salomon in canticis nominat. Idē alibi Engaddum ager est terrę iudeę: non tantum vineis ꝙtum balsamis florens.

Enhydris: coluber in aqua viuens.

Enim causalis cōiunctio: vt Cole pudicitiam. Hęc est hominem vendicat a scelere. Q̄nq; est copulatiua. Virg. Progeniem sed enī troiano a sanguine duci audierat. Q̄nq; affirmatiua. Terē. Enim nō sinam. Juncta aūt cum ꝑo ponit pro at. Lice. Dic cū alijs ex alia parte: enī vero ferendū astu.

Enipeus pe. pro. fluuius thessalię iuxta quē fuit prelia inter cęsarem z pompeium. Luc. lib. vij. Sanguine romano ꝙturbidus ibit enipeus.

Enitor pe. pro. a quo enixus. Vide in dictione Nitor.

Enna ciuitas Sicilię edito in loco et vndiq; præcipitata: et a syracusanis condita quę vmbilicus Sicilię dicit̄ cū in medio insulę constituta sit. Hęc imminet circūstātibus cāpis vbertate et florū varietate conspicuis. In hac templum Cereris fuit vetustissimū vbi dea precipua veneratiōe colebatur: ad quā propiciandā. xv. viros legatos misere romani. De hac vbe Soli. sic scribit. Campus ennēsis in florib⁹ fem per z omni vernus die. Strabo. Intra insulam est enna modicis ādē possessa inquilinis sup collē iacēs in qua sacra cereri ędes est. Hinc raptam a plutone proserpinā in cereris filiā dixit antiquitas. Hāc vulgus hodie Annam appellat: vbi qui regis locum tenet ob loci cōmoditatem totius insula solet conuentum habere. Stephanus bicantius εγγαπολισ σικελιασ κτισ μα σιρακουσιων μετα ο εγ τησ ιρακοισων ο πολιτησ εγγαιοσ και εγγαια παρασχεται.

Ennius poeta antiquissimus apud romanos. Q. Valerio: et. L. Manilio consulibus natus fertur. Hic Tarētinus si Eusebio credimus fuit. Et mela pomponius scribit Rudias apulię oppidum ennio ciue esse nobiles. Cui astipulat Sirius cū ait Miserunt calabri rudie genuere vetuste: pūt morbo articulari.

Enam significat etiā ne.

En nunqui ecquando.

Ennea: latine nouem. Unde enneaphonos penul. p. habens nouem voces.

Enode penul. pro. planum sine nodo. Virg. Enodes trunci. Per translationē. Amb. lib. j. offi. Statimq; ipse questionē enodē reddidit subūcies ꝙ extinguat lucerna impioꝝ Enodē dixit planā et manifestā quę nullū haberet nodū. i. difficultatem.

Enodo as. q̄si sine nodo facio: vide in dictiōe Modus.

Enorme dicit̄ magnū sine mensura nimiū eo ꝙ normā et mensuram excedat.

Ennosigeus dict⁹ est neptunus: ꝙ terrā quatiat. Nam enno quatio. Gea terra.

Ensis gladius mucro: spatha idē significant. Ab ensis

flt diminutiuū Enfsiculus.
Enteron: latine intestinum. Hinc quidaz exenterere ꝓ cuiscerare deduci putant.
Enterocela dicitur cum intestina dilabunt in scrotum Epiplocele cum omentū: hygrocela: cū in alterum e testibus humor consluit. Omniscz has species nostri vocāt hernias inquit Celsus. Ramices vero qui sequunt Pozocela cū ex abscessu aliquo circa scrotum materia subduruit. Sarcocela cū in ipso scroto concreuit caro. Cirsocela cū venę intumuerunt tunicis testiū integris: vel in ipso scroto: vel cū bubonocela oz in inguine. Est tamē vbi Plin. Enterocelā dixerit ramicē: vt in medicinis cupressi.
Enthesis penul. cor. latine interpositio.
Entheus a. um. diuinū quasi deo plenum z furore afflatū. Unde Enthei pythonici qui apollinis spiritu repleti prebeant oracula.
Enthymema penul. pro. z Enthymematū ἐνθύμημα ἀπὸ τοῦ θυμοῦ παραγέσθαι καὶ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐνθυμήσις ideo oz ꝑ illiū cū alij cōmētū: alij cōmentationē: alij ratiocinationē imperfectā interpretant: dictū ab ἐνθυμουμαι q̄ mētis actio omnis atcz sentētia enthymema nominet sicut docet Cice. in top. Ponitcz ꝓ argumēto ex vno assumpto ꝯcludente. Hinc imperfectus syllogismus dicit: vt homo est substantia: ergo aial est substantia. Mā vt inquit Aristo. fit ex vocibus z signis .i. ex probabilib⁹ z necessarijs ꝓpositioib⁹. Iuue. Aut curtū sermone rotato Torquea enthymema.
Enucleo as. aperio z nucleū extraho. Nucleus vero a nuce deducit quod tenerū in nuce includitur. Per translationem enucleare significat declarare z explanare. Enucleate aduerbiū purgate exquisite ac sine asperitate. ab eo: q̄ nucibus separatis a testis nucleorū vsus vtilis sit. Cic. lib. iiij. tus. Habes ea quę de perturbationib⁹ enucleate disputant.
Enyo furor belli. Mar. iu primo. Nec te decipiat ratibus naualis enyo.

E Ante O

Eo is. iui. vel ij. itum cū oībus cōpositis: significat iter capio: a greco εαω quod est omitto: quia eūdo locum omittimus in quo eramus. Virg. Ut tristis arator. Interdū ire significat venire. Teren. in adel. Queso vt vna mecū ad matrem virginis eas. Interdū recedere. Aug. li. ij. cō. Nei mihi z audeo dicere tacuisse te deusme⁹ cū irem abs te longius. Ire aūt in sententiā pedib⁹ est alterius sentētię non ꝓbo: sed corpore accedere. Liui. Qui hoc sentitis in dexterā partē pedib⁹ trāsite. Quę maior pars erit eo stabit consilio: deinde frequētes oēs in dexterā pedibus transierūt. Nec ratio inuēta est: q̄ nonnūcz longum est audire singulos dū plurimi sunt: vel duo capita: sententiarū sunt: vt res expeditiones fiant. Aliqn̄ ne pedibus quidem pręmultitudine ad sentētiā ire possumus. Ideocz manu sententiā significam⁹. Quod Quintil. intelligit vbi ait. Manib⁹ pedibuscz imus in sententiā necessitat. Hui⁹ verbi futurū indicatiui modi tam in am: cz in bo: cum suis cōpositis facit: licet Diome. tm̄ in bo dicat. Aug. Prodiet tancz ex adipe iniquitas eorū. Sciendū quocz est q̄ eo cū sit neutrū in cōpositione tm̄ plerūcz mutat terminationē: vt Adeo adeor. Obeo obeor. Interio interior. Subeo subeor. Iuue. Quod si subeuntur prospera castra. Claudi⁹. Pugna acriter commissa: ac multis vtrincz interitis. Virg. lib. ix. Horte obita qualis fama est volitare figuras. Cōponit eo cū ab. Abeo: ad Adeo: am. Ambio: in quo b. interponit euphōie causa. Ante anteo. Con coeo in quo abijcit n. Contra contraeo. Circū circūeo. Et ateo. Ini ineo. Inter intereo. Intro introeo. Ob obeo. Per pereo. Pro prodeo: in quo d. interponit sonoritatis gratia. Præ præeo. Præter prætereo. Re redeo. Se sedeo quasi seorsum eo. Sub subeo. Super superbio: vbi interponit b. et e. mutatur in i. Trans transeo. Venum veneo. A supino itum itu fit itus us. et Itio. Cice. Quid noster itus z reditus. Idē. Mā plura de obitum itione simile locuti fueramus.
Eo pro tanto sicut z quo pro quāto ponitur: vt eo magis: quo magis. Salusti. Statim res gestas populi romani carptim vt quęcz memoria digna videbunt pscribere eo magis q̄ mihi a spe metu partib⁹ reip. animus liber erat. Quandocz ponitur pro ideo vel propterea. Terē. in eu. Eo ne es feror: Et in eadem Eo ad eā non admissa sum. Aliqn̄ significat huc vel vsqz illuc. Liui. lj. ij. Ipsa vestigia querentē dominū eo deducturā erat. Aliqn̄ id vel vsqz ad id: vt apud eundē: quę ab origine pfecta initijs eo creuit: vt tā magnitudine laboret sua. Sic dicim⁹ eo magnitudins qđ ē ad eā magnitudinē. Eo sapiētię deuenit. i. ad
Eousqz in tantū. Val. max. lib. j. Natā (eā sapientiā. vitē eousqz creuisse donec etas cūctas dñationis suę partz inumbraret
Eous ꝑma syllaba produ. oriēs oz ab ἠώς qđ ē mane z aurora. Et eous prima cor. a lumine appellamus ē vnus ex equis solis: q̄s lucifer ac oriētalis: q̄ mane assurgēs orbē illuminet εως em̄ grece lux oz. ꝓ quo nos dicim⁹ eoū. Virg. li. j. geor. Aut cum sole nouo terras irroarat eous. Et Ouid. li. iiij. me. Modo surgis eoo tēporibus celo modo serius incidis vndis.

E Ante P

Epaminundas thebanus vir fuit: honesto genere natus: patre polymno citharizare: z cantare ad chordarū sonū doctus est a Dionysio. Carmina cantare tibijs ab olympiadoro. Saltare a Caliphrone i phia pręceptorem habuit Lysiam pythagoreū. Hic fuit modestus: prudens: grauis: peritus belli: fortis manu: animo maximo: adeo veritatz diligens: vt ne ioco quidem mentiretur. Vide Plutrachum. Hic cū apud Leutra. Lacedemonios plaga pestifera adeo affecisset: vt ex eo tempore lacedemoniorum opes corruerint principatum grece amissum vltra reparare nequiuerint dicere solebat: orbum se nō tamē sine liberis mori: et ex se natam relinquere pugnam leuctricā: hic post facinora edita extremo tēpore apud Mantineā cū acie instructa z ducis optimi: z militz fortissimi officio fungit sparto agresti telo percussus ictu mortifero: relatuscz in castra semianimis requisiuit a circūstātibus saluus ne esset clypeus. Cū saluum esse sentes sui respondissent allatū veluti socia laborū glorięcz osculatus est. Iterum quesiuit essent ne fusi hostes z Cumcz id quocz vt cupiebat audiuisset: euelli tum deniqz spiculū iussit. Ita multo sanguine ꝓfuso in leticia z in victoria mortu⁹ est. Cui⁹ morte thebanoz vires hebetate sunt: vt nō tā illū amissi se q̄z cū illo interisse oēs viderent. Mā añ Epaminūdā thebani alieno iperio paruerūt: post interitū eius dē in seruitutē pristinā reuoluti sunt vt manifestū sit gloriā thebanā cū illo natā: z cū illo extinctā fuisse.
Epacta ab ἐπάγω qđ ē addo ex ἐπί z ἄγω cōpositū
Epagon ontis. artemo a nostris vocatur. Trocleacz id genus est quę in machinis tertia dicatur: quod et Ergeta dicitur a Victruuio. Idcz vernacula simplicitas appellat Arganum.
Epanalepsis replicatio vel repetitio ab ἐπί z ἀνά q̄ duo simul re: z iterū denotāt: atcz ἦλιο acceptio. Figura quę fit quādo vna dictio in principio versus sumpta iterum in fine versus ponitur. Iuue. Crescit amor nūmi quum ipsa pecunia crescit.

Epanaphora latine repetitio.
Epanado penulti. cor. regressio ex επι τ ανα quę retro indicant et οδος via: quasi retro post viam vt principatus bonus: non autē bonus qui in tyranni dem commutatur.
Eparchia prouincia Eparchiotes prouincialis: eparchus prędes ꝓuincię.
Epaphroditus penul. cor. dicitur venustus: iucūdus.
Epauris dici potest incrementū.
Epectasis penul. corep. dici potest porrectio. Figura qua in medio dictionis littera vel syllaba interponitur: vt induperator ꝓ imperator ex επι super εχ τιρω extendo.
Epenthesis pe. cor. Interpositio ex επι τ εν quę dicūt inter τ θεσις positio: vt religio.
Epeus penul. pro. nomē ꝓpriū endymionis filij τ peonis fratris: a quo Epeę ciuitas in grecia επιος hic equum ligneū extruxit quo troia perdita ē. Vir. Et ipse doli fabricator epeus.
Ephebus penul. pro. pubes dicit ꝙ iam sit in pube et ad annos pubertat' puenit ex επι τ hebe pubertas. Iuuena. Armenius celotes cūctis narrat ephebis. Terē. in an. Nam is postq̄ excessit ex ephebis sosia liberius viuendi fuit potestas. i. postq̄ excessit ex ea ętate qua pubem primo emisit.
Ephebia pubertas dicta est. i. prima ętas adolescētię. Adolescētia vero extrema puericię inquit Do. Censorinus separat ephebos ab exephebis tanq̄ ephebi dicant in. xvj. ętatis anno. Exephebi vltra illud tēpus appellentur. Inde ephebeum dictum palestre membrum in quo ephebi exercentur: de quo Vict. libro. v. sic inquit. In duplici porticu collocētur hęc membra ephebeū in medio. Hoc autem exedra amplissima: i lib. ij. macha. Ephebia fę. genere dicit' vbi scriptum est. Super hoc ꝓmittebat τ alia talenta cē tū quinquaginta si potestati ei' ꝓcederet gymnasiū τ ephebiā sibi ꝓstituere. Et paulopost: Eteīm ausus ē sub ipsa arce gymnasiū ꝓstituere et optimos quosq̄ ephebozū in lupanaribus imponere quę επι και ηβηθετα τησ ηλικιασ.
Ephegesis penul. pro. grece εφηγεσισ latine expositio prioris dicti.
Ephemeris penulti. cor. liber in quo res gestę p̄ singulos dies scribunt. Latine acta diurna τ diariū dicit' εφημεριδοσ quotidian' ab επι τ ημερα dies ipsos fuit romanis vt singuli rerū suarum tabulam conficerent. Vñ Iuue. accipit ꝓ libro in quo diurnales diuinationes erant: cū ait In cuius manibus ceu pinguia succina tritas cernis ephemeridas. Prop. tius vero ꝓ libro feneratoris in quo summas pecunię mutuaticę feneratęq̄ perscribit τ ratiunculā per singulos dies expensi acceptiq̄ subducit τ lucra dānaq̄ cōputat. Dicit em: me miserū bis aliquis ratiōem scribit auari τ ponit duras inter ephemeridas. Sene. vocat id genus libroz Calendariū li. de beneficijs. Memo bñficia in calendario scribit. Et alibi. Calendariū versat: sit ex dño ꝓcurator.
Ephemerinos febris vnius diei est. Emphemerinus vero quotidiana est τ ex humoribus corruptis prę sertim pituita coalescit.
Ephemeron animal ortū apud hippanē fluuiū: apud bosphorū Aristo. lib. v. animaliū.
Ephesus penul. corre. vrbs Ionię seu lydię celeberrimo dianę tēplo clara ab amaçonibus condita. Hoc templum ducentis viginti annis a tota asia factum fuit in solo palustri: ne terremotus sentiret. In eo centum viginti septem colūnę fuerunt a singulis regibus factę ex aginta pedum altitudine inter quas triginta ex celatę fuerunt miro artificio. Hęc ciuitas nauale τ portū habuit: τ loci oportunitate multum creuit τ maximū citeriozis asię emporium fuit. Ex epheso Heraclitus cognomento Scotinus fuit τ hermodorus qui ꝓpter excellentiā ingenij τ doctrinam et q̄ frugi erat in exilium missus fuit. Hyponax poeta τ parrhasi⁹ pictor τ appelles: τ Alexander orator: et Theodotion iudeus qui sacrā scripturā interpretatus est.
Ephestius latine domesticus familiaris dicitur.
Ephestris idis. a grecis dicitur vestis quę armatis superinduitur.
Ephestiades insulę quę a latinis Vulcanię et eolię: ꝙ eolus iliacis temporibus illic regnauerit. De quib⁹ supra in dictione eolus.
Ephippia equoꝝ ornamenta απο του επι και ιππον greci equum dicunt ꝓpriē regimina seu stragula quibus equi sternuntur: vel sellę equis ad insidendum impositę. Cato. Sibi puero modica fuit vna tunica: id ē toga sine fasceis calciamenti: equus sine ephippio. Hinc equites ephippiati: qui ephippia habent in equis. Cęsar. Non eozū moribus turpius aut inertius habetur q̄ ephippijs vti: itaq̄ ad quēuis numerū ephippiatoꝝ q̄uis pauci adire audent. Equi sine ephippijs desultozij dicūt': ꝙ ex his facile desiliāt. Et equi ephippiarij: quibus sellę imponunt ꝓter molliorē vecturā. Generaliter aūt oia q̄ mul⁹ equis a sinistra insternunt' strata dicere: τ equos stratos ac instratos eis ornatos. Vide i dictiōe Strata.
Ephialtes a nostris dicit' incubus.
Ephyra ę. seu ephyre es. penul. cor. vrbs Achaię quę nunc Chorinthus dicitur. Luc. lib. vj. Aut pelopis latę ephyren abrūpere regnis. Sic dicta ab ephyra Oceani filia. Hinc ephyreus a. um. Prop. Mō ita cōplebant ephyreę laidos ędes. Luc. li. vj. Insedit castrę ephyreaq̄ mœnia seruat. Mā Virg. Ephyreia era ꝓ corinthijs dixit lib. ij. geor.
Ephyre arū. nomē vrbiū in thessalia. Epiro Thesprotis et olis τ pheredis a quib⁹ ephyri populi vocāt'.
Ephod dictio hebrea qua significat' superhumerale pontificis vestimentū.
Ephodius: siue ephodion: viaticū τ qñq̄ sumitur ꝓ apparatu quasi επιεργη οδω.
Ephorus penul. cor. nomen ꝓpriū historici cumani viri: τ latine supinispectoꝝ prędes ꝑfectus episcopus ab επι τ ορω aspicio. Quo vocabulo cicero vtitur ꝓ quodā magistratu lacedemonioꝝ. Erāt em Ephori tales apud lacedemonios quales apud romanos tribuni plebis qui a Theopompo sic oppositi regibus sūt: vt apud romanos ꝓtulibus tribuni. Satis constat ab ephoris reges electos alios fugisse: alios interēptos olim ꝓ ministris regū fuerūt: paulatim deinde omnē potentiā in se transferentes ad id licentię puenerūt: vt sensim a rege magistratū ꝓpriū constituerint noie Ephoriā. Ephoria Tutela.
Epi ꝑpositio greca: q̄ qñq̄ ad: qñq̄ in: qñq̄ aduersus vel contra: qñq̄ supra significat.
Epialos genus febris ex pituita frigida: sed vitrea putrefactaq̄ nomē dedit ei placida pellacia pōti subdola quā greci αλσ αλοσ ηπισητα quoniam agitatum ex tranquillo difficillimū efficit' vel απο του ηπιοσ αλεαιρειν q̄ blande ac modice calefaciat.
Epibate: sūt bellatores in re nautica. Mircius in commen. belli alexandrini. Capta est vna hostiū quadriremis depressa est altera: alteraq̄ ꝓturbata: deinde oēs epibatis nudate. Idē in cō. belli aphrici Remigum partem ex classe gallozum rhodioꝝ epibatarum armata επιβατησ tū ꝓprie ascensoꝝ dicitur απο του ρημαοσ βαινω.
Epibathra ę. penul. pro. scala nautica.
Epicharida pe. cor. genus naviculę.
Epicheremata argumentationes sunt quę nonnullę

rationes appellauerūt. Cicero ratiocinatiua. Hier. ad Aug. Ego simpliciter fateor, dignationi tuę licet stilus ἐπιχειρήματα tua mihi viderenť tū non temere exēplarib⁹ litterarū credendū putaui.

Epicenū latine cōmune: promiscuum ex ἐπι καὶ κοίνον, quod est cōmune interest autem inter genus cōmune ⁊ epicenon: q̄ in genere communi et homines sunt ⁊ pecora: in epiceno pecora tantum. Et in genere cōmuni ambo articuli sunt. Hic ⁊ hęc cū nomine cōmunicat: vt hic ⁊ hęc canis. Epicenon autem cum articulo vno masculino cōmunicat nomē femininū: vt hic passer: sub quo intelligitur femina. Et sub neutro intelligit femina: vt hoc pecus: vt Virgl. Lenta salix fęto pecori. i. grauido.

Epicharmus nomē phi Siculi eruditione ꝓcellētis et acumine ingenij ꝓditi. Cuius mentionē facit Cicero lib. j. tus. q. Suidas ἐπι χαρμος τίνος θυ ἠχει μαρου καὶ σικιδος σιρακουσιος οστις ἐρεῖηρ κωμῳδίαν καὶ τραγοιπα.

Epicurus penultima produ. nomen philosophi voluptarū. A quo dicta est secta Epicureorum qui summum bonum in voluptate collocant. De quibus Sidonius Ast epicureos eliminat vndiq⁹ virtus. Hic fuit athenięsis Pago Gargetius horto⁊ magister. Vnde a Papinio in syluis dr. Mallet deserto seniori gargetius horto.

Epicterus penultima producta nomē philosophi stoici qui ex hieropoli phrigię vrbe originē ducēs rome Epaphrodito cuidā neronis familiari seruiuit. Atq⁹ ad marci vsq⁹ Antonini tempora peruenit. Domitiano autē imperante eius dominatu offensus roma hieropolim migrauit ratus verum esse quod est tragicum: patriā esse cuiusq⁹: vbi quis recte ageret. Tāta vero apud oēs hoies eius virtę admiratio extitit: vt Lucian⁹ syrus epicteti lucernam ficilē tribus drachmarū milibus ob eius auctoritatē venisse tradat. Hic Encheridion scripsit opus vtile quod angelus Politianus nup latinū fecit.

Epicrocū pe. cor. genus amiculi croco tinctum.

Epidamnus ciuitas Epiri. ab Epidāno rege barbarorum. Sed romani coloniam deducentes: vt inquit Plinius Dyrachium dicere maluerunt ꝓpter inauspicatum nomen Epidamni: tanq̄ a damno dicatur. Epidamnum ad quod alluſit Plau. in Mēn. cū ait Me mihi damnum in Epidamno duas tanq̄ nomē inditū sit epidamno q̄ illuc nemo sine damno diuertatur. De hac Luca. libro. r. Ad campos epidamnetuos Apianus sic habet. Epidamnus rex vrbē condidit quę ab ipso nomen assumpsit. Huius ex filia nepos dyrrhachus portū vbi adiecit quod dyrrhachium appellatur.

Epi daphne duę dictiones: quasi ad daphnen Locus in Syria de quo Stra. in Seleucide syrię quattuor insignia sunt oppida: ob id ⁊ tetrapolis dicta regio Antiochia. Epi daphne cognominata. Est autē Daphnę antiochēib⁹ vicinū ⁊ amenitate inclytū nomē octaginta stadiorū ambitu quo loco antiochensium conuentus agitabatur. Dictū a Daphne Ladonis filia. Jul. Capi. Verius posteaq̄ in syriā venit i delitijs apud Antiochiā ⁊ daphnen vixit. Ammianus Tunc apud daphnē amenū illud ⁊ ambitiosum antiochie suburbanum.

Epidaurus ciuitas in peloponneso. vt Ptol. inquit a Strabone Epidaura dicta Plinius. Epidaurū oppidum Aesculapij templo celeberrimū. Hoc etiam nomine dicta fuit insula iuxta Dalmatiam i illyrico mari stra. De qua Luc. lib. ij. Illyris ionias vergēs epidaurus in vndas.

Epidromes dicuntur funes quibus retia tēdunť circa summā ⁊ imam partem q̄ in his retia discurrāt ἐπι eē significat in: δρομω curro. Quidā accipiūt ꝓ anulis quibus cortina chordę appendit.

Epigamia ę. cōnubium: affinitas cum alijs gentibus.

Epigenes nomen phi byçantini.

Epigoni dicti sunt auctores secūdi belli thebani quasi ętus illorum qui primum confecerant bellum grece enim ἐπιγονη ętus appellatur: et qui post gignitur. Inde Euripides tragicus: tragediam hocargumento compositam epigonos inscripsit: que agi exposcebat voce magna scenico⁊ ⁊ sonora. Ob hoc dixit Lice. libro. j. offi. Qr histriōes voce freti agunt epigonos medeamq̄. Errāt qui existimāt epigonos apud Stra. esse populos a quibus fabulę nomen inditum sit: cum epigoni dicti sint generali vocabulo oēs illi qui ex diuersis populis cōflati: scōm bellū thebanū duce alcmone confecerūt quasi post geniti ⁊ filij illorum qui in primo bello ad thebas mortē oppetierant. Nam ex Statij lectione cōstat bellum thebanum ⁊ noia ducū: qui in eo bello occubuerunt. Quorū filij vt mortē parentū vlciscerenť communi cōsilio contra thebanos iterum arma mouerūt qui acceperant responsum ab apolline eam se ciuitatem expugnaturos si Alcmeonem Amphiarai filū imperatorem rei bellice fecissent. Igitur alcmeon exercitu ex grecis colletto contra thebas duxit copias: acerrimeq̄ cōmissa pugna potitus est victoria ⁊ thebe captę ac dirutę sunt. Epigoni etiam dicti sunt successores macedonum veteranorum qui sub Alexandro magno ex asiaticis feminis sobolem susceperūt. Quę soboles vt historici memorant nomen habuit Epigoni: qui in castris nati: in armis educati a parvula ętate periculis exercitati: laborib⁹ durati priorib⁹ inuicti extiterunt.

Epigrāma atis. seu Epigrāmatum ati. dicit inscriptio vel superscriptio ab ἐπι sup γραμμα littera: vel scriptio. Hinc epigrāmatarius ⁊ epigrāmatista pro eo qui epigrāmata cōponit.

Epigraphe pe. cor. titulus: inscriptio: census. i. dinumeratio ciuium lustrum.

Epigryphus penul. cor. dr qui habet aduncū nasum.

Epiglossis seu epiglotis fistula exterior ē. Quo etiam vocabulo dr eius fistule superior pars: qua cib⁹ potusq̄ ferunť. Totaq̄ Curculio vocatur.

Epilepsia ἐπιλήψια penul. pro. latine correptio seu apprehensio dr. Morbus est sic dictus q̄ mentē apprendens corpus pariter possideat ex melancholico humore. Cōtrahunť em nerui ex hoc morbo. Dicit ⁊ morbus caducus. Vulgus appellat lunaticū. Idē Comitialis appellatur eo q̄ si cuiq̄ in comitijs contigisse deprensum fuisset dimittebanť comitia. Sūt etiam huius morbi alia nomina: de quibus in dictione Comitialis.

Epilepticus: qui ex Epilepsia laborat.

Epilogus penul. cor. latine conclusio. Nam quas nos conclusiones dicimus: greci epilogos appellant ab ἐπι quę diminutionē hic denotat: et λογος sermo. Epilogus ē pars nouissima oratiōis: quā quidā cumulū: quidam perorationem vocant. Rhetorici tripertitum epilogum faciunt: constantem ex numerationeamplificatione ⁊ comiseratiōe. Per enumerationem fit rerum repetitio quę grece dicitur anacephaleosis. i. recapitulatio. Per amplificationē cōcitantur animi auditorū. Per cōmiserationē flectuntur ad misericordiam.

Epilogismus cogitatio. Computus.

Epimachus penulti cor. nomen ꝓprium viri: et latine facilis expugnatu dicit.

Epimenides penulti. cor. nomē philosophi cretensis cōtemporanei pythagorę qui multa ⁊ versu ⁊ prosa scripsit: vixitq̄ annis. clxxx. vel secundum aliquos

ccreciū. Vide Laertium.

Epimēdiū: vt Pli. scribit est tertiū bulbi genus cibis gratū angustius folio minusq; aspero.

Epimone penul. cor. latine persecuerantia. Figura qñ ad maiorem certitudinē in eadem dictione pleueraē vt apud Virg. Sic sic iuuat ire p vmbras. Hęc etiā epiçusis vocatur.

Epinicia orum greci vocant premium et celebritates p parta victoria επινικιοσ επι και νικαω οθεν παραγεσαι και νικοσεοσ. Victorialis. Hier. lib. ij. macha. Et cū epinicia agerent in Hierosolymis: id est solennitates de victoriis. Sue. vero accipit p carminib⁹ ac laudatiōibus cōpositis cū in Merone scribit. Sequēti die letū inter letos cantaturū epinicia quę iam nūc sibi cōponi oporteret

Epiphania grece apparitio seu manifestatio latine ὀr φαρω eīn manifesto. Hiero. dies epiphanioq greco sermone sic vocatur. Quod enim apud nos apparitionem vel ostensionem dicimus: greci epiphaniam vocant. Vocauē ideo quia dominus noster hodie saluator apparuit in tenebris. Licet eīn olim natus esset ex maria: et triginta annoq expleſſet ętatem tñ ignorabatur a mundo: eo tēpore cognitus ē quo ad Joānē bap. vt in iordane baptiçareē aduenit: et vox de ęlo patris intonātis audita est. Hic ē filius meⁿ dilectus in quo mihi bene cōplacui. Quem pater de ęlis mōstrauerat voce: hunc spiritussanctus versus in columbam: ꝛ sup caput illius sedens tactu quoq ipso voluit demōstrare: ne quis alius dei filius putareē ex populo. Epiphania q̄q vocaē cū latitudo mē suratur cū longitudine. Vide in dictione Brame.

Epiphanes penul. p. latine illustris επι sup φαροσ clarus. Vnde Antiochus epiphanes. i. illustris qui fuit crudelissimus omniū tyrannoq.

Epiphora penul. cor. morbus oculorum: quem vulgo lachrymā vocāt: cū descēsus humoris oculos angit απο του επιφερειν. hoc est ab inferendo. Plin. Caro peponū epiphoris oculoq ꝛ doloribⁿ ꝑdest. Col. lib. vij. de maguderi. Eadē radix cōtusa ꝛ cum oleo lentisci inuncta vitiū expurgat: epiphorā sup/primit: polenta ꝛsperſa mulsa aqua. Dicit ꝛ de alijs mēbris. Pli. Testiū ꝙo epiphoris cū ramis laureę tenere adeo pecularis est.

Epirhediū rheda: compositū nomē ex greco ꝛ gallico επι ꝛ rhede gallicū latini epirhediū dixerūt. Juue. Tritoq trahunt epirhedia collo.

Epirus pe. pro. continens dicit: hoc est firma terra: regio quę molossa dicta est: et a chaone heleni fratre Chaonia nunc vero albania vocaē. Terminaē Epirus a septētrione macedonia: ab oriente Achaia: ab occidēte Jonio mari. In ea sunt ciuitates Micopolis ꝛ Ambracia. Hinc Epirota: qui est ex epiro.

Epiodum seu Epiodium canticū quod dicit cadaueri nondum sepulto: alto nomine nenia ὀr ex επι super ꝛ ωδον canticum.

Episcopus greçum inde ductum: ꝙ ille qui ꝓficitur superintendit: curā eorum gerēs επι sup σκοποσ intentio cōsideratio. Ergo επισκοπειν latine sup intendere possumⁿ dicere: vt intelligat non se eum qui pręesse dilexerit nō prodesse. Et propie dicitur qui ꝑest pani ceterisq venalibus rebus cuitatibus ob quotidianū victū necessarijs. Episcopatus digni tas ipsa Episcopiū episcopi habitatio. Episcopalit intente. Aug. lib. v. cō. Suscepit me paterne ille bō dei: et peregrinationē meā satis episcopalit dilexit.

Epistola απο του επισταλλειν quod est mittere: quia ad absentes mittit. Hinc epistolare qđ ad epistolā ꝑtinet. Hier. Neq eīn epistolarq angustia eua gari longiⁿ patiebaē. Libaniⁿ aūt i libello epistolādi αριστα δε αγτισ δυνηθειν επιστειλαι εἰγγυοι ητισοῖ επιστολη και τιλεγειν εραι ῆθεμισ εἰσ ποσ α προσ αγοριασ διαιρεῖ ταιεπιστο λη μεν ουν εστιν ομιλια εγιραμματοσ απορτοσ προσ απορτα γιγομεν ουκαι κρεῖ δη ωσκοπον εκ πληρουσ αερεῖδεῖσ εν αυ ῆνωσ πορπαρομι προσ α πορτα δια ιρεῖ ται δεειο συχρασ τεκαι παμπολουσ προ/σιγοριασ

Epistilium capitellum: quod sup columnā ponitur.

Epistates grece dicit qui a nobis villicus, pcurator q̄ ac ꝓpositus rei faciende vocaē.

Epistomium dicitur in fontibus manu fabrefactis in quib⁹ sunt fistulę plures aquā trāsmittentes. Sene. ad Lucil. Nisi aquā argentea epistomia effuderint ꝛ adhuc plebeias fistulas eloquor. Varro lib. iij. de re. rus. Cū ꝛ aqua calida ꝛ frigida ex orbe ligneo mē saq quā dixi in primis radijs esse epistomijs versis ad vnūquēq factū sic vt fluat in cōmuam.

Epischidion apud Vict: accipit pro cuneo.

Episynalipha conglutinatio duarū syllabarū in vnam qđ i diphthongo: ꝛ synereſi fieri ꝓngit. Nā συρε λειφη cōiunctio dicitur.

Epitaphium latine supra sepulchrum Ταφοσ enim sepulchrum: ꝛ sumit ꝑ laude post sepulturā. Est eīn eulogium quod in sepulchrq marmoreis incisum vi/demus completa sepultura. Accipit et pro titulo et pro oratione funebri.

Epithalamium sacer hymnus qui in spōsalicijs canit.

Epithesis pe. cor. impositio impostura aggressus.

Epitheres modestus: impostor: fundator.

Epitheton penul. cor. a Quintil. ὀr appositū ab alijs adiectiuū ab επι qđ significat in ꝛ τιθημι quasi im/positū. Epithteta tribus de causis noibus addūtur Discretiōis: vt phrigię molimur montib⁹ idę. Pro/prietaq: vt Terribili imperum setaq ꝛ dētib⁹ atris. Ornatus: vt alma venus.

Epithome es. pe. p. breuiariū vl incisio ὀr et cōpendi um ab επι sup ꝛ τομη incisio vel intersectum.

Epitogium genus pallij: quod supra togā ferebatur. Cōpositū nomē ex greco ꝛ latino.

Epithima penulti. p. dici potest supimpositū: opercu lum θημα positum ὀr quicquid alicui rei imponit ex quo ꝛ medicamenta q̄ ad refrigerandū cor impo/nunt Epithimata dicuntur.

Epithymia ę. cum accentu in pe. latine dicit ꝓcupiscē tia desideriū vaporatio sacrorū.

Epithyrum genus edulij seu casei siculi. Fit enim ab επι et τυροσ caseⁿ. Epithyrū etiā siue pyrrū dicit a ꝓfracta oliua quę grece dicit πιτυριστ. Vā apud Col. Epithyrū conditura oliuarū legimus.

Epitrapeçia dicunt generaliter mēsis apta q̄ sunt vas/cula ꝛ potoria ꝛ escaria ab επι ꝛ trapeça mensa.

Epitrita penul. cor. pes ex quattuor syllabis constans quarum vna semp ab alijs tribⁿ discrepat. Primus ꝓstat ex iambo ꝛ spondeo. i. ex prima breui ꝛ tribus longis: vt sacerdos. Secūdus ex trocheo ꝛ spōdeo. i. ex secūda breui alijs longis: vt ꝓditores. Tertius ex spondeo ꝛ iambo. i. ex tertia breui alijs longis: vt hereditas. Quartus ex spōdeo ꝛ trocheo. i. ex quar ta breui ceteris longis: vt Celestinus.

Epitrocasmos verborum sup seinuicē effusio vl super mensio q̄ fit aduersarij turbandi causa.

Epiçeusis cōbinatio. Figura cuj dictio in versu absq medio aliarū conbinaē. Vir. Me me adsum q̄ feci.

Epos carmen heroicū diuinarum rerū ꝛ heroicarum hūanarūq cōprehēsio. War. Scribamⁿ epodos ce pisti scribere cessi Emula ne starēt carmina nr̄a tuis Cōpositū cū ωδη q̄ et cantⁿ apud nos ὀr Epodus quasi carminis cātus. Et inde Epodion diminutiū .i. paruū carmē qđ a lyricq clausula breuis ὀr q̄s ꝑ-ēy

sos versus integris subiũciat: vt apud Hora. Beat⁹ ille q̃ ꝓcul negociis. Deinde sequit̃ ꝓcisus: vt prisca gens mortaliũ. Et sic deinceps alterni quib⁹ aliqua pars deest: ⁊ sunt ipsis ꝓcedentibus similes.

Epule ab opulentia: siue ab edendo quasi edipulę sũt cibi ministerio hominũ in nostrũ vsum comparati. Epulũ vero significat solẽniores ⁊ ꝓprie publicum conuiuiũ in ꝓmptulo ciuib⁹ exhibitũ: siue in dedicatiõe tẽpli: siue in triũpho: siue in funere: siue ludoꝝ causa. Ille imperatores apud romanos ⁊ ille factũ esse cõstat a plurib⁹ q̃ testamẽto legauerũt epulũ quotãnis ad sepulchrũ rosis ⁊ varijs respersum odoꝛib⁹ ꝓ hereditatũ facultatib⁹ exhibẽdũ. Inue. Ãn epulũ possis centũ dare pythagoreis. Sz ꝛfundunt q̃ñq̃. Nam epulũ ꝓ conuiuio inuenit̃: et epule ꝓ cõuiuio in cõi. Cic. pro. L. Plan. Sepulchrũ. L. catiline flor⁹ ornatũ: hominũ audacissimoꝝ ac domesticoꝝ hostiũ cõuentu epulisq̃ celebratũ est.

Epulari est in cõuiuio esse: seu cõuiuari. Liui. lib. xxv. Vulgo apertis ianuis in ꝓmptulo epulati sũt. Cõstruit̃ q̃ñq̃ cũ actõ quasi pro comedo. Amb. Non statim inquit epulamur omia: neq̃ potamus omia.

Epulones dicti sunt conuiue: vnde et coepulones qui simul epulantur. Ire epulones dicebant quos pontifices ꝓpter sacrificiorũ multitudinẽ esse voluerũt: vt ludoꝝ epulare sacrificium cõficerent: auctor ẽ Cice. lib. iũ. de ora. Hi epulas ioui ceteris q̃ dijs instituẽdi potestatẽ habebãt. Unde Aug. li. de ci. dei. asserit epulones perpetuos fuisse qui ad aureaꝝ iouis mensam statuę appositã perpetui erant cõiuie: vt mimoꝝ potius ⁊ parasitoꝝ et contubernia: q̃ dei sacra celebrarentur.

Epulare quod ad epulas pertinet: vt epulare sacrificium: epularis sermo: qui in cõuiuio fit. Apul. Iã illaris luminibus epularis percrebruit. Epulares etiã vocabantur qui in sacris epulabantur. Var. Dum epulares nocte epularentur.

Epulatorius a.um. q̃ aptum est vt in epulis comedatur. Amb. ad Simpli. Bona opa epulatoria dicim⁹ quę sunt esui. Et paulo post. Epulatoria ⁊ refectoria requies in deo que facit animi tranquillitatẽ.

E Ante Q

Equus animal quadrupes qui et caballus ab equalitate dictus: detracta prima littera quę diphthongũ faciebat: q̃ pares eligebant qui bigis: qua drigisq̃ iungerentur. Equoꝝ alij gradarij qui molli gradu ⁊ sine succussura incedũt. Contra succussores sessorem frequẽter inquietãt. Alij dicunt̃ Veredi in cursu velocissimi: quibus maiores vsi sunt in venatione.

Eques generis cõmu. significat hominẽ equo insidentem. Unde equites a peditibus distinguũt. Virg. lib. viij. Interea premissi equites ex vrbe latina. Sumit̃ q̃ñq̃ ꝓ ipso equo. Idem. Dorsoq̃ equitem docuere sub armis Insultare solo: ⁊ gressus glomerare superbos. Et eques dicitur qui equestrẽ dignitatem adeptus est.

Equester ab eques fit: sicut a pedes pedester. Unde pedestres ⁊ equestres copię. Equestrem vero ordinem medium fuisse constat inter patricios ⁊ plebẽ. Hi olim sub romulo regibusq̃ celeres dicebantur a celere remi interfectore: deinde a flectendis animis: quonia iudices erant siue potius affectendis equis fleramines vocitati: postea Trossuli a trossu lo oppido thuscię: q̃ id sine vllo peditum adiumẽto equites cepissent.

Equestre es. dictũ est quod equiti dabatur.

Equestria loca erant in quibus sedebant equites. Seneca. lib. vij. de benefi. Equestria omnium equitum romanoꝝ sunt. Et iterum. Sed cum in theatrum illic quia sedere mihi licet. Sic popularia dicebant vbi plebs ipsa i theatro sedebat. Sue. in Domi. Et quia pars maior intra popularia decideraꝛ quinq̃genas tesseras in singulos cuneos equestris ac senatorij ordinis pronũciauit.

Equito as. dicitur de hoie equo insidẽte: et de equo. Lucil. de equo. Nempe hũc currere equũ nos atq̃ equitare videmus. Huius cõposita sunt Adequito: qđ ẽ iuxta equito. Liui. Adequitauit deinde sensim portis. Obequito: circũ equito. Idem. Obequitare iubet hostiũ portis. Perequito sicut pagro vt apud eundẽ. Cũ perequitasset aciem tantũ iniecit ardoris vt cũ vltra sustinuerint impetũ equi.

Equitatus modo equitum turmam significat: sicut peditatus pro pedestribus copijs: modo actũ equitandi. Plin. Femina equitatu atteri ⁊ aduri solent: modo ordinem equestrẽ. Idẽ lib. xxxiij. Quneti am ipsum equitũ nomẽ sępe variatũ est in ijs quoq̃ qui ad equitatũ trahebantur.

Equarius a. um. quod ad equum ptinet: vt equarius medicus q̃ equis medet̃. Val. mar. li. vlti. Welophylus equarius medicus. L. Martiũ septies cõsulem auũ sibi vendicando se excudit.

Equinus a.um. possessiuũ. Hora. Humano capiti cervicẽ pictor equinã Iungere si velit.

Equio is. de equis dicit cũ coitũ appetũt sicut caulio de canibus et Subo de suibus. Col. lib. vij. Equiẽti mulę cruda brassica datur.

Equimentum merces quę datur pro admissura equi. Var. An si equam emisses q̃drupedẽ vt meo asino reatino admittẽs ẽ tũ poposcisses dedisses eq̃mẽti.

Equitiũ equoꝝ mandra. Ulpia. Equitij vsu legato videndũ an ⁊ domare possit ⁊ ad vehẽdũ subiugo vti: Equitius nomen viri proprij ⁊ cognomen familię romanę ab equo deductum.

Equile penul. pro. stabulũ equoꝝ sicut ab oue ouile. vñ Var. Suadet frenos in equili suspendendum vt oculi equuleoꝝ cõsuescant videre eoꝝ faciẽ: ⁊ e motu crepit⁹ audire cũ iã ad man⁹ accedere ꝓsueuerint: interdũ imponere his puerum.

Equiso equorum domitor. Var. Nam vt equus qui ad vehẽdũ est natus tũ traditur magistro vt equiso doceat tollutim incedere. Et non tantum equorum magistrum: sed etiam omniũ rerum quarũ ei regimẽ concedit̃ equiso designat.

Equitabilis: locus in quo equi facile inambulare possunt. Liui. Opportuna explicandis copijs regio erat equitabilis: ⁊ vasta planicies. Idem contrariũ posuit. Imber violẽtius q̃ alias fusus campos lubricos inequitabiles fecerat.

Equuleus diminutiuum: sumitur pro pullo eq̃no ⁊ nouello. Cice. in horte. Ut igitur domitores equorum non verba solũ adhibent ad domandũ: sed cibũ etiã sępe subtrahunt: vt fame debilitet̃ equuleoꝝ nimis effrenata vis. Est et equuleus tormẽti genus in equi formã in quẽ conijciebantur rei. Cice. lib. v. tus. Hęc etiã in equuleũ cõijciuntur: quo vita non aspirat beata. Idẽ de fi. lib. iij. Nec si ille sapiens ad torturis equuleũ a tyrãno ire cogatur similem habeat vultũ vt si ampullam perdidisset.

Equulus etiam diminutiuum. Cice. de signis. Equulos argenteos nobiles qui maxime fuerunt aufert. Et li. iij. de natura deoꝝ. Omia in pfectis ⁊ maturꝫ docet esse melioꝛa: vt in equo q̃ in equulo: in cane q̃ in catulo: in viro q̃ in puero. Var. ait equulum post annũ ⁊ sex mẽses domari posse. Sic equula. Idem Nemo ẽ tam negligẽs quin summa diligẽtia eligat asinũ qui suam saliat equulam.

Equiria ludi quos romul⁹ Marti instituit. In his ẽ ludis currere in Martio cãpo equi solebant.

Equidem non ego ⁊ quidem cōpositā coniunctio: sed simplex est Salusti. Ego equidē sic existimo. Nam si esset cōposita: nō subiū gereꝛ ego: ḡ̄ ḡ̄ apud Virbiąꝫ ego quidē significet. Equidē merui nec deꝓcor inquit Persius posuit ꝑ quidē. Mō equidē hoc dubites ambozū fedeꝛe certo Consentire dies.

E Ante R

Erasistratus nomen medici eximij: ex Aristo. familia nati ερος amoꝛē στρατος exercitū significat.

Erate es. penulti. coꝛ. nympha oceani ⁊ rhetios filia ab ερος quod est amoꝛ.

Erate numero plurali: vbs coꝛytanoꝛum.

Erato penulti. coꝛ. vna musarū ab amoꝛe dicta ερος ερασθαι amo ꝙ ꝑsit his qui amoꝛis face rapiuntur. Virg. lib. x. Nunc age qui reges erato quę tēpoꝛa rerū Quis latio antiquo fuerit status.

Eratosthenes penul. coꝛ. nomē philosophi qui oꝛbis terrarū mēsoꝛ appellatus est: hic vixit annis. lxxij. sicut ⁊ plato et Diogenes cynicus ⁊ xenocrates platonic⁹ ερατος ερασθαι και ισοθερος δυναμις και κρατος λεγεται και α τροσ πορισημος και μαθηματικος.

Erasinus penul. ꝓn. fluuius in argolica. Papi. Ruit agmine facto Inachus ⁊ gelidas surgēs Erasinus ad arctos. Dictus est ⁊ Arsinus: et in archadia vbi oꝛtū habet Stymphalus. Sunt ⁊ Erasini in peloponneso alū sicut Strabo scribit.

Ercinia multis syluis nomē est inditū. Sed apud germanos maxime q̄ apud grecos Hercinia dicit. Ab heluetijs ad nemetū tauriscoꝝ fines ꝓtendit ⁊ ad dacos ⁊ danubiū inde ad alias gentes longitudine sex dieꝝ multis feris abūdans ⁊ ꝑceris frequēs aꝛboꝛib⁹. Sūt qui hoc nomē aspirēt: et cū y scribant.

Erciscere paisca lingua significat diuidere. Inde familię erciscunde. i. reifamiliaris diuidende. Quidam erciscūdum ab ercium antiqua dictione dici volunt a coercendo. Unde et Jouem ertium puto dictū ꝙ mala crederet arcere.

Erebus pe. coꝛ. fluuius inferoꝝ. Uir. Magnos erebi tranauimus amnes. Qñq̄ ꝓ obscuꝛioꝛi inferni parte: vt Jmas erebi descendit ad vmbꝛas. Uarro ex erebo natam noctē ait. Unde ⁊ illud. Erebo creatā fuscis crinibus noctem inuoco.

Erembi populi i arabia q̄ ꝓrupta saxa nudi inhabitāt

Eregione ex aduerso ex oppositō.

Eremea ere tua. Uide supꝛa in E ⁊ Ex.

Erepublica. i. ex utilitate ⁊ commodo p ublico. Sue. in Cesa. Plerioꝝ pecunias ꝓtulerunt necato ne q̄dā abnuēte eā largitionē e republica fieri. Econtrario dicimus ab re est: ꝓ eo quod est ꝓtra cōmodū.

Eremus penul. ꝓn. Nam apud grecos per η. scribit ερημος. Solet tñ ab aliquibus coꝛripi ꝓpter inopiā litterarū grecarū: vt ꝓpotens martyr eremiq̄ cultoꝛ. Est ⁊ generis fg. Hie. Inter multos sepe dubitatū est a quo habitari cepta sit eremus. Significatoꝝ eremus solitudinē. Hinc eremite ⁊ eremitani Uñ oꝛdo eremitanus sub diuo Augu. militans non tam doctrina q̄ virtutibus insignis.

Erga ꝑpositio licet eandem vim habere videaꝫ cum contra: beniuolētię tñ plena est: vt ꝓ meo summo erga te amoꝛe onus subeo.

Ergasylus nomen viri ꝓpꝛium est.

Ergo illatiua siue completiua coniunctio est quę miꝛoꝛibus adhibetur clausulis: sic igitur. Aliquando inceptiua est conueniens maxime indignationi. Juuena. Impune ergo mihi recitaueꝛit ille togatas. Hic elegos? Aliquādo hoꝛtatiua quę ponit: vt boꝛtemur qui tarde aliquid faciunt ⁊ affectum exꝓimit ꝛepꝛehendentis. Uirgilius. Ergo age chare pater. Aliquando aduerbium est ⁊ ponitur ꝓ causa. Ut cunctecturq̄ victima. Virg. lib. vj. Illius ergo venimus ⁊ magnos erebi tranauimus amnes. Siseꝛ. libꝛ. iiij. Hilites vt lex calphurnia cōcesserat virtutis ergo ciuitate donati.

Ergon latine opus a quo fiunt quę sequuntur.

Ergastulum penulti. coꝛ. taberna vel officina vbi lapides metalla ve fodiuntur vel aliud quippiā operis a vinctis seruis fit: quos Pli. his vbis describit. At nunc eadē illa vincti pedes: dānate manus inscripti vult⁹ exercent. Dictū ergastulū ab εργαζομαι q̄ō operoꝛ. Juue. Nepe in lucanos ⁊ tuscā ergastula mittas. Sed q̄n in diuersis locis serui duꝛius operari cogerent: factū est vt ergastula mō ipsos damnatos: seruosve opātes: mō carcerē significet. Uar. Misitq̄ moꝛ eo iniuriū qui tota ergastula donaret libertate. Col. lib. j. Optime solutis seruis cellę meridię equinoctialē spectantes fiant. Uinctis q̄ salubeꝛrimū subteꝛraneū ergastulū plurimis stręq̄ id angustijs illustratum fenestris.

Ergastulus custos pgnatis loci. Lucil. Nō ergastul⁹ vnus ⁊ alius indicem apposuit: vt nemo sentētiam libeꝛe magis q̄ ergastulus dicere possit. Aliquādo sumit ꝓ opaꝛio. Pli. Coli rura ergastulis pessimū est: vt quicquid agitur a desperantibus.

Ergastularius qui pręest ergastulis. Unde Col. lib. j. docet quomodo ergastuli ab ergastulaꝛijs tractaꝛi debeant. Ergastes ⁊ ergasticus: latine opaꝛius. Ergasia operatio. Ergaleia ferramēta. Ergasenon officina. Ergasemos frabꝛicabilis. Ergasteriarches tabeꝛnaꝛius opifex.

Ergasterium: officina vbi aliquid operamuꝛ: vt est in decretis distꝛ. xliij. Nulli clerico liceat tabeꝛnā aut ergasterium habeꝛe.

Ergesteni. pe. ꝓn. populi sunt ab ergeto oppido Sirius. Hadrianū ergetiq̄ simul.

Erguminus pe. coꝛ. q̄ a demone agitaꝫ ab εργομαι: qō latine agro. i. agitoꝛ ꝓhibeoꝛ.

Eribea dicta est nouerca Mercurij. i. iuno cuius monitu ⁊ ꝓcibus ipse mercurius Martē ex vinculis liberauit: et dici pōt lis bucule. Mā εριδ lis βους bucula siue iuuenca dicit: q̄ Isidem multa indignatione persecuta fuit.

Ericates nomen viri ⁊ potest interꝓetari: q̄si ira confractus. Nam εριδ ira καταξω infringo.

Erictheus nomen ꝓpriū pheacis viri. Alter fuit athenaꝫ rex quē Minerua e ruꝛe vbi natus erat suscepit educauit ⁊ athenienſi populo ꝓ rege tradidit.

Erichthonius rex athenienſis Vulcani ⁊ Mineruę filius a quo populus athenienſis erichthonius dict⁹ est. Hic teste Pli. quadrigas primus iunxit ⁊ ludos instituit in attica regione.

Eridanus penu. coꝛ. fluuius in italia ab eridano solis filio ibi submerso dictus: cuius sit ita intelligendum vt nō erremus: sed melius ē tacere: q̄ pauca diceꝛet alij viderint.

Erigone penulti. coꝛ. nomen Icari filię: quę ob fratris necem doloꝛe parcita laqueo se suspendit: vt Higinius late tractauit.

Eriphyle penul. ꝓn. nomē vꝛoꝛis Amphiarai ⁊ soꝛoꝛis Adrasti. Hęc accepto aureo monili latētē mariti ꝓdidit. Uir. lib. vj. Uis phedrā ꝓcrincq̄ locis mestāq̄ eryphylen: scribit et sine h. Juue. Succrit multe tibi belides atq̄ eripyle.

Erimātus qui lites disseminando diuinat quasi εριδ ερίδος. i. litis μαντις diuin⁹. Juue. aut dispbyl⁹ aut erimantus. Erymanthus ꝺo cum y et h mons archadie q̄ aꝓū agroꝝ vastatoꝛē hercules domuit viuūq̄ sup hūeros ad euristeū detulit Quo ꝓspecto euriste⁹ in greo se vase abscōdit. Uir. Aut erimāthi

placarit ſiluam: et lernam tremefecerit arcu. Eſt et ſilua ⁊ fluuius hoc noīe in alpheū defluens vt oſtendit Pli.lib.xiij.Li.lib.ij.tuſ.vocat erymātum beluā erymāthiā vaſtificā Sophocleus autē λαμπρειαοροσ αρκαδιασαφε ου και ποταμοσ ρεισυμαρθοσ πορίδε του καπρου και ηροδωροσ φησιν ιοτι επισασ πυλασ τω μυκυρωνκομισασ αυτον απεθηκο.

Erinacius animal non maius ericio vt Hiero.inquit ſimilitudinē vtī muriſq; habens.Vnde in paleſtina Arconus dicit:⁊ magna eſt in iſtis regionib⁹ huius generis abūdātia ſemp in cauernis petrarū:⁊ terrę foueis habitare conſueuerūt.Dicit ab aliquib⁹ Lyrogrillus:qđ nomen ab horrendo quidam deducūt ⁊ cum h ſcribunt.

Erynnis cum y.furia infernalis: dicta q̄ humanā cōrumpat mentē απο του ερρειν ηνγουνεραλεγεσαι ηγαια καιν αιω οτ. Vul⁹ grūs erinnyos et erinnys latine: et p ſyneſim erinnis:actūs erinnya ⁊ erinnyn:in plurali erinnes.

Eripio is.pe.cor.extra rapio: et cōſtruit cum datiuo fere in malā partē:vt eripuiſti mihi ſubſtantiā. Aliquādo cū ablō in vtrāq; part:vt eripuiſti me a periculo ⁊ eripuiſti a me librum.

Eriphiſa inſula vna ex eoliis:quaſi ερίφ.i.litē φυσαουσα ſuffians dicitur.

Erodius ⁊ erodion auis maior omnium volatilium ⁊ aquilam vincit ⁊ comedit.

Erogo as.penulti.cor.diſtribuo ⁊ quaſi rogatoribus diſtribuo. Hiero.ad Julianū. Cū multis erogauerīs cenſum tuum ⁊ quidā tua gaudeant liberalitate: tñ multo plures ſunt quib⁹ nihil dediſti. Inuenitur etiā exrogare: quod eſt vt Feſ. inquit ex lege vetere aliquid p nouā legē eximere.

Erotema penulti.pro.grece εροτημα interrogatio latine ōr.vt Quo res ſumma loco panthu quā prendimus arcē. Erotematicus interrogatiu⁹ ερωταω ερωτω εστιτο ερομαι.

Error inquit Aug.lib.enchiridion: eſt exiſtimatio vel approbatio veri pro falſo vel econuerſo et certi pro incerto vel econtrario. Et errare eſt putare vel approbare verum eſſe quod falſum eſt: vel falſum eſſe quod verū eſt: vel certū pro incerto: ſiue falſum ſiue verum ſit.Tñ ſciendū q̄ licet quis ablq; ignorantia errare nequeat:nō tñ qui aliq̄d neſcit cōtinuo errat: ſed qui ſe exiſtimat ſcire qđ neſcit: et falſum ,p vero: ſiue incertum pro certo approbat. Accipitur etiam qñq; error pro peccato:et quandoq; pro vagatione. Et errare pro vagari ⁊ diſcurrere. Virg. Vidiſtis ſi quam hic errātem forte ſozorum. Sed qm̄ pecudes errando.i. vagando paſcuntur:errare ponitur.p paſcere: vt Ille meę ſiculis errant in mōtibus agnę. Item quia errando ſepe a recta via deflectimur errare ſumitur pro peccare. Sane inter errorē ⁊ errationem hoc intereſſe. Do. exiſtimat q̄ error animi ſit erratio pedum. Ter.in adel. Sane ac miſto propius ibis et minor eſt erratio.i. minus eſt ſpatū per quod erretur. Cōpoſita verbi erro ſunt Aberro quod eſt valde erro: vel longe vagor. Cic.in tuſ. Sed redeat vnde aberrauit oratio. Deerro:oberro:circumerro Lactan.lib.ij. Vulgus exiſtimat mortuorū animas circa tumulos et corpora ſuorum reliquias oberrare. Pererro per totum erro. Col.in preſa.ſemp̄q; ritu volucrū longinqui littoris peregrinus ignotū pererret orbē.Exurro valde erro.Lyricia.ad Ianuariū. Ne quis exorbitans: et a via veritatis exerrans apud hereticos iungeretur.

Erratus us.et erratū ti.peccatū.Cic.Tironi.Tantū mihi dolorem cruciatūq; attulerunt errata meę etatis: vt non ſolū animis a factis;ſed aures quoq; a cō memoratione abhorreant.Et in decretis diſt.xl.ſcribitur.Qz aliquando in ipſis quoq; cōſpicimus erratibus electorum.

Errones ſunt vagabundi. Tibul. Atq; iterum erronem lub tua ſigna voca. Sapho. At vos erronem tellure remittite noſtrū. Ulp. Errones appellātur ſerui qui non quidē fugiunt: ſed frequēter ſine cauſa vagantur ⁊ tēporibus in res nugatorias cōſumptis ſerius ad dominum redeunt.

Errabundus affatim vel valde errans.Virgilius. Si qua forte ferant oculis ſeſe obuia noſtris.Errabunda bouis veſtigia.

Erraticus a.um.quod vbiq; ſerpit: ſeu vbiq; naſcitur vt vitis erratica.

Erubeſco/rubens fio.Auguſt. per tranſlationem pro verecundor in ſignificatione actiua poſuit cum ait. Quiſquis me erubuerit coram hominib⁹:erubeſcam eum coram patre meo.

Eruca penult.pro.ſi apuleio creditur:ab herendo venit qm̄ rebus quas occupat tenaciter inhereat. Verum alīs magis ſine h. et ſine diphthongo ſcribi placet:⁊ ab erodēdo deduci.Eſt aūt genus vermis: Campe alio nomine:qui in olerum folia repit abroditq; preſertim brāſſicas. Col.lib.xij. Vbi vero aprici regionibus poſt pluuias noxia inceſſerūt animalia q̄ a nobis appellantur eruce:grece aūt campe nominantur: vel manu colligi debent vel matutinis tēporibus frutices olerū cōcuti. Sic em̄ dum adhuc torpent nocturno frigore: ſi deciderint non amplius in ſuperiorem partē prorepunt. Eſt etiaz Eruca herba q̄dam virtutis calidę: dicta ſimiliter quod erodat. Mā beſtiolas oēs corpori innaſcentes erodit: veneręq; excitat.Quīō.de reme. Nec min⁹ erucas iubeo vitare ſalaces. Col. Excitet vt veneri tardos eruca maritos. Sunt qui erucā dici velint q̄ vrat. Nam linguā pungit:et ſanguinem exurit vt ſit eruca quaſi vruca u in e verſa. Aut q̄ fortaſſe dicta ſit ab eſu:hoc ē ab edendo.Et cū principio eſſet eſuca:poſtea commutatiōe litterę facta ē eruca vt ex valeſio Valeri⁹.

Eructo as.ex e.⁊ructo: quod eſt frequentatiuū verbi Erugo is.Iuuena.poſuit exemplum de Ructo.Si bene ructauit:ſi rectū minxit amic⁹.De eructo Hiero.Eructauit cor meū verbum bonum. Eſt ⁊ ructor in eadem ſignificatione. Horā. Hic dum ſublimis verſus ructat ⁊ errat. Ructo aūt a rugo is.xi.cūvnde Ructus a ructo quoq; fit Ructito aliud frequentatiuum. Colu.libro.vij.de boue egrotante ſic inquit. Gemitus exprimit: locoq; ſtare non patitur ſepe decumbere et rucitare cepit:caudamq; crebrius agere. Dicitur ⁊ ructuo as.et ructuor. Hinc a Sidonio dicta eſt ructuatio eſculenta. Ex quo Eructuo. Augu. Illi audiunt tanq; verbū eructuatum: illi tanq; ſcientiam annunciatā. Quod enim ructuatur preſentibus ructuatur.Eſt autem eructare,proprie extra ructum mittere q̄uis ad alia tranſferaē. Col. lib.viij. Neq; ipſum viuarium repletur cōgere quā tempeſtatibus eructat pelagi violentia. Eſt et intructo. Plau.in pſeu. Quid tu malum ergo in os mihi ebrius eructas.

Eruditio is.pe.cor.ſignificat ex rudi doctū facio. Hinc eruditio pro doctrina.

Erudero as.penult.cor.ab e.⁊ rudero. Rudero vero a rudus eris. Et ſunt rudera purgamenta:puta cementum lapides confracti:arena calix ⁊ hmōi ex ruinis congeſta. Hinc ruderatus ager qui veterū ędificiorū maceria ſcater.Eruderare itaq; eſt purgare et rudos extra iacere. Amb.de obitu Theo.Sz Iſaac obſtructos ab alienigenis puteos eruderauit nec latere aquam paſſus eſt.

Erugo. Vide ſupra in dictione Aerugo.

Erumna. Vide in dictione Aerumna.
Erunco as. Vide in dictione Aerūco.
Eruo is. extrahо. Lactā. lib. ij. Ipse sibi oculos eruat: vt loēs ceci sunt. Interdū Eruere est in totū destruere. Idem lib. viij. Eruētur funditus ciuitates.
Eruū genus pabuli seu leguminis. Col. Eruū lętat locо macro nec humidо: q; luxuria plerūq; corrumpit. Dictū eruū ab eruēdo. Carpit essi; t manu vellit.
Eruilia idē qđ eruū. Col. Sarsena putat agros sterco rari lupino faba vitia eruilia lente cicercula piso.
Eryngion herba aculeatę mordacitatis spinosa veluti carduus: satiua in cibos probat radicē tantū q; melle cynamomo t cariophilo pdita gustui nō iniucūda ē.
Erythace apū cibus dū operant: quā alij sandaracaz: alij cerinthum nominant Vic sępe fauorū inanitatibus inuenit: sepositus saporis amari. Var. Erythacen vocant qua fauos extremos inter se cōglutinat. Erythace a coloribus rubedine dicitur. Grece enim ερυθημα rubor appellatur.
Erythacus auis hyeme dicit: phenicurus estate: quaz vulgo pectus rubeū vocat απο του ερυθραιν ομαι: hoc est a rubescēdo ερυθακος phenicurus vero q caudam rubeam habet: phenix purpureū significat ουρα cauda est.
Erythreon rubrum dicitur. Col. lib. viij. Nec minus alia rutilos quos vocat ερυθρεους hoc noie perſei t andromache filius vocatus fuit. A quo teste Solino non solum ab arenarū colore mare id vocatū fuit quod rubrum dicimus.
Erythre ciuitas Asię non longe a chio ex qua Sibylla fuit quā numine afflatā crediderunt. Antiqua sane mulier t diuinatrix: t tępore Alexandri.
Erythea insula Geryonis regia in mari gaditano. In ea tanta aeris benignitas fertur: vt homines pariat pęne īmortales: habuit etiam canem geryones de quo fratre cerberi ita scribit Julius pollux libro. v. γηρυονι μοσο δε γηρι ορου κυων ο τασβους φυλασσων αδελφος τηρ του κερβερου αφηρεθη δευφημιακλεους.
Eryx nomē montis in sicylia: t nomē ciuitatis in eo sitę in quo templū Veneri cōstruxit Eryx filius eius. Ouidi. Sed dea nec patitur sic ad sua munera cogi. Colle sub vmbroso quam tenet alt⁹ eryx. Pompo. Montiū eryx maxime memorat ob delubrū Veneris. Vnde venus erycina dicta est. Oui. Quid gemmas erycina meos sine fine dolores?

E Ante H

Esau nomē filij Isaach q; t edom. hoc est rufus t Seir quod pilosum significat appellatus est.
Esca tibus q; dat̄ boibus aialibusq;. Et esca est q; datur auibus piscibusve ad decipiendum: a quo fit Inesco as. t Escarius t esculentus/adiectiua: t Esito.
Escarius a. um. quod ad escā pertinet: vt escaria vasa. Pli. Ad escaria vasa torū rubēe vitrū nō trāslucēs. Escaria mensa in qua boies epulant.
Esculentus a. um. qđ ad edendum pertinet. Pli. li. x. Accipit res totius massilię humi fetificāt: nihil esculenti rapere vnq; ex funerum ferculis. Piero. ad Festo. posuit esculentior pdelicatiori cuz ait: Qđ si voleris respondere te nobili stirpe generatam semp in delicijs/semper in plumis non posse a vino t esculentioribus cibis abstinere: nec his legib⁹ viuere districtius. Respondebo. Viue ergo lege tua.
Esculus arbor glādifera/q; veteres ex eius fructu escā sumerent.
Esito as. pe. cor. frequētatiuū est a supino esum forma tum. Bel. Videtur aūt de Cyamo non esitato cum erroris fuisse/scribitur per ę.
Echon ciuitas Seon regis amorreoz in terra Galaad.
Esseda penult. cor. vehicula gallorum britannorumq; apud belgas primo reperta. Et proprie Essedum in equo sicut staticulum in vehiculo: peroritum in mula est. Sirius de Asturcone. Aut molli pacata celer trahit esseda collo. Confunduntur tamen hęc. Sue. in clau. Solit⁹ i gestatorio ludere: ita essedo alueoq; adaptatis ne lusus confunderetur. Vinc essedarij q; esseda regunt.
Essedones sunt asiaticorum scytarum populi: quibus teste herod. lib. iiij. histo. Mos est parentum funera cantu prosequi t congregatis proximis cadauera ipsa pecudum admixtis carnibus comedere: qui ossa capitum suorum parentum auro cincta in poculorū tradere ministerium asseruntur.
Essei Judei. Nam tria iudęorum dogmata (vt scribit Josephus) exstitere pharisei saducei t essei. Et hi quidem Essei ab vxorib⁹ t vino t carnibus abstinuerūt semp t quotidianū ieiunū verterunt in naturā.
Essentia fit ab infinitiuo esse/t idem est quod esse/quādo nominaliter accipit: quale est apud persū. Velle suum cuiq; est. Ut enim velle idem est quod voluntas: t scire ipsum quod scientia: t posse ipsum qđ potētia t viuere ipsum quod vita: ita esse ipsum est qđ essentia. Aug⁹. lib. xij. de ciui. dei. Sicut ab eo quod est sapere vocatur sapientia: sic t ab eo qđ est esse vocatur eētia: nouo quidē nomine quo vsi veteres nō sunt latini sermonis auctores: sed iam nostris tēporibus vsitabo: ne deesset etiam linguę nostrę qđ gręci appellant ουσιαν. Hoc enim verbum e verbo expressum est/vt diceretur essentia. Hinc essentiale: qđ est essentię/t essentialiter secum essentiam.
Esto futuri temporis imperatiui. Interdum concedētis aduerbium est. Virgil. Esto egram nulli quondā flexere mariti.
Esuries/esuritio/esurigo t fames idē sunt: hoc est edēdi auiditas.
Esurio is. penul. cor. iui itum. cupio edere absolutū est Ēd t cum accusatiuo inueniatur. Aug⁹. Et fructum pietatis quem debuerāt: quēq; in eis dūs esuriebat fere recusabant. Ambro. Qui verbum in interioribus animę receperunt: alimēti cęlestis t fontis vbertate recreati esurire t sitire non possunt: hoc est famē t sitim pati. Quintilia. Pater filios esurit.

E Ante T

Et coniunctio: sed gręca est τε per litterarū transpositionē: etiā hoc latini susceperunt: modo copulatiua: vt Cicero eloquēs fuit t philosophus/duplicaturq; interduz ac completiua est in diuersis rebus: vt Te admirantur t ciues t hospites. Virgil. Multū ille t terris iactatus t alto. Modo causalis: vt Quorū Iphitus quo iam grauior pelias t vulnere tardus Ulyssi. pro etiam. Modo interrogatiua seu expletiua: vt Et quę tāta fuit romā tibi causa videndi. Modo indignatiua: vt Et quisq; numen iunonis adoret: Prętera aut supplex aris imponit honorem. Modo confirmatiua: vt Et dubitamus adhuc virtutē extendere factis. Ponitur interdum pro id est. Plau. Vnos natos iam septuaginta t sener. Interdum pro etiam. Quinti. Tamen si quid aduersus te ipse commisit sit hostis t meus. Virgil. Mat⁹ t ipse dea. Interdum pquia. Idem Audieras t fama fuit. Quintilia. Mas primū audiat puer: harum verba effingere imitando conabitur: t natura tenacissimi sum⁹ eorum/quę mollibus animis percipimus. Plerūq; sententiarum initijs competit. Idem: Et finitę quidem sunt partes duę quas hęc professio pollicetur. Deieruit etiam affectui t quasi interrogādi vim habet. Cice. Et sunt qui de via appia loquantur: taceant de curia. Interdū ponitur p aduerbio ordinādi: vt Cor-

puscꝫ lauant frigentis ⁊ vngũt id est deinde vngunt. Item pro q̃uis. Cicero: Defendi legem vocoiam magna voce bonisꝫ latratib⁹ ⁊ videtis annos me/os: id est q̃uis sim ita senex. Vui⁹ cõposita sunt: Et si/tamet si.

Etenim significat quia. Et modo p̃mũ locũ /modo secũ dum obtinet in oratiõe. Plinius: Etenim multa de hac magi tradiderunt: q̃ nõ sunt a nobis cõmemorã/da. Senec. Quis etenim inter tot corporis cruciat⁹ felicem quem q̃ esse posse existimat?

Etiam cõponitur ex ⁊ tiam: ⁊ significat quoꝫ. Plau. Tu ne etiã id rescisti miser? Aliquãdo significat ad/huc/siue preterea. Teren. in An. Nihil suspicãs etiã mali. Idem in eadem. Non satis me pernosti: etiaꝫ qualis sim simo. Aliquando hortantis est pro Eia. Ser. sal. Etiam tu ab hisce rebus animũ ad cogitati/onem tuam aduoca. Aliquãdo confirmantis est: pro Ita. Est enim affirmatiua responsio. Ut vidistis me hodie. responderi debet etiam: vel si . Plin. ad tacitum. Strudes inquam ? Respondit etiã. Ubi? Hercolani. Quod perinde valet: ac diceris studeo. Sz cum multa latini dixerint/teneo solum clarũ esse: scz ab greco deduci ẽt addendo am sit etiam ideo per t scribitur.

Etiam num/ponitur pro quoꝫ. Plini⁹. Quod eo ma gis miror etiamnum homero prodente egyptijs nõ erat.

Etbalia insula i ligustico mari populonię vbi opposi ta. ab Etbalio qui ei prefuit dicta. Quidã hoc nomẽ cum diphthongo scribunt.

Etearcus nomen proprũ regis oazis vbis cretę.

Eteſię venti qui certo anni tempore flant. Vos Stra. lib. iij. subsolanos vocat: id est euros. Hiero. Hẽse Augusto flantibus eteſijs: nauem securus inscendi. Hi quotannis in vigore ẽtatis perflãt quadraginta diebus post caniculę exortum: Dicti eteſie. id ẽ annui ετησιαι enim annus ετησιος. annus q̃ ex omnibus vẽ tis: bi maxime stati sint/⁊ singulis annis eodem tem pore redeant.

Eteocles/cum accentu in antepe/fuit filius Oepodis thebanorum regis.

Ethnicus pe. cor. gentilis ab εθνοσ q̃d gentẽ signifi/cat. Hiero. contra Iouĩ. Et si ducendę essent vxores christianas tũ accipi iuberet. an ⁊ ethnicas?

Ethnearches: gentis princeps. Ethnearchia principa/tus vel prefectura.

Ethos cũ significat causam producit primã. Quando significat morem corripit. Unde Callimachus op⁹ suum ethia. i. de causis inscripsit.

Ethic⁹ pe. cor. latine moralis dicit ab εθοσ εθεσ mos αλλα και εθιζω και ηθοσ ηθεσ οθεν προτη συλλβη δυχρονα εοικε και εθικα τοι αριστοτελουσ.

Ethologus pe. cor. morio expressor qui gestu ipso cor/poris ⁊ sono vocis ita exprimit mores hominũ: vt ge stus ⁊ mores eorũ loqui videaꝫ ab εθοσ mos cõsue tudo ⁊ λογοσ ratio απο τοι λεγειν.

Etymon recta interpretatio. Etymologia latine veri/loquius ετυμον verum λογοσ rationẽ significat: Sed quia veriloquiũ inquit Boetius minus in vsu latini sermonis habet. Cicero etymologiam vocat notationem: quia notam facit rem de qua prędicatur Aristoteles symbolon nominat: alij vim intuiti origi nationem vocant.

E ante V

Euado is. pro extra vado effugio. Virgil. lib. ix. Mo/stras ne euadere demens speraſti te posse man⁹. Idẽ pro transeo /⁊ per quãcũꝫ difficultatem peruenio. Euaditꝫ celer ripam irremeabilis vndę. Plaut⁹ in asi. Demiror quid sit ⁊ quo euadat sum in metu. Et Euadere est ascendere. Virgi. Euado ad sũm fasti/gia culminis vndę. Item apparere. Idem: Ut tãdẽ ante oculos euasit ⁊ ora parentis. Itẽ liberare. Sa/lu. At ni Varius signa inferre atꝫ euadere oppi/do properauisse ⁊ profecto cuncti aut magna pars fi/dem mutauissent. Itẽ fieri. Lice. An verebar/me non putaremus potuisse improbum euadere.

Eualuo as. extra valuas excutio e valuis cũcio. Plin. li. xviij. Et ipsa autem quę eualuantur variam pictu/rarum rationem habẽt.

Eualeo es. pe. cor. a quo Eualesco. valde validus fio. Pli. lib. xv. Quę postꝫ eualuit flaccescente primitia marsico bello/languida auctoritas patrũ facta est ac paulatim in sterilitatẽ emarcuit maiestas.

Euan/interiectio ⁊ exclamantis vox laudantium bac/chum: ⁊ interpretatur bone puer. Potest tam en de/clinari vm Prisciani. Euan. tis. Virgilius libro. vj. Euantis orgya circum.

Euadne. per. d. añ. n. Hartis filia ex thebe vroze Aso pi: fuitꝫ comũ Capanei quę illum incredibili amo/re dilexit: ita q̃ cum audisset illum apud thebas eccl/disse fere in mortis stuporẽ diriguit. Deinde cum ce/lebraretur funus se in rogum proiecit.

Euenetus/nomen regis lacedemoniorum qui ad custo diendum introitum thessalię contra xerxem vna cum Themistocle athenięsium duce a grecis constitu/tus fuit.

Euander proprium nomen Carmentis filij: ⁊ interpre tatur bonus vir. Hic dimissa arcadia ad italiam ve/nit: ⁊ ostia tyberidis intrans: atꝫ pulsis ab originib⁹ in palatino monte consedit/vbi oppidum palanteũ fundauit.

Euaneo es. penulẽ. pro. a quo Euanesco/q̃d est vanus fio seu in nihilum redigor. Lactã. lib. vij. Mõ est ani/mę vitium si visus euanuit.

Euanidus/sine fructu. Col. libro. iij. Nam quę in pro/ceritatem extenduntur/euanidę fiunt: parumq̃ fru/ctus ferunt.

Euãgelũ/latine bona nũciatio Athanasi⁹ in homelis λεγεται δε ουαγγελιον αξιως οτι ευ και αγ/γελλω οθεν και αγγελοσ ωρομασθη οτι υπερ αυθρωπων σωτηρια επαγγελλεται α/πασι τοισ του θεου. Quare autem sit bona nun/ciatio. Euse. lib. de preparatione sic ostendit. Euan/gelũ dicimus q̃ eternorum atꝫ incorruptibilũ bo/norum q̃ certe suprema ⁊ maxima sunt: ⁊ exan/quisi/mis q̃dicta tẽporibus: nuper ꝺo splendore sui orbẽ illustrantia cunctis hoibus annunciat q̃d non cecas caducasꝫ huius seculi diuitias/nec breue hanc cala/mitosam q̃ vitã: nec instabilia corporis cõmoda/sed animarũ q̃ intellectuales substantię sunt a quib⁹ etiã corporũ bona quasi vmbrã cõsequentia dependent: summã/proprijsꝫ nobis affert felicitatem.

Euapelos. penel. pro. stolidos ⁊ amates dictos refert Photion grammaticus.

Euax/interiectio exultatis. Plau. Euax iurgio vrorem tandem a/legi: fuit etiã nomen regis indię qui de vir tutibus gẽmarũ scripsit ad Neronẽ: quẽ habet tẽpe state nostra Petrus bonus aduocarius ciuis ferra/riensis astronomus in omni seculo admirandus.

Euboea/nomẽ insulę ⁊ ciuitatis i ea sitę. Hinc Euboi/cum mare q̃d duplex ẽ dicit. Aliud in egeo: aliud in campano seu thusco. Quod in egeo/euboe adiacet insulę/a qua denoiatũ est. Quod autẽ in Tus/co Cu marã baiorũꝫ alluit oram ab euboicis aduenis ⁊ cu marum conditoribus nuncupatũ.

Eubulus. pe. cor. nomen historici/qui historiam Di/trę multis voluminibus explicuit.

Eucharistia/latine bona gratia. ex ευ ⁊ χαρισ gratia

gratitudo et gr̃arũactio. Eucharisteo gr̃as ago. Eucharisticon. liber in quo gratię redduntur.

Euchion: nomen bacchi: deductũ ab ευχη qđ votuꝫ ꝛ precẽ indicat: quasi dignus sit voto.

Euchile: res dicunt̃ quę sunt boni succi: vt est caseꝰ mollis: caseus ꝯ vetꝰa Lor. celso numerat̃ inter res cacochilas. i. quę sunt mali succi.

Euclides penultima, pducta: nomẽ geometrę insignis ab oppido Megaris quod Isthmo adiacet/ꝛ Plutarcho auctore Socrati cõtemporanei. Sed videãt ne errent: nam Proclus interpres faciens quattuor libros in primũ librum Euclidis/ ita scribit: ου πολλὰς του ἰωρρεω ἱεροσ ἐστι ευκλει ΔΗΣΟ τα στοιχεια συναγαγων γεγραφειν αλλα πολλα αλλοσ και.

Eudemonidas: nomen viri propꝛium: et latine dicitur bene intelligens.

Eudamidas penultima correpta: nomen filij archidami et fratris Algidio.

Eudora penul. pdu. nympha oceani ꝛ Tethyos filia. Et interpretari potest bonũ donum.

Eudoxa: bona gloria: Δοξα enim latine gloria dicitur et opinio.

Eudoxus: bene glorioſus: quasi gloria insignis: ppꝛium nomen Eschinis filij: qui patria Gnidius geometres et astrologus: summus medicus: Socratis auditor: qui primus annũ composuit. Scripsit leges: ꝛ de geometria atq; astrologia libros edidit. Fuit ꝛ alius Eudoxus rhodius historicus. Alius siculus agatoclis poeta comicus.

Eueho is. extra veho. Var. libro. j. de re rust. Quarto eundem fructuoſiorem faciũt vecture: si vię sunt quaplaustra agi facile possint: aut flumia propinqua quę nauigari possint: quibus vtriſq; euehi atq; inuehi ad multa prędia scimus. Per translationẽ significat extollo. Unde euectio/ extollentia. Aug⁹ lib. v. Cõfeſſ. Missum est a Mulo romã ad prefectũ vrbis: vt illi ciuitati rhetoricę magiſter traderetur/ imptia etiã publica euectione.

Eumenes seu eumenus: fuit vir Cardianus: qui cura vigilantia patria calliditate ꝛ celebritate ingenij omnes macedones superauit: de quo multa a grecis hiſtoricis traduntur.

Euenire: est alicui quippiã per sortẽ venire. Et plerũq; de magiſtratib⁹ ac puincijs dicit̃. Sal. in Jug. Bellius ꝛ Sillan⁹ cõſules deſignati, puinciã in se parti uerãt: metellusq; numidia euenerat.

Euentus generis maſ. et quarti ordinis/ tam in plurali ꝙ in singulari: dicit̃ quod casu aut fortuna nobis euenit/ tam in bonũ ꝙ in malum. Cicero libro. j. de ora. Ut em̃ quis optime dicit: ita maxime dicẽdi difficultat̃: variosq; euentus orationis/ expectationẽq; hominũ pertimeſcit. Sili⁹ dicit̃ Euentũ neu. ge. quod in plurali euenta facit. Luc. libro. j. Euentũ dici poterit quodcũq; erit actum. Cic. in partitionibus. Si cuiuſq; facti ꝛ euenti causa ponetur. Jdẽ de diui. Si euẽta quęrimus quę exquirunt̃ auibus. Et ad Atticum. Semp cauſę euentorũ magis mouẽt ꝙ ipſa euenta. Qđ est cõtra Gallã ꝛ Sipontinũ. Aliq̃n etiã euent⁹ finis rei dicit̃. Quid. Careat ſucceſſib⁹ opto Quiſq; ab euẽtu facta notãda putat.

Euenos penul. pdu. fluui⁹a Thracia descendens ꝛ calydoniam secans: de quo Ouidi⁹ libro. ix. Metam. Mãq; noua repetens patrios cũ cõiuge muros Venerat eueni rapidas ioue nat⁹ ad vndas. Hũc fluuiũ poetę quãdoq; centauꝛ vocant.

Euerto: extra verto/ eruo/ demolior. Unde euerſiones dicte sunt.

Euerro ris. extra seu valde verro. Col. libro. viij. Stabula frequenter euerrenda et purganda: humoꝛq; omnis vrinę deuerrendus est.

Euerriator dicit̃: qui iure accepta hereditate iusta facere defuncto debet: quę si nõ fecerit/ seu quid in ea re turbauerit suo capite luat.

Euestigio aduerbiũ: dicit̃ vel quod stans aliq̃s in eodẽ vestigio facit. Unde statim dicit̃. Vel quantũ temp⁹ est in vno vestigio faciendo qđ est breuiſſimũ. Vl̃ tractũ est ab his q̃ se planta mouentes nihil tardant aliquid perficere: ꝛ illi negocio qđ eis imminet nullam aliã rem anteuoꝛtunt.

Euganei: Venetiarum populi: ab euganea/ hoc est nobilitate cognominati: de quibus Stra. Plini⁹/ Liuius. Euganei: montes supra Patauiũ Istriã versus: in quibus abundant pecudes molliſſimas lanas facientes. Lucan⁹. Euganeo si vera fides memorantibus augur: Colle sedens aponi terris vbi fumiger exit. Atq; antenoꝛi diſpergitur vnda timani. Vnde Euganeus nea. neum. Juuenalis. Et euganea: quantũis molliꝛ agna.

Euge: interiectio assentientis: quasi sponte sua congratulãtis. Hiero. iterpretat̃ Euge euge: bñ bene: vt est illud Pſ. Euge euge viderũt oculi nostri.

Eugium: caro eminula inter cumni symplegadas. Unde scindere eugium est puellam inſcindere. Neuius. Sine eugio puellam inuenit. Laberius. Quę nam mens quę diritas vos suppillatores fecit cũ cano eugio velitari?

Euidens penul. coꝛre. quod aperte videtur et intelligitur: ab Euideo: quod est clare et expreſſe video. Euidenter: clare.

Euilla: regio ad orientem vergens: quam circũit de paradiſo Phiſon egrediens: quem nostri mutato nomine Gangem vocant. Jn ea aurũ precioſum quod bdaice Zaab/ ꝛ gemmę precioſiſſimę: carbũcul⁹ smaragduſq; nascuntur.

Euiratus: modo cui amputata sunt virilia dicitur: hoc est eunuchatus: modo laſciuus perditus atq; effeminatus. Plaut⁹. Adoleſcens euiratus ac mollis. Ambro. Euiratos delicię reddũt. Varro. Euirauit omes veneri vaga pueros.

Euiſcero as. vide in dictione Uiſcus.

Euito tas. penultima producta: vitam eripio/ vita ſpolio: ſicut Letare est leto mulctare. Est tamen vet⁹ verbũ planeq; poeticũ. Cice. lib. iij. Tuſc. Hęc omnia vidi inflãmari: priamo vita euitari. Euitare etiam dici potest valde vitare/ cauere.

Eulogium dicitur benedictum: ευλογεω: benedico: ευλογια: benedictio. Eulogos: rationabilis. Jn decretis canonicis Eulogia pro benedictionibus/ siue muneribus quę minutili sacerdotes ad synodũ conuenientes maioꝛibus summatibusq; sacerdotib⁹ deportant. Unde. c. viij. diſtin. ſcribitur. De eulogijs ad ſacra concilia deferendis nihil inuenimus a maioꝛibus determinatum.

Eumel⁹: admeti regis Theſſalię ex Alceſta vxore filꝰ.

Eumenides: furię infernales: latine beniuolę et mites dicuntur per contrarium: quasi non mites: ευμενη enim beniuolus.

Eumonides: nomen propꝛium viri thebani: ſicut ſcribit Plutarchus.

Eunuchus penul. prod. castratus/ ab ευνη quod est cubile: et εχω custodio: quia id hominuꝫ genus adhibeatur ſeruandis cubilibus reguꝫ: quasi euneechus: et per ſyneresim eunuchus.

Eunucho as. castro. Varro. Quod facit pro sua parte is qui seu eunuchat.

Eunuchiço as. eiuſdem ſignificationis. Hieronym⁹ contra Jouinia. Sunt eunuchi qui de vtero matris ita nati sunt. Et sunt eunuchi qui ab hominibus eunuchizati sunt: et sunt eunuchi qui se castrauerunt

propter regnum celorum.

Euoco cas. penult. corre. extra voco. Plaut⁹ in Amphi. Euocate huc Sostam. Per translationē est quasi extraho. Cicero libro. j. Tus. Nam quid aliud agimus/cū a voluptate. i. a corpore: cum a re familiari q̄ est ministra ⁊ famula corporis: cū a rep. cū a negocio omni euocamus animū.

Euocati dicuntur/nō qui iusti milites sunt/sed qui repētina aliqua necessitate ex agris in bellū tumultuarie vocant̄. Vi pro militibus dicebant̄. Salusti⁹. Neu quis miles/neu pro milite.

Eupalia: nomen vrbis in locride: quam alij Eupalion: alij Eupolion vocant.

Euphemia: nomen mulieris: ⁊ latine dicit̄ laus/fauor. Euphemus: boni nominis.

Euphonia cum accentu in penul. bona sonoritas vl̄ vocalitas. Euphonus: cōcinnus.

Euphranor: nomen statuarij/ laudatissimi Isthmij: de quo Quint⁹. lib. xij.

Euphrates tis. ⁊ euphrate es. pe. produ. fluui⁹ Mesopotamię in paradiso oriens. Stra. scribit Euphratē ex Niphate monte Armenię magnū/ profundū ⁊ celerem nasci: exireq; autē in mare rubr̄. Pri⁹ tamen Babyloniā per mediū diuidere: ⁊ Tygri coniunctū mesopotamiā facere. Salusti⁹ quoq; certissimus auctor asserit tā Tygris q̄ Euphratis i Armenia fontes demōstrari. Ex quo aniaduertim⁹ (inq̄t Piero.) aliter de paradiso et fluminib⁹ intelligendū. Boe. Tygris et Euphrates vno se fonte resoluūt. Euphrates latine fęcūditas atq; abūdātia fructuū dicit̄. Amb. lib. de paradiso. Plerisq; inq̄t euphratē dictū ab ευφρασθαισ. hoc est a lętādo: eo q̄ hoim gen⁹ nullo magis q̄ iusticia ⁊ equitate lętetur.

Euphrosina e. ⁊ euphrosine es. pe. corre. fuit vna ex tribus gratijs/ ⁊ nomē mulieris/ ppriū/ latine lętitia dicit̄: euphrosia exultatio: euphrenin lętari est.

Euphorbium et euphorbia herba/ ab Euphorbio medico Antonij muse fratre dicta: vt inquit Plini⁹: nascit̄ in Atlante monte. Piero. cōtra Ioui. Basilides magister luxurię post tot annos ita in Iouinianū q̄si in euphorbiū trāsformatus ē: vt latina quoq; lingua haberet hęresim suam.

Euphorion: nomen poetę Chalcidensis quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdā ita deditos sibi amatores/ vt eum pferrent Ennio/ et reliquis poetis: eiusq; poemata studiose cantarent: posthabitis aliorum poematibus.

Eupilus: lacus cisalpinę gallię: in quē progredit̄ Lambrus in Padum defluens.

Eupr̄epi: latine decor: ex eu ⁊ bonū: ⁊ πρεπον decēs.

Euripides: nomen egregij poetę: apud grecos Tragędię illustratoris: quam scribere natus annos duo de viginti adortus est: et in spelunca quadam tetra et horrida Salaminis insulę fertur tragędias scripti/ tasse. Hic vi/ sermone/ et sententiarū crebritate oratoribus comparādus fertur. Hica canibus lacerat⁹ perijt. Unde interpres Euripidis ita scribit: Διαβριβωρουρεκει πειδη ερῖρι αλσει φουλλίων εῦ χεκαλεβρωθη ωσ φασιν απο τοῦ αρχελαιου κυνον εξορτοσ εισ θηραυπαρ τα ευβδομη κοντα ε ετη γεγονωσ εσαφη μεν ερμακεδονια.

Euripi penultima producta: canales seu ductus aquarum aliunde deductarum in sublime salietium si paulo minutiores sint: quos intra domos romani p prarum deducebant. Si autem maiusculi sint/ nili dicuntur. Cicero libro. j. de legibus. Ductus aquaq; quos iidem nilos euripos vocant: quis cum viderit nō irrideret? Euripi quoq; sunt fossę in ludis circundatę profectis: quorum loco temporaria prius clostra fuerūt auctore Pli. Spartianus in Heliogabalo. Euripis vino plenis nauales circenses exhibuit. Quidam euripos interpretātur piscinas. Euripus etiā dicit̄ fretū: hoc est mare angustum: qualis est Euripus tauromenitanus in Sicilia/ ⁊ alter in Euboea.

Europa: tertia pars orbis: ab Europa Agenoris phęnicum regis filia/ sic appellata. Dicitur autem Europa/ quicquid terrarum iacet a freto ad Tanaim: ⁊ habet quattuor sinus magnos: quorū primus est a Gaditano freto ad Lacinium vsq; promontoriū Italię in Iocris. Secundus a lacinio ad ipsa epyri acroceraunia. Tertius inde ad Hellespontum. Quart⁹ ab Hellespōto ad Boetis ostia. Fuit ⁊ Europa nomē oceani/ ⁊ Tethyos filię.

Eurotas penul. produc. nomen fluuij in Laconia: qui teste Liuio libro. iij. de bello macedo. vrbem Lacedemona pręterfluit. De hoc Virgil. Omnia quę phębo quondā meditāte beatus Audijt eurotas iussitq; edisserе lauros.

Eurus: ventus ab oriente flans: et calidus est. Col. libro. vj. Cuz plęrūq; sideris caniculę tempore quędā partes eius regionis sic infestant̄ euro: quem incolę vulturnū appellāt: vt nisi teguminibus vites opacētur: velut halitu flāmeo fructus vrantur. Greci appellant Apelioten/ q̄ a sole spiret: vū ⁊ a latinis eadē ratione Subsolanus vocatur.

Euriale: fuit regis Minois filia: quę Neptuno orionē peperit. Alia fuit Proieti Argiuor regis filia. Alia et tribus Gorgonibus vna.

Eurialus: nomen vnius ex principib⁹ peloponesiacis: qui argos ⁊ propinquas vrbes incolebāt: ⁊ ad Troiam cū octoginta nauib⁹ venerūt. Aliū troianū finxit Virg⁹. Fuit ⁊ nomē histrionis. Iuue. Nobilis eurya alū aut murmillonē exprimat infans.

Euribates: nomē viri ithaci. Ouid. Simul eurybates me thaltribiusq; vocarunt.

Eutribiades teste Herodoto fuit ex ducibus xerxis.

Euribia: nympha quę stellas ⁊ lucifer̄ genuit.

Eurycion nomē fabri argentarij: de quo Virg⁹. lib. x. Quę bonus eurycion multo celauerat auro.

Eurycratidas: vir lacedemoni⁹: de quo Plutarchus.

Eurydamas penul. correp. vir troianus: latine dicit̄ late domans. Ouidius. Atq; vel eurydamas ter circumbusta thrasylli: Est lariseis tractus ab hostero tis. Vbi per eurydamanta intelligunt Hectorē qui virtute cuncta domitabat.

Eurydame teste Herodoto: fuit vxor Leutichidis spartanorum regis.

Eurydice: vxor orphei. p q̄ recuperāda ferūt Orpheū ad inferos descēdisse. Alia fuit Nestoris coniūx.

Euriloch⁹ fuit phlegior rex: qui Thebas destruxit antreq̄ veniret Cadmus: q̄ eas postea reędificauit.

Eurymedō: nomē patris periboie: ex q̄ neptun⁹ genuit nausithoū regē phęacū/ Alter fuit athenienſiū dux cū

Eurymone nympha oceani et tethyos (demosthene. filia mr̄ leucothoes. Alia fuit apollinis filia q̄ adrastū argiuor regē ⁊ eriphylē amphiarai cōiugē pepit.

Euryphil⁹ pe. cor. fuit Herculis fili⁹ q̄ regnauit i Coo insula: et cunctor grecor augur peritissim⁹ est habitus. Virg⁹. Suspēsi eurypholi scitatū oracula phębi Mittimus. Fuere ⁊ alij hoc nomine.

Eurystheus fuit Steneli Mycenar regis fili⁹ q̄ Junonis instinctu imperabat Herculi: vt varia mōstra superaret quib⁹ posset perire.

Euritb⁹ pe. cor. oetalię rex/ ⁊ pater Ioles. Hinc eurythis idis. patronymicū femininū. Sui. Eurythidos ioles/ ⁊ insani alcide. Alter fuit centaurus.

Eustratius: nomen phi qui in ethica Aristotelis scripsit: ab στρατοσ exercitus nomen deductum.

Eustathius: nomen fuit grāmatici greci.

Euterpe fuit vna ex musis ꝺ bene ϝερπο delecto qua/ si sit bona delectatio.

Eutrapelos pe.co2.quidam aiunt significare tricubi/ tos. Var. Eutrapelus tonso2 dum circuit ora luper ci. Vide Pli.lib.vij.circa principiū. Alij putāt hoc nomen significare apud grecos eum qui facilitate q/ dam morum pręditus est:hoc est comis lepidus ele/ gans z facetus. Eutrapelia comitas.

Eutyces pe.co2.nomen fuit hereſiarchę.

Eutymedon pe.co2.nomē cuiuſdā philoſophi.

Euthymia/animi trāquillitas. Laertius in vita Demo criti. Finem esse rectū quietūq animi statū quem eu/ thymiā dicit dum nullo metu/nulla ſuperſtitione /aut alia quauis perturbatione agitatur.

Euxinus pe.pro.mare illud est quod incipit a boſpho/ ro thracio:componit ex ευ quod bonū apud nos in/ dicat z ξειροσ hoſpiciū vel amicꝰ quaſi bonū ſit ho ſpitiū:quod per cōtrariū dictū est. Nam ibi sunt lo/ ca aſperrima. Oui.lib.iij.de triſti. Euxinus falſo no mine dictus habet. Sed teſte Pli.li.vj. Pontꝰ eu/ xinus antea ab inhoſpitali feritate axenus appellatꝰ est peculiari inuidia naturę ſine vllo fine indulgētis auiditati maris. Poſt cōmerciū illarū gentiū molli/ tis aliquantū moribus dictū est Euxinus.

Euzomum bonum ius. ευ enim bonum ζωμοσ ius quod comeditur.

Euçonos/ſtrennuus. Ζωρη cingulum. Nam qui mili tant cinctos dicimus:diſcinctos inflabiles.

E Ante X

Exactum/pręteritū tranſcurſum. Virgi.lib.iij. Ge. At tribus exactis vbi quarta acceſſerit eſtas. Exacti mē ſes dicuntur qui circa partum sunt. Idē. Exactis gra uide cum menſibus errant. Item exactum diligens. Vale.mari. Quia nūq remotos ab exactiſſimo cul tu cerimoniarū oculos. Itē exhauſtū ſuparū. Sene: Ut tot ꝓcellis tēpeſtatibuſq exactis aliqū in portū veniamus. In hunc ſenſum veteres exanclatū accipi unt. Habet z alia ſignificata:de qb⁹ in dictiōe/exigo.

Exactor z exactio.vide in dictione exigo is.

Exaduerſo appellare. Vide in dictione appellare.

Exaggeratio/magna coaceruatio:ponituq pro alti/ tudine z excellentia. Tranſlatio ſumpta a terra quę exaggerata z in aggerē erecta ſuſtolliē in faſtigiū. Ci ce.lib.ij.tuſ. Hoc tibi propone amplitudinē animi z quaſi quandā exaggerationē altiſſimā animi q ma xime eminet in contēnendis z deſpiciendis doloribꝰ vnam eſſe omniū rem pulcherrimā. Oratores exag/ gerationē facere dicuntur:qñ pluribus verbis vnaz eādemq rem vehemēter dicūt:quę res maxime ve/ nuſtat orationē. Apud Catonē luculēta illa exagge/ ratio est. Succidias humanas facis/decē funera fa cis/decē capita libera interficis/decem hoibus vitā eripis/indicta cauſa/iniudicatis indēnatis.

Exagoge penul.corepta latine eductio dicitur. ἀπὸ τοῦ ἐξκαι ἀγω μελλωγαξω.

Exagito as.ſignificat vehementer vexo. Lactan.li.vj. Poetę tres furias esſe dixerunt/quę mētes hominū exagitent. Item ſignificat exaſpero ad iram prouo/ co. Val. Tamen q in tali tēpore tanta vis hois ma/ gis lenienda q exagitanda videbatur.

Exalburno as.vide in dictione Alburnū.

Exalto/in altū eleuo. Col. Senū pedū latitudinis ſul/ cos dirigunt/fodiuntq z exaltant in tres pedes:per tranſlationem ſignificat magnifice laudo.

Exaluminati/dicuntur vniones qui colore prędant.

Examen/noua apum ſoboles quā parentes ex ſuis al/ ueariis ad nouas ſedes quęrendas exire cogunt q hę ita vniantur/ vt ſimul ligatę videantur. Nec ſo/ lum de apibus/ſed etiā de veſpis z hȳnis intelligitur.

Rurſus examen/ſtilus est in lance ſiue ſtatera q quo pondus ſe vergit/exit. Virgi.lib.x. Iuppiter ipſe du as q̄to examine lances. Hęc bilancis ſeu ſtaterę lin/ gua/ab aliis equamētū/ab aliis libramentū/ab aliis equilibriū z trutina dicitur. Unde metaphorice po/ nitur pro equamēto z iudicio inueſtigatione. Perſi. Examenq improbū in illa Caſtigas trutina.

Examino as.penulti.corre.ſcruto2 et inueſtigo equādi cauſa.

Examuſſim. Vide in dictione Amuſſis.

Exanimus a um.z exanimis z hoc exanime.z exanima tus a.um.ambo duplicem eandemq ſignificationē habent. Licet Ser. velit hęc inter ſe differre. Exani mus ſiue exanimis idem est quod mortuus: vt apud Liuiū lib.viij. At vno ictu exanimē equo pręcipita/ ret. Virgil. Exanimūq auro corpus vendebat achil les. Interdum idem est quod exterritus. Idem libro iiij. Audit exanimis trepidoq exterrita curſu. Un/ guibꝰ ora soror fędans z pectora pugnis Per medi os ruit. Sic exanimatus non ſolū pro exterrito/ſiue perturbato: vt Teren.in an. Ibi tū exanimatus pam philus bene diſſimilatū amorē z celatuz indicat:ſed etiam pro mortuo accipitur: vt apud Liuiū lib.xxij. Unam in ipſo portu ſoſpite filio repente oblato i cō ſpectu eius expiraſſe ferunt. Alterā cui mors filij fal ſo nunciata męſtam ſedentē ad primū conſpectū re/ deuntis filij gaudio nimio exanimatā.

Exanimalis z hoc exanimale :qđ non est animal: vlqđ est ſine anima. Plau.in bac. Maz necq bellona mihi vnq̄ necq mors creduat ni illum exanimalē faxo :ni ue exheredem fecero vitę meę.

Exanimo facio:ſignificat facio:quod i animo volo: vt ſit quaſi ex ſententia animi. Exanimi enim ſententia/ locutio est quotidiana qua vtimur:quādo ſignifica/ mus aliquid factū esſe prout optamus z volumus. Unde dicimus: Habes vrotē ex animi ſententia.

Exanimo est/vt natura fert:hoc est vt refert naturalis ingenita actio.

Exanimo as.capit sicut animo:de quo ſupra /niſi q ex prępoſitio ſignificat extra:ſiue cum anima quis emi ſerit:ſiue cum pene animū pauore amiſerit. Quādo ab animo fit/ſignificat perterreo perturbo. Plau.in aul. Nimis male timui:priuſq intus redū exanima/ tus fui. Terē.in an. Oratio hęc me miserā exanima/ uit. Quādo vo ab anima est/ſignificat anima priuo/ ſiue neco. Curtius: Multos exanimauit rigor inſo/ litus niuis/multorū aduſſit pedes:pluuiorumq ocu lis/ſcipue perniciabilis fuit. Bel. Anus repente fi/ lio viſo copia atq turba:z quaſi ruina incidenti ino/ pinati gaudū oppreſſa exanimataq est.

Exanio as.Col.lib.vltimo. Ut omnē amaritudinē ei⁹ z pallorē exaniet. Et alibi: Patimur autē non nunq̄ tota nocte z poſtero die baccā velut exaniari.

Exanclo as.ab ex z anclo. Priſciano dicente: Anclo p anclor/ſignificat effundo/exhaurio /ſupero. Plautꝰ in Stı. Me iſte edepol vinū poculo exanclauit. Cice. libro.j.tuſ. Quod cum exanclauiſſet oēs labores tū incideret in mortis malū ſempiternū. Aliquādo ex/ anclare est perpeti. Lucil.lib.xxx. Quantaſcūq mo/ do erumnas/quātoſcq labores exanclaris. Aliquan do perficere: Pac. Non potest menalippe hic ſine tua opera exanclari clauus.

Exanthemata/appellātur a Plinio eruptiones pitui tę:aliquando papulę.

Exarmo as.manſuefacio. Unde exarmatę bestię p ci/ curibus z manſuefactis. Lampri.in Helio. Habuit leones z leopardos exarmatos in delicūs quos edo ctos per manſuetarios ſubito ad ſecundā menſam z tertiā menſam iubebat accūbere ignorātibus cūctis q exarmati essent ad pauorē z ridiculū excitādū.

Exaresco/perfecte aresco. Col.lib.iiij. Et sole ac vento penitus siccari atq; exarescere. Cice. papirio. Deinde ipa illa si qua fuit in me facultas oratiõis nisi me ad exercitationes retulissem exaruisset. i. oino arida facta fuisset ⁊ defecisset.

Exaresio. idem quod exaresco: nisi q; exaresco proprie extrinsecus fit: exaresco intrinsecus: vt de fuco marino dicit Pli. lib. xxvj. Sed omnibus articulis morbozum impositus anteq; exaresiat.

Exaro as. penul. produ. perfecte aro. sed per translationem significat scribo. Qui enim stilo scribãt in cocidillis: bi quasi sulcos instar aratozũ ducere videntur. Cic. Cornificio. Hec cũ essem in senatu exarauj.

Ex asse/duę partes sunt/significatq; ex tota hereditate quę dicitur as assis: quę pluribus modis diuidebãtur. Unde dicimus: Hic ex asse heres relictus est: id est ex toto. Var. libro. vij. Heredem fabius labienum ex asse reliquit.

Exauctoro as. penul. produ. significat ab auctoramento: hoc est obligatione militari atq; stipẽdio liberos priuoq; a quo exauctorati milites dicuntur qui missionẽ habuerunt. Et q̃uis frequenter cum dedecore exauctorare dicatur: persepe tamen significat missos facere a militia milites citra vituperationẽ. Liius lib. xxv. Volonũ exercitus qui viuo graccho summa fide stipendia fecerat/velut exauctoratus morte ducis ab signis discessit. Et libro. xxvj. Cum differuisset exauctorato dimisit. Ulpi. Exauctorare interpretatur insignia militaria detrahere: quod cuz infamia conficitur: vt est apud Lampriõ. qui scribit Alexandrum tumultuantes legiones exauctorauisse.

Exaudio/perfectionẽ audiendi denotat: ⁊ hoc duobus modis. Uno cum quod petimus/impetramus. Unde dicere solemus: vt nos exaudire digneris. Uirg. Et nulli exaudita deozũ vota precesq; meę. Alio cuz proxime seu vehementer audio. Liui. libro. j. Equitẽ clara increpans voce vt hostes exaudirent redire in preliũ iubet. Terẽ. in hecy. Uereor si clamorẽ ei⁹ hic credro exaudiat/ne parturire intelligat.

Exbalisto as. a balista fit/⁊ significat decipio. Plaut⁹: Ego hunc cõmunẽ meũ atq; nostre omniũ hostem exbalistabo lepide. απο του βαλλω λεγεται και αλλο εστι το σκορπιοσ απο του σκορπιζω το αποσκεδαννυμι. ita scribit Uichal⁹ etymologicus ⁊ balista est maiozũ tormentozũ gen⁹ vnam bicolã dicebãt aui nostri.

Excalfacio ⁊ excalfactorius. vide in dictiõe calefacio.

Excãdesco is. ⁊ excandefacio. Uide in dictiõe candeo.

Excandescentia. ab apul. libro de dog. platonis appellatur ea animę pars: quę irritabilis est/habens domicilium in corde: quam alio nomine irascẽtiã nominãt quę iracundia a Ciceronę dicta est in prima tusculana a furore ⁊ impetu animę ducto vocabulo vt inq̃t Plato in Cratilao.

Excanto as. significat quod incantatũ est alio incantamento libero: quod ⁊ recanto dicitur. Pli. lib. xxviij. Qui fruges excantasset. De recanto idem: Non pauci ⁊ serpentes ipsos recantari putant. Aliquando excantare capitur pro excludere. Plau. Nam crede cuius cor excantare potest.

Excerebro as. cerebrũ excipio: vt apud Esaiã. Qui mactat pecus quasi qui excerebret.

Excetra/dicta est hydra/q̃ vno celso capite tria excrescebant. Plau. in persa. Cum excetra/cum antheo deluctari maluelim q̃ cum amore. Grẽco vocabulo dicit echidna. Ouidius. Pars quota lernea serpens eris vnus echidnę. Scribit Diodo. Hercules debellasse hydram non solum ferro: sed etiam flammis adhibito Ioalo qui incisam ceruicem ardẽte face e vestigio inureret. Constat ꝑm historicos hydram in lerna argiuozum palude extitisse aquas euomentẽ quę vastabant vicinas ciuitates: in qua vno meatu clauso multi erumpebant. Quod hercules videns loca ipsa exussit: ⁊ sic aquę meatus clausit. Nam hydra απο του υδατοσ id est ab aqua nomen accepit. Plato asserit in Euthydemo hydrã fuisse callidissimũ sophistam/cui ꝑter sapientiã pro vno sermõis capite amputato multa repullulabant.

Excedo is. penul. pro. discedo/egredior. Cice. [illegible] cura ⁊ meditatione obeũdi sui muneris exc[illegible]ta. Item vltra cedo transeo. Col. lib. vij. Cum [illegible] serint annos decem fetibus inutiles sunt. Plaut. [illegible] aul. Isthic adesto si hercle tu ex isthoc loco digitum tranuersum aut vnguẽ latũ excesseris. Item supero: vt Cice. excedit omnes eloquẽtia.

Excido is. penul. produ. excidi excisum/extra vel de aliquo cedo ⁊ penitus destruo. Cice. lib. ij. offi. Hec lapides ex terra exciderentur ad vsum nostrum necessarij. Idem in Cato. Quo modo carthagini male tam diu cogitant bellũ inferatur multo tempore ante denuncio: de qua vereri non ante desinam q̃ illam excisam cognouero.

Excidiuz ⁊ excidio/ab excido deduci manifestũ est pro peremptione ⁊ quasi nece vrbis aut prouincię vt cũ cesis hominibus mgnia ad solum deducuntur. Nec etiam a cedendo dici videri possunt.

Exciso as. penulti. produ. lanio/verbero/⁊ quod vulgo dicit stratio frapo. Plau. i cis. Capillo scisso atq; excisatis auribus.

Excello is. exculi excelsum: ⁊ excelleo es. excellui. signẽficat supero. Lactã. lib. vij. Qui omnes licet eloquẽtia excelluerit. Hinc excelsus magnus Hel. lib. j. Tãto fuisse herculẽ corpore excelsiorem.

Excerno is. purgamenta ventris emitto. Celsi. lib. iiij. Quoniã porte modo in inferiores partes ea quę excreturi sumus emittit. Hinc excrementũ purgamentum ⁊ stercus. Unde Pli. lib. x. scribit/q̃ quia corũ excrementis calciamenta fẽdauerit a menippe examinatus sit. Proprie tamen excernere est extra cernere/quod vernacula lingua dicim⁹ Cernir fora Col. libro. ij. Itaq; in area detrita frumenta sic aggeranda: vt omni flatu possint excerni.

Excerpo is. psi. ptum. significat secernendo/extraho. Unde excerpta dicimus quę ex libris velut floscułos extrahi mus.

Excipio is. penul. corre. extra capio. Cice. lib. tus. Ma si solũ eos diceres miseros quibus moriẽdũ esset: neminem tu quidem eorũ qui viuerent exciperes. Aliquãdo excipere est se ad aliquẽ recipere: ⁊ proprie excipiuntur cadentes/aut in calamitatem collapsi. Lactan. libro. ij. Hunc errantẽ atq; inopem ianus excepit. Uirgi. lib. iij. Heu quis te casus deiecta cõiuge tanto Excipit. Aliquãdo aliquid recipere. Aug. li. v. con. Et dum cor aperiã ad excipiẽdũ q̃ diserte diceret pariter intrabat. Aliquãdo inquirere. Cice. libro ij. de ora. Quędã dari ex hac vita ad pertẽptandos animos hominũ ⁊ ad excipiendas eorũ voluntates. Aliquãdo separare. Uirg. lib. ix. Ipsum illũ clypeũ cristasq; rubẽtis excipiã sorti. Aliquãdo per dolũ capere/opprimere. Idem: Excipit incautum patriasq; ꝑ obtruncat ad aras. Aliquãdo colligere. Var. Ventris onus misero: nec te pudet excipis auro. Aliquãdo abscondere. Plau. in aul. Hec parem tibi ab eo

indipisces: neq; furem excipies.

Exceptio/exclusio que sicuti vlpianus docet interponitur actiom cuiuslibet rei/ad excludendū id quod in intentionē condēnationēq; deductū est.

Excepto as/sepe extra capio/vel ad me frequenter traho. Cice. in parad. Et videat aliquē summis populi beneficijs vsum: barbatulos mullos exceptrentem de piscina. Virgi. lib. iij. geor. Ore omnes versę in cephirum stant rupibus altis. Exceptāq; leuis auras et sępe sine vllis cōiugijs vento grauide mirabile dictu id est frequēter ad se trahunt ꝛ capiunt.

Excipiū qđ excipiē sicut pręcipiū qđ ante capiē.

Excipula/ab excipio sicut decipula a decipio: ꝛ est septum ex arundinibus cōtextis ad capiendos pisces. Pli. Hiemato lacu fluctib⁹ glomerate voluunt̄ anguille in tantū mirabili multitudine: vt in excipulis eius fluminis ob hoc ipsum fabritatis/singulorū milium globi reperiantur.

Excieo as. exciui excitū excitum/extra moueo. Festus Exciet/excutiet.

Excio is. exciui vel excū excitū/extra voco vel extra seu valide cōmoueo. Plaut⁹ in cis. Ut mihi exciusti lachrymas. i. cōmouisti. Et in epi. Quid est pat̄ q̄ me exciusti ades. Pe. Ut matrē tuā videas. i. euocasti. Excire autē/expergefacere est. Liui. lib. j. Wercules ad primam auroꝛā somno excitus.

Excito as. penul. corre. frequentatiuū. Terē. in. heau. Nū vides ītum mali ex ea re excites. Pro expergefacio. Damasus ad Hiero. Dormientē te ꝛ longo tā tempore legenē potius q̄ scribentē questiūculis ad te missis excitare disposui. Pro prouoco sollicito vel Col. lib. j. Nam cum certamine opus excitetur/tum incessantis animaduersio iusta est ꝛ sine querela videtur adhiberi.

Exclamare/voce magna clamare. Plau. in am. Ibi nescio quis maxima voce exclamat. Itez exclamare ad te vocare. Idē in eadem. Dum hęc agūtur voce clara exclamat vxorē tuam. Exclamationes fieri solēt sine aliquo adminiculo/modo per nominatiū/modo per accusatiuū/modo per vocatiū.

Excludo is. penulti. produ. extra claudo eūcio. Plau. in asi. Homo hercle hinc exclusus est foras. Hiero. Philippū regem macedonū introeuntē ex more cubiculum vxor irata exclusit: Per trāslationē excludere ponitur pro liberare. Actius. Qua virtute hic se seruitute exclusit. Item, p incubādo pullū emittere. Col. lib. ix. Veteranas auis ad rem eligi oportebit quę iam sępius id fecerint/morosq; eaz maxime pernosci. quoniā alię melius excludant: alię editos pullos cōmodius educent. Idē Colūbę excludunt vigesimo die. Sic excludere/ eminere ꝛ apparere quod idem fere est quod emittere: vt in Ps. Excludantur ut probati sunt argento. Unde dicūtur ꝛ in arte argentaria excusores: id est ex quadā confusione massę ad suę formę expressores.

Excolo is. penul. corre. Liui. Excultū perfecte adoro. Lactan. lib. vj. Nam si deoꝛū cultores simulacra insensibilia excolūt: ꝛ quicquid pręciosi habēt/in ea cōferunt. Habet ꝛ reliquas significatiōes quas colore sed profectas ratione prępositiōis ex.

Excomposito pm ordinem datum. Liui. Tum excomposito orta vis/signoq; dato iuuētus romana ad rapiendas virgines discurrit.

Excoꝛio as. vide in dictione coꝛium.

Excoꝛs/extra coꝛ: quasi sine coꝛde: hoc est animo quo sapimus. In coꝛde esū vt inquit Pli. habitat mens. Unde ponitur pro insipiente. Lactā. lib. iij. In quo alios non exoꝛdes tātū fuisse arbitroꝛ/sed etiam impios q̄ in secreta cęlestis illius prouidentię curiosos oculos voluerunt immittere.

Excreare est quadā vi expuere. Celsus. Et interdū aliquid purulenti excreat.

Excrescere/valde siue extra crescere. Col. lib. v. Si satis excreuerint tugo supponantur.

Excretū supinū ab excerno/significat egestū. Unde excreta tritici dicuntur/vulgo granacia: hoc est quę ex incerniculo pro immundis seponūtur. Col. lib. viij. Ubi annona est carioꝛ: excreta tritici minutę cōmodantur gallinis. Ibi excreta nomen. Participiū vo est: vbi paulopost ait. Furfures a farina excreti. Excretū vo supinū ab excresco/significat qđ valde creuit. Virgil. lib. iij. geoꝛ. Multi iam excretos prohibent a matribas hędos.

Excubo as. penulē. coꝛre. vigilo/custodiā facio ꝛ quasi minime iaceo: vt milites extra castra vel extra tentoꝛium ad imperatoꝛis custodiā noctu armati pśidūt. Sal. in Ju. Uecq; secus q̄ si iter faceret castra mūire: excubitū in portā/coꝛtes ex legionibus, p castrę equites auxiliarios mittere. Liui. Ptolemeū ac leonatum excubantes ad cubiculi limē excitauerūt.

Excubię/vigilię: licet vigilię tm̄ nocturnę dicātur. Excubię ꝛ diurnę ꝛ nocturnę.

Excubitoꝛ/qui excubat. vnde gallus dicitur excubitoꝛ qui perui gil hoꝛas cantu indicat.

Excudo is. penul. produ. si. vel excudi sum. cudēdo elicio. Uir. Ut primū silicis scintillā excudit achates. Per trāslationē. Lactā. de opi. Profiteoꝛ nulla me necessitate vel rei vl tēpoꝛis impediri/q̄ minus aliq̄d excudam quo philosophi secte nostrę quā tuemur instructioꝛes/doctioꝛesq; in posterum fiāt. Sic Virgilius. Ut varias vsus meditando excuderet artes: id est studiose reperiret. Excudere etiā dicuntur galline ouа/quādo ex eis pulli nascūtur: quod ꝛ excludere dicimus. Col. lib. ix. Negat anser aliena excudere ouа nisi subiecta sua quoq; habuerit.

Excuso as. penul. produ. obiectū crimē purgo ꝛ a me repello. Cic. Nulla est excusatio peccati si amici causa peccaueris. Et excusare est afferre i excusationē id quod peccandi causam prębuit: qđ potius per accuso dici debere videtur: veluti si latrones aut flumina impedimēto fuerūt ne ad diez adesse possem. Eo modo quo Quint. Tu tamē si interpellatus tēpestatib⁹ serius venisses excusares mare ꝛ ambiguos flat⁹. i. mare in excusationē adduceres. Liui. de Toꝛquato. Oculoꝛū valitudinē excusauit.

Excusabile/qđ excusatione dignum est.

Excusatoꝛius a. um. quod ad excusationem pertinet: vt excusatoꝛia epistola.

Excutio as. penul. coꝛre. ssi. sum. ab ex ꝛ quatio/significat qđ vernacula lingua dicimus scoꝛlare. Virgi. lib. xij. Summasq; excussit vertice cristas. Plau. Excude, dum palliū. Per translationē significat eūcio/emitto. Plau. in aul. Mihi misero cerebꝛū excutiunt tua dicta soꝛoꝛ. Lapides loqueris. i. frangunt. Virgil⁹: Excussus acōteus fluminis in morem. Item deūcio. Hinc excussoꝛes equi dicūtur q̄ sessoꝛē deūciūt. Pli. Excusso circensibus auriga cucurrisse excussoꝛes constat ꝛ primatū obtinuisse. Itē eligo. Cic. lib. xij. phil. Iuuentutē omnē ex tota italia excussimus.

Excussoꝛiū cribrū. vide in dictione subcerniculū.

Excussio ab ex ꝛ dis ꝛ quatio significat perfecte discutio. Hieronymus ad ctesi. Cum hęc se ita habeant, puoco aduersarios vt omnes retro cartulas excussiāt: ꝛ si q̄d in meo ingeniolo vitij repererint, p ferant in medium.

Exdoꝛsuo as. doꝛsum cōfringo vel doꝛso nudo. Plautus in aul. Tu macherio congrum murenam exdoꝛsua quantum potes. Hęc duo pręter regulam componuntur cum ex. Non enim ex sede componi cum d vt educo.

Execo as.pe.cor.ab ex ⁊ seco:sed ſ abūcit/⁊ ſignificat excido extra seco. Colu.lib.iū. Arbores quā inserere voles/diligēter execato ea parte quę maxime nitida ⁊ sine cicatrice est/dabisq; operā/ne libū lędas.

Execro as.penul.cor.ab ex ⁊ sacro abiecta ſ ⁊a in e mutatur. Dicitur ⁊ execror deponēs/pro horror ⁊ abominatiōi habeo:qđ est magis in vsu. Virgi. Et terram altricem seui execramur vlyssis.

Exedo is.penul.cor.vel exes/cōrodo/cōsumo. Pli.lib. xxv). Nascuntur quoq; in sanguine ipo hominis animalia exesura corpus. Lice.lib.iij.tus. Egritudo lacerat exest aiam/planeq; ꝓficit. Aliq̄n exedere est extra seu de aliquo vase edere. Terē.in phor. Tu tibi hoc intristi tibi omne est exedendū.

Exedra/loc⁹ spatiosus quasi triclinū:quę quasi ad occidentem versa esse solebat. Lice.lib.iū.de ora. Tūc dedita opera quiescētibus alijs in eā iam exedrā venisse in qua Crassus posito lecto requieuisset. Hiero.ad Eusto. Si quis ceperit egrotare/trāsfertur ad exedram latiorē ⁊ tanto senū ministerio confouetur vt nec delicias vrbiū/nec matris quęrat affectū. Bichalus autem etymologicus. εξεδρα τοποσ τισι/σσι απο του ξκαι εδρα κāι συρεκξτα καφεδρα παραλο εξομαι το εχω μελλωρεξω.

Exemplū inquit Festus quod sequamur aut vitemus. Exemplar ex quo simile faciam⁹. Pli. lib.xxv. Sūt qui venerē dianeā illo pictā exemplari putant. Sed sepe confunduntur: vt exemplū sit ex quo simile faciamus. Sal. Litteras quas sibi noīe Catilinę reddi/tas dicebat exemplū earū infra scriptū est :id est ea forma infra scripta est. Quintil.li.x. Sic litteraz ductus vt scribendi fiat vsus pueri sequūtur. Sic musi ci vocem dicentiū: Pictores opera priorū. Rustici probatā experimēto culturā in exemplū intuent. Lice. Apio. Ex litteris quarū ad me exemplum missisti. Qui. de tris. Pluribus exemplis scripta fuisse reor. Ponūtur nōnunq̄ pro eodē. Lice.pro Mure. Domesticū te habere dixisti exemplū ad imitādū. Et iterum: Ad imitādū ſo tam mihi propositū exemplar illud est q̄ tibi. Dicit ⁊ exemplarius pro exemplari. Pli. Juba hęc omisit in hoc tractatu exemplariū vitiosum est. Sciendū tamē ꝙ exemplū dicit quādoq; grauis pena quę potest ceteris documento esse. Teren.in eu. Quę futura esse debent exempla in eū indigna. Rursus exemplus dicitur illud qđ adhibet rei aut ꝓbandę aut ornādę causa. Unde pars ꝓbatiōis vocatur ab exemplis. Et in elocutiōe exemplū inter ornamēta numerat: pro quo exemplar dici non pōt. Similiter exemplū vocat qđ vulgo dicit monstra. Lice. Si q̄s purpurā aut aliud q̄ppiā vendēs dicat: sume a me:sed huius exēplū aliunde rogabo tibi qđ ostendā: aut si aceruos dicant se tritici habere ⁊ eoz exemplū pugno non habent qđ ostendant.

Exemptus. vide in dictione Eximo.

Exequor pe.cor.significat ꝓficio/⁊ executioni mando. Apul. Neq; in tenebris sed in ꝓpatulo iussa dñi exequebar. Nāq; declaro exprimo. Lice. Var. Habeo multa occultiora quę vix verbis exequi possum.

Exequię/funebrę officiū:qđ.s.in funere exequimur: ab eo dictę ꝙ boies pompā post sequunt. Hinc exequor qđ est exequias facio: vł exequūs ꝓuuor. Var. Jpm propter ius liberti semitracti exequiātur. Hęc etiaz parētalia ⁊ iusta dicebantur.

Exerceo es.cui.exercitū ab ex ⁊ arceo/quasi extra arceo/hmo/fatigo. Teren.in adel. Jsane ego te exercebo hodie vt dignus es silicernio. Quādoq; exercere est in operā ponere. Virgi.lib.iū.geor. Exercete viri tauros. Quādoq; tractare. Col.li.iiij. Qui vt bonas ac delicatas artes exercuerit. Quādoq; habere. Sal. Jurgia/discordias simultates cum hostib⁹ exercebant. Quādoq; lucrari. Ter.in heau. Ancillas seruos nisi eos qui opere rustico faciundo facile sumptum exercent suū omnes produxi ac vēdidi. Quandoq; probę terrā colere. Virgi.li.j. geor. Exercetq; frequēs atq; imperat aruis. Hieron.y.a simili in ꝓfa. psalmorū. Cogitis ergo vt veluti quiddā nouale ꝓscissuz iā aruū exerceā: ⁊ obliq̄s sulcis renascētes eradicē. Quādoq; insequi. Virgi. Tum vos o tyrū stirpem ⁊ genus omne futurum exercete odijs.

Exercito as.frequētatiuū. Lite.pro clue. Homo in primis ingeniosus ⁊ in dicēdo exercitatus. Hinc exercitatio. de qua idem lib.j.ad heren. Exercitatio est assiduus vsus consuetudoq; dicendi.

Exercitiū est ipse act⁹ ⁊ vsus exercēdi opandiq;.

Exercitus a.um.participiū: vt homo exercitus q̄ multę negocijs assuetus sit ⁊ experictia doctus ⁊ detritus. Gel. Aderat forte ibi amicus noster homo lectione multa exercit⁹: cui plęraq; omnia veterū litterarū ꝙsita meditata euigilataq; erant. Lice.lib.v. tus. Usus est inexercitus pro non exercitato cum ait: Asclepiade ferūt nō ignobilē nec inexercitū philosophū. Aliquando exercitus sumitur pro fatigato ⁊ in laborib⁹ assueto. Virgi.li.iij. Natę iliacis exercite fatis. Aliquando pro durato: vt cum quis diu se exercēdo durus:hoc est robustus factus est corpore in laborib⁹ perferendis. Sal.in Jug. Habdalia exercito corpore.i.solidato: vt exponit Nonius.

Exercitus us/nomen significat militum copiā ab exercendo:qz vt inquit Var.fit melior. Vege.lib.ij. Numer⁹ militū exercitat: vnde ex re ipsa atq; ope exercitus nomen accepit: vt ei nunq̄ liceret obliuisci quod vocabat. Docet etiā vegetius romanos milites tyrones exerceri solitos ad omne genꝰ armorum. Omnes eñ artes iugibus exercitijs proficiunt/cuncta exercitatiōe cōualescunt: vt merito dictum sit quotidiana exercitia ad sanitatē plus ꝓdesse q̄ medicos. Et non vnā cohortē neq; vnā alā/sed numeros multos milltū exercitū esse Ulpia.scribit.

Exercitorius/qui se exercet.

Exercio is.iui.itum.ab ex ⁊ sarcio componitur/⁊ significat sarcio.

Exentero as.pe.pro.perforo. Plau.in epi. Acutū cultrum habeo qui exenterē marsupiū senis.

Exeo is.extra eo:egredior ⁊ cōstruit tam cū actō q̄ cū ablatiuo: vt exeo domū ⁊ exeo domo. ꝙ translationē exire est liberari. Luci.lib.xxviij. Me hoc faciat atq; erumna exeatis. Item vitare. Virgi.lib.v. Corpore tela modo atq; oculis vigilantibus exit. Item erūpere: vt apud eundem libro.ij. Non sic aggerib⁹ ruptis cum spumeus amnis exit. Exire de potestate significat mentis impotē fieri. Lice.lib.iiij .tus. Iratos ꝓpriē dicimus exisse de potestate:id est de cōsilio/de ratione/de mente.

Exero is.penul.corre.exerui exertum ab ex ⁊ sero significat extraho/emitto/eleuo /nudo. Sta. Fulgentēq; exerit ensem. Qui.lib.j.fas. Credibile est illos pariē vitūsq; iocisq;. Altius humanis exeruisse caput. Idē Exerit hęc humerū vestes trahit ille per altas. Col. lib.viij. posuit pro exeo /cum ait: Nam dum vincula exerere conantur/non quiescunt.

Exerto as.ab exero. Virgi.lib.iiij. At scyllam cęcis cohibet spelunca latebris. Ora exertantem ⁊ naues in saxa trahentem.

Exfio/significat purgo:a quo Exfic⁹ us. ꝙ purgatione.

Exhęredare. vide in dictione abdico.

Exhalo as.penul.pro.extra halo/spiro. Lactā.lib.vij. Quos autē morbus interimit spiritū diutius exhalant. Uir.lib.vij. Seuāq; exhalat opaca mephitim.

Exhaurio is.prorsus euacuo finio. Virgi.lib.iiij. Heu quibus ille iactat⁹ fatis quę bella exhausta cane bat.

Inde inexhaustus/pro infinito. Sic dicimus: Gratias deo inexhaustas replico.

Exherbare/est herbas extirpare. Col. li. v. Perticalis fere salix eundē agrum quē viminalis desiderat melior tamen riguo prouenit: atq; ea taleis cōserit & cum germinauit/ ad vnā perticā sāmittitur: crebroq; fodi tur atq; exherbat: nec minus q̄ vinea pampinat. Et alibi: Exherbandus est locus.

Exhibeo es. pe. col. profero & in publicū deduco: & videndi tāgēdiq; hois facultatē prębeo vel reostendo quasi extra secretū habeo. Paulus: Exhibere est facere in publicū poreſtatē: vt ei qui agit experiūdi sit copia. Exhibere negociū est labore vel molestia afficere. Cice. lib. iij. offi. Quod cum audisset adolescēs negocium exhiberi patri.

Exhorreo/a quo exhorresco/pro expauesco. Plau. Ciceroni. Sed non possum nō exhorrescere/si qd intra cutē subest vulneris q̄d pr̄ nocere potest q̄ sciri curariq; possit. Ibi passiue. Virgil. actiue dixit lib. vij. Adueniat vultus neue exhorrescat amicos.

Exhibilo as. penul. cor. significat cū sono vocis & populari tumultuariaq; sibilatiōe expello/derideo. Cice. Histrio si paulum se mouerat extra numerum/aut si versus pronunciatus vna syllaba breuior aut lōgior exibilatur atq; exploditur.

Exigo is. penul. cor. exegi/exactum: excludo/ eūcio/ expello/quasi extra ago. Plau. Itaq; omnes exegit foras. Et exigere est debitū repetere. Li. Lasio. Lōgio res expectabo vel potiꝰ exigā. Hinc exigere pecuniā dicimur/q̄ nobis debet. Et exactores vocātur q̄ pecunias exigunt. Interdū est conuenienter postulare. Lactā. lib. iiij. Sapientia spectat ad filios quę exigit amorē. Interdū vehementer & cum instantia postulare Hiero. in pro. Tobię: Mirari nō desino exactionis vestrę instantiā. Exegistis eīm libꝝ chaldeo sermone scptū ad latinū stilū trahā. Interdū agere seu traducere. Teren. in hecy. Illiq; exopto vt reliquā vitā exigat. Interdum perdiscere/inquirere. Virgil. Querere cōstituit sociosq; exacta referre. Sue. in Cęsare Britāniā petisse spe margaritarū/quarū amplitudinē cōferentē interdū sua manu exegisse pondus. Interdū facere. Virgi. Quos improba ventris exegit cęcos rabies. Interdū definire cōstituere. Idem lib. iiij. Decreuitq; mori secū ipa modūq; exegit. Interdum cōplere. Plau. in am. Mensęs iam tibi exactos esse vides. Interdum vi extorquere. Cice. lib. de di. Et cū eēt tritici modiꝰ sestertijs duobꝰ p frumēto in modios singulos duodenos sestertios exegisse.

Exitium ab exeo. is. Festus: Exitium antiqui ponebāt pro exitu: nūc exitium pessimū exitum dicimꝰ. Unde & mors dicitur aliquando calamitas. Terē. in phor. Quod ego nūc subito huic exitio remedium inueniā miser? Colu. lib. j. Sic emunita sola & latera horreorum prohibēt curculionē: quod genus exitij cum incidit multi opinant arceri posse si exesę fruges in horreo ventilentur & quasi refrigerentur.

Exitiale/mortiferum/calamitosum/damnosumq;. Pli. lib. viij. Ille contra vinā spargit prudens hāc quoq; leoni exitialem. Virgil. lib. vj. Sed me facta mea et scelus exitiale lacene.

Exitiabile/idem qd exitiale. Ouid. lib. vj. met. Dumq; manu tentat trahere exitiabile ferrum.

Exilio is. penul. corre. ab ex & salio/significat exeo & q̄si saltando/prorumpo. Cicero Tyroni. Vbi credetis & illius litteris perlectis exilui gaudio. Vel frequentatiuum est exulto.

Exilium priuatio patrię: quasi extra solum. Seneca in lib. de consolatione apud albinam matrem exiliū diffiniens ait. Exilium nempe loci cōmutatio est. Hanc cōmutationē loci aliquādo sequūtur incōmoda pauperta & ignominia conceptus quibus detractis nihil est quod magnopere exilium sit pertimescenduz/nec cōmutatio loci onerosa. Assiduus enim est humani generis discursus & naturalis quędam irritatio animis mortaliū inesse creditur cōmutandi sedes & trāsferendi domicilia.

Exilior aris. exul sio. Unde scribit de Johāne apostolo/q̄ Domitianus insserit cum exiliari.

Exilicus a. um. quod ad exilium pertinet: vt exilica causa quę aduersus exules agitur.

Eximo is. penul. cor. ab ex & emo/significat excipio seu aufero. Terē. Ubiubi inuentā pāphilū: vt egritudinem/in q̄ nūc est eximā atq; expleā aim gaudio. Auli. lib. viij. con. De vinculo desiderij cōcubitus quo arctissimo tenebar: & sęculariū negociorum seruitute quēadmodū me exemeris narrabo. Ūn exēpti dicuntur excepti. Exēptus apud iurisconsultos dicit q̄ a suo iudice siue iurisditiōe ordinarij subductus est.

Exemptile penulē. cor. qd auferri & eximi pōt. Col. lib. ix. Quadrate pertice parillis superponuntur: vt aue recipiat assilientem. Sed idcirco sunt exēptibiles vt cum res exigit a parillis deducte liberum aditum cōuertentibus stabulum prębeant.

Eximium/excellens egregiū ab eo q̄ in sacrificijs optimum pecus de grege eximebat: vel q̄ eximia specie animal numini offerendum. Et eximij porci dicebātur maiores qui ad sacrificandum electi erant signati macula aut nota: sicut egregię oues e grege electę. Nam quod a vulgo exemptum est/singulare dicit q̄ in aliorum ordinem non sit redigendum. Ūn Virg. Eximias hostias dixit q̄ ad sacrificiū destinatę eximūtur a grege. vt: Quattuor eximios pręstanti corpore tauros. Dicit & in malū. Cice. in ver. Sin hanc vos in rege tam eximiā iniuriā/tam accerbā negleriſſe.

Exinde/pro exinde: propter hoc quapropter. Ideo Liui. lib. j. Ut igit pauloante animuz inter fidenatē romanāq; rem ancipitē gessisti: ita iam corpus passim distrahēdū dabis. Exin duabus admotis quadrigis in curru earum distentum illigat Metium.

Exinanio is ab ex & inano: euacuo /attenuo: & ad nihilum redigo.

Exinsperato /aduerbium quod non sperabatur. Liui. lib. j. Tum clamore qualis ex insperato fauentiū solet romani adiuuant militem suum.

Exis/dictio greca ἕξις qua significatur habitus. Pli. in epistolis: Ad tantā ἕξιν studio & exercitatiōe peruenit: sed cum h heris. ἀπο του ἔχειν.

Existimo as. penul. cor. puto/iudico: & quasi ex estimatiōe statuo atq; decerno. Hinc existimatio q̄ fere semper passiuę significationis est: & p reputatione ac bona fama capit: vt homo magnę existimationis: id est de quo omnes bñ opinant. Pau. iurisco. Existimatio est dignitatis illęsę status: legibus ac moribus cōprobatus: q̄ ex delicto nostro auctoritate legum aut minuitur aut consumitur. Minuitur quotiēs manēte libertate citra statū dignitatis pęna plectimur: sic cum relegatur quis: vel cuz ordine mouetur: vl cum phibetur honoribus publicis fungi: vl cum plebeꝰ fustibus ceditur: vel in opus publicum datur: vel cū in eam causam quis incidit quę edicto perpetuo infamię causa memoratur. Consumitur vo quotiens magna capitis diminutio interuenit: id est cum libertas amittitur: veluci cum aqua & igni interdicit.

Exisso/appareo/emineo/prodo/exurgo/exalto. Cicero de diui. Sūmersus equus voraginibus non existit. Et iterū: Existit hoc loco quęstio subdifficilis. Et lib. ij. offi. Et qui eo tempore tantę discordię secutę sunt vt & tyranni existerent & optimates exterminarēturid est exurgerent vel exaltarentur.

Extare/eminere supereſſe. Virgil. Torpent mole no-

us ⁊ summis vir cōmibus extant. Unde extare dicā tur libri qui demorui non sunt. Cice. Quę vt scis: ex tat oratio. Nam vt de hoie q̄ adhuc viuit dicim⁹ su pereſt: quaſi nō eſt ſub terra humatus: ita de reb⁹ ex tant quaſi extra ſtant/⁊ non intra atq̄ in tenebris la tent. Et eſt tranſlatio ſumpta a ſtatua q̄ ſtat ⁊ appa ret. Huius cōtrariū eſt/intercido q̄ eſt pereo. Pli. lib. xxxv. vtrūq̄ cōplexus eſt. Jam ſo ⁊ onerarijs na uibus/quoniaꝫ ⁊ pericula expingimus/ne quis mi retur ⁊ rogos pingi/exceptis operuꝫ claritatib⁹ quę ⁊ ipſa conueniet attingi ſiue extant ſiue intercidere. Interdū extare eſt/manifeſte eſſe. Lactā. li. iiij. Si eꝫ ſeſtibus bñficijs extiterit ingratus.

Exlex/qui ſine lege vel extra legē viuit.

Exoculaſſo is. vide in dictione Oculo as.

Exoche/eminētia vel excellētia latine dicitur. Unde ca terochē dicit per excellentiaꝫ. εξοχοσ ελληνισ⁊

Exodiū genus cātus. vt inquit Jul. pol. Quē cedētes de theatro cantare conſueuerāt ab εξο δωρ. Sunt qui exponāt exodiū eſſe cantū. ab εξο extra ωδηρ cantū. Erant enim ſm eos exodia ridicula verſibus interta fabellis attellantis potiſſimū inſerta que ſine cantu ſolebant iuuenes iactitare. Juue. Tandēꝫ re dit ad pulpita notā exodiū. Et itez. Urbicus exodio riſum mouet atellane. Sue. in Tyberio. Unde vox attellanico exodio primis ludis aſſenſu maximo ex cepta percrebruit bircū capreis naturā ligurire. Exo dium etiam ſignificat extrā quaſi εξω τησ οδου. id eſt extra viā. vnde Var. finē vitę appellat exodium. Idem: Quod ceperas modo in via narra: vt ad exo dium deducas. Unde etiā exodus liber quo iudeoꝝ exit⁹ ab egypto deſcribit: ſed ſecūda ſyllaba corripit in exodo tā in prima q̄ in ſecūda ſignificatiōe: cuius alterū ab οδου q̄ viā ſignificat: alterū ab ωδησι. a cantu cuius ſyllaba penul. eſt producta.

Exoleſco is. eui. ab exoleo fit/⁊ ſignificat creſcere deſi no. Unde exoletus/maſculū ſcortū ſeu pathicū con cubinū iam adultū ⁊ fere dimiſſum q̄ creſcere deſi nit. Olim Alexander romanorū imperator exoletos heliogabali iuſſit deportari: aliquos etiaꝫ naufragio mergi. Scribit Pli. Hominē creſcere ad ānos vſq̄ terſeptenos in longitudinē: tum deinde in plenitudi nem. Aliquando exoleſcere eſt vehemēter creſcere. Unde exoletus oleta. um. pro vehementer adulto. Plau. Reliqui domi exoletā virginē: aliquādo ſigni ficat veterem fieri/deficere. Agretius/adoleſcere au gmenti eſt: inoleſcere coaugmēti: exoleſcere vaneſcē tis eſt. Pli. lib. xxxvij. Carchedonū neſcio an in totū exoleuerint poſtq̄ metalla cris ibi defecerūt. Col. li. ij. Nam multa ſunt vt dixi q̄ negligētia exoleſcant ⁊ fiant ſterilia. Uñ exoletus ē ab vſu remot⁹. Quinti. lib. viij. Obſcuritas fit in verbis etiā ab vſu remotoꝝ: vt ſi cōmentarios quis pontificū ⁊ vetuſtiſſima fede ra: ⁊ exoletos ſcrutatus auctores idipm petat. Liui. Arte agendū exoleto iam vetuſtate odio.

Exoluo is. q̄ ligatū erat pfecte ſoluo. Plau. i epi. Tu vt exoluā man⁹. Lactā. lib. j. Religionū animos no dis exoluere pergo. Itē exoluere eſt pfecte ſoluere. Hiero. in proe. epi. pſal. Sunt nōnulli qui votū quo deo vouerūt ſe in ſingulos dies pſalteriū totū in ei⁹ laudē eſſe dicturos: vel diabolo exagitati: vel cōtra rio ieiuniorum auſteritate vel debilitate corporis id exoluere nequeant. Item pręmio afficere. Lact. li. v. Imperatori omniū deo fides ſeruāda eſt: qui nō tm̄ viuentibus ſed etiā mortuis poteſt virtutes exoluere. Item expedire/liberare: Teren. in hecy. Illas er rore ⁊ te ſimul ſuſpitione exoluas.

Exomides/genus veſtis quę alūs ſuperponit. Sunt q̄ comicorū veſtimētū eſſe intelligāt exertis humeris.

Exorbito as. penul. cor. quaſi ex orbita recedo. Orbi ta do veſtigiū eſt rotę decurrētis ſiue circuitus. Au gu. lib. viij. de ciui. dei. Non eis cedentes ad aliquid appetendū vel perpetrandū quod exorbiteꝫ ab iti nere ſapientię ⁊ lege iuſticię.

Exorciçare inquit Aug. lib. j. de beata vita eſt per diui na imundū ſpiritū adiurādo expellere. Exorciſmus/ adiuratio. Exorciſta/ adiurator: ſed ſpiritus rident barbariſmos ideo dicendū eſt exorcizare. nam com ponit ex εξ και ορκη ερθερ ρημα και σουι δασ εξορκιειρεισορκερ εμβαλειν.

Exordium/initium. Virgi. lib. iiij. gne. Quo nā regina ambire furentē audeat Affatu quę prima exordia ſu mat. Cice. lib. j. ad heren. Exordiū eſt principiū ora tionis per quod animus auditoris vel iudicis conſti tuitur vel apparatur ad audiendū.

Exordior iris. exorſus incipio. Plau. i aſi. Pergā quo accepit ⁊ ibi cōſilia exordiar. Virgi. lib. ij. geor. Nō hic te carmine ficto atq̄ per ambages ⁊ longa exor ſa tenebo.

Exordine ſine intermiſſione. Virgi. lib. iiij. ge. Septē illum totos phibent exordine menſes fleuiſſe.

Exorior/naſcor/emergo exurgo. Teren. Tu ſola exora re q̄ perturbas hęc tua imprudētia. Et exoriri/inua dere eſt. Nam vt Do. inquit: Qui expectans aliquē inuadit exoriri dicitur.

Exorno as. valde orno/ſeu magnifice apparo/inſtruo. Plau. in aul. Repudiū rebus paratis/exornatis nu ptijs. Teren. in eu. Ita viſus eſt dudū: q⁹ varia veſte exornatus fuit: nunc eo videt tibi fędus: q⁹ illa nō ha bet. Interduꝫ exornare/fędare dicit. Idem in heau. Ego ne ſi viuo adeo exornatū/adeo depeꝛū dabo: vt dum viuat/meminerit ſemper mei.

Exors tis/extra ſortē: cui cōtrariū eſt conſors.

Exoro as. pe. pro. orādo induco: ſeu orando impetro. Teren. in phor. Meq̄o te exorare vt maneas triduū hoc. Idem: Orator ad vos venio ornatu prologi ſi nite exorator ſim. Interdū exorare ſignificat pro ma gna gratia orare: ꝑſertim q̄n cum duob⁹ accuſatiuis cōſtruit. Plau. in cap. Unū exorare vos ſinite nos. Sic dicimus. Hoc vnū te exoro: hoc eſt vnū pro ma gna gratia/ſiue vnū magnopere te oro. Ad prepoſi tio ex ⁊ oro cōmode ⁊ naturaliter expetunt.

Exorabula/ab Apuleio vocāt oia artificialia argumē ta q̄bus orator per vim eloquētię iudices exorat.

Exos/ſine oſſe. Lucil. Exos ⁊ exanguis tumidos per fluctuat artus.

Exoſſo as/oſſa detrabo. Terē. in adel. Longrū iſtū ma rimū in aqua finito ludere pauliſp. Ubi ego venero exoſſabiē. Apule. Exquamatus atq̄ exoſſatus piſcis vix palpitat amplius.

Exoticus a. um. penul. cozre. peregrinus aduentitius. Plau. in muſ. Non poſſum olere vnguenta exotica: hoc eſt aliunde apportata.

Expando is. vide in dictione pando.

Expalpo as. elicio. Plau. in aul. Nunc ſeruus argentū a patre expalpabit.

Expapillo as. vſq̄ ad papillā denudo. Unde brachiū expapillatū dicit. Plau. in mili. Idem cōcrū in hu mero leuo expapillato brachio.

Exparo as. pe. pro. expatare eſt in locū patentē ſe da re. Pacu. Expatāt ſe oēs/publiceq̄ oſtēdūt. Et ſic a pateo fit. Quidā a ſpaciū deriuāt: vt ſit: Expatare in ſpatiū ſe cōferre. Sed ⁊ ſpatiū a patēdo deducit. Ni hil enim aliud eſt ſpaciū q̄ locus ſiue tēpus patens. hoc eſt interuallū vel loci vel tēporis.

Expectoro as. pe. cor. extra pectus ejicio. Cice. li. iij. d ora. Tū pauor mihi ſapietiā oēz exaiato expectorat.

Expello is. ejicio. Plau. Ancillā domo expulit.

Expulſo as. frequētatiuū: quod ſignificat frequēter pul ſu agito. War. Si me nobilib⁹ ſcis expūlare ſignifer.

sum tua si nescis rustice redde pilam. Vnde expulsor ꝛ expultrix verbalia. Cice. Expultrixq̃ vitiorum.

Expulsim aduerbiū/significat frequēter pulsando.

Expeculiati/dicuntur serui sine peculio/quo vocabulo vtitur Plau.

Expecto as.ab ex ꝛ specto/significat obseruo. Teren. in an. Expecto quid velis. Quoniaꝫ ꝟo aspicientes aliquid diligenter manere diutius eodē loco solem⁹ expectare quādoq̃ ꝓo manere capitur ꝛ opperiri. Terē. in phor. Senē quoad expectatis vestrū? Itē ꝓ desiderare: quoniā q̃ desideramus/cuꝫ voluptate aspiciimus. Virgil. in. ij. Expectate venis. Teren. in an. Expecto q̃d velis. i. desidero scire q̃d velis. Unde expectat⁹ ꝓ odioso ꝛ molestę vitę. Mā filiꝰ parētes aut amabiles sūt/aut expectati/amabiles boni expectati mali: quorū mores indies singulos expectanda ꝛ exoptanda est. Item ꝓsperare Virgil. lib. j. geor. Sed illos expectata seges vanis elusit aristis.

Expedio is.penul.cor.libero ꝛ quasi pedū ligamenta dissoluo. Sisen. li. iij. histo. Inermes armat: impedi/tos expedit. Aliquādo ponitur ꝓo explico. Seneca Jam diu vtile sit expedi. Aliquādo ꝓ extra fero /ꝓ/fero. Virgilius. Cereremq̃ canistris expediunt. Ali quando ꝓo extollo. Idem: Tum ꝟo augurinꝫ rutili clamore salutant/expediuntq̃ man⁹. Et expedire est vtile seu bonū ac necessariū esse. Sꝫ hoc cū in tertia persona singularis vl pluralis numeri. Teren. in be/au. Expedit bonas esse vobis. Idē in phor. Mostra/pte culpa facimus/vt malos expediat esse dū nimiuꝫ dici nos bonos studemus ꝛ benignos: hoc est cōgrat ꝛ quasi necesse sit.

Expediti milites dicūtur leuioris armaturę ꝛ sine impedimentis.

Expeditio vocat cum exeunt milites ad bellū /ꝙ expediāt rēpu. aut se a ceteris negocijs ꝛc. Curti⁹: Ocm expeditionē ac militarē apparatū adduxit.

Expendo is.di.sum.pondero. Plau. in asi. Quot pōdo te censes esse nudū? At pol ego qui te expēdi scio nudus vinctus centum pondo es per pedes quando pendes. Quādoq̃ significat exactę examino cōsidero. Cice. lib. j. offi. Quę contēplātes expēdere oportebit: quid quisq̃ habeat/sua eadēq̃ moderari. Ambro. lib. j. offici. Expendat atq̃ examinet verba sua. Quādoq̃ est pfecte soluere. Virgi. lib. ij. enei. Et sceIus expendisse merentē a lachaonta ferūt: id est persoluisse. Quādoq̃ exponere/erogare. vnde expensę dictę sunt. Hiero. Qualiter fauente deo tota hęc dies expendat in laudē ꝛ cum gaudio celebret.

Expensa se. sumptus.

Expio as. vide in dictione Pio as.

Expergo is. rexi. rectum. quasi expoꝛrigo/a somno excito. Cice. Experge te iam. vnde experrectus excitatus ꝙ recentes a somno expoꝛrigi ꝛ extendi solemus.

Expergiscor is. ꝛ expergefacio ꝛ expergifico actiuā significationē habent. Pli. Urtica letargicos expergiscit tactis cruribus magisq̃ fronte. Hel. Ingenio expergificando ratus idoneas. Cice. Expergere facias scripsit ꝓo te expergefacias. Expergiscor ꝛ expergefio passiuā. Cice. Expergiscimini aliq̃n atq̃ exurgite. Ab expergiscor fit experrectus ꝑm Diom. Expergitus ab expergor. Et expgefactus ab expgefio. Expergitus dicit qui satiatus somno spōte vigilat. Vn ꝛ Luci. ait: Ego e somno pueros cū mane expgitus clamo. Exprectus a quiete impeditus. Sal. Exprecti somno arreptis armis tumultū facere. Expgefactus q̃ ꝓ aliū somno excitat⁹ est. Festus aliter. Exprectus qui per se vigilare cepit.

Expgit⁹/ab alio excitat⁹ quē solem⁹ dicere expgefactū.

Experior iris. exptus/significat tentare. Terē. in eunu. Omnia prius experiri ꝓsilio q̃ armis sapiētē decet. Vn inexpertus/intēctatus. Virgi. Neq̃d inexpertuꝫ frustra moꝛtura relinquat. Et experiori/dceri. Idē: Vos ꝛ cyclopea saxa expti revocate amnios. Unde experti/periti dicuntur. Experiētia/vsus docrina.

Expes/ab ex ꝛ spes: sed ſ abȝcitur/ꝛ significat extra spem vel sine spe.

Expers/extra partē vel sine parte: ꝛ ponit ꝓ ignaro/rudiq̃: ꝛ nullā rerū experientiā habente. Apul. Homo rudis: omniū bonarū artiū expers. Quādoq̃ etiā ꝓ eo qui non sentit. Unde expers doloris/qui non sentit doloꝛē. Expers mortis/qui non moꝛit. Expers lucis qui non habet lucem. Quidā hoc nomen cōponi volunt a pars quidā ab experioꝛ.

Expeto is.penul.core. vide in dictione/appeto.

Expilo as.penul.ꝓo. diripio/deprędoꝛ/furtiue fraudo/dicrum a pilis romanorū telis: vel greco πιλω. ꝙ οπιλω. id est complano/ꝙ qui e domo suppellectilem detrahunc equare ac complanare omnia videtur. Unde apud iurisconsultos titulus est de crimine expilatę hęreditatis: ꝛ qui alienā hęreditatem expilauerit extraoꝛdinarie solet coerceri. Cice. in para. Si socios spolias/grariū expilas. Ouid. lib. iij. me. Expilatq̃ genis oculos.

Expiro as.penul.produ. dictū a spiritu effuso: vl a spiraminib⁹/quasi spiritū emitto. Luc. liō. iij. Expirans animā pulmonibus eger agebat. Aliquādo ꝓ se plenum est: vt expirauit. i. moꝛtuus est.

Expisco oꝛ aris. diligenter quęro: vbi nam pisces lateāt. Sepius tamen expiscari ꝓo indagare sumitur. Teren. in phoꝛmi. Perinde expiscare/quasi non noꝛis. Quādoq̃ ꝓo lucrificare. Plau. Tandemq̃ nescio quid ab eo expiscatur.

Explano as.penul. ꝓo. perfecte planū facio/declaro. Salu. De cuius moꝛibus hominis pauca prⁱ explananda sunt q̃ initiū narrandi faciam.

Explanto as. vide in dictiōe planto.

Expleo es. perfecte impleo seu facio. Virgi. liboꝛo. iij. geo. Impꝛobus/ingluuiē ranisq̃ loquacibus expler. Sal. Neq̃ prius iugulandi finis fuitq̃ silla omnes suos diuitijs expleuit. Interdū cōpleo seu perficio. Virgi. Discedā/explebo numeꝛ/reddarq̃ tenebris. Pli. lib. xxvj. Ulcera eoꝛum purgant leniter: explēt q̃ cicatrices ꝛ emendant. Interduꝫ consoloꝛ. Terē. in heau. Dem tot mei sol⁹ solliciti sunt causa/vt me vnum expleant. Interdū/minuo. Nam ex/quādoq̃ ꝓiuatiua est. Ennius: Manibus explebant sese terriſq̃ replebant.

Explico as.pe.coꝛ. ꝓie extēdo/emitto. Cice. Quę virtus ꝓeter ceteras totā se ad alienas vtilitates poꝛrigit atq̃ explicat. Per translationē significat explano ostendo. Idem lib. iij. offi. Ut quędam sibi concedā tur quo facilius quę volunt/explicent. Item extraho. Ouid. Atq̃ explicat ensem. Item exhibeo. Varti. Explicat ꝛ cęnas vnica mensa duas.

Explodo is.penul.ꝓo. ſl. sum. ab ex ꝛ plodo significat cum sono elido: quod fit cum rem quę nō placuit clamoꝛe ꝛ gestu ac strepitu damno. Nec proꝓie idē est qđ manibus cuꝫ sono pulsantibus ejicio: sicut Lau. Valla docuit. Nec supplodo est pedem terrę incutio. Nec cōplodo significat aduersas manus inuicē collido: quod non significat ex se: alioquin Cice. frustra pedem adiecisset libꝛo primo de oꝛa. Pedēnemo in illo iudicio supplosit. Similiter Quintil. lib. vj. Pedis supplosio. vt loco est opportuna. vt ait Cice. in contentionibus aut incipiēdis aut fouēdis: ita creb⁊a est inepti hominis ꝛ desinit iudicem in se cōuertere. Aliquādo per translationē supplosus ꝓ reiectus ponitur. Damas. papa Hieronymo. Abscisis opinionibus/ambiguitatib⁹ supplosis. Idēdē de Complodo dicendū est: quoniā ꝛ Hieronymus

libro numerorū manibus addidit. Iratusq; balach. contra Balaam complosis manibus ait ad maledicendum inimicis meis vocaui te. quibus econtrario tu modo benedixisti. Et in Ezechi. Ecce complosi manus meas super auaritiam tuam. Apuleius scribit: Complodere vacuas manus doloris et mestitię signum esse Quintilian° libro vndecimo. Nam etiā & complodere manus scenicum est: pedes applodere interim licet. Preterea q̄ ista verba a plodo cōposita non nisi actibus pedis vel manuū accōmodari possint/minime crediderim: q̄uis plęrūq; accommodentur. Lactantius enim libro de opi. ad linguę actū vsus est complodo/cum dixit: Bestias etiā potu adiuuat. protenta enim cauaraq; hauriūt aquam: eamq; comprensam linguę sinu ne tarditate & mora effluat/ad palatum celeri mobilitate complodunt. Hieronymus libro Judicū: Leperunt buccinis clangere & complodere inter se lagenas. Cūq; per gyrū castrorū in tribus personarent locis & hydrias cōfregissent: tenuerunt sinistris manibus lampades & dextris sonātes tubas. Preterea q̄ explodo. significet ejicio manibus & quidem cum sono pulsantibus/neq; q̄ verum est. quoniā si ejicio significaret. Cicero libro. iiij. de fi. bo. non dixisset. Quirinus autem non q̄ sint iam/sed vnde sint explosę ejectęq; sententię pironis/Aristonis/Herilli. Et pro Cluē. Te vo illud idem quod tum explosum & ejectum erat nunc retulisse demiror. Si autem significat per pulsationē ejiciendum quempiā manuū vel pedum/siue alio |aliq̄ liquet explodo non significare ejicio: quoniā & copulare debet diuersa & non temere Ciceronem ejectę & ejectū subtexuisse credi par est. Quandoq; explodere significat aliquid tanq̄ indignum seu inutile ejicere. Cicero libro secundo de diuinitate. Sed hoc genus diuinationis vita iam cōmunis explosit. Applodo etiā Hieron. Pedibus accōmodauit. Sicut supplodo contra Virgil. scribens: Recordare queso illius diei quādo me de resurrectione corporis prędicā te et latere subsultabas & plaudebas manu & applodebas pede. Idem Damiano. Vaz si applosisset pedem/intendisset oculos/rugasset frontē/iactasset manus: vbo tonuisset/tenebras añ oculos offudisset iudicibus. Igitur applodo /complodo /explodo /supplodo/ & si qua alia reperiantur p̄m rei actum cui applicātur/ita sumi oportet. Et quicquid significat quatio/eiusq; cōposita/idipsum plodo. /eiusq; composita designant/nisi q̄ in sono pulsationis diuersa esse existimo: & quibusdam actibus rerum ista non accōmodari quibus illa.

Explodo/explodas/penultima producta. Exclamo & cū fletu quodam vocifero. Varro: Gemit/explodat/turbam omnem concitat. Unde tractum est vt capiatur pro intentius/ac etiam cum voce inquirere. Virgili. Exire locosq; explorare nouos. Hinc exploratores dicti sunt. Interdum explorare dicit obseruare. Idē libro nono. Necnon & trepidi troes formidine portas explorant. Interdū probare. Cicero in Catone. Quis est tam stultus q̄uis adolescens cui sit explo/ratum se ad vesperū esse victurū? Interdū deliberare. Virg. Tuus o regina qd̄ optas/explorare labor. Interdū siccare. Idem libro primo Geor. Et suspensa focis explorat robora fumus.

Expono is. penul. pro. explico/declaro/ostendo. Cice. lib. j. Phil. Anteq̄ de repu. scribam. P. Con. exponam vobis breuiter consiliū profectionis & regressionis meę. Unde expositio pro interpretatione. Idē Vocat ad cęnam. deinde ipse prętorē: exponit copias suas omnes: id est ostendit. Ponitur quādoq; p extraho: & quasi extra pono. Virg. lib. vj. Socios de puppibus altis pontibus exponunt. Quādoq; pro Abūcio. Unde infantes abiecti vt pereant expositi/siue expositiū dicuntur. Teren. in heau. Erat hic corinthianus haud impura ei dedi exponendā. Plau. Reuertar ad illam puellā expositiciā. Quandoq; p expendo. Solinus. Cum magnā his pecuniā exposuisset. Quādoq; pro exprimo. Cice. Cum tibi expo sita esset ad prandiū omnis pamphilia.

Exposco is. vide in dictione Posco.

Expostulo as. penul. cor. Exquiro/conquiro seu querelam apud eū ipsum depono qui fecit iniuriā: & cū q̄re la amicos insto: & quasi officiū amicicię in alio desidero. Et non solū ablatiuo cum p̄positione iungit: sed etiam alij ablatiuo. Marcus Cice. filius. Lenis & facilis a te existimari debeo: qui nihil tecum de ipsis rebus expostulem. Aliq̄n sine ipso ablatiuo: vt cū iniuria de qua quis rationē postulat in accusatiuo ponit & tūc etiā significat exquiro. Teren. in an. Sed quid agā adeā ne & cum eo iniuriā hāc expostulē. Iniuriā id est rationē siue causam iniurię. Aliq̄n expostulare est vehemēter postulare. i. vehemēter velle: rōne ex q̄ multū auget. Postulo vo pro volo sępe sumitur. Teren. in an. Etiā me nūc seducere istis dictis postulas. Inde expostulo. Idē in adel. Si me in illo credidisti esse hoim numero q̄ ita putāt sibi fieri iniuriā vt ro si quā fecere ipi expostulāt & vltro accusant. Vo. Expostulatio q̄rela aduersus illū ipm q̄ peccauerit.

Exprimo is. pe. cor. p̄mēdo/extraho. Pli. Expresso vino infunditur aqua vinaceis. Aliq̄n declaro/manifesto. Macro. Nihil vnq̄ locutus fuit expressi°. Hiero. in prolo. Tobię. Quicqd mihi ille hebraicis verbis expressit: hoc ego accito notario sermonibus latinis exposui: id est elocutus est. Idem: Et nomē dñi tetragrāmaton in quibusdā grecis voluminib° vsq; hodie antiquis expressum litteris inuenimus: id est clare vel propie scriptum.

Exprobro as. pe. cor. quę alijs prestiti cōmemorās improperо. Terē. Nam isthęc cōmemoratio quasi exprobratio est immemoris beneficij: sumitur tamē exprobrare pro qualēcūq; tulpā obijcere. Quid li. rū. me. Trepidoq; fugam exprobrauit amico. Et apud euangeliū. Exprobrauit incredulitatē illorū.

Expugno. vide in dictione Pugno.

Expūgo is. extrudo atq; amouco. Persius: Expunga namq; est scabiosus & atrabile tumet. Unde etiam significat milites ab exercēda militia repellere adempto/stipendio significat. Seneca lib. iij. de bñfi. Pignus est. ptinus aliud/inuicē mittere & munus munere expungere/qd̄ significat delere/ne debere videatur. Milites eīm punctis scripti inserunt legioni et iurant: vt docet Uege. lib. ij. Inde expuncti dicti deleti & militia remoti. Iridē: Expūgi dicunt iudices q̄s amouent a iudicādo veluti cācellati ex albo iudiciū. Dispūgere quoq; fille est: qd̄ significat cōferre accepta & data sicut Papinian° iurecōsule° docet.

Expuo is. cum fastidio aliquid ejicio: quasi pus extra mitto. Pus aūt est omnis humor corpori onerosus. vt: Et periculosam cum tussi miser expuo saliuam. Teren. per translationem in Er. dixit: Illam vbi expueret miseriā ex animo.

Exputo as. pe. cor. ab ex & puto componit significatq; ex arbore puto & incido. Col. lib. ij. Palos vna opera cedere & exputatos acuere centū numero potest. Idē exputare est perfecte siue extra putare: vt apud eundem. lib. iiij. Deinde velut veterana vitem totā exputare & ad vnam materiā firmissimā redigere/nodosq; & cicatrices alleuiare satis officiū est. Item est perfecte intelligere seu discere. Plancus Cice. Quę mens eum: aut quorū consilia a tanta gloria: sibi vo etiam necessaria ac salutaria auocarint & ad cogitationem cōsulatus hinestris summo cum terrore ho-

minū/ꝛ insulsa cū esflagitatōe translulerint: exputare nō possum. Exputare vo compositū ab ex ꝛ sputo: ꝛ habet pu. syllabā. p. ꝛ significat q̄si extra sputare.

Exquiro pe. p. diligenter inquiro/secerno eligo. Unde Exq̄sita opa dicunt opa electa: q̄si diligenter quesita. Plau. in Am. Te certo heri aduenientē ilico ꝛ salutaui: ꝛ valuisse ne vsq; exquisui.

Exquilię tm̄ pluraliter Rome mōs erat ab excubijs regis: vel q̄ exculte fuerint a Tullo rege. Ouid. li. Fas. Adde q̄ excubias/ vbi rex roman⁹ agebat: Qui nunc exquilias noie collis habet. Hinc ꝛ exquilin⁹ mōs dicit. Var. Exquilin⁹ mons septiceps apud edē Junonis lucinę: vbi editimus habitare solet.

Exta: proprie iecur/cor et pulmo dicunt: quia in parte superiori locantur: ab extādo. Et lien et iecur hoc nomine appellātur: quoniā supra inferiora intestina locant. Virgil. in Geor. Pinguiaq; in verub⁹ torrebimus exta colurnis. Omnia simul cōplexus est. Romanorum religio semper extor caput putauit iecur. Unde Fest. hęc omnia exta dici putauit quia dijs p̄fecent qui extāt eminētq; vt nō a situ sed ab officio dicta putarit. Scribit Pli. lib. xxx. ꝓcordia vocari vno nomine exta in homine.

Extales: via purgādi alui. Piero. in li. Reg. Et cōpuescebāt pmīctes extales eor.

Extemplo aduerbiū: tota vna dictio: significat statim: quasi extra tempus: hoc est temporis commoditatē. Templū em̄ dicitur locus manu designatus in aere: post quem illico captātur auguria: seu q̄ augures statim visis auspicijs/ vel a templo cęli oculos auertebāt/ vel e templo terrę discedebāt.

Extispices pe. cotre. dicti sūt haruspices ab extis inspiciendis. Extispiciū: ipsa extor inspectio: quę alio nomine haruspicina dicitur.

Ex tempore due partes sunt: ꝛ significat ex improuiso ꝛ imm̄meditate. Cice. Quos credim⁹ expedire rem ꝛ consiliū ex tempore capere posse. Inde vocat Extēporalis siue extēporaria oratio. Vide in dictiōe Tēporalis. Aliq̄n significat ex tēpore ꝓ tēporis cōditione. Cice. lib. iij. offi. Dui⁹ generis questiones sunt hę omnes in quibus extpe officiū queritur.

Extendo is. vide in dictione Tendo.

Extenuo as. valde tenuē facio siue minuo. Cicero li. ij. ad Herē. Defensor autē fuisse causā negabit si potuerit: aut eā vehementer extenuabit.

Exterreo res. rui. ritū. vide in dictione Terreo. Hinc Exterrit⁹: quod modo pauefactū significat. Virgil. Plausumq; exterrita pēnis Dat tecto ingentē. Ab accensum/ inflāmatū. Idem. Seuit agris asperq; siti atq; exterritus estu.

Exterebro bras. penult. cotre. extra/ vel valde terebro. Per translationem significat aliquid extorqueo/ scrutor/ et curiosus quęro. Var. Atq; omes adeo perq̄rit atq; exterebrat artes.

Exter a. um. penult. cotre. idē quod extern⁹. Un̄ Sta. Exter honos dixit.

Exterus a. um. idem quod exter. Virgil. lib. iiij. Et nos fac extera quęrere regna. Fitq; ab Exter: quod ab exra deduci certū est. Hinc Exterior extimus: sicut ab interus interior intimus.

Externus na. num. quod nō est ex patria. Liu⁹ libro. j. Timor deinde patres incessit: ne ciuitatē sine imperio/exercitū sine duce multa circa ciuitatem irritatis animis vis aliqua externa adoriret. Proprie aūt qō foris ꝛ palā est. Ut hesternus cū h. ꝛ s. fit ab heri. Cice. lib. j. Tusc. Dici nō potest q̄ sim hesterna tua disputatione delectatus.

Externo as. ab ex ꝛ sterno: dementē facio. Pacu. Sed eccā miserā quā frequēs luct⁹ externauit.

Exterraneus: aduena: quasi ex alia terra: sicut Conterraneus: qui est ex eadem terra: Cuius id nomē pax ab eruditis vsurpat. Exterraneus etiā vocat: qui añ tēpus natus/ vel potius electus est: dictus ꝙ eū mater exterrita eiecerit.

Extero ris. pe. cor. extra tero/ aut terēdo extraho. Col. lib. ij. Cū rursus amplior messis/ puenerit: quicq̄d extrerē capisterio expurgādū erit. Var. lib. j. de re rus. Apud alios exterit̄ grege iumentor inacto: ꝛ ibi agitate perticis/ ꝙ vngulis e spica exterūtur grana. Exterere etiā dicim⁹ acie ferri vt exacuta sit.

Extermino as. pe. cotre. extra terminos mitto. Cicero lib. iij. off. Atq; hoc omne genus pestiferum atq; inturiū ex hoīm cōmunitate exterminandū est. Aliquā do exterminare ponitur pro demoliri. Hieronymus in Matth. Exterminant̄ exules q̄ mittunt̄ extra terminos. Cū ergo in euāg. dicit̄. Extermināt facies suas: semp demoliunt̄ debem⁹ accipere.

Extillo as. ab ex ꝛ stillo. Unde et distillo: extillare/ guttare/ ꝛ guttatim finiri. Teren. in Phor. Wisce ego illam dictis ita sibi incensam dabo: vt ne restinguas lachrymas si extillauerint. i. si lachrymę ex corpore guttarent: aut corp⁹ guttatim finiret: vel totū in lachrymas conuerteretur.

Extimesco: valde timeo: actiuę tm̄ significationis reperi. Cice. in Cat. Quod igitur adolescētes ꝛ hi qui dem nō solū indocti/ sed etiā rustici cōtemnūt: id docti senes extimescent?

Extinguo: ab ex et tingo: minorem i se vim habet q̄ oppimo. Cice. in Le. Primus danda opera est/ ne qua amicor dissidia fiant. Sin tale aliquid euenerit: vt extincte potius amicitię q̄ oppresse videant: quasi qō extinguit̄ possit redamari: quod opprimitur nō queat. Aliq̄n extinguere est perfecte distinguere. Idem in Horten. Quam si subtraxeris: qui. i. quomodo extingues artificem ab inscio. Aliquādo significat occidere/ destruere. Lactan. lib. iij. Celestes animas vna cū corporibus extinguūt. Idem lib. iiij. Judęorū nomen ꝛ gentē Uespasian⁹ extinxit: id est deleuit. Ter. in Adel. Seni animā primū extinguere ipsi qui illud pduxit scelus: id est auferre.

Extispex: idē qō haruspex: hoc est qui extis inspectis futura p̄dicit: a quo extispitiū ꝛ extispicina.

Exto as. extiti: supinū nō legi. Vide supra Exisio is.

Extollo is. vide in dictione Tollo.

Extorris: qui est extra terras: id est patriā eiectus: sicut exul: extra solū. Bel. Exul extorrisq; esto: et ꝓprie vagabundus. Sapho ad Phaonē. At vos extorrē tellure remittite nostrum.

Extorqueo es. si. sum. vel tum. significat tormento veritatem elicio. Aliquando etiā per vim aufero/ extirpo/ euello. Dona. Torquemus hominem/ extorquemus veritatē. Licero in Cato. Nec mihi hunc errorem dū viuo extorqueri volo. Liui⁹ lib. ij. Neq; ambigitur quin Brutus qui tantum glorię superbo exacto rege meruit pessimo publico id facturus fuerit/ si libertatis immaturę cupidine prorū regum alicui regnum extorsisset.

Extra prepositio separata: cui contraria est in significatione Intra. Ab extra deducuntur Exter/ exteris/ extraneus/ extrarius/ extrinsecus/ extro extras/ extrorsum/ et extremus.

Extrarius: alien⁹: qui extra focū/ sacramentū/ iusq; est. Preterea minabat̄ si extrario nupsisset: nihil se filius eius ex patris eor bonis testamento relicturę. Hic accipit̄ ꝓ eo q̄ nō sit domestic⁹ ꝛ ex eadē familia.

Extraneus: qui est ex altera terra: quasi exterraneus.

Extremus a. um. modo initium alicuius rei. Plau. Ab extremo narrare incipiā: id est a principio. Modo finis. Uir. Extremū hūc arethusa mihi. Donit nōnun, ꝓ suo/ pessimo. Idem. Illā terra pagēs ira irrita-

ta deoꝝ Extremā vt perhibent cęo enceladoꝝ sozo/
rem Progenuit. Hoc est pessimā. Qō nō sine ratio/
ne esse videt: quādoquidē medici affirmant deterio/
res esse qui vltimi nascūtur.

Extrinsecꝰ pe.co. vide in dictione Intrinsecus.

Extrico cas. penultima prod. ab ex et trico: qō a tricis
fit. Tricę aūt sunt impedimenta ꝛ implicationes. Et
est extricare: explicare. Lact. lib. vj. Deniqꝫ muta ą/
qꝫ animalia cū fraude capiunt: si aliquo se modo i fu
ga extricauerint/fiūt postmodū cautioza. Col. li. iiij.
Siluestris ager p̄cipue est eligendus: q̄ et si frutetis
aut arboribus obsessus est: facile extricatur ꝙ suapte
natura quęcūqꝫ gignūtur: non penitus nec in profun
dū radices agūt: sed per summa terrę dispergunt at
qꝫ deducunt.

Extricabile: a quo extiri potest. Cuiꝰ contrariū est inex/
tricabile. Pli. libro. xxxvj. Intus labyrinthū inextri/
cabilē: quo si quis improperet: sine glomere lini exi/
tū inuenire nequeat.

Extro as. exco. Mā sicut intrare ingredi est: ita extrare
egredi. Afra. Si l' limē intrabo: illi extrabunt illico.

Extrorsū significat extra p̄sus/ sicut introrsū intra ver/

Extruo is. ędifico. Hiero. ad Julianū. Extruis (sus.
monasteria: multꝰ a te numerꝰ sustentat. Et extruere:
ordinare. Lice. in Cato. Caret epulis: extructisqꝫ mē
sis: frequentibus poculis.

Extrudo dis. penulꝫ. prod. extra trudo: per vim expin/
go/expello. Terē. in Hecy. Eo amantē inuitū Pam
philū extrudit. Plau. in Aul. Mā q̄ nūc me causa ex/
trusisti ex his ędibus.

Extūdo is. extorqueo vel inuenio. Vir. li. j. Geor. Ut
varios vsus meditādo extūderet artes Paulatim.

Exturbo as. e loco deicio.

Exubero as. pe. cozre. q̄si superabūdo. Tractū ex vbe/
rib⁹ lactātib⁹. Col. in p̄fa. In Asia Mysiaqꝫ densa ꝛ
glutinosa terra maxime exuberat.

Exupero as. pe. co. ab ex ꝛ supero: q̄si sup̄ supero.

Exudo as. pe. p. emitto. Pli. Est aūt trium generꝫ vnū
arbor ipsa exudat humi: modo alterꝫ manat i plaga.
Virgil. ꝙ li. j. Geor. Exudat inutil' humor: dixit pro
exudat. Mō em̄ humor/ sed terra defudat.

Exugo is. pe. co. xi. ctū. quod ꝛ Exugeo es. dicit̄ p ex/
tra sugo. Plaut⁹. Jaz ego me conuertā in hirudinē:
atqꝫ eoꝝ exugebo sanguinē.

Exuccū p duplex cc. dicit̄ qō est sine succo.

Ex vinculis causam dicere: significat vinctū respondē/
re criminibus.

Exurene: purgatio q̄dā domꝰ ex qua mortuꝰ ad sepultu/
rā ferendꝰ est: q̄ purgatio fit p̄ euerriatoꝝ. Et certo gene
re scopaꝝ adhibito: ab extra verrēdo dictę.

Exul: ab exilio lis. sicut p̄sul a p̄silio esse cōuenit: vñ
et exiliū est quod analogiam verbi seruauit. Nec ob/
stat mutatio litterę i. in u. euphonię causa: ne exil ꝛ p̄/
sil dicat̄: ꝙ nimis exilis et incōcinna esset pronuncia/
tio. Aut certe ab exulto ꝛ p̄sulto sunt: in quibus sī/
cut ꝛ in ceteris Insulto resultoꝝ frequentatiuis mu/
tat̄ i in u. Mā exulto notū est. At p̄sulto apud Li. li
bro. vij. Si tu permittis: volo ego illi beluę ostende/
re quādo adeo ferox p̄sultat hostiū signis me ex ea
familia ortū q̄ gallox agmen ex rupe Tarpeia deie/
cit. Est igit̄ exul ab exilio/ et p̄sul a p̄silio. Pari em̄
modo ista sumi oportet: vt vnde exul/ inde ꝛ p̄sul: ꝛ
vnde p̄sul/ inde et exul extra p̄positiones capiam⁹.
Nam exul nō quisqꝫ. Aliter em̄ nō recte dicit̄ nisi cū
exilierit vnde exulat: facimus ab eo admissum in eum
animaduerterē vt sit propter aliquid morte dignū:
cui⁹ causa in exiliū profugit. Cicero pro Aulo Cecil.
Exiliū non est supplicii/ sed perfugiū portusqꝫ suppli/
cū: Nam qui volunt pęnam aliquā subterfugere aut
calamitatem/ eo solū vertunt: hoc est sedem ꝛ locum
mutant. Itaqꝫ in nulla nr̄a lege reperiē apud cęteras
ciuitates maleficiū vllū exilio eē mulctatū: sed cū oēs
vincula/ neces ignominiasqꝫ vitant quę sunt legibus
constitutę: confugiunt quasi ad arma in exiliū. Qui si
in ciuitatem legis vim subire vellent: non p̄ius ciui/
tatem q̄ vitam amitterent. Exul tamen etiā q̄s dicit̄
cū sit innocens ob suspitionē seditionis aut proditi/
onis. Unde Fest⁹ inquit. Solū autem quin significet
locū q̄s dubitet/ cuꝫ exules quoqꝫ dicant loco patrię
suę pulsi. Cicero ꝙ domo sua. Hūc tu etiā portento/
sa pestis exulē appellare ausus es/ cū tātis sceleribꝰ es/
ses notat⁹? Et itęꝝ. Quid em̄ exul: iō ꝙ se nomē ca
lamitatis/ nō turpitudinis.

Exulo as. pe. co. patria priuat⁹ sū. Et duobꝰ modis di/
cit̄: scꝫ de loco in quo exul est/ et de quo eiectꝰ est. Te
ren. in Eu. Mā domo exulo. Hierony. ad Paulinū.
Eschines cū Rhodi exularet.

Exulto tas. ab ex et salto: a in u mutata: significat gestu
corporis lęticiam exhibeo. Dicimusqꝫ exulto rebꝰ ꝙ
spere gestis. Cicero lib. de repub. Est igit̄ quiddam
turbulentū in hominibꝰ singulis: qō vel exultat volu
ptate/ vel molestia frangit̄. Hiero. in Prouer. Lętā/
tur cū malefecerint: ꝛ exultant in rebꝰ pessimis. Item
Exultare est cum iactantia gloriari. Cicero in Cato.
Annibalē inuenilitēr exultantē patientia sua mollie/
bat. Itē est gestu vel dicto iniuriā facere. Virg. libro
v. Exultātiaqꝫ haurit corda pauor. Itē Seuire. Cice
ro lib. iij. de rep. Quę sanguine alit̄: q̄ omni crudeli/
tate sic exultat: vt vir bonus acerbis funeribus satiet̄.
Hęc tamen significata ad idē redeunt: vt Exultare sit
supra modū exilire atqꝫ efferri: ꝛ quasi gestibus salti
busqꝫ affectū animi ostendere: siue ira id fiat/ siue lęti
tia/ siue voluptate/ aut alia animi affectiōe. Proprie
ꝙ Exultare est extra saltare. Virg. lib. iij. Exultātqꝫ
vada atqꝫ gestu miscent̄ arenę.

Exundo as. vide in dictione Abundo.

Exuo is. ab ex ꝛ suo: quasi dissuo ꝛ exoluo. Virḡ. Extu
lit̄ exutas tędas ad sidera palmas. Quādoqꝫ spolio.
Cui contrariū est Amicio. Liuius libro. j. Primo se
agro paterno auitoqꝫ exuisse: deinde/ fortunis alijs.
Lact. lib. j. Exuunt̄ etiā vestib⁹ flagitātę pplo. Quā/
doqꝫ Detrabo. Virḡ. lib. ix. Sic ait illachrymās hu
mero simul exuit ensem. Q̄nqꝫ Denudo. Idē. Da/
gna ossa lacertosqꝫ exuit. Q̄nqꝫ Depono. Cicero pro
Liga. Nōne humanitatē omnē exuisses?

Exuuię: ab exuędo/ sicut induuię ab induędo. Et nō so/
lū hoim tegmina aut vestes dicunt̄/ sed etiam anima
liū. Virḡ. lib. ij. Geor. Cū positis nouis exuuijs.

F Littera a Prisciano inter mutas numeratur: Ab alijs inter semiuocales: eo ꝙ a vocali incipiat: ꝛ in seipsam termine/tur. Hęc alio nomine digāma dicta est: quia duplicis gamma figu/ram detineat. Ea in latinis tū vti/mur: in grecis ꝙ ph.

F Ante A

Faba: genus leguminis notꝰ q̄ vt a me declaret. Cui⁹
diminutiuū est Fabula.

Fabarius a. um. quod ad fabā pertinet: vt Insulę faba
rię. De quibꝰ Pli. Insulis quas ob id fabarias appel
lāt/ qꝛ sꝫ sponte fabas generent.

Fabalia. Pli. Sed maior pars malunt fabalia mature
sationis q̄ trimestrē fructū eius. Nam siliquę caules
q̄ gratissimi sunt pabulo pecori. Col. lib. ij. Veteres
rusticos plerūqꝫ dicent es audio: malle se matura fa/
balia q̄ fructū trimestrem.

Fabius: a Faba cognomen eius: qui fabam optime

ferebar. Sic Ciceones Lentuli/piſones ⁊ huiuſmodi. Fuerunt autem Fabij/nobiles romani ex qb⁹ Idibus februarijs vna die trecenti ⁊ ſex ad vnum occiſi ſunt per inſidias a vientibus iuxta Cremerā fluuiū. Quozum cedem. Ouid lib. ij. faſ. ſic deplozat. Vna dies fabios ad bellum miſerat omnes. Ad bellū miſſos perdidit vna dies. Sed qui primus Fabius dictus eſt Allobrox ꝙ apud flumen Iſaram Allobrogum regem ceciderit.

Fabianus nomen viri propriū. Fabiarius a.um. a Fabius fit. Unde dicit. Arcus fabianus qui conſtructꝰ eſt iuxta regiam in ſacra via.

Fabatia a veteribus dicebat genus libi. Pli. Quin ⁊ priſco ritu fabatia ſuę religionis dijs inſacra eſt.

Fabula/diminutiuū a faba. Plau. in Sti. Pro operibus noſtris ſatis cōmodule nucibus fabulis/ficulis. Eſt ⁊ fabula res paſſim diuulgata/etiam ſi vera ſit a fando dicta. Iuue. Jt noua nec triſtis per cūctas fabula cenas. Et fabula quę ad delectationē ⁊ vtilitatē inuenta eſt. Eſt rerum nec verarū/nec veriſimilū: vt ꝙ daphne verſa ſit in laurū. Apologus non differt a fabula/ſed tm̄ addit: vt ſit ter id ꝙ ſit res ficta ⁊ nō veriſimilis: vt fabula: allegozice tamē aliquid cōtineat/qđ ad vitam ⁊ mozes pertineat: vt ſunt Eſopi fabulę. Argumentum eſt res non vera: ſed tm̄ veriſimilis: vt ſunt argumenta comediaz. Fabulę ꝑm ritus ⁊ habitus hominū noiabātur. Romanę enim togatę dicebātur: qz toga romana eſt. Sic grecas fabulas ab habitu ęque paliatas. Var. ſcribit nominari. Togatarum genera quattuoz. Sunt em̄ togatę quę ſtertatę dicuntur/in quibus imperatoris negocia agebant ⁊ publica: ⁊ reges romani vel duces inducunt̄ perſonarum dignitate ⁊ ſublimitate tragedijs ſimiles. Pretextatę autem dicunt̄: quia vere regum vel magiſtratuum in hmōi fabulis acta comprehendunt̄. Secundum genus togatarz tabernarię dicunt̄ humilitate perſonarum: ⁊ argumentoꝝ ſimilitudine comedijs paues: in quibus non magiſtratus/ſed humiles homines ⁊ priuatę domus inducunt̄: quę ꝙ oluę tabulis tegerēt/cōmuniter Tabernarię vocabātur. Tertiū genus Atellane. Quartū planipedes: de quib⁹ alibi. Sciēdū eſt ꝙ fabulę nomen ab auctoribus fg. genere pferri ſolet. Teren. in eunuchū ſuā. Iuue. vero maſculino protulit. Necdum finitus Oreſtes.

Fabella/diminutiuū eſt a fabula.

Fabuloſus a.um. celeberrimū de quo omnes fantur. Vel fabuloſum dicit̄ de quo multa finguntur. Hora. lib. j. car. Vel quę loca fabuloſus lambit idaſpes.

Fabolinus putabat deus qui pueris primo fari incipientibus prędeſt.

Fabuloꝝ aris. loquoꝝ. Hiero. Solę cū ſolo ſponſo aut lectionibus ſacris/aut ſanctis meditatiōibus ſecū fabulamini: vt ipſe vobiſcū. Eius cōpoſitū eſt Cōfabuloꝝ. Teren. Si qñ ad eū acceſſerat confabulatū.

Fabulatoꝝ/qui fabulas edit/vt Eſopus.

Faber/a faciendo nomen eſt: id ſignificans ſpeciale cui adhęret adiectiuū. Nā eſt omnis artifex q̄ laboze corporis aliqō artificiū facit: vt faber lignariꝰ/faber ferrariꝰ/faber murariꝰ ⁊ hmōi.

Faber a.um. ad Fabrum pertinens. Unde Fabre adverbium.

Fabre/artificioſe. Plau. Ut apologiā fecit: Oñ fabre. Hiero. in Exo. Quicquid fabre inueniri pōt dedit in corde eius. Et paulo poſt. Ut ſcirent fabre operari quę in vſus ſanctuarij neceſſaria erant. Veteres affabre pro eo qđ eſt pulchre dixerunt: ſicut Infabre fecit iupiter Pacu. Barbarie peſtē noſtris nauib⁹ obtulit noua figura factā cōmiſſam infabre.

Fabrefacio/ędifico/artificioſe cōpono. Plau. in caſſ. Hec fabulā aſtutioꝝ vllus fecit: atq; vt hęc fabrefacta a nobis. Unde fabrefactuꝫ opus: id eſt artificioſe factum/ſiue manu artificis.

Fabrico as. ⁊ fabricoꝝ deponens. pe. coꝝ. in eadē ſignificatione pro cōpono. Ouid. lib. xiij. me. Cratere eneꝫ quem iam fabricauerat alcon. Cice. lib. iij. de oza. Capitolij faſtigiū illud ⁊ ceterarū ędium non venuſtas/ſed neceſſitas ipſa fabricata eſt. Trāſſerē etiā ad animū. Curtius. Multa interea fabricat⁹ ingenio quomodo auertere inde hoſtem poſſet.

Fabrica propie fabri lignarij officina: Huis ⁊ de aliis officinis dicatur. Ponit̄ etiā pro arte ⁊ fabricatione alicuius rei. Unde ⁊ ędificiū fabricā dicim⁹ ⁊ machinationem. Plau. Munc hoc conſiliū capio: ⁊ hāc fabricam apparo: vt filias dicas tuas.

Fabule pe. pro. quod eſt fabri/ſiue qđ ad fabrū pertinet vt opus fabule. Hoza. Quod medicoꝝ eſt tractant medici/tractant fabrilia fabri.

Fabricius nomen romani ciuis frugaliſſimi q̄ in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera fozti animo ſprenit. Hic norma paupertatis ⁊ exemplū apud romanos q̄ patellā ⁊ ſalinū: ex argento tm̄ colendoꝝ deoꝝ cauſa domui habuit: ita tū vt patella corneo pedículo ſuſtineret. Cui⁹ filię ob paupertatē de publico dotibus donate ad maritos ierunt portātes gloriā domeſticam/pecuniā publicā. Nunc Pyrrhus epiren/ſis nullo auro/nullis pollicitationib⁹ expugnare potuit vt ſecum eſſe vellet: ac proximū a rege principatum obtineret. Qui dixit Pyrrho: non hoc illi conducibile eſſe: nā ſi epiroteꝫ inquit ambos nos norint: a me regi q̄ abſente mallent. Higi. in lib. de viris illuſtribus ſcribit legatos ſamnitū obtuliſſe dono Caio Fabricio grandē pecuniā. Tū fabriciū planas manꝰ p oia fere corporis mębra deduxiſſe: ⁊ legatis ita reſpondiſſe. Dū illis oibus mębris q̄ attigiſſet impare poſſet/nunq̄ q̄q̄ defuturꝫ: ⁊ ita pecuniā repudiauit.

Fabrateria/oppidū Campanię/a quo ſit Fabraternꝰ.

Facio is. feci. factū. Cui⁹ paſſiuū facioꝝ apud veteres in vſu erat. vnde etiā cōpoſitū cum ad. con. de. ex. in. ob. pro. pręp. per. re. ⁊ ſub. Plęrūq; fit actiuū: vt Afficio oꝝ. Conficio oꝝ. Deficio oꝝ. Efficio oꝝ. Inficio oꝝ. Uñ res infecta dicit̄: id eſt non facta. Officio oꝝ. Perficio oꝝ. Proficio oꝝ nō inueni/ſed proficitur impersonale vſus eſt. Sta. lib. iij. theb. proficitur bello. Prefício oꝝ. Reficio oꝝ. Suffício oꝝ. Sciendū eſt ꝙ facio in compoſitiōe cum retinet a tam in ſecūda ⁊ in tertia perſona q̄ in prima ac centum ſuper ſa. ſyllabā ſeruat: q̄uis a breuis ſit: vt būfacio is. Malefacio is. Fabrefacio is. Madefacio is. pinguefacio is. aſſuefacio. cafefio. Cādefacio. excādefacio. condocefacio. cōmonefacio. frigefacio. feruefacio. ꝓſuefacio. Tepefacio. Diſſuefacio. Dā ſuefacio. Ordefacio. Stupefacio. Satisfacio. Tacuefacio. Patefacio. Ignefacio. Umbrefacio. Congelefacio. Putrefacio. Pudefacio. Labefacio. Expergefacio. Torrefacio. Rarefacio. Nigrefacio: ⁊ ſi qua alia reperiantur. Quę tamē habēt e ante fin differentē: preſertim quādo verba cum quibus componitur facio/ſunt ſecundę ꝓiugutiōis. Hoz. in Ser. In noſtris ingulo ferrū repefecit acutū. Catul. Alta tepefaciet permixta fulmina cede. Eſt autē Facere ꝑ prie in opere eſſe. id eſt qui rei quā facit faciē quandā imponit. Unde a faciēdo facies dicit̄. qui enim facit vas vaſis faciē illi imponit. Qui veſtimentū/veſtimenti faciem. Interdū ponit̄ ꝓ recipere: vt facio ſtipendia ꝓ exhibere. Lice. ꝓ Ure. Polite a ſacris parijs iunonis ſoſpite cui oēs cōſules facere neceſſe eſt domeſticū. Pro ſcribere. i. cōponere. Uñ Do. in Ter. Facit q̄ materiā cōponit: vt Menander. Pro Eſtimare. Pli. li. xxix. Sed hoc ipm̄ mercede faciūt: vt fides his ſit: ⁊ facile diſpgant. Plau. in Cur. Mi

grare certū tā nūc e fano foras qū esculapiū ita sentio sentētiā: vt me nihili faciat: nec saluū velit. Sic dicimus Magnifacio/paruifacio/tantifacio: qđ est summe estimo/nullius estimo/tanti estuno. Jungit et genitiuus lucri/sed non in hoc significato /verū in suo: vt lucrifacio. Plau: in persa. Non edepol nauis trecentis cara est. Fecisti lucri: quod exponi põt: Fecisti multū lucri. Simile: Sumpti facio: id est in aliquare emenda sumptū facio. Idem: Si nunc me suspendam meā operā luserim: z ꝑter operā restim sumpti fecerim. Passiuo etiā fio. Ci. vsus est Tironi scribēs Quātā diligētiā in valitudinē tuā ꝓtuleris/tātī me fieri a te iudicabo. Nec cōposita sunt/cū multa ex his aperte diuisa sint. Plau. in Cur. Respicio vos nihili meā gratiā facere. Idem in Ru. Vinacias ego hoc ci non facio tuas. Ci. Cecine. Utebar familiarissime Cesare. Pompeiū faciebā plurimi. Transferē hoc verbū facio ad omnia. Nā z facere verba dicim⁹ /id est loqui. Facere iter. i. ire. Facere terrorē. i. terrere. Facere aliquē certiorē: reddere alicuius rei indubiū. Facere gratū. facere ludos. Facere solennitatē: exhibere. Facere vinā: meiere. Facere sordes: sordescere. Facere pediculos: emittere. Facere copiam: potestatē ꝑbere. Facere lucrū: lucrari. Facere etiam pati est: vt feci ia curā/damnū/naufragiū. Itē facere sacrificare. Virg. Cum faciā vitulā ,p frugibus ipse veniko. i. cū sacrificabo. Plaut⁹: Plenā faciā tibi fidelitā. Itez Cōuenire. Var. Nō facit ad seuos ceruū nisi prima leones. Item prodesse. Pli. Hoc z tussi facit. Item rem obscenā facere. Plau. Daulit ancillę facere ꝙ libere. Item tacere. Teren. in Adel. Ab mihi me gentiū non faciā. Quod do. exponit. Nō tacebo quasi tacere aliquā actionē habeat. Sed moralis significatio est z cōmunis omnibus. Sicut aduocatū dicimus male fecisse cum tacuerit: pertinet z ad pecuniam: quę fieri dicit. Sal. Quę pecunia ad hispanense bellū merello facta erat. Facio iniuriā: iniuste facio. Ter. in Ecy. Et facis iniuriā cū fingis fabulas causas ad discordiā. Denicꝫ Facere vt Papinianus inquit omnē oīno faciendi causam cōplectit/dandi/soluendi/numerandi/iudicandi/ambulandi/reddendi. Unde qui ociosus sedet/ si rogeē qđ faciat /recte respondere poterit se nihil facere: quādo quidē ocios est. Recte etiā se sedere: quoniā z sedere ip̄m alicui facere est: vt iacere/nauigare/quiescere. Faciaz vt te plurimū amē. i. plurimū amabo. Faciam vt tibi p̄stim: id est tibi prodero. Facte esse qui sum ,i. fingere te esse me: vel pone te loco mei. Facto op⁹ est. fieri opus est. i. factu. Dici opus est dicto opus est pro dictu. Quō em̄ infinita rem verbis significāt. sic hęc participia pro infinitis verbis ponuntur z significāt passionē. Supina in u magis significāter nominatiuo iunguntur: vt nec dictu facilis /nec visu effabilis vlli. Factū iri audio/ illi iniuriā significat ad contumeliā faciendā operā dari quo fiat iniuria. Itē facrum itur mihi contumelia. Cato pro se cōtra Cesiū Atꝫ euenit ita quirites: vt in hac cōtumelia quę mihi propter hmōi petulantiā factū itur: rei quoꝫ publice medius fidius miserebar quirites. A Facio itē flunt verba primę cōiugationis in co terminata quę prope infinita sunt: vt Sacrifico/magnifico/ deifico/clarifico/ędifico/viuifico/mortifico/iustifico/falsifico z hmōi.

Facesso is. facessi. ꝑm Paulcia. facessitū ꝑm alios facessum: ꝑm alios non habet supinū. Et significat ad faciendum/eo: vt Uiso ad videndum eo. Virgilius: Haud mora continuo matris ꝓcepta facessit. Interdum Facessere est discedere. Nec mirū. Altera enim significatio alteram gignit. Nam z qui ad faciendū ꝙcꝫ it: discedit vt id faciat. Uincvulgo dicit: Abeat facere facta sua. Terentius in Phormione: Hic qđ velis dari tibi in manū: vt herus his desistat litibus. Hęc hinc facessat: id est sua curatum abeat. Donat. Facessat: pro hin se faciet: id est abeat. Cice. in Horten. Facessant igit qui docere nihil possunt: quo melius sapientiusꝫ viuamus. Interdū significat erubi di recedit. Cice. Apio pul. Cum est nobis allatū de temeritate eorū qui tibi negociū facesserent. Uuius passiuū protulit pro Clu. Sed hoc polliceor omnibus sicut facessit negocium.

Factito as. pe. cor. sępe facio. Ci. lib. ü. offi. Hęc apud maiores nostros factitata. Facto debet esse frequentatiuum a facio: sed pro eo vtimur factito.

Facturio is. pe. cor. facere desidero. Qđ nōnulli ad rē venereā transferunt. Plau. Facturit postꝙ ancillaz asperit: hoc est coire cupit.

Factor nomē verbale: qui aliquid facit: vt cum dicim⁹ deū factorē cęli z terrę. Interdū dicit qui vinum vel oleū vel quid simile facit. Similiter qui alterius manualia negocia gerit: vt qui fruges domum vehit. Cato: Lectū stratū vbi duo custodes libere cubēt: z tertius seruus vna cum factoribus vbi cubet. Idem Leguli volunt vri olea caduca ꝙ plurima sit ꝙ plus legāt: factores vt in tabulatu diu sit: vt fracida sit ꝙ facilius efficiant. Inde Factus.

Factus us. z factum dicebant: quod vno tempore conficerent: quem alij centum quadragiata modiorum/ alij centum viginti.

Factum: res gesta. Uir. Fortia facta patrum.

Factura rę. compositio rei quam facimus.

Factitius a. um. quod de aliqua re fit in aliam. Plin⁹ lib. xij. Ergo in vtraꝫ gente bina laudaui genera terrenum z factitiū. Factitiū etiam dicitur ab alicuius similitudine factum. Unde factitia verba quę ab alicuius vocis similitudine facta sunt vt balantes a balando oues dicuntur.

Facinus penul. cor. a Facio deducitur: z modo factū significat: vt apud Sal. Qui aliquo negocio intenti pręclari facinoris: aut bonę artis famā quęrūt. Modo scelus. Cice. lib. ü. offi. Ab hoc nulla fraus/nullū facinus aberit.

Facinorosus/sceleſtus z flagitiosus.

Facilis pe. cor. dicit sine labore: at hęc res facilis est factu. Cuius cōtrariū est difficilis: quę non sine labore fieri põt. Et difficiles terrę dicunt ꝙ non sine labore fructū producūt. Uir. Difficiles ꝑmū terrę collesꝫ maligni. Aliqñ facilis dicit exorabilis z ad ignoscēdum paratus: vt Faciles venerare napeas.

Facile aduerbiū: sine labore: vt non facile dici potest. Est etiā cōfirmantis aduerbiū: z significat haud dubie/liquido/certo/nullis aduersantibus: vt Cesar illius ciuitatis facile ꝓinceps. Cice. Quę mea sentētia in senatu facile valuisset. Et iunctū cū noie exigit suplatiuum: vt facile doctissimus. Jungit etiaz noibus quę diuersitatē significant: vt facile dissimilis. Et verbis cum prę cōpositis: vt facile prestat. Qñaꝫ significat libēter: vt facile patior me a te laudari. Antiqui cū facultez z facul pro facile dixerunt.

Facilitas habitus est quo quis aliquid facile facit: vel facilis est ad faciendū aliquid. Et facilitas exorabilitas seu indulgentia. Ter. in Ecy. Et si ego meis me omnibus scio etiā apprime obsequentē: sed nō adeo vt facilitas mea corrumpat illorum animos.

Facultas/propie facilitas agendi: vt non est mihi facultas adeundi pontificem. Cuius contrariū est difficultas. Aliquādo facultas sumit ,p opibus: qñ cū diues ꝙs erit: facile qđ vult/agit. Petron⁹: Quis quis habet nūmos/secura nauiget aura. Fortunāꝫ suo tēperat arbitrio. Multa loquor: quoduis ꝓ nūmis

pręsentibus opta. Et veniet: clausum possidet arca ioue. Aliqñ pro potestate ꝛ vi. Plī. Si mihi facultas daret vtrū mallē eligendi. Et facultas est vis quedā quę facit vt id facilius fieri possit quod de vnaquaq; arte pręcipit. Est em̄ genus omniū artiū: qz sic diffiniri potest. Dialectica est facultas disserendi. Rhetorica est facultas dicendi: ꝛ sic de alijs: quoniā per eas facile instruimur.

Factio ab initio honestum vocabulū. Unde factiones histrionū: ꝛ quadrigariorū dicebant: nunc nomine factionis seditio ꝛ arma dicunt. Nam est diuisio ciuiū in diuersa studia: cū aliqui se principes facere in ciuitate conant: inter quos est emulatio. Et q̄ eos sequūtur factiosi appellantur: quia. ſ. affecti sunt ad factionem. i. discordiā ꝛ seditionē. Tertullianus in Apologetico. Cū probāt cū boni cōgreganť: nō est factio dicēda/sed curia. Interdū factio capit ꝓ populētia ꝛ auctoritate alicuius in ciuitate. Plau. in Aul. Istas ambiguas factiōes. dotes dapsiles: nihil mozor. Quattuor apud antiquos fuerūt factiōes. Veneta: prasina alba: rosea: a coloꝝ noiatę. Cassiodorus quattuor colores harum factionū cum partibus anni quaternis assimilat. Prasinus virēti veri dicatus erat. Roseus flāmeę estati. Venetus nubilę hyemi. Albꝰ pruinoso autūno. Sue. scribit. Dis addidisse. Domitianū duas: alterā aurati: alterā pupurei panni. Hęc pnicitate cursus inter se decertabant: fauoreq; populari slue impatorio ex his prevalebat vna.

Facies ꝛ vultus differunt: q̄ vultus voluntas sit quę ꝓ motu animi in facie ostēdit Vide Ser. Vultus est volūtatis indiciū: qui ꝓ volūtatis varietate mutat. Virg. Spem vultu simulat: premit altū corde dolorē Inde etiā cęli ꝛ terrę vultū appellamus: qz mutari cōtingit. Facies ſo ipsa species. Sal. Prorsus in facie vultuq; vecordia inerat. Sumit tñ facies ꝓ totius corpis forma: vt Do. in Eu. Terē. exponit. O facie pulchrā. Facie modo non partē corporis dicit: sed totā speciez quę apparet ꝛ cernit. Et em̄ ab aspectu species: a fingendo figura: ita a faciendo vel a factura corporis dicitur facies. Plautus in Penu. Sed earum nutrix quę sit facie mihi expedi. Statura non magna: corpore aquilino: ipsa est. Neq; solum de hominibus dicit: sed ꝛ de litteris: vt egregia litteraꝝ facies. De mōtibꝰ: de mari: ꝛ de ceteris quoq; rebꝰ cū sit ingenit⁹ cuiusq; rei aspectus: haud facile mutabilis. Inde superficies: non discrepans a facie. dicitur facies: vt facies maris. Sal. liō. ij. histo. Sardinia in aphryco facie vestigiū humani in occidentē q̄ in oriētem latior. Idez. Quibꝰ rebus permota ciuitas atq; imutata vrbis facies erat. Dicimus tamen confuse facie fędata: ꝛ vultu fędato. Quādoq; etiaꝝ facies ꝓ specie dicit. Virg. Quę scelerū facies o virgo effare. Antiq̄ vt notauit Gellius declinabant. Hęc facies: huius facies vel facū pro faciei.

Facetus a fando deduci videtur: ꝛ is dicit q̄ verbis facit quod vult. Est enim elegans in dicendo: nō tantū circa ridicula. Cum dicat Horatius. Facetuq; catoni genus natura concessum esse Virgilio decens: sed excultę cuiusdaq; elegantię hęc appellatio est: a quo facete aduerbiū perelegantęr vrbane. Quidam a faciendo deriuant: vt is sit qui gestibus aut verbis ita aliū imitatur: vt se illuq; faciat.

Facetie sunt quasi delicię quedam sermonis ꝛ dicta vrbana sine scurilitate: q̄ etiā in factis intelligi possunt

Facundus disertus a fando: qui ea q̄ mente cōceperit: ad audiētes facile atq; ornate ꝓfert. Hinc facūdia q̄ est facultas disserēdi cū gratia

Facula pe. co. parua fax incisus fustis. Fit autē ex piceis arboribus pręcipue: siue ex arundinibus aridis Est autē diminutiuū a fax.

Facularij dicunt qui faculas gestant.

Fax per ę. diphthongū vt Apul. docet: ꝛ tā mas. q̄ fę. generis est Et hoc vt differat in dto a ꝑterito verbi facio. Et est excrementū cuiuscuiq; rei. Cuius diminutiuū est Fecula.

Feculentus a um. qđ est fecis plenū.

Fecatū vinū: quod e fecibus exprełsum est inquit Cato Hoc est qđ inter vina oparia numeratur: cū sit aquatum. Unde ꝛ defeco as: fece purgo.

Fecutinus a um. pe. p. similiter a fece fit. Gel. Mō eas finitiones pręrācidas: neq; fecutinas grāmaticas speculaueris: sed aurē tuam interroga quo quid loco conueniat dicere.

Fecinie vuę dictę sunt quę plus q̄ ceterę fecis afferunt Et alio noie a colore Rubellanę vocant.

Fagus. Vide in dictione Phagus. φηγος

Fale: turres ligneę: ob altitudinē dictę a fando: q̄ tusci ęglī vocabāt. Quidā tñ per ph scribūt. Unde ꝛ phalarica. de quo loco suo.

Falx a farre: littera cōmutata. Falces in cāpania securle dicunt a secādo. Et alię fenarie: alię adoreę: alię dumarię: que ꝛ Scirpule a scirpando. i. alligando quibus secant dumeta: alię dumarię.

Falcicula diminutiuū: parua falx.

Falco as: vnde ꝛ defalco: amputo siue tollo.

Falcidia lex: quę amputat legata: qñ saltē quarta pars bonorū nō supsit heredibus.

Falcito as. pe. co. falce cedo. Aug. in psal. Adduxisti me ad vineā: vt falcitem illam ꝛ amputem.

Falcarius a um: quod ad falcem ptinet: vt cotes falcarię: quibus falces acuuntur.

Falcarij: qui falcibus vtuntur. Lice. liō. j. inuectiuarū cōtra Catil. Dico te prima nocte venisse inter falcarios: quē locū exponens Prisćia. ait inter falcarios id est in locū vbi sunt falcarij.

Falcatus a um. quod formam falcis habet. Plī. liō. x. de Gallo loquens. Ipsum ſo cantū plausu laterum in sublime quoq; caudam falcatam erigens. Rursus falcatum dicitur falcibus instructū. Unde falcati currus dicti sunt. Macro. Inducebat etiā currus cum falcibus: ꝛ elephantos cū turribus.

Falco auis: cuius digiti pollices intus sunt curuati: a similitudine falcis: itaq; dicitur falco non falcatis vnguibꝰ: sed ꝛ rostro et alis: et tota falcata sit in rapinam: sicut accipiter: qui grece dicit ιεραξ ιερακος κοιρως αλλαποιητικως ιρηξ est enim auis sacra augurio: ꝛ ideo dicitur accipiter quasi auis acceptа ter: affert em̄ ꝛ nunciat optimū augurium rebus agendis volatu in sinistrā: iccicco greci auem sanctaꝝ ꝛ sacram appellant. vel accipiter: q̄ acciperet. Jupiter ab illa tam bonuz augurū. oēs em̄ sunt ꝛgmine tñ masculine declinanť: ꝛ qui vulgo dicunť moscardini sunt mares: ita errorē deprendit posterior ętas: vt affirmant prīncipū aucupantes.

Fallo is fefelli falsum: decipio: a fando deductum verbum: vt inquit Varro q̄ contra q̄ dicimus decipiamus. Ponit et pro lateo. Liui. Speculator carthaginensis qui p biennū fefellerat Romę deprensus ꝑfisis manibꝰ dimittitur. Huius cōpositū est refello

Fallax inquit Aug. liō. ij. soli. Jo recte dicitur cuius negocium est vt quisq; fallat: vel qui habet quandā fallendi appetentiā.

Fallaciter aduerbiū significat causam decipiēdi.

Fallacię dicuntur verba ad fallendū composita. Inde fallacios⁹ a um. quod est plenum fallaciꝭ. Gel. Ceterum testimonia quibus huiusmodi ambages fallacioſe confutantur.

Falsarius: qui decipiendi gra scripta publica falsificat

Falsidicus penul. co. ꝛ falsiloquus: qui falsa loqui cōsueuit: sicut Veridicus qui vera fari consuevit. Fit/

gi.li.). geo. Solē quis dicere falsum audeat. i. fallacē Participiū vero passiue sumit. Terē. in An. Falsus es. i. deciperis. Falsus tū tutor dicit qui nō est tutor sicut falsum est testamentū quod nō est testamentū. Falsus liber impropꝛie dicitur mendosus. Recte autem falsum iudiciū: falsa sententia: falsum nomē pro nosꝛ veris: nō ꝙ fallendi gratia dicta sint: sed ꝙ hominū opinionē fefellerint.

Falsum habere est fallere. Salu. in Jug. Necꝫ ea res me falsum habuit.

Falso aduerbiū: non vere. Sal: Falso queritur de natura sua genus humanū.

Falso as falsum facio. Lu. li. v. cōcor. Cum dicerēt scripturas noui testamēti falsatas fuisse a nescio quib⁹.

Falernus regio Cāpanię vbi colles vitiferi sunt. Var. Quid in italia vtensile nō modo nō nascitur: sed etiā non egregiū nō sit? Quod far cōparādū campano? Od̄ triticū Apulo? Quod vinū falerno? Od̄ oleū Uelafrano? Pro vino vero ꝛ masc. ꝛ neu. generꝫ est Var. Rhesinata bibis vina falerna Tibul. Nunc mihi fumosos veteris proferte falernos.

Fallonia: est culpa iniuria propter quā vasallus amittit feudum: nomina barbara.

Falisci: populi etrusci fuerūt: quoꝝ oppidū Falerij vocabat. Ouid. Adde senē iunoni colosꝯ falisco. Ibi fuit vbs: mons falisco⁹ dicta: quā nunc corrupte Montēfalconē appellant. Est ꝛ falisc⁹ venter non dissimilis lucanice inuētus primo in falisc⁹. Papi. lib. iiij. syluarū. Non lucanica nō graues falisci.

Fama a fando dictio media. Est em̄ quicquid de aliquo diuulgatur: siue in bonū siue in malū. Virgi. lib. iij. Necꝫ em̄ specie fama ve mouetur. i. infamia vt expo nit Nonius. Fama etiā dicit de re inueterata firmatacꝫ in hominū opinione: cuius incerta. Var. Quicqd fama canit donat arena tibi. Quint. Fama ē olim loquē. in imbrē aureū cōuersum puelle in gremiū delcē disse. Interdū dicit opinio. Pli. Huc eū liberalitatis tuę fama pduxerat. Interdū Laus ac celebritas: vt fama scipionū: fama camillorū. Virg. Sum pius Eneas fama super ethera notus. A famo diffamo ꝛ infamo deducū: de qb⁹ alibi Famella diminutiū

Famosus a um: tam in bonū qꝫ in malū. In bonū. Juuenal. Famosos equitū cū dictatore magistros Iero. de Judith. Necꝫ erat in oibus famosissima qm̄ timebat deū valde: nec erat qui diceret malū verbum In malū. Ci. li. ij. de ora. Ne ad famosas vetuit mater accedere. Sal. Largitionē famosaꝫ impudentēcꝫ

Famiger pe. cor. qui fert famā. Famigero as diuulgo. Famigerabilis diuulgādus.

Famen locutio ꝛ sermo: a fando dictū: vt illud. Ne leui saltē maculare vitam famine posset.

Fames: edendi cupiditas: a φαρω edo. Et differt ab inedia: ꝙ fames est semper cum appetitu edendi. Inedia etiaꝫ sine appetitu: vt in egrotis. Unde melius inedia dicitur abstinentia: vel impotentia comedendi: non comestio.

Fameo es: er quo fameſco is.

Famelicus penul. corre. a fame ꝛ edendo dictus est qui fame laborat

Famelicosus qui frequēter famelicus est. Uñ famelicosam turrim palustrem veteres vocabant.

Familia in res et in personas deducitur. In res: vt in lege. xij. tabularū. Agnatus proximus familiā habeto. Terē. in Heau. Decē dierū vir mihi est familia. In personas autem natura aut iure sub vnius potestate subiectas vt filios nepotesꝫ ꝛ deinceps seruitutes quoꝝ appellatę sunt familia. Var. Si ab fundo lōgius absunt oppida aut vici: fabros pcurēt qꝫ habeāt in villa sic ceteros necessarios artifices ne de fundo familia ab opere discedat ac profestis diebus ambulet feriata potius qꝫ opere faciundo agrū fructuosiorem reddat. Unde ꝛ paterfamilias: ꝛ materfamilias. Hoc autem nomen primo a famul: deinde mutatione littere u in i. familia dicta ꝙ ipsis seruis: deinde paulatim inualuit vsus: vt etiā liberi familię noie: ꝛ quicūqꝫ in eadem domo viuerent cōprenderētur. Postheꝛ ad eos quoꝝ translatū est qui ex eadē sunt cognatione: vt Cesarū familia. Scipionū familia. Unicus vero seruus familię nomine non cōtinet nec duo faciunt familiā.

Familiaris: quando adiectiuū est: significat quod ad familiā pertinet. Unde familiaria negocia: res familiaris res domestica. Licero. Et si negocijs familiaribus ꝛc. Quādoꝙ est substantiuū significat amicum nobiscū versantē et diuturna cōsuetudine nobis astrictū quasi in eadē familia nobis cōiunctū: cuius etiam familiaris dicat: ꝛ ꝓprie de eo qui ex eadem familia est Li. ad Q. fratrem Aesopi tragedi Familiaris seruus tibi notus aufugit.

Familiaria dicunt sepulchra q̄ quis sibi ac familię suę constituit: sicut scribit iurecon. de religiosis.

Familiaritas: consuetudo ipsa.

Familiariter: domestice: ad similitudinē familiarium. Familiariter fero. i. grauiter ꝛ molestę. Nam q̄ sunt nobis familiaria: ea animo nostro sunt chara. Terē. in An. Huius mortē tam fert familiariter.

Famulus qui ꝛ famul: originē habet ab oscis populis apud quos seruus famul dicebat. Unde ꝛ famuloris qd̄ est seruio tanq̄ seruus. Cice. lib. ij. de repu. Est em̄ genus iniuste seruitutis: cū hi sunt alteri⁹ qui sui esse possunt. Cum autem hi famulantur.

Famulatus tus. Famulitas: ꝛ famuletū pro seruitute. Cice. Qui aliqd̄iu ꝓpter ignorantiā stirpis et generis in famulatu fuerint. Var. Apud ignauuz dūm duro famuletio astrict⁹. Dicit etiā Famuletū seruorū copia. Macro. Unus e famuletio cui prouincia erat admittere volētes dūm cōuenire.

Famulanter aduerbiū a famulās significat supliciter.

Famularius a um: qd̄ ad famulū pertinet. Unde verba famularia dicta sunt: quia infinitis famulari videantur. Quę sint famularia verba: vide in dictione Incipio.

Fanum templū a faunis dūs qui solent diuinare: vt ait Martianus capella: vel a fauno q̄ auctore Probo grāmatico prim⁹ cōditor fuit. Festus a fando: ꝙ pontifex in dedicatione templi certa verba pręfari solet. Hinc pfanus. Sunt tū qui hoc nomen p ph. scribāt. απο τουφαρεκου qd̄ significat manifestū: quod e phano responsa dabant. Hinc ꝓphanus a um.

Fanuz: piceni amgnissima seu Umbrię vbs in littore Adriatico inter Pisaurū ꝛ Senogalliā non longe a Metauro amne situm: sic dicta: ꝙ i ea pulcherrimū fortunę templū fuerit.

Fanaticus pe. cor. insanus dicit: qm̄ sacerdotes cum responsa dabāt furore pleni insanire videbant se cōcutientes. Mā apud auianū queriē si seruus inter fanaticos non semp caput iactaret: ꝛ aliqua pfatus esset an nihilominus sanus videt. Dicit et fanaticus qui fano pręest: aut fani custos. Iuue. Et crine sęnex fanaticus albo Sacroꝝ antistes.

Fanaticus sinus vulgo dict⁹. Vide i dictiōe phanates

Fanesij: populi in oceano septētrionali: qui vt auctor est. Pli. li. iiij. tā grandes habent aures: vt eorū nuda corpora tegantur.

Far farris apud veteres de oibus frugibus dicebatur quia id ferret terra: vel a frangēdo: seu a faciēdo: ꝙ in pistrino fiat. Nam apud antiquos molarum nō erat vsus: sed frumentū i pila mittuz frāgebāt: vocabātcꝫ Adorei ab adolendo. i. sacrificando Col. li. ij. Post hęc cauea cum matre claudendi sunt: ꝛ farre, hordea-

ceo cum aqua incocto: vel adoreo farre: vino aspersso modice alendi.

Farraca pe.pro.dicunt cibaria e farre.

Farreū genus libi ex farre factū. Pli. Moue nuptę farreū prę ferebant. Farreū quoq veteres hordeū a farre sicut granariū a grano: z hordeū ab hordeo.

Farreaceo: genus sacrificū quod fiebat farreo libo quotiens nuptię conficerent. Hęc etiā confarreatio dicebatur. Et cū dissoluerentur matrimonia diffarreatio dicebatur.

Farrago pe.pro.a farre. Et id est quod ex multis satis vt hordeo: vicia: z leguminib⁹ fit pabuli causa Var. Inde q far ferro cęsum farrago dictus: aut q primū in farracea segete seri ceptū sit. Vel dicitur a farciendo: hoc est saturādo. Diuersarū quoq rerū cōmixtio farrago dici potest. Iuue. Quicquid agunt homines votus: timor/ira/voluptas: Gaudia discursus: nostri est farrago libelli. Persius autem farraginē pro farre vel frumento posuit cum inquit. Vappa lippus z in tenui farragine mendax.

Farina a farre: vt lib. xviij. Pli. docet: denominata est Ideo per duplex rr. scribi deberet. Ueruz apud poetas prima corripitur. Var. Pascit z dulci facilioq farina gallina. Ouid. de medicamine faciei. Nam q pulueręq fuerint confusa farinę.

Farinaceus a um: qd factum est ex farina

Farinarius a um qd ad farinam pertinet. Pli. lib. xviij Farinario cribro succernunt.

Farinarū: locus vbi seruatur farina.

Farcio is. farsī fartū. facturo: quasi farrę impleo: et per translationē sagino: pinguefacio. Col. lib. ix. Hęc eīm fere cōmunis est cura farcientiū. Nam illi qui volūt non solū opimas: sed etiā teneras auis facere mulsa recente aqua prędicti generis farinam conspergunt: z ita farciūt. Huius verbi cōposita sunt. Confarcio. Effarcio: infarcio: offarcio: a quo offartissimū piguissimum. Plau. Sine sacris hereditatez sum adeptus offartissimā z Refarcio.

Farcimen pe.cor. intestinum varie ac minutim concisa carne refertum.

Fartores qui farcimia faciūt ex insecta carne z adipe z huiusmodi. Terē. in Eu. Lupedinarij omnes: cetarij lanij: coqui: fartores.

Fartilia: quibus implent ea q decoquunt. Pli. Jecur anserinū fartilibus crescit mira magnitudine

Fartum esca qua quid farcitur: vel fartū est. Col. li. iij. Sęp, perit simul ac folia agere cęperit ficus subrica amurca diluere: z cum stercore humano ad radicē infundere: ea res efficit vberiorem fructuz: z fartum fici speciosius et plenius.

Fartura fartū est: siue actus modus ve farciendi. Idez lib. ix. Sed si fastidiet cibū: totidem diebus minuere oportebit: quot iā farture processerint.

Faran oppidum trans arabiam iunctuz saracenis qui in solitudine vagi errant.

Farfarus siue farfar syrię fluuius in radicibus libani montis emittitur: z per Antiochiam fluens in syriaco misceт mari. Hic tantus fertur: vt trāsiri vado nō possit. Farfarus etiam dictus est fluuius qui per sabinos transit. De quo Oui. Et amęne farfarus umbre. Alio noie dicit farbaris penul. correpta Vir. lib. vij. Qui tybrim fabarimq bibunt.

Faris vel fare fatur fatus: a fero deductum est. Nihil eīm aliud est ferre q̄s fari. i. loqui. Quod etiam significationē passiuam habere inuenit. Suc. Prętoz fasti dies sunt quib⁹ ius fas. i. dicit: vt nefasti quib⁹ nō dicatur. Hui⁹ verbi prima psona debet esse for: vt inqt Pus. Eius composita sunt Affaris: Extra loquens. Affaris ad aliquē fariē. Ci. in Cato. Licet mihi bisdem versibus affari te attice: quibus affat flāminēū ille vir. Prefaris ante loqueris. Col. in prefa. Quas ordine suo tunc demū psequar cum prefatus fuero q̄ reor ad vniuersaz disciplinā maxime pertinere. Profaris vltra faris. Vir. Tum breuiter dido vultum demissa profatur.

Fas gtm̄ non habet: z a fando deducit. Nā si faris seu fatis passiue dicamus: aliud significare pōt. Et fas quidē piū et religiosuz z fari dignū dicit. Et ad deos refert: sicut iustū ad hoies. Vir. Fas z iura sinunt. i. diuina z humana iura permittunt. Cuius contrariū est nefas: qō est impiū z execrabile.

Fascia genus ligaturę qua pueri vel aliud quid ligari solet. Et ppie p regumento crurū pedūq fascię poni consueuerunt. Ideoq crurules pedulesq dicunt Ulp. Fascię crurules pedulesq vestis loco sunt quia partē corporis vestiunt. Scribit Pli. lib. viij. Dures portēdisse exitiū carboni imperatoi arrosis fascys quibus in calciatu vtebat. Itē fascię dicunt çone siue plage. Vide in fascię. Col. li. vij. Recte genib⁹ applicant: ac fasceis circūdant. Martianus. Orbis terre in quinq çonas siue melius fascias discernit. Aliqñ ponit pro nnbe in modū fascię eglū, pcurrēte. Iuue. Nil fascia nigra minatur.

Fasciola diminutiuū: parua fascia.

Fasciari ē fascia ligari. Spartia. de Antonio pio. Sed cū esset longus z senex incuruatusq tiliaticijs tabulis in pectore positis fasciabat: vt rectus incederet.

Fascis lignoz: aut alterius cuiusq rei congeries: q̄ ligando fit. Per trāslationē qñq ponit p onere. Nā fasces lignorum: seu aliarū rerū graues sunt portantibus. Virg. Ego hoc te fasce leuabo. Sed qm̄ lictores cum fascibus virgarum securibus alligatis ad terrorem prębre solebant consules z alios magistratus: factum est vt fasces numero plurali sumant pro magistratibus z honoribus qui a populo prestantur: q: aut. rij. aut sex fascibus vtebant. Virg. lib. ij. geor. Non illum populi fasces non purpura regum flexit Nonnunq etiā numero singulari pro consule. Idez Iniusto sub fasce viam dum carpit.

Fasciculus diminutiuū paruus fascis: vt in sacris lris. Fasciculus myrrhę. Accipit z p olfactoriolo. Cice. lib. iij. Tusc. Fasciculū ad naris admouebis.

Fascinus z fascinū penultima cor. a fando quoddā incantationis genus quo homines ita liganť: vt liberi non sint: nec mentis compotes: sępeq ad extremam macię deueniant. Horat. in Epo. Sinus ve languet fascinum. Ponitur interduz fascinus pro fascinatione: vt apud Plinium.

Fascino as: pe.cor. maleficiū infero. Virgi. Nescio qs teneros oculus mihi fascinat agnos. Huius compositum est: Effascino eiusdem significationis. Solin⁹ Quedā in terra aphrycia hominuz familię sunt voce atq lingua effascinantes quę si impensius forte laudauerint pulchras arbores: segetes lętiores: infantes amęniores: egregios equos: pecudes pastu atq cultu optimas emoriant repente. Pōt etiaz significare maleficium collo: sicut Excanto incantationez remoueo. Ply. Esse eiusdem generis in triballis z illyrijs adūcit Jtigonus qui quoq effascinet.

Fascelis dicta est Diana a fasce lignorum in quo absconditū diane simulachrū Orestes aritiam detulit.

Faselus generis mas. vel fg. qui z phaselus dicit Gen⁹ nautigū cāpani. Virg. lib. iij. Et circūpictis vehitur sua rura faselis. Sal. lib. iij. histo. Et forte in naugāda coborz vna grandi faselo vecta a ceteris deerrauit. In genere masculino genus est leguminis exilis. z teretis qui et phaseolus z phasilus dicit.

Fasti dies dicti sunt quibus sine piaculo prętoribus licebat tria verba fari. s. do. dico. addico. Et nefasti quibus non licebat fari. Ouidius. Ille nefastus erit per

q̃ tria verba ſſentur. Faſtus erit per quem lege licebat agi. Faſtoꝝ libri in quibus totius anni res populi romani ſcriptę cõtinebañ: ⁊ cauſę feſtiuitatum explicañ: vt in faſtis Ouidij. de quibus idem. Sacra recognoſces annalibus eruta pꝛiſcis. Et quo ſit merito queꝛ notata dies. Inuenies illic et feſta domeſtica nobis. Sępe tibi pater eſt: ſępe legẽd⁹ auus Scribit Liuius. Flauium ſcribaꝝ faſtos circa foꝝ in albo ꝓpoſuiſſe: vt quando lege agi poſſet ſciꝛeť. Et eſt faſtus ſecũdę ⁊ quartę declinationis. Luca. Nec meus eudoꝛi vincetur faſtibus annus. Var. in Ephe meride. Ceſar faſtus coꝛꝛexit. Col. lib. x. Sequoꝛ nũc eudoꝛi ⁊ Wetonis faſtus aſtrologoꝝ. Et vt auctoꝛ eſt Pꝛiſ. Eadẽ foꝛma dicit faſtis faſti quę ſenat⁹ vel ſenati. Faſtus veꝛo ꝓ ſuꝑbia ſemper eſt quarte Et eſt ꝓꝓꝛie indigna ſuꝑbus ſuꝑbia exiſtimatio

Faſtidio dis pe. pꝛo. iui. itum a faſtu fit. Nam ꝓꝓꝛie faſtidire eſt cũ faſtu quodã contẽnere. Virg. Inuenies aliũ ſi te hic faſtidit alexis. Unde ⁊ ꝓ ſtomachari dicit. Cõſtruit q̃ modo cũ actõ: modo cuꝫ dtõ: mõ cũ gtõ. Moꝛ. in ſer. Nũ eſuriens faſtidis oia ſ̃ter pauonẽ rhũbũq̃. Cice. ꝓ Wilo. Sed etiã recte factis ſępe faſtidiũt. i. faſtidiũ faciunt. Plau. in Aul. Abũt neq̃ me certioꝛẽ fecit faſtidit mei. Lucil. li. vij. Difficiles ſumus: faſtidimus bonoꝝ.

Faſtidiũ meum: quo ego alios faſtidio. Faſtidium mei quo ego ab alijs faſtidioꝛ. Quint. Ceu mulier omnibus expoſita moꝛtalibus vanitatem faſtidium mei deſpectuq̃ captauit.

Faſtiditus: faſtidio habitus. Luca. Pars magna ſenatus faſtidita iacet.

Faſtidioſus qui omnia faſtidit: vel qui alijs eſt faſtidio

Faſtigiũ altitudo ac ſũmitas operis. Virg. Et faſtigia ſuſpicit vꝛbis. Q̃q̃ dicit ima pars. Idem li. ij. geoꝛ. Foꝛſitan ⁊ ſcrobibus q̃ ſint faſtigia queras. Q̃q̃ finis. Ci. liũ. iij. offi. Sed quo ope inchoato pꝛope tũ abſoluto tibi faſtigiũ imponimus.

Faſtigio as: acumino et q̃ſt faſtigiũ erigo. Plꝛi. li. xviij. Frumenta hyeme in herba ſunt: verno tꝛe faſtigiañ in ſtipulã quę ſunt hiberni temporis.

Fatigo as pe. pꝛo. quaſi fatim ago. Hoc eſt abundanter agito: ⁊ ad laxtudinẽ deduco. Virg. liũ. v. Uelocẽs iaculo ceruos curſuq̃ fatigat. Aliq̃ pcutio. Idẽ. Uerſaq̃ iuuencũ terga fatigamus haſta. Aliq̃ perturbo cõmoueo: vt Que mare nunc terraſq̃ metu cę lumq̃ fatigat. Aliq̃ Excito. Idez. Socioſq̃ fatigat pꝛecipites vigilate viri. Aliq̃ Cohibeo. Ci. lib. iij. offi. Qui non verbis ſunt ⁊ diſputatione phoꝛ ſed vinculis et carcere fatigandi. Huius compoſitũ eſt Defatigo quod eſt deoꝛſum ſeu valde fatigo. Tere. in Adel. Utinã quidẽ q̃ cũ ſalute eius fiat: ita ſe defatigari velim: vt triduo hoc perpetuo pꝛoꝛſus lecto nequeat ſurgere.

Fateoꝛ eris: faſſus affirmo ſponte. Lactan. Idem etiã poete fatenť. Huius cõpoſita ſunt Confiteoꝛ: diffiteoꝛ Infiteoꝛ quę ſignificant non fateoꝛ nego. Pꝛofiteoꝛ: de quo infra.

Fatoꝛ aris: multũ loquoꝛ. Eſt enim frequentatiuũ a faris Feſtus: fatantur multa fantur.

Fatum a fatus ꝑm Pꝛiſcia. in paſſiua ſignificatione. i. dictus. Unde fatum iuſſum ⁊ dictum dei. Põ. Semel locutus eſt deus: duo hęc audiui: quoniam poteſtas dei eſt ⁊ tibi dñe miſericoꝛdia. Aug. li. v. de ci. dei. Quod enim dictum eſt: ſemel locutus eſt: intelligitur imobiliter: hoc eſt incõmutabiliter eſt locutus ſicut nouit incõmutabiliter oia quę futura ſunt: ⁊ quę ipſe facturus eſt. Hac ratione poſſemus a fando fatũ appellare niſi hoc nomẽ iam in alia re ſoleret intelligi: quo coꝛda hominũ nolum⁹ inclinari. Scribit Ci. fatũ eſſe connexionẽ rerũ ꝙ eternitatẽ ſe inuicem tenẽtem quę ſuo oꝛdine et lege variãtur ita tamen vt ipſa varietas habeat eternitatez. Sene. in queſtionibus naturalibus. Quid intelligis fatum? Exiſtimo neceſſitates rerũ omniũ actionũq̃ quas nulla vis rumpat Sed quid de fato ſentire debeant catholici: ſcribitur apud patrẽ meũ Auguſtinũ lib. v. de ciui. dei cap. ix. Apud poetas fatum q̃q̃ capitur ꝓ natura. Uir. Nam quia nec fato merita nec moꝛte peribat. Quãdoq̃ ꝓ voluntate. Id enim Plato dicit fatum eſſe voluntatẽ ⁊ iuſſionem diuinã. Virg. Fatis iunonis inique. Quandoq̃ ꝓ oꝛaculo quod dij fantur. Idẽ Oblitus fatoꝝ. Quandoq̃ ꝓ moꝛte: quia nil tam neceſſariũ impendet homini q̃ moꝛs. Unde fato cõcedit qui moꝛitur.

Fatale quod pernicioſum eſt: vt dies fatales. Et fatale dicitur quicquid nobis ex fato debetur ſiue bonũ ſit: ſiue malum. Aug. liũ. v. de ciui. dei. Et fatalia dicunt quę pꝛeter dei ⁊ hominũ voluntatem cuiuſdam oꝛdinis neceſſitate contingunt.

Fatidicus pe. coꝛ. qui futura pꝛediuinãdo ſolet fari qui nobis fata. i. decreta deoꝝ exponit. Unde fatidici libꝛi qui continent fata populoꝝ quales erãt decez ſybillarũ libꝛi qui ⁊ ab hiſtoꝛicis fatales appellantur. Fatidici vates ⁊ Fatidica manto noiatur q̃n erat fatiloqua que vaticinabatur diuinitate pꝛedita ἄλλη ῥῖσ Γιερθει λέγωρ Γαι και μαρΓιεσ

Fatifer a um pe. coꝛ. q̃ eſt moꝛtiferum.

Fatim aduerbiũ Abundãter a fando: quia verborum q̃ rerũ maioꝛ ſit copia: vel q̃ fari facile ſit. Hinc cõponit Affatim de quo ſupꝛa.

Fatiſco is. deficio. Col. li. viij. Nõ debet octo capitus numerũ excedere: non q̃ ignoꝛẽ fecunditatẽ ſcropharum maioꝛis eſſe numeri: ſed q̃ celerrime fatiſcit q̃ pluris educat. De hoc etiã in Defetiſcoꝛ.

Fathiſcere cum h eſt abundãter aperire: quaſi affatim hiſcere. Uir. Remiſq̃ fathiſcunt. Ambꝛo. lib. hexa. Plerũq̃ terra meridianę plagę toꝛꝛetur ardoꝛibus atq̃ eſtu ſoluta fathiſcit in puluerẽ miſerãdi agricolę laboꝛe cõſumpto.

Fatuus inſꝑiẽs tractũ a ſapoꝛe ciboꝝ: qui cum nõ ſapiunt: fatui dicunť. Var. Ut ſapiant fatuę fabꝛoꝝ pꝛãdia bete O q̃ ſępe peꝛet vina pipęq̃ coqu⁹. Ter. in eu. Fatuus eſt inſulſus tardus. Var. hoc nomen a fando dirimat. Fatuus qui fať q̃ puer q̃mo fať: hoc eſt qui inepta loquitur. Fatui quoq̃ dij ſunt q̃ꝛ fauni dicunť quaſi multũ fantes.

Fatua dea dicta eſt terra q̃ infantes paꝛtu ꝓlati nõ pꝛius vocem edunt q̃ terraꝫ attigerint. Eadem ⁊ bona dea vocata eſt q̃ omniũ nobis ad victũ bonoꝝ cauſa eſt. Et fauna q̃ omni vſui animãtiũ fauet: ⁊ ops q̃ ipſius ope vita cõſtat.

Fauiſſe cellę quędam ⁊ ciſternę in area capitolina vbi reponi ſolebant ſigna ⁊ alia quędam religioſa dona rijs cõſecrata. Auctoꝝ Bellius.

Faueo es. faui fautũ. Fauere pꝛopꝛie eſt bona fari: ſeu fauoꝛem facere. Hinc fauoꝛ voꝛ bene pꝛecans alicui ſiue alicuius cõmodũ ⁊ laudẽ tuens. Fauete etiã tacere eſt: vt inquit Do. Tere. in an. Fauete adeſte q̃ animo. Similiꝛ fauere linguis eſt tacere. Seneca de beata vita. Fauere linguis. In ludis veꝛo oꝛe fauere inquit Ser. eſt dicere bona verba: qꝛ in illis neceſſariũ eſt fauoꝛ. A faueo fiunt fautoꝝ ⁊ fautrix.

Fauoꝛabilis dicit q̃ gratioſus ⁊ imperabilis ac fauoris plen⁹ eſt apud omnes. Suc. in Cali. Sic vulgo fauoꝛabilis vt plurimi tradãt quotiẽs aliquo aduenieꝛet: vel ſecũde diſcederet ꝙ turba occurrentiũ pꝛoſequentiũ ve nõnunq̃ eum diſcrimẽ vitę adiſſe.

Fauſtus a. um. a fauoꝛe: ꝓpeꝛ ac ꝓpiciũ ſignificat: cui oẽs fauẽt. Ter. O fauſtũ ⁊ felicẽ. Hinc aduerbiũ fauſte: quoꝝ cõtraria ſunt infauſtũ ⁊ infauſte.

Fauni agrozũ ꝛ ſyluarũ putati ſunt dũ q̃ poſt ꝓlixũ tẽ/pus moriũtur: ꝙ e terra geniti ſint. Vnde fana dicta exiſtimat probus. Ser. Faunũ ꝛ faunã tradit/dictos eſſe a vaticinãdo, i. fando. Vnde ꝛ fatuos dicim⁹ in/conſiderate loquẽtes. Vos quidã incubos vocant. Fauni apud latinos hi ſunt qui apud grẽcos ſatyri fi/lij Saturni. Scribit Hiero. ſatyrũ a diuo Antonio inuentũ. Aug⁹ docet faunos aut imortales aias nõ habere aut humano ſemine natos. Et faunus dict⁹ fuit Pici filius ꝛ Latini pater/ qui regnauit in latio a fando dictus ꝙ oracula ſua voce redderet.

Fauilla quaſi cinis extinctus: ꝙ ignem tectum foueat quaſi fouilla. Eſt em̃ deſerta igne. Siue potius quaſi flauilla a colore. Mam ꝛ Pacu. flauum dixit pulue/rem. Scintilla vero ꝓprie eſt quę e ſilice cuꝫ is cędi/tur exilire ſolet. Virgi. Ac primũ ſilicis ſcintillam ex/cudit achates. Ouid. liũ. iiij. Faſ. Pars quoq; cum ſaxis paſtores ſaxa ferebant: Scintillã ſubito ꝓſiluiſ/ſe ferunt. Hieronymus in eccle. Ab ſcintilla vna au/getur ignis.

Fauonius ventus a fouendo dictus: ꝙ cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus viuendi: eo maritãtur vi/uiſcentia terre: zephyrus a grẽcis dicitur. Spirat ad/uerſus Eurum.

Fauus apum domus et cellule: a fouendo ꝙ in his ſo/bolem foueant. Pli. Primũ itaq; fauos cõſtruũt: ce/ram fingunt. Virgi. Prima fauis ponunt fundami/na deinde tenaces. Suſpendunt ceras. Pli. Junior Buccellã panis dedit ꝛ fauum mellis: hoc eſt fruſtũ operis apiarij melle plenum.

Fauulus diminutiuũ paruus fau⁹. Plau. Deus dul/ciculus fauulus.

Faux ſuperior pars gule: mento ꝓpinqua: ſed interior vbi os angustatur. Pli. liũ. xj. Summũ gule fauces vocantur: poſtremũ ſtomachus. Virg. liũ. vj. Veſti/buluꝫ ante ipm̃ primiſq; in faucibus orci. Per trãſla tionẽ fauces dicunt̃ ſtricti ingreſſus valliũ ſeu alteri⁹ loci. In faucibus ſunt foramina duarũ fiſtularũ: ciba lis. ſ. ꝛ ſpiritalis que continua humectatioue indigẽt Siccę em̃ exulcerant̃. Oui. liũ. vj. Caret os humore loquentis ꝛ fauces arẽt: Vix eſt via vocis in illis. A faux fiunt Offoco/prẽfoco ꝛ ſuffoco.

Fax ſuſtis inciſus a lumine faciendo: ꝙ lumen facile fa/ciat. Cuius diminutiuũ eſt facula. Primã facem no/ctis principium vocitabant: ꝙ tum primum vti face incipiunt.

Faxo is pro faciam. Virg. liũ. xij. Ego ſydera faxo firma manu. Faxim fecerim. Faxint faciant. Terentius in heau. Vtinã dij ita faxint.

F Ante E

Febris a feritate morbalis mali: vel ſicuti Seruius dõ cet a feruore.

Febricula diminutiuũ parua febris. Plau. Ciceroni. Qui ex labore in febriculã icidit aſſiduã ꝛ ſatis mole ſtam grẽce πυρεσσω και πυρεττω απωτου πυ ρου παραγορσαι

Febriculoſus qui habet multã febrem. Gellius. Non morbus hic febriculoſus aut nimiũ grauis.

Febrile. pe. pro. quaſi ad febrem pertinens. Apul. Ar/dore eſtuans febrili.

Febrio is iui itũ. febrem patior. Macer. Hęc nondũ tremulo potanda dabis febrienti.

Febricito as. pe. cor. ꝛ Febricitor deponens in eadem ſignificatione. Col. liũ. vij. Febricitãti boui conuenit abſtinere cibo vno die.

Februo as: luſtro purgo a feruore: hoc enim adolendo ꝛ flãmis feruentibus fieri ſolebat: vel a ſabinorũ lin/gua qui febrũ purgamentũ dicũt. Vnde Februarius mẽſis dictus eſt: ꝙ tũ .i. extremo anni mẽſe populus februarẽt. i. purgarẽt p. rij. em̃ dies cõtinuos februa rij celebrabant̃ februa. Miſcq; diebus pro impetran/da mortuoꝝ aiabus quiete ois pplus piaculis ſacrifi cijſq; circa ſepulchra accenſis facibus: cereiſq; inten/tus erat. Et Juno februata ſiue februalis ꝙ ei hoc menſe ſacra fiebant: eiuſq; ferie erant Lupercalia Et quecũq; purgamẽti cauſa in quibuſcũq; ſacrificijs ad hibebantur Februa appellabantur. Et id quod pur gatum erat februatũ dicebatur. Plinius. Vulgata priſcis temporibus opinio obtinuit februa eſſe oĩa quibus malefactorum conſcientia purgarentur: de/lerenturq; peccata/aut manes animabus defuncto/rum placidi redderentur.

Februus dictus pater: ꝙ ei mẽſe februario ſacrificarẽt̃

Februarius menſis. Vide paulo ante in Februo as.

Feciales dicti ſũt a ferẽdo: ꝙ belli paciſq; ferẽdę apud eos ius erat. Neq; enim licebat bellum alicui infer/re niſi bi ꝛ iuſta cauſa ſuſceptũ declarauiſſent ꝛ prius indixiſſent. Liu. Itaq; bella tarde nec magna lumi/na ſuſcipiebant: ꝙ bellum nullũ niſi pium putabant geri opertere ꝛ priuſq; indiceretur bellũ his quibus iniurias factas ſciebant: feciales legatos res petitus mittebant quattuor quos oratores vocabant. Sunt etiã qui feciales a faciẽdo deriuari exiſtimẽt: ꝙ apud eos belli ac pacis faciendę ius eſſet.

Felis aial quadrupes quod nobiſcum in domibus te/nemus ad murũ venatũ vulgo Cattus qõ nos cautũ aſtutũq; dicimus: a quo Catones primo volunt ap/pellatos a grẽcis αιλουρον dicũtur. Et ipſi quoꝝ vanitas ridet̃ egyptij nullã beluã niſi ob aliquã vti/litatẽ cõſecrauerunt: velut Ibim: ꝙ vim ſerpentium conficiat Crocodilus ꝙ terrore arceat latrones. Felẽ ꝙ pelle eius ſcuta contegant. Ichneumones ꝙ non ſinant ſerpentes maximã eius regionis peſtem auge ri. Pli. li. x. Feles quo ſilentio q̃ leuibus veſtigijs: q̃ multo ſpeculatu in muſculos exiliunt: excremẽtia ſua obruunt terra: intelligentes odorem illum indicẽ ſui eſſe. Ait em̃ Varro li. iij. Oẽs parietes tectorio leui/gant̃ ne feles alia ve beſtia introire ad nocendũ poſ/ſit. Vos Varro ꝛ Col. accipiunt ꝓ eo genere anima lis qõ vulgus ſouinũ ſeu murturellũ appellat. Sene ca li. epla⁹ moraliũ. ro. Quid eſt quare tam pauonẽ q̃ anſerem gallina nõ fugiat. At tanto minorem eis nec notum ſibi accipitrem: quare felem pulli timeãt: canem non timeant.

Fel fellis eſt purgamentũ ſanguinis peſſimũm cui tan tum ineſt virus vt hominẽ totum decolorem reddat ꝛ maxime oculos vt in boie irato cernimus. Fel em̃ irę ſedes eſt. Humor aũt qui in folliculo fellis bilis vocat̃ q̃ ꝓ ſui conditione hominẽ cõuariat. Bilis em̃ atra quã greci melãcholiã vocãt facit inſaniã. Plau. in Am. Delirat vor atra bili percita eſt. Sed de bili ſuo loco dictũ eſt. Aliqñ fel cũ ſit peſſimus humor ꝓ animi amaritudine ponitur.

Fello las: lac exugo ꝛ ſucco ebibo. Mar. Si fellas et aquã bibis nil leſbia peccas: Qua tibi parte op⁹ eſt leſbia ſumis aquã. Solinus i collectaneis Mequaq; mater equa pullo prebet vbera fellicanda Transfer tur ad rem obſcenã. Mã fellare dicunt̃ illi illeve qui quę ve virilia intra os recipiũt: ꝛ illa perinde ac pa/pillas exugũt. Qui ño virilia huic libidini ꝓ voluptã tẽ accõmodabãt Irrumare dicebant̃. Inde fellator ꝛ fellatrix ꝛ fellico as frequẽtatiuũ:

Fellicones boies mali dicunt̃ ꝛ nullius vſus.

Femur qõ ꝛ femor dicitur ꝑm Phocam: a ferendo ꝙ his ꝓcipue partibus ſuſtineatur aial atq; feratur. Vnde fęmoralia pro verendo ꝛ tegminibus. Sue. de Aug. Quare quaſſato corpe neq; frigora neq; eſtus facile tolerabat. hyeme quaternis cũ pingui toga tu nicis ꝛ ſubucule thorace laneo ꝛ fęmoralib⁹ et cubia/

libus inueniabatur.

Femen inis capitur sicut femur. Plau. in mil. Ecce autem aduortit nixus leuo i femine. Proprie ẽ femina sunt interiores partes femoꝛa exteriores: femina posteriores femoꝛa anteriores. Pli. lib. xj. sic de apib⁹ scribit. Prioribus pedibus femina onerant propter id natura scabꝛa. Et lib. xxviij. Femina inquit atteri aduricꝫ equitatu notum est. Femina enim interioꝛa equitando atteruntur nõ exterioꝛa. Hinc Apuleius finxit vocabulũ. Interfemineũ: pro locis muliebꝛib⁹ veluti positis inter femina. Col. li. vij. Veterꝫ quoꝫ ꝛ sub femina manũ subuicere ne ad hmõi tactũ postmodũ paueſcant. Existimat Ser. femen in ntõ nõ reperiri. Prisc. docet esse in raro vsu. Festus femẽ declinat. Femina etiã inferiores partes significant. Nam a flexu dicta videnꝫ. Ubi eñ iunctura cum flexu pedis est femina dicunꝫ. Plau. in Asi. Sed tũ tu nẽpe eos asinos ꝯdicas veteꝛes claudos quib⁹ obtrite ad femina erant vngule. Col. lib. vij. Femina secari ꝛ interdũ inuri solent.

Femina lia tegumenta femiñ ꝛ subligacula. Hiero. in Exo. Facies ꝛ femina lia linea vt operiant carnẽ turpitudinis suę a renibus vsqꝫ ad femoꝛa. Idem ad fabiolã. Discamus primũ cõmunes sacerdotuꝫ vestes atqꝫ pontificuꝫ lineis femina libus quę vsqꝫ ad genua ꝛ poplites veniunt verecũda celãtur ꝛ superio: pars sub vmbilico vehemẽter astringit̃ vocaturqꝫ lingua hebꝛea Bachinasse: gręce περισκελη a nostris femina lia vel bꝛachę vsqꝫ ad genua pertingentes. Et vt scribit Josephus ob foꝛtitudinem ex bisso retoꝛta fieri consueuerunt.

Fenestra απο του φαίνειν qđ est lucere. Fit eniꝫ ad lucem reddendã. Quid. Qua lumen thalamis parua fenestra dabat. Interdũ ponitur pro aditu ꝛ via. Terẽ. Qui quantã fenestrã ad nequitiã patefeceris Pli. Fenestrire verbum vsurpat pro fenestras aperire. Sic enim ait Media oculoꝝ cornua fenestrauit pupilla.

Fenestrenula parua fenestra. Hiero. Sic autẽ vna vel plures fenestrenule iuxta disꝑsitionem episcopi. Et ꝑ detractionẽ medię syllabę Festra quod est ostium parũ in sacrario: vt ait Macro.

Fenestrella similiter ꝛ fenestricula diminutiua sunt.

Fenestella sine r. nomẽ est proprii historici qui nouissimo tẽpoꝛe Tyberij Cęsaris claruit.

Fenestratus a um qđ est apertum pfoꝛatũ. Plautus. Nulla est fenestratioꝛ domus.

Fero fers tuli latũ ꝛ tetuli ꝑm Diom. Teren. Huc tetulisseꝫ pedẽ. Proprię significat poꝛto. Vir. li. v. Virillã famuli phęgeus sagarisqꝫ ferebant ρημαγελληκον φερω γαρλεγουσι και αρωματον μελλωροισω ουσω τοισ λαμπροισ. Aliquando tolero patioꝛ. Terẽ. in beau. Mã quẽ feret si parẽtem suum non feret? Aliqñ duco dirigo. Liui. lib. j. Pergit ad proximã spelunca si forte eo vestigia ferꝛent. Vir. li. vj. Hinc via tartarei ꝙ fert Acherontis ad vndas. Aliqñ dico nomino. Idez. Quã Juno fertur terris magis oibus vnã Posthabita coluisse samo. Aliqñ do: exhibeo. Idem. Sacra dioneę matri diuisqꝫ ferebã. Lactã. lib. iij. Nõ eñ desccdit aliqs e cęlo qui sentẽtiã de singuloꝝ opinionibus ferat. Aliquando Concupisco. Sal. Tunc Catilina polliceri tabulas nouas: proscripriones locupletũ: magistratus: sacerdotia rapinas atqꝫ alia omnia quę bellum ꝛ libido victoꝝ fert. Aliquando Extollo. Idem. Consulares omnes item senatus magna pars sententiaꝫ eius laudant: virtutem animi ad cęlum ferunt. Aliquando gigno produco. Virgilius. Si duo preterea tales idea tulisset terra viros. Aliqñ habeo. Idem. Ferre sui dederat monumẽtũ ꝛ pignus amoꝛis. Aliquando Affero. Idem. Legati responsa ferunt. Aliquando Conseꝛo. Idem. Quibus acer erix in prelia suetus ferre manum. Aliquando Disturbo. Idem. Quippe ferant rapidi secum verrantqꝫ per auras. Aliquando Ostento. Idem lib. xj. Captiuo siue vt se ferret in auro venatrix. Aliquando Consulo: vt Pompeius tulit ad populum. Aliquando Rufero. Virgilius. Postqꝫ te fata tulerũt. ꝛ Oia fert ętas. i. aufert. Aliqñ Refero seu recipio. Ter. in adel. Pro laboꝛe ab his fero odiũ. Aliqñ Assequoꝛ. Idẽ in eu. Hoc si effeceris quod vis donũ a me prędmiũ optato id optatum feres. Et in Adel. Mi faciant quod illos equum est: haud sic ferẽt id est obtinebunt. Qz si cum hoc verbo pꝛe me pꝛe te pꝛe se addantur significat dicto vel facto vel gestu aliquid ostendo confiteoꝛqꝫ et ipsa statim fronte de aliqua re: aut homie vt ꝑ te ferꝛam. Quinti. Fiduciam igit̃ pꝛę se ferat oratoꝛ: semperqꝫ ita dicat tanqꝫ de causa optimę sentiat. i. ex ipo aspectu oratoꝛis: ex ipsa voce: ex ipsa tota oratiõe eluceat fiducia quẽadmodũ qui pugnaturi sunt in vultu ꝛ gestu indicant tacitam vel foꝛmidinem vel fiduciã: hoc est pꝛe se ferunt fiduciam foꝛmidinem ve. Licero Nam ille qui accipit iniuriã meminit et pꝛe se fert. i. se mentem persequendę iniurię habere ostendit. In eundem sensum accipi solent Pꝛe me duco: pꝛe me gero. Composita sunt Affero. Rufero Antefero Cõfero Licũfero Defero. Differo. Effero. Infero. Introfero. Offero. Perfero. Pꝛefero. Profero. Refero. Suffero. Superfero. ꝛ Transfero quę habẽt penultimã coꝛreptam.

Fere a ferendo dictę sunt ꝙ toto coꝛpoꝛe ferant siue ꝙ cum impetu et sine ratione ferantur: aut ꝙ naturali vtuntur libertate et pꝛo desiderio ferũtur. Proprie autem fere dicuntur quę ferocitatem habent: vt leones: pardi: lupi: ꝙ vbi mãsuefacte sunt Licures appellantur Improprie omnes quadrupedes pecudibus exceptis.

Fere aduerbium significat festinanter: ꝛ parum abest quin quasi continue ferendo: ꝙ id qđ fertur in motu est: vt fere hominẽ occidisti: id est parum abfuit quin hominem occideris. Prisc ia. docet fere significare iuxta: quia celeribus oia iurta sunt. Et proferẽ cuꝫ accentu in vltima βαρεια Interduꝫ in oratione ita cõstituitur vt intelligatur quedaꝫ vniuersitas. Quint. Me fere sunt emendate loquendi scribendiqꝫ partes id est fere oẽs. Cice. Semini in eũ sermonẽ incidere qui tum fere erat in oꝛe. i. fere semp.

Ferinus a um: pe. pro. quod est feraruꝫ. Apul. Ferino ac beluino ritu.

Ferale adiectiuũ significat diruꝫ exitiale a feralibus sacrificijs. Apul. Rogum demolirentur: cęnam feralẽ a tumulo ad mensam referrent. Virg. Solaqꝫ culmi nibus ferali carmine bubo. Visa queri. Et feralis dꝛes dicebatur quo feralia fiebant.

Feralia sacrificia parentalia: quedam ab inferis ꝛ ferẽdo ꝙ ferrent epulas ad sepulchꝛum eius cui vellent parentare: vel a feriendis pecudibus. Ouid. in fast. Hanc quia iusta ferũt diꝛere feralia lucem. Ultima placandis manibus ista dies.

Ferus dicitur Atroꝛ seuerus qui ferinum animum habet: vel qui duꝛioꝛis est vitę ꝛ animi crudelioꝛis. Virgi. Ferus oia Jupiter argos transtulit. Ũ Augu. in dial. Ferum mansueto opposuit. Hinc feritas naturę quedam asperitas: ꝛ diri semper est animi. A ferus componitur Semiferus penul. coꝛ. Semifera dicunꝫ aialia ꝙ ex fero placidoqꝫ nascunꝫ: vt ex apro ꝛ sue. Semifera etiã dicuntur ꝙ nec placida nec fera sunt: sed medię inter vtrũqꝫ nature: vt in volucribus hirundines in campo: lepoꝛes: cuniculi. In mari delphini. Perferus valde ferus. Var. libꝛo. ij. de re rus.

Boues perferi etiam nunc sunt multi in Dardania ⁊ Dedia et Thracia.

Ferox fortis inuictus. Hora. lib. Car. Urbes genteſq; ⁊ latiū ferox. Sal. Ille animo feroci negat se fusam totiens numidiaꝫ pertimeſcere. Itē dicitur pceanimosus ad certandum cum altero: ⁊ ad vim alteri inferendā atq; nocendū. Virgi. Stat sonipes et frena ferox spumāria mandit. Auguſti. in dial. Mansueto opposuit. Plau. p cozdato ⁊ faceto in Mili. posuit Et quia tecū eram: propterea animo eram ferocior. Hinc ferocia ⁊ ferocitas. Ci. lib. vj. de rep. Qui cōperit eius vim ⁊ effrenatam illam ferociam. Ferociter. Plau. in Mili. Superbi nimis ferociter legatos nostros increpant.

Ferocio is iui. vel ferocīi: ferocitum ferox fio: qō verna cula lingua dicitur ingagliadir. Gellius lib. j. Nihil adeo in congrediēdis hostibus atq; in principijs pręliozum ad salutez ⁊ virtutēq; aptius rati q̄ si permulcti mitioribus non imodice ferocirent.

Ferax dicitur qō abundanter ex se producit. Plinius. Ut tam ferax bonarum artium seculum videremus. Uñ inferax contrarium. Sic Hiero. ad Dama. Inferaces syluas dixit.

Fertile adiectiuū penultima cozrepta sicut ferax sumitur. Col. lib. iij. Ut ex his partibus trunci sumantur qui genitales sunt ⁊ maxime fertiles. Hinc fertilitas sic a ferax feracitas. Idem. Id enim non accidit palmitis fertilitate.

Ferentarij: leuis armaturę milites auxiliatozes: a ferēdo auxilio: vt quicquid opus esset auxilio ferrent: ex cursu leues armis grauibus non impediti: sed ense ⁊ telis tantum instructi. Uel dicti sunt Ferentarij: quia fundis lapidibus pugnabāt quę tela feruntur non tenentur. Sal. Postq; eo ventum est: vnde a ferētarijs pręlium cōmiti posset. Cato eos ferētarios dixit qui tela ac potiones militibus pugnātibus ministrabāt. Hi ⁊ velati vocabantur.

Feretrius dictus est iupiter: q̄ pacem ferre putaretur quoniam ex templo eius qō rome primum a romulo edificatum est sumebant sceptrum per qō iurarent et lapidem silicem quo fœdus ferirent: vel a feriendo vt inquit Plutar.

Feretrum a fero penultima cozrepta: Lectus vel aliquid aliud quo mozt uus ferri solet. Et alio nomine Capulus dicitur: a capiendo: seu in quo aliquid cum pompa fertur. Liui. Spolia ducis suspensa fabricato ad id apte feretro gerens in Capitolium ascendit. Ibiq; cum ad quercū pastozibus sacram deposuisset templū designauit. Quidaꝫ grecū putant φερεσρον greci enim pheretra vocant argentū aurum gēmas imagines principum: spolia hostium ⁊ cetera quę in pompa feruntur.

Ferentinum oppidū quod Plinius collocat in prima italię regione: in qua Roma est a qua Ferentinates dicti. Est ⁊ Ferentinū in Tuscia. vnde Ferentini.

Feretrus mons a quo familia feretria dicta a qua Urbini dux originē habet.

Ferentum oppidum sabinozum: seu samnitum: a quo Ferentani dicuntur. De quo Dionysius Halicarnasus libro. xvij.

Ferculum a ferendo. Unde ⁊ fercula pulmentariozū ab eo q̄ mensę inferantur. Iuue. Quis fercula septē serceto cęnauit auus? Aliquando sumitur pro gestamine quo pōpa deferri solet. Sueto. in Cesa. Pontico triumpho inter pompę fercula trium verborum prętulit titulum: Ueni vidi vici: hoc est inter pompe triumphalis gestamina. Quo nomine continentur simulachra oppidozū: simulachra deozum: spolia hostium: cozone: machine: ⁊ id genus alia quę fieri solēt in pompa triumphali: sicut fercula: ludozum fercula que in ludis. Fercula sacrozum que in sacris. Acron. etiā docet fercula esse pulpita in quibus deozū simulachra sint quia in pompa circensi: hoc est celebritate ludoꝝ circensium hmōi simulachra deozuꝫ feruntur Licero lib. j. offi. Lauendū est ne tarditatibus vtamur in ingressu molliozibus: vt similes pompaꝫ ferculis esse videamur. Ambro. lib. j. offi. Sunt qui sensim ambulando imitantur histrionicos gestus ⁊ quasi quedam fercula pomparū.

Ferio is percussi: pręteritū mutatuatur a percutio idēq; significat. Virg. Coznu ferit ille caueto. Et Ferire sancire firmare. Unde ferire seu pcutere fœdus dicimus. Idē Haud moza tarchon. Jūgit opes: fœduſq; ferit. Et apud Esaiam. Feriam vobiscum pactū sempiternū. Item Ferire pulsare est Plau. in Am. Feriam fozes aperite. Huius compositum est referio: quod est Repercutio. Idē in Asi. Patitor tu idem cum ego te referiam.

Ferię a feriendis victimis dictę sunt dies cessationum ab opere: seu ab epulis ferendis. In his enim epulę fiebant. Feriarum autē apud antiquos multa erant genera que pollui dicebantur si in his aliquod opus fieret. Feriarum publicarum erant quattuoz genera. Statiuę vniuersi populi cōmunes: quę certis ⁊ constitutis diebus fiebant in quibus pręcipue seruabant Agonalia: carmentalia: lupercalia. Conceptiuę quę quotanis a magistratibus vel sacerdotibus concipiebat certos siue incertos dies: vt sunt latinę: sementine paganalia cōpitalia. Impatiuę quas cōsules vel prętozes pro arbitrio indicebant. Nundinę pannozꝫ ac rusticozū quibus ad negocia ⁊ merces conueniebant. Erāt pręterea proprię familię ferie quas quecq; familia ex vsu domestice celebritatis obseruabat: vt Claudię ferię ⁊ emilię. Itē singulozꝫ vt natalium dierum quę natalicię dicuntur ⁊ fulgurum ⁊ funerū expiatiōes. Et a ferijs festi dies dicti sunt feriati. Hoc est in quibus ferię celebrabant.

Ferio as ⁊ Ferioz deponēs significat vaco. Unde Feriatus ociosus. Pli. lib. xviij. Malū patrēfamilias quisquis interdiu faceret quod noctu posset nisi in tē pestate cęli. Peiozes qui profestis diebus ageret qō feriatis deberet. Pessimum qui sereno die sub tecto potius operaretur q̄ in agro. Augu. lib. ij. con. Interposito ocio ex necessitate domestica feriatus ab omni schola cum parentibus esse cępi. Hiero: lib. ij. macha. Tū feriatis iudeis arma cape suis prącepit.

Ferula penultima cozrepta: baculus siue virga qua puerozū manus feriuntur a feriēdo siue ferēdo id est portando. Iuue. Et nos ergo manum ferulę subduximus. Gręce ναρθηξ et p diminutionē nartheium dicit. Inde apud Platonē in Phedrone nartheco/phozi ministri bachi quasi feruligeri nominant. Bacho eñ ferulę assignantur q̄ asinis grate sunt in pabulo. Ideo asinus grata hostia baccho cadit. Ferula an numerata est inter externos frutices a Plinio. Lignum cozticis loco habet: ligni aūt loco fungosaꝫ intus medullam: vt sambuci calidis nascitur locis: cuius cadē natura est quę aneto: et fructu similis: nulli fruticum leuitas maioz ob id gestata facilius bacilozum vsum senecturi prębet. Col. lib. iij. In quo scrobe destinaueris nuces serere: terra minutam in modum semipedis ponito. Ibiq; semen ferulę facito: cū ferula fuerit enata eam findito ⁊ in medulla eius nucem greçam vel auellanam abscondito. Hinc Ferulaceus a um. Pli. lib. xviij. Et milium ⁊ panicum in culmen geniculatum ⁊ concauum cisania vo in ferulaceum. i. fastigiatur.

Ferabites pe. pro. dicit Agrestis. Sisen. Partim fera bite partim lauro ac pinu abundant.

Ferme aduerbium idem quod fere. Terē. Jam ferme

moriens me vocat. i. cum parum abesset quin moreretur. Ponit q̃nq̃ pro facile. Idem in An. Fidelem haud ferme mulieri inuenies virum.

Feruor calor qui cum sit ex igni: ex contrario: & pro frigoribus ponitur.

Ferbeo ferbes ferbui bullio. Horatius libro. j. Ser. Delatũq̃ stola mea cum deferbuit ira. Unde et Ferbesco ferbescis. Ambro. Quomodo intelligimus q̃ sit torcular nisi forte q̃ psalmi de torcularibus inscribunt: eo q̃ in his mysteria domini passionis modo musti sancto feruente spiritu prophetarum ardẽtius ferbuerunt: Huius composita sunt. Deferbeo: q̃ est a buliendo cesso. Hieronymꝰ in lib. Hester. His itaq̃ gestis postq̃ deferbuerat regis assueri indignatio. Bel. propie. Puer interea venerat: & aula deferbuerat: tempusq̃ esse ceperat ẽdendi. Efferbeo extra vel valde bullio. Hiero. in Job. Interiora mea efferbuerunt absq̃ vlla requie.

Feruco ferues feruui per duplex uu. vno consonante altero vocali: quod et per syncopen dicimus feruit: in eadem significatione qua non solum ex incendio calere significatur: sed etiam ex quibuscũq̃ molestijs perturbari. Unde & iactus marini & estuatio animi sub hac significatiõe recte poni sentiunt. Uir. lib. ij. geo. Omnia tunc pariter vento nimbisq̃ videbis feruere Feruere opus dicimus dum studio & diligentia elaborat. Et hominẽ ira odio aut calore feruere: duz ira aut odio aut calore incẽsus est. Cuius contrariũ est deferuere q̃ est mitescere & placidũ fieri: seu a calore deficere. Cõposita a feruco sunt Deferuco Efferueo valde seu extra feruco. Referueo rursus feruco. Pli. Item therebẽtinã in sartagine referuẽti. A quibus Deferuesco Efferuesco & Referuesco.

Feruo feruis ferui eiusdẽ significationis est cum Ferueo. Propter. Incipit & sicco feruere terra cane. Helius. Dñs quos rogauerat operitur: sol feruit & fit nihil. Hinc Feruisco.

Feruefacio is: bullire facio. Cato de re rust. Et polionẽ polente eodem addito et oleum: postea feruefacito. Hinc cõponit Inferuefacio: q̃ est intus bullire facio. Idẽ Sumito brassicaz conuicito in aquã feruentẽ coquito paulisper vt subcruda sit: postea aqua defũdito nõ omnẽ eo addito oleum bene & salem & cumini paululũ inferuefacito paulisper.

Feruidus pe. cor. calidus diligensq̃.

Fermentũ dictũ est q̃ feruẽdo crescat. Est em̃ farina: g̃ subigitur priusq̃ addatur sal ad pultis moduz decocta et relicta donec acescat.

Fermento as: misceo seu crescere facio. Plinius. Cum fieret panis hordeaceus cicerculę farinę admixtione fermentabatur. Colu. lib. ij. posuit pro pinguefacio. Maxime inquit tũ columbinũ pbamus: q̃ modice sparsum terrã fermentare cõperimus. Hiero. Mecq̃ panes açimi poterant fermentari.

Fermentescere est crescere. Pli. Conteratur inter digitos fermentescens.

Ferrũ vel a ferẽdo q̃ in agros colẽdi gr̃a ferat: vel a feriendo: q̃ cetera eo feriant: hoc est domentur.

Ferreus a um: q̃ ex ferri materia est: vt massa ferrea: anulus ferreus.

Ferrarius a um: q̃ ad ferrũ pertinet vt faber ferrari⁹ fodina ferraria. Uliq̃n etiã significat q̃ ex ferro est: quasi ferreũ. Pli. lib. xxxiij. Comũ in italia cum ferraria metalla in his locis nõ sint.

Ferraria ę. locus in quo ferrum foditur. sicut Auraria: argentaria: Aeraria: in quibus aurum: argentum: es effoditur.

Ferramẽtarius ferramentorũ confector. Jul. Firmic⁹ scribit Mercurii in solis domo constitutum facere ferramentarios & pellionęs.

Ferramentum instrumentũ ex ferro. Unde ferramenta fabrilia et ferramenta tonsoria dicimus. Col. li. iij. Nõnunq̃ etiam cum frondere cęperint arbores: cacumina fici acutissimo ferramento summa amputare prodest.

Ferro as: ferrum induco. Unde ferrata spicula & ferratas lanceas dicimus. Virgi. lib. iij. Georg. Undiq̃ iam tergo ferratos sustinet orbes. Huic cõpositũ est Preferro: quod est ante vel in anteriori parte ferruz induco. Pli. lib. xvij. Quippe & ethruria spicam farris tosti pinsente pilo preferrato.

Ferrugo penultima producta: rubigo ferri propie dicitur sicut erugo eris. Pli. Sudor virgę cornu arboris lamina candẽte ferrea exceptus nõ cõtingente ligno illata: q̃ deinde ferrugo incipiẽtes linchenas sanat. Per trãslationẽ ferrugo cõpresse purpurę color rufus nigrioris rubedinis quasi violacei vulgo morellũ dicũt similitudine coloris ferri dũ est rubiginosum. Uñ Uir. li. ix. Pictus acu chlamydẽ & ferrugie clarus hybera. Quidã ferruginẽ scribũt esse ceruleũ colorem. Erat & oppidum & lacus ferrugo in volscis apud Ualeriã: sed a Liuio vocat verrugo.

Ferrugineus a um: q̃ est coloris ferruginis: vulgo viridis obscur⁹. Uir. Et ferrugineus hiacinctus Pli. Et ferrugineas maculas habentes. Quidã ferrugineum colorez accipiunt pro ceruleo marinis fluctib⁹ simili qui & Thalassicus. i. marinus dicit. Gręci em̃ Thalassan mare appellant. Hunc colorẽ Uege. li. iiij. de re mili. vocat Venetũ scribẽs nautas velle vela esse inducẽdos & vela nauiũ exploratoriarum colore veneto esse tingenda. Est autẽ venetus color ceruleus similis marinis fluctibus. Unde Plautus in Mili Tu illico facito vt venias ornatu huc nauclericaco causeam habeas ferrugineã: hoc est subnigram ceruleiq̃ coloris a similitudine ferri.

Ferrumen pe. pro. quasi gluten: iunctura seu ligatura. Pli. lib. xxxvj. Ea maxime causa q̃ fluctu calcis sine ferrumine suo cementa componunt.

Ferrumino penultima cor. iungo aut simul tempero. p̃prię de metallis dicit̃ q̃us ad alia transferat. Pompo. Iurisc̃on. Si tuum scyphum alieno plumbo plũbaueris argento ferruminaueris nõ dubitat tuũ scyphum esse Plinius. pro glutino posuit libro. xxxvj. Utrum sulphuri incoctum ferruminat in lapides. i. quasi glutinatur in formam lapidis. Et libro. xxxv. Calcis quoq̃ bitumen prebuit ita ferruminatis babylonis muris.

Feronia nemoris dea a ferendis arboribus. Virgi. Et viridi gaudens feronia luco. Fuit & Feronia ciuitas sub monte Soracte: in qua eiusdẽ nois dea erat quã finitimi mira religione venerabant.

Fertum genus libi: a fero dictum: q̃ sepe ad sacra ferebatur. Persius. At tamen hic ertis & optimo vincere ferto intendit. Uel dicit fertũ q̃ pluribus varijsq̃ rebus fartũ esset. Nam cato de re rus. scribit struem farris tritici/hordei/fabę/seminis rapacũ thure ac vino additis ante messem parabant in porce pręcidaneę immolatione Janoq̃ ac Joui et Junoni sacrificabant: que diuersaũ rerũ congeries fartũ noiabat.

Festino as penultima producta: significat ꝓpero. Uirgilius. Festinate viri nam que tam sera morat Segnicies: Ambrosius cum accusauo iunxit. Anxia mater pro filio festinauit hierosolymam. Dicimus etiã Festina me baptizare: et festina ad baptizandum. Interdum festinare est trepidare & turbari. Salu. Festinantibus in summa inopia patribus hinc componit. Prefestino de quo alibi.

Festinus celer. Festinantia & festinatio celeritas.

Festinãter aduerbiũ a festinans deductum celeriter.

Festinato aduerbiũ a Festinat⁹. Hiero. in Geñ. Itaq̃

festinato deponẽtes in ẽrã saccos aperuerũt singli

Fescenninum oppidum cãpanię inquit. Ser. vbi nupti alia inuenta sunt carmina. Di autem populi ducunt originem ab athenien sibus. Virg. Di fescenninas acies equosq; falisc os.

Fescenini versus qui canebantur in nuptijs: sic dicti q ex vrbe fescenio dicunt allati: siue a fascino: q; fascinũ putant arcere veluti malo; ingruentiũ amuleta.

Fessus generale est: dicimus eũ Fessus animo: fessus corpore quod magis proprium est. Et fessus rerum a fortuna venientium. De quo in defetisco;. Virg. Fessi rerum.

Festus a.um. solenniter letum ; feriatum. Unde festi dies in quibus vel sacrificia diis offerebantur: vl dies diurnis epulationibus celebrabat: vel ludi in honorem deorum agebantur: vel ferię observabantur. Virg. Festosq; dies de nomine phebi. Cuius cõpositũ ; contrariũ est ,pfestus: vt ,pfesti dies qui hoib⁹ ad rem vel priuatã vl publicã administrandã cõcessi erant. Plin. Malum paterfamilias ; cete. Uide in dictiõe Ferio. Di fasti erant quibus licebat pter ius dicere. Quib; festus dicit ad festum diem pertinẽs: vt festi frondes q festis adhibentur: est ; infestus: a quo Infesto as. de quibus infra.

Festiuus festiua festiuum penultima ,ducta a festus: quod est iucundũ et lepidum: vt festiua oratio dictũ festiuum. Cicero libro primo offici. De grecis dulcẽ ; facetum festiuiq; sermonis. Multi etiam festiuum pro festo accipiunt: siue ad festum pertinente: vt festiua gaudia.

Festiuitas quasi iucũditas ; leticia quędã in dictis. Ci. lib. j. ad heren. Illud genus narratiõis qđ in psonis positũ est: debet habere festiuitatem.

Festuo as. diem festum ago.

Festuca penultima ,ducta: dicitur ; arboris nouelle omninoq; infantis: cuiusq; fati pullul⁹: vt inquit Augusti. Hoc nomẽ scribitur a quibusdam per ę. diph. q festus a festu deducat.

Festra ostium minusculũ in sacrario: ab Fenestra per detractionem medię syllabę.

F Ante I

Fiber aial in ponto sic dictum ab extremis oris amniũ quas colit: ; vbi maxime solet videri. Effossis eĩ in ripa cuniculis: caudã intra aquas tenet reliquo corpore in ficco habitat. Plau. Sic me subeat quotidie quasi fiber salicem. Hoc aial periculo vrgente testiculos sibi amputat. Hos medici castorcũ vocant et ipsum anial castoria. Paruũ est infra magnitudinem porcelli: pedes habet breuissimos: vñ fit vt currere non possit: ventricosus est. Cum vocẽ dat infans esse creditur: dẽtes habet peracutos: sed minime mordet. vescitur pomis ; arborũ corticibus. Hui⁹ pilus pluma mollior habet. Est et fiber genus vespę quadrupes incitatissimum.

Fibrę omnium extremitates rerum: vnde et iecoris et cordis ; cuiuscũq; viscer; extreme partes. i. in quas iecur ipsum diuidit fibre dicunt. Virg. lib. vj. Nec fibris requies datur vlla renatis. Et Pli. pulmonis fibras nominat cum inquit. A tergo spinę ipsi iuctus in duas fibras vngulę bubulę modo diuidit. Venarum quoq; ptenues meatus per quos sudor it fibre dicunt. Pli. Durum iecusculis fibre ad numerum lunę dierũ in mense congruere dicunt totidemq; inueniri. Quin ; minutę radices arborum herbarũq; Idem de arborũ sationibus ait: solũ eligi oportere ꝯmaxime rimosum ne sol exurat fibras. Virg. Et amarę intuba fibris. Columella de hallio cũ ternas inquit fibras emiserint spice sarrianț. Idẽ lib. vltimo de rapis Media rapi. Sic etiam vestimẽtoꝝ extremitates fimbrias dicimus.

Fibula pe. coꝛ. circulus ,ppie ornamentum cinguli ad vestem subligandã. Virg. Aurea purpureã subnectit fibula vestem. Ponitur qñq; pro circulo eneo. Colu. de bobus sic habet Uenea fibula pars auricule latissima circũscribit ita vt manante sanguine tanq; o littere ductus appareat. Hinc suffibulũ vestimẽtum album pretextum quadrangulum oblongũ: qđ in capite vestales sacrificantes habebant: idq; fibula comprehendebatur.

Fibulare opponere cõiungere. Colu. lib. j. Omiscq; parietum ; soli iuncture testaceis puluinis fibulantur: quoniã fere cum his partibus edificia rimas egerũt caua prebent ac latebras subterraneis animalibus. Huius composita sũt diffibulo: refibulo: et infibulo. Est autẽ infibulare fibulã ponere. Infibulatio fiebat vel vocis seruande gratia quę a coitu mutat: vel valitudinis. Hoc modo pforabant vtrinq; a lateribus cutẽ quę super glandẽ extendit atq; superaddebant fibulam. i. circulũ eneum. Refibulare ꝺo est fibulam tollere siue soluere. Var. Cui refibulauit turgidum faber penẽ. Idem significat diffibulare. Papinius. Emicat ; torto chlamydẽ diffibulat auro.

Ficus greçe συκον ; συκοσισ και συκου τοποσ εστι συκη δε δενδροσ a fęcunditate. Mã masculino quidẽ genere: ac secũda declinatione pro fructu protulit. Pli. lib. xvj. Fici mirabiles sunt ; aborsiui qui nunq; maturescunt. Baleotus narniensis vir nõ indoctus in eo quem de homine inscripsit libro hęc intulit verba. Sed nusq; in lingua latina Ficus masge. est: carpitq; Priscianũ vna cũ laurentio vallensi: cũ ipse poti⁹ carpendus sit. Pli. Junior ad Octauiũ Rufum. Quę nunc cum ficis ; boletis certamen hz. Macro. Grossi appellant fici: qui non maturescũt. Lice. in Catone. Ex tantulo grano fici. Hora. in ser. Pinguibus ; ficis pastũ iecur anseris albi. Inuenitur etiã genere fg: et quarte declinationis. Juue. Si vis aliam decerpere ficũ. Hiero. in Hieremia. Calathus intus ficus bonas habebat nimis vt solẽt ficus esse primi tẽporis. Var. Res mira est ficus non hz vnus ager. Item dicitur ficus genere fęminino: ; secunda declinatiõe: vt apud Var. lib. de re. rust. Fici inquit semen naturale intus in ea fico: quam edimus quę sunt minuta grana: e quibus paruis q enasci coliculi vix queunt. Et paulo post. Cum eĩ per resticulã ficos quas edimus maturas pferunt ; eas cũ maturuerint cõplicant. Hui⁹ dimi. est Ficulus. Plaut. in Sti. Mucibus fabulis ficulis. In fico; genere sũt calchidice: chię: purpure: chelidonię: marisce: calistrutię: liuię: libyssę: flauę: ; reliquę.

Ficus ,p arbore ge. fg. est ; secundę decli. Pli. lib. xvj. Quidã breuitate radicũ senescere celerius arbores putant q coarguunt fici: quarum radices longissime sunt: ; senectus ocyssima. Juue. Ad q̃ discutiẽda valent sterilis mala robora fici. Ci. de Ora. Pm quartã declinationẽ inflexit. Cui cũ familiaris qdã quereret q diceret vrore suã suspendisse se de ficu.

Ficus ,p morbo masc. ge. ; quarte declinatiõis. Var. Dicemus ficus Ceciliane tuos. Nascitur hoc vitiũ fere in capite: tũ in capillo: tum in barba: et locis obscenis: quę pilis integuntur. Coꝛ. Cel. lib. vj. Est etiã vlcus quod a fici similitudine αι μορροισ a grecis a latinis etiam marisca nominatur. Caro excrescit: sub quo duę species. Nam alterum vlcus durum et rotundum: alterum humidum inequale. Ex duro exiguũ quiddã ; glutinosum exit. Ex humido pus malo odoris. Fitq; in his partibus quę pilis contegũtur. Sed id quod callosum est ; rotũdum maxime est in barba. Id ꝺo quod humidũ przcipue est in capillo: atq; ano ex attritu quẽ cynedi patiuntur.

Ficetū: locus vbi ficus cōsitę sunt. Var. Ficusq; densa materia nō est: ideo sequit calidiorem: a quo fit vt in locis frigidis ficeta fieri nō possint.

Ficosus: ficis hoc est vlceribus et tuberculis plenus. Unde ꝛ ficositas ipsa vlcerum copia.

Ficitas ficoꝝ fructuū abundātia: seu fertilitas.

Ficarius qui libenter comedit ficos. Pli. Ficarios cuilices caprificus generat.

Ficaria ficus arbor. Palladius lib. iiij. Aliqui inter ficarias caprifici arborē serūt. Et hoc est cōtra Vallā: qui negat dici posse Arbor fici: sed arbor ficus.

Ficitor: penul. cor. ficorū amator: seu ficorū collector. Meuius. Ficitores oēs cupiunt ficitatē.

Ficedula: auis que vulgo Galberius dr a ficu fructu. Mar. Cū me ficus alat: cum pascar dulcibus vuis. Cur potius nomē nō dedit vua mihi. Hāc aūt greci quoq; sycelidam appellauere.

Ficatum iecur suillum maxime: quod greci sycoton appellant a sue fico pasta.

Ficulnus a. um. qđ est materiatū ex ficu arbore. Hora. Olim truncus eram ficulnus inutile lignū.

Ficulneus a. um. idem qđ ficulnus. Augu. De arbore ficulnea quę triennium habebat et fructū nō ferebat: Et iterum ibi in lucam. Primus homo postq̄ peccauit folijs ficulneis pudenda velauit. Eadem autem forma ficulnus ꝛ ficulneus: qua saligⁿ ꝛ saligneus: ilignus ꝛ iligneus dicitur.

Ficulnea est ipsa ficus arbor: vt est apud euangelium Videre ficulneam. Pli. lib. xvj. Quibus ꝛ ficulnea ꝛ ligna ex hedera tradentur. Amb. Plericq; ꝝ domesticam et fructiferam ficum agrestem ficulneam ferunt inserere. Hiero. in canticis. Et ficulnea germinauit. Idem super ps. In vineis ficulneisq; ac reliquis lignis omne humanum genus ostēdit plagis cęlestibus verberatum.

Fictor a fingendo dictus est qui fingit: id est qui componit ꝛ qui simulat.

Fictum quod factum est: vel simulatum.

Fictitius a. um. quod fictum est hoc est simulatum: vt racio fictitia: quę ficta est ꝛ ad tēpus excogitata.

Fictile penultima correpta: quod est factum a figulo. Pli. lib. xxxv. Fictilibus dolijs ad vina excogitatis. Hiero. Calix ꝛ urceolus fictilis probantur prius et sic emuntur: sola vror non ostenditur ne ante displiceat q̄ ducatur.

Fides fidei genitiuum facit nō ratione sed differentię causa vt inquit. Ser. Quod nomen videtur habere: cum id quod dicitur fit vt scribit Cicero libro. iiij. de rep. Hinc dare fidem dicimus aliquid sancte ꝓmittere. Virg. Accipe daq; fidē: qđ est ꝓmitte. Diffinit aūt sic. Fides est dictorum ꝛ conuentorum constantia ꝛ veritas. Vel fides est cōmendatorum fida exercutio vel obseruantia. Aliqñ fides capitur ꝓ credulitate. Vñ bonę fidei possessor dr qui ignorauit rem quā emit aliēnā esse: aut putauit eū qui vendidit ius vendēdi habere. Itē bonę fidei homo vocat cui res tuto creditur: vel qui rem sibi creditam fideliter seruat. Sue. Augustus populo promissum congiariū reposcēti: bonę se fidei esse respondit. Hinc habere fidē: credere est. Et accipere fidē est credi. Teren. in eu. Si hęc fidē habeat se ire ꝓpositū tibi. Var. Accepit fabula fidē i. credita ē. Sic a theologis accipit vt est illud. Fides tua te saluū fecit. Interdū pro dei dono seu gratia qua sancti miracula facitarūt: vt est illud apostoli ad ro. Unicuiq; sicut deus diuisit mēsurā fidei. Et illud si habueritis fidem vt granū sinapis dicetis monti transi hinc. Cice. pro lentulo: fidē ꝓ promissione ꝛ q̄si sponsiōe posuit. Pompei fides quā de me Cęsari dederat. Et fides ꝓbatio dicit: vt facio fidē per testes. Item fides ponitur pro auxilio Iuue. Nos hominū diuumq; fidē clamore ciemus. Sic etiā sumitur cum apud auctores dicit ꝓh deū atq; hominū fidem.

Fidem adstringere est promittere: quia vincula fidei dicuntur. Teren. in eu. Deus tu hac lege tibi meam astringo fidem.

Fideiussorius q̄ fideiubet. Est em̄ significatiōis actiue

Fide cōmissarius hȝ passiuā significationē. Mā is dicitur qui fidei cōmissionē accepit.

Fido is. filus fidem habeo: credo: spem pono: et tam cum ablō q̄ cum datiuo construit. Iuue. Fidimus eloquio ciceronis. Virg. Et fidere nocti. Mul⁹ cōposita sunt Confido ꝛ Diffido: quę sunt contraria. Mā vt diffidere est crudelitatē deponere. Seneca. Nec secūdis rebus nimis fidendū: nec aduersis diffidendum est ꝛ habent penul. pro.

Fidus a fido is. dicit cui fidendū est. Cuius cōpositum ꝛ contrariū est infidus penul. pro. Mā perfidus pe. cor. a fides fit. Liui. Infida regni societas. Similiē malefidus. i. minus fidus. Male em̄ diminutionem ꝓcat nō negationē. Virg. Statio malefida carinis.

Fidelis a fide ꝛ bis dicitur cui fidere possumus. Tere. in hecy. Ō paucos reperies meretriciⁿ fideles euenire amatores. Et ꝓrie vt scribit Do. ad seruū pertinet: fidus ad amicū. Fidele em̄ officium est seruare aliquid. Cic. in Lel. Quod Tarquinū dixisse ferunt tum cū exulem se esse intellexisset. Quos fidos amicos habuisset ꝛ quos infidos. Transfertur etiam ad inanimata. Pli. lib. xxxvj. de infideli exemplū posuit Globosus fortis cōtra iniurias: sed ad structurā infidelis nisi multa suffrenatiōe deuinctus: nec certior fluuiatilis semper veluti madēs. Hinc fidelitas ꝛ infidelitas In sacris litteris fidelis qñq; accipit ꝓ verídico. Apostolⁿ ad Cor. Fidelis deus per quē vocati estis in societatē filij eius.

Fidentia a fides participio ꝛ ambo in laude ponūtur. Cice. li. ij. rhe. scribit fidentiā partē esse fortitudinis per quā magnis ꝛ honestis in rebⁿ multū ipse animⁿ in se fiducię cū certa spe collocauit.

Fiducia similiter audacia: et fere semper in bonum q̄uis aliquando in malum. Virg. Tanta ne vos generis tenuit fiducia vestri. Et Cernis quę rutilos habeat fiducia rerum. Aliquando fiducia ponitur ꝓ spe: vt apud Esaiam. Qui autem fiduciam habet mei hereditabit terram.

Fides fidis cithara dicta: q̄ tantum inter se chordę eiq̄tum inter homines fides concordet. Cice. in horten. Ponendę sunt fides ꝛ tibię. Aliquando chordę ipse dicuntur fides.

Fidicula diminutiuū parua cithara vl chordula citharę. Gel. lib. j. Sed enim acheos homerus pugnam indipisci ait non fidicularum tibiarumq; cōcentu cōspiratam. Cice. lib. iij. de natura deorū. Quid si platani fidiculas ferrent numerose sonantes idē sez censeres in platanis inesse musicam. Suet. in Liber. ꝓ chordulis accepit. Excogitauerat inter genera cruciatu vt repente veretris deligatis fidicularum simul vinęq; tormento distenderet ꝛc. Est ꝛ fidicula inter astra constituta quę fides a Columella: ab Hyginio lyra nominat. Pli. li. xxvij. Fidicula occasu suo autumnū inchoat. Preterea fidicule nūero tantū plurali sumitur ꝓ instrumento torquendi ex duobus vt putatur obliquatis lignis compacto: ab extorquēda veritate ac fide: vel a neruis funibus vinculis quib⁹ ad illū modū hoies torquēdi alligabant. Sz verius putatur esse tormentū quo fontes a tortore chordis funibusq; alligati vulgo torquentur.

Fidicen pe. cor. qui fidibus canit. Cice. peto. Socratē fidibus docuit nobilissimus fidicen.

Fidius deus est qui fidei p̄zest. Plau. Per deū fidiū

credis iurato mihi. Unde dicimus medius fidius: sicut me hercules.

Fidelia ḡ.genus vasis samū ad vsus plurimos. Persius: Discę:nec inuideas q̄ multa fidelia puter in loculete penu. Curius Licc. Nec solere duos parietes de eadē fidelia dealbare. Plau.in Aul. Vulsis cōgialem plenā faciā tibi fideliam.

Fidena ḡ.penul.produ. Fidene arum: vrbs latinorum mediterranea. Virg.lib.vj. Hic nomenq̄ tuum gabios vrbemq̄ fidenam. Iuue. Viuat finelis ⁊ agello cedo paterno.

Figo is.xi.ctum.et xum. ꝑm Diome. Scaurum referentem qui ait Sagitta confictus: vsus tamē est per x. Est autem figere quod vernacula lingua dicimus ficare. Hieron.y.ad helio. Cerne manus iudeę quas fixeras cerne latus romanę quod foderas. Interdū ponitur pro plantare. Virg.lib.iiij.geor. Ipse feraces figat humo plantas. Interdū pro pcutere ferire. Iuue. Cum tenet vrozem ducat spado:omenia tuscū: Figat aprū: et nuda teneat venabula mamma. Huius composita sunt Affigo iuxta figo appono. Lac. lib.iiij. Et illi comprehensum ac pontio pilato qui tum legatus syriā regebat oblatū cruci affigi postulauerūt. Aliquādo iuxta planto. Virg.libro.ij.geo. Nec semine iacto Concretā patitur radicē affigere terrę. Aliquando digitis ficus facio quod in vituperium fieri solet. Lactan.libro.v. Si quis attigerit ex istis inepte religiosis: vt sunt nimia superstitione impatientes infectentur etiam maledictis: et vix lecto forsasse principio affigat prouiciat execretur: seq̄ inexpiabili scelere cōtaminari atq̄ astringi putet si hęc aut legat patienter aut audiat. Configo simul figo. Defigo deorsum figo planto aut mitto. Colu.libro. iij. Tum in terram bene pastinatā et stercoratam rectum sarmentū defigito. Virg.lib.ij.geo. Altius ⁊ penitus terrę defigitur arbos Esculus in ꝑmis. Lactan.lib.ij. Oculos suos ab alto deiciunt soloq̄ defigunt. Persius posuit ꝑ ferio vel transfodio. Ore teres modico pallentes radere morres Doct⁹ et ingenuo culpā defigere ludo. Infigo intus figo. Col.lib. ij. Mā pecudes molli solo infigūt vngulas. Hiero. ꝑ translationē in ꝑlogo Job ꝑ adscribo posuit. Eroz inquit mihi gemin⁹ infigit. Prefigo antefigo:seu intus claudo. Virg.li.iij.geo. Malti iā excretos ꝑ hibēt a matrib⁹ bedos: Primaq̄ ꝑfigūt ferratis ora capistris. Suffigo subtus figo: siue sup,clauis figo. Lact.lib.iiij. Quid de huius crucis indignitate dicimus in qua deus a cultoribꝰ dei suspēsus ē atq̄ suffixus. Refigo rursus siue valde figo. Col.lib.v. Nam siue ꝑpe truncū defigit palus: pedali tū spacio refigendus est. Virg.lib.iiij.geor. Vulas ⁊ cerea regna refigunt. Transfigo vltra seu ab vna parte ad altam figo. Liui.lib.j. Stricto itaq̄ gladio simul ꝓbis increpans trāsfigit puellam.

Figmentū quod factum est a fingo is. vt est apud apostolū. Māquid dicit figmētū ei qui se finxit:quare me sic finxisti. Aliqū figmentū ꝺr mendacū ⁊ simulatio: vt sunt figmenta poetarum.

Figulus penul. correpta: fictor dicit qui ex creta atq̄ argilla opera facit.

Figulina: seu quod magis a doctis vsurpatur per syncopen Figlina penul.pro. officina est in qua figulus opa facit. Et opa ipsa figlina ⁊ fictilia dicunt. Plin. lib.xxxiij. Utunt omnia ea crudo fictili in fornacibus donec figlina pcoquat. Itē figlina dicit ars figuloꝝ. Idē lib.xxxv. Figlinaꝝ opa imbricibus tabulis tegulisq̄ ad balneas māmatis vel ad tecta coctilibus laterculis fundamentisq̄ aut quę rota fiunt.

Figura a fingo dicit forma aspectus qualitas. Unde figurę apud grāmaticos:et figurę sentētiaꝝ. Col.li. iiij.ad herē. Sūt igit tria genera q̄ nos figuras appellam⁹ in quib⁹ oibus ratio nō vitiose ꝑsumit. Una grauē:altera mediocrē: tertiā attenuatā vocamus.

Figuro as.pe.pro.formo ⁊ figurā impono. Lact.lib. ij. Hominē figauit ex limo ērę. Et oꝝ figurata ꝺr ꝑ figuras facta. Figurate aduerbiū significat ꝑ figuram. Cōposita sunt configuro: quod est compono ⁊ simul formo. Idem lib.vj. Quoniā homo ex rebus diuersis ac repugnantib⁹ configuratus est anima et corpore. Perfiguro de quo infra.

Filum proprie quod ex ligno lana ve trahendo ducit: hoc est linamentum. Luci. Surge mulier duce filum nō malū. Aliqū ponit ꝑ linea. Var. Sūptoq̄ atramento sutorio filū duxit. Hinc filo as. cuius passiuū ē filoꝝ a quo Effilo. Effilatum em dicimus qđ extra vestimētū filo cōtextū est qđ rectū quoq̄ a quibusdā dicit. Est autē filare filū ducere.

Filistim regio quę nunc dicit Ascalon:et ꝑa regionē palestinorum.

Filix genus herbę satis notę. Colu.lib.ij. Junci ⁊ graminis pernicies repastinationē filicis frequēs extirpatio. Nam cōstat filicē sationibus ⁊ stercoratione facilius interimi. Huius diminutiū ē Filicula.

Fimbria omnis vestium extremitas. Antiqui fimbriū dicebāt extremū. Ūñ i vestiment⁹ fimbrię: et i tecore extremę partes fibrę nūcupant. Fimbriata vticę folio esse scribit Pli. Ex quo colligim⁹ qualis sit positura ⁊ flexura fimbriarū. Fimbria quoq̄ nomen fuit romani cuius crudelitate insignis.

Fimus letamen dicitur.

Fimum quod nos fritillum et alueolū dicimus in quo comecte texterę agitateq̄ miscentur. Horati. Witteret in fimum.

Fingo is.xi.ctum.compono formo. Unde ⁊ figuli dicuntur: ⁊ vas fictile quod formatur vt sit ⁊ aliquam formam habeat. Salusti. Quę natura ventri prona atq̄ obedientia finxit. Lact.lib.j. Itaq̄ hoies eorū simulachra finxerunt vt haberent aliquod ex imaginum contemplatione solatium. Est em generale vocabulum ad omnia quę ingenio manuq̄ artificiose formanē. Cice.lib.j.offi. Apium examina nō fingendorum fauorum causa congreganturised cū congregabilia natura sint fingūt fauos. Et fingere simulare est: quoniam ea quę simulamus: ita formamus atq̄ cōponimus vt vera esse videant. Cice.de fi.bo. Talibus exemplis non ficte solum fabule: sed etiam historię referte. Hinc fictio fictum ⁊ figmentū. Hui⁹ verbi composita sunt Affingo:quod est supra fingo vel compono. Lactā.li.iiij. Nihil nos affingimus: nihil nos addimus: Habeant hęc qui fecerunt: legant in quos hęc dicta sunt. Confingo simul fingo simulo. Ter.in phor. Omnia hęc cōfingam quod erit mihi bonum atq̄ commodum: cum tu horum nihil refelles vincam scilicet. Diffingo quod fictū formatumq̄ fuerat remouco. Hor.lib.ij.car. Neq̄ diffinget infectumq̄ reddet. Seneca. Dissipatum instaurat atq̄ diffingit:id ē in diuersas formas fingit. Effingo de quo supra.

Findo is.fidi fissum:per dupler ss. significat scindo. Licero lib.iij. Curabis vt preacutissima falce ab ea pte qua bifurca est scindas eam. Huius composita sunt Diffindo:quod est in diuersas partes findo. Virg. Et media liquefacto tēpora plūbo Diffidit: ac multa porrectū extēdit arena. Infindo:intus findo. Idē Quę iubeant telluri infindere sulcos. Fissile fissura et quadrifidus deriuatiua sunt.

Finis generis tam mascu. q̄ fęmi. Virg. Quem das finem rex magne laborū. Idē. Hęc finis priami. Et est finis termin⁹ siue extremitas in vnaquaq̄ re:hoc est id in quo vnaquęq̄ terminatur res. Sic dicitur

finis terminationis: Sicut p̄atum dicitur finiri vbi terminatur: vt apud Esaiam. Cuius regni nō erit finis. Est ꝛ finis cōsumationis. Vñ dicimus domus finiꝛ̄qñ consummaꝛ̄. Et vestis finita est qñ cōsuta est vt indui possit. ꝑs. Dies ꝓsummatiōis vidi finē Rursus est finis cōsumptionis. Sic dicim⁹ cibū esse finitū ꝛ candelā finitā: qñ cōsumpta est: vt in Geñ. Finis vniuerse carnis venit cozā me. Est ꝛ finis intentiōis: sic oz: talis est finis hui⁹ operarū. i. intentio: vt apud Job. Sicut mercenarius p̄stolatur finē operis sui. Hinc artifices finē vocāt id ad quod oīa referunt: ꝛ cuius gratia cetera fiunt: vt finis medici est curare: finis oratoris est bene dicere. Cōposita ab hoc noīe sunt affinis ꝛ cōfinis pe. p̄o. Vñ ꝓfines agri dicunt qui eodē loco finiunt. Hiero. in ꝓlo. lib. Re. Syrorum quoq; lingua ꝛ chaldeorum quę hebreę magna ex parte confinis est.

Finio is. ui. itum. perficio. Apulei⁹ Siue opus finiā: qđ incepi. Aliqñ finire est terminum ponere metari. Unde finitores. Huius verbi cōposita sunt definio: diffinio: et p̄finio.

Finitor pe. cor. dicebatur qui nunc Agrimēsor. Plau. in penu. Eius nunc regionis limites cōfinia determinabo eius rei ego factus sum finitor.

Finale quod ad finem pertinet. Unde finalis causa.

Finitimus a. um. pe. cor. quod ꝓpe est. Liui. li. j. Jam res romana adeo erat valida vt cuilibet finitimarum ciuitatum bello par esset.

Fio is. factus: significationē passiuam habet. Hiero. Equoꝝ cursus clamore pernicio: fit. i. efficitur: grecū tamen est φυω φυσω επι του μελλοντος και πεφυκα ερ τω παρακειμενω. Et infinitiuo Fire habet ꝑm rectam declinationē: quod patet per eius composita Confire et Suffire: licet ꝛ confieri dicaꝛ̄. Virg. libro. iiij. Confieri possit paucis aduerte docebo. Quę duo ꝛ si a verbo passiua significationem habente descendant: actionem tamē denotāt. Virg. At suffire thymo cerasq; recidere inanes. Quis dubitet. Confio cū in passiua significatione reperitur ꝓ cōficio: vt apud Macro. Oportet diem qui ex quadrantib⁹ constit intercalare. i. ꝓficit. Col. lib. ij. Tria stercoris genera sunt p̄cipua quod ex auibus: quod ex hoibus: quod ex pecudibus confit. Defit: de quo alibi. Et fio: insit incipit. Habet enim significationē actiuā. Li. lib. j. Tū ita Tullus insit. Antiqui tū fiori dixerunt: vnde Cato censorin⁹ de lucio inquit. Hęc ritu fiebantur saturnalia. Cuius infinitiuus est Firi ꝓ quo vt Pūl. docet interposita e dicimus de vsu fieri. Construitur modo cum ablatiuo: vt hoc factū est a te. modo cum noīatiuo: vt ille sit doctus. Ponitur quandoq; ꝓ estimo. Lice. in Lel. Tertius ꝙ ille finis teterrimus vt q̄ti quisq; se ipse faciat: tanti fiat ab amicis. Quandoq; ꝓ appareo ꝛ innotesco. Apostolus ad ro. Ut fiat supra modū peccans peccatum per mandatum. Et illud fiat deus verax. i. appareat innotescat. In tertia persona quandoq; ꝓ euenit contingit. Idem lib. j. offi. Fit aūt interdum: vt nōnulli omissa imitatione maiorꝝ suorum quoddā instituta cōsequant. Fieri potest: ꝓ possibile est ab oratoribus vsurpatur. Habet fio ea composita quę facio: vt calefio: frigefio ꝛc.

Firmus stabilis: constans a ferendo dictus q̄ constanter oīa ferat. Hinc firmitas: quę ꝛ firmitudo dicit ꝓ stabilitate ꝛ constantia. Plau. Si istā firmitudinē animi obtines salui sumus. Itez firmus ō: munitus fortificatus. Ci. Firmus ab equitatu: qđ est munit⁹ ab equitibus: firmus per equites. Et est ornatus dicendi modus vt Cicero fuit clar⁹ ab eloquētia. Huius contrariū est infirmus. i. debilis.

Firmo as. stabilio fortifico. Liui. Firmaq; eū aphrycis maxime p̄sidijs. Lactan. libro. iiij. Superest vt ꝙ̄bis facta firmeñ. Hui⁹ cōposita sūt affirmo: cōfirmo ꝓ approbo roboro. Lact. li. iiij. Debet ergo doctor ille ꝓfectus ꝛ docere ita p̄cipiēdo ꝛ cōfirmare faciēdo. Et ꝓ certifico. Ci. Treba. Balbus mihi confirmauit te diutē futurū. Infirmo nō firmo: siue defacere cadere ve facio. Lact. li. v. Ubi aūt religiōis eius ꝓtra quā pozabat infirmare voluit rationē. Refirmo rursus firmo. Affirmo de quo infra.

Firmamentum soliditas ꝛ stabilimentum. Lice. libro primo ad heren. Nam in ea nec ratio quare fecerit queritur: nec firmamentū queritur quoniā nō subest ratio. Vñ firmamentū dictum est cęlum a firmitate. August. Hoc sane nouerint nec nomen firmamenti cogere vt stare cęlū putemus. Firmamentū eñ non ꝓpter stationē: sed ꝓpter firmitatē aut ꝓpter intrans gressibilē terminū superoꝝ et inferoꝝ aquarū vocatum intelligere licet.

Fisci fiscinę ꝛ fiscellę sunt vasa ad maiores summę pecunias capiendas q̄ marsupia. Unde quia maior summa est pecunię publicę q̄ priuatę: dicitur Fiscus pecunia publica: ꝓprie tamen apud idoneos auctores fiscus p̄incipis dicitur. erarium vero publicum. Pli. ad Traia. At fortasse non eadē seueritate fiscū q̄ erariū cohibes: immo tāto maiore q̄to plus tibi licere de tuo q̄ de publico credis. Jurisconsulti scribūt res fiscales quasi ꝓprie ꝛ priuate p̄incipis sunt. Inde confiscari solet dici in publicū ius erarij redigere. Sue. in Aug. Deuictisq; his ꝛ cōfiscatis p̄missa veteranis p̄mia soluerentur.

Fiscale qđ ad fiscū ꝑtinet: vt ius fiscale: fiscalis causa.

Fiscina penulti. cor. a fiscus p̄ter regulam aliorum a p̄mitiuis habēt⁹ c. descendētiū: vt Mancus mancinus. Est aūt fiscina genus vasis ꝓ capiēda maiorē sūme pecunia. vñ Asco. Sportę sportulę ꝛ sportellę nummoꝝ sunt receptacula: Et sacci sacculi ꝛ saccelli: crumenę manticę ꝛ marsupia. Ita fisci fiscine fiscellę. Fit aūt plerūq; ex iunco qđ alij canistrū: alij calathū dicūt. Virg. Et facilis rubra teraꝛ̄ fiscina virga Dicta est fiscina vt inquit Var. a ferendo. Ea nāq; ferūtur palee: fgnū frondes ꝛ id gen⁹ reliqua. Ouid. Vñ data est egre fiscina frondis oui. Et Pli. Frōdarias fiscinas quattuor implere frondatorem iustum esse autumat. Fiscina item olei factores vtuntur: vt Idē libro decimo quinto ostendit. Hui⁹ diminutiua sunt Fiscella et fiscinula.

Fiscella vas vimineum aut ex iuncis: quo lac colatur dum caseus imp̄imitur vel in quo casei ferunt. Hiero. ad Rusti. Vel fiscellam tere iunco vel canistrum plecte viminibus. Tibul. Tunc fiscella leui detecta est vimine iunci Raraq; per nexus est via facta fero. Fiscella etiā e viminibus funiculisve contexta: dicit qua boum ora fauceśq; iumentorū capistranꝛ̄. Pli. lib. xviij. Fiscellis capistrari boues oportet ne germinum tenera decerpant.

Fiscellus ab antiquis dicebaꝛ̄ casei mollis appetitor. Quo nomine etiā dictus est mons in italia non longe a Tyberi.

Fison fluuius quē nostri Gangen vocant de paradiso exiens. Vide Phison.

Fissile quod fissum est: vt fissilis arbor. Plin⁹ lib. xvj. Willeq; fissile rimis hoc lignū. Vñq; dicitur fissile pe. cor. qz findiꝛ̄ quasi fissibile. Idē pauloante. Hęc maxime fissilia alia frangi celeriora q̄ findi. Virg. Vā p̄imi cuneis scindebant fissile lignū.

Fistula ꝓprie dicitur per quam aqua educitur fusa a fundendo siue ferendo sicut Tubi a tumore et canales a canna q̄ ad earum similitudinem facti sunt ego tamē grecum puto φυσαω inflo fictum dicunt vulgo. Hier. lib. ij. Re. Tetigisset domatū fistulas,

A cuius similitudine instrumentū musicū quo flatu canitur. Cui⁹ pan dicitur inuentor fuisse. Virg. Septē cōpacta cicutis fistula: et vicus altū angustum ⁊ callosum in corpore fistule nomē sortitur siue ex vulnere sit: siue ex vitio ortum quoad suppurationem venerit. Et fistula in hoie ꝙ quā spirāt: seu cib⁹ deiciatur. Nam duas esse fistulas scribit Lact. lib. de opi. hōis spirituālē. s. ⁊ cibalē illa spiritū meare: hac cibū potumq; descendere. Et hę a faucib⁹ incipiūt. Spiritalem cor. asperam arteriam noiat. Sed alia aliū ē superposita. Nā interior gula vocāt: quę a celso stomachus nūcupāt: qs stomacho cōnectitur: ⁊ per quā cibus demittit. Exterior vero Epiglossis dicit. Quę operculū habet carthilaginosum: quod claudit fora men cū cib⁹ vocāt: hoc sublinguiū: siue lingua minor appellatur. Rursus fistula arbor aromatica: sed parua quę ⁊ casia dicitur: quę pro sui breuitate a quibusdam inter herbas odoriferas numeratur: ⁊ ad curādas viscerū molestias valet.

Fistulator accipit pro tibicine: vt est apud Gellū.

Fistulo as. fistulā ago: ⁊ in modū spongię quicq; facio. Plī. Et pumicis fistulās vice.

Fistulosus a.um. quod est spongię modo factum: hoc est foraminibus plenū. Col. lib. viij. de Caseo. Deinde quo tenerior permanerat: clauso neq; vētis obnoxis loco stipāt per cōplura tabulata: Sic neq; fistulosus: neq; salsus: neq; aridus puenit. Quor vitior primū solet accidere si parū pressus. Scōm si nimio sale inbutus: tertiū si sole exustus est.

F Ante L

Flabrum quasi flatio a flo as. Prop. Neq; hic horrę flabra: neq; arma timet: id est flantes ventos. Virg. Nec flabra nec imbres. Verū Ser. Putat tm̄ flabra numero plurali dici.

Flabellum diminutiuū a flabro: et accipitur p instrumento: quo fit ventilatio per ęstatē ad refrigerandū corpus. Terē. Heus tu dore cape hoc flabellū ⁊ vētulū huicita facito dū lauamur. Oui. de arte. Profuit ⁊ tenui ventos mouisse flabello.

Flaces oliuarū purgamenta. Plini. In amurca ⁊ flacibus hę sunt carnes ⁊ ille feces.

Flaccum dicit tritū. Et flacco habere: quasi ad terēdū habere. Plau. Perij flacco habebit iam illic homo lumbos meos. Hinc fit deflacco as.

Flaccidus a.um. a flaccis dicit qđ est languidū. Unde flaccidi siue flacci dicunt quor aures pendulę ⁊ non arrecte sunt. Col. lib. viij. Caper flaccidis ⁊ pgrauātibus auribus exiguo capite habet optim⁹. Hinc cognomē familię romanę ductū est: vt flacci appellāt: qui aures deorsum pendentes habent.

Flacceo es. cui. langueo. Hiero. in Esaia. Et erūt irrigua eius flaccētia: a quo flacceſco languid⁹ fio. Col. lib. iū. Paucis deinde horis dū flaccescat in sole habeto. Deinde in vmbra assiccato ⁊ ita pdito. Cōpositū est Conflacceo quo usus est. Bel. lib. j. pro detumesco. Nā fluctus inquit qui flāte aquilone maximi ⁊ crebrissimi excitant sīl ac ventus posuit sternūt et pflacescunt: ⁊ mox fluctus esse desinūt.

Flagella diminutiuum a flagris summę arborum partes et virgę siue capita minorum sarmentorum vbi nascitur vua: ꝙ caro bis pcussa flagret: cuius aliqui a flando potius dici velint: ꝙ ventorum crebros sustineant flatus. Colu. libro. v. Et certe in ordinatis vitibus vtiq; obtinendum est: ne pluribus flagellis emucientur nisi si propaginibus futuris prospicimus. Var. libro. j. de re rus. Emucidū sarmentū propter infirmitatem sterile neq; ex se potest ęuere vitem quā vocant minorē flagellum: maiorē etiā vnde vuę nascuntur palmā prior litterā mutata in d. dalma a venti flatu dicta.

Flagello as. quasi flagello cedo. Sicut verbero a verbero et fustigo a fuste. Et flagellare increpare ē atq; personare.

Flagro as. ardeo a flamma vel a flatu quo alitur incēdium quādo flatu excitatur ignis. Virg. Flagrātisq; dei vultum. Transfertur qnq; ad desiderū amoris odū/ire/virturis/aut virū: Lact. lib. j. Quid Apollo pater eius nonne ob amorem quo flagrabat turpissime gregē pauit alienū. Et lib. vū. Qui auaricia inopum inexplicabili quadā siti flagrāt. Liui. li. ij. Ciuitas secū ipa discors intestino inter patres plebemq; flagrabat odio. Hui⁹ cōposita sunt Conflagro: qđ est totū simul flagro. Lact. li. iū. Capitoliū nō semel sed sępi⁹ fulmine ictū pflagrauit. Deflagro de ą sup.

Flagratores dicebantur illi: qui mercede flagri cedi se pertimebant.

Flagriōes: dicti sunt serui ꝙ flagris subiecti sint vt verberones a verbere.

Flagitium est vitium flagitatione. i. reprensiōe dignū. Nā flagitatio ad strepitū or. Flāma em̄ flagella ⁊ flagitare. i. personare dici intelligim⁹ qm̄ sine sonitu nō sunt. Est ⁊ flagitium generale ad omia mala. Cic. in Cato. Stupra po ⁊ adulteria ⁊ omne tale flagitium nullis alijs illecebris excitari nisi voluptatibus. Alī quando significat errorem: vtpute rem vel flagrisvl increpatione dignā. Cic. Tantā ne obliuionē inquit in scripto ąsertim vt ne legens quidē senserit quantum flagitij admisisset.

Flagitiosus sceleratus. Salusti. In tanta tamq; corrupta ciuitate id quod factu facillimum erat omniū flagitiosorum atq; facinorosor circum se tanq; stipatorum cateruas habebat.

Flagito as. a flamma deductum videtur: vt sit quasi flāmas agito. Flagitare em̄ proprie est vehementer cum instantia clamore ac strepitu poscere cum flagella flāma et sine sonitu crepituq; nō sunt vt docet Donatus in eu. Teren. Lact. lib. iū. Succlamare cepe/runt ⁊ crucem eius violētis vocibus flagitare. Hiero. in prolo. paral. Deiiq; cum a me nuper flagitasse/tis vt vobis paralipomenon latino sermōe trasferrem. Habet hoc verbum in se maiorē vim q̄ postulo. Et qnq; actō tm̄ iungitur: vt Cice. pro Quintior. Oq̄ hoc causa postulat: ⁊ si postulat nō tm̄ flagitat: Qnq; habet actm̄ cum ablatiuo mediāte ąpositiōe Cęsar com. i. Interim ātidie Cęsar ab heduis frumētum qđ essent polliciti flagitat. Qnq; construit cum duob⁹ accusatiuis: vt apud Sue. in Vitel. Tū fenerator⁹ ⁊ stipulator⁹ publicanor q̄ vnq; se aut rome debitum: aut in via portoriū flagitassent vir vlli pepercit. Huius cōposita sunt. Conflagito. Pli. libro. xxx. Tanta populi romani pturnatia fuit: vt magnis theatri clamorib⁹ reponi aporimenon cōflagitauerit. Efflagito: de quo supra.

Flamma a greco φλεγω φλεξω ardeo. Inde Flammifer. Ponitur interdū methaphorice flamma pro periculo. Ci. li. ij. tus. Quid de cupiditate bonorum loquar: Quę flāma est ꝙ quā nō cucurrerint bi q̄ hęc olim punctis singulis colligebant. Idem in Buro dixit. Balbam eripuisse sese de flamma iudicū: cum significare vellet eum liberatum esse a periculo iudicialis damnationis. Terē. in eu. Ex flamma te petere cibū posse arbitror. De fumo tendere ad flāmam significat ire in periculum.

Flammeus a.um. Colu. lib. vj. Quędam partes eius regiōis sic infestant euro quē nicolę vulturnū appellant: et nisi vites tegminibus opacent velut halitu flammeo fructus vratur.

Flammiuomus a.um. pe. cor. qđ flammas vomit.

Flammeum genus veli rubri seu crocei qđ gestabatur

a mulieribus nuper nuptis: sic dictum q eo assidue vrebat flaminica. i. flaminis vxor cui non licebat facere diuortiū. Et eodem modo tegebat nupta flameo: vt perpetuo cū viro maneret. Luc. de Martia iterū nubente catoni: Lutea demissos velarūt flamea vultus. Huius diminutiuū est flameolū. Iuue. Sedet illa parato flameolo.

Flaminiū tegumen quo matrone capita tegebant.

Flaminica sacerdotula: siue flaminis dialis vxor.

Flaminia flaminis domus. Et flaminia via rome a flaminio dicta.

Flamearius infector: flamei coloris violę luteę quę flamea appellatur: quę z luteola a nostris dicitur: sicut violarius qui violacea tingit. Hinc flamea appellabāt vestimēta lutei coloris: quib⁹ flaminica, vrebatur a quo z vestes quib⁹ amiciebātur nouę nuptę similiter vocabanē flaminice.

Flaminius sacrorum ꝯminister. Est etiā prędium nomen ciuis romani a quo via flaminia: arc⁹ flaminius z forum flaminium.

Flamatica arbor fulmine icta.

Flamen neu. gene. flatus dicit: siue voci ducta foramina musicoꝝ instrumentoꝝ. Hora. Cur berecynthęę cessant flamina tibię. Masculino autę sacerdotem significat. Et flamines cognomē accipiūt ab eo deo cui sacra faciunt: vt flamen dialis a dio. i. ioue quasi Ioualis Martialis a marte z quirinalis a romulo. Aug. lib. ii. de ci. dei. scribit romanos tres tantū flamines instituisse trib⁹ numinibus dialē ioui. Martialē marti. Quirinalē romulo: dicti flamines sacerdotes a filo quo cinctum caput habebant: vt docet Var. Serui⁹ sic habet. Flamines in capite habebāt pileū: qđ cū per estus ferre non possent: filo tantum capita religare ceperunt. Nam nudis penitus capitibus incedere nefas fuerat. Ūñ a filo quo vrebātur flamines dicti sunt quasi filamines.

Flāmo as. flāmam produco. Virg. lib. iii. geor. Exilit in siccū et flammantia lumina torquēs Scuit agris. Hinc cōponit inflammo qđ est valde vt intus flammo. Ci. Curioni. Non feci inflāmandi tui causa: sed testificandi amoris mei.

Flāmescere ē flāmā fieri accēdi. Ūñ in hymno dicim⁹ flāmescat igne charitas: acendat ardor proximos.

Flandria germanię regio ad littora oceani septentrionalis posita Varios habet populos qui prisco nomine Cymbri dicti sunt.

Flator: et flatus. Vide in dictione Flo as.

Flauus color ex viridi rufo et albo concretus: hoc est fuluo clarior qualis est color auri. Et attribuit quādoq melli. Var. Flaua mella: quandoq capillis. Ouidius libro. ii. fasto. Forma placet niueusq color flauiq capilli. Quādoq bladis maturis. Virg. lib. i georg. Meq illū flaua ceres alto nequicq speccat olympo. vbi. Ser. Flaua ceres dicit ꝓpter aristarū maturitatē. Sic flauam aquam flauas frondes olearum dicimus. Virg. lib. iii. geor. Turbidus z torquens flauentis bustet arenas.

Flaueo es. flaui: fulgeo z auri colorem reddo a flammo q sit color non dissimilis flammę: vel a flando q flata metalla eum colorem habent. Col. lib. ii. Sed equaliter flauentibus iam satis antequ ex toto granа indurescant cum rubicundū colorē traxerūt: messis facienda est.

Flauescere est flauum fieri. Virg. Dolli paulatim flauescet campus arista.

Flecto is. xi. xum. inclino/voluo/duco. Teren. in becy. Istuc ē sapere vbicūq opus sit possis aim flectere. Virg. li. ii. geo. Et ipsa flectere lucrantis inter vineta iuuēcos. Ser. Cū quadā moderatione ducere ne tenera adhuc virgulta cōcutiant. Hui⁹ cōpositę sūt

Circūflecto: Circūplico: Circuo. Virg. Prestat trinacrij metas lustrare pachinni Lessantē lōgos z circūflectere cursus. Deflecto de q supꝰ. Inflecto. Aug. li. viii. de ci. dei. Socrates ꝓmus vniuersam philosophiam ad corrigēdos cōponēdosq mores inflexisse memorat. Reflecto in idē flecto. Offlecto de quo infra.

Flexo is. xi. xum. eiusdem significationis est cū flecto. Prisci. A necto tū nexui qđ inde etiā necto nexi dicētes z nexus: vt flexo flexi z flexus.

Flexile penulti. cor. quod flexum est: vt vitis flexilis q flexa sit: et laplu erratico torqueat.

Flegeton. Vide phlegeton q. grecū est.

Flegma. Vide in phlegma. Suidas. φλεγμα οὔ λεγεσαι προτον απο τροφησ πρωτοργαρ απο τροφησ το αιμα το και φλεγμα πρωτον των απεπτων εστι δε και αλλα απεπτα απο γαρ φλεγματοσ μεταβαλ λεται οξυσχολοσ περιτον στο μαχορεστιρουν ουχαπλωσ πρωτον αλλα των τραπεπτων.

Flema dicitur cum ex labore vię sanguis defluit circa talos.

Fleo es. eui. etum. cum lachrymis plango. Ideo tātū hominū est: sicut rideo. Hinc fletus participiū. Vir. Hic multum fleti ad superos belloq caduci. i. nobiles z cōspicui quoꝝ morte magna lamēratio sequit. Fletus substantiuū. Compositū est defleo: quod est valde fleo. Cice. lib. i. tus. Nō exercitu amisso nudus in seruoꝝ ferrū z manus incidisset: nō liberi defleti non fortunę omnes a victoribus possiderenē. Græcū est κλαιω μκλαυσω.

Flebile: quod dignū est vt fleatur: a quo flebiliter adverbium cum fletu.

Fligo is. xi. ctum. affligo quo vsi sūt antiqui. Unde et fictus ꝓ afflict⁹. Sirius. Galea horrida flictu. Adverse ardescit galeę. Li. Ipse se i terrā fligit cadens. Cui⁹ cōposita sunt Affligo: cōfligo: infligo: z ꝓfligo q habēt pe. pto. Est aūt affligere ꝓprie ꝓsternere et in terram extendere. Pli. Ut canis ille horrentib⁹ p totum corpus villis ingenti primū latratu intonuit: mox in ceruicē assultans contraq belluam exurgens hinc et illinc artifici dimicatione qua maxime opus esset infestans atq euitans donec assidua rotarum vertigine afflixit ad casum eius tellure concussa. Cesar. Meq si quo afflicte casu fuerint erigere sese atq eleuare possunt. Per translationē ponitur ꝓ pertur bare vexare. Seneca. Ut animū varijs curis afflictū oratione lenitē. Hinc affricto as. frequētatiuum: de quo z alijs cōpositis locis suis.

Flo as. aui. atum. spiro. Hinc flatus tus. pro spiritu z flatus ventus qui z ipse spiritus est. Et flatores antiquitus tibicines dicebantur: q flando tibias sonarent. Et flabellum. Aliquando flare signare est: q es siue aurum siue argentum flando: hoc est flatu calefaciendo signetur. Hinc flatū es z flata pecunia ōr. Eius cōposita sunt Afflo qđ est aliquid spiro. Cic. in caro. Cum admiraret lysander z proceritates arborum z directos in quincuncē ordines z humū subactam atq puram z suauitatem odoꝝ qui afflarētur e floribus. Et in hymno. Impleta gaudent viscera afflata sancto spiritu. Per translationē. Lac. lib. vii. Non vidisse nec comprehendisse philosophos veritatem: sz ita leuiter odoratos: vt ūñ vnde eos odor ille sapientię tam suauis: tam iucundus afflauerit: nullo modo senserint. i. attigerit vl aspexerit. Vir. Matq ipsa decoram cesariem nato genitrix lumenq iuuēte purpureum z leros oculis afflarat honores. i. flando dederat. Diffio: flatu dispgo. distribuo. Plau. Cui⁹ tu legiones diffauisti spiritu. Lucil. lib. xxvi. Pars diffiat vētor: pars aūt obrigescit frigore. Festo deorsum vt valde flo. Var. Vas fictile eo q est leuissimū

ac summū deflatum vt traũciant in alia vasa. Inflo Turgefacio quales sunt vtres vento distẽti. Transferturq; ad animū. Lac. li. vj. Si efferat tra: superbia tumidaꝫ insleẽ. Tractū a folle q̃ flatu turgescit. Hinc inflare ꝓ pulsare siue tibia canere. Virg'. Tu calamos inflare leues ego dicere versus. Perflo valde flo: siue multū cõmoueo. Idẽ. Et terras turbine perflant. Reflo retro vl ꝓtra spiro. Li. li. j. tul. Sin aũt reflantibus ventis reũciemur tũ eodẽ paulo tardius referamur necesse est. Idem lib. ij. offi. Nam cũ ꝓspero flatu eius vtimur ad exitus ꝓuehimur optatos. et cum reflauerit affligimur. Sufflo subtus spiro: siue superflo z turgefacio. Nonius. Sufflatũ dicitur tumidum z quasi vento quodam latius factum Et sufflare flatũ facere. Aug. lib. xij. de ci. dei. Quid est aliud sufflare q̃ flatum facere. Idem paulo ante Et cum virum terreno formasset ex puluere eiq; animam sufflando indidisset: siue potius sufflando fecisset. Conflo z efflo alibi. A sufflo etiam sunt duo cõposita insufflo z exuflo.

Floces vini vuarũ purgamenta hoc est vinacee sicut flaces oliuarum: fex a vinaceis expressa. Cecil. Bede pol ego neq; floẽ: neq; floces volo mihi: vinũ volo. Gel. Appludã edit: et floces bibit.

Flocilanarum particule diuise a velleribus inutiliter euolãtes: z per diminutionẽ floculi. Var. Diligẽtio res tegeticulis subiectis oues tondere solent ne qui floci intereãt. Pli. Nascunt in roboze pilule nucibꝰ nõ absimiles intus habentes floculos molles lucernarũ luminibꝰ aptos. Nam z sine oleo flagrant.

Focifacio z flocipendo a floco ꝓ cõtemno: et in nulla estimatione habeo. Plau. in epi. Dũ tibi ego placeã atq; obsequar meũ tergũ flocifacio.

Flora dea quedã a romanis in honore habita.

Floralia eius deę ludi seu festa. Floralia etiã dicuntur loca in quibus sunt flores. Var. lib. j. de re. ruſ. Meminus ea discriminũda in ꝓserũdo q̃ sunt fructuosa ꝓter voluptatẽ: vt q̃ pomaria ac floralia appellant.

Flores dicti sunt qui ex arboribus vel herbis colligũtur. Lui' diminutiuũ Flosculi.

Floreus a. um. quod est totũ ex floribus.

Floridus a. um. quod floribus abundat. Tibul. Cum posti florida serta darem.

Floreo es. rui. Florere est floridum esse seu flores habere. Li. li. j. tu. Segetes largiri fruges: florere oia: fontes scatere. Per trãslationẽ florere est splẽdere: aut in aliq; ꝓperitate esse: siue excellere. Cic. in Lel. Magnãq; greciã que nunc quidẽ deleta est: tũ florebat institutis z ꝓceptis. Lact. lib. v. Iniusti ac deũ nescientes z diuitijs z potentia z honoribus florẽt. Hier. Alium iuuenili etate florentẽ in amenissimos hortulos ꝓcepit adduci. Huius composita defloreo: efflореo: de quibus alibi: et Reflореo qõ est rursus floreo. Est z floro as. vnde z ꝑfloro. Gel. Et expectatio te spei suspensum fatigabit z futuri gaudij fructum spes tibi iam ꝑflorauerit.

Florescere est floridũ fieri. Col. lib. v. Ventiq; nebulã z rorem pestiferũ celeriter assiccant multũq; ad florescẽdũ z ad bonitatẽ vini ꝓfert. Var. li. j. de re. ru. Pratũ aq̃ defendi debet anteq; florescere incipiat.

Floridare idẽ qõ florere. Vñ prata floridãtia dicunt.

Fluo is. xi. xum. ꝓprie decurro. Virg'. libro. j. geor. Nec argenti riuos eriscq; metalla Ostẽdit venis atq; auro plurima fluxit. Quoniã vero ea que ꝓfluunt latius diffundi vident: fluere q̃q; capiũt ꝓ latius atq; vberius excrescere. Idem libro. ij. geor. Tum deniq; dura exerceri imperia z ramos cõpesce, fluentes. Rursus quia q̃ decurrũt quodã modo minui vident Fluere ꝓ deficere sumitur. Idem. Et illo flue re ac retro sublapsa referri spes danaum. Hinc fluxa dicimus que instabilia ac momentanea sunt et cito peritura. Et fluere procedere nasci. Lactan. li. ij. Ab hac gente proxim quiq; populi multitudine increscente fluxerũt. Item Transire. Hiero. Jam altera fluxerat dies. Huius composita sunt. Affluo. Confluo. Defluo: de quibꝰ supra. Circũfluo: de quo Cic. in Lel. per translationẽ dixit. Et circũfluere oĩbus copijs atq; in omni rerum abundantia viuere. Prozpue: Pli. Id oppidum circũfluit amnis. Aliquando significat cõcurrere. Idem Postq; varie vndiq; gentes circunfluxere. Hinc circunfluxus ꝓ concursu: et circũfluus qui circumfluit. Diffluo varie fluo. Lactan. lib. vij. Nam si terrenum z fragile corpus post secessum animę non statim defluit in terram que tabescit ex qua illi origo est. Per translationem luxurioz prodigus sum. Itẽ cõsumoz ac deficio. Teren. in beau. Ut illius animũ qui nunc luxuria z lasciuia diffluit retũdam z redigam. Influo intus fluo. Col. libro ꝓmo. Sed ampla stabula sic ordinenẽ ne quis humoz influere possit. Cesar. A lacu lemano: qui influit rhodanũ influit. Cic. in Lel. Per translationem dixit. Quibus blandicijs. C. papirius consul nuper influebat in aures. i. facile introibat vel personabat. Interfluo: in medio fluo. Perfluo z trãsfluo per medium fluo: spargo non contineo. Terẽ. Plenus rimarũ sum: huc atq; illuc perfluo. Profluo de quo alibi. Prefluo antefluo: vnde prefluxus et prefluuiũ ꝓ fluore alicuius rei ante facto. Preterfluo vltra vel antefluo. Liui. lib. ꝓmo. Infima valle preterfluit tybris. Quinti. Per translationem libro. xj. Omnis disciplina memoria constat: frustraq; docemur si quicquid audimus preterfluat. Refluo retro siue rursus fluo: vnde fluxus z reflexus. Superfluo superabũdo a quo supfluus a. um. Col. lib. iij. Per medullã transmittit quicquid aquarũ eglestiũ superfluxit. Subterfluo inferius fluo.

Fluito as. pe. co. frequẽtatiuũ significat sepe siue continue fluo. Liui. lib. j. Tenet fama cũ fluitatẽ aluei in quo expositi erãt pueri tenuis in sicco aqua destituisset. Et fluitare est supnatare. Pli. Omes pisces cũ sunt extincti fluitãt exceptis anguillis. Aliquãdo Fluitare est solui ac relaxari.

Fluus a. um. quasi fluens: sed in cõpositione magis in vsu: vt mellifluus quasi fluens melle.

Fluidus a. um. penulti. correpta: modo fluentẽ: modo humectum significat.

Fluo: fluxus: et fluxio idem significant: id est ꝓfluuium. Aug. lib. vij. de ciui. dei. Sed ibi est dea. Dena que menstrus fluoribus ꝑest.

Fluescere est fluidum fieri: resolui. Aug. li. xxj. de ciui. dei. Agrigentinũ Sicilię salem perhibent cũ fuerit admotus igni velut in aqua fluescere.

Fluxus a. um. quod est instabile momentaneũ et cito periturum. vnde Fluxe res dicuntur. Poet. Nos tibi ne fluxas phrygię res vertere fundo Conamur. Sal. Nam diuitiarũ z formę gloria fluxa z fragilis habeẽ. Aliquãdo capitur ꝓ largo z minime abstricto. Vnde parthoz vestimenta fluxa fuisse Lucanꝰ scribit: Illic z laxas vestes et fluxa virozũ velamẽta vides. Et fluxi dicunẽ libidinosi molles effeminati. Sue. in Tybe. Duxus animi fluxioris remissioziscq; vite erat. Cyprianus. Vsq; ad hoc venimꝰ vt in comparatione fluxozũ de sanctozũ virtutibꝰ disputemꝰ. Idẽ Fluxuras libidines vocat: scribens castitatẽ esse exarmaturã fluxurarum.

Fluuius: a fluo is. ꝙ fluat semp. Idem quod flumen.

Fluuiale: quod ex fluuio est: vt aqua fluuialis.

Fluuiale: penul. co. qõ in fluuio viuit: vt pisces fluuiatilis. Fluuiatilis auis. Fluuiatilis arena q̃ in fluuijs ẽ. Pli. Arenę tria sũt genera fossitia: cui quarta pars

calcis addi debet. Fluuiatili aut marine tertia.
Fluuio: aris. depo. sumitur pro abūdo: vt apud Josephum. lib. xviij. Nihil interest inter eos an diues fluuiatur: an paup defraudatur.
Flumen similiter a fluo: ꝓie est aqua fluuij decurrēs: et maior est q̄ riuus. Et flumina dicūtur q̄ perennia sunt: z continue fluunt. Torrentes qui estate siccant. Sed q̄n hoc nomen genitiuo iungit capitur ꝓ fluxu seu cursu. Pli. De flumini eius riui essēt impedimēto. Hinc flumētana porta rome quā tyberis vrbem intrās in sinistra ripe parte relinquit: dicta q̄ Tiberis q̄cq̄ in eam influxerit.
Fluentum: paruum flumen: siue decursus aque. Hier. in Josue. Trans fluēta iordanis. Amb. li. bera. Itaq̄ cū tanta de ēris erūpant maximoꝝ fluenta amniū Milus effuso egyptū stagnās flumine.
Flumineus a. um. vt aqua fluminea q̄ ex flumine colli/
Fluminosus a. um. quod fluminibus abūdet: (gitur. vt regio fluminosa.
Fluctio: catarrhus dicitur.
Fluctus a fluo: et est aqua mota in vnum collecta que vnda dici solet.
Fluctiuagus: qui fluctuando vagatur.
Fluctuosus: vndosus: procellosus: inquietus. Et p trā slationem fluctuans anima dicitur quemadmodum estuans cum ira aut curis aut libidine alio ve morbo agitatur.
Fluctuare: iactari: cōmouer: in dubio esse: et instar nauis fluctib⁹ agitari. Vir. lib. ij. geor. Ac late fluctuat ois ḡre renitēti tellus. vñ Fluctuat⁹ ꝓ iactato. Pli. Delos diu fluctuata vt prodiit sola motū terre non sensit. Et li. viij. Fluctuatusq̄ similis exanimi. Proprie ꝺo est fluctus. i. vndas facere. Plau. in ru. Ita fluctuare video vehemēter mare. Itē significat sup vndas esse. Pli. li. xxxvj. Lapidē e scyro insula intergrū fluctuare tradūt: eundē cōminutū mergi.
Flustrum: status maris cū fluctibus non agitatur.
Fluctuatim aduerbiū: iactanter solute. Afra. Volo fluctuatim ire ad illum.
Flute anguille siue murene dicebantur in freto siculo: que grece plote quasi nauigabiles dicunt: q̄ in summa aqua mergi nō possunt. Macro. Accersebātur murene ad piscinas abusq̄ freto siculo. Illa em̄ optime esse credunt p̄sertim q̄ grece plote: latine Flute dicuntur: q̄ in summo supernatantes solē torrefacte curuare se posse z in aquā mergere desinunt.
Fluonia. Juno quam mulieres colebant: q̄ sanguinis fluxē in conceptu retinere putabatur.

F Ante O

Focus a fouendo: vel a flammis dicit id in quo ignis seruatur vel ipsa ignis fomēta. Ouid. li. vj. fasto. At focus a flāmis z q̄ fouet oīa dict⁹. Idē. Thure vacēt arg stentq̄ sine igne foci. Tibul. Dū me⁹ assiduo luceat igne focus. Cat. de re ru. Folia subdito i foco calido: sub testa coquito: leniter. Ponit etiā q̄cq̄ ꝓ priuatis domib us sicut ara ꝓ templo.
Foculus diminuti uū: qui etiā circunfert a testa testute triuialiter nomē adeptus. Bel. Tum illa foculū cozā rege cū igni apposuit z tres libros et nouem deurit. Val. max. li. j. Cum carbasum quē optimū habebat foculo imposuisset subito ignis emicuit.
Focula dicunt nutrimenta. Plau. in persa. Nam iam intus ventris fu mant focula.
Foculo as. pe. coz. nutrio seu foueo. Nonius. Focula dicta sunt nutrim enta: vñ et foculare ꝺr vt fouere
Focillus: diminu. est a foculus: a quo focillo.
Focillo as. z focillo: deponēs significat nutrio. Var. li. ij. de vi. pa. Sed suū quicq̄ cōmodū focillāt. Hinc cōponit refocillo qd̄ est recreo.
Focarius a. um. qd̄ ad focū ptinet. Vier. li. j. Re. Filias vras faciet sibi vnguentarias z focarias.
Focale penulti. pro. genus ligaminis ad fauces velut fascia quedā collum ambiens: q̄ fauces perfringere non sineret z pronūciationi cōduceret. Seneca. lib. iij questionū naturaliū. Videbis quasdā graciles et pallioló focalicq̄ circūdatos pallētes z egros. Quintil. li. xj. Palliolū sicut fascias quibus crura vestiuntur: z focalia z ligamina auriuz sola excusare potest valitudo. Dictum Focale a faucibus a in o mutata. Quidā etiā accipiūt focale pro ferro q̄ ignito crispātur crines. Et sic habet primā coz. cū a foco descēdat Hoz. in ser. Fascíolas cubitale focalia: potus vt ille Dicit a collo furtim carpsisse coronas.
Focaneus palmes dicit: qui in fauce vitis nascitur vt est apud Columellā. lib. v. Videtur inquit focaneus palmes qui solet in bifurco medius prepere. Et idcirco eū prędicto vocabulo rustici appellant: q̄ inter duo brachia sua se diuidit vitis enatus velut fauces obsidet: at vtriusq̄ duramē trabēs alimēta prepit. Et lib. vj. Focaneus est qui inter duo brachia velut in vena de medio nascitur.
Fodio is. fodi fossum: cauo aro: vt Fodere non valeo: mendicare erubesco. Virg. libro. vj. Seu spumātis equi foderet calcarib⁹ armos. Hinc fouea. Et fodere fozare. Hiero. ad helio. Cerne manus iudex quas fixeras: cerne latus romanę qō foderas. Huius cōposita sunt Confodio: quod est cauo ferio: siue in totum foro. Plau. in aul. Vic apud me confodere horum iussi. Sal. inter confertissimos incurrit ibiq̄ pugnando confoditur. Circūfodio circum cauo. Colu. lib. iij. Arborē quam deposueris sępius circūfodito. Defodio vide loco suo. Effodio: extra fodio. Plau. in aul. Oculos ego hercle istos improba effodiam tibi ne me obseruare possis siquid rerum gerā. Infodio intus fodio aut intus planto: pono seu sepelio. Col. lib. iiij. Campestrę locus alte duos pedes infodiendus est. Hiero. in gen. At ille infodit eas subter terebynthū. Virg. li. ij. ge. Ante supinatas aquiloni ostēdere glebas Oē letū infodias vitę genus. i. obruas. Perfodio valde cauo: rūpo ferio pforo. Plau. in asi. Ubi parietes perfoderis. Col. lib. xj. Tu graui⁹ rastris cūctantia perfode terga. Lact. li. iij. Sz tantūmodo latus eius perfoderunt. Bel. li. ij. Quadringenti omes tum vna perfossi gladiis aut missilibus operti cadunt. Prefodio ante fodio. Pli. lib. xvij. Prefodere scrobes ante si fieri posset: tanto donec pingui cespite obducantur. Refodio rursus fodio. Pli. Bus marin⁹ in terras scrobę effossa parit ouа z rursus obruit ēra trigesimo die refossa aperit fetūq̄ i aquā ducit. Suffodio subter cauo. Col. li. ij. Mecq̄ sue velim⁹ impasci qm̄ rostro suffodiat z cespites erciet. Transfodio trās: siue vltra ab vno latere ad aliud fodio. Sui. Hemino trāsfodi vulnere pectus. Et hec oīa habēt so. syllabā correptā.
Fodico as. penul. coz. idem qō fodio. Lice. lib. iij. tu. Mō est em̄ in potestate fodicātibus eis rebus quas malas opinamur dissimulatio vel obliuio. Horati. Emamus qui fodisset latus.
Fodina pen. pro. locus vbi quid fodit aut aurifodina vbi fodit aurū. Pli. Odor ex argenti fodinis inimicus oīb⁹ animalibus: sed maxime canibus.
Fecundus a. um. quod fructum facit a faciendo seu ferendo q̄ ferax sit z sepe fructum faciat. Ouid. libro. iiij. fas. Fede ferens bos est fecundaq̄ dicta ferendo. Hinc etiam sętus nomen habere putant. Interdum sumitur pro abundanti z pleno. Hora. Fecundi calices quem non fecere disertum. Huius contrariū est infecundus non ferax. Vir. li. ij. georg. Sponte sua quę se tollunt in luminis auras Infecunda quidem

Inde infecunditas pro sterilitate: sicut fecunditas ꝑ abundantia. Col. Sepenumero ciuitatis nostre principes audio culpantes modo agrorum infecunditatem: modo celi per multa iam tempora noxiam frugibus intemperiē.

Fecundo as: abundantē seu fructiferum facio. Virgi. lib. iiij. geor. Et viridē egyptū nigra fecūdat arena.

Fetus tus: a ferēdo: vt inquit Ouidius: seu a fouendo: qm̄ ⁊ dū in vtero est ⁊ postq̄m educt⁹ fetus est a matre fouetur. i. calefit. Est autem fetus generale nomen ad oia animalia etiā si sint oua. Etiā ad arbores. Virgi. lib. j. Geor. Hic segeres illic veniūt felicius vuę. Arbori fetus alibi: id est fructus: vt poma.

Fetus a um: plenus. Virg. Loca fęta furentibus hastris. Et fęta mulier ꝛ grauida. Idē Nō insueta grues tētabāt pascua fętas. Idē ꝛ partu liberata hoc est q̄ pepit: vt Fecerat ⁊ viridi fętā mauortis i antro. Eniā autē fuisse lac q̄ pueris prębebatur ostendit. Col. lib. viij. Huic pecudi nocet estus ⁊ ꝙcipue fęte q̄ gelicidio hyemis conceptū fecit. Huius composita sunt Confetus. Festus. Cōfetus sus dicebaē qui cum omni fętu adhibebaē ad sacrificiū. Defętus ⁊ effętus de quibus alibi.

Fętuosus a um: qđ est plenū fętu. Hierony. contra Jouī. Lippiente iam deformē atq̄ fętuosam synagogę typum prętulisse. retinet hoc nomen u. quoniaz fętus est quarte declinationis: sic sumptuosus fructuosus luctuosus/actuosus/questuosus. Quę veniūt ab aliis declinationibus nō tenēt u. vt fabulosus dolosus vitiosus portentosus ⁊ huiusmodi.

Fętura: gemitura ⁊ pariendi tempus. Var. lib. ij. de re rust. Appello fęturā: a conceptu ad partum: hi enim primi pregnationis ⁊ extremi fines. Unde ⁊ pro animaliū ꝓuentu ponitur. Uir. Si fętura gregē supplereuerit aureus esto. Plī. Optima fętura est post vernū equinoctiū. Transferē etiā ad inanimata: vt fęturam prątorū. Idem ad opus suum transtulit: cū in principio ait. Opus natū apud me proxima fętura licētiore epistola narrare constitui.

Fętifico as: fętum facio pario. Plī. lib. x. Accipitres fortius massilię fętificant. vnde ⁊ Fętificus a um.

Fęto as: fętuz emitto. Col. li. viij. Circa paludes in quibus plerūq̄ fętant. Aug. lib. v. de ciui. dei. Cur alios eligunt dies. accōmodatos ponendis vitibus: alios pecoribus vel domandis vel admittendis maribus quibus equarū vel boum fętenē armenta.

Fędus eris: a ferio vt quibusdā placet: cum ę. vt o longa sit qm̄ ferio e. breuē habeat. Dos eñ fuit antiqs vt in federe faciendo porca ferirętur. Virgi. lib. viij. Stabant ⁊ cęsa firmabāt federe porca: quidā hoc nomen a fecialibus. i. sacerdotibus deriuant: per quos fiunt fędera. Alij a fide: quia in fędere interponebaē fides. Et ꝓpie fędus dicitur pax quę fit inter dimicantes. Accipiē etiam qñq̄ pro lege: vt apud Virgi. Regemq̄ dedit qui federe certo.

Federo as: pe. cor. fedus facio. Unde federati dicunē populi qui federe icto cum populo romano societatem inierunt. Mamq̄ inter ciuitates prouinciarum alię fedcratoz: alię stipēdiarię dicebanē.

Fedifragus pe. cor. qui federa frangit.

Fędus a um qđ est deforme. Terentius in Eu. Nunc tibi videtur fedus: quia illam nō habet. Ponitur qñq̄ pro Execrando. Virg. li. vij. Auersusq̄ refugit fęda ministerta. Quandoq̄ pro crudeli. Terē. in Eu. O facinus fedum. Do. Fedum crudele Ea enim quę crudelia sunt ⁊ nefaria ipsa crudelitate feda ⁊ maculosa dici possunt.

Fedare polluere inquinare quasi foras edere. i. manifestare. Nam feda vel corporis vel animi foras edūtur. Cū fedare foras dare. Uir. Impulerat ferro argolicas fedare latebras. Lactā. li. v. per metaphorā. Sed fortasse nō ipsius vitiū sed poete fuit q̄ insignez pietate virū iusigni scelere fedanerit. Et Fedare lacerare cruętare. Sunt qui hoc verbū a fetu deriuari putent. Quoniā fetaudo mares polluunē.

Felix a fenus quidam deducunt: conuersione n in l. quasi beatus hoc est diues ⁊ fenore plenus. Et dicitur q̄ prosperitatem habet. Virgilius. Uiuite felices quibus est fortuna peracta iam sua. Aliquando dicitur qui alios facit esse felices. Idem. Sis felix nostrūq̄ leues quecūq̄ laborez id est prospera ⁊ benigna. Aliquando cōmodū vtile. Var. Illa manus quondam studioz fida meoz. Et felix domino notaq̄ celaribus Aliquando pingue fecundus. Unde felices arbores quę seruntur et fructum ferunt. Huic contrarium est infelix: quod quandoq̄ ponitur pro aduerso. Virgi. lib. vij. Quę potui infelix. i. aduersa troianis. Quandoq̄ pro non fecundo. Idem. Infelix lolium ac steriles dominanē auenę.

Felicitas: prosperitas: cuius contrariū est infelicitas. Interdum felicitas ponitur pro dea quā romani venerabāntur. Aug. lib. iiij. de ciuita. dei. Quid felicitas dea est: edem accepit: aram meruit: sacra ei congrua persoluta sunt.

Felicito: felicem facio. Cuius contrarium est infelicito. qđ est destruo ꝙ tam de diuitijs q̄m de homine dicit. Plau. in penu. Uij illū infelicitent omnes.

Fęmina ę. mulier a fęto as. Hinc fęmineus a um. ⁊ Feminino a um. Diminutiua Femella: feminella: ⁊ feminula. A fęmina etiam fit Effemino.

Fenus oris vsura dicitur a fetu. Nihil eniz aliud est fenus q̄m fetus hoc est partus pecunię. Quidā tamen a fundo: quod cum o. non u. apud antiquos scribebaē ꝙ prouentus sit ex naturali terrę fructu. postea vero ad vsuram translatum quasi pecunia per se fructum producat sicut terra. Hinc vsura vocaz auidumq̄ in tempore. Plau. in Asi. Nam si mutuo non poteroz certū est accipiā sūmā fenore.

Fenusculum: diminutiuum. Plautus Ad danistam ad deres fenusculum.

Fenebre penul. ad placitum: qđ ad fenus pertinet: vt lex fenebris de credita pecunia. Si quidez crediti nūmi alios pariunt.

Fenero as penul. cor. cū actō: ⁊ feneroz cum datiuo idē significāt quę tam pro dante q̄m accipiente sumuntur. Quod est contra Laurētium valla. Hiero. in Ecclesiastico. Qui facit misericordiam feneratur proximo suo. Et postea. Fenerare proximo tuo in tempore necessitatis illius. Cicero. Et eñ beneficiū liberalesq̄ simus non vt exigamus gratiam: neq̄ eñ beneficiū feneramur sed natura propensi ad liberalitatē sumus: id est fenori damus. Var. Hęc sapit: hec omis fenerat vna deos. Augusti. in psal. interpretatione. Audi scripturam quomodo feneres dñm: fenerat dñm qui miseretur pauperis.

Feneroz cum ablatiuo significat ad vsuram accipio: vt est apud li. digesto. xxxj. Si autē aliquis eoz voluerit vendere partē suam vel fenerari super eam potestatem habeat vendere coheredi suo: et fenerari abeo. Res fenerata q̄ ad fenus tradita est.

Feneratoz q̄ dat ad fenus: grece danista vocaē.

Feneratus. tus. Idem quod feneratio: id est mutuatio ad vsuram

Feneratitius a um quod datum est fenori: vel quod ad fenus pertinet. Feneratitia pecunia quę ex vsuris collecta est.

Fenum dictum est ꝙ sine cura fenus prębeat: vel ꝙ herbę eedem manentes quotannis nouas pariāt. Hinc Fenile pro loco in quo seruatur fenum.

Feneus a um: quod ex feno factum est. Aug. libro. iiij.

con. Popularis glorię sectantes inanitatē: vsq; ad theatricos plausus ꝛ contentiosa certamina et agonem coronarū fenearū.

Fenarius a um: quod ad fenū pertinet: vt falces fenarię quibus fenū secamus: quę aptę sunt.

Fenisex cis: qui fenū secat. Plinius lib. xviij. Igitur cornu ꝓpter oleum ad crus ligato fenisex incedebat. Idem feniseca g. penul. cor. qui fenarijs falcibus fenum in ꝓatis secat. Col. lib. ij. Ita necubi ferramentum fenisecis possit offendere. Var. lib. j. de re rusti. Herba in ꝓatis ad speciem fenisece nata non modo non euellenda in nutricatu: sed etiam non calcanda. Idem non multo post. Sicilienda ꝓata. i. falcibus consecrāda quę fenisece ꝓterierūt.

Fenisecij ipsa feni sectio ꝛ veluti messis feni. Idē in eodem. Nec primo anno rigari nec pasci ante secunda fenisecia ne herbę vellant: obtrituq; hebetent.

Feniculū a fenore vt quidā existimant: quasi paruū fenus: ꝙ semen terrę mandatum magno fenore reddat fructum. Greci Marathron vocant: oculoq; claritati mire cōferunt: angues ꝑ hyemē mēbrana corpori obducta feniculi cibo impedimentū illud exuunt: quod Senectus ꝛ Vernatio appellat.

Feteo es: male oleo. Fetidus male olens. Fetor malus odor. Plautus in Asina. Dic amabo an fetet anima vxoris tuę.

F Ante O

Folium greci φυλλον dicūt. Sed ideo per simplex l. scribitur quia antiqui non geminabant consonantes. Est autē foliū quod in libris ponitur a palmaq; foliis in quibus olim scribi solebant: ꝛ greca voce: phylura appellat. Cuius extremitas margo dicitur: ꝛ pagina vtraq; pars folij. Nam foliū duas paginas habet. Veteres etiā quarundā arborū libros: hoc est corticibus scribere solebāt. Ex quo libri ꝛ per diminutionē libelli: ꝛ codices a codice qui et caudex vocat ex quo cortex extrahitur. Hinc componunt Trifoliū quinq; foliū: grece pentaphyllū. Latifolium quod habet lata folia. Millefoliū grece Myriophylon herba ꝛ huiusmodi multa.

Foliatus a um: quod habet folia. Unde foliatū vnguentum pręciosum: dictū vnguentū nardinū a nardi folio quo confectum est. Hoc Plinius scribit constare omphatio balanino iūco nardo amomo myrrha balsamo. Plau. in Cur. greca dictione signare voluit: cū dixit. Tu petalion. Petalon em̄ grece vocāt foliū.

Foleaceus a um: qđ ex foliis factū est. Pli. libro. xviij. Paucis foliacea ꝛ lata vt Atriplici sunt semina.

Follis masculini generis Instrumentū quo attrahitur ventus atq; emittitur ad ignē excitandū. Vir. li. viij. Alij ventosis follibus auras accipiunt reddunt q;. Mis vtunt ferrarię argentarię q; officinę. Vtūtur ꝛ coqui sed paruulis ne opus sit ignem insufflare bucis. Qđ qui faciūt Suffitores vocant. Primꝰ Anacharsis philosophus folles ignis excitatores inuenit: vt refert Stra. lib. vij. Et follis siue folliculus ōris. i. pellis flatu plena Liui. lib. ix. Eques folliculis in castra frumētū veheret. Ibi accipe videl. ꝙ sacculis ꝛ crumenis. Rursus follis pilę genus ex pelle atq; inflatione factū ꝛ pugno reddit a flatu nomen habēs siue q; veteres follē pellē dicebāt ꝛ ꝑ diminutōez folliculū. Var. Ite ꝓcul iuuenes mitis mihi conuenit ętas Folle decet pueros ludere folle senes. Sue. in Aug. in diminutiua forma dixit speraui q; pilam a folliculo cū pila sit illa pusilla: folliculus sit illa ventu tumescens. Post bella ciuilia ad pilam primo folliculū q; transijt. Quoniā vero follis pugno percutit pugillatorius follis quandoq; vocat. Plau. Extemplo hercle ego te follē pugillatorium faciam: ꝛ pectem cursabo pugnis periurissime.

Folliculus: cum sit diminutiuū a follis: ponitur tamen quandoq; ꝓ vulua. Nam vt Plinius inquit antea vulua vocabatur. Quandoq; ꝓ theca frumēti vel lini vel cuiuslibet alterius rei: quę granū cōtinet inuolutū. Unde apud Exodū legimus linū cū iam folliculos germinaret. Quādoq; ꝑ corpore. Lucil. li. xxvj. Et quo folliculo nūc sum indutus nō queo.

Folliculare: pars remi quę folliculo tecta ē. A quo vitta follicularis dicta est.

Fomes itis: a foueō: hoc est nutriendo ignem dicitur. Est em̄ assula ex arbore excussa ꝺum ceditur. Pomē et ꝓ omni materia sicca in qua facile ignis inflāmatur. Vir. Ac primū silicis scintillam excudit achates Succepitq; ignem foliis atq; arida circa Nutrimēta dedit: rapuitq; in fomite flāmā. Per ornastationez fomes dicitur quicquid excitat nos ꝛ accendit ad aliquid agendum. Bel. Fomitem esse quendā dicens ꝛ incitabulum ingenijs virtutisq; si mens ꝛ corpus hominis vino flagraret.

Fomentū similiter a fouendo: id est calefaciēdo vel nutriendo. Unde fomenta dicuntur applicationes rerū calidarū seu humidarū ad partes corporis lesas ꝛ medendi gratia quę ꝛ fotus appellantur. Pli. Deo cura eoz coeliacos iuuat potione ꝛ foru.

Fons a fundēdo ꝙ inde fundat aquā: tam masculini ꝙ feminini generis. Inter fontē ꝛ puteū hoc interesse Augu. putat ꝙ omnis puteus fons: nō ois fons puteus. Ubi em̄ de terra aqua manat ꝛ se vsui ꝑbet haurientibus fons dicitur. Si aūt in alto ꝛ in ꝓfundo sit ita puteus vocatur vt fontis nomen non amittat: grece fons πηγη και κρηνη λεγεται vnde pagus simul positę villę id est rusticanę domus plures nomē accepit: ꝙ circa fontes hęc ponerentur.

Fonticulus diminutiuū paruus fons: a quo Fonticellus. Pli. Ubicūq; moueris humū fonticuli scatent.

Fontanus a um: qđ ex fonte est: vt aqua fontana. Pli. Fontanę aquę cyathos duos. Aug. libro. ij. de ciui. dei. Sub hoc tot deoz ꝓsidio quos numerare q̄s potest. Numera idigenas ꝛ alienigenas celestes terrestres infernos marinos fontanos fluuiales.

Fontinalia: fontiū sacra. Fontinalis porta vbis romę ob propinquitatē scaturientium fontiuz. Eadem Capena vocabatur. Iuue. Substitit ad veteres arcus madidāq; capenā. Liui. Ediles alteram porticum ad portam fontinalem ad martis aram qua in campos iter esset perduxere.

Forago. penultima ꝓducta a ferēdo filum: quod a textricibus fertur: vt diurnū opus distinguāt. Q̄nq; ꝛ a forando etiā dici posse videatur.

Foro as: penetro quasi foras do. Col. lib. vj. Amygdala si parum feraꝛ erit: forata arbore lapidem adūcito ꝛ ita libzū arboris inolescere finito. Hinc cōponitur Perforo pe. cor. qđ est multū foro. Idez lib. v. Sed aliud est ferramētū quo priores vitē pforabāt. Liui. Una tū pforata naui. Inforo. de quo alibi.

Foramen pe. ꝓdu. quasi diminutiuū a foribus. Sisen. li. iiij. hist. Neq; porta neq; foramen erat quo posset eruptio fieri.

Forat⁹ ue: idem qđ foramen. Lactā. lib. de opi. Oculoz orbes concauis foraminibus cōclusit: a quo forato frontē nominatā Varro existimauit.

Forum neutri generis a ferēdo dicitur: ꝙ controuersię et res venales illuc ferantur. Et quattuor modis dicitur. Primo negociationis locus: quo venalia ferūtur: vt forum iulij: forū flāminij: forū Sempronium ab eorum nominibus qui ea fora custodienda curarunt. Quod etiam in vijs ꝛ locis priuatis ꝛ in agris fieri solet ꝛ vbi res multę varięq; venduntur. Unde forum boarium: in quo boues venduntur: forum ho-

litozium in quo herbę quod erat antiquū macellum quapropter nunc quoq; holerum locus lacedemonij macellum vocant. Forum piscariū in quo pisces. Cupedinis forum in quo venduntur cupedia sic essi anti qui lautiores cibos nominabāt. Altero in quo iudicia fieri cuz populo agi z contiones haberi solent: q̄ ibi iudicia feruntur. Unde cause forenses. Tertio cū is qui prouincię prędst forum agere dicitur cum ciuitates vocat: z de cōtrouersijs cognoscit ac sententiā fert. Quarto tum id fozū veteres appellabant: quod nunc vestibulū sepulchri dicit solet.

Forum vinariū de quo Uar. lib. j. rei rusti. Itaq; lect⁹ defertur in forum vinarium: vnde in doliū inane veniat electa in secretā cozbulā inde in ollulas addatur et in dolia plena vinaceoz. Col. lib. xij. ait. Torcularia z fori diligenter emundata lotaq;.

Forulum diminutiuū quod z foriculum apud Uarro. lib. de re rust. dicitur.

Forūiulij regio italię que quondā Japidia dicebatur. Uirg. lib. iij. geo. Castella in tumulis z iapidis aruum aui. in ea sunt Aquileia. vtinū ciuidale z tergestū

Forūlivium ciuitas in emilia nobilis Galli poete oztu

Forū Cornelij: similiter vrbs emilię q̄ nūc Immola vocat

Forensia vestes quib⁹ in foro vtebat: sic vt Cgnatoria quibus domi vtebantur in cgna. Sue. de Aug. Forēsia aūt z calceos nūq; nō intra cubiculū habuit. Alio nomine dicuntur togę forenses.

Foracia: a foro dicitur mulier villatica que fructus villę venales: hoc est pullastros pipiones poma nuces z huiusmodi in forum defert.

Foras z Foris: aduerbia primū ad locū: secundū in loco et de loco significat vt egredioz foras tu morabis foris. Ponitur quandoq; Foras loco prepositionis Hiero. Foras sepelierunt corpora martyrum A foris fiunt composita. Aforis z Deforis pe. coz. vt est apud Gen. Et includit eum dns deforis.

Forensis duobus modis intelligi potest. Uno cū a foro descendit in quo iura redduntur: vt causę forenses z forenses qui in foro versantur: quos greci pragmaticos dicunt. Alio cum a foris aduerbio fit. Ambroz. lib. j. offi. Non pm forensem abundantiam estimandam beatitudinem singulorum sed pm interiorem cōscientiam. Idem lib. Hexa. Que signis forensibus internam exprimat voluntatem. Sic vestimenta forensia dicuntur a Col. quę foris non in domo gerunt Et Forensia neutro genere vestis quā ad forum proficiscentes sumebant. Apul. Forensi toga indutus ac cumbebat. Sue. de Aug. Forensia z calceos nunq; nō intra cubiculū habuit.

Fori numero plu. sunt tabulata nauiuz vel locus in naui apertioz qui iter nauem perambulantibus prebet ab eo q̄ per eos ferantur incessus. Cice. in Cato. Cū alij malos scandant alij per foros cursitent: alij sentinam exhauriāt. Item. Fori dicuntur Circensia spectacula. i. loca erecta vt ex his spectetur. Liuius li. j. Tum primū circo qui maximus dicitur: designatus est locus: diuisa loca a patrib⁹ equitib⁹ vbiq; sibi spectacula quisq; faceret fori appellati. Ex his minores forulos dicimus qui armariola quādoq; significant siue capsulas i quibus reponunt libri Sue. in Aug. Nos quoq; delectu habito condidit duobus forulis auratis sub latini apollinis basi. Juue. Hic libros dabit z forulos mediāq; minerue. Apud Uirg. pro oppidanis accipimus forulos: cum lib. vij. ait. Laspriāq; coluut forulos z flumen bymelle. Fori etiam in agris sunt veluti parui sulci et oblongi. Col. Angustosq; foros aduerso limite ducens.

Forulus diminutiuū a fori de quo modo.

Fores proprie inquit Ser. que foris aperiūtur. Unde Plutar. memorat primus Valerio publicole fratri cum de Sabinis triumphasset domum publice posti tā cuius fores extra aperirent cū antea ceterarū ędiū intro reserādo ipellerent: vt ex hac cōcessione honoris appareret quotidie eā domū aliq̄d publice admissurā. Ualue q̄ intus reuoluunt: z se velant: hę p dimi nutionē forule appellant Janua prim⁹ domi ingressus. Cetera intra ianuā ostia siue value: siue fores generaliter vocātur: cuius vsus ista corruperit. Hoc nomen etiā singulariter declinat. Oui. li. j. de amo. Difficilē moto cardine pande forē. Cice. pro Lorne. Aperuit forē scalarū. Terē. Quidnā fores crepuit: Ubi Do. fores singularis numeri nominatiui casus.

Forculus de⁹ putabat q̄ foribus ꝑerat sicut Cardinea dea que cardinibus prerat: z Limentinus deus qui prerat limini.

Forcule diminutiuū a fores. Uar. lib. j. de re rust. Et ideo opozothecas qui faciunt ad aquilonem vt fenestras habeant: atq; vt perflentur curant: neq; tamen sine foriculis: ne cum humozem amiserint pertinaci vento vineta fiant.

Forinsecus penul. coz. significat qd aforis est: sicut intrinsecus: quod est intus. Augusti. lib. xx. de ciui. dei De pomis terrę sodomozum forinsecus quasi maturis: intrinsecus fumeis.

Foria: stercora liq̄dioza: sic dicta q̄ facile ferant foras.

Forio is ivi. ventrē deoccro: foras ejicio. Cuius cōpositum est Conforio. Pompo. in Dago. Conforisti me diodemes.

Foriolus cum accentu in antepe. qui ventrem solutum habet: z foria facile emittit. Laberius. Foriolus esse videris in coleos cacas.

Forica penul. coz. locus in quem alui stercora deūcim⁹ Juue. Inde reuersi conducunt foricas Et ꝑpue de publicis dicitur: latrina de priuatis a latendo.

Forem es et pro eo quod est essem es: tē. declinatione deficit inquit Diom. Sal. in Jug. Nam ego quidem vellem z hęc que scribo et ea que antea in senatu questus sum vana forent. Fore vero habet significationem participū futuri vna cum infinito esse. Idem est enim fore quod futurū esse. Ideo iungitur cū noie nō cū participio: vt spero te amicum fore: nō amaturum fore. Ci. Treba. Scribit ad me Cesar se tibi nonduz familiarē esse satis ꝑpter occupationes suas sed cito fore. Qñq; etiam cū participio presentis: qō est contra Gallā. Cesar. Nōnulli etiam cesari nunciabāt cū castra moueri aut signa fieri iussisset nō fore dicto audientes milites. Cōposita vero sine noie z sine participio. Uirg. Esse quoq; in fatis reminiscitur affore tempus. Est autē Affore affuturum esse: afforē adesse Uirg. Atq; vtinam rex ipse noto cōpulsus eodez affuret Eneas. Ci. Ser. sulpitio Maio: mihi ratio affore nulla potest q̄s cōiunctio ꝓsuetudinis sermonūq; nostroz. Abfore de quo supra Confore. Conuenire et concordes esse. Teren. in And. Restat chremes: q̄ mihi exorandus est z spero cōfore. i. cōuenturos esse Defore deesse. Ci. contra Rul. Uerum arbitrabantur non defore qui illam restituerēt. Profore ꝓfuturum esse. Hora. Que nocuere sequar: fugiaz q̄ ꝓfore credam. Perfore valde futuz esse. Cice. Appio. pul. Tunc mihi ille dixit q̄ classe tu velles decedere per fore accōmodatuz tibi si ad illā maritimā partem ꝓuincię nauibus accessissem.

Forcipes penul. coz. a foruo z capio quasi foruicapes dictę sunt quibus forua. i. calida capiuntur. Uirg. lib. viij. Uersantq; tenaci forcipe massā. Et est pm Pulsatam masculi. q̄s femini generis.

Forfices penul. coz. quibus telam seu fila incidimus a ferro z filo dicti. Huius diminutiuum est Forficuli. Pli. lib. xxxv. Preterea mirum inuentū est q̄ incisuz forficulis vt diximus scribant.

Forpices:penultima correpta:quib⁹ incidimus pilos a ferro ⁊ pilo.

Forcus nomen viri ꝓpriū qui tres filias habuit gorgones. Stēnio.s.Euryalē ⁊ meduſam q̄ nimis locuples fuerūt: ⁊ Gorgones dicunt.i.terrę cultrices.

Forda:bos pregnans a ferendo. Ouid. Forda ferens bos eſt fecundaq; dicta ferendo. Priſci horda dicebant. Unde ⁊ ſacra Fordicalia: quibus pregnantes boues (vt inquit Var.) immolabātur.

Forma facies cuiuſq; rei quę imobilis eſt et naturalis ſultus ⁊ mouetur et fingitur. Tereñ. in And. Forma et vultu Soſia adeo modeſto. Quandoq; tamē ſpecialiter pro pulchritudine ſumitur. Horatius li.j. car. Forma captiue dominū tegmeſſe. Inde Formoſus tranſfertur ad architectos pro deſignatione. Li. lib.j.offi. Formam quidem ipſam marce fili ⁊ tanq̄ facie honeſtatis vides. Hinc cōpoſita fiunt. Conformis: Deformis: Informis: Uniformis: Multiformis: Semiformis ⁊ huiuſmodi adiectiua. Col.li.viij Quę cuncta remedia credunt eſſe aduerſus tonitrua quibus vitiantur oua: pulliq; ſemiformes interimuntur anteq̄ toti partibus ſuis cōſumentur.

Formula:parua forma: diminutiuus eſt: ⁊ capitur non nunq̄ pro lege ⁊ inſtitutione. Li.lib.iij.offi. Mondū Aquilius protulerat de dolo malo formulas. Et formulę dicuntur q̄ nos inſtrumenta vocamus.

Formella diminutiū a formula. Hiero.libro Regū. Accipe fratribus tuis decem formellas caſei.

Formoſus:pulcher a fotuo calido ꝙ ſanguie calidioze forma acquiritur. Contra langueſcente corpore forma perit. Hinc fit diminutiuum Formoſulus:q̄ vſus eſt Hiero. Contra Iouinianū.

Formo as:formā impono. Lactā.lib.j. Nam ſolis lunęq; ſimulachra humanum in modum format. Hui⁹ compoſita ſunt Conformo ſimul formo: configuro. Gel.lib.ij. Hippocrates in eo libro de quo ſupra ſcripſi cum ⁊ numero dierum quibus conceptū in vtero coagulū cōformatur. Lice.lib.iij.ad hereñ. In primo loco rei totius imaginē cōformabimus.i.in formam cōponemus. Aliquādo cōformari eſt quaſi aſſimilari. Idem Lentulo. Uerūtamen me ipſe cōformo ad eius volnntatē. Et apud apoſtolū. Nolite cōformari huic ſeculo. Hinc cōformatio quę pro cōfiguratione ponitur. Lice.lib.j.ruſ. Quaſi vero intelligāt qualis ſit in ipſo corpore:q̄ conformatio:quę magnitudo qui locus. Aliquādo pro exornatione rhetorica quę fit cum perſona fingitur:aut cum res muta ſiue informis fit eloquens ⁊ formata. Greco vocabulo dicitur proſopopeia. Deformo deſtruo ⁊ q̄ſi de forma deūcio. Lice. Qui ſunt qui italiam deformauerūt? Carthaginenſes. Quandoq; maculo ⁊ turpē facio. Hiero. Licet longa macerent ieiunia:abiecta ⁊ nigra veſtis deformet:longa officioꝝ ⁊ opeꝝ texat ſeries.&c. Lactā.lib.de opifi. Admirabili q̄ diuina ratione molitus eſt vt tamen hiatus ipſe naſi oris ſpeciem non deformaret. Interdum deformare eſt pfecte formare/figurare/deſignare. Hiero.lib. Numeri. Turgētibus gēmis eruperant flores: qui ſolūs dilatatis in amigdalas deformati ſunt. Victru. Architectus graphidis peritus vt deformare poſſit lineis imitationē quā velit edificioꝝ. Var.li.iij.de re ruſt. Inter quas locus deformatus ad tabulę litterarię ſpeciem. Informo formaꝝ do ⁊ inſtruo. Ambro.lib.offi. Et ſicut Tullius ad eruditendū filium ita ego quoq; ad vos informandos filios meos. Lactan. Chriſtus inſtructus venit in terram: vt eam doceret hominēq; in formaret. Reformo in priorem formam pono. Lactan. lib.j. Pedes quoq; claudoꝝ ad officiū gradiendi reformauit. Tranſformo/in alteram formam formo. Idem lib.vij. Et trāſformabit deus homines in ſimilitudinem angelorum.

Formie latina vrbs maritima iuxta Caietam quaꝝ Lacones cōdidere. Stra.lib.v. ſcribit oppidū formias eſſe maritimū vltra Taracinaꝝ quod prius hormias ab ορμησ id eſt ſtationis bonitate appellabant.

Formica a ferendis micis dicitur. Hica vero propte eſt puluiſculus ille qui in arena quaſi argētum fulget a quo ⁊ panis et omniū rerum minimę partes micę dicuntur: quaſi minutim cadentes. Uel dicitur ſimpliciter a ferendo: ꝙ nullū animal frequētius ponderā cōuehat: neq; ſi menſurā corporis reſpicias maiora. Inde fit diminutiū Formicula.

Formicinus a um.pe.producta qō eſt formicę. Plau. Homo formicinus.

Formicatio: vitium corporis cū parua tubercula rotunda pinguia corpus infeſtant. Plinius. Linis mulierium criniū cū fuerint cōbuſti addito melle ſanguinem ſiſtit illico: ⁊ formicationē corporꝝ. Dicta formicatio ꝙ veluti eſeſa carne formicę videantur. Et deformicatum dicitur a formicis ſubmerſuꝝ quibus cōfoueri ſolitum erat.

Formido penultima producta pauor a ferendo vt quidam ſentiunt: ꝙ vehementius in mouendo: vt ab ſe abeat foras fertur. Cicero. Formidinem metum permanentem diffiniunt.

Formido as:magnū timorem habeo. Plau.in ca. Himiſcę hercle illū male formidabā. Hui⁹ cōpoſita ſūt Deformido ⁊ Reformido q̄ ſignificant valde formido. Col.lib.j. Si vexationē vie nō reformidet.

Formidoloſus ⁊ actiue ⁊ paſſiue ſumitur pro eo qui timet. Tereñ. Egon formidoloſus.i.egone qui timeā. Et pro eo qui alijs timorem infert. Sal. Regibus boni q̄ mali ſuſpectiores ſunt: ſemperq; his aliena virtus formidoloſa eſt.i.quę formidatur.

Formidabile qō eſt formidandum.

Fornax a fotuo calido: vel a furuo atro Caminus vbi vel coquūt lapides. Hui⁹ diminutiuū eſt Fornacula.

Fornacalia:ferie farris terēdi gratia inſtituę ꝙ ad fornacem quę in piſtrinis erat ſacrificium fieri ſolebat. Ouid.lib.ij.faſ. Facta dea fornax lęti fornace coloni. Et paulo poſt. Curio legitimis tunc fornacalia verbis Maximus indicit nec ſtata ſacra facit.

Fornix icis:penul.cor. generis maſc. arcus in ędificijs et quodcūq; opus concameratum a furuo atro. Loca autem in arcum ędificata ſubobſcura ſunt. Cicero Uidet ad ipſum fornicem famanū. Quoniam vero meretrices in huiſmodi locis.i.ſub fornicibus habitare cōſueuerunt: ponitur fornix pro lupanari ſeu meretricia cella. Seneca libro.ij.cōtrouerſiarum. Redoles adhuc fuliginem fornicis. Et in priap. Nigri fornicis oblitus fauilla. Hinc fornicor ⁊ fornicarius Unde fornicarię mulieres. Iuue. Lenonum pueri quocūq; in fornice nati.

Fornico as pe.cor. fornices facio: vel ſpeciem fornicuꝝ aſſumo. Pli.lib.xj. Ruentes ceras fulciunt pilarum inſtar interi⁹ a ſolo fornicatis: vt ſit aditꝰ ad ſarcīdū.

Fornicor idem eſt quod meretricor. Eſt autem meretricari cum meretricibus coire. Eſt etiam paſſiuū a fornico: ſignificans incuruari. Pli.lib.xvj. Populus cōtra omnia inferiora panditur: palma e contrario fornicatur. Dictum fornicari a fornicibus in quibus meretrices eſſe conſueuerunt.

Fornicarius a um: qō fornicatur: vt mulier fornicaria: quę vt Hiero. inquit ea dicitur quę copulat cū pluribus. Adultera q̄ vnū virū deſerēs alteri iungitur.

Fortis a ferendo dicitur: ꝙ equo animo fert aduerſa. Unde fortitudo quę eſt conſiderata periculoꝝ ſuſceptio et laborum perpeſſio. Uel vt alibi Idē Cicero diffinit. Eſt ſcientia rerum perferēdaruꝝ: vel affectio animi in patiendo ac perferendo ſumme legi pareno

sine timore. Aug. lib. j. de libe. arbi. Fortitudo est illa animę affectio quę omnia incōmoda ꝛ dāna rerū nō in nostra potestate cōstitutarū contēnimus. Macro. Fortitudinis est animum supra periculi metū agere nihilq; nisi turpia timere: tolerare fortiter vel aduersa vel prospera. Fortitudo prestat magnanimitatem fiduciā: securitatē: magnificentiā: constantiā: toleratiā: firmitatē. Fortis igitur dicit qui infractum habet animū. Quandoq; qui validis viribus preditus est: quandoq; celer. Virgili⁹. Si fœmina forti fidis equo qñq; formosus. Plau. Ecq̄d fortis visa est: Mirq; dicues. Idē ea fortē spōdidisse suā in tā fortē familiā.

Fortifico as: fortē facio. Plau. Fortifica animū.

Fortesco is: fortis fio. Ouius. Crescit annis et fortescunt vires.

Forticulus diminuti. a fortis. Cice. Quis idem Epicurus forticulū se in torminib⁹ ꝛ in strāguria sua ꝓbeat

Fortuna a ferendo dicta est: q̄ temere ꝛ sine ratione feratur. Est enim Fortuna accidentiū rerū subitus atq; inopinatus euentus. Hęc dea credita est Iuue. Te facimus Fortuna deā celoq; locamus. Fortunę vocabulū mediū est. Sed cū Fortunā solā dicimus intelligimus fœlicitatem. Unde fortunatos fœlices nominamus: infortunatos infelices: ꝛ infortuniū malam fortunam. Fortunę numero plurali dicunt diuitię.

Fors fortuna est euētus bonus. Vir. Forte sua lybicis tēpestas appulit oris. Teren. O Fortuna: o fors fortuna. Do. Aliud fortuna est: aliud fors fortuna. Fortuna dicta est incerta res Fors fortuna euentus fortunę bonus. Nam fors fortuna est cuius diē festum colūt q̄ in arte aliqua viuūt. Aliqñ Fors ꝓ forsitan.

Forsseat fors fuerit Sido. Remigio.

Fortuno as: est ꝓspero: in bonis augeo. Cice. Curioni Tibi patrimoniū tuū fortunent.

Fortunatus a um: qđ est ꝓsperū: qñq; ꝓpicium. Afra. Deos ego oēs vt fortunati sint precor.

Fortunate insulę a fructuū vbertate dictę sunt. De quibus Stra. lib. j. sic inqt. Fortunatę insulę cōtra mauritanię finē ad occidentē sunt. Qñ quidē ad partem ꝛ hispanię terminus concurrit. Ex ipso autē nomine manifestū est: qñ ꝛ has ipsas felices existimabant: q̄ huiusmodi locis propinquę forent. Fuerunt autem sex numero: quarum prima Ombrion. secūda Junonia. Tertia eodē nomie. Quarta Capraria. Quinta Pluuaria: a perpetua niue nebulosa. Sexta Canaria plena canibus ingentibus.

Fortunatim aduerbiuꝫ significat prospere. Plaut. Si dederit Iupiter vt fortunatim oia succedant.

Forte ꝛ nomen est ablatiui casus a fors qđ capitur pro fortuna. Hor. li. j. ser. Qui fit mecenas vt nemo quā sibi sorte: seu ratio dederit seu fors obiecerit: Illa cōtentus viuat. Nec habet alios casus nisi ablatiuum singulare. Virgi. Forte sua libycis tēpestas appulit oris. Et aduerbiū dubitandi: vt Forte sub arguta cōsederat ilice daphnis. In qua significatione accipiūtur Fortassis fortasse: forsan forsitan: ꝛ forsit: quę aliquando accipiunt pro temere: aliquādo sunt aduerbia dubitandi. Hora. lib. j. ser. Dissimile hoc illo est: q̄ nō vt forsit bonoꝛ Iure mihi inuideat quiuis.

Fortuitus a um: pe. pro. quod casu accidit: a forte ꝛ eūdo vt quidaꝫ aiunt. Aug. lib. v. de ciui. dei. Fortuita dicunt esse quę vel nullas causas habent: vel non ex aliquo rationabili ordine veniunt. Hinc fit aduerbiū Fortuito. Est ꝛ fortuitus nomen quarti ordinis: vt apud eundē lib. x). Et sicut non est consequēs vt fortuitu potius ꝙ ratione diuina deus non alio sed isto in quo est loco mundum constituerit.

Fossa: locus vnde terrā fodissent ab effossa terra dicta. Col. lib. iij. Priusq; pomariū constituas ꝙ magnum habere voles circūmunito maceria aut fossa ita vt nō solum pecori sed nec homini transitus sit nisi per aditum dū adolescant semina Vlp. scribit fossam esse receptaculū aquę manufactū vt ad castra seu vrbes oppida ve aut alia huiusmodi munienda. Potest etiaꝫ Fossa esse participiū: vt Fossa terra.

Fossor qui fodit. Virgi. lib. ij. Geor. Et labefacta movens robustus iugera fossor.

Fossio ipsa fodiendi actio. Col. lib. v. Deinde maleolo inter ordines posito crebris fossionibus pastinatum resoluere.

Fossura: fossio. Idem in eodem. Hanc planam fossurā maxime nos ꝓbamus: numerus autem fossionis aut idem debet esse qui primi anni aut vna minus.

Fossula pe. cor. dimi. parua fossa. Cato Deide fossulas facito qua radices aspergi dimittas.

Fossarius clericus mortuos sepeliēs. Scribit Hiero. primū in clericis gradū fossariorū ordinē esse: q̄ in similitudine Tobie sancti sepelire mortuos admonēt vt exhibentes visibiliū rerū curā: ad inuisibiliū festinēt: ꝛ resurrectionē carnis credētes in dño totum qđ faciunt deo se prestare nō mortuis cognoscāt.

Fossicius a um: qđ fodit. Pli. lib. xxxvj. Arenę tria genera. Fossicia. cui quarta pars calcis addi debet. Fluuiatili aut marine tertia.

Fossile pe. cor. qđ fodit: seu qđ fodi pōt. Pli. lib. xxxvj. Theophrastus auctor est: ꝛ ebur fossile cādido et nigro colore inueniri ꝛ ossa e terra nasci. Et lib. xxxiij. Tunc sale fossile adūciūt. i. qui fodiat.

Fotus a um: participiū a foueo: vt apud Esaiā. Vulnꝰ ꝛ liuor ꝛ plaga tumens nō est circūligata: nec curata medicamine neq; fota oleo. i. aspersa. Fotus us: substantiuū. Amb. lib. j. offi. Radices arborū aut vrantur frigore aut fotu solis virescant.

Foueo es: foui fotum: significat nutrio: sustineo: proueho. Virg. lib. iij. geor. Progenię vidosq; fouent. Interdū aspergo madefacio. Idē lib. vij. Fouit ea vulnꝰ lympha longeuus iapix. Interdū cōstituo. Idem li. iij. geor. Sub terra fouere larem. Interdum Tueri vt apud eundez lib. ix. Non obuia ferre arma viros sed castra fouere. Interdū amplecti seu in delicijs habere. Idē Infelix o semp ouis pecus ipse neerā Dū fouet ac ne me sibi ꝙferat illa vereť. Huius cōpositę sunt Cōfoueo simul nutrio. Circūfoueo. Amb. Mater eū maria sinu circūfouet. Refoueo rursus foueo. Col. in ꝓsa. li. ij. Sed si frequēti ꝛ tēpestiua ꝛ modica stercoratiōe ęra refoueať. Et hęc hūt fo. syllabā cor.

F Ante R

Frenum cum ę. diph. a frangendo: Instrumentū quo equus coerceť dictū q̄ equoꝝ ora frangat. Sūt etiaꝫ qui a ferendo deducant: q̄ equos vertat ferat q̄ quo velit. Seneca. Hyppolytus arctis ꝓtinet frenis eąs Frena Peletronij inuenere qui ꝛ strata equorū primi monstrauerūt. Et in singulari quidē neu. generis est in plurali tā mas. ꝙ neu. Aug. lib. x. con. Itaq; freni gutturis tēperata relaxatione ꝛ ꝓstrictione tenēdi sunt. Hinc cōponunt Effrenus a um. Et Effrenis et hoc effrene: qđ est sine freno. Virg. li. iij. geor. Gens effrena virū riphęo tundit euro. Ser. i. seua rectorē recusans. Hiero. Nequaq; effreni lingua reperiaris Infrenus siue infrenis eiusdē significationis vt illud Hinc numide infreni cingunt.

Frenū mordere significat ꝓtēnere. Translatio ab equo qui cum sessorē contēnit frenū mordet. Cice. Comifi. Si frenū momorderis peream.

Freno as: cōtineo cohibeo. Virg. li. iij. geor. Et glacie cursus frenaret aquarū. Huius composita. Defreno quod est frenum depono: siue ablq; freno rectore veduco. Ouid. lib. j. me. Et defrenato voluunt in equora curlu. Effreno idem significat Cice. li. iij. tusc. Et

gritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat: metus recessum quendam animi ⁊ fugam: leticia profusam hilaritatē: libido effrenatā appetentiā. Hā effrenatus dicit̄ q̄ cohiberi ⁊ p arbitrio nostro agi nō pōt Refreno quasi retraho. Lactā. li. vj. Virtus est ira3 cohibere: cupiditatē compescere: libidinē refrenare: Suffreno. Pli. lib. xxxvj. Sed ad structurā infidelis nisi multa suffrenatione deuinctus.

Fretus a um: idem quod sustentatus confisus q̄3. Et est incerte originis. Licet a fruor quidam participiū esse velint. Et scribitur cum diph. vt differat a fretū quod mare significat. Plau. in Am. Magnanimi viri freti virtute ⁊ viribus.

Frango is: fregi ctū rumpo. Plau. in Asi. Quis nostras sic frangit fores? Dicimus etiam Fregit nauim fregit brachiū: quasi ipse fregerit ⁊ nō potius passus sit. Terē. in An. Is fregit nauē apud andrū. Et. Hze galesq̄ eū in campū cū nō venisset requirerēt excusauit vespa. Terētius q̄ eum brachiū fregisse diceret. Hoc est q̄ ei brachiū esset fractum. Frangi vero in fḡmina est rem habere cuz fḡmina Cypria. ad Enagriū docet quēadmoduz masculus frangatur in fḡminam et sexus arte mutetur. Huius cōposita sunt Confringo simul seu in totū frango. Lactā. lib. iij. Vt videat̄ iam pzidē suis armis esse cōfracta. Defringo de quo alibi. Diffringo diuersis modis siue in varia frusta rūpo. Plau. in asi. Crura hercle difringēt. Effringo valde frāgo. Idē in cap. Neq3 ieiunios fores: neq3 magis effractū fame vidi. Terē. in adel. Fores effregit. Et effringere dicit̄ vt auctor est Var. cū glebę grādes pzima aratione solēt excitari. Infringo valde frango Vide alibi. Offringo pfringo valde siue i totū frāgo Cice. lib. iij. offi. Ego etiā cū Catone meo dissensi: nimis pfracte videbāt̄ grariū vectigaliaq3 defendere. Prefringo vide alibi. Refringo. Suffringo aliquā tulā seu p mediū frango. Lactā. lib. iiij. Carnifices nō putauerunt ossa eius suffringere: sicut mos eozum fe rebat. Plau. in Tru. Ut ego hisce suffringam talos Ascen. Frangi in fḡminā longe aliud significat.

Fragmen ⁊ fragmentū accipi solent p parte rei fractę

Fragor: sonitus qui ex arboze aut alia re fracta reddit̄. Virg. li. j. geor. Et horridus altis mōtib⁹ audiri fragor. Ser. Horridus fragor sonitus qualis solet fieri ex aridis cū franguntur arboribus. Liui. lib. j. Jam fragor: tecto3 q̄ diruebāt vltimis vzbis ptib⁹ audiebāt̄.

Fragosus a um: a frango asper atq3 gruptus. Col. li. ij. Inculta igit̄ locū cōsiderem⁹: siccus an humidi⁹: ne inozosus arboribus: an lapidibus confragosus.

Frago as vigilias circūeo: q̄ eo labore homo frāgatur

Frageo es: a quo frageſco is: quod est frango: Plau. Fragescit animus miserūs.

Frangile pe. co. caducū debile et qō facile frangi pōt. A quo fragilitas/debilitas/inconstantia.

Fragiliter inconstanter.

Fracidus a um: pe. co. a frango dicit̄ qō est pluscq̄ maturū et iam putrescens. Cato. Fractozes volūt vt oliua in tabulato diu sit vt fracida sit quo facili⁹ efficiāt. Quidam fracidū a fraceo deducunt.

Fraceo es: a quo Fracesco quod est quasi frāgor resoluor et quasi vetustate putrefio. Columella libzo. j. Oleum quod nimis pzouenit: si congelatur fracescet id est putrescet. Varro. Hęc de qua fit oleum congeri solet aceruatim dies singulos i tabulata vti ibi medio criter fracescat.

Fragitides pe. co. auctore Celso dicunt̄ venę grādes quę tumidę ab vtroq3 latere colli apparent.

Fragra moza q̄ in terra nascunt̄. Virg. Qui legitis flores ⁊ humi nascentia fragra.

Fragrare odozē emittere a frangendo: quia res fractę vehementer olent. Aug. lib. j. de ci. dei. Hā pari motu exagitatū ⁊ exhalat horribiliter cęnum ⁊ suauiter fragrat vnguentū. Hinc fragrantia. Piero. in Heſi. Vt sensit vestimentoz eius fragrantiam.

Fragor aris: non est in vsu cū tñ cōposita Refragor et suffragor habeant̄ quozū primū pro repugno: secundū pro adiuuo quasi subfragor accipitur.

Framea ę. pe. co. ab aliquibus exponit̄ pro lancea siue hasta. Tacitus de Germanis. Me ferrum quidem supereſt sicut ex genere telozū colligitur raro gladijs aut maioribus lanceis vtunt̄: hasta vel ipsoz vocabulo frameas gerūt angusto ⁊ breui ferro: sed ita acri et ad vsum habili vt eodē pzo vt ratio poscit vel comminus vel eminus pugnēt: ⁊ eques quidē scuto frameaq3 cōtentus est. Aug. Yo in octauū pſ. pro gladio accipit sic scribēs. Gladiū dei bis acutū: hoc est framea Juue. Et martis frameā ⁊ tyrrhei spicula vatis.

Franosus qui fraudem cōmisit.

Frater: dicitur q̄ sit fere alter vel a greco. Hzeci enim φρᾶτρασ coniunctos appellant: ⁊ φρατρίαν vocāt contuberdium. Et quattuoz modis in sacris dicitur. Matura. s. gente/cognatione ⁊ affectu. Matura sicut zū. patriarchę filij iacob. Gente qua omnes iudei inter se fratres vocantur: sicut habetur in Deut. Non poteris cōstituere super te alienigenā: quia nō est frater tuus. Cognatione fratres vocāt̄ q̄ sunt de vna familia. i. patria quas latini paternitates interpzetant̄ cum ex vna radice multa generis turba diffunditur: vt in Heſi. dixit Abraam ad Loth. Non sit rixa inter me ⁊ te: ⁊ inter pastozes meos et pastozes tuos: quia fratres sumus. Affectu qui in duo diuiditur in speciale ⁊ in cōmune. In speciali quia oīes christiani fratres dicunt̄: vt Ecce q̄bonum ⁊ q̄iocundū habitare fratres in vnum. In cōmuni: quia omnes homines ex vno patre nati pari germanitate pīūgimur sicut apostolus ad Corinthios. Si quis frater nominatur fornicatoz aut auarus.

Fraterculus diminutiū. i. paru⁹ frater. Juue. Unde fit vt malim fraterculus esse gigantū.

Fratria vzoz fratris. Nam fratrię dicūtur quasi fratrū inter se vzozes.

Fratrueles siue fraterni appellant̄ duozū fratrū filij: q̄ et fratres patrueles dicunt̄.

Frater patruelis: filius patrui. Fratres patrueles sozoresq3 patrueles dicuntur q̄ queve duobus ex fratrē bus pgenerant̄: vt apud iurisconsultos traditū est. Sue. in Cesa. Qui fratri patrueli suo Marco in cōsulatu succesſerat.

Fraternus substantiuum appellatur fratris filius: inquit Hieronymus: quo vocabulo vsus est in libzo Canticozum.

Fraternus a um: possessiuum: vt fraternus amoz: a quo fraternę aduerbium q̄ō est ad similitudinem fratris. Augu. Cū eū a teneris annis ardētissimo illo puerili amoze mihi cōiunctū plusq̄ fraternę amarem.

Fratrare pueroz māmę q̄ velut frēs pares oriātur q̄ō etiā in frumento spica facere videtur.

Fratilli villi sozdidi in tapetis q̄ p terrā ferunt̄.

Fraus a ferendo deceptio q̄ alicui infert̄ sicut impostura ab imponendo. Accipitur quandoq3 pro periculo Virgi. lib. v. Quis deus in fraudē quę dura potentia vestra egit: Et in iure lectum est: Erat illa res fraudi: id est periculo: Quādoq3 pro pęna. Cice. libzo de oza. Idcirco narrabo ⁊ fraude capitali esse. Virgili⁹ lib. xj. Jam noſces vētosa ferat cui gloria fraudem. Differūt tñ ꝑm Ulp. pęna et fraus: q̄ fraus sine pęna esse potest. Pęna sine fraude esse non potest. Pęna est norę vindicta: fraus et ipsa nora dicitur ⁊ quasi pęnę quedā pzeparatio. ηοῖ φραξωτο λέγω καὶ φρασὶσ ο λογοσ εκμικρουσῆω λογω λο λοσ δε ἐρ πραγμασι.

Fraudulosus qui fraudem facit qđ magis a diminuti/uo fraudula ꝺ a fraude videtur descendere.
Fraudulentus: fraudis plenus: a quo fraudulẽter hoc est cum fraude.
Frausus: erit qui fraudez cõmiserit. Plau. in Ast. Nõ placet me tuo in cõmune ne quã fraudem frausus sit.
Fraudo as: decipio: Et dicimus fraudo te. Et fraudo te hac re. Virg. Quẽ regno hesperię fraudo z fatali/bus aruis. Fraudare geniũ: est nõ satisfacere necessi/tati naturę z voluptati. Cuius contrarium est curare geniũ. i. laute viuere. Fraudare desiderium est nõ fa/cere quod cupit z non esse voti compotẽ. Unde le/gimus. Nõ fũt fraudati a desiderio suo. Hinc cõpo/nitur Defraudo.
Fraxinus penultima correpta: genus arboris ꝙ in fra/gosis locis nascatur.
Fregella: olim ciuitas: nũc ꝙo vicus nõ lõge a Velitris
Fremo is ui itum: tumultũ facio: vt sit ab vndis maris Virgilius. Talibus illoneus cuncti simul ore freme bant. Ser. Fremebant hoc est consentiebant. Et be/ne ore: qz etiã armis possumus fremere. Unde Lact. lib. vij. Fremẽt vbiq; bella: oẽs gẽtes in armis erunt. Huius cõpositũ est Infremo pe. cor. qđ est valde fre mo. Idẽ lib. ij. Si belli terror infremuit.
Fremitus us: pe. cor. proprie sonus fluctuũ z in popu/lo murmur indignante z pre iracundia humanaz vo cem imitante. Virg. Fluctibus et fremitu exurgens benace marino. Festus vult Fremitũ dictũ ferimẽtũ.
Frendeo es dui. fresum: significat frango. Unde faba fresa dicitur mola leniter fracta. Col. Licera bubus erui loco fresa dantur in hispania betica. Et frendere est cũ gemitu siue iracũdia vocem emittere: vt apud Esaiam: Rugiet vt catuli leonũ et frendet z tenebit prędam. Hierony. in Paulo heremita. Et ille barba rum nescio quid frendẽs z frangens potius verba ꝙ proloquẽs inter horrentia satis blandum quesiuit al locutuz. Hinc cõponitur Infrendeo: quod est valde frendeo. Virgi. lib. iij. Dentibus infrendens gemitu graditurq; per equora iam mediũ.
Frequens. Vide in dictione Celebris.
Frequento as: sepe vel cum multis adeo. Salu. Iuuẽ/tutem quę domũ Catilinę frequẽtabat. Inde frequẽ/tatio z frequentia pro cõuentione z cõcursu seu mul/titudine. Idem. Reliquos cũ custodibus in eadem cõ cordie venire iubet. Eo senatum aduocat: magna fre quentia eius ordinis erat. Aliquando frequẽtare est frequenter facere. Aug. lib. ij. de ciui. dei. Extruantur amplissimę atq; ornatissimę domus: vbi opipara cõ/uiuia frequententur.
Frequentarius a um: veteres dixerunt ꝑ frequẽte.
Frequentatiuũ: qđ frequenter fieri aliquid significat.
Fretum ab vnda z fremitu dictum: vt Varro inquit: a similitudine feruentis aquę ꝙ in fretum sepe concur/rat estus atq; feruescat. Et significat siue mare natu/raliter mobile. Angustias enim quibus athlanticum mare irrumpit terras greci πορθμον. latini fre/tum appellant. Ubusue pro ipso mari. Hinc trans/freto transfretas penultima correpta quod est trans fretum nauigo.
Fribolus: pe. cor. quasi fere obolo dignus.
Frico as: fricui frictum. Unde fricticus ꝑm Priscianũ Iuue. Si prurit frictus ocelli angulus. Gregorius ta men dixit Confricatus. Macer. Urtice foliis reuo/catur vulua fricata. Est aũt fricare sicut sonat Virg. lib. iij. Geor. Fricat arbore costas. Hui⁹ cõposita fũt Affrico iuxta frico Col. lib. viij. Pecudes aut mor/su scalpũt aut cornu aut vngula tundunt: aut arbori af/fricant parietibus ve detergũt. Pli. Barathro ber be fese affricat. Confrico simul frico. Plau. in Ast. Et qui pol hodie non feres pi genus; pricẽtur. Col. lib. ij. Boues cum ab opere dimiserit substrictos cõ/fricet: manibusq; comprimat dorsum: z pellem reuel/lat. Defrico deorsum frico. Cice. lib. iiij. ad Veren. Nam vt forte hic in balneas venit: cepit postq; defu sus est defricari. Col. libro. ij. Solida in sole siccẽq; et radice silphi trita cum aceto aspergatur defricetur Infrico intus frico. Idem libro. vij. Mirifice prode rit fuligo ex aheno vlceri infricata. Col. lib. vij. Delli de nares perfricato vt homines discãt odorari. Pli/nius in prologo. Perfricui faciem nec tamen profeci Mos est eorum qui cum pudore aliquid agunt vt fa ciem perfricent natura ipsa ad id impellẽte: quasi ad abigendum sanguinem qui ex precordijs ad faciei su perficiez confluit. Propter quod querit Aristo. Cur pudore facies hominis erubescat metu pallescat: cũ pudor nihil aliud sit ꝙ timor futurę reprehensionis. Hinc ergo ortum est prouerbium: vt quotiens dice/re volumus nos pudorem deponere dicamus. Per/fricui faciem: hoc est pudorez expuli. Refrico rursus frico. Cice. Sex. publij filio. Sin aũt omnia q̃ sentio perscripserim: ne refricem meis litteris desideriũ ac dolorẽ tuũ. Et omnia habent pe. cor.
Frigus oris: pe. cor. z Frigor oris: pe. pro. ꝑ horro/re qui est contrarius calori. Virgi. lib. j. Geor. Fri/gusq; colorẽq; inter. Macer. Pellet frigorem reuo cabit z ipsa calorẽ. Aliquando sumitur pro metu ab eo qđ precedit ad id qđ sequit. Virg. Extẽplo aeneę soluunt frigore mẽbra. Ser. Frigore: id ẽ timore Re/ciproca translatio: z timor pro frigore z frigus pro ti more ponitur: vt in Teren. Horem tuam pauitare aiũt non timere sed laborare frigoribus. Utrũq; est in vnum exitus cadunt sicut z de calore z frigore ve/re dicim⁹ vt est Aut horrẽs penetrabile frigus adurat Rursus frigus dicit ipsa acris natura. Virgi. lib. ij. geor. At sceleratũ exquirere frigus difficile est.
Frigeo es: frigui z frixi ꝑm Diom. frigidꝰ sum. Prisci. Syllaba vero naturaliter longa ante geo mutat geo in xi. vt lugeo luxi: frigeo frixi. Virgi. libro. vj. Cor/pusq; lauant frigentis z vngunt. Fit autem frigeo vt quibusdam placet a frango: ꝙ tam calor ꝙ horror ni/mis corpora frãgat. Alii a greco deducũt. απο του φρυττω qđ est horreo. Unde φρικη horror siue fri gus dicitur. Interdum Frigere est segnẽ esse. Plau/tus Frigent omnes nemo se vomet. Huius compo/situm Refrigeo.
Frigesco is: frigidus fio. Lactã. lib. vij. Quos autem morbus interimit: spiritũ diutius exhalant: vt paula/tim frigescentibus membris anima effletur: quę cum materia sanguinis contineatur: sicut lumen oleo ea materia febrium calore consumpta necesse est mẽbro rum summa queq; frigescere: quoniaz vene exiliores in extrema corporis porrigũtur: z extremi z tenuio/res riui deficiente vena fontis arescunt. Hinc Refri gesco compositũ. Col. li. vij. Si bos aut ex languore aliquo ad maciem perductus est: aut sudans in ope/re faciundo refrixit.
Frigidus a um quod habet frigus. Ouidius. Frigidꝰ glacie pectus amantis erat. Quãdoq; frigidus dicit segnis. Virg. Largus opum z lingua melior sed fri/gida bello dextra. Aliq; pniciosus z nocens eo ꝙ fri gida nature mortalium pernicioſa sunt. Idẽ. Frigidus o pueri fugite hinc latet anguis in herba.
Frigidulus diminutiuũ est: qui est parum frigidus.
Frigorificus a um: quod frigus inducit: sicut a calore calorificus.
Frigefacio: a quo frigefio note significationis.
Frigero as pe. cor. Frigefacio: a quo Refrigero quod est rem aliquam calidam frigidam facio. Perfrigero valde frigero. Plinius. Omnium earum vis eadem perfrigerare est astringere.

Frigutio is iui. Frigutire: sursum saltare vt est ex frigore tremere: vel a calore frigere: et quod nos vulgo dicimus sgrisolos habere. Plau. in Cas. Nam quid frigutis? quid istuc tam cupide cupis?

Frigella auis dicta q frigore cantat ⁊ vigeat.

Frigo frigis. xi. xum. ⁊ gui ctum: significat torreo quod vulgo dicitur Friçere. απο του φρυττειν οθεν λεγεται φρικη.

Festus: frigere ⁊ frictum a greco: Inde frictorium ⁊ frixorium in quo quid frigitur. Hiero. in Esaia. Confrixa sunt ossa mea tanq̃ in frixorio. Cor. Celsus. Tum res eadem magis aliť iurulenta q̃ assa: magis assa: q̃ frixa. Hiero. ad Furiam. Pueri erãt nec dum ad sartaginẽ venerãt in qua rex babylonis senes iudices frixit. Hinc sunt cõposita Defrigo et perfrigo. Iuue. Et si perfrixit cantat bene.

Frixorium a sono frixationis dicť sartago in qua quid frigitur: quę ⁊ frictoriũ appellatur.

Fritilla cibus ex pulte factus qui frigiť.

Frit dicitur illud in summa spica iam matura: quod est minus q̃ granum.

Fritillus apud nos dicitur tabula lusoria qui apud grecos Pyrgus in quo tesserę coniectę agitateq̃ mittũtur inquit Porphirio. Et quo demonstrat tesseras cõfici fritillo tanq̃ vasculo quo agitatę deinde mittũtur in alueolum. Iuuenalis. Paruoq̃ eadem mouet arma fritillo. Dictus fritillus vt quidã putãt a crepitu ipso tesserarum: vel q sup eo tessere ferant. Hinc etiã Alueolus dicť ⁊ Pyrgus. Var. Dum blanda vagus alea decẽber incertis sonat hinc ⁊ hinc fritillis. Varro. Quales sunt tessere quibus in alueolo ludiť. Hora. Witteret in pyrgũ. Alii in fimum.

Frio as: significat tero. Plinius. In ipsa quidẽ ethiopia friatur. Hic tanta est siccitas vt farinę spissentur in panem. Huius composita sunt Affrio. Infrio q̃ est terendo aliquid digitis leniter inspargo. Suffrio paululum contero.

Friabile: q̃ facile friatur ⁊ quasi manibus minutim teritur. Pli. lib. xxviii. Optimaq̃ est quę candidissima ⁊ friabilis minimeq̃ põderosa cũ terať inter digitos

Friuolus a um: pe. cor. a frio as dicť q̃ est inane leue nulliusq̃ momẽti: sicut friuola dicunť verba q̃ minus fide sunt subnixa. Unde friuola pro nugatorijs q̃q̃ poni cõsueuerũt. Et vasa friuola q̃ vix attrectãdo aliquid confringunť: ⁊ in puluerẽ vertunť.

Frons frontis ab oculorum fœtu: vel a ferendo q indicia animi prę se ferat. A dextra ⁊ sinistra temporibus: a superiori capillorum radice: ab inferiori vero parte supercilijs terminata: corrugatur in tristiciam ⁊ in leticiam dilatatur. Est em̃ tristicię hilaritatis clementię seueritatis indicium. Et pudorem significat. Persius. Exclamet me licerta periisse Frontẽ de reb⁹ Et ob hanc causam frontẽ Genio puĩci consecrarũt. Dicit etiã frons de rebus inanimatis. Vir. Fronte sub aduersa scopulis pendentibus antrum. Et licet a grãmaticis genere fę. proferať tamen a Cecilio genere mas. ponitur: hi sunt inquit inimici pessimi fronte bilaro: tristi corde: Hinc cõponiť Bifrons.

Frontale: q̃ ad frontẽ ponitť. Pli. lib. xxxvii. Quõdãq̃ tantę magnitudinis fecere vt equis reguꝫ in oriente frontalia atq̃ pro phalaris pensilia facerent.

Frontati vt est apud Victr. id genus laterũ dicunť q̃s greci diatonos appellant: q⁹ p latitudinẽ totam porrecti vtrãq̃ parietis frontẽ conficiant.

Frontosus pro impudente capitur.

Frons dis generis fę. a fero q frondes arboꝫ huc atq̃ illuc a vento ferant: ꝓprie aũt frondes arborum dicuntur: folia vo tam arboꝫ q̃ herbarũ ⁊ florũ. Hinc frondifer. Lucre. Frondiferasq̃ domos auiũ.

Frondeus a um: quod totus ex frondibus est: vt torus frondeus.

Frondosus a um: quod frondibus abundat: vt lucus frondosus.

Frondarius a um q̃ ad frondes ꝑtinet: siue q̃ ex frondibus est. Pli. li. xviii. Unus frondator quattuor frõdarias siscinas cõplere in diem iustũ habet.

Frondeo es dui: Frondes habeo. Virg. Mãc frondẽt sylue. Hinc Frondescere. Colu. lib. v. Nihilominus em̃ paucis frondescet pãpinis.

Frondo as: frondes emitto a quo frondator frondatio ⁊ Defrondo q̃ est frondes deũcio.

Frondator qui arbores amputat: ⁊ qui frondibus manipulos facit hyemis tẽpore aialibus ad pastuꝫ efferẽdos. Et qui manib⁹ vitiũ folia vellit: quo ardor solis vuam maturiorẽ reddat.

Frondatio. Col. li. vj. Atq̃ in frondatione cauendum ne aut prolixiores pollices fiant qui ex amputatatis virgis relinquũtur.

Fruor eris: fructuꝫ in supino ŷm Priscianũ: sicut struo structuꝫ. Lice. in horteñ. Et amgnitate summa per fructurus est. Ulp. tamen ad sabinum. Frutũ fruiturus nõ fructurus quomodo ortum oriturus Frutũ fruiturus: mortuũ moriturus dicit: q cũ i. in ꝑterito nõ habeãt id in futuro habẽt. Hiero. vo ad principiã fruitum dixit. Sepe ⁊ multũ flagitas virgo christi principia vt memoriã sanctę fęminę marcellę litteris recolam: ⁊ bonum quo fruiti sumus etiam ceteris noscendũ imitãdũq̃ describã. Lice. lib. iii. tus. Zeno stoicorũ acutissimus contẽdere ⁊ magna voce dicere solebat: eũ esse beatũ qui ꝓsentibus voluptatibus fruetur: conſideretq̃ sese fruiturũ. Utra autem sit verior: sententia q fruor fructũ an q fruitum faciat non satis dignosci potest: q raro huiusmodi exempla reperiantur ⁊ nõnunq̃ vitiata: puto tñ q fructus ⁊ fruitus a quo fruitio: nõ fretus faciat: cuꝫ nõ sit eiusdẽ significantię. Neq̃ astipulor illis qui dicũt frui de humanis dici. Cum et in bonam ⁊ in malam partem accipiať. Aug. lib. xv. de ci. dei. Boni ad hoc vtunť mũdo: vt fruantur deo: mali autem: vt fruantur mundo vti volunt deo. Hiero. ad Iuliauũ. Difficile imo impossibile est: vt ⁊ ꝓsentibus ⁊ futuris quis fruať bonis: ⁊ ventrẽ hic ⁊ ibi mentẽ impleat. Iuuenalis. Exul ab octaua marius bibit ⁊ fruitur dijs iratis. Est itaq̃ frui quasi delectationem ⁊ fructũ capere. Terẽtius in adel. Est hic paululũ quod locitas foris huic demus qui fruať. Composita huius verbi sunt Defruor et perfruor: quę significant in totũ fruor: seu omnem fructũ ꝓcipio.

Fruiscor a fruor deducitur: sicut a fateor fatiscor. Vetellus ad domitios. Illi vero omni iure atq̃ honeste interdicti: ego neq̃ aqua neq̃ igni careo: sed summa gloria fruiscor. Celsus libro. ii. cũ accusatiuo iunxit. Domus suas inquit quandoq̃ iubet ire et sua omnia fruisci.

Fruniscor ꝑ fruor. Cato posuit ⁊ fruitũ dixit prudentem. Hoc est eum quo perfrui liceret: sicut econtrario infrunitum insipientem ac stolidum: qui illi vsui esset: q̃uis alii frontum per o. a greco φρονιμον. em̃ greci prudentẽ dicunt αφρονα vero dementem. Unde est illud in sacris litteris. Et animo irreuerẽti ⁊ infronito ne tradas me.

Fructus tus: ⁊ fructi ⁊ fructuis. Teren. in Adel. Mãe exacta ętate hoc fructi pro labore illis fero. Varro. Quero vtrũ fructuis an delectationis causa vẽdatis Antiqui etiam hęc fructa dicebant. Cuius loco dicitť hęc fruges. Et a fruendo dicitť fructus: vt inquit Varro: quia bis fruimur. Quidam etiam a Ferendo fructus deriuant: ⁊ dicuntur ille res quas fundus fert ⁊ quę in fundo sunt ferunť.

Fructifer a um: q̃ fert fructũ. Hoc est pingue fertile;

et Fructiferę arbores q̃ ferunt fructū.

Fructuarius: dicit̃ cuius fructus: Fructuarius a. um. quod fert fructū: seu quod ad fructū pertinet. Colu. lib. j. Pars autē fructuaria diuiditur in cellā olearią torcularią ꝛ cellam vinariam. Idez lib. iij. Cū vitem inserere voles optimi generꝫ sarmenta fructuaria cū gẽmas agere incipiet vẽto haustro a matre p̃cidito. Palla. Decisis male natis oĩibus ꝛ veteribus nouellos ꝛ fructuarios serues.

Fructificus a. um. idem quod fructuosus: qui fert fructum. i. vtilitatem p̃stat.

Fruges frugis: vel hęc frux frugis ſm Prisci. vt notat Var. de anal. Frux legumen triticum a quo frugi indeclinabile deriuatur. Sunt autē frugi homines qui in omni re motibus animi moderantur. Unde est pisonis illius cognomen. Iuso. Ante equidē campis q̃ spicea supperet frux Festus. Particeps frux ventris. i. pinguitudo. Et a fructu seu fructo dr. Mā id ē qđ segetes ferũt. Et generaliter fruges dicũt quicq̃d ex fructu terrę in alimoniam vertimus. Ūñ frugiferę arbores dicte sunt quecũq; fructū ferũt qđ redditum dicim⁹ sicut docet Ulp. Non solū qđ ex frumẽtis et leguminib⁹ verū etiā qđ ex vino vel ex siluis ceduis cretę fodinis; lapicidinis capiť. Festus. Ser. et Do. frugis vocabulū a frumine eminente sub mento gutturis seu gurgulionis parte qua cib⁹ in aluũ demittitur a ferendo cibo appellatū dicũt. Et alio nomine dicitur rumẽ. Errant igiť qui discernunt fruméta a frugib⁹. Mā Cice. ait. Olei ꝛ frugũ minutarũ cũ de leguminibus diceret: vt ostenderet etiā fruméta fruges vocari. Liui. Eā gentẽ traditur fama dulcedine frugũ maxime vini noua tum voluptate captā. Hinc de frugo as. de quo supra.

Frugi nomen a fruge denominatũ oĩis generꝫ ꝛ indeclinabile est: sicut nihil a nihilo et ſm Prisci. lib. vj. cũ omnibus casibus iungiť. Hinc Var. Jentacula frugi dixit. Et tā frugi iuno vellet habere iouẽ. Quintil. Tarat eos a quibus dr frugalis ꝛ non frugi tanq̃ frugalis sit dictio parũ proba. Cum tã quod mirum videri potest frugalior ꝛ frugalissim⁹ vsurpenť. Dicitur aũt Frugi homines. Terẽ. in eu. Frugi es. Ubi Do. Frugi vtilis et necessari⁹: a frugibus quę q̃ his fruamur dicte sunt. Inde Fructus ꝛ frumenta. Greci frugi hoies ηρησιμους dicũt. i. vtiles. Ūñ anti qui seruũ laudare volentes frugi dicebant: tanq̃ sobriũ vtilẽ ꝛ necessariũ. Plau. in am. Ita seruum par videtur frugi sese instituere. Cice. lib. iij. tus. Sed qz nec qui propter metum p̃sidium relinquit quod est ignauię: nec qui propter auariciam clam depositum reddit quod est iniusticię: nec qui propter temeritatẽ male rem iussit: quod est stulticię frugi appellari solet. Eas tres virtutes fortitudinem iusticiam et prudentiam frugalitas complera est. Ergo frugi hominem bonum et virtute p̃ditũ intelligimus. Cuius contrarium est neq̃. Cuius significatio vna est: q̃ sit libidinis intẽpers̃. Altera q̃ ad nihil bonus sit sed plane malus. Unde piso frugi appellatus est. Colu. lib. j. Eiusdem agilitatis homo frugi melius q̃ neq̃ faciet. Accipitur etiā frugi p eo qui in victu vestitu cęteris mulibusq; tẽperans ẽ: sicut econtrario Luxuriosus apud Sene. Quintilianumq; de duobus filijs frugi Luxuriosoq;. Hor. Parcius hic viuit frugi dicatur. Unde frugalitas auctore Cice. ea virtus dici potest quā greci sophrosynẽ: latini tum tẽperātią tũ moderationẽ appellare cõsueuerũt. Sene. Luxurioso frugalitas pęna est. Iu. lib. j. de brā vita. Merito virtutũ oĩnũ matrẽ multi frugalitatẽ esse dixere. Quibus assentiens Tullius etiā in populari oratione ait Et volet quisq; accipiat: ego tamẽ frugalitatem id est modestiam ꝛ temperantiam virtutem maximam esse iudico. Ut enim nequitia est mater vitiorũ oĩnũ: ita frugalitas mater cũctarũ virtutũ; et sicut illa a nihilo. i. sterilitate sic hęc a fruge. i. a fructu ꝓpter quandā animoꝝ fęcũditatẽ est noiata. Sic frugalior ꝓ temperantior. Teren. in heu. Dedo me patri nũc iam vt frugalior sim q̃ vult. Et frugalissim⁹ quasi ex pertus ꝛ prudẽs. Col. lib. j. Magistros pecoribus oportet ꝓponere sedulos ac frugalissimos. Unde et Frugalitas ꝓ sufficiẽtia. Idẽ. Minus in hoc officio q̃ in ceteris agricolatio frugalitatẽ requirit.

Frumen: summa pars gulę interior: per quam cibum lingua demittit in ventrem. Et a qua Fruges dici a quibusdā putantur.

Frumentum dictum est veluti ferimentum: vel a fruendo: id est vescendo: vl quasi frugamentũ a frugibus. Frumenti genera vt scribit Plini. hęc vulgatissima sunt: far quod Adoreum dixerunt. Siligo triticum hordeum. Frumenta dici putant quecunq; emittunt aristas inquit Ser.

Frumentaceus a. um. quod ex frumento est. Hieron. Maior turba hordeaceis panibus minor frumentaceis pascitur.

Frumentarius a. um. q̃ ad frumentũ pertinet: vt frumentarius ager: frumentarius negociator: fruméturia lex quę tractat de frumentis.

Frumentor aris. frumentum colligo. et Frumentatio frumenti collectio. et Frumentator: qui frumentatũ profectus est.

Frusus genus ruborum tenue: spinis minoribus ꝛ nõ aduncis.

Fruter dicitur qui ad iustam magnitudinẽ arboris nõ assurgit ꝛ statura similis est multis herbis: sed nõ demorit: neq; aresçit vt herba. Mā tertiũ est qđ nec arborẽ: nec fruticẽ ꝓprie diceris vt est vitis. Aliquãdo frutex ponit̃ p stirpe. Sue. de Uespa. Singulos repente ramos a frutice dedit.

Frutetũ seu Fructicetũ vbi multi frutices sunt.

Frutetosus locus fruticibus abundans. Plini. lib. xix. Siccis hęc ꝛ sabulosis locis fruteto sisq; nascuntur.

Frutito as. penulti. cor. pullulo et q̃si frutices emitto. Pli. lib. xvij. Quod sup̃ terrā est e matre radi iubeť vt fruticet: Est ꝛ frutico: deponẽs r. Cic. ad Atticũ. Excisa ẽ eĩ arbor non eulsa: itaq; q̃ fruticeť videS.

Frutiscere est fruticem fieri. Plini. Punicęq; oleę quia celeriter fruticescunt.

Frustum rei cuiuscũq; particula: sic dictum q̃ facile ferrať. Virg. Pars in frusta secant. Cat. Frusto panis ꝺduci potest vel vti taceat: vel vti loquať. Unde diminutiuũ est Frustulũ: a quo frustillũ.

Frustatim aduerbiũ significat p frusta. Frustillatim p frustilla. Plau. in Cur. Jã ego te faciẽ vt hic formicę te frustillatim differant.

Frustra aduerbiũ significat incassum.

Frustro as. decipio. Cęsar. Mõ frustrabo vos milites Inuenię et frustror ꝟbum cõmune ſm Priscianum. Plau. in Am. Nescio quis prestigiator hãc frustrať mulierẽ. Dassiue. Fenestella. Frustraťq; igiť a spe deiectus in castra se recepit. Et frustra agere. Colu. in p̃fa. Sepe magnã dñis afferunt iactură cũ imprudẽter facta opa frustranť expensas. i. proiciũt: siue frustra agunt. Idẽ ibi. Syderũ ortus et occasus memoria repetat ne imbribus ventisq; imminentib⁹ opera inchoer: laborẽq; frustreť.

Frutinal: dictũ est templũ Ueneris frutę.

F Ante J

Fucinę penul. cor. lacus in quarta regione italię prope Albenses Marsorũ populos. Quo etiam noie dictus est lacus volsco. Mar. Fucinus ꝛ pigri taceãtur stagna neronis. Virg. li. vij. De nemus Angitię

vitrea te fucinus vnda Te liquidi fleuere lacus.

Fucus genus apis sine aculeo: sed maior ape quę non mellificat neq; operam aliquam prebet in faciundo opere nisi q ad fouendos fętus concalefaciendo adsuuat et consumit alimenta quę apes congesserunt. Virg. Ignauum fucos pecus a presepibus arcent. Hęc alio noie dr fur: vt inquit Var. Col. li. x. Fucus genus amplioris incremēti simillimū apis et immune sine doctrina fauis assidens. De hoc Plin. lib. xj. Fuci sunt sine aculeo imperfectę apes nouissimęq; a fessis et iam emeritis inchoate serotinus fętus: et quasi seruitia verarum apū quādiu imperant his primoq; in opera expellunt: tardantes sine clementia puniūt. Dictus Fucus: vt inquit Pli. quia furtim mella deuorat. Hoc etiā nomine dicta est herba q̄m Ser. qua tinguntur vestes. Et fucus color ipse ceruleus qui vtroq; cōmendatur: et purpurissa seu Cerusatus dicitur. siue medicamentū. Plaut°. Vitia corporis fuco occulāt: Siue vnguentū quale Myrrhabolanū z myrrha quibus odoramētis mulieres capillos perungebant. Tibul. Quid fuco splendente comas: ornare quid vngues Artificis docta subscribe manu: Per translationē sumē p̄ fraude astutia siue insidijs: in quibus veritas occultat. Teren. in Eu. Per impluuiū fucum factū mulieri. Quidā tamē hoc nomē per ph. scribunt tam p̄ animali: q̄ a φαγω deducāt eo q̄ apum labores comedat: q̄ herba q̄ greçe φυκος dr. Sed alij non a φαγω sed a φηκην deducunt.

Fuco as. colozo. Unde fucate mulieres dicunt quę vel medicamentis quibusdā colozant: vel vitia corporis inductis colozibus tegunt. Virg. lib. ij. geor. Alba neq; assyrio fucatur lana veneno. Transfertur etiam ad alia. Lact. lib. ij. Sic veritas fucata mēdacio est. Amb. in Lucā. Plebē dominus simplicē requisiuit q̄ phalerare audita et fucare nesciret.

Futilis pe. cor. falsus: vt res futilis. i. falsa z q̄si fucata

Fugo as. expello z in fugā conuerto. Lactā. lib. j. Saturnus cū fugatus esset a filio.

Fugio is. itum. contrarium est Fugo. Fugere enim est cum cursu z celeritate discedere. Virg. Nos patriā fugimus. Dicit etiā de nauigationibus. Virg. Tendunt vela notbi fugimus spumātibus vndis. Plau. Remigio veloq; quantum potes festina z fuge. Aliquādo capitur p̄ facere. Plau. in cap. Ad fugā fugitis scio quā rem agatis. Aliquando p̄ decipere vel frustra facere. Ter. in heau. Vide ne in mea vita tu tibi laudē is questum scelus: vbi si paululum modo qui te fugerit ego perierim. Aliquādo p̄ nescire seu non recordari. Lactā. libro primo. Quod illum ipsum poetam minime fugit. Lice. lib. j. tus. Misi q̄ me forte fugiunt: hę sunt fere omniū de aio sententię Aliquando p̄ cedere. Pli. lib. xxxvij. Fictitię sacrificationis candicantiā fugiūt. Hoc ē fictitias ad impressionem sacrificantis cedere: quod gemmarū hodieq; appellāt fugere. Hinc ortum vt vina q̄ annis cedūt: hoc est etatē ferre non possunt fugere dicant: vt Lice. in offi. Huius composita sunt Afugio: alio fugio: quod ex ab z fugio componitur b. in u. mutata vt fieret vor pronunciatu audituq; leniot. Hieron. ad Helio. Dominus ne a turbis rex constitueretur aufugit. Confugio simul fugio concurro: aut totū simul reduco. Lact. lib. ij. Constituit asylū: eo passim confugerunt ex finitimis locis pessimi. Liui. Inde Turnus rutiliq; diffisi rebus suis ad florentes etrusco rū opes Decentiū regem eoz̄ profugit. Hiero. Ad sanctarū grauitatē scripturarū cōfugim°. Hinc Confugiū z confugela: defugio: diffugio: de quibus alibi. Effugio extra fugio/discedo/deuito. Lactā. lib. iij. Hęq; cultores deorum pęnam sempiternę mortis effugient. Interdū celeriter transeo. Virg. lib. iij. Effugimus scopulos itacbę laertia regna. Interdū nō bene scio. Aug. ad hier. Satis nequeo admirari si aliquid adhuc in hebraicis litteris inueniat quod tot interpretes illius linguę peritissimos effugerit. Interdum effugere ē in totum fugere. Teren. in an. Mullon ego chremetis pacto affinitatē effugere potero. Hinc effugium: et effugia ę. sicut lana z lanitiū. Perfugio: quod est auxilū gratia ad aliquem fugio. Unde perfugium. Et perfugere est perfecte fugere. Unde perfuga qui ad hostes transit z perfugit. Refugio tetrofugio. Pli. li. ix. Venantes refugere. f. pisces ipsos venantes in suas cauernas. Hel. Postea cum prelio victus in vltima regione refugisset. Et refugere cōfugere. Unde refugiū. Per translationem ponitur p̄ deuitare recusare z odio habere. Lact. li. vj. Illos qui aut voluptates aut diuitias nō refugiunt ab hac publica z celebri via modice segregat. Aug. lib. de ci. dei. j. Sed aliud est q̄ carnis sensus infirmiter pauid° refugit: aliud q̄ mentis ratio diligenter enucleata cōuincit. Lol. libro. iij. Idq; adeo plurimi dubitent: vt multi refugiant et refozmident talem positionē rutis. Profugio longe fugio a quo profugus. Subterfugio: secreto aut astute fugio vel vero. Lice. p̄ Cecilio. Qui volūt pgnā aliquā subterfugere aut calamitatē eo solum vertunt. Suffugio: latenter fugio. Sue. vero p̄ retro fugio in Tibe. posuit Adulationes adeo auersat° est vt neminē senatorū ad lectica suā admiserit: consulare ḡ satisfacientē sibi ac per genua orare conantē ita suffugerit vt caderet supinus. Transfugio trāseundo fugio ab vno ad aliū locū. Unde trāsfuga qui ad hostes fugit. Liui. li. j. Sextus filius eius q̄ minim° ex tribus erat transfugit ex cōposito gabios. Sal. Modo barum: modo illarū partiū leuissime trāsfuga. Et omnia habēt fu. syllabā correptā.

Fugito as. penulti. corre. sepe fugio siue fugiendi consuetudinē habeo. Plau. in asi. Verum nosmet fugitare censes. Terē. in eu. Fugitando fugi ne quis me cognosceret.

Fuga: ipse fugendi actus. Virgilius p̄ cursu posuit. Vel qualis equos thraissa fatigat Harpalice: volucremq; fuga preuertitur hebrum. z Quintil. nauigationem dixit fugam: siue naues fugientes quę velocē faciunt cursum. Aliquando fuga dicitur Imperus. Virg. Ille volat simul arua fuga simul equora verrit. Fuga vero mascu. genere componitur varijs modis: vt perfuga: transfuga: Incifuga: noctifuga: solifuga: lucrifuga. Plaut. Cū hos adhuc adij lucrifugas damni cupidos.

Fugia: letitię dea a fugatis hostibus dicta.

Fugax: qui facile fugit. Significat etiā habitū z abundantiā rei cuius ē habitus: vt edax/bibax. Aug. Terrena gaudia cōsectantes rebusq; fugacib° inhiātes. Q̄nq; tū ponit p̄ celeri z veloci. Ūn fugacē equū dicimus velocē. Hinc fugatio: fugacissimus: fugacitas et diminutiuū fugaculus.

Fugitiuus seruus dicit qui a domino ea mente recedit ne ad eū redeat etiā si mutato cōsilio ad eū reuertit Et fugitiuus ē qui extra domini domū fugę causa vt se a dño celaret māsit. Itē fugitiu° est qui eo se cōfert vñ eū dñs recuperare nō possit: aut abduci. Qui aūt incendiū: ruinā hostē aut p̄ceptorē cui in disciplinā traditus erat: q̄ immoderate eo vtebat aufugit non fugitiuus dicendus est.

Fugitiuarius a. um. qđ libēter seu facile fugit. Var. li. vij. Idoneus sub dio sumēdus est locus cochlearijs quē totū circū aqua claudas ne quas ibi posueris ad partū nō liberos earū sed ipsas queras: quā in aquā fundendā ne fugitiuarijs sit parandus locus.

Fugitiuę aquę dicuntur quibus ex publico riuo fluentibus furtim quis ac nō suo iure vtitur.

Fugalia festa siue ludi. Aug. lib. ij. de ciui. dei. Sed demonstrent̄ loca talibus aliqū cōuenticulis cōsecrata non vbi ludi agerēt̄ obscenis vocibus ꝛ moribus histrionū: nec vbi fugalia celebrarentur effusa omnium licentia turpitudinum: et vere fugalia sed pudoris et honestatis.

Fulcio is. si. tum. munio/sustēto/fortifico. Iuue. Nos vrbem colimus: tenui tibicine fultā. Huius cōpositū est suffulcio. Var. Et maioribus perticis suffulte vites auras non ꝓtimescant.

Fultura sustentatio. Plini. Vt eximantur trabes sine fulturis ac reponantur.

Fulcra a fulciendo. i. sustinendo dicta sunt. Sunt enim tabulę cōpactę seu spōdę in quib⁹ lecti imponuntur ꝙ toros fulciant. Virg. Fulgent genialibus altis aurea fulcra toris. Bel. Mecꝫ apud eius lecti fulcrum capsam esse cū strue aut ferro oporteret. Sue. in clau. Adhibebant omni cęne et liberos suos cum pueris puellisq; nobilibus qui more veteri ad fulcra lectorum sedentes vescerentur. Sunt qui lecti pedes fulcra interꝓtent̄. Alij summas lectorū partes. Nec solū de lectis dr̄ sed etiā de alijs. Amb. li. hexa. Non ergo fundamentis suis nixa subsistit: nec fulcris suis stabilis ꝓseuerat: sed oīs statuit eam: et firmamento voluntatis suę continet.

Fulica penul. cor. auis quę et Fulix dicitur marina vel stagnensis vt inquit Aug. paulo supra magnitudinē columbę: a furuo. i. nigro dicta. Virg. lib. ij. geo. In sicco ludunt fulicę: ꝙ autē quidā liber impressus dictionarium appellet φηρην male interpretatus est auctoritate Eliani in libris de aialib⁹: et Eustachij: ꝛ Homeri q̄si in fine lib. iij. odyss. ipsa φηρη auis est ęgypti magna: homerus ωσ αραφωρησ ασα πε σηγλαυκω πισαθηρη φηρηει δομερηφαμ/βοσ δελε παρ̄ασ ιδορ̄οσ sed Suidas φηρι ει δοσ ορνεουισ ου αεσου inepta em̄ esset homeri comparatio ꝓ fulica.

Fuligo pe. pro. similiter a furuo. i. nigro.

Fulgor splendor.

Fulgidus a. um. pe. cor. clarus splendidus.

Fulgeo es. si. sum. a φλοξ deducitur qō apud grecos flammā significat. Undē ꝛ ꝓ lucere ꝛ splendorē mittere sumit. Luc. lib. x. Fulget gemma toris ꝛ iaspide fulua suppeller. Et fulgere vt inquit Festus ꝓ ferire pasci dicebant. Unde fulgur dictū est. Huius cōposita sunt Affulgeo ad aliquid fulgeo. Liui. Et nauiū speciē de cęlo auffulcisse. Confulgeo simul totus fulgeo. Plau. in Amp. Ardere censui ędes ita tum confulgebāt. Effulgeo splendorē emitto ꝓfulgeo: vide loco suo. Refulgeo splendorem reddo. Persi. Qꝛ si dolosi spes refulserit nummi.

Fulgo is. si. sum. ęttię ꝓiugatiōis in eadē significatiōe. Virg. lib. vj. Ille autē paribus quas fulgere cernis in armis. Idem lib. ix. Turoꝫ effulgere fluctus.

Fulgur uris. et fulgus uris. vel oris. penulti. cor. sicut Tergus oris: vl̄ fulgus eris: sicut munus eris. Et est lux illa et quasi fibratio luminis quę ante cernitur q̄m tonitruum audiatur. Constat autez fulmen ꝛ fulgur ędque ignē esse: Sed fulguratio vt inquit Seneca nihil aliud est q̄m flamma futura: fulmē si plus virium habuisset: siue fulmen nō perlatū vsq; in terras. Fulmen ē fulguratio ꝓducta in ēras et ipm (vt ita dicā) zelū. Pli. Fulmē est cū flatus in nube aut vapor grūpit ardēs cū longiore tractu nitię fulgetra: hinc aiūt naturaliū causarum scrutatores ꝙ fulgura ex nubiū collisione generentur in morem silicū duriorū quos cum comploseris sibi medius ex his ignis extritus elabitur: atq; ita cum fulgore pariter ꝛ tonitrua mugire: tonitrua scilicet sonitu indicante et fulgura excussi luminis claritate.

Fulguritas splendor. Lucil. Lupor̄ū aciem clarum et fulguritatē arborum.

Fulgetrū: idem qō fulgur ꝛ fulguratio.

Fulguro as. pe. cor. fulgur emitto: seu fulgure afflor: vnde fulguratū fulgure tactū vel exustum.

Fulgurator fulgurū inspector.

Fulgurio ris. penul. cor. fulgur iacio. Meuius. Sane a suo sonitu claro fulguriuit Jupiter. i. fulgure affluit. Festus. Fulguratū: id est qō fulmine ictum. Qui locus statim fieri religiosus putabatur: ꝙ eum deus sibi dicasse videretur.

Fulmen vapor ignitus compactus ꝛ solidus: impetuose cadens qui e nubibus excitatur. Virg. lib. j. geo. Ipse pater media nymbor i nocte corusca Fulmina molitur dextra.

Fulminare est fulmen iacere. Sene. Minore em̄ igne ad fulgurandū q̄m ad fulminandum opus est. Et fulminatū fulmine ictum.

Fullones: qui curanda poliendaq; vestimēta acciptūt a foucēdis aqua calida vestib⁹. Inde ars fullonia dr̄.

Fuluus: color dicitur qui ex rufo ꝛ viridi videtur esse mixtus in alijs plus viridis: in alijs plus rufi habēs: sicut poeta diligentissimus fuluam aquilam dicit et iaspidem: fuluos galeros: fulū aurū: et arenā fulā ꝛ fuluum leonem: et fulū ęs.

Fumus: a fumo: a quo fumosus: fumo abundans. Fumeus ex fumo existens. Infumibulum per quod fumus erumpit.

Funariū: locus vbi vina fumo condiebant̄. Var. Imꝓba massillię quicqd̄ funaria cogunt. Accipit etatē quisq; ab igne cadus. Mā vina fumo ꝓcoctē trahunt maturitatē ꝛ celerius vetustescunt: vt docet Colu.

Fumo as. fumum educo. Virg. Et iam summa ꝓcul villarum culmina fumāt. Huius cōpositum est Infumo pe. ꝓ. quod est ad fumū sicco.

Fumigo as. penul. cor. ponitur ꝓ suffio: et Fumigatio ꝓ suffitu.

Fumifico as. idem quod fumigo. Plau. Eicꝫ vt arabico fumificem odore.

Fundi orum. vrbs latinorum mediterranea. Dicitur ꝛ fundanus ager.

Fundus ager: ꝙ fundat quotānis multa. Vel ꝙ sit rei familiaris fundamentum. Mā pecuniarum ratio labilis est. Vel ideo fundus dicitur ꝙ planus sit ad similitudinem fundi vasorum. Et fundi appellatione inquit Florentinus iurisconsultus omne ędificium ꝛ omnis ager continetur. Sed in vsu vrbana ędificia ędes: rustice villę dicuntur.

Funda qua lapides rotant̄. Virg. libro. j. geo. Stupea torquentē balearis verbera fundę. Est etiā funda retis genus qō in orbē spargitur: quod ꝛ reticulū dici solet. Idem in eodem. Funda iam verberat amnem. Accipitur quandoq; ꝓ sacculo seu marsupio in modum retis facto: in quo pecunię et alia gerunt̄. Macro. Cūq; accessisset ad sellam demissa in fundā pauperē manu paucos denarios ꝓtulit quod ꝓncipi daret. Quod sacculi genus etiā reticulum vocat̄. Hora. Reticulū panis venales inter bonusto Forte vehas humero. Aliquando ꝓ circulo ex auro siue alio metallo quo gēmę ita nectunt̄: vt aurum nō nisi margines amplectat̄. Pli. Fūda includunt̄ ꝙspicue ceteris subūcit̄ aurichalcum.

Funditores: qui funda dimicant. Sal. Ipse cum expeditis coh̄ortibus adhuc funditorum et sagittariorū delecta manu.

Fundibularij similiter qui funda dimicant.

Fundum: ima pars cuiusq; rei q̄ aliquid liquoris in se contineat: vel ad continendū facta est: vt dolij nauis

aluei fluminis: lacus marꝫ. Hinc fundamentū ⁊ pro/fundū quod ꝓprie imū significat: vt ꝓfundū mare: di/cum ꝙ ꝓcul habeat fundum.

Funditus penul. cōrepta aduerbiū significat a fundo: sicut Celitus a cęlo.

Fundamen: et fundamentū vtroꝝ modo dicitur ꝓ eo sup qō quid fundat. Aug. lib. xviij. de ci. dei. Q quib⁹ tm̄ prima cepta fundamina ⁊ altare ꝛstructū est.

Fundo as. firmo: et quasi fundamentū facio: stabilio. Pro quo etiam dicere solemus Jeci fundamentum Transferē ⁊ ad incorporalia. Quintil. Fundatā pa/tris auidisq; opibus domū exhaurit. Cice. Quantū in me fuit ieci fundamenta pacis. Qui⁹ cōposita sūt Effundo as. quod est a fundo euerto. Ceci. Respu/blica amisso ⁊ effundato pulcherrimo nō paruā fece rat iacturā. Suffundo subūcio. Var. Qui i domib⁹ latericeis paululum modo lapidibus suffundatis vt humore fugerent habitabant.

Fundo is. fudi fusum: liquefacio. Ūñ metalla dicunt fusa: id est liquefacta. Plinius. Fuso ac superiniecto plūbo. Hinc fusile: fusor: et fusorius. Quoniam ꝺo que fusa ac liquida sunt spargi solent. Fundere pro spargere ponitur. Clau. Et pessima fudit vina cadis Lact. libro. vj. Fundendus ad vltimū cruor: omnia deniq; amara ⁊ grauiora patientur ferenda. Aliquā do ꝓ prosternere. Virgl. Me prius absistit q̄ septē ingētia victor corpora fundat humo. Aliquādo pro profligare quod vernacula lingua dicimus mettere in rotta. Liui. li. j. Exercitū fundit fusum persequitur Aliquando ꝓ abundanter prębere. Virg. Ipsa tibi blandos fundent cunabula flores. Aliquādo pro lar gę loqui. Idem libro tertio. Talia fundebat lachry/mans. Aliquando pro demittere vt apud eundem. Cristisq; a vertice flammam fundit. Qui⁹ composi/ta sunt. Affundo ad aliquid fundo. Pli. Exprimitur foliis succus mollissimis in pila tusis affuso paula/tim vino austero. Confundo perturbo opprimo: siue omnia in vnum misceo cōiungo. Liui. lib. j. Alterius vrbis duo populi in vnum confusi sunt. Virg. lib. iij. Qui nunc ore arethusa tuo siculis confundit vndis: id est coniungitur. Pli. Et si misceantur facile ꝓfun/dunt colorem. i. perturbant. Circūfundo: circum cir/ca spargo. Apul. Atq; eo liquore stabulū oīe circū/fundit. Virg. Undiq; visendi studio troiana inuent⁹ cirūfusa ruit. Defundo deorsum fundo. Cice. lib. iij. ad Veren. Nam vt forte hic in balneas venit: cepit postq̄ defusus est defricari. Diffundo: Effundo de quibus supra. Infundo intus fundo. Colu. libro. v. Verumq; faucibus si æstuauerint boues infunder. Viero. Cęlestis plane imber virgineū in vellus pla/cido se infudit elapsu. Hinc infundibulū. Quādoq; infundere est sup fundere. Virg. li. j. geor. Certatim largos humeris infundere rores. Quādoq; abūdā/ter fundere. Viero. lib. Re. Festina ⁊ veni quoniam infunderūt philistim super terrā. Interfundo: in me/dio fundo. Ambr. de filio prodigo. Et quasi interfuso luxurię æstu secularꝫ diuortia habere sanctorū. Offun do: Perfundo: valde siue per omnes partes fundo spargo. Ouidi. Perfuditq; genas lachrymis. Hie/rony. Vere plena per quam largo sancti spiritus im/bre perfusa est omnis creatura. Profundo: refundo: rependo. Seneca. Jd erat non tā accipere beneficiū q̄ refundere. Interdū restituo qō sparsum erat. Jdē Quicquid deerit ex meo refundā. Interdū Reūcio. Vt oīem culpam in te refundā. Interdū retrofun/do: euomo. Pli. Quod hesterna crapula ingurgita/uerat palam refudit. Suffundo est suprafundo: aut deorsum inūcio. Col. li. vij. Lasse ⁊ æstuanti mulę ad os in fauces demittit: vtrūq; in os suffundit. Plau. in Cur. Mane suffundā aquulā. Interdū forinsecus spargo cū infundo poti⁹ de interiori ꝓte dicat. Virg. libro primo geo. At si virgineū suffuderit ore rubo/rem Ūctus erit. Ser. Suffuderit forinsec⁹ habuerit. Hinc suffusio qui morb⁹ ē oculor: vulgo Cataracta vocant: hęc paracentesi curatur. Est autē παρακεν/τησισ q̄ manu fit a chirurgicis dū curari aliē morbi non possunt. Inungit pu⁹ locus: deinde vel acus: vt hamulus infindit. Idq; paracentesis dicit. Interdū Suffundere est subūcere: a quo suffundatum subie/ctum dicimus. Tractum a fundamēto. Var. Qui in domib⁹ lateritijs paululū modo lapidib⁹ suffundat⁊ vt humore fugerent habitabant. Interdū confundo siue rubore ꝓfundo. Viero. Hęc ⁊ hmōi Theophra stus disserens quē nō suffundat christianor quorum conuersatio ē in cęlis. Cicero pro insper go posuit ad Lentulū scribēs. Moni animū tum mihi amicissimū tū nulla in ceteros maliuolētia suffusum. Supfundo Lac. lib. vj. Extinguit protinus tanq̄ igni aquā sup/fuderis. Transfundo de vno ad aliud fundo: spargo mitto ve. Cic. Dolobelle. Libenti⁹ oīes meas lau/des si modo sunt aliq̄ meę laudes ad te trāsfuderim q̄ aliquā partē exhauserim ex tuis. Cato de re rusti. Vbi dies. xxx. pterierint trāsfundito: ita relinquito.

Fundito as. pe. cor. sepe fundo. Plaut. in am. Cū cru/ciatu tuo: istec hodie verna ꝺba funditas.

Funis tam masculini. q̄ fęmini. generis est: a fundo. is deduci videtur ꝙ dum trahitur arcq; attenuatur linū fundi videatur.

Funalia cerei: ꝙ ante vsum papiri funes cera circunda tos habere solebant. Funales ꝺo equi sunt qui fune .i. reste iuncti currū prędcūt. Sue. in Tiberio. De hinc pubescens actiaco triūpho currū augusti comi/tatus ē sinisteriore funali equo.

Funus eris. pompa q̄ fit in exequijs mortuorū. Enni⁹. Nemo me lachrymis decoret nec funera fletu fabit. Q funalibus dictum funus ꝙ incensi funes mortuis prędferebant: quoniā noctu efferebant cadauera vel potius qm̄ φορος λεγεται και φοῦρος ιωρι/κως φουνωγαρ και φορευω εστι τοαφαιρεω. Interdū significat mortē. Vir. Hec moritura tenet crudeli funere dido. Interdū ponitur pro cadauere. Teren. Effert funus. Interdū ꝓ sepulchro. Virgl. Ergo instauramus polydoro funus.

Funerius a. um. qō ad funus ptinet vt funereę mulie/res ad q̄s ptinet funus: vt puer soror ⁊ mater.

Funerale dicit quicquid ad exequias pertinet.

Funebre penul. cor. similiter quod ad funus pertinet vt funebris pompa. Quintil. Quid sibi velit ille fu/nebrium longus ordo pomparum. Et funebres tibie quibus in funere canebatur. Aliquando dicitur ce/dibus plenum vel mortale. Horatius in Ser. funebre bellum dixit.

Funero as. pe. cor. sepelio. Pli. li. xxxiij. Qui funerari se iussit sestertijs vndecim milibus.

Funestus a. um. qō est funere inquinatū. Ūñ funesto. as. Et funestū mortiferū cruentū. Sene. Horilla fu nesta reip. Jtē funestum quod funeribus adhibet: vt funesta tibia qua ad funera canebant.

Funesto as. funere inquino. Ūñ domus funestata: quę aliquo funere affecta ē. Plau. Paternā domū fune/stauī. Aliquādo funestare est cruentare.

Funabulus penul. corre. qui graditur ꝓ funes. Nunc greci schoenobanta dicunt. Funābulus ꝺo pro fune posuit. Hier. de morte Paule. Jactent alij pecunias et in corbonam dei gra congesta: funabulisq; aureis dona pendentia.

Funepeus: idem qō funabulus. Apule. Comedus ser mocinat: tragedus vociferat: funepeus periclitat.

Funiculus: cum sit diminutiū a fune: vt funiculus du pler difficile rumpitur. Ponitur tamē quādoq; pro

mensura certi itineris: vt apud Hs. Semitam meam et funiculum meū inuestigasti. Iurta eīm egyptios in ripis fluminū solent naues funibus trahere certa habentes spatia quę appellant funiculos vt labori defessoꝝ recentia trahentiū colla succedant. Nec mirū si vnaquęq; gens certa viarum spatia suis appellet noibus. Cū et latini miliariū mille passus vocant: et galli Leucas ꝛ rastas vniuersa germania: atq; in singulis noibus diuersa mensura sit.

Fungus: a funere vt quidā aiūt: descendit: q̄ vescētib⁹ periculosissimus sit cū vel caligaris clauus: vel chalybis rubigo: aut panni marcor affuerit aut si serpēs primo pascentē adhalauerit. Fungorum diuersa sūt genera. Nam sunt boleti: prætenses albi qui in prato nascunt. Spongioli a similitudine spōgię Digitelli a digit⁹. A porrigine porriginosi. Nascūt et in arboribus fungi: et in spinaꝝ radicibus. Vnde Fungosus a. um. qđ est rarū ꝛ leue ad similitudinē fungi. Pli. Vunc totū fungosa replet medulla.

Fungor eris. functus. Fungi significat vti seu officiū aliquod aut dignitatem habere: agereq; vt fungor officio delegato. Fungor pretura. Fūgor vita: quod est fungor officio vitę et munere administrandi corpus. Inde defunctos mortuos dicimus: qui munia vitę peregerūt. Et cōstruit cū abiatiuo. Lact. Ita. n. delegato sibi officio functi sunt. Aliquando cū actō. Ter. in adel. Aeschinus tuus neq; boni neq; liberalis functus est officiū viri. Plau. in Men. Mā para situs octo hominū mun⁹ facile fungit. Fungi quoq; finire dicit. Unde vita functus dicitur qui vitā finiuit. Lactā. lib. iiij. Et cū magisterio funct⁹ fuisset traderet in manus impiorū. Hui⁹ composita sunt Defungor: quod est expedio: finem facio: perago cesso ꝛ liberor: ab aliq; officio vel munere. Virg. O tandē magnis pelagi defuncte periculis. i. qui finisti ꝛ euasisti pericula. Liui. Defuncta morbis corpora saluberiora esse cepere. i. quę euaserunt morbos. Terē. in adel. Utinā hoc sit modo defunctū. i. vtinā hoc malum vltimū sit quo defungatur: in quo finiat officiū suum. i. eschino talia perpetrādi. Perfungor perfecte fungor. Cice. Lentulo. Cā ꝛ honoribus amplissimis et laboribus maximis perfuncti essemus. Idē. Perfuncto hoc misero fataliq; bello.

Fuo is. fui. futum: significat arguo. Plaut. in am. Me quis tam audax fuat homo qui obuiā obsistat mihi Vide Futo as. de quo infra. Est etiam idem qđ sum: vnde et fŭeritū fui.

Furuum obscurū: a quo Furuus. fornax. Fumus furie. fuligo: fulica.

Fur: generis cōis subtractor a fero q̄ ferat. i. auferat res alienas. Vel vt inquit Var. lib. xiiij. rerū diui. a furuo nigro q̄ furta clā fiant: ꝛ plerūq; in nocte Sabinus a fraude. Aliū a græco φωρ a quo Furtū deducitur. Differt autē fur a latrone ꝑm Piero. q̄ fures insidienť ꝛ occulta fraude decipiāt. Aut. n. furantur nocte furanť ꝛ in tenebris. Uñ significāter ait Oseę q̄ fur clam ingressus sit: et latrū cuius expoliet foris. Sed plerūq; indifferenter ponunť. Per trāslationē q̄q; fur capit⁹ pro seruo. Virg. Quid dñi facient: audent cū talia fures? Composita sunt bifur et trifur id ē summefur. Burifur qui furať aurū.

Furculus ꝑm Prisc. diminutiuū est a fur.

Furunculus etiam diminutiuum a fur. Cice. in Piso. Olim furunculus nūc etiā rapax. Accipit etiā q̄q; p̄ mustella syluestri qua in cauernis cuniculi capiuntur. Et furunculus ꝺr tuberculū acutū cū inflāmatione ac dolore in carnosis maxime partibus vt scribit Galenus: Prouenit ex humorib⁹ crassis: differtq; a phymate: q̄ hoc maius est furunculo rotūdius atq; planius. Fit etiā furunculus ex capillamento. Columb. v. Plerūq; autē germē de cicatrice ꝓcedit quod siue longū ꝓfluerit in flagellū submittit: siue breui⁹ in pollicē: siue admodū exiguū in furūculū: is ex quo libet ꝛ minimo capillamento fieri potest. Dictus furunculus: q̄ q̄si fur furtim nascať.

Furtum: vt Pau. Iurecon. diffinit est contrectatio rei fraudulosa lucri faciēdi gratia vel ipsius rei: vel etiā vsus eius possessionis ve quod lege naturali ꝓhibitū est admittere. Ueteres tñ vocabāt furtū quicq̄d clā cōmitteret. Virg. Vulcani martisq; dolos: et dulcia furta. Hinc furta ꝓ adulteriis leguńť. Tibul. Celari vult sua furta venus. Pro insidiis. Uir. li. xj. Furta paro belli cōnexę in tramite sylue. Armato vt binas obsidā milite fauces. Sal. li. j. historiarū Metu gēť ad furta belli peridonee Furta domestica vocantur q̄ serui dominis vel liberti patronis: vel mercenarij apud quos degunt surripuerūt.

Furtim aduerbiū significat latēter. Virg. lib. iij. enei. Infglię ꝓiamus furtim mandarat alendū.

Furax acis. dicit⁹ qui facile furatur.

Furtificus a. um. qđ furtū facere solet. Plau. in persa. Ubi illa altera est furtifica lena?

Furtiuus a. um. penul. pro. qđ furto raptū est: in significatiōe passiua. Plau. i penu. Quę furto rapte erāt furtiuas vēdere ingenuas collibertus meus. Q̄q; furtiuū ꝺr clandestinū. Unde ꝛ furtiue lr̄e ꝛ furtiua scripta q̄ artificio quodā fiunt ne legi possint ab alio q̄ ab eo ad quē scribunť. Gel. Res quasdā occultas nunciare regi furtiuo scripto volebat.

Furor aris. furtum facio: vt apud apostolū. Qui furabať iam non furet.

Furfur: nomen auis ꝛ purgamentū farinę. Unde Furfureus a. um. quod est ex furfure. Et furfures morb⁹ capillorum.

Furca a fero: instrumentū quo stramenta ferunť. Uñ bifurcus ꝛ bifurcatus: et bifurcatim. Hui⁹ diminutiuū est Furcula: a quo fit aliud diminutiuū Furcilla.

Furcilla: diminutiuū a diminutiuo furcula est: et significat instrumentū quo frumenta cillentur. i. mouenť. Nam cillere mouere est: ꝛ quo fgnū: palea ꝛ id genꝰ reliqua iumentis ministranť. Hoc rustici in fgno colligendo vtuntur. Var. lib. j. de re rusti. Herba cum crescere desiit et ęstibus arescit subsecari debet: et q̄ perarescat furcillis versari.

Furcillis pe. cor. instrumentū bidentatū tridentatū ve quo vtimur ad extrahendū simū.

Furciferi dicebantur serui qui ob leue delictū cogebātur a dominis ignominię magis q̄ supplicū causa circa vicinos furcam in collo ferre subligatie ad eā manibus et prædicare peccatum suum: simulq; monere ceteros ne quid simile admitterent. Unde Plutar. in vita coriolani. Furcifer hinc nomen est q̄ maxima pęna apud antiq̄s seruo peccanti erat vt is plaustri lignū cui temo affigit⁹ spectante vicinia ferens circūagere. Quod vbi factū erat infid⁹ a domesticis ꝛ vicinis existimat⁹ furcifer appellabať. Nā latini lignū illud furcā appellabāt. Hinc trifurciser: summefurci fer dicit⁹: sicut Triuenefica summe venefica.

Furor furoris Insania q̄uis inter se differāt: sicut Cic. lib. iij. tus. declarat. Itaq; nō est scriptum si insanus: sed si furens esse incipit. Insaniam eīm esse censuerūt inconstantiā sanitate vacantē quę tamē posset tueri officiorū ꝛ vitę cōmunē cultum atq; vsitatum. Furorem autē rati sunt mētis ad omnia cecitatē. Quod cū maius esse videať q̄ insania tñ eiusmodi est vt furor in sapientem cadere possit: nō possit insania. Fit eīm furor aliq̄n vitio valitudinis vt in ūs qui melancholici appellantur: quos tñ Aristoteles censuit habere aliquid in animis ꝑ fagiēs atq; diuinū. Aliq̄n accipit ꝓ mēte vi quadā diuina concitata qualis est furor

poetarū. Negat quippe Democritus quempiā poetarū magnū esse posse sine furore. Cice. Inest igit aīs ꝙsagitio extrinsecus iniecta atq; inclusa diuinit⁹. Ea si exarsit acriꝰ furor appellat cū a corpore animus abstractus diuino instinctu cōcitat. Interdum furor sumit pro nimia ira. Luc. Quis furor o ciues: q̄ tanta licētia? Sed inter irā t furorē. Hieron. hoc interesse scribit q furor sit vindicta irrationabilis cū fellis amaritudine. Ira vo cōmotio aig. Dict⁹ furor q huc atq; illuc temere ferat.

Furię deę furoris sunt dictę: t noctis acherontisq; filię fuisse memorant. Alecto Tesiphone: et Megera. Virgi. Dicunt geminę pestes cognoie dirę. Quas t tartareā nox intēpesta megerā Uno eodēq; partu tulit. Fictū est a poetis inferna loca furias habitare: sed tormenta scelestę mentis esse veterēs voluerūt. Cice. pro Roscio. Nolite putare quēadmodū in fabulis sepenūero videtis eos q̄ aliquid impie scelerateq; cōmiserūt agitari t terreri tedis ardētib⁹: quēq; fraus t su⁹ terror maxime vexat: suū quęq; scelus exagitat: amētiaq; afficit: sue male cogitatiōes cōscientięq; animi terrent. Ut sunt impīs assiduę domestice furie quę dies nocteq; parētū pęnas a scelleratissimis filiis repetant. Tres etiā furię significant tres animi affect⁹ q̄ hoies in omnia facinora ꝓcipites agunt: videlicet ira/cupiditas/libido. Ira vltionē desiderat: cupiditas opes: libido voluptates. De istis Euripides in Orestis tragedia. Sz aliud ē parce clotho lachesis atropos: de q̄b⁹ ceberes thebān⁹ in pictura vitę ο και γερων ο αρω εστηκως εχων χαρην τιμᾱ εν τηι χειρι και τη ετεραωσ περ δεικνυωρτι ουτοσ δαιμων καλειται προσταττει δε τοισ εισ πορευμενησ τιδει αν τουτο πο ιῃσωσ αν εισ ελθωσιν εισ τον βιον και δεικνυ ει ποιαν ο δον αυτουσ δειβαδι δειν εισ ωι σε ασ θε μελκουσιν εν τωβιω.

Furiosus dicit a quo furor nunq̄ recedit.

Furo is. insaniui: ira exagitor. Apul. Furit ensem corripit ferꝝ in eū ꝓceps: nil tale timentē aggredit. Q̄nq; furere est insanire. Cice. lib. j. offi. Versutū t callidū factū Solonis q̄ quo tutior vita ei⁹ esset et plus aliquāto reip. prodesset furere se simulauit.

Furio as. cū furore concito. Hora. lib. car. Quę solet matres furiare equarū.

Furiatus: qui ex causa furit. Virgi. Non tulit hāc speciē furiata mēte chorebus.

Furibundus qui vehementer furit. Sal. Tum ille furibundus quādoquidē circūuectus inquit ager incendiū meū ruina extinguā.

Furnus a furuo. i. nigro colore propter fuliginem vel ꝓpter obscuritatem quā intus habet vt inquit porphirio: locus in quo panis coquit. Differtq; a clybano q clybanus mobilis est et quasi paru⁹ furnus testaq; aliquādo tegit: sed fere e metallo fit. Interdū etiam ex lapide constat: non tam panī q̄ alīs dapibus coquendis seruiens. Furnus vero ex cemēto et calce constat: magnusq; t immobilis est. Pli. Cortices quoq; decussi limi clybanis t furnis ꝓbent vsum Os furni ꝓfurniū dicit.

Furnaceus a.um. qđ ad furnū pertinet. Idez. Mā furnaceis panibus binas adiiciunt libras.

Furnaria absolute dicit: sicut Lignaria: et Sagaria. Dicitur aut quis furnariā exercere qui ex furno panisq; coctura questū facit: vel qui furnos locat cōductoribus. Sue. de Vitel. Cuius filius sectiōibus t futuris vberius compendiū nactus ex muliere vulgari antiochi cuiusdā furnariā exercentis filia equite roma genuerit.

Furnarie mulieres vulgo dicunt furno operantes.

Fuscina penul. cor. telū tridens siue trisulcū piscatoriū q fundo natātia capiat: insigne neptuni erat: vt apō Priapeiā Neptuni fuscina telū. Hoc etiā Retiarii in gladiatoriis ludis vrebantur. Iuue. Uicerat hoc monstrū manicati fuscina gracchi.

Fuscinula dimi. parua fuscina. Hier. lib. j. Re. Habebat fuscinulam tridentē in manu: et mittebat eam in lebetē t qō leuabat fuscinula sibi tollebat.

Fuscus a.um. color subniger. i. nō plene niger qualis est Indorū meridionaliū t ethiopiū color.

Fusile pe. cor. quod fundi potest: seu qō fusum est: vel qō ꝓnum est ad fundendū. Hel. Qui sunt leues t fusiles t importuni locutores.

Fusorius a.um. quod ad fusionem hoc est liquefactionem ptinet: seu qō fundit aut fundi potest: vt opus fusoriū. Hiero. in ezo. Formauit ope fusorio: et fecit ex eis vitulū conflatilē. Fusoriū vas in quo metalla liquefiunt. Et ars fusoria ars fundendi miscendi trās mutandiq; metalla.

Fusores qui fundunt. i. liquefaciūt.

Fusus a.um. participiū a fundo is. Fusus fust: instrumentū qō mulieres nendo digitis volūt: vt ē illud Et digiti ei⁹ apprehenderūt fusum. Fusim aduerbiū significat sparsim.

Fustigo as. penul. pro. fuste stimulo.

Futo as. redarguo: a quo Confuto et Refuto. Vide in dictione Refuto. Cato. Futauit vsus est sepius pro fuit.

Futio futis effluo: a quo cōponit Effutio: de quo alibi

Futile penul. cor. quod facile fundit. Unde vas futile quod erat latissimi oris ex altera parte arctū qō statim positum effundebat. Utebātur eo in sacrificiis deę veste: quia aqua ad sacra hausta in terra non ponit. Quod si fiat piaculū est. Unde excogitatū vas t qō stare non posset: sed positū statim effunderet. A quo Futiles dicti sunt qui continere tacenda nō possunt: sed ea effundunt. Apul. Leuis homo et futilis ac rimarum plenus.

Futuo futuis futui fututum obscęnum verbum: quod a futio deduci videtur. Cum nihil aliud sit futuere q̄ semen effundere.



Littera muta est: quę in verboꝝ ꝓteritis mutatur in ct. vt lego: lectus. Ago: actus. Ali quādo in s. vt spergo sparsi: mergo mersi. Aliquādo in x. vt rego rexi. pingo pinxi Apud grecos: qō tñ q. scribunt: quādoq; nos per g. scribimus vt κυκνοσ nos cygnus illi

κōβιοσ nos Gobius vel gobio.

G Ante A

Gaba per simplex b. teste Josepho lib. v. antiquitatū iudaicarū Galileę oppidū est.

Gabba per duplex bb. Syrię vrbs est.

Gabaon olim metropolis t regalis ciuitas Euboz: t nunc vt refert Hieronymus ostendit villa eodem nomine in quarto miliario Betelis contra occidentalē plagā iuxta rhama: vbi Salomon oblatis victimis diuinū meruit oraculū.

Gabaonite penul. pro. sūt ppli in Gabaon habitātes.

Gabate penultima correpta vasa concaua edulijs pulmentarijsq; aptissima. Var. Transcurrunt gabate: volantq; lances. Et alibi. Sic impleri gabatas parapsidesq;.

Gabalus penultima producta: apud veteres crux siue patibulum dicebatur. Varro. Nos barbari q̄ innocentes in gabalum suffigimus homines: vos nō barbari q̄ noxios absoluitis.

Gabalum penulti. cōmuni oppidū Auernoz in gallia

aquitana narbonēſi ꝛē ꝑ primū. Hinc Gabalici ppli apud quos olim fiebat optimus caseus.

Gabij orum. Volscorū vrbs fuit. lxx. milibus passuum ab vrbe distans a Galacto ꝛ bio fratribus siculis cō dita: sicut scribit Solinus: vbi latomie plusq̄ reliq̄ lapides romę suppeditantes. Hinc gabini dicti sunt homines gabijs habitantes.

Gabinus penul. pro. toga quę sicut docet Seruius sic in tergū reiecta est: vt vna eius lacinia a tergo reuocata hominē cingat. Quo vestimenti genere vtebat consul bella indicturus.

Gabriel hebraicę latine fortitudo dei dicit.

Gaderes ciuitas Syrię nō longę ab Ascalonę. Ex qua Theodorus rhetoricę ꝓceptor: qui Strabōis ętate floruit Gadareus dictus est.

Gades duę insulę sunt: ꝛ vtrāq̄ tam singulari numero Gaddem q̄ plurali gaddes appellamus. Et sunt in fine hethicę prouincię: et in extremo nostri orbis versus occidentē vbi Europa ab Africa dirimitur. Vocabulū pgnum est qō septum indicat: eo ꝙ in morem sepis circundetur. Gadis maior insula quā alij Erythreā quoniā tyrię ab origine eorū orti ab Erythreo mari ferebantur. Alij phrodisiam: quidam Junonis insulam vocauere. Distat a calpe septingentoꝝ quinquaginta stad. interuallo. parua quidē insula: sed viroꝝ dignitate excellens: in qua equestris ordinis gaditanos quingentos in vno cēsu nūeratos aliquādo fuisse compertum est in vno atq̄ pereximio oppido quod Gaditū vocabat. In hac insula geryones habitauerūt Gadis minor insula habet oppidū ciuium romanorū qō Julia appellat. In gadeo erat tēplum herculis honorarū in quo quidā columnas illas esse existimant q̄ herculis columnę nūcupant. Sunt aūt ex ere cubitoꝝ octo. Inde Gaditanus a. um. pe. pro. vt mare gaditanū. Et gaditanę puellę dicunt libidinosę ꝓcaces. Mar. Tam tremulū crissat tam blādū pzurit vt ipm Vasturbatoꝛē fecerit hippolytū. Gaditani orīūdi sunt a Tyrijs. Unde Luc. Tyrijq̄ a gadibus hospes.

Gadir neutri generis: vrbs opulenta in gadibus: de q̄ Prisc. libro. v. ait. Ut alij tradiderunt Tartessum hispanię ciuitatē quā nunc tyrij mutato noīe Gadir habent. Rursus Festus in descriptione orbis Gadir pma fretū solida supereminet arce. Attolitq̄ caput geminis inserta colūnis. Hęc cotinuſſa prius fuerat sub noīe prisco. Tartessumq̄ de hinc tyrij dixere colōi. Barbara quin etiā gades hanc lingua frequentāt. Penus quippe locum gadir vocat vndiq̄ septū. Suidas. γαδειρ αποσ καταλη εσπεριαν λοιραν μεχρι τουτων ελθων ο ηρακλησ και μη δυμα μεροσ διελθειν σηλασ παραων εγχωριων λαβον ιδρυσα.

Getulia pars aphricę quę ꝓximos habet garamantas inde Getulus penul. pro. Virg. li. iiij. Destruat vt captā ducat getulus hiarbas. Iuue. Cum getula ducem portaret belua luscum. Ouid. Quid dubitas vinctā getulo tradere hiarbę. Getuli aphricę populi sunt: aphricā intio libyes habuerūt deinde aphri postea getuli: postremo numidę.

Gagates nomen fluuij in sicilia: et nomen lapidis precioſi in eo pmū reperti: q̄us etiā in Anglia abūdet. Hic lapis q̄us rudis ꝛ rusticus videat diuini tamē nescio quid in se habet. ignē cū alit in laternis quem solo oleo licet extingui. Si quis autē aquā ꝛ eius lapidis frustula biberit: si carnis senserit maculas extēplo emingit neq̄ cohibere vrinā potest. At si virgo nō cogitur meiere.

Galaad: mōs est: a quo ciuitas in eo condita sortita est vocabulū: quā ꝛ accepit de Amorreorū manu Galaad filius Machir filij Manasse.

Galactopotę penul. pro. lac potantes. Colu. lib. vij. Quibusdā nationibus frumenti expertibus victum cōmodat ex quo numadum getarumq̄ plurimi γαλακτοπωται dicunt.

Galba vermiculus mire exilitatis: qui nascit in esculis a quo qui primus Sulpitiorū cognomen galbę tulit ab exilitate ita vocitatus est: quē alij ecōtrario: ꝙ pinguis fuerit nominatū scribūt. Talē essi Galli vocant galbam. Alij ꝙ oppidū hispanię frustra diu oppugnatū illatis demū galbano facibus succenderit. Nonnulli ꝙ in diuturna valitudine galbeo: hoc ē remedijs lana inuolutis vteretur.

Galanthis idis. mustela qua piscis quidā dictus est: hęc et Gale dicit et galeus.

Galbanus penultima correpta feminini generis ꝛ Galbanum neutri. succus est siue lachryma cuiusdā herbę similis ferulę quę in ipso fruticę in ętate pzorum pit: et multis est apta medicaminibus. Hręci χαλβαρον dicūt per ch. nostri vero ch. in g. conuertūt. Hieronymus in ecclesiastico. Et quasi storax et galbanus ꝛ vngula ꝛ gutta. Luc. libro. ix. Hic ebulum stridet: peregrinaq̄ galbana sudāt Galbanū in Syria gigni restis est Pli. lib. xij. Quod sincerū si vrit fugat nidore serpētes. Est etiā hoc noīe genus vestimēti delicatoꝝ a colore albo ac sublucido qō nullos habet pilos. Iuue. Liculea indutus scutulata ꝛ galbana rasa. Inde Galbanat⁹ nomē simile participio formauit Mar. quod est galbano indutus. Accipiturq̄ ꝓ homine molli ꝛ effeminato.

Galbinus a. um. penul. pro. mollis ꝛ lasciuus. Mar. Galbinos hꝫ mores. Tunica quoq̄ galbina a colore dicta est. Flauius Vopiscus in Aureliano. Interhęc fuit tetricus chlamydę coccea: tunica galbina.

Galbuli pile cupressi. Var. libro. j. de re rus. Quędam ad oriendum sunt vsq̄ adeo parua vt sint obscura vt cupressi. Non enim galbuli qui nascuntur: id ē tanq̄ pile parue cortice id semē: sed his intus primigenia semina dedit natura.

Galbeum ornamenti muliebris genus. Galbaneus mali odoris.

Galę mustela. Aristo. lib. de animalibus. Galę quotiēs dimicatura cū serpente est. Pli. Mustellę cū anguibus vise sunt pugnare quotiēs victę sūt rutę folium morsu apprehendentes.

Galeus piscis qui a nīris etiā mustella dr. Pli. Pastinacam piscē venenatū psequitur galeus.

Galea cassis a galero quo multi veteres vsi sunt: a qua galeati dicunt qui galeis armati sunt.

Galeola cum accentu in antepe. vas sinu osum a galeę similitudine dictum.

Galeotę nonmodo stelliones appellātur: sed et vates quidaꝫ in sicilia ꝛ Attica a galiotę apollinis filio qui frater Telmessi eius traditur qui telmessum vbem in Caria cōdiderit oraculo ex Dodonę accepto. Ut Aelianus scribit Dionysiū tyrannū galeotas solitū consulere in Sicilia.

Galerus ꝛ galerum penultima ꝓducta: pileus rotundus ꝙ in modū galeę esset factꝰ: vt inquit Var. Stat. Et temperat astra galero. Accipitur interdū ꝓ coma aliena quam ad galeri effigiem formatam capiti ita aptare solemus vt internosci non queat. Hoc apud Sue. in cali. capillamentum nominat. Huius diminutiuum est galericulus.

Galerita pe. pro. auis quę nūc alauda dicitur: a galeri similitudine. Var. Galeritam appellat quia plumā elatam in capite habet.

Galesus pe. pro. fluuius iuxta Tarentū. Virg. lib. v. Qui niger humectat flauentia culta galesus.

Gallus Cybelis sacerdos a gallo phrygię fluuio cui⁹ aquam qui gustassent reddebantur insani. Et gallus

gallinaceus auis: nocturnus vigil: quem excitandis in opera mortalibus: rupendoq; somno genuisse p/uidentia diuina videtur. Est ⁊ nomē gentis: et nomē viri prop̄rium: et fortunam corporis significat vt inquit Quinti. i. castratum. Nam tales erant galli sacerdotes Cybeles: de quibus Augu. lib. vij. de ciui. dei refert: q̄ ideo abscisi matri deū seruirēt: vt significaretur eos qui semine indigeant terrā sequi oportere quę mater deum nominatur.

Gallus a.um. quod ex gallia est. Vnde galli dicti sunt qui ex gallia originē habent.

Gallia regio Europę a candore populi dicta Galla eſt lac latine dicitur. Nā montes et rigor cęli ab ea parte solis ardorem excludunt: vt non eorum corpora colorent: quę triplex est tonsa. i. siue togata. Comata et bracata. Gallia togata dicit Cisalpina: vt Pli. lib. iij. scribit. Var. Gallia romanę nomine dicta togę. Comata cognominatur omnis transalpina gallia: quam in tria populorum genera historici diuiserunt Belgicam: Celticam: et Aquitanicā: quę remonica ante dicta est. Nam a scaldę ad sequanam Belgica. Ab eo ad garumnā celtica eademq; lugdunensis. Inde ad pyrenei montis excursum Aquitania. Augustus quadrifariam diuisit addita Lugdunensi prouincia. Ammianus in multiiugas ,puincias diuisit vtpote qui primam ⁊ secundam lugdunensem: et primam ⁊ secundam Aquitanicam faciat: gallos celtas a nomine regis dictos: a ab eius matris vocabulo Gallatas sermo grecus appellat. Narbonensis vero prouincia appellatur pars galliarum. Bracata autē dicta est a genere vestiū. A gallia fit gallus a.um. de quo ante.

Gallicus a.um. penultima correpta: quod ex gallia est vt arma gallica.

Gallacanus a.um. idēq; gallicus: vt gallicanę vestes

Gallius a.um. sicut gallicus ⁊ gallicanus. Sal. li. iij. histo. Duę gallię mulieres quentū vitantes ad menstrua soluenda montē ascendunt.

Gallogrecia Galatia dicta est: a qua Gallogreci. Nā cum galli multitudine abundātes: relicto natali solo italiam inundassent greciam impleuerūt Macedoniam occuparunt: in Asiam transierūt duce Leonorio qui gallogrecā mixto ex gallis grecisq; vocabulo cognominauerunt.

Gallicia regio hispanię quę vt Justi. refert a Teucro Thelamonis filio condita est.

Galatia grece γαλατία per simplex l. regio minoris asię. Hęc ab oriente Cappadociā ⁊ helym fluuium: ab occidēte bithyniā et asiam: a meridie pamphiliā: a septentrione pontū euxinū hz: quā olim galli ex europa venientes habitarunt: et gallogrecia dicta est.

Galare pe. cor. populi qui galatiā habitāt. Vi primo gomorite dicti sunt a Gomor Japhet filio vt Josephus lib. j. refert: et fratre Iiacis qui ad ea loca veniens ibi sedes posuit nūcupata est.

Gallina auis nota a quo noīe deducunt hęc adiectiua.

Gallinaceus a.um. qđ ex gallinis est: vt pull⁹ gallinaceus. Var. Gallinaceis em̄ pullis bis deni dies op⁹ sunt: pauōnis ter noueni.

Gallinaceus substantiuū ipse gallus. Poscēnin⁹ niger ob vnius gallinacei direptionez decem cōmanipulares qui raptum ab vno comederant: securi percuti iussit. Sic gallinacia gallina. Var. Si oua gallinis pauonina subijcies: cū iam decem dies fouere cepit gallinacia tum demiq; subijce: vt vna excludant.

Gallinarius ⁊ gallinaria qui et q̄ gallinas curat. Pli. lib. x. Tradit quędaz ars gallinarū cuiusdā dicentis quid ex quaq; esset. Var. Inter duas ostium sit qua gallinarius curator earū ire possit.

Gallinaria insula est in mari thusco p̄m italiam contra montes ligusticos: viginti milliū Albuingauium. Alijs ab his villaticis inuectis a nautis ibi feris factis insitatis: vt inquit Varro lib. ro. iij. de re. rus. a gallinis rusticis appellata. Est et silua gallinaria Lumis vicina: de qua Licero ad Petū. Q. Leparius obuiam mihi fuit in silua gallinaria. De hac Strab. item scribit. Hoc quoq; in sinu fruticosis virgultis frequens ⁊ arboribꝰ silua est multis porrecta stadijs aquarum indiga.

Gallinarum locus in quo morantur gallinę. Columella. lib. ix. Gallinaria constitui debent parte villę quę hibernum spectāt orientem.

Gallicinium: pars noctis: appellata est qua galli cantāt: quę est quarta castrensis vigilia.

Gallo as. insanio. Varro. Et deam gallantes vario retinebant studio.

Gallulo as. penulti. correpta pubeo: a quo gallulascor pubesco: q̄ pubescētes vocem grandiorem ad galli gallinacei similitudinem faciant. Meuius. Cuius vox gallulascit.

Galla fructus querceū. Greci quoq; gallā lac noīant. Vnde ⁊ galli p̄m aliquos dicti sunt quasi lactei. gallam bibere ac rugas p̄ducere ventri ait Lucil. q̄si. d. parsimonia esse vtendū: neq; gulę indulgendū: ventremq; coarctandum.

Gallaici siue galleci hispanię populi sūt gallię finitimi. Var. Neq; gallaico liniunt auro.

Galilea pe. pro. nomen duarū regionū: ex quibus vna galilea gentium vocat: vicina tyriorum finibus vbi et salomon viginti ciuitates donauit Hyram regi Tyri in sorte tribus neptalim. Altera galilea dicit erga Tyberiadem ⁊ stagnū genesareth i tribu zabulon. Galilea teste Plinio Syrię arabię atq; egypto cōiungitur: terra fera.

Galenus penulti. pro. nomen medici excellentissimi ex pergamo Asię vbe: qui vulgo Galienus dici solet barbare ⁊ inepte: nā ελληνιστι γαληνος λεγεται απο του γαλακτος ωσ εγω οιωμαι ο του υιεστι λευκοτητος. Quo nomine etiā dictus est imperator romanus.

Gallumbri populi qui nunc Romandioli vocant.

Gamma grece: latine littera γ q̄ apud nos significat g

Gamalę pe. cor. vrbs in iudea Josephus. Syrię habitatio q̄dā fuit Gamale. Sue. in Tito Gamales appellat. Tarichiā inquit ⁊ gamalē vrbes validissimas iudeę in potestatē redegit.

Gammarus penultima correpta aquaticum animal simile cancro: vel vt quidam putant ipse Cancer cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porrigunt concoctū fit rubeus. Var. Concolor: vt nostra gammare lance rubes.

Gamos grece latine nuptię. Hinc cōposita fiunt Agamus: Monogamos: Bigamus: Digamus: Trigamus: Quadrigamus: Octogamus. Hieron. contra Joui. Non damno dimagos: immo nec trigamos ⁊ si dici potest octogamos.

Gamphasantes populi in libia: sine vllis vestibus viuētes: qui sicuti scribit Pōpo. a q̄ vsu abstinent: cum nec tela iacere aut vitare noscāt. Jōq; obuios fugiūt

Ganea e. ⁊ Ganeum lupanar meretricum: gulosorum diuersoriū et popina q. s. sit in terra non vt cęnacula superius. Est em̄ locus abdit⁹ et velut subterraneus vinolentię ⁊ libidini aptus. Teren. in adel. Ubi ego illum querā? Credo abductū in Ganeā. Col. in prol. Mox deinde vt apti veniam⁹ ad ganeas quotidianam laconicis cruditatem excoquimus. Plinius tū videt innuere popinas esse in quib⁹ vnctoria edulia conficiebant ⁊ pro ipsa ingluuię cibarijs q̄s. Ait enim de porco lib. octauo. Neq; alio ex animali numerosior materia ganeę.

Ganeones:eluones qui ganeas frequentãt.Iuue.Sed laudẽ filiquas occultis ganeo pultes.

Ganges is.ꝛ gangetis:Indię fluuius maximus. Alio nomine Phyſon a grecis dictus:de paradiſo exiens: quem alii incertis fontibus vt Milũ: rigantẽq; vicina eodem mõ ferunt. Alii in Scythicis naſci:ipſãq; indiã ſecare dixerũt/fluereq; in eum triginta amnes. Minima gangis latitudo per octo millia paſſuum: maxima per viginti patet. Altitudo vbi vadoſiſſim⁹ eſt/menſurã centũ pedũ implet. Dicit⁹ Ganges a Gãge ethiopũ rege:vt ait Suidas. Quidi⁹ lib⁹.iiij. Detam. Decolor extremo qua cingit india gãge. Hinc gangeticus ca.cũ.Columel.libro.ix. Jã nunc gangeticas et egyptias auis temulenter eructãt. Arrian⁹ libro.v.de geſtis Alexãdri magni:ευταξιλαο αλεξαν δροσ αφικεσο πολιν μεγαλιν και ευδαιμονα την μεγιστην των μεγαξυιν δου τεποταμου και υδατ που και εκει ο πωροσβασιλευσ οσορων αλεξανδρον.

Gange es.eſt vbs Indię regia.

Gangaridę(vt inqt Curti⁹)populi inter Aſſyrios ꝛ Indos iuxta Gangẽ:qui nouẽ oſtiis effluit.

Gangręna:cum ę diphthon.caro eſt emortua ex vlcere vel inflãmatione ac rubore. Subalbeſcit autem primo:demũ atra fit ſenſu amiſſo in prominentibus mẽbris:id eſt inter vngues et alas et inguina. Et in ſenibus fere atq; his quoꝝ corp⁹ mali habit⁹ eſt. Lucil.li.j. Saty. Serpere vt gangrena malo.

Gangilion ſiue ganglion:genus morbi in capite/cum humore quidã includit. De quo Colu.libro.vii. Eſt ꝛ Gãglion(vt docet Paulus)nerui alicui⁹ vel exitu vt ex laſſitudine contortio. Multis quidẽ oĩno partibus corporis/ſed pręcipue mollibus:vt in extremitate manuũ atq; pedibus.

Gannio is.niui.vel gannũi.itum. Gannire,ppie canes dicuntur cũ murmure:vel quaſi plorãdo cõqueri videntur. Inde gãnitio et gãnitus. Lucre. Longe alio pacto gannitu vocis adulant: Aut cũ deſerti abubãt in ędibus:aut cũ Plorantes fugiunt ſũmiſſo corpore plagas. Inde ad hoies tranſlatũ.Teren.in Adel. Quid ille gãnit:q̃d vult? Huius cõpoſitũ eſt Ogganio:de quo infra.

Garamãtes:populi Libyę pſyllis finitimi:a Garamãte Apollinis filio cognominati:qui ibi Garamantã oppidũ ex ſuo noie cõdidit. A quo garamãti⁹ a.um.ꝛ garamãtis idis. Fuit ꝛ alius garamãtes rex:cui⁹ filia garamãtida Jupiter apud bragadẽ fluuiũ cõpreſſit: et ex ea genuit Hiarbã.

Garganus pe.p.mõs in Apulia. Luc.lib.iiij. Apul⁹ adriacas exit garganus in vndas.

Gargara penultima correpta:mutatione litterę:a καρα καρασ:id eſt caput capitis:id eſt altitudinis altitudo:καρκαρα capita. Unus eſt ex collibus montis Idę. Eſt et oppidũ huius nominis poſitũ in imis radicibus Idę mõtis. Et defluentibus inde humoribus gargara irrigãtur/ſuntq; feraciſſima. Apud hãc ciuitatem tanta erat frugũ copia:vt qui magnũ cuiuſq; rei numerũ vellet exprimere/p multitudine immẽſa nominaret. Unde ꝛ Ouid. Gargara quot ſegetes quot habet methymna racemos. Dicitur et gargar⁹ numero ſingulari. Stra.lib.duodecimo. Gargarus in ſuperioribus Idę partibus locus oſtenditur: a quo gargara dicunt. Aeolica ciuitas: Hęc γαργαρον neutro genere dicunt. Sunt ꝛ Gargara in Myſia. Sunt qui gargarus dici velint: απο του γαργαρι ζειν τας πηγας:id eſt ab emittendis fontib⁹. Ouidi⁹. Creberrima fontibus ida.

Gargariſſo as.ſicut ſonat Plin.lib.xx. Sedat anginas cũ melle ac hyſopo ex aceto gargariçatũ. Apud grecos γαργακιζω. Fit aũt gargariçatio in ſũmo gutture. Et gargariçare:ſepe ad gurgulionẽ.i.guttur reuocare. Et duplici mõ ꝓſtruit. Mã res q̃ ſepe guttur alluit:in nõ plerũq; in ablatiuo ponit. Plin.li.xx. Oci ſuccus ſub certamine vtilis:ꝛ q̃ gargariçat vna tumẽte adiectamẽta. Colu.li.iiij. In veruſto capit⁹ dolore cõmunia ſũt ſternutamẽta excitare inferiora vehemẽter refricare gargariçare his q̃ ſaliua mouẽt.

Garrio is.garrini vel garrũi:itũ.inepte loq̃r. Cice.lib.ij.de ora. Mã et ſeculis multis añ gymnaſia inuenta ſunt/q̃s in his pbi garrire cęperunt.

Gariophylum:flos garo:folius nomen nec grece nec latine habet.

Garruli penultima correpta:ppie dicuntur(vt inquit Aug⁹)qui vulgo verboſi appellãtur accedente lętia:nec valentes nec volentes tacere. Et garrule dicunt aues canore ꝛ hilares. Virg. Garrula quem tigris nidũ ſuſpẽdit hirundo. Garrulus etiã dicit corratus. Var. In hac ciuitate tũ regnabat Dionyſius homo garrulus et acer.

Garritido as.pe.cor.idẽ q̃ garrio. Var. Quidnã garritidatis dicentes o fortuna.

Garrũ apud Col. liquamẽ eſt ex piſce factũ.

Garumna.fluuius per tribus amplificatis ammibus p biturigos et ſantones:gallicã vtrãq; gentem effluit. Eſt em in gallia narbonẽſi terminãs aquitanos. Diſtat a Narbone ſtadiis octingentis. Dilabit ex pyreneo/ꝛ in oceanũ excurrit.

Gaſter ſeu gaſterium:genus vaſis:cuius formã alii aliter accipiunt.

Gaſtrimargia pe.p.nimia ingluuies:vt apud Ariſtotelẽ in ethicis. Gaſtrimargus:guloſus.

Gaudiũ:eſt affectio animi alicui⁹ ꝓſentis boni opinioe cõcepta. Cui⁹ diminutiuũ eſt gaudiolũ:ꝛ compoſitũ Gaudiloquus penultima correpta:qui cũ gaudio loquit:vt apud Plau. Dictũ gaudiũ q̃ſi gauriũ. Hęc eĩ γαυρον lętũ dicunt.

Gaudeo es.gauiſus:gaudiũ habeo de bono proprio. Quãdoq; etiã de bono alterius/ſed intrinſecus:lętari ꝺo extrinſec⁹. Cõſtruit̃q; Gaudeo diuerſis modis. Mã q̃nq; ſine appoſito:vt Gaude ꝛ lętare. Quãdoq; cũ datiuo. Cicero. Mihi gaudeo/tibi gratulor. Quãdoq; cũ ablatiuo. Virg. Numero deus impare gaudet. Quãdoq; cũ ablt̃o mediante in. Cic. Lentulo. In moleſtia gaudeo. Q̃nq; mediante de. Hiero.ad Helio. Gaudebo de aſcẽſu/ſed timebo de lapſu. Aliquãdo gaudere:eſt valde ſeu cũ delectatiõe q̃ vulgo dici ſolet Godere:et conſtruit̃ cũ accuſatiuo. Hiero.in.plo.Job. Beatũ qui adhuc apud latinos iacebat in ſtercore:ꝛ vermib⁹ ſcatebat errorũ:integrũ immaculatũq; gaudere:id eſt cum gaudio perfruitate. Terẽ.in Adel. Nunc ſcio mea ſolide ſolum gauiſuꝝ gaudia:id eſt perguſtaturũ. Cice. Peto. In theatrũ Curionis Hortenſius introĩt puto:vt ſuũ gaudiũ gauderem⁹. Aug⁹ lib⁹.viii. Cõfeſſ. impſonaliter vſus eſt tantus auctor. Q̃ inquit cũ multis gaudeã:et in ſingulis vberius gaudiũ eſt:quia feruefaciunt ſe ꝛ flãmantur in alterutro. Et alibi. Vultũ inter ſe gaudia differunt:ſuntq; inter ſe oĩno contraria. Quãdoq; gaudeã in ſeculo/non gaudeã in domino. Hui⁹ ꝺba cõpoſita ſunt Cõgaudeo:q̃d eſt ſimul gaudeo. Ambro. Cõgaudete mecũ ꝛ congratulamini. Ad/gaudeo. Lact. lib.iiij. Ego etiã cui adgaudebat:hoc eſt quaſi applaudebat.

Gaudere in ſinu:puerbialis locutio quã et poete vſurpãt:Quod ſignificat ſecũ ꝛ cũ ſuis lętari. Cice.libro iij. Tuſ. Quoniam plauſibilia nõ hęc ſunt/vt in ſinu gaudeãt:glorioſe loqui deſinãt. Tibull⁹. Qui ſapit in tacito gaudeat ille ſinu. Propet. In tacito cohibe gaudia clauſa ſinu.

Gauleon teſte Solino:Libyę obiacẽs:in qua ſerpens

t

neq; nascit/neq; inuenit viuit: puluisq; eius quo cūq; genitū iacet/angues z scorpiones perimit.

Gaulus: nauis genꝰ paruę z rotūdę.

Gaurus: mons Campanię.

Gausape penultima correpta: militare stramētū vtrinq; villos habens: vel vna tm̄ e parte/quod pro lecto in castris sternebat. Plinⁱ libro. viii. Antiq; totus e stramento erat/qualis nūc in castris gausape. Nunc ponit pro pāno quo mensa sternit. Declinat autem hoc Gausape. Antiq̄ssimi hic Gausapes/z hęc gausapa/et hoc gausapū. Ū in plurali Gausapa. Persius. Jā chlamydes picti: tā lutea gausapa captas. Lasius ad Mecenatē. Gausapo purpureo salutat. Jnde gausapina.

Gausapina pe. cor. genus vestis. Mar. Mensę vt augusto sumere gausapinas.

Gaza: dictio persica: et numero singulari significat omne quod possidemus. Pompo. mela. Gazā persę erariū vocant. Curtius. Igitur quasi parū munimentis oppidi fidens ante solis ortū pecuniam regiā (gazam Persę vocant) cū pretiosissimis rerū efferri iubet simulans fugā. Jnde nomen est Gazę ciuitati: eo q; Cambyses illuc belli et opes et pecuniā intulerat. Hęc est Euhoz ciuitas: in qua habitauere Capadoces pulsinis cultoribꝰ interfectis. Apud veteres terminus erat Chananęoz iuxta Egyptū: ceciditq; i sortem tribꝰ Judę: z est vsq; hodie insignis ciuitas Palestinę: vt scribit Hiero. A qua Gazeus a. um. quod est ex gaza vrbe. Et gazenticus tica, ticum. ex Gaza vt be persica: vbi nobilissima vina: vel vt Pompo. ait: mella. Sidonius ad Faustū. Vina mihi nō sunt gazetica/chia/falerna. Suidas. γαζα γαρ ϑησαυροσ λεξισ μηδικη και πωλισ αλλη εστι φοινικησ οπολισ ησ γαζαιοσ.

Gazophilacium cum c. nomen compositū ex dictiōe persica et greca: φυλαττω και φυλασσω λεγεται: quod est custodio: quasi locus ille dicatur esse in quo opes reconduntur. Augꝰ in Psal. Gazophilacium arca vbi colligebantur ea quę ad indigentiā seruorum dei mittebant. Ambro. ad Studiū. Quid est Gazophilaciū z Collatio fideliū/sumptus pauperū/requies egenorū: iuxta quod sedens Christus vt habens ꝑm Lucā: duo ęra mulieris viduę: diuitū muneribus censuit prędferenda. Significat z capsam quę rēpōsitores et secrete in primis scripturę seruant. Unde serinarij/secretarij: quos etiam a secretis dicimus/vt scribas ab epistolis.

Ante E

Geomātia penultima, producta: diuinatio ex terra. γαια και μαντεια.

Geometer et geometra penultē. cor. terrę mensuratores. Gręci γεωμετρησ μετρον mensura: geometria/terrę mēsuratio dicit. Et geometria quidē scientia est matheinatica/sicut astrologia/musica z arithmetica q̄ in numeros ac formas diuisa est: quā oratori necessariā esse autumant eruditi.

Georgius: nomen viri, priū quo apud nos colonꝰ significat. Georgia agricultura georgica/q̄ ad agroz cultū ptinet: εργον opus: γαια terrę. Georgi: populi scythici agros incolentes.

Gebalena: regio in finibus eleutheropoleos.

Gebusęus/filiꝰ Chanaan: a quo Gebusei dicti sunt: qui Hierusalē inhabitauerunt.

Gebēna: mons qui hodie dicit mons Beneuere. Luca. Caua pendētes rupe gebēnas.

Gedeon: nomē, priū iudicis Jsrael: q̄ occidit Oreb/Zebe/Zebee z Salmana.

Gedrosia: regio maioris Asię.

Geenna: hoc nomē, priū inquit Hiero. a saluatore nostro ponit. Queramus quę sit sermonis huius occasio. Erat idolū Babal iuxta Hierusalē ad radicē mōtis Horia: in quibꝰ Siloa fluit. (Sed notandū est/q̄ idolū, producit penultimā cōtra consuetudinē ignari vulgi: nā greece scribit per ω mega/z diphthongū in principio. Si quis autē corripiat/vt ille: Jdola dicta dei: barbare loquit/z fatue, pnunciat.) Hęc vallis et parua cāpi planicies irrigua erat et nemorosa/plena q̄ deliciis/z locus in ea idolo cōsecratꝰ. Jn cāta autē populus Jsrael venerat dementiā/ vt deserto tēplo vicinia ibi hostias imolaret/vt rigorē religionis delicię vincerēt: filiosq; suos incenderēt dęmonibus vt initiarēt. Et appellabat locus ipse Geennō: id est vallis filioz Ennō. Hoc Regū volumē z Paralipomenō/z Hieremias plenissime scribūt. Et cōminat deus se locū ipsum impletuꝝ cadauerib⁹ mortuorū: vt nequaq̄ Tophet z Baal/sed vocet Poliandrū: id ē tumulus mortuoz. Futura q̄ supplicia z pęne ꝑpetuę quibꝰ peccatores cruciādi sunt hui⁹ loci vocabulo denotant. Duplicē autē esse geennā nimij ignis z frigoris in Job plenissime legitur.

Gela: fluuiꝰ in Sicilia: a quo et gela vbs nomē habet. Virg. lib. iij. Immanisq; gela fluuij cognoīe dicta. Siriꝰ. Venit ab amne trahēs sibi nomen venit z hela. Suidas. γελα πολισ σικλιασ καλειται δε απο τοσαμου γελαεω παρακειται εποσ ουδε ποτ μοσ ονομασ σουσω σι πολλην γερραδαυσην γαρ τηο πικων φωρη και σικελων γελαν λεγεσθαι η απο γελωρου σου αικσ και υ μαρου θο εθνικον γελαιοσ ουν/

Gelasini pe. prod. dentes anteriores q̄s (γελωσω. ridendo ostendimus: γελαωκελω est rideo. Et gelasini: lineę quę ridendo efficiunt. Mar. Hec grata est facies cui gelasinus abest. Et gelasini dicunt mimi: qui gesticulatione faceta populū oblectāt. Unde gelasinus ille plautinus risionibus z falsis dicterijs populū delectat. Et dū facit vt ab oīb⁹ rideat/irrideat. Ū est plautinū illud. Caue ex gelasino fias catagelasinus: hoc est deridiculus.

Geloi: cāpi in Sicilia apud Gelā fluuiū. Vir. Cāpiq; Geloni vel gelones: populi scythici interius (geloi. habitantes/ et agathyrsis, primi: a Gelono Hercule filio. Qui solebāt se pingere. Virg. Pictosq; gelonos. Luca. lib. iiij. Massagetes quo fugit equo forte sq; geloni. Qui nūc Getę dicunt/siue Tartari corrupto vocabulo vocant. Sāguinē equinū cū lacte mixtū bibunt. Virg. Bisalte quo more solēt: acerq; gelonꝰ Cū fugit in rodopen atq; i deserta getaz. Et lac concretū cū sanguine potat equino.

Gelboe: montes alienigenaz i sexto lapide Sintopoli: in quibꝰ etiā est vicꝰ grādis q̄ vocat Gelbos.

Gelu, prie glacies dictū: απο του λυειν: hoc ē a soluēdo terrā. Nā glacie, pcussa terra resoluit. Aliq̄n tm̄ ponit ꝑ frigore: vnde gelidū frigidū dicimus. Dicit etiā hoc gelū et hic gelus. Lucr. lib. v. Assiduosq; geli casus mortalib⁹ aufert. Et lib. vj. Demittit quasi ſę pe gelū quod continet in se.

Gelicidium: ipsum gelu. Colu. Ut prius conualescant radices frumentoz q̄s hibernis imbribus aut gelicidijs pruinisve infestent.

Gelo as. Plin. lib. xvij. Si, ptinꝰ editis fructibꝰ gelatio magna cōsecuta est: etiā paucis diebus necat. Juue. Pauidoq; gelant pectore. Hinc cōponūtur cōgelo z regelo penul. cor. Colu. lib. j. Oleū q̄ minus, puenit/si cōgelat fracescet.

Gelascere: est in gelu astringi. Gellius. Vina rarenter congelascunt.

Gelabile: q̄ gelu durari pōt. Gelliꝰ. Cur fluuioz z fontiū aquę gelu durent/mare oīe ingelabile sit.

Gelidus da. dum. penultima correpta: frigidus. Hinc

componuntur Pzegelidus et Egelidus: quod significat id quod nō est calidum neq; frigidum. Nam e. quandoq; priuationem denotat: cuius Seruius pro valde frigido exposuerit. Sue. de Augusto. Ungebatur sepius: sudabat ad flammā: deinde perfundebatur e gelida aqua vel sole multo tepefacta Ouidi⁹. Sed gelidū boreā egelidūq; nothū. Ubi gelido egelidū opposuit.

Gelima gelimę penultima correpta: fasciculus manibus genibus ligatis. Gelimarium ꝯo multitudo meta dicitur. ¶ Hic locus mendosus ab impzessore additus est: vt parentheſis illa superflua in vocabulo Beenna de idolo.

Gēma: oculus vitis quē primo emittit. Virgili⁹. Turgent in palmite gēmę. Ad huius gēmę similitudinē gēma lapillus vocatur: cuius generale nomen sit/cōprehendens proprie quecūq; nec oblonga nec perforata. Aug⁹ in Dialec. Similiter ornamentorū diuersos lapides compendiose vocauit gēmas. Huius diminutiuū est Gēmula. Bigēmis/trigēmis deriuatiua sunt. De quibus alibi.

Gēmare: est gēmas in arboribus emittere. Col. Cū p̄mū vites incipiunt gēmare.

Gēmascere: in gēmas effici. Pli. Atq; vt gēmascere incipient/ligęt calamus.

Gēmatus a. um. quod est gēmis ornatū.

Gemo mis. gemui itū. Inde gemitus: qui est pectoris cū pzę angustia in sonū prorūpit. Unde inanīta et inanimata cū nimis onusta sunt/gemere dicunt. Virgilius. Gemit sub pondere cimba. Bzecū tamē est γεμω: id est plenus sū: forsan ab eo quod sequit: vt videmus alternari ab scriptoribus: sed in alia etiā significatione γεμιζω: significat em impleo es. Quādoq; tamen gemere ponitur pro flere/et quandoq; pro canere: de his solā auibus quę flebilē cantū habent: vt Turtur et colūba. Virgilius. Nec gemere aerea cessabit turtur ab vlmo. Hinc fit Ingemo: de quo infra: sed talia ꝓficiscuntur ab metaphoris quibusdā: quibus greci pleni sunt.

Gemursa: tuberculū ſb minimo pedis digito/q̄ gemere faciat eū qui id gerit/inquit Festus. Pli. oblittera tū id ꝯ nomen ꝯ malū ait.

Gemini propzie dicuntur duo. Virgilius libzo sexto. Sunt geminę somni portę. Nā si tres sunt/ter gemini dicuntur: si quattuor/quater gemini. Columella libzo quarto. Albanas equitię familię trigeminorum matres. Quandoq; gemini dicuntur/qui vno partu nascuntur: etiā si tres vel quattuor vel plures nascerentur. Quandoq; geminus pro simili ponitur. Pacu. Par fortitudo/gemina confidentia. Et gemini cęleste signū: quod Castor et Pollux constituunt. Varro libzo secundo de re rust. geminos intelligit Apollinem ꝯ Herculem. De quibus Seneca. In magna tempestate apparent quasi stellę cęlo insidētes: ad/iuuariq; se tunc periclitantes existimant Pollucis et Castoris numię. A Columella dicitur geminū astrū quod. xiiij. kalendas Junū sol ingreditur. A geminus fit compositū Congeminus: qui cū aliquo natus est. August. in Psal. Phares cōgemino suo prælat⁹ est. ¶ Sed postea q̄ de constellatione geminorū tetigimus: dicimus totū ꝯdicū in trecentos seraginta gradus diuidi: rursusq; subdiuidi in duodecim signa: quę ab Astronomis etiā dom⁹ dicunt. Est aries/taurus/gemini/cancer/leo/virgo/libra/scorpius/sagittarius/capricornus/aquarius/ et pisces: quę regiones cęlorꝫ habent denominationē ab aliquo animali propter proportionē et quandam conuenientiā. Aries est domus Martis: nati sub tali signo ascendente sunt inclinati ad militiam: ꝯ riposi diuitesq;: ꝯ de lanificio se intromittentes: facit etiā capillos crispos: ꝯ i negocūs suis agiles et expediti. Loquor em quantū de natura est ipsius signi: nā aliud esset ꝑm situm et aspectū planetarū. Taurus autem facit nato collum grossū: quia est signū vel dom⁹ veneris: ideo erit natus mulieribus deditus et agriculturę: sed tardus in negocioꝫ et rerū suaꝫ expeditione. Geminoꝫ signū est Mercurij: natus sub tali ascendente/ erit dedit⁹ litteris/et viris illustribus vel principibus/ et totus affabilis: et semper cū societate alicui⁹: erit pulcher. Cancer facit natū longū corpus habentē ꝯ breuibus cruribus: linguam nō satis expeditam: et qui aliquā/do in statu suo augeatur: aliquando ꝯo deprimatur: modo ante pzficiet/modo retrocedat: et labzā ei altez altero maius: erit tamen fortunę cito mutabilis: et agilis in rebus peragendis. Leo facit hominē natum sub tali signo crura retorta habentē/ vel signatū in crure: et qui tardus sit ad prosperitatem habendā: tamen inclinabitur esse curialis: et habebit amicitiā dominoꝫ: erit iustus et pius: et habebit nobilē animū: sed inuidi eum semper agitabunt. Virgo facit hominē sterilē: qui nascetur oriente tali signo: erit tamen pulcher/et humanus/et doctus: et qui amicitiam habebit principū. Libra facit natum iustū ꝯ humanū: et qui a proditoribus patietur multa pericula. Scorpius signū Martis: qui habuerit tale ascēdens erit proditor: nisi alicuius planetarū vel Jouis vel Ueneris benignitate minuatur talis malicia: vel faciet homines in iudicio damnari. Sed si Mars fuerit in eo signo ascendente: dabit diuitias multas vl hęreditatē/ vel militiā: vel accusato: erit. Sagittarius facit natū pugnacē/humanū/tenuē et affabilem: ꝯ qui equis delectetur. Capricornus facit natū sub tali signo esse doctū. Quis non miraretur: ꝓsertim in mathematicis: facit etiā effeminatū. Aquarius ꝯo facit natū benignū et clementē. Piscū signū facit natum mercatorē per maria: vel rerū liquidarum olei vel vini/et taliū rerum: ꝯ qui linguā expeditā non habeat/sed balbus sit. Sed vnū admonemus vt quilibet habitet vrbes edificatas sub suo ascēdente/ vt diues sit/et plurimū gratus. Quicunq; em signū oppositum habitauerit: id est vrbē edificatā sub signo opposito: semper anxius erit/pauper/odio omnibus/ꝯ infortunatus: ideo prouerbiū est vulgariū. Qui mutat locū/mutat fortunā: quoniam quandoq; vadit ad loca sui ascendentis: vbi bene agit et prosperatur. ¶ Ascen. Totū hoc ab eo loco. ¶ Sed posteaq̄ zc. et illud ingemo. Sed talia proficiscuntur: ridiculū est/sed turpiter insertū ab eo: qui non satis verborū habuerat ad cōplendas pagellas: quę omnia sustulissent: nisi tam stultos scirem: vt si ea sublata norint: imperfectū opus calumniētur. Subdit auctor Homę. autem in hymnis. καρτερα και πολυδαυ κε αει σεμουσαλιγει αγυιαρτιδασ δι διηροσ ολυμπιου εξεγερομ τοτασ υποταυ γεουκο ρυφητ τεκε ποτνια λητη υποδμη θεισ ακε λαιρεφει ηρομιωνι.

Gemellus diminutiuū. Virg⁹. Hodo nāq; gemellos spem gregis ab silice in nuda cōnixa reliq. Gemellę vites a Columella dictę sunt ab vuis semp geminis. Nā duplices vuas (vt inqt Col.) exigūt.

Gemino as. penul. corre. duplico. Cui⁹ cōpositum est Cōgemino. Plau. in Au. Nunc si patera paterā peperit: oēs cōgeminauimus. Ingemino: int⁹ duplico. Virg⁹. lib. j. Deos. Tū liquidas corui presso ter gutture voces: Aut quater ingeminat.

Gemonię scalę dicebant: ad quas corpa damnatoꝝ tracta ꝓcipitabant. Cor. Tacit⁹. Tunc pfossū collacerato q̄ ꝯ absciſſo capite truncū corp⁹ sabini in gemonias trahunt. Pli. lib. viij. scribit canē a corpe serui nō recessisse/abiecto in gradibus gemonię.

Gena ne. vulgo palpebra dicitur: hoc est mẽbrana que superius inferiusq; regit oculũ. Terẽ. Hodie nõ cõpressi genã. Plinius. Aquatilia dormire existimant: nõ oculoꝝ argumẽto: quia nõ habent genas/sed ipsa quiete placita seu soporata. Extremus ambitus Lilium dicitur. Unde supercilia i quibus est animi pars: Nam ex his negamus et annuimus. Hęc genę pilos habẽt i modũ valli: quos a palpitãdo palpebras appellarũt. Genę etiã dicũtur partes illę a cilio ad vniuersam partẽ illam oculis subiectã: quę barba vestitur: quas radi i fęminis duodecim tabularũ interdicto antiqui vetuerunt pudoris sedes esse arbitrati: q ibi maxime ostẽdat ruborẽ. Dictę genę q in his pili gignãtur. Virgil⁹. Tũ mihi prima genas vestibat florentis iuuẽtus. Apul. i Magia. Purpuris infectas genas: z oculos illisos illices. Hęc qñ i malã speciẽ facę sunt rotũdę/dictę sunt etiã malę.

Genauius a.um. idẽ quod galosus sa.sum. Varro. Hę nouissimę in triclinio genauiũ introierũt e culina propter fastidium.

Genus a græco γένος: proprie principiũ vniuscuiusq; generatiõis: vel ab eo qui genuit: vel a loco i quo genitus est: vt Horestes a Tãtalo ducit genus. Et Plato genere Athenięsis est. Patria eñ generationis vniuscuiusq; principiũ est/quemadmodũ parentes. Hinc per translationẽ genus etiã vocamus multitudinẽ aliquoꝝ ad vnũ aliquid et ad seinuicẽ quodãmodo se habentiũ: vt Romanoꝝ genus dicimus qõ ad Romulũ refertur: et cognationẽ inter se habet q quã a cęteris distinguitur. Hinc rursus appellatur genus cui supponit species: et prędicatur de pluribus differentibus specie: q quasi principiũ sit omniũ quę sub ipso sunt specierũ. Itẽ genus dicitur quicquid est per quod alcuius rei qualitas indicatur. Unde gen⁹ mortis/genus vitę/genus pęnę/genus marmoris/genus coloris/et hmõi. Seneca. Summũ genus infęlicitatis misero est fuisse aliquãdo fęlicẽ. Virgilius. Quod genus hoc hominũ: quęve hunc tam barbara morẽ Permittit patria? Nonnũq; sumit pro accidente partiũ orationis: vt cũ dicimus: Animal est generis neutri. Et est sciendũ/q licet genus sit tertię declinationis: in compositione tamẽ quandoq; sit secundę et adiectiuũ: vt Alienigenus alienigena alienigenũ. Multigenus multigena multigenũ. Plin⁹ libro decimo. Multa hęc et multigena terrestriũ volucrũq; vita. Dicimus quoq; id genus p eius generis: vt Multa sunt id genus mõstra: qõ est fere silia et eiusdẽ generis monstra.

Generosus generosa generosũ: quod est nobile z ex ẽclaro genere. Virgilius libro primo Georgicoꝝ. Cõtinuo pecoris generosi pullus in aruis Audet et ignoto sese cõmittere põto. Cicero in Lęl. Humilẽ sane relinquũt et minime generosum (vt ita dicã) ortũ amicitię: quã ex inopia atq; indigẽtia natam volunt. Interdũ dicitur forte. Cicero libro tertio offici. Cũq; de imperio certatũ esset cũ rege generoso atq; potenti. Et generosũ dicit: quod generare facit seu producit. Columel. libro quarto. Atq; vbi multa inulta bunt regionis cõmoda/vt nobilẽ vitẽ cõseramus/generosaq; requiremus. Idẽ libro tertio. Vitẽ maxime populus alit: et postea vlmus quã atinã vocant rustici/generosissima est. Hinc generositas: nobilitas/et quasi producibilitas. Idẽ in eodẽ. Qui vineã vel arbustũ constituere volet: seminaria prius facere debet: sic eñ sciet cui⁹ generis vitẽ ponitur⁹ sit. Nã quę precio parata disponit: certã generositatẽ fidẽ nõ habet/cũ dubiũ est: an is qui vendidit legẽdis seminib⁹ adhibuerit diligentiã.

Generale: qõ ad oñes pertinet. A quo aduerbiũ Generaliter: qõ significat simul quę sub genere sunt amplectẽdo: vt Hõ generaliter oẽs hoies.

Generatim: per singula genera/seu magis per singulas species: siq̃dẽ species genera vocamus: vt Quot sunt genera verboꝝ? Virgilius libro secũdo Georgicorũ. Quare agite o proprios generatim discite cultus Agricolę. Varro. Hõ in volucribus generatim seruatur analogia: non vt ex aquilis aquilę/necq; ex turdis procreatur turdi: sic ex reliquis sui cuiusq; generis. Aliquando generatim dicit nõ per singula genera/sed generaliter z in vniuersũ z vniuersaliter. Cicero lib. ij. de oratore. Infinitũ mihi videt id dicere in quo aliquid generatim quęrereť: hoc mõ expetenda ne esset eloquẽtia expetẽdive honores.

Genero ras. notę significationis. Huius composita sunt Congenero: pro adiũgo/associo. Ennius. Quẽ mihi cõgenerat affinitas. Degenero: de quo in Degener. Ingenero: quod significat modo genero/mõ intus genero. Lactã. libro septo. Deus itaq; cũ homine primũ fingeret: mirabili prouidentia ingenerauit ei prius istas animi cõmotiones: vt posset capere virtutẽ. Cicero libro primo offici. Eadẽq; natura vi rationis hominẽ cõciliat homini/z ad rationis z vitę societatẽ: ingeneratq; in primis precipuũ quendã amorẽ in eos qui pereati sunt. Progenero: vitra generationẽ produco. Columella. Nam z humidę res et siccę quas terra progenerat/facile vitiãtur. Hinc Progenies: pro genere z familia. Regenero: rursus genero. Lactantius libro quarto. Ex eoꝝ semine regenerari eũ iussit.

Gener: filię meę vir: quia sit generis propagator. Adhibetur eñ ad genus augendũ. A quo Progener. Hunc appellat auus neptis suę virũ. ¶ Video: mihi videre qui solent virtutẽ ingredi nuptiarũ: de quadã volumen conficeretur: de numero facularũ earumq; superstitione: vnde etiã nomen vpor habuerit: de clauib⁹/de ẽna/de limine/de velamine: a quo nubo nubis: quasi nube tegereť: de inuẽtione matrimonii: an Cecrops inuẽtor: et multa quę a grecis memorant.

¶ Hoc quoq; additiciũ est.

Genitor: mõ pater dicit: mõ ad honorẽ referť. Silr genitrix z p matre z p venerationis gratia.

Genitus: a gigno is. idẽ quod nat⁹. A quo Unigenit⁹/Primogenitus z Progenitus.

Genitura qñ q; generationẽ significat. Bellⁱ⁹. Ac multo etiã antecq; pater ipse ac mater nascerentur: eor genitura debuisse iã tunc prospici. Qñq; semẽ hois: quod z semẽ genitale dicit.

Genitalis et hoc genitale: idem est quod natalis. Unde genitale solum dicitur patria in qua nati sumus: quod et natale solũ appellatur. Ambrosius. Ranũculi circa genitales strepunt paludes. Et genitalẽ diem: quo scilicet geniti: id est in lucem proditi sumus. Genitalia semina: quibus aliquid procreatur et gignitur. Virgilius libro secũdo Georgicorũ. Uere tument terrę et genitalia semina poscũt. Columella libro quarto. Adhibenda ratio est subtilior: vt ex his partibus trunci sumanť: qui et genitales sunt/et maxime fertiles. Idẽ libro octauo. Fęminis quoq; vuę ferro exulcerenť/et cicatricibus claudãtur: ne sint genitales: id est ne possint generare. Genitalia membra siue genitales partes dicũtur pudẽda/tã in viro q̃ in fęmina. Augustin⁹ libro decimoquarto de ciuitate dei. Seminaret igitur prolẽ vir: susciperet fęmina genitalibus mẽbris quãdo id opus esset. Columel. libro septimo. Elicit cupiditas odore genitaliũ admotis naribus. Idẽ in eodẽ. Et ipsos neruos greci ⁊ remasteras appellant: q ex illis genitales partes depẽdent comprehensos.

Genitiuus genitiua genitiuũ: quod habet vim generãdi. Unde genitiuus humor/et genitiuus casus. Et

gennitiuus dicit quasi genitalis/a natura ingenit⁹ et genuinus ⁊ originalis/⁊ cū nascente cōgenit⁹: vt gemmue note: que sunt macule a natura ingenite. Suet. de Augusto. Corpe tradit maculoso dispersis p pect⁹: atq; aluū genitiuis notis in modū ⁊ ordinē et numerū stellaꝝ eglestis vse.

Genethlius latine natalis dicitur: qui et deus nuptijs prefec⁹ putabatur ab antiquis: vt scribit Hieron⁹. Scribit autem Suidas/q; etiam Genethlius palestinus fuit et petris sophista discipulus Minutiani et Agapiti: qui tandē viridi quo motiebatur. Scripsit autē multa: λαλιασ η τοιδιαλεξεισ και μελετασ et multa alia: vt mirabile sit dictu tā paucis annis vite tanta scripsisse.

Genethliacus: qui ex die natali fortunā hois ⁊ successū pronūciat: απο του γενεα ο μαιφυω και γενεθλογοσ αρχεγενεθλιος.

Genius. vetere sentētia dicitur vniuscuiusq; anima rationalis. Ideoq; esse singulos singulorum. Fuere etiam qui dicerent genios deos: aquā/terram/ignem ⁊ aerē: que rerum semina sunt/elementaq; appellata. Duodecim quoq; signa: lunāq; et solē inter hos deos putabant: et a gerendo/q; multa gerere possent. Herulos deinde genios vocitarunt. Censorinus scribit/Genios dictos: quia vt gignamur curent: siue q; vna gignantur nobiscū: vel etiam quia nos genitos suscipiant ac tueantur. Certe a gignendo genius appellatur. Eundē esse Genū et Larem multi veteres memorie prodiderunt. Euclides Socraticus duplicem omnibus omino nobis genium dicit appositū. Hoc est duos lares. Ni etiā penates dici solent. Ab aliquibus genius dicitur vis/et nature deus hospitalis/et ipsa voluptas. Scintra de antiquitate verborū libro tertio. Scis geniales homines ab antiquis appellatos: qui ad inuitādū et largius apparandum cibum promptiores essent. Iuxta quod etiam Seruius interpretatur pro voluptuoso et cōuiuali. Virgilius libro primo Georgicoꝝ. Inuitat genialis hyems. Nam quotiens voluptati operam damus Genio operā dare dicimur: sicut econtrario apud Terentium. Suum defraudans genium: cum parce viuimus/et a voluptate cessamus. Cebetes thebanus i pictura mundi. ταυταμεν ἀν καλωσ μελοκεισεφην εξιγεισθαι ελλεκειρὸ οὐ δεπωημιν δελημωκασι προσταττει το δαιμονιοντοισεισ πορευομενοισεισ τορβιον ποιειν. Proculus autē platonicus in theurgicis diuinis loquit: eum legant qui curiosius talia quegrunt: ⁊ pro Horacū loco ⁊ alijs auctoribus.

Genialis et hoc geniale: quod ad genū pertinet. Unde genialis lectus: qui in nuptijs sternitur in honorē Genij. Genialis homo hospitalis/atq; ad inuitandū et largius apparandū promptior. Virgil. Lucēt genialibus altis.

Genuini: dentes posteriores: qui i extrema gingiua in homine gignunt nouissimi: Ni circiter vigesimum annū/multq; etiā octogesimū innascunt. Dicti genuini q; a genis dependeāt: vel a gignēdo: q; cū homine generātur: ⁊ cum ipso intereāt. Cicero. Dentibus in ore constitutis māditur: atq; ab his extenuatur atq; molit cibus: eoꝝ aduersi acuti diuidunt escas: intimi autē conficiunt qui genuini dicunt. Hos satyroꝝ instrumēta esse ad morsū ostendit Persius. Secuit lucilius vbē Te lupe te muti ⁊ genuinū fregit in illis. Hiero. ad Marcellā. In plerisq; puincijs familiare est/vt genuino dēte se lacerent. Iuue. ad morsū escu/letti referēs nit. Que genuinū agitent nō admittētia morsū. Hos autē genuinos greci κυνοδοντοσ nostri caninos dentes appellāt.

Gentiles: qui ex eadem familia sunt: et qui eiusdem nominis sunt: qui et cognomines dicūtur. Unde Lincius. Gētiles mihi sunt/qui meo nomine appellantur. Unde Licero libro primo Tusculanarū. Pherecydes syrus primū dixit animos hominū esse sempiternos Antiquus sane: Fuit enim meo regnāte gentili. Hoc est Seruio Tullio: quia eiusdē nominis erat. Et hoc est quod ait Plinius: Seruos domino⁊ fuisse gētiles: id est eodē nomine appellatos quo domini appellabant: vt Harcipor ⁊ publipor. Cicero in Topicis. Gentiles sunt qui inter se eodē sunt nōie: ab ingenuis oriūdi: quoꝝ maioꝝ nemo seruitutem seruiuit: et qui capite diminuti nō sunt. Idē libro primo ad Herennū. Si patersamilias intestatus moritur: familia pecuniaq; eius agnato⁊ gētiliūq; esto. Unde gentilitas peculiariter esse dicit: cum neq; seruorum neq; libertinoꝝ gētilitas vlla sit. Irē Gētile dicitur quod est gētis propriū: id est familiare: vt apud Iuuenalē: qui Gētilia tympana dixit: id est gentis propria. Sueto. de Tyberio. Capillo pone occipitium sūmissiore/ vt ceruicē etiā obtegeret: quod gētile in illo videbatur. Et gētes dicūtur natiōes. Ur. Quas gētes italū: quas nō ozaueris vbes. Rursus gētiles dicti sunt idolorū cultores: qui aliter q; christiani deo sentiūt. Diuersę eiñ gētes innumerabilia numina habuerunt: qz in gentiliū: id est maioꝝ suoꝝ fide p̄stiterunt: nec religionis cultū mutauere.

Gentilitia nomina dicuntur: que originem gentis vel familię declarant: vt Porcius Cornelius Bellius. Vulgus autem quos gētilitio vocabulo Chaldeos dicere oportet mathematicos dicit. Sic Gentilitia nota a Liuio Gentilitia funera a Plinio nūcupantur. Aliquando tamen Gentilitiū a gente: id est natione/nō a familia vsurpat. Inde gentilitia sacra dicūtur a Liuio: que statuta sunt eidē genti. Gentiliū sacerdotiū: quod ad ius familię pertinet. Et nūc vulgo iuspatronatus dicitur.

Gētilitas, pro multitudo ipsa/vel familię/vl gētis/seu nationis alicui⁹/⁊ ipsi gentiles.

Genselia: que ex multis familijs conficit.

Geneſis penul. corre. latine generatio/natiuitas. Genetlz: genus. Inde Genethliaci: id est natalitū: q; cōtē plantes hominū natiuitates de vita predicūt: immo greci est γενησισ.

Genearcha: generis princeps.

Genealogia penul. pduc. sermo de origine generationis: γενεασ generationis: ⁊ λογοσ sermo. Hiero. Notandū: in genealogia saluatoris nullā sanctaꝝ assumi mulierꝝ: sed eas quas scriptura reprehēdit.

Gentiana: herba amarissima et medicinalis: sic dicta/q; eam rex Gentius inuenerit: vt inquit Plin⁹ libro xxv. Paulus autem egenita medicus excellētissim⁹: ita scribit de simplicibus loquens: γεντιαφη ποα εστιταυτησ ριζαδρασσησ εστιν καιασ μαλικελιαν.

Genu/genum et Genus genus: teste Prisciano declinari potest pro femorum ac crurum cōmissione. Dicta genua/q; hęc dū infans est in vtero matris genis opposita sint. Siue a generādo: q; in genibus est vitalitas. Hinc cōgenudare: quod est genu replicato cadere/vel genibus flecti. Ingeniculatū: quod ē egleste signū. Uitruu⁹ lib. ix. Pes ingeniculati. Et genuum eiusdē significationis. Ouid. libro. viij. Metamor. Cōsistuntq; loco specie remanēte corone. Qui medius nixiq; genu anguemq; tenētis. Dicit ⁊ genu de herbis. Uide in dictione Stipula.

Genesareth: a greco vocabulo dictum est: quasi generans auram. Sed tamen ego puto falsissimum esse: nam nomina greca non ita componuntur: vt eant in sonum barbarum: et ideo non est sic dicendum: neq; possibile sōm rectam deductionem. Licet enim

γέγραφω dicetur grecum verbum σαρκῶ nihil signi
ficat: nec inde stagnum Genesareth dictum est: eo q̄
flatibus ventis/crispantibus undis auram ex se gene
rare videatur. Idem dicitur mare Tyberiadis a Ty
beriade ciuitate. Et mare Galileę ab adiacẽte Gali
lea prouincia. Tenet hoc mare siue stagnum centum
quadraginta stadia in longitudine: quadraginta ꝙ̄ o i
latitudine. Nō ꝓpter hoc mare vocatur q̄ eius aquę
sint amarę: sed hebręę linguę consuetudo est omnes
congregationes aquarum/siue salsę sint siue dulces:
vocare mare: sicut in Genesi scriptū est. Cōgregati/
ones aquaꝝ vocauit maria.

Geniculū diminutiuū. Plinius lib. xviii. Genicula aũt
tritico sunt quaterna: farri sena hordeo/octona. Aũ
q̄ geniculū accipiť ꝙ germine.

Geniculatim aduerbiū significat q̄ genicula.

Geniculatū dicit̄/qđ frequẽtibus geniculis ꝓstat/vt he
liotropium ob id genicularis herba vocať.

Genimẽ pe. corre. a gigno: generatio dicit̄: vt i Euāge
lio: Genimina viperarum.

Geneste: arbusculę quędā.

Genua: ligusticum emporiū. Hinc incipit Apēninus
mōs: diltatq̄ a Sabatis stadijs ducentis ꝛ seragin/
ta. Est autē extremū alobrogū oppidum: proximum
Heluetiorum finibus. Ex eo oppido pons ad Helue
tios pertinet. Inter Varrum et Genuā habitāt Li/
gures. Dicta Genua a genu: quia habet tanq̄ vnum
genu recurū a latere maris. Vel a Genuo Satur/
ni filio: qui fertur eā cōdidisse. Vel (vt quidā aiunt)
a Genuo Phaetontis socio. Alii etiā a Jano Italo/
rum rege. Hanc Annibal penit⁹ deleuit: sed Corne/
lius Seruilius cōsul instauravit: sicut Liuius refert.
Hinc fiunt adiectiua genuensis ꝛ genuanus. Quidā
ex imperitioribus Januā hanc vrbem appellant/ q̄
a Jano conditam dicant. Cur autē dicatur ligustica
regio/apparet nō obscurum a Lyge gigante: q̄ Her/
culem profligauit. Marsiliā vsq̄ post aduentum ab
Gerione defraudatis illi armentis. De quo etiā Eu
stachius in cōmentarijs Dionysij libyci multa discu
tit/ꝛ multa alii greci scriptores. Et quid actum sit vbi
Jupiter venit in auxiliū Herculi. Aliter eñ actum
erat de Hercule. Greci scribūt: habitauit Lygis ꝓpe
Chrysopolim: id est Parmā et Rhegiū Longobar
die/ꝛ Mutinā ꝛ Mantuā.

Gerręs: crates viminee. Athenienses eñ cum Syracu/
sas obsiderent: ꝛ crebro gerras poscerent: irridētes
siculi gerras clamitare cęperūt. Eñ factū est vt ger
ręs ꝓ nugis cōtemptuq̄ accipiantur.

Gerrones: nugatores a gerendis nugis. Festus. Ger
rones: leues et inepti/a cratibus dicti: q̄ Siculi ad/
uersus Athenienses cratibus ꝓstratis vsi sunt: quas
greci gerras appellant. Ausonius ad Symachum.
Visi itaq̄ ad te friuola gerrę siculis vanioza. Hinc
fit cōgerro ꝙ cōnugone. Plau. in Persa. Jā pol ille
hic aderit credo cōgerro meus.

Gerra rę. nomen triū vbiū: quaꝝ vna est i Syria: alia
ꝓpe Traconitas: alia in felici Arabia.

Gerres: genus locustaꝝ: vt habet Plinius. Mar. Te
q̄ iuuant gerres.

Gerrus: fluuius Scythię/ septimus ab Jstro/ memo/
ria dignus.

Geron gerontis: latine senex. Gerōticus: senilis. Gerā
tia dimi. vetulus: quē latini senecionē seniculūq̄ dixe
re. Gerontice aduerbiū: seniliter.

Gero geris: gessi gestum: ꝓprie significat porto. Vir
gilius. Bella manu letumq̄ gero. Interdum gerere
est habere. Idem libro secundo. Et nos aliquod no/
menq̄ decusq̄ gessimus. Interdum facere. Idem li/
bro nono. Nec tecum talia gessi magnanimum gę/
nam et phama extrema secutus. Interdum admini/
strare. Cicero in Catone. Qui amplissimū magistra/
tum gerunt. Hinc dicuntur gesta et gestę res. Cum
accusatiuo reciproco significat viuere. Ambrosius in
Lucam. Si quis ſm Christi pręcepta se gesserit iam
non lectus doloris est/sed quietis. Huius composi/
ta sunt: Aggero/ Congero/ Digero. De quibus lo/
cis suis. Egero: extra porto. Lactantius libro ꝓmo.
Qui simū stabulo q̄ qui vitia de corde egerit. Colu/
mella libro secundo. Huium primū habetur sterqus
quod ex columbarijs egeritur. Unde quandoq̄ pro
euomo vel ventrem exonero ponitur ingero. Vide
alibi. Oggero: intendo seu inūcio: ꝛ quod vernacula
lingua dicitur tener adosso. Plautus in Tru. Quan
do intro aduenium: vnus eorum aliquis oculū ami/
ce vsq̄ oggerit dum illi agant. Progero: vltra seu fo
ras gero. Columella libro primo. Ideoq̄ periti ru/
stici quicquid ouilibus stabulisq̄ couersum progesse
rūt/superpositis virgis tegunt: nec arescere solis in/
cursu patiuntur. Regero: retro porto/reduco. Pli/
nius. Et q̄uis assidua conuersione immensę celerita/
tis attollātur: quoniam haustum omnē lucis aduer/
sa illo regerat vnde acceperit. Hinc Regestū. Colu
mella libro quinto. Ut sit inferior tenera subiacens
terra: quę nō arceat: nec duricia sua repellat nouas ir
repentis radiculas. Istud quidē conūngere potest/
etiam si ager bipalio moueatur ꝛ depriman ť scrobis
in regesto: quod est fermentatū plus dipōdio semis/
se. Regerere est euomere. Apuleius. Nam et rege/
sta crapula vestem iuquinauerat. Suggero: submi/
nistro/in cor pono seu suppono/rigo. Augustinus libro
j. de ciuitate dei. Nam cū ei scriba suggessisset/qđ de
signis deoꝝ quę multa capta fuerāt/fieri iuberet/con
tinentiam suam iocando condiuit. Hiero. ad Paulli/
nū. Quicquid alijs exercitatio et quotidiana in lege
meditatio tribuere solet: illis spūssanctus hoc sugge/
rebat. Hinc suggestus. Sunt ꝛ alia cōposita: vt Bel
liger/armiger/mo:riger/ꝛ multa hmōi: quę oīa ha/
bent penultimā correptā.

Gerulus penult̄. correpta: portator: qui fert aliquod
onus: et ꝓ o baiulo accipiť. Baiulū eñ dicimus: qui
mercedis gratia onera ferre cōsueuit. Sueto. i Cali/
gula. Ex geruloꝝ diurnis quęstibus pars octaua exi/
gebať. Hinc Mugigerulus: nugaꝝ aportator.

Gerundium: nomen participiale appellatur. Caret nu
meris et personis: et sub vna voce actiuam ꝛ passiuā
significationem gerit. Unde a gerenda duplici signi
ficatione quidā gerundia dicta esse existimant. A par
te post seruat constructionem sui verbi/ꝛ habet quat
tuor casus: Genitiū/datiuum/accusatiuū/et ablati/
uum. Genitiuus iungitur nominibus substantiuis in
vtraq̄ significatione: vt Habeo voluntatē docēdi te
bonos mores. Virgilius. Et quę tanta fuit Romā ti
bi causa videndi. In passiua: vt Habeo voluntatem
docendi rhetoricā a pręceptore. Datiuus iungiť ad/
iectiuis nominibus i vtraq̄ significatione: vt Sum
aptus discendo rhetoricam. Et sum aptus docendo
rhetoricam a pręceptore. Inuenitur soluēdo non sūe
quod nunq̄ patitur secū substantiuū: et regit post se
datiuū: licet nō semper apponatur. Cicero Lentulo.
Ciuitatum principes ad me detulerunt sumptus de/
cerni legatis nimis magnos: cuꝝ soluendo ciuitates
nō essent. Interdum aliū casum. Quintilianus. Op
timi tum virorum/et quibus artis sue soluendo non
sit humanitas. Accusatiuus iungitur verbis signifi/
cantibus motum ad locum: vt Uado ad legendum
Virgilium. Et in significatione passiua. Salusti⁹. Cū
ipse ad imperandū assidue vocaretur: id est vt ei im/
perareturr. Item cū verbis significantibus permanē
tia: vt Maneo hic ad legendū. Sum paratus ad au
diendū: et Sū idoneus ad intelligendū. Ablatiuus

tribus modis accipit. Primo sine regimine: vt Legendo disco: z currendo cecidi. Et ponit actiue z passiue. Virgilius. Actiue. Cantando tu illū. Passiue. Frigidus in pratis cantādo rumpit anguis. Idem. Aliter vitiū crescit: z tegendo: id est dū incantat/ et dū tegitur. Secundo cū p̄positione de/ex/a/ab/cū vl in. Cicero. Ex quo ardescit/siue amor/siue amicicia. Utrūq; em̄ dictū ab amando. Idem. In defendendo maior labor est q̄ in accusando. Quintilianus. Cum p̄cipere de apte loquēdo ceperimus. Tertio cū p̄bis significātibus motū de loco: vt Venio ab arando: redeo a spectādo. Licet magis vsurpem° ab aratione z a spectaculo. Quō autem gerūdiuū a participio differat: vide in dictione Participiū.

Geryon: nomē regis hispani quē Hercules interfecit. Quod nomen etiā Herione one. et geryones is. et geryoneus p̄m Priscianū declinari potest. Hinc geryonaceus a.um. Plau. Qui mihi intromisisti i ędibus quingētos coquos cū senis manibus: genere geryonaceo. Aristophānes. βου λειλια μαχεσθαι γηρυονη τεττραπιλω σουλασ ἀγιτου τεττρακέφηλω ογαργυρυορησ τριικεφαλοσ ωρτολην αγω ναπαρεσ χεωηρακλεῖ.

Gerinē dicit: q̄ ex arbore ocul nascit furculus p̄gnās: a generādo dicit/generationis principiū.

Germino as. penul. correpta: pullulo z germē emitto. Cuius cōposita sunt Cōgermino: quod est coalesco/socio/comūgo. Varro libro tertio rerū humā. Post ea cū his vnā rēpublicā cōiuncti ac cōgerminati tenuere. Egermino: extra germio. Col. libro quinto. Mā plurimū interest nō esse longū sarmentū quod inseratur: z rursus pluris oculos quibus egerminet inesse. Progermino: vltra germinādo eo. Idē in eodē. Ut et radices deorsū agat: nec ex p̄pinquo negligēter in sūma terra refecta p̄germinet.

Germinasco cis. z eius cōpositū cōgerminasco: significāt calesco/comūgor. Quadrigarius. Facite exēpla eor: vt cū illis cōgerminascere sciatur.

Germani: quasi ex eadē stirpe geniti. Differt̄ germanus a fratre: q̄ ille ō eadē genitrice sit nat°: nō (vt mīti dicūt) de eodē germine natus: quos Var. tm̄ fratres vocat. Hoc tm̄ cōfundit vsus. Inuenit em̄ germanus esse a parte patris: z frater q̄ ex solo patre vel ex sola matre nat° sit. Fgmininū hui°modi est germana. Virg. Inueni germana vitā: gratare sorori.

Germania: regio que a Gallis/Rhenis ac Pānoniis Rheno et Danubio fluminibus a Sarmatis Dacisq; metu mutuo ac montibus separatur. Hinc germanici et germanicani: que inter se differunt: sicut Hispanienses ab hispanis separātur: Sicilienses a siculis. Nam germanicani dicuntur milites Romani in germania militantes. Germanici: qui ex germania sunt. Suetonius in Tyberio. Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinē ante omnia: vt equarentur stipendio p̄torianī germanicanis. Idē infra. Meq; em̄ deteriores esse: aut hispaniensi exercitu q̄ gallā: aut germanico/qui vitelliū fecissent. Germanici etiā dicti sunt quidam imperatores a deuictis germanicis. Dicuntur z germani ipsi indigene: vt Strabo libro septimo testatur/perinde ac fratres: quoniam et proceritate corporū et colore flauo et forma z moribus: z viuendi ritibus pares existimātur. Hi antea teutones appellabantur/a Teutone eorum deo quem terra ortū existimabant. Postea Alemani dicti ab huiusmodi dei filio Wanio. Alij Alemānos ad Lemānū lacū natos volunt.

Gergonia: oppidū in altissimo monte in regione Auernor. Cui° meminit Sueto. in Cesare.

Gerusia in grecis vbibus vocabāt conuentū senum: apud nos senatū z senaculū ab ętatis vocabulo. Plinius libro. xxxv. Sic extruxere domū regiā atali tralibus item sardibus Crēsi: quā gerusiam fecere. Vitruuius. Crēsi dom° quā sardiani ciuibus ad requiescendū ętatis ocio senio z collegio gerusiā dedicauerunt. Varro. Senaculū vocatū/vbi senat° aut vbi seniores cōsisterēt: dictū gerusia.

Gesto as. sepe vl quasi cōtinue gero. Hiero. ad Helio. Hic est ille operarij et quęstuarię filius: hic q̄ matris gestatus sinu hoiem deus fugit in egiptū.

Gestito tas. penultima correpta frequentatiuū. Plautus in Cur. Rogita vnde istunc habeat anulū: pater istum meus gestitauit.

Gesta: acta: vide in dictione Acta.

Gestus gestus: est id q̄ indicat quid gerat.

Gestus a.um. participiū a gero.

Gestuosus gestuosa gestuosum: quod est plenum actibus lęticię.

Gestamen: quicquid geritur: vt vestes/arma/sceptrū. Virgilius libro tertio. Aere cauo clypeū magni gestamen abantis Postibus aduersis figo. i. quod geri solebat a magno abante.

Gestatoriū appellatur lectica sella siue caruca: z omne id in quo gestamur. Hieron. libro. ij. Habab. In gestatorio torquebatur Antiochus/vt de corpe impij vermes scaturirēt. Suetonius de Claudio. Solitus etiā in gestatorio ludere. Dicimus etiam gestatorius toria. torium: vt Sella gestatoria. Suetonius in Nerone. Interdiu quoq; clā gestatoria sella delatus in theatrum.

Gestio stis. iui. vel ij. proprie significat gestus indicantes animi affectus corpore facio. Ex motu enim corporis gestus fiunt. Ō Cicero libro secundo ad Herennium docet cum ait: Motus corpis est z vultus moderatio quędam: que probabiliora reddit ea que pronunciantur. Cum ergo gestus sint quidam motus corpis dextra pedeve designati/aut capitis ictu et huiusmodi: profecto Gestire gestus facere. Gestimus autē quandoq; lęticię seu voluptatis nimię causa: vt in hymno: Enixa est puerpera quem Gabriel p̄dixerat: quem matris aluo gestiens clausus Joānes senserat. Cicero libro primo offic. Aut voluptate animia gestiunt: quorum omniū vultus/voces/motus/statusq; mutantur. Aliquando etiam męsticię causa: vt apud eundē libro. ij. ad Heren. Sin vtemur amplificatione per conquestionem fgmineo plangore et capitis ictu nōnunq; sedato/z incōstanti gestu męsto et cōturbato vti oportebit. Interdū etiā q̄s gestit nō ꝓ lęticia/neq; ꝓ męrore/sed ꝓ concupiscētia. Plau. in Am. Gestiunt pugni: id est gestus faciunt siue mouētur. Quę autē Do. in Teren. dicit nō esse gestire quod lętum esse/verū dicit: quia cum p̄ius dixisset: quid est q̄ lętus sis? sequitur. Quid est q̄ sic gestis? Cherea em̄ gestus turpis amoris quosdam significabat. Sic Plinius libro. viij. lęticiā a gestu disiunxit: cū de panthera loqueretur his verbis: vt causā doloris intellexit: simulq; salutis sue mercedem exemit catulos: ea q; cum his prosequente vsq; extra solitudines deductus: lętaq; atq; gestiente vt facile appareret gratiaz referre: similiter Cice. libro. ij. de fi. bonorum. Quorum alter lętitia gestat: alter dolore cruciatur. Significat etiam quandoq; gestire/desiderare/siue vehementer cupere/sed semper cum gestu aliquo: vt apud Terē. in Phor. Ego illic succensea: ipsum gestio mihi dari in conspectū nūc sua: vt sciat culpa lenem patrem illum factum esse acerrimū. Quandoq; etiam lętari siue delectari/sed tamen cum gestu. Persius. Nō hic qui in crepidis graiorū ludere gestis. Aug° libro. ij. Confess. Vbi me pater in balneis vidit puberescentem quasi iam ex hoc in nepotes gestiret gaudens matri indicauit. Per translationem Cice. locu-

tus est Marcello. Parietes mediusfidi⁹ (vt mihi videtur) huius curię gratias agere gestiunt: id est quasi gestu videtur mihi parietes gratias agere. Et hoc vt cęsari gratularet. Hui⁹ cōpositū est Prægestio: qđ est valde gestio: vt exponit Prisci. Hora. lib. j. Car. Ludere cū vitulis salicto ꝑgestientis.

Gesticulor aris. gestū facio. Col. in præfa. Nec minus corpor gesticulationē scrupulosissime requirant saltationis ac musicę studiosi.

Gesticulari⁹ a. um. qđ ad faciētē acc⁹ leticię ptinet.

Gesa hasta: vide in dictione Lesa.

Gessus: fluuius apud Jones.

Gessuri penul. pro. regio in Asia.

Gessemeni pe. cor. villa pinguissima interpretat.

Geisen: locus ęgypti in quo habitauit Jacob.

Geth: Allophylorū ciuitas fuit: hęc nūc apellat ęaph.

Gethę: populi in Scythia europea. Quidā gethas dicos apellāt/vt Apian⁹. Strabo arbitrat eos esse gethas/qui ad pontū in orientē spectāt. Helius Spartian⁹ Gethas dicit gothos. De his Oui. li. de pōto. Nulla gethis toto gēs est truculētior orbe. Hui⁹ nominis ntūs singularis est getha vel gethes.

H Ante J

Giarus penult⁷. corre. insula parua ex cyclad⁹ circuitu. xij. miliū passuū/ad quaz norū damnabant. Juue. pluraliter dixit. Aude aliquid breuib⁹ giaris z carcere dignū: vt alias etiā notaret.

Gibber et gibbosus et gibberosus: qui gibbū id est tumorē in dorso habet: cuius et pro alio quocūqz tumore solido ponatur. Juue. Attritus galea/ medūsqz in narib⁹ ingens Gibbus z acre malū semper stillantis ocelli. Gibbus et gibba: ipse tumor. Plinius Gallinarum genus gibbarum vocat. Ipse quoqz gibbus nominatur gibber. Juuenalis. Attritus gibbere nasus. Julius firmicus tradit nasci gibberosos: qui i septima parte arietis habuerint horoscopū. Cor. Celsus tamen docet strumam extantiū quandā in tergo: Gibbū ꝺo in pectore.

Gigas antis. vir altissimę staturę: et terrę filius a poetis fingitur: cum nihil aliud gigantes fuisse credendum sit cū hominū quandam impiam gentē deos negantem: et ideo creditā deos e cęlesti sede pellere voluisse. Hinc giganteus a. um. nomen possessiuū. Josephus ꝺo lib. j. anti. dicit gigantes fuisse ex ꝺemonibus incubis ꝓgenitos. Idē Aug⁹ lib. xvj. de ci. dei: z Eusebius de ꝓpara. lib. vij.

Gigātomachia: gigantū pugna.

Gigeria: vide in dictione Gingeria.

Gigno nis. genui/vel gignui ꝑm Diomedē: genitum: significat Genero. Lactantius lib. iiij. Hac conditione gignimur. Huius compositū est Ingigno: quod est intus gigno. Columella lib. iij. Tanē naturali et ingenita sterilitate laborantibus. Hinc ignis dictus est q⁹ in eo nihil gignatur z prægnās: q̄ iam occupata est in generādo qđ cōceperit: z benignus nomē cōpositū ex bono z gignendo.

Gilo: nomē ciuitatis: a q̄ Gilonitę penul. pd. hoies in ea habitātes dicunē. Est z nomē viri. Juue. Anciolā pculeius habet/sed gilo deuncē.

Gilu⁹ color medi⁹ inter albū et rufum: color mellinus.

Gindes fluuius: qui per Dardanos fluens ingreditur

Gingiuę penul. produc. in quibus dentes (Tygrim. sunt: a gignendis dentibus. Lactantius libro de opi. Dentes autē ipsos ne magis horrori ē ornamento essent gingiuis mollibus: quę a gignendis dentibus nominātur: ac deinde labiorum regminibus honestauit. Juue. Frangēdus misero gingiua panis inermi. Huius diminutiuū est Gingiuula. Apul. Cōplanatoz tumidę gingiuulę.

Gingrio is. ū. itum. Est autē gingrire: anserū vocis ꝓpriū. Hñ genus quoddā tibiaz exiguaz a voce anserū. Gingriuę dicunē a quib⁹ Gingritor tibicen.

Gingeria: ex multis obsonūs decerpta apellant. Quidā tñ Gigeria sine n scribunt: esseqz gallinaz intestina: z quę cū his coquebant. Lucilius. Gigeria sunt sine ballio: his vescamur alacriter.

Gion fluuius: qui apud Egyptios Nilus vocatur: in paradiso oriens vniuersam circūit Ethiopiam. Josephus. Gion quoqz per Egyptum fluens ostendit eū qui nobis ab oriente redditur: quē Greci appellāt Nilū. Significatqz hoc nomē terrę hiatū. Quo nomine etiā vocatus est mons in Judęa: apud quē Salomon in regē vnctus fuit.

Girgillus: instrumentū quo fili reuoluunt.

Girim: mons apud garamātas: in quo nasci gēmas vetustas testata est.

H Ante L

Glaber a. um. quod est leue z sine pilis. Plau. in Aul. Tu istū gallū si sapis glabriorē reddes mihi q̄ volusius ludius. Nonius ō doctoz indagine. Legitur q̄ ludis præsulis pueri essent glabri ac depiles/pter etatē: quos antiqui ludios apellabāt. Aug⁹ lib. vj. de ciuit. dei. A quibus autē spernentur glabros/ aut male barbatos videremus. Huius diminutiuū est glabellus. Glabra etiā siue glabella vocat interstitiū supercilia supra nasum discriminās: quę sine pilis esse cōsueuit. Martianus capel. libro ꝓmo. Quaz vna deosculata philologię frontē illic vbi pubē cilioz discriminat glabellę medietas.

Glabriones: idē qđ glabri. Et apud romanos erat glabrioz familia. Ex q̄ Accili⁹ glabrio vir roman⁹ fuit.

Glabreta a Columella dicūtur loca q̄ nihil ferūt. Hęc greci phalacras quasi calueta apellāt: quę satis fructibusqz nuda sunt.

Glabrescо: glaber fio: ꝓprie glabrescere est sine pil' aut capill' aut plumis fieri: quod euenit nōnunq̄ morbo aliquo. Transfert etiā qñqz ad herbas. Col. li. ū. Hā dū a pecudibus legumina pculcant: herbę etiam vngulis atteruntē. Atqz ita glabrescit: z fit idonea seminibus area: id est fit glabra mūdaqz.

Glacies aqua cōgelata a gelu/quasi gelacies.

Glaciari est in glaciē cōuerti. Pli. Flore et⁹ aquā glaciari Pythagoras tradit.

Glacitare: ꝓpriū est vocis anserū. Ouid. Lacabat hinc perdix: hinc glacitat improbus anser.

Gladius: ensis a clade dici videtur: quia ad cladem sit inuentus. Dicitur et gladiū neutro genere: vt docet Var. Hincingladior aris. de quo alibi. Est z gladi⁹: genus piscis marini.

Gladiolus paruus gladius. Quo nomine etiam dicta est herba quędam q̄ sit foliis gladij similis. Flores habet purpureos.

Gladiatores: dimicatores dicūtur. Cicero libro. iij. ad Veren. Tanē gladiator habuerit. Inter gladiatores specialiter sunt retiarij/ qui aduersus mirmilonē pugnabant: dicti a rete quod sub scuto gerebant/ ve mirmilonē inuoluerent. Mirmilones dicebant gladiatores qui genere quodā gallicę armaturę vrebantur/quod mirmiloniū dicebatur. Unde galli ante nō mirmiliones vocabantur: in quoz galeis pisces effigies erat. Solebāt autē retiarij aduersus mirmilonē pugnātes hęc verba cantare. Mō te peto/piscē peto: quid me fugis galle.

Gladiatura ę. ipsa ars gladiatoz.

Gladiatorius a. um. quod ad gladios pertinet. Unde spectacula gladiatoria. Cyprianus ad Donatū. Paratur gladiatorius ludus/vt libidinem crudeliū luminū sanguis oblectet. Salu. Ire ex senatus cōsulto

decreuere/vt gladiatozię familię capuam/et inter cę/tera municipia distribuerentur. De gladiatozū ozigi/ne ac causa Julius Capitol. habet hoc pacto. Vul/ti dicunt apud veteres hanc deuotionem contra ho/stes factam: vt ciuium sanguine litato/specie pugna/rum fortunā satiarent. Alij hoc litteris tradūt: quod verisimilius credo. Ituros ad bellū romanos debu/isse pugnas videre: ⁊ vulnera et ferrū et nudos inter se coēntes: ne i bello armatos hostes timerēt: aut vul/nera ⁊ sanguinē phozrescerēt. Vnde mos tractus vi/detur: vt imperatozes ad bellū ꝓficiscētes mun⁹ da/rent gladiatozum.

Glaneus: nomē ꝓprium viri Chij: qui primus oim ferri cōpactionē ferē excogitasse.

Glaphyrus pe. pzo. festiu⁹/iucūdus/oznat⁹/polit⁹/cō/cauus/sculptus/famosus/astutus.

Glans glandis/et glādis glādis dici potest pzo fructu arbozis quercus/et aliarum arbozū glandiferarum. Plinius libzo decimo ferto. Dulcissima est omnium glans phagi. Virgilius. Nec de cōcussa tantū pluit ilice glandis. Sed quia ex his homines quondā vi/uebant glādis appellatiōe (vt Vlpianus sentit) om/nes fructus cōtinētur. Hinc glans plumbū quod est in modū glandis formatum. Salustius in Jugurth. Pars eminus glande/vt lapidibus pugnare. Item glās pars summa colis dicitur quę perpetuo tegitur oculo similis. Pzęputium em̄ pellis est qua glās te/gitur. Coles ipse penis a quo Colei pendent. Rur/sus glandes seu glādule est morbus faucīū ob quan/dam glandis similitudinē. Ibi em̄ est caro glādulo/sa: ab antiquis boni saporis putabatur. Var. Par/titur apri glandulas palestritis. Apitius. Interpo/nes pulpas pulli glandulas edonas. Hinc illa pars suis laudatissima Glandiū dictū est. Solent autem hę glandulę intumescere/adeo vt hominē graui mor/bo infestent. Hunc morbū etiam Tonsillas dicunt. Plinius libzo. xxxvii. de Electro. Pado eo annexa fabula euidente causa. Vodieq̄ transpadanozū ag/restibus maxime decozis causa: sed et medicinę: quo/niā tonsillis creditur resistere et faucīū vitijs. Idē li/bzo: x). Tonsillę in homine: in sue glandulę: quę inter eas vuę nomine vltimo depēdet palato. A Glās fi/unt glādeus ea. eum. glādulosus glādulosa glādulo/sum. Glādifer glādula diminutiuū. Juglans ⁊ dīju/glans/glandatio.

Glādatio: glādiū collectio/et pastio suū ex glādibus.

Glandiū: pars quedā intestinoz est: vt inquit Prisci/a. Alij volūt esse partē Apri iuxta ceruicē/vel ipsā cer/uicē. In hac em̄ glandulę positę sunt. Plau. in Cap. Pertrūcauit tribus tergozibus glādia. Vnde Caro glādionica. Idē in Bene. Glādionicā suillam/lar/dum pernā. Esse autē suis hanc peculiarē laudē ostē/dit Col. qui porcū laudat qui est amplę et glandulo/sę ceruicis. Dicūtur etiā glādulę de homine. Celsus libzo. iiij. Itēq̄ arterię quas parotidas vocant sursū procedētes vltra aures ferūtur: et i ipsis ceruicibus glādulę positę sunt.

Glarea penul. cozrep. terra sabulosa quę in fluuiozū ri/pis/vel maris littorib⁹ reperit. Hiero. In terra au/rū quęrit: ⁊ fluuioz alucis splendens proferē glarea. Luc. Aut impulsa leui turbat glarea vena. Vul⁹ di/minutiuū est glariola cū accētu i antepenul. Plaut⁹. Glareolā manu effundēs.

Glareosus sa. sum. quod est plenū glarea. Plinius lib. xxvj. Silaris nascitur glareosis/et perennibus riuis capitalis apū similitudine.

Glastū: herba sillis plātagini/qua Brītāni se inficiunt: vt aucto⁹ est Cęsar: quo horridiozi sint aspectu in pu/gna. Efficit em̄ ceruleū colorē.

Glauz grece γλαύξ auis nocturna: a q̄ glauc⁹ color. Glaucus color (vti Placidus grāmatic⁹ docet) inter/dū ponitur pro viridi. Est em̄ qui admixtū habet vi/rori alborē. Vnde Virgil. glaucas salices et oliuas dixit. Itē in hominibus et equis glauci oculi ꝓ splen/didis dicuntur. Hunc colorē quidā Cesium vocant. Legimus nōnunq̄ et maris colorē glaucū: sed tunc quādo canescit fluctibus. Vnde Glaucus deus ma/rinus senior fingit̄/ex piscatore cōuersus in deū gra/mine gustato. Fuit et alius Glaucus: qui prim⁹ ferri cōsolidaturā inuenit. Alius Hippolyti fili⁹: a quo Jo/nes nati sunt reges. Vulticq̄ hoc noie sūt vocati. Et Glaucus nomē piscis est.

Glauciū: herbę gen⁹ siluestris: ⁊ erraticę runagrū vo/cat. Alij Paralaion dicūt. Nascit in afflatu maris/ aut nitroso loco: vnde nomē assūpsit: Mā glauc⁹ ceru/leū significat: qui color est maris.

Glaucinum grece dicitur oleum mustū: hoc est expres/sum anteq̄ oliuę pzemantur. Nam γλαυκος grę/ce/latine mustū.

Glaucoma atis. Glaucomatū ati. ⁊ Glaucoma mę. vi/tiū humoris eius qui cristallinus appellat̄/ in colorē glaucū mutātis in oculo. Plau. i Vili. Glaucomā ad oculos obūciemus. Serenus. Si ꝙ horrendus ducēt glaucomata plumbū. Spūs alterius ꝓdest qui grana cymini Pallētis mādēs visus exhalat i ipos. Hypoclysis ꝙ siue quod idē est/ Hypoclymata: q̄ nos suffiones vocamus oculoz: fit ex humore inter corneā ⁊ cristallinā partē ꝓcreto. Interdūq̄ hęc ocu/li potentię qua cernit̄ se opponit.

Glaucopis pe. cozre. idis. habēs oculos cesios. Quo noie dicta est pallas: q̄ a latinis dicit̄ Cesia. Diodo. Scribit aerē noiatū esse palada: et ideo dici glauco/pin: qm̄ aer glauci: hoc est viridis sit aspectus.

Glessaria: insula in oceano germanico: quę Solino te/ste crystallū dat succinū.

Gleba: cespes terrę: dicta q̄ sit quasi globus. Vul⁹ di/minutiuū est glebula. Col. li. j. Eadē cuentūlata mun/dozа sunt: lapilliq̄ carent et glebul: quas ꝓ tritura fere terrena emittit area.

Glis glissis gener⁹ fęmi: terra argillosa. Glis glitis etiam generis femi: carduus: dicit̄ glis gliris gener⁹ ma/sculini: animal muri sile: nutritur in arborib⁹. Var. Somniculosos ille pozrigit glires. Idē. Tota mihi dozmit̄ hyems: ⁊ pinguioz illo tēpore sū quo me nil/ nisi somnus alit. Vnde gliriariū: ꝓ loco in quo nutriū/ tur glires. Var. Gliriariū dissili ratione habet̄/ q̄ nō aqua/sed maceria locus sepitur.

Gliſco: cresco. Li. lib. vj. Gliscēte indies seditiōe. Itē pinguesco. Col. libzo. ij. Pzius tamē q̄ exilē terram iteremus/stercozare conueniet: Mā eo quasi pabulo gliscit. Idē libzo. viij. Paleis quę pene oīnibus re/gionibus abundāt/etiā gliscit/scz asinus. Itē ardeoz cupio: vt in hymno. Mā gliscit animus ꝓmere can/tibus victoz genus optimū. Vuius cōpositū ē Per gliſco. Col. libzo octauo. Quę pima luna saginari cę/pit vigesima pergliscit.

Globus et globū: vtroq̄ modo dicit̄ ꝓ corpore solido vndiq̄ rotundo: quē greci Sphęrā appellāt. Virgil. Lucentēq̄ globū. Ponit̄ q̄q̄ ꝓ multitudine homi/nū/siue alioz animaliū/aut alterius cuiusq̄ rei simil̄ collecta ⁊ quasi cōglobata. Sal. Alij fiducia gnarita/tis locoz occultā fugaz sparsi: alij globis eruptionē tentauerūt. Sciendū q̄ si globus ex filo aut alia fili/re factus sit/glomus dicit̄. A glob⁹ fit globosus sa/sum. ꝓ rotundo spissatoq̄.

Globo as. aceruo/aduno: a q̄ globoz: de quo supza.

Glocido. as. pe. cozre. ꝓprium est vocis gallinaz/ cum ouis incubiturę sunt. Quod fit crebris singultib⁹ in/teriecta voce acuta.

Glocio is. idem quod glocido. Col. lib. ix. Obseruare

debet custos dū ḡdāt oua: vt ea quę nata sunt recolligant: notenturq; ḡ quo q̄ die sint edita: & p̄recentissima supponant glocitibus.

Glom⁹mi, & glom⁹eris. est globus ex filo factus.

Glomero as. penul. cor. implico/& globi speciē formo/siue filū induco. Per trāslationē glomerare sumit̄ p cōgregare/accumulare. Virg. Et fędā glomerāt tempestatē imbribus atris Collectę ex alto nubes. Hinc fit cōpositū Agglomero: qđ ē applico/adiungo. Vir. Et lateri agglomerāt nostro.

Gloria: est frequens de aliquo fama cū laude. Quintilian⁹. Cōsentiens laus bonorū gloria appellat̄. Hanc Aug⁹ dixit esse iudiciū hominū bene de hominibus opinantiū. Est tñ inanis gloria vitioz plerūq; laudatrix: quę diffinit̄ q̄ sit popularis fama ex honestatis simulatione prueniens. Cicero libro offic. Vix inuenit̄ qui laboribꝰ suscęptis plerisq; additis nō quasi mercedē reꝛ gestaꝛ desideret gloriā. Inter gloriā et claritatē hoc interest: vt inquit Seneca libro. xviij. epistolaꝛ moraliū: q̄ gloria multoꝛ iudiciꝰ constat claritas bonorum.

Gloriola diminutiuū est. Cice. Luceio. Illa nos cupiditas incendit/q̄ alacres animo sumus: vt cęteri viuentibus nobis ex libris tuis nos cognoscāt: et nosmetipsi gloria nostra pfruamur.

Gloriosus: gloria plenus: vt Gloriosus homo/gloriosus dies/gloriosus triumphus. Cuius contrarium est Inglorius: qui nulla laude aut gloria dignus est/et veluti ignobilis. Virgil. libꝰ. iiij. Geoꝛ. Ille horridus alter Desidia latāq; trahens inglorius aluū. Interdū tamē gloriosus affectionem significat et in malū: vt gloriosus dicat̄ qui se inaniter iactat: vel alterius inani laudatione efferꝛ/et laudari quęrit: vt miles gloriosus apud Teren.

Glorioꝛ aris. construit̄ modo cū ꝓpositione de. Lactā. de ira. Apollodorus quidē vt de ciui & populari sua gloriat̄. Modo sine ꝓpositione.

Gloriabūdus: qui abūde gloriat̄.

Glos apell ꝑ mariti sororꝛ: atq; idē fratris vxoꝛ.

Glossa ę. p d upler ſ. latine lingua dicit̄. Unde glossę & glossaria: p interpretationibus ponunt̄ q̄ vice liguę hoc est vice doctoris fungant̄. Quint. Glossę sūt secretioris linguę expositiones.

Glossemata: significat vocē minus vsitatā.

Glossematici: q̄ glossas cōficiūt.

Glubo bis. cortic̄ detraho. Unde et pecus glubi dicitur cū pellis detrahit̄. Cato de re rusti. Salictū suo tēpore cedito: glubito/atq; alligato/libꝰ conserua/to. Suero. de Tyber. Boni pastoris esse tōdere pecus/nō deglubere.

Gluma: folliculus grani frumentarii: a glubendo/q̄ eo folliculo deglubat̄ granū/hoc est decorticet̄. Auctoꝛ Var. libꝰ. j. de re rus.

Glaucidatū: suaue et iucundū: a greco γλυκυ: quod dulce significat.

Glutio is. iui. itū. deuoro. Juue. Quales tunc epulas ipsū glutisse putam⁹ Induperatoꝛē. Hic fit deglutio

Gluto: gulosus. Amb. Sic amat diabol⁹ filios suos vt perdat/sicut amat gluto porcellū vt comedat.

Gluten & glutinū pe. cor. colla dicit̄ grece. Aug⁹ li. iiij. Cōfess. Laudet te ex ill' aia mea de⁹ creatoꝛ oim: sed non inſigat̄ in eis glutino amoris p sensus corporis. Hinc glutinosus a. um. Pli. Priscis latus vt recessit & leuis/linguaq; glutinosa. Colu. In asta myllaq; densa/etiā glutinosa terra maxie exuberat.

Glutino as. pe. cor. cōiūgo/ferrumino. Pli. Uis bituminis ḡ sulphur/fistit/discutit/attrahit glutiat. Idē. Quo genere sistit̄ sanguis: & vuln⁹ glutinat̄. Hui⁹ cōposita Aglutino. Aug⁹ libꝰ. iiij. Cōfes. Quia non est amicicia nisi cū eam tu agglutinas inter hęrētes tibi charitate diffusa in cordib⁹ nostris. Cōglutino. Pli. libꝰ. xxiij. Coxter vitiū et folia arida vulnerū sanguinē sistūt: ipsūq; vuln⁹ cōglutinat. Deglutino: a glutine libero. Idē li. xxv. Purgāt vlcera oculoꝛ: explētq; et ad cicatricē pducūt: palpebras deglutinat.

Glutinamētū: cōpactio: ꝓiūctio. Pli. li. xiij. Deprędit & lētigo. s. charte oculi: sed medijs iserta glutinamētis.

Gluo is. glui. distringo/valde stringo. Var. de re rust. Duricia est em̄ ea ḡ nō solū stringit baccā/sed etiā ramis gluit ac relinquit ad gelicidiū.

Gnarus & Marus dicit̄ scius & perit⁹. Gnaritas: scientia. Sal'. Hāc alij fiducia gnaritatis locorū occulta fuga sparsi: alij globis eruptiōs tēnauere. Hoꝛ ꝓtraria sūt Ignar⁹ & ignaritas. Gnare aduerbiū perite/& q̄ꝛ apte. Apul'. Qui gnare id nostris ocul' contemplati sumus. Vide in dictione Ignoro. Antiqui gnariter ꝓ o gnare dixere: a quo ꝓ gnariter: quod significat audacter/strenue. Plau. Age/iudica ꝓgnariter. Gnarauit Liuius posuit: p eo qđ est narrauit: & gnarauisse p narrauisse.

Gnoro as. scio: licet nō sit in vsu: sed ei⁹ cōposita habētur Ignoro & dignoro: de quibus alibi.

Gnauus et Hauus: industrius. De quibus in dictione Ignauia.

Gnathos latine gena maxilla ve dicit̄ aut bucca. Inde apud Terē. gnatho parasitus.

Gneus: corꝛis insigne est & ḡnomē.

Gnidus: ciuitas lycię: q̄ duos portꝰ habuit/& i fröte insulā: q̄ stadia septē ambit⁹ cōplectebat̄. Theatral' et alta aggerib⁹ iuncta ꝓtinēti. Egnido viri memorabiles fuerūt. Eudoxus mathematic⁹ Platonis sodal: & Agatarchides peripatetic⁹ historię cōditoꝛ: & Theopōpus Julio cęsari familiaris: et Artheimidorus ei⁹ fili⁹. Et his antiq̄oꝛ Ctesias: q̄ Xerxem medicat⁹ est: & res syriacas persicasq; cōscripsit.

Gnosis latine: cognitio/scięntia/noticia.

Gnosos: vrbs Cretę in plano sita: quę alio nomine Cerathus: vt scribit Strabo appellata fuit a fluuio. Ea fuit Minois regia. Hinc Gnosius a. um. et gnosid⁹ da. dum. Suidas. κνωσσος ὀρομα κυριον καὶ ἀπὸ λίσ κνωσσου. κνωσσους γὰρ πόλισ ερηκρητη.

Gnomones dicunt̄ quattuoꝛ dentes/quib⁹ equoꝛ etas dignoscit̄. Alij gnomonē aliter accipiūt. Aug⁹ in dialec. Si detracti loco addas gnomonē qui hemicyclī specie ponit̄: pl⁹ tetragono maioꝛi q̄ detraxeras rectidisti. Herodo. ꝺo sic. Mā poluere & gnomonē ad ē normā: & rij. diei ptes babylonis greci dicerunt.

Gobi⁹ piscis: q̄ & gobio dicit̄. Juue. Cū sit tibi gobio tñ in loculis. Varti. Principiū cęne gobi⁹ esse solet.

Gomoꝛ ꝓprie mensura vini est: vt interpretatur res. Amb. in epistola ad Justū.

Gomorra et gomoꝛrū vroq; mō dicit̄/sicut Sodoma & sodomū. Solinus de situ Judęę. Ibi duo oppida. Unū sodomū/alterꝛ gomoꝛrū appellatū.

Gonothea dici pōt semē fluēs/vel seminis fluxus. Mā γονοσ semē: & ρου fluxꝰ: γονοσιτē filius dicit̄: qđ patet p cōposita ei⁹ Antigonus Chrysogonus.

Gorgias nomē ꝓpriū rhetoris celeberrimi: qui pulcherrimū libꝰ de concoꝛdia Grecis tunc inter se dissidentibus recitauit olympię. Fuit & alius Gorgias pbs Leontinus: qui ausus est in cōuētu poscere quade re quisq; vellet audire/qui de omi re quęcūq; i disceptationem quęstionēq; vocaret: se copiosissime dicturū esse ꝓfitebatur.

Gorgones penl'. cor. dictę sunt Phorci filię. s. Scylla

Meduſa ſtenio et Euryale: que Gorcades inſulas in oceano ethiopico ſitas habitaſſe dicunt cõtra hesperidum hortos: que ab agilitate nomẽ habẽt: γορ γον eſſ agile dicũt. Scribit Hiodo. fẽminas fuiſſe i Aphrica bellicoſas: aduerſus quas Perſeus bellũ geſſerit: z eaz reginã Meduſã debellauerit/ac interfecerit: ex cui⁹ cruore (vt eſt in fabulis) mor nat⁹ ẽ Pegaſus alatus equus. Inde ad Heliconẽ boetie mõtẽ euolãs/z pede ſaxũ feriẽs πηγην: hoc eſt fontem aperuit: a quo Pegaſus eſt noiat⁹: z ab eo fons ipſe Hipocrene ſiue pegaſe⁹ ſiue caballin⁹ dict⁹: a Gorgone: eus. a. um. Hui. Gorgoneas tetigiſſe domos. Suidas. Γρεισ γηραικεσ αιδοσ ουδον ειχον φόβερασ προσωπα ωσ̃ουσ ορωγ̃σασ θγη σκειν και τιθρασο πόλεμοσ η τοποσ λιβυ/ης εγθα αιγοργορεσ διεσ̃ριβον.

Gothia regio europe ꝺtermina dacie et norwegie: ex q̃ Gothi imanes ꝓfi: q olim Italiã armis ſbegerũt.

G Ante R

Grabat⁹ pe. p. lectus exiguus: i quo meridiari ſolẽt: dictus quaſi Carabatus: q in eo capite recũbam⁹: καραγ eſſ caput: βαδον peruiũ greci dicunt. Vñ et ꝓ lecticis paupez z mendicãtiũ grabati accipi ſolẽt: vt eſt in euãgelio. Tolle grabatũ tuũ z ambula. Lic. libro. ii. ō diui. Diuerſa facit lectos z grabatos: ait eſſe. Cõcurſare olim mortaliũ: q vbiq ſunt: nõ mõ lectos/verumetiã grabatos.

Gracus: nomen auis cornici ſi⁹lis/niſi q minor ẽ: a voce quã facit/vel a gerẽdo dicta: q iacta ſegetũ ſemina gerat: vel q ex oliuetis cubitum ſe recipiẽs/duas pedibus baccas/tertiã ore ferat. Seu etiã q gregatim volitet: ſiue a gracilitate ꝓter paruitatẽ. Eſt huic furãdi natura: exquo nõnulli Monedulã eã apellauere a furãdis monetis. Exẽmit ſermonẽ humanũ: z cauea emiſſus reuertit. Huius diminutiuũ eſt gracul⁹.

Graz auiũ tria ſunt genera. Maiuſculę ſli⁹ores ſunt cornicib⁹/niſi q nigriores. Minimę: z inter eas medię: quib⁹ roſtra z pedes rubẽt.

Gracchus ꝑ duplex cc. et cũ aſpiratione: cognomẽ fuit familię romane. Duo autẽ fuerunt Gracchi fratres: Tiberius z Caius/ambo eloquẽtes: quoz eloquentię mater Cornelia multũ cõtulit. Vez et doctior et eloquẽtior fuit Caius: q erat minor natu: q̃ nemo plenior/nemo vberior: fuiſſe ferẽ. Gradis erat ꝺbis/ſapiẽs ſententijs/genere toto grauis.

Gracile adiectiuũ pe. cor. ſignificat qꝺ ẽ tenue et corpe ¦macilẽtũ. Turpil. Noſti q ſit gracili corpore. Ꝺ et graciles tis dicit z gracilẽtũ. Neui⁹. Vide gracilẽt colorẽ. Interdũ gracile ponit ꝓ molli. Hora. Quis multa gracil te puer i roſa. A gracilis ſit gracilitas z

Grad⁹ ſunt ex quib⁹ ſcalę ꝺſtãt: et quib⁹ (gracilitudo. ad edificior altiora conſcendit: a gradiẽdo dicti: q ꝑ eos eatur. Virg. Erea cui gradib⁹ ſurgebãt limina. Gradus etiã gradiẽtiũ pedũ viciſſitudo eſt: vt apud eundem. Gradibuſq ſonare compoſitis. Interdum gradus ſumitur ꝓ ſtandi firmitate. Lice. libro. i. offi. Nec tumultuãtes de gradu deũciunt. Hinc gradũ facere/et graduz iacere dicimus: vt ſi in arborẽ tectũ ve ſcãdere velim ex ſaxo aut ſcamno: aliqua ve alia re gradũ facio. Ci. cõtra Ru. Hunc quaſi gradũ quendã atq aditũ ad cętera iactũ intelligitis. Grad⁹ quoq cognatiõis dicti ſunt ad ſi⁹ſtudiaẽ ſcalaz locorum ve decliuiũ: quos ita ingredimur/vt a ꝓximo in ꝓximũ. i. in illũ quę q̃ſi ex illa naſciẽ veniam⁹. Quapro/pter graduũ huiuſmodi alios ſuperiorũ ordinis eſſe Caius ſcribit: vt ſunt pater z mater: qui ſunt in ꝓmo gradu. In ſecũdo Auus z auia. In tertio, pauus z ꝓauia. Alios inferiorũ/vt liberi. Alios ex trãſuerſo ſi ue latere: vt frẽs et ſorores/liberiq eoz. A grad⁹ ſi/unt Tardigrad⁹ a. um. pe. cor. qui tarde gradiẽ. Vñ teſtudinẽ tardigradã dicim⁹. Spiſſigrad⁹ ꝓ frequenti graduũ motu incedẽte. Plau. Spiſſigẽdiſſimos tardiores q̃ corbitę ſint in trãquillo mari.

Grador aris. quaſi per gradus eo. A quo Regrador. De quo alibi.

Gradator a magno gradu. Plau. in Pe. Vinceretis curſu ceruas/z gradator ẽ gradu.

Gradarij equi: qui ſine ſuccuſſatione molliter incedũt. Lucil. libro. xiiij. Ipſe equus non formoſus gradarius optimus.

Gradatio apud rhetores dicit⁹: cũ ex ꝓma ſententia oriẽ ſecũda/z ex ſecũda tertia: atq ita deinceps.

Gradatim aduerbium: ſignificat per gradus et ordinate lenteq. Varro libro. i. de re ruſ. Cito quidẽ inquit gradatim aliuz ꝓponens alio agrũ meliorem dicit eſſe in nouẽ diſcriminibus.

Gradiuus penulẽ. produ. a gradiendo: vel quia gradatim z per ordines in bellũ itur. Vnde Mars gradiuus dictus eſt. Sunt tñ qui gradiuum a gramine dictum putent: quia gramine ſit ortus. Vnde z gramina corona in re militari/ maxime eſt honorationis. Alij a vibratione, ꝑter haſtas credo in bello vibratas: qñ κραδαγειν vibrare dicunt. Alij gradiuũ nõ latinũ nec greciũ: ſed thrax vocabulũ eſſe z ſignificare bellicoſum z fortẽ dicunt.

Gradior eris. greſſus: ſignificat vado. Lact. libro. iiij. Claudis ꝺo ac pedum vitio afflictis nõ modo gradiendi/ſed etiã currendi dabat facultatẽ. Huius compoſita ſunt Aggradior/Antegredior/Congredior/Digredior/Egredior: de quib⁹ alibi. Ingredior/Introgredior. Dicimuſq Ingredior forum z in forum. Aliqñ ponit ꝓ ſimplici gradior: incedo. Virg. libro iij. Heor. Cõtinuo pecoris generoſi pull⁹ i aruis Altius ingredit. Cice. ad Atticũ. Si dormis expgiſcere: ſi ſtas/ingredere: ſi ingrederis/curre: ſi curris/aduola. Interdum ingredi eſt ꝓuenire/ et ſe oſtendere. Plau. Mihil te pudet ſceleſte in cõſpectu igredi. Ingredi i mulierẽ/eſt mulieris ꝑſonã aſſumere. Hiero. in Pſal. interpretatione. Solet in theatris vnus homo frequẽter diuerſas habere ꝑſonas: nunc ingredit in mulierẽ/nunc in virum/nunc in regem. Et qui in regem proceſſerat/rurſus i ſeruũ procedit. Interdum eſt quaſi incipere. Lactã. libro. vj. Juſtus ergo quoniam duz aſperũq iter ingreſſus eſt. Introgredior. Virgil. Poſtq introgreſſi z corã data copia fandi. Progredior: vltra, pcedo. Cice. in Let. Id primũ videamus ſi placet: quatenus amor in amicicia progredi debeat. Hinc, pgreſſus et, pgreſſio. Idẽ lib. i. Tul. Qui errantiũ ſtellaz motus/, pgreſſiones/inſtitutioneſq notauit. Hinc, pgreſſus z, pgreſſio ꝓ proceſſu. Aliquãdo antegradior. Plau. Extremũ ita carcerem ipſum progredit parthenopeum. Prętergradior: vltra trãſeo. Cice. Appio pul. Currens Lepta venit: mibiq nũciauit te iã caſtra ꝓtergreſſũ eſſe. Apul. Cũq ſtabulum prętergreſſus fuiſſem/re cognita cępi retrocedere. Hiero. Ponã et aliã expoſitionẽ/ne quid videar prętergreſſus. Regredior: retro gradior: reuertor. Plau. in Aul. Illuc regredere ab oſtio. Lactã. lib. vj. Cũ ventũ fuerit ad extremũ: vnum iã regredi nõ licet. Supgredior: ſuperambulo/ſupero: vt eſt illud: Sed tu ſupgreſſa es vniuerſas. Subtergradior/trãſgredior: vltra gradior. D. Brutus. Cic. Vt alpes trãſgredere. Lactã. lib. ij. Nemo tũc milleſimũ annũ trãſgreſſus eſt. Tranſgreſſio apud rhetores dicit: cũ ab ea ſententia quã, poſuim⁹ cõuertimus ſermonẽ ad aliquã ꝑſonã/aut rẽ/aut fortunã: et tanq̃ preſentẽ appellamus: vt Hec mulier nuper fuit locuples z potens in amore atq delicijs neceſſarioz: ornata opibus abũdabat: magnus ancillaz quę ſeque

bantur/comitatus appellabatur. Hāc contra subito et graui casu afflicta: vir mediocris ancillulę dignitatem retinet. O fortuna/q̄ vehemēter te rerū varietas oblectat: z q̄ magno odio ē tibi beatę vitę perpetuus z constās fructus.

Grassor saris. quasi a gradior frequētatiuū est. Festus. Grassari proprie dicūtur latrones vias obsidentes. Gradi siquidē ambulare est. Unde dictū grassari ab impetu gradiēdi. Sed cū quis grassat: id est cū impetu siue frequēti gradu vadit i aliquē: et bono et malo animo grassari potest. Ideo z in bonam et in malam partē accipi pōt. In bonā Sal. in Jug. Sed dux at q̄ imperator vitę mortaliū animus ē: qui vbiq̄ ad gloriā vi grassat: id est cū frequēti gradu vadit abūde potēs: pollensq̄ z clarus est. Siro. Grassandū ad clara periclis. In malā. Lactā. lib. ij. Suis em̄ vitijs pdi/ti seuiūt z grassant vt perdāt: id est cū frequēti gradu vadūt. Ab hoc malo animo i hoc verbo Grassor seuio significatio nascit: eo q̄ cū quis grassat: id est frequēti gradu siue cū impetu, perat in aliquē: vt ipsum telo seu quouis alio modo feriat vel malo animo rapiat: hoc sequire dicit. Lactā. lib. iij. Archipirata quispiā vel latronū ductor/si suos ad grassandū cohortet. Cęsar. Grassari i hostes vetat. Aliquādo i hac significatione ita accipit/vt etiā in, q̄uā significationē redigat. Liu⁹ libro. ij. Trecenti cōiurauim⁹ p̄ncipes iuuētutis romanę: vt i te hac via grassaremur. Hui⁹ cōpositū. Oggrassor: quod est obuiā seu cōtra cū impetu aut frequēter gradior. Plau. i Pen. Misi cū pedicis cōdiciscitis oggrassari gradu.

Grassator: qui per vim et insidias latrocinatur. Juue. Interdū et ferro subitus grassator agit rē. Callistratus. Grassatores: qui p̄dę causa id faciūt proximi latronibus habentur.

Gręcus cū g diphthō: nomē viri proprijū: a quo Gręcia regio Europę dicta est. A qua gręcus a. um. quod ex grecia est. Hęc ab Isthmi angustijs incipit: z a septē trione i meridiē vectat: qua sol egeis qua occidit Jonijs fluctib⁹ obiacet. In ea Athene et Parathonij cāpi Citherō/z parnasus mōtes.

Gręcostasis pe. cor. q̄si gręcor̄ statio. Loc⁹ de q̄ Varr. sic habet. Ān curiā hostiliā rostra sub dextra a comitio loc⁹ ĩstruct⁹/vbi nationū subsisterēt legati: gręcostasis apellat⁹ a pte: vt multa senatū supra gręcostasim/vbi edis cōcordia basilica opima.

Graiugenę pe. cor. gręci dicti sunt.

Gręcari pe. cor. est iuuijs et libidinib⁹ operā dare: ab eo q̄ greci liberi⁹ se haberēt in cōiuijs. Hā q̄ncq̄ verba trahunt a moribus nationū.

Grale: fustes furculas habētes sunt quib⁹ nituntur. Hinc Grallatores dicunt q̄ in pticis abiegnis passus ingētes faciūt. Grallatorijū gradū Plau. vocat maximū/sicut econtrario minutulū formicinū z testudineum. Plau. Vinceretis ceruas cursu/z grallatorē gradu.

Grāma atis. z grāmatū ati. latine littera dicit. Ān epigrāma z epigrāmatū: cū alijs a grāma cōpositis.

Grāmatica litteraria dicit. Est em̄ vt litterę suas custodiāt voces/z quasi depositum reddāt. Est em̄ grāmatica rectę loquelę/rectęq̄ scripturę scientia: quę vsu/ratione auctoritateq̄ cōstat.

Grāmaticus: litteratorius seu litterator: qui grāmaticā docet: qui z grāmatista dici pōt et triualis. Sed z poetæ interptes grāmatici dicunt: versantq̄ non solū circa sermonē/sed etiā circa historias et carmina euagātur. Mar. de Epigrāmatis suis. Grāmaticis placent et sic grāmaticis. Grāmatici p̄ critici dicti sunt auctore Dione Chrysostomo. Cor. nepos ait literatos, q̄rie apellādos esse poetas interpretes: q̄ a grecis grāmatici nominātur/eosdē litteratores vocitatos. Hessala Corui⁹ auctor est. Sunt q̄ grāmaticā a grāmatista distinguūt/ vt litteratū a litteratore/tāq̄ grāmatic⁹ absolute z pfecte doctus sit/sicut litteratus. Grāmatista sicut litterator: mediocriter eruditus. In malā em̄ partē accipitur.

Grāmaticus a. um. qd̄ ad grāmaticā ptinet.

Grāmatei dicutur scribę: qui rationes publicas in tabulis scribunt. Apul. libro vndecimo. Tum ex his vnus quem cuncti grāmatea dicebāt. Hi etiā ab epistolis et cancellarij dicuntur. Hinc archigrāmateus princeps scribarum.

Grāmatophylaciū: loc⁹ vbi scripta publica seruātur.

Grāme: lōgitudo sine latitudine mēsurę subiecta. Aug⁹. Si omissa latitudine solā quis longitudinē voluerit emetiri lōgitudo sine latitudine mēsurę subiecta grāme dicit: nō q̄ sit lōgitudo aliqua q̄ careat latitudine: sed q̄ solā quis metiēs lōgitudinē gramē metiri dicitur. Et hęc linea a nostris dicit. Eā ita diffinit Euclides. Linea est lōgitudo illatabilis. Emēsa vo cū lōgitudine latitudo dicit epiphania.

Gramię sunt oculorū pituitę. Unde gramiosi oculi: a quo qui tristes sunt: in hodiernū quoq̄ die gramios⁹ vulgo nominātur.

Gramē: herba vulgatissima: sic dicta q̄ geniculatis internodijs mirifice serpat: a gradiendo/ vel a gignendi fecūditate. Crebro em̄ nouas spargit radices. Refert Plinius eā herbā nasci vbi humanus sāguis ceciderit. Gramen capiti circūdatū sāguinis fluxiones e naribus sistit. Q̄nq̄ tamē gramē ponit generaliter p omni herba. Unde graminea corona dicta est: quę ab vniuerso exercitu seruato seruatori dabat: vbi obsessos aliq̄s seruasset qcūq̄ id genus herbę foret de cerpto viridi gramine. Graminosus plen⁹ gramine. Col. lib. j. Quid siluester ager: q̄d humid⁹ z gramiosus: q̄d siccus z spurc⁹ recusaret.

Grādo: gutta aquę in aere congelata: sic dicta q̄ solito grādior sit. Uel quia grauis cōtineatur. Hinc grādinosus a. um. vt Grādinosa loca in quibus frequētes sunt grādines. Grando etiam quā greci χαλαζαν et χαλαζιον vocāt: collectio est sub cute/ buboni z ęgyptię fabę similis: vt inquit Pollux: dolorē si tāgatur affers. Dicunt z in oculo grādines: cū segnis humor circa palpebras coit: sed ita vt id tuberculū digigito huc z illuc impelli possit.

Grādinosus a. um. quod abūdat grādine. Columel. libro. iiij. Post hęc nō ignorabit dñs loci plus esse posse qualitatē cęli frigidā vel calidā/siccam vel rosidā/grādinosam ventosamq̄ vel placidā/serenā vt nebulosā: id est quę sępe grandinē infert. Rosida: quę siccatibus laborāt.

Grādinatus a. um. participiū: quod est grādine saucīū. Aug⁹ i Psal. Grādinata est vinea.

Grandebale: pili subalares: quos Volsellis tolli sępe molliores iubebāt.

Grādis z hoc grāde: apud veteres non ad corpus/sed ad ętatem tm̄ referebatur iā adultā. Teren. An sedere oportuit domi virginē tā grandē. Q̄ si natu adda tur: prouectioręt ętatem significat: et tā pene senilem. Pli. Junior. Uxor natu grādior/z tot liberor̄ partu: nūc vo grādis sumitur p magno: z nonnunq̄ ad inanimata refert. Piero. Grādes materias ingenia parua nō sufferunt.

Grādiusculus la. lum. diminutiū. Terē. i An. Jā fere grādiuscula profecta est.

Grāditer aduerbiū. Cypri. ad Cornelium. Docuist⁹ grāditer deū timere/christo firmiter adherere.

Grāditas: dicta est maior ętas. Sisen. libro. iiij. histo. Neq̄ ętatis granditatē/neq̄ ea merita/neq̄ ordinis honestatē/aut dignitatē sibi esse excusationi.

Grādeuus a. um. quod est prouectioris ętatis; hoc est grādis gui: id est senex.

Grādiloquus pe.cōre. eloquēs:ꝛ qui cū quadā ꝓbo magnificētia loquit. Cic. Nā ꝛ grādiloqui(vt ita dicā)fuerunt cū ampla sentētia:tū grauitate ꝛ maiesta te verboꝝ. Hinc grādiloquētia.

Grādio is.grādē facio. Plau.in Aul. Si hodie hercle fuitē cepero aut stimulū in manu testudinē istum tibi ego grandibo gradū.

Grādesco:cresco/grādis fio/seu granū fio. Pli.li.xviij Cresc̄te luna frumēta grādescūt. Hinc ingrādesco: qđ est valde vel intus grandis fio. Col. Quę lens vt celeriter ꝓdeat ꝛ ingrandescat: anteꝯ ferit ūmo arido ꝑmisceri debet. Jdē lib.ij. Ome aūt frumentū spicā a tertio ad quartū nodū emittit: et cū totā edidit. viij.dieb⁹ defloresc̄it:ac deinde grādescit dieb⁹.xl. quibus post florē ad maturitatē puenit.

Granū fere frugū dicit: vt tritici/hordei/farris ꝛ hmōi: quod est intimū solidū. A quo granariū. Acini sūt ę terox fructuū: vt vuę/baccharum/et hmōi. Granū etiā generaliter dicit ꝓ oīi eo quod greci vocant coccū. Ūñ coccū Ilicis granū vocamus.

Granariū:locus i horreis seruādis/seminū granis paratus: vel in quo grana frugū reponunt. Var. Vt triticū condi oporter in granaria sublimia:quę perflentur ventis ab exortu et septentrionū regione: ad quę nulla aura humida e,ꝓpiquis locis aspiret. Granaria quidā habent sub terris spelūcas quas vocāt siros: alij puteos. Persius. Jam nūc astringas:iā nūc granaria laxes. Nonulli horreū ab hordeo. Festus a farre farreum vocat.

Granosus a.um. dicit oīe qđ inte⁹ habet grana.

Graphis idis.ars pingēdi:q̄ maxime lineis cōstat:ꝛ linearis vocat:quā Pli.lib.xxxv. scribit esse inuentā a Sophocle. Dicta graphis a stilo:quē greci graphiō et graphida quoꝯ nominā. Plin.lib.v. Graphidis vestigia extāt in tabulis ac mēbranis:ex quibus ꝓficere dicunt artifices. Jn quo sciendū:ꝑ Graphidis vestigia picturę genus accipiēdū esse:qđ greci vocāt Jchnographiā. Ea est circini regulęꝯ modice continēs vsus:ex qua capiunt formaꝝ i solis areaꝝ descriptiones: vt inquit Victru.lib.j. Qui et orthographiam ꝛ sciographiā nominat.

Graphiū:stilus ferreus/seu penna argētea qua signā/tur in tabellis litterę/vt olim in cera/seu figurę. Ambro.lib. Hexa. Neꝯ ꝺo si ipse nō comprendas idcir co nō cepit:aut nequaꝯ desinet si ipse circūitum vel attramento vel graphio ducas. Quidi⁹. Quid digitos opus est graphiū lassare tenēdo. Stilus autē(sicut docet Hiero.in expositione Psal.)scribit i cera: Calamus in cartha/mēbrana/aut in quacunꝯ materia/quę apta sit ad scribendū. Graphus scriptus vel pictus. Agraphus:nō scriptus vel non pictus. Graphia:scriptura vel pictura. Ūñ scribo ꝓ pingo/etiaꝫ apud nos ꝛ picturas legere dicimus.

Graphiariū:theca in qua stili reponunt: quibus ꝛ scribere simul ꝛ pingere solebāt:anteꝯ penicilli ꝛ colores inuenirent. Dicit ꝛ theca graphiaria.

Gratia(inḋt Aug⁹)dicta est:quia gratis dat. Quare gratis dat? Quia merita nō pręcesserunt/sed beneficia dei te pręuenerunt. Ūñ recte gratia sumitur,ꝓ beneficio. Cice. Cū pręsertim considerē nullā esse gratiam:quā vel nō caperet animus meus: vel in accipiēdo vel remunerando cumulandoꝯ illustrare posset. Omne eñ quod habēt homines a deo/gratia ē. Nihil eñ ex debito habēt. Quis eñ ꝓx dedit/ꝛ retribuetur illi? Tres autē scribunt fuisse gratias. Aglaiam:id est lęticiā. Thaliā:id est virentē:quia beneficium semp viret. Euphrosynē:quā delectationē nominā. Hęc a grecis χαριτες vocantur: απο του χαρασσω:quod lęticiā significat. Merito eñ lętari videntur/et qui dant/et qui accipiunt beneficiū. Tres autē ideo esse ꝓ diderunt:quia et benefici esse i alios debemus/ꝛ alioꝝ beneficia suscipere: et his qui in nos liberales fuerunt retribuere. Dare autē ꝛ accipere ꝛ referre:tres actus sunt inter se distincti. Hinc gratio sus. Aliquādo capit ꝑ pena siue damno. Jdē. Vt ꝓ iniuria parē ei gratiā referret. Aliquādo,ꝓ mercede. Jdē in Let. Vt eñ benefici liberalesq̄ sumus:nō vt exigamus gratiā.i.mercedē vel vtilitatē neq̄ beneficiū feneramur:sed natura ꝓpensi ad liberalitatē sumus. Aliquando ꝓ pace seu amore. Terē.in Ecy. Neq̄ alio pacto componi potest inter eas gratia.Et in Eu. Adibo:atq̄ ab eo gratiā quam video velle inibo. Aliquando ꝓ benignitate. Tibul. Gratia magna Jouī vetuit pater ipse valere. Aliquādo,ꝓ causa seu respectu. Sal. Rē omnē aperit cuius gratia mittebantur. Aliqñ,ꝓ virtute seu efficacia/vt frequenter apud Ambrosiū. Habere aūt gratias vel agere vel referre. Vide in dictione Ago.

Gratus:qui gratiā,ꝓ beneficio refert: vel saltē memor est accepti bñficij. Cuius contrariū est ingratus a quibus gratitudo ꝛ ingratitudo Grate ꝛ ingrate aduerbia/ꝛ gratis ꝛ ingratis. Accipit etiā gratus,ꝓ lęto/ꝛ ingratus ꝓ tristi. Virgili⁹ lib.vij. Et cineri ingrato suprema ferebāt. Et gratus,ꝓ spōtaneo. Et ingratus,ꝓ inuito et coacto legitur.

Gratiosus:valde gratus. Nā plenū gratia significat:ꝛ is est qui habet gratiā.i. qui in populo acceptus est. Cice.lib.iij.offi. Cū pithius vt argentarius qui esset apud ōes ordines gratiosus:id est habēs multā gratiā. Idem Lentulo. Vehementer cōfidit his nostris litteris apud te gratiosū fore:id est valde gratū. Helius accipit gratiosum/tam ꝓ eo qui gratias adhibet q̄ qui admittit.

Gratis aduerbiū: significat sine ꝛmio/sine merito: qđ vulgo dicitur per gratiā. Hiero.in Gen. Quia frater meus es:nō seruies mihi gratis. Ambro. In diuinis scripturis reus scribit/qui nō studuerit dare gratis quod ipse gratis acceperit. Ilis significat spōte. Aug⁹.lib.iij. cōfess. Quoꝝ exempli gratia quędā gratis posui: vel in ipso substātię genere innumerabilia reperiuntur. Sic ingratis inuite/nō vltro:quia vltronea grata sunt. Jngrata:quę ab inuitis ꝛ recusantib⁹ fiunt. Plau.in Am. Hęc heri impodestia coegit me q̄ hoc noctis ingratis excitauit. Terē:in Eu. Op⁹ facia vt defatiger vlcę ingratis vt dormiā.

Gratuitus a.um.penul.pro. quod datur gratis:id est sine prędmio:ꝛ qđ nō est mercēnariū. Cice.lib.j. de legibus. Quid liberalitas:gratuitane est/an mercēnaria:si sine ꝛmio benigna/est gratuita: si cū mercede/cōducta. Aug⁹. Gratuitā nobis impendit de⁹ dilectionē/ quibus gratis vnigeniti sui misit redemptionē. Hinc fit aduerbiū gratuito. Sue.in Cęsare. Omnibus ꝺo circa eū atq̄ etiā parte magna senat⁹ gratuito aut leui fenore obstrictis.

Grates numero tm̄ plurali/ꝛ in hac tm̄ terminatiōe:ꝓ gratūs q̄ referri debēt,ꝓ accepto bñficio. Virg. Grates pśoluere dignas Nō opis est nostrę dido.

Gratificor:rem gratā facio/consentio/complaceo. Licero Lentulo. Qđ Pompeio se gratificari putant. Differūt tamē Gratificari et gratū facere/ꝙ gratificari in se cōtineat quiddā mai⁹. Est eñ beneficiū esse. Unde dicimus deū gratificari hominibus: quasi sit beneficis cōferre. Gratū ꝺo facere sit obsequi ꝛ inseruire. Cice. Si hunc iuueris/gratissimū mihi feceris. Hinc Gratificus.

Grator aris.dījs gratias ago/ et quasi supplico. Ouidius lib.iij. Fast. Quisquis ades:casteꝯ colis penetrali veste. Gratare iliacę:thuraꝯ pone focis. Interdum Gratari est gaudere de bono ꝓprio: vt apud eūdē li.viij Metam. O superi totoꝯ libēs mihi pe-

ctore gratoꝝ. Q̃nq̃ etiã est lętari de bono alterius. Virg. Inueni germana viã gratare sorori. Liu. lib. vij. Suũ sequentes currũ Iouis optimi maximi templũ: gratãtes ouantesq̃ adire.

Gratulari cũ datiuo: proprie est dijs siue hominibus qui nobis benefici fuerunt in successu: aut nostro/aut alioꝝ cum laudibus festiuitatem ostendere. Oritur eñ ex lętitia gratulatio/vt ex dolore querimonia. Lactã. libro. vj. Nihil est q̃ si aliquis gratuletur: si has inanes virtutes adeptus est. Ennius in Hecuba. Iupiter tibi sũme tandem male re gesta gratulor. Interdum prętermittitur datiuus cũ fuerit pronomen. Quidius. Prisca iuuent alios ego me nũc denicq̃ natum Gratulor: vbi intelligit mihi. Quintil. Gratulemur iam q̃ nulla ciuitas laborat: subitelligit nobis. Gratulor etiã est gratias agere siue supplicare. Li. Triũphantes in capitoliũ ascendebãt Ioui optimo maximo/cęterisq̃ dijs gratulaturi. Hec mirũ si gratulari dijs dicimus/quasi ostẽdere nos illis aggaudere: cũ salutare etiã eos dicamus/ quasi salutẽ illis optare: qđ nõ dijs sed hominib⁹ cõuenit. Unde dicim⁹. Salue sancta parens. Gratulari cũ actõ/ est gratũ habere. Terẽ. in Eu. Salutãt: ad cgnã vocãt: aduentũ gratulant. Plau. in cap. Ubi quisq̃ videt/ eunt obuiã/ gratulanq̃ eã rẽ: id est gratiã habent. Hui⁹ cõposi/tũ est congratulor.

Graue: suapte natura significat ponderosum: vt Graue saxũ quod nos cũ molestia grauat in ferendo. Virgilius. Uomis et insiepi primũ graue robur aratri. Et per translationẽ dicit: morb⁹ grauis/senectus grauis: id est molesta: quoniã qui molestiam ex senectute morbo/cęterisq̃ hmõi sentiũt: quasi onere intolerabili pręmũtur: quod cupide velut graue on⁹a se vellent deponere. Licero in Cato. Q̃ nunq̃ senectutem tibi grauem esse senserim. Itaq̃ vnus modus est/ quę corpori aut animo molesta sunt: ea grauia appellare: eo q̃ molestia a mole: id est a re magna vocata est. Alter modus est: q̃ quemadmodũ grauia et grandia saxa non facile loco mouentur: sed ad omnẽ tempoꝝ mutabilitatem hęrent: ita homines constantes ac sapientia prędĩti merito graues dicũtur: qui nec precibus nec minis ab equo dimouẽtur: vt hi faciũt quos leues vocamus: qui in similitudinem paleę ad omnẽ auram ventilantur. Hinc grauitas pro firmitate ac constantia animi: ac in vultu/ moribus/verbis/ rebus agendis quędaz seueritas. Aliquãdo pro molestia et magnitudine: vt grauitas odoris/grauitas doloris/grauitas somni. Varijs alijs modis dicit grauę: sed ad bos reduci possunt. Hã ponit pro pernicioso/acerbo/nocente. Lice. lib. iij. offic. Magnũ illud bellum et grauẽ aduersarij imperij sustulissent. Idẽ. Facilius et in morbos incidũt adolescentes: et grauius egrotant. Pro forti ⁊ robusto. Virg. lib. v. Prima pares ineũt grauib⁹ certamina remis. Pro grandęuo. Idẽ. Hic grauis entellus dictis castigat acestẽ. Pro vtili/solido/firmo/cõstante. Lice. lib. j. offi. Ut taz sint alia grauiora atq̃ meliora: tñ nos studia nostra nature regula metimur. Pro tristi. Virg. lib. viij. Grauior ne nũcius aures Tulneret. Pro sapiẽti cũ auctoritate. Ci. in Horten. Quid eñ aut Nero doto dulci⁹/aut Tucydide graui⁹. Pro ponderoso. Uñ graue es dicit: q̃ deni asses singula põdo efficiebant. Pro necessario. Lucil. lib. xxviij. Habeasq̃ aio mihi admodũ causã grauẽ fore: q̃ me ab vllo cõmodo abducat tuo. Pro pleno. Uir. Tũ pietate gẽue ac meritis si forte viz quẽ Cõspexere silẽt. Pro fęcũdo et frugifero. Idẽ. Quid labor aut benefacta iuuant: quid vomere terras Inuertisse grauis? Pro multo. Uar. Ubi graues pascanẽ atq̃ alantur pauonũ greges. Sal. lib. ij. histo. Cepit p omnẽ prouinciã grauę preciũ fructibus esse. Pro amaro. Var. in quinq̃ tribus. Absynthiũ vt bibã graue et castoriũ. Q̃ grauis sit aduerbiũ grauiter ⁊ graue.

Grauiẽ significat multũ. Cecil. Placere hoc cępit grauiter. Licero. Nec vo audiẽdi grauiter qui inimicis irascendũ putant. Virgil⁹. Grauiter spirãtis copia thymbrę. Aliquando significat aspere/male. Idem. Graue olentis auerni. Aliqñ molestẽ. Lice. Grauiter ⁊ iniquo animo tuli. Aliqñ sapienter. Idẽ. Si qđ prudenter/si quid grauiter factũ est: hoc est: non leuiter ac inspicter/sed mature sapienterq̃.

Grauedo: põderositas. Quãdoq̃ sumit̃ p morbo seu humore/qui ex capite distillat: nares claudit: vocem obtundit: tussim ciẽã mouet: sicuti docet Celsus lib. iij. Catul. Sẽtire cesso q̃ grauedinẽ ⁊ tussim. Plau. in Ast. Quod illa haud simulet quasi grauedo ꝓfũdat. Hoc ne sic faciat tu labellũ abstergas. Greci coryças vocant. Hippocrates distillationes oẽs ⁊ grauedinẽ nominat coryzas.

Grauedinosus: non solũ qui grauedine infestat̃/sed etiam qui ad eum morbũ est procliuior. Lice. libro. iij. Tusc. Itaq̃ dicimus quosdã grauedinosos/ quosdã terminosos: nõ quia iam sint/sed q̃ sępe sint. Plin⁹ appellat Eruũ grauedinosũ: quod bobus in pabulo grauedinẽ facit.

Graueolentia: malus odor. Plinius. Et ozis graueolentiam tollit.

Grauo as. premo/onero/molesto. Virgil. Nec me labor iste grauabit. Hui⁹ cõposita. Aggrauo: quod est super seu plus grauo. Col. lib. ij. Tũ etiã ratio rustici aggrauat̃ exiguo ꝓfectu operis. Degrauo: deorsũ grauo. Idẽ lib. j. Et qđ prius extructũ imminebat cedenti paulatim degrauatũ põdere suo prąceps attrahet̃. Virgil. libro. iij. Degraua etna caput. Cypria. Quo mõ cęlũ petunt: et ad sublimia et alta conscendunt/q̃ terrenis cupiditatib⁹ degrauant̃. Ingrauo: intus seu valde grauo. Hiero. in Exo. Ingrauatũ ẽ cor Pharaonis. Prægrauo: valde grauo. Idẽ ad Marcellã. Quapropter moneo/vt dũ mũdi hui⁹ viã curri mus: nõ duab⁹ tunicis/nõ calciamentoꝝ pellib⁹ ꝓgrauemur. Et hęc oia habent pe. cor.

Grauate aduer. significat cũ labore siue cũ molestia.

Grauesco is. grauis et oneratus fio. Virg. lib. ij. Georg. Nec minus interea fetu nem⁹ omne grauescit: id est onerat̃. Hinc aggrauesco: magis grauis fio. Teren. in Ecy. Male metuo ne Philemone magꝝ morbus aggrauescat. Ingrauesco: eiusdẽ significationis est. Aug⁹ lib. ij. de ciui. dei. Nã ingrauescẽte pestilentia ludi scenici Rome p̃mũ⁹ instituti sunt.

Grauida mulier: q̃ ią concepto fętu grauat̃. Pregnans quę iam occupata est in generando quod cõceperit. Aug. Quo mõ fiet istud/vt vtero grauida sim pudico/⁊ immunis sim a marito? Aliquãdo ponit̃ p plena. Inde grauido as. ꝓmpleo veteres poluerunt. Cecil. Titte p mysteria hic honeste grauidauit, pbo. Leo papa. Virgo regia dauidice stirpis eligit̃: q̃ sacro grauidãda fętu/diuinã humanãq̃ prolẽ prius cõciperet mente q̃ corpe. Et insciens, ꝓpinqua partui incitatus sit fętus eius.

Grauastellus: senior. Plau. Quis est grauastell⁹ iste q̃ aduenit? Ut puto a grauitate dictus.

Grex differt ab armento: q̃ grex minorum animalium sit congregatio: vt ouiũ/porcoꝝ/caprarum. Armentum maioꝝ: vt Camelorꝝ boum/equoꝝ. Hieron. in Deutero. Habuerilq̃ armenta boum et ouium greges. Quid. Ille greges illi totidẽq̃ armẽta p herbas Pascebãt. Uir. Hęc satis armẽtis superat pe altera cure. Lanigeros agitare greges hirtasq̃ capellas. Inuenitur tamẽ quãdoq̃ grex de maioribus dici. s. bobus. Uir. Aut aliquã in magno sequitur grex/

ge. Tamen ad distinctionē addidit magno: sicut Hora. adiecit mugientium. Aut in reducta valle mugientium prospectat errantes greges: Quasi grex generalius nomen sit/armentum specialius. Et illud sine apposito de pecoribus minutis intelligatur: cū apposito possit etiam ad maiora transferri. Lice. Fudit apothecas cecidit greges armentorū. Col. libro primo. Nec absint greges armentorum/ cęterorum q̄ quadrupedum culta et dumeta pascentū. Dicit̄ ꝛ grex de auibus. Aug⁹ lib. xij. de ciui. dei. Alias ꝟo greges instituerit: quę cōgregatę atq̄ in gregib⁹ manent viuere: vt sunt columbę/ sturni/cerui/damule/ et cętera huiusmodi. Etiam bonorum vel malor̄ hominū dicit̄ Grex. Lice. In his bonis gregibus omnes aleatores/omnes impuri impudicię versant̄. Et est tā fg. q̄ mascu. generis.

Gregarius: ex grege vulgaris. Unde gregarius miles dicitur: non electus/ sed tumultuarie vndecunq̄ collectus. Salusti⁹. Deinde multi memores Syllanę victorię: q̄ ex gregarijs militibus alios senatores videbant: alios ita diuites/vt regio victu atq̄ cultu vitā agerent. Colu: libro. vij. Gregariorūq̄ pastorū velut minutā professionis suę disciplinam constantissime repudiasse.

Grego as. de quo Prisci⁹. Sunt et alię deriuationes diuersas terminationes habētes: tam a nominibus q̄ a verbis nascentium verbor̄: vt a Greco grecisso/ et greco: a Grege grego: a Philosopho philosopho. Hui⁹ tamē cōposita magis i vsu sunt: vt abgrego: qđ est deduco. Aggrego: associo/adiūgo. Lactā. lib. iij. Si nobis credendū nō putāt/ credāt Homero: qui sūmū illū Iouē demonib⁹ aggregauit. Cōgrego. Idē i eodē. Aliūq̄ sibi pplin fidelitorē ex alienigenis congregaret. Segrego: seorsū pono/diuido. Festus. Segregare: ē ex plurib⁹ gregib⁹ partes seducere. Et hęc oia habēt pe. cor.

Gregalis/et hoc gregale: quod in grege viuit. Varro libro. ij. de re rust. Equi boni futuri signa sunt: si cum gregalibus in pabulo contendit in currendo aliaue quare quo potior sit.

Gregatim: p diuersos greges. Var. Herula q̄ mera id est sola volitet. Cōtra ab eo graculi q̄ gregatim.

Gressus a. um. participiū a Gradior. Gressus us. incessus/ambulatio: vt Gressus meos dirige.

Gressibile: quod aptum est ad gradiendum: vt Homo est gressibilis.

Gressurus a. um. pe. pd. idē qđ gressibile/ nō quod magnos habet pedes: vt quidā autumant. Nā Aug⁹ in dialec. sic scribit. Socrates ꝛ hō est ꝛ gressurū.

Gressus a. um. nomē est quātitatē significās. Cui⁹ dimi nutiuū est gressulus.

Grossitantū pluraliter dicunt̄ ficus antecq̄ maturescāt. Alij dicunt grossos esse fic⁹ q̄ nō maturescūt. Primitiue fic⁹ q̄ precoces seu p̄coques/ꝛ a neotericis flores appellant̄: apud grecos ꝓdromos vocant. Col. li. iij. Si voles ficū: q̄uis natura serā facere/cū grossuli minuti erunt fructū decutito.

Grossipion siue xylon seu grossapinus: frutex est ex superiori parte Egypti/ quę in Arabiam vergitur allatus: nunc etiam in quibusdā locis Italię nascens/ ex quo lina fiunt quę gossipina siue xylina seu gossipina dicuntur: paruulus est: similēq̄ barbarę nuci defert fructū plenū lanugine: nec vllū genus lini in candore mollitia ve p̄ferē huic. Iurisc⁹ sulti inter lanas potius cōnumerāt: dicuntq̄ lanā lineā a grecis appellari. Ex his fiunt vestes cādidissimę ac subtilissimę: q̄ vulgo bombicinę dicūtur: cū xylinę seu grossipinę grossā pingue appellari debeant. Quidā huiusmodi linū coronum vocant: frutices id ferentes quibusdā in locis folia habēt vitiū similia/nisi q̄ minora sunt: feruntq̄ cotonei mali similitudinem ꝛ cucurbitas: quę maturatę ruptę lanuginis pilas emittunt.

Grues: aues minimę soliuagę: quę nō se segregāt/ siue cū volant siue pascunt̄. Et a sono vocis dicte ercubias nocte diuidāt/capite subter alā cōdito dormiunt alternis pedibus insistentes. Volantes autē ordine quodā y litterā faciunt id quod Palamedē deprendisse legimus. Hiero. ad Rusticū. Grues vnā sequūtur ordine litterato. Var. Turbabis versus: nec littera tota manebit. Unā pdideris si palamedis auē. De natura hui⁹ auis Amb. lib. Hexa. sic habet. Grues iniussi ꝛ voluntario vsu in nocte sollicitā exercent custodiā: dispositos vigiles seruant: ꝛ cęteris consortibus generis quiescētibus alię circūeunt ꝛ explorāt ne qua ex parte insidię tentētur: atq̄ deferunt impigrā suo vigore tutelā: post vbi vigiliarum fuerit tempus impletū: perfuncta munere in somnū se p̄mittso clangore cōponit/vt excitet dormientē: cui vicē muneri tradicura est. At illa volans suscipit sortem: nec vsu nostro inuita et pigrior somno renūciat: sed impigre suis excutit̄ e stratis: vicē exequit̄: et quā accepit gratiā/pari custodia atq̄ officio reꝓsentat. Ideo nulla discretio: q̄ deuotio naturalis: idem tuta custodia/ quia voluntas libera. Hunc etiā volātes ordinē seruant: ꝛ hac moderatione omnē laborē alleuiant: vt p vices fūganē ductus sui munere. Prędedit esū vna/ ꝛ succurrit cęteris: deinde conuertit̄: et sequēti sortem ducendi agminis cedit.

Gruo is. grui. Fest⁹. Gruere dicunt̄ grues vt sues grūnire. Hinc ꝓgruo, p cōuenio/cōcordo. Terē. i Heau. Cōcede hinc domū/ne nos ꝓgruere sentiāt. i. concordare. Hinc ꝓgruū ꝛ Ingruo is. de quo alibi.

Grumus: terrę collectio: minor tumulo. Apud Col. dicit cluulus. Uñ lib. ij. ait. Grumos quos aduersurā plerūq̄ tractę crates faciunt: despicimus ita necubi ferramentū fentisecis possit offendere. Cui⁹ dimi. est grumulus. Plī. lib. xix. Quidā et aliū vlpicū i plano seri vetant: castellatimq̄ grumulus imponi distantibus inter se pedes ternos.

Grūma mę. mēsura quędā qua sira vię ad lineā dirigūtur: vt est agrimēsor̄ ꝛ similiū. Hinc deglumor: aris. p dirigo. Luci. Uiāq̄ degrumaris vt in castris mensor̄ facit olim. Et ergrumor. Uñ ergrumantes apud Var. legit̄ lib. iij. de re. rus. qđ est de mensura ꝛ recta via excedētes/vel grumos eruentes.

Grumię dicuntur loca media: inter quę directe quattuor cōueniunt vię.

Grunnio is. grūniui et grunnij. itum. Proprium est vocis porcor̄. Lice. libro. v. Tus. Aut grūnit cum mactat̄ sus. Iuue. Et cum remigibus grūnisse elpenora porcis. Hinc grūmitus tus.

Grūdire veteres dicebāt: qđ nos grūnire dicim⁹. Claudi. li. annalū. xv. Grūdibat grauiē pec⁹ suillū. Hinc grūdules: lares dictos accipim⁹: quos Romul⁹ osti tuisse dicit̄ in honorē scrophę: quę. xxx. pepererat porcos. Lasius hemina. Sus parit porcos trigita: cui⁹ rei fanū fecerūt Laribus grūdilibus.

Gryllus: animal est magnitudine cicadę/ colore longiore: genus est locustę: vndiq̄ per orbem terrarum pernicies agris p̄terq̄ in parthia. Parthi gryllos comedunt: vt testat̄ Hiero. cōtra Ioui. Dict⁹ gryllus a sono vocis. Suidas. γρυλλος ἱεροφωρτοσ του σωκρατικουλιοσ γρυλλος και λιολωροσ και γρυλλος οχοιροσ. Hinc magnā auctoritatē perhibēt Migidi⁹ magicę q̄ retro ambulet: terrā terebret: noctibus stridat.

Grypes: qui ꝛ gryphones: animalia pēnata ꝛ quadrupedia: omni ex parte leones sunt: alis et facie aquilis similes. equis vehementer infestę. Nascunt̄ i hyperborcis montibus. Et potest declinari grypes is. Et

gryps ꝛ grypus. Hiero. i Leuit⁹. Aquilā et griphū. Gryphi vo(vt Hel. inquit) ænigmata sunt. Gryphō em̄ græci insolubile dicunt.

Gryphi a græcis dicunt nare curui. Quo noie dict⁹ est fili⁹ Demetrij: vt auctor est Justinus.

Gripos dicit sermo implicitus. Hel. alioqꝫ id genus grypos neminē posse dicēs nisi se dissoluere.

Gripus ꝓ simplex ꝓ. nasus adūcus/gibbus seu aquilinus: a gryphis similitudine deductū nomē. Hæc γρυπος: nos gryphes dicimus.

G Ante V

Gula: anterior ps colli q̄ cib⁹ atq; potus deuorat. Mī collū tam ceruicē posteriorē q̄m gulā anteriorē habet. Et gula cū ossibus intelligit. Sal. Laqueo gulā frēgere. Aliq̄n accipit gula ꝓ gulę vitio. Juue. Dū gula sequit. Hinc fit̄ gulosus a. um. qđ est dedit⁹ gulę vitio. Negulo as. de quo alibi. Et ingluuies.

Gulioce: nucū iuglādiū sūma ꝛ viridāria putamina.

Gūmi et gūmis. genere fœmi. Colu. Nostrorū temporum agricolę existimarunt noua dolia liquida gūmi perluere. Idem. Multi cū semel noua dolia vel seras crassa gūmi liuerūt: vna in perpetuū gūmitiōe cōtenti sunt. Unde gūmitio. Col. lib. vltimo. Quā græci κολλωσιν. Est autē gūmi lachryma arboꝝ quę est quasi gutta. Hinc gūmatę arbores dicunt quę gūmi ꝓducūt. Palladi⁹. In cerasis hoc seruādū est ꝛ in omnib⁹ gūmatis: vt tunc inserant qñ is vel nō est/vel nō desinit gūmen effluere.

Gurges itis. locus in flumine profundus: in quo aqua vertit̄. Et omnis aquaꝝ congeries dicit̄ gurges: licet quādoqꝫ per tapinosim ponat̄ ꝓ mari. Virgi. Mantes in gurgite vasto.

Gurgito as. pe. co. deuoro/impleo. Hinc fiūt cōposita Egurgito as. ꝛ Ingurgito as.

Gurgulio: proprie pars gutturis a naribus ad pulmonem: constans ex cartilagine et carne per quā spiritꝰ meat ac remeat. Et hęc spiritalis fistula dicit̄. Rursus gurgulio vermis qđā q̄ in horreis nascēs frumentū absumit: sic dict⁹/ꝙ tot⁹ sit guttur. Virgi. Populat ingentē farris aceruū Gurgulio.

Gurgustiūm et diminutiuū gurgustiolū: genus habitationis angusti: a gurgulione verme sic dictū. Seruius docet Burgustiū esse obscuram et latentem tabernam. Cice. in Pisonē. Nescio quo e gurgustio te ꝓdis. Ambro. lib. o Hexa. Nonne quo splēdidior fōris species loci eius effulgeat: hoc horrēdis desuper cęnę gurgustiū eius int⁹ obscuri⁹ fit. Apul. Ergo breuitatē gurgustioli nostri ne spernas peto sis contentus lare paruulo.

Gustus us. vn⁹ ex ānq̄ sensibus corporis.

Gusto as: quid significet declaratur ex psalmo cū dicitur: Gustate et videte quoniā suauis est dñs. Lactā. libro. ii. Id aūt pręceptū fuit: vt ex arbore vna q̄ fuerat in medio paradisi nō gustaret: Hinc Gustat⁹ tus. Cice. in Cato. Aqua oriens vna se ostendit: quę ꝛ succo terrę ꝛ caloꝛe solis augescēs. Primo est peracerba gustatu. Hui⁹ composita sunt Degusto: quod est multū bene gusto. Salust. Inde cū post execrationē omnes degustassent: sicut in sacris solēnibus fieri cōsueuit/aperuisse consilium suum. Prægusto: ante gusto. Hiero. in Exo. Carnem quę a bestijs fuerit prægustata/nō comedetis.

Guttus: poculi genus quo in sacrificiis vtebantur. Plini⁹ libro. xv). Curius iurauit se ex pręda nihil attigisse: præter guttū phaginū quo sacrificaret. Vel in qđ oleum mittitur: dictus ꝙ guttam mittat. Nam cōsuēsuut Romani in balneis ad vngenda eoꝝ corpora post lauationē. Hel. Puerꝝ iuber Taurus oleū in ollaꝝ indere. Erat is puer genere atticus festiuissimꝰ etatis et gentis argutijs scatens: guttā famiā orē tenus imprudēs inanē tanq̄ inesset oleū affectum/conuertitq; eā: et vt solutū est: circūegit per omnē partē olle manu nullum inde ibat oleuꝫ. Potest etiam dici vas in quo odorifera vnguenta seruant̄/ ꝙ inde guttatim sumant̄. Serenus ꝓ vase vinario sumpsit cuius ait: Siue meri guttus seu frigoris efficit aura. Var. de origi. Vt vinū minutatim funderet a guttis guttū apellarūt. Hui⁹ dimi. est guttulus. Plau. Vt guttulā hauriret ex guttulo.

Gutta: minima pars aquę vel alterius materię liquidę: hoc est stilla. Cui⁹ dimi. est guttula.

Guttatim: per singulas guttas. Plaut⁹. Medepol cor miserū meū quidem guttatim contabescit: q̄si i aquā indideris salem.

Gutturniū: vas ex quo aqua guttatim ī manus datur: ab eo ꝙ ꝛter angustias guttatim fluat.

Guttur accipit̄ pro ea parte quę est a faucibus ad iugulū: siue exterior siue interior sit. Unde Plini⁹. Guttur homini tm̄ ꝛ suibus intumescit/aquaꝫ quę potantur plerūq; vitio. Virgi. in Geor. Et lętę pecudes et ouantes gutture corui. Plau. in Aul. mascu. genere posuit, p ano/cū inquit. Etiā ne obturat inferiorē gutturē: ne quid animę emittat dormiens.

Gutturosi dicūtur/ quorum guttur tanq̄ spongia quadam intumescit: ita vt hoc malū non morbus sed vitiū sit. Ul. de ędilitio edicto. Si q̄s natura gutturosus sit/aut oculos eminētes habeat.

G Ante Y

Gyges: nomen viri proprium: qui cęli et terrę filius fingitur. Alij fuit Lydię rex. Quo etiā nomine dictus est Lydię fluuius.

Gygeus cū ae diph. lacus Lydię. Proper. Lydia gygeo tincta puella lacu.

Gymnos latine nud⁹ dicit̄. Inde fiūt gymnesia ꝛ aphrodiades: insulę i mari illyrico: q̄s baleares vocant.

Gymnastes: hęceptor exercitioꝝ pueros exercēs.

Gymnasiū: exercitiū. Unde et ponit̄ pro loco in quo palestritę exercebant̄ nudi et oleo uncti. Nam γυμνος latine nudum significat. Uel dicit̄ gymnasium γυμναζω exerceo. Unde gymnastica appellat̄ disciplina exercitationis. Arist. libro. viij. politi⁹. monet adolescentes gymnasticę tradendos esse: vt ita fiant exercitatiores firmioresq;. Uerū postea Gymnasiū pro ludo litterario: ꝛ pro omni loco in quo fiat aliq̄s genus exercitationis sumi cępit: cū philosophi gymnasia tenuerint/ ꝛ in illis disputauerint: q̄ et scholę et diatribę vocitatę sunt: Unde apud rhetores q̄gymnasmata pręexercitamenta dicūtur: id est exercitationes quędā in dicendo/ anteq̄ ad veras actiones descendant. Aphthoni⁹ in rhetoricis: συγκεωαρ χη ιουρηγορος προγυμνασμασ μοτα.

Gymnastica: ars seu doctrina/ qua pueri exercentur. Unde Aristo. pręcipit libro. viij. politi⁹. adolescētes gymnasticę et pedotriuisse esse tradendos. Plau. libro. vij. de legi. Gymnasticę nomine exercitationes omnes bellicas cōtineri docet: eāq; diuidit in saltationē ꝛ luctationē.

Gymnasiarches: gymnasij/ siue exercitationis princeps/ et ludimagister.

Gymnosophistę nudi sapientes philosophi indorum: sic dicti/ꝙ nudi incederēt. Nā σοφισησ sapiēs dicit̄. Aug⁹ libro. xiiij. de ciuit. dei. Cū quidā nudi philosophant̄/ vnde gymnosophistę nominant̄. Et lib. xv. Indorū gymnosophistę: qui nudi perhibent̄ philosophari in solitudinibus Indię: a generādo se cohibent. Hiero. cōtra Jouī. Apud gymnosophistas Indię quasi per man⁹ hui⁹ opinionis auctoritas tradit̄: ꝙ Buddā principem dogmatis eoꝝ e latere suo

virgo generarit. Hi ab exortu ad occasum perstare dicunt solē cōtuentes imobilibus oculis: feruentib⁹ harenis: toto die alternis pedibus insistēres. Hi frigora niuiū ꝛ estus flāmę citra dolorē perferunt. Fertur Alexandrū macedonez ad eos accessisse dixisseq; petite quodcūq; vultis. Qui responderunt da nobis imortalitatē quā pręceteris optamus. Quibus ille ait. Cum ego sim mortalis imortalitatē nemini pręstare possum. Si ergo inquiunt mortalem te esse cognoscis: cur non contentus patrijs sedibus: omnibus infestus totū orbē subijcere conaris. Suidas γυμνοσοφισται παρα βαβυλωνιοισ οι φιλοσοφοι και παρασ συριοισ

Gymnici ludi dicti sunt quia in his se nudi atq; uncti exercebāt: in athleticis ꝛ palestricis certaminibus. Nero edidit certamen gymnicum.

Gyne γυνη apō greços ꝛ mlieres ꝛ vxores significat

Gynecium: locus secretior in ędibus vbi sole mulieres habitant: qui et grece γυνοικων a mulieribus ās greci γυναικασ vocant. Plau. in Vsu. Dare vult vxorem filio quantum potest ad eam rem facere volt nouū gynecium. Dicitur ꝛ hęc gynecōitis ni syllaba p̄o mulierū (vt ita dicaz) senatulus ꝛ in domo pars vt apud Ciceru. Probus Aemilius. Nec sedet nisi in interiore parte ędiū q̄ gyneconitis dicit̄ απο του οικω habito. Unde οικοσ dicit̄ domus a quo economus admiuistrator rei familiaris: et economica q̄ ad rem domesticā pertinēt. Oeconomia administratio Oeconomo villico. Andronitis vero locus vbi viri frequēter in domo sunt.

Gypsus: genus cretę quę facile conglutinatur ꝛ indurescit quo tectoria parietibus inducūtur: ꝛ facile formantur signa. Unde ꝛ p̄o ipso signo quandoq; ponitur. Iuue. Oēs plena oīa gypso Chrysippi inuenias. Multis in locis ex lapide coquitur alibi e terra foditur vt i cypro. Hinc formāt gypseus a um. quod ex gypso est gypsatus a um qō est gypso infectuz vel gypso tectum.

Gypso as: gypso inficio seu tego. Tibul. Nota loquor regnū ipse tenet quem sepe coegit. Barbara gypsatos ferre catasta pedes. Et gypsare ēgipso obturare. Col. Cum deinde modice aruerunt in vasa noua sine pice oppeculata et gypsata sicco loco reponito. Rursus gypsare est medicaminibus pfundere. Ūñ Cice. Trebatio scribit medeā gypsatis manibus fuisse.

Gyrus latine circulus vel ambitus dici potest.

Gyro as: circūdo. Ūñ regyro penul. pdu. qō est retro gyro. Var. Quidā quę nō solum a lateribus per fenestras: sed etiā subtus a solo vētus regyrare possit.

Gyrtheū: opidū quod hercules ꝛ apollo depositis eo loci simultatibus cōmuni opere condiderūt. De hoc Liuius in Mace. bello. Gyrtheum inquit omnium maritimarū rerū lacedemoniꝰ receptaculum. Hinc Gyrtheates dicti sunt in eo habitantes.

H Non potest esse finalis syllaba pręter ah ꝛ vah interiectiones: sed per apocopen dicta sunt: cum cōpleta sint: aha ꝛ vaha: vel quia abscondita voce solēt p̄ferri interiectiones. Jungit̄ autē vocalibus omnibus ꝛ quattuor consonantibus. s. L vt Chremes. P. vt Philipus. R vt Pyrrhus. T vt Thrasor ꝛ hoc vt valentius sonet dictio.

H Ante A

Habeo es ui itum: in vsitatiori significatione. Plau. in Aul. Virginem habeo grandem: dote cassam atq; illocabilē. Et hęc eius propria significatio quod greci dicunt εχειν Per trāslationē ponitur habere ꝓ tenere Sal. Tale periculum reip. haud occultū habuit P̄o facere. Idem. Igitur comitijs habitis cōsules declarantur. M. Tullius ꝛ L. Antonius. P̄o Tolerare Idē. Neq; cuiq; mortaliū iniurię suę paruę vidētur: multi eas grauius equo habuere. P̄o possidere tenere occupare. Terē. in An. At mihi vnus seruulus etiaz restat qui me habet male. Sal. in Jugur. Animus incorruptus eternus rector humani generis agit atq; habet cuncta: nec ipse habetur. Virgil. Hostis habet muros. P̄o Credere Existimare. Teren. in And. Semp eius dicta atq; habita est sororꝰ. P̄o dicere. Sal. Laresum hispanię ciuitatē quā nūc tyrij mutato nomie Gadirim habent. P̄o habitare Plau. in Tri. We sunt ędes: hic habet. Sal. Credo falsa existimans ea quę de inferis memorantur diuerso itinere malos a bonis loca tetra occulta fęda atq; formidolosa habere P̄o intelligere. Quod enim te nemus coꝛpore: habemus quoq; item animo. Terē. in Heau. Habet omnē rem: pergā quo cępi hoc iter. Solet in hac significatione in extremo materię elegāter poni. Cice. Hęc habui de amicicia quę dicerem. P̄o accipere. Idem in Eu. Hic p̄o illo tibi munere bonos est habitus ab eo. P̄o Scire. Sal. Prorsus neq; dicere neq; facere quicq; pēsi habebat. P̄o Deludere decipere. Plau. in Am. Is aduenietis seruū ac dominū frustra habet. P̄o tractare. Terē. in Hecyra. Munc̄ secus habui illam: ac si ex me nata esset. P̄o valere ꝛ incolumē esse in tertia persona qñq; sine supposito: vt bene seu male habet. i. bene vel male se res habet: hoc est bene seu male res se sustētant: male se habet: hoc est egrotat aut bene vel male ꝓcedit res. Lactā. li. vij. Bñ habet iacta sunt fundamēta vt ait eximiꝰ orator. Liuiꝰ li. viij. Bñ habz inḡt quirites: vicit disciplina militaris. Res male habet me id est male sollicitat afficit. Si res ita sese haberēt quomodo se ꝛ rēpub. habuerint. i. gubernauerint ꝛ gesserint. Male vel bene a te habitus sum. i. acceptus siue tractatus sum. Ci. Tullia nostra valet Terentia minus belle habuit. i. minus bene valuit. Jtez habet per se positum significat ꝓcussus est: vt Donat⁹ inḡt Et ꝓprie de gladiatoribus dicitur q̄ p̄ius alij videant q̄ illi sentiant se percussos esse. Teren. in Andria. Certe captus est habet. Idem in diuersis locis idem verbum varię accepit. Unde Orationē habuit huiusmodi: id est sic elocutꝰ est. Sat habeo id est sufficit. Nunquid habes qō contemnaz? id est nunquid inuenisti. Quandoq; habere est seruare detinere: vt est illud Saiustij. In custodijs haberent. Quandoq; p̄bere exhibere: vt apud eundem in Ciceronē. Ita largitionibus corruptus est: vt sese ac formānas suas venales habeat. Quandoq; Debere vt cuz dicimus habeo tibi gratiam. Habere iter est proficisci. Habere verba est loqui. Habere fidem verbis est credere. Teren. in Andria. Nam p̄o pemodū habeo tibi iaz fidē. Et in Heauton. Seni nostro fidei nihil habeo. Habere rationem salutis honoris rei familiaris: est habere respectum. Sed si cum ablatiuo construatur mediante cum vt hab et rationem cum terra idem est ac si diceretur habet negocium ꝛ cōmertiū. Licero in Cato. Rem habet cum terra quę nunc̄ recusat imperium. Idem in Tusc. Quis est hominū qui modo cū musis id est cum humanitate et doctrina habet aliquod cōmertium qui se non hunc mathematicuz malit q̄ illum tyrannū. Et ad Atticum. Cum omnibus musis rationem habere cogito. Habere rem est coire. Habere rem cum aduersario est litigare. Habeo conuenire. Habeo polliceri. Habeo audire. P̄o cōueniendum est mihi pollicendum audiendum. Cice.

Lentu. Tantum habeo polliceri. Idem in Catone. Necꝫ eos solū conuenire habeo quos vidi: sed etiaꝫ quos audiui ꝛ legi. Et libro de ora. Audire habeo ꝙd hic sentiat. Quidam tamen non cōtemnendę auctoritatis interpretantur Habeo polliceri: id est debeo siue possum polliceri. Habeo conuenire audire: id est decreui siue credo conuenire: audire. Aspiratur hoc verbum vt differat ab Abeo abis cum suis compositis: in quibus a versa est in. i nisi in Dehabeo: ꝛ posthabeo. Huius verbi composita sunt Adhibeo Cohibeo Dehabeo Exhibeo Inhibeo Prebeo Prohibeo Perhibeo Posthabeo et Redhibeo: de quibus locis suis.

Habitus qualitas ꝛ forma corporis ꝛ cuiuscunꝫ rei. Plautus. Qualis habitus ozis? Col. libro. j. Nineꝫ non sic altos ꝛ lacertosos exigunt. Nam his habit⁹ fossuris magis aptus. Virgilius libro. j. Deor. Cultusꝫ habitusꝫ locorum. Accipitur etiam pro cultu corporis ꝛ vestimento. Unde habitus scenicus: habitus militaris: Habitus religiosus dicitur Plaut⁹. Quis habitus iste tam prolixus? Plinius. Quid ad nos lugubri habitu venerat ꝛ capillatio: solito. Et habitus est qui fit ex frequentatis actibus ꝛ a philosophis diffinit ꝙ sit alicui⁹ rei siue in aio siue i corpe a natura pcepta sed vsu corroborata et plena pfectio

Habitio apud veteres sumitur pro pinguioi.

Habitudo ipse corporis habitus. Cicero lib. iiij. ad heren. Nam vt corporis bonam habitudinem tumor imitatur sepe: ita grauis oratio sepe imperitis videtur: ea quę turget ꝛ inflata est.

Habentia ab habeo sicut a sapio sapientia: significat ipsum habere ꝛ diuitem esse. Eninus. Uerebar enim ne animos eoꝝ inflaret habentia.

Habilis: pro viribus aptus. Virgi. Namꝫ humeris de more habilem suspenderat arcū Uenatrix: hui⁹ cōtrariū est inhabilis ineptus: debilis infirmus ꝙ si paꝫ habilis: hoc est male habitudis. Habilitas aptitudo

Habena penul. produ. retinaculū equi: ꝙ ea equus habeatur. i. retineatur.

Habito as: pe. cor. De quo Ser. Habitare accusatiuo iungitur. Atꝫ humiles habitare casas: quia habeo domū dicimus: vnde est habito frequentatiuū quod est etiam frequēter habeo. Var. hoc modo antiquos secundis rebus comas habitasse. Cuius passiuum in tertia persona protulit. Virgi. lib. iij. Effuge cuncta malis habitant⁹ mgnia graijs. Hinc habitaculū habitatio. Cohabito Adhabito Inhabito.

Habzaam nomen viri ꝓprium apud hebreos.

Habzonichus nomen viri ꝓprium: ꝛ est greꝯ.

Hactenus: penul. cor. ex hac aduerbio: ꝛ tenus cōpositum hac fine: siue huiusꝫ quasi vsꝫ ad finē: sicut qua tenus. Aliqñ significat Intantum siue adeo. Sue. in Nero. Cęne quoꝫ tepore interpellat⁹ tumultuosioribus litteris hactenus exanduit: vt malū hijs ꝙ desciscent minaretur. Cice. Domū suam cum absolutaz dedicaret hactenus cōprobauit.

Hadrys grece: latine carens arboribus dicitur. Hadros vero Uber.

Hadrianus nomen ꝓpriū imꝑatoris Romani.

Hadria mascu. generis pro sinu maris: seu pro ipso mari hadriatico. Luc. lib. v. Sonat ionio vagus hadria ponto. Genere fę. pro oppido prope Ferrariam nūc demerso ad. xxxv. lapides ari dicit vulgo quę hadriatico mari nomen indidit. A quo sunt hadrinus a um hadriacus a um. hadriaticus a um. ꝛ hadriēsis. Fuit hadria romanoruꝫ colonia arduo in colle sita. Ex qua hadrian⁹ imꝑator originē duxit ꝙ i omni doctrinę gne pstātissimus fuit. Sunt tñ qui hoc nomē nō aspirēt.

Hebudes penultima producta insulę sunt. Solinus. A calidonię promontorio Thylem petentibus bidui nauigatio: inde excipiunt hebudes quinꝫ numero. Et paulo post. Secundaz a continenti stationem Orcades prebēt quę ab hebudibus porro sunt septē dierū nocturnoꝫ totidem cursu.

Hęc plurali numero in genere neutro de fęminis dicitur. Ueteribus enim mos fuit: vt neutra femininis iungerentur. Terentius in Eu. Hęc adornant vt lauent: cum de ancillis tardis loqueretur. Et si componatur cum ad: significat pręterea. Salustius. Cognoueram paruis copijs bella gesta cum opulentis regib⁹: ad hęc sciētia belli gallos ante romanos fuisse

Hedui populi auernis finitimi trans Ararim habitantes inter burgundos nominati.

Hędus cum diphthongo vt ab ędo differat dictus quasi fędus lingua sabina vbi f. in aspirationem vertitur animal ex capra genitum. Virgilius. Sic canibus catulos similes: sic matribus hędos norant. vel απο τωρ αιδοιωρ id est a testiculis. Theocritius ideo cum e. in principio Danil. libro. iiij. Incipient eduli tremulum producere mentum. Hinc fiunt diminutiua. Hędulus hędilius ꝛ hedicul⁹. Plautus in ast. Hagnellum me tuum dic esse hędillum. Iuue. Et tyburtino veniet pinguissimus agro hędulus. Hędin⁹ hędina hędinum: nomen possessiuum: vt caro hędina sic ut ab Agno agninus.

Hedilia sunt hedoꝝ stabula qua ratione etiam dicunt Caprilia ouilia porcilia: equilia ꝛ his similia: ꝙ i his ea animalia contineantur.

Hedera penul. correpta semper virens per se stare non potest beret ergo arboribus: heret ꝛ muris quos sepe rumpit: quam Theoph: astus omnium maxime vitiacem scribit. Huius tres sunt species: nigra: candida: ꝛ quę helix vocat. Dicta hedera ꝙ hereat semper ꝛ sequat quicquid ꝓximū est: cuius per diphthongū nō scribatur. Virgilius. Atꝫ hanc sine tempora circum Inter victrices hederā tibi serpere lauros Quidam ab Edo deducūt ꝙ parietes edat atꝫ consumat vel ꝙ edita id ē alta petat ꝛ sic sine diphthōgo scribitur. Huius racemus corymbus dicitur. Hinc hederaceus a um. vt corona hederacea.

Heluole vuę insignes sunt colore inter purpureas nigrasꝫ medio sepius variāte: ꝛ ob id Varianeꝫ appellatę seu varię.

Hematites penultima producta genus lapidis rubori sanguinei.

Hemus mons Thracię sic dictus ab hemo boreę ꝛ ori thye filio. Callimachus ο μεν πελορ ηπειροιο ημεμοσηϛηλησκορυφησεπιθρηικοσαι μου

Hemonia redio quę postea dicta est Thessalia.

Hemorrhois latine sanguinaria dicit αιμα sanguis ροισ fluor serpētis genus pestiferū: a fluxu sanguis. Huius em̄ morsu sanguis omnis e corpore fluit: nec sistit potest. Luc. Impressit dētes hemorrhois aspera tullo. Dicitur etiam hemorrhoia. Pli. Pustum serpentibus aduersatur: maxime hemorrhoie ꝛ salamandre. Hemorrhois etiam genus morbi quod intra sedē nascitur imaturi mori specie interim sine tuberculo scissuras habet vnde sanguis effluit interim lenis rubensꝫ tumor est: nec sanguinem remittens: ꝓpter qō hemorrhois cęca dicitur.

Hereo es si sum. Unde hesito as. Scribitur cum h. ad differentiam huius nominis ęs eris: quod in ablatiuo facit ęre sine h. ꝛ hui⁹ nominis herus: quod in vocatiuo facit here sine diphthongo. Est autē herere ꝓprie arctę rei incidere. Virgilius. Herent parietib⁹ scalę. Et vox faucibus hesit. Quoniam vero qui in aliqua re dubitant: non mouentur: Ideoꝫ herere ac suspensi esse videtur. Ponitur quandoꝫ pro du-

bitare et anticipitem esse. Teren. in Eu. Hereo quid factā. Quādoq; significat figere. Unde dicimus Herere radices altius Terē. in adel. Laue nūc iā oculos a meis oculis quoq; dimoueas tuos ne mora sit (si inserim) quin pugnus in mala continuo hereat. id est figatur vel imprimatur. Quandoq; simpliciter sedere vel stare vel esse: vt apud eundem in Hecy. In te heret omnis culpa. Virgil° libro. iiij. Multa viri virtus animo: multusq; recursat Gentis honos: hērent infixi pectore vultus. Huius verbi composita sunt Adhereo adhērens: sto approximo. Lactā. libro. v. Quibus postea electis omes qui resanati fuerint ad herent religioni cuius potētiam senserunt Cohereo simul hereo coniungo: ↄ conuenio. Lactan. libro. ij. Ea enim quę est solis color flagrātior proxima est et cohęret orienti. Hinc cohęresco. Boe. super lib. ij. Top. Hęc talia sunt: vt sępius quidaz adiunctis sibi cohęrescāt. Inhereo a quo inhęresco: de quib° alibi. Superhereo. Ūn de diuo Anastasio scribit. Demū bullā accipientes quę vinculis superhęserat imperatori secum deuexerunt.

Heresco hęrens sio: infigor. Liui. lib. ij. Undiq; in vnū hostē tela cōiciūt: q cū in obiecto scuto hęsissent: neq; ille minus obstinatus ingenti pontem obtineret gradu. i. infixa fuissent.

Hęsito as: pe. cor. frequentatiuū. Terē. in Phor. In eodem luto hęsitas versuraz solues. Hiero. Aut pariter in luto hęsitabimus: aut pariter expediemur. Pro dubitare accipitur illud apostolicuz. Postulet in fide nihil hęsitans.

Hęres generis cōmunis ab hereo: q qui hęres est hęret: hoc est proximus est illi cuius est hęres. Quidaz tamen hoc nomen ab hęrus deriuāt: q dominus fiat bonorum quę ad eum perueniūt. Sunt autem hęredes primi: ↄ hęredes secundi. Secundus hęres dicit qui hęredi instituto substituitur: vt inquit Boetius in cōmen. Top. puta si ille hęres nō erit illi hęres esto. Hinc bihęres qui bis factus est hęres. Cohęres qui simul hęres institutus est. Exheres qui extra hereditatem est. i. qui hęreditate priuatus est. Est et hęres nomen dei: cui veteres post acceptam hereditatem rem diuinā faciebant.

Hęreditas successio est in vniuersum ius quod defuncti habebat tempore mortis vel qō supererat deducto ęre alieno. Et apud antiquos quidē diuidebatur in. xij. uncias: q assis nōie continet.

Hęreditarius a um qō ad hęreditatē pertinet. Hiero. in Deut. Ut habet populum hęreditariū. Hinc bona hęreditaria ↄ successio hęreditaria apud Ambro. legitur. Et morbos vocamus qui parentum vitio nobis obtingunt.

Heredipeta pe. cor. qui blandicijs muneribus et alijs huiusmodi artib° subornāt morituros vt ab illis hęredes instituantur.

Hęrediū paruū prędiū qō nobis ex hęreditate prouenit: quod Varro scribit duo iugera q a Romulo primum diuisa viritim hęredem sequeretur hęredium appellarunt.

Hęrediolum cū accentu in antepe. significat paruum ꝓdiū qō nobis ex hęreditate ꝓuenit. Colu. in ꝓfa. Ex qua cincinatus obsessi consulis: ↄ exercitus liberator ab aratro vocat° ad dictaturā venerit ac rursus fascibus depositis: quos festinātius victor reddiderat q̄ sumpserat imperator ad eosdem inuētos ↄ q̄ttuor iugerū quitū hęrodiolū redierit.

Hęresis pe. cor. re. greca dictio est qua apud nos optio vel electio de secta significaꝫ ab αἱρω vel ἀπο τοῦ ἀιρουμαι quod significat eligo: capio vel volo. Unde sumitur ꝓ opinione tenaci et sententia in qua persistamus electa. Li. in prohemio. Cato in ea est hęresi quę nullū sequit florem orationis. Hinc componunt dihęresis diuisio. Aphęresis ablatio. Synhęresis ꝓiunctio. Hęresiotes: hęreticus: hęresiarches hęreticoꝝ princeps. Theologi hęreticū vocāt qui sectā aliquaz vel instituit: vel sequitur aduersus fundamēta religionis.

Herba ab herendo dicta est: ꝙ terre fixa hęreat: Est aūt ꝓprie viride pecudum pabuluz. Virgi. lib. j. Geor. Et sulcis frumenti quereret hęrbam. Apud veteres etiam hęrba ponitur pro victoria. Ūn hęrbā dare significat, victū fateri: qō est antique ↄ pastoralis vitę indicium. Nam qui aut cursu aut viribus contendebant: cum superati erant ex eo solo in quo certamen erat decerptam hęrbam aduersario tradebant. Ab herba fit diminutiuū hęrbula. Cice. lib. iij. de natura Ceruę pauloante partū perpurgāt se quadaz hęrbula quę seselis dicitur.

Herbilis ander a veteribus dictus est hęrba pastus: q̄ est grauior ꝯ pastus frumento.

Herbosus a um: qō hęrbis abundat.

Herbaceus a um: qō est ex hęrbis: vt betaceus: malvaceus: ↄ huiusmodi.

Hęrbidus a um: idem qō hęrbosus. Col. lib. ij. Nonnem sublimē ↄ asperū sed nemorosum et hęrbidū maxime probauerunt.

Hęrbarius qui vim hęrbarū nouit ↄ discutit ↄ medicamenta ex his componit. Pli. libro. xxj. Scelus hęrbariorū aperiet in hac mētione partē eius seruantiū et q̄rūdā aliaz hęrbaz sicuti plāraginis substitutiū.

Hęrbarius a um: qō ad hęrbas pertinet: vt ars hęrbaria qua hęrbarū natura cognoscit. Pli. Hęrbariam ↄ medicamentariā artes a chirone Saturni ↄ phyllire filio es conflare.

Herbo as: hęrbas producere significat. Cuius cōpositum est exhęrbo: qō est hęrbas extrabo. Col. li. v. Et cū germinauit: particulis salix ad vnā pertica sumittitur: crebro foditur atq; exhęrbatur: nec minus q̄ vinea pampinatur.

Hęrbescere est hęrbam effici. Cicero in Cato. Et elicit herescentem ex eo viriditatem quę nixa fibris stirpiuz sensim adolescit. Huius cōposita sunt adhęrbesco: et obhęrbesco. Pli. Quin ↄ ouillo fimo vti qm̄ adherbesceret. Festus. Obherbescere: hęrbā increscere.

Hagnos latine purus ↄ castus: ꝙ sit hostia pura ↄ immolationi apta. Hinc deducit hagnes nomen mulieris ꝓprium. Diminutiuū hagnellus. Plau. in Asina. Dicigit me tuū passerculū gallinam cotburnicē hagnellum: hellidū dic esse vel vitellū. Hagninus a um: qō est hagni vt caro hagnina.

Hagius grece latine sanctus. Ūn hagiographa sancta scriptura. Hagiographus sancta scribens.

Halec tā sg. q̄ neu. generis: caret numero plurali: genꝰ piscis qui sola aqua nutrit. Var. Cui portat gaudēs ancilla parapside rubra Halecem: sed quā protinus illa vorat. Plau. in Aul. Qui mihi holera cruda ponunt: halec aiunt. Sumitur etiā ꝓ quodā liquamine ex intestinis pisciuz. Pli. Halec imperfecta. Alecus fluuius tenuatur.

Halesus fluuius ↄ mons non longe ab ethna. Col. Et quę sicanū flores legistis halesi.

Halo as: aspiro vel odorem emitto. Virgi. Inuitent croceis halantes floribus horti. Et aspiratur vt differat ab alo is: vel potius a natura: quippe cui conueniat densitas illa quā significat. Est cū exhalatio vaporum grosso: rūq; vt sic loquar spirituū densitudo. Licero. terrę halituz haspirationem vocat: huius cōposita sunt adhalo: exhalo: de quibus supra in halo. Lactan. de ira dei. Num etiaz in aqua ignem esse credendū est. At qui de sole ignis nę estate quidē accēdi potest si cerę inhalaueris.

Hallium genus holeris ab halando dictum.
Halius genus scaphę.
Halicarnasus pe. pro. vrbs carię principum regia circa initium tauri sita maritima in minori Asia: argiuorum colonia: in qua Mausoleus quondā nobilissimū opus extabat ⁊ Salmacis fons. hęc prius cephira dicebat. Ex halicarnaso fuit herodotus historicus. Ire hęraclitus poeta Dionysius scriptor antiquitatū: a qua halicarnasęus deducit ab αλος marinus.
Halieuticon est cōmentatio de piscatu qualis est Oppiano qui opus illud Antonino Cęsari dicauit Scripsit ⁊ Apicius: sed haliensin appellauit.
Halosis latine captiuitas dicit. Sue. in Nero. Hoc incendiū e turre meccenatica ,pspectans letusq; flāmę pulchritudine halosin illi decantauit.
Haliactes nomen persicum.
Halito as: pe. cor. sępe spiritū emitto, Enni. Sublime uter quadrupedātes flāmā halitantes.
Halitus pe. cor. nomen participiale ab halo sicut spiritus a spiro.
Hala vide in dictione Ala.
Halacomene ⁊ halacomenae tam singulari q̄ plurali numero: siue halacomeniuz ciuitas in boetia. Unde Minerua halacomeneida cognominata est: q̄ in eo loco coli solita sit.
Hals pro mari. Ūñ ⁊ nos salē dicimus ⁊ salū: in quibus placuit maiozibus. s. ponere magis q̄ acceptaz a grecis aspiratiōnē retinere.
Halophanta hominū genus nequā: qđ ob suenda mēdacia miserrima mercede cōducit. Festus: halophanta omnia mentiens.
Halys fluuius ex tauri montis radicibus profluens p cappadociam: et a meridie syros ac paphlagones interfluens contra ventum aquilonem in euxinū mare euoluitur.
Halonesos insula ęgei.
Haliartus nomen vrbis.
Halica nomen mulieris.
Haliçones populi.
Haliçon fluuius.
Halyetus pe. producta a quibusdam dicitur falco siue accipiter: siue Milus.
Hallux pollex digitus scandens ,primū. Nam αλλομαι eo dictus q̄ sup ,primū digitū saliat. Nam constricta manu solus ,primū digitū scandit: in qua uoce maiozes nostri loco. s. aspiratiōnē posuerūt. Quidaz a greco αλλω siue αλλομαι trahunt: qđ latine scandere seu salire significat.
Hallucinoz. Col. lib. viij. Custodis officium sublimēq; celsissimam oculozum veluti speculam desiderat: vt neq; tardiozes grauidas dum cunctātur: neq; agiles et ętas dum procurrunt separari a ceteris sinat: ne fur aut bestia hallucinātem pastozem decipiat. Aspiratur vt inquit Hellius: quoniam aspiratione intenditur exprobratio.
Hamadryades pe. cor. nymphę sylarum siue syluarū numina αμα em̄ aduerbium significat vna ⁊ simul δρυς quercus hoc est nympha quę cum arboribus nascitur et perit.
Hamus catenam significat. Virg. Hamis auroq; trilicem: hoc est hamis aureis. Unde etiā ponitur p curuo vnco ad capiendos pisces. Cui prima ,producitur. Corripit aūt cū instrumentū ferreū significat quo diuitū arce nūmarię obsepiunt: ne res facili apertu surripiat. Iuue. Dispositis ħdiues hamis vigilare coborte. Mā etiā dicunt instrumēta ęrea siue lignea in cubiculis quib⁹ capitis tegmina ⁊ alię res meliius appensę q̄ iacētes seruantur: a verbo piscatorio hamo translato. Hoc nomen quidā a greco deducūt. Nam greci αμματα dicūt ligamēta. Ūñ amentū.
Hamo as curuo: a quo hamatus curuatus: siue hamis ornatus. Hiero. lib. Regū. Lorica hamata induebatur. Hinc adhamo as pe. pro. qđ est obligo. Lice. li. ij. acad. Qui em̄ seruis honozes adhamauerunt: vix admittuntur ad eos.
Hamiote alias hamote piscatozes ab hamis qui hamo ad piscandum vtuntur. Plau. in ru. Saluete fures maritimi cōchite atq; hamote famelica hominū natio. Varro. Lohortis coquozum atq; hamataruz aucupumq;.
Hamotrahones dicti sūt q̄ vel pisces vel cadauera trahęrent hamo. Nam vt est apud Sue. Eoz q̄ supplicio afficiebantur cadauera iussu principū vnco sępe trahebanť in locū quē tum gemonias dicebant.
Hamatilis ⁊ hoc hamatile penul. cor. quod ad hamuz pertinet. Plau. in rud. Piscatum hamatilem saratilemq; aggredimur.
Hamonum apud Col. lib. vij. colonię genus tendentis in subruffum.
Haphe inspersio pulueris qua inspergebanť obluctantes: vbi ceromate illiti fuissēt. Var. Et flauescit haphe. Nam puluere perfusa obluctātiū corpora quodāmodo flauescebāt: lepras patientib⁹ similia. Haphe em̄ grece ⁊ tactū significat ⁊ notas quibus lepra corpus maculat. Iuli. pollux Aphen accipit primaz infectura quotiēs vestes imbuunť coloribus.
Hapalon tenerū ⁊ molle greci aspirant.
Hara: vide in dictione Ara.
Harena: vide in dictione Arena.
Hammon per duplex mm. a nostris arena dicit. Nam greco αμμος scribit. i. arena. Ūñ Jupiter hammon: hoc est arenarius dictus est. Pli. Ergo ethiopie subiecta aphryca hammoniaci lachrymam stillat in arenis suis. Unde etiā nomine hamunonis oraculo Nam cū liber pater p extrema lybię cū exercitu graděs siti laborareť ⁊ Iouī supplicasset: vt in hoc casu se patrē ostēderet. Cui cū subuenisset. Ferť em̄ ei exēplo arietē apparuisse: quē dū fugientē sequereť, puenisse illo duce ad fontē amęnissimū. Quapropter desiderio potus existimasse arietē illum fuisse Iouem: eiq; tēplū ibi sumptuosissimū in arena construxit qđ Iouis hāmonis cognominauit in quo. s. simulachrū arietis forma prestabat: ⁊ deum vocauit hammonez hoc est Iouem arenarium. Herodotus. Amō Jupiter lingua ęgyptia dicebatur. Unde corrupto nomie hāmonē direruť aphri: qui apud Nasomones lybię populos tēplū ei dicauere. Pausanias aūt hāmonē dictū ab Amone pastore q̄ prim⁹ ei illic tēplū erexit. Suidae. σημον ορομαθεου ελληνικου α/ ριστοφανης ορρισιγεσ μεν δε υμιν δελφοι φοιβοσ απολλον ταρσα μαρτε ια ελφοιεσ γαρπρωτον εσ αρρισ. ουποπροσ εργα ταμπεσθε.
Haringa apud priscos significat hostiam: q̄ inde dicta erat q̄ eius adherētia inspicerenť.
Hariolus cū accentu in antepe. qui diuina mente fatur q̄ vētura sūt. Dictus hariolus: q̄si fariolus: sicut hanula: quasi fanula: hoc est parua fana. aspiratione vt plerūq; fieri solet pro f. lra posita.
Harmonia penul. cor. latine compositio: concordia: cōueniētia: cōcentus. Aug. Harmonia cōcentus est ex dissimiliū vocum moderatione sicut ex summis ⁊ imeděs et infimis interiectis ordinibus vt sonis ciuitas concinit moderata cōsensu plurimoz huius nois pe. cor. est. Lucre. Harmoniā grauī quā dicūt. Hęc alio noie ó: Symphonia. quo nomie etiaz Selenis filia Themisti vxor appellata est ab ορμιζω coapto.
Harpe nomen grecū ensis falcatus quo vsum fuisse p/seum poete tradideruť. Luc. Harpen alterius monstri iam cede rubentē απο του αρπαζειν.

Harpago as:pe.pro. rapio. Plau. Vei misero mihi aurū mihi intus harpagatū est.

Harpago telū in summitate aduncuz: quo nauigia capiunt. Hunc ferūt Anacharsim inuenisse: vel instrumentū cū plurib⁹ uncinis: quo vasa et alia complura q̄ vel in flumine vel in puteis ceciderint extrahimus. Dici potest ꝛ harpax inter nauium vtensilia numeratus ꝛ ab anacharse schyta philosopho: vt dicit inuētus A grecis deducte dictiones. Mā apud illos αρπαζειν rapere. Triuiales a lupo q̄ rapax sit lupum appellāt. Est ꝛ harpago ferramēti genus qđ nōnulli canē uocāt: quo ferramēto circi vasis vinarijs aptāt.

Harpocrates pe.co:.simulachrū in sacris Isidis ꝛ serapidis erat qđ digito labijs impresso admonere videbat vt silentiū fieret qđ significat: vt Aug. inquit: vt homines eos fuisse taceretur: hic dicebatur silentius deus. Unde Catullianum est illud. Factum me esse puta harpocratam.

Harpalus pe.co:.nomen viri proprij.

Harpalice pe.co:.nomen mulieris harpali trachū regis filię q̄ patrē a gethis captū liberauit.

Harpasa pe.co:.oppidū Asię oppositū fluuio harpaso: vt scribit Pli. v. vbi cautes horrenda digito moueri: sed nō toto corpore.

Harpyię monstra fuerunt qualia describit Virgilius. Tristius haud illis mōstrū nec seuior vlla Pestis et ira deū stygijs sese extulit vndis Virginei volucrum vultus fędissima vēris Ingluuies: vncęq̄ manus ꝛ pallida semper Ora fame. Dictę harpyię απο του αρπαζειν hoc est diripiēdo. Suidas. αρπυιαι αρπακτι και δαιμονες εισιν.

Haruspex vt inquit Ser. ex hara ꝛ specio componitur: Varo vo auis est cui vaticinātes haruspices intendebāt. Vo. ab haruga deriuat q̄ est hostia ab hara in qua cōcluditur ꝛ seruatur. Et sic cum aspiratione scribitur. Potest etiam dici ab ara: hoc est a victimis in ara aspiciendis. Unde quidam nō aspirandū censent qm̄ auspices vt inquit Aug. exta inspiciāt ꝛ ex eis futura p̄dicat. Idē dicit extispex. Solent etiā aruspices dici horarū inspectores. Nam dies ꝛ horas in agendis opib⁹ custodiūt ꝛ q̄d p singula tpa obseruare debeat hō intendūt. Ab haruspex fit haruspicina ae.pe. pro. pro arte ipsa. Haruspiciū pro actu: hoc est pro extorū inspectione.

Haspis idis. curuatura e circul ꝛ camerę rotę: licet ασπις sine aspiratione dicit scutū.

Hasta q̄uis ab sto dicat ꝑm Var. q̄ stante ferri solet: aspirat cū ad differentiam primę personę imperatiui verbi asto. Hęc apud veteres subijci solebat rebus quas publice venūdabant. Quidam hastam ab hauriendo deriuati existimāt. Cui⁹ diminutiū est hastula hinc subhasto: a quo subhastatio.

Hastati dicti sunt qui primi in acie cum hastis constituti solebant.

Hastile: pe. pro. dicit qđ ad hastilis formā factuz est et de quacūq̄ re dici pōt. Vñ ꝑ stipite cādelabri posuit Hiero. in Exo. Hoc erit inq̄t opus ser calamorū qui bucendi sunt de hastili. Idē lib. Regū. Hastile hastę eius erat quasi liciatorium texentium. Et ibi pro stipite hastę posuit.

Hastariū ij. veuditio auctionaria. Vñ Tertu. in apologe. In hastario vectigales sumus.

Haud aduerbiū negandi: haud quaq̄ a nulla parte seu nullo modo. Gel. Haud quaq̄ mihi displicebant.

Haue verbū defectiuū quo salutare solemus: aspiratione recipit vt differat a serto casu huius nois auis.

Haurio is: hausi haustū. Inuenit hauriui ꝛ haurij: scribitur cū h. solo vsu non rōne. Nam si naturalis esset aspiratio a verbo hausio deriuata ab eo aspirationē retinerent: vt sunt auris: auritus: auster. Non enim in his vicit vsus: vt in haurio. Idcirco autem aspirādū quidam existimant: vt differat prima persona perfecti indicatiui a ntō plurali nois ausus ꝛ scda psona pntis indicatiui a noie auris. Ab auris nomie. Et significat accipio extraho: vt Uocē his auribus hausi Tractū ab aura quę humorem omnem extrahit: atq̄ exiccat. Et haurire est audire. Virg. lib. iij. Uocēq̄ his auribus hausi. Item Aspicere vt apud eundem. Hausit cęlum: mentēq̄ recepit. Item, Auide sumere Cice. Cum inexplebili cupiditate quo fluentius voluptates vndiq̄ exhauriret: eo grauius ardētiusq̄ sitiētem terit. Item vulnerare: vt Latus haurit apertuz. Item tenere. Virg. li. iij. Ge. Et medū sol igneus orbē hauserat. Item defatigare. Idem. Exultantiaq̄ haurit corda pauor pulsans. Item vacuare. Lucil. Quādo haurire animis musarum ꝛ fortia gestit. Item luere. Virg. Spero equidē medūs si quid pia numina possunt Supplicia hausurū scopulis. Item cōsumare Liuius lib. v. Tam longi tēporis opus incendiū hausit Huius cōpositū est exhaurio.

Hausto as: frequentatiuū ab haurio. Festus. Exhaustant efferant.

Haustus us: sorbitio. Col. lib. j. Si deerit fluens vnda putealis querāt in vicino aqua q̄ nō sit haustus profundi. Haustus a um: participiū inuenit apud veteres haustū facere: pro eo qđ est potare.

Haçome apud latinos significat venero: et colo.

H Ante E

Heauōtimorumenos octo syllabaruz significat seipm cruciantē. Cōponit em̄ ex εαυτον: quę apud grecos aspirat ꝛ significat seipsuz Τιμορουμενος cruciās Quo nomine dicta est comedia Terentij. in qua inducitur Menedemus seipsuz cruciās: dum in fundo fodit aratq̄ aut aliquid facit sine laramento ob filium qui fugerat in militiam.

Hebdoas adis: septenarius ab επτα septem p. in b. cōuersa. Hiero. ad Pauli. Hoc mysterio hebdoadis ꝛ ogdoadis futurus gentiū predicator erat instruēdus

Hebdomas adis: et hebdomada ę latine septimana: spacium septem dierū: ꝛ numerus septenarius. Non em̄ solū de diebus dicit sed etiā de annis: ꝛ q̄buscūq̄ rebus q̄ septenario nūero cōprehendunt. Gel. Tuz ibi addit se quoq̄ iā duodecimā annoq̄ hebdomadā ingressum esse: ꝛ ad eū diem septuaginta libroz hebdomadas scripsisse. Et in Gen. Imple hebdomadā diez huius copulę. Et hanc quoq̄ dabo tibi pro ope quo seruituru es mihi septē annis alijs. Et in Leui. Numerabis quoq̄ tibi septez hebdomadas annos id est septies septem: quę simul faciunt quadraginta nouē: hinc hebdomadarius.

Hebdomecontapente εβδομηκοντα πεντε id est septuagintaquinq̄.

Hebes obtusus piger: tardus: ꝛ acumine carens. Li. lib. ij. acad. Alias hebetioza: alias acutioza videātur cornua. Unde per translationē Ingenium hebes dicitur: sicut etiam obtusum.

Hebe nomen vroris herculis ꝛ Junonis filię: quę potillatrix ꝛ ministra poculoz ioui aliuz esse traditur ꝛ dea inuētutis putabat ηβη grece pubertas noiatur. Suidas ηβη γεοτησ ακμησ μαιρηδε καιορο μαθεασ ηβητηριον το ται δευτηριον και ηβη ιπρωτη εκφυσισ των τριχων.

Hebeo es: hebes sum. Hinc exhebeo: quod protulit Amb. in significatione actiua. Uigorem inquit mentis exhebuit: hoc est debilez fecit. Hebesco hebes fio Cice. lib. j. tus. Sic mentis acies seipsam mouens nōnūq̄ hebescit. i. obtusa fit. Sal. Postq̄ diuitię honori esse cepere ꝛ eas gloria: imperiū: poēttia sequebat hębescere virtus cepit.

Hebeto as: pe. cōre. obtundo: ꝛ obscuro. Pli. lib. xj. Mācꝫ ꝛ speculi nitorem ex aduerso nudati hebetant. Amb. Qui recedit a sapientia hebetatur.

Hebetudo rei alicuius carentis acumine vel mētis ingenij visus similiūꝫ obtusitas.

Hebiones a veteribus pauperes dicuntur: quę vox indicat contēptum quendam.

Hebrus fluuius in thracia qui ab ęgro flumine ortuꝫ habet. Unde Oeagrius dictus. Virgi. Tum quoꝫ marmorea caput a ceruice reuulsum: Gurgite cū medio portans oeagrius hebrus. Habet arenas ex quibus aurum colligitur.

Hebrei dicti sūt iudei. ab Heber q̄ fuit abnepos Sem filij Noe. Prius hebri cognominati: ac deinde vna detracta littera hebrei: sicut docet Aug. lib. xvj. de ci. dei. Et quia in eius familia remāsit lingua quę prius humano generi creditur fuisse cōmunis: cum gentes linguarum diuersitate sunt diuise: deinceps hebrea nuncupata. Ab hebreus fit hebraicus hebraica hebraicum: vt lingua hebraica.

Hecaton penultima correpta: latine centū dicitur. Inde per compositionē deducunt

Hecatonpylos: oppidū centū portarū πυλων enim portarum designat.

Hecatonpolis p. cor. habens centū ciuitates.

Hecatombe sacrificij genus in quo ritus hic seruabatur vt centene sui generis mactarentur victime: centum sues: centū hedi. Jul. Capito. Tantum sane leticię in balbino qui plus timebat vt hecatonben faceret: q̄ tale sacrificiū est centū arę vno loco construunt ex cesspite ad eas centum sues: ceutū aues mactant. Jam si impatoris sacrificiū fit: centum leones: centū aquile ꝛ cetera huiusmodi animalia feriuntur: quod quidem greci quondam fecisse dicuntur cum pestilentia laborarēt: vel a numero victimarū:: vel quia centum peloponenssi vrbes id faciebant: et a numero sacrificantiū composita est dictio.

Hecaconchiros pe. cor. centimanus latine dicit.

Hecatontarchus centurio.

Hecatonpus qui centū pedes habet.

Hecate penul. cor. trium potestatū numen. Ipsa est eīm luna diana ꝓserpina: q̄ significatū: vt eius mirabilis potētia ostēdat: vel q̄ centū hostūs placet. Sue. q̄ cētū ānos errare facit insepultos. Hecate etiā fuit nomen filię perse: de qua in dictione Beta.

Hecamada arsinoi filia quę dono nestori data est: dum ab achille diriperetur.

Hecta res minimi pręcij: quasi hieta. i. hiatus hominis atꝫ oscitatio. Alij pustulam dicunt quę in coquendo pane solet assurgere a qua accipitur res nullius pręcij Pompo. Hic homo hecte me facit.

Hectica febris: nō a consuetudine: sed ab habitu nomē habet. Hęc nō in humore tantum atꝫ spiritu: sed in ipsis plane coit ossibus ꝛ inolescit. Ideo non Ethica appellari debet: sed habitualis ἐχω ἕξω.

Hemorroides genus morbi. Hema eīm sanguis dicit recipitꝫ diph. Inde hemorroeo q̄ significat fluxu sanguinis laboro: ꝛ ꝓfluuiū patio:.

Hedone apud nos voluptatē significat.

Hedra sedes latine dicit: vñ fit cathedra.

Hecyros latine socer: hecyra socrus penul. cor. habet Sunt ꝛ qui sine h. scribant.

Hedui populi gallię post heluetios ꝛ sequanos in occasum vergentes: iuxta quos ex alpibꝰ fluit araris.

Hedyosmos apud grecos suauitatē odoris significat.

Hegesias cyrenaicus ꝑhus fuit qui tanta fuit eloquentia sicut Val. max. scribit vt sic mala vitę repręsentaret: vt eorum miseranda imagine audientium pectoribus inserta multis voluntarię mortis oppetēdę cupiditatem generaret. Ideoꝫ a rege Ptolomeo vlterius hac de re dicere prohibitus.

Hegesippus nomen historici proprij.

Hei interiectio ingemescentis datiuo iungit ꝓnois: vt Hei mihi qualis eraꝫ. Li. Hei mihi nō possum hoc sine lachrymis cōmemorare. Aspirat natura q̄ is animi affectus aspiratione melius declaret.

Heiulo as pe. cor. re. ab hei fit: ꝛ significat sublata voce fleo. Hiero. in Job. Propter multitudinē calumniatorū clamabūt ꝛ heiulabūt ꝓpter vim tyrannorum Plau. in Aul. Qui nā hicꝺ ante edes nras: heiulās conquerit meās? Inuenit ꝛ heiulo: deponens.

Helei pe. pro. populi in peloponeso clarissimi propter delubrum Jouis olympij: ludosꝫ olympicos quorū prefecturā helei habuerunt. Ubi helei equi ꝛ heleus carcer sepe leguntur. Luca. Quantum clamore iuuatur Heleus sonipes.

Helios grece ηλιος latine sol: inde heliacus solaris.

Heliocaminus pe. pro. vaporariū quoddā solare non ad ignis vsum sed ad solis velut id q̄ vulgo lumina dicit: ꝛ in padana gallia Lucerio. Ulpia. In seruitutibus vrbanis. Si arbor inquit in helicamino vel solario solem adimat dicendū erit q̄ vmbrā facit in loco cui sol fuit necessari? cōtra seruitutē impositā fieri.

Heliochrysos herba est aureū florē producēs.

Heliopolis pe. cor. ciuitas ęgypti inter Alexandriam ꝛ coptum a grecis Thebe dicta: quasi ciuitas solis: altera est in cilicia Chrysippi stoici patria.

Heliotropiū herba solaris dicta q̄ se cū sole circūagat etiam nubilo die ac nocte: Var. Nec minus admirādum q̄ fit in floribus quos vocant heleotropia: ab eo ꝙ solis ortum mane spectant et eius iter ita sequūtur ad occasum: vt ad eum semper spectent.

Heliogabalus Antonini Caracelle filius qui ad imperiū assumptus fuit matris ingenio apud antiochiā.

Heliodorus nomen viri proprij.

Heliocopis nomen nymphe.

Heliades patronymicū fgminū ab helios qui est sol. Nam sorores dicuntur Phaetontis.

Helle es: nomen Athamantis thebarum regis filię a qua hellespontus.

Hellespontus fretum angustum ab ęgeo in propontide: ꝛ vbi sunt ille angustię septem tantū stadiis Asiā ab Europa dividentes. Ibi enim helle in pontum decidit. Unde qui prius pontus dicebatur: hellespontus vocatus est.

Hellas nomē fluminis ꝛ regionis achaię: vt inqt Ptolomeus a nris greęia appellata a greco: qui primus in ea regnauit. Cuic filia vocata est Attis. Deinde ab helleng deucalionis filio dicta fuit hellas. Incipit ab Isthmo corinthio siue strictura peloponensi ꝛ ad littora ęgei maris porrecta vsq̄ in macedoniā ꝛ thessaliam: quā cū omni boetia intra suum nomen includit ꝛ extendit.

Helleborus ꝛ helleborum pe. cor. dicitur herba purgatoria optimū quod in anticyra circa helleborum fluuium gignitur atꝫ inde a grecis helleborus appellatur. Hor. Expulit helleboro morbum bilemq̄ meraco. Hanc herbam romani alio nomine Veratrū dicunt: pro eo quod sumptū motam mentem in sanitatem reducit. Duo sunt eius genera. Album scilicet ꝛ nigrum. Album quod vomitione causas morboꝝ extrahit. Nigrum q̄ purgat per inferiora. Scribitur ꝑm Apul. per h. Sed apud grecos non aspirat. Melampus medicus Amythaonis filius helleborum inuenit quod Melampodium vocant. Alij dicunt pastorem eiusdē nominis inuenisse: cū capras pasceret. Col. Sed negat helleboros ꝛ nori galbana succos.

Helice vrbs archadię quā mare absorbuit de cuius nomine vise fidus fortasse vocatū est a poetis: ꝙ calisto Lycaonis regis filia quę ex vrsa cum filio in stellas

versa est: arcas fuerit.

Helicon penul. cor. mons boetię iuxta thebas: atq; vt Strabo. lib. ix. scribit phocidi vicinus: est non procul a parnaso eiq; emulus ⁊ altitudine ⁊ circuitu: qui ⁊ ipe apollini quoq; sacer ⁊ musis est. Unde heliconiades muse sunt appellate. Dictus helicon ab helicone qui ibi cum cytherone fratre singulari certamine pugnauit vt quidam tradunt.

Helicium dicitur quod est ante pectus equorum: et id genus animaliū ab armis id est humeris pendens: instrumentum quo ⁊ mole illi per machinulam innexe versantur ⁊ curricula per temonē trahuntur. Unde ⁊ nomen accepit. Helco enim grece traho latine dicitur. Hinc helciarius.

Helciarius qui fune canabino nauem trahit aduersus vndas: vt ē apud Martia. De helcio meminit Apuleius lib. ix. met. Defectum alioquin me helcio sparteo dimoto nexu machinę liberatum applicant pręsepio. Est paulo post. Helcio tandem absolutus refectuiq; securę redditus.

Helena ę. siue helene es penul. cor. Castoris ⁊ pollucis soror ⁊ Menelai lacedemoniorum regis uxor: a qua Helene insula vocata est ꝙ in ea primum Paris cum Helena dicitur concubuisse: multi fuerunt qui scripserunt de laudibus helene: sed in primis mihi videtur demetrius moschus excellere: qui de ipsa ita scribit ꝙ pulchritudo helene nō fuit caduca: sed semper florens ⁊ ꝙ Uenus fecit nutriri helenam a gratijs suis. Unde ait και μεγιστην δε θεοιπορ εθαιμβεον εισ ορεωρτεσσικτο μερην μεγαλου κουρηδι οσ ηδευφιλαρτο αρτικα δεχαριστην μετηελασοια αφροδιτην δευσεφιλαι υην μοι αττα λεσιρωσ επεοικεν οιον ελιον πολυχαρσον εθρεψαλεαμβκωτον υιον.

Hellenes deucalionis filius: a quo grecos hellenes nō nulli credunt fuisse nominatos.

Heleniū fruter seu herba qui ex helene lachrymis fingitur natus i helene insula. Fauere creditur fozmę et cutē nutrire incozruptā venerē cōciliare: ⁊ hilaritatē inducere in vino pota.

Helicteres inaures sunt sicut docet Jul. Pol. quę ⁊ helice dicunt a clauiculis: quas helicas vocant. Quod aūt greci vocant helicem nos clauiculam ⁊ pampinū ⁊ Campollū vt in vitę dicimus.

Hellanodices latine iudex certaminis dicit.

Heluo vozax insatiabilis ⁊ imoderate sua bona ingurgitās q̄si oia lucs. Terē. in heau. Serro fraus heluo iners ganeo damnosus Lice. p translationē heluo libzorū dixit quasi gulosus. i. nimis auidus libzorum. Et aspiratur vt ab eluo suo primitiuo differat siue vt auiditas illa magis exprobzet vt inquit Festus. Fit eiñ vox incitatior.

Helozus pe. pzo. sicilię fluuius. Fuit etiā noie istri fluminis filius qui ab aiace occisus est in ea pugna quā greci cū Telepho rege mysozū habuerūt.

Heluacia genus ozmamenti lydij: dictū a colore boum qui est inter rufum ⁊ albū: appellaturq; heluus: q̄ q̄ hęc eadē vox apud veteres saburrā significaret.

Heluela sunt holera minuta: vt inquit Festus: quoniaz helus ⁊ heluſa veteres dicebāt ꝓ holus ⁊ holera.

Heluetij populi germanię iuxta lacū erciniq; syluę.

Heluolā apud Catonē est color inter rufum ⁊ album: vñ heluole. Col. lib. iiij. Sunt ⁊ heluole quas nōnulli varias appellant: neq; purpureę. neq; nigrę ab heluo (nisi fallor) colore vocitate.

Hem interiectio cozripientis seipsum vel indignantis vel admitētis: vt hem nos humunculi. Apul. Hem hominis audaciam. Quandoq; demonstrantis est. Teren. in And. Hem puer hercle puer est: Et aspiratur ꝓpter maiozē sonum.

Hemis apud nos traducitur semis: grece ημισσο dimidius.

Hemicyclij sedes seu cathedra semirotūda grece ημικυκλον hemicyclus medius circulus. Nam cyclus circulus. Est enim facta in medij circuli fozmam Cicero in Lelio. Tū memini domi in hemicyclo sedētē

Hemina pe. pzo. mensurę genus: qua vinum vel frumētum metiebatur: ⁊ dimidiū sextarij continet quasi semisextaria. Gel. lib. iij. Si ex sextario hemina fusa est sed dimidiū certio. Inde heminaria q̄si mediocris.

Hemodes insulę septem in oceano germanico.

Hemiplexis pe. pzod. paralisis: hoc est semiapopleria cū in alteram tantū partē cozporis malū id incubuit. Ubi cū totū afficit Apoplexia noiat: nunc vtrūq; inquit Celsus paralysin appellari video.

Hemicranici sunt qui dimidia parte capitis laborant quēadmodum cephalea quo totum caput infestatur Dicti hemicranici ab hemicrania q̄ ⁊ hemicrea dicit

Hemiolus quędā arithmetica ꝓportio continens aliquem totū numerū atq; eius dimidium: vt sex habent tres ad duo: ⁊ quindecim ad decem.

Hemozobios significat diarū victum: quo nomine dictus est Diogenes cynicus phūs. Est ⁊ hemozobius vermiculus ꝙ vitā diei habeat ημεραν enim greci diem dicunt βιον vitam.

Hemistichion dimidius versus. Nam στιχος versus dicitur.

Hemitogium dimidia toga.

Hemitriteus semitertiana febzis: sic dicta ꝙ parte aliqua tertianā presentet tertio die vt illa repetens non tū vt illa diem vnū prestat integrum: sed inter bozas xxxvj. plus vel minus pozrigit. Hiero. in diuo Hilarione. Ubi siue ob cozruptum aerem siue ꝓpter gloriā Hilarionis serui dei hemitriteo paritē arrepti omnes a medicis desperati sunt.

Hemisphęriū dimidia sphera hoc est cęli dimidium.

Hepta apud nos septem ⁊ aspiraē cū suis deriuatis.

Heptapylos penultima cozrepta: latine dicitur septez portas habens.

Heptrapachys pe. cor. mensura septem cubitorū. Ūñ Achilles heptapachys est appellatus.

Hendecasyllabus versus vndecim syllabarum qualis ille, Catullianus. Passer delicię mee puellę.

Heptememeris cęsura est cum syllaba naturaliter cozrepta ꝓducitur q̄ fieri solet in principio quarti pedis vel septimę syllabę si tres spondei pręcedant quasi septima dicaē diuisa pars ab επτα septem ⁊ μεροι ζω diuido. Uide in dictione cęsura.

Heptaphozus nomen viri proprium.

Heptapozus troię fluuius.

Hephestos proprij viri nomen Vulcani.

Heraclea dicebatur quę nunc Calpe in finibus ⁊ olim perithus vocabaē. Europę ciuitas bosphozana a q̄ Dionysius phūs cenonis discipulus herecleotes a Cicerone in Tusculanis appellatus est: vbi fuit amphitheatrū vnū e septē spectaculis. Fuit ⁊ alia heraclea in radicibus oete montis: quā Asaris fluuius alluit. Alia in pōto. Alia iuxta ostia rhodiana. Alia in campania: quę ⁊ berculeanū dicta est.

Heracleę oppidū prozimū Neapoli incūbens mari.

Heracleopolis nomē triū ciuitatū. Una est in egypto ex qua Theophanes physicus. Altera nō longe a pelusio. Tertia ꝓm nili ostiū qō canopicū est.

Heracleon herba ab hercule inuēta: quā alij Origanū heracleaticū syluestre dicūt: quoniā est origano simile. Alij Timalū dicūt. Nascit in aquosis folijs magnis ⁊ in summa aqua floze lilio simili: ⁊ cum desiure capiti papaueris. Est ⁊ alia herba heracleon siderion caule tenui digitozum. iiij. altitudine: floze puniceo foliis coriādri: iuxta amnes ⁊ lacus nascēs ⁊ oia

vulnera ferro illata efficacissime sanans.

Heracleota nur. Quere in dictione nur.

Heraclitus penul. produ. nomen ꝓprium phi ephesei greçe ηρακλειτοσ ei diph. Lucre. Heraclitini quorũ dux agmina primus. Hic est ille qui quotiens domo egrediebat: flebat sicut Democrit⁹ ridebat: alterioia ꝙ agimus miserię: alteri ineptię videbant. Log nominatus est scotinos: quasi tenebrosus. De industria em̃ obscurabat stilũ. Jdeoq; eius volumina philosophi sudãtes vir intelligunt. Fuerũt alij quattuor heraclici. Primus poeta Lyricus. Secũdus Halicarnaseus summę elegantię. Tertius Lesbius: ꝙ macedonũ scripsit historiã. Quartus vir ridiculus.

Heraclides pe. cor. nomen phi: qui heracleotes fuit ex ponto: hic opulentus athenas venit deditq; se in disciplinã Speusippo Pythagoreorum auditor fuit Platonis studiosus. Fuerũt ingenij illius monumẽta ꝯclara. Mã dialogos z tragedias scripsit. Fuerũt z alij multi heraclide ingenio z doctrina insignes.

Herceus dictus est Juppiter: quẽ etiam penetralẽ vocabant ꝙ intra conseptum domus cuiusq; colebatur. Græce em̃ hercos septũ claustrũq; nominatur. Qui. Cui mi hercei prosuit ara Jouis

Hercules cognomen vel fortasse potius agnomen Jouis z Alcmene filij qui ob fortitudinẽ z gloriam creditus fuit: ꝙ inter deos sit relatus. Fuisse autez tres Hercules scribit Diodo. Alij sex autumant. Primꝰ qui certauit cum Apolline de tripode Alter nilo natus egyptius: quẽ aiunt phrygias lras conscripsisse. Tertiꝰ ex Jdeis dactylis cui inferias asserũt. Quartus Jouis filius ex asterie Latone sorore qui tyri colitur: filiamq; habuit carthaginem. Quintus in Jndia qui z belus dicitur. Sextus thebanus ex Alcmena z Joue tertio genitus cui aliorum gesta assignant Herodotus scribit herculẽ esse ex. rij. dũs egyptioz: grecosq; ab egyptijs hoc nomẽ mutuatos indidisse filio amphitrionis Varro. xliij. hercules nominat. Verũtamen oẽs ꝙ robore prestiterũt hoc noie ab hercule Alcmene filio appellatos fuisse affirmat. Macro. asserit herculẽ esse solem quasi heraclẽ: idq; ex nomie claresscere. Hercules em̃ nihil aliud ẽ ꝙ heras. i. Junonis. i. aeris cleos id est gloria vel laus. Quę porro alia est aeris gloria q̃ solis illuminatio? Jdẽ dict⁹ est rij. labores confecisse: quia sol annuo cursu. rij. signa çodiaci lustrat z conficit. Ab hercules hecule z hercle. Mehercules z mehercule aduerbia iurandi.

Herculanus a um nomen possessiuum. Est z herculanꝰ nomen ꝓprium ab hercule deriuatum. Gel. lib. j. adiectiuũ posuit. Comprehensa iuquit mensura herculani pedis ꝑm debitam mẽbrorum omniũ inter se competentiã modificatus est.

Herculanum fuit campanię oppidorũ.

Herculeus a um: apud poetas dicit: quoniã breuẽ inter duas longas heroicus versus nõ admittit vt Ut sinus herculei si vera est fama tarenti. Et modo possessiuum est: modo accipitur pro forti vt herculea vis Herculeus homo. Modo ꝓ imenso: vt herculeum opus. Herculeus etiã morbus dicit comitialis: qm̃ hunc morbũ passus sit hercules. Vñ et sacer est appellatus z maior morbus propter grauitatẽ.

Herebus pe. cor. profunditas inferorũ dicitur. Vide in dictione Erebus.

Hermes is: z hermetis dicitur latine quasi interpres. Mercurius dictus est ab ερμεια id est sermone. Prestabat em̃ loqui quẽ effigiabãt alas in capite et pedib⁹ habentẽ: ꝙ sermo hominũ ꝑ aera volitet.

Herma e. etiã Mercurius dicitur: cuius etiã qñq; sumãt pro statuis z figillis ꝯcipueq; truncis z quoq; capita ꝑ mutari possunt. Cice. ad atticũ lib. vj. Hermę illi cũ pentelici cũ capitibus eneis: de quibus ad me scripsisti iam nunc admodũ me delectant. Probus em̃. in Alcibiade. Jd cum appareret priusq; classis exiret: accidit vt vna nocte omnes hermę qui in oppido erant ahenis deiicerentur pręter vnam quę ante ianuam erat. Suidas dicit hermas statuas dictas ꝙ plurimũ Mercurij statuę delinirent. He eni hermę viriles statuę ad propagandã defuncti memoriã sepulchris erigebantur. Solebant autẽ Romani mercurij ac minerue statuas coniungere gymnasijs dicarijq; quas hermathenas Licero nominat. Q. ad me de hermathena inquit scribis mihi per gratum est ornamentũ academię ꝓprijq; meę ꝙ z hermes cõmune omniũ z minerua singulare insigne eius gymnasij. Quidam hermas accipiũt pro lapidibus quadratis quos athenienses solebãt ponere tũ in priuatũ in sacrarũ ędium vestibulis: vt significarent rationẽ z veritatẽ pinde vt formã quadratã rectã semꝫ stare Dicti herme a Mercurio ꝙ esset deus rõnis z veritatis.

Hermoglyphus marmorius z statuarius.

Hermopolitũ officina vbi officiatores statuaꝝ habitãt

Hermopolis penultima correpta nomen vibis quam hermes condidit.

Hermophroditus pe. pro. Mercurij z Veneris filius compositum nomen ab hermete: z aphrodite qõ venerẽ significat: a quo hermophroditi dicti sunt vtrũq; sexum habentes. Hij etiã androgyni dicuntur qui vtrũq; sexum habent.

Hermodotus pe. pro. fuit phius ephesius quem in italia exultantem Pomponius iurecõsultus tradit auctorẽ fuisse. rij. tabularũ ferẽdarũ. rij. viris. Pli. dicit hunc fuisse interpretẽ legũ decẽuiraliũ: eiq; ob id statuam publice dicatam. De hoc Stra. libro. xiiij. Jn epheso fuere viri memoratu digni: ex antiquis heraclitus. Jtem hermodorus. De quo hic idem inquit. Dignos esse omnes ephesios strangulari qui hermodorũ virũ inter eos frugi eiecerũt dicẽtes. Memo nostrũ frugi esto: alioquin cũ alijs eũciat.

Hermenia latine interpretatio. Unde perihermenias Aristotelis liber de interpretatione.

Hericius animal sic dictum: ꝙ sertis horreat. Hic et herix dicit in sepibus dumosis z vineis ꝙ autũnum ꝯcipuq; diuersat. Cõditur in arbores hyeme: z cibis ꝙ estatẽ paratis vescit. Ubi senserit venatores cõtractis ore z pedibus cõuoluit in formã pilę: ne q̃d comprendi possit pręter aculeos. Sunt e genere eoꝝ maiores histrices: q̃bus lõgiores aculei: de quib⁹ infra.

Heri ab berendo quidam dici putãt: ꝙ hesternus dies hodierno dici cohereat: sine diei alterius interpollatione. Dicitur etiã here ꝓpter cognationẽ litterarũ i z e. vt Uesperę z vespi. Ab heri fit hesternus a um. sicut a cras crastinus. Et accipitur hesternus ꝓ pridiano. Terẽ. Jure hesterno panẽ atrũ vocant.

Hermias eunuchus trapezite cuiusdaꝫ famulus athenas profectus Platonez Aristotelẽq; audiuit z domũ reuersus cũ dño suo Atarnensis z assensus aggressus eos subegit z illis simul cũ dño suo impauit.

Hermogenes pe. cor. nomen ꝓprium. latine dicitur Mercurio genitus. Lõtra quẽ cauillatus Cratillus eum hermogenẽ non rectę dici: quia doctrine. s. atq; eloquentię nihil sapiat.

Hernia cõmune est nomen tribus morbis. s. Enterocele Epiplocele: z bygrocele. Enterocela enim dicitur cum intestina dilabuntur in Scrotũ. Epiplocela cuꝫ omentũ. Bygrocela cum in alterũ e testibus humor cõfluit. Has species nri vocãt hernias: vt inḡt Celsus a duricie pellis q̃ fit post intestinorum descensuꝫ Herniũ em̃ durũ et asperũ dicitur Tractũ a sabinorum lingua qui hernia sarum vocant. Var. Derisor Fabianus herniarũ omnes quẽ modo colei timebãt dicentem tumidas in bygroceles. Ramices ꝯ has

ſpecies ſub ſe ꝓtinet. Procelā ḡ eſt cū ex abſceſſu aliquo circa ſecretum materia ſubduruit. Sarcocelam cum in ipſo ſcroto concreuit caro. Cirſocelam cū vene intumuerunt: tunicis teſtium integris vel in ipſo ſcroto: vel cū bubonocela dicit in inguine. Eſt cū vbi Pli. enterocelā dixerit ramicem: vt in medicinis cuꝓreſſi. Differt ab his bronchocela quippe ḡ in cerui/ce ſit: quaſi tumor magnus ⁊ rotūdus inter cutem et aſperā arteriā qua modo caro hebes: modo humor aliqs includit. Interdū etiā minutis oſſib⁹ pili immixti: vt in Celſo lib. vij. perperā ſcribaꝫ bronchocele. Sūt etiā q̄ hernia interꝓtent ,ꝓ teſtiū theca vt illud Mar. Ingens iratis apparuit hernia ſacris.

Hernioſus ,ꝓ qui hernia patit. Vide in Leui. Si cec⁹ fuerit vel hernioſus nō accedet offerre hoſtias dño.

Hernici populi in campania ſaxa incolentes. Hos cū hernicos appellatos voluit. Macro. Qui hernum adducit a noie hernici pelaſgi qui eoꝝ fuit dux.

Herodius et herodion auis: falco vulgo dicta: immo eſt ardea la garça.

Herus dñs aſpiraꝫ vt differat a verbo futuri tꝑis ero.

Heros a Junone dicitur: inquit Augu. lib. x. de ci. dei. Mā græce Juno hera appellaꝫ. Et ideo neſcio q̄s filius ei⁹ ꝑm græcoꝝ fabulas heros fuerit appellatus. Hoc videlicet velut myſticum ſignificante fabula q̄ aer Junoni deputetur: vbi volunt cum demonibus heroas habitare. Quo noie appellant alicui⁹ meriti animas defunctoꝝ. Et lib. vij. Inter lunę gyrum et nymborum ac ventoꝝ cacumina acrias eſſe animas: ſed eas alo nō oculis videri ⁊ vocari heroas ⁊ lares ⁊ genios. Mar. Capella in nuptijs philologię dicit heroas ab hera q̄ terra dicit nūcupatos. Hinc heroicos a. um. et Herois idis. michalus autem etymo. ηρως ο αηρ θειος εστι ημιθεος γεγραιος λεγεται δε απο του ερωτος της αρετης ης αι ασκην Δυρους και πορους αρω ζωναρθρω πωρρι ρου μερος αγαθος αιρεσαι.

Herpes animal ſic dictum: q̄ eo ꝓcipue ſanentur ea quę ſerpunt.

Heroidas veteres ſeminas clariores dixerunt: quales ſūt heroum vxores ⁊ filię. Papin. lib. iij. Siluarum. Qua veteres latias graiaſq; heroidas equas.

Herſilia nomen vxoris romuli: quę in hoꝛā verſa tēpla cum quirino tenuit. Eſt aūt herię apud græcos quod apud nos eſt ros.

Henula parua delubra: in qua loco ſ. ponit aſpiratio: quaſi fanula.

Heſperus penulti. cor. Athlantis frater a quo heſperia ſcribit Diod. hūc heſperū conſcendiſſe cacumen montis athlantis ad curſus aſtroꝝ obſeruandos et nunq̄ deinceps comparuiſſe cui vulgus honores diuinos exhibuit: aſtrūq; lucidiſſimū eius noie appellauit. De quo Virg. Ite domū ſature venit heſperus ite capellę. Hęc etiā ſerotina ſtella veſper dicit: vt apud eundē lib. j. geor. Quid veſp ſerus vehat. Similiter veſperugo noiaꝫ. Plau. Nec veſperugo nec vergilię occidunt. Rurſus ⁊ illa eadē exꝯcogitata ſtella a pythagora primum fuit quę ante ſolē oriri cōſpicit: tunc quoq; lucifer noiaꝫ q̄ græce. φοσφορος. dr. Virg. in Damone. Maſcere ꝓcq; die veniēs age lucifer almum. Q̄nq; etiā a nobis Jubar trāſfertur: eo q̄ eius ſplendor in modum iube leonis diffundaꝫ. Similiter ⁊ Venus appellaꝫ ſiue in die: ſiue nocte.

Heſperię duę ſunt. Una quę hiſpania dicitur. Altera Italia quę ſic diſcernunt. Aut cū heſperiam ſolam dicimus et ſignificat Italiam. Virg. Eſt locus heſperiam grai cognomine dicūt. Aut addis vltimā et ſignificat hiſpaniam: quę in occidētis eſt fine. Hora. Qui nūc heſperia victor ab vltima. Et hęc ab heſpero occidentali ſtella dicta eſt. Italia vero ab heſpero athlantis fratre qui a germano pulſus Italiā tenuit ⁊ ei nomen vel ꝓpriū: vel ſue puſtinę regionis: mꝓſuit. Macro. Tū voluit heſperiā dictā eſſe Italiā q̄ occaſui ſubiecta ſit.

Heſione nomen Laomedontis filię.

Heſaias nomen prophete ,ꝓprium.

Heſperides penulti. cor. appellate ſunt heſperi fratris athlantis filię Aeglę Arethuſa ⁊ heſpertuſa. De his eſt fabula q̄ habuerint hortos nemore aurifero preciosos vbi erat draco cuſtos peruigil: mala aurea vigilanter obſeruans quem interfecit hercules poma q̄ aurea retulit ad euriſtea. Pli. et Solin⁹ interꝓtantur fuiſſe eſtuarium maris meatu flexuoſo inſtar draconis quod hortos heſperidum amplectebatur vbi pręter oleaſtrum aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Var. ꝓ mala aurea oues ſignificari dicit q̄s hercules ex aphrica in greciam exportauerit. Ea eñ ſua voce greci appellant mala apud quos μηλον. i. malum ſignificat quem et pomū. Hinc Melote dicte veſtes ex pellibus ouium confecte. Aliter tradit Diod. lib. v. biblyothecę quem videre potes.

Heſperū promontoriū in aphrica eſt nauigatione decē dierum ab Oenothema monte.

Heſternus a. um. Vide in dictione heri.

Heram alias hectam priſci dixerunt: q̄ſi hietā rem minimi precij vt ē oſcitatio ⁊ hominis habitus. Alij volunt eſſe puſtulam illam quę in coquendo aſſurgit: vt videmus in ahenis dum feruent.

Heteron græce: latine alterū ſeu reliquum dicit.

Heteroclitū quaſi alternę declinatū. Nam cōponitur ab ετερος et κλιτον.

Heterogenus a. um. penultima cor. quod eſt alterius generis. Dicit et heterogenius a. um.

Heteromaſchala quę ex altera tantū parte villoſa ſunt ⁊ ſeruitijs dedicata: ſicut Amphimaſchala ⁊ amphimalla: quę ab vtraq; parte villoſa et ingennis dedicata ſunt.

Heu interiectio doloꝛis iungit actō ꝓnominis. Ter. Heu me miſerū. Plaz per exprobrationē iūgitur cū noie. Virg. Heu ſtirpē inuiſam. Et cū ntō. Jdē. Heu pietas heu priſca fides. Interdū geminaꝫ ⁊ nulli caſui ſeruit. Virg. Heu heu quid volui. Aliqn etiā ōs Eheu. Aſpiraꝫ ſicut ⁊ hei eadē ratione.

Heteronyma: vide in dictione homonyma.

Heus aduerbium vocantis. Virg. Ar prior heus inquit iuuenes monſtrate mearum Vidiſtis ſi quā hic errātē forte ſororū. Aliqn duplicaꝫ Heus heus. Hō nūq̄ interiectio dolentis eſt: vt heus etiā mēſas conſumim⁹ inquit iulus. Aſpiraq; magis vſu cū ⁊ feſ. a græco ai trahere videatur q̄ vox doloris eſt: vnde ⁊ egritudinē deducta eſſe tradit. Eu ꝙ græca dictio q̄ multoꝝ noīn cōpoſitionē init aſpirationē nō hz vt Euſebius: Euſtachius: Eugenius.

Heuoe interiectio metuentis. Ouidis. Heuoe bacche ſonat.

Heterocraneas vocāt morbū capitis cū caput inequaliter dolet tumetq; : et inter pilos rotūda ⁊ humida boluſcula ſurgunt ⁊ pus mali odoris.

Hexaclinū vocatur ſtipadium hoc eſt cenatio ſex conuiuas capiens. Mar. Et teſtudineum mēſus quater hexaclinon. Ingemuit.

Hexameron penul. cor. apud nos ſex dierū. Cōponit enim ab ξ ſex et ημερων dierum vbi interponitur a. cauſa euphonię ⁊c.

Hexametrū penultima correpta ſex pedū μετρον. i. menſura.

Hexagonum penul. pro. ſex angulorū. Amb. lib. hexa. Quis architectus eas docuit hexagona illa cellarū indiſcretā laterū equalitate componere? απο του

ἐξ καὶ γωνια συνεστῶσαι.

Hexaplum vel hexapla orum. exemplaria ab ἐξ sex et πλοισ plica. Hiero. in .plo. libri Iosue. Ut .p. grecorū hexaplis editionē nostrā habeant.

H Ante I

Hiarbas Iouis filius ex garamante nympha fuit getulorum rex: quem Virgilius scribit in connubium petijsse Didonem.

Hiato as. frequētatiuū a verbo hio as. significat sepe aperior scindor ve. Plau. Si qua forte cōtio est vbi eum hiatare nondū in mentem venit. Laberius pasſiuo vsus est. Hiatantur fores inquit: .p. eo quod est hiatant: id est patent.

Hiatus us. apertio. Claud. de rap. Ꝙd conata nefas: aut cui⁹ conscia culpę Exul ad immanes crebi detrudor hiatus. Est autē triū syllabarū ab hio factum.

Hibiscus herba non dissimilis maluę vt inquit Theophrast⁹ folio maiori q̄ malua: pilosiorq̄ caule. Usus ei⁹ ad rupta z tusses. Pli. scribit hibiscū a pastinaca distare damnatū in cibis sed medicinę vtilē. Virg. accipit .p. iunci siue viminis genere.

Hic et iste sic differunt: q̄ hic circa personā loquētem: iste circa personam audientem: ac si a prima persona ad secūdam haberetur oratio: vt huic amico meo cū tuo isto familiari magna est contentio. Eodē modo cū tu in p̄sentia sis Florentię: ego vo Bononię q̄ rectissime dicetur si ad te ita scripsero. Maturiores sine futurū suspicor tuum in hanc vbem aductū q̄ in istā meū. Eadē quoq̄ ratio est eorū aduerbiorū quę localia notata ab hisdem pronoibus formant: vt hic noui habemus nihil. Or si quid istic noui acciderit scire cupio. Et regis hispaniorum oratores qui diebus superioribus hac iter habuerūt ad quod tēpus istuc peruenerint facito me certiorem. Lic. Curioni. Putares ne vnq̄ accidere posse vt mihi vba deessent: neq̄ solum ista vestra oratoria: sed hęc etiam leuia nostratia. Idem valerio. Ibi malis esse vbi aliquo numero sis q̄ istic vbi solus sapere videare. Istec vero et istanc nō oratorum sed comicorum sunt. Ille vero cum aduerbijs ab eo formatis significat rem seu locum ab vtroq̄ remotū. Plau. Quis est quē videm⁹ venientem pannosum ac squalidū: Ille ne est noster Syrus. Pli. Hęc oia ad vos ex illa .puincia .portāt. Illinc succi: Illinc odor: Illinc extremo orbe quesitę luxurię opes. Duobus autem modis construunt: demonstratiue z relatiue. Terē. Viden tu illū Thaisz Sene. Et qui hoc facit sane prudens appellādus est. Et tūc hic eandē significationē habet quam is. Et in ntō plis nūeri ac mas. et fg. generis sola scriptura distinguit. Hi esn et hę cū aspiratione z vna vocali ab eo qđ est hic et hęc descendunt. Ji vero z ęę cum duabus vocalibus sine aspiratione fiunt ab is ea id. Sciendum quoq̄ est q̄ hic cum pronomen est corripitur vt Solus hic inflexit sensus. Et qñq̄ sumitur pro talis: vt hic pietatis honos. Et hunc ego te Euryale aspicio. Qñ vo aduerbium producit: vt hic illius arma. Et modo .p. tūc. Virg. Hic regina grauē gemis auroq̄ popolcit. Lice. Apio. Hic ego multa sil cogitaui. Modo .p. tali loco. Plau. Hic ne esse oportuit qui frugi essent: hoc est in tali loco z tā fortido. Accipitur qñq̄ iste pro hic. Lice. Cū isto tempore stēt cū gladijs armati. Et ille .p. is: vt apud apostolū. Non esn qui seipsum cōmēdat: ille .p. hatus ē Hic z is alio modo vsurpari solent ab auctoribus: vt Alexander paruis copijs fretus superauit darīū cū infinito exercitu: z id vel et hoc in adolescentia. Ab hic tam pronomine q̄ aduerbio: fiunt Hicce z hiccine illud eiusdem significationis cū hic. Hoc semp interrogatiue ponit quasi hiccine. Dicit z hęcce: hocce. Ut apud Teren. Hisce plurali nūero dicit pro eo qđ est his: cui ait Hisce arbitranī: nūc hoc munere suā esse thaidē. Plau. in Cap. Hisce autē inter se cōsponerunt dolū.

Hicce ab hic fit z idem significat. Hiccine ponitur interrogatiue: quasi hic ne?

Hiera: insula inter Siciliam et Liparim Vulcano sacra vna ex colijs. Fuit z via sic dicta: q̄ ea irent sacerdotes ad Eleusinā cererem. Hoc nomine etiā appellata est vxor Thelephi regis Mysoz quę a nerio interfecta or cum marito ferret opem: qui ab Achille vulneratus fuerat. Ea vt fabulę tradūt tante fuit pulchritudinis vt etiā helenā superaret. et Hiera apud nos dicit Sacra cum qua dictione fiunt multa composita: de quibus infra.

Hierarchia penul. pro. latine sacer principatus. Greci ιερα sacrum dicunt αρχη principatus.

Hierapicra: aduerbiū dicit: sacra amara. Nā πικροσ amarum dicit. Medicinę genus quoddā ad soluendum aluū. Vide in dictione Picra.

Hierapolis penul. cor. latine sacra ciuitas dicit. Quo noie dicta est ciuitas Asię cōtra Laodiciā vbi aquę calidę scaturiebāt: quę in tophum admodū facile durabantur. Et os plutonium in paruo quodā montis supercilio ita cōmēsuratū vt hoiem suscipere posset mira .pfunditate cui vallum .ppositum erat quadratū ambitu semijugero nebulosa et crassa caligine plenum vt vix solum discerni posset. Exterius trāquillo cęlo aer innoxius: aial si qđ ingrederet statim moriebatur et tauri introducti mox cadebāt educebanq̄ mortui. Strabo se passeres immisisse ait qui subito expirauerint. Apud Hierapolim aqua quędā adeo tingendis lanis idonea fuit vt ex radicibus tincta cū his decertarent quę ex fermiculo purpuraq̄ tingebātur: a qua hieropolite dicunt.

Hieronymus .pprium nomen ecclesiastici disertissimiq̄ viri cuius opera in p̄cio habent: et latine or sacra lex seu sacrū nomē. Componit em ex ιεροσ et ορομαι: sed o. mutatur in y. Fuit et hoc noie philosophus ex rhodo insula qui finem summi boni posuit in indolētia: quę greece or αυαλγησια.

Hieronicas vocamus victores sacrorum certaminū. Quę sint sacra certamina: Vide in dictione sacra certamina. Que autē fierent in sacris certaminibus docet Quin. lib. ij. cum ait Quum palestricus ille cursorē faciat aut pugilē aut luctatorem aliudve quid ex his q̄ sunt sacrorū certaminū.

Hierosolyma g. et hierosolyma orum. et hierosolymę arum. tātū pluraliter vbs iudeę seu palestinę quę et hierusalem vocabatur. Unde legimus apud Joannem Facta sunt Encenia hierusolymis. Dicuntur autem hierosolyma: vt scribit Egesippus: quę primo Solyma dicebātur. Sed cū rex chananeus cognomento iustus qui fuit conditor solymorū templū addidisset inde hierusolyma nūcupauit. Greci em ιερον templum vocant. Eusebius libro. ix. Euang. p̄parationis ait hierosolymā appellari quasi in hierosolomonis hoc est ędē Solomonis a tēplo qđ Solomon hierosolymis pulcherrimum magnificentissimūq̄ construxit. Hinc hierosolymita pe. .p. hierosolymitanus z hierosolymus. Hiero. lib. ij. mach. Et qui .pmiserat romanis se tributū restituere de capritate hierosolymorū .pdicabat nūc .prectorē deum habere iudeos. Suet. in Nero. Spopōderūt tamē quędā destituto ei ornationē orientis: nonnulli noiatim regnū hierosolymor. Hęc etiā hierusalē appellatur: quę vbs p. tria noia a Hiero. vocatur Jebus salē: hierusalē: q̄ ab helio postea hadriano ō ruinis z cineribus ciuitatq̄ in heliā suscitata est.

Hierotheus: nomen viri proprium: et interpretatur sacer deus.

Hieroceps:insula in Cypro prope paphū: qua voce significatur sacer ortus.

Hieroduli penul.pro.sacrorū ministri. Jul. Firmicus lib.viij. Hathelcos scribit futuros edituos aut hierodulos qui habuerint horoscopum in. xxvj. parte geminorū:greci ιεωκορον vocant edituum.

Hierophanta:latine sacrorum demonstrator. Hiero. cōtra Joui. Hierophantas quoq; athenienſiū vsq; hodie cicutę sorbitione castrari: et postq̄ in pontificatū fuerunt electi viros esse desinere.

Hiero Syracusanorum tyrannus in quo pulchritudo corporis z vires fuerunt admirabiles:de quo multa apud Justinū leguntur.

Hierocomon: locus est quo leprosi aluntur: hiera em̄ grece:lepra latine et κωμη villa.

Hierico seu hiericus ontis.et Hiericus hierici ciuitas magna fuit muralibus septa parietibus:q̄ non ferro peruia nec ariete possit esse penetrabilis. Hiero. ad Olga.Et in parabo.de hieruſalē descendētis hiericū samaritanus loquitur.

Hila:intestinum tenue ab hira: siue ab hilum vt inquit Var.quod est minimū. Unde quādoq; hile ,p salsis intestinis: vel fartis salsitijs: aut lucanicis accipi solent. Plaut. Atq; hilas est fumatas et sumē. Hora. Perna magis ac magis hilis flagitat immolsus restici. Quādoq; ponitur pro eo intestino quod in anum resoluit. Laber. Neue alię hūc pedicabis quō video adolescēti nostro cedis hilas. Ab hila veteres diminutiū ,ptulerunt hilla.

Hilum: paruū illud nigrum qđ in summitate fabę adheret. Ūñ et ,p breui exiguoq; quādoq; sumit. Cice. lib.j.tuſ. Tum illud qđ ſiſyphus versat ſaxū ſudans nitendo nec proficit hilū.i.quicq̄ tantillū minimūq;. Ab hoc noie fit nihilū ,p non aliquid:q̄ſi ne hilū quidem z per apocopen nihil:et per syncopen nil. Luc. Ex nihilo nihil in nihilū nil posse reuerti. Var.li.viti. de anal. Itaq; vt eum quā putamus esse non hili dicimus nihil:sic in quo putamus esse nequicq̄ dicim⁹ neq̄. Prisci. lib.vj. Mihil z nihilum a non et hilum est compositum quod sine dubio est nomē. Hilum em̄ pro vllū vetustissimi ,pferebant.

Hilaris et hilarus penul.cor.iucūdus letusq;. Plaut. in Aſi. Credam istuc ſi esse te hilarum videro. Hinc hilaritas z hilaritudo. Cice. Dolobe. Sed tamē hilaritas illa nostra z suauitas quę te ſter ceteros deſectabat erepta mihi omnis est.

Hilaro as.leticiam iucunditatemq; do/letifico. Cice. lib.ij.de fini. Omnē iucundū motū quo sensus hilaretur ηδονην latine voluptatē vocāt. Palla. Quę māſiones hyemi parantur ita sint cōſtituę vt possit eas hyberni ſolis totus ,ppemodū cursus hilarare. Hui⁹ compositū ē exhilaro. Col.lib.vij. Satietate verni pabuli pecudes exhilarate laſciuiunt.

Hilaresco:hilaris ſio. Augu.lib.v.con. Et delectabat suauitate ſermonis q̄q̄ eruditiōis minus tñ hilarescentis atq; mulcentis q̄ fausti erat.

Hilarius nomen viri ,ppium ab ιλαροσ:latine hilarius:sic Hilarion.

Hilarodus pe.pro.laſcini z delicati caſminis cātor: ab ιλαροσ et ωδη qđ cantū ſignificat.

Hilaria tm̄ pluraliter ē ge.neu.ſicut ſaturnalia antiqut diē equinoctij verni colentes appellarunt: vt inquit Macro. quo exordiū letitię celebrabat: quo primū tpe ſol diē longiorē nocte ,ptendit. Erat autē ad octauum Calen. Aprilis. De hilaribus meminit Flau⁹ vopiſcus in Aureliano.

Hinnio is.iui.itum.penultima pro. ,ppium est vocis equorū. Unde Hinnitus tus.

Hinuli penul.cor.ſunt ceruorū caprearum capreolorū damarū z ſimiliū filij. Hinnuli etiā vocātur muli ex equo et aſina geniti cum legitimus mulus ex equa z aſino naſcat vt inquit Var. Hos Col.lib.vij.etiam hinos appellat: qđ est primitiuū. Mā hui⁹ diminutiuum facit hinulus: z adiectiuū poſſeſſiuū hinuleus.

Hio as.duarū ſyllabaꝝ proprie os aperio. Unde hiatus et hiatio: ſcribitur cum h. quia hiando maior fit ſpiritus. Mā ab oris ſono cū aperit os tractū videt. Ūñ et pro ſponte: vel aliq̄ vi externa aperiri ſiue ſcindi ponit hiare: vt ligna hiant ariditate z tellus æſtu. Sal.lib.iij. Atq; hiauit humus multa vaſta z ,pfunda. Et hiare flores dicunt cum aperiunt. Prop.lib. iij. Nec flos vllus fiat p̄ratis:quin ille decēter. Impoſitus fronti langueat ante meę. Per translationē hiare ſignificat mirari. Virg.li.vj. Incertus clamor fruſtrat hiantis. Inde formant hiſco is.inchoatiuū: ſed hiaſco facere debuit: et hiato iteratiuū z cōpoſitum Inhio:de quo alibi. Est z hyo cum y.græce υω pluo:a quo quidā hymber deducunt.

Hin.genus menſurę duos choos atticos continentis inquit Hiero.duos.ſ.ſextarios italicos: vt Hin mēſura ſit iudaici ſextarij:noſtriq; caſtrenſis cuius ſexta pars facit tertiā partē ſextarij italici.

Hippos per duplex pp.latine dicit equus: a quo multa deducuntur.

Hippago inis.genus nauigij cōuehendis equis aptū. Quod a Jul.polluce hippago dr. Hippagogeus legis p̄o inſtrumēto quo lapides expoliunt.

Hippagium equorum vectio.

Hippaco as.penul.pro. ſignificat aiam celeriter duco vt inquit Feſ. ab equi halitu q̄ est ſupra modū acut⁹.

Hippopodes populi in oceano ſcythico qui teſte Solino humanā vſq; ad veſtigium formam tenēt: ſed in equinos pedes deſinunt.

Hippobatos equorum paſtor.

Hipponomos pe.cor.equorū paſtor: quia lex equorū. Ita hippophorbos equorū paſtor.

Hippoconij: mangones ab equis cōponendis colorē fuco: robur inani ſagina vt ait Quint. mentientes.

Hippocentauros:equi ſtimulator. Quidā volunt hippocētauros filios esse centauroꝝ. Quod et Diodo. ait. Fabula ex eo nata q̄ primi equitare auſi sunt: veluti hippos.i.equ⁹ et hō copulati essent. Clau. Ceſar ſcribit hippocētaurū i theſſalia natū eodē die iteriſſe Pli.refert ſe vidiſſe hippocētauꝝ i melle allatū claudio p̄ncipi ex ęgypto. De hoc etiā in dictiōe cētauri.

Hipparchus magiſter equitū. Quo noie dictus ē quidam celebris aſtrologus q̄ vt Col.auctor est,pdidiſſe fertur tēpus fore quo cardines mūdi loco moueręt.

Hippacen vocant caſeum equinum.

Hippiades ſtatuę mulierum equeſtres appellabātur cuiuſmōi fuiſſe videnſ Amaçonū:q̄s mortaliū p̄mas equū ſcandere auſas ſi lyſyę oratori credit.

Hippocampę equi marini effigie in piſciū caudas deſinentes a ſtatu caudarū q̄ piſcoſę sunt Pli. Hippocāpinus cinis alopecias tollit ρον em̄ fletus dicit.

Hippocrenę penulti.pro.fons in Boetia iurta quē est Aganippę: dum Cadm⁹ equeſtri explorationē inquirit quenā loca inſediſſet cauſam dedit poetę vt diuulgarent hippocrenē vngula volantis equi natū fuiſſe. Mā hippei equi. Crenę fons dr. Et inde equus pegaſus a fonte: equi græce πηγη dicit.

Hippodamus pe.cor. bellicoſus equoꝝ domitor.

Hippodame es.pe.cor. et hippodamia ę. penul.pro. nomen mulieris:de qua Ouid.lib. Meroi. Venit vt in phrygios hippodamia ſinus. Virg.lib.iij.georg. Hippodameq̄s humeroq; pelops inſignis eburno.

Hippodromus pe. cor. via lata p qua etiā multi equi poſſunt vna currere δρομον greci curſum dicunt.

Hippomanes penul.cor. ge.neu. Pin Priſciano ponit ab ιππος equus et μανια furia vl insanię

Et a diuersis diuerse exponitur: quidā ẽm dicūt esse fruticē seu herbā quā si equi comedunt insaniūt et in furorem vertunt. Ser. scribit esse virus ex equarū inguinibus defluēs quo tēpore ferūtur in amoris furorem qđ in humana viscera descendēs furorem facit. Virg'. lib. iū. geor. Hinc demū Hippomanes vero qđ noie dicūt pastores lentus distillat ab inguine virus. Sic Col. li. vū. qui scribit. Maxime itaq; curādū est vt tam fẽminis ꝙ admissarijs desiderantibus coeundi fiat potestas: quoniā id ꝓcipue armentum siꝓhibeas libidinis extimulat furijs. Ūn etiā veneno inditū est nomē ιππομανες ꝙ equine cupidini similē mortalibus amorē accendat. Plini. vero asserit esse carnūculam in fronte pulli equini carice magnitudine: colore nigro quā statim ẽdito partu mater e fronte dentibus conuellit: ꝙ si quis prius abstulerit ipsum pullum mater amplius non est amatura: nec ad vbera cum admittit. Virg. Queritur ⁊ nascentis equi de fronte reuulsus. Et matri ꝓrept⁹ amor. Hac carnūcula mulieres medicamēta cōponētes vertere homines ferunt in furorem.

Hippomachia pe. pro. pugna equestris.

Hippolytus penul. cor. nomē viri απο τωυ ιππων equus et λυω dissoluo. Hinc theseī et hyppolyte Amaçonis filius Virbius dictus fuit: qui dū celibē ducens vitā sese venatu exerceret ⁊ constanti animo sperneret mulieres a phedra nouerca absente patre amatus est. Cuius turpi desiderio cum obtēperare noluisset redeunte patre adulterū ei crimen nouerca obiecit. Quāobrem Theseus in furorē filiū de filij nece cogitauit: quod metuens hippolytus cōscenso cursu fugam arripuit. Sed dum phocē q̄ tum forte in littus exierāt equoris equorum et rotarū strepitu pterritę sese in mare ꝓcipitarūt: vñ exterriti equi per scopulos ac sara trahere tanto impetu vt compagibus dissolutis infelicem iuuenē lorīs implicitū dilacerſerint. Hunc postea esculapius reuocauit ab inferis et pristinę incolumitati restituit. Hippolytus ꝺo relicta terra attica in Italiā venit ne patris iram rursus expiretur et se virbium appellari iussit ꝙ bis vir fuisset: ac non longe a Roma oppidum edificauit quod a noie acceptę coniugis Ariciam appellauit. Sed banc fabulā esse constat: vt inquit Plato in lib. qui Cratillus inscribitur.

Hippopotamus penul. cor. quasi equus fluuialis seu aquaticus anial in nilo ꝓcipue nascēs binis vngulis quales sunt bobus: dorso equi ⁊ iuba et hinnitu cauda obtorta dentib⁹ aprorū aduncis. Suidas. ιππο λυσος ουσος εγραφεισ σας ορασεισ το λαρηλυπο μρηλια και εισ σας παρομιασ σο λομων σοσ. Amb. Equi fluuiales q̄s hippopotamos vocant eo ꝙ bi generent in nilo flumine.

Hippotele: pulli asinorū. Vide in dictione equuleus.

Hippotoxote: dicti sunt equestres sagittarij: vt ē apud Cesa. com. iij.

Hippo gene. masc. nomē duarum vrbiū. Vnus aquis circundatus ⁊ madēs palustri solo. Alter basiliscus id ē regius de quo Sir. Et vaga et antiquis dilectus regib⁹ hippo. Ab equitio nomen vrbi datū videtur. Mā ⁊ stabuli deam. Apul. Hipponē vocari tradit. lib. iij. metamorphoseos.

Hippona erat quā stabularij maxime colebāt: cuiusq; effigies in stabulis locabatur. Apul. libro. ij. me. Respicio pilā medio quę stabuli trabes sustinebat. In ipso vero meditullio hipponę deę simulachrum restdēs ędicule quod accurate corollis roseis equidem recentibus fuerat ornatum.

Hippion argos: quod Achaicē dicebāt peloponensi vrbs: et ab equis deduci videtur.

Hippias philosophus grecus qui audiente pene tota grecia gloriatus est nihil esse vlla in arte rerū omniū quod ipse nesciret.

Hipopodium latine suppedaneū et scabellū appellāt.

Hir iris. ꝑm Charisium: sed indeclinabile ꝑm Probū significat volā manus. i. palmā ab hereo: quoniā palmis aliqđ capientes maxime illi rei inhereamus.

Hira intestinū quod ieiunū vocant.

Hircus per c. caper caprarū admissarius. Et non dicit hircus nisi postq̄ coire fetereq; ceperit. Hinc hircinus a. um. penul. ꝓ. nomē possessiuū. Apul. Homo sordidus ⁊ hircina libidine fetens. Hircosus a. um. qđ hircinū odorē olet. Persius. Hic aliqđe de gente hircosa centurionū. Hirci cyniphū dicunt a flumine africę qđ cyniphis siue cyniphos vocāt.

Hircquus per c. et q. est angulus oculi. Virg'. Nouimus ⁊ qui te trāsuersa tuentibus hircquis. Interdū ponitur pro eo qui in obliquū respicit: vt strabus ab hircquis oculorū angulis ꝓterea ꝙ libidinis appetitu sepe acie ad hirquos capręq; retorqueāt. Interdū hircquus ponit pro fetore qui sub alis sit.

Hirquitali penultima correpta: pueri ad libidinē accedentes a libidine hircorū dicti. Nam auctore Cesorino hoc fit in secūda annorū hebdomade vel incipiente tertia vox crassior fit ⁊ inequabilis: qđ antiqui latini dicunt hirquitalere: et inde ipsos putant hirquitalos appellari ꝙ tunc corpus hircū olere incipiat. Hic fetor etiā caper ⁊ tragos dicit. Catul. Valle sub alarū trux habitare caper. Var. Inde tragos celeresq; pili mirandaq; matri barba: fetorē alarū hircum vocamus quę omniū partiū nostri corporis maxime male olent: ꝓterea ꝙ immobiles habent. Unde Hora. Cubat hircus in alis. Hoc Aristo. lib. vū. de aialibus appellat τραγιζειν quod in latinū verteris capzire dixit.

Hircipili pe. cor. dicunt boies qui pilos duros habēt.

Hirrire: proprię est vocis canis rabiose.

Hirsutus penul. producta ab horreo ⁊ seta dicit quasi horrens setis.

Hirtus idem quod hirsutus. Virg'. libro. iij. Georgi. Hirtasq; capellas.

Hirudo penulti. pro. sanguisuga ab herendo carni dicta. Hora. Non missura cutē nisi plena cruoris hirudo. Plini. Hirudinum quas sanguisugas vocant ad extrahendū sanguinē vsus est.

Hirundo auis notissima grece χελιδων dicit. Dicta hirundo ꝙ vere ad nos transeat.

Hisco is. inchoatiuū a hio as. Et est hiscere ꝓprie oris humani cū videlicet ꝑ somno aut tedio os aperiunt boies quod ⁊ oscito dī. Sz inter hiare ⁊ hiscere hoc interesse puto ꝙ hiare sit patentē esse hiscere patescere: hoc est patefieri. Quid. Hiscere namq; tibi terra negauda fuit. Q̄q; etiam hiscere est summisse loqui: siue os ad loquendū aperire. Plaut. Ne hiscere quidē audet. i. os aperire. Virg. libro. iij. Vix pauca furēti subijcio: et raris turbat⁹ vocib⁹ hisco. i. loquor. Q̄q; mirari ⁊ dubitare. Nevius. Hiscit dubius est quid agat. Virg'. lib. ij. geor. Hunc plausus hiatem per cuneos geminatus ẽm plebisq; patrūq;. Huius cōposita sunt dehisco ⁊ sathisco.

Hisciacus qui nimiū oscitatur. Cato de re rusti. Vinū ad hiasciacos sic facito: de iunipero materiam semipede crassam concidito minutim: tum feruefacito cū congio vini veteris.

Hispalis penul. cor. ciuitas Hispanię quę nunc Sibilia vocatur. Ex hac ferunt Quicēnam medicum originem traxisse.

Hispania: regio Europę quę a montibus pyreneis incipiēs ⁊ ꝑ colūnas Herculis circuiens vsq; in boreā lem oceanū ꝓtendit. Ita vt omnia in eo circuitu ad Hispaniā spectent. Decē milib⁹ stadijs: vt Appian⁹

scribit ei⁹ latitudo cōmensurat. Longitudo prorsus eadem esse videt. Terra frumēti vini olei auri gemmarū metallorumq; ferax. Ex qua etiā bellicosissimi equi procreant. Refert Var. in hispanijs equas ex vento cōcipere: q cursu tam veloces existant: vt merito ex ventis concepti equi ferant. Sunt qui hispaniā diuidāt in vlteriorem. s. z citeriorē. Citerior eadē Taraconensis ad pyrenea vsq; iuga protendit. Ulterior in duas per longitudinem prouincias diuidit hoc est bethicā lusitaniam. Alij dicūt hispaniam sex habere prouincias Taraconensem: Carthaginēsem: Lusitaniam: Galathiam: Bethicā: et Tingitanam. In ea quattuor magna flumina sunt. Bethys: Vineus: Iberus: et Tagus qui aurū trahit. Hęc regio primo Iberia ab Ibero fluuio. Postea ab hespero atlantis fratre hesperia. Ultimo ab hispali q̄ hodie Sibilia dr hispania dicta est. Ab hispania hispanus z hispaniensis sunt: sicut a Sicilia siculus z siciliensis. a Roma romanus z romanensis. a Sardis sardus z sardiniēsis. a Corinth⁹ corinthius et corinthiensis. Sed hispanus dicit qui in hispania natus est: hispaniēsis qui alibi ortus: in hispania versatur: hoc est qui licet in hispania sit: non tamen ex hispania est. Unde hispaniēses vocam⁹ negociatores qui in hispania negociātur. Liui. Exercitus hispanienses appellat romanos qui erant in hispania cum pretoribus. Plin. lib. xiiij. Cęsar hispaniensi triūpho chiū z falernum dedit: cū in hispania bellū aduersus romanos non hispanos gesserit.

Hispidus penulti. corre. setosus horridus. Virg. Cui laterū tenus hispida nanti frons hominē pfert.

Hister hetrusco vocabulo ludio vocabatur. Unde histriōes artifices q̄ ludiones psonati in scena comedias tragediasq; voce et corporis gestu agunt Eustachius in Dionysio lybico. αρχεῖσαι δε εκκελῶρεῖ δε διὰ πασης ευρωπης και ο αυσος περγασ το μορ του τορισ τορει et Stephanus bi/çantius multa.

Histriones ab histria regione ex qua primum venisse: indeq; nomē sortitos esse asserit Fest. Cui refrāgant Liuius: Ualeriusq; scribentes nomen histrionibus fuisse inditū q: hister tusco ꝓbo Ludio vocabat.

Histricus a.um. penulti. cor. quod ex histria est: sicut z histrio. Plaut. in pe. Pro imperio histrico. Idē imperator histricē histrio. Hinc formauit diminutiuū. Hiero. ptra ruf. Si histriculę z liuide mētis hoiem a me submoueo: et ad vnū stipitē cuncta iacula dirigo qui vulnera sua partit in multos.

Histrionicus a.um. qđ est histrionis: seu qđ ad histrionem ptinet: vt ars histrionica.

Histrix icis. penul. cor. ai al ex herinaceo z genere: sicut docet Plini. lib. ix. Calphur. Uenit z hirsuta spinosor histricę barba. Habet tergus spinis hispidū q̄s tensa cute plerūq; laratas volūtaria iaculatiōe iacit.

Historia: latine narratio: ab ιστορειν quod spectare vel cognoscere significat. Uide in dictione annales.

H Ante O

Hoc qñq; ꝑ hic ponit. Cic. in Ver. Et si hoc nescio qđ est nugatoꝛē sciebā. i. hūc Ter. in phoꝛ. Hoc nihil est Phedria ilicet. i. Hic. Qñq; pro huc. Virg. lib. iiij. Hoc tunc omniporēs cęlo demittit ab alto.

Hodedocus: latro et viarum obsessoꝛ: ab οδοσ quando viam significat ὁδο ιδοκοσ δεχομαι τολμαω.

Hodeporicus viatoꝛ. Hodeporicū: liber aliq̄ iter describēs. Hiero. in vita Paule. Hoc z itinerariū dr.

Holos grece: latine totus dicit. Hinc deducunt

Holographū pe. cor. totā scriptū. Testamentū quod totū testatoꝛ manu scriptū est. Hier. ptra ruf. Quę epistola holographa tenet ab ijs ad q̄s plata est.

Holocaustū ꝓprie hostia quę detract⁹ extis integra arę imponebatur quasi ολοκαυστον: id est totum combustum: aut totū igne absumptum. Causis est incensio holon totum. Dicit et holocaustoma atis. Grece ολοκαυστωμα et holocaustomatū pro sacrificio. Scribit Josephus lib. iij. anti. Quādo tota victima q̄ immolatur incenditur: id sacrificiū nomen holocaustomatis habet.

Hololampus: totus flammeus.

Holopachium: integer cubitus. Grece ολοπαχυον

Holosathron: vndiq; quassatum.

Holostheon herba quę dicitur tota ossea: cum tamen careat omni duricia.

Holoserica penul. cor. tota serica: vt vestis holoserica apud Lampridiū q̄ a serica z subserica distinguitur.

Holor quod quidam a greco deducunt: quasi ολοσ ωραιοσ: hoc est totus candidus: auis est alba: anse re maioꝛ vocem argutā habens. Hanc cygnū dicunt greci. Hinc Volozinus a.um. pe. p. Unde vor bolorina. De bolozibus. Virg. Sed argutos interstrepere anser bolores. Ouid. Ad vasa Deandri ꝑcinit albus bolor: scribitur etiā sine h.

Homerus penul. pro. nomē poetę greci excellētissimi: qui fuit ante Romā conditā annis circiter centū. lx. vt Cor. nepos in libris chronicorum tradit. Hic fuit cecus: et ob id Homeri nomē sortitus est cum prius Meleśigenes diceret. Cumei nāq; z Jones captos oculis homeros appellāt: q homeris. i. itineris ducibus egeant. Hinc cecutiens meonius nuncupat a Martiano. li. j. de nup. philologię cecutientis meonū suauiloqua senectus. Petrarcha in buc. Cecūq; senem sed multa videntē. Ab hoc homeri de familia apud chios illustris fuit vt inquit Hyllanicus.

Homeromastix: dicitur homeri flagellum cognomentum quo çoilus quidā homeri oblocutoꝛ cognominatus est qui scripta sua cōtra Iliadē et Odysseam homeri cōparata in alexandriam veniēs Ptolemeo regi obtulit. Sic Virgiliomastix virgilij emulus. Mastix eīm latine flagellum dicitur. Unde Comici verberones mastigias identidē appellāt. Quod plane nomen oīmbus detractoꝛibus accōmodatum est. Pli. Ut obiter caueam istos homeromasticas. Ita enim carptoꝛes suos nominat. Et omnes obtrectatoꝛes Mastices dicūtur: addito nomine eius cui obloquuntur: vt Ciceromastyx.

Homelia grece ομηλια dici potest colloquium: vel sermo ad populū ὁμηλεω sermocinoꝛ: colloquoꝛ cōuersoꝛ. Et hȝ pe. coꝛ. Hiero. ad heraclij. Dū supplere cupimus ea q̄ ab origine operata sunt: sicut in homelijs vel oratij culis in genesim exodū fecimus.

Homeliaticus a.um. Idem ibi. Quē laborem idcirco suscepim⁹ ne pulsatę questiones z relictę qđ homeliatico dicendi genere ab illo sępe fieri assolet latino lectoꝛi fastidiū generarent.

Homo trium litterarū appellatur fur.

Homicida penultima pro. qui hominē necat. Homicidium hominis necatio.

Homos grece ομοσ latine simul vel similiter dicit.

Homopathes: simul patiens.

Homogenes penul. coꝛ. consanguineus eiusdem generis. vnde z Homogenium.

Homogalactos coliactaneus.

Homogastrios: vterinus: eadē matre natus. Homopatrios eodem patre natus.

Homographia equalis vel silis scriptura vel pictura.

Homoglossus eiusdem linguę.

Homotechnos eiusdem artis.

Homotopus: eiusdem mortis.

Homophylus penul. coꝛ. eiusdem generis et tribus.

Homophonos penul. p. grece ὁμόφωνος concors eiusdem linguę.

Homologia: confessio pactum assensus.

Homonymon penulti. cor. eiusdem nominis: vt inquit Aug. Quod fit cū res quidē plures cōmune nomen acc: piunt: interpretatione vō eiusdē rei seperantur. vt homo pictus ⁊ verus. In hoc namq; idē nomen est. Sz si ad diffinitionē vel ad interpretationē hois redeas inueniunt ista disparia. Cuz em̄ dixeris verū hominē aial esse qđ risum capiat: et vim rationis admittat cū de picto idē nō possis dicere necessario inueniuntur disparia. Regulariter autē accipere debemus omne nomen licet ꝓpriū qđ possit esse cōmune cum ceteris homonymon vocari: vt Cicero nō vnus sed plures. Synonyma sunt res quę et nomine ⁊ sui interpretatione iunguntur vt animal: id enim de homine ⁊ de equo ⁊ de fera ⁊ de auib⁹ dici potest. Animal ē quod cibum capiat qđ mortale sit: quod sensu moueatur. Polyonyma sunt cū multa nomina vnā rem significāt: neq; vlla differentia nominū redditur ratio: vt ensis mucro gladius. Nec em̄ cur vnā rem tot significent nec discerni nec diffiniri pōt. Heteronyma a multis eque noibus res singulas tenent verum in his habet rationē diuersitas nominū: vt homo terrenus mortalis: homo ab humanitate: terrenus a terra in qua cūcta gignunt. Mortalis a necessitate mortis. Diuiduntur autē homonyma in duas partes. Aut em̄ fiunt fortuitu: aut hominū volūtate. Fortuitu fiunt cum quodam casu simile quis alteri nomen accepit. Voluntate cum similitudo nominis ex industria imponentis affigitur.

Homonea ꝓprium mulieris: quo significatur concordia. De qua erat epigrāma. Tu qui secura procedis mente parūper Siste gradum queso: verbaq; pauca lege. Illa ego quę clar⁹ fueram ꝓlata puellis. Hoc homonea breui condita sum tumulo. Cui formā Paphię charites tribuere decorem. Quā pallas cunctis artibus erudūt. Mondū bisdenos ętas mea viderat annos. Iniecere manus inuida fata mihi. Hec ꝓ me queror: hoc morte est mihi tristior ipsa: Memor achimeti ꝓiugis ille mei. Sic tibi terra leuis mulier dignissima vita. Quęq; tuis olim ꝓfuerebonis. Si pensare animas sinerent crudelia fata. Et posset redimi morte aliena salus. Quantula cūq; meę debentur tempora vitę. Pensarem ꝓ te chara homonea libens. At nunc quod possum fugiam lucemq; deosq; Ut te matura ꝑ styga morte sequar. Parce tuam coniunx fletu quassare iuuentā. Fataq; merendo sollicitare mea. Nil possunt lachrymę: nec possunt fata moueri. Ultimus hic oēs exie⁹ vnus hz. Parce ita nō vnā sil̄em experiare dolorē. Et faueāt vot⁹ numina cūcta tuis. Quodq; mihi eripuit mors immatura iuuēte. Id tibi victuro prorogęt vlterius.

Homeosis tropus qui similitudo interpretatur cum ex similitudine alicuius cogniti deuenimus in similitudinē incogniti. Hui⁹ tres sunt species: Icon: Parabola: et Paradigma.

Homeoptoton: similium casuum: vel vt inquit Cice. similiter cadens ὁμοίωσις similiter πτῶσις casus Quod fit cum diuersę dictiones in similes casus exeunt. Dicit̄ et homoptoton quasi similiū casuum vl similiter cadens. Est em̄ oratio vno similiq; casu cōpacta: vt apud Sal. Maximis ducib⁹ fortibus strenuisq; ministris. Ennius. Merentes flentes lachrymantes et miserantes.

Homeoteleuton et homoteleuton. Similiter desinēs Τελεύτου finitum teleo finito. Figura cum plura verba in eandem vocem finiunt: vt abijt: discessit: euasit: erupit.

Homousios: cōsubstātialis: ab ὁμόσ et οὐσία quę significat essentiā. Vñ latini doctores theologi homousion dicūt christū ꝙ sit vnius cū patre substātię.

Homomeria similitudo partiū. Lucre. Hinc ⁊ anaxagoz scrutemur homomeriā. Fit ab homios. i. silis.

Homopsychus penul. cor. vnanimus.

Homoleū: pilei genus quo veteres vtebantur.

Holus alias Homelus. pe. cor. mons thessalię.

Honor et honos in nominatiuo: et aspirat ꝑm Apul. vt differat ab Onos asin⁹. Dic⁹ honos ab honesto onere vt inquit Var. Et honestus ꝙ onus sustineat reipu. Ex quibus verbis constat honos et honustus aspirationem exigere: cum tamen eruditorum vsus hodie non aspiret. Est autem honor reuerentia quā alicui exhibemus in virtutis testimonium. Aliquando etiā dicitur dignitas. Cice. lib. j. ad Lęl. iuni. Tu cum ea quę es e senatu summo cum honore consecutus. Et honor administratio magistratus. Unde cōsulatus ⁊ pretura honores dicunt: et ius honorariū iuris ꝓtoris. Ouid. lib. j. fas. Verbaq; honoratus libera prętor habet. Reliqui tū magistrat⁹ largo modo honores dicuntur: et cursus honorū gradus dicitur cum honor honori succedit: vt ędilitati ꝓtura: consulatui censura. Aliquando accipitur honor ꝑ pulchritudine. Virg. lib. j. Et letos oculis afflarat honores. Et alibi. Frigidus ⁊ syluis aquilo decussit honorem. Aliquando ꝓ cultura obseruantiaq;. Idem lib. vj. Semper honore meo semp celebrabere donis. Aliquando ꝓ pudicitia. Idē. Et rapti ganymedis honores. Aliquādo ꝓ hostia: vt Veritos aris imponet honores. Aliquando ꝑ premio: vt apud eundē. Ipsis ꝓcipue ductoribus addit honores. Aliquādo ꝓ sepultura: vt Cernit ibi mestos et mortis honore carētes. Aliquādo ꝓ amore. Idem. Persi quis amate tangit honos animū.

Honor: prefandus est: ⁊ honorē ꝓfari cum dicimus est loqui cū reuerentia eius qui audit. Quod fieri solet cū est locutio de aliqua re turpi.

Honorarius a. um. quod ad honorem ptinet: vt Ius honorarium. i. prętorium ab honore ꝓtorū. Honorarius arbiter dicit̄ quē honor⁹ causa vtraq; pars summū facit suę causę et controuersię iudicē. Cice. lib. v. tus. Quorū controuersiā solebat tanq; honorarius arbiter iudicare Carneades: et ludi honorarij quos antiqui liberalia dicebāt: vt inquit Fest. Dicti honorarij ab honore videlicet eorū qui munera ea populo edebant. Honorariū quoq; idem fere est quod munus premij cuiusdā loco datū: vt est apud Ulpianū et Iurisperitos.

Honoraria: ludi qui a romanis flebāt in honorē liberi patris: qui ⁊ liberaria dicebant.

Honorus a. um. quod cū honore est. Vñ Inhonorus sine honore. Amb. lib. j. offi. Oculos pecuniarū ꝙs pauperib⁹ erogabat cōmissos habebat: ne videatur quasi inhonorus: aut qui egenus dūm prodidisse.

Honoro as. pe. pro. honore afficio. Unde honoratus qui in honore habet̄. Cice. lib. j. offi. Dicendū ē etiā qualē hois honorati ⁊ principis domum placet esse Huius cōpositā sunt Exhonoro ⁊ Inhonoro q̄ sunt significatiōis contrarię suo simplici. Leo. pap. Hic est q̄ in Abel occisus est: in Dauid ꝓsecut⁹ et in prophetis exhonoratus. i. sine honore habit⁹ vituperatusq;. Et in Euange. Vos autē inhonorastis me.

Honorificus a. um. quod honorē confert. Cice. Celio. Honorificus in me cōsul fuit ⁊ suauis amicus. Hieronymus. Scedulę quas misistis honorifica me affecere contumelia: sic ingenium prędicātes vt fidei tolerent veritatem.

Honorifico as. honorē facio. Lact. lib. vij. Vt adorent ⁊ honorificent regem magnū.

Honorificentia ę. ab honorificens sit. Unde et honori-

rissĕtissimus. Cicero. Aulo. Lecl. In quo admirari soleo grauitatĕ et iustitiā et sapienti ī Cęsarisq; nunq; nisi honorificentissime Pompeiū apellat.

Honorabile: qđ est honore dignū.

Honestū: est qđ virtutĕ ꝓbitatĕq; significat quo cauek ne quid indecore effeminate libidinose turpiter fiat: cogitetur ve. Iuue. Participĕ qui te secreti fecit honesti. Sal. Calūnia paucoꝝ q̄bus oīa honesta atq; inhonesta vendere mos erat. Et honestus dicĭt honorat⁹ qui bonus reip. sustinet. Itē pulcher. Teren. in Eu. Ducit secū vnā virginē dono huic papę facie honesta. Sic inhonestus turpis. Idē in eadē. Illum ne obsecro inhonestū senē: mulierē?

Honestissim⁹ valde honorabilis. Cice. Lentulo. Post tuū decessum is dies nobis honestissim⁹ fuit in senatu. i. habebaĕ in magno honore.

Honestas ꝛ honestitudo accipiunk̄ pro ipsa virtute.

Honesto as. sępe vel q̄si ꝓtinue honoro honorifico ve. Sal. Sed q̄ indignos boies honore honestatos videbā. Huius cōposita sunt Cohonesto: qđ est simul vel oīes honesto. Cice. Bruto. Quos cohonestarĕ in ꝓmisq; me si resp. municipū tuo studio diligētia bene administrata erit. Dehonesto: qđ est contrariū suo simplici. Aug. lib. v. cō. Quid nocuerūt tibi aut in quo imperiū tuū dehonestauerūt.

Hopistbographi penul. cor. sed vertēdo o tenuĕ in aspiratam nam sine h. scribi debet: nō specie libellari: sed voluminis: habiles torqueri a tergo videnk̄ appellari: quoniā vtraq; pagina scripti essent aduersa ꝛ auersa minutis literis ꝛ lituris pleni. Q̄ q̄ fortasse litterarios Ausonius poeta eos dixerit. Pli. Iunior. Electorūq; cōmētarios. clr. mihi reliquit opistographos. Alū accipiūt opistographū ꝓ eo quod ita scriptū est vt legi postea nō possit nisi libzarijs describendū mandek̄. Alū ꝓ charta deleuili siue palimpsesto posse capi existimant: quia Vlpia. de bonorū ꝑm tabulas possessione disserens. Chartę inquit apellatio etiā ad nouā chartā referk̄: et ad deletitiā. Proinde si in hopistographo quis testatus sit hinc peti poterit bonorū possessio.

Hopisthocome. pe. cor. dicebank̄ Euboici qui comā ꝓ terga fusam alerent: sicut Acrocome thraces qui antrias in frontĕ muliebriter dimitterent.

Hopisthopbylaces vocabank̄ qui in ꝓelijs terga custodiebant.

Hopisthocrepides: penultima correpta calciamentū quoddam femineum.

Hopisthotenus dicĭt cum caput scapulis annectitur.

Hora tempus significat. i. quācunq; eternitatis partĕ siue annū: siue diurnū: siue nocturnū spatium significet. Hinc quattuor anni tempora hoc est hyems: ver: estas: et autumnus: siue deę quę quattuor anni tēporibus ꝓsunt: vt Homero placet aulę horę dicuntur plurali numero. Item partes ipse in quas distinctus est dies horę vocātur. Hęc principio duodecim fuere. Dicta hora ab ωρο ꝛ quo verbo vrina significatur. Fertur eīm quodā tēpore hermes Trimegistus cuz esset in ęgypto sacrum quoddā animal Serapi dicatum q̄ in toto die duodecies vrinā fecit ser pari semper interposito tēpore per. xii. horas dię diuidi debere coniecit. Postea in. xxiiii. horas dies diuisus est. Vel dicta est hora απο του ορι ζειν qđ est terminare. Nam extremitas cuiuscūq; rei terminus est ꝛ horę termināt tēpora. Quidā ab horo: hoc est Apolline qui ęgyptiaca lingua sol dr quia solem Iouis oculū dicūt. Hora etiā inuētuꝛ dea dicta est. Enni⁹. Te quirine pater veneror horāq; quirini. Et hora grece significat pulchritudinem. Unde horeos adolescens formosus.

Horula pe. cor. diminutiuū hora parua. Hiero. Post aliquā horulā iuxta exigentiā tēporis ad ecclesiā sorores cāpanula vocet.

Horuncula aliud diminutiuū. Idem ad Eusto. Post aliquā horunculā in qua legendū est post cibum vel orandū liceat volentibus paulisper quiete potius q̄ somno corpus refocillare.

Horarij horę spatiū. Sue. in domi. Inter initia principat⁹ quotidie secretū sibi horariū sumere solebat: nec quicq̄ amplius q̄ muscas captare ac stilo pacuto cōfigere. Est ꝛ orariū sine h. de quo alibi.

Horologiū: instrumentum quo horę designank̄: quod olim solariū dicebaĕ: quoniā in sole tantū horarum ratio cōspicerek̄. Sed excogitatū est: vt etiā sine sole vel ipso sonitu denuncienk̄ horę. Apud antiquos eīm erat concha hemicyclea lineis debita ꝓportione distincta cui prelōgus ex ere aut ligno baculus solo ꝓpositus supereminebat: et eius vmbra in lineas incidens horas ostendebat: q̄q̄ et alia habuerunt prisci horologia vasa enea aquis plena quantūcq; in aliud vas cecidisset aquarū cū ad distincta insp exissent signa: quid tēporis elapsum fuisset intelligebant easq; a perforati vasis similitudine clepsydras apellarūt. vt Pliniū. oratorĕ et Cor. Tacitū. sępe videam⁹ scribere tribus aut quattuor clepsydris dicēdi tempus prefixum oratoribus fuisse. Et hęc duo horologiorū genera. Cice. lib. ij. de na. de. sic indicat. Aut cū solariū vel descriptū aut ex aqua cōtemplari intelligere declarari horas arte nō casu aquę salientes quādoq; ex viuo fonte: quādoq; ex vasis superne pendētibus fistulis deducte quo magis cohortant: eo ferucius prouolant in sublime.

Horoscopus penulti. cor. ab hora seu horos et σκοπεω pspecto significat eā cęli partē q̄ hora qualibet ab inferiori hemisperio surgit ab oriente. Astrologi ascendens appellant. Significat etiā instrumentum quoddā ad horas ostendendas. Aug. lib. v. de ciui. dei. Ac per hoc si tam celeriter alter post alterū nascitur vt eadē pars horoscopi maneat: paria cūcta quero quę in nullis possunt geminis inueniri. Si aūt sequētis tarditas horoscopū mutat parētes diuersos quero quos gemini habere nō possūt. Quādoq; vo adiectiuū est ꝛ significat oīe id in quo hore notank̄ Pli. Vasa horoscopi non vndiq; eidē sunt vsu trecētis stadijs aut longissime etiā quingentis mutantib⁹ semet vmbris.

Horizon penul. produ. finitio vel terminatio dicitur. Hā circulus est vel cęli terminus quodā circo designatus qui super terrā videtur quē sibi vniuscuiusq; circunscribit aspectus. Centū et octoginta stadia nō excedit acies cōtra videntis. Ubicūq; terrarū steteris videris tibi quandā cęli cōclusionē videre Horizontem vocauerunt. Fit autē ab Horos: qui est termin⁹ et finis contra tū istas vulgi parabolas est Proclus Lycius Platonicus: qui ita scribit ορι ζων δε εστι κυκλος διορι ζων ημιν το τε φανερον και το αφανες μερο του κοσμου και διχο τομων την ολην φαιραν του κοσμου αγω και κατω dicĭt ergo horizon circulus diuidēs hemisperiū superius ab hemisperio inferiori in cōtactu cęli ꝛ terrę nostri visus nō autē horizon terminās q̄ grece nesciunt qui sic loquunk̄.

Horia: nauis piscatoria. Plau. in Ru. Saluete horia mari fluctuoso. Idē. Hea opa laboraĕ et rete ꝛ horia: huius diminutiuū est Horiola.

Horida dicĭt vacca pregnās. Hā quę sterilis est Taura apellatur. Ab horda hordicalia dicta sunt dies in fastis q̄ tūc Horde boues immolarenk̄ receptiores. Fordus da. dum. dixerunt. Quid. Forde ferens bos est fęcundaq; dicta ferendo.

Horror tremor ꝓprie cū totum corpus vel frigore vel

pauore intremiscit. Col. lib. iij. Febres alię protinus incipiunt a calore: alię a frigore. Frigus voco vbi extremę partes membrorū inalgescunt: horrorem vbi totū corpus intremit. Virg. Mihi frigidus horror mębra quatit. Plau. Quis hic horror est? quid pauitas? Referē etiā qñq; ad torquitatē aspectus. Apul. Quē cū asperisset horrore hois deterritus statim retrocessit. Qñq; ad abominationē. Varro. Ita odiū horror eos ab incepto retrahit. Qñq; ad veneratiōnē. Luca. Arborib⁹ suus horror inest.

Horriditas ipse horror. Meuius. Omnia mihi horriditati erant maxime.

Horridus a.um: hispidus asper. Virg. lib. iij. Et glacie riget horrida barba. Et horridus timendus. Idē Horridus in iaculis.

Horridulus dimi. quo tremēs significat. Persi. Scis comitē horridulū trita donare lacerna.

Horrisonus a.um. pe. cor. quod cū horrore sonat: siue quod horridū sonū habet.

Horribilis formidabilis. Lice. Et qđ dictu quoq; horribile videt viuentis sanguine hausto. Item. Teter deformis. Var. Feda atq; horribili.

Horrificus a.um. quod horrorem facit.

Horreo horres horrui: horrorē habeo proprie cū pili sete ve in animante eriguntur. Verū quando hoc ex frigore fit dicimus horrere frigere. Iuue. Et horrenti tunicā nō reddere seruo. Et quia frigus in corpore persepe a timore est: dicimus horrere timere. Virgi. lib. iij. Georgi. Nec varios horret strepitus. Et horrere est asperū esse: quoniā corpora que horrent aspera reddunt. Idē. Tum late ferreus hastis horret ager. Col. lib. j. Sunt quędā loca q̄ solstitijs minus cōcalescunt: sed hyemis intolerabiliter horrent sicut thebas ferunt boeticas. Similiter horrere est stupere/mirari. Idē lib. iij. Horrēdū ac dictu video mirabile mōstrū. Cōstruit hoc vbū modo absolute. Terē. in eu. Totus horreo. Modo cū dtō. Lactā. lib. v. Cui eīm talia sacrificia nō horreant. Modo cū ablto mediante ꝓpositione: vt apud eundem lib. vj. Mā de mortis generib⁹ horret animus recordari cū immaniū bestiarū vltra ipsam mortē carnificina seuierit. Modo cū ablto sine ꝓpositiōe. Hiero. Horrebāt sacco mębra deformia. Modo cū actō. Virg. lib. iij. geor. Māq; custodib⁹ illis nocturnū stabulis furē incursusq; lupozū. Aut impacatos a tergo horrebis iberos. Huius verbi cōposita sunt abhorreo exhorreo/inhorreo/et phorreo.

Horresco horridus fio: vt cum quis intrinsecus algorem seu tremorem in se citari & crescere sentit pauore stupore aut febre inualescēte & hmōi. Virg. li. vj. Horrescit visu subito causasq; requirit. Passiue sumitur similiter Plau. in Asi. Horrescet faxo lena leges cū audiet. i. expauescet. Et horrescere contremiscere. Virg. lib. iij. geor. Tū segetes alte cāpiq; natantes: Lenibus horrescūt febris. Aliquādo actiue capitur. Idē lib. iij. Aen. Nec tu mensarum morsus horresce futuros. i. expauesce. Sic eius composita obhorresco/exhorresco/inhorresco/et perhorresco: actiue & passiue sumunt.

Horreum ab horrore quasi horridum propter asperitatē aristarū: quoniā priſci fruges in suis spicis cum aristis in granarijs cōderent. Vel quoniā in eminentiori parte ville siue domus esse debet: et oppositum septentrioni. Septentrio vero qui est frigidus facit horrorē. Hinc horrea q̄ frigida esse debent sicca ne fruges putrescant. Var. ab hordeū tractū existimat q̄ antiqui farreum a farre dicebāt: q̄ in eo hordeum seruaretur: sicut a grano granariū. Non solum autē horreū accipit pro loco ad custodiā frugū: sed etiam rerū aliarū ꝓciosarū seposittarū a quotidiano vsu vt apud Apul. in meta. Demonstrat horreū vbi vespera sagaciter argentū copiosum recondi viderat. Et turisconsulti horrea frequēter vsurpāt p repositorijs merciū et rerū ꝓciosarū. Horreū ꝓ simpler r. et cum diph. dicit mel estiuū ab hora.

Horrearius dicit qui est custos vel exercitor horrei.

Hordeum ab horrore quoniā licet calamus altior frumento q̄ hordeo sit: arista tū est mordacior hordeo. Vel dicit hordeū ab orendi celeritate q̄ ante oīa frumenta sit aridū. Vel ör a noie hordus a.um. vt loco f. fuerit aspiratio posita. Priſci tamen illi dixerūt hordus. a.um. cū h. cui⁹ loco posteriores f. posuerūt atq; inde aspiratio mansit: vt sit hordeū q̄si fordeum id est grauidū & pregnans. Vinc hordeaceus a.um. qđ ex materia hordei est: vt panis hordeaceus.

Hordearius a.um. quod ad hordeum spectat. Unde ęs hordearium veteres dicebant quod pro hordeo equiti dabatur.

Hordeacia dicta sunt ab antiquis sacra in quibus hostie horde. i. pregnantes immolabant.

Hordeia: genus piscis.

Hormū: gen⁹ saltatiōis armate apud lacedemonios: quod lycurgū inuenisse scribit Lucianus.

Hornus a.um. aspiratur vt differat ab arbore orno: vl q̄ fiat ab eo quod est hoc & annus. Unde hornā frugem dixerunt quę hoc anno puenit. Acron vero hornum qđ est vnius anni dixit: vt res horna. i. annua vl noua. Et Hora. Hornā frugem appellat. Proper. lib. iiij. Illa dies agnis cedem denūciat hornis. i. anniculis. Et porphirio hornū hui⁹ anni exposuit. Uā super illud horatij in Epo. Et hornа dulci vina promēs dolio: ait horna vina dicunt hui⁹ anni. Nonius vero illi⁹ anni interpretatus est. Et inducit Luciliū lib. xxviij. ita scribentē. Utrum anno an horno te abstuler? Vinc honortin⁹ pe. cor. sicut a diu diutinus. Cato. Hornotine nuces virides. Col. lib. iij. Plantas hornotinas scrobib⁹ pedalib⁹ factis ante Calendas Mar. dispositas habeas. Idē. lib. xxvj. Precipites palmites dicunt q̄ de hornotinis virgis enati in duro alliganf. i. vnius anni.

Horno aduerbiū significat hoc anno.

Horsum sursum significat infra sursum. Terē. in hecy. Tace trepidari sentio & cursari horsum sursum.

Hortor quasi ore persuadeo: et aspiratur ne frequentatiuū ab Orior putetur. Et differt a moneo: q̄ monemus auctoritate & consilio: hortamur rationibus et precibus etiā plerumq; blādiendo. Terē. Ego propterea te sedulo & moneo et hortor ne cuiusq̄ te misereat. Hui⁹ cōposita sūt Adhortor. Ter. in Heau. Syrus est apprehēdendus atq; adhortandus mihi Cohortor. Lact. lib. v. Et antistites religionū cōuocent nos: ad contentionē cohortent: ad suscipiendos cultus deoz psuadeāt. Dehortor dissuadeo. Teren. in Phor. Hic dehortat⁹ est me: ne illā tibi darē. Exhortor valde hortor. Lact. lib. vij. Superest vt exhortemur ad suscipiendā cū vera religione sapientiā.

Hortus us. Vide infra in dictione Ortus.

Hortensius romanus rhetor qui in foro romano causarum rex ob eloquentiā dictus est: licet eius scripta infra famā fuerint. De quo Lice. in Bruto sic refert. Primū memoria tanta: quantā in viro cognouisse me arbitror: vt quę secū cōmētatus esset: ea sine scripto verbis eisdem redoleret quibus cogitauisset. De quo etiam fertur q̄ sedens olim totum diem in actione omnes res venales & pretia & emptores ordine suo recensuit argentarijs recognoscentibus: ita vt in nullo falleretur.

Hossimi penul. cor. dicti sunt qui sine naribus nascunt habentes tū foramina ꝓ naribus. Hi etiā simones appellantur: vt inquit Pli. lib. vj.

Hospes ꝯſt ostiū nostrū petēs gene. cō. ſm Priſ. Hospes tamē dictus est ꝙ ostiū nostrū petat: vel ꝙ ore id ē osculo aduenies nos petat ac mutuo petat. Luca. Hospes in externis audiuit curia tectis. Alij volunt esse generis omnis: nam neutruꝫ plurale habet hospita: cum tamē hospitia dici deberet: sicut diues diuitia. Oui. li. xv. me. Nec hospita tecta croronis. Dicunt autē hospites amici diuersarū patriarū qui se mutuo recipiūt: cum alter in alterius patria pegrinus est. Oui. Nō hospes ab hospite tut°. Cic. Per dextrā istā quam hospes hospiti porrexisti. Talisꝫ amicitia hospitalitas dicit/siue hospitiū. Cicc. Fuit mihi cum illo vetus hospitiū. Et eorū domus quem gratis liberaliterꝫ venientes hospiti patēt hospitia dicuntur. Idē: Ex hac vita discedo tāꝫ ex hospitio /nō tanꝫ e domo. Quapropter ædes ꝙ publice parāt ad egenos recipiēdos hospitia ꝛ hospitalia appellātur/ nā illa ꝙ viatoribus peregrinisꝫ mercede patent Caupone diuersoriaꝫ vocant. Hinc appellam° locū inhospitalē quo sine periculo nō venimus/ aut moramur. Sunt tñ qui nec hospes nec ostiū aspirēt.

Hospita tę. ꝛ hospita neutro genere ꝛ numero plurali quę facile suscipiunt. Hiero. in Exo. Postulabit mulier a vicina sua ꝛ ab hospita vasa argentea. Terē. in and. Num illi molesto q̄ppiā hę sunt nuptię ,ppę huiusce hospitę cōsuetudinē? Sic hospita terra dicit in qua facile suscipimur. Et hospita equora/ seu hospita flumina ꝙ ꝙ nauigari aut transiri pōt. Stati° li. iij. the. Accipies festisꝫ libēs iterū hospita pandas flumina. Virgi. lib. ij. Pauca tibi e multis quo tutior hospita lustres equora. Seruj°: Hospita equora vicina. Nihil em̄ nobis vicinius esse constat.

Hospitale seu hospitium dom° hospitū. Liui. libro. ij. Ibi benigne excepti diuisiꝫ in hospitia curatis vulneribus. Significat etiā hospitiū amicitiā ꝛ familiaritatem: quam hospes erga hospitē habet.

Hospitalis ,p liberali ꝛ facili ad suscipiendū hospites hospitio/aptoꝫ ad seruiendū hospiti. Hospitale adiectiuū qđ est hospitis: siue qđ ad hospitem pertinet. Liui. lib. j. Excepto benigne ab ignaris consilij cum post cenā in hospitale cubiculū deductus esset. Et li. ij. Alij profecti domus nuncij hospitaliū beneficiorū multos Rome hospitū/ vbisꝫ charitas tenuit.

Hospitalitas ipa facilitas ꝛ in recipiēdo benignitas.

Hospitor: hospitaris amice in hospitium recipio: vl recipior.

ostium inquit Var. vocāt qđ ex vno facto olei resicitur. Factum dicunt qđ vno tēpore cōficiunt: quem alij centum quadraginta aiunt esse modiorū.

Hostio is. equaliter eo/procedo equo ꝛ vicem reddo. Plau. in Asi. Quin ,pmitto inquā hostire contra vt tueris. i. equa reddere. Quādoꝫ cōprimo coherceo/dictū ab hostia. Pacu. Nisi cohercuero proteruitatem atꝫ hostiero ferociā. Quādoꝫ offendo/cedo. Idem. Nunc id mihi molestū est ꝙ hostit voluntatem tuam. Huius cōpositū est Rehostio: qđ est vicem refero: vt inquit Festus.

Hostimentū/equamentū: vt cum quis ,p beneficio cōpensationē accipit. Plau. in Asi. Par pari datū hostimentum est: opera pro pecunia.

Hostis cōmunis generis ab hostio is. qđ est equo: cuꝫ in hostiū cōflictu soleat fieri quędā equatio ordinum seu ꝙ ex equa causa pugnā adeant. Vnde apud antiquos hostis peregrinus dicebāt: ꝙ suis legibus viuens nobis equus videret. Hūc dicunt eū quē tunc dicebāt perduellem: qui nobis/aut cui nos bellū publice decreuimus. Inimicus cum quo pūatas exercemus inimicitias.

Hostile pe. ,p. qđ est hostis. Virg. Indutosꝫ iubet trū cos hostilibus armis. Hinc hostiliter aduerbium ad modum hostium.

Hosticus a. um. pe. cor. idē qđ hostile. Hora. in Ser. Hūc neꝫ dira venena nec hostic° auferet ensis. Col. in ,pfa. Qđꝫ inē ferrū ꝛ ignes hosticis incursiōib° vastatas fruges largius tñ cōdidere qđꝫ nos quibus diuturna permittēte pace ,platare licuit rem rusticā.

Hosticus substantiuū/nomen poetę fuit.

Hosticapar pe. cor. qui hostes capit.

Hostia ab hostis deducit/significatoꝫ sacrificiuꝫ qđ ab his fit qui in hostem pergunt ob victoriā. i. ,p victis hostibus. Vnde etiā lares hostiolos dixerunt ꝙ hostes ab eis pellerent: hęc ꝛ victima dicit. Hiero. Hostia dicitur q̄ per partes diuidit/ ꝛ sanguis circa altare effundit/ ꝛ ipsa hostia foris cōburitur. Sacrificiū dicit vinū ꝛ oleū ꝛ mediū animal. Holocaustū totū cōbustum. Et victima anteꝫ occidat. Fest°: Hostia sacrificiū qđ laribus immolabant: qđ ab illis hostes arceri putabāt. Oui. Hostibus a domitis hostia nomen habet. In qua significatione etiā dicit victima a deuictis hostib°: vt apud eundē: Victima q̄ dextra cecidit victrice vocat. Alij Hostiā ab hostio ferio deriuant. Placidus grāmaticus ab hostimēto. i. equamento. Bel. scribit hostiā a quolibet sacerdote Victimam eius qui vicerit manibus debere immolari. Hostia etiā ciuitas: de qua in dictione/hostia. Et hostia nomen puellę quā a se amatam Propertius cynthiam vocat.

Hostiū hostiari°. vide infra in dictiōe/ostium.

Hostiorū/lignū equatorū: baculus cum quo modi° et ceterę mēsurę equantur: ꝛ alio noīe radius dicit.

H Ante V

Huber ſm Apul. cū h ab ꝏ pluo. Alij magis ab humeo. Loca em̄ arida infęcunda sunt: contra quę humecta sunt feracia/ ꝛ mulierū hubera si humore carent: carebunt ꝛ lacte. Generis cōmunis vel omnis ,p abundanti ꝛ fęcundo. Cato. lib. ij. Orig. Ita res huber fuit. Ambro. li. Hexa. Quęcūꝫ ex causa soli huberis sterilitate mulctat. Palladi°: Priatis recētia stercora ,pficiēt ad huber herbarū. Oui° cōtrariū est Inhuber. Bel. Inhuberes ꝛ multę quidem macręꝫ essent. Huber ,ro neutro genere māma est. Virgil. Binos alit hubere fœt°. At huber ,p fęcūdo sit huber tas/huberti ꝛ hubertie aduerbia ,p fęcūde/ copiose/

Hubero as. huberem ꝛ fęcundū facio. Palla. lib. iiij. Hoc velut coitu steriles arbores huberant.

Hubertus a um. abundās. Bel. Sed ea ipa genera dicendi antiqtus tradita ab homero sunt tria in trib°. Magnificum in Vlysse ꝛ hubertum. Subtile in menelao ꝛ cohibitū. Virtum moderatūꝫ in Nestore.

Hui/interiectio est dolētis/ironiā significans.

Huic/datiu° ,pnois monasyllabū est. vt: Huic coniunx Siche° erat. Qđꝫ per dihęresim bisſyllabū efficit. Sta. lib. j. the. Ætus huic dño videas dare iura nepotes.

Hululo as. pe. cor. ,ppriū est vocis/tum luporum/tum canum. Hinc hululat°.

Hulula. penul. cor. auis buboni similis quę a cātu suo nomen accipit.

Humus/terra humefacta: a quo humeus a. um. qđ ex humo est. Hinc humus ꝙ humore contineat: licet non conueniant tempore.

Humor ab humus ſit: quia aquę tertis incluſę sunt.

Humidus a. em. pe. cor. qđ extrinsec° humore habet.

Humeo es. humui humectū: madidus sum. Col. libro iiij. Verum est/ opere difficilior ꝙ neꝫ humentē fodere possis ꝙ sit glutinosa/ nec nimiuꝫ sicca: qꝛ vltra modū perduratur. Augu. libro. xiij. de ciui. dei. Erat enim puluis humectus.

Humesco/humiꝭ° fio. Virgi. lib. iij. geor. Humescēt

ſputnis flatuq; ſequẽtũ. Ambro. ꝙ trãſlationẽ: Pulchrum eſt vt diuinaꝝ ſcripturaꝝ humeſcam⁹ eloq̃o: ⁊ q̃ſi ros ſic in nos dei ẏba deſcẽdant. Humecto aſfrequẽtatiuũ ſepe humidũ facio. Virg. lib. iiij. geor. Qui niger humectat flauẽtia culta galeſus. Col. lib. viij. Agn⁹ cũ eſt edit⁹ erigi debet atq; huberibus admoueri: tũ eius deductũ os pĩſſis humectare papill: vt cõdiſcat maternũ trahere alimentum.

Humariũ/ſacrificiũ genus.

Humo as. humo cõtego/ſepelio. Cice. lib. tuſ. Magorum eſt mos non humare corꝑa ſuoꝝ niſi a feris ſint ãũ laniata. Idẽ in eodẽ. In terrã em̃ cadẽtib⁹ corꝑoribus hiſq; humo tectis: a quo dictũ eſt humari. Humatus q̃ humo cõtect⁹/ſepultus quo q̃ mõ cõditus. Qũq; em̃ humat⁹ ꝓ ſepultus ponit. Gel. In ſui pueri ſepulchro humat⁹ eſt. Huic cõpoſita ſunt/exhumo qđ eſt e terra extraho. Inhumo terrę inũcio. Pli. lib. xvij. Mõ inhumare taleas aut ſiccare ꝓi⁹ q̃ ſerãt vtilius cõptũ: q̃uis inhumat⁹ qñq; inſepult⁹ dicat.

Humanus a. um. ab homo: ſicut a fera ferinus/mutata o in u. Vetereſ em̃ homanus dixere: ⁊ ꝓpie dicitur qđ eſt homis vel qđ ad hominẽ ſpectat. Plau. in Am. Non minus q̃ veſtrum q̃uis formidat malum humana matre natus humano patre. Terẽ. Homo ſum humani nihil a me alienũ puto.

Humane res dicunt res hominũ: vt argentum: nũmi/fundus poſtremo etiã ipſa cogitatio.

Humanitas/ꝓpie naturã humanaꝝ ſignificat. Unde apud apl̃m ſcriptũ eſt: vt humanitas ſubijciat diuinitati. Deinde ſumit ꝓ eo qđ greci παιδειαν dicunt nos eruditionẽ ⁊ inſtitutionẽ in bonas artes/quas q̃ ſincerit cupiunt atq; aſſequunt: hi ſunt vel marie humani. Huius ſcietię cura ⁊ diſciplina ex vniverſis animalibus vni hoi data eſt: idcirco humanitas appellata. Var. Praxiteles inqt ꝓpter artificiũ egregiũ nemini eſt paulã humaniori ignotus. Humaniori dixit ꝓ eruditiori. Hinc ſtudia humanitatis. i. eruditiõis appellantur: q̃bus artes liberales intelligunt. Sed qa homo inter oia animalia maxime mitis eſt. Idcirco humanus ꝓ facili ⁊ miti ponit: ⁊ humanitas ꝓ facilitate/tractabilitate/mãſuetudine/clemẽtia/beniuolentiaq; quã greci φιλἀνθρωπίαν vocant quaſi amorẽ in hoies φιλος amor ⁊ ανθρωπος homo. Cice. lib. j. offi. Mõ mõ id virtutis nõ eſt: ſed eſt potius immanitatis omnẽ humanitatẽ repellẽtis. Ambro. lib. iij. offi. Conſidera homo vnde nomẽ ſumpſeris. Ab humo vtiq; q̃ nihil cuiq̃ eripit. ſed oia largit oĩbus: ⁊ diuerſos in vſus omniũ animantium fructus miniſtrat. Inde appellata humanitas ſpecialis ⁊ domeſtica virtus hominis quę conſortem adiuuat.

Humaniter aduerbium/ſignificat cum humanitate.

Humanitus ſimiliter aduerbiũ/ſignificat ab hominibus: ſicut diuinitus a deo ⁊ celitus a celo.

Humile. penul. cor. ꝺr qđ eſt humi decliue. Unde ⁊ ꝓ paruo abiecto ⁊ ſubmiſſo ponit. Virgi. Atq; humiles habitare caſas. Col. li. iiij. Bos humilis inquit. Hinc hũilitas/ꝺrcuitas/abiectio. Ci. li. j. offi. Quorũ autẽ ꝓma ętas ꝓpter humilitatẽ ⁊ obſcuritatẽ in hoim ignoratiõe ẏlaſ. Humilio as. humilẽ facio.

Humerus pe. cor. ab humo fieri q̃dã exiſtimãt q̃ inſtar humi ſuſtinẽdis oneribus apti ſunt humeri. Sunt autẽ humeri a q̃bus depẽdẽt brachia. Quorũ q̃dẽ humerorũ latitudo fortitudinẽ ac prudẽtiã indicat. Virgi. lib. ij. Hęc fatus latos humeros ſubiectaq; colla. Hi etiã armi dicunt/a q̃bus arma: vt inqt Feſt⁹. Hinc humeſſus a. um. Col. lib. iiij. Itaq; cuſtodiem⁹ vt a q̃dicti⁹ locis q̃s hũeroſos ruſtici vocãt ſemina legam⁹.

Hunni ꝓpli ſunt q̃ quõdã in ſcythia Europę ſup meotidẽ paludẽ incoluere: deinde mutatis ſedibus ingenti multitudine ꝓfecti in pãoniã deueneunt. De his Hiero. in Ezechiel. Ab vltima meotide inter glatialẽ tanaim ⁊ maſſagetaꝝ imanes pꝑos vbi caucaſi rupibus feras gẽtes Alexandri clauſtra cohibẽt erupiſſe hunnoꝝ examina: q̃ pernicibus eq̃s huc illucq; volitãtia cedis pariter ac terroris cuncta cõplerant.

H Ante Y

Hyacinthus/flos/viola ⁊ gẽma in q̃ fulgor violaceus dilut⁹ eſt: vt inqt Pli. Un̄ hyacinthin⁹ a um. pe. color aerius/Hiero. in Exo. ſcribit pelles hyacinthinas appellari a colore. Et velũ ex hyacintho cocco biſſo purpuraq; cõtextũ. In q̃ hyacinthus aeri deputabat: ſicut cocc⁹ etheri/biſſus terrę purpura mari: vt idẽ cum Joſepho aſſerit. Ouid. li. xv. met. Annua q̃ clara redeunt hycinthina pompa. Sunt autẽ hyacinthi albi ⁊ cerulei ⁊ rubei ſiue purpurei. Un̄ ⁊ hyacinthina. Virgi. Et ſuaue rudẽs hyacinthus. Eſt autẽ hyacinthus ruber flos ex herba eiuſdẽ nois naſcẽs. A cuius ſilitudine rubrę veſtes hyacinthinę veſtes nominantur: hoc eſt hyacintho floꝛe ſiles. Per. Huic aliquis cui circa humeros hyacinthina lena eſt. Un̄ inẽ gẽmas q̃ berylli dicunt hyacinthizontes vocant qui ruboꝛe quoda ſuffuſi ſunt. Et hyacinthus ꝙ ſe gẽma eſt amethyſto ſilis. Hyacinthinus color hilgin⁹ etiã ꝺr a genere herbę quę hilge dicit. De hyacintho aũt floꝛe duplex extat fabula. Nam ⁊ hyacinthũ puerũ dilectũ ab Apolline: quẽ imprudẽs interfecit in hũc floꝛẽ mutatũ tradunt. Un̄ in eo duę pmę littere inſcripte cernunt αι. quę voꝛ dolẽtis eſt. Et Diacẽ in eundem floꝛẽ cõuerſum aiunt: dum impatiẽtia ꝓlati ſibi Ulyſſi ſeip⁹m interemit: cui⁹ nomẽ ſiliter in pncipio αι litteras habet. Ouid. Littera cõis medũs puerorq; viroq;. Inſcripta eſt foliis hęc nois illa querelę. Sũt qui hyacinthos vacinia interpẽtent latine. Pli. Italię inquit vacinia in aucupijs fata. Gallię vo etiã purpurea tingendi cauſa ad ſeruoꝝ veſtes.

Hyacinthina ſubſtãtiũ vt auctoꝛ eſt Hiero. ꝓtra Jouinianum. dicebant q̃dã ſacra nocturna: hyacinthina vo adiectiũ eſt ab hyacinthus ſic mõ oſtẽſum eſt.

Hyades ſtellę ſeptẽ in cornibus ⁊ oꝛe tauri q̃ quotiẽs naſcuntur vel occidunt pluuias creãt ἀπο τοῦ ὑω pluo. Suidas ὑαδες οι επι τῳ κερ. τῳ τῳι ταυρου ἀστερες. Ouid. At ſimul inducent obſcura crepuſcula noctẽ. Pars haydum toto de grege nulla latet. Oꝛe micant tauri ſeptẽ radiantia flãmis. Nauitas quas hyades grai⁹ ab vbevocat. Vel dicte ſũ hyades q̃ in ſpecie y litterę poſite ſint in celo. Alii dicunt ꝙ hę bacchi nutrices fuerũt: q̃ dodonides nymphę vocant a dodona ciuitate Epiri: ⁊ cum Junonis irã vererent/ fugerentq; Lycurgi regis ſeuitiã. Jupiter eas in celũ intulerit: ⁊ ſtellas eẽ iuſſerit. Alii tradunt Atlantẽ ex Aetra vxoꝛe Hiam filiũ ſuſcepiſſe: quẽ a leone deuoꝛatũ cuꝝ ſoꝛoꝛes miſerabili lamẽtatione ꝓſequerent: vt meroꝛe vitã finirent Jupiter illas miſerat⁹ in ſtellas verterit: vt earũ pietatis perpetuũ hoc eſſet teſtimoniũ: q̃ de fratris noie hyades ab hoibus dictę ſunt. Fuerunt autẽ ſeptẽ ſoꝛoꝛes q̃ ⁊ Atlãtides appellãtur. Latini eas ſuculas vocant: q̃ ſues gaudẽt luto qđ ſit ex pluuiali aqua. Harũ nomina Ambroſia/Eudoꝛa/Piſithoe/Coꝛonis/Plaxaura/Poſtho/Tythe.

Hyena cum diph. ẏpe. pro. animal ferum atq; agreſte qđ alternis maſculũ ⁊ fẽminã tradit. Pli. Sermonẽ quoq; humanũ aſſimilare: in cuius ſpina articulus ſiue nodus eſt ad medicamina efficax. Hiero. Fel byene oculoꝝ reſtituit claritatẽ. De animali. Ouid. lib. xv. met. Et quę modo fęmina tergo. Paſſa marẽ: nũc eſſe marem miramur hyenam.

Hyalus pe. cor. vitrum. Et pro viridi coloꝛe ſumitur. Virgil. lib. iiij. geor. Vilęſia vellera nymphę car-

pebāt hyali saturo fucata colore: id est vitri qō sit naturaliter coloris viridis. Inde sit hyalinus ,vitreo. Hyalurgus pro vitrearo.

Hybernia/insula inē septētrionē ⁊ occidētē solē dimidio minor q̄ britania: cui ,ppinq̄ est ab hyberno tpe: vt q̄dā putāt sic appellata ,pter hyemis magnitudinem. Hinc hybernic⁹ a.um. vt mare hybernicū.

Hybernus a. um. qō est hyemis: vt Glacies hyberna qō nomē ab himbre deduci aspiratio indicio c̄. Quidam tñ magis per i latinū scribunt hibernus: sicut ⁊ hyems ⁊ imber. Fit autē hybernus ab himber. remota m: sicut a patre paternus. Sed vtcūq; scripseris/puta culpandus non eris.

Hyberna numero plurali dicunt loca in quibus milites hyeme stationē faciunt: sicut Æstiua in quib⁹ estiuo tempore cōmorāt. Varro appellat hybernacula. Cesar. Post hec legionibus in hyberna deductis in italiam profectus est.

Hybernacula/loca ad hybernādū parata. Liui. In eo loco milites hybernacula sibi cōstituerūt.

Hyberno as. hyemo seu i hyeme stationē facio. Liui. Legiones q̄ placentię hybernabant.

Hyble vel hybles/ciuitas sicilię in qua thymi ⁊ salicā copia ab hyblone rege dicta. Hanc Stra. a dorīensibus conditā scribit. Et etiā huius nois mons proximus tymo abundans: vnde apes pastę mel optimuz ꝓficiunt. Hinc hybleus a.um. vt Apes hyblee ⁊ mel hybleū. Virgi. Hybleis apibus florem depasta salicti. Var. Cū dederis siculis medie ō collib⁹ hyble. Cecropios dicas tu licet esse fauos. Hic mons etiā megara vocatur.

Hybryde pe. cor. vocant canes q̄ imparib⁹ parētib⁹ nati sunt ināt Porphirio hoc est venatico et gregario. Pli. li. viij. scribit hybridas vocari sues ex fero ⁊ domestico sue ,pgenitos. Quę appellatio ad hoīes q̄q; trāslata est: vt q̄ patre romano ⁊ matre peregrina natus est vel econtrario hybrida appellat. υβρισ enim contumelia. υβριζω cōtumelior cōuicior: vt sint hybride quasi p cōtumeliā nati. Sue. in Aug. Themistini epicadi ex gente parthica hybride. Hora. lib. j. Ser. Hybrida quo pacto sit persius vltus opinor.

Hybris/auis ex accipitrū genere q̄ die minus apparet q; non clare videt/sed nocte venat more aquile. Pugnat etiā cum aquila adeo acriter vt sepius ambę implexę deferant in terram.

Hydaspes/fluuius indię. de quo Luc. lib. vj. Qua rapidus ganges ⁊ qua niseus hydaspes. Dictus ab hidaspe antiquissimo medorū rege.

Hydor latine aqua vnde fiunt quę sequuntur

Hydria/vna ad capiendā aquā.

Hydrus ⁊ hydra genus anguium in aqua degentium. απο του υλατος sed hydrus mas: hydra fęmina. Hydrā finxerūt poetę esse multorū capitū in Lerna palude: quorū aliāt excisis totidē cōtinuo renascebātur: tandē ab Hercule ⁊ sagittis ⁊ igni interfecta est. Hydrus ontis. vbs in littore hadriatici maris. Hydruntū opidū.

Hydromeli/aquę mulse/seu aquę mellitę.

Hydromantia pe. pro. diuinatio q̄ fit in aqua. Augu. lib. vij. de ciui. dei. scribit. Numā pompiluz hydromantiā fecisse: vt in aqua videret imagines deoz vel ludificationes dęmonū a quibus audiret q̄d in sacrꝫ ꝓstituere atq; obseruare deberet. Od gen⁹ diuinationis Var. a persis dixit illatū q̄ ⁊ ipm Numā ⁊ Pythagorā philosophū fuisse vsum cōmemorat.

Hydropores/aquę potator. Vñ scribit de Cyro apd xenophontē q̄ moneat suos/vt consuescāt aquā bibere vt fiant hydropotę. i. aquę potores.

Hydrochous/signū cęleste. i. aquarius. Interpres nicophori. απο του υδατος και χεω λεγεται και ηρ ογαρυμ υλες του πριαμου.

Hyderon/genus morbi est: vt inquit Col. lib. viij. cum distendit aqua cutis.

Hydrocephalea/morbus capitis vbi humor cutem inflat. Hā cephalea acutus ac pestifer morbus est.

Hydrocele/gen⁹ hernię: de quo in dictiōe hernia.

Hydragogus pe. pro. adaquator or. i. ductor riuorū. απο του υδατος και αγω συριθεται.

Hydrargyū/pigmenti genus in vicē argenti viui aliqñ dilatatū a quo argentū optime inaurat.

Hydrolapaton lapatij genus qō in aqua nascitur. Est autē lapatiū herba nota.

Hydrops generis masculini/morbū denotat: ⁊ latine or aq̄ intere⁹ subcutaneus morbus: quomā sub cute aqua sit qua vēter turgescit. Hora. Crescit indulgēs sibi dirus hydrops: nec sitim pellit nisi causa morbi. Fugerit venis ⁊ aquosus albo Corpe languor. Huius tria sūt genera. Tympanites spiritu inflāte a forma vētr⁹ atq; sono dicit. Vñ tympanici. Asclytes a figura vtris: qñ i vnū aqua ꝓtrahit. Leucophlegmatias siue hypospharca. Tertiū corpore inequali tumoribus. Sed hydropicū Cato veternosum appellauit: cum inquit: Veternosus q̄ plurimū bibit. Hora. Funesto corpus arcere veterno. Do. Veternosus morbo vetere ꝓfect⁹: quales sunt qui hydropē patiūtur. Hydrops ge. cō. q̄ vl q̄ eo morbo laborat: q̄ ⁊ hydropic⁹ or. Hora. Si nolles san⁹ cures hydropic⁹ ⁊ ni.

Hydrophonos/formido ⁊ pauor aquę dicit in his q̄s canis in arabia pcusserit. Vñ hydrophobi ⁊ hydrophobici qui expauent aquā.

Hydrusa/vna ex cycladibus ob aquaz abundantiā.

Hydraula/or q̄ peritus est organorū hydraulicorum.

Hydella/Senotrię opidū a phocēsibus cōditū.

Hyems απο του υω pluo q̄ id tēpus anni pluuiosum sit Var. Ab hiando deriuat/q̄ anima q̄ a nobis fiat tum appareat. Spūs em̄ noster cum spiramus hyeme quasi in nebulā concretus cernit. Dicta hyems quasi hians/q̄ nō solū anima nostra: vt ait Var. sed ⁊ aer ipse hiet. Hinc himber quasi hiember detracta e littera. hyeme em̄ existunt frequentiores himbres/ab ipso autē himbre fit hybern⁹. Et significat qñq; q̄r tam partē anni q̄ est inter autūnū ⁊ ver. Virgi. Atq; hyemes optate serenas Agricolę. Interdū vim vēti: vt Sepe illos aspa ponti: intercluserit hyems. Hinc hyemalis ⁊ hoc hyemale: vt hyemale tēpus.

Hyemo as. significat hyeme stationē facio qō ⁊ hyberno dicit. Hyematio hyemis traductio.

Hygremplastra liquida emplastra: sicut ,peria quę sūt arida ex Galeno.

Hyle is. sylua magna. Ambro. lib. Hexa. Deū nō tāq; creatorē materię: sed tanq; artificē ad exemplar hoc est ideam intendentē fecisse munduz de materia quā vocāt hylen: q̄ gignēdi causas rebus omnibus dedisse asseratur: Hyllus nomen ,ppriū.

Hylas ctis. nomen ,ppriū comitis Herculis q̄ fingitur a poetis fuisse rapt⁹ a nymphis aicanū fluuū.

Hylęa cū dipb. regio c̄. A q̄ hyleū mare q̄ alluit. Hiero. Traiecto borysthene a mari imprimis est hylęa regio.

Hymber. vide in dictione imber.

Hymē tenuis virginal pell/q̄ primo coitu abrumpitur.

Hymeneus a.um. pe. pro. deus nuptiarū putatus est απο τησ μεμβρισ. i. a membrana/q̄ cum sit clausꝫ virginitatis in nuptijs rumpit. Hic Veneris ⁊ tiberis fili⁹ dict⁹ est. vel vt q̄dā aiūt ex Vranie ,pgenit⁹: q̄ primus certas nuptias instituerit. Ideo p laudem cantat virginalibus nuptijs ob hmōi meritum: ⁊ ob hmōi meritū nuptiale voce hanc factā apud grecos sicut apud romanos nuptiarū deus Thalassio vocatur. Alij dicūt hymeneū quendā fuisse iuuenē qui die

nuptiarū ruina oppressus interiit. Ūñ postea institutū vt expiatiōis grā noiaret in nuptiis. Alij virū fortem atticū asserūt q̄ raptas a p̄donibus virgines oppressis latronibus intactas patrię restituerit. Alij q̄ hymeneus dicat mēbrana qua est munita virginitas q̄ primo dirūpit coitu. Alij hymnū vocari nuptiaꝝ virginaliū existimāt: vt apud Terē. in adel. Verum hoc mihi mora est tibicina ꝛ hymeneū q̄ canāt. Ergo sic accipe hymeneū in nuptiis quemadmodū epitha phiū in funere ꝛ in sacris hymnū. υμεναιον γαμικων υμνων υμεναιοσ γαρ εκεινων λυδοσαδειον χαριεντα αληλαφατον υμνη τηρα υμεναιων κυκρον τον μουσωπαξισ μελαμερον.

Hymera pe.cor. nomen fluuiū. de quo Sir. lib. iiij. Ar mauere suos: qua mergit hymera ponto.

Hymeridion latine diurnale: vl q̄ parūm diem durat ημερα enim dies est.

Hymettrus p duplex tt. mons attice clarissimus semp florens. Cui⁹ mel Pli. scribit fuisse p̄ciosum. Ūñ hymettius a.um. pro molli ponit Mar. Hoc tibi thesei populatrix misit hymetti Pallas ꝛ a syluis nobile nectar apis. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur Pli. Lucili⁹ Crassus orator primus peregrini marmoris colūnas habuit hymettias.

Hymn⁹/grece υμνοσ: latine laus/canticū. Hymnetes cantor.

Hyoscyamos/genus herbę est/q̄ ꝛ hiusquiamus dicit faba porcina. Col. lib. vii. Et υοσκυαμοσ cuius semen detritū ꝛ cum vino datū p̄dicto vitio medet. Huius multa sunt genera.

Hypagogeus/instrumētū quo lapides expoliunt. grece υπαγωγευσ.

Hypallage/subalternatio siue submutatio. Ab υπο sub αλλαγη mutatio. Figura cū ꝟba p aduersum intelligūt: vt Trade rati vētos date classib⁹ equor.

Hypanis pe.cor. fluui⁹ scythię ex magna palude. pfluens. huic miscet fonticul⁹ q̄ sua amaritudine totū corrūpit hypanim. Prop. Quārū hypanis veneto dissidet eridano. Alē ē in india q̄ intrat indiū fluuiū.

Hypacaris similiter scythię fluuius.

Hyparch⁹/latine p̄mas: nomē p̄bi q̄ de syderib⁹ ꝛ temporibus anni scut Eudox⁹ ꝛ Veton scripsit.

Hypatus pe.cor. latine cōsul. Hypaticus consularis. Hypatia consulatus.

Hyper p̄positio greca: apud nos significat. p super supra vltra.

Hypaspistes: latine. ptector ab υπερ ꝛ ασπισ. Hiero. in p̄fa. pēta. Cū aristē⁹ eiusdē Ptolemei hypaspistes ꝛ Joseph⁹ nō multo post nihil tale retulerint.

Hyperbasis siue hiperbaton pe.cor. latine trāsgressio verbi p̄m Quinti. lib. viij. quā frequēter rō cōparationis ꝛ decor⁹ poscit. Fit eñ frequētissime aspa ꝛ dura ꝛ dissoluta ꝛ hians oratio/si ad necessitatē ordinis sui ꝟba rediganf. Lōgi⁹ ḡ ꝟbū. p̄prie hyperbaton est: vt animaduerti iudices omnē accusatiōis ordinem in duas diuisam esse partes. Ūā in duas partes diuisā esse rectū erat/sed durū ꝛ incomptū. Dictū hyperbaton ab hyperbeno quod transcendo vel trāsgredior denotat. Hyperballo/extendo/supero: hyperbasia vel hyperbasis transgressio.

Hyperbole pe.cor. dici pōt eminētia. vel vt ait Cice. superlatio. a Quinti. superiectio interp̄tat. a quibusdam p̄ excessus. Nam υπερ super βολη iactus. Hiero. i epi. ptra origenistas. Tollite amoris υπερβολην ꝛ nos tollimus odii magnitudinē. Et est figura cū dictio excedēs fidē ponit augēdi vel minuendi gratia. Augēdi: vt Niue cādidior: Et fulminis ocyor alis. Minuēdi: vt Volantis te folij sonitus terret ꝛ vix ossibus hęrēt: vel tardior testudine. Hinc hyperbolicus. ca. cum. quod est excessiuum.

Hyperborei pe. pro. montes ꝛ ppli scythię sic dicti/q̄ supra. i. vltra eos flat boreas. Festꝰ: Docet hyperboreos esse supra aq̄lonis flatū habitātes qm̄ humanę vitę modū excedāt viuēdo vltra cēteros annū. Ferūt magnā his de celo clementiam cōcessam esse: auras spirare salubres: nihil norij flatus habere/domos et nemora/victū arbores ministrare: disco: diā nescire/egritudine nō inquietari: ad innocētiā oībus equale votū esse/mortē accersere/ꝛ volūtario interitu obeūdo tarditatē castigare. Sz hęc fabulosa sunt. Diod. Oppositā celtis iuxta oceanū eē insulā scribit: haud multo sicilia minore: habitariq̄ ab his q̄ hyperborei appellant: eo q̄ vēto boree sunt opposiri: insulā valde fertilē in qua fructus annui bis nascuntur.

Hypercalecticū metrū dicit cui vna syllaba vel due superant. Virgi. alloquit Venerē: O q̄ res hominūq̄ deorūq̄. Et Hora. Sylue laborantes geluq̄. Illud dactilicum Hypercatalecticū est: hoc ꝟo iambicū hypercatalecticum.

Hyperiona: alij solis patrē: alij ipm solem q̄ eat super terras appellatū putāt. Poetę p sole vsurpāt. Ouidi. j. fas. Placat equo persis radius hyperiona cinctū. Diodo. scribit hyperiona saturni fratrē fuisse Celi ꝛ Titthęę filiū: qui solis ac lunę aliorūq̄ astrorū motꝰ horasq̄ primū sūma cura obseruationeq̄ a se ꝓceptę cęteris noscēda tradidit. Ideo hor parēs noiatur veluti ipsorū naturę contēplator. Et declinat hyperborio onis. penul. pro. Cice. in progno. Ut cū luna means hyperionis officit orbi.

Hypermeter ꝛ hypermetrus abūdās syllaba vt homi numq̄ locorūq̄. Et debet sequēs a vocali incipe misi fiat synthesis: vt cura peculi.

Hypacte ambulationes latine dicunt subdiales q̄ subdio sunt pyxta dicūt greci paradromidas. Victr.

Hyphen subunio interpretatur. Ex hypo ꝛ hen vnus. Quod fit cum plures dictiones proferunt sub vno accentu: vt quandoquidē simulac.

Hypo p̄positio greca ꝛ mō ab/mō sub significat.

Hypocaustū/locꝰ ad sudādū q̄ ꝛ vapor ariū or. Ūā vaporandis cubiculis balneisq̄ p̄parat. Cicę. ad Q. Fratrē. Propterea q̄ ita erāt posita/vt eorū vapor ariū: ex quo ignis erūpit esset subiectū cubiculi. Idē In balnearijs hypocausta in alterū hypoditerij angulū. pmoui. Ambro. li. hexa. De hyeme forsitan q̄reris/q̄ nulla tibi hypocausta anhelātibus ignib⁹ vaporantur/sed habes solis calorē q̄ tibi orbē terrarum temperet ꝛ hyberno te defendat a frigore. Papi. in Syl. Ubi languid⁹ ignis inerrat edib⁹ ꝛ tenuem volūt hypocausta vaporē. Pli. ad Gallū: Applicitus est cubiculo hypocaustū pereriguū qd angusta fenestra supposītū caloꝛē: vt ratio exigit/aut effundit/aut retinet. Victr. appellat hypocausim/cū scribit faciēda esse enea supra hypocausim tria: caldariū/tepidarium/frigidarium: hodie hypocaustis vrunt Germani. Ipsi stuffas vocant ad vaporandū cubicula.

Hypochalcus/latine suberatus dicit.

Hypochisis ꝛ hypochimata. vide in dictō glaucoma.

Hypocrisis simulatio quasi subtectio iudicij ab υπο ꝛ κρισισ iudiciū. Hypocrita simulatꝰ q̄ i spectaculo p̄sonā subit alienā: vt seruus p̄sonā dñi. Greci hypocriten vocant simulatorē. Unde ꝛ Mimus hypocrita dictꝰ: q̄ imitator est ꝛ simulator. Quinti. lib. ij. scribit. Aeschinē hypocriten fuisse oratorē.

Hypozisticos apud latinos diminutiuū dicit.

Hypodesis siue hypodema atis. calceus seu calceamētum dicitur.

Hypodoche/susceptio/receptaculum.

Hypodiastole/distinctio.

Hypodites/interior vestis.

Hypodidascalus dici potest repetitor: ab ὑπὸ sub /et διδασκαλος magister.
Hypogea loca subterranea dicuntur a grecis: q̄ dictio frequens est apud Josephū ⁊ Egesippū.
Hypopodon latine suppedaneū.
Hypopirgiū/locꝰ sub turri ex ὑπὸ ⁊ πύργος turri.
Hypomnema atis. ⁊ hipomnemētū sumit ꝓ interp̄tatione ⁊ cōmētarijs. Lic. Tironi: Vultū mihi eripitur opere in exscribēdis hipomnematibus.
Hypostasis/substētia siue substātia: a theologis pro persona capit. Unde hypostases ꝑsonę/substētes appellantur. Nam στασις statio dicit. Hieron. ad Dama. Tota secularium litterarum schola nihil aliud hypostasim nisi vsiam nouit.
Hypotheca pe. pro. latine pignus suppositio/documentum/Hipotheticus suppositiuus.
Hypothesis pe. cor. argumētū siue materia causa thema propositum.
Hypothicos/subucula: ⁊ proprie pontificū est: vt inq̄t Hieronymus.
Hypothira siue hypothirides apud Victru. capit ꝓ valuarū cauitate ⁊ inanitate.
Hypoceusis subdistinctio/figura cum singulis sensib⁹ datur propria clausula: vt Regem adit: regi memorat nomenq̄ decusq̄.
Hypotiposeon. i. disputationū vel informationū.
Hyrcania/regio asiatica/magna ex parte plana ⁊ ꝑcla rissimis vbibus adornata: quarū celebrāt Talebrotam/Samariā ⁊ Cartā ⁊ Tapem. Et adeo opulēta vt vitis vna vini metretā efferat: ⁊ fic⁹ sexaginta modios ficorū. Frumentū ex semine nascat/q̄ extollūt. Dicta hyrcania ab hircana sylua: q̄ scithię subiacet: habet ab oriēte mare Caspiū. A meridie Armeniā: a Septētrione Albaniā: ab occasu Iberiā. In ea regione panthere pardi ⁊ tigres abūdāt cū syluis aspera sit: Hic hircan⁹: vt mare hircanū/hoies hircani. Hiero. Hircani volucribus ⁊ canib⁹ semiuiuos ꝓiciūt.
Hysginum/color similis coccineo. Unde greci vestes ὑσγινοβαφεις appellant: hoc est hisgino tinctas. Plī. lib. xvij. Hiacinthus in gallia maxime prouenit hoc ibi pro cocco hisginū tingit.
Hysopus ḡminini generis ⁊ hysopū neutri cum y ꝑm Apul. herba pulmoni valde vtilis: cuius penultima producit cū apō greccos scribaṫ p ω mega: q̄uis macer corripiat. Est hysopū siccū/calidūq̄: ⁊ tertij illi. Est in vtrisq̄ gradus. Hiero. in psal. interp̄tatione. Sicut esū hysopū terrenū curādis pulmonib⁹ aptū est: vt auertat inflationē: ita homo cęlesti q̄s respsus hysopo. i. humilitate cordis ab omni supbię maligni tate purgaṫ. Sunt etiā q̄ hysopū p duplex ll scribāt.
Hysteria greccę: latine secūdinę folliculi sunt ꝓtinentes fetum in matris vtero cum menstruis.
Hysterologia/locutio p̄postera: figura eadem cum hysteronproteron.
Hysteron/vltimū vel nouissime. Unde hysteronproteron eius figura cum sentētia ordine cōmutatur: vt Postq̄ altos tetigit fluctus: ⁊ ad equora venit. Magis prius ad equora venit q̄ tangeret fluctus.

I Littera vocalis ē quę etiā cosonās fieri ꝓsueuit ⁊ modo pro simplici/modo pro duplici accipitur. Pro simplici tunc habetur/qñ ab ea incipit syllaba in principio dictiōis posita subsequēti vocali in eadē syllaba: vt Juno Jupiter. Pro duplici autē qñ in medio dictionis ab ea syllaba incipit post vocalē ante se positam: subsequēte quoq̄ vocali in eadē syllaba: vt maius peius maia. Mōnusq̄ tū reperiṫ i littera ꝑ simplici cōsonāte in medio dictiōis posita: sed in cōpositis: vt Reijcere/Reiectus. Notandū i litterā ꝑ cōsonāte positā asperari nō posse cū nulla consonās ante se aspirationē accipere valeat. Ūñ Hierosolyma sex syllabarū est: Hiulcus triū: Ac per derivationes quidē transiti in alias vocales. In a: vt genus generis generatim. Paulus pauli paulatim. In e/Fortis forte. In o/Pater patris patronus. Est etiā i imperatiuus modus ab eo is. Teren. J prę sequar.

J Ante A

Ia fuit nomē minoris filię atlātis: ⁊ latine vox ō. Item Ja greci vocant violas. Unde Janthina vestis. i. violacea. Rursus Ja exultantis interiectio est.
Iacch⁹/nomē bacchi απο του ιαχω/clamo/cāto/vocifero. Nam qui baccho sacrificabant/clamare solebant. Et duplici cc scribi debet: q̄uis in verbo ιαχω sit simplex c: q̄ ideo sit vt in iaccho secūda ꝓducaṫ: quę in verbo iacho corripiṫ. Virgi. Gratissima vitis iaccho. Ponitur quādoq̄ pro vino.
Iaceo es. iacui. ꝑm notā significationē. Virgilius dixit Strata iacēt passim sua q̄q̄ sub arbore poma. Plautus in amph. Quis hic est senex q̄ ante ędes nostras sic iacet? Dicimusq̄ iaceo in strato/iaceo humi. Liui. lib. ij. de bel. puni. Humi iacentes inter custodias stationesq̄ militū circūspexerunt. Q̄ñq̄ iacere significat extare esse. Sal. In medio campus iacet aquis vndiq̄ scatens. Quādoq̄ plenū esse. Virg. libro. iij. geor. Si iacet aggeribus niueis informis ⁊ alto terra gelu. Q̄ñq̄ per plurimū porrigi. Idem in eodem Tantū campi iacet. Q̄ñq̄ squallere. Lucil. li. xxx. Et sua ꝓcipue retro relicta iacere. Q̄ñq̄ mortuū esse q̄ iaceant: nec amplius cadauera moueant. Luca. Ille iacet paci quā ꝓtulit orbis. Q̄ñq̄ sepultū esse. Martia. Mō aliter cineres mando iacere meos. Qui⁹ verbi cōpositā sunt: Adiaceo/iuxta iaceo. Interiaceo/in medio iaceo. Liui. Descendunt in planicię quę inter capuā tiphatamq̄ interiacet. Subiaceo/subditus iaceo: ⁊ subdit⁹ sum. Lactā. lib. iij. Quoniā igiṫ vtriq̄ subiacet forticudo. Obiacet: de quo alibi. Et hęc habent penul. cor. in trisyllabis.
Iacio is. iect/iactū/significat emitto. Apul. Multis in eum lapidibus iactis. Unde iacere ad certū est dirigere in id in q̄ intendit. Hiero. in li. Judi. Sic fundis lapides ad certū iacētes vt capillum quoq̄ possent pcutere. Et iacere est ponere. Trāslatio sumpta ab ędificijs/maxime a cothonib⁹. i. portub⁹ manu factis q̄bus magna iaci fundamenta necesse est. Cic. in Philippi. In quo tēplo quātū in me fuit ieci fundamenta pacis. Qui⁹ cōposita sunt: Abūcio/adūcio/cōūcio/circūūcio. Ūñ circūiecta impedimēta dicimus: Deūcio/disiūcio/eūcio/inūcio/interiaceo/obūcio/pūcio/ꝓiaceo/ꝓūcio/reūcio/subūcio/traūcio ⁊ supiacio. Hiero. in Ezech. Et superiacient puluerē capitibus suis ⁊ cinere conspergentur.
Iacto as. frequēter iacio. Sene. Dum lapillos iactaret in puteū. Virg. li. j. geor. Deucalion vacuū lapides iactauit in orbem. Aliquādo iactare est sępe voluere. Idem. Atq̄ illū tales iactātē pectore curas. Aliquādo fatigare/vexare/concutere: vt Jactatos equore toto: Troas relliquias. Lactā. li. v. Qui patrem regno expulit bello persecutus est: erulē toto orbe iactauit. Ex quo apparet non esse verā differentiā: quā Seruius ponit/dicēs: Jactamur in mari/fatigamur in terris. Aliq̄n significat plagis sternere. Cicero in Ver. actē. ij. Jactatur domi suę vir primarius ⁊ homo honestissimus pro se quisq̄ manus affert. Aliq̄n temere laudare: siue ambitiosius gliari. Virg. Quā iuxta sequiṫ iactātior ancus. Hiero. ad Julianū: Diues ille omnia q̄ in lege ꝓcepta sunt se implesse iacta-

bat. Hinc iactantia. Aliquādo inaniter loqui. Virg. Talia iactanti stridens aquilone procella: Velū aduersa ferit. Aliqñ frequēter emittere. Idē li. ij. geor. Et si nō aliū late iactaret odorē Laur⁹ erat. Et alibi Ioui lętitia voces ad sidera iactāt .i. crebro emittūt. Aliqñ frequēter ducere: vt apud eundē. Haud vnq̄ manibus iactata fatiscit .i. ductata. Quidā etiā iactatū ꝓ primitiuo ꝛ ꝓ excusso. Alij ꝓ depēdēti accipiūt: vt li. iiij. geor. Et dextro iactata recūbit in armo.

Iactātia q̄ ꝛ iactatio/a Cicerone differūt li. iij. tus. q̄ sit voluptas gestiens ꝛ se efferens insolentius.

Iacanter aduerbium a participio iactans formatur ꝛ significat cum iactantia. Hieron. Ne iactanter de se querere videretur.

Iactuose similiter dicitur cum iactātia. Cice. Cum sint multa iactuose dicta.

Iactito as. penul. cor. frequentatiuū a iacto. Hiero. ad Ephes. Urbicū. Et hoc te iuxta scripturā facere iactitas. Et ad Pāmachiū. Et q̄ vn⁹ rome amic⁹ obiecerat: a multis in toto orbe inimicis dicerē iactitatū.

Iactura. pe. pro. dicit ꝓpter dānū de mari q̄n quis magnas in naui merces habet: ꝛ tēpestate cogit eas in mari iacere/ne nauis obruatur.

Iaculum pe. cor. dicitur quicquid iaci in longū potest. Nam fit vt iaciatur.

Iaculor pe. cor. deponens/significat in longū iacio. Iuuena. Quantas iaculetur monychus ornos. Col. li. ij. Faba quę longius emittet pura eo perueniet quo ventilator eam iaculabitur.

Iaculo as. eiusdē significationis. Clau. Latis iaculatur in aruis. Aug. in Pō. interpretatiōe per trāslationē dixit: Iaculabāt in ora interrogantiū se sagittas dei. Hinc Eiaculo: qō est extra iaculo/ꝓicio. Hel. Arionem cum fidibus ꝛ indumentis/cum quibus se in salum eiaculauerat extitisse.

Iaculatio/iaculamē ꝛ iaculamentū pro eodē.

Iaculus. pe. cor. serpentis genus qui subit arbores: e q̄ bus vi maxima vibrat/penetratq̄ quodcūq̄ animal obuiū fecerit fortuna. Luca. Et natrix/violator aḡ/iaculiq̄ volucres.

Iacobus pe. cor. nomē proprium q̄tor syllabarū. Clau. Quid laceras versus dux Iacobe meos. Maia enim ꝓpria sicuti Priscia. docet in fine accutū accentū habent q̄ more latino declinata eundē retinēt ꝛ penultimam producunt: vt Adam adamus/Ioseph ioseph⁹.

Iam aduerbiū tpis/qō pene est idem qō tunc. Quintil. Qō si satis prudenter ea viderint/iam ꝓpe cōsumata fuerit q̄cipientis opera. Interdū hortātis est: ꝛ veluti morā increpātis. Virgil. Iam diua prece or. Interdū festinātis. Terē. Ego iam prospiciā mihi. Interdū ponit pro nunc. Vir. lib. iij. geor. Iamq̄ hos cursu iam q̄terit illos. Interdū pro q̄terea ꝛ q̄si modus est quidā coniungens sentētias: vt apud eundē. Iam maris immensi prolē ꝛ genus omne natātū: Iā varias pelagi volucres. Hoc idē efficit coniunctum cum ꝺo Cice. Iam ꝺo vrbibus cōstitutis.

Iamiam significat repente: vt iamiā aderit. Et cū p̄senti ponit licet ad futurū resoluat. Virgi. Iam iamq̄ manu tenet ꝛ premit hasta: quasi mox tenebit: ꝛ nūc videtur tenere. Plerūq̄ figurate per indignationē accipit. Idem: Iamiā nec maxima Iuno. Nec saturnius hęc oculis pater aspicit equis. Et per miserationem. Sal. Iamiā animo meo charissime frater q̄q̄ tibi imaturo ꝛ vnde minime decuit/vita erepta: tū lętandū magis q̄ dolendū puto casum tuū. Et per exhortationē. Quinti. Iamiā cōmilito quicunq̄ casus manet etiā si imperator dānaturus est habes solatiū satius est/q̄ a patre occidi.

Iadiu significat olim, nā dui qñq̄ ꝓ lōgo tpe ponit.

Iamdudū er iā ꝛ dudū cōponit. Et aliqñ de paruo tpe ꝺr: vt Jādudū te expecto. Aliqñ de lōgiori. Pli. lib. xix. Jādudū ex eadē Hispania ęoliteō venit in italiā plagis vtilissimū. Macro. Jamdudū hęc questio ab Aristo. ꝛ ꝓposita est ꝛ soluta. Ponit etiā ꝓ continuo vel q̄primū. Virg. Jamdudū sumite pęnas.

Iam olim significat iamdudū. Cice. Jamolim in principio illud statuerā. Sumit ꝛ ꝓ aliqñ. Virgi. Et iamolim seras posuit cū vinea frondes. Olimiam ꝓ iam pridem. Quintil. Olimiam impator inter fulgentes virtutes tuas liuor locū querit .i. a lōgo tpe.

Iampridē significat de paruo tpe. Sene. Jampridē te expectātes ibi sederam⁹. De lōgiori. Pli. Qō maiores nostros iāpridē feciſſe manifestū est: qō gen⁹ nug ꝛ patrū fere nostrorū memoria inuētū est pro continuo. Luca. Tollite iāpridē victricia tollite signa.

Iamtum significat ex eo tēpore. Plau. Jamtuz occepit virginē amare. Ceteres etiam iamtum pro tantum vsi fuere. Et iam pro tam.

Iambus/pes constans ex prima breui vltima longa: ab inuentore vt q̄dā putāt dictus. Quidā iambū deducunt απο του ιαμβιζειν qō est ꝓtumeliari inuehi. Festus: Iambi dicebantur q̄ singuli ex proscenio loq̄bantur: tryambi/qui terni.

Ianus ab hiatu dictus est detracta aspiratione: quē quidam solē putāt. Ideo geminū: q⁹ vtriusq̄ ianuę cęlestis potentē qui exoriens aperiat/occidens claudat. Alij ianū mundū .i. cęlū intelligūt: quasi Eanū ab eūdo: vt inquit Cice. lib. ij. de natu. q⁹ mundus semper eat dū in orbē voluit ꝛ ex se initiū facions in se refertur. Hinc ꝛ bifrōs pingit: duas em facies aī ꝛ retro habere dicerūt: q⁹ annus ex se initiū facies fini occurrat. Vel q̄ ꝓterita sciuerit/ꝛ futura prouiderit: seu q̄ superorū ꝛ inferiorū ianitor extiterit. Huius tēplum erat rome qō tpe belli patebat: tpe pacis claudebat. Aīn patultius ꝛ clausius cognoiabā. Hūc etiā quadrifrōtē fecerūt: ob quattuor orbis partes ꝛ ianū geminū vocitarūt. Et iunoniū/q⁹ calendarū princeps. Calendę enim sunt iunoni dicatę. Et ianus erat loc⁹ Romę vbi senatores consistebant in regione basilice: quoniā in eo Jani simulacra collocata visebant. Qui. Qui puteal ianumq̄ timet: celeresq̄ calēdas. Jani quoq̄ peruię transitiones foreſq̄ profanarum ediū ianue vocabant. Suc. in Domi. Janos inquit arcusq̄ cum quadrigis ꝛ insignibus triumphoz per regiones vbis extruit.

Ianualis porta Rome a Jano dicta vbi ꝛ positus fuit eius signū. Hanc Numa instituit vt esset clausa semper nisi cum bellum foret.

Ianua primus ingressus ad interiora dom⁹ a Jano dicta q̄ huic deo cōsecratū erat omne principiū. Et ꝓ prie domus est ianua: ostiū vo partiū vt cubiculorū: licet confundantur. Nam et ianua a quo ianitor: pro ostio ponit: ꝛ ostiū a quo ostiarius pro ianua.

Ianitor pe. cor. cui ianuę custodia est cōmissa.

Ianuarius primus mensiū a principe deo est appellat⁹ a Numa q̄ primū anni esse voluit tanq̄ bicipitis dei mensem respicientē ꝛ ꝓspicientē transacti anni finem futuriq̄ principia.

Ianiculū/oppidū non procul a roma dictū: q⁹ per eum populus romanus trāsire ceperat in agrū hetruscū: seu q̄ Janus illud condiderit. Solinus: Quis dubitat Janiculū a Iano non fuisse conditū?

Ianthina pe. cor. vestis coloris purpurei ioy em viola και το ανθος του ανθεος flos q⁹ violaceus flos. Martia. Coccina formose donas ꝛ iāthina meche. Pli. Ex his violis q̄ spōte in aprīcis ac macris locꝭ pueniūt purpureę latiore folio statim ab radice carnosa exeunt/soleq̄ greco noie a ceteris discernuntur appellatę ita vt ab his Janthina vestis.

Iantha fuit nympha oceani ⁊ Tethios filia: vt auctor est Hesiodus.

Iantira pe. pro. fuit Oceani ⁊ Tethyos filia.

Iapis idis. nomẽ ppriũ etholi q̃ cũ ad regionẽ Venetię venisset oppidũ de suo noie cõdidit a q̃ ea pars vbi timau⁹ fluui⁹ est iapidis nomẽ sũpsit Virg. Castella in tumul⁹ ⁊ iapidis arua timaui. Hã dicta est iapidia.

Iapetus pe. cor. cęli ⁊ terre filius: vt inquit Hesiodus. Hunc quidã promethei patrẽ fuisse asserũt. De quo Ouid. Siue recens tellus seductaq; nuper ab alto Aethere cognati retinebat semina cęli. Quã sat⁹ Japeto mixtã fluuialibus vndis. Finxit in effigiẽ modẽ rãtũ cuncta deorum.

Iapix gis. pe. cor. ventus ex Apulia proficiscens q̃ quasi aduersus Eurũ flare videt. De hoc Luc. libro. vj. Excipit aduersus cephiros ⁊ Japyga pindus. Est ⁊ Japyx nomen Dedali filij.

Iapygia Apulia dicta ẽ ab iapyge Dedali filio vt Iero. ⁊ Soli. scripsere. Japygiũ ꝙ Salẽtinozũ ꝓmõtorium est. Virg. li. vj. Victor gargani condebat iapygis agris. Unde Ser. Japygiã partẽ esse apulię dixit in qua est mons gargan⁹ qui vsq; in Adriaticũ pelagus tendit. Huius metropolis est Brundusium ⁊ Tarentũ ciuitas. Hanc regionẽ Messapiam ⁊ Japygiã ⁊ Calabriã ⁊ Salentinã multi nominant.

Iason nomẽ ꝓpriũ Aesonis filij fratris Pelię Thessalię regis: qui colchos profectus vellus aureũ abstulit. De hoc Justinus ⁊ Diodo. siculus latius scripserunt. Huius nois prima vocalis est. Ouid. Ouẽ nisi crudelẽ non tangit Jasonis ętas.

Iasius vnus fuit ex primis argiuozũ regibus a quo argiui Jaside dicti sunt.

Iapida nunc fozũ iuliũ regio italię ab Japide Aetholi filio qui ad eas oras veniens oppidũ de suo noie condidit. A quo ea pars vbi fluuius est Timauus iapida cognominata fuit. Virgil. lib. ij. geo. Castella in tumulis ⁊ iapidis arua timaui.

Iasium insula Carię quę continenti adiacet: cuius incolę magna ex parte victũ ex mari captabãt cum sterilem regionẽ haberẽt. A qua iasius sinus: cui⁹ municeps Cerillus fuit. Ex iaso fuit Diodorus dialecticus cognomento Chronus.

Iaspis/lapis preciosus. qui a Pli. de greco in latinũ viridis gẽma interpretat iασπ quippe viride πρασισ gẽma. Est eñ viridis sicut smaragdus/sed crassi coloris. Sunt qui cõponant ex ιον viola ⁊ πασ totus: quasi totus sit violaceus.

Iatraleptę/latine reũctores medicorũ.

Iazyges methanaste populi in Europa q̃ sicut Pto. li. iij. scribit ab oriẽte habẽt Daciã: ab occasu ⁊ haustro germanię partẽ a septẽtrione Sarmathiã.

Iaxartes fluuius qui vt Varti. docet illã terrę partem secat qui Tanais putabat: quem Demodamas dux trãscẽdit ⁊ alium esse perdocuit.

I ante B

Iberus pe. pro. fluuius hispanię: q̃ apud cãtabros oriens p quadraginta passuũ milia fluit/⁊ in mare balearicũ cpit. Eustachi⁹ ιβηρ λε ο ποταμοσ καλα λε ιηρασ απο βασιλεοσ ὁ μωρυμοσ απο τηρ εγχαλεριοχη μα ο εσπεγωρι ἁλου ευρο του ἁγχου ιωροσ ηλωρ ιωρ περι τα γἁλειρα και ελλα πολλα λεγει ο αυτοσ ευσι α θιοσ. Luc. lib. iij. Qui prętat terris infert tibi nomen iberus. Ab iberũ declinari pot/ꝑtim q̃ sequit flumẽ. Et iber eri vl eris pe. pro. vt Pul. ait. Hora. Iberi rhodanique potor. Luc. Occurrat iberi⁹ alter. Inde iberia dicta est pars hispanię q̃ intra iberũ ꝓtinet: Cuius generali vocabulo ꝓ hispania capiat. Et iberiã q̃dã partẽ/ynã exteriorẽ/alterã interiorẽ dixerunt. Hanc regionẽ celte gallorũ populi relictis sedibus suis habitauere. Ũ cõposito ex vtraq; gente noie Celtiberi appellati sunt: ⁊ regio eorum celtiberia. Ab iberia vero iberi ⁊ iberes vocati sunt populi hispani. Est ⁊ alia regio hoc noie iuxta pontũ intra colchida ⁊ armeniã venenoz ferax/q̃ caucasis montibus circũdatur: cuius similiter populi iberi ⁊ iberes dicti sunt: a quibus vt Varro scribit: venerunt q̃ in hispania habitauerunt: ⁊ a quibus hispania iberia/ ⁊ fluuius hispanię iberus. Et iberus a. um. Virgi. lib. ix. Pict⁹ acu chlamydẽ ⁊ ferrugine clar⁹ ibera. Scribit Dionysius: Iberes populos a pyreneis mõtibus profectos in asiam sedes posuisse. Ũ ea pars Asię iberia nũcupat. Iberiã regionẽ mulier captiua sub Cõstãtino Heleng filio ꝓuertit ad christianã fidem ea pudicam traducẽte vitã ⁊ in oratione iugiter psistẽte.

Iberia regio. vide in dictiõe iber⁹: de qua modo.

Ibervel ibix cis. sylvestris caprę genus pnicissimũ: vt Pli. libro. viij. scribit. De quo et apud Hiero. Job xxxviij. scribitur. Hũquid nosti tẽpus ibicũ partus? Quidã tamen hoc nomẽ aspirant.

Ibi aduerbiũ loci/significat in hoc loco: ⁊ ꝓprie ꝺr cum semel loc⁹ mõstrat. Ibidẽ cũ sępi⁹ Virgi. Ter fluct⁹ ibidẽ torq̃t agens. Ab ibi fiũt cõposita/inibi ⁊ alibi.

Ibis/auis ęgypti: quę sicut Hero. scribit/duplex ẽ. Altera nigra tota est. Altera Liconię non absimilis diuersa tñ a Liconia. Hęc rostri adũcitate per se partẽ perluit qua reddi ciborũ onera cõsueuerũt ⁊ serpẽtibus velcat. De hac Cice. lib. ij. de natu. Celut ibes maximã vim serpentiũ cõficiũt cum sint aues excelse rigidis cruribus: corneo proceroq; rostro: auertunt pestẽ ab ęgypto cũ volucres angues ex vastitate Libię vento aphrico inuectas interficiũt atq; cõsumũt ex q̃ fit vt ille viuę nec morsu noceãt/nec odore moriuę. Ab huius auis similitudine Ibis ꝓ inuido ponitur. Unde Ouidius libro in ibim scripsit.

Ibicus penul. cor. nomen poetę lyrici rhegini apud grecos pręclari a quo genus metri dictũ est ibicũ: sic alterũ ab alceo alcaicum.

Ibernia/insula in oceano septẽtrionali versus occasum prima britãnię: sed qua britãnia angustior ab aphrico in boreã porrigitur: cuius partes priores iberiam prospectãt. vnde ⁊ ibernia dicta: in ea nullus anguis videtur/nulla apis.

I Ante L

Icarus pe. cor. Sebali Laconũ regis filius fuit: pater Penelopes. Proper. lib. ij. Icare cecropijs merito iugulate colonis. Hic etiã icariorus dictus est. Unde icariotis forma patronymica. Oui. lib. iij. de põ. Worte nihil op⁹ est nihil icariotide tela. Icar⁹ etiã dictus fuit Dedali filius q̃ vna cũ patre e creta fugiens fretus alarũ fiducia cum vltra patris iussa altius euolasset: solisq; ardore cera qua penne continebãtur liquefacta esset: ita vt ab alis defl ueret/decidit in mare qđ est inter myconẽ ⁊ gyarũ a quo postea icarcum mare dictũ fuit: dicẽte Ouid. lib. iij. de tris. Icar⁹ icarias nomini fecit aquas. Pręterea icarus: vt Pli. li. iiij. auctor est: mons est in attica regione.

Icaria/insula in cario mari ab icaro Dedali filio dicta: quę trecẽtorũ stadioz ambitũ habet. Et in ea Diane tẽplũ Tauropolij appellatũ. Hęc ⁊ icaros dicta est añ Doliche vocata. Est inter Sardũ ⁊ siculũ mare.

Icarion fuit nomen seuissimi pyrate.

Icos a Cice. in rhetoricis ponit breuis cõplerio.

Iconiũ oppidum cappadocię/optime olim habitatus: fortunatiorẽ habens regionẽ. Alterũ est in Asia põtica regione apud Trogetẽ lacũ: vt inquit Strabo.

Icon siue econ/latine effigies/imago ⁊ statua ex membris ipis a pictoribus seu statuarijs expressa. Plin⁹

lib.xxxiiij. Eoꝝ ꝙ qui ter ibi superauissent imagines ex membris ipsorum similitudine expressa: quas ecconas vocāt. Mōnulli etiam hęc Icona ę. ꝛ hoc iconisma atis. declinant. Cuius diminutiuū est Iconcula. Est ꝛ icon teste Cicerone ad herē. figura cū .s. formę ad formā cū quadā similitudine fit collatio/aut laudis/aut vituperationis causa: vt si dicerē: Ibat in ꝑliū corpore tauri validissimi/impetu leonis accerrimi.

Iconicus a.um. ꝛ iconius a.um. qđ ita est pictū siue formatū/vt ex eius membris sit expressa similitudo. Sue. in Cali. Simulacrū stabat in templo aureū iconium amiciebaturqꝫ quotidie veste quali ipse vtereꝰ. Pli. Adeo iam colorū vsus increbuerat/adeoqꝫ ars pfecta erat: vt in eo ꝑlio iconeos duces pinxisse tradaꝫ atheniēsiū Melciadē/Callimachū/Cynegirū/Barbarorum/Dariū/Tyssaphernem.

Icon is.ici.ictum. ꝑcutio: ꝛ passiuū Icor. Pli. Arborum manu satorū receptarūqꝫ in domos fulmine laurus sola non icit. Liui.lib.). Ibi in turba ictus ⁊Remꝰ cecidit. Vnde fit ictus us. pro percussione. Cice.lib.iij. offi. Ictu fulminis deflagrauit. Prima huius ꝑbi in presenti: vt inquit Prisc. corripit: sed producitur in ꝑterito ꝛ mutato o finalē in i. Lucre. tū .pduxit in ꝑsenti. Exin corpus propellit ꝛ icit.

Iconismos. Sene.lib.xv. epistō. appellat descriptiōes atqꝫ id verbū esse publicanorū.

Ichthis idis. inquit Aristo. Syluestris mustelę genꝰ est magnitudine militensis catelli: sed pilo facie albedine partis inferioris ꝛ moꝝ astutia mustellę simile est Manfuescit maiorem immoduꝫ/ officit aluearibus Mellis enim auida est: aues etiā petit vt felis. Hāc martem speciali vocabulo ꝛ marturelū/seu fouinuꝫ vocant. Genitale ei osseum est.

Ichthis cum ipsylo latine piscis dicit: a quo fiunt

Ichthyobolis/piscatoꝝ.

Ichthyobolion/locus vbi pisces venduntur.

Ichthyophagi pe.cor. qui ex piscibus viuunt: quo noīe dicti sunt quidā populi. de quibus Hiero. cōtra Jouī. Porro ichtyophagi/gens errās in littore maris rubri sup petras solis calore feruentes assant pisces ꝛ hoc solo alimento victitant.

Ichthyorrophia apud Col. loca in quibꝰ alunt pisces: que et piscina ꝛ viuaria latine dicuntur. Nam lib.ix. sic ait: ιχθυοσροφια sedula cura exercent. Ea sunt omnia vt latine potius loquamur sicut auiū cohortalia stabula: nec minus eaꝝ que cōclauibus septe saginantur: vel aquatiliū animaliū receptacula.

Ichthyocolla gluthen ex piscibꝰ. Est etiā nomē piscis. Celsus ꝙ quotiens vult glutinū intelligi nō piscē: adiicere solet gluten.

Icteros pe.cor. morbus cum per totū corpus bilis sufunditur: ꝙ interdū nigra/interdū flaua ē. Et icteric⁹ qui eo morbo laborat/ab ictero aue quā nos Galbulam vocamus auctore Pli. qui ait: Iuis icterus vocatur a colore: ꝙ si spectē sanari id malū tradunt/ et auē morī: hanc puto latine vocari galbulam. De hac aue sic legimus: Galbula decipitur calamis ꝛ retibus ales. Turget adhuc viridi cum rudis vua mero. Hęc etiā ficedula dicit/ꝙ ē crocei coloris. Hūc morbum Pli. et Var. regiū appellāt/ꝙ mulso ꝓcipue curareꝰ. Cor. ꝛ Apu. Auruginē ꝛ auruginosū hoiez dicūt Marcel. Arquatū a colore cęlestis arquus.

Ichnusa pe. pro. insula sardinia dicta est: qm̄ ad similitudinem vestigiū facta sit/qđ greçe ichnos dr. Syri. libꝝ. Inde ichnusa pūs graūs memorata colonis.

Ichneumon/animal est magnitudine felis/specie murē vulgo/nunc murēindicū vocāt. Nascit in egypto et cū aspide pugnat. Ichneumona egyptū adorāt/quoniam oua crocodillorū cōterat: ꝛ luto cōuolutꝰ cum os aperiūt ita vt vētres eorū ingredi soleat: vt exesis intestinis eos interimat. Pli. etiā scribit Ichneumones esse vespas minores ꝙ alię ꝙ vnū genꝰ perimūt ex araneis phalangiū appellatū.

Ichnugraphia est circini regule modice cōtinens vsus et qua capiuntur formarū in solis arearū descriptiones. Aucto: Victru. libro.).

I ante D

Id varijs modis vsurpaꝫ ab auctoribus. Cum esti dicitur id qđ res est: idem est ac si diceręꝫ/qđ verum est. Ter. in adel. Verum cogito id qđ res est. Id gratis sum. i. in ea grate sum. Aliqñ ornatus cā causa dr: vt id qđ. i. qđ. Idipsum. i. hoc. Cice. Lentulo. Multi rogabant: atqꝫ idipsum consulibus inuitis. Abiit sit idcirco coniunctio ꝛ ideo.

Ida ide/mons altissimus ꝙ ad troadez spectat/habetqꝫ multos pedes. Latus eius septētrionale ex angustijs abydi vsqꝫ ad Esapū ꝛ Lycicenū agrū ad ꝓpontidē pertinet: occidentale ad hellespontū respicit: australe .pmōtoriū facit: qđ lectū appellaꝫ ozētalia idę ad Mysos declināt: abūdatqꝫ mōs aqs ꝛ multa flumia ex eo descēdūt in cuius sūmitate locꝰ fuit Gargarꝰ appellatꝰ a quo gargara colica ciuitas dicta est. Ouid. li.iiij.fas. Dindymon ꝛ Cybelen ꝛ amęnā fōtibꝰ idā. Ida etiā appellata fuit Dardani scytharū regis filia.

Ideus a.um. nomen ab ida deductum. Proper. Edite iā diue quas pastor viderat olim: Ideis tunicā ponere verticibus. Est ꝛ nomen proprium viri quem troianorum preconē dixit Homerus.

Idalus/mons est ꝛ nemus in Cypro quondā veneri sacer vbi ꝛ breue oppidum fuisse traditur. Vnde ꝛ venus idalia appellata.

Idaspes/fluuiꝰ insignis magnitudine in quo aureę harenę ꝛ gēmę deprehenduntꝫ. Fluit per parthos ꝛ indiā ꝛ amplę .pfundoꝫ aluo crebras facit insulas. Postremo q̄tuor suscepti fluminibꝰ Indo flumini admiscetur. Dicꝰ Idaspes ab idaspo medorū rege.

Ideo pe. pro. απο του ειδεσθαι. Ideas inq̄t Aug. libro lxxx. q̄stionū latine possum⁹ vel formas vel species dicere: vt ꝑbā e ꝑbo trāsferre videamur. Ideas ꝓmus Plato appellasse perhibet. Sunt autē ideę exēplaria eterna eoꝝ q̄ naturaliter fiunt immortales/immutabiles/inuiolabiles. Et vt res apertior fiat/ opꝰ est ꝑter oēs hoies intelligere quēdā hoiem. Et ꝑter oēs eās equū. Et ꝑter animalia/animal ingenitū. Et quemadmodū ex vno sigillo cōplures fiunt impressiones: sic ex vno homie exercenta milia hoim. Et hęc est Platonis Idea. Q̄ quo Arist. dissentiēs nullas putat esse Ideas. Euse. lib. ꝓparatiōis. Ideā sic diffinit: Idea est ppetua substantia causa ꝛ principium: vt singularia talia sint/qualis est ipsa: ꝛ quēadmodū sensibiliū exēplaria ad hęc corpora ꝓcedunt: sic ꝙ oīa in seipsa ꝓtinet pulcherrima atqꝫ pfectissima huī⁹ mundi exēplar est: ad quā a creatore deo ab vniuersa substātia mundus simillime formatus est.

Ideo cōiunctio est: ꝛ significat ob eā causam.

Idcirco/propter hoc: similiter cōiunctio est.

Idē cōponē. ex is ꝛ demū. i. iterum is. Et tam in genere mas. ꝙ neu. noiatiuꝰ necnon actūs mas. ꝛ fe. generis mutāt m in n añ o euphonię causa: vt eundē/eādem. Ceteri ꝙ casus ex integro ꝛ corrupto cōpositi inueniūtur: vt eadē/eiusdē/eidē/eodē. Idē eędē/eisdē/eosdem. Itaqꝫ ꝑ duo ii/ vel ꝑ e et i regula exigit scribi et noiatiuū pluralē masculinū ꝙ dtm et ablatiuū plurales. Solēt tñ auctores et ꝑ synęresim vnā ꝓ duabus ponere. Et in neutro qđē geminat cōpositio et dicimus idēidē. Sed cū idē est generis masculini .pducitur i. In neutro ꝙ corripit. Virgi. lib.iiij. Idem ambas ferro dolor atqꝫ eadē hora tulisset. Iuue. Si fecisset idē caderet sub iudice moꝝ. Ponit interdū idē

pro etiã. Lice. Et huic cõiuncta beneficẽtia: quã candẽ vel benignitatẽ vel liberalitatẽ appellare licet. i. quã etiã Quinti. Si cãm veneficii: dicat adultera nõ M. Catonis dãnata iudicio videt q̃ nullã adulteraz nõ eãdẽ eẽ malefică dixit: Ab idẽ fit itidẽ/qđ est quasi itẽ idẽ: qđ significat sil'iter eodẽ modo.

Idẽtidẽ pe. cor/cõponit ex idẽ z idẽ: sed m in n mutatur z r interponit euphonię causa. Cui⁹ obliq̃ deficiũt: significatq̃ frequẽter z eodẽ mõ siue illud idẽ p eundẽ modũ. Liui. li. j. Vnũ lõge añ alias insignẽ specie et pulchritudine a globo thalassi cuiusdã r aptã ferunt: multisq̃ scitãtibus cuinam eã ferrẽt: idẽtidẽ ne q̃s violaret thalasso ferri clamitatũ. Plin. Centũ milia nũmorũ pro domo eius idẽtidẽ promittẽs. Sue. in Cesa. Cum. M. Cato identidẽ nec sine iureiurando denunciaret delaturũ se nomẽ eius simul ac primuz exercitũ dimisisset. i. frequẽter.

Idios grece/proprius. Vnde Idiota. Idos ꝺo latine forma a quo idolum.

Idiographũ pe. cor. latine priuata scriptura.

Idioma atis/, pprietas sermonis: vt sunt q̃nq̃ idiomata. i. dialectici grecorũ.

Idiotes siue idiota/indoct⁹ siue illitterat⁹: q̃ vocabulo Lice. in Pisonẽ z alij frequẽter vtunt. Dicit etiã inutilis: q̃si tm̃mõ z nõ plurib⁹ vtilis puatis: plebeius/ Luci. Quid ni tu idẽ illfatũ me atq̃ ideotã diceres?

Idolũ pe. pro. dicit simulacrũ. Nam apud greços scribitur. ειδωλον. Nam ειδος forma dicit.

Idolium diminutiuũ est.

Idolatra vel idolatres seu idololatra vel idololatres idoloꝝ cultor. Idolatria seu idololatria/simulachrorum cultura. Nam λατρευω a quo latria deducit apud nos colo interp̃tat. Est enim cõposita dictio ex idolo z latria cultura. Hiero. cõtra Ioui. Nec mirum si omne qđ in macello vẽdit aplus emi iubeat z comedi cũ idolatris: z adhuc in templis idolorũ qua si idolothyta vescentibus pro sũma abstinẽtia fuerit cibis tantũ abstinere gentiliũ.

Idolothytũ pe. pro. dici põt imolatũ idolo: vt est apud aplm. Nõne cõscięntia eius cũ sit infirma/edificabitur ad comedendũ idolothyta.

Idolothysia cũ accẽtu in pe. imolatio q̃ fit idolis.

Idothea/nomẽ poetiũ filię Proti argiuorũ regis.

Idomeneus/Deucaliõis filius cretẽsiũ rex q̃ cõtra troianos strenue dimicauit: z petilia vbẽ super Salentinum montem calabrię condidit.

Idoneus a. um. quod est ad omnia aptũ taz mala q̃ bona. Teren. in An. Adeon videmur vobis idonei/in quibus illudatis.

Idas idę/nomen propriũ mariti Harpisse: qui omniũ formosissimus fuit.

Idumęa cũ diph. regio syrię: q̃ (teste Pli. lib. v.) a meridie arabiã habet: a septẽtrione phenicią. In qua est vrbs Idume pe. pro. finitima phenicię palmis abũdans. Luca. lib. iij. Baçaq̃ z arbusto palmaz diues Idume. Inde fit idume⁹ a. um. Virgil. lib. iij. geor. Primus Idumeas referã tibi mãtua palmas. Hiero. ad Darda. Idumeos q̃q̃ a meridiana plaga vix vigintiq̃nq̃ ab hierosolyma millibus separatos.

Idus fęminini generis z tm̃ pluraliter dici põt diuisio. Vñ pprie existimant dies q̃ diuidunt mensem. Diuidunt em̃ mensẽ q̃cipue nonas a calẽdis. Iduare siquidẽ etrusca lingua diuidere est. Sunt etiã q̃ dicant Idus quasi vidus: v littera detracta/q̃ tũc plena luna videat. Alij απο τοῦ ειδουσ. hoc est a specie deducũt/q̃ ea die luna plenissimã speciẽ ostendat. Alij ab ioue quasi iduli: q̃m apud thuscos omnibus idibus ioui imolabat a flamine.

I ante E

Iebus ciuitas metropol' q̃ postea salẽ: tertio hierosolyma z nũc helia dr. A ieb⁹ dicti sunt iebusei: de q̃bus Hiero. ad Darda. scribit/q̃ a iudeis expelli nequerit iz remãserũt cũ eis in scãdalũ exẽplũq̃ vicinoz: i tãtũ: vt vbi tẽplũ ꝺitũ est: arge ome fuerũt iebusei.

Iecur oris: z iocinoris: q̃ gtũs vt inq̃t Prisc. videt a nominatiuo iocin⁹: qđ nõ est in vsu. Pli. Sex victimaz iocinora replicata/intrinsec⁹ repta sunt. Dicit z iecinus eris/sic mun⁹ eris. Et significat hepar. Vñ et fibras iocinerũ dicim⁹. In hoc ire z insanię causam eẽ volunt/sicut pauoris in corde/in splene letitię. Iecur cõnectit cordi p venas/q̃ sanguinis alimẽta iocinori ꝑstant. Et hęc eadẽ ab ipso iecore distribuunt in venas/vnde colorẽ accipit. Habet em̃ iecur sanguinis cõcreti colorẽ: z in eo amoris est sedes: vt tradunt sapientes: diuiditurq̃ in quattuor fibras.

Iecusculũ dimi. paruũ iecur. Pli. Duriũ iecusculis fibre ad numerũ lunę diez in mense cõgruere dicunt.

Ientaculũ cibus q̃ añ prandiũ sumit: qui prandiolũ seu prãdiculũ z vulgo collatio dicit. Sue. in vitel. Epulas trifariã semp: interdũ quadrifariã dispertiebat in ientacula z prãdia z cenas comessationesq̃. Hare. Surgite iã vendit pueri ientacula pistor. Cristateq̃ sonãt vndiq̃ lucis aues.

Iento as. aliquid añ prandium gusto. Var. in mar. Vt eant ac rempu. administrent q̃ populi ictent. Hora. Dũ ego domũ ientare nulla inuitat.

Iessen/oppidũ Heroũ vocant: quo Joseph in occursũ patris Jacob in egyptũ processit.

Ieiunium/tempus quo a cibis abstinemus.

Ieiuno/a cibis abstineo. Ieiun⁹: q̃ a cibis abstinet.

Ieiunũ penul. pro. Intestinũ sic dictũ: qz nunq̃ qđ accipit/ ꝓtinet: sed ꝓtinus ad inferiora trãsmittit. Hoc maiores nostri hirã: z p diminutionẽ hillã dixerunt: vt inquit Festus z hillum neutro genere.

I Ante G

Igitur collectiua vel rõnalis cõiunctio est. Colligit essꝫ supradicta illatione: hoc est rõne confirmat. Lice. p Liga. Habes igit rubero qđ accusatori maxie optãduz cõstẽtis reũ. Dicit et illatiua/q̃ prepositis alijs inferamꝰ. Ponit interdũ. p deinde siue postea. Ter. in Eunu. Quid igit faciã? Plau. in am. Si alit erũt animati neq̃ dent q̃ petãt sese igit sũma vi: armisq̃ oppidum eorum oppugnaturos.

Ignis a gignẽdo. i. nascẽdo dr/q̃ in eo nihil nascatur: z oẽ qđ nascit eũ amittit z frigescit: vel q̃ seipm̃ pariat z paruis scintillis crescat in imẽsum. Sumit q̃q̃z p meretrice: vl qz amatoz vitẽ. Virg. At mihi sese offert vltro meo⁹ ignis amynthas. Vel qz meretrix auida est: vt ignis alimẽtorũ. Vnde igneꝰ a. um. vt calor igneus.

Ignis sacer/morbus est a Pli. dict⁹ q̃ a Diascoride vocatur Erysipelas. Sũt z morbi q̃dã Erisipelatodes vocati q̃riẽs accẽsio interna cũ dolore vehemẽti circũ viscera pcipit. Sed cũ in cerebrũ subit id malũ refrigerank z impallescũt ora Erysipelas et in vulneribus q̃z dr/cũ sup inflãmationẽ rubor vlc⁹ ambit: iscq̃ cũ dolore ꝓcedit: vt ait Celsus. Idẽ auctor ignẽ sacz ab Erysipelate diuersum facit. li. v. Genera ignis sacri duo reddẽs. Alterũ in altitudine pustul' cõtinuis. Altez i sũmę cutis exulceratõe latũ inexeq̃bile Erysipelas Galeno ꝓpie is tumor est q̃ ex tenui sanguie interim z cũ bilis parte inccio ac feruẽte ꝓsistit.

Ignio is. iui. itum. inflãmo. Hiero. Eloquiũ dñi igniuit eum. Vnde ignitus pro candente. Idem: Vor bois mulieri sagitta ignita diaboli. Et Apuleius ignitaz esse martis stellã dixit.

Igneo es. A quo ignesco is. Et est ignescere/ignem fieri: quo Plinius vtit/non ignire.

Ignificacio /ignem accendo siue ignitum reddo:a q̄ ignificus sator discordię.

Ignipotens/dictus est Vulcanus /q̄ ignis potestatem habeat:habetq̄ accentum in antepen.

Ignituom us pe.cor.ignem vomens. Lactan. Alt⁹ ignituomū solē cęli orbita ducit.

Ignitabulū/ignis receptaculū.

Ignarius/lapis dicit:ex quo ignis excutitur.

Ignea q̄dā vasor fictiliū vitia q̄ coquēdo p̄trahunt.

Ignauia ab ignau⁹ fit/z est cōtraria fortitudini:cum qō ratio aggredi fortiter suadet:id nos formido aggredi dissuadet:z ab audēdo retinet. Cic.in Lel. Vt bonitas malicię/tęperantia libidinē/ignauię fortitudo. Idē: Ignauię pusillū z abiectū animū esse oſtēdit ad Celiū scribēs. Etem etiā hoc genere gloriari solitum esse familiarē nostrum Hortensiū q̄ nunq̄ bello ciuili interfuisset hęc nostra laus erit illustrior:q̄ illi tribuebatur ignauię ō nobis id existimari non posse arbitror. Nec me ista terrerēt quę mihi a te ad timorē fidissime atq̄ amātissime p̄ponunt. Quid aūt sit fortitudo idem lib.iiij.ad Weren.ostendit. Ista non est fortitudo inquit sed temeritas:p̄terea q̄ fortitudo cōtēptio est laboris z periculi cū ratiōe vtilitatis z cōpensatione cōmodorū. Temeritas est cū incōsiderata dolorū perpessiōe gladiatoria periculorū susceptio. Sal. de ignauo z ignauia sic scribit. Cōptū ego habeo milites ꝙba virtutē nō reddere:neq̄ ex ignauo strenuū/nec fortē ex timido exercitū oratiōe imperatoris fieri. Et paulo post. Scitis equidē milites socordia atq̄ ignauia lentuli qui tam sibi nobilisq̄ cladē attulerit. Ex his colligi pōt/ q̄ gnauus sit is qui industrius est z strenuus siue fortis. Cuius contrariū est ignauus:qui non est industrius.i.qui negligit aut formidat se exercere in aliqua arte,p̄ter laborē. Virg. Ignauū fucos pecus a p̄sepibus arcent:aut q̄ formidat periculū aggredi qō fortis z sapiens formidare non debet:vt Cice. Hortensio dicit tributum esse ignauię q̄ nunq̄ bello ciuili interfuisset. Differt tamē ītum intelligo inter gnauū z industriū/q̄ gnau⁹ p̄o p̄prie is sit qui ad subeūda pericula ac labores tolerādos sapiens z fortis est. Industrius qui ingenio cuz multū valeat:vt artifex bon⁹ aliquid struere z negociari/non ociari studet. Cice. p pōpeio inter gnauos z industrios distare oſtēdit/dicēs: Ceteris ordinibus boies gnaui z industrii partim in Asia negociantur: quibus absentibus vos cōsulere deberis:partim eorum in ea prouincia pecunias magnas collatas habent. Cōponiturq̄ ignau⁹ ex in z gnauus:siue ex in z nauis n.in g.mutata. A nauis em̄ z gnauus dicit/sed p̄prie nauus:gnauus ꝺo per assumptionē g.dictus nauus celer z strenuus a nauū celeritate.

Ignauit/ignarum fecit. Afra. In parte inferiori hic implicabitur caput fatorū:sed sępe ignauit fortez in spe expectatio.

Ignoro as.pe.p̄o.nescio z ab ignar⁹ fit:q̄ ab in z gnarus cōponit:hoc est nesci⁹. Gnarus ꝺo idē est q̄ sci⁹ ac peritus. Colu.in p̄fa. Armorū ac militię gnaros. De ignarus. Ter.in Eu. Imprudēs harū ignarusq̄ omniū. Cice. Neq̄ em̄ tātę difficultatę erā ignarus. Vir.p̄ memor posuit. O socij neq̄ em̄ ignari sum⁹ añ malorū. Et alibi ,p eo q̄ est aliter disponēs. Aut q̄snā ignarū nostris de⁹ appulit oris? Ab ignoro fit ignoratio z ignorātia. Sed ignoratio ad actū z rem ptinet q̄ peni⁹ nescit:nec sciri pōt nisi ,pdat:vt Cice. lib.iij. offi. Quot⁹ em̄ q̄sq̄ repit q̄ impunitate z ignoratiōe oīa ,pposita abstinere possit iniuria? Ignorātia ꝺo ad ingenij humani vitiū ptinere pōt qñ q̄s per ignorātiā nō satis intelligit q̄d faciat vl dicat. Aliq̄n etiā sine humani ingenij vitio esse pōt ignorātia:vt si q̄s nesciat ea q̄ ad se nō attinęt. Hic tum harū rerum ignorās erit:z ignorātiā harū rerū habere dicet⁹ z p ignorātiā earū dicet aut faciet interdum ea q̄ si sciret non diceret neq̄ faceret. Quo quidē modo accepisse puto Ciceronē in Lel.cum dixit. Vt in fabulis q̄ aliquādiu per ignorātiā stirpis generis in famulatu fuerunt. Ignorantiā non ignorationē dixisse reor magz ,pter hoies q̄ ignorātes erāt stirpis illorū q̄ ꝓpē ipm genus stirpis qō ignorabat:quasi si hoies id re sciuissent nō illos in famulatu eē permisissent. Hęc autem differentia sit:quoniam,ignoro varie sumit: vt sic dicā hoc ignoro:z causa sit:q̄ id non ,pdit mihi. Tunc q̄ hmōi causa non ex me ,puenit/ sed ex re q̄ nō ,pdit mihi:recte ignoratio dicit. Alio modo hoc ignoro z causa sit:q̄ nolo aut nequeo id apprehēdere etiā si prodat mihi. Aut ideo hoc ignoro q̄ ad me id non attinet: ,pterea non id quero scire:tunc hęc ignorātia dicēda est/nō ignoratio qñ ad hois p̄sonā q̄ id ignorauit hoc magis ptinet q̄ ad rē q̄ sciri penitus nō posset. Vñ Ho. Imprudēs per se:ignarus p alios. Ita z nos dicimus: Ignorās per se. Ignarus p alios. Et ignorātia per se:ignoratio per alios.

Ignorabilis/qui nō cognoscit. Plau. Quis hic est qui oculis obuiā ignorabilis obūcit?

Ignobilis dicit gnotus. Virgi.lib.vij. Solus ibi z syluis italis ignobilis ęuū exiget. Aliquādo dicit stultus:vt ignobile vulgus.

Ignomines q̄ laude z gl'ia carēt/q̄si inglorij illaudati.

Ignominia nominis nota. Cice.lib.iiij. de repu. Itaq̄ cum omnis ea iudicatio versęt tantūmodo in nomine:animaduersio illa ignominia dicta est. Cōponit em̄ ex in z nomē g interposita quasi cōtra nomē. Nā nomen z ignominia contraria sunt:q̄uis sit z bonū nomen z malū nomen:tamē nomen simpliciter ꝓ bonore etiā sumit:vt Cice.indicare videtur/sic scribens Thermo. Ostendit graues te susceptuz inimicitias si adolescēs potēs z nobilis ignominia affectus eēt. Et hercle sine dubio erit ignominia. Habes em̄ neminem gradu superiorem.

Ignosco is.ignoui tum.valde noſco z disco. Auget em̄ hic in Var. Vos qui in theatrū voluptatē aurib⁹ aucupatum ꝓcurristis/domo adeste:z a me q̄ ferā ignoscite domū vt seratis a theatro litteras. Aliq̄n ignoscere est venią dare z excusatū habere. Vnde in p̄uatiua est quasi nō agnosco errorē. Cice.ad Cesa. Iuni. Nam z p̄teritis ignoscis z ꝓcedis futura. Lactā. lib.v.posuit ,p nō cognosco z nō intelligo. Tum q̄d legerint/ignouerunt. Bel.lib.j. Cōtra patriā inquit Licero arma ,p amico sumēda non sunt: hoc profecto nemo ignouit.i.nesciuit. Habet hoc verbū participia ignotus z ignoturus. Cice.in Cato. Ignotum alteri q̄ patrem :alteri q̄ tutorez secutus esset Cato libro quinto ori. Quod eorū nemo mihi ignoturus est. Quidam tū contra regulam a p̄senti tempore hoc deriuatiuum p̄tulerūt ignoscturum. Piso frugi libro.ij. annal. Quocunq̄ deliquisset ignoscturum affirmabat.

Ignotus incognitus.i.qui ignoratur. Interdum po⁹ ꝓ inscio: hoc est p̄o eo qui ignorat. Quinti. Neq̄ tamē erret ignot⁹ nō est filij mei nouerca sed mater.i. ignorans.

I Ante H

Ihesus.pe.p̄o. Sūt aūt tres syllabę greçe ιησους Hebręū nomen est qō apud nos saluator noster dicitur:qō cōuenit regib⁹ z ducibus q̄ salutē sequētib⁹ se populis darēt. Unde legim⁹ in libris moysi q̄ Ihesus Naue filius cū elect⁹ esset dux populi cōmutato nōie de Ihesus Ihesus cognominat⁹ est:qui adductū de terra egypti populū: z de erroribus eremi liberatū in terrā repromissionis iuxit.

I Ante L

Iba vrbs insula in mari thusco distãs a cõtinẽti decẽ milib⁹ passuũ. De qua Pli. refert hoc esse verũ/q̃ in aliis regiõib⁹ effossis metallis terrę sunt vacuę: apud Albã sublata renascunt: ⁊ rursum de eisdẽ locis effodiuntur. De qua Virgi. lib. x. Insula inexhaustis calybum generosa metallis.

Ille cũ emphasi dr p eminẽtiã. Terẽ. iu an. Vic ille est. Sic dicim⁹: Archytas ille tarẽtinus. Aliq̃n ponitur ad maiorẽ expressionẽ. Virgi. Ille ego q̃ quondã gracilt modulat⁹ auena carmẽ. Aliq̃n ponit̃, p is: vt apd aplm. Nõ q̃ seipm cõmendat̃ ille, pbatus est. Aliq̃n p aduerbio loci. Virg. Illi mea tristicia fata. Dege neremq̃ neoptolemũ narrare memẽto. i. illic. Aliq̃n pro ibi. Teren. in Phormio. Dum sedemus ille interueniẽt. Vide etiã in dictione is.

Ile p simplex l/significat id qd̃ in sũma parte collocatũ est in homine: ⁊ colon grece dicit̃. Vnde colici dolores in crassioribus intestinis.

Ilia or. sumũt̃, p ea parte quã greci ab inanitate κένεω νρ: ⁊ q̃ flacida sit: etiã λαγωρα vocant. Cel. li. iiij. Ipsa ilia inter coxas ⁊ pubẽ in imo vẽtre posita sũt. Lactes sunt gracilioza intestina q̃ tria sunt: Tenue: Ieiunũ: Piluros. Id qd̃ ieiunũ dr Varro ilã siue hiram vocauit. Sed hoc de ilib⁹ interioib⁹ intelligit̃ q̃ sunt arterię q̃dã, Pli. lib. xj. Inter eas ⁊ aluũ arterię ad pubẽ tẽdẽtes sũt q̃ ilia appellant. Sed exteriora ilia lat⁹ patẽt. Nam ea pars q̃ maxime respirationẽ in lateribus cõcutit̃: hoc noie cõprendit̃. Persi. Ilia subter cecũ vuln⁹ babes: sed lato balthe⁹ auro, p tegit. Et est hoc nomẽ tã secũdę q̃ tertię declinationis: Cel. lib. iiij. Deinde sup rectũ intestinuz, pgressa illũs fęminę latera sua conuertit. Iuue. Vis frater ab ipsis ilib⁹. Ad ilię ilios⁹ dr q̃ ilioz̃ dolore laborat qui a grecis lagononponon qui est alius q̃ laterum: hoc est pleuritus.

Ilia ę. dicta est Romuli ⁊ Remi mater.

Ila ab ina fit quo noie (vt ẽ apud festũ) tenuissima pars rei siue pellicula significat. Var. scribit hilã esse farciminis genus ab hilo dicta. i. re minima.

Ileos grece εἰλεος⁹ morbus graciliozis intestini. Vñ ileo si/qui laborat eo morbo.

Iliũ/regia Priami fuit q̃ ⁊ troia a nomie regiõis minoris assę cognoiata ab ilo trois regis filio: dicta est etiã ilios. Ouid. li. iiij. meta. Postq̃ alta cremata est ilios: ⁊ danaas pauerũt pergama flãmas.

Ilias adis. Homeri op⁹ clarissimũ. Iliade troiãi dicũt.

Iliaeus a. um. pe. coz. qd̃ est ex ilio: ⁊ pric iliac⁹ q̃ in ilio nat⁹ est. Iliensis q̃ alibi ortus in ilio negociat̃. Et ilia/cus/qui ex ilijs laborat q̃ ⁊ ilios⁹ vocat̃.

Ilione/nomen prop̃riũ filię Priami.

Ilioneus/nomẽ, pp̃riũ viri troiani apud Virgi.

Iler generis cõis/q̃ sine lege vel extra legẽ viuit. Plau. in Persa. Impure inhoneste viuit iler.

Ilex ilicis per simplex l/⁊ generis fę. arboris gen⁹. Virgi. Talis erat species auri frondẽtis opaca Ilice sic leui crepitabat bractea vento.

Ilicus a. um. qd̃ est materiatũ ex ilice. Sta. lib. vj. the. Omniq̃ iliceęq̃ trabes metuẽdaq̃ succo.

Iligneus siue iligin⁹ a. um. idẽ qd̃ iliceus. Terẽ. in adel. Lectulos iligneis pedibus faciẽdos.

Iliberis/ciuitas, puincię narbonẽsis: vt Pli. ⁊ Põpo. scribũt. Hãc qdã esse aiũt q̃ nũc Granata dr lõge clarissima vrbiũ occidentis erepta nouiter mauritanis regibus auspiciis regũ hispanię.

Illatebro as. pe. coz. qua si intus abscõdo. Cecil. Arma pterigo abijciũt atq̃ inermes illatebrãt sese.

Illętabile/qd̃ nõ est lętũ. Vir. lib. iij. Hinc Drepani me portus ⁊ illetabilis ora Accipit.

Illaudatus/dr q̃ ne noiari qdẽ dign⁹ est: hoc est illaudabilis/nec vnq̃ noiand⁹ cũ sit omniũ pessimus. Sicut quondã a cõi cõsilio asię decretũ fuit vt nomen eius q̃ templũ Diane Ephesi incẽderat ne q̃s illo tpe nominaret: ita hoc verbũ illaudati idoneũ est ad exprimẽdam sceleratissimi hois detestationẽ. Vir. Quis aut euristea durũ Aut illaudati nescit busiridis aras? Et est participiũ, p noie vt sit illaudabilis: nõ q̃ laudat⁹ non sit: sed quasi laudari non meruit: vt est libro. vij. aen. Diues inaccessos vbi solis filia lucos, p inaccessibiles: non ad quos nullus accessit: sed ad quos nullus accedere debeat.

Illicio is. pe. coz. attrahо ⁊ q̃si inesco: ex in ⁊ iacio. Teren. in An. Tũc hic hoies adolescẽtulos impitos rerũ educatos libere in fraudẽ illicis. Vñ illect⁹/attractus/inuitatus. Cice. li. iiij. tus. Libido ad id qd̃ videtur bonũ illecta ⁊ inflãmata rapiat̃. Vbi illectũ dicit̃ non lectũ. Ouid. Illectũq̃ remittat.

Illecto as/freq̃nẽ illicio. Aug. Quos ad petã illectant.

Illiciũ ab illiciẽdo dictũ, p incitamẽto. Var. li. iij. Si trãsituręsũt apes apiastro pfricãdũ q̃ illiciũ hoc est.

Illex icis generis omnis ab illico/idẽ qd̃ illectiuũ: vt illex animi venus et illices oculi apud Apuleiũ q̃ incitent ⁊ attrahant.

Illecebre pe. coz. dictę sunt blãdicię ab illiciẽdo: vt sunt diuitię voluptates q̃ animũ attrabũt ad ea cõplectẽda. Am. Vitę dulcis illecebra, pstantẽ quoq̃ mulcet animũ. Aug. li. ij. con. Vita hęc qua viuimus habet illecebrã, pter quẽdã modũ decoris sui ⁊ cõueniẽtiã cũ his hoib⁹ infimis pulchris. Hinc illecebrosus a. um. qd̃ blandimentis hoiem allicit. Idem ibi: Arbor erat pyrus in vicinia vineę nostrę pomis onusta: nec forma/nec sapore illecebrosis.

Illicet pe. coz. per sincopã dictũ est/quasi ire licet velut iam finis rei sit/sicut actũ est. Plau. Illicet hoc curato samio. Qñq̃ etiã ponit̃ pro statim. Virgi. Illi cet ignis edax summa ad fastigia tecti Voluit.

Ilico. pe. coz. aduerbiũ est/⁊ pprie significat in eo loco. Senn. Et qr quo iret nescibãt illico manserunt. Teren. in adel. Sciose nunc iam ilico cõsiste. Do. Ilico modo locũ non tẽpus significat. Plętũq̃ ponit̃ pro statim. Plau. Ilico hic ante ostiũ eramus.

Illiberaliter apud veteres dicebat̃ factũ si q̃s excessisset omne genus maleficiũ. Terẽ. in adel. Factũ a vobis duriter ⁊ imisericorditer: ac etiã (si dicendum est est magis aperte) illiberaliter.

Illibat⁹ pticipiũ/significat nõ tact⁹ q̃uis illibo nõ legat̃

Illido is. si. sum. pe. produ. impello. Vale. maxi. lib. j. Coactis locrensibus ex thesauro ei⁹ magnã illi pecuniã dare cũ onustus nefaria preda nauigaret vi subito tẽpestatis tota cum classe vicinus Idę littoribus illisus est. i. intus vel valde fractus.

Illudo. is. pe. pro. derideo. Et dicimus: illudo tibi/illudo te: ⁊ illudo in te. i. insulto. Virg. Aut q̃ sopitos ludunt insomnia sensus. Idẽ: Certãtq̃ illudere capto. Teren. in An. Adeo videmur vobis esse idonei: in q̃bus sic illudatis. Significat interdũ per ludũ noceo. Virgi. Meu varie illudant pestes. Interdũ vitupo ⁊ grauẽ contumeliã infero. Lactã. lib. vj. Quib⁹ nõ sufficit serus a deo datus nisi etiã suuz serũ profane ac petulanter illudant.

Illuuies. vide in dictione alluo.

Illinio is. valde seu suplinio/inungo. Col. lib. vũ. Prędicto q̃ medicamento defricat̃ ⁊ illinit̃: sed si ex toto pter ceruicis tumorẽ iugũ recuset paucis diebus req̃es ab ope dãda est: tũ ceruix aq̃ frigida defricanda ⁊ spuma argẽtea illinięda est. i. inungęda.

Illinio is. pe. coz. illeui illitũ tertię cõiugatiõis/significat int⁹ siue vehemẽter ungo/inspergo/maculo. Vñ sit illitus a. um. pe. coz. Vir. Illita tela dol/nec mortẽ

comin⁹ vsq3 Musa pati virt⁹. Liui. li. ij. Ita in vadis besti/tates frumēti/aceruos sedisse illitos limo ferūt.

Illūceo es. penul. pro. ꝛ illucesco. Vide infra in dictione Luceo es.

Illustris/clarus/nobilis/noticię eīm nō meriti nomē est. Vnde illustres viri ꝛ illustres meretrices. Col. li. j. Balnearia occidenti æstuo aduertanē vt sint post ea ꝛ vsq3 in vesperū illustria. i. clara.

Illustro as. illumino/cognitū reddo/seu famatum reddo. Cice. in plogo libri Tusculanarū. Hoc mihi latinis litteris illustrādū putaui. Idē Lentulo. Illustrabit mihi crede tua amplitudinē hoim iniuria. Col. li. j. Vinctis Hsaluberrimū subterraneū ergastulū plurimis ꝛ his angustis illustratū fenestris.

Illisus/nomē amnis i attica regiōe musis dicati q3 Ilissidas vocāt. Papi. Diris ꝛ furijs cōsecrauit anfractu riparū incuruus illissos seu⁹ bonos fluuio stygias lustrare scueris Eumenides perhibeē aquis.

Illiriū siue illiris illiria ve regio Epiri cōtermina propinqua Italię ab Illyrio: vt Appianus inquit Polybemi filio: siue vt Eustathio placet Cadmi filio denoiata. Hui⁹ fines sūt latissimi. Vnc italiā: illic Germaniā: inde Macedoniā/thraciā ꝛ epirū bīs. Hinc Adriaticū sinū q3 colph⁹ sin⁹ Venetię appellaē. Inde Danubiū flumen. Proper. An tibi sum gelida vilior illyria. In ea sunt ciuitates Iadea/Epidaurus/nūc Ragusiū/Salonia ꝛ alię multę. Vnc illyric⁹ a. um. Hora. li. car. Illiricis comes obruit vndis.

I Ante O

Imago ppie dr cui⁹ generatio ē p imitationē. Vñ filius dr imago patris: qz est illi p oia equal' filius ꝛ ab illo: q3 tria requirunē ad pfectā imaginis rationē. Ponit tñ q3q3 pro quacūq3 similitudine. Virgil. O mihi sola mei sup astyanactis imago. Etem similitudo dr q3 imitatio. Nam vt inqt Varro ab imitatione deducit et p allusionē ad aliud dr Echo imago vocis. Hora. li. j. car. Jocosa nomen imago. Aliqñ ponit p vagina/q3 veluti imago sit ei⁹ rei quā claudit. Vir. li. vij. Curuā seruās sub imagine falcē. Rhetores imaginē vocant quandā orationis figurā cum res nō gesta indicatur: sed vt gesta sit ostēditur: vt est illud: Ipse inflāmatus scelere ac furore in foruz venit. Ardebāt oculi: toto ex ore crudelitas emicabat.

Imaguncula dimi. parua imago.

Imaginosus a. um. in quo sunt plures imagines. Vnde speculū imaginosum a Catullo dr ab imaginib⁹ quę in speculo numerosę visuntur.

Imaginarius a. um. qđ distinguit a vero: ꝛ solū in imaginatione fit/non re. Piero. de diuersis lepzarū generibus. Alius i naginariuz legis opus quasi sub veritatis colore depinxit. Alius corpus ipsius veritatis declarauit.

Imaginarij dicti sunt qui ferebant signa militaria: in q3bus imperatorum imagines erant.

Imagino as/imagines facio seu repsento. Bel. lib. xv. Vt speculū in loco certo positū nihil imaginat: alior sum translatū facit imagines.

Imagino: signifīcat rei alicuius q3 facta est vel fieri possit: etiā q3 fieri non possit similitudinē mēte cōcipio. Augu. lib. iij. confe. Et imaginabar formas corporeas. Hinc imaginatio p hmōi cōceptu. Imaginabile/qđ mente concipi potest.

Imbellis ꝛ hoc imbelle/qđ nihil bellicū sonat. Hora. li. car. Imbelli carmie diuides. Proprie tñ imbelle capiē p timido ignauo/infirmo q3 bello minime apto. Ouid: li. heroidū. Tres sum⁹ imbelles numero sine viriō⁹: Vro:/laertesq3/senex thelemacusq3 puer.

Imbellis imbellie/quasi inertia non habens belli scientiā. Macrobius lib. iij. saturnaliuz. Cū pen⁹ eludēs ignauiā/imbelliamq3 militū eius pretiose armatorū Plane inquit satis eē credo romanis hęc: ꝛ si auarissimi sint.

Imbecillis ꝛ hoc imbecille ꝛ imbecillus imbecilla imbecillū: ex in ꝛ bacillū/q3 baculo indigens/ponit p debili: vnde imbecillitas.

Imber generis masculini in ablatiuo imbre vel imbri. Virgi. Et vētis pulsatus ꝛ imbri. Est autē imber vt Apul. lib. de mundo inquit agmē aquarū largius ex concretis effusum nubibus. Nimbus vero repentinior ꝛ vehemētior pluuia. Et quāto est impetuosior tanto est ꝓcipitatior ꝛ breuiore astringit casu. Et nō solū cęlestiū agmen aquarū: sed etiā omnē humorem aqueū significat. Virgil. Accipiūt inimicum imbrē. Lucre. Et igni terraq3 animę nascūtur ꝛ imbri. Sūt tū q hoc nomē cū h ꝛ ypsilo scribāt. Aliq cū h ꝛ i latino: vt supra in dictiōe hyems. Sed eius cōposita p i scribi debere facile demōstrāt: vt septēber/october ꝛ cętera. Sed vt puto grece nescīūt ὄμβρος eīm ab illis dr:noia vo greçe in ρος:latine in rus vl in er cō uertuntur vt Alexāder ꝛ alexādr⁹. Leāder ꝛ leandr⁹ Nō ergo est metathesis cū vmbria dicit.

Imbrifer penul. cor. qui imbres. i. aquas fert. Vñ Hylus a poetis imbrifer dicitur.

Imbrex imbricis penul. corre. canale curuū atq3 obtortum quod in tecto ponit: vt per id defluat aqua. Ne ictus q3 imbrē receipiat: Ponitur tamen quādoq3 p tecto tecto. Plau. Fregisti imbrices meas oū te dignas sectaris simā. Quidā dicunt imbrices esse quadras fornaces coctiles ex acerato cretaceoq3 cōfectas: ad tectū scandulare seriatim tegendū munimentoq3 ac cōmodo imbribus arcendis: a quibus amoliēdis imbrices dici videntur.

Imbricium/idem quod imbrex. Martialis. Cum sint crura tibi similēt quę cornua lunę: Imbricio poteras sertelauare pedes

Imbricosus a. um. scaber ad modū imbricis.

Imbrico pe. cor. in modū imbricis facio ꝛ quasi imbricibus tego Pli. Superne tīm imbricatis fleribiliū vertebris. Sidonius. Tegulis imbricarēt. Imbricatū. Victr. lib. ij. Videnē intelligere morē vinculis denticulatis pectinatim deuinctū. Incerta vo cementa alia sup alia sedentia inter se imbricata/nō speciosaz sed firmioze q3 reticulata ꝓstant structurā.

Imberbis ꝛ hoc imberbe ꝛ imberbus a. um. qđ non est barbatū. Vnde imberbes iuuenes dixit Ci. pro domo sua: Quę maior calumnia est/q3 inuenire imberbem iuuenem?

Imbibo is. pen. cor. insumo/intus cōcipio. Cice. in ver. Misi de vobis malā opinionē imbibisset.

Imbuo is. bui. butū. inficio seu imergo. Col. lib. xj. Quibus liquoribus mūdā lanā imbuere oportebit vt insistentes apes quasi per syphonē succū euocēt. Per trāslationē imbuere sumit pro initiare/instituere/erudire. Et plerūq3 ablatino post accusatiuū construitur siue quid intingat aut inficiat: siue quoquo mō inspargatur. Vnde imbutū litteris/imbutā bonis moribus dicimus preditū ꝛ ornatū ac perfusum. Imbutū vitijs: hoc est inquinatū. Sal. Quaricia pecunię studiū habet quā nemo sapiens cōcupiuit ea quasi malis venenis imbuta corp⁹/animūq3 virilē effeminat. Cice. lib. j. offi. Plerūq3 autē parentuz ꝓceptis imbuti ad eorū cōsuetudinē moresq3 deducimur. Augu. li. j. cō. Quid aūt erat causę/cur greças litteras oderā: quibus puerulus imbuebar/ne nunc quidē mihi satis exploratum est. Bel. Farinā fermento imbutā. i. condita. Aliquādo sine ablatiuo. Cato de re rustica. Dolia olearia noua sic imbuito: amurca impleto. i. inficito vel illinito. Virgi. Sepe tener nostris ab ouilib⁹ imbuet agnus. i. insperget.

Immanis ⁊ hoc imane pe.pro. significat crudele ac minime bonū. Et imania sara aspa siue horrēda dicūt. A q̄ imanitas seuitia. Cice.li.}.offi. Quo detestabilior illorū imanitas q̄ lacerauerunt oi scelere patriā. Aliq̄n imanis ponit̄ p ingenti. Virgi.lib.vj. Posuit q̄ immania tēpla. Ambro.lib.}.offi. Aduersus Goliam immanē mole corporis virū singulari certamine dim caturus arma q̄bus onerarer respuit.

Immineo es.pe.cor. significat instō. Qui. Imminet exitio vir cōiugis: illa mariti.

Imitor pe.cor. per simplex m significat aliorū exempla sequor: sed ad mores tm̄ dicta factaq̄ ptinet. Seq̄r ⁊ ad corpus ⁊ ad mores spectat. Neq̄ es̄ recte dixeris. Tu p̄cedis: ego te imitor. Dicimus tm̄ tu nō seq̄ris p̄cepta patris.

Immitto is. intromitto: vt Immisit in os meū canticū nouū. Aliq̄n imittere est ad plixitatē dimittere. Vir. Respicio: dira illuuies imissaq̄ barba. Aliq̄n cōtra mittere. Lac. li. iiij. Hoc futurū eē dixerūt: vt p⁹ breue tp̄s imitteret de⁹ regē q̄ expugnaret iudeos. Salu. Alij Tarq̄niū a Cicerone imissum aiebāt ne Crassus suscepto malorū patrocinio rempu. turbaret.

Immolo as.pe.cor. sacrifico :⁊ q̄si molā spargo: ex in ⁊ mola. Fest⁹: Immolare est mola.i. farre molito ⁊ sale hostiā fusam sacrificare. Vir.li.xij. Pallas te hoc vulnere Pallas Immolat. Et pgnā scelerato ex sanguine sumit.

Immola penul. cor. vrbs in Emilia: quę olim forū cornelium dicebatur.

Imus a. um. per simplex m significat infimū. Sed q̄n in multis: vt in pectore q̄ infima sunt: etiā intima dicuntur. Imū plerūq̄ p intimo poni cōsueuit.

Immo per duplex mm. apud veteres significabat quasi ex intimo: nūc vo significat quin potius. Var. Non humanitas/imo seuitia est lędere innocentē. Jungitur interdū quin cū imo: vt est apud euange. Quinimo beati qui audiūt verbū dei ⁊ custodiūt illud.

Immunis pe.pro⁹. q̄ est liber ab onere publico: q̄ nullo fungit̄ officio q̄ vel ętate vel alio p̄uilegio p̄stare munia nō tenet̄. Vñ imunitas exēptio ⁊ vacatio munerum ⁊ onerū. Virg. lib. iiij. geor. Immunisq̄ sedens aliena ad pabula fuc⁹. i. piger/vitiosus ⁊ sine officio.

Immunitus/nō munit⁹: q̄uis imunio nō legat. Hiero. in Gen. Immunita terrę hui⁹ p̄siderare venistis.

Impago impagis ⁊ impaginis/significat id gen⁹ marginis ac regulę quo tympanū .i. quadratū vel alteri⁹ figurę spatiū in valuis: aliōue ope intestino p ambitū includit̄ vt fere sint q̄ vulgo quoq̄ suppages appellantur. Sunt etiā q̄ dicāt impages vocari q̄ a fabris in tabul' figunt̄ q̄ firmi⁹ cohęreāt a pagēdo .i. figēdo. Vñ agricolę pagere plantas dicunt̄.

Impācro as. inuado a greco quasi παγκρέασ: hoc est omnē carnē consumo.

Impeccabilis/q̄ non peccat. Bellius: Is erit plerumq̄ impeccabilis/vitāq̄ viuet tranquillissimā.

Impeditus pe.pro. pprie dr q̄ ita pedes ligatos habet vt pgredi nequeat. Impedire es̄ implicare est ⁊ involuere. Virgi. lib. v. Haud aliter teucrū nati vestigia cursu Impediūt: transferē tm̄ ad negocia. Terē. Viden me tuis p̄silijs impeditū eē. Q̄nq̄ impedire est pedamētis firmare. Col. li. v. Posita vinea cū mēsem trigesimū excessit/vehemētioribus statuminibus statim impedīda est. Est ⁊ impedire sordidare ⁊ ad pbrū ducere. Plau. in amph. Immo age hūc thebani ciues q̄ domi vrorē meā ipudicitia impediūt.

Impedimētū dr quo q̄s impedit̄ vt nō pficiat quod cupit. Cice. Cum primū impedimēta naturę diligētia industriaq̄ superarit. Et in exercitu impedimēta dicuntur res quę p̄ducuntur in expeditione necessarie. Et nō solū sarcinę sed etiā iumēta impedimēta dicuntur. Frontinus in libro stratagematon scribens fuisse interfecta a Petreio impedimēta in magna aquarū ⁊ pabuli inopia. Curti⁹: Magno consilio iacturā sarcinarū impedimētorūq̄ cōtēpsit.

Impedo as. peñ. cor. int⁹ seu prope pede aliquo firmo. Colu. lib. vij. Postea vinea .i. tertio autūno vehemētioribus statuminibus statim impedēda est.

Impendo impendis. di. sum. actiuū/significat in rē aliquā/expēdo. Vñ impēsa ⁊ impēdiū. Et p trālationē impendere operā: impēdere labori dicimu⁹ quasi exponere re ⁊ in totū expēdere. Dicimusq̄ impēdo huic rei ⁊ in hanc rē. Jtē impendere est cōmittere/impōnere ad aliq̄d faciendū. Salu. Post vbi corū famaq̄ atq̄ pudorē attriuerat: maiora alia impēdebat. Lac. lib. vi. Dedignandū est dūs q̄ populari leuitate ducti vel magnis vribus suffecturas opes exhibēdis muneribus impendunt.

Impēsa/dicunt̄ būficia. Var. Jmpēsis vitā principis annumeres. Impēsa ę. ponit̄ p expēsa.

Impēdiū dr impēsa ab impēdēdo gre. Hiero. ad Ocea: Multis medicaminū impēsis vnū vuln⁹ sanare cupiebat. Et impendiū vt inquit Var. dicitur pecunia q̄ in fenore sorte accidit: hoc est vsura ipsa q̄ inter se iungat: vnūq̄ fiat quasi cōpendiū. Cice. ad Atticum Fenus (inquit) ⁊ impendiū.

Impēdio aduerbiū/significat valde vel magis. Teren. in Eu. Quare cum similem luserit iam ille ludū impendio magis animus gaudebat mihi. Do. Jmpendio. i. magis. Hiero. Tranquillini Sanctus frater Tacianus impendio te resalutat.

Impense valde vel nimis. Plau. in Epi. Est impēse improbus. Terē. in adel. Sed si id vultis q̄ vos ꝓpter adolescētiā minus videtis: magis impēse cupitis: cōsulitis parū. Jnde impēsius/p multo magis. Colu. Sed cuiusq̄ disciplinę prudētē delectāt ipēsius ea q̄ ꝓpriis generibus distinguunt̄ q̄ passim velut abiecta ⁊ quodā aceruo confusa sunt.

Impēsibilis idē qđ incōsiderabilis. Bel. Oimq̄ rerū fidā veritatēq̄ mixtis cōfusisq̄ signis veri atq̄ falsi ita impēsibilē videri aiūt: vt q̄sq̄ homo est.

Impēdio es. di. sum. neutrū est ⁊ significat impendere: supra caput aliquid: veluti casurū pendere: qđ vulgo dicitur spençolarr: vt Gladius supra Dionysij cōuiue caput iminens impendebat. Lactan. lib. vij. Seuiet ferrū/ignis/fames/morbus ⁊ super omnia met⁹ superimpendēs. Dicimus quoq̄ Jmpendent te mala. Terē. in phor. Subito tanta te impendent mala: id est pendent in te: hoc est extant ꝓtra te. Cice. Placio. Agiturq̄ p̄clare si nosmetipsos regere possum⁹ vt ea q̄ partim iam adsunt: partim impendent moderate feramus. i. prope vel parata sunt.

Impero as. pe. cor. er in ⁊ paro/significat/iubeo. Manilia. In intētiuū est quasi statim vel prorsus paro. Quintilia. Nā q̄uis infestū latronibus mare iussus intrauī neq̄ dissimulauerim magnas fuisse causas p̄ri cur mihi hoc imperaret. Vnde imperatū iussum. Idem: Mihi q̄ semel imperata non feci.

Imperito as. pe. cor. frequentatiuū est.

Imperitabundus/idē qđ imperitās.

Imperator appellari a senatu solitus est: vt Cicero in phi. indicat qui mille aut duo milia externorum hostium occidisset. Sed conaras historicus grecus admirandus imperatorem appellat αυτοκρατορα αυτοσ και κρατεω ουα λεγιριαρον δεο γραγιαροσ συγκρατειγη θελεσε και στρατιοταισ ρασελισεγ. Apianus vero scribit nomen imperatoris vēdicari solere ab his prętoribus qui in maximis belli operibus versati sunt cum laude: nunc aūt inq̄t sub quo decē milia in bello occidissent hac appellatione dignos haberi audio. Prętereа ductores exerci-

tum ⁊ ꝓfecti copiarum militariū imperatores vocā
tur apud hiſtoricos. Ité q̄ ꝓincias adminiſtrabant
impatores dicebañ: ꝙuis poſtea in tyrānidē verſus
ſit ꝺ magiſtrat⁹ ⁊ impatoris mitiſſimū nomē in eum
trāſlatum ſit q̄ Romani impij gubernacula tenet.
Impiū ſignificat iuſſum. Virg. Impio leti parēt. Aliq̄n
ōz dñium aut regnū: vt apud eundē. Impius oceano
famā q̄ terminet aſtris. Aliq̄n eſt ptās. Vlpi. Werū
eſt impium habere gladū ptātē ad aiaduertēdū in fa
cinoroſos hoies: qꝺ etiā poteſtas appellat.
Impioſus q̄ impium habet. Ité q̄ nimis ſeuere impat:
quaſi oſtētator impij qualis Torquatus apud Liu.
qui filiū licet victorē: q; contra imperium ſuū pugna
uerat ſecuri percuſſit. Vinc aduerbiū imperioſe: qꝺ
eſt ſeuere ⁊ cum oſtentatione imperij.
Impello is. inſtāter perſuadeo/induco/cōmoueo. Sal.
Aliter haud facile eos an tātū negociū ipelli poſſe.
Teren. in eun. De impulſore hoc nō facit. Idē: Dū
in dubio eſt animus paulo momento huc vel illuc im
pellitur. Item impellere eſt vrgere. Virgi. Ferte citi
flammas: date tela: impellite remos. Vinc impulſor
qꝺ fere in mala reꝑurpat: ſicut aduitor in bona. Im
pulſus. frequētatiuū: ⁊ Impulſus us. ꝑ impetu.
Impeto is. penulē. cor. inuado. Apul. Jurgijs me opi
do impetens.
Impes etis. ⁊ impetus us idē ſignificant. Luc. libro. j.
Quālibet in partem tradunt res ante ruuntq̄. Im
petibus crebris. Sta. lib. vij. the. Tranſiliunt cam
pos aurigantq̄ impete vaſto.
Impetigo pe. pro. ſedatio cutis ſerpēs cū pruritu: quā
alij ſcabiē/ſiccā/alperā ⁊ ꝓminentem intelligūt: alij
morbū ſimilē ſcabiei ſquamoſum corpuſq̄ dehone
ſtantē/ab impetu nomē deductū. Serenus: Si vero
vitiū eſt qꝺ ducit ab ipete nomē. Hoc matutina po
teris cohibere ſaliua. Et apud Collu. lib. v. ſcribit ꝙ
impetigines ⁊ ſcabies aceto ⁊ alumine defricanē in
equis. Alij putāt eſſe volaticā. Verū hmōi ſedatiōis
cutis ⁊ impetiginis Celſus ſcribit eſſe ſ̄tuor gene
ra. Pli. Vitis albę viridis tuſe ſucco ⁊ thure impeti
gines tollunt. Dicebat ⁊ impetis: vt ait Feſt⁹. Et pe
tigo ꝙ vicina petat ſeſe late ſūma cute diffundens.
Impetro as. pe. cor. ex in ⁊ patro/ ſignificat obtineo ⁊
quaſi id qꝺ cupio/facio. Vnde ⁊ perpetro/perficio.
Teren. in hecy. Videndū eſt ne minus ꝓpter iram
hanc impetrē quod poſſim: aut ne facīā plus qꝺ poſt
minus me feciſſe ſatius ſit.
Impiger pe. cor. non piger/ſed ſtrenuus ⁊ diligens. Ti
bul. Impiger enea volitantis frater amoris. Licero:
Quis eſt tam impiger in ſcribendo q̄ ego.
Impersonale verbū dicit qꝺ nō habet ꝑſonas cui⁹ duę
ſunt ſpecies. Illā quędā ſunt impſonalia vocis actiuę
⁊ q̄dā paſſiuę. Impſonaliū actiuę vocis quinq̄ gene
ra eſſe dicunt q̄ in t finiūt ⁊ a tertia ꝑſona/ quoꝝundā
neutroꝝ formanē: vt a placeo ſit placet impſonale.
Primę ſpeciei ſunt. Benefit/malefit/ſatiſſit /q̄ ſemꝑ
ſunt impſonalia ⁊ añ exigunt ablatiuū cum ꝓpoſitōe
⁊ poſt datiuū: vt a deo bñfit bonis. Secundę ſpeciei
ſunt intereſt ⁊ refert q̄ aū genitiuū ⁊ poſt infinitiuuꝫ
habēt: exceptis mei/tui/ſui/noſtri ⁊ veſtri: loco quoꝝ
dicim⁹ mea/tua/ſua: noſtra ⁊ veſtra: ⁊ cuius a. um. in
quo tā ablto q̄ gtō vti poſſum⁹: vt cuius vel cuia in
tereſt ꝛare. Tertię ſpeciei ſunt Libet/placet/liquet/
patet/accidit/euenit/cōtingit/ſuppetit/ꝛſtat/reſtat ⁊
vacat: q̄ ſi bñt añ datiuū ⁊ poſt infinitiuū: vt mihi li
bet mori. Et licet q̄dā ex his ꝑſonalia ſint/tñ raro ſūt
in vſu niſi in tertijs ꝑſonis. Nō em̄ dicim⁹/accido ti
bi ⁊ tu accidis mihi/ſed hoc accidit/ꝓtingit/euenit ti
bi. Quartę ſpēi ſunt: Decet/dedecet/iuuat/delectat/
oꝑtet: q̄ habēt añ actīū ⁊ poſt infinitiuū: vt religio
ſum decet caſte viuere. Quintę ſpeciei ſunt: Penitet
tedet/miſeret/piget/pudet: ⁊ ſemꝑ ſunt impſonalia
apud iuniores: ⁊ ante volunt accuſatiuū ⁊ poſt gen
tiuū vel infinitiuū: vt me tedet peccatoꝝ vl peccaſſe.
Preter miſeret qꝺ vult poſt ſe genitiuū tm̄. Impſo
nale paſſiuę vocis formaē a tertia ꝑſona iūcta tur: vt
legitur. Et tam actiuis oibus q̄ a neutris acq̄ſitiuis/
trāſitiuis ⁊ abſolutis formatur: nec aliquē caſum exi
git ante/vtitur/ſtatur. Nam ꝓpriū impſonalis eſt
nullā certā perſonā ſignificare. Mecvlium caſum ha
bent poſt niſi q̄ a neutris acq̄ſitiuis ⁊ abſolutis deſcē
dunt: vt Itur in antiquā ſyluā.
Impingo is. egi. impactū ex in ꝓpangō /ſignificat im
pello ⁊ illido. Lice. lib. iij. tuſ. Quid huic calir mulſit
impingendus eſt vt plozare deſinat. Impingendus
dixit: quaſi illidēdus ⁊ nolenti ingerendus. Denotat
em̄ vim aliquā: vt apud Hieroñ. Impegi nouiſſime
in Danielē. Et apud Virgi. Exanimata ſequens im
pingeret agmina muris. Et in Eſaia: Impegim⁹ me
ridie quaſi in tenebris. Aliq̄n cōponitur ex in ⁊ pin
go. Plau. in cap. pro impono vſurpauit. Jubete huc
craſſas cōpedes impinger. Aliq̄n ponit ꝑ deſigno.
Hiero. ad Euſto. Ad omnē actū /ad omnē inceſſum
manus impingat crucē. Aliq̄n ꝑ inſcribo. Teren. in
phoz. Si tu illā attigeris ſecus q̄ dignū eſt liberam:
dicam impingā tibi grandem dixi demipho. Lactā.
lib. vj. pro tranſſiguro poſuit. Dis Do qui ſapien
quęrunt philoſophiā in oculis impingit vti ſpecie lu
cis exercet ne quis cōprehendat ac teneat veritatē.
Impinguo as. pinguē facio. vñ impinguat⁹ legit.
Impleo es. cōſtruit cū ablatiuo vel gtō. Virgi. Imple
uitq̄ mero paterā. Item: Implentur veteris bacchi
piguiſq̄ ferine. Añq̄ additē ꝓpoſitio cū dicim⁹: Im
pleui nauē de omni genere frumēti. Lactā. lib. iiij. Et
inſup duodecim cophini de reſiduis fragminib⁹ im
pleti. Huius cōpoſitū eſt adimpleo.
Implexus/inuolutus/innexus. Ambro. Requirak. Jd
verū ſit non fabula pro veris dicere: nō obſcuris ve
ra inuoluere/nō ſupſluis ⁊ implexis atq̄ ambiguis
occupare animū.
Implozo as. peñ. ꝑ. auxiliū poſco. Et ꝑpie ōz cū q̄s in
malis poſit⁹ eſt ⁊ cū miſeratiōe auxiliari poſtulat.
Implano as. pe. cor. decipio. Cyprianus: Si quis inq̄t
putat ſe aliquid eſſe cum non ſit /ſeipſum implanat.
Hinc implanator/pro ſeductore.
Impluo. vide in dictione pluo.
Impluuiū inquit Var. Locus in medio domus relict⁹
vt recipiat lucē deorſum: quo impluere ſolet. Elco.
Impluuiū locus ſub cęlo in medijs ędibus vbi plu
uia accipitur. Feſtus: Impluuium quo aqua impluit
collecta de tecto. Terē. in phoz. Monſtra euenerūt
michi/introijt in ędes ater alienus canis/ anguis per
impluuiū decidit de tegulis.
Impluuia veſtis erat qua ſacerdotes per vbē vtebā
tur. Pluuiale nunc vulgo appellat. Var. Saliū q̄d
ſereno tpe impluuia amictū fuiſſe criminabant.
Impluuiat⁹/color pull⁹ q̄ſi fumato ſtillicidio impluit⁹.
Implutus/pluuia madefacta dicit.
Implico as. pe. cor. vide in dictōe plico.
Impolicia cię. quaſi incuria. Gel. libro quarto. Si quis
equeſtrium equū habere gracilentū /aut parū nitidū
viſus impolitię notabatur.
Impos. vide in dictione compos.
Impono penul. pro. ſupra pono. Virgi. Wolēq̄ ⁊ mō
tes inſuper altos. Impoſuit. ⁊ lib. iiij. Vidit turicre/
mis cuꝝ dona imponeret aris. Interdū imponere eſt
dare. Idē libro. vij. Finēq̄ imponere curis. Interdū
iniuugere: vt Impono tibi hoc onus. Et his modis
cōſtruit cum actō. Cum dtō Do ſignificat decipere
Quinti. Fefellit me ingent⁹ honeſtis cauſis glorię
amoꝝ ſpes tibi ꝑpetuę laudis impoſuit. Hieroñ. in

Gñ. Quare inquit imposuisti mihi? Cū autē dicim⁹ impono manū/significat perficio Do. Imponiť manus rebus cum pficitur: id qđ ceperit relinquiť cum imperfecte dimittiť. Virgi. Imponit regina manū. Et alibi: Atq; opere in medio defessa reliquit.

Impostores dicunť q̄ alios verbis pollicentibus decipiunt: vl qui supponēdo malas merces hoies fallūt. Et qui ita decipiunt/impostura facere dicunť. Aug. in pš. interpretatiōe. Nō pōt ars sine impostura eē nō pōt negociū sine fraude. Ulpi. Digestis de crimine stellionatus. Si quis impostura fecerit/aut collusionem in necē alterius/stellionatus pōt appellari.

Inporco as. porcas in agro facio. Collu. li. ij. Et similiť cum semen crudo solo ingesserimus inarabim⁹/ inporcatumq; occabimus. Inporcator qui porcas facit. Est autem porca quantum ad hoc terra eminens inter duos sulcos.

Inportunus a. um. penul. pro. quod caret portu: id est quiete vbi nullus portus est. Virgi. lib. xj. Bellū im portunū ciues cum gente deorū Inuictiq; viris gerimus. Hinc inportunitas quę vt Do. inquit/ neq; loci neq; temporis habet cōmoditatem.

Inportūs. pe. cor. q̄ ab appetitib⁹ vincit. Cice. Lepido Si in ista pax perditū hoim in possessionē inportūtissimi dñar⁹ restituta est. i. supbissimi ⁊ incōtinētissimi.

Inportūtia/plerūq; imbecillitatē significat. Interdū validā imoderatāq; potentiam. Cice. lib. v. tuscu. Qui nihil metuant/nihil agant/nihil cōcupiscant/nulla inportunitia efferanť. Nam in q̄q; auget. Unde tyrānus inportūtissimus dicit⁹ a Quinti. Decē viri quoꝝ principatus erat imoderat⁹: a Liuio inportūtes dñi nuncupanť. Et a Sene. inportūtia fortunę ascribitur Sue. scribit cęsarem edere solitū voces inportunitię Sisen Leticia nimia atq; portūtia animi cōmotus.

Inprecor penul. cor. ⁊ in bonū ⁊ in malū accipi solet. De quo in dictione precor.

Inprimo is. pe. cor. premēdo/imitto: intus calco/obsigno. Uñ inprimi quasi cerā putamus animū.

Inprobus pe. cor. indignus. Uñ inprobitas. Cice. ad ęsa. lib. j. Debes odisse inprobitatē eius q̄ inprudētissimū nomē delegerit. Interdū ꝺr petulās ꝓtinat. Virgi. Et plena cornix pluuias vocat inproba voce. Interdū turpis. Plau. Inprobiorē non vidi faciem mulieris. Interdū lasciuus/ proteruus/ astut⁹. Pac. Nemo hoc puero iprobio: q̄cūq; vult suadet

Inprolus ⁊ inprolis penul. pro. qui nondum in ciuitate ascriptus est.

Inpropero as. pe. cor. vide in dictione propero.

Inproperiū/criminis exprobratio.

Inprudens/non prudens. Aliq̄n etiā valde prudens. Virgi. Nocuit nunq; inprudentibus imber.

Impudicus pe. pro. qui nō est pudicus. i. castus a quo impudicitia. Poniť q̄q; etiā ꝓ temerario/ ⁊ pro eo qui nullo pudore ducitur.

Impudens pe. cor. qui nullo pudore ducitur.

Impudēter temere/petulanter/inuerecunde.

Impuderatus/q̄ est sine pudore. Plero. ad Fust. Faciēs meretricis facta est tibi: impuderata es tu.

Impune pe. pro. aduerbiū est ⁊ significat sine pęna vel sine dāno. Aug. lib. v. con. Impune se facere arbitrātur cum ipsa faciēdi cęcitate puniantur. Virgi. lib. ij. geor. Et sępe alterius ramos impune videmus. Uertere in alterius mutatāq; insita mala Ferre pyrum. Aliquādo referť ad omnē effectū/ ⁊ significat sine vi ⁊ effectu: hoc ē frustra/Apul. Impune/capitoliū ascēdi cū nemo esset. Terē. in Hecy. Impune istud optare tibi licet. Hora. Obturem petulas impune legentibus aures.

Impunitas/quasi non punitio. Sal. Si quis indicasset de cōiuratione quę cōtra rempu. facta erat ꝓmū decreuere/seruo libertatē ⁊ libero impunitatē eius rei ⁊ sestertiorū ducenta milia.

Imputo as. pe. cor. vide in dictione puta.

Imputatus a. um. qđ nō est putatū: hoc est amputatū: cuius iputo in hac significatōe nō legať. Plī. li. xiij. Eadē lege ex imputata vitę libari vina dijs nefas statuit/rōne excogitata vt putare cogerenť.

Impurus penul. pro. generaliter pro improbo poni solet. Ter. in adel. O hominē impurū. Et impurus qui aliquo vitio notatus est. Cice. lib. iij. de repu. Sed iuuentuti nostrę minime audiēdus: q̄ppe si ita sensit vt loquiť/est homo impurus. Ita dicit sordidus cōtaminatus. Idem Emultis illū ingenuis: multis matribusfamilias in illa terra atq; impura legatiōe vim attulisse existimatis.

I Ante N

In ꝓpositio est q̄ ⁊ separari ⁊ cōponi solet. Separata tam accusatiuo q̄ ablatiuo deseruit. Sed cum actō iungiť/significat ꝓ vel erga: vt būsentio in rēpu. Licētulo. Nā hoc senatus cōsulto in meā sententiā facto. Virgi. Accipit in teucros animū/mentēq; benignā. Aliq; aduersus: vel contra: vt in parricidā dico: ⁊ in tyranū pugno. Pli. Cum mihi sermo in adulterū esset. Virgi. Quid meus ęneas in te cōmittere tātū. Quid troes potuere? Quādoq; intra: vt in nauē ingressus es: ⁊ in domū proficiscor. Quādoq; ad Virgi. Impulit in latus. Quādoq; sicut sicuti Aug. docet: vt Sedet in amicū: id est sicut amicē. Quandoq; vsq; ad. Liui. Bellū in trigesimū diē edurerāt: id est vsq; ad triginta dies. Deportat quādoq; qualitatē ordinatiuā. vt Opus indies crescit. Virgil. Inq; dies auidū caput altius effert. Quandoq; indicat spatiū tēporale: vt A mane in nocte. Idem: In lucemq; tulisset. Jungiť accusatiuo pro ablatiuo: vt Uereor te in os laudare: pro in ore. Ter. in adel. In quē exēplafient. i. in q̄. Jūgiť etiā actō causa ornat⁹: ⁊ ꝺbū cū ꝺ cōponi deberet remanet sine ꝓpositiōe: vt Iuado hoste: ⁊ tu ingtitudinis crimē incurristi. Li. Do dixit: Inocia boim icurrūt. Plero. Et imisit in os meā cāticū nouū. Cū autē iūgiť abl'to tūc bz eādē vim quā apud grecos ep. vt ivzde i tpe. Et aliq̄n significat inē. Uir. Penthasilea furēs medijs in milibus ardet. Aliq̄n significat ꝓ vel ad: vt hoc est in re tua: hoc est ꝓ vtilitate tua vel ad vtilitatē tuā. Uir. In magno munere cyse⁹ Esse sui desiderat monumētū ⁊ pign⁹ amor? e id ē ꝓ magno munere. Aliq̄n significat per: vt apud aplm. In q̄ gratificauit nos i dilecto filio suo. i. ꝓ dilectū. Et illud: Locut⁹ est nobis in filio. Cōposita q̄q; varijs capiť modis. Nā mō poniť ꝓ intra vel intro: vt ingredior/induco. Nō cōtra: vt inclamo/insulto/impugno. Nō intrā ē: vt icrepuit/insonuit. Uir. Turn⁹ vt infractos aduersa marte latinos. Nō negatiua seu ꝓuatiua: vt ignar⁹/inutilis. Nō significat supra vt imineo ipēdeo: mō sine: vt in iussu meo: mō solēnitatē quādā iportat: vt indico is. qđ significat ritu solēni q̄cq; ꝓmulgo aut iubeo. Nō simplicis sui significationē seruat ⁊ significat in loco: vt insum/impono. Nō ad locū: vt infero/iporto. Aliq̄n poniť ꝓ ꝓ particula supuacua: vt Mosco crines icanaq; mēta. Habet nōnūq; q̄litatē ad pei⁹ deteriusq; pēdētę vt q̄ selifozmes vidisse cyclopas. Nō ei nulli⁹ fozmę sz malę fozmę significat. Cōpoiť q̄q; i cū oib⁹ lr̄is/tā vocalib⁹ q̄ ꝓsonātib⁹. Sz q̄n vocalib⁹ iūgiť: vl c. d. f. g. b n. q. s. t. sp remanet n: vt inauris/ineo/inūcio/inops/ inuoco/incedo/induco/infero/ingero/inhibeo/inuoco inquiro/insisto/intueor. Quādo ꝺo cū b. m. ⁊ p. mutatur n in m: vt imbibo/imunis/impono. Cū l ⁊ r mutatur in l vel in r: vt illudo/irruo.

Inachus pe.cor. Jonis pater fuit: ꝛ prim⁹ q̄ apud argiuos regnauit. A quo inachius a.um. Vir. lib.ij. geor. Inachiq; iuno pestē meditata iuuēcę. Est ꝛ inach⁹ nomē fluuij achaię. Inachis ipa Jo inachi filia patronymicū femineū. Inachio/regio quę Jo vocabat.

Inanis penul. pro. vacuus. Aug. lib.iij. con. Hęc omnia nō recedebant de ore eorū: sed sonoten⁹ ꝛ strepitu linguę ceterū cor inane veri. Ponitur q̄q; inane ꝓ aere. Luc. Lōgum per inane resoluit. Q̄q; ꝓ otioso. Hora. in Ser. In medio q̄ scripta foro recitent sunt multi q̄q; laudātes. Suaue loc⁹ voci resonat ꝛclusus inanes. Sic ꝛ vacu⁹ ꝓ otioso dicit a Virg. Cętera q̄ vacuas tenuissent carmina mentes.

Inanitas ꝛ inanitio/pro vacuitate. Plau. in Cis. Vbi inanitate iamdudū intestina murmurāt. Itez pro vanitate. Siquidē ꝛ inane ꝓ leui q̄q; sumit. Virgi. Instabiles animos ludo prohibebis inani.

Inanio is.iui.itum. Vñ inanitus pe.pro.qō est vacuo. Pli.li.xxv. Cortex remanet hoc inanito medulla cadit. Hui⁹ cōpositū est Exinanio. Vñ Exinanite exinanite vsq; ad fundamentū in ea inquit Pō.

Inanesco is.inanis fio: qō ab inaneo es. fieri certū est. Aug.lib.x.con. Est aliud tētationis malū quo inanescunt qui placent sibi de se.

Inanimus a.um. qō nō habet animā. Cice.lib. ij. offici. Quę ergo ad vitā hominū tuendā pertinent/partim sunt in anima: vt aurum ꝛ argentum.

Incuso is. vide in dictione/arefco.

Inauris/oznamētū qō ab aure pēdet. Mā in oriēte decus existimāt gestare aurum in auribus.

Inaudio is. vide supra in dictione audio.

Inauro as. ex in ꝛ auro. Auro ꝑo ab aurum fit: ꝛ significat auro impleo vel dito.

Inauspicato aduerbiū vsurpatum a veteribus cum aliquid euenisset aliter q̄ quis vellet. Et inauspicato dicitur non captatis auspicijs. Teren. in an. Haud auspicato huc me appuli.

Inarime pe.cor. insula est in mari thusco ab arimis siue ppūs siue beluis. Scribit Pli. Inarimē mōtē fuisse q̄ terremotū passus alterā fudit ifulā q̄ ꝓchyta ab effusiōe dicta est. Qui. Inarimēq; ꝓchytāq; legit. Sirius: Mō ꝓchyte non ardentē sortita typhœa. Inarime. Et a statione nauium gręę etiā gnaria dicta est.

Incero ras. aliquid cera tego. Persius. Genus incerare deorum.

Incandesco is.dui. vide supra in dictione/candeo.

Incanto as. significat verbis solis vel etiā rebus q̄busdam adiunctis aliq̄d supra naturā molior. Pli. Quimala carmina incātasset. Vnc incantatio ꝛ incantamentū. Idē lib. xxviij. Caleāt ne aliq̄d fba ꝛ incantamenta cerminū. Pōt etiā incāto frequētatiuū esse ab incino. Sed quo ad primā significationē huic verbo/incanto cōtraria sunt excanto ꝛ recanto.

Incallidus per duplex ll/nō astutus. Cice. in arte veteri. Sed cum a summis viris maxime res administrarentur: arbitror alios fuisse non incallidos homines qui ad paruas cōtrouersias priuatorū accederēt. Et lib.iij. offic. In his tribus generibus quoquo modo possunt non incallide tergiuersantur.

Incalesco is.incalui: valde calidus fio. Hiero. in libro Hester. Itaq; die septimo cum rex hilarior ꝛ post nimiā potationē incaluisset mero.

Incassum per duplex ss significat frustra. vide in dictione cassos.

Incasum per simplex s supinū est ꝟbi incido cū a cado cōponitur: de quo paulo post.

Incautus: vide supra in dictione/cautus.

Incido is.pe.pro.incidi sum. ex in ꝛ cedo qō ē ferio seu seco. Virgi. Itaq; mala vites incidere falce nouellas. Vnde incisus a.um. qō modo significat per incisionem scriptum. Et dicimus incise sunt leges in ęre vel in ęs. Qō est contra Vallā: ꝛ eius sequaces. Cice. in oratiōe de signis. Id nō modo ꝓscripserunt: verum etiā in ęre incisum nobis tradiderunt. Pli. in Pane. Quę vos pres cōscripti ne q̄ interciper obliuio: ꝛ in publica acta mittēda ꝛ incidēda in ęre cēsuist⁹. Sue. in Cesa. cum actō. Ec mox lege in ęs incisa. Modo incisum significat amissuz. Liui. li.iij. Itaq; spe incisa priusq; ꝑdicta dies adesset Appi⁹ mortē sibi ꝓsciuit.

Incisio/qō incisum est. Col. lib.iij. Infra incisionē ꝛ alligatura falce acuta leniter vitem vulnerato ex vtraq; parte vt his potius plagis humor defluat/q̄; ex incisione abundet.

Incisura ipsa incisio: incisurę etiā dicuntur in manibus quę vulgo linęę vocantur. Pli. lib.xj. Contra longe esse vitę incuruos humeris ꝛ in manu vna duas incisuras longas habētes.

Incisum. qō oratores vocāt sensum nō expleto numero cōclusum: qō plęrisq; pars membri esse videt: vt Domus tibi deerat: at habebas: pecunia supabat: at egebas. Fiunt autem singulis verbis incisa.

Incisum aduerbiū/significat p incisiones. Cice. Hęc quidem duo binis pedibus incisim: deinde membratim dicere solebas.

Inciles penul. pro. fosse ad deducendā aquā de cōmuni riuo factę. Sunt em̄ loca depressa ad latus fluminis q̄ ꝛ incilia dicuntur: eo q⁹ incidant. Scindit enim lapis vel terra vnde primū aqua ex flumine agi possit: quemadmodū in pistrinis frumētarijs fieri videm⁹. Qō autē ad incile opponitur aquę deriuandę/cōpelendęve ex flumine/causa vulgo clausa dicit: siue id lignеum sit/siue lapideū/siue ex qualibet alia materia ad continendā transmittendāq; aquā excogitatū deducatur. Et latine Vlpia. teste septū dicit. Item incile dicitur locus per quē primū deducit ex quocūq; riuo aqua irrigandi causa.

Incido as. penulē. pro. increpo vel improbo. Plaut⁹. Melius tū est ita viuere/ne quis nostra incilet fata.

Incaeduus a.um. cum diph. qō nō cedit ex in ꝛ cęduus Cato de re rustica. Secūdo loco hort⁹ irrigu⁹. Tertio salictū. Quarto oletum. Quinto pratum. Sexto campus frumentarius. Septimo sylua cędua. Seruius. Intonsi montes intonsi syluoli incedui.

Incido is. incidi incasum penultima correpta ex in ꝛ cano. Omnia em̄ a cado cōposita ꝓferunt supinum cū sint a cado. Quę vero a cedo pro ferio mutant e in i: vt incisum/recisum. Vnde ab incido incasum incasurus. Pli. lib.j. Sed ea accidisse non q; hęc facta sunt arbitror. Verumetiā hęc ideo facta: q; incasura erāt illa. Est autē incidere/quasi casu venire/aut de ꝓviso labi: ꝑsertim quādo cōstruit cum acusatiuo mediante in: vt incidi in latrones/incidi in errores. Cice. Curioni. Qō in id reipublicę tēporis non inciderit sed veneris. Incidere ergo a casu venire est. Venire ꝑo certo indicio ꝛ sentētia ꝛ cōsulto. Qō ipe Cicero subsequēs imedinte declarat. Judicio enim tuo/non casu in ipm discrimē rerum cōtulisti tribunatū tuum. Jungit quādoq; cum datiuo: vt mihi incidit suspicio. Quādoq; absolute ponit: vt incidūt sępe multę causę: obiurgatiōes etiā nōnunq; incidunt necessarię. Et incidit de vrozibus mētio. Jnde incidit quęstio. Aliud ex alio incidit. In q̄bus tamē intellīgit datiuus: si militerq; exponuntur sicut si datiū haberent: vt sit incidit mentio casu venit: vel orta est. Ponit interdū incidere ꝓ insidere. Col. libro. ij. Jugumq; melius aptū cervicibus incidat. Liui. de.ij. bel. pu. Sagunti ruinę vtinā falsus vates sim vestris capitib⁹ incidēt.

Incedo is. ssi. ssum. penul. pro. Ingredior subeo: vt scribendi libido me incessit. Interdū incedere est matureq; more graui viri/siue magnifice more regum ire.

Virg. Ast ego q̄ diuū incedo regina Iouisq̄. Liui° lib. ij. Ipse en ille nr̄is decorat° insignib° magnifice incedit. Sene. Tenero ac molli passu suspēdim° gradum: nec ambulamus sed incedimus. Aliquando significat simpliciter ire. Col. lib. vj. Transuersus rursus laxiora spacia faciant per q̄ vel fossor vel arator incedat. Liuius de secūdo bello puuico. Cum signis prima luce motis segniter agmen Incederet. Hinc incessus quo ad posteriora significata.

Incesso is ssi vel ui. a supino verbi incedo formatum significat: Accuso molesto: ad iram concito quasi lacesso: ꝛ construitur cum accusatiuo: Lactā. lib. iij. Quid ergo te magistra illa vitę docuit an potentissimū consulem maledictis incessares: cūq̄ hostem patrię venenatis orationibus faceres. Hieronymus. Aliquo modo vel aliquando expugnatur: q̄ vndiq̄ incessitur: id est: impetitur. Verū distinguendum de incessit quando ab incedo et quando ab incesso fit. Nam ad incedo. Incessit me cupiditas sicut ꝛ mihi incessit cupiditas dicere licet: et tunc significat ingredior siue inuado. Liuius libro. j. Timor deinde patres incessit ne ciuitatem sine imperio vis aliqua externa adoriretur. Et iterū Perfectis patris mandātis cupido incessit animos iuuenū scisciandi ad quē eorū regnū romanū esset venturū. Valerius mari. datiuo iunxit Hec mihi cuncta complectendi cupido incessit. Terentius in Adel. cum accusatiuo mediante in. Noua inquit nunc religio in te istec incessit. Aliquando ponitur sine datiuo vel accusatiuo expresso et significat ingruo. Columella libro. ij. Si vero procelle ventoꝝ aut turbines incesserint: maior pacs ad terrā defluit. Idem cum datiuo posuit cum inquit. Famē si sterilitas annorū incessit hominibus: cōmode propulsat. Interdum significat ingredior. Idem libro. iij. Et cū autūnus incesserit anteq̄ frigid° cacumia durat omnia folia decerpere expediet.

Incertus dubius. Plau. in Pseu. Certa amittim° duz incerta petimus.

Incerto incertas: incertū seu dubiū reddo. Idē in Epi. Longa dies meū incertat animū. Cōponit̄ em er in ꝛ certo: quod est in animo certo. Nam cū quis dubitat secū animo certat.

Incerno incernis: sicut ꝛ cerno significat cribro. Unde Incerniculum.

Incernicula cribri quibus frumenta purgantur: anteq̄ molantur. Plinius libro. viij. Decretū fecere quo caueretur ne frumentarij negociatores ab incerniculis eū arcerent. Ca. Cribrū vnū incerniculū vnū: securim vnā: scamnū vnū.

Incestus us, et incestū sti, dicitur flagitiū in affines admissum ex in et cestus: quasi sine cesto: id est vinculo vt Lactā. gāmaticus super lib. ij. the. testatur. Cest° autem est cingulū veneris quo vtebatur ad honestas nuptias quasi cui cestos non fuerit adhibita. Ideo in cestum dicitur q̄ a sacrato illo veneris cingulo non fertur. Hac cē cinctura coniuges deuinciri putarūt vti concordes in vita viuerent. Mar. Sume cytheriaco medicatū nectare cestū Uinxit amatorē baltheus iste Iouem. Ser. docet incestus esse quācunq̄ pollutionem.

Incestus a um: idē est q̄ pollutus. Proper. Scilicet in cesti meretrix regina canopi.

Incestuosus qui incestū cōmisit.

Incesto as: polluo. Sueto. in Ti. Triplici serie cōnexi inuicē incestarēt. Uir. Totāq̄ incestat funere classem

Incino is: pe. cor. significat sup siue intercano. Prop. Seu varios incinit ore modos. Hel. Creditum hoc est a plerisq̄ Ischiadici cū maxime doleāt tum si modulis leuibus tibicē incinat minui dolores. Hinc sit frequēta. incanto as. de quo supra.

Incentio onis cantio seu cātilena. Hel. docet plurimis hominū morbis medicinā fuisse incētiones tibiarū.

Incentinus incētina incētinū: vt Tibia incentina apud Varro. quę a dextera canit: sicut succentina: quę a sinistra succinit.

Incito as pe. correpta frequentatiuū est verbi incio is. Cio vero cōmoueo significat incitare ergo est frequēter seu valde intus ve citare. Unde ꝛ pro irritare ꝛ p uocare sumitur.

Incitabulū incitamen et incitamentū: idem significant. Hel. Fomes atq̄ incitabulū virtutis.

Inciens dicit̄ ppinqua partui: q̄ fętus ei° sit incitatus.

Incitas penul. correpta quasi paupertas et indigitas. Plautus. Profecto ad incitatem leonem rediget si eas addurerit.

Incitega penul. producta machinula: in qua amphora vini constituebat̄ vnde vina subinde in conuiuia subministrarentur.

Includo is penul. producta intus claudo. Virg. Inclusos vtero Danaos.

Incipio is penul. cor. ex in et capio: significat inchoo. Unde inceptum quod est ceptum dicitur: vocaturq̄ verbum famularū: quia infinitis cum quibus iungitur famulari videatur. Seruat enim eorū cōstructionē: vt incipio timere deum. Tu incipis esse probus. Ille incipit doceri a preceptore. Illum incipit tedere laboris. Potest tamen esse sine infinito. Plautus in cap. Ędiu id factum est: hic annus incipit vigesimus. Aliquando cū ablatiuo ponit̄. Plinius lib. xiij Unde autē potius incipiemus q̄ a vitibus. Sunt et alia famularia. s. desino: volo: possum: debeo: queo: soleo: consuesco: audeo: que etiam sine infinito esse possunt vt audeo magnū fascinus: possum multa: et hmōi. Iuue. Aude aliquid breuibus giaris ꝛ carcere dignū si vis esse aliquid.

Incepto as. frequētatiuū ab incipio.

Inclamo as: penultima producta contra clamo. Plau. in Asi. Primis egre risum continui vbi hospitem inclamauit qui se absente mihi fidem habere noluisset. Aliquando inclamare est maledictis ꝛ conuicijs insectari reprehendere. Idē in Sti. Tuos inclama: tui delinquunt. Ouidius li. ij. de fas. Fit sonus inclamat comites ꝛ lumina poscit. Aliquando intro vocare. Uale. Maximus lib. j. Perterritus deinde tam tetro viso et nomine horrēdo seruos inclamauit: scisitatusq̄ est si quē talis habitus aut intrantē cubiculū: aut exeuntē vidissent.

Inclementia duritas. Virgilius. Uerum inclementia diuū: Has euertit opes. Hui° cōtrariū est clemētia.

Inclementer dure aspere. Plautus in Amphitrione. Iterum hic iam in me inclementer dicit: atq̄ id sine malo. Liuius libro. iij. Queso inquit Appi primum ignosce patrio dolori si quid inclementius in te sum inuectus.

Inclino as: penul. pro. infecto. Iuue. Atq̄ ipsos etiam inclinare maritos. Unde inclinatus, p profundo ponitur. Amb. Dū inclinatissimos aquaꝝ gurgites seruator aerios nō respexi volatus.

Inclytus pe. cor. cū ypsilo: idem est quod glorioſus. Cōponitur enim ex sp et κλυτοσ: q̄ est clarum: significat ꝛ nō glorioſum.

Incoctile penultima correpta: eneum vas in quo stagnum liquefactum delibutū est: vt edulijs saporem gratiorem reddat. Plinius. Album plumbū incoquitur ereis operibus galliarū inuentio: ita vt vix discerni queat ab argento: eaq̄ incoctilia vocant.

Incęnatus non cęnatus ęuis incęno as non legatur. Cato de re rusti. Bibat aquam mulsam: cubet incęnatus: postea mane bibat succum. Plau. in pseu. Jt incęnatus cubitum.

Incogitans temerarius imprǒbus non cogitans. Terẽtius in Phor. Nõ nisi fuissem incogitans: ita expectarem vt par fuit. Et iterum. Adeon te esse incogitantem atq; imprudẽtem phędria vt phaleratis dictis seducas me.

Incogitabilis qui non solet cogitare cum quid rerũ gerit. Plautus in mili. Te obsecro per deos atq; homines. Et infra. Nunc demũ scio me fuisse excorde cęcũ incogitabilem. Lactantius libro.j. Qui deos colunt interdum videri solent tam cęci: tam incogitabiles: tam excordes.

Incognitus nõ cognit⁹. Sal. in Jugur. Ne quid de absente incognita causa statuatis.

Incolo incolis: penultima correpta: intus habito. Licero libro.j. Tusculanarũ. Ubi sunt ergo hũ quos miseros dicis: aut quem locum incolunt? Hinc incola incolę: sicut ab accolo accola: quę sic ab inuicem separantur: q accola sit: qui ad aliquem locũ: id est iuxta aliquem locum habitat. Liuius libro.j. Pastor accola eius loci nomine Lacus feror viribus. Nec refert in suo an in alieno: vt accola vulturni: accola padi. Virgilius libro.vij. Amniscq vadosi Accola vulturni. Incola vero qui in aliena vel vrbe vel republica habitat: quasi ciuis aut municeps. Plinius. Quod eorum montium incolę facere consueuerunt. Licero libro.j. officiorum Peregrini ⁊ incolę officium est nihil prǽter negocium suum agere: nec esse in aliena republica curiosum. Augustinus in psal. expositione. Incolere peregrinari est. Incolę dicuntur qui habitant in patria non sua. Pomponius iureconsultus scribit Incolam esse qui in aliqua regione domicilium contulit: quem greci parecon appellant: nec tantum qui in oppido morantur incolę sunt: sed qui etiam in alicuius oppidi finibus ita agrum habent: vt intra eum se quasi in aliquas sedem recipiant. Inquilinus quasi aduena est et peregrinus: qui in alienas ędes alienaq; prędia ex conducto habitat: siue in vrbe siue ruri. Licero in Phil. Ac vero te inquilino non domino personabant omnia vocibus ebriorum. Unde inquilinus probri vel odii causa quis appellatur quasi domum propriam non habeat. Salustius. M. Tullius inquilinus ciuis vrbis Rome. Qui autez inquilinis cęnacula locant a iurisconsul. dicuntur facere cęnaculariam. Ponitur tamen quandoq; pro habitatore. Augustin⁹ libro. v. confessionũ. Congregatis inquilinis fori tanq; furem manifestum se comprehendisse gloriantur. Var. vicinus Nouio vel inquilin⁹ sit si quis Nouiũ videre nõ vult.

Incoho as: a cohum quod mundũ significat. Unde subtractum est inchoare pro incipere. Virgilius. Te sine nil altum mens incohat. Quãdoq; perficere. Idẽ libro.vj. Tunc stygio regi nocturnas incohat aras. Ab inchoo fit inchoatiuus inchoatiua inchoatiuum. Unde inchoatiua verba: vel a chaos: qđ rerũ aiunt principiũ. Unde per ch scribitur.

Inchoatiua verba vulgo dicta sunt quę in sco desinunt. Sed hęc vt a Prisciano dissentiã augmentatiua magis appellare liber: quoniam augmentum non inchoationem significent: vt calesco: frigesco: quorum alterum significat calidus fio: alterum frigidus. Aliquãdo tamen comparatiue: id est maiori cum augmentatione sumuntur. vt Qui sordet sordescat adhuc: id est sordidior fiat. Virgilius. Sin in ꝓcessu cepit crudescere morbus. Ubi Seruius exponit crudescere validior fieri. Idem. Egrescitq; medendo. Exponitur inter medendum fit egrior. Et illud Lactan. Ne si nostra inualuerint: id est validiora fiant. Aliquando comparatio apponitur. Terentius in heautontumorumeno. Nam mihi quottidie augescit magis de filio ęgritudo. Virgilius libro. vij. Ex magis effuso crudescunt sanguine pugnę ⁊ autez significent incrementum: interpretum auctorũq; idoneorum auctoritate simul et ratione probandum duxi. Nonius in priscis dictionibus. Albicatur: candidatur: exalbescit. Purpurascit purpureum fit. Licero libro.ij. Acad. Quid mare nonne ceruleum? aut eius vnda cum est pulsa remis purpurascit. Rigidius. Dicemus quę vetustate deteriora fiunt vetustescere/inueterescere quę meliora. Nona. in Hecy. prolo. Monas qui exactas feci: vt inueterescerẽt ait. Inueterescerent in cõsuetudinem venirent spectarentur: amarentur. Et in Andria. Uah perii: hoc malum integrascit exponit. Integratur quod est instauraꝝ. Similiter apud Virgilium libro.ij. Georgicorum. Aeraq; dissiliunt vulgo vestesq; rigescunt. Seruius. Rigescunt durantur Festus. Remorbescat: in morbum recidat. Et obherbescere: herbam increscere. Licero libro.iij. Tusculanarũ. deseruescere pro decrescere exponit. Aut rogandi inquit orandiq; sunt: vt si quam habent vlcisci vim differant in tempus: dum deseruescat ira: deseruescere autez decrescere significat ardorem animi inuita ratione excitatum. Ex quo illud laudatur Archytę: qui cuz villico factus esset iratior. Quo te modo inquit accepissem ni iratus essem. Idez pro Marcello. Nihil opere et manu factum quod nõ aliquando conficiat ⁊ consumat vetustas. At vero hęc tua iusticia et lenitas florescet quottidie magis. Quis interpretetur vt florescit incipiat florida fieri cum quottidie Cęsaris lenitas magis florida fieret? Si quottidie magis id fiebat profecto ista continuatio dierum dum hoc fieret iam: ab initio rem inchoatã semel fuisse non quottidie incipi aperte demonstrat. Similiter Terẽtius in heautontumorumeno. Nã mihi quottidie augescit magis de filio ęgritudo. Licero etiam in Catone. Ita sensim sine sensu ętas senescit nec subito frągitur: sed diuturnitate extinguitur. Si ętas sensim senescit: an sensim incipit: semper senescere: si ita est: ergo plus millies ista inchoatio fiet. Et sic totiens desinet fieri senex: quotiens sensim senescet. Sed quoniã ab initio quo cępit senex fieri nũq; omnino desiꝝ fieri senex: patet ꝙ senesco significat senex fio: non incipio fieri senex. Simile est illud Lactan. libro. vij. Quos autem morbus interemit spiritum diutius exhalant vt paulatim frigescentibus membris anima effetur. Ambrosius libro Hexa. de phenice aue sic inquit. De cuius carnis humore vermis exurgit paulatimq; adolescit ac processu statuti temporis induit alarum remigia. Plinius libro quoq; xj. de ortu rosę paulatim inquit rubescens debiscit. Quo pacto rubescens significare potest incipiens fieri: vel esse rubra: si paulatim rubescit: nunquid totiens incipit esse vel fieri rubra: quotiens paulatim rubescit? Si ita est qđ tamen nõ est totiens quoq; necesse erit eam desinere fieri vel esse rubram vt possit incipere fieri vel esse rubra. Sed non recte dicere possumus incipit esse: vel fieri rubra cum iam mediocriter vel parum rubra facta sit. Qua propter in buccolicis. Sepe tener nostris ab ouilibus imbuet agnus. Dicit Seruius. Nemo vnam et eandem rem sepe inchoat. Hoc est non dicitur inchoare: quando id prosequendo sepe facit. Quod idem Plinius libro.xxij. ostendit. In Sicilia quidem circa Messanam et Milas hyeme in totũ arescũt fontes: estate exũdãt. Si in totũ hyeme arescunt certe non partim siccantur vt inchoatio arescendi ex parte intelligi possit. Prǽterea si ista verba inchoationem significarent quid opus esset poetas: oratores historicosq; illis vel cępi vel incipio addere. Non enim putandum est tam excellentes viros temere: sed consulto id effecisse nulla eos prǽsertim vrgente causa: iungimus autẽ hęc duo verba istis ver-

bꝰ in sco terminatis: sicut et alꝰ cuꝫ aliquid inchoari significare volumus: quę ex hoc potissimum inuenta esse intelligimus vt ꝓdictis verbis ꝫ omnibꝰ alijs iungi possent: cum in eis inchoationem designari necesse foret: quod nō fieret si ex se inchoationē significarent. Quare Virgilius dixit. Sin in processu cepit crudescere morbus. Columella libꝛo. vij. Decimo tamen anno tempora canari incipiunt ꝫ supercilia: nōnunq̄ canescere: ꝫ dentes ꝓminere. Et libꝛo. vj. Cytisum cum aridum facere voles: circa mensem septēbrem: vbi semen eius grādescere incipiet cedito pauciq̄ horis dum fracescat in sole habeto. Et libꝛo. xij. Oleum fit optimuꝫ ex varia oliua cū incipit nigrescere. Iterum ibi. Atq̄ conualescere ceperunt adiecta humo incrementa eorum prosequenda sunt. Et rursus. Non ante legendū est q̄ cū maturescere ceperit. Cato de re rustica. Et vbi primum incipiunt hiscere tum legi oportet. Plinius libꝛo. xj. Et cum mella ceperint maturescere abigunt eos. Idem libꝛo. vij. Samara colligenda est circa martias kalendas, cum flauescere incipit. Cesar in com. Cum maturescere frumenta inciperent. Lactantius libꝛo. iij. Cum primū adolescere cepit. Et libꝛo. vij. de roma loquens. Cū q̄ esset adolescentia eius fine punici belli terminatum deniq̄ confirmatis viribus cepisset iuuenescere Hieronymus libꝛo. ij. Regū. Et cum de nocte surreritis: ꝫ ceperit illucescere pgite. Gellius. Jam ēm fama virtusq̄ felicitatis romanę apud exteras gentes enitescere inceptabat. Cicero de natura deorum In his animantibus quę lacte aluntur omnis fere cibus matrum lactescere incipit. Et alibi dixit orationem suam canescere cepisse. Salustius in Jugurtha. Sed vbi dies clarescere cepit. Idem in Catil. Post q̄ diuitię honori esse cepere: ꝫ eas gloria imperium potentia sequebatur: hebescere virtus paupertas ꝓbꝛo haberi: innocentia ꝓ maliuolentia duci cepit. Hęc extrema a me posita sunt propter nōnullos qui inter doctissimos habiti sunt asserentes verba in sco finita raro ꝫ in licentia latini sermonis iungi cum verbo incipio cum ꝫ alia permulta reperiantur quę prętermittenda duri ne in maius q̄ par sit volumen excrescęret. Quiescant igitur omnes qui ea verba inchoatiua appellari volunt: quando tot tantoꝝq̄ interpretum atq̄ auctorum sententijs refragari non licet. Formātur hęc verba vt plurimuꝫ a verbis neutris secūdę cōiugationis a secunda persona iuncta cu syllaba: vt albeo es: albesco: caleo es calesco. Quedā tamen ab actiuis vel neutris transitiuis deducuntur quę passiuam nihilominus significationem innatam habent sicut illa quę a neutris secundę coniugationis sunt: vt augesco ab augeo: integrasco ab integro. Sanesco a sano a in e mutata. Siccesco: curuesco: mollesco: macesco: maturesco: hilaresco: grauesco: grandesco: quę tametsi a nominibus venire posse videantur: tamen a verbis eorum vel actiuis vel neutris transitiuis ferme omnia venire magis credo. Quedam vero a nominibus formari conuenit: vt mitescо: dulcesco: crudesco: ꝫ sterilesco: lapidesco: rarescо: crebꝛesco. Sunt etiam quedam ambigua: et varia quę significationem passiuam habent innatam: et a neutris veniunt: et nihilominus etiam actiuam habere reperiuntur: vt horꝛesco perhorꝛesco. Virgilꝰ. Hec tu mensarū moꝛsus horꝛescе futuros. Alia sunt quę primitiuorū significationem habent: vt labasco: extimesco: pertimesco: abhorꝛesco. Dormisco: prȩsentisco: contimesco: prȩscisco: rescisco: asscisco: ꝫ conscisco. Et siqua sunt alia. Alia terminantur in sco: licet non sint deriuatiua: vt posco: disco: glisco: offusco: ineſco. Sciendum etiam q̄ etiam hęc verba de quibus agimus habent prȩteritus perfectum: q̄uis multi regent: sed falluntur: quoniam cum primitiuis eorum: aucta cōmunia habent: aut certe mutuo ab illis accipiūt quod Priscianus in verbis asscisco et descisco non dissimulauit. Asscisco inquit asscui asscitus. Descisco desciui descitum. Vbi Liuius exemplum ponit. Descitum a romanis. Postea vero subdit. Et notandum q̄ ab inchoatiuo Scisco: asscisco: ꝫ descisco cōposita primitiui scilicet scio habuerunt prȩteritum. Scōm vō rectam proportionem debent eorū quoq̄ prȩterita asscio ꝫ descio esse. Ecce Priscianus dedit prȩteritum primitiui asscisco ꝫ descisco. Inchoatiuū Scisco appellans cum tamen inchoatiuum non sit: neq̄ habeat significationem verborum in sco desinētium. Diomedes quoq̄ prȩteritum ostendit adolesco inquit adoleui facit. Virgilius. Hor cum matura adoleuerit ętas. Columella libꝛo. ij. Sed hoc idez semen cilicię syriq̄ regionibus ipse vidi mense Junio Julioq̄ conseri: et per autūnum permaturuit colligi. A permaturesco est. Significat enim permaturum factum est. Et libꝛo. x. Et circa kalendas Martias locis aprȩcis licet porꝛum si iam ingrandiut transferre. Ab ingrandesco est non ab ingrādeo quod nescio si inueniatur: nec si inueniretur ab eo esset: quia ingranduit: grande factum est significat: non autem grande fuit: quod significaret si ab ingrandeo esset: sed sensui non cōueniret. Salustius. Hi postq̄ cōuenerunt in vna męnia dispari genere dissimili lingua alij alio moꝛe viuētes incredibile memoꝛatu est q̄facile coaluerunt. Hic coaluerunt non est prȩteritum coalo neq̄ coaleo: quod nō puto reperiri. A coalo esse nō potest: q̄ significatio actiua repugnaret sensui oꝛationis ergo in ea est: qua coalesco quod concrescо significat. Lactantius libꝛo. v. Quinimo si qua illis fiducia est vel in philosophia: vel in eloquentia arment se: ac refellant hęc nostra si possunt: congrediantur cominus et singula queq̄ discutiāt: decet eos suscipere defensionem deorum suorū: ne si nostra inualuerint vti quotidie inualescunt cum delubꝛis suis ac ludibꝛijs deserantur, Inualuerint validioꝛa fiant ab inualescо: quoniam subditur: vt quotidie inualescunt Quintilianus libꝛo. v. instit. oꝛa. Jam illa flāma quę magna congerie conualuerat diductis quibus alebatur concidet. Significat cōcreuerat siue valida facta erat non valida fuerat: a conualesco est: non a conualeo. Peccauit interpres nostri temporis cum inquit. Surdaster qui parum audit Hinc obsurdeo. Cicero lib. vj. de rep. Hoc sonitu ois fere cōplere aures hominū obsurduerunt. Hic obsoꝛduerunt significat surde facte sunt ab obsurdesco. Non autez surde fuerūt ab obsurdeo: quasi non amplius surdę tunc foꝛent. Hoc modo omnia prȩterita perfecta eiusmodi interpretanda sunt. Et si ambigua videbuntur disquirendum erit an a primitiuis an a deriuatiuis veniant q̄ significatio ꝫ res de qua tractabitur commonebunt. Possunt nihilominus sic discerni: Ut si dicaz Canui pro canus factus sum: tunc a canesco erit. Si vero dicero hęc vestis canuit: pro cana fuit: quę amplius cana non sit: vt si eam pullam feceritis tūc a caneo erit. Similiter hęc arboꝛ floꝛuit: si de tēpoꝛe quo floꝛida fuit loquar: tunc a floꝛeo erit. Sin eam floꝛidaz factā esse intelligi voluero a floꝛesco sumitur. Hoc ēm floꝛida facta est significabit. Illud vō floꝛida fuit. Maz q̄ ipsa primitiua quasi rem perfectaz in se habent: vt floꝛeo: quod floꝛidus sum siue in floꝛe sum significat ideo in prȩterito eius floꝛui illa huiusmodi perfectione caret: quoniam prȩterita est: eo q̄ tunc floꝛui in floꝛe fui significat: ꝫ non est amplius floꝛidus. Deriuatiua vero: vt floꝛesco rem imperfectam demonstrant q̄uis augmentatiuā vim habeant: id est floꝛidus fio. Ideo illam in prȩterito perfecto perficiunt: vt floꝛui

id est floridus factus sum: ⁊ eam tum perfectam in se habere declarant. Ascen. Satis persuasum mihi est per Laurentiū Vallen. (cuius auctoritatib⁹ p̄sens author plerumq; innititur: licet eius nomen fere sup primit: nisi vbi perperam p̄cepisse putat) Verba in sco aut p̄o primitiuis suis poni aut intrinsecaq; significare passionem: neq; p̄teritorum significatione carere: sed voce p̄opria: quam a perfectis mutuātur. Verum argumentum illud: quo vteriq; cōuincere nitūtur: non connotare inceptionez eo q̄ verbo inceptiuam vim habenti iungantur: non videtur mihi satis validum cum etiam verbum incipio possit geminari Vt si quis ab hostibus aut alioquin interpellatus sepe opus aliquod inceperit. Vt verbi gratia vbis ędificationem semel inceperit anno Millesimo: atq; iterum millesimo quinto: ⁊ rursum millesimo sexto ⁊c. Necq; perfecerit Dicam eum incepisse incipere vbis ędificationem anno millesimo ⁊c. Unde etiaz fieri potest: vt qui fordescit: id est incipit esse fordidus: fordescat adhuc: id est incipiat esse fordidior: non fordidus. Uerūtamen in valle sententiam non pedibus modo: sed vel verbis eam. Si quis autē mihi auscultare volet omnia verbis deducēda putabit. Sed q̄ primitiua sepe in vsu non sunt: a nominibus deducta videntur: vt igneſco: nam igneo in vsu nō est: ab igne nomine deductum putes: sicut saneſco ab inusitato verbo saneo: quod esset sanus sum: factum censeam: cum sano sit sanū facio ⁊c.

Incolatus us: ip̄sa habitatio seu tēpus quo quis in aliquo loco habitat: vt inde discessurus sit: vt Deu mihi quia incolatus meus p̄olongatus est.

Incolumis penultima correpta. Vide in dictione Columis. Unde incolumitas quę est (vt Cicero inquit) salutis tuta atq; integra conseruatio.

Incomitatus participium compositum ex in ⁊ comitatus: licet incomitor nō legatur. Ambrosius. Est itaq; fortitudo velut excelsior ceteris sed nunc incomitata virtus.

Incōmodo as penul. cor. noceo seu damnū infero. Vide in dictione cōmodo.

Incōmune equaliter inequali. Terē. in And. Id te oro incōmune vt consulas.

Incongelabile: quod non potest congelari. Sen. Cur fluuiorum et fontium aquę gelu durētur: mare omne incongelabile sit.

Incomprehensus non comprehensus. Lactan. lib. iij. Intellexit nullo humano studio posse ad sapientiam peruenirī ideo non oportere incōprehense atq; imperfecte rei perfectū nomen imponi.

Inconciliari accusari: in concilio vocari Plautina dictio quēadmodū inforari. i. in foro vocari.

Inconcussus qui non concutitur. Lactan. lib. de ira dei. Pronus est lapsus ⁊ facilis ad ruinam: nisi pedes in concussa stabilitate figantur.

Inconcinnus per duplex nn. incōgruus. Cinn⁹ eñ plurimorum cōmixtio est.

Inconditus penul. cor. ex in ⁊ conditus qđ a condo fit. Idē est qđ ignatus incōpositus. Liuius li. iiij. Cossus spolia opima regis interfecti gerens in cum milites carmina icondita equantes cū romulo canere spolia in ędę Iouis feretrij ,ppe Romuli spolia quę prima appellata sola ea tempestate erant cum solēni dedicatione dono fixit. Cicc. lib. iij. offi. Dicam vt potero inconditе fortasse: sed tamen vt res possit intelligi Eius simplex p̄otulit. Plaut⁹. in Am. Magis iam faxo dices postq; in cunis conditus est. Interdum in conditum etiam quandoq; ponitur p̄o inconscripto Salust. in Jug. Vt illi quib⁹ vires aderant ruere cuncti ad portas incondita tenerę.

Inconditus penul. p̄o. non cōditus: quod a condio fit idem est quod insipidus.

Inconsultus nomē sumit p̄o imp̄rudēti ⁊ quasi nulli⁹ p̄silij. Cice. p Deiotaro. Hō inconsultus ⁊ intemerarius hęc non videbat. Quin. O inconsultā ⁊ mulierem semper amentiam: id est imp̄rudentem ⁊ inconsideratam. Salustius. Inconsulte ac veluti per dementiam cuncta simul agebant. Quādoq; vero participium est: accipitur p̄o eo a quo consilium non est petitum. Varro. Etenim inscio atq; inconsulto domino serui sepe ex agro discedunt. Sic dicimus inconsultus medicus ad ęgrotum venit: id est a quo consilium nemo petiit. Interdum accipitur p̄o eo qui cuz quereret consilium nō accepit: quasi p̄o indigno habitus. Virgilius. Inconsulti abeunt: sedemq; odere Sibylle. Dicitur et inconsultus tus. Plaut⁹ in Tri. Quia rure dum sum ego vno ser dies me absente atq; insciente inconsultu meo ędes venales hasce inscribi litteris.

Inconsutus penultima producta: non consutus. Hieronymus ad Eustochiū. Consuant tunicas qui inconsutam desursum tunicam perdiderūt: quos vagitus delectat infantium.

Inconsutilis penultima cor. non consutilis: vt vestis inconsutilis quę simul sui nō potest. Euange. Erat autē tunica incōsutilis ⁊c.

Inconsideratus qui non considerat. Lactātius libro. j. Nemo est tam inconsideratus qui non intelligat sui se mortales.

Incoro as in coram sedeo. Pacu. Adeo incoranti mihi pes obstupuerat.

Incredibile non credibile. Terentius in Phor. Incredibile est quantum herum anteeo sapientia. Et incredibile dicitur maximū: quod vix credi possit. Idem in eadem. Quia p̄ter spem atq; incredibile hoc mihi obtigit.

Increpo as pui itum: pe. cor. significat sono. Virgi. lib. viij. At tuba terribilez sonitum procul ere canoro increpuit. Hieron. in li. Numeroz sine actō dixit. Cū q̄ increpueris tubis congregabit ad te omnis turba Idem sine aliquo casu a parte post. Si autem p̄olixior atq; concisus clangor increpuerit: mouebunt castra primi. Dicimus ergo Tuba increpuit sonum. Tuba siue sonus increpuit: et Ego increpui tuba. Per translationem increpare ponitur p̄o reprendere sed cū crepitu ⁊ verboz pedū ve strepitu. Hoc est contra aliquē crepādo ⁊ strepēdo insurgere: sed tunc increpui ⁊ increpaui p̄teritū facit. Hiero. in Sen. Et increpauit eum pater eius. Idem. Increpuerunt me renes mei. Item p̄o incitare Turpil. Age tu hymeneum increpa.

Increpito as pe. cōre. frequentatiuū. Virgi. lib. x. Vostis amare quid increpitas?

Increatus nō creatus Lactan. lib. j. Unus deus qui solus principat: isq; amplissimus increatus.

Increſco is: valde siue magis cresco. Liui⁹ libro. j. Carcer ad terroz increscentis audacię media vbe imminens foro edificat. Quin. lib. viij. Hoc genus increscit ac fit manifestius si ampliora verba cum ipsis nominibus p̄o quibus ea posituri sumus conferantur vt Cice. in ver. Non eñ furē sed raptorē: nō adulterū sed expugnatorē pudicicię: nō sacrilegū sed hostem sacroz religionūq;: non siccarium sed crudelissimum carnificē ciuiū socioz: isq; in vestrū iudiciū adduximus Illo eñ modo vt sit multū hoc etiā plus vt sic efficit

Incrementū ab increſco. Quin. Quattuor tamen maxime generib⁹ video constare amplificationē: incremēto cōparatione ratiocinatiōe: cōgeries incremētū est potentissimū cū magna etiā videnť ſ inferiora sunt.

Incubo as pe. cor. ⁊ incumbo is: ambo a cubo componuntur. Primū seruat analogiam sui simplicis: vt ſ

semp̄ primę cōiugationis. Alterū recipit.m.et trāsit ad tertiam:ambo tamen incubui ⁊ supinū incubituꝫ faciunt:⁊ significatione conueniūt. Est aūt incubare instare/inniti/insistere/inherere:⁊ datiuo semper iungitur. Virg. Ponto nox incubat atra. Quintil.lib.x. Qui autez sciuerit quo quęꝫ sint modo dicenda nisi tanꝫ in procinctu paratā quidē ad oēs casus habuerit eloquētiā velut thesauris clausis incubabit. Cice. in Timeū. Platonis. Qui omnis animātes cōplectit:id nō pōt esse cū altero. Rursus enim alius animans qui eū cōtineat sit:necesse est. Incubamus ensi terrę mari pellibus spongię cardini ⁊ similibus quę subiectę aut obiecte rei ꝓportionē habent. Papi. Et festinātis sistens Fata salutifero mitis deus incubat angui. Incubare etiā quēdā Ioui dicim°:ꝓ eo qđ est apud Iouē. Plau.in Cur. Māꝫ te incubare satius fuerit Ioui q̄ tibi auxilio in tureurādo fuit. Simile huic fere verbū videt incūbere innitię. Pli. Cęlum inḡt cardini suo.i. terrę incumbit. Aliubi terrę ait oia inniti. Aliꝫ incubare ex vi ꝓpositionis in significat intus siue super cubare. Cubare enim dormire siue ꝙescere:stare ꝓsistereꝫ significat. Aūt Plau.in Cas. Est ei quidā seruus qui in morbo suo imo vero in lecto ne quid mētiar incubat:⁊ iterū. Aliꝫ ego eā mecum rus vxorem adduxero ruri incubabo vsqꝫ in prefectura mea. Cato de re rust. Primus cubitu surgat: postremus cubitū eat. Col.li. viij. Et semp̄ ḡ aridissimis filicibus vel culmis stabula constrata quo puri⁹ ⁊ mollius incubent: id est supercubent dormiant aut quiescāt. Lactā.lib.de opi. Nidos aut luto edificant aut virgultis ⁊ frondibus construunt et ciboꝝ expertes incubant ouis. Pli.lib.x. Oua incubari infra decē dies ędita vtilissimū vetera aut recentiora infecūda. Var. Quę velis incubet:negant plus viginti quinꝫ oua incubare. Hic cum actō iunxit. Pli. li.ij. Aut si vna oēs incubarēt. Vel Aut si vna omnes incubaret. Hoc est si natura vna tantū esset quę mundos illos oēs incubaret.i. occuparet possideret: amplecteret:foueret vt galline oua. Macro. quoꝫ de Dionysio.Siculo inḡt incubatoꝝ aule. Ab incubo fit incubitus us.⁊ incubatio. Pli. Quedā aūt citra incubitum ſponte natura gignit. Idem. Rara incubatio ouis noxia.

Incubones dicuntur qui thesauris inuigilāt: cum tamē mediocritas in reb⁹ humanis sit optima vnde theognis megareus μηδεν αγαν σπευδειν παντων μεστ αριστα και ουτωσ κυρη εξεισ αρετην ηρ τελεβειν χαλεπον.

Incumbo is:datiuo similiter iungitur:⁊ duo significat scz obnixe operando alicui rei: vt Incumbo studiis. Et inhereo. Virg. Incūbens tereti damon sic cepit oliuę. Pli.libro.j. Mamaꝫ in illo caua in se conuexitas vergit ⁊ cardini suo:hoc est vndiqꝫ terrę incūbit. Frequēter etiā actō meditāte ad. vel in. vt a Cicerone fere semp̄ vsurpat. Pergite inquit adolescentes ⁊ in hęc studia in quibus estis incūbite. Et alibi. Quare incūbamus ad illa preclara studia. Nam cū operi alicui faciundo incūbimus toto pectore: significatur diligentia ⁊ conatus. Similiter cuz accuratius quid mente agimus incūbere dicimus. Plus tamē inesse videt actō cū in ḡ dtō:quasi sit inniti: vel insistere cōtra siue sup̄ in quo designatur quid arduum vel mirabile vel onerosum. Et hoc ex vi prepositionis in actō iūcte. vt Li.ꝓ Cor.balbo mirabile a se factum fuisse declarat cum ait. Hoc siue meum siue reip. fatum vt etiam in me vnū omnis illa inclinatio cōmuniū tēporū incūberet. Onerosum seu arduū: vt idē Cornificio Te tū horto⁹ vt omni cura in remp. incūbas: hoc est sustentandā siue tuendā qđ difficillimū erat. Quare si dixero. Incūbo in remos maior nixus in illos desiḡnat:ḡ incūbo remis: vt sit incumbo in remos quasi totis viribus brachijs innitor contra siue super remos. Inde Hiero. vsus est prepositione sup ad Dama. Papā. Incubuit super collū. Aliquando ꝺo in huiusmodi forma significat irruo. Cice.pro Plancio Potius ḡ ab ipsis q̄ in teip̄m incūbuerūt te depulsuz putas. Quintil.libro.v. Et fluctus esse cum magna vis venti in mare incubuit. Virgi. tamen dtō iunxit. Incubuere mari cū tamē irruo actū poscat cum prepositione in. Tereū. in Adel. Fores effregit: atqꝫ in ędes irruit alienas: Incumbo autem ad studia significat animo ⁊ opera intendo:siue innitor ad studia: vt Cice.ꝓ Pōpeio: Quare videte ne dubitandū vobis sit omni studio ad bellū incumbere. Aliqū post actū adhibeḳ adiectiuum: vt effectus rei quę designatur demonstreḳ: vt idē ꝓ. L. Sylla. Meminē esse ex illo honoris gradu qui non in studio: virtute auctoritate incubuerit ad rempu. conseruandam. Si vero nō ponitur adiectiuum tunc subintelligiḳ: vt sit incūbere ad bellū.s. suscipiendū incumbere. Et ad eius perniciem incumbenti: hoc est exequendā. Simile erit si dixero Remiges incūbunt ad remos subintelligiḳ emēdos si emere velint: vl habēdos si ꝓhibeant aut detineāt vel obnixe tenēdos ne sibi rapiant aut e manib⁹ elabant ⁊ hmōi:licet Valla in remos vel ad remos incūbere dici posse neget:sed remis tantum. Est preterea quando incūbere significat subire: siue superuenire. Lactā.lib.ij. Si morboꝝ pestifera vis incubuit. Ambro. Vesper incubuit:populi sequebant: stagnum occurrit:turbe vrgebāt. Irē superiacere. Virgi.lib.iij. Incubuitqꝫ toto:dixitqꝫ nouissima verba. Et lib.vij. Pellib⁹ incubuit stratis:somnoqꝫ petiuit.

Incubi penul. cor. dicti sunt syluani ⁊ fauni:quos impios quandoqꝫ fuisse mulieribus cōpertū est ac caruz appetisse peregisseqꝫ concubitū.

Inculco as:eadem sepius iterando ingero: inspisso:ex in ⁊ calco.

Incultus:a cultus participio compositū est:⁊ in negatiue sumitur. Liuius lib.ij. Charitas primū annone ex incultis p secessionē plebis agris. Hiero. ad Helio. Squalida capitis horret inculta cęsaries. Et in hac tantū significatione reperiri puto: hoc est nō cultus: non exercitatus: vel non ornatus: vel non habitatus adiectiuū. Et non ab incolo est: vt sit eius participiū. sed eius forez si ꝓ inhabitat⁹ caperek qđ nusqꝫ legi. Hiero.ad Dama. papā. Non ambigo quin inculta nostre paruitatis oratio videatur.

Incunabula. Vide supra in dictione cune.

Incurro is:contra aliquem curro qđ vernacula lingua dicik correr adosso. Liuius lib.j. Eo filio ꝑcipua equitum gloria fuit vtrinqꝫ a cornib⁹ positos cū iam peleretur media peditum suoꝝ acies incurrisse a lateribus ferunt. Aliquādo incurrere est intro currere seu vltro se injicere. Sal. Postqꝫ Catilina fusas copias seqꝫ cū paucis relictuz videt memor generis atqꝫ pristinę dignitatis inter cōfertissimos hostes incurrit ibiqꝫ pugnando confoditur. Lactā. Per translationem dixit. Aut oblitus esse propositi videar: aut loquacitatis crimen incurrā. Aliqū Incursiones quas curratias vulgo dicunt facere: quę fiunt prędando loca. D. Brut⁹ Ciceroni Aut apēnino alpibusqꝫ se teneat et decursionib⁹ per equites quos habet multos vastet ea loca quę incurret. Hinc incursus us. pro incursione. Col. Hostiles incursionibus vastatas fruges.

Incuria et incuriosus vide supra in dictione curiosus.

Incuruus valde curuus. Teren. in Eu. Continuo accurrit ad me ḡ longe quidem incurvus:tremulus:labijs demissis.

Incuruo as incuruū facio.

Incurueſco is:incuruus fio. Cice.libro.j. Tuscu. Hic

autem vbi habitamus non intermittit celum nitescere: arbores frondescere: ramos baccatū vbertate incurvescere.

Incus penultima producta generis feminini instrumentum in quo aliquid cudimus. Hora. Et male tornatos incudi reddere versus.

Incudo onis qui in incude siue super incudem quicq̄ fabre facit. Hieron. cōtra Joui. Et in nautibus piscatorum caput eius stat: sicut incudo insatiabilis reputat ferrum vt paleas.

Incuso as: pe. pro. Vide in dictione accuso.

Incutio is penul. cor. ssi ssum ex in ⁊ quatio: q in c ⁊ a in u. mutatis: vt cetera composita. Concutio discutio: excutio: percutio. Est autem incutere injcere. Virgi. Incute vim vētis: submersasq̄ obrue puppes. Aug. lib. viij. confes. Quanto propius amouebar: tanto ampliorem incutiebat horrorem.

Indago as: penultima producta inquiro. Lice. li. j. offi. Inest idagatio atq̄ inue. Et de opti. genere dic. Aut reprehendet q̄ inusitatas vias indagemus: tritas relinquamus.

Indago indaginis: ⁊ indages inis: p inquisitione. Virgi. Saltusq̄ indagine cingunt.

Inde aduerbium. i. ex eo loco. Liuius libro. j. Primo in Macedoniā venisse: inde in Siciliā querentē sedes delatum. Aliq̄n dicit nō de loco sed de rebus. Idē in eodē. Omnis te exempli documēta in illustri posita monumento intueri. Inde tibi tueq̄ reipu. q̄d imiteris capias. Aliq̄n ponit pro deinde: vt apud eundē. Crimini maxime dabant in numitoris agros ab his impetuq̄ fieri inde eos collecta iuuenum manu hostilem in modū prędas agere. Hinc fiunt cōposita deinde: exinde: pinde: ⁊ pinde: q̄ hūc accētū in antepenul.

Indidem pe. cor. aduerbium compositū ab inde ⁊ idem quod est ex eodem loco. Plau. Indidez vnde oriar facito: vti facias stulticiam sepelibilem. Apud Cato. ponitur pro idem mor.

India regio orientalis asię terminus: quę tam vasta perhibetur: vt eā tradāt esse tertiā partē omniū terrarū. Pōpon. scribit tantū spaciū littoris occupare: q̄uz per. lx. dies noctesq̄ velificantibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinq̄ milia oppidoruz: ab Indo flumine sic appellata: in quem ab occidentali plaga desinit: q̄ solus post milū crocodillos creat. Hęc a meridi. mari incipiens adusq̄ solis occasum porrigitur: et a septentrionibus vsq̄ ad curnu suum montē prouenit. Hēmis abundat. Lapicanes ⁊ elephātos procreat arbores habet semp frōdētes. Tell⁹ bis fruges in anno ad maturitatē perducit. Piper: calamū aromaticum ⁊ cynnama ad nos mittit. Indi propegentium soli nunq̄ emigrauere finibus suis. Illic binę estates leues aurę: temperies celi: vbertas soli: aquarū abundantia: quę oia faciūt: vt maiora: in india q̄ in ceteris regionibus nascantur alia. Ab india fiunt adiectiua. Indus. ⁊ indicus libro. v. de gestis. Alexandri arrianus. ο Ἰνδὸς ποταμός ἐστι τῶν κατὰ τὴν ἀσιανὴν καὶ ευρωπὴν πλὴν γαγγου καὶ τοὺτου τουιναου ποταμου καὶ οἱ αἰπηγαι εισιν αὐτῶ επίσα δε τοῦ ὀρους παραμισ/σου η καυκασου.

Indus fluuius: a quo India nominata est: quez in iugo caucasi montis q̄ vocatur paropanysus aduersus solis ortū effusum aiunt: in secq̄. xix. amines recipere.

Inder generis cōis pro eo vel ea qui vel quę aliquid indicat ⁊ accusat. Asco. scribit: indicē esse qui facinoris cuius ipse est conscius latebras indicit impunitate ꝓ posita. Salu. Plericq̄ crasso ⁊ negocijs priuatis obnoxii conclamabant indicem falsum esse. War. Indice nō opus est nostris nec iudice libris. Inde indiciū dictum quod alio nomine indicium vocatur pro detectione ⁊ accusatione. Apu. Ob indicium pręmiū occupasse domino tamen suo. Sal. Iraq̄ cōsulente Cicerone frequens senatus decreuit Tarquinij indicium falsum videri. Inder ro masculini generis accipitur pro digito prope pollicem: vel pro lapide quo auri vel argenti gradus cognoscitur.

Indico as: pe. cor. re. significat manifesto: ⁊ palam facio. Plau. in Asi. Ego ne hęc patiar aut taceam? Emori me malim q̄ hęc eius vxori non indicem. Aliquādo demonstro. Lactan. lib. vij. Ipsa ergo virtutis perpetuitas indicat humanū animū si virtute ceperit p/manere: quia ⁊ virtus perpetua est ⁊ solus human⁹ animus virtutē capit. Aliquādo accuso. Vlp. scribit Indicasse reū est detulisse: arguisse: accusasse cōuicisse Sed he significationes in idem recidunt. Aliquādo indicare ponitur pro addicere: hoc est rē emptā liberare. Lice. li. iij. offi. Scęuola publij filius cū postulauisset vt sibi fund⁹ cui⁹ emptor esset semel indicaret

Indicium. Vide in dictione inder.

Indicatura estimatio. Pli. in pręfa. Hęc fiducia operis hęc indicatura.

Indicatiuus a um: dicitur id in quo aliquid indicat. Vn de indicatiuus modus dictus est: quia eo indicamus id est ostendimus quid agatur.

Indico is penultima producta ri ctum multa significat. Nā indicere est denūciare: q̄uis iter se differāt q̄ maiorē vim habeat idicere q̄ denūciare. Nā denūciare ꝓprie est significare: ⁊ simplr sumi pōt: vt vētus denūciat pluuiam. Et denuncio me tibi propediem affuturum. Cice. pro Plan. Denūciasti hō adolescēs q̄d de rep. sentires. Indicare vero licet significet denunciare nō tamen ꝓprie: quoniā dico aliud significat: q̄ nuncio: ⁊ in aliud q̄ de. In eīs iuncta verbo dico maius incrementum demonstrat ⁊ significat maxime q̄uis ⁊ significationē cōtra nō omittat. Indico ergo maxime dico: hoc est solēniter dicendo denuncio: vt si dicam. Bellum tibi indico: non est sicut bellum tibi denuncio id est bellum me tibi illaturuz significo: sed bellum me tibi iure illaturum dico. Aut bellum tibi a me inferendū esse indico. Quod Cice. li. j. offi. aperte docuit: q̄ vtrūq̄ verbū sic posuit. Ac belli q̄dē equitas feciali populi ro. iure pscripta est: ex quo intelligi potest: nullum bellū esse iustū nisi q̄ aut rebus petitis geratur: aut denunciatū ante sit ⁊ indictū. In his verbis duo genera belli gerendi fuisse significat. Primū rebus petitis: quę si negabantur reddi: ⁊ bellum cum illis gestum fuisset iustum habebatur. Alterum honestius iustiusq̄ erat: eo q̄ petitis rebus nisi redditę fuissent bellū gerendū esse maturo decernebat⁹ consilio: tum ad fines hostiū denūciatis belli suscipiendi causis bellū indicebat. Sed quo pacto indiceret. Li. li. j. declarat his verbis. Quādocūq̄ pars maior eorū qui aderāt in eandē sententiā ibat: bellū erat: cōsensu fieri solitū: vt fecialis hastā ferratā aut sanguineaz pręustā ad fines eoz ferret ⁊ nō minus tribus puberibus ꝑsentib⁹ diceret: q̄ popul⁹ prisco latino hominez ve prisci latini aduersus po. ro. q̄ritū fecerūt deliq̄rūt. Ob q̄ bo. ro. q̄ritū bellū cū priscis latinis iussit esse senatusve populi ro. q̄ritū cēsuit ꝑsensit cōsciuit vt bellū cū prisco fieret: ob eā rē ego populusq̄ rom. populis prisco latino: boibusq̄ priscis latinis bellū indico facio. Id vbi dixisset hastam in fines eorum emittebat. Hoc tū non a latinis repetite res ac bellum indictū morēq̄ eorum posteri acceperunt. Potest tū in significare contra: vt si dicā bellū indico voluptatibus: tūc contra voluptates bellū me gesturū dico: hoc est solēniter ꝑsiteor. Nec soluz indicere pertinet ad bellum gerendū sed etiam ad funus. Ait Festus ait. Indictiuum funus ad quod per prędonē euocabantur. Sueto. in Cęs. Funere indicto rogus

extructus est. Preterea ad concilii tributū spectacu
lū: z hmōi que nō nisi ritu solēni fieri cōsueuerūt. Si
militer sacerdotes festa ieiuniaq; populo indicere so
lent. Aliquando etiam est quasi precipere: vt apud
Liuium lib.j. Longe a domo patribus excitis ipsuz
qui concilium indixerat non adesse. Aliquando impo
nere. Idem lib.iiij. Unde enim eam pecuniam consti
ci posse nisi tributo populo idicto. Lice. in ver. acti.
v. Legem sibi indicunt innocentie: continentiq; virtu
tuq; omnium qui ab altero rationem vite reposcunt.
Aliquando significare. Liuius lib.ij. Indici deinde
finitimis spectaculum iubet.

Indictum dicitur qō est solenniter promulgatū: vt indi
ctum bellum denunciatū dicitur. Indictuz funus de
nūciatę exequię. Et indictū non dictū. Terē. in pho.
Qō dictū indictū est: qō modo erat ratū: id irritū est.
Et hoc modo non ab indico: sed a participio dictus
compositū esse censeo. Liuius. v. Itaq; que tū cecine
rit diuino spiritu instructus ea se nec vt dicta sint re
uocare posse. Sic etiam dicit indicta causa. i. non di
cta z nō defensa. Lice. Q. rabi. Sed indicta causa ci
uem romanum capitis condēnari coegit.

Indictiuus ua um: qō indictum est: vt funus indictiuuz
de quo paulo ante. Et indictiue ferię quas consules
vel prętores indicunt.

Indictio spacium. xv. annoz qō indicebatur vt tribus
lustris tributa toto orbe romanę rei soluta essent.

Indeprecabilis apud quem nō valent pręces. Belli. Et
pęna indeprecabilis subeunda esset.

Indefensus sine defensione. Liuius. li.iij. Suos increpans clara voce. Uic prębituri inq̄t vos telis hostiū
estis indefensi multi. i. sine defensione: sine vindicta.

Indemnis indemnatus. Uide in dictione damno.

Indies significat quotidie sed proprie cum incremento
Ideo plerūq; iungitur comparatiuo. Lice. Cū id ma
lum serperet indies magis. Reperitur etiā sine cōpa
ratiuo sed tamē cum verbo significante incrementū.
Li. Crescente indies multitudine. Indiem vero iun
gitur plerūq; cū verbo viuo. Quintili. Non vt fere
volucres p̄sentis modo cibi memores in diē viuunt.
Aliq̄n cū alio verbo. Sal. Panē indiē mercari quasi
p̄sentis diei rationē habere. Indiez addicere est rem
venalē ita vendere vt nisi alius ad certū prestitutūq;
diē maius pręciū obtulerit: illius sit qui primo obtu
lit. In dies singulos id est q̄ quoslibet dies. Li. Ve
tello Hęc rationes atq; eius mei consilij maioze in
dies singulos fructū voluptatēq; capio.

Indigeo es penultima correpta. Uide in dictiōe careo
Huius impersonale. Pli. lib. x. posuit. Munq̄ con
spectis nisi cum presidio earum indigetur. Ab Indi
gens fit Indigentia e. pro inopia.

Indigus a um: penultima correpta quod indiget. Aug.
Sed sicut eum vidimus infirmum iacentem indigū
opis alienę.

Indigena penultima correpta dicitur inde genitus nec
a liunde proueniens.

Indipisco is: vsurpo assequor adipiscor. Quod et Indi
pisceris: indeptus dicatur. Plaut⁹ in Aul. Hecq̄
partē tibi ab eo cui sit indipisces neq; furem excipies
Gel. lib.j. Si em̄ acheos Homerus pugnam indipi
sci ait nō fidicularum tibiarūq; concentu conspiratā
Hinc Indepto as: frequentatiuū. Uar. Hec partez
aliquā indeptauit hereditatis.

Indigito as: penultima correpta quasi indicito ab In
dico vel a digitis deducitur. Et significat. Uoco no
mino z quasi per nomen ostendo. Macro. Mamq̄
virgines vestales ita Apollinem indigitant. Apollo
medice: Apollo pean. Idem. Nam ita ab incolis in
digitantur.

Indigitamenta: libri pontificales qui z nomina deoz
z rationes ipsoz numinū continent.

Indigetes: pe. coz. dū ex hominibus facti. Quo nomi
ne dictus est Eneas cum pugnans cum Mezentio
nusq; apparuisset. Illi Indigetes dicunt esse deos
tutelares: quoz noia vulgari nō licet.

Indigestio: cum cibus non digeritur. Hierony. ad Eu
stochiū. Ad orationē tibi surgēti nō indigestio ructū
faciat: sed inanitas.

Indigeste aduerbiū: significat inordinate.

Indignus: non dignus. Terē. in Eu. Nam si ego digna
contumelia hac sum maxime: at tu indignus qui face
res tamen. Interdū ponit pro miserabili. Idē. Indi
gnis cū egomet sim acceptus modis.

Indignoz z indignitas. Uide supra in dictione Dignoz

Indiscriminatim indifferenter.

Indisertus: non eloquens. Gel. Non indiserti viri.

Indocilis: qui penitus non potest discere. Indoctus q̄
nondū didicit.

Indo is: indidi. itum: impono. Plau. in cap. Decimum
vocitatus est: post vos indidistis Tindaro. Quādoq;
significat intus do: imitto. Idem in Cas. Dem me
z te infelicem si ego in os meum vini guttam indidi.
Interdum imprimo. Idem in Asi. Qui sepe ante in
nostras scapulas cicatrices indiderūt

Indoles penul. coze. ab indolesco fit per interpretatio
nem. Et in pueris quidem atq; adolescentibus est si
gnificatio quedā futurę pbitatis. Ci. Ut em̄ ab ado
lescētibus bona indole p̄ditis sapiētes senes delectā
tur. In viris vero signū est p̄sentis virtutis. Idē. Ho
mines in quibus est virtutis indoles cōmouent. Ām
z p̄ p̄stantia seu generositate quadā virtutis atq; ani
mi ponit. Liuius de Lauinia iam matre inquit Tan
ta i ea virtutis indoles fuit. Luc. Indole si dignū latia
si sanguine prisco Robur inest animis. Aliq̄n etiam
in malum dicitur: vt apud Liuiū de Annibale. Cum
hac indole virtutum ac vitioz̄um sub Asdrubale me
ruit. Trāsfertur quoq; ad muta atq; inanimata. Idē
Sicut in frugibus pecudibusq; non tantū semina ad
seruandam indolem valent quantū terre proprietas
celiq; sub quo aluntur.

Indolentia quasi non doloz cū nihil dolet. Lactan. lib.
iij. Nam corporis bona. i. incolumitas indolentia z
valitudo nō min⁹ sunt mutis q̄ homini necessaria: ac
nescio an etiam magis quia homo z medelis z mini
sterijs subleuari potest: muta nō possunt. Hec etiam
Indoloria dicit: vt Sidoni⁹ a Cice. dicta p̄scribit.

Indomitus pe. coz. qui domari nō potest. Ām dicimus
equum indomitū. Aliquādo ponitur pro feroci. Ām
dicimus gētes indomitas. Aliq̄n p magno. Virgi.
Mate quis indomitas tantus doloz excitat iras.

Indubitatus: nō dubitatus. Lactā. lib.ij. Pro confesso
z indubitato habitū est.

Induco is penul. pro. proprie intro duco. Plau. Induc
eam in domū. Quandoq; Inducere est psuadere illi
cere decipere inclinare. Lucil. Mut⁹ ego animū si in
duco vt ab amoze meretricis delistat. Idē. Miseruz
senē sirenum cantu inductum. Quādoq; Abolere cā
cellare Sue. in Cesa. Amplissimis verbis collauda
tū in integrū restituit inducto priori decreto. Et alibi
Multa inquit z deleta z inducta z superscripta ine
rant. Uerbū id iuris est. Origo eo p inducto chartis
atramēto velut tectorio deleri q̄ scripta prius erāt cō
tigit. Quādoq; Fingere. Cic. lib.iij. offi Hic ille Hy
ges inducitur a Platone Quādoq; Ingredi faceret
vt Uide q̄ me iducas. Quādoq; Affirmare: vt Sic
animuz induco meū. Quandoq; Imponere: vt So
leę ligneę pedibus inducte sunt. Quandoq; Infige
re: vt Ita induri in animū.

Inductio genus argumenti. Est em̄ oratio per quā fit a
particularibus ad vniuersalia progressus. Vel indu-

ctis est oratio que rebus nō dubijs captat assensiones eius rei que instituta est.

Inducie: pax in paucos dies sic dicte: q̄ in diem dentur: vel q̄ in dies ociuz prebeant. Aurelius opilius inducias dici existimat ab initu ⁊ introitu quoniaz tempore induciarum hostes inter sese vtrinqz vltro citroqz alteri ad alteros impune inire solent ⁊ introire. ‖Has Lycaon primus inuenit: federa Theseus.

Indulgeo es si sum: ⁊ tum ſm Priscianū significat obsequor: consentio inseruio ⁊ facile concedo. Cicero in Lel. Sed obsequium multo molestius q̄ peccatis indulgens id est consentiens precipitē amicū ferri sinit. Idē Tyroni. Indulge valitudini tue. i. molliter vaca: ⁊ q̄ lingua vernacula dicimus fa cacerie. Terē. in Heau. Mimū illi indulges. Vnde Indulgētia mollis est pmissio q̄ seueritati opponit. Quintil. Mollis illa educatio quā indulgentiā vocamus neruos ois ⁊ mētis ⁊ corporis frāgit. Et indulgere est facilem ⁊ clementē esse. Cice. lib. iij. offi. Magnus vir imprimis ⁊ qui pindulgēs in patrē: idem seuerus in filiū. i. clemēs ac facilis: ⁊ indulgētia clemētia. Sta. Vultus ⁊ egregie tanta indulgentia formę. Indulgētissimi imperatores dicti q̄ sint benefici propēsiqz ad sacrificandum. Item Indulgere est delicate intendere ⁊ spaciū maius dare. Virgi. Indulge hospicio: causasqz innecti morandi. Idem. Sin tumulis accline solum collesqz supini Indulge ordinib⁹. Itē indulgere parcere. Ambro. Vide Bonus deus ⁊ facilis indulgere peccatis. Idem. Nam dñs iesus christus crucifigentibus se non maledixit sed potius vt eis indulgeretur orauit. Hierony. cū actō iunxit. Misericordia inquit est q̄ indulget nostra peccata. Item indulgere tribuere. Ambro. Laudabunt etiā deū qui tanta nobis remedia indulserit vitande mortis. Item Augere. Lucil. lib. iij. Tu qui iram indulges nimis manus abstinere a muliere melius est

Indulgitas pro indulgētia Sisenna. Bassus assidua indulgitate victus.

Induo is indui indutū ex in ⁊ duo is. Cuius origo a grēco Δυω q̄ ingredior significat trahit. Vnde εγδυω induo. Vetereſqz dixerūt pro dare Duo duis: ⁊ Dio is. Plautus in cas. Hea prēda est illia proinde tu te in laqueum ne duas. De verbo autem dio. Terē. in phor. Dij tibi omnes q̄ dignum est diunt. Construitur autem Induo varijs modis. Nam quādoqz habet duos actōs: sed in passiua tm̄ significatiōe ⁊ hoc apud poetas ⁊ historicos non apud oratores: quos imitādos iprimis cēseo. Plau. in Epi. Quid erat in dutā: an rigillam induculam: an mendiculam implumatā? Virg. lib. ij. Deinde comantē androgei galeā clypeiqz insigne decorū induit. Curtius. Jamqz nox apparebat cū thoracē indutus procedit ad milites. Aliquādo vno tm̄ actō construit: ⁊ tunc idem est q̄ assumo. Quintil. lib. vj. Orbum agimus ⁊ naufragū ⁊ periclitantē quorū induere personas quid attinet nisi affectus assumimus. Vbi verbū difficile facile declarauit. Sic curtius. Loricā tamen quā raro induebat amicis orantibus sumpsit. Cice. lib. iij. offi. deponit em̄ personā amici cū induit iudicis. Hinc ex contrario deponit Induit significare ostendit. Sueto. in Nero. Nullam bis induit. Aliquādo postulat: vt id quo quis induitur in actō ponatur: ⁊ bis q̄ induit in dō: significatqz impono imitto assumo. Plautus in Cas. Ocyssimus sum omniū qui viuūt. Loricā induā mihi optimū esse arbitror. Cice. lib. ij. de fi. Ex eius spolijs sibi ⁊ torquē ⁊ cognomē induit. Plinius lib. xxxiij. Pessimū vitę scelus fecit qui annulū primus induit digitis. Sue. in Aug. Si mane sibi calceus perperam ac sinister pro dextro induereſ. Per translationē ad animū dixit Liuius lib. iij. Adeoqz nouū sibi ingeniū induerat vt plebecola repente omniscz aure popularis captator euaderet. Aliquando vltra naturalē actū habet aliū actū cū in. Et tūc p conuerto siue transformo sumit. Vir. lib. j. geor. Contemplator ite cū se nux plurima syluis Induet in florē. Cice. de diui. loquēs de anhelitibus terrę. Cū autē se in nubē induerint. Similiter cū hmōi actō significat injicio: seu immitto. Cice. in horte. Et vt docuit Anthioch⁹ in idipsuz se induit quod timebat. Hel. Aesopus ille ephrygia fabulator haud imerito sapiens existimat⁹ est cum que vtilia monitu suasuqz erāt non seuere nō imperiose precepit ⁊ censuit vt philosophis mos est sed festiuos delectabilesqz apologos cōmentus res salubriter ac prospicienter aiaduersas in mentes animasqz hominū cum audiendi quadā illecebra induit. Deniqz cū p vestio capitur vltra actū construit cum ablō sine prepositiōe eius rei qua quis induit. Cur. Deposita veste quā habebat arabica induitur. Cice. lib. iiij. ad herē. Palla inaurata indutus. Q̄nqz etiā in hac constructione pro Illino sumitur. Plautus in Bus. Jd eis vitiū nocet: atqz etiā nōc satis boni sūt si sunt induti pice. Col. ad vites transtulit pro osero cum dixit. Nam ita se induunt vuis vt nequeāt capere maturitatē. Sumit etiā pro ferio cuz ablō instrumentali. Cesar. li. vij. Quin ordines cōiuncti inter se atqz impliciti quo q̄ intrauerāt se ipsi acutissimis vallis induebant: hos cippos appellāt. Et iterū. Aut se stimulis inopinantes induebant: aut in scrobes delati transfodiebantur.

Induuię ab induendo: indumenta quibus quis induit: sicut exuuię ab exuendo.

Indusium gen⁹ vestis quasi intusiū q̄ mox supra subuculam sumebat sicut palliū ⁊ palla vocata ⁊ foris supra indusium. A quo indusiatus dicit qui hmōi veste est indutus Plau. Indusiata patagiata.

Industria est ingeniū seu ars qua aliq̄d struere sum⁹ idonei q̄uis pro ingeniū siue artis exercitatione q̄nqz sumatur. Utrūqz cōplexus est Cice. cū inquit. Ut industria nra tuę moremgeramus voluntati.

Industrius nō industriosus dicit q̄ antiqui industrius dicebant: pro ingenioso ⁊ pro eo qui multę industrię est ⁊ aliquid struere semp nititur. Cice. ad Herē. Mirū hec causa est hmōi quā nec industrius: nec miserior: nec officiosus deserere pōt. Hec aūt duo noia cōposita cēseo: deriuata tm̄ ab instruo. Vā festus. Industriū antiqui dicebant indostrium: quasi quicquid egeret intro strueret domi. Ab industrius fit aduerbiū industrie. Col. Higinius veterū auctorū placita secretis dispersa monumētis industrie collegit.

Inebrior aris. Vide in dictione Ebrius.

Ineffigiatus a um: informe: q̄ nō est factū ad aliquam effigiem. Gel. Namqz vt illa bestia fetum ederet ineffigiatū informēqz lambendo id postea quod ita edidisset cōfirmaret ⁊ fingeret.

Ineo is: iniui vel inij itum. penul. cor. ex in ⁊ eo: significat incipio. Sal. Quapropter vos moneo vt forti atqz parato animo sitis: ⁊ prelijs cū inibitis memineritis vos diuitias decus gloriam preterea libertatem atqz patriā in dextris vestris portare. Et inire est ingredi. Plau. in Cas. Tu modo prospicito q̄d intus agāt: si tu iubes inibit tecum. i. intrabitur. Idē. Injit te vnā febris? Item mereri assequi lucrari obtinere cōparare. Terē. Ut gratiā meā sine dispēdio. Hoc autē fit cū nouis ⁊ ignotis fauorē ⁊ amicitiā alicuius adipiscimur. Et dicimus. Ineo gratiaz tecum. Ineo gratiam tuam: ⁊ Ineo gratiam a te. Terē. in Eu. Ab eo gratiā inibo. Quādoqz Tractare cōciliare: vt In eo pacē tecū: Ineo bellū: Ineo fœdus. Ineo rationē: Ineo viam: id est inuenio. Cuius participium absolute positū maiorib⁹ rebus adhibet: vt Ineūte ado-

lescentia Ineũte vere: anno/mense/seculo/lustro/bello. i. ingrediente. Rursus Inire est cõcumbere. Pli. Sed asini qui equas ineant optimi legẽdi sũt. Hinc Initor: penul. cor. p cõcubitore: ꝛ Initum pro coitu poni ꝓsuevit. Iterẽ capere: vt Ineo fugã. Virg. Sepe leui somnũ suadebit inire susurro. Iterẽ facere. Plau. in cap. Qui ꝓfliũ intere quo nos victu ꝛ vita ꝓhibeant. Iteꝛ Considerare intelligere. Teren. in Phor. Hęc cũ ratione ineas ꝙ̃ sint suauia ꝛ ꝙ̃ chara sint ea qui ꝙ̃beat. Vo. Ineas/intelligas/estimes. Ab Ineo fit Initium: initio as. et initiarius.

Inito as. frequẽtatiuũ ab Ineo. Diome. Ineo is. inito dicimus: vt Pacu. Loca arida initas.

Ineptus: ex in et aptus. Cice. libro. ii. de Ora. Ineptus nomẽ habere videẽ ꝙ non sit aptus. Idẽ sermonis nostri ꝓsuetudine perlate patet. Nam qui ad tẽpus qd̃ postulet nõ videt: aut plura loquiẽ: aut se ostẽtat: aut eorum quibuscum est vel dignitatis vel cõmodi ratione nõ hꝫ: aut deniq; in aliquo genere: aut incõcinnus: aut mꝛtus est: is ineptus dr. A quo Ineptia Ineptitudo: Ineptulus.

Ineptio is. ĩui itũ ineptias facio. Lactã de Opi. Uereor ne hmõi portẽta ꝛ ridicula refutare non minus ineptũ esse videar. Sed libet ineptiri: qm̃ cũ inepto agimus ne se ille nimis argutũ putet.

Iners: ex in ꝛ ars significat eũ qui sine arte est. Lic. libiii. de fin. Sed lustremus animo has maximas artes quib⁹ qui carebãt inertes a maioꝛibus nominabant. Qñq; etiã iners capiẽ pro ocioso ꝛ ignauo qui nihil artis operatur: vel quasi nesciat operari. Virg. libiiii. geo. In mediũ seu stabit iners: seu ꝓfluet humor. Vo. in Edel. Intelligamus aliter dici non inerte socrate: aliter nõ inerte seruũ. Ab Iners fit diminutiuũ Inertulus. Inertia inertis vitiũ ꝙ̃ sic sumi potest in sua significatione: vt de inerte dictũ est: licet ꝓprie sit artis ignoꝛatio. Col. in ꝓfa. libiii. Non ꝙ̃ fatigatione quẽadmodũ plurimi crediderũt nec senio: sed nostra inertia nimis benigne. Cic. libi. ad Q. Fratrẽ. Duo illa relinquamus inertię nostrę.

Inerticula: genus vitis apud Colu. boni vini ꝛ innoxie etiã nomen habet ꝙ iners habeẽ in tẽtandis neruis: Huius in gustu nõ sit habilis. Sola etiã temulentiam non facit. Uñ rectius Sobria dici deberet.

Inesco as. Vide in dictione Obesco.

Inexplorato aduerbium: significat sine explorationẽ et inquisitione. Liui. libivi. Inexplorato pabulatum cohortes misere.

Inexputabile: quod nũerari nõ potest. Col. libix. Nam inexputabilis erat numerus.

Infabre penultima producta aduerbiũ significat fedẽ. sicut Affabre pulchre.

Infamia: mala fama. Hiero. Quod illum testimonio martyris ab infamia vindicaretur.

Infamis ꝛ hoc infame pe. pro. quod habet malã famã. Hiero. ad Pamma. Quis per infame opus scipsuꝫ voluit infamari? Infamis dictus est ab antiquis digitus medius ꝓpter ignauiã qm̃ indigere videatur aliorum defensione. Persi. Infami digito lustralib⁹ ante faliuis expiat. Iuue. Wediũq; ostenderet vnguem. Mã olim qui medio tanq; per indicẽ monstrabatur: arguebatur infamie.

Infamo as. penul. pro. infamia afficio. Hiero. Si ozigenẽ nũq; secutus sum: frustra infamare me cupitis. Quintil. Deinde cum se iactaret eodẽ modo dicere Senecam infamauit.

Infans substantiuum dicitur puer: qui nondum fari cepit. Quod etiã de bꝛutis ꝛ auibus dr. Pli. Quadrupedes infantes suos cognoscunt. Idẽ. Uespertilio volucrũ sola lacte nutrit vbera admouens geminos volitat amplexa infantes. Adiectiuum vero capitur quasi pro paruo. Idem de boleto. Nec tunicę minoꝛ gratia in cibo infantis boleti. i. parui et nondũ adulti. Interdũ dicitur infans non facũdus. Lic. in Bru. Ipsum Scipionẽ accepimus nõ infantẽ fuisse. Per translationem sumitur pro stulto et quasi loqui nescie ente. Ex quo infantior et infantissimus: id est stultioꝛ et stultissimus.

Infantia g. etas infantilis: et qñq; stulticia dicit.

Infantile adiectiuũ: quod est infantis. Aug. libi. Con. Imbecillitas membꝛoꝝ infantiliũ innocens est: non animus infantium.

Infandũ a fando sumit: qd̃ vix fari quis possit. Virg. Infandũ regina iubes renouare dolorẽ. Ponit nõ/nunq; pro interiectione. Virg. libi. geo. Infandũ sistunt amnes terręq; debiscunt.

Infarcio is. impleo. Plin. libixxiii. Quid non in africa hispaniaq; ex terra parietes ꝙs appellant formaceos qm̃ formacum modo circũdati vtriq; duab⁹ tabulis vernis infarciunt ꝙ̃ instruunt.

Infatuo as. fatuum fine sale. i. sapientia facio. Fit enim a fatuus: vbi in vel auget vel superflua est. Hiero. ad rus. Quid salomone sapientius? attamen amoꝛibus fẽminarũ infatuat. Infatuę mulieres dicte sunt quę faunoꝝ ludibꝛijs attingũtur. Et similiter Infatuati viri quos nũc vulgus spiritu plenos nominat: quidã etiam demoniacos.

Infensus qui ira in aliũ elatus est ꝛ odiũ gerit.

Infero penulti. cor. intro pono/seu intro porto. Plau. in Am. Mecq; meum pedem huc intuli. Lactã. libiii. Mõ placebat Persio ꝙ aurea vasa tẽplis inferant. Interdũ Inferre ponitur ꝓ inijcere. Idẽ libiii. Mefandas manus deo suo intulerũt. Liui. libi. Ideo ocitato impetu se intulerãt hetrusci vt funderẽt ipso incursu aricinos. Interdũ pro facere: vt Intuli damnũ. Lact. libv. Patientia est maloꝝ ꝙ̃ inferũtur: aut accidũt cũ equanimitate gratio. Interdum subũcere seu apponere. Idẽ libj. Quod clarũ fiet exẽplo qd̃ inferem⁹. Interdũ ꝓ introducere. Liui. libj. Lucus erat quẽ mediũ ex opaco specu fons perenne rigabat aqua: quo quia persępe Numa sine arbitris velut ad congressum deę inferebat camenis eum lucum sacrauit. Interdũ pro ingerere. Lice. libj. offi. Turpe est ꝛ valde vitiosum in re seuera cõmixio dignũ aut delicatũ aliquẽ inferre sermonẽ. Interdũ pro cõcludere. Sene. Cum his argumẽtis qd̃ ꝓposuerat intulisset. Interdũ pro contra ferre. Cęs. libj. Romani ꝓuersa signa bipertito iutulerũt. Inferre arma est bellum gerere. Cice. Octa. Quibus cogitas arma inferre? Inferre crimẽ est imputare seu obũcere. Idẽ in Lel. Addendũ eodẽ est vt ne in criminib⁹ aut inferendis delectẽ amicus: aut credat oblatis. Stupũ inferre est immittere seu infigere.

Inferie sacrificia ꝙ̃ inferis soluunt. Virg. Uiuentes rapit inferias quos immolet vmbris.

Infernus pro infernoꝝ loco: in singulari gene. masculi. in plurali neutri. Hiero. in para. Deglutiamus eum sicut infernus viuentẽ. Et in Job. Ducunt in bonis dies suos ꝛ in puncto ad inferna descendunt. Est et Infernus a. um. quod est infra: sicut supernus a. um. qd̃ est supra. A quo inferne aduerbium. et Infernas atis. sicut Supernas atis. Pli. Et ideo Rome infernas abies supernati pręferẽ.

Infernalis ꝛ hoc infernale ab infernus fit cũ est substãtiuũ. Unde infernales furie.

Inferus a. um. penultima cor. ab infra dictũ est. Unde inferi quib⁹ inferius nihil ẽ. Inferũ mare tyrrhenũ: sicut superũ Adriaticum: ꝙ ex vrbe Roma versus Adriaticũ cũtes fere semp ascendũt. Cõtra ad vrbẽ ad mare Thuscũ venientes descendũt.

Infestus qui alicui malũ iufert ꝛ pluscq; inimicus. Iacq;

aduersus eū fertur. Et infestus dicit cui aliū de malū impendet. Cic. Polebam iudices ⁊ acerbe ferebam si huius salus ob eam ipsam causam esset infestior q̄ is meam salutem atq; vitā sua beniuolentia p̄sidio custodiaq; tegisset. Vigidius. Infestum a festinando dici putat. Qui em̄ instat alicui: eumq; ꝓperans vrget ⁊ oppr̄imere eū studet atq; festinat vel contra de alicui⁹ periculo ⁊ exitio festinatur: is vtiq; infestus dicitur ab instantia fraudis quā vel facturus alicui: vel passurus est.

Infesta signa dicunt q̄ aduersum tendūt hoc est vexilla in hostē cuntia vt molestiā inferant.

Infestū mare habere: significat latrocinando mare infestare. Cice. lib. iij. de rep. Nam cū quereť ex eo quo scelere impulsus mare haberet infestū vno myoparone eodē inquit quo tu orbē terrę.

Infesto as. crebris cursibus molestiā infero. Unde Infestatio molestatio.

Infestuus: qui nescit vel non est idoneus ad dicendas vrbanitates. Gel. Nō subagresti ingenio ⁊ infestiuo.

Infibulo as. pe. cor. Vide in dictione Fibula.

Inficio is. penulti. corre. ex in ⁊ facio: significat intingo vel ero. Quasi ipa ea deniq; lana cū inficit sanguine conchylij vel muricis vertit in purpurā. Per trālationē sumitur ꝓ vitio seu maculo. Liui. Hoc luxu et peregrinis ifecti moribꝰ. Et Inficere venenare. Virgi. lib. ij. geor. Quo nō ꝑsentius vllā pocula si q̄n seue infecere nouercę. Plini. lib. xj. Mimio fumo inficiunt apes. Hoc vbi Diome. a fuco componi existimat dicit em̄ Facio cōficio: Fuco inficio. Sz aspera nimis videtur compositio: licet a significatione non abhorreat. Sed cur nō a Facio q̄ quidē Inficio q̄si intus facio significare potest?

Infectus ab inficio: idē est qđ intinctus maculatus venenatus. Sue. de Cali. Inuenta ⁊ arca ingens variorū venenorū plena quibꝰ mox a Claudio demersis infecta maria traduntť non sine piscū exitio. Sene. Diu in istis vitijs iacuimus: elui difficile est. Nō em̄ inquinati sumus: sed infecti. Cic. lib. j. tus. Sed nos vmbris delitijs: ocio: lāgore: desidia: aim infecimus .i. polluimus/corrupimus. Cum autē significat non factus: cōponitur ex in ⁊ factus: vt Infecta pace: infecto negocio. Plau. in cap. Quod male feci crucior modo: si infectū fieri posset.

Infectus us. accipit ꝓ tinctura. Pli. lib. viij. De lanarum infectu suo loco dicemus.

Infectores: qui alienū colorem in lanā cōjciūt. Plaut. Incedunt infectores crocotarij offectores. Offectores sunt qui ꝓprio colori nouū inficiūt.

Inficior aris. deponēs: significat nego. Unde Inficiationes q̄ sunt debite rei negationes cū p creditorē a debitore deposcit. Quid. lib. xj. meta. Stabat opus ꝑtium rex inficiať. Et ꝓprie Inficiari est vbo quicq̄ negare factum: quasi infectū. Unde ad facta non ad dicta ptinet. Nam si quis aliqđ se dixisse fateat non sic ꝓuenire videť: vt id aduersario inficior: vl inficias eo ita vt inquis esse: sed nego.

Inficias tm̄ acti casus ⁊ pluralis nūeri: et solū cū eo iungit: et sine ꝓpositione. vt Hic inficias iturus est: seu ibit. Cōponit em̄ ex in ⁊ non ⁊ facio.

Inficiator: qui negat se vel debere quod actor petit vel cōmisisse qđ accusator obijcit. Cic. li. j. de ora. Nōne intelligebat vt si inficiator ꝓbasset iudici ante petitā esse pecuniā q̄ esset deberi cepta. Ex status cōiectu ralis vbi Inficialis in quo semp reus inficiať.

Infidus a. um. penultima producta. Vide supra in dictione Fidelis.

Infimus a. um. penulti. correpta ab infra seu ab inferus superlatiuū est.

Infimates penultima producta: dicti sūt sicut summates quę sunt opposita. Plaut. in Sti. Sūmates viri atq; infimates.

Infinitiuus modus sine alteriꝰ verbi adminiculo poni solet vbi subintelligitur. Vere ne ita est? vt We ne incepto desistere victam? Plus em̄ potest infinitum tēpus ad significandū q̄ finitum. Teren. in Eu. Inuidere oēs mihi: ꝓ inuidebāt. Ideo autē vt infinitus: quia alij modi definiūt ꝑsonas primā secundā et tertiā. Hic autē sine personis est: et habet ꝑfinitum tempus ꝑsens preteritū ⁊ futurū: vt amare ꝑsens: amasse preteritū: amatū ire futurum. Ecce vides designare tm̄ tempora non ꝑsonas. Amare em̄ nescit ꝑsona nisi velis iungere. Te amare debet ille. Tunc quasi fit finitū. Si autē non subiūgas ille vel iste vel ipse fit infinitus modus. Nam et numero singulari vel plurali infinitus est. Cum em̄ dico amare nec finitum est vtrū de vno an de pluribus dicā.

Infirmus: nō firmus. Unde infirmitas inualiditas non egrotatio sicut plerię male vsurpant: cū quis nōdū firmus vel ętate vel egrotatione est. Cice. Ut em̄ infirmitas pueroꝝ et ferocitas iuuenū.

Infligo is. penul. pducta. infero/incutio. Aug. lib. v. de ciui. dei. Ita ne tandem Scipio laudas hanc poetis romanis negatā esse licentiā vt cuiq̄ opprobrium infligerent romanorum cum videas eos nulli deorum pepercisse nostrorū?

Inforo inforas penul. cor. a forum cōpositū: significat dico seu in forum diuulgo seu in forū voco. Plau. in Cur. Licet ne infarare si incomitiare nō licet? Non infarabis me quidē: nec mihi placęs tuū ꝓfecto nec forū nec comitium. Aliquando cōponit ex in ⁊ foro: as. qđ est intus foro. Plini. lib. vij. Timebant prisci truncū findere: mox infarare aut si medio ipsiq; medulę calamū imprimebāt vnū inserentes.

Infra ab in nasci videť cuiꝰ significatio nota est. Et sine casualibus quidē aduerbium est adiuncta vero ꝓpositio: vt ego te esse infra oēs infimos puto. Facitq; ex se Inferus a. um. inferior infimus infernus. Nam aduerbia hmōi localia prepositionū loco ponunť: et econuerso: vt intra viscera ꝓ in viscera. Ablq; lesiōe ꝓ extra lesionē: et in adulterū dixit: ꝓ contra adulterū. Docet Laurē. Talla Infra ad dignitatē et locum referri: vt Infra dignitatē meā est: et infra tectū. Intra ad nūerū ⁊ spaciū: vt Intra viginti dies: ⁊ intra muros nō autē infra. Sed hanc differentiā minus seruatā video: q̄ infra etiaꝫ ad numerū ꝓtineat. Pli. lib. xj. Qua incubari infra decē dies edita vtilissimū vetera aut recētiora infęcūda. Aug. de Petri cathedra. Tamē cū infra quadragesimę dies hęc solēnitas venerit facere eā nobis debet sanctoꝝ dierū reuerētia gratiorē. Habet autē infra relatiuū supra: sicut intra/extra/sup/subter.

Infringo is. valde frango. Unde infractus. Interdum infringere ē illidere ⁊ infigere. Tere. in Adel. Plus quingentos colaphos infregit mihi.

Infractus valde fractus. Virg. Turnus vt infractos aduerso marte latinos. Et infractus non fractus: vt vir infracti animi. i. q̄ nullis rebus aduersis frangiť.

Infractio nō modo ꝓ non fractione: sed etiā ꝓ rorpore ponit. Lic. In quē cadit egritudo: cadere in eū timorem infractionēq; animi.

Infrio as. Vide in dictione Frio.

Infumo as. pen. pro. ad fumū sicco: sicut insolo ad solē sicco. Plau. Atq; bilas infumatas ⁊ sumen.

Infumibulū spiraculū per qđ fumus exit.

Infule penultima cor. fascie sunt in modum diadematū vt inquit Ser. sup lib. r. enei. a quibꝰ dependēt vittę ab vtraq; parte. Fest. Infulas sacerdotum filamentum vocabāt. Alij scribūt Infulas filamēta alba esse quibus templa ornabanť ⁊ mozis fuisse vt nubentes

prius ꝙ mariti domum ingrederent infulis postes ornarent. Iuxta primū sensum. Amb. libro offi. sumpsisse videtur cum inquit Ego raptus de tribunalibꝰ atq; administrationis infulis sacerdotū docere vos cepi: qđ ipse non didici. Hinc Infulatus a.um. quod est infula ornatum.

Infundo is. Vide in dictione Fundo.

Infundibulum: instrumentum quo in vasa liquores infundimus. Cato. In cella olearia hęc opus sunt dolia olearia et opercula sestarium olearium vnum: labellum vnum: infundibula duo. Rustici nostrates luram vocitant. Antiquiores autem os veris luram dicebant vnde lurcones capacis gulę homines: vt Lemargi nomen acceperūt.

Infurnibulū pala qua panes in furno disponūt.

Ingenium a gignendo propria natura dicitur cuiq; ingenita. Salu. lib. iij. hist. Lastriscq; collatis pugna tū ingenio loco ꝓhibebaꝫ. Ter. Mā qui cū ingenijs cōflictatur eiusmodi .i. cū hoibus eiusdem nature. Est etiā ingeniū vis quędam naturalis nobis insita suis viribus ꝙualens ad inueniendū qđ ratione iudicari possit. Cic. li. v. de fi. Una ingenij appellaꝫ docilitas et memoria: easq; virtutes qui habent ingenioſi vocant. Unde ꝙclara ingenia et obtusa ingenia dicimꝰ id ē acuta et rudia. Hinc ingenioſus q̄ naturalē vim ad aliquid agendū accōmodatā habet.

Ingenuus qui in libertate natus est: et ab ingenuorum antiquitate vt Boe. in top. inquit: gentilitas ducitur Et est relatiuum libertini. Est em̄ libertinus qui iusta seruitute manumissus ē. Uā interrogare hoc modo solemꝰ: Ingenuus ne an libertinus est. i. liber natus an seruitute liberatus siue ex libertinoꝝ genere ortꝰ. Hinc Ingenuitas: q̄ cōtraria est libertinitati. Hinc de Agatha martyre scribit. Sūma ingenuitas ista est: in qua seruitus Christi comprobatur. Ingenue nduerbiū libere ꝛ simpliciter. Sic ingenue loqui dicimus eū qui ita loquit vt liberū hominē decet nihil timidū: nihil habens seruile.

Ingemo is. pe. cor. valde gemo. Virg. Daphni tuum pgnos etiā ingemuisse leones Interitū.

Ingero is. pe. cor. immisceo: immitto intro: gero. Leo pap. Mouit cui adhibeat estus cupiditatis: cui illecebras gulę ingerat: cui apponat incitamēt luxurię. August. Quid facio ego modo cū loquoꝝ strepitū verboꝝ ingero auribus vestris.

Inglorius a.um. quod est sine gloria. Cui contrariū est inclytū et glorioſum. Hiero. ad Dar. Sed aia habitans in corpore fiat inclytū qđ ante ingloriū fuit.

Ingluuies ventris rapacitas. Et pro gula sumit. Col. lib. ix. pro cibo posuit: Nam nisi vacua est ingluuies cruditatem significat.

Ingrandesco is. dui. grandis fio. Colu. libro. x. At circa Calendas Martias locis apricis licet porrū si iam ingranduit transferre.

Ingraueſco is. valde grauis. i. molestus fio et quasi oppimo. Hier. in li. gene. Mō ē herba gregibꝰ seruoꝝ tuoꝝ ingrauascēte famę in ęra Chanaā. Aug. li. v. cō. Et ingraueſcentibꝰ febribꝰ iam ibam ꝛ peribam.

Ingredior eris. ssus. Vide in dictione Gradior.

Ingruo is. nō ꝓrie sed p̄ translationē significat inuado immineo ꝛ impetū facio a gruum pprietate duplici. Prima q̄ more agminis cōuolāt. Altera q̄ clamore simili vtuntur: vt Milites in prelio ineundo. Plau. in Am. Nostra contra ingruūt vicimus vi feroces. Lact. lib. ij. Si seua tempestas: si grando ingruat ad deū confugitur. Colu. lib. ij. Etiam ingruente hyeme frumenta iacimus. Dicit em̄ de bello/ de pluuia/ de tempestate/ de ruina: ꝛ huiusmodi.

Ingurgito as. penul. cor. cum vehementia glutio: gulā redimpleo. Plau. in Cur. Vide vt ingurgitat ipura in se merū auariter plenis faucibus. Cice. in Anto. Idē cum se cibis ingurgitasset. Lactā. lib. iij. aliter. Sicut sus: que se ingurgitat cęno.

Inguina pe. cor. sūt genitalia tam fęminarū q̄ virorū. Dar. Accessi quotiens ad opus mittitq; mouemur Inguinibus. Sue. in Uero. Uirorū ac fęminarū ad stipem deligatorū inguina inuaderet. i. ore

Inhalo as. pe. pro. Vide in dictione Halo.

Inhereo es. inherens vel fixus fo. Col. lib. iij. Lacuna deinde oliuę sicut matri inherent vtraq; parte adradito: et ita fissurę fici aprato: cuneūq; eximito.

Inhereſco inherens fio. Idē lib. ij. Perexigua conspergit aqua gleba manuq; subigit ac sic glutinosa ē q̄uis lenissimo tactu inhereſcit ꝛ picis in morem adigitos lenteſcit habendo. Cic. lib. iij. de natu. deoꝝ. Prouisum ē vt si qua minima bestiola conarēt irrūpere in sordibꝰ auriū tanq; in viſco inhereſcerent.

Inhibeo es. penulti. correpta: ex in ꝛ habeo. Vide in dictione Prohibeo.

Inhio as. ꝓrie significat valde os aperio. Per translationē vo ponit pro vehemēter cupio. Plau. in Aul. Credo illū iam audisse mihi esse thesaurum domi id inhiat. Bel. lib. j. Dū eius mortē inhio egomet viuo mortuus inter viuos. Aug. lib. iij. de ci. dei. Datiuo iūrit vt sit inhiare quasi desideriū aut cor apponere. Hic inquit aliquid agerent dij beluones atq; nebulones sacrificioꝝ adipibus inhiantes.

Inhonores qui ignobiles sūt ꝛ sine honore. Amb. lib. j. offi. Cōtra aūt iustos inopes degere ihonores sine liberis. Et Pli. lib. v. Inhonores ciuitates dixit.

Inhorreo valde horridꝰ sum: a q̄ inhorreſco valde horridꝰ fio. Pli. lib. x. Inhorreſcūt edito ouo: excutiūtq; seſe ꝛ circumactę purificant. Aliquādo inhorreſcere est intus horreſcere. Virg. lib. j. geor. Spicea iam campis cū messis inhorruit: ꝛ cū Frumenta in viridi stipula lactētia turgēt. i. horrida facta est ꝛ intus formata. Hiero. in Dial. Attici. Uel frigore inhorreſcimus: vel febri exardeſcimus.

Inibi pe. corre. ex in ꝛ ibi quasi intus ibi: vel in hoc siue in eodē loco. Apul. Multa inibi dicta sunt q̄ cōmorare nō est opus. Plau. Nos domū properamꝰ vos inibi adeste. Aliq̄ significat mor. Cecil. Liberne es? non sum. Uerū inibi est.

Inde significat ex eo loco. Liui. Ita exercitus inde domos abducti.

Injicio is. penul. cor. proprie intro iacio immitto innecto. Plau. Anteq; hęc in domum injicias. Teren. in an. Quę sese in ignē injicere voluit prohibui. Aliq̄s in aliquid iacio: vt apud eundē. Injicia in eum manū Uā manus iniectio dicit vēdicatio rei nobis debite nulla iudicū auctoritate expectata. Quintil. Patri in filiū: patrono in libertū manus iniectio. Paul. Si Titius seruū vendidit ea lege vt si Rome morari esset manus injicere liceret. Emptor alij eadem lege vendidit ꝛ seruus fugit a secundo emptore ꝛ Rome moratur. Quero an sit manus iniectio et cui. Virg. Iniecere manū parce: hoc est traxerunt debitū sibi. Aliquādo Injicere est cū impetu iacere: seu impetū facere. Ouid. Qua cētū quisq; parabat Injicere anguipedum captiuo brachia cęlo. Aliquādo simpliciter iacere. Plau. in Epi. Tragulam in te injicere adornat. Idem in Cap. Injicite huic manicas mastigię .i. innectite. Et in Caſ. Jā pol ego huic aliquē in pectus injicia metū. i. immittā. Liui. lib. j. Iniecte Turno catene. i. impoſite. Huiꝰ cōpoſitū est Supinjicio Virg. lib. iij. geor. Et raras suginjice frondes.

Initium ceptum: a b Injicio is. Et initia Cereris sacra dicitur. Var. lib. ij. de re ruſ. A suillo pecore immolandi initiū primū sumptum videtur. Cuius vestigia q̄ initijs Cereris porci immolant: et q̄ initijs pacis

ḡdus cū feritur porcus occidit. Alio noīe initiatio/nes nuncupantur: quę vt ait Tertul. semper arcent profanos ⁊ arbitris carent.

Initio as. sacris imbuo. Unde initiat⁹ sacris imbutus. Hiero. in Exo. Postq̄ initiaueris manus eoꝝ: id est cōsecraueris: et sacris addicaueris. Et initiari dicūt pueri cū a lacte et a cunis transeunt: vt cibo firmiori alantur. Mā apud Var. legit iniciari pueros edulie et potice ⁊ cube deab⁹ edendi ⁊ potandi ⁊ cubandi. Reperitur etiā initio: deponēs: vt in ꝓs. Et initiati sūt Beelphegoꝛ. Est ⁊ initiare incipere.

Initiarius a. um. quod ad initiū pertinet. Quint. lib. j. Hecq̄ em̄ est sanctius sacris usdē q̄ studiis initiaris.

Iniquus ab in et equus: e. in i. ꝓductā conuersa et idem est qđ non plan⁹. Usi loci iniquitatē dicimus. Per trāslationē vero de hominibus impijs seu impꝛobis dicit et iniquitas ꝓ iniusticia sumit. Aliq̄ capit pro magno. Virg. Iniquo pondere rastri. Aliquādo ꝓ angusto. Idem. Verum hęc ipse quidē spatijs exclusus iniquis. Pretereo.

Inimicus qui nō ē amicus ⁊ ꝓiuatus est: hostis publicus. Sue. in Sue. Scribit etiā ad ipsum hoc familiariter necdū plane inimicus aut hostis.

Inimico aris. deponens: inimicitias exerceo: datiuo iungitur.

Inimico as. cū actō: significat inimicū facio. Hoꝛa. Et miseras inimicat vrbes.

Inimicitia singulari nūero dixit Cice. lib. iiij. tus. Inimicitia ira vlciscendi tēpus obseruans. Cel. lib. de ana. plurali semp nūero dicendas putat inimicitias.

Iniungo is. impono demādo: vt iniūgo tibi hoc onus. Proꝑie tamē Iniūgere est intus vel supꝛa iūgere. Col. lib. vij. Jugū q̄ quarto die accipiūt cui ramus illigatus temonis vicē trahitur. Interdū ⁊ pondus aliq̄ iniūgit vt maioꝛe nisu laboris explorēt patientia. Idem lib. v. Itaq̄ pingui terra singulis brachijs licebit bina iniūgere flagella.

Iniuges hostię vocabant quę nunc̄ domitę: aut iugo subditę fuerant.

Iniuria ex eo dicta est ꝙ non iure fiat. Omne em̄ quod non iure fit iniuria dicit siue verbis siue re. Re cum manus inferunt. Verbis cū fit cōuicīū. Specialiter vero iniuria dicit cōtumelia ꝓuis (vt quidā volunt) ab inuicem differant ꝙ iniuria sit in verbis: ⁊ ideo leuioꝛ: ꝓtumelia in factis. Pacu. Patio: facile iniuriā si est vacua a cōtumelia. Quādoq̄ iniuriam dicim⁹ damnū culpa datum. Quandoq̄ iniquitatē: vt cum quis inique sententiam dixit ꝙ iure ⁊ iusticia careat: quasi non iuriam. Nonnunq̄ aduerbialiter sumitur ꝓ immerito. Iniurioſus q̄ iniuriā facit. Iniurioſus a. um. iniuria plenum.

Iniurius a. um. quod est iniquū. Plau. in Aul. Si mihi dat operā me illi irasci iniuriū est. Aliquādo iniuriū aduerbiū ponit. Teren. in hecy. Iniuriū autē est vlcisci aduersarios. Ubi Do. Iniuriū iniquū: Indignātis modo significatio est: et vim aduerbū habet.

In manu vel in manibus est: dicitur pro eo quod est in potestate vel in promptu et in facili: vt Victoria in manibus est. i. quasi iam tenetur. Et in manibus pro inter manus. Cic. in Cato. Septimus mihi liber originum est in manibus. i. operi nondum summa ē imposita manus. In manu aquas poscimus. Veteres autē aquas manibus pedibusq̄ diꝛerunt. In manū datur ei qui seꝑatim accipit sine arbitris: aut interꝑrete: vt ꝓuaricatoꝛ aut iudex coꝛruptus. Teren. in Pho ⁊. Soli sumus inquā hic: eho dic quid velis tibi dari in manum.

In mentē venire nō tm̄ est reminisci: sed etiā recogitare ⁊ considerare. Cice. In mentē tibi non venit causam publicā sustinere: id est nō cogitas.

Innitoꝛ pe. pro. Vide in dictione Nitoꝛ.

Ino nomen Cadmi et Hermionis filię ꝓtinusq̄ Athamantis Thebarū regis: et liberi patris nutricis: Eadē Ciceꝛōe teste ē quę Leucothea. i. alba dea a nobis vero Matuta quę ⁊ auroꝛa dicitur. Unde Ouid. in Fas. Leucothoe in graīs matuta vocabere nostris. Fabulam Inonis. Ouid. lib. iiij. me. refert quādamodum Ino cum melicerta filio ꝓpter timoꝛem descopulo se ꝓcipitem misit in mare: amboq̄ facti sunt dij marini. Illa Leucothea Melicertes Palemon qui et portunus vocati sūt. De quib⁹ Lyꝑtan⁹ Melicertes et Leucothea ꝓcipitātur in maria et fiunt postmodū maris numina.

Inno as. per duplex nn. ex in ⁊ no. quasi intus no: a quo

Innato as. frequentatiuū.

Innocuus actiue accipit ꝓ eo qui nō nocet. Pli. lib. viij. Eosdē pestiferos ferunt in grēcia: innocuos esse in Sicilia. Passiue vero ꝓ eo cui non nocet. Virg. Et sedere carine oīes innocue. i. sine detrimento.

Inocco as. significat cooperio: quod fit cū semē in agro seminatū est ⁊ glebas sarculis aut cratib⁹ dissolui⁹ vt semen humo contegat. Col. lib. ij. Nam semē qđ sicco solo ingestū ⁊ iam inoccatū est perinde ac si reꝑpositū in horreo nō coꝛrūpit. Componit aūt ex in et occo as. qđ est cōminuo. Sed de occo alibi.

Inoculo as. pe. coꝛ. significat oculū vnius arboꝛis alteri adhibeo: seu oculū in arboꝛe operio. Col. li. xi. Mis quidē diebus arboꝛes ficoꝛū inoculant. Quod genꝰ insitionis emplastratio vocat. Pli. lib. xvij. In ficis autē ⁊ malis hęc fuit inoculatio antiqua.

Inolesco is. leui. lui. etū. et itū. significat cresco: grādisco. Augu. Miroꝛ apud quosdā infideles vnde tam perniciosus erroꝛ inoleuerit: vt sup tumulos defunctoꝛū cibos ⁊ vina conferant.

Innotesco is. notus sio. Lac. li. j. Veniq̄ a doctis but⁹ seculi q̄b⁹ forte scripta ei⁹ innotuerūt deridere solēt.

In numerū significat in ordinē. In numerū ludere ē saltare. Virg. Tū vero in nūerū faunosq̄ ferasq̄ videres ludere. Tū rigidas motare cacumina quercus.

Innuo is. signo aliquo capitis voluntatē ostendo: siue affirmem siue negem.

In ordinem redactus: et In ordinē coact⁹. i. inter viles ⁊ abiectos nūeratus. Liui. lib. xii. Tribuni plebis in ordinē redacti. i. contempti habiti. Sue. in Clau. In ordinē se coactū cōscriberet. Hinc etiā Extra ordinē ꝓ egregie dicit.

Inops pauper. vnde Inopia paupertas. Aliquādo ꝺr sine ope: sine auxilio. vnde inopem animi: inopē prudentię dicimus. i. sine ope animi: sine ope prudentię. Aug. lib. iiij. con. Ardoꝛ inops prudēcię. Jungit em̄ cū genitiuis omniū rerū. Aliquādo inops dicit insepultus. Virg. lib. vj. Hęc omnis quā cernis inops inhumataq̄ turba. Ex iure em̄ pontificio terra mūcie batur ⁊ circa cadauera ⁊ circa absentiū coꝛpora quibusdā solēnibus sacris addit⁹. Inops igit sine terrę quę ops dicit: qui nullius possessoꝛ est: paup cui sug res non sufficiunt.

Inopioſus a. um. sine ope. Plau. Sępe ego res multas tibi mandaui dubias egenas inopioſas consilij.

Inphronitus pe. ꝓ. Vide sup in dictiōe Fruniscoꝛ.

In primis pe. pro. duę partes sunt: ⁊ est aduerbiū significatoq̄ ante omnes vel ante oīa vel vnū ex primis. Sal. Quę quidē res in primis mihi videt fuisse causa facinoꝛis maturādi. Imprimis cū m. ante p. ab imꝑimo ꝺbo est: habetq̄ pe. coꝛ.

Inposterū pe. coꝛ. Vide in dictione Postremo.

Inquies etis. pro inquietus a. um. generis omnis vel figurate iungit neutro generi. Sal. lib. j. hist. Humanū genus inquies atq̄ indomitū. Hinc inquieto as. pe. pro. Hiero. lib. j. Re. Quis es tu qui clamas et

inquietas regē. Col. lib. ix. Me incubantes matrices ab alijs auibus inquietent.

Inquilinus penulti. producta ei in ī colo pro habito. Vide in Colo.

Inquilino as. habito: a quo inquilinatus as. pro incolatu. Augusti. in expositione ps. Quo migrandum est et hoc inquilinatu?

Inquio is. defectiuū est: et significat dico. Cice. tamen lib. ij. de ora. Attendere ī aucupari verba oportebit inquio: vt ea quę sunt frigidiora vitem⁹. Idē in eodē. Tu inquisti molestus non eris. Et lib. iiij. ad Heren. Quid tibi vis aliquis inquiat.

Inquino as. penul. pro. maculo deturpo. Lact. lib. vj. Pecudū sanguis effusus quo aras inquinat. Li. lib. tul. Quibus cęcati velut domesticis vitijs atq; flagitijs sese inquinassent. Fit autez a Cunio is. vt inquit Fest. Cunire vero est stercus facere. Hui⁹ cōpositū est coinquino. Col. lib. viij. Totā pgenię coinquinat: siquidez celeriter cum alia pecora: tum pcipue oues contagione perentur.

Insanus penul. pro. non sanus: qui non est sani consilij ī qui nō habet mentē integrā. vnde Insania stultitia quę ī insanitas dicitur. Cice. Insipientia autē quasi insanitas: eademq; demētia. Itez Insanus magnus dicit. Virg. Insani feriāt sine littora fluctus. Persi. insani dictata Laonis. Inde insane aduerbiū vehementer, pterea q insani omnia vehementer faciunt inquit Var. Item valde sanus. i. doctus. Persi. Et insano multū laudanda magistro.

Insanio is. iui. itum. a sanus compositum ī deriuatum puratur pro insanias facio: siue insanus sum. Añq; et insanire est carmē cōponere. Virg. Insanire libet: Nam insani enthei dicunt. i. deo pleni.

Insequor pe. cor. sequor vel insequēdo sequor. Virg. Insequit clamorq; virū stridorq; rudētū. Et insequi p sequi. Quint. Cū eū maledictis insequerer.

Inseruio is. Vide in dictione Seruio.

Insecta aialia sūt partim terrestria: vt scolopendrię stelliones: partim volucria vt apes vespe: partim cū vtroq; participantia vt formice: partim pennis ī pedibus carētia: vt tineę quę in homine nascunt. Dicta insecta ab incisuris quę nunc ceruicū loco: nūc pectorum sunt atq; alui.

Insero is. penulti. cor. repta: inserui insertum: significat immitto siue vnio. Quando facit inseui insitū de arbore dicit: quādo. s. scisso truco surculus fęcunde arboris inserit in sterili: siue cuz oculus vnius arboris adhibetur: qđ quidē inoculationē vocant: vel quādo seminatur aut plantatur. Virg. Insere nunc melibeę pyros: pone ordine vites. Col. libro. iij. Item quā insiturus es: resecato et plagā leuato atq; ita findito et paratos surculos in fissurā dimittito ea tenus qua adrasi sūt. Idem Insita est fructuosior q̄ quę insita nō est. i. q̄ quę cum ramis aut plantis ponitur. Per transitionē. Lact. lib. v. Odiū ī inuidiā ī dolū hominibus inseuit vt tam essent q̄ serpentes venenati tam rapaces q̄ lupi. Leo papa pro Unire exemplū posuit. Quoniā inquit filius dei venit soluere opera diaboli: et ita se in nobis nosq; inseruit sibi: vt dei ad humanam naturam descensio fieret homini ad diuinam ꝓfectio. Hiero. ad Pāma. Quid necesse fuit me latentē inserere questioni: opponere inuidię pluri/morū. i. immittere. Col. Mausea discutię si integrum alinaceū crudū ouū ieiunt faucib⁹ inseras. Diome. Insero insertus ī insitus facit. Et tradunt quidā insitus arborū esse: insertus hois vel alicui⁹ rei. Ser. Insitas arbores dicim⁹: insertas vero causas aut falsas. Pli. lib. x. Pēna q transuersas inserta nares. Horto as. frequētatiuū ab insertū formatū. Vir. Hic aduerso accingor rursus clypeoq; sinistrā Insertabam aptans: meq; extra tecta ferebam.

Insitio ipse inserēdi actus. Col. lib. iij. Tria autē genera insitionū antiqui tradiderunt.

Insitium lignum quod insitum est. Col. lib. iij. Terram circa arborē aggerato vsq; ad ipsum insitiū. Et item Paliato luto bene subacto oblinito totam plagam ī spatium quod est inter surculos vsq; eo vt duob⁹ digitis insitia extent.

Insitiuus a. um. quod inserit. Hel. Corpusq; ī animā bene initiat ī primordijs insitiuo degenerioq; alimēto lactis alieni cozrūpere.

Insideo es. penul. cozrepta: sedeo seu supermaneo sto. Lact. lib. v. Et iustus ille nactus fuerit aliquē sauciū equo insidientē. Aliquādo intus sedeo seu sto. Cice. lib. iiij. tus. Cum autē hic seruor concitatioq; animi inueterauerit et tanq; in venis medullisq; insederit. Aliquādo dolose quēpiam expecto. Unde insidię et insidior. Aliquando obsidere ī modo cum accusatiuo construitur. Liui. lib. ij. de bel. puni. Hago locū monstrabit quē insidebatis. Modo dtō. Virg. lib. xj. Arripuitq; locum et siluis insedit iniquis. Liu. li. ix. Insessis omnib⁹ vijs per quas cōmeatus ex Samnio subuehebatur.

Insido is. penulti. cor. significat ad intus habitandum ingrediendū ve vado. Lact. lib. vj. Uitāda ergo spectacula omnia: non solū ne quid vitiorum pectoribus insidat. i. ingrediat ad standum. Sra. lib. the. passiuū protulit. Summis insiditur astris. Cōstruit et cum actō. Virg. lib. x. Uiam insidere.

Insidię fallacie. Cice. lib. iij. offi. Sunt ne igitur insidię tendere plagas. Proprie dolosa expectat ad aliquē aggrediendum insidię dicuntur quę clam insident vt hostes fallat.

Insidior aris. insidias tendo. Sal. in Jug. Utherbale vitę suę dolis insidiarū esse.

Insidiosus qui sepe insidiat: a quo insidiose q̄d est cum insidijs. Cice. lib. iij. offi. Ratio ergo postulat ne q̄d insidiose: ne quid simulare: ne quid fallaciter.

Inscitia ignorantia ab inscitus a. um. participio.

Inscius ī conscius contraria sunt: et a scius composita Insciens. vnde Inscienter ī inscientia q̄ ptraria sunt sciētię. Ci. lib. acad. Sed inter scientiā ī inscientiam cōprehensionē illā collocabat. Aliq̄ inscius capit p stulto: et aliq̄ p ignaro.

Inscribo penul. pro. intus siue superscribo. Cice. lib. j. tus. Quid nostri philosophi: nōne in his ipsis libris quos scribūt de contēnenda gloria sua nomina inscribūt. Idem Cassio. In statua quā posuit in rostris inscripsit Parenti optime merito. Interdū inscribere significat nominare siue intitulare. Lactā. lib. j. Minutius fęlix in eo libro qui octauius inscribitur: sic argumentatus est. Interdū dilacerare. Virg. Et versa puluis inscribitur hasta. Plaut. Corpus tuū virgis vlmeis inscribā. i. insignibo.

Inscriptus quandoq; pro non scripto sumitur: vt apud Var. lib. ij. Itaq; greges ouium longe abiguntur ex Apulia in Samnū estiuatū atq; ad publicanū profitentur ne si inscriptum pecus pauerit lege censoria cōmittant mulctos.

Insignis ī hoc insigne ex in ī signum siue signis componitur ελληρισσι δελεγουσι περισημον εκ του περι και σημαιρω. Et proprie dicitur excellens qui in aliquibus cernitur esse signis quibus noscitur vel nosci potest vt in coloris ī vestiū rerū varietate nosciē siue nosci pōt esse eū, phū vel improbū. Seu q̄ signa cum sint indicia rerum semper eminēt manifestaq; sunt. Sic viri virtute excellentes omnib⁹ sunt noti. Cice. lib. iij. ad Heren. Idem fit in imaginibus: vt quę nobis diligenter notę sunt hę parum videantur insignes alijs. Hic Ci. eo q̄ primus dixit notę

aperuit insignes significare note siue notabiles. Virgi. lib. iij. geo. Nec mihi displiceat maculis insignis z albo. Liui. lib. j. Flaminem Iouī assiduū sacerdotem creauit insigniq; eum veste et curuli regia sella adornauit. Virg. libro. iiij. Ostroq; insignis z auro Strat sonipes. Hoc loco insignis instrat⁹ quasi insignitus. Ad facinus transtulit Terē. in Eu. Jamdiu aliquā causam querebat senex quāobrē aliquid insigne faceret. Do. Insigne aliquid magnum et nobile facinus. Ad virtutem. Virg. Insignē pierate virū id ē illustrē magnū siue nobilē p̄clarumq; ac p̄stantem. Aliquādo ad vitiū. Et latrones insignes vocamus qui maiore manu maioreq; audacia grassantur vt in Eutā. Habebāt autē vinctū quendā insignē: cū de seditioso z homicida dicatur. Et insignia scelera a Tacito dicūtur. Omne eīm quod excellit siue illud sit vitium seu virtus insigne dicit. Aīm etiā quādoq; simpliciter p magno sumitur. Lucil. Locus non curat caudā insignem esse mō pinguis siet. Ab insignis fit insignitas pro claritate. Insigniter clare summe. Apul. Homo insigniter malus.

Insignia dicūtur ea quę in vestibus vexillis z huiusmodi insignita sunt: aut ipse vestes vexilla z alia q̄ fiunt aut feruntur ita ab alijs discreta vt nosci possint cui⁹ sint z ad quos pertineant: vt vestes militares z insignia militaria regalia consularia ve quibus acies ab acie: eques ab equite rex z consul a viro priuato cognosci debet. Virg. libro. ij. Danaumq; insignia nobis aptemus clypeos. Liui. libro. ij. Ipse en ille nostris decoratus insignib⁹ magnifice incedit. Sal. Cū facibus atq; alijs imperij insignibus ad Manlium in castra tēdit. Nos enim fuit antiquorum vt bene meritis insignia tribuerent magistratuū. Unde scribit Tacitus decreta fuisse narciso questoria insignia a Claudio Cesare. Ab eodē insignia p̄ture Crispino decreta fuerūt. Et non solum sunt signa z ornamēta ob virtutē adepta. Unde insignia laudis z insignia glorię dicim⁹: vt Cice. Appio. Insignia eīm virtutis multi etiam sine virtute assecuti sunt. Aug. lib. viij. con. Qui etiā ob insigne p̄clari magisterij statuam in foro romano meruerat. Verum etiā quicquid aliq̄d ostendit insigne dr. Amb. Despōsata ne temerate virginitatis adureret infamia: cui grauis aluus corruptele videret insigne p̄ferre.

Insignio is. iui. itum. signis noto seu distinguo vt apud Claudianum libro. j. Hic elemento z seriem: sedesq; paternas insignibat. Cice. lib. iiij. Ad heren. Si quā rem deformabimus turpē: aut cruentā: aut cęno oblitam: aut rubrica delibutam iudicemus quo magis insignita sit forma.

Insignite pen. pro. aduerbiū significat cū note indicio. Cice. Nec improbū notari aut vituperari insignite posset. Insigniter etiā aduerbiū significat summe clare: aperte. Apul. Homo insigniter malus.

Insimulo as pe. cor. accuso: crimē ingero. Cic. Treba. Hic tu me etiā insimulas nec satisfactionem accipis. Iungit etiā q̄q; gtō. Teren. in Phor. Si herū insimulabis auaricię malę audies. Aīm insimulatio q̄ vt inquit Do. est falsi vel veri criminis incusatio. Est et insimulare fingere. Cice. lib. iij. offi. Solus neglexit fidē: furere insimulauit: ne coiret institit.

Insinuo as. Vide in dictione Sinuo.

Insisto is. quasi firmo. Virgili. libro. xi. Atq; pedum primis infans vestigia plantis Insteterat iaculo palmas armauit acuto. Et insistere ē operā dare. Hier. in prolo. Tob. Sed melius esse iudicās phariseorū displicere iudicio: et episcoporū iussionib⁹ deseruire instiri vt potui. Itē solicitare vrgere. Pli. Frequēsq; vt id ageret insistebat. Cice. ad Heren. aliter. Nunc identidē nosmetipsi nobis insistemus: res eīm cōis agit: id est vim faciemus.

Insilio is. penulti. cor. insilui insilliui vl insilij insultum. Unde insulto significat intro aut sursum salto. Stati. libr. j. the. Insiliere vadis magnoq; fragore solut⁹ Agger. Luce. libro. tertio. Insiluitq; solo nociturus pondere puppi.

Insolens penulti. cor. ex in z solens siue ab insoleo licet nusq; legatur: et significat insuetum et insolitum: vnde insolentia. Cic. pro Deiota. Noueor z insolētia loci. Sal. Insolens vera audiēdi. Gel. lib. j. Atq; id qđ a C. Cesare excellentis ingenij ac prudentię viro in primo de anali. scriptum est. Habe semper in memoria atq; in pectore vt tanq; scopulū fugias inauditum atq; insolēs verbum. Per translationē ponit pro superbo et arrogante qui p̄ter legem agit humanā atq; naturalē. Et quem audacē vel p̄sumptuosum dicere solemus. Quod est cū quis audet facere vel dicere quod ipse non solet: vel qđ ab alijs modestis viris fieri aut dici non solet. Cice. pro Marcel. Et victoria q̄ sui natura insolens est. Inde insolentia arrogantia: insolenter: arroganter.

Insolum veteres pro insolitum dixerūt. Afra. Orbitatem senectuti tuę malum metui: qđ insolum non venit ęco ac dementi.

Insolitus nō suetus. Aliq̄n p̄ter solitū. Gel. Intēpestiue ac insolite disserebat.

Insolo as. penultima producta: ad solem sicco. Unde insolat⁹ in sole seu ad solē siccatus: vel penitus tact⁹ aut calefactus. Col. lib. v. Sup hoc materię quę fructum habent: melius conualescunt z vuę cōmodius insolate p̄coquūtur. Insolare quoq; puellę crines dicunt dum faciē tecte passos ad solem tenent candicandi gratia. Et ipse crines insolati dicuntur. Plini. Cerā vinaceo crate sub dio siccant sole lunaq;. Hoc eīm candorem facit: si sic siccatur. Et ne liquefaciant p̄otegunt tenui linteo. Candidissima vero fit post insolationem humi recocta.

Insomnia ę. vigilia: Insomnium: phantasma. Vide in dictione Somnus.

In spem venio: sperare incipio. Cice. lib. ij. de ora. Nō nullā in spem venerā posse me aliq̄d ex istis discere.

Inspicio cis. penul. cor. intus spicio seu valde intueor. Terē. in Adel. Deniq; inspicere tanq; in speculū vitas hoim iubeo: atq; ab alijs exēplū sumere sibi.

Inspecto as. continue seu attente intueor. Gel. libro. j. Ibidem in stadio inspectante populo in osculis atq; in manib⁹ filiorū animā efflauit. Aīm et inspectare p̄ custodire ponit. Sueto. in Cesa. Sūt qui putēt consilium eum nouissimo illo senatusconsulto ac iureiurādo etiam custodias hispanorū cum gladijs inspectātium se remouisse.

Inspectius aduerbiū significat minus incōsiderate.

Inspicio as. pe. pro. in modū spicę vel spici acuo. Virg. lib. j. geo. Ferroq; faces inspicat acuto. Ser. Acuto ferro incidit ad speciē z imaginē aristarū.

Inspiro as. pe. pro. significat diuino quodam spiritu in mētē inūcio. Aīm dicim⁹ sactos dei hoies inspiratos fuisse locutos. Et inspirare intus spirare: hoc est spīm seu vētū infundere. Col. li. j. Sz granaria scalis adeant: et modicis fenestellis aquilonib⁹ inspirent.

Instar indeclinabile licet ,pbus instaris genitiū dixerit. Quod z sine prepositione z cum prepositiōe inuenitur. Et modo significat adequiparationē. Colu. lib. iij. Aineam nouellā gemmas agere finito: simul q̄ atq; pampinus instar quattuor digitorū erit: tum demum pampinato. Modo ad mēsurā: vt apud eūdem. lib. j. In campo rarius: in colle spissius acerui stercoris instar quinq; modiorū disponent. Modo ad similitudinē: vt illud Cice. accipi potest. Amaui autē quę fiunt nō vici: sed vbis instar. Et in Pisonē.

Anus ille dies mihī quidē immortalitatē instar fuit cū senatū egressum vidi populū romanum vniuersū. Sueto in Ḽsa. Luius etiā. ſ. equi instar pro ede Veneris genitricis postea dedicauit. i. effigiē cōsimilē. Solinus cū ꝓpositione. Mesopotamiā opinat annuę inundationis excessibus ad instar amnis ęgyptī terris superfusus inuecta soli fęcunditate. Similiter Hiero. in Job. Et gaudiū hypocrite ad instar pūcti. Idē in Josue. Steterūtq; aquę descendentes in vno loco ⁊ ad instar montis intumescentes apparebant ꝓcul ab vrbe. Aug. Et ideo hodie vt vitale lauacrū resurgens dei populus ad instar resurrectiōis ecclesiam nostrā splendore niueo illuminat.

Instauro as. non ab instar descēdit: vt quidā putauere: sed compositum est ab in ⁊ stauro. Unde ⁊ Restauro. Hā integro q̄ instauro simile est in significatiōe cōpositum quidē est: q̄ a tegro habeē. Et vnde componitū ē tegro: inde ⁊ integro. Uñ cōtamino: inde et attramino: et multa huiusmodi. Sic vnde instauro vñ ⁊ restauro quorum simplicia cum non sint in vsu cōposita habēt: q̄ prępositiones cum quibus iūguntur aperte declarant. Pręterea cū integrare idem sit quod instaurare: nimirū instaurare integrare est. In quo quārū ad instar differt a faduertere licet. Terē. in An. Amātū ire amorē integratio ē. Ubi Do. Integratio instauratio. Integrare ꝙ vt inq̄t Festus est in statum redigere non ad similitudinem prioris status dicit: sed simpliciter in statū redigere vrcunq; sit status. Similiter instaurare dicem⁹ in statū redigere nō ad similitudinē prioris status facere. Uñ Virg. per translationem dixit. Instaurati animi regiis succurrere tectis. i. quasi recreati: siue validi facti. Sup quod Ser. ait. Unde ostēdit eos superius defecisse: ⁊ non dicit ad similitudinem antiquam conualuisse. Et raro euenit vt euersa ędificia ad similitudinē pristinam instaurētur. Liui. li. iiij. Hā phalisci perpelli ad instaurandū bellum romanorum: neq; socioꝝ prędibus potuere Instaurandū nō ad similitudinē pristini gerendū sed integrandū ⁊ denuo inferēdū. Sic Lice. de ꝓuincijs cōsularibus in Pisonē et Baldinum. Bellum affectum videmus et vere vt ita dicam cōfectū periculū sit ne instauratas maxime belli reliquias ac renouatas audiamus. Virg. lib. iij. Ergo instauramus Polydoro funus. i. integram⁹ supplem⁹ ⁊ facimus funus: q̄ fieri ꝓ loco ⁊ tēpore ꝓdecebat. Idem lib. vij. Certatim instaurant epulas. i. denuo imponūt. Cū ergo instauro nihil in significato cōueniat cum instar: nullo pacto ab instar formari dicēdū est pręsertim cum nec ad analogiam pertineat: q̄ instauro nō istauro facere deberet. Restauro aūt ꝙuis pene aboluerit ⁊ ꝓ eo istauro sępe positū fit. Lac. li. vij. Usus ē ꝓ reduco seu reformo renouo reficio vel. Uerū ille cū deleuerit iniusticiā iudiciūq; maximum fecerit: ac iustos qui a ꝓncipio fuerūt ad vitā restauraverit: mille annis inter hoies versabit. Nō em̄ ad antiquā similitudinē reformauerit intelligendū: cum longe elegantiori forma sint iustorū corpora reficienda q̄ ea quę prius habuerant.

Insterno: super sterno: operio: extendo. Unde instrata equoꝝ ornamēta dicunt. Et instratus lectus ꝺr veste stragula exercitus. Ulpi. Instratū significat omnem vestem stragulā insternendi causa paratā.

Instigo as. penulti. pro. er in ⁊ stigo componi videt: vt sit stigo stimulo: et instigo instimulo: et tā in bonū q̄ in malū sumit. Hiero. de diuo Luca. Obūt plenus spūsctō q̄ instigāte in achaię partib⁹ grecis fidelibus dñi incarnationē fideli narratione ostendit. Hoc mō cōponunt Castigo quasi ad id qđ castum est stimulo. Fustigo fuste stimulo vel ferio.

Instingo is. xi. ctum. intus cōmoueo. Lactā. li. vj. Ego vero eos qui vera impzudētes loquunt sic habēdos puto tanq̄ diuinent spiritu aliq̄ instincti. Vale. max. lib. j. Samū. prienensibus auxilium aduersus caras implorantibus: arrogantia instincti ꝓ classe ⁊ exercitu lenibulā eis derisus gratia miserūt. Hinc Instinctus us. ipa cōmotio. Unde dicim⁹ aliquid spiritus sancti instinctu factū esse.

Instita penulti. correpta: tenuis fasciola inquit Acron: quę stolę imā partē ambit. Hora. Nil mediū est sunt qui nolunt tetigisse nisi illas quarū subsuta talos tegit instita veste: contra alius nullam nisi olenti in fore nice stantem. Quiḋ. in arte. Este ꝓcul virtę tenues insigne pudoris. Queq; tegis medios: instita longa pedes: vnde ⁊ in Euāgelio legim⁹ de Lazaro ꝙ erat ligatus institis. i. fascijs.

Institor penulti. correpta: negociator: ex eo dictus ē: vt Ulp. inquit: q̄ negocio gerendo insteterit: nec multū refert taberne sit prępositus: an cuilibet alij negociationi: cum interdū etiā ad hoies honestos afferat merces: ⁊ ibi vendat. Hier. sup lib. puer. Institor negociator q̄ ab eo sic dicit: q̄ ꝓ acquirendis multipicandisq; mercibus sedulus insistat. Idē ꝓtra Jouī. Au⁹ ⁊ aurifices ⁊ bariolos: ⁊ institores gēmarū: sericariū q; vestiū si intromiseris: periculū pudicicię est. Poete fere semp accipiunt institorē pro eo q̄ venditor est mercium delicatarū: cui vestiarij ⁊ linthearij dant vestē circūferendā: et distrahendā: quē vulgo Circitorē appellam⁹. Ouiḋ. Institor ad dominā veniet discinctus emacē. Plautus Ancillā ꝓ dña negociantem institricē vocat. Uergiliarū q̄q; sydus Institor vestē dr: q̄ mēse nouembri cum earū occasus est ex hoc sydere cōiectura faciūt hyemis. Hā si nubilus fuerit earū occasus: pluuiosam hyemē denunciat. Ideoq; negociatores statim augēt lacernarū ꝑcia quib⁹ pluuio tpe vtimur. Si vo sereno tpe occiderint: asperitas hyemis denunciatur. Iccirco reliquarū vestium prędia accedunt.

Institorius a. um. quod ad institorem ptinet: vt ars institoria. Hiero con. Heluidiū. Quę institoria exercet artes: nescio an corpore qđ scio spiritu virgo non permanet. Institoria actio dicit qua domin⁹ institorem cōuenit: vel ꝓ institore cōuenit. Hā si libitinarius polinctorē habuerit: isq; mortuū spoliauerit dandā in eū institoriā actionē: ꝙuis furti ⁊ iniuriarum actio cōpeteret: ait Jureconsultus.

Instituo ere in ⁊ statuo: significat decerno. Apul. Solō aut Lycurg⁹ instituit. Hinc instituta ⁊ institutiones. Aliquādo incipio. Plini. Priusq; id opus institueret. Aliquādo doceo: instruo. Sunt em̄ non modo litteris: sed etiā bonis moribus instruendi adolescentes. Quod ⁊ de malis dicit. Iuue. Instituitq; rudes melior locusta ꝓpinquas. i. docet eas venefica. Alij q̄ ordino. Et ꝙue de ludis: de oratiōib⁹: et de moribus hoim ōr. Teren. Optime vitā instituit. Sal. Ea familia ortū ita se ab adolescentia ⁊ vitā instituit vt oīa bona in spe haberent.

Institutū bonum motem consilio et ratione sumptum significat: et domesticā disciplinā: q̄ litteris nō mandārur: sed obseruanē cōi opinione bonoꝝ viroꝝ per quādā ꝓsuetudinē. Quint. Nam is q̄q; nutricibus trienniū dederit: cū iam tū formari optimis instituꝫ mentē infantū iudicat. Uñ de institutis apud Val. max. ſ. de moriḃ⁹. Aliq̄n ōr ꝓpositū inceptū: vt faciā ꝓ meo instituto. Plini. Hęc sūt rerū ꝓncipia ⁊ instituta nature. Aliq̄n dicit decretum et sanctio: Unde Justinian⁹ opus suū instituta inscripsit: sed barbare: q̄ dicuntur institutiōes: ⁊ ita indocilis fuit: vt anal/ phabetus diceret teste Suida.

Institutiōes sunt ꝓcepta quibus instituunt hoies atq; docent: vt libri a Quintil. de institutiōe editi. Q̄ſq;

institutio vocat ipsa instructio.

Insto as. quãdo datiuo iũgit: significat instantiã ꝛ vim quãdã facio: sollicito. Cic. pQuintio. Verũ qm̃ tibi instat Nortẽsius: ꝛ eas in cõsiliũ a me postulat ne dicendo tẽpus absumã. Interdũ incũbo. Virg. Talis erat dido talem se leta ferebat: Per medios instans operi: regnisq futuris. Jdẽ in buco. sine casu posuit. Desine plura puer: et quod nunc instat agamus. Interdũ insectationẽ facio: quod vernacula lingua dicimus: dar la caça. Liui. lib. j. Ita incurrisse a lateribꝰ ferũt: vt non sisterent modo sabinas legiones feroci/ter instantes cedentibus: sed subito in fugã auerterent. Cũ vero actũ habet: significat vrgeo: et quasi cõtra sto. Plau. in Cur. Si magis me instabunt ad ꝓtorẽ sufferã. Itẽ superstо. Jdẽ in asi. Rectam instas viã ea res est. i. ingressus es siue obtines: stas ve suprectã viam. Et in hymno. Sed premiũ mortis sacre perẽnis instet gloria. Inueniť etiã sine aliquo prędicto ꝛ casuũ: licet possit intelligi. Sal. Veterani salutť pristinę memores cominus acriter instare: illi haud timidi resistunt. Instare pro instabãt: quasi cõtra stabant. i. pugnabant. Terẽ. in An. Ego sedulo negare factum: ille instat factũ: id est contendit factum. Aliquãdo insequor: aduento. Salust. Optimũ factu ratus noctẽ quę instabat ante capere: ne quid eo spatio nouareť. i. proxima erat vel sequebatur. Cęsar lib. j. Cęsar vbi se diutius duci intellexit ꝛ diẽ instare quo die frumẽtũ militibus metiri oporteret. Hui⁹ verbi frequentatiuũ est Instito.

Instito as penul. cor. sępe cõtra sto: pugno. Cęsar. lib. j. Jd cõspicati heluecũ q̃ in mõtẽ sese receperãt rursus instare ꝛ prędiũ redintegrare ceperũt.

Instans nomen substantiuũ: dicit minimũ tẽporis momentũ qõ imminet ꝛ p̃sens est. Aũ etiã apud Dialecticos tẽpus instãs dr qõ est p̃sens. Cice. lib. iiij. tus. Quę em̃ veniẽtia metuunť eadẽ efficiunt egritudinẽ instantia. i. p̃sentia vrgentiaq.

Instantia: sedulitas. Hiero. Hirari nõ desino ex actionis vestre instantiã. Exigitis em̃ vt librum chaldeo sermone conscriptũ ad latinũ trahem.

Instanter aduerbiũ significat sedulo.

Instruo is. xi. ctum. ordino: ꝛ tam de malis q̃m de bonis intelligi potest. Virg. Dolis instruct⁹ ꝛ arte pelasga Similiter dr de acie: de classe: de causa: ac etiã de mẽte alicuiꝰ. Plaut. in Am. Nos nr̃as more nr̃o ꝛ mõ instruximus legiões. Lact. li. j. Quod malũ a gręcis ortũ est: quoꝝ leuitas instructa dicẽdi facultate et copia incredibile est quãtas mendaciorũ nebulas excitauerit. Jdem lib. iij. Apparet falsam ꝛ inanem esse omnem philam: qz nec instruit ad iusticię munera: nec officiũ hois rõnemq; psumat. Col. li. v. Mõnulli strenue fabricant nauigia: nec psumata perinde instruũt armamentis ministrisq;. i. armant vel muniũt. Bel. lib. j. Verba Lelij hęc fũt q̃bus bedũ q̃ ad epulas fuit alligatus dimissum cenamq; ita vt lex sanxisset pomis holeribusq; instructã. i. paratã. Hiero. ad Rus. Quasi doctus nauta rudem conor instituere vectorem: id est docere.

Instrumẽtum: ab instruo fit: cuius nomine significatur oñe illud quo quis ad operandũ vtiť. Sic dicimus arma instrumẽta belli esse. Ligones: marras: sarcula instrumẽta agricolatiõis. Et instrumentũ dr id q̃ qs docet. Aũ dicimꝰ instrumentũ vetus: et instrumẽtũ nouum p lege veteri: et lege noua. Ex his em̃ homo instruiť quid agere aut vitare debeat. Aliq̃n sumiť pro apparatu quo fundus: taberna: et id genus alia instruunť. Sue. de Aug. Et Alexandria capta nihil sibi p̃ter murinũ calicẽ ex instrumento regio retinuerit. Sic apud Jureconsultos titulus est de fundo instructo ꝛ instrumento legato. Aliq̃n instrumẽti noie intelligiť monumẽtũ scripturarũ ad res gestas pertinentiũ: quale ferme est reperto rũ: qđ vulgo inuentariũ appellať. Sueto. in Vespa. Undiq; inuestigatis exẽplaribus instrumentorũ imperij: pulcherrimũ ac vetustissimũ confecit.

Insucco as. imbuo: seu insicio: q̃si in succo balneo. Col. lib. viij. Fracta pecudum non aliter q̃ hominũ crura sanantť inuoluta lanis: oleo atq; vino insuccatis atq; mox circũdatis ferulis colligata.

Insuesco is. Vide in dictione suesco.

Insula penul. cor. diciť terra quę vndiq; aquis claudiť ꝓpie autem in mari. Unde quidã a salo appellatas insulas volunt: q̃ in salo: id est in mari site sint. Hinc Peninsula: q̃ q̃si insula ẽ: et vndiq; fere aquis clausa tantũ angusta q̃ dr Isthmos ꝛ cõtinenti annectitur. Mediamnis vocat quã amnis circuit. Insulę etiaꝫ dicunť domus in vrbe ab alijs separate: et vicos vndiq; habentes: q̃ sicut insulę sunt in mari loco vndiq; ambita vndis discreta a cõtinenti: ita domus nullis connexis ędificijs cohęrẽtibus insulę nominãtur. Unde Sparcianꝰ scribit trecẽtas. xxxv. insulas olim Romę incendio absumptas fuisse. Ulpi. tit. de ver. ob. Plane si insulam fulciri quis stipulatus sit: non est expectandũ vt insula ruat.

Insulatus a. um. qđ factũ est i insula. Augꝰ. li. iiij. de ci. dei. Illas etiã q̃ prius fuerant ꝓtinentes hospitibus atq; aduenis fluctibꝰ insulatas aliasq; desidia maris peruias factas ac ꝓcellis euersas esse ciuitates.

Insularis et hoc insulare qđ est insulę. Pli. Qui ꝑmus insulare morbũ in vrbẽ inuexit.

Insularius a. um. poniť pro vili. Uñ iurisconsulti viles seruos insularios appellant: qui sine ciuitate sunt in opus publicũ ꝑpetuo dati ꝛ in insulã deportati siue in insulas ad effodienda metalla demandantť.

Insulto as. frequentatiuũ ab Insilio: ex in ꝛ salto compositũ est: a in u mutata. Et construiť cũ dto: et aliq̃n cũ actõ: et mõ ꝓinsilio poniť. Virg. Insultare solo et gressus glomerare superbos. Modo ꝓirrideo ꝛ ꝛtumelioſius in aliq̃ aliquid dico: vl facio. Salu. Multos tũ ab adolescẽtia bonos insultauit. Terẽ. in Eu. Me tu istas fazo calcibus insultabis frustra. Sueto. scribit cęsarem dixisse se insulturũ capitibꝰ aduersariorum.

Insultura pro insultatione. Plau. Nam ego istã insulturã ꝛ desulturã nihil hic moror.

Insum: in aliqua re sum. Lactan. lib. ij. Inest ergo sydribꝰ ratio ad peragendos meatus suos apta: sed oct est illa ratio.

Insummo as. finio. Augusti. Omis opera insuinmata est: dolor remansit. Insumo is. penul. ꝓducta consumo. Hiero. ad Pãma. Deliciarũ quandã supellectilem virtus insumit.

Insuper pe. cor. significat pręter ea: a quo fit deinsuper.

Insusurro as. Macro. lib. ij. satur. Valedicẽti hoc tm̃ insusurrauit. Non putabã me tibi tm̃ familiarẽ.

Insubres: populi Cisalpinę gallię: cuiꝰ ciuitates sunt: Mediolanũ: Papia: Lauda: Nouaria: Vercelię: ꝛ Comum.

Integer a. um. peuulti. cor. si de ętate diciť: intelligitur ea q̃ in flore consistit. s. iuuẽtute in qua robur viuidũ ꝛ sanguis adhuc integer ẽ: qui ętate in senũ vergere minuiť. Terẽ. in An. Egregia forma: ętate integra. Integra res q̃ est perfecta: de qua nihil est imminutũ vt integrũ corpus cui nihil deest. Integer vir qui est castus: ꝛ qui omni virtute p̃ditus est. Hinc fit aduerbiũ Abintegro: quod significat rursus: quasi res perfecta rursus inchoetur.

Integrũ mihi est: significat vtile est. Nam illa res diciť integra q̃ intacta: et nondũ tacta est. Rursus integrũ est: significat in arbitrio est ꝛ potestate. Cice. lib. iij.

de ora. Sed qñ hec iã neq; in integro esse pñt.
Integro as.pe.cor. pficio: ꝑtinet tñ significat rursus in/choo/instauro/siue innouo. Virgil. Ramoq; sedes miserabile carmẽ integrat. Liu.lib.v. Sil' vt ab religione aios remiserũt integrant seditionẽ tribunipleb/bis. Ab hoc fit Deintegro ⁊ redintegro.
Integrasco is.idẽ qđ integror. Teren. Hoc malũ integrascit: vbi Do. Integrascit.i.integrat.
Intelligo is.penul.ꝑduc.ex inter et lego: quasi in interioribus lego. Unde intelligẽtia. Cice.lib.iij.off. Explica atq; excute intelligẽtiã tuã: vt videas q̃ sit ei species ⁊ notio boni viri. Vul⁹ cõpositũ est subintel/ligo: qđ est mediocriter intelligo. Hiero.ad Exuper. Hoc autẽ dico/nõ ꝙ te auaꝝ didicerim/sed subintel/ligã iccirco adhuc militię operã dare: vt impleas sacrilũ quẽ euacuare dñs ꝓcepit.
In tempore significat oportune. Salu. Maxime fero/cia regis Mithridatis in tẽpore bellaturi. Ter.i An. Nemi in tempore.
Intẽpesta noc dicit obscurissima: tacita ac sllẽs: vt est fere media noc: ꝙ careat tẽpestatibus ⁊ tumultu/cũ tẽpus agẽdi est nullũ: quod alij concubiũ dicunt/ꝙ fere tunc oẽs cubẽt. Cice.in Ver. Afferẽ nocte intẽpesta grauis huiusce mali nuncius.
Intẽpestiuus a.um.quod ꝓter tempus fit. Boe. Intẽpestiui fundunẽ vertice cani. Bel. Intempestiue at q; insolite disserebat.
Intẽdo is.significat extẽdo: tractũ a venatoribus qui retia intendũt ad captãdas feras/vel a sagittarijs. Cide supli. Tabernacula carbasceis intenta vel' colloca bãt. Idẽ in Cato. Intentũ animũ tãq; arcũ habebat: nec languens succumbebat senectuti. Et intẽdere est animaduertere/diligẽterq; intueri. Virgi. Intẽti expectãt signũ. Itẽ dirigere. Sal. in Jugur. In regnũ Atherbalis animũ intẽdit. Item innectere: illigare. Vir. Et stupea vincula collo intẽdũt. Cic.i Mortẽ.ꝓ trãslationẽ dixit. Quero nõ quibus intẽdã reb⁹ animũ/sed quib⁹ relarẽ. Itẽ cõtra conari/ cõtẽdere omni conatu. Ci.lib.ij. Tus. Quid q̃ volũt exclamare magis: num satis habẽt latera/fauces/linguã intẽdere: e quibus elici vocẽ et fundi videmus.
Intentus a.um. ⁊ participiũ ⁊ nomẽ esse potest: vñ intẽtior ⁊ intentissimus.
Intẽtio nõ accipit ꝙ volũtate aut ꝓposito/sed ꝙ actu q̃ dirigit ⁊ exercet/seu sit a volũtate bois: vt sit intẽtio volũtatis seu ꝓsti o patio: quę more arc⁹ aut chorda cũ tendunt aliq̃ recte/ aliq̃ magis/ aliq̃ min⁹ q̃ oporteat se exercet.
Intẽto as.ab intendo: significat minor. Virgi. Presentẽq; viris intentãt oĩa mortẽ.
Intentatus: inexpertus: ab intentor taris. Cice.in Lel. Nemo est qui nõ quocũ consueuit libentius vtat/q̃ intentato et nouo.
Inter ꝓsitio est/ab in deducta: quę sepatur ⁊ cõponitur. Separata significat μεταξυ. Bel. Inter os et offa multa interuenire possunt. Aliq̃n in medio quorundã: vt Inter reges/inter vicinos. Aliquãdo in eũ locũ: vbi Cice. Dico te prioze nocte venisse inter falcarios: id est illuc vbi sunt falcarij. Aliq̃n ꝓpter seu post. Virgi. Hãc interfluuio tyberinus amẽno. Cõposita vo modo significat de medio: aut e medio: vt intercipio. Modo totũ: vt interbibo. Modo facti priuationẽ siue destructionẽ: vt interficio/ interimo. Et in hac significatione multitudinẽ totã simul perptã: siue in totũ simul cõplectit: vt interneco. Sõ significat maxime: vt interdico/interminor. Cõponit autẽ fere cũ oĩb⁹ litteris ⁊ integra manet. A. vt inẽaresco. B. vt interbibo. C. vt intercedo. D. vt interdico. E. vt inẽo. F. vt interficio. J. vt interiaceo. L. vt interlino. Notetur intelligo: vbi r. mutat' il. M. vt interminor. N. vt interneco. P. vt interpello. R. vt interregnũ. S. vt intersũ. T. vt interturbo. V. vt interuenio. Ab inter fiunt interea ⁊ interim.
Interaneus a.um.ab intra fit: sicut extraneus ab extra: ⁊ significat intestinũ. Pli. Wedelę sunt inumerę ad interanea. Col. lib.r. Quidã exempt⁹ interaneis occisas vel intus includũt q̃ tpe hiberno pluuijs delitescẽtibus apibus ꝓbent tepozẽ.
Interarescere est penitus arescere: hoc est aridũ fieri/et languens/sicut interbibere.
Interrasile pe.cor. quod est interpolatũ celatura seu sculptura et plano. Planũ em̃ inter celaturas quasi rasum videt. Hiero.in Exo. Et ipsi labio corona interrasilẽ altã quattuor digitis.
Interamna: vbs umbrię: ꝙ inẽ duos amnes sit cõstitu/
Interbibo pe.cor.totũ bibo. Plau.in Aul. Prę/ (ta. terea tibicinã q̃ mihi iterbibere sola si vino scatet corinthiensem fontẽ ⁊ pyreneũ potest.
Intercalo as.pe.cor.intersero seu interuoco. Li. lib.ix. Et intercalatę pgnę vsurã habeant. Tñ intercalaris mensis dictus est quo inserebanẽ dies qui deerãt ad cõplendũ annũ. Diuersis quidẽ ratiõibus diuerso tẽpore. Is autem mensis erat februarius: qm̃ erat vltimus anni. Mõ tamẽ intercalabanẽ in fine mensis: sed post vigesimũ ⁊ tertiũ.terminalibus iã peractis: deinde reliquos februarij dies qui erãt quinq; post intercalationẽ: subiungebãt vetere religionis suę more: vt Februariũ oñuno martius sequerẽt. Intercalares kalẽdę dicunẽ kalendę mensis intercalaris: id est februarij. Alij intelligũt kalẽdas martias: non ꝙ eo mense intercalarenẽ dies: sed ꝙ essent ꝓtinę diebus intercalatis: id est ꝙ statim sequerenẽ intercalationẽ quinq; tm̃ diebus interpositẽ. Intercalares dies greci embolismos siue hybolicos nominãt. Intercalaris versus qui frequẽter inter aliquos versus interponit: vt est apud Virgil. Incipe menalios mecũ mea tybia versus.
Intercalaris ⁊ hoc re:seu intercalarius.a.um. qđ interserit. Vide in dictione Intercalo: de qua modo.
Intercapedo pe.p.interstitiũ temporis: mora in medio alicui⁹ rei posita: siue tẽpus ꝺ medio eius captũ: ⁊ diuisio. Fest⁹. Intercapedo: tps interceptũ: cũ.s.mora est ad capiendũ. Ci. filio Tiro. Itaq; iã me nõ pgnitebit intercapedinẽ scribẽdi fecisse.
Intercedo is.pe.prio.ssi.ssum. Interueni conciliãdi gratia: vt intercessi apud regẽ ꝓ tua salute. Apul. Dũ ꝓ inope ac calamitoso intercederẽ. Aliq̃n intercedere significat mediũ esse: siue de loco/siue de tpe dicatur. Cęsar lib.j. Mõ se hostẽ vereri/sed angustias itinerũ ⁊ magnitudinẽ siluarũ: quę inter eos atq; Ariouistũ intercederẽt. Cice.lib.ij.de ora. Vix annus intercesserat. De verbis quoq; dicit quasi i mediũ oponere: vt Tribuni interceserunt: hoc est opposuerunt se: et rẽ impediuerũt/ ꝓtradixerũt. Cęsar li.viij. Sõ si ad aricinos spectat: nihil intercedi quo minus Sammiti pplo pacis belliq; arbitriũ sit. Terẽ.in An. Si nulla ęgritudo huic gaudio interceserit. Dicimus etiã Intercedit mihi tecũ amicicia. Intercedit tibi cũ illo affinitas. Hoc est media est: quę me tibi/ ⁊ te illi cõciliat. Bel. ꝓ inhibere ac coercere posuit. Me sibi inquit intercedam⁹: quo min⁹ suapte potestate vti liceat. Sil' Sueto.in Cęsare. Ceterũ Cecilio Metello tribunoplẽbis turbulẽtissimas leges aduersus collegarũ interessionẽ ferenti auctorẽ ꝓpugnato: emq; se pertinacissime ꝓstitit. Et ꝓtie intercessio tribunoꝝ erat quibus ius fuit intercedendi: hoc est vetãdi prohibendiq;. Mã vt Bel. docet: Tribunipleb⁹ antiq; tus creati videntur: nõ iuri dicendo/ sed intercessionibus faciendis: vt iniuria quę cõtã fieret arceretur: et vt vim fieri vetarent.

Intercido is.pe.pto.intercidi/intercisū:ex inter ⁊ cedo: ac diphthon.i.productā mutata:significat in medio seco. Cęsar lib.vj. Ut si possent castellū cui prærat Titurius quintus legatus expugnare/ponteq; intercidere. Hinc intercęsa hostia dicit ⁊ porrecta. Macro.li.). Satur. Intercisoꝛ dieꝫ quibusdā bonis fas est/quibusdam fas nō est. Intercęsa ⁊ porrecta fari licer. Quidꝰ verbis significat post immolatā hostiā/et ipsius exta in ārā focūq; porrecta/⁊ data i die intercisso fas esse prætoꝛi ius dicere ⁊ fari verba illa/do/dico ⁊ addico. Et ita dies intercisi ex parte festi sunt/et ex parte,pfesti sunt. Cice.ad Atticū. Me q̄d intercęsa et porrecta(vt aiunt)oneris mihi addat aut tpis. Ex q̄ dat intelligi:vt eque finito statim redire possit sine vlla,progatione:sicut intercęsa ⁊ porrecta victima e vestigio prætoꝛ poterat ius dicere ⁊ fari.

Intercisi dies erāt deoꝛ hoimq; cōmunes. Hi inē se nō in alia diuidebant. Illoꝛ em dierū q̄busdā bonis fas erat:q̄busdā fas nō erat ius dicere. Nā cū hostia cedebat:fari nefas erat:intercęsa ⁊ porrecta fari licebat.

Intercido is.pe.cozre.a cado cōponit:⁊ ꝓteritū intercidi:supinū intercisū facit:significatq; inter hęc/ sine inter illa aut ista:siue inter ea defectio ac pereo. Liu.li.ij. Credo q̄ nulla gesta res insignē fecerit cōsulatum memoriā intercidisse. Gel/Certe quidē maioꝛe nunc copia populi oꝛpressa intercidissem. Pli.lib.xxxv. Siue extāt intercidere.

Intercino is.penul.cozre.i medio cano. Horā.i epistoꝛ ꝓ trāslationē dixit. Me q̄d medios intercinat actus. Quod nō,ꝓpositō cōducat.

Intercipio is.pe.coꝛ.de medio vel inter hęc capio: vel aliquē inter aliquid agēdū occupo. Plau.i Asi. Tūc ꝓtinus redimes me/si me hostes interceperint:id est de medio alioꝛ:vel inter eā gerebant:vl interim in medio/siue dū irē/et similia. Aliq; cū significare pōt totū capio:sicut exponit Do.illud Terē.in Eu. Nōnos capere oportet hęc intercipit.

Intercludo is.penulē.pꝛoduc.iter claudo:in quo n euphonię causa interiectū est:cū sit idem quod intersepio. Var. Sub terra q̄ habent frumentū i his quos vocāt syros:q̄ cū periculo introiꝛ recēti apertiōe:ita vt in quibusdā sit intercluſa aia. Pro impedio tā sumē. Virgil. Sępe illos aspera pōti Intercluſit hyems:⁊ terruit auster eūtes. Cice.ad Herē. Vt ille q̄ ad diē cōmeatus nō venit:q̄ eū aquę intercluſissent. Intrecludo ꝙ est in interioꝛibꝰ claudo. Sene. Qui domi introcluſus ociabatur.

Intercoluminiū:vide in dictione Columna.

Intercus cutis.pe.,pdu.moꝛbus intra cutē existēs. Vel adiectiuū:ponit,p teretinus. Cato. Intercutibꝰ stupręt obstinatis. Gel. Intercutibꝰ vitūs madētes.

Intercutaneus a.um.quod intra cutē est.

Interdico pe.p.maxime,phibeo. Interdicit aūt locus/hō/res. Et construit cū ablō. Cice.i Cato. Vale rē gerētibus patrūs bonis interdici soleꝛ. Aliq̄n tā res quę pꝛohibet/⁊ is cui fit ,phibitio in nominatiuo pasſiue poni soleꝛ. Liu.libꝛo.viij. Interdictūq; mare antiaci populo est. Metellus. Illi ꝙ omni iure atq; honestate interdicti sunt:ego neq; aqua neq; igni careo. Licero pro domo sua. Vt. H. L. aqua et ignis interdicat. Lactā. ꝙ lib.vj.cū ablō dixit. Nec tamen quisq; interdictū sibi putet/aut cōmunione cū amicę aut charitate cū ꝓximis. Sūt etiā qui p actūm,pferāt. Sue.de Nero. Et cū interdixisset vsū amethistini ac tyrū colozis pręclusit cunctos negociatoꝛes. Sene. li.iij.de ira. Si iubes Cęsar:statim illi domū meā interdicā. Quod est contra Sipōnū:qui negat posse cōstrui cum accusatiuo. Sed frequentioꝛ vsus est vt post datiuū iungat ablatiuꝰ. Significat tū quādoq; obstare:⁊ tūc dūtaxat cū datiuo cōstruit. Li.in Terr. acti.iiij. Nemo nostrum posset ędes suas/nemo fundū/nemo bona patrię obtinere: si cū hęc a quopiā vestrū petita sunt pater improbus:cui nemo interdicere possit:det quę velit iudicem.

Interdictum:participiū et nomen est. Nam interdicta vt est nomē:sunt formę ⁊ cōceptiones verboꝝ: quibus prætoꝛ aut iubebat aliq̄d fieri/aut ,phibebat: q̄ tunc maxime faciebat cū de possessione inter aliquos contendebatur.

Interdū:ex inter et dum: quod antiqui interduatim dicebant. Virgil.libꝛo.ij. Georg. Interdū aut hederę pādunt vestigia nigrę.

Interdiu aduerbiuꝫ temporis: significat per diem: cui cōtrarium est noctu. Cato de re rust. Canes interdiu clausos esse oportet:vt noctu acriores et vigilantioꝛes sint. Pli.lib.xviij. Maluz patrēfamilias quisq; interdiu faceret quod noctu posset nisi in tempestate cęli. Dicitur et interdius. Plautus in Aul. Sed q̄d hoc occluſa ianua est interdiꝰ. Et in Aul. Nescio pol quę nūc hominē intemperie tenēt vel pernigilat noctes totas:tum autem interdius quasi claudus fultoꝛ domi sedet totos dies.

Interea potest esse aduerbiū temporis ⁊ loci compositū ex integris duobus: Inter et ea. Quod cū sit neutrū plurale/debuit coꝛripi. Sed q̄ factū est aduerbium/,pducit a:sicut ꝓterea/antea/postea. Potest tā ⁊ ablatiuꝰ singularis intelligi: qui in cōpositione solet hinōi inueniri:vt quapꝛopter/ḡcirca. Significat aūt inter. Teren in Hecy. Quid interea. Do. Erultātis ⁊ gestiētis audire. Interdum significat tamē. Virgi. Hec nulla interea est inaratę gratia terrę.

Interea loci duę partes sunt:quę cum cōiunctę vnā faciunt/mutāt accentū. Interea loci inquit Terē. in Eu. ad macellū vbi aductamus.

Intereo is.interij:in totū moꝛioꝛ/destruoꝛ.i. aia et coꝛpoze. Lactā.lib.vij. Sed ⁊ genus oīne impioꝝ radicitꝰ interibit. Teren. Perij/interij. Hinc interitus ꝓ moꝛte:cū sit sepatio quędā:ex eo dictus q̄ erat medius inter aiam ⁊ coꝛpus. Cice.lib.). Tus. Est em interitus:quasi discessus ⁊ secretio ac direptio earū partiū quę añ interitū iunctione aliqua tenebātur. Interitus ꝙ participiū reperit in passiua significatione: vt exēplū Claudii demōstrat. Pugna acriter cōmissa/⁊ multis vtrinq; interitis.

Interest componitur ex in et re et est:vt sit quasi i re est. Vnde mea interest:in re mea est:hoc est in mea vtilitate. Jdeoq; cōstruit cū his ablatiuis: mea/tua/sua/nostra/vestra et cuia:siue sit personale siue impersonale:cū in alijs nominibus genitiuo iungat: vt Socratis interest.i.i re socratis est. Interdū sepatim iūguntur. Liuiꝰ. Quid em in re est aliud,si plebeiā patricius duxerit:q̄d iuris tandē mutat: Plau. Si tuā est quippiā in rē:id est si tua interest. Jdē. Vtrū veni at nec ne:nihil i re est mea. Ponitur q̄nq; sine aliquo casu. Pliniꝰ lib.ix. Seri etiā radices illita fimo interest. Sic dicimus, Interest vnde quis gaudeat.i. multū facit/vel differētia est. Val.mar. Nihil interest an humi/an sublime putrescā. Cice.genitiuū iunxit cum ait: Permagni interest quo tēpoze hęc epistola tibi reddita sit. Similiter Li. Si nihil interest regis peto vt dū dico vinculis liberet. Nā hęc nomina magni parui/tāti/quāti:⁊ aduerbia facile/multū/plus/plurimū/parū/paulū/pauxillulū/nihil/nūquid/aliq̄d/magis/minus/maxime/mini:ne: iungūtur cum his verbis:interest et refert: vt minime interest/ minime refert. Componit etiā ex inter ⁊ est. Significatq; interdū ḡsentē esse:et sic construit cū datiuo. Tale. mari. Quo facilius laboꝛibus ⁊ periculis interest. Interdū in medio esse. Liuius de scōo bel.puni. Jd moꝛari victoꝛiam rati/ q̄ interesset quinis. Col. Arboꝛes

que intereũt ablaqueabunt. Interdum differentiam importat: et cõstruit cũ duobus accusatiuis median/te inter. Cicero. Inter hominem ⁊ beluam hoc mari/me interest. Dicim⁹ q̃z. Sapiẽs itereſt a ſtulto et ſtul/to? Terẽ. Homini homo quid p̃ſtat? Stulto intel/ligẽs quid intereſt? Idẽ alio modo ꝓtulit in Adelp. Hoc pater hoc dominus intereſt. Interdum impor/tat diſtantiã: et cõſtruitur cũ ablatiuo loci vbi incipit diſtãtia/vel aduerbia localia: vt Ex foro: ad p̃torĩ/um interſunt viginti paſſus et decem milia interſunt hinc illuc. Fit tñ melius per Diſto.

Interequito as. in medio equito. Ceſar liũ. vj. Ordines interequitans.

Interfeminẽũ Apul. appellat genitalia muliebria: eo q̃ inter fœmina ſint collocata. Fœmina ꝙo ſunt partes fœmoꝝ interiores.

Interficio is. pe. corre. ſignificat facti priuationẽ. Cice. Dolobelle ablatõ iũpit. Eadẽ mlier vir ⁊ filiũ eodẽ tẽ/pore venenis clã datis vita interfecerat. Q̃ etiã de inaiatis dicit. Virgi. Fer ſtabulis inimicũ ignẽ: atq̃ interfice meſſes: id eſt perde ⁊ crema.

Interfluo: per mediũ fluo. Pli. Flumine medium oppi/dum interfluẽte.

Interfundo: per mediũ fundo. Pli. liũ. j. Idẽ oceanus interfuſus intrat per tot maria: quib⁹ Aphricã/Euro/pam/Aſiam diſpertit.

Interiaceo es. pe. coꝛ. vide in dictiõe Jaceo.

Interiacio cis. penul. corre. inter aliquid iacio/interpo/no/intermitto/intermiſceo. Aug⁹ libro. viij. Cõfeſſi. Tunc interiecto aut digito/aut neſcio quo alio ſigno codicem clauſi. Col⁹. libro. j. Ut ſi qua interiecta ſint ſtramẽtis aut palcis ſpinarũ vel germinũ ſemina in/tereãt. Liui⁹ libro. j. Aliaſq̃ interiectas collibus val/les. Idem ibi. Paucis interiectis diebus. Ceſar liũ. vij. Galli iter equites raros ſagittarios/ expeditoſq̃ leuis armaturę interiecerãt: qui ſuis cedẽtibus auxi/lio ſuccurrerẽ. Hinc Interiectio pars oratonis quę in oratione interponit. De qua Aug⁹ ſic loquit. In/teriectio nõ pars oratiõis eſt/ſed ſignum affectionis grũpentis animi vocem. Et ſignificat aut lęticiam/vt euax: aut amaritudinẽ/vt heu. Ergo quot ſunt pertur/bati animi mot⁹/tot voces reddũt: ⁊ vocant interie/ctiones q̃ interrũpãt oratonem: vt illud. Hic inter dẽſas coꝛylos: vbi in mediũ oratonis interiecta eſt a littera.

Interũcio cis. penul. coꝛre. idem quod interiacio. Var/ro. Et inter ſingulas a p̃ſepib⁹ interũcere lõgurios qui eas diſcernãt.

Interibi pe. coꝛ. i medio ei⁹ loci. Hel. liũ. ũ. Cõſul interi/bi dũ ea pugna ſe i locos tutos ſubducit.

Interim penul. coꝛre. aduerbiũ tempoꝛis: ſignificat in/tra hoc tempus. Ponit ⁊ ꝓ aliquãdo. Quint. Pri/ma barbariſmi aciſſolociſmi abſit fędtas. Sed q̃ in terim excuſant hęc vitia: aut cõſuetudine/aut aucto/ritate/aut vetuſtate: aut deniq̃ vicinitate ſtutũ acri/ter ſe in illud tenue diſcrimẽ grammatic⁹ intẽdat. Ali q̃ ꝓ repẽte. Terẽ. i Mecy. Primũ dies cõpluſculos bene ꝙueniebat ſane inter eas: interim miris modis odiſſe cępit Soſtratã. Do. Interim diſcretio eſt rei q̃ ad narrationem pertinet: vt apud Terẽ. in An. Inte/rim nõnunq̃ collachꝛymabat.

Interimo penul. coꝛre. interficio. Plaut⁹ in Ciſ. Accur/rite ne ſe interimat. Interdũ ponitur ꝓ priuo. Idem ibi. Maz dudũ vt cõcurrimus Alcheſimarchus ne ſe vita interimeret.

Interimẽtũ: vide i dictiõe Detrimentũ.

Interiũgo: ſubiſto. Tractũ a curru: cui⁹ rota interiecto ſude iungit vt quieſcat. Var. Et cũ currere debeas: bouillas interiũgere q̃ris ad camꝑnas.

Interlino is. penulẽ. coꝛre. in medio ſiue per mediũ ma/culo. Hiero. Quibus lamentis/quo dolore/quo ge/mitu te abeuntem proſecut⁹ ſim: iſtę quoq̃ teſtes ſũt quas cernis interlitas. Cice. pro Cluẽtio. Qui tabu/las publicas municipũs vi coꝛripuiſſe iudicat⁹ ſit qui teſtamẽtũ interleuerit.

Interloquoꝛ pe. coꝛ. in medio loq̃r/ſiue loquẽdo impe/dio. Terẽ. i Heau. Siccine me interloq̃re? Q̃nq̃ ſi/gnificat inter aliq̃d agẽdũ definio. Vñ iterlocutoria ſentẽtia vocat: q̃ nõ definit cõtrouerſiã: ſed aliq̃d obi ter ad cauſam pertinẽs decernit.

Interluceo es. p. ꝑ. i medio luceo.

Interluco cas. pe. pro. a Lucus ſit: vbi cũ ceditur/lux in/greditur. Pli. liũ. xviij. Interlucatio arboꝛibus pro/deſt/ſed olim annoꝝ trucidatio inutiliſſima. Eadẽ di/cit Collucatio apud Catonem.

Interluo is. interfluo. Clauũ. liũ. j. Trinacria quõdam Italię ꝑs vna fuit: ſed põtus ⁊ eſtus Hutauere ſitũ rapuit oſinia Nereus Victoꝛ: ⁊ abſciſſos iterluit q̃ re mõtes. Aliq̃n interluere lauare eſt. Cato de re ru/ſtica. Wan⁹ interluito: poſtea vinũ ſumito.

Interluniũ dicit id ſpacium tpis in quo nec ampli⁹ luna vet⁹ aꝑaret: nec adhuc noua videẽ: qꝛ radijs ſolarib⁹ operta ſit ſupꝛa: nõ autẽ e regione.

Interlumina: ſpaciũ q̃ inter columnas relinquit.

Intermeſtris luna dicit interluniũ et coitus lunę. Pli. liũ. xvj. Idq̃z moꝛ intermeſtri luna atq̃ dimidiata.

Intermeſtriũ. Var. liũ. j. de re ruſti. Q̃ a noua luna creſcit ad plenã: ⁊ inde rurſus ad nouã lunam decre/ſcit quoad veniat ad intermeſtriũ: a quo die dicit lu/na eſſe extrema ⁊ prima: a quo Athenis eã dic⁹ appel/lant ἑρὲ καὶ νεαν τριακαδος.

Interminus a. um. quod nõ habet terminũ. Sidonius ad Fontelũ. Dominis ſimplicio et apollinari inter/mina interceſſione vos comperi.

Intero is. penul. coꝛ. intus tero. Terẽ. in Phoꝛmi. Tu/te tibi hoc intriſtiti: tibi omne eſt exedendũ. Hoc autẽ inter ruſticos de alliato moꝛtario dici ſolet. Proprie eñ bmõi cibus intrita dicit: q̃uis etiã de alijs rebus dicatur quę terũtur. Pli. liũ. xxxvj. Ruinaꝝ vibis ea maxime cauſa/ q̃ furto calcis ſine ferrumine ſuo ce/menta componũtur. Intrita quoq̃ quo vetuſtioꝛ eo mollioꝛ. Intrita ergo videẽ eſſe calx: ſed illa maxime quę nõ e gleba ſtatim ad opus cõfertur: ſed tempoꝛe maceratur atq̃ fermenteſcit. Unde hoc vocabulo Var. Col. Cicer. vt intrita ꝓpie tectoꝛijs nobilibus calx e gleba: vulgarib⁹ ⁊ vilib⁹ albarijs fere dicata ſit. Legit ⁊ intritũ apud Pli. liũ. xxxv. ꝓ terra ipſa vnde lateres figunt. Intritũ inquit ipm eoꝝ priuſq̃ fingã/tur macerari oꝑtet.

Intermico as. pe. coꝛre. in medio ſplẽdeo. Claud. liũ. j. Rutilũ ſquãmis intermicat auꝝ. Poteſt etiã intelli/gi/in ſquãmis vehemẽter micat.

Intermitto: ad tẽpus omitto/ceſſo. Cice. Etſi ego id tẽ ꝑs intermiſerã potius q̃ omiſerã. Liuius. Cũ iter nõ intermitteret.

Interminoꝛ penul. coꝛre. maxime minoꝛ. Plau. in Aſi. Mihi tibiq̃ inierminatus eſt nos futuros vlmeos/ ni hodie argyripo eſſent viginti minę. Terẽ. in An. Interminatus ſum ne faceres.

Intermoꝛioꝛ: penit⁹ moꝛioꝛ/ſeu itra hęc moꝛioꝛ. Bithyni c⁹. Peto a te vt abſentẽ me q̃buſcũq̃ i reb⁹ op⁹ fuerit tuearis: ſi nullũ officiũ tuũ apud me itermoꝛituꝝ eſtimas. Intermoꝛtuũ ꝙo latini dicũt eũ q̃ inter moꝛtẽ vitãq̃ ex dolore/pcũbit ſibi expiãti. Pli. liũ. xxvij. Vituli marini adeps inſtillat narib⁹ intermoꝛtuarũ vulnę vitio. Suet. de Nero. Poſtq̃ deinde Galbã ⁊ hiſpanias deſciuiſſe cognouit: collapſus aioq̃ ma/le fracto diu ⁊ ſine voce ⁊ ꝑe intermoꝛtu⁹ iacuit.

Internaſcoꝛ: in medio naſcoꝛ.

Interneco penul. coꝛrep. ſimul interficio ⁊ multitudinẽ

tota ferme cōplectit. Plau. in Am. Legiōes reueniunt domū duello extincto maximo atq; internecē hostib⁹. Hinc iternecio: vitę ꝓuatio. Liu. li. ix. Lucerini ac samnites ad internecionē cesti.

Internecciuus a. um. quod ad internecionē ptinet. Hñ internecciuū testamentū dicit/ꝓter qō dñs eius necatus est. Internecciuū bellū: qō ad destructionē fit. Liu. lib. ix. Mullus mod⁹ fuit cedib⁹ deletaq; ausonū gēs vix certo defectionis crimine pinde ac si internecciuo bello certasset. Plini. Habet deinde internecciuum bellū cum Ichneumone.

Internodiū: spaciū inter nodum z nodū. Col. li. iii. Virgā mallearē nō amplius q̄ sex gēmaz esse conuenit: ita tamē si breuia internodia habet.

Internosco: inter alios siue alia nosco.

Internuncius: qui inter aliquos medius est ad aliquid tractandum: et modo huic/modo illi per vices nunciat. Plautus in Am. Seu per scriptas litteras/siue qui ipse ambisset sibi/seu per internunciū. Hui⁹ fḡminū est internūcia.

Interopus: significat dum operat. Tibul. Crura sonāt ferro: sed canit interopus.

Interordo: spaciū qō est inter ordines. Col. li. v). Ut iacēs nō excedat interordinis spaciū. Idē. Macro solo q̄nis pedib⁹ interordines omissis mediocri senis.

Interordinū idē significat. Idē. Minimū ē q̄nq; pedū interordiniū septē maximū. Hinc Internodinari⁹ a. um. Idē. Cōsitis plurib⁹ internodaria semina malleolis: quos posteaq; cōualuerint crudo solo qō emissum est: trāsuersis scrobibus ꝓpagent.

Interpellare: est loquentē vel aliq̄d agentē interrūpere. Li. lib. j. Tul. Sed nihil te interpellabo: ꝓtinētē oratiōnē audire malo. Pli. i epistolis. Interdū lassō mihi opportuna interpellatiōe subueniūt. Hinc interpellatores dicti. Ci. In litteris sine interpellatore ꝙsor. Aliq̄n interpellare est dicere. Lucil. lib. xxx. Hez tu quid agis? interpella me vt sciā. Aliq̄n rogare. Valmar. lib. iij. Cato vt socios apud auūculū adiuuarūt cōstāti vultu nō factuz respōdit. Itez deinde ac sępius interpellatus in ꝓposito ꝑstitit.

Interpollare: immittere/interpouere. Ambro. Illi naturalia captāt secreta: z vltra orbis terraz terminos mare nouunt/quod nulle interpollāt insule: nec terra aliqua interiacet. Aliquando significat nouare/mangoniçare: et quasi nouā formā a veteri fingere/quasi interpollire: tractū ab arte fullonia: qui poliēdo vellera quęq; in nouam speciem mutāt. Unde vestes interpollate et mancipia interpollata in iure ciuili: quę cum sint veterana: lenocinio z arte faciem mutant: ꝓrecētibusq; ac nouicijs licentur. Pli. Ut hercle Alexandrię vbi thura interpoliātur: id est rudia cū sunt poliūtur. Cōuehebatur eñ illis thus rude aspectu simile cortici. Plau. in Am. Illic me hō interpollabit: meūq; os finget denuo.

Interpolla: noua inucta z renouatiōes artiū z aliaz rerum. Pli. Mutāt ars quotidie quotiēs interpolł et ingenioz greçię flatu impellimur.

Interpollatrix: mulier q̄ antiquas vestes renouat vt eas facili⁹ vēdat. Pōpo. Interpollatricē accersire oportet q̄ huic vestē abducat. Et mulieres vitia deformitatis arte occultātes interpollę dicuntur.

Interpres: ex inter et pres: quod nō est in vsu: licet pres ꝓ fideiussore inueniaz. Et est qui in aliqua re agenda medius est/z veluti cōciliator z auctor. Virgil. libro iiij. Bene. Tuq; harum interpres curaq; z cōscia Juno. Interpretes ab Asconio dicūtur per quos indicitur pactio. Quoniam ꝓ huiusmodi hominēs animos eoz quibus dati sunt interpretes scīscitātur: et inuicē illis exponūt: factū est vt interpres ꝓ eo acciꝑatur qui obscura exponit. Virgi. Troiugena interpres diuum. Ubi Ser. Interpres vaticinator: q̄ mentem deoz mortalibus publicat.

Interpretor penul. corre. expono. Hiero. ad Helio. Interpretare vocabulū monachi: hoc est/nomen tuū: q̄d facis in turba qui solus?

Interpretamentū: interptatio. Gel. Ex quib⁹ diuersa istiuş linguę interpretamēta collegimus:

Interpremo pe. cor. intercudo. Plau. i Rud. Dedepol infortunio hominē prędicat donabilē: qui sacerdotis scelestus fauces interpresserit.

Interputo as. pe. corre. inter aliq̄d z aliq̄d decido. Col. li. iij. Rosam fruticib⁹ ac surculis disponi ꝑ surculos pedales cōuenit ꝑ idē tempus quo z viola: sed omnibus annis fodi añ Kalēdas Martias z interputari oportet: hoc modo multis annis perēnat.

Interrumpo: per mediū seu in medio rumpo. Planc⁹ Lice. Pōtes quos fecerā interrupi.

Interreges: ꝙre dicti sunt centum patres: qui mortuo Romulo donec ali⁹ rex crearet remp. gubernabāt. Ex his eñ auctore Fenestella decernebaz cuius potestas q̄nq; diez spacio finiret: et ita ꝑ totū annū oēs fiebāt imperiū. Sic interregnū regni interuallum et spaciū temporis quouscq; in loco mortui ali⁹ ordinat. Vide in dictione Reges.

Interscapiliū: vallecula quędā a fine colli incipiēs interscapulas iacet. Higy. in descriptione vrbis. In humero clarā vnā in pede de posterioribus nouissimo duas: in summo interscapilio vnam.

Interscindo: in medio siue per medium scindo. Liuius. Pontēq; interscinderēt. Lactā. de opi. Labra ipsa q̄ quasi antea cohęrebāt. q̄decēter interscindit.

Interscpio pis. penult. ꝓdu. intercludo vel intermedio. Lactā. lib. de opi. Ut id velut pariete per medium ducto interscpsit.

Interscro penul. correpta: interseui interstitū: in medio planto/semino/inscro ve. Gel. libro. j. Eadem ratione qua secundi quattuor interstiti sunt. Col. libro. iiij. Deinceps pastinatur malleolus ordinarijs vitibus interserendus. Interscro ꝙ ꝓ interpono: interseui interscrtū facit. Hiero. in ꝓlo. Salo. Ea quę min⁹ habebantur interserens.

Interscono as. pe. cor. significat in medio sono.

Interspiro as. penult. pdu. de medio seu per medium spiro. Cato. Manu compremito acina/vt cōdibant aquā marinā: vbi impleueris dolium operculo operito/relinquito qua interspiret.

Interstcrno is. in medio sterno. Justi. libro. j. Hęc Babyloniā condidit: mirūq; vbis cocto latere circūdedit arena pice bitumine interstrato.

Interstinguo is. ꝓ interualla aliq̄ extinguo. Fest. Ignis veste si quādo interstinctus esset: virgines verberib⁹ afficiebātur a pontifice.

Interstо as. inter aliquid sto/intercedo. Unde interstātia z interstitium.

Interstitiū: spaciū et distātia inter aliqua. Macro. Cū quattuor sint elementa ex quibus cōstāt corpa: terra/aqua/aer z ignis: tribus sine dubio interstitijs separant: quoz vnū est a terra vsq; ad aquam: Ab aq̄ vsq; ad aerē sequēs. Tertiū ab aere vsq; ad ignez. Higy. Nō ab eo sidere paruo interstitio differt.

Intertextū: qō in medio textū aliq̄d habet: vt chlamys itertexta auro: q̄ vulgo brocata ex auro dicit. Pictura vel acu picta vel phrygiata dicit recamata.

Intertrahо: ō medio trahо. Plau. Ni ego illi puteo si occepso aiam omnē intertraxero.

Intertrigo penul. ꝓdu. nomen ab interterendo deductum. Et est id malum cum simul membra interterunt et confricantur accedente sudore. Vulgo dicitur Trafregatio. Tunc enim femina atteruntur aduruntur. Paratrima a grecis appellatur. Col. li. vij. In

tertrigo bis die soluitur: aqua calida mox decocto a grico sale cū adipe defricatur.

Interturbo: valde turbo. Varro iterturbat oia: inquit Teren. in An. Vbi Do. Hic inter auctua particula est: adeo vt nō p media significatione sit/sed qua maiore habere nō potest/vt interfectus.

Interuello is. ī medio vello: quod fit cū malas herbas a bonis extirpamus. Palla. Si spissa sūt interuelles aliqua/vt cetera robozent. Plau. in Am. Ut ego infelix homo fui qui nō alas interuelli.

Interula pe. cozre. camisia. Hinc illud. Quē vestire debuit interula/vestiuit interitu.

Interuaco as. penul. coz. i medio vacuo maneo. Col. lib. v. Bulbus tripedaneis iteriacētibus spacijs obzutq; anno celerius maturā pertica prebet.

Interuenio is penul. coz. in medio negocio quasi ex insidijs supuenio et oppzimo i ipso actu qui rē celatam vellet. Ter. i Adel. Interuenit homo de improuiso. Et interuenire est interesse. Cic. Quod nō esset factū si ipse interuenissem. Intercedere: quod ab ecclesiasticis sepissime vsurpatur.

Interuenīū: quod est inter venas. Vict. lib. viij. Sed nō p interuenia dilabātur z decrescāt.

Interuerto: callide surripio: quod plerūq; fit cū rem cōmodatā aut creditam dolo: ne domino restituatur efficimus. Cice. in Ver. Candelabzū quod rex Egypti Ioui Capitolino dono tulerat a Verre: qui illud cōmodato a rege acceperat/interuersū esse cōqueritur. Plau. in Asi. Hem istud ago quomodo argentū interuertā. Inuerto ḋo est quasi in contrarium verto: vt Uestē aut pellē/seu etiā verba prepostere/pnūcio: vt Lauo vola.

Interuiso is. pe. p. quasi interim viso. Ci. Martio. Teq; z istā rationē ocū tui z laudo z vehemēter/pbo: q; minus interuisis hoc fero aio equioze.

Interstatus dicit nō solū q̄ moztuus est nullo pfecto testamēto: sed etiā cuius ex testamēto adita nō est hereditas: vt inqt Paul°. Itē Intestat° est cui° verbis nō adhibet fides/qui ve testis esse nō pōt. Popo. Ipse cū vno seruo senex intestatus pficiscit.

Intestabilis: q̄ iure testamentū facere nō potest: z cuius testimoniū non accipitur. Caius de testamētis. Intestabilis cū lege quis esse iubetur: eo pertinet ne eius testimoniū recipiat: et eo amplius vt quidā putant: ne ve ipsi dicat testimoniū. Bel. pro detestabili posuit. Eos tū qui ad Annibalē nō rediissent: vsq; adeo intestabiles inuisosq; fuisse vt tediū vitę ceperint: necē sibi cōsciuerint.

Intestinus a. um. pe. pzo. qō est intimū. Unde illa intestina dicūtur/ quę i interiozi cozporis pte claudūtur. Intestinū odiū dicit vel occultū vel magnuz: hoc est coz z aiam pzemēs. Intestinū opus: qō factū est ex ligno fabzoz. Var. lib. iij. de re rusti. Cū villā haberes ope tectorio z intestino ac pauimētis nobilib° lithostratis spectandā paz putasses esse: ni tuis quoq; literis exornati parietes essent. Sciēdū/q; itestina cozpozis sex esse phibēt. Duodenū scz qō a lōgitudie duodecim digitoz: ū nomē accepit: sicut Auicēna testat. Ieiunū sic dictū: quia nāq; quod accipit cōtinet/sed protinus. i inferiozes partes trāsmittit. Vocatur et Villa. Inde farcimina bille dicuntur. Moza. Perna magis ac magis billa. Longū z alio nomine tenuius qui est intestinis vehemēter implicitū. hoc Var. Lōganonem appellat: q: lōgius est intestinū boc q; duotenuia. Monoculū: quod et cecū nominatur: quia in deteriozē partem peruiū nō est. Colon a nostris alius dicitur: vbi magna doloz causa est. Mouissimum est rectū ita nominatuz: quia in ima parte dirigitur q̄ excernit. Hęc autē intestina ab omēto cōtegūt. Et dicitur neutro genere/et intestin° masculino. Plī. lib. xj. Intestinus quibusdā ab oze incipiēs quadam via eodē inflectitur/vt sepię z polypo. In homine anneus infimo stomacho similis canino. Differūt tū intestina a visceribus. Illa em̄ inferioza sūt/hęc superioza. Celsus lib. iiij. A visceribus ad intestina veniendū est. Alio noie dicuntur Interanea. Plī. Medelę sunt innumerę ad interanea.

Intingo is. ere in z tingo. Tingere ḋo inficere z madefacere. Unde intinctū quod nos sapozē i cibis dicim°. Hęc embemmata. Col. Hoc sinapi ad embēmata: nō solū idoneo/sed etiā speciosо vteris: εμβαπτειν em̄ tingere est. Plī. laudat intinctū ex myrto. Ouidius libzo. ij. Fast. Nutriat intinctos missa patella cibos: id est aliquo sapoze respersos.

Intorqueo es. cōtra seu intus torqueo/iaceo. Virgili°. Sacrum qui cuspide robur Leserit et tergo scelerata intorserit hastam. Item Intorqueo: circum torqueo. Col. libzo. iij. Cum iā matura mala fuerint antequā rumpantur peciolos quibus pendēt intorqueto eo modo seruabūt.

Intra p̄positio: ab in deriuat. Luca. Intra castrozum timuit tētozia ductoz. Intra cubiculū: intra oppidū significat in tētozijs/i cubiculo/i oppido. Aliquādo significat citra. Cic. Sed tamē qm̄ effugi eius occasionē: qui fortasse arbitrarer me hāc rempub. nō putare si perpetuo tacerē/modice hoc faciam: aut etiā intra modum: vt z illius volūtati z meis studijs seruiam. Modice: id est cū modo. Intra modū. i. citra modū. Hoc est minus q̄ modice. Cuius cōtrarium est vltra modū. Sic dicimus in.

Intra famā. i. citra opinionē: vltra famā/quod est per q̄ multum. Quintil. Mortēsū scripta tamē intra famā sunt. Quomodo autē ad spaciū z numerū referat: vide i dictione Infra: Ab Intra fit interius: a quo interioz/ intimus/internus/interaneus/intrinsecus/itroz sum/intrarius/intestinus/intro as.

Intrarius: qui intimus est. Plautus. Charos mihi atq; intrarios amicos.

Intro aduerbiū proximū est voce z significatione inter. Et sicut inter z intra ab in descēdūt/sic intus z intro. Sed intus i loco z de loco: itro ad locū significat. Et componitur cū D. vt Introduco. E. vt Introeo. G. vt Introgredioz. M. vt Intromitto. R. vt Intro/rumpo. U. vt Introuoco. S. vt Introspicio.

Intro as. ingredioz/intro vado.

Intrico as. pe. p. implico. Uā extrico: eius cōtrarium. Trico ḋo a tricis: q̄ sunt implicatiōes. Plau. Qō argētū tu mihi: quas mihi tricas narras.

Intrinsecus et extrinsecus pe. coz. aduerbia sūt cōposita ab intra z extra et secus cū significat iuxta. Hiero. ad Iulianum ea cōplexus est. Callidissimus inqt aduersarius z inueteratus diez maloz nouit alia q̄ extrinsecus sunt: z a philosophis quoq; mūdi adiaphora/hoc est indifferētia vocātur: i eozūq; amissiōe atq; cōtemptu perfectā nō esse virtutē: alia q̄ intrinsec° et de se data cogāt dolere perdentē. Inueniūtur tamē hęc nomina apud recētiozes.

Intritum penult. produ. nomē ab intero deductum: de quo paulo ā. Cibus in moztario tritus: vt est allecatum. Var. Circūlata diu mēsis intrita secūdis. Est et participiū Intritus a. um.

Introduco is. pe. pzo. significat intra aliquē locū duco. Sal. Ualturtiū cum legatis introducit. Per trāslationē est instruo/doceo. Uā itroductio eruditiōis principiū: quā greci εισαγωγειον vocāt.

Introeo is. notū. Cice. i Lel. Fuerat equius vt prius introierā: sic prius de vita exirem. Inde fit Introitus. us. pro ingressu.

Introgredioz eris. sicut sonat. Virgili°. Postq; introgressi z cozā data copia fandi.

Intromitto tis. Terenc. Vereor ne illud grauius pheædria tulerit: ne ve alio: sum atq; ego feci: acceperit q̄ heri intromissus nō est.

Introrūpo is. q̄st cū impetu introeo. Hor. Cerua emissa i cubiculū Sertorij introrupit hellanicus.

Introspicio is. pe. cor. Amb. lib. j. offi. Introspice viscera/ et vbicies aię ei⁹ et cordis mestitudinē.

Introuoco penul. corre. Liui⁹ lib. x. Fabius nihil pręcatus populū q̄ vt plusq̄ introuocarēt ad suffragium tribus Appij Claudij pręcoris allatas ex ethruria literas audirent.

Introrsus aduerbiū quid significet: declarat Cęsar lib. iij. Eo eo flumine pari accliuitate collis nascebat aduersus huic et cōtrari⁹ passib⁹ circiter ducētis: inferi⁹ aperti⁹ a superiori parte siluestris: vt nō facile introrsus ąspici posset. Quidā volunt intelligi introrsus a leua parte/ et interiorē a sinistra.

Intyb⁹ penulte. correp. generis femi. In plurali intyba neutri/ et intybi masculini. Virgil. Et amaris intyba fibris. Pli. libro. xx. Intybi quoq; nō extera remedia sunt: succ⁹ eor cū rosaceo et aceto capitis dolores lenit. Herba est capillosa et amara: cui⁹ tenues capilli segetes ambiūt et enecāt. Intybū erraticū antiqui cicoreā vocant.

Intueor eris: vide in dictione Tueor.

Intut⁹ ta. tū. pe. p. nō secur⁹. Li. lib. v. Castra gallor in tuta neglectaq; ab oīi parte nacti inuadūt.

Inuado dis. pe. pro. incesso: et tam datiuo q̄ accusatiuo iungitur. Var. de vi. pa. Tāta potro inuasit cupiditas bonor plerisq;. Et inuadere est repente et cū impetu aliquē ingredi. Virg. Inuadunt vrbē somno vinoq; sepultā. Sal. Priusq; hostes inuaderet. Itē ingredi siue incipere. Cice. Nō potui magis i arcē illi⁹ causę inuadere. Virgil. lib. vj. Hunc inuade viā: vaginaq; eripe ferrum.

Inualesco is. robur ac firmitatē acq̄ro. Vñ inualuisse cōsuetudinē/ inualuisse mores dicimus.

Inualitudo: imbecillitas. Cice. i Let. Qz aūt i his nonis in collegio nostro nō affuisses: inualitudinē respōdeo causā/ nō męsticiā fuisse.

Inuebo bis. sumit modo p simplici. Virgil. Centauro inuehit magna. Oāq; intro veho. Li. libro. vj. Quātūq; romana se inuexit acies: tantū hostes gradu demoti. Inuehor deponēs: significat maledictis aggredior: et veluti quodā impetu sermonis i aliquē feror. Li. In eā itaq; passa vehemēter inuectus.

Inuectiue orationes sunt aduersus aliquē scriptę: q̄ i li⁹ mores inuehamur.

Inuenio is. pe. correp. cōperio: quasi in aliquid venio. Virg. Inueni germana viā. Hinc inuētiōes et inuēta. Differunt aūt ꝑm aliquos inuenio et reperio: q̄ inuenire sit rem quęsitā offendere. Reperire a casu. Sui. Tu nō inuēta reperta es.

Inuerto: quasi in contrarium verto. Vide in dictione Interuerto.

In versum: in numer. Virg. Ille etiā seras in versum distulit vlmos.

Inuestigo gas. pe. pro. du. significat quęrendo inuenio. Tractū a venatoribus: qui p vestigia feras quęrēdo inueniūt. Terē. Nihil tā difficile est: quin quęrendo inuestigari possit. Cice. ꝑ Liga. Sed q̄m diligentia amici inuestigatū est quod latebat: cōstendum est vt opinor. Interdū tamē significat vestigo: id est quęro. Teren. in Eun. Vbi quęrā? vbi inuestigē? quem percuncter? qua insistā via incertus sū. Cice. libro. j. off. In primisq; est hois ꝓpria veri inq̄sitio atq; inuestigatio. Sz q̄m in/ quādoq; negatione inuit: sumit etiā p nō inuenio: vt est illud apli⁹. O altitudo diuitiar sapiētię et scięntię dei: q̄ incōprehēsibilia sunt iudicia ei⁹ et inuestigabiles vię eius.

Inuestire: est quasi ornare. Pli. lib. xxxv. Publicas poetic⁹ inuestiuit pictura.

Inutereſco: ex in et vetereſco. Vetereſco autē a vetero as sit. Vetero a vetus. Vetereo non repperi/ sed tm̄ vetereſco: quoz̄ pręterita nusq̄ legi: sed veteraui ambo facere oportet si inueniatur. Nam vetero et vetereſco eodē modo in significatione sua pro cedere puto quo integro et integraſco. In/ formatiōe vo etiam similiter/ nisi q̄ inuetereſco mutat a in e/ sicut cōsano cōsaneſco: Reſano reſaneſco: Hilaro hilareſco: Incuruo incurueſco/ et alia hmōi. Sic inuetero et inuetereſco inueteraui. Lactū. libro. ij. in actiua significatione posuit. Hęc versutia et his artib⁹ noticiam dei veri ac singularis apud oīes gētes inueteraue/ runt: id est in desuetudinē posuerūt. Inuetereſco passiue. Terē. in Hecy. prolo. dixit. Nouas qui exactas feci vt inuetereſcerēt: ne cū poeta scḡtis inuaneſceret. Do. Inuetereſcerēt: in desuetudinē venirēt: spectarent/ amarent. Colū. pręterito vsus lib. vij. i passiua significatiōe/ et ꝓprie de morbo dicēs. Sed si iā inueterauit/ vehemētior⁹ est opus remedijs. Cice. quoq; i Cato. Jā oīis cōglutinatio recēs egre inueterata facillime diuellit.

Inueterati etiam dicunt qui i malis insenuerūt: vt in sacris litteris. Inueterate diez maloz.

Inuicē pe. corre. ex in et vicē pro ꝓprie significat mutuo. Quintil. Qui se ardētissimo amore inuicē dilexerūt. Aliqñ sumit ꝑ secūdo loco. Pli. Junior. Habes res vbanas: inuicē rusticas scribe.

Inuideo des. penul. corre. ex in et video: significat inuidiā habeo: hoc est ex alicui⁹ rebus secūdis dolore afficior. Tractū a nimis vidēdo/ q̄ oculos et animū in eos quib⁹ inuidem⁹ cōtinue intētos teneamus. Vnde etiam cū accusatiuo constructū inuenit. Ouidius. Troades inuideo. Virgil. Inuidet imperiū. Idem post accusatiuū posuit datiuum. Liber pampineas inuidit collibus vuas. Sic em̄ decenter dicimus: inuideo tibi doctrinas. Fortuna mihi inuidet diuitias. Pli. Hęc ego vt multi/ inuideo alijs bonū quo ipse careo. Apul. Mihi fortuna diuitias inuidit. Col. libro. iij. Tul. Vt nobis optimā naturā inuidisse videantur. Prisci. tamē in/ negatiue exponit dicēs. Inuideo tibi: quasi nō vidēs tibi fio: hoc est/ nō ferēs te bñ agentē videre. Aliquādo inuidere significat interius vel penit⁹ videre. Cice. lib. de ora. Itaq; ne huc possum dicere me oīmino ignorare q̄d possideat: neq; plane nosse atq; inuidisse. Hierony. ō vera circūcisione. Quis inuidet dñi verbū de corde patris eructatum? Sciendū q̄ licet inuideo actiuū sit: tñ cōsuetudine datiuo iūgitur: imo (vt Diom. docet) vltra dtm̄ potest regere genitiuū/ accusatiuū et ablatiuū: vt inuideo tibi glorię/ gloriaz et gloria. Ei⁹ passiuū est inuideor: vt Ego inuideo tibi: et tu inuideris a me. Horac. Egor cur acquirere pauca. Si possū iuideor. Plau. i Tru. Mauelim mihi inimicos inuidere/ q̄ me inimicę mę is. Nā inuidere alij bñ esse: tibi male esse miserū est. Qui inuidēt egēt: illi quib⁹ inuidetur rem habēt. Est quādo inuidere ponit̄ ꝑ odisse/ q̄ contra votū nimiū videm⁹. Ouid. Troia iacet certe danais inuisa puellis. Cice. Dijs hominibusq; inuisus.

Inuidia: ab inuideo fit: et significat actum ipsum inuidendi/ qui est dolor alienę fęlicitatis. Aliquādo pro odio et maleuolentia sumitur. Est em̄ vel dicto vel facto in alterū maleuolentię conciliatio: vt si quis calamitates suas referat: ostendat ve vt auctori calamitatū concitet odium cęteror: quod dicit inuidiam facere vel vocare/ vel adducere inuidiā. Quintil. Hęc ei tot scelerū cōmemoratione concitarē inuidiā. Terē. Ita vt sine inuidia laudē inuenias/ et amicos pares. Vnde inuidiosa res dicitur: quę facti atrocitatem

augẽs inuisum illud/vel illius auctorẽ faciet. Hui⁹ dimi. est inuidiola. Idẽ. Cũ nescio/quid inter eos inuidiolę exortum fuisset.

Inuidentia: est ęgritudo animi/quę propter res secundas alterius suscipitur: quę nullam iacturam afferũt inuidenti. Cicero in tertia Tuscu. Ab inuidendo inuidentia recte dici potest: vt effugiamus ambiguum nomen inuidię. Cadit eñ in vtrumq; : et in eũ qui inuidet/et in eum cui inuidetur. Unde potẽtia et opes inuidiosę dicuntur: quod verbum ductum est a nimis videndo fortunam alterius. Ubi inuidentiã q̃ inuidiam dicere maluit/tanq̃ inuidentia inuidi sit: inuidia eius cui inuidetur. Sed in frequenti vsu est inuidia magis q̃ inuidentia apud doctos indoctosq; indiscriminatim. Inuidia distat ab odio/q̃ inuidemus fortunato/odimus vitiosum: q̃ inuidiã ꝓfiteri erubescimus: odisse palã decor est: q̃ inuidia hoim tantũ est: odiũ reliquaꝝ tantũ animãtiũ: vt inquit Plutar. in libro de inuidia ⁊ de odio.

Inuidus q̃ accu alicui inuidet. Horaci⁹. Inuid⁹ alteri⁹ macrescit rebus opimis.

Inuidiosus: qui morbo inuidentię laborat. Ouid. Tẽpus edax rerũ/tuq; inuidiosa vetustas Omnia destruitis. Interdũ sumitur pro eo cui habeẽ inuidia. Idẽ. Paccolonq; petit q̃q̃ nõ aureus illi Tempore: nec charis erat inuidiosus harenis. Sic potẽtia et opes inuidiosę dicunt. Cicero Dolobellę. Cõtingit eñ tibi q̃ haud scio/an nemini vt summa seueritas aniad uersionis nõ modo nõ inuidiosa/sed etiã popularis. Et inuidiosus: odiosus atq; inusus dicit. Uñ inuidiosa res dicit: quę facti atrocitatẽ augens/inusũ illud vel illius auctorẽ facit.

Inuidere facere dicit: q̃ ꝓ inuidiã aliq̃d agit.

Inuidiose: vel q̃ per inuidiaꝫ/vel qui in aliquem excitat odiũ: eũq; inusum facit.

Inuigilo as.pe.cor. supra siue int⁹ vigilo/sollicit⁹ sum. Lactã lib.iii. Uel custodiẽdis domib⁹ inuigilat.

Inuito tas.pe.pro. manifestã habet significationẽ quã ponit Cicero. Ad quẽ fruendũ nõ modo nõ retrahit verametiã inuitat atq; allectat senect⁹. i. puocat. Et Inuitare est delectari. Uirg⁹. lib.j. Geor. Inuitat genial⁹ hyems: curasq; resoluit. Itẽ replere. Plaut⁹ in Am. Uira sunt nisi inuitãt sese plusculũ.

Inuitat⁹ us. inuitamentũ ⁊ inuitatio, p eodẽ sumunt. Cicero Cęsari. Uitto ad te Trebratiũ: atq; ita mitto/vt initio mea spõte: post autẽ inuitatu tuo mittendũ duxerim. Idẽ i Portẽ. Uoluntates aũt nulla ad necessarias inuitamẽta afferunt senibus.

Inuit⁹ ta.tum. q̃ nõ libẽter fit. Terẽ. in And. Feci hodie vt ierẽt insperãte atq; inuito Pãphilo. Lice. lib. ii. ad Herẽ. Sin est, pbus: cur talẽ inuitã inuitum cogis relinquere. Idẽ cõpatiũ posuit cũ ait: Quẽ ego paulo scieba/vel imprudẽt⁹ vel inuit⁹: nolo eñ dicere de tã suaui hoie fastidiosius.

Inunco cas. quasi vnco inuador/arripio. Lucil. Aut q̃ nũmos tristis inuncat. Col. li. viii. Tũ etiã quotidie minuit lana: q̃ quãto plixior i pectore cõcrescit/tãto magis obnoxiũ est rubis: quib⁹ velut hamis inuncata a pascentiũ tergoꝛib⁹ auellit.

Inundo as. q̃q; absolute ponit: ⁊ significat cresco ⁊ extra alueũ versor. Pli. Anteq; nilus inundaret. Uñq; actiue: ⁊ ꝓ ambulo ponit. Idẽ. Agros ⁊ fata oia inũdavit. Hinc fit inundatio/ꝓ diluuio.

In vnguẽ et ad vnguẽ: significat ad pfectionẽ. Uirg⁹. lib. ii. Geor. Nec fieri⁹ois in vnguẽ Arboꝛib⁹ positis sero via limite quadret. Trãslatio a lapicidis: qui vngue marmoris lenitatẽ experiunt.

Inui⁹ta.tum. q̃d est sine via: ⁊ ꝓ q̃d iri nõ potest.

Ionia: regio minoris Asię media inter Cariã ⁊ Goliã ab Ionio athenienssiũ duce cognoiata: q̃ cã regionẽ subegit. Uel ab Iano Japhet filio/vt Joseph⁹ inq̃t. In ea Miletũ ciuitas/Priẽnis/Ephesus ⁊ Magomene.

Iordanis fluui⁹ i iudea eximię suauitatis. Oriẽ ad radices Lybani: duob⁹ fontib⁹ surgit: alteri nomẽ Jor: alteri Dan: q̃ simul iuncti Jordanis nomẽ efficiunt.

Ipse a.um. pnomen demõstratiuũ: quãdo scilicet cum alijs pronominibus iunctũ eoꝝ accipit significationem: vt egoipse/tuipse/illeipse. Inuenitur tamẽ sepe absq; alijs ꝓ eclypsim prolatũ: ⁊ tamẽ eoꝝ habens significationem/quę cũ eo subaudiunt. Uirg⁹. Quęq; ipse miserrima vidi. Aliquãdo relatiuũ est. Idẽ. Jpse ardu⁹ altaq; pulsat Sidera. Aliquãdo emphaslim: id est expressionẽ alicui⁹ rei latẽtis habet: vt si dicã. Jpse pater de quo minus credendũ esset qui hoc fecit. Oꝛ si ei addaẽ particula met: vt ipsemet: discretio significatur. Hoc est ipse solus/⁊ non cũ alijs: vel ipse ꝓ se/et nõ per alios. Aliquãdo significat similẽ: vnde ⁊ comparatiuũ habet ipsior/et superlatiuũ ipsissim⁹: id est similior simillimus. Apud veteres ipsus, p ipse dicebaẽ. Teren. Ipsus est.

Ipsipse: id est ipsi nec alij.

Ips: vermiculus est: qui corna vitesq; ꝓrodit: vt cis frumenta/tripis ligna/sis vestes/tis vitra/midas famã. Declinatio autẽ hui⁹ nominis nõ facilis est. Uñ docet sic Suidas ιψοσ κωλης ταικλιρεται ιποσ και το πληθυντικον ψι.

Ipsulces: bracę dicebantur in muliebrẽ virilem ve speciem exprẽsse.

Ir neutri generis ⁊ indeclinabile: ꝓprie manꝰ pcauitas: licet q̃q; ꝓ ipsa manu ponatur.

Ira dicta est ab eo q̃d est ire: Uã a se it q̃ irascit ⁊ furit. Unde ⁊ qui irã deponit ad se redire dicit. Teren. in Adel. Tandẽ reꝑme iracundiã/⁊ ad te redi. Est autẽ ira: libido puniẽdi ei⁹/a quo iniuria offensi sumus.

Iratus dicit: qui ex aliqua re lacessit⁹ excãduit: etiã si natura nõ sit iracundus.

Irate aduerbium: per irã significat.

Iracundus: qui ex parua vel nulla causa: quicq; natura ad iram ꝓcliuis est: etiam si tunc nulla moueatur ira. Hinc iracundia dicta (auctore Festo) q̃ iram incẽdat. Dona. Ira de causa est: iracũdia de vitio multũ irascẽtis. Sene. libro de ira. Ira quo distet ab iracundia apparet: quo ebri⁹ ab ebrioso/et timẽs a timido. Iratus potest esse nõ iracundus. Iracundus potest aliquãdo nõ iratus esse: vsurpatiue tamẽ iracundia ponit ꝓ ira. Lice. libro. iii. Tusc. Iracũdia est vlciscendi libido.

Irascor irascceris irat⁹: cõstruit cũ dtõ. Plau. Moli amabo Amphitrio irasci Sosie causa mea. Hui⁹ cõposita sunt Subirascor: q̃d est paulũ irascor. Obirascor: cõtra irascor. Liu⁹ libro. j. Fortunę vt sit ob irati cultum reliquerant deũ.

Ire pedib⁹ in sentẽtiã q̃d significet: vide supra in eo is.

Irenarches siue irenarcha dicit: q̃ ad tollẽdas discordias/⁊ pacãdos ciuiũ aios i ciuitate ꝓficit. Apud iuris cõsultos tamẽ dicit: q̃ disciplinę publicę ⁊ corrigẽdis moribus ꝓficit. Gręci ei ειρηνηρ pacẽ vocãt αρχων.

Iris is. vel idis. arcus cęlestis: ab ειρειν q̃d est nũciare. Uã poetę deoꝝ nuncii fingunt. Uirg⁹. Irim de cęlo misit saturnia Juno. Hui⁹ arcus causa est radi⁹ solis cauę nubi immissus: qui repulsa acie in solẽ refringit. Nubes eñ formã arcus discoloris efficiũt: quia alię partes eaꝝ tumidiores sunt/alię summissiores: ⁊ quędã crassiores/q̃s vt solẽ transmittãt alię imbecilli/

ores ꝯ vt excludāt. Hęc inęqualitas alternis lucem vmbrāq; cōmiscet: ꝛ exprimit illā mirabilē arcus varietatē. Est ꝛ iris herba suauissimi odoris: vt Pli. libro. xxj. testis est: cuius radicē dixit in vnguētis ꝛ medicinis cōmendari. Caulē habet cubitalē ꝛ rectū/radicē raphano simile: quę sternutamenta mouet. Floret diuersor colorꝫ specie quasi arcꝰ cęlestis a quo nomen habet: vulgo dicit liliū ceruleū.

Ironia cū accentu in penul. dici potest simulatio vel illusio ειρωνεια ab ειρω dico: ꝛ inde ειρωνευομαι in voce passiui qđ est cauillor. Figura cū aliquid per contrariū dicit ꝛ illusionē.

Irretio tis. a rete fit: et significat retineo rete quasi capio. Unde irretitus dicit: qui aliqua fraude vel blandicijs aut dolo: quasi rete captꝰ. Lactā. libro. iij. Eos autē qui deū sciunt/dolis et astu aggreditur/vt cupiditate aut libidine irretiat: aut peccatis blādictisꝰ deprauatos impellat ad mortē.

Irraucio is. irrausi sum. ex in et raucio: quod a raucꝰ descendit. Et significat raucus fio. Dicitur et irrauceo es. irraucui. Cicero li. de ora. At Aesopū si paulū irraucuerit explodi.

Irpices pe. cor. genꝰ castrorꝫ ferreorꝫ seu regulę cū pluribꝰ dentibꝰ: quos ītē vt plaustra boues trahunt vt pruāt glebas: ꝛ extirpēt herbas in agris.

Irrepo is. pe. p. psi. ptū. Significat paulatim ꝛ latēter more reptiliū intro eo: auiꝰ frequētatiuū ē irrepto. Horra. Hęc ope in lōgo fas est irrepere somnū.

Irripio pis. penul. corre. intus rapio. Cicero. Irripiūt in ędes subito.

Irrigo as. pe. cor. ex in et rigo: significat quasi riuos in agrū deduco. Rigo autē a riguus.

Irriguus a. um. quod irrigat/ vel facile irrigari potest. Cato. Uinea est prima/vel si vino multo est. Secundo loco hortus irriguus. Accipitur ꝛ quandoq; in significatione actiua: vt Aq̄ irriguat q̄ irrigat. Virgil. libro. iiij. Georgi. Irriguiq; bibant viola ria fontē. Tibul. Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas. Ambro. substantiuo vsus est. Magna est elemosyna quę ardentiū criminū globos beniuolētię suę fonte refrigerat: ꝛ quodā irriguo largitatis obruit incendia delictorū. Et lib. Hexa. Ut si irriguis aquaꝫ plerūq; ꝛ segetes letiores sunt.

Irrito tas. penul. corre. componit ex in et rato tas. quo veteres vtebantur pro ratū facio/approbo: ꝛ significat nō ratū esse volo/vel ostendo/vel facio. Et irritū: improbatū/nō ratū/et per translationē in nihilū redactū. Virgil. Irrita ppetua soluent formidine terras. Teren. in Phor. Quod dictū indictū est: quod erat ratū id irritum est.

Irrito tas. penul. pduc. significat prouoco/irāq; incendo. Frequentatiuū ab irruo per mutationē u in i/euphonię causa. Tractū a canibus: qui cum prouocantur irruunt. Uel vt Dona. ait. Qui restrictis dentibus hanc litterā r. imitātur. Virgilꝰ libro. r. Irritat q̄ virum telis et voce lacessit. Ouidius libro. ij. Fastorꝫ. Tū sicco primas irritat cortice flāmas: id est suscitat. Plautꝰ in Amphi. Irritabis crabones. Est et prorito as. pe. prod. Mā sicut irrito pro lacesso ab irruo est/ita prorito a prorno. Hec multū in significatione differunt: Mā prorito idē est quod, puoco. Col. libro. ij. Lini semen nisi magnus est eius in ea regione quā colis, puentus ꝛ preciū prorita/serendū non est. Agris em̄ ꝯcipue noxiū est. Hic in bonā partē sumitur. Irrito vo magis frequētatū est ꝯ prorito. Et ferme semp acris maleq; vehemēte. Prorito nō sic/sed in bonā et in malā partē/vti, puoco capi potest. Irrito semper in malā.

Irrogo gas. penul. corre. infero/infligo. Plau. in Cap. Qui consilium igiere quo nos victu et vita prohibeant: his diem dicā irrogabo multā vt mihi cęnas bene meo arbitratu dent/cum cara annona sit. Augꝰ libro quarto de ciui. dei. Mā iustis quicquid malorum ab iniquis dominis irrogatur: nō est pęna criminis? sed virtutis examen.

Irruo: cū impetu feror. Sal. Cū forte in eū irruerēt/facile repulsi. Do. Irruere, prie dicunt: q̄ cū furore prę liū ineunt. Hiq; rone ꝓpositiōis in: significat introruo/intromitto/ingero. Aug. Audistis mulierē in ciuitate famosā/nō inuitatā irruisse cōuiuio.

Irrugio is. valde rugio. Hiero. in Gen. Auditis ęsaę sermonibꝰ patris/irrugit clamore.

Irrūpo: violenter et cū impetu ingredior. Plinꝰ libro xxxv. L. Hostilius mancinus qui primꝰ Carthaginē irruperat. Lactan. libro. ij. Mā cū ab Alexandro capta ciuitas esset: ac milites ad eaꝫ spoliandā irrupissent. Et ferme semper in hac significatione hoc verbo vtuntur auctores. Lactā. propie sumpsit libro sexto, p penitus frango. Summū inter se hominū vinculū est hūanitas: quod qui irruperit: nefarius ꝛ parricida existimandus.

Irrumo as. penulē. correpta: a ruma māma. Aide in Actione Fello fellas.

I Ante B

Is ea id: eandē significationē habet quā hic: ꝛ eundē locū retinet: vt qui diuitias cupis: is vel hic/ vel ille/ vel idē auarus est. Ab is fit isce/iscut ab hic hicce.

Is: vrbs a Babylone itinere dierum octo distās: apud quam est is fluuius e quo bitumē totius Babylonis subministrabatur.

Isęus cū ae diph. nomē rhetoris pariter ꝛ philosophi: quē Philostratus in vitis sophistaꝫ Assyriū tradit. Cuius hoc fuit inuentū/omnē materiā in breue cōgere. Est ꝛ nomen fluminis.

Isagogę pe. p. latine introductio dicit: ex εισαγω in indicat: ꝛ αγω duco: vnde αγωγη ductio.

Isagogicon: introductoriū. Grāmato isagogus litterarū introductor vel inductor/q̄ eas inducat. i. introducat quodā modo in corda discentiū.

Isapis penul. producta: fluuius propinquus Celęnę: vbi Strabo. libro. v. scribit.

Isara penul. corre. fluuius Rhodano se iungēs: vbi Cemenus mons rhodano applicat vsq; huc: ad dxentiā effertur in adriaticū sinū.

Isaurum: ciuitas Pamphilię: a qua Isauricus seruilius romanus dictus est: qui Isaurum cępit. Suidaꝰ. Aphrica victor de se vocat alter Isaurū. Hic adeo pauper fuit/vt publico funere Romę elatus fuerit. Ammianus Isaura plurali numero dixit. Claudiopolis/quā deduxit Coloniam Claudius Cęsar isaura ante. Alii Isauriaꝫ femineo genere protulerunt. Sunt qui dicunt Isuriā regionē minoris Asię: dicta q̄ vndiq; auraꝝ flatibus pateat: eiusq; metropolim esse Seleuciam.

Ischia scribit Julius pollux: carnosas post lūbos vtrinq; eminentias appellari: quę vo post hęc increscunt/γλουτοι: hoc est latine nates. Duo illa ossa circa flexura fit/ ita distinguuntur: vt dicatur concauū illud superius κοτυλη: latine acceptabulū. Inferius vo ισχια: quod nostri Coxendicē dicūt. Quo etiam nomine ꝛ neruus ille nominat qui Coxendicē femori cōmittit. Erit ergo Coxendix: vertebra cotyle inferior/quā pixidē appellāt: neruis quibusdā ita illigata vt facilis coraꝫ motus atq; flexus fiat: vñ qui coxendice laborāt/ischiadici vel ischiaci dicunt. Plinꝰ. Hoc aquā bibere catillo mire id, pdesse ischiadicis. Recentiores medici sciaticā dicunt.

Ischyros cū accentu i prima: latine fortis dicit: ισχυρος em̄ fortitudo dicitur.

Ischomache pe. cōre. nomen compositū ex ισχω habeo: μαχη pugna. Quo noie dicta est hippodamia: quę habuit in nuptiis suis pugnā centauroꝝ. Hęc fuit Atracii filia/quę nupsit perithoo.

Isis sis. et idis. actiū facit isim: Inachi filia/Jo prius dicta: quę olim perrerans/cū ad Nili fines peruenisset Jouis amatoris ope formā vaccę immutauit. Estq; ab Egyptijs pro dea celebrata. De qua Luca. libro vj. Nos in templa tua romana recepim⁹ isim. Hoc etiā nomine dicta est insula in sinu arabico. Suidas. ισις αυτη λεγεσθαι ιω ην ηρπασθη ϊευσ εξ αρ γους και ην ηρ αν φοβου μερος αυτ ην με ταβαλλε ποτε μεν εις λευκην βουν ποτε δε εις μελλαιναρ ποτε δε εισια ϊουσ αν μεθησ πλαρω μερος ηλθεν εις αιγυπτον.

Ismarus penul. cōre generis mascu. in plurali neutri: mons Thracię asper et incultus ex vna parte: ex alia fertilis vinetis z oliuetis: quē Orpheus incoluit: vbi Ismara vbs Liconū fuit. Virgl. Nec tūn rhodope mirantur z ismarus orpheā.

Ismenus penul. produ. fluui⁹ Boetię: ab Ismeno pelasgi filio cognominatus. Statius. Horruit ingēti vementem ismenon aceruo.

Isocrates penul. cōre. nomen maximi oratoris greci: q̄ perfectus magister: z scripsit multa pręclare: z docuit alios: cui⁹ domus cuncte grecię quasi ludus quidā patuit atq; officina discendi.

Isonymia cū accētu i penul. latine iuris equalitas dicit.

Ispellum: ciuitas in Umbria ex altera montium parte: qua Camertes.

Israel interpretatur vir videns deum: quod nomen impositū fuit Jacob patriarchę: a quo Israelitę penul. produ. qui de Israelis stirpe sunt: qui prius Hebrei dicebātur. Sed postq̄ in duo regna populus hebraorum diuisus est: tunc duę tribus quę de stirpe Juda reges habebant/iudęorum nomen sortite sunt: Reliquę decē tribus Israelis nomen tenuerūt: et ab Israel filio Isaachi regio maioris Asię Samaria contermina dicta est Israel. Dicunt z Israelitides a nominatiuo singulari israelitis idis. z israelitis. Hiero. in libro Numeri. Arrepto pugione ingressus est post virū israelitidē. Sic Madian madianitis z madiani tidis. Moab moabitis z moabitidis.

Issa: insula i mari adriatico/adiacēs Dalmatię: vt Ptole. libro. ij. scribit: qua fuit Issa: nō ignobilis ciuitas: a qua Issęus a. um.

Issus: vbs Sicilie z Syrię fluuius.

Ister istri: fluuius Europę permagnus: quod et Histrū dicitur: quando sc̄s flumen sequitur: vt inquit Prorbus. Hoc et Abdubanū z Danubiū vocatur. Vide in dictione Danubius.

Istria Italię regio illyrio contermina: quę in latitudine xl. pas. millia: in circuitu. cxxv. millia cōplectit a foramine nūc Tisano fluuio ad fanaticū sinū: in quo Arisia amnis decurrēs/Istriā ab Illyrio dirimit. Istrorum gentē fama est originē a Colchis duxisse/missis ab Oeta rege ad argonautas persequēdos: qui vt a Ponto intrauerunt Istrū: nec raptores inuenissent siue metu regis/siue tędio lōgę nauigatiōis iurta Aquileiā cōsederūt: istriq; ex amnis noie quo a mari proceserāt sunt apellati. In ea est Justinopolis vbs: quam Justin⁹ imperator extruxit: a q̄ Paul⁹ vergeri⁹ vir eloquētissimus originē duxit.

Isthmus: ea terrę strictura est q̄ in duo maria iter porrigit. Qui. Qua duo porrect⁹ longe freta detinet isthmos. Sunt autē duo isthmi: achaic⁹ seu corinthiac⁹: z thraci⁹: isthm⁹ corinthiach⁹ angusta est z breuis terra. De quo Pōpo. scribit. Hoc ideo isthmo cognomē esse: q; q̄tuor milliū spacio egeū mare ab Jonio submouēs angusto tramite helladi Peloponesū annectit. Sup hoc isthmo fuit vbs corinthi. Thraciusisthm⁹ (inq̄t Solinus) in Thracia est similiter angustijs et pari latitudine arcti maris: cui⁹ littora vbes vtrinq; sec⁹ ostentāt: propontidis ora: insignit pactye melana sinū cardia. Plin. lib. iij. Super hoc isthmo scribit fuisse Cardiā ciuitatē.

I Ante T

Ita aduerbiū similitudinis geminum superlatiuū expo scit: siue nominis/siue aduerbij. Cicero libro de ora. Ut quisq; grece optime sciret ita esse neq̄ssimū. Uel habet verbū vim superlatiui habens. Idē in Cato. Ut quisq; etate antecedit/ita sententię principiū obtinet. Interdū cū compatiuo: significatq; sic. Q̄sq; valde. Teren. in An. Nō ita dissimili sunt oratiōe ac stilo. Quādoq; optātis. Pacu. Ita te dij amēt: ita tibi p voto secūdent oīnia. Quādoq; illatiua cōiūctio est/pro igitur. Cicero. Ita nobilissima ciuitas Grecię/et olim potentissima: sepulchrū ciuis sui ignorasset/nisi ab homine arpinate didicisset. Similiter quā do componitur cū q̄: semper est coniunctio causa: et habet accentū in prima: et dicimus itaq;. Si autem duę partes sunt: habet accentū in penul. et dicim⁹ ita q̄. Teren. i Andria. Immo ita volo: itaq; postulo vt fiat. Plau. in Am. Verū ita animat⁹ fui: itaq; sū nūc vt ea te patera donem.

Ithaca: insula ante Epiri i qua regnauit Ulysses. In ea etiā vbs eiusdē nois: vt inq̄t Ptole. lib. ij. Ibi etiā mons Meritos: a quo tota insula q̄q; dicta Meritos fuit. Virgl. Meritos ardua saxis.

Italia: Europę regio: pri⁹ Hesperia ab Hespero Athlantis fratre: qui a fratre pulsus/et Hispanię et Italię dedit nomē. Siue vt Macro inq̄t: ab hespero stella q̄ occasui subiecta sit. Inde Oenotria: vel a bonitate vini quod in Italia nascit. Mā greci οινον vinū dicūt. Ul' ab Oenotrio sabioꝝ rege. Postea Italia ab Italo siculoꝝ rege qui agriculturā Italos docuit/z leges posuit. Nam ad eam partē venit: in qua postea Turnus regnauit: et suo nomine appellauit. Virgl. Est locus Hesperiā graij cognomine dicunt. Terra antiqua/potēs armis atq; vbere glebę. Oenotrij coluere viri: nūc fama minores Italiā dixisse ducis de nomine gentē. Timeus et Var. a bobus vocatam dixerunt: quoniā tauri greca veteri lingua itali vocati sūt a quoꝝ multitudine z pulchritudine italiā dixerunt. Latium ꝑo pars Italię est. Est etiā dicta Ausonia (vt Aristoteles inquit) pars ad Tyrrhenū versa. Estq; in forma cruris inter Adriaticū z thuscum mare: et a iugis alpium dorsoq; apennini porrecta: se paulatim attollens vsq; ad rheginū verticem et littora bruttioꝝ extenditur: i vltimo sui scinditur in duo cornua: quorum alterum Jonium spectat mare: alterum siculū in extremitate rhegium oppidum habens. Eius lōgitudo ab Augusta prętoria quę in alpineo fine sita est: et per Romā Capuamq; porrigitur vsq; ad oppidum regium Solino teste/decies cē tena z viginti millia passuum colligitur: latitudo ꝑo quadringenta decem vbi maior latitudo: vbi ꝑo minor/centum triginta ser: habetq; vmbilicum in agro reatino: quę dudū ex latere maris superi rubiconē fluuiū p finibus habuit. Diuidit autē in. xvj. regiones sc̄z Liguriā/Etruriam/Latium/Campaniam/Lucaniam/Calabriam/Apuliam/Samiū siue Apruttium/Picenum/Flaminiam et Emiliā/seu Romandiolam/Umbriā/nūc ducatū Spoletanū/Galliā cisalpinam/Venetiā nūc Marchiā Tarusianā/Japidiā/et Carniam nunc Forulū/ z Istria. Ab Italia fiunt Italus a. um. et Italicus a. um.

Italica vbs in italia: quę alio noie Confinium dicit: vt ait Strā. Alia in Hispania patria Syrij italici.

Italicū: pbię gen° quoddā nuncupatū ex ea parte Italię q̄ quondā magna grecia dicta. Ut vt docet Aug° li. viii. de ci. dei: auctorē habuit Pythagorā samiū: a q̄ etiā ferunt ipsū pbię nomē exortū.

Itē aduerbiū significat ītr: quasi iterū idē.

Iter iteris ℈n Puscia. Itiner ℈o itineris: pactu eūdi: licet itiner nūc nō sit in vsu: cū obliq̄ nois iter ab vsu discesserint. Plaut° in Ver. Ergo itiner exequi meum me sines. Var. Expectant itiner lōgo sermone leuare. Lucre. lib. v. Cōcussos itere ⁊ labefactos itere multo. Dictū iter/q℈ vehēdo quid teneāt vel ab eūdo: cui° supinū est itū: siue ab ito frequentatiuo. Significat quādoq̄ viā. Viero. in li. Numeri. Auertit se de itinere/et ibat per agrū. De mari etiā dicit. Te. Bin tu tibi hoc incommodum euenisse iter nō hercle parmeno verbis dici pōt/quantū re ipsa nauigare incōmodū est. Iter facere est ire: q℈ et iter tenere dicim°. Virg. Quo ve tenetis iter. Habere iter: idē q℈ itu rū esse: vt Iter habeo ad Cęsarē. i. oportet me ire: vel itur° sū ad Cęsarē. At viā facere/nō est iter facere: sed locū vbi nō erat via aperire.

Itinero: aris. iter facio.

Itinerariū: viatoriū: vñ Itineraria dicunt cōmentarij ea rū rez quę in itinere acciderunt.

Iterum aduerbiū: id est rursus: vt Atq̄ iterū ad Troiā magnus mitteť Achilles. Interdū significat secūdo. Cice. i arte veteri. Primo quidē decipi incōmodum est: iterum stultū: tertio turpe.

Itero as. pe. cor. rursus aliq̄d ago: et q̄si ꝓ iter factū reuertor. Gell. lib. j. posuit ꝓ eo. Sed eo Senatores q̄ magistratū curulē nōdū ceperāt pedib° iterauisse i curiā. Sed hoc ab iter fit. In alia significatiōe ab itez. Li. lib. j. Resistere atq̄ iterare pugnā iubet.

Itidē pe. cor. significat ītr eodē mō: quasi itez idē. Ter. Ibo ad eū: atq̄ hęc eadē q̄ tibi dixi/dicam itidem illi. Sue. de Aug. Cēturiones statione deserta itidem vt manipulares capitali animaduersione puniuit.

Ithyra pe. cor. vbs in Tauro mōte parthiā versus. A qua Ithyreus a. um. Est autē ithyreus epitheton arcus. Unde dicimus Ithyreus arc°/⁊ ithyreas sagittas: id est parthicos arcus ⁊ particas sagittas: eo q℈ parthi pręcipue arcub° et sagittis vtunt in pręlio. Virg. Ithyreos tari torquent in arc°. Luca. Ithyreis cursus fuit inde sagittis.

Ithome oppidū in Peloponeso: itēq̄ i Thessalia. Vñ ithomeus iupiter.

Itonia: ciuitas in Boetia: ab Ithonio Amphyctionis filio: quā alii Ithonem vocant. A qua et pallas ithonia est appellata.

Ito as. frequntatiuū est verbi eo is: vñ iter dicit.

Ithyphallus, pria membz virile erectū. Dicunt ⁊ ithyphalli curatores bacchi/q̄ i orchestra saltabāt. Hoc noie dictus est priapus ιθυφαλλος.

Iturea regio est: a qua iturei populi.

J Ante V

Iubę: crines animaliū a collo pendētes. Unde iubati leones dicunt q̄ iubas habēt: ad differentiā eoz qui iubas nō habent.

Iubar, pria stella q̄ ante solem ortum lucifer: post solis occasū vesper appellat/q℈ iubata appareat: vel q℈ splēdoz ei° diffundat in modū iubę leonis radios. Virg. libro. iiii. Et portis iubare exorto. Sepe tamē ꝓ ipso splēdore ponit. Ouid. Et tremulū summa spargit in ęde iubar. Et non tm̄ de solis seu stellę/sed etiā de cuiuscūq̄ rei splendore: vt auri/argenti/ gemmaz a lucifero dici volunt: vnde et ad maiestatē hominis trāsfertur. Claudi. Per fratris regale iubar. Et aliquando ponit ꝓ aurora.

Iubeo bes. iussi/iussū: impero. Quintilianus. Nam ꝓuis infestum latronibus mare iussus intrauī: neq̄ dissimulauerim magnas fuisse causas patri cur hoc mihi imperaret. Interdū iubere ponitur ꝓ rogare. Virgilius. Infandum regina iubes renouare dolorem. Interdum ꝓ aperte dicere/et quasi exhortari optareq̄: vt Iubeo te saluere: Iubes me bene sperare. Terentius. Iubeo Chremetem saluere. Interdū ꝓ decernere: vt Populus iussit: id est decreuit. Inuenit hoc verbū cū accusatiuo. Quintilian°. Pater me iussit. A iubeo fit iussio. Similiter iussus us. ⁊ iussa: q̄ꝫ et iussū legat. Sisen. libro. iij. Tamen Tudertib° senatus cōsulto ⁊ ppli iusso dat ciuitatē. A iussus cōponit iniussus. Terē. in Hecy. Qđobrē incēdor ira te ausam facere iniussu meo.

Iubilū dicitur id quod ex gaudio voce/nec tamen verbis explicat. Sirius libro. xiij. Et lętus scopulis audiuit iubila cyclops.

Iubilo as. pen. cor. De quo Aug°. Jubilare ꝓprie est gaudium verbis non posse explicare: ⁊ tamen voce testari quod corde conceptum est: et verbis explicari nō potest. Non em̄ verbis iubilat/sed solus gaudentium sonitus redditur quasi parturientis et parientis cordis lętitiā in vocem rei concepte quę verbis explicari nō possit.

Iucūd°: a iuuo as. q℈ mentē et sensū iuuet. Et is dicit q̄ causa existit alteri vt ille gaudeat. Unde iucūdę litterę: iucūda oratio/iucūd° aspect°. Cice. ad Atticū. Fuit mihi sępe ⁊ laudis nostrę gratulatio tua iucūda/et timoris cōsolatio grata. Quādoq̄ iucundū dicit q℈ est lętitię plenū: vt apud eūdē lib. iii. inuect. Est mihi iucūda in malis ⁊ grata in dolore vestra erga me voluntas. i. lętitię plena ⁊ voluptuosa/qualis est in pspe ris. Grata: quasi plena effect° ⁊ fruct°. In iucūdo em̄ quędā gratia est delectationis. In grato etiā cōmodi. Quippe aspectus rosaz iucūdus est: aspect° plene messis gratus. Hinc iucūditas/quasi amgnitas q̄dā ex qua nascit voluptas.

Iucūdor aris. voluptatē/gaudiū/⁊ delectationē affero. Lactā. lib. iii. Quotidie aūt iucūdabar añ facię ei° cū lętarer ore pfecto. Sed hic sumit ꝓ gaudio affici: sicut et Viero. Mulli dubiū est omnē illā cęlestē Hierusalē tunc exultasse ineffabili lętitia: tūc iucunditatem esse inęstimabili charitate: tuncq̄ cū omni gratulatiōe iubilasse: qm̄ festiuitas hęc q̄ nobis hodie reuoluitur annua illis omnib° facta est cōtinua. Inuenit etiā iucundo as. Aug° lib. xvii. de ci. dei. Exaltasti dexterā: iucūdasti oēs inimicos eius.

Iudęi: a Juda filio Jacob dicti sunt: qui fuit vnus ex. xii. patriarchis. Nā licet fuerint. xii. trib° q̄ a. xii. filiis Jacob descēderunt: a Juda cū iudęi sunt appellati: q: (vt Aug°inqt) de stirpe eius regnū veniebat iudęis. Ꝓ pherauerat em̄ Jacob dicens: Nō deficiet princeps de Juda/nec dux de femoribus ei°: donec veniat cui repromissum est. De tribu autē Juda venit dom̄n° noster Jesus christus.

Iudęa dęę. iudęorū regio dicta est/siue Juda indeclinabile. A qua iudaicus ca. cum. ꝓ iudęus a. um. sicut hebraicus/achaicus/euboicus: ꝓ hebręo/achęo/eubęo. Juue. Judaicū ediscunt. Diuidit autē Judea in duas partes: in citeriorem et vlteriorem. Hec perea vocat: quia (vt inquit Plini°) a cęteris iudęis iordane sit amne discreta. Nā et regio quę trās Euphraten est Perea nominat: vt docet Stra. sicut transpadani qui trans padū habitāt. Sic Pli. lib. vj. citerior em̄ gallia vocat quasi perea: hoc est vlterior: sit aliq̄. Et in sacris litteris. Secutę sunt eū turbę de galilea decapoli hierosolymis iudęa ⁊ transiordane. Judęa tamē tota Palestina dicta est: q̄ ꝓnus Chanaan a filio Chā. Terra diues opū/frugib° fertilis/opima balsamis. Uū ob singularē aeris temperiem ⁊ elemen-

ꝛ gratiã existimauerũt iudicẽ eã promissã patribus terrã lacte ꝛ melle manantẽ.

Iudex dicit quasi ius dicẽs populo: siue ꝙ in iure discepter. Iure autẽ disceptare: est iudicare. Et iudex est/ qui ex iurisditione ppria aut sibi delegata et cõmissa/ ius habet super causas litigioꝛ cognoscendi. Et qui ex ppria iurisditiõe illud habet/dicit iudex ordinari⁹. Qui ꝩ ex delegata/dicit delegat⁹/extraordinari⁹.

Iudiciũ (vt Gel. inquit) diuinatio dicit: quoniã diuinare quodãmodo iudicẽ oportet: quã sententiã sese ferre par sit. Judicioꝛ duo genera ponit Aug⁹. Damnationis scz ꝛ discretionis. Unde scriptũ est. Judica me de⁹: ꝛ discerne causã meã. Apud iurisc̃ultos varijs modis dicit iudiciũ. Sed illud in primis accipitur quod proordinatione cause discutiendę in iure fit corã iudice. Et est act⁹ legitim⁹ triũ personaꝝ: scz iudicis/actoris et rei.

Iudico as. quasi ius dico/discerno: vt Recte iudicate filiõ hominũ. Aliqñ existimo: vt illud: Recte iudicasti. Aliquãdo alicui⁹ causã odio: et pro illo sententiã fero: et sic cũ datiuo construit. Aliqñ condemno: ꝛ tunc actõ. Aug⁹. Judicare alicui: est ferre sententiã, pro illo: siue audire eius causã: vt Judica pupillo ꝛ viduę. Judicare aliquẽ est ipsum cõdemnare: vt Linguis suis dolose agebant: iudica illos. Construit etiã quãdoqꝫ cũ gtõ vel ablatiuo. Gel. Quantęqꝫ pecunię iudicati essent prędicabãt. Qui⁹ cõposita sunt: Adiudico/adiudico/dijudico ꝛ pręiudico.

Iudicialis et hoc le. significat quod est iudicis: vt Judicialis sententia.

Iudiciarius a. um. qõ ad iudicẽ ptinet/ siue vt iudicẽ. Gel. A poetaꝝ ꝛ a rhetoꝛ epilogis ad iudicãdas lites vocatus rẽ iudiciariã: qm̃ vocis (vt dicit) viuę penuria erat qõ aiunt magistris cognoscerẽ.

Iugerum penultꝫ. coꝛrepta: in plurali iugera et iugeris Var. libꝛo. j. de re ru. In hispania vlterioꝛe metiuntur iugeris: in campania versibus apud nos in agro romano ac latino iugeris. Prisc. cũ iug⁹ iugeris ab hoc iugere iugera/hoꝛ iugerũ/his iugerib⁹. Pompo. mel. Sed vltra q̃ canalẽ habet: euehat pl⁹ iugeris spacio sublimis. Tibul. At multo innumerã iugere pascat ouẽ. Juue. Jugerib⁹ paucis lũbos donare cliẽtis. Est autẽ mẽsura/ quã Hiero. mathematic⁹ ducẽtis pedibus cõtinere scribit. Quintil. Ducentis quadraginta pedibus in longitudinẽ/dimidiũ in latitudinẽ: ꝙ tantũ spacij arari vno die ab vno pari boũ cõsueuit. Pli. lib. viij. Jugerum vocat qõ vno iugo boũ in die arari possit. Var. lib. j. Jugeꝫ qõ quadratos duos act⁹ habeat. Act⁹ quadrat⁹ q̃ ꝛ lat⁹ est/et pedes cẽtũ viginti/ꝛ lõgus totidẽ. Js modius ac mina latine appellat. Jugeri pars minima dicit scrupulũ: id est decẽ pedes ꝛ lõgitudine ꝛ latitudine quadratũ. Dictum iugerum ab eo ꝙ erat iunctũ. Vñ Col. lib. vj. Hoc duplicatũ facit iugerum: ꝛ ab eo ꝙ erat iunctum nomen iugeri vsurpauit.

Iugeratim: p singula iugera. Col. lib. iij. Ut pmę vineę cẽtenas amphoꝛas iugeratim prębereꝫ.

Iugum dictum est ꝙ iungat/et i acutũ arcetur. Est em̃ mõtis cacumẽ. Virgil. Dum iuga montis aper: fluuios dũ piscis amabit. Est et iugum: ligneũ instrumẽtum/quo iugãtur boues/ et ad inuicẽ arctãtur: q̃uis ꝛ ad homines transferat/ꝙ eo colla iungãtur. Jtẽ iugũ dicit lignũ quo terꝛores telã cõuoluũt. Ouid. libꝛo. vj. Metam. Tela iugo est iuncta. Et iugũ dicebat sub quo ignominię gra victi hostes mittebãtur. Mã fixis in terra duab⁹ hastis: super eas ligabat tertia: tunc victi hostes discingebant: ꝛ sub illa trauisire cogebãtur inermes. Hinc subiugare, p debellare ac subijcere. Jtẽ iugũ in vinea dicit: cum duab⁹ aut pluribus perticis fixis alię sup eas alliganꝫ/ in quib⁹ vites cõiunguntur: ꝛ quasi iugũ: id est summitatẽ quandam faciunt. A quo vites ipsę seu vineę iugatę dicũtur. Ut si hastilib⁹ in terra defixis singulę transuersę pertice in vnam tm̃ partẽ oꝛdinis annectant/ vnijugę vineę dicunt. Et gen⁹ ipm̃ iugi cauteriũ rustici vocãt. Plin⁹. Salices quędã in ꝓceritatẽ magnã emittũt iugis vineas perticas. Idem. Simplici iugo constat vinijuga poꝛrecto oꝛdine cauteriuꝫ appellant. Hinc iugari vineę dicunt q̃ in iugũ cõstituũtur. Col. Secũdã admiculandę iugandęqꝫ vineę cura. Jtẽ iugũ (vt Varro inquit libꝛo. j.) vocat: quod iũcti boues vno die exarare pñt. Jtẽ iugũ dicit vnde lãces dependẽt. Rursus iuga sunt tabulę nauiũ/in quib⁹ sedẽt/q̃ trãstra vocant. Virg. Inde alias q̃ p iuga lõga sedebãt Deturbat laxatqꝫ foꝛos.

Iugata vitis: a iugo/ꝙ ad similitudinẽ militari iugo fiebat: vt pauloante dictum est.

Iugo as. cõiugo: a iugo: quasi ad vnũ iugum alligo. Lice. libꝛo. ij. Tul. Hoc quidẽ est cõe virtutũ: omnes enim inter se nereꝫ ꝛ iugatę sunt. Qui⁹ cõposita sunt abiugo adiugo/coniugo/deiugo: deoꝛsũ iugo/diuido. Pacuuius. Perꝫ nostrã vnanimitatẽ quam memoꝛis deiugat. Subiugo: q̃ habẽt pe. coꝛ.

Iugosus a. um. qõ in iugũ acuit: ꝛ est pcliue.

Iugãtin⁹ de⁹ dict⁹ est: q̃ iugis q̃sse putabãt.

Iugulũ diminutiuũ est a iugum.

Iugulus penul. coꝛrep. a iũgo: anterioꝛ colli pars vnde voꝛ halitusqꝫ ꝓcedit/ꝙ per eã pectoꝛi caput iungãt. Et duplicẽ esse cõstat. Pli. libꝛo. xj. Uni homini sunt duo iugula: dextrũ et sinistrum. Apul. Per iugulũ sinistrũ capulo tenus gladium totũ ei demergit. Coꝛ. Cel. libꝛo. viij. A dextro iugulo si id fractum est ad alã sinistrã a sinistro ad dextrã. Et qꝛ locus ille maxime ꝑgralis est ꝛ penetrabil. Inde iugulatio ꝛ iugulare deducunt. Et iugulũ ferire diꝛerunt, p eo qõ est interficere. In agendis causis iugulũ petere tunc dicit oꝛatoꝛ: qñ qõ est potentissimũ id inuadit qõ ꝓmit validissime aduersariũ: videlicꝫ illum iugulare argumẽtis perinde ac vibꝛatis telis.

Iugula: stella oꝛion/ vel signi cęlestis pars: de qua Var. Iugula qõ signũ Acci⁹ appellat oꝛiona ait citi⁹ oꝛion patefit. Qui⁹ signi caput ducit ex trib⁹ stellis q̃s infra: duę clarę q̃s appellãt hiulos: inter quas qõ videt iugum iugula dicta. Plau. in Amphi. Necꝫ iugulę nec q̃s velperugo necꝫ vergilię occidunt.

Iugulo as. iugulũ cedo seu iugulũ soluo. Lactan. libꝛo iij. Qui cũ timeãt ne ab hoste iugulent/ ipsi se iugulãt vt moꝛte moꝛte deuitent. Et nõ solũ de gladio/sed etiã de moꝛbo dicit. Celsus lib. iij. Quartana nemi nẽ iugulat. Transferẽ interdũ ad inanimata. Var. Scelus est iugulare falernũ.

Iugalis: qui iugũ habet. Hiero. in lib. Reg. Et subnerauit iugales curruũ. Jugale vinculũ copula matrimonij. Virg. Cui vincla iugalia curę.

Iugari⁹: vic⁹ Romę: dict⁹ qꝛ ibi Junonis iuge ara erat: quã putabãt matrimonia cõiungere. Li. Jugariũ eq̃ melio ꝛ foꝛtunę tẽplo vicinum statuit.

Iuges dicunt eiusdem iugi pares. A quo iniuges: boues q̃ nunq̃ iugo adhibiti sunt. Cõiuges: vir ꝛ vꝛor. Bijuges siue bijugi: q̃drijuges q̃drijugi: eq̃ bigas vt quadrigas trahentes.

Iugis: assidu⁹/ptinu⁹: quasi semp iugo affix⁹: a quo Jugiter aduerbium. i. cõtinue.

Iuglans est quę cõmuni nomine nux appellat: et inter nuces ꝓmũ locum obtinet: a iuuando et glande dicta: vel quasi iouis glãs: quasi ioui dicata ob egregium fructũ. Hęc enim arboꝛ nuces habet suauioꝛi saꝛoꝛe q̃ glandes. Unde Cloatius diuglandẽ primo vocatã scribit: quasi Διος βαλανος: postea detractione pmę litterę iuglandẽ. Constat sane apud anti-

quissimos maximo in honore fuisse glādē anteq̄ mo
tales ad delicias se cōuerterēt: vt quę sola simplici vi
tę atq̄ innocuę alimēta ꝯhebat. Quapropter cū hūc
fructum scz nucē vetereș illi egregiū existimarent de
corare eum digna appellatione: volentes iuglandem
quasi iouis cibū nuncupauere. Hanc nucē ob excel
lentiā greci basilicā appellāt: quasi inter nuces rega
lem. Pli. Et iuglādes e Perside a regibus transla
tas indicio sunt greca nuīa. Optima eaꝝ genera sunt
quę persica atq̄ basilica vocāt. Persica quidē intan
tum augenť vt putamē rumpāt. Ideoq̄ molusce nu
ces a putaminis mollicie vocitanť. Est ꝛ aliud nucis
iuglādis genꝰ quę tarētina dicit/fragili putamine: et
ita mollis/vt vix attrectata frāgat: vñ quidā Taren
tum appellatū putāt/q̄ nuces iuglādes ꝛ pineas mol
les habeat/ac sīr oues. Tarentū autē sabini vocant
molle. Hora. Et molle tarentū. Iuglāde iugulā ve
teres dixerunt stellā: quę alio noīe appellāt Orion/ q̄
ampliꝰ sit ceteris quasi nux iuglās. Secundū inter
nuces locū obtiet pinea exiles nucleos habēs: cuius
toti⁹ corpis magnitudine alias superet. Est genus ea
rū qđ tarētinū vocāt/putamē habēs frāgibile digitis
ꝛ auiū furto semp expositū. Hęc siluestris pinꝰ dicit
ad differentiā alterī⁹ q̄ vbana vocāt. Est ꝛ tertiū ge
nus/quę pinus picea appellatur: q̄ pice potius q̄ pi
no similis sit. Iccirco etiā Apinā vocāt/quasi mini
me pinū. Nucleum cutē verius q̄ putamē adeo mol
lē habet/ vt simul mādank: nuces quoq̄ eius apinę a
veteribus nominabātur. Quartū genꝰ apinastrū vo
cāt. Tertio loco numerātur auellanę: q̄s antea Abel
linas patrio noīe cōstat vocitatas: ab Abellino cam
panę oppido vbi abundāt/ceteris minores. Unde
a satyrico poeta numę nuces vocanť. Propriū arbo
ris nomen est Corylus. Egēt et prenestinę dicunť/q̄
his prenestini abundēt. Et pontice/q̄ in Asiā Grecią
q̄ primo e pōto venere/inquit Pli. Hinc illud Pa
pinij ex hēdecasyllabo. Quicq̄d nobile pōticis nuce
tis. Quidā per diminutionē nuculas prenestinas di
ctas existimāt: vel q̄ exigua sint/vel q̄ inclusī olim a
prenestini famē nucibus tolerauerunt. Debinc
sequit amygdala/nucleū habēs dissimilē latitudine.
Hęc ꝛ nux greca vocāt/ꝛ thasia a Thaso insula thra
cię olim Etria. Cuius populi thasi vocātur. Postea
nux castanea armata echinato calice/ quę ꝛ heracleo
tica. Sunt et castanee triāgulari forma quę in aq̄ na
scunť/ꝛ coctiuę vocātur.

Iuli⁹ dict⁹ est Cesar/q̄ hoc mēse ad quartū Idus quinti
les. creat⁹ sit dictator: seu q̄ eo mēse nat⁹ dicāt. Hic
Julian⁹ a. um. Ūñ Juliani milites apud Suet. dicti
sunt Cesariani. Et iuliani anni: quos idem ordinauit.
Sīr Juliana vectigalia apud Ci. lib. vij. Antonina
rū. Est ꝛ Julianus nomē. prīū.

Iulus cognomē Ascanij filij Enee. Et Julus nomē: flos
prie arboꝝ: sed q̄ añcedit/ vt i fico grossuli: cuius ꝛ p
lanugine ponāt. Theop. Ferunt arbores nōnullę iu
los suos/hoc est lanugines. Pli. Ferunt et auellanę
iulos cōpacti callo ad nihil vtiles. Itē Julus piscis:
qui balenis cetiscz dux est itineris.

Iumentū: a iuuādo. i. ꝯbēdo: cuius appellatiōe cōtinenť
alia q̄ vel sarcias gerunt/vel curꝰ trahūt/vel terrā
excolunt: vt eq̄/muli/asini/cameli/boues. Col. li. vj.
Nec tū vlla regio est in qua modo frumēta gignāt:
quę nō vt ouiū/ita armentoꝝ adiumēto iuuet: vñ etiā
iumēta nomē a re trahere/q̄ nostrū laborē vel onera
subuectādo vel arādo iuuarēt. Est ꝛ iumentū vehicu
li genus: qñ adiunctis pecoꝝ trahebat: qđ a iūgē
do quidā dictum existimāt.

Iungo gis. xi ctum. cumulo/quasi in vnū ago. Cuius cō
posita sunt: abiungo/adiungo/ cōiungo/disiūgo/de
iungo: qđ est separo. Plau. in Asi. Me nos deiunge
amātis. Iniungo/interiūgo/subiūgo ꝛ seiungo.

Iunctim aduerbiū. i. sine intervallo. Sue. Magistratꝰ
ꝛ maturrī⁹ inchoauit/ꝛ pene iunctim pcurrit.

Iuncus/a iungendo: quoniā vsus eius ad iuncturas vti
lis est: cuius multę sunt species. A quo iunceꝰ a. um.
quod est ex iunco.

Iuniperꝰ pe. corre. arbuscula quę i arenosis frequēs na
scit/coma virēs ppetua: vñ ꝛ topiario operi idonea:
et cariosā senectā nō sentit: ꝓducit ex se vernicē quo
vtunť scriptores pēnarū ad papirū exasperādā. Ve
dici Sandaracā vocāt.

Iuno (vt inquit Cice. de natura deoꝝ) aer vt Stoici dis
putant/interiectꝰ iter mare et cęlū: Junonis numini
cōsecratus: q̄ est sororꝝ ꝛ cōiunx Jouis: q̄ similitudo ē
etheris: ꝛ cum eo sūma cōiunctio: effeminauerunt eū
Junoniq̄ tribuerunt q̄ nihil est mollī⁹. Sed iunonē
a iuuādo credo esse nominatā.

Iunius mēsis a Junone putať dictus: quē iunoniale et
iunoniū dicebāt. Sed postea detritis q̄busdā litteris
ex iunonio iunius est dictus. Sunt qui putāt a Junio
Bruto dictū iunium: qui primꝰ Rome factꝰ est cōsul: q̄
hoc mēse/scz kalēdis Junius pulso Tarquinio sacrū
Carnee deę i Celio mōte voti reus fecerit. Alij a iu
nioribꝰ deriuāt/sicut Varrō a maioribus. Ouid. lib.
vj. Fas. Sic statuit mēsesq̄ nota secreuit eadē. Junꝰ
est iuuenū qui fuit añ senum.

Iunices pe. cor. tenerę ętatis boues vt femine/ quę iam
cessarunt vitulę esse: necdum tū ad summā magnitu
dinē peruenerunt: dictę quasi iuuenicę: a iunioꝝ ęta
te. Persi⁹. Tot tibi cū in flāmas iunicū omēta lique
scāt. Mā masculi iuuēci dicunť.

Iungauni: ligures incolę Alpigi⁹ q̄pidi: distāt a Vone
ci portu stadūs. ccccl xxx.

Iupiter rris. vel teris. pm Prisciānū: nō Iouis: qui geni
tiuꝰ a Iupiter/sed a ntō Iouis. Mā a principio Iouis
appellatus est a iuuādo: postea adiuncto altero vo
cabulo dictꝰ est Iuppiter/quasi Iouis pater: sicut Ne
ptunꝰ pater: Saturnꝰ pater dicere solemꝰ. Ecōtra ve
teres Ueionē appellauerunt deuz: cui dempta esset
iuuādi facultas. Celebrabāt eīm quotidā deos vt pro
desset: quotidam ne obesset placabāt. Plautus in
Cas. Repēte vt emoriatur humani Iouis. Et a iuuā
do similiter dicit: Nam cum pro igne ponatur: nulla
res sic fouet ofīa quēadmodū calor. A poetis dicit
diuū atq̄ hoim rex. A maioribus autē optimꝰ maxi
mus. Et quidē añ optimꝰ. i. beneficētissimus/ꝯ maxi
mus: q̄ maius certeq̄ gratiꝰ prodesse ofīb⁹ ꝯ opes
magnas habere. Licero cōtra Clodium. Quocirca
te Capitoline/quē propter bīficia ppls romanꝰ opti
mū: propter vim maximū appellauit. Ponit quādo
q̄ p aere. Hor. Vanet sub ioue frigido venator te
nere cōiugi immor. Iuue. Fremeret seua cū grādi
ne vernꝰ Jupiter. Ūñ ꝛ sub dio dicimꝰ: cū Aia Jouē
vocēt greci: quē oia esse voluerūt. Ut Val. Sorānus.
Jupiter oīpotēs regū rerumq̄ deūq̄ Progenitor
genitrixq̄ deū deus vnus ꝛ oīes. Alibi, p aia mun
di. Est ꝛ iuppiter nomē stellę.

Iurgo gas. quasi iure cōtra aliquē ago/verba cōtētiosa
facio. Ter. in An. Cū Dauo egomet vidi iurgantē
ancillā. Unde et iurgatio (vt Festus ait) iuris actio.
Et differt iurgare a litigare/ꝛ iurgiū a lite: quoniam
iurgiū leuior res est. Siquidē inter beniuolos aut p
pinquos dissensio vel cōcertatio iurgiū dicitur: inter
inimicos dissensio lis apellat. Cice. lib. iij. de repu.
Si iurgāt inęt beniuoloꝝ cōcertatio est: lis inimico
rū/nō iurgiū dicit. Idem. Ergo lex putat inter se vici
nos nō litigare. Est et iurgor deponēs. Hora. i Ser.
Jurgat verbis. Ab his fūt composita: Obiurgo et
obiurgor: de quibus alibi.

Iurgium: dissensio: vide in dictione Jurgo.

Iurgiosus s.um.qđ est cōtentiosum seu cōtumeliosum/ Sel. Mulier morosa admodū iurgiosa.

Iuro ras.a iure fit: Nam iurare proprie est quempiā p mittere:adhibitis etiam testibus ita seruaturus ac si ius esset. Huius composita sunt Abiuro/adiuro/cōiuro/deiuro/et exiuro:quod est multum vel valde iuro. Nonius de priscis dictionibus. Exiurare ꝛ deiurare:id est valde iurare. Plaut⁹ i Amphytrione. Exiurasti mihi te dicere p iocū. Deiero ꝛ peiero: de quibus alibi. Obiuro/prǣiuro:añ alios iuro. Exiuro:qđ significat id qđ desiderat nō posse ꝓstari. Plau. Exirauit militiā. Et hęc p u habēt pe. prod.

Iuratus participiū tam actiue ꝙ passiue accipitur. Cice. ad Veren. Et eo ꝙ ait se nō potuisse adesse/ita vt iurat⁹ fuerat:id est vt iurauit. Sic iniuratus:qui non iurauit. Jdē i Verrē. Malo ei iurato suam ꝙ iniurato alioꝝ tabellas cōmittere. Passiue,pulit Luc.lib. viij. Mihi per latiū iurare tonantē. Idem lib. v. posuit Jbū in passiua significatione. Et lęte iurantē aues bubone/sinistro.

Iuramentū:est affirmatio vl negatio sacrę rei attestatione firmata.

Ius iuris:quidā a Justicia deducunt:quidam a Jussum per Apocopē. Mihi ēm aliud est ius ꝙ quod vel natura/vel ciuitas/aut populus/vel gens/vel cōsuetudo iubet. Et differt a lege: ꝙ ius generale est/lex iuris species. Et ius ad nō scripta etiaꝫ pertinet/lex ad ius scriptū. Diuidit ius in naturale/gentiū et ciuile. Naturale:quod est cōmune oīm nationi: eo ꝙ vbiqꝫ instinctu nature habetur:nō aliqua cōstitutione facta ab homine/sed ab ipso nature cōditore:vt maris ꝛ fęminę cōiunctio:liberoꝝ successio in bouis parētum/ pueroꝝ educatio/cōmunis omniū possessio:quia iure naturali oīnia sunt cōmunia:id est cōmunicāda tēpore necessitatis:rei depositę vel commodatę restitutio/violentię per vim repulsio. Quod tibi vis fieri/ alteri facias/et ecōtrario. Jus gentiū:quo gētes humane vtunt:quod a naturali,pcedere facile intelligere licuit:quia illud omnibus animalib⁹/hoc solis hominibus inter se cōuenit:vt deo/religioni:vt patrię ꝛ parentibus pareamus:vt vim atq; iniuriā propulsemus. Jus ciuile:cū aliquid cōmuni iuri vel̄ additur/ vel detrahitur:hoc est cū populus sibi constituit quasi proprium eius ciuitatis:hoc autē scripto constat: vt sunt leges/plebescita/senatusc̄sulta/principū decreta. Aut sine scripto: vt ea quę auctoritate prudentiuꝫ fiunt. Et hęc proprie est interpretatio iuris: ꝛ eorum oīm quę supra dixim⁹. Unde qui hoc profitentē:interpretes iuris/ꝛ iurisc̄sulti/ et iuris prudentes dicuntur. Et qui inter eos excellāt/iuris antistites nominātur. In ciuili iure prętorū ius ptinet: quod prętores supplēdi vel corrigendi iuris ciuilis gratia introduxerunt ob publicā vtilitatē. Hoc a prętoris honore honorariū appellat. Et etiā ius singulare:qđ cōtra tenorē rōnis ob aliquā vtilitatē auctoritate pstituentiū introductū est. Jus psuetudinis quod i morē vetustas vulgi approbatiōe,pduxit. Jus militare quo soli milites sunt astricti:vt belli inferēdi solēnitas:fęderis faciēdi nec⁹ signo dato/egressio i hostes/ꝛ pugnę cōmissio:signo dato receptio/stipendioꝝ modus/dignitatum gradus/prǣmiorū honor/prędę diuisio,p personaꝝ qualitatibus. Juris ꝓcepta tria sunt:honeste viuere/alteꝝ nō lędere/ius suum cuiq; tribuere. In nostra etiā religione est ius diuinū:i quo diuina oracula comprehenduntur:et ius pontificū quod romani pōtifices sanxerunt. Aliqñ ius ponit̄ p auctoritate siue libertate quadā atq; licētia. Cice. Quare suo iure noster ille Enni⁹ sanctos appellat poetas:id est sua licentia: quia summus erat poeta. Idem. Pro meo iure dico/quasi cōfidenter. Aliqñ p merito. Quintil. Quis eū nō id meruisse:quis nō iure passum affirmet? Aliqñ p necessitudine: vt Est mihi cū illo ius cognationis vel amicitię. Aliquando p loco i quo ius redditur appellatione collata ab eo quod fit i id in quo fit quem locū definiunt. Ubicūq; prętor salua maiestate imperij sui/saluoq; more maioꝝ dicere ius cōstituit. Et ius est liquor eoꝝ quę coquūtur. Terentius in Eu. Warū videre ingluuiē/ sordes inopiā:cōuiuio neste solę sint domi atq; aut idę cibi:quo pacto ex iure hesterno panē atrum vorent.

Iurisdictio:facultas atq; potestas iurisdicendi: Nā ius dicere est prǣesse iuridicundo/ et legibus gubernare/ ac iusticiā ministrare. Serui⁹ sul. Postero die cuz ab eo digressus essem eo cōsilio vt ab Athenis in Boetiā irē:reliquāq; iurisdictionē absoluerē.

Iuridicus ca.cū.penul.corre.quod p̄m ius est. Uñ Juridic⁹ dies:quo rite ius dici potest. Et iuridica actio: quę p̄m ius est.

Iustitiū:quasi iuris statio:dicit̄ iuris dicēdi intermissio qđ fieri solet publico luctu in reipu. calamitatib⁹. Liui⁹. Dictator cū iustitiū edixisset:oēs iuniores sacramēto adegit. Idē. Justitiū edicit:claudi tabernas tota vrbe iubet:vetat quēq; ꝑuare q̄q; rei agere.

Iusiurandum:est affirmatio religiosa: vt inquit Cicero lib.iij. offi. Qđ autem affirmante quasi deo teste pro miseris id tenendū est.

Iust⁹ a iure dicit̄ et est is qui iura seruat. Interdum ponitur p mediocri:cū et ius ipsum mediocritas quędā sit. Unde iustā magnitudinē alicui⁹ rei dicimus/ cū nec debita minor est/nec modū excedit. Hinc iusti dies dicebant̄.xxx. dies cum exercitus esset imperat⁹ et vexillum in arce positū. Interdū p magno. Uñ dicimus iustā rem: hoc est magnā quemadmodū vt bonā partē et iustā partem/magnā partem. Et bene doctus valde doctus. Plī. Opere iusto tempoꝝ nostroꝝ historiā ozat. Sic iustum prǣlium/iustum exercitū historici dicunt magnū. Asco. Justas inimicitias p magnas apud Ciceronē exposuit. Interdū p vero. Uñ apud iurisc̄sultos: qui filiū adoptat: interrogatur an velit eum quē adoptat iustum sibi filiū esse: id est verū filium. A Justus fit compositū iniust⁹ qui cōtra ius facit:ꝛ qui iustā magnitudinē excedit. Virgil. Iniusto sub fasce viā dū carpit.

Iusticia (inquit Cice.)est habit⁹ animi cōmuni vtilitate seruata/suā cuiq; tribuēs dignitatē. Differt aūt iusticia a iudicio ꝛ ab ęq̄tate:qz (vt docet Hiero.) iusticia actio recta/iudiciū discretio boni et mali:equitas rectitudo mētis intelligit̄. Justicia est in his q̄ p̄m regulā veritatis bñ operanē:iudiciū in illis ꝗ recta descriptione cum ꝓmis agimus:equitas in eo cū sincera intētione deo soli in his quę recte gerimus vel iudicamus/placere cōtendimus.

Iusta:sacrificia quę mortuis impendunt̄: ꝙ iure fierent his qui de nobis viuentes benemeriti fuerant. Sal. in Jug. More regio iusta magnifice fecerant. Quidi⁹. Hanc quia iusta ferunt dixere feralia lucē. Col.libro.vj. Hoc cōdimēto illectę pecudes forti⁹ iusta ciboriꝝ conficient.

Iuscum siue iusculum:cibariū liquidi⁹ qđ cōstat vitellis ouoꝝ/omphatio/iure pingui/croco ꝛ cynnamo.

Iurulentus ta.tum.quod est iuris plenū. Hor. Celsus. Tum res eadem magis alit iurulenta ꝙ assa/magis assa ꝙ frixa. Var. Ubi pultem aut iurulenti quid ponebāt:a capiēdo catinū nominarunt. Apul. Vo i magię apol. Jussulentū nō iurulentū formauit sic de Ennio/dicens. Ostendit qualiter quisq; pisciū assus aut iussulētus optime sapiat.

Iuuo as.iuui/iutū:opem fero. Lactā.lib. v. Si eloquētia/si virtutē ingenij:diuinarūq; rer doctrina iuuat/ set. Hinc iuuēt⁹ et iumentū. Interdū iuuare est dele/

ctare. Vir. Juuat arua videre. Hui° cõpositũ est Ad iuuo: qđ est iuxta vł valde iuuo. Piero. Orationũ ita ꝫ vestraꝫ adiuł° auxilio. Hinc fit aliud cõpositũ Coadiuuo. Frequẽtatiuũ est iuto as: a quo adiuto. Ter. in An. Vt te adiutare oportet adolescentuli causam.

Iuuamẽ/iuuatio ꝛ iuuamẽtũ: idẽ significãt. ſ. auxiliũ.

Iuuencus ꝛ iuuenca: non tñ de boue/sed de hoie quoꝫ iuuene intelligunt. Vnde fit ꝓ diminutionẽ iuuencus et iuuencula. Hora. Te suis matres metuũt iuuẽcis: te senes ꝓoci miserꝫ nuper ỹgines nuptę. Ouid°. Graia iuuenca venit.

Iuuenis: a iuuãdo: ꝙ ea ętas maxime sit apta ad laborẽ tolerandũ. Et a iurecõsultis iuuenes dicunt q̃ adolescẽtiũ excesserũt ętatẽ: quoad incipiãt inter seniores numerari. Hinc formaꝫ cõpatiuũ Junior. Col. tñ dixit: Juuenioꝛi examini solet accidere.

Iuuenile adiectiuũ: significat qđ ẽ iuuenis: vt ętas iuuenilis a q̃ iuuenilit aduerbiũ: qđ ẽ more iuuenũ. Ci. i Cato. Et Annibalẽ iuuenilit exultãtẽ patiẽtia sua molli

Iuuenalis: etiã adiectiuũ: a Juuene. Pli. Sul/ (ebat. pitius galba: iuuenalẽ famã apud principẽ popinaꝫ pęnis aucuparet: iuuenalẽ appellauit diẽ: quasi a iuuenili ętate peculiariter celebrandã. Sue. de Cali. Adtecit diẽ saturnalib°/appellauitq̃ iuuenalẽ. Est et Juvenalis nomen proprium.

Iuuenalia: erãt ludi q̃ ꝓ salute iuuenũ celebrabant. Sidoni°. Jã ỹo iuuenalib° pactis: quẽ te ỹbuer/ seqnte i quo chart/ posterioꝛib° loq̃mur. Erãt ꝛ solẽnia iuuenalia: cũ Dianę simulachra ꝛ imagũculę dicabant.

Iuuent°: ętas iuuenilis: q̃ ꝛ iuuenilitas ꝛ iuuenta dicit. Sal. Ybiq̃ iuuẽtutem suã exercuit. Aliq̃n significat multitudinẽ iuuenũ. Ser. sulpiti°. Licitũ est tibi credo ꝓ tua dignitate ex hac iuuẽtute genę eligere. Aliq̃n ponit, ꝙ dea q̃ ỹesse putabat huic ętati. Hęc ẽ Hebe Junonis filia ꝛ Hercul' vxoꝛ: q̃ etiã Juuẽtas a nõnullis dicit/quẽadmodũ libertas.

Iuuenesco. iuuenis fio. Lact. lib. vij. Deniq̃ cõfirmatis viribꝰ cępit iuuenescere.

Iuxta: qñ ỹpositio est/semꝑ separat: et significat apud/ ppe. Vir. lib. iij. Humil' volat equoꝛa iuxta. Plau. Iuxta te sũ: tu pie tuearis oportet. Aliq̃n significat ſ mul/ pliciter. Var. de vi. pa. Cũ interea lucubrando faceret iuxta ancillas lanã. i. simul cũ ancillis. Qñ ỹo aduerbiũ: significat eque/ siłr/ eodẽ mõ. Plau. Dixi tibi mater: iuxta mecũ rẽ teneꝭ: id est eque mecũ. Sal. in Jug. Hyemẽ atq̃ ęstatẽ iuxta pati.

Iuxtim aduerbiũ: significat, ppe. Suero. in Tibe. Magistratib° ꝓ tribunali cognoscentib° plerũq̃ se offerebat consiliariũ: assidebatq̃ iuxtim vel ex aduerso ut parte primoꝛi.

J Ante X

Ixion: nomen, ppriũ fratris Phlegię. Ixon: auis de vulturis genere alba/ ꝛ minoꝛ vulture. Suidas: Ἰσσων χρωμαι εἰσ αγειριν πτερων.

Kyrie eleyſõ: id est dñe miserere ſũt duę dictiões. nã κυριος ὠκυριε in vſũ. i. o domine: sed per k sonus grecus est pronunciandus: quod per c latini nõ potuerunt: ideo in abecedario k inseruerunt necessitate: altera pars est verbum: ελεω και καμοι ἐλεσον ου γοσ μελλωγε λεησω αοριστοσ ἀ και προσταικὼσ ελεσον ελεησ αῶ. Sed ne tot vocaliũ flat collisio: ercludit ε: ꝛ ꝓ apostrophõ dicit κυοι et ελεησον: et ideo sacerdotes ad missaꝫ debẽt, pnũciare ꝓ k grecũ/ ꝛ nõ ꝓ c latinũ: nec maiesta ti diuinę derogẽt: quod si ante principẽ seculi facerẽt qui ãto infiniti° ante deũ: quẽ tang entes deberẽt vł ꝙ ad vngues pedũ contremiscere.

Labor: opera: defatigatio. Virgilius. Nec me labor iste grauabit. Dicit etiã labos/sicut lepos/arbos/bonos.

Laboro ras. penul. prod. fatigoꝛ/et cũ labore ago. Seneca. Jugiter fodiendo laborat. Vnde et per translationẽ laborare, ꝓ male habere sumit: propter quod laborare febre: laborare podagra dicimus. Plini°. Succus eius podagra laborantibus, pdest. Aliquãdo, ꝓ Angi et sollicitũ esse. Ci. D. Bruto. Senatũ populũq̃ romanũ de te laborare nõ solũ salutis suę causa/sed etiã dignitatiꝭ tuę. Aliq̃n, ꝓ conari sicut ei° compositũ Elaboro. Aliq̃n ꝓ componere/colere. Virgi'. Erre laborate vestes. i. componite. Et laborat° ager dicit cult°. Hui° verbi composita sunt: Elaboro: quod significat conoꝛ. Lice. Nihil mihi ita elaborandũ est/q̃ vt consilia nemo intelligat: Illaboro: laboꝛe vaco. Cñ Illaboratũ: qđ ita secernit ab inelaboratoꝛ: ꝙ Inelaboratũ dicit qđ nõ satis artificio excultum est. Illaboratũ ỹo qđ sine laboꝛe factũ videtur. Illud vitio dari solet/ hoc laudi. Quint'. de Cic. Cũ interim hęc omnia quę vir singula quisq̃ intẽtissima cura consequi posset/ fluũt illaboꝛata: et illa qua nihil pulchꝛi° auditu oꝛatio est: ỹ se fert tã felicissimã facultatẽ.

Laboꝛiosus homo dicit laboꝛis multũ sustinẽs. Ciceꝛo ꝓ Celio. Vos laboꝛiosos existimet: quib° ociosis nec in cõmuni quidẽ ocio liceat esse. Laboꝛiosus ager in quo laboꝛat: ꝙ in eo laboꝛem capiem° necesse est. Cecil. Duꝛ rus fugite laboꝛiosũ. Laboꝛiosum opus difficile: ꝛ quod non sine laboꝛe perficit. Hinc laboꝛiosiꝛ sissimus. Et aduerbiũ laboꝛiosissime: qđ est cũ maximo laboꝛe. Piero. Sic Plato egyptũ laboꝛiosissime peragrauit.

Laboꝛię arum. Italię pars illa quę vulgo Terra laboꝛis dicit. Et laboꝛinus campus nobilis in cãpania: in quo adeo pinguis terra est/ vt stipulã tãtę crassitudinis faciat/ ꝙ ea incolę, ꝓ ligno vsitãtur: sic dictus/ ꝙ ingẽs laboꝛ sit in eo: colendo quippe solũ habeat arduũ opere difficile cultu bonis suis. Plini° lib. xviij. Quantũ autẽ vniuersas terras campus cãpanus antecedit: tantũ ipm pars eius q̃ laboꝛię vocant. Finitur laboꝛię via ab vtroq̃ latere cõsulari: q̃ a puteolis ꝛ q̃ a cumis capuã ducunt.

Labo bas. ruo/et repente cado. Translatio ab arboꝛe succisa: quę multis ferri ictibus succisa: tandem incipit casum ruinamq̃ minitari. Ouid. lib. xj. Metam. Jãq̃ labant cunei spoliataq̃ tegmina cerꝛ. Virgil'. Labat ariete crebꝛo ianua.

Labasco is. labãs fio. Terẽ. in Eu. Labascit victo° vno verbo ꝯcito. Repit ꝛ labascoꝛ deponẽs ꝓ pmitiuo. Var. libꝛo rerũ di. Postq̃ vidi minima labascimentem infirmã populi.

Laboꝛ eris. lapsus: significat leniter sensimq̃ deoꝛsum eo/ruo/deficio/moꝛioꝛ/fallo. Cicero. Mõ quasi vnã ex hac vbe missum: sed quasi de cęlo delapsũ in hanc vbem intuent'. Lactã. libꝛo. vj. Aut hostili aliq̃ impetu diruunt': aut certe vetustate ipsa dissoluta labãtur. Piero. Multi, pter ignoꝛantiã historię labunt' erroꝛe. Liu. lib. j. Labẽte deinde paulatim disciplina id est deficiẽte. Labi etiã dicunt' bi q̃ i lubꝛico figẽtes vestigia in terrã ruunt. Vnde lapsus. Hui° cõpositi sunt Allaboꝛ/collaboꝛ/delaboꝛ: deoꝛsũ laboꝛ. Vilaboꝛ/elaboꝛ/illaboꝛ/irrolaboꝛ. Col. li. ij. Me ỹcludaꝫ

humoris illapsus atq; exitus. Interlabor:i medio labor. Prelabor:añ labor. Col. lib. xii. Prelabētis vo cis fuga ꝯ sit irregabil' ꝗs dubitet?. Prolabor: vltra labor. Lact. lib. vii. Vinc iā, plapsi sūt ad delirameta. Perlabor:p mediū labor. Relabor:rursus labor. Aug° lib. viij. Cōfess. Nec relabebar tñ i pistina. Sublabor:latēter aut q̄si labor. Virg. lib. j. Geor:g. Sic oia fatis Jn peius ruere ac retro sublapsa referri. Et hec habēt penultimā, pductā.

Lapsus lapsus. ruina. Transfertur quoq; ad eos qui nimia infirmitate vel imprudēcia deliquerunt. Item lapsus: serpentiū progressus dicit. Virg. At gemini lapsu delubra ad sūma dracones Effugiunt. Et lapsus currus vocat. Idē. Pedibusq; rotaq; Subijciūt lapsus. Lapsus a. um. participiū est.

Lapso: idem quod lapsus: pro ruina. Ambro. Hieric̄o figura huius mūdi: in quā de paradiso/hoc est hierusalem illa cęlesti eiectus Adā prolapsione prevaricationis delcēdit.

Lapso as. frequentatiuū. Aug° lib. iij. Cōfessi. Audisti de lōginquo lapsantē in lubrico: ꝛ i multo fumo scintillantē fidē meā.

Labile: quod facile labitur.

Labes: ruina seu dedec°: a lapsu. Virg. Vinc mihi prima mali labes. Añq; dicit macula q̄ casu subito lenia ifficit. Tractū ab oleo ve alio liq̄re/q̄ i vestē lapsa eā fęder. Trāferē i hoies vitupatiōe dignos. Qui. Lataq; sit vitę labe nouerca tuę. Ci. li. iij. offi. Hunc tu quas ꝓscietię labes i aio cēses habuisse? quę vulnera? Qui° dim: nutiuū est labecula.

Labefacio: rūpo/destruo. Terē. i Adel. Oēs dētes labefecit mihi: ꝑterea colaphis tuber est totū caput.

Labefacto as. frequētatiuū. Col. libro. ii. Igitur in opere boues arcte iunctos habere cōuenit: quo speciosius ingrediātur sublimes: et elatis capitibus ac min° colla eoꝝ labefactentur. Cice. in Lato. Qō si legere vel audire velletis externas maximas respu. ab adolescētibus labefactatas: a senibus sustētatas et restitutas reperietis.

Labicanū: dicit villa labicana. Sic ager labicanus dicit qui est i Italia. Vinc populi labici dicti sunt: de q̄bus Virg. lib. vij. Et picti scuta labici. Liui. li. ij. Labicos pedū vi cepit. Glauc° Minois fili° labic° dict° est a scuto militari qō ostēdit i Italia: απο τησ λᾶ βιστ: quā latine ansā vocamus ꝛ manubriū. Q Sue/tonio i Cęsare: dictū est absolute i labicano: sicuti in Formiano/in Tusculano.

Labia et labra, p eodē accipiūtur. Persius. Nec fonte labra prolui caballino. Terē. i Eu. Labijs demissis. Vinc Labeones et labrones: q̄ labra maiora habēt. Accipiuntur interdū, p marginibus et extremis oris fluminis/lac°/fontis/ꝛ huiusmodi: quę leni aquę motu perluūtur. Vinc labra oꝝ/vuaꝝ/ꝛ aliaꝝ rez extremitates vocamus. Hiero. in Exo. Faciesq; illi labra aureū per circūitū. Est ꝛ labrum seu labiū genus vasis: qō vulgo Tinaciolā dicimus: ad lauandū aptū: q̄ si lauabꝝ. Cice. Terē. Labrum si i balneo nō est/ fac vt sit. Virg. Sicut aquę tremulū labris vbi lumen ahenis. Sole repcussum aut radiātis imagine lunę. Hiero. in Exo. Facies ꝛ labiū eneū cū basi sua ad lauandū. Vinc labra seu labia vinaria: lupinaria ꝛ olearia dicunt: i quibus lupini cōdunt: ꝛ in q̄ vina i lacu oleū e cortina trāsferūtur. Cato. Oleū in labrū pmū indito. Preterea labra plagaꝝ/vulnerū/fistularumq; extremitates apellātur. Q labrū i pmo significato fit Sublabro: de quo infra.

Labellū dimi. a labrū. Pli. Linerēq; in labell' aqua addita cōfricāt manu/ꝛ cōsidere patiūtur.

Labiolū cū accētu in antepe. dimi. est a labium.

Labeo: nomē iuriscōsulti: a labioꝝ magnitudine sic dicti. Quicūq; em̄ magna labia habēt: labeones et labrones cognominātur.

Labrusca: genus vitis agrestis/quę erratica dicit: q̄ interrę marginibus ꝛ sepibus nascat.

Labina pe. pro. lubricū dicit. Hiero. ad amicū egrotū. Sicuti aliquē securis incessibus gradientē repētino casu: aut marmoris leuitas/aut labina pauimēti subuersa pedū tutela cōtorsit. Est etiā hoc noie vicus inē Cremonā ꝛ Veronā duabus cladibus romanoꝝ notus: qui antea Bebriacus dicebat.

Labyrinthus per y. et per th. Nam grēce λαβυρινθοσ dicit locus viaꝝ ambagibus inflexus. Fuerunt autē ꝗttuor labyrinthi i quattuor mundi partib°. Jn ęgypto primū i heliopoli vñ exemplar sumpsit eius quē in creta fecit Dedalus. Terti° i Lēno. Quartus in Italia quē sibi extruxit Porsēna rex etrurię sepulchri causa. Famosior Creticus pplexis parietib°: vbi minotaur° inclusus fuit. Fuit structura, p magna sui parte subterranea: ambagibus adeo implexa/vt nemo q̄ intrasset/posse inde exire diceret.

Lac: succus maternus quo aialia nutriunt: dictū a laciendo: q̄ ad motis māmis infantes alliciuntur. Virg. Et lac subducit agnis: vel q̄: γαλακ grēce.

Lactes plurali tm̄ numero genere femio ꝑm Probum. Priscian° vo hęc lactis declinat. Lucr. In ferentina craticula cerebellū lactis agnina. Sunt autez lactes graciliora intestina: quę tria sunt: tenue/ieiunū/pulmos: quę inuoluūtur mesenterio: vt a spinę contactu duro munitiores magisq; septos reddat. Dicę lactes/aut, pter mollicię/aut propter candorem pinguedinis. Nam a lacte denominātur. Probus. Lactes sunt loca in lateribus sub vmbilico puberenus: adeo delicata vt plagā ferre nō possint. Pli. videtur sentire lactes tm̄ i ouibus ꝛ hominibus esse. Sic em̄ libro. xv. scribit. Ab hoc vētriculo lactes i oue et homine p quas labitur cibus. Sūt etiā q̄ dicāt esse mębranas/quę et omēta: quibus cohęrēt inter se intestina. Et hi moti sunt, pter pinguedinē: cū omentū nō sine pinguedine sit. Pli. lib. xj. Vētriculi atq; intestina pingui atq; tenui omēto integūtur. Quidā, p intestinis pinguib° accipiūt. Jū Persi. Emeris auricu/las pulmone et lactibus vnctis. Plautus in Cur. accepisse videtur, p intestinis gracilioribus p quę labik cibus q̄ cibū alliciāt. Ita tibi inquit vacuitate venio laxis lactibus.

Lactidiaci sunt: q̄ circa vmbilicū calce pcussi sunt: qz eas delicata ꝛ mollis est: aut qz intestina circa vmbilicū esse noscūtur.

Lactarius a. um. quod ex lacte est cōfectū: vulgo lacticiniū dicit/vt opus lactariū. Añq; lactarium dicit qō ex se lac, pducit. Pli. Tithymallū nostri herbā lactariā vocant: alij lactucā caprinā. Var. Dandū bub°lu/pinū ꝛ lactarijs medicā ꝛ cytisum.

Lactarius rij. qui cibos ex lacte conficit. Spartianus in Heliogabalo. Vulciarios ꝛ lactarios tales habuit: vt quęcūq; coqui de diuersis ędulijs exhibuissent: vel structores vel pōmarij illi modo de dulcib°/ mō de lactarijs exhiberent.

Lacteus a. um. quod ex lacte est: quādoq; candidū/suaue/succulentumq; significat: vt Colla lactea. Et lacte us: qui lacte alitur.

Lacticinia: cibi ex lacte facti.

Lactipbagi: q̄dā scythię pplī: q̄ ꝛ Galactophagi dicunt.

Lacteo es. lac sugo: quod, pprie filiorum est. Hiero. in Deutero. Juuenē simul ac virginē: lactentē cū homine sene. Vinc Lactesco is.

Lactescere: est in lac cōuerti/seu lacte impleri. Cic. lib. ii. de natura. Oīs fere cib° matrū lactescere incipit. Pli. lib. xj. Asinę pregnātes cōtinuo lactescūt. Virg. lib. j. Geor. frumēta lactētia dixit. i. lacte plena.

Lacto tas. lacꝛebeo: quod ꝓpꝛie matrum est. Per translationem significat aliquem per blanditias allicio atq; decipio. Terē. in An. Misi me lactasses amā tem falsa spe ꝓducens. Hinc Ablacto: quod est lactare remoueo.

Lactuca: a lactis copia dicta est ꝙ abundātia lactis eꝛuberet. Plin° lib°20. xix. Quę Diconis vocatur a copia soporiferi: q̄q̄ omnes somnū parere credantur: apud antiquos Italię hoc solum genus charum fuit: et ideo lactucę nomen adeptę. Lactucarum plura sunt genera. Sunt em̄ lactucę Cecilię/ Lapadoces/ thatesiacę/ paphia siue cypꝛia/ et sessilis. Lactucarū crispas capadocas vocāt. Sessiles: quę latę per terram diffunduntur.

Lactucula: q̄uis videatur diminutiū a lactuca: tamē alia est herba habens lac.

Lacticinij: sunt cognomina romanoꝝ ꝓcerum/ a lactucis deducta.

Lacio cis. lacui et lexi/ ꝑm Prisciani lacitum et lectū: significat in fraudem duco: a Lar: quę fraus dicitur. Huius composita sunt: Allicio: delicio/elicio/illicio oblicio/pellicio. Ex quibus fiunt frequentatiua: Allecto/ delecto/electo/illecto/oblecto/perlecto. Et ꝓmitiua quędā habent; duo ꝑterita ⁊ duo supina/ quē admodū lacio: q̄uis nōnulli ab elicio elicui solum velint formatū esse. Mā electo tas. a supino electū: qō ab elexi formatur: cum als a ꝑterito elicui fiat supinum elicitū: a quo Elicito tas. Plau. in Asi. Jbo aduersum atq; electabo quicq̄d illud sit. Terē. i Phor. Jg senem per epistolas pellexit/ modo nō monte auri pollicens. Liu: in Laudania. Te illo asiatico ornatu fluens pellicuit.

Lacer/ et lacerus a. um. pe. coꝛ. dilaniatus. Lacer a veteribus dicebatur: qui auribus curtatus erat: illaceꝛ quodcūq; coꝛpus imminutū.

Lacero as. dilanio/ sepius vulnero: et quasi per mēbꝛa discindo: tractum a lanijs: qui discindēdo coꝛpoꝛa dilaniāt. Virgil. Quid miserum ęneā laceras. Huius verbi cōpositā sunt: Dilacero: quod est deoꝛsū lacero. Plau. in cap. Qui me meāq; rē quod in te vno fuit: tuis scelestis falsidicis fallacijs dilacerauisti. Dilacero: varie lacero. Lactan. lib.). Jn quibus ipse post ea dilaceratus ⁊ carptus est.

Lacerna: viril' vestis fimbꝛiata ⁊ fere militaris: quę grece chlamys nominaf; dicta ꝙ capitio mioꝛ sit a lacerādo. Lacerū em̄ dicimus quicq̄d coꝛpoꝛe imminutū oſt. Hęc vtriq; indui poterat et ex vtraq; ꝑte reūci. Juue. Trispinus tyrias humero reuocāte lacernas. Erant apud veteres lacernę: albę quibus vtebant in spectacul' erāt coccinię/ erant militares. Et a lacerna fit lacernat°/ sicut a tunica tunicatus.

Lacena: etiā genus vestimenti.

Lacerta: serpentis genus: cuius duo sunt genera. Altera est maioꝛ: et Lacerta viridis dicit'. Altera minoꝛ: hāc Zygnida quidā: alij Calcidem vocāt. Jn vtroq; genere masculino lacert° dicit': dictus ꝙ pedes habeat ad similitudinē nostroꝝ lacertoꝝ. Virgil'. Mūc virides etiā occultāt spinęta lacertos. Pli. lib. viij. Lacerti Arabię cubitales.

Lacertus: serpētis genus: de quo modo. Jtē genus piscis idoneus ad salsamenta. De quo Mar. Cum saꝛetani ponitur tibi cauda lacerti. Et in homine bꝛachiū dicitur a cubito ad manus vertebꝛa. Ouid. lib.). Metam. Laudat digitosq; manusq; Bꝛachiaq; et nudos media plus parte lacertos. Et quoniā lacerti/ musculoſ sūt ⁊ cōpacti: pulpasq; habēt duras. Ex se lacertus formauit adiectiuū Lacertosus sa. sum. ꝓ coꝛoso/ robusto ac valido. Col. lib. vij. Feminibus lacertosis/ cruribus cōpactis. i. dura carne ⁊ coꝛoso aneꝛuoꝝq; collecta catenis.

Lacedęmon cū diph. in penulť. Jouis filius: a quo hęc Lacedęmon vel Lacedęmonia ꝑm latinos Peloponesi vbs Menelai regia: cui° ciues lacedęmones et lacedęmonij dicunť. Lege. lib. iij. Athenienses ⁊ lacedęmones ac macedonas reꝛ potitos. Virgť. lib. vij. Ar nō sic phrygi° penetrat lacedęmona pastoꝛ. Hęc alio noie Sparta dicta est.

Laconia, puincia in Peloponeso: quę ⁊ Oebalia ⁊ Lacedęmonia ab aliquibus dicit'. Hinc lacon masc. generis/ et lacena fę. Nec inuenitur lacen° ꝓ laconico: habetq; lacęna diph. in pe. Virgil'. Nec tibi tyndaridis facies inuisa lacęnę. Statius lib. vi. Theb. Tandē inſpiratus mida de plębe laconū. Hinc et Laconicus a. um. vt Ager laconicus. Sil' Lacon° a. um. Virgili° lib. iiij. Virginibus baccata lacęnis. Pausanias autē lib. ij. σπαρθη δεθυγαθηρ του ευρωτου εθθε ορομα πολεως πελοποννησου αμυκλασ δε ηγυιοσ του λακεδαιμονοσ γε γομεγων δε αμυκλα παιδων υακινθεγ μεγ μεωταθον του εἰδοσ καλλισθον.

Laconicum substantiuum ponitur ꝓ loco coꝛbicularij ambitu in se recuruo in balneis/ in quibus sudoꝛ eliciturſicco caloꝛe: vt docet Celsus lib. ij. Et Vic. lib. v. ꝓcipit laconicū sudationesq; coniungi debere tepidario. Est em̄ foꝛnacula ex terra et tegulis māmatis addito tomento cōcinnata: quę incluſo igne ꝑ spiracula parua caleſt per ꝓfurniū. Hanc sub nomine hypocausti multi signauere: Nam hypocaustum vapoꝛariū interꝑetamur. Frequentabatur laconicū a crudis vti per desudationem extruderetur/ quicquid excrementitij ⁊ sudoꝛifici humoꝛis. Unde Col. in ꝓlogo. Doꝛ deinde vt apti veniamus ad ganeā quotidiā cruditatem laconicis excoquim°: ⁊ exuto sudoꝛe sitim querimus. Dictū laconicū: ꝙ eo lacones peculiariter vterentur.

Lacon conis pe. ꝓnou. qui ex Laconia est. Gręce λακων. Quo nomine etiam significatur celer. Et Lacęna fęminini generis.

Laydes pcu. cōis. philosophus cyreneus: qui Athenas, pfectus/ nouę academię ꝓinceps extitit. Archesileq; successoꝝ: apellatus est Oeconicus: q; rei familiaris curā magnā habebat.

Lacesso sis. lacessiui/ et lacessi per syncopen/ et lacessiſse, ꝓ lacessiuisse: et lacesserūt, ꝓ lacessiuerunt. Cicero. Vos ego sermones qui et multi sunt: ⁊ tuā existimationē vt sentio/ nō offendūt: lacessiui nunq̄. Lacrā. libro. v. Omitto eos qui ꝓioꝛibus eā tempoꝛibus ne quicq̄ lacesserunt. Significat autē Lacessere/ lacerare/ siue ad lacerādū ire. Sal. Pridie legiones in mōte positas lacessiuit. Generatim tamē ꝓuocare ad quicq̄ faciendum: vel ad irā vel ad certamen significat: vt sit cū quis laceratur/ pulsatur vel tangitur: siue impellitur scripto/ voce/ verbo/ facto. Lice. Cornif. Sic igitur facies: meq; amabis: et scripto aliquo lacesses. Ego em̄ respondere facilius possem q̄ ꝓuocare. Virgil. Efficiā posthac ne quēq̄ voce lacessas. Sal. Postremo dissimulādi causa/ ⁊ siue expurgādi sicut iurgio lacessitus foꝛet/ in senatū venit. Col. li. ij. Mōnunq̄ stimulo lacessat iuuencū: quē reste tractū calcitroſum etiā reddit.

Lachanū pe. coꝛ. dictio greca λαχανον: qua oīe genus holeris cōꝛehendit'. Hoꝛa. Ad poꝛri et ciceris refero lachaniq; catinū.

Lachonopoles pe. ꝓ. holerū venditoꝛ. Lachanopolion: locus vbi venduntť holera.

Laganū ꝺo per g aliud significat. Sūt em̄ Lagana (vt inquit Acron) quędā quasi mēbꝛanulę ex farina ⁊ aq̄ quę iure pingui coctę et caseo/ pipere/ croco/ cynnamomoq; conditę in cibis dantur.

Lachesis penulť. coꝛre. vna ex parcis est quę de nobis

sortitur. Nam sortes latine interpretari potest. De hac in dictione Atropos dictū est: Dichalus autē grāmaticꝰ λαχεσισ δε λεγεται απω του λαγχανειν φυεσθαι γαρ αμηρ συν τω κληροειχερσιν πραξομενων.

Lacinię sunt in vestimēto partes extremę ꝛ cesurę particulatim concisę decoris causa: vulgo frappę dicuntur. Unde laciniata vestis: ꝛ aduerbiuꝫ Laciniatim qō significat particulatim ꝛ per fleturas. Apul. Nō laciniatim dispersō/sed cuneatim stipato cuneatu difficultates illas trans abiremus. Colu. lib. viij. iubet pecus egrotum distribui in lacinias .i. in particulas separari/vt facilius conualescāt. Nam discreta animalia ꝛ in partes diuisa/in lacinias segregata dicūtur. Item lacinia genus fungorum qui subrusi circa castanearum radices erumpunt.

Laciniosus a. um. accipiē pro fleꝛuoso sinuosoꝙ. Hiero. ad Theophilū: Laciniosus contra nos sermo protractus est. Ab eodē disputatio laciniosa dicit̄ ꝓ toꝛtuosa ꝛ implicata. Ab Apuleio. Cōuallis laciniosa. Et Alexandria fuit laciniosa/angulosa procursu.

Laciniū/promontoriū italię inter Adriaticū ꝛ Ionium a quodā latrone ibi ab Hercule interempto q̄ laciniꝰ vocabat: q: boues fuerat prędatus.

Lachryma a greco qō illi δακρυον vocant d in l mutata: sicut ꝛ l in d mutat: vt Dedius fidius idem ꝙ Iouis filiū: ꝛ meditor pro melitor. Sunt tū q̄ negent hoc nomē grecū esse/sed latinū tm̄: vt sint lachrymę dictę quasi lacerrimę: quoniā ex animi laceratione lachrymę ciantur. Usus tamē obtinuit: vt cum h scribatur. Cuius diminutiū est lachrymula. Teren. in Eu. Una me hercle falsa lachrymula.

Lachrymabile/dignū lachrymis: cuius contrariū est illachrymabile.

Lachrymo as. effundo: qō ad vites etiā trāsfertur Lactā. Laudice desecto lachrymat sua gaudia palmes. Cuius composita sunt Collachrymo. Teren. in an. Tristis interim nō nūq̄ collachrymabat. Delachrymo/deorsum lachrymo. Col. lib. v. Ut in terrā posita deuerā q̄ in germine delachrymet. Illachrymo/valde lachrymo. Virgi. lib. j. geor. Et mestū illachrymat templis ebur. Suplachrymo. Col. lib. v. Optimum est igitur medio fere internodio subsidiariū tōdere palmitem deueramq̄ refectionē facere post gēmam ne superlachrymet ꝛ germinantē cęcet oculuꝫ. Est ꝛ lachrymor deponēs significatiōis actiuę. Hiero. Mihi narrare ante presepiū/vbi plurimū lachrymata es non debueras.

Lacus secundę ꝛ quartę declinationis/locus profundꝰ cum aquis perpetuis ibidem natis qui efficit riuos ꝛ flumina. Stagnū temporalē ibi aquā stagnantē habet/quę plerumq̄ hyeme colligi soleꝫ estate siccari. Item lacus dicitur locus qui cōtinet mustū prelo ex vinaceis expressum ꝛ transmittit vt in dolia cōdatur. Nam prelum proprie trabs est qua calcantur vuę. Col. Unde q̄ prelo vinacea subuciantur de lacu q̄ recentissimū addito mustum in amphoꝛā nouā: eamq̄ oblinito ꝛ implicato diligēter Ouid. in fas. Premia de lacubus proxima musta tuis. Plī. Ipse vindemias colligo/si tamen colligere est nōnunq̄ decerpere uuā: torculum inuisere/gustare de lacu mustum. Grece. λακκοσ: latine lacus. Unde Leneus bacchus ꝛ Lenobates/vuę calcator. Itē lacus in ędificijs plana trabs vel tabulatū quo tectoꝛ ac camerarū supiora ornantur. Lucil. Resultanq̄ ędesq̄ lacusq̄. Similiē lacus carcer. Hieroñ. in gen. Innocēs in lacū missus sum. A lacus fit diminutiuū lacusculus. Col. Oportet bre lacusculos tā multos q̄ postulabit modꝰ.

Lacuna pe. pro. a lacu fit: ꝛ est aquę collectio quā alij lamam: alij lustrā nomināt. Virgil. lib. j. geor. Prętertim incertis si mensibus amnis abundans: Exit ꝛ oblucto late tenet omnia limo. Unde caue tepido sudant humore lacunę. Ubi Ser. Lacunę sunt fossę in quibus collecta aqua stare consuevit. Lacuna etiam dicitur fossa ad siccandos agros parata. Idem ꝛ totę solidā in glaciē vertere lacunę. Item vallecula superioris labri per similitudinē lacuna vocat̄ a Lactātio. Huius diminutiuū est lacunula.

Lacunar penul. pro. diminutiuū a lacus: ꝛ accipit̄ pro trabe. Sue. in nero. Lacunaria quę noctu super dormientē lapsa machina decidēret parauit. Hoc etiā laquear ꝛ laquearių per antistichon. Virgi. Dependent lychni laquearibus aureis.

Ladon/fluuius archadię. de quo Ouid. lib. j. met. Donec arenosi placidū ladonis ad amnē venerat. Aphthonius in rhetoricis λαφρην δε θυγατερα φησιν λαδωροσ ποταμου και καλλιστην.

Ladanum est quoddā pingue lade herbę in Iudęa. Hęc autē herba nascitur in cypro.

L Ante Ae

Lędo is. si. sum. ctum ę diph. significat ꝓtumelia afficio: sumptum a grecis qui lędoriā contumeliā vocāt: sed per ę. Transfert tū ad omne genus offensiōis. Et cōstruitur modo cum accusatiuo. Virg. Ab te ne frigora lędant. Modo cum datiuo. Teren. Ille clemens placidus nulli lędere/arridere omnibus. Huius cō posita sunt: Allido/collido/elido/illido/oblido: quę habent penul. pro. de quibus locis suis.

Laertes/nomen patris Ulyssis: sed tamē laertius/nō autez laertes ac possem multos auctores citare: sed sufficiat Sophocles in tragędia illa q̄ mastigaphoros inscribitur αει μεγω παι λαερτιου δε δορκασ πειραν τιρελθρων αρπασ αιθηρωμενον.

Laerte es. nomen vbis Lilicię.

Laertius/nomē historici q̄ de phoꝛ vita scripsit.

Lemergia cum accentu in pe. a nostris ingluuies dicit̄ lemargus gulosus.

Lena/vestis lanea: vt Varro ait habitus duplicis ꝛ auguralis amictus q̄ sup cętera vestimēta imponebat. Nonius docet eē vestē militarē. Virgi. Tyrioq̄ ardebat murice lęna. Gręci chlenā dicūt: vbi ch abūcit.

Lętus homo/qui hilaritatē quā intus habet etiā vultu ostēdit a latitudine mētis: vt quidā putāt. Nam qui gaudiū aspectu promunt dilatare quodā modo faciē videntur. Virgi. Imperio lęti parēt. Lętas oues dicimus q̄ bona sunt corporis habitudine atq̄ pingue dine. Inanimata ꝙ lęta dicunt̄ quę aspectu homies lętificant: vel quę pinguia sunt. Virgil. Quid faciat lętas segetes? Et lętū legumen: id est fertile. Idem: Unde prius lętum siliqua quassante legumen. Lęta ꝙ prata lęta domus quę lętos nos faciunt. Letum sine diph. significat mortem.

Lętor/gaudeo delectationē capio/sed extrinsecus cum gaudere sit intrinsecus: q̄uis sępe cōfundantur. Teren. in heau. Ego non tam meapte causa lętor q̄ illiꝰ quā ego scio honore quouis dignā. Construitur modo cum ablatiuo/modo cum genitiuo. Virgi. lib. rj. Mecveterū memini: lętor ve malorum. Modo cum datiuo: vt Mihi gaudeo: tibi lętor. Modo absolute. Ambro. Fides dominica lętabatur. Hinc fit compositum Collętor/simul lętor.

Lęto as. lętū facio. Accius: Et te vt triplici lętarem bono. Est ꝛ leto as. sine ę in alio significato.

Lętifico as. lętum facio. Plau. Ita meus cor hęc canus lętificauit modo.

Lętisco is. lętus fio. Sisen. libro. iiij. Utrum ne dii cultu erga se mortalium lętiscant: an superne gęes humana negligant.

Lętitia/est exultatio animi gaudio efferuentiore ꝓpter euentū rerū expectatarū. Lice. Lętitia/opinio recens boni ꝓsentis in quo efferri rectū videat.

Lętitudo/idem qđ lętitia. Actius: Quāta in venando effectus est lętitudine.

Lętabile/idē qđ lętus a quo Illętabilis/ nō lęt⁹ tristis.

Lętamen/fimus qui per agros iacitur/q̄ lętas:id ē pingues segetes faciat.

Lęuis ⁊ hoc leue cum diph.significat qđ tactu aspērū non est/idq; auctores dicunt in offensum lubricū ⁊ tenerum: vt sunt oua volucrum. Persius: Trosul⁹ exultat tibi ꝑ subsellia lęuis. Hiero.in ge. Posti q̄ Esau homo pilosus sit ⁊ ego lęuis. Leuis sine diph.aliud significat.

Lęuitas est asperitati cōtraria. Martian⁹: Lunarē circulū ingressa virgo cōspicat globosum q̄dē/tenerūq; corpus e superni erroris lęuitate cōpactū instar speculi pendentis. Apul.de Socratis demonio lęuorē siue lęuitatē/cum diuisset adiecit lubricā.

Lęuor/idem quod lęuitas:hoc est cōplanatio ⁊ tersitudo. Pli. Spectātur in chartis tenuitas/densitas/cādor/lęuor.

Lęuigo.as.pe.cor. cōplano/polio/quasi lęue ago. Pli. Sunt q̄dā in eo genere molliores q̄ ⁊ cote lęuigant. Idē lib.xiij. Scabrīcia charta lęuigat dente.

Lęuo as.idem qđ lęuigo. Sta.lib.j.the. Pars teretes lęuare manu ac disponere mensas.

Lagari versus/dicūtur qui medio claudicant pede/ sīē Hyuri qui postremo ⁊ acephali qui a breui syllaba incipiunt:

Lageos/vua quę ⁊ lepozaria dicit. Virgil.lib.j.geor. Et passo psytia vtilior tenuisq; lageos.

Lagois pe.pro.genus auis quę lepozinas habet carnes. Nam λαγος apud grecos lepus est. Est ⁊ genus piscis Hora.in Ser. Nec scarus aut poterit peregrina iuuare lagois.

Lagotrophia/lepozaria loca/in quibus lepores alūtur: vt est apud Col.

Lagena cum ç diph.genus vasis testacei /non tam ad aquā q̄ vinū ⁊ alios vsus accōmodatū. Hiero.in li. Reg. Alius portans lagenā vini. Col. Omnis spurcitia cum spumis eximat q̄ decocta cū iam crassa fuerit q̄ defrutū refrigereť ⁊ bene picatis lagenis cōdatur. Et lib. Iudicū: Leperūt buccinis clangere ⁊ cōplodere inter se lagenas. Fiebāt lagene ope figulino vt ostēdit Esaias/cum ait: Et cōminuunt sicut cōteritur lagena figuli ꝓtritione qualida: ⁊ nō inueniet de fragmentis eius testa in qua portet ignis culus de incēdio: aut hauriatur parū aque de fouea.

Laguncula diminutiū/parua lagena. Hiero.in Esaia Decem iugera vinearū faciēt lagunculā vnā: q: triginta modij sementis faciēt modios tres.

Lagophthalmos/dicit in oculis cum superior palpebra non descendit. Cui vitio contrariū est Ectropiū cum inferior palpebra parū sursum attollit: nec cum superiore cōmittit. Dictū a lepozibus qui aptis oculis dormire consueuerunt.

Laganōponos iliozū dolor qui sane alius est qui laterum: hoc est pleuretis. Ilia em̄ greci vocant λαγωϑρασ ⁊ κεγεδρασ.

Lais idis.nomen ꝓpriū famosissime meretricis quę a scriptozibus Corinthia dicta est: q: corinthi habitauit. Ad quā ꝓpter pulchritudinē ditiozes hoies ex oīi grecia cōueniebāt: nec q̄spiā admittebat nisi qui dabat qđ poposcerat. Sui. Multa lais amata virī.

Laicus a.um.pe.cor. qđ cōmune est ⁊ nō sanctū. Hiero.lib.j. Reg. Non habeo laicos panes ad manum sed tm̄ panem sanctum.

Lallare/quidā dicunt esse more infantiū blandiusculis vocibus loqui. Alij lallare/ ꝓprie dicuntur infantes qui irati matrum māmas sugere rēnuūt.

Lame/rupium fracturę.

Latmius/mōs Ionię notus fama Endymionis: a quo ⁊ ipse Endymion/latmius est dictus. Oui.lib. iij. de arte. Latmius endymion nō est tibi luna rubori.

Lamię/mulieres quę strigū instar infantiū sanguinē sugunt: siue ipse striges. Hora. Neu pranse lamię puerum viuū extrahat aluo. Apul.lib.j.de asi. Et ille colore spurcissimi humoris pcussus quo me lamie illę infecerant/aspernat. Item lamię dicebātur nobili familia ortę. Erat em̄ rome q̄dā familia nobilis eloriū a Lamo Euriphatis patre ⁊ Lestrigonū rege q̄ fortiūs regnauit ortū habens.a quo Lamiacus ca.um. vt bellū lamiacū: vt apud Hiero. cōtra Ioui. Unde ⁊ lamie cognomen nobilibus inditū est: qđ vulgo lamiū genus vocabatur. Hora. Veli vetusto nobilis ab lamo. Ju. Hoc nocuit lamiarū cede madenti. Lamia etiā insignis meretricis nomē fuit. Et lamia animal est/faciem prętendēs mulieb⁹: ab inferiore parte pedes equinos. Unde apud Hiere. prophetam. Sed ⁊ lamię nudauerunt māmas/lactauerunt catulos suos. Et in Esaia. Ibi cubauit lamia ⁊ inuenit sibi requiem.

Lamina pe.cor. vide in dictione Bractea.

Lambrus/fluuius in Cisalpina Gallia:quam; Padus defert in mare adriaticum: vt ait Pli. A quo Lambrani dicti sunt eius acolę. Sue.in Cesa. Per labrānos ⁊ transpadanos duxit.

Lambo is.lambi lambitū ꝑm Prīs. Luci.lib.xiiij. Jocundasq; puer qui lamberat ore placentas. Hieron. ꝓteritū lambui posuit lib. Judic. In trecētis viris qui lambuerunt aquas liberabo vos. Est autē lambere/lingere:hoc est lingua aliquid suauiter tangere sicut canes bibentes. Hierony.ad Julianū: Diuitem purpuratū gehēne flāma suscepit: Lazarus pauper ⁊ plenus vlceribus/cuius carnes putridas lambebant canes.i.lingebant. Idem lib. Judi. Qui manu ⁊ lingua lambuerint aquas/sicut solent canes lābere/separabis eos seorsum.i.bibere. Virgi. ꝓ tāgere posuit.li.iij. em̄. Attollitq; globos flāmarū ⁊ ipse dera lambit. Interdū sumit ꝓ leuiter fluere. Horat. lib.j.car. Vel q̄ loca fabulosus lambit ydaspes.

Lamentor/voce querula tristiq; oratiōe damnū ac dolorem testor. Teren. in an. Quę tam mihi lamentari ꝓter ceteras visa est. Idez in phor. Modo vidi quādam virginē huic vicinię miserā suā matrē lamentari mortuā. Lice.lib.tus. pro lamentatione dignū aliqđ monstrare posuit/cum inquit. Nam hęc quidem vita mors est/quā lamentari possem si liberet. Est ⁊ lamento as. Hiero. in Esdra. Et qui presidebant cum vrozibus lamentabant eum. Hinc lamentatio q̄ est vt Lice.lib.iiij.tus.docet ęgritudo cum beiulatu.

Lamentabile/pđ est dignū multa lamētatiōe. Virgil⁹. Troianas vt opes ⁊ lamētabile regnū.

Lampas greca dictio est/cuius accusatiuū ꝓtulit. Vir. Princeps ardētē cōiecit lampada turn⁹. Ab hoc accusatiuo format noiatiu⁹ lāpada ō q̄ Hiero.i Ezech. Quasi aspect⁹ lāpadarū. Est autē lāpas ignis aut solis splēdor a λαμπω /splendeo. Frequēter rē sumitur ꝓ instrumēto in quo ignis in oleo lucet.

Lampsacus pe.cor.nomen vrbis in littore helleſponti in ora asiatica. Hinc lampsacenus a.um. Unde Caron.historicus ⁊ Adimanthus ⁊ Anaximenes ⁊ metrodorus Epicurū sodalis lampsaceni fuere. Ipsum etiā Epicurū lāpsacenū dicūt diu lampsaci versatū.

Lana quę de ouibus decidit/dicit lanitiū: vt inq; Ser. Sicut fugę ⁊ effugiū. Virgi.li.iij.geor. Si tibi lanitiē curę primū aspera sylus. Hinc laneus.a.um.quod ex lana est: vt pannus laneus.

Lanarius/qui lanam curat. Plaut⁹ in aul. Stat fullo:

phr:ygio/aurifex lanarius.
Lanificus/q̄ lanę artē exercet: ⁊ lanificiū/lanę opificiū.
Lanaris ⁊ hoc lanare/qđ habet lanā. Var. lib. ij. de re rus. Nos qui pecus pascimus lanare.
Lano as. intus lanā pono/seu lanā habeo. Vñ Lanatus a.um. Col. lib. vij. Cannabinisq̄ funibus cornua iuuencorū ligato/sed laquei quibus copulanť lanať pellibus inuoluti sint ne tenera fronte sub cornua lędantur. Idē lib. viij. Ideo nisi lanatas oues emi nō oportet. Et lanatus dictus fuit Capitolin⁹ magister equitum. Similiter lanatę vuę Aminee dictę sunt ꝙ canescant lanugine.
Lanerū/vestimēti gen⁹ ex lana succida cōfectū.
Lanugo pe. pro. tenera pilatio a lanę silitudine qualis in adolescētiū genis ⁊ in pomis q̄busdā cernit. Col. lib. iiij. Lanatā quoq̄ amineā q̄dā maxime ꝓbant q̄ hoc vocabulū nō ideo vsurpat ꝙ sola ex omnib⁹ amineis verū ꝙ ꝓcipue canescit lanugine.
Lanoculus/qui lana tegit oculi vitiū.
Lanius seu lanio/qui carnes in carnario vēdit populo a laniādis pecoribus/ꝙ eas cōcidat lanietq̄s. Plau. in ca. Dij imortales vt ego collos pertrūcabo tergoribus quāta pernis pestis veniet/quāta labes larido quāta lumini absumēdo/quāto callo calamitas/quāta lanię lassitudo/quanta porcinarūs?
Laniū carnariū/hoc est locus vbi carnes vendunť.
Laniena/officina in qua fiūt ac vendunť carnes: ⁊ vulgo macelliū dicit. Plau. Per myropolia ⁊ lanienas circūq̄ argentarias rogitādo sum raucus fact⁹. Accipit etiā laniena ꝓ ipsa laceratione a laniādo.
Lanionius a.um. qđ ad laniū spectat. Vñ lanionie mēse: in q̄bus scindit caro. Sue. in Clau. Carnificem statim acciri cū machera mensaq̄ lanionia flagitauit.
Lanio as. scindo. Virgil. lib. iij. geor. Ipsiq̄ suos iam morte sub ęgra discissos nudis laniabāt dentibus artus. Per translationē sumit ꝓ infamo. Hiero. in ꝓlogo Eldre. Quid interpretē laniant. Huius cōpositum est Dilanio ꝓ discindo.
Laniste/dicti sunt qui laniādis ꝑsunt gladiatorib⁹. Vi familias domi ad gladiaturā exercendā habebāt instituere/⁊ mox paratę/vendere solebāt munerarijs. Iuue. Vic. plaudat nitidi ꝓconis filꝰ inter Pinnirapi cultos iuuenes/iuuenisq̄s laniste. Hinc laniste auiū dicti sunt a Col. q̄ aues certaminib⁹ ꝑparabāt.
Lancea a latitudine ferri dicta est: vel qz grece dicitur ηλογχηησλογχησ teli genus longissimum. Hispanica dictio nō latina vt Gel. testat. Hāc olim luculli luculleā appellarūt. Hui⁹ diminutiuū est lanceola cum accētu in antepe. Hiero. li. iij. Reg. Prophetę lucoꝝ incidebant se lanceolis donec sanguinei perfunderentur.
Lanceatus a.um. qđ est lācea armatū. Hiero. li. ij. Regum. Si q̄s tangere eas voluerit/armabit ferro ⁊ ligno lāceato. Lanceati etiā dicunť q̄ ictu lanceę necātur. Jul. Firmicus. Quicūq̄ habuerint horoscopum in. xx. parte tauri lanceati morientť.
Lancearius/q̄ lanceā gerit: grece lonchophorus.
Lācino as. pe. cor. ferio/lacero. Pli. Est ⁊ volucra canibus peculiare malū aures maxime lancinans q̄ defendi non queunt.
Lances/vasa lata ⁊ rotunda minus excauata q̄s patinę ⁊ rebus diuinis apta vt docet Auso. illo versu: Turibula ⁊ patere q̄ tertia vasa deū lanx. Ju. sumpsit ꝓ vase escario in quo caro tam tosta q̄s elixa cōdit/mēseq̄ infert. Aspice q̄magno distētat pectore lācem. Hora. in ser. Ligna nutritus glande rotundas curuat aper lances. Et lances stateras dici nemo ignorat. Vñ bilāces dictę sunt q̄ duas lances habēt.
Languor/ꝓprie est defectio virium ⁊ succi naturalis. Hinc languere dicunť herbę q̄ incipiūt arescere. Sz ad animū quandoq̄ transferť ⁊ ꝓ debilitate/defectu corpore/inertiaq̄ vsurpari solet. Cice. lib. j. offi. Nihil autē magť cauēdū est senectuti q̄s ne lāguori se desidię q̄ dedat. Plau. in Asi. ꝓ lassitudine posuit cum ait: Vbi sępe ad languorez tua duritia dederis octo validos lictores vlneis affectos lentis virgis.
Langueo es. gui. deficio/infirmus sum/dissoluor. Hiero. Animaduertimus pariter omnia verba illius animę languētis esse medicinā. Virgi. lib. ix. Purpureus veluti cum flos succisus aratro Languescit mortens. Interdū languere est timidū esse. Salu. Quanto vos attētius ea agetis/tāto illis infirmior erit animus. Si paulū modo vos lāguere viderint/iam oēs feroces aderunt. Interdū ociosum esse. Idem: Secq̄s si pauci adiuuarent: languētibus alijs in curiā impetum facturū. Huius verbi cōposita sunt Elangueo/a quo elanguesco/qđ est valde infirmus fio. Gel. lib. ij. Negocijs se plerūq̄s vmbraticis ⁊ varijs questib⁹ intentos habent: in quibus omnis eorū vigor animi corporisq̄ elanguescit: ⁊ qđ Salu. ait effeminať. Relangueo a quo Relanguesco rursus ad valitudinez redeo. Ouid. lib. vj. me. Impositō fratri morbūda relanguit ore. Claud. lib. j. Relanguere ꝓ remissū esse posuit. Vix ille pepercit/erubuitq̄ preces animusq̄ relanguit atror.
Languesco/inualidus/tepidus seu ociosus fio. Cice. in Cato. Orator metuo ne languescat senectute.
Languidus a.um. qđ languet. Ouid. li. v. fas. Violas arere videres/silaq̄ purpurei languida facta croci.
Laodicea/vbs celeberrima in asia lyco flumini imposita. Primo diospolis appellata: deinde Rhos: postea Laodicea a lyco flumine. Hanc vbē loci virtus ⁊ ciues quidā fortunati valde magnificarūt. Primū Hiero. qui hereditatē populo diuisit supra duo milia talentorū: ⁊ multis donis ciuitatem exornauit postea ęno orator ⁊ polemo eius filius q̄ ob res fortiť gestas prius ab Antonio/postea ab Augusto ad regię dignitatis fastigiū euectus est.
Laodomia cum accentu in pe. nomen ꝓprijū Acasti filię ⁊ vxoris pentesilai: de qua Hieroñ. Laodomia quoq̄ poetarū ore cantať occiso apud troiam ꝑtesilao noluisse supuiuere. Fuit ⁊ alia laodomia Bellerophontis filia mater Sarpedonis.
Laomedon pe. cor. nomen ꝓprijū patris priami troię regis/a quo patronymicū formať. Laomedōtiades vbi addit a vt in multis alijs sicut Anchisiades/Telamoniades. Aliqñ subtrahit syllabā: vt Athemides ꝓ Athemonides. Deucalides ꝓ deucalionides. A Laomedon fit possessiuū Leomedōteus a.um.
Lapethos pe. cor. seu lapathiū/herba est. Col. Lubrica iam lapathos/iam ramni sponte virescunt. Pli. lib. xx. Nec lapathium dissimiles effect⁹ habet Sui. λαπάθου ορυγμα εισ θηριωδεσ δρακ και λάχανου κεφαλικῶν κάσιροσ.
Lapathes pe. cor. genus holeris a lapathio dictū forte idem qđ lapathos. Seren. Sępe chelidoniā cum succo lapathis addes. Hęc ⁊ lapa dicitur: cuius tria sunt genera. Maz quędā dicit Canaria q̄ est exigua canibus adhęrens. Altera maior aliquāto est ⁊ philantropos appellať/ꝙ vestibus hominuz adhęrens eos amare videať. Eadem vocatur apatine. Tertia appellať personata/⁊ maxima est: nascituroq̄ iuxta riuos ⁊ flumina. Greci eaz αρτιον vocant: folia habet amplioza cucurbitis: ⁊ ꝓpter foliorū amplitudinem ea vtebanť veteres ad personatus faciendos.
Lapa ę. vide in dictiōe lapathes.
Lapithe pe. pro. ppli fuerūt quoꝝ rex fuit Perithoꝰ. Hi pindū ⁊ othryn thessalię mōtes habitarūt. Hic Frena pelethronij lapithę gyrosq̄ dedere. Ą grecis scribit λαπιθαι. Jō lapithe ñ laphithe dici debet.

Uir.li.ij.ge. Et magno byleū laphit? cratere minātē.
Lapithos/vrbs in Cypro insula.
Lapis ,ppie est quē greci λιθον vocant ⁊ minor minorq; ac tenacior est: saxo maius/asperius/duriusq;. Unde gēmę lapides nō saxa dicunt. Pli. Musq; hic vtilior q; in italia gignit/lapisq; non saxum est. Idez: Est ⁊ viridis lapis vehemēter igni resistens: ꝫ nusq; copiosus: ⁊ vbi inuenit lapis/nō saxū est. Et qm apd veteres lapidibus miliaria signabant: ponit q;q; lapis pro miliario. Ūn legim⁹ ad tertiū/ad quartū lapidē. Ex lapis fit lapideus a.um. qd ex lapis materia ꝓstat. Lapidosus a.um. qd lapidibus abundat.
Lapidarius a.um. qd ad lapides ptinet. Plau. in cap. Tyndar⁹ in latomias lapidarias ab Egione dānat.
Lapillus diminutiuū/paruus lapis. Et lapilli/lapides pretiosi: vt sunt gemme/margarite. Curtius: Lapilli auribus pendent. Hora. Nec magis huic intra niueos/viridesq; lapillos.
Lapidicida pe.pro.dicit is q̄ lapides cedit.
Lapidicina pe.pro.loc⁹ vbi lapides excidunt latomię a grecis dicte. Unde ⁊ carcerē latomias vocam⁹ siue q dānati ad lapides excidendos mittebāt: siue q sinuessani cāpanię ppli latomias habebāt instar carceris excauatas: ex q̄bus excisi lapides fuerant ad vrbem extrudā: bisq; pro carcere vtebantur.
Lapido as.pe.co.lapidibus cedo. Unde scribit Uacro. lapidatū a pplo romano fuisse Tatiniū/significare volēs lapidibus tactis fuisse impetitū. Transfertur etiam ad inanimata ⁊ significat percutio pulsoq; etiā sine lapidibus. Uacro. Notātes eius impotētia ac dicacitate lapidatā. Huius cōposita sunt: Delapido/qd est lapidib⁹ sterno. Unde Delapidata loca quę lapidibus strata sunt. Dilapido/dilpердo/cōsumo. Cice. Octauio. Publicā dilapidabat pecuniā grarium exhauriebat.
Lapio is.ini.itū. durū efficio ⁊ quasi in lapidē puerto. Pacu. Lapit cor cura: crūna cor⁹ cōficit.
Lapidescere apud Pli. legit pro in lapidē cōuerti: qd vel a lapido vel lapis fit.
Lapsana pe.cor.bolus syluestre triū foliorū. Ūn apud Pli.li.xix. scribit milites cęsari exprobrasse/q lapsana virissent apud Dyrrachiū. Quidā accipiūt lapsanā, p brassica syluestri. Est em brassica alio noie caul.
Laqueus/vinculū. Ūn dicim⁹ laqueo vitā finuit.
Laqueatus a.um. qd est laqueis irritū. Colu.lib.vii. Cęterū corpus laqueatū ⁊ distentū temonibus obligatur/imotūq; medētis arbitrio est expositū. Et laqueatum dicit cōuexū. Unde laqueata tecta. Cice.lib.j. legū. Magnificas villas ⁊ pauimēta marmorea: et laqueata tecta contēno.
Laqueare ⁊ per apocopen laquear: ⁊ laquearius dicit camera: hoc est pars supior cubiculi ⁊ cęnationis parum cōuexa quę varijs adornari solet coloribꝰ. Quidam atiā laquearia accipiunt pro trabibus planis: q̄ ⁊ lacus ⁊ lacunar dicuntur.
Lar/nympha fuit quę Junoni furta Iouis cum Jutturna patefecit: quā Mercurius cōpressit: ⁊ inde geminos sustulit q̄ a matre lares appellati sunt. Sunt qui credāt lares genios q; eosdē esse existimātes vnicuiq; duos esse/alterū bonū/alterū malū vt christiani: etiā duos angelos bonū/malū q; a deo in custodiā datos dicunt/sed nō natos nobiscū vt illi de genio siue lare dicunt. Colebant domi/focus q; illis sacer erat. Unde vulgus focū/foculare appellat/quasi laris focus. Hi putati sunt dū domestici qui ad vbis cōmoda vigilare dicunt inter cōpita. Qui in fas. Lucifero subeunte lares delubra tulerūt. Ab aliquibus dū agrorū vocati sunt. Tibul. Dos quoq; fęlices quondā nunc pauperis agri Custodes fertis munera vestra lares. Quoniā autē lares siue penates etiā priuatoꝝ domibus ēesse credebant: factū est vt vtrūq; vocabulū pro ipsis domibus vsurpet. Har. O mihi curarū prima nō vile mearū Flaccę antenozei spes ⁊ alumne laris. Hora. Qui patriū mūme donat fundumq; larēq;.
Laratiū sacrariū/domesticū in quo lares ⁊ dū peculiares adorabant. Scribit Lāpridi⁹ Alexādrū seueruꝫ in larario rē diuinā matutinis horis facritasse ad effigies deorum in quibus habebat Habraamū ⁊ christum. in secundo larario simulachrum habuit Virgilij ⁊ Ciceronis.
Laranda ciuitas lychaonię. Unde Ptolomeus: Ynicipium larandā in lychaonię parte antiochiana dicta collocat.
Lardum dictum quasi late aridum. Unde ⁊ laridū lectum est. Ouid. lib.vj. fas. Pinguia cur illis gustantur larda calēdis. Est autem lardum caro suilla quoquo modo salita. Unde Pli. dixit lardū pingue hoc vnctum quasi ⁊ macrū dici possit.
Larius/lacus comensis ab Addua fluuio: qui in illum cadit augetur: qui fluuius postea in padū nō longe a cremona influit. Dictus larius a fulicarū multitudine. Greci em λαροσ fulicā vocant/auis est nigra aq̄tica. Hinc fit larius a.um. Catul. Veronā veniat nomen relinquens comi mgnia lariūq; littus: qd tñ negat. Suidas ait em: λαροσ κεχηνοσ επι σωρ αρπακτικων και κλεπτων επει και ολαροσ ορυξ ον εστιν αρπακτικον και αλλαντοφαγον.
Larodū populi fuerunt in scythia asię: vt libro.iiij. scribit Herodotus.
Larix/arboris genus. Luc.li.iij. Et larices fumoq; graueum serpentibus vrunt.
Largus a.um. qd nō est strictū. Et largꝰ dicit q̄ largit. Cice.lib.ij. offi. Dino sunt duo genera largorū quorum alteri ,pdigi/alteri liberales. Hinc large aduerbium liberaliter abundāter. Hora.li.car. Ligna super foco large reponens. Dicitur etiā largiter /cuius non ita in vsu sit.
Largior/profuse dono. Cuius cōposita sunt Dilargior varie largior. Salu. in lib. histo. Igit̄ vēditis ,pscriptorū bonis aut dilargitis. Elargior valde largior.
Largitas ⁊ largitio inē se differūt/q largitas: vt Agrecius auctor est humanitatis: sit largitio ambitionis. Est em largitas rōnalis ⁊ diffinitus liberalitatis effectus: largitio exp̄sa q̄ fit ad aucupādū fauorē in petitione magistratuū. Ponit tñ q;q; largitas ,p largitione. Terē. in adel. Quę istęc subita est largitas?
Larisa/nomē est multarū ciuitatum. Una est in plaga thessalica: a qua Achilles lariseus dicꝰ est. Alia pēsilis in creta. Alia in peloponneso arx argiuoꝝ. Alia in agro attico. Ad Tralles etiam asię est Larisa: vt Stra scribit a q̄ Lariseꝰ Jupit̄ dictꝰ est. Larisa q;q; in italia quā vt Diod.li.j. scribit pelasgi cōdidere.
Larus/auis parua ⁊ nigra habitās iuxta aquas: ⁊ tam in aqua q̄ in terra degit. vide in larius.
Laruę dici putant a lare: hoc est malo genio q̄ sunt noxię inferorū vmbrę. Unde laruati dicuntur furiosi ⁊ mente moti/quasi a laruis exterriti quales sunt quos vulgo demoniacos appellant. Plau. Laruatus ꝫde pol hominē miserū mendicū queritat. Hic etiā Ceriti dicunt a Cerere/quasi cereris ira aio vexati. Plau. Certe laruatus aut ceritus. Larua etiā psona dicit ⁊ laruatū personatū. Hora. in Ser. Mil illi larua/aut tragicis opus esse cothurnis.
Lasanū pen. cor. vasculū ad euacuandū ventrē. Hora. Te pueri lasanū portantes enophorūq;.
Lasciuus pen. pro. est tum in vita/tum in sermōe molliculus ac plꝰ teneri q̄ robusti ac virilis habēs. Virgilius: Malo me galathea petit lasciua puella. Lasciuia mollicies petulantia nequitia.
Lasciuio is. significat qd vnacula lingua dicim⁹ smoz-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

beçare. Colu. libr. vij. Satiatę vernipabuli pecudes exhilaratę lasciuiunt.

Laserpitiū/virgultū herbidū qđ greci silpion appellāt ex cuius culmo exudat succus rosidus quē vocant laser magnificū medicamētis: ⁊ in Cyreneica prouincia laudatissimū. Vnde a Catullo dictū laserpiciferis iacet cyrenis. Caulē laserpitij maguderim vocāt qđ tenerius est ⁊ minus vehemens. Ꝗ laserpitio Cato formauit laserpitiatus a.um.

Lassus per duplex ll ðr tam aio q̄ corpore fatigatus. i. labore affect⁹ nomē est/nō participiū. Vnde lassitudo ꝑ molestia quā ex labore suscipim⁹. Salu. Nō famē aut sitim/neq; frigus/neq; lassitudinē operiri.

Lasso. as. fatigo: a quo lassatus. Iuue. Et lassata viris nondū satiata recessit. Vnde cōpositū est Delasso/vehementer lasso. Plau. in asi. Eum etiā hominē in senatu dare operā aut dictibus ibi labore delassatū noctem totam stertere.

Lasseo es. lassus sum. a quo Lassesco is. lassus fio.

Lateo es. latui/in occulto sum. Et ꝑstruit cū actō. Virgi. Hec latuere doli fratrē iunonis ⁊ irę. Q̄q; cū datiuo. Luc. Tu mihi causa lętes. Sed cū de loco dicit ꝑstruit cū ablatiuo meditāte ꝓpositō vt latet anguis in herba. Interdū latere significat late patere. Virg. Et scuta latētia cōdūt. Vnde ꝓbi cōposita sunt Delateo: de quo supra. Obliteo qđ est aio vel circūquaq; lateo. Sene. Qui velut timidū atq; iners ad al metu oblituit: ille sibi nō viuit: sed qđ est turpissimū ventri somno libidini. Vnde oblitesco. Var. Me estu per rimosa in rimis ei⁹ grana oblitescāt ⁊ recipiāt aquā.

Latito as. pe. cor. sępe aut fere semp lateo. Lactā. lib. iij. Latitantē atq; ignotā sibi veritatē disseredo erudere voluerūt. Cato tū latitauerūt dixit ꝑ frequenter tulerūt. Vnde sit cōpositū Illatito qđ est int⁹ latito.

Latebra bra. pe. cor. ⁊ latebre arū. locus vbi homies se occultāt. Luc. lib. j. Ledendū est bellis quoꝝ tibi tuta latebra. Quin. Et q̄uis odio euersoris nostri euocatus ⁊ latebris suis populus subsellia non implet. Dicit ⁊ de feris. Liui. lib. xlvj. Inter vepres ⁊ latebras ferarū noctē vnam delituit. Ponit interdū latebra ꝑ excusatiōe. Cic. Videāt ne graē latebra piurio id est excusatio q̄ lateat. i. nō videat piurio.

Latebrosus/loc⁹ in q̄ freq̄ntes latebrę sunt. Plau. Mā huic ętati nō cōducit mulier latebrosus locus.

Latebro as. abscondo: q̄uis nō sit in vsu: a quo fit cōpositū illatebro: de quo supra.

Latibulū/ꝑprie ferarū: q̄uis etiā de hoibus dicā.

Latibulo as. neutrū ⁊ latibulor deponens significāt lateo. Var. Vide ne seruu⁹ dñi latibulet. Actius: Prodgredere ⁊ ne quis latibulet prospice.

Laterna a lateo licet lateo habeat pmā cor: laterna ꝓ. p. Var. Dux laterna vię clausis ferox aurea flāmis. Et tuta est gremio parua lucerna meo. Dicta laterna q lumē habeat inclusuz. Fit ex laminis corneis in qua cādela includit ne a vēto extinguat. Plau. Iam. Quo ambulas tu q̄ vulcanū i cornu ꝓclusum geris?

Later/omnis humor ðr ab eo q̄ intra aliq̄d lateat. Vñ de aqua/vino ⁊ ceteris dicit. Hiero. ad Terentiam. Ratione digessit: vt terra hęc esset super quā reliqua mouerent⁹ imobilis: vt aquarū venę altioribus montibus cōderent⁹: a quibus orta flumina dum per multa spacia decurrunt late potādi vsum per omnē tractum cursus sui animantibus exhiberent: vt ipm mare aquas influctibus non excrescat: sed vt velut vēter quidā laticū aquas fluminibus sine fine currētibus vel pluuijs assidue ructibus perpetuo terra diluuio tegeret. Virgi. Regales inter mensas laticemq; lyeū. Ouid. Palladios latices/cū oleū dicere vellet. Et Lucre. Absinthei laticem.

Latus/spacios⁹: vt Lata est via q̄ ducit ad pditionez. Vnde aduerbiū late qđ significat in mltis locis: vt in te ꝑz detractōis vitiū. Vnde latitudo ꝑ spacio sitate.

Latesco is. latus fio: ⁊ in latum extendor. Col. li. ij. Jugerum agri non amplius quattuor serrarijs raporū feminis obserendū est: quarta parte amplius napis spargendū qui non in ventrem latescunt/sed tenuem radicem deorsum agunt.

Lato as. latum facio: q̄uis non sit in vsu: ꝓ quo compositum dilato vsurpamus: de quo supra.

Latifolium/qđ lata folia habet. Vnde quęrcus/gen⁹ ex augmento latifolia dicitur.

Latifundiū/qđ habet latū fundū ⁊ magnū. Pli. li. xvij. Latifundijs nō legitima naturę festinatio. i. non pōt vna certa ratio ꝓscribi putādę vineę in magnis prędijs: qđ alię serius id alię maturius desiderant. Idez lib. xviij. Latifundia/ꝓdidere italiā.

Latus eris. qđ est infra alā. Vir. Lateriq; argutū iacēo modat ensez. Vnde lateris dolor quē greci pleuresim vocant. Et latero as. vt inquit Prisci. sicut ab bolus eris. holero as. Interdū latus ponitur quasi ꝑ parte: vt est illud: Fundatur exultatione vniuersę terre mons syon latera aquilonis ciuitas regis magni.

Laterani dicuntur satellites qui principis alicuius latus tuentur: qui etiā latrones quasi lateriones vocantur: vel etiā a stipe quam mercedis nomine accipiūt stipatores appellantur. Greci vocant somatophylacas quasi corporis custodes.

Lateranus/nomen ꝓpriū consulis Rome/a quo lateranense palatiū. Iuue. Egregias lateranoꝝ obsidet edes tota cohors. Unde etiā lateranensis basilica sancti Johānis vocata est: quia in lateranensiū nobilissimę gentis ędibus extructa fuit. Hiero. Admarcel. Quis credat mulierē nobilē ⁊ potentē in domo laterani consulis designari.

Latusclauus/vestis senatoria dictus a textura de qua Var. in hēdecasyllabo. Et lato variata mappa clauo. Hora. lib. j. Ser. describēs senatorē dixit. Et latum demisit pectore clauū. Ab Ouid. Clau⁹ simpliciter dicitur ꝓ senatoria dignitate illo versu. Curia restabat claui mēsura coacta est Latiore clauo. Tullo Hostilius primus e regibus romanis vsus est: quē purpura contextū fuisse docet Plinius.

Laticlauij/senatores appellati sunt a lato clauo. Sue. in Aug. Ac ne expers castroꝝ esset binos plęrūq; laticlauios pręposuit singulis alis.

Later laterē latere ⁊ lateres tm̄ inuenit ꝓ terra cocta ⁊ in lapidē durata. Victr. Siue siler siue cementum: aut coctus later siue crud⁹ bis erit vtēdū. Plau. Latere fit hior. Laterū tria genera sunt. Lydoꝝ lōgū sesquipede-latū pede. Tetradoxone palmis q̄ttuor. Pētadoxone q̄nq; Doxon em̄ greci palmū dicunt.

Laterē lauas: magis est augere malum rei cui dare remedium velles.

Lateritius a.um. qđ est materiatū ex latere. Pli. Lapi de duro ac silice eū ꝓstruūt/veluti lateritios pietes.

Laterculus dimi. paruus later. Plin. Crudis latercul⁹ ad formā cammi. Curti⁹ scribit laterculo coctili structos fuisse muros babylonis.

Latiū/ea pars italię est vbi ostia tyberina a latitudine: vt putat Prisci. dictū: vel vt alij sentiūt a latendo/q̄ inter alpes latiter: seu q̄ illic latuerit Saturnus duz Jouē fugerit. Ouid. lib. j. fa. Dicta q̄z est latiū terra latēte deo. Vir. li. viij. Latiūq; vocari maluit his q̄m latuit saturnus in oris. Var. Latiū a latino regē dici asserit. Est aut̄ duplex latiū: vt docet Ser. Unum a Tyberi vsq; ad fundos. Aliū inde vsq; ad vulturnū.

Latius a.um. qđ ex latio est.

Latialis ⁊ hoc latiale/qđ ex latio est: vt iupiter latialis dicit: nō tū sermo latialis. Virgi. Et residēs celsa in

tialis supīe alba. Ci. in Milonīana. Si cui vtiq; feriās nō latiales latiares ve: ſz latinas dixerz aut latias.

Latiaris z hoc latiare/idē qđ latialis.

Latinus a.um. nomē deriuatū a latio. Virgi. Gen° vñ latinū. Sal. Primo italiā tenuisse quosdā q̄ appellabantur aborigines: hos postea aduentu ęneę phrygūs intinctos latinos vno noīe nuncupatos. Et latina porta q̄ in latiū ducit. Hesiodus tū in ſtheogonia scribit latinum fuisse filiū Circes z Ulyssis qui tenuerit loca italię. vñ ait: κυρκε δεηε λιου θυγαΤηρ υπε/ριορυδαο γειραΣ ολυσσεοσ Ταλασ ιφορος ερφιλοΣηι αγριοιη δε λαΣιηορ αμυμοναΣε/κραΤεροιΣε.

Latinus nome n proprium soceri ęneę a quo latium quidam deduci volunt.

Latina porta romę sic dicta/q̄ ea in latiū ducebat.

Latinę arū. sacrificia q̄dā Iouī cōstituta ab latinis populis dictę q̄bus ex albano monte ex sacris carnē petere fuit ius cum romanis: vt inquit Var. Lice. pro Plau. Quibus municipijs vix iam qui carnē latinis petant inueniuntur.

Latom° pe. cor. lapidicida q̄ lapides cedit z quasi fundamenta ędificiorū p̄parat. Hiero. in lib. Regū. Et erant lathomorum. lxx. milia.

Lathomię/lapidicinę locus vbi cedunt lapides. Liui° lib. vj. de bel. puni. Cōprehensa postea priuata ędificia cōphēlę lathomię fortūq; piscariū. Ad has lathomias dānari solebāt bi q̄ in opus metalli dānabant. Plau. in cap. Tindarus in lathomias lapidarias ab ędicione dānat. Erat z lathomia loc° romę in carcere ppe Tullianū. Liui. li. xxx. Triūuiri carceris lathomiarū intētiorē custodiā habere iussi. Lathomię etiā carcer est Syracusis lingua singulorū: in quas sicuti scribit Cic. de suppli. Si q̄ publice custodiędi erāt ex oibus oppidis sicilię deduci imperabant. In lathomias Verres multos ciues romanos p̄iecerat.

Latona pe. pro. Apollinis z Dianę mater. Vñ z latonia dicta est diana. Virg. Astroz dec° z nemorū latonia custos. Silr Delos insula est dicta latonia q̄ i ea latona enixa sit apollinē z dianā: vt scribit Seruius.

Latria pe. pro. latine cult° obsequiū. seruit°. Aug. li. x. de ciui. dei. Latriā nostri vbicūq; sanctaz scriptura/rum positū est interp̄tati sunt seruitutē: sed ea seruit° q̄ debeř hoibus p̄n quā p̄cepit apl's seruos dñis suis subditos esse debere alio noīe grēce nuncupari solet. Latria ño p̄n cōsuetudinē qua locuti sunt qui nobis diuina eloquia condiderunt aut semper aut tam frequēter: vt pene semper ea dicatur seruitus quę p̄tinet ad colendum deum.

Latres/latine seruus.

Latrina pe. pro. locus priuatarū sordiū z ad eronerā/dum ventrē accōmodatus a latendo. Apul. de asi. li. ir. Omnia prorsus: vt in quandā cenosam latrinā in eius animū confluxerant vitia. Foriceño loca publica: in quibus licet oibus vētrē exonerare. Cloaca locus cauus nuncupař quo publice sordes eluunt. Antiq balneū domesticū appellare cōsueuerūt sicut docet Var. lib. ij. de Analogia. Deinde cum breuitatis causa noia ptraherēt quo essent aptiora p̄ lauatrina latrinā noiauerūt: sic ex mapill' arill' z vexill' male ale z vela diminuta sunt. Plau. in Cur. Latrinā pro balneo accepisse videř cum ait: Vltas tuas magnas minas nō pluris facio q̄ ancillā meā q̄ latrinam lauat. Hinc latrinas quoq; vulgo colluuiaria: hoc est receptacula colluuionis stercoris z sordiū. Videnturq; latrinę differre a cloacis tāq; p̄uatę a publicis. Col. Immundis quacūq; vomit latrina cloacis.

Latro as. pror ū est canis cum vocē edit. Vir. Bulcum latrāte licysca. Hinc latratus us. ipsa vox canū. Hoc verbum inuenił p̄structū cū actō. Hiero. Canū proprium est vt dñm suū congaudeāt/ latronē latrent. Canes Judęi intelligūt q̄ latrauerūt christū: z latronem congaudł sunt. Huius verbi cōposita sunt Adlatro/qđ est valde vel ad aliq̄d latro. Col. per trālationem dixit. Sed ne caninū quidē sicut dixere veteres studium p̄stantius locupletissimū quę; adlatrandi. Oblatro/circū aut contra latro. Lactā. lib. v. Qua demetrianū sicut ipe ait oblatrantē atq; obstrepentē veritati redarguere conatur.

Latrones greca dictio est/qua significant viarū obsessores q̄ publicē vel per vim furant' q̄ a latere adoriūtur: vel a latēdo q̄ latenter insidient. Virgil. lib. xi. Fixumq; latronis impauidus frangit telū. Cum superius dixisset. Saucī° ille graui venarū vulnere pectus. De hoc vide in dictione Fur. Apud antiquos etiā latrones dicebant' conducti milites a λαΤραω inseruio. Nam seruiebāt mercede. Horis aūt erat vt hos imperator z circa se haberet: z primos mitteret ad oīe discrimē. Dicti quasi latentes insr. Var. qm circa latera esse soleāt: quos nūc satellites vocāt q̄ principis alicui° latus tuent: q̄ z stipatores z somnatophylaces vocantur. Plau. in mili. Vā ego hodie ad Seleucū regem missi parasitū meū: vt latrones quos conduxi hinc ad Seleucū duceret qui eius regem tutarentur.

Latrocinor pe. cor. latronū more p̄dor z mercede milito. Plau. in Corni. Latrocinatus annos in Tyberino q̄ apud regē in latrocinio fuisti stipēdiū accepisti.

Latrocinium ipse latrocinandi actus. Col. Et in ipo foro latrocinium.

Latrūculator/q̄ rerū capitaliū iudex siue questor: appellatur: z vulgo iudex maleficioz. Ulpia. Latruncultor de re pecuniaria iudicare nō potest.

Laudo as. verbi. Catollo. Virg. Laudato ingentia rura/probare est re. Ci. Et laudo z probo. Aliqñ laudare est notare. Plau. in Cap. Id scias Jouē supmū testem Laudo huī° cōposita sunt Elaudo: qđ veteres vsurparunt pro eo qđ est plus q̄ noio. Var. Elaudat nomenq; eius miles rēpetit. Collaudo/simul laudo. Cicero. Lētulo: Si rem istā ex sentētia gesseris fore vt absens a multis cum redieris ab oibus collaudere. Perlaudo/valde laudo: Lactā. li. vj. Eas res q̄s etiā homo si contēpserit iure plaudat.

Laus/ pprie virt° est nō aliūde puenńs: sed suis nixa radicib°. Virg. Primā merui q̄ laude coronā Dicta laus απω Τωρ λαωρ: hoc est a pplo q̄ proprie laus fit ppli de aliquo recta loquentis.

Laudatio/est ipa laudantis oratio: q̄uis quādoq; laus pro laudatione ponatur.

Laudabile/qđ merito laudari potest.

Laudatiuus a.um. quod laudat. Unde laudatiuū genus dicitur demonstratiuū.

Lauerna/dea fuit quā romani coluere a qua Lauernienes dicti sunt fures q̄ sub tutela deę lauernę essent: cuius loco obscuro soliti erāt intra se furta diuidere. Hinc lauernalis porta romę dicta est ab ędē lauernę propinqua.

Lauo as. ui. atum. Ter. in Eu. Abeūt lauatū pstrepūt Hora. in Ser. Ast vbi me fessum sol acrior ire lauatum Admonuit Ouid. li. iij. fas. Sacra lauatur° mane petebat aquas. Inde lauatio z lauator. Cic. Varroni. Si minus persequar in cumanū z añ te certiorem faciā: vt lauatio parata sit: hoc est balneū. Declinatur etiā z magis in vsu est. Lauo is. laui. lotum vel lautū. Virgi. li. x. Uisceribus supinfundēs lauit improba teter Ora cruor. Hora. in Ser. Ora manusq; tua lauim° feronia nympha. Quorū prima cū sit breuis pōt esse p̄sentis tēporis. Est aūt lauare abluere: z aqua queq; sordida purgare. Plau. Sedimus/manus lauim°. Vir. Luminis effossi fluidum lauit inde

eruores. Interdū significat madefacere/humectare. Plau. i Pseu. Gestat tabellas/eas lachrymis lauit. Ān lotū ablutū mundatū. Interdū auferre. Col. li. iiij. Ea res seminio lauit acorē malorū. Huic cōpositā sunt Abluo/qđ est lauo/mūdo. Col. lib. iij. Tum etiā cluosis locis terra ḡ in eū cōgesta est pluuiis nō abluit. Lactā. lib. iiij. Ān apparet iudęos nullā aliā spem habere nisi se abluerint sanguie. Alluo/colluo simil lauo purgoq. Pli. Prodest etiā gingiuis si eo sępi⁹ colluat: Circūluo/circūfluo. Pōpo. Eū vndiq stagnū circūluit z militi inaccessum facit. Deluo/diluo/eluo/illuo/intus lauo. Interluo/perluo/proluo/prędluo/reluo/rursus lauo: z qñq soluo/impignero. Plau. Repignerat reluit vendit. Subluo/subtꝰ lauo. Col. lib. vij. In tergo bis in die subluit aqua calida mox decocto agrico z sale cū adipe defricat/dum sanici vis emanat.

Lautus a. um. mō significat lotū. Terē. Tene ad symbolū venire vnctū atq lautū e balneis? Mō significat mūdū. Apu. Vir probꝰ/purus/lautus/simplex. Ān lauta cęna z lautꝰ homo ab elegātia z nitore dicuntur. Modo elegāsꝰ. Cice. Comites isti⁹ atq amici hoies lauti atq vrbani. Modo diuitē nitidū in veste z victu delicato. Var. Ista quidē lauta est: dapibusq instructa suppbis. Nō tractum est a lauatione. Huiꝰ dimi. est Lautulus: a quo aduerbiū Lautule.

Lautule a lauādo dictę sunt q̄s grēci thermas noiant.

Lautitia epulaꝝ magnificētia a lauatōe dicta: qz apud antiq̄s elegātię ḡ nūc fūt/nō erant z raro q̄s lauabat

Lautia/munera dicebant romani p questores legatꝫ exterarū nationū mittebāt: vt inqt Plutar. in pblemate. Ān scribit Pli. Lautia Attalo fuisse decreta.

Lautitia/mundicia ḡ in victu pariter z cibo fit. Et antiquitus dicebāt farinā ex tritico aqua cōspersa.

Lauacrū pe. pro. a lauo as. balneū in quo q̄s lauari cōmode pōt. Bel. Lucoꝝ vmbra ingentiū lōgis ambulacris z mollibꝰ gdiū posticū refrigerātibꝰ lauacris.

Lauatrinę dicunt in quas lotura pūcit quę z aquaria z aquariola vocātur. Nec in culina tm̄ sed in triclinijs quoq z cubiculis z cęnationibus cū dignitate, et elegantia fiunt.

Lautrices dicunt duorū fratrū vxores.

Laurus secūdę z quārtę declinatiōis: sed rectiꝰ vim secūdam inflectit: qz meliꝰ sonat. Est autē genus arboris quę grece Δαφνη daphne dicit. Petronius in Satyr. Et baccis redimita daphne. Hęc arbor apollinis est, ppter daphnē quā amauit in ea deformataz: siue q̄ spectatissima nascitur in parnaso. Eusebius scribit eā soli dicatā quoniā ignea est. vnde odio maxime a dęmonibus habet: siue q̄ plurimū sonat si vrat qđ ḡ dicendi artem designat. Diuinationis autem deus Apollo existimat. Ianitrix quoq cęsarū z pontificū triūphisq dicata sola arbor fulmine nō tangit. Duo eius genera tradit Cato Delphicā z Cypriam. Delphica laurus dicta q victores Delphis ea coronarētur: z est viridior laurꝰ. Cypriā folio breui nigro subscripsiam. Quidā mustacē addiderunt: qñ mustaceis subijcereꝫ. Hanc esse folio maximo cōstat flaccidoq z albicante. Alij Cinū quā syluestrē laurū intelligūt: nōnulli sui generis arborē/differt colore. Est enim cerulea bacca. Alia etiam numerantur genera ḡ apud Sipontiuum habentur.

Laurea proprie vt sentit Pli. laurifoliū appellat perpetuo virens z topiario operi accedens. Aliqñ ponitur pro lauro. Nota. Tum spissa ramis laurea feruidis, Aliqñ ꝓ corona ex lauro facta ḡ in triumphis adhibebāt. Cato Fo li. de rus. laureā z laurum mutata diphtōgo loreā ꝓ eadē accipit. Ab hac arbore nomen ipositū est hoibꝰ. Mā laurea Tullꝰ Ciceroīs libertus dictꝰ fuit. Laura etiā ꝓprię nomē mulieris.

Laureola cū accētu in aſipe. dimi. a laurea z ꝓ corona triūphali capit: z Laureolus proprię nomen.

Laureus a. um. quod est ex materia lauri: Quomodo roseus myrteus.

Lauretuz/locus in quo laurorū copia est: veluti rosetū myrretum/spinetum.

Laureo as. a laurea fit/z significat laureā in capite pono. Hinc laureati/qui laureis coronati sunt. Ān Cicero laureatos fasces dixit.

Laurentū/nomē ciuitatis solis indigens qđ ibi sepultꝰ sit Tacius rex q̄ a laurētibus occisus fuit vel a sylua laurea qua excisa ędificatus est vicus: vel vt inqt Prescia. a lauro ibi inuenta dum picus eā cōderet. Hinc Laurentes populi dicti sunt.

Laurēs laurētis z hic z hęc laurētis q̄ ex laurēto ciuitate est. Virgi. Laurētis regia Pici.

Lauro lauiniū vbs latū proxima laurēto.

Laurētꝰ/laureolꝰ/laura z laurētia. Faūstuli /Romuli z remi nutrrꝫ. noia viroꝝ ac mulierū proprię a lauro deducta.

Laurētalia/festa ḡ in laurētię noie fiebāt.

Lauce/insula in ponto Boristhenis ostio obiecta dicta Achillea quoniā Achilles ibi situs sit.

Laxus a. um. largus z spatū maioris. Virgi. Et primū laxos tenui de vimine cyclos Cerui ci subiectę. Col. lib. j. Hec dubiū ąn minus reddat laxus ager non recte cultus q̄ angustus eximie. Aliqñ ponit ꝓ molli remisso/languido. Virg. Et pmere z laxas sciret dare iussus habenas. Ān laxi funes dicunt languidi semicōsumpti. Et vela laxa qñ vēti non stant. Hinc plixum/quali porro laxū. Inueniť laxū aduerbiū ꝓ late. Var. Et adhuc supet cēties tibi laxū.

Laxo as. latū facio/apio z q̄si libero. Virg. Laxat claustra sinon. Cice. in Cato. Qui si ex libidinuz vinculis laxatos eē nō moleste ferūt. Hinc cōponit relaxo qđ est rursus laxo/recreo/remitto. Ci. li. j. offi. Atq etiam cū relaxare aios voluerint/caueāt intēperātiā.

Laxitas z laxamētū/idē qđ remissio. Liui. lib. ij. Nihil laxamenti nec venię habere si modū excesseris. Cice. Et admittēda hominū cuiusq modi multitudo adhibenda est cura laxitatis.

L Ante E

Lea ḡ z leena ōr, Lucil. Irritata leę iaciebāt corpa saltu. Virg. Torua leena lypū: sequit lupꝰ ipe capellā. Lee insula est iuxta Cyreneicā aphricę regionē. Scribit Arist. li. de aialibꝰ Leenā pmo fetu ḡnq parere/secūdo ḡtuor ac ꝓ singulos vno minꝰ: postq̄ vo vnū tm̄ peperit sterilescere ac fetus ipsos initio informes ac nisi bimestres moueri semestres vix ingredi posse.

Lebes etis. pe. pro. vas eneū in quo res bulliūt: vt docet Porphi. sup. li. ix. iliados. Et est generis masc. z fęmi. Qui, Viginti fuluos opofo ex ęre lebetes. In Ezechiele. Hęc est lebes: vos autez carnes. Inueniť etiā libeta tę. Piero. in lib. parolip. Pacificas hostias coxerunt in lebetis z cacabis z ollis.

Lebedus pe. ꝓ. ciuitas: ḡ a colophone centū z viginti stadi. distat. Hic scenicorū histrionū collegiuz fuit q̄ ludos ac certamina libero patri q̄tannis celebrabāt.

Lecheū/alterius maris portū appellari tradit Liuiꝰ in bello macedo. Grēci λεχη portus ipsos vocant. Papi. Curua palemoni secludit vnda lecheo.

Lectus dictus est: vt Var. inquit q̄ lectis herbis z frondibus stramēta facerēt: vl vt alij putāt ab allicięndo q̄ fatigatos ad quiescendū alliciat: nisi sit q̄ antiq̄ grēci λεκτρον lectū dicunt. Aliqñ sumit pro mensa conuiarū ḡ z discubitorius z triclinarrus dicit. Huiꝰ dimi. est Lectulus. Legit z Lecticulus. Lectrū vo ꝓ montorio est in Asia.

Lectisternium: cum sacrorū gratia lecti in templis sterne

bantut ad discūbendū siue pernoctandū.

Lectisterniator/qui lectum sternit. Plau.in Pseu. Tu esto lectisterniator: tu argentū eluito.

Lectica pe.ꝓ.cathedra ⁊ sedes qua ferebātur diuites ⁊ potētes: in qua puluinar ⁊ lectulꝰ stratus erat. Grece heraphorū ꝙ a sex seruis portaret. Iuue. Nāq fa cit somnū clausa lectica fenestra. Huiꝰ dimi. est lecticula. Sue. A cena in lecticulā se lucubratoriā recipiebat. Cice. Mar. Ut nostras villas obire ⁊ mecū simul lecticulā cōcursare possis.

Lecticariꝰ/qui lecticā deferebat. Ser. Sul. Coactꝰ sum in eadē illa lectica qua ipse delatus eram/meisq lecticarijs in vrbē eā referre.

Lectipes pe.cor. herba Serpillo similis surculosa/palmi altitudine.

Lecythus pe.corre. grece λέκυθοσ ampulla olearia. Hiero.lib.iij. Reg. Hydria farine nō deficiet ⁊ lecythus olei non est imminutus. Pro lecytho Cyprianus Capsacem vsurpauit.

Lego as. in legationē mitto. Plau.in Am. Eos legat telebois. Hinc legati. Legatio/legatorū missio. Quādoq est legatū facere: vt Cesar Cassiū sibi legauit. Quādoq cōmittere. Plau.in casi. Quin ruri es i prefectura tua qn potiꝰ qd legatū tibi ē negociū id curas. Quādoq decernere/deliberare ⁊ testamento relinqre: vt testator: liberto suo argēti pondo decē legauit: hoc est decreuit ex hereditate sua decē argēti pōdo liberto suo ꝯferri. Liui.li.j. Numitori q̄ stirpis maximꝰ erat regnū vetustū syluie gētis. Huiꝰ verbi cōposita sunt Allego/ablego/delego: a q̄ subdelego/relego/sublego q̄ habēt pe.pro: Deriuata sunt: Collega ⁊ collegiū.

Legatus/q̄ legatione fungit. Virgi. Legati respōsa ferunt. Et legatus q̄ imꝑatoris vicem tenet.

Legatū/deliberatio quedā hereditatis qua testator ex eo ꝙ vniuersum heredis foret alicui quid collatū velit. Modesti. Legatū est donatio quedā testamento relicta. Et legati appellatione fidei cōmissum ⁊ mortis causa donatio continentur.

Legatariꝰ vł legataria dicitur cui ex testamēto aliqd legatum est.

Legator/qui aliquid legat. Sue.in Tibe. Iterū eo consente trebianis legatā in opus noui theatri pecuniā ad munitionē vie transferre concederet/obtinere nō potuit qn rata volūtas legatoris esset.

Legatitius a.um. qd ad legatū pertinet. Unde legatitium viaticū dicit qd interdū accipere legati solent q̄ ad sacrariū principis mittuntur.

Lego is. legi lectū: proprie colligo. Colu.libro.ij. Optimā quāq spicā legere oportet separatimq ex ea semē reponere. Hinc tractū est vt legere etiā sit oculꝭ scripta ꝑcurrere: qm̄ lr̄e oculi legi.i.colligi videātur. Vir. At simul heroū laudes ⁊ facta parētis Iā legere. Propē qd ea q̄ q̄ dicta sunt legere dicimur. Idē li.vj. Quin ꝓtinꝰ oīa ꝑlegerēt oculis. Tractū a grecis q̄ γραφειν scribere ⁊ pingere dicūt. Itē quia ad qd accedimꝰ meliꝰ oculꝭ cernimꝰ: factū est vt legere ꝓ adherere ⁊ accedere ponat. Liui. Ipse cōpositis sicilie rebꝰ orā italie legēs Ariminū ꝑuenit. Itē qm̄ naute dū aspa loca ꝑtereūt: legere.i.colligere vela ꝯsueuerūt. Quādoq ꝑterire significat. Vir. Littoraq Epiri legimꝰ. Est qn̄ ꝓ eligere ponat: vt Ipse ego cana legam tenera lanugine mala. Aliqn̄ ꝓ surripere ꝙ ea q̄ furamur colligimus. Idē: Vel q̄ sublegi tacitus tibi carmina nuꝑ. Hinc sacrilegiū. Quādoq ꝓ ꝑcutere. Plau. Quo te legā hoc scipione? Huiꝰ verbi cōposita sunt: Alligo/colligo/delego/diligo/eligo/intelligo: a quo subintelligo/negligo/perlego/relego/sublego/selego ⁊ trāslego que habent pe.cor.

Legꝰ a.um. nō nisi in cōpositiōe inuenit pro eo qd colligit: vt Apes mellilege dicūt qm̄ mel legāt.i.colligāt

Legulus peñ.cor. q̄ vuas aut oleas colligit. Cato. Legulos quot opus erit ꝑbeto.i.collectores.

Legumē pe.pro. dictū est qd manu legat. Var. libro.j. de rus. de Cicere. Hoc eñ quoq legumē: vt cetera q̄ euelluntur/e terra nō subsequant: vt fruges que ꝙ ita legunt legumina dicta. Virgi.lib.j.geor. Unde prius letū siliqua quassante legumē. In q̄ significatiōe etiā accipitur legumentū ⁊ legerium.

Legumētū/idē qd legumē. Silr ⁊ legariū. vt Var.li.j.

Legē dictā putāt ꝙ publice legat: vt oībꝰ nota sit: ⁊ ab oībꝰ obseruet. Hāc q̄dā diffiniūt esse generale iussū ppl'i aut plebis rogāte magistratu: ⁊ hoc dūtaxat in libera ciuitate. Alioqn etiā regū ⁊ principū iussa leges dicunt: ꝑsertimq imꝑatoris postq̄ in eū ppl'i romani maiestas trāslata fuit. Rogabat magistratꝰ populū qd ꝯstituēdū eēt/ppl's videbat. Id iussum si generale est ⁊ ad oēs ꝑtinens/lex dr̄. Si ad singulos ciues spectat/ꝓuilegiū est. Cic. sic legē diffinit ꝙ sit certa rō e mente diuina manās q̄ recta suadeat/ꝓhibeatq ꝯtraria. Legū appellatiōe leges.xij. tabularū/senatuscōsulta plebescita/legitime actiōes/interꝑtationes prudentū ⁊ alia id genus continent. Legis virtꝰ est imperare/vetare/ꝑmittere/punire.

Legislator/qui legē tulit ⁊ qui legifer dicit qualis apd athenienses Solon.

Leguleiꝰ/q̄ legū studia sectatur seu versat in legibus. Cice. Ita ⁊ tibi iuriscōsultus per se nil nisi leguleius quidam cautus ⁊ acutus preco actionum cautor formularum auceps syllabarum.

Legule sunt vitte parue: siue ligule fimbriate reticulate cancellatis plagulꝭ orbicularibꝰ a legēdo dicte.

Lectito peñ.cor. frequēter lego. Cice. Peto. Pyrrhite video libros lectitasse.

Lecturio is. desidero legere.

Legio a delectu militum dicta est/ꝙ legunt milites in delectu. Diuiditurq legio ī decē cohortes. Cohors in quīquaginta manipulos. Manipulus in vigintiquinq milites ꝓ vno quoq legiones romane a numero atq ordine dicunt: vt primani secundani decumani milites vocant prime/secunde ⁊ decime legionis.

Legiūcula dimi. parua legio. Liui.li.xxxvj. Videretis vix duas male plenas legiūculas instar i castrꝭ regꝭ.

Legionarius a.um. qd est legiōis vel qd ad legionē ptinet Asinius pollio Ciceroni. Militē nō mō legionarium: sed ne auxiliariū quidē vllū quoq misi.

Leleges siue lelege pe.cor. ppl'i errabundi q̄ quondam thessaliā ⁊ diuersa alia loca tenuerunt. Hiero. lib.j. scribit maritimos fuisse q̄ postea Cares dicti fuerūt. Alij tradunt cares ⁊ leleges eē ꝯterminos. Oui.lib.ix.me. Caras ⁊ armiferos lelegas lyciamq perrat. Scribit Pli.li.v. Miletū Ionie caput lelegeidā fuisse noiatā. Eustachius docet leleges dictos q̄si λελεγμενουσ.i.collectos eo ꝙ prius errarēt ⁊ gens collectitia eēt. Alij leleges a lelege duce appellatos asserunt.

Lema e.apud grecos lachryma dr. Un̄ Lemosi.

Lemanꝰ pe.ꝓ.lacꝰ Gebēne vicinꝰ q̄ in rhodanū fluit.

Lembus/nauicula breuis ⁊ velocissima. Plau. Dum hec agunt lembo aduehit tuꝰ pater pauxillulo. Hic ⁊ lenunculus dicit. Grece tñ dicit τολεμβοσ Suidas. πλοιον μικρον και τω λεμβει εν δοτικη ουδετεροσ κλινεται.

Lemnos/insula q̄ ⁊ hypsiphilea dr ab hypsipila Thoantis filia que in ea regnauit. Hec est in egeo mari ab oriēte troiā ab occasu. Athō spectās: a Borea Thraciam/ab haustro/sed lōgo tractu Crete opposita est. vrbes habz Myrrinā maritimā ⁊ Ephestiā mediterraneā. In ea colebat. Vulcanus deus ignis. Unde ⁊ lemnius ardor dicit a poetis. Nam vt in fabulis fertur cum Iuno eū peperisset/eūq turpem cōspexisset

e eglo in eã insulam deiecit. A lemno teterrimã quęq; facinora apud grecos Lemnia appellantur. Et lemnia terra exiccandi vim habeus in caęs caprinus sanguis miscetur: z idcirco rubrica appellatur.

Lemures penulē. cozre. laruę nocturne z terrificatiões imaginum.

Lemuscatum/premium quod reportabant/qui ex gladiatura victores extitissent.

Leminisci fasciole colorisce dependentes ex coronis. Inde lemniscatę cozonę dicte q̄ lemniscis erāt ornatę. Pli. lib. xxj. scripsit lemniscos adiici solitos coronis aureis.

Leneus scribitur cum diph. Quo noie dictus est Bacchus απο του ληνου/qđ lacū significat: hoc ē vas in quo vuę exprimuntur. Virgi. lib. ij. geor. Huc pater o lenee tuis hic omnia plena muneribus.

Lenobates/vię calcator.

Lenis z hoc lene/idem fere significat qđ leue hoc eo q̄ tactu nullā asperitatē habet. Trāsferē tñ ad animum z p mitti modestoq; accipit. Teren. in Ecy. Ego sum animo leni natus/non possum aduersari meis. Hinc lenitas/lenitudo z lenimentū quę idem significāt/scz mansuetudinē/suauitatē/placationēq;. Cice. Lenitudo/orationis mollitudo corporis. Leniter aduerbiū moderate suauiter/qđ z lene dicitur. Har. Tepida natabis lene cognedi vada.

Lenio is. iui. vel lenij. itū. mulceo/placo/imminuo/polio ve. Salu. In tali tpe tāta vis hoīs magis leniūda q̄ exagitanda videbaē. Idem: Nōnulli ficta z hęc z multa preterea existimabant ab his q̄ Ciceronis mutida q̄ postea orta est leniri credebant attrocitate sceleris q̄ pęnas dederāt. i. iminui. Col. lib. iij. Cum deinde truncū redderis acuto ferramēto plagā lenito. i. polito. Interdū leniri est cōsolari. Cice. Treba. Tuā pfectionē amore psequar/reditū spe expectabo/absentē memoria colā/oīe desiderū litteris mitendis/accipiendisq; leniā. Hoc verbū etiā lenibo in futuro facit. Proper. Lenibūt tacito vulnera nostra sono. Huius cōpositū est delenio.

Leno gener z cōmunis: Cuius habeat fgmininū lena: vt vt inqt Prisci. Quo noie significat is q̄ scortorū p ductor est etiā inuitarū psonarū q̄ legib° vindicat ab allicēdo q̄ adolescētulos alliciat vel a leniēdo dict°.

Lenas appellat Ulpia. quę mulieres questuarias prostituunt. Itē eas q̄ alterius noie hoc vitę genus exercent: vt si qua cauponā exercēs in ea corpora questuaria habet. pstitutas mulieres habere dicendum est: hanc quoq; lene appellatione contineri.

Lenulus dimi. Plau. in Penu. Ita vt occepi dicere lenule de illa pugna.

Lenunculus aliud dimi. Idem in eadē. Si de deo militari tetigero lenunculū. Est etiā lenunculus nauigiuz piscatoriū. Sal. li. j. histo. Indicit forte per noctē lenunculo piscandū.

Lenonius a. um. qđ ad lenonē pertinet. Plau. in Wene. Ab his locis lenonijs.

Lenocinīū/lenocinādi actus. Ulpia. Lenocinīū facere non minus est q̄ corpore questū exercere. Oīēq; lenocinīū sumit. p exq̄stiore elegantia. Sue. de Aug. Forma fuit eximia z per omnes ętatis gradus venustissima q̄q̄ z omnis lenocinij negligens z in capite comando incuriosus.

Lenocinor pe. cor. lenocinīū facio. Per translationē lenocinari p blādiri ponit siue allicere: qđ lenones facere solent. Cice. Tibi seruiet/tibi lenocinabit: min° aliqñ cōfēdet q̄ potest. Ambro. lib. de Cain q̄si pro adulterari posuit. Eteñ qz verū decozē nature habere non potest adulterinis fucis affectatę pulchritudinis lenocinatur speciem/non veritatē.

Lens dis. a ledo capitis aial ex quo formaē pediculus z est fg. gener. Sere. Unda maris capiti lendes deducit iniquas. Hinc lendinosi dicti sunt lēdib° referti. Lens tis. gen° leguminis a lenis nomē deductū q̄ q̄ ea vescunt lenes ac moderati fiunt. Pliñ. Inuenio apud veteres auctores eq̄nimitatē fieri vescētib° lēte.

Lenticula/gen° leguminis lēti sile/sed diuersum Quum z cocta quoq; lens a Plinio geterisq; lenticula vocatur. Lenticula etiam genus vasis est a figura dictū: vt ait Pli. z meminit Celsus. Undeq; id eē qđ dic° appellatur apud Dioscō. Unde z lenticularis figura. Quidā hoc nomē a lienēdo ōducūt: aiūtq; eē vas olariū/ex quo reges z sacerdotes liniebantur: de q̄ in libris Regū fit mētio. Rursus lenticulę maculę in corpore sunt quę lēntigines dici solent.

Lentigo pe. pro. macula subrufa z interdū nigra in facie ad lētis silitudinē. Uñ z lētiginosus. Pli. lib. xix. de Atriplice. Ac nisi mutata sępe aqua coquēdū stomacho contrariū esse lentigines z papulas gignere. Et lib. xx. Cū seuo vitulino vel melle suggillatis illinitur cum melle z vua passa z aceto lēntigini nigrę.

Lentus, pp. ie tener flexnosusq;. Virg. Lēta salix q̄tuz pallēti cedit oliuę. Sed trāslatū ad animū pro leni ac placido accipit. Cice. in Nozrē. Qui cū publicas iniurias lēte tulisset/suā nō tulit. Interdū, p facili. Lucil. Cotta senex Crassi pater magn° tritico fuit nūmarius soluere nulli lentus. Interdū, p tardo/a quo lentitia z lēntitudo/tarditas. Interdū, p securo z ociosō. Virg. Nos patriā fugim° tu tityre lētus in vmbra. Interdū, p tenaci. Plau. i Mene. Qui lētū est z visco sile. Interdū, p remisso z frigido. Vir. li. j. ge. Noctę lēt° nō deficit humor. Cic. Neq; eñ est facile pficere vt irascaē ei cui tu vel iudex si tu ipse id lente ferre vt deare. In cōpositiōe po significat plenū: vt somnolētus/temulētus/opulētus z hmōi.

Lēto as. Vir. li. iij. Uñ z trinacria lētād° rem° in vnda. Ubi Ser. Lētād° aut lēte tibi nauigādū č. nā totam siciliā circūjt aut flectēdus. Unde lentum vimen dicimus. i. flexibile.

Lenteo es. a q̄ lēteſco is. qđ significat lētū seu tenex ac molle fieri. Vir. li. ij. ge. Sz picis in morē ad digitos lentescit habēdo. i. cohercet: vt exponit Ser. Lucil. Lētet op° dixit. A lēteſco fit cōpositū inlēteſco. Col. li. ij. Paulū aq̄ macerāē dū i lēteſcat. i. inē tener fiat.

Lentuli seu lentuli Romani quidā cognominati sunt a lente: vt Licerones a Licere.

Lentiscus/arbor quę mastichem gūmi modo sudat: et est crifera. Pli. lib. xxiij. Usum lacte caprarum quas lentisco pascebat.

Leo les leui. non est in vsu z significat imprimo z formo: sed eius cōposita vsurpanē quę sunt Deleo z releo. Deere aūt ptrariū est suo simplici. Nam est qđ formatū iam z impressum est remouere.

Leo/animal ferox z omniū animaliū generosissim° rtū ñcipue cum colla armosq; vestiūt iubę qđ ętate accidit. Leones tñ ex feris clemētia vtūtur/in supplices pstratis parcunt. Eorū animi index est cauda: sic eā rum aures. Uim sūmā in pectore habent sociati inoxiū sunt. Timent rotarū orbes circūactos z curr° inanes z cristas/cantusq; gallinaceorū: sed maxie ignes. A leo fit Leoninus a. um. Est z leo marin° ex cācroz genere. Itē: Leo cęleste signū. Ferunt hunc leonem Theumessū ab hercle occisuz: in cęlū ab Ioue trāslatū. Dict° est Theumesi° a theumeso Boetię monte.

Leopardus/aial q̄ ex leone et pāthera natus est: vel ex pardo z leena nigris maculis leoninā pellē distinguētibus z iubis caret. Nascit in africa vbi ppter penuriam aquarū ad paucos amnes multitudo ferarū cōuenit: ideo multiformes ibi animaliū part° mutuo se se miscentibus diuersoz generū animalibus. Unde ortū est, puerbū: Semp aliqđ noui Africā afferri.

Leonina/herba est q̄ nascit̄ in mōtibus: cuius flores cū emittunt̄/siles sunt oui leonino aperto.

Leontopetalon/herba folio brassice caule semipedali leni: cuius semen in cacumine in siliquis ciceris mō: radix rapę similis grandis nigra: nascit̄ in aruis radix aduersat̄ omniū serpentiū generibus ex vino pota: nec alia res celerius proficit.

Leontophon/exiguus vermis esse dicitur: nec alibi nascitur q̄ vbi leo nascitur.

Leosthenes pe. cor. nomē viri q̄ cū spōsus eēt ꝛ lamia/ cū bellu cōcitasset/interfect⁹ est: ob cui⁹ amorē spōsa Demotiōis Areopagitarū principis filia se interfec̄ fle Piero. tō. Iouī testat. Sui. λεωσ θερησ σπαρτιγοσ των αθηναιων προσ ουσ μακεδονασ λιπω πλην εισ προσ ηρκεφαλεν αφυλακτωσ επι τεσ παραταξοσ πιπτει.

Leonides/nobilis sparta: deinde lacedemoniorū rex: q̄ aduersus xersem pene incredibilia egit. Fuit ꝛ ali⁹ leonides alexandri pedagogus.

Leocrates/nomen sculptoris insignis.

Leoncopodion/herba quā ꝛ lithozon ꝛ dozipetron ꝛ tozopetron vocant caulibus veluti rosę capita. fustinens: nascitur in campestri cuius semen lymphatica somnia facere dicitur.

Leochares/leocrates/leocritus/leostratus/leodamus leontius/leogozus: oia noia ꝓpria a leo deducta.

Lepadusa siue lopadusa/insula sicilię a patellis ostreorum genere dicta quasi patellaria.

Lepus/aial a celeritate dictū q̄ leuipes sit: qm̄ ambulans nō sentit̄. Ponit̄ qnq̄ ꝓ infamia q̄ magis posteriori parte: hoc est armis pulpamentū de se ꝓbeat cum in ꝓuiuio carpat̄ apposit⁹ Hora. Fecundi leporis sapiēs fectabit̄ armos. Aut q̄ venant̄ illū ꝛ pfectantur canes quos ꝓ amatoribus puerorū intelligimus: vt apud Terē. Ceruā videre/fugere/sectari canes. Aut q̄ a physicis dicat̄ incerti sex⁹. Tradūt em̄ veraq̄ vim singulis inesse ac sine maris coitu gignere sicut ꝛ hyena. Terē. in Eu. Lepus tute es ꝛ pulpamentū queris. i. q̄ in te habes: hoc queris in altero.

Lepusculus dimi. quo etiā noie dictus est piscis quidā marinus. Ambro. Lepusculus timidū animal in terris: in mari formidabile.

Lepor⁹ a. um. pe. p. q̄ ē ex lepore: vt pes lepor⁹.

Leporariū/nō tm̄ ꝓ loco vbi lepores sunt: sed etiā ꝓ oib⁹ septis: ꝛ q̄ sunt villę affixa accipit̄ ꝛ habēt inclusa aialia q̄ pascunt̄ Bel. Vivaria veteres qnq̄ leporaria dixere/in qb⁹ oia clauderent̄ aialia. Var. Leporaria te accipere volo/nō ea q̄ tritaui nostri dicebant vbi soli lepores sint: sed oia ędificia septa ꝛ villas q̄ includa habēt aialia q̄ pascunt̄. Hęc antiq̄tes roborarea etiā appellari voluerunt a tabulis roboreis q̄bus septa erat ante q̄ mębris cingerent̄.

Lepor ꝛ lepos vtroq̄ mō dr ꝓ sermōe nitido ꝛ abstersō: ꝛ quasi lautitia q̄dā sermonis q̄ sit̄ lepus a leuitate pedū: ita lepor ozōnis a pedū suorum leuitate dici putatur. Est ꝛ lepos gratia ꝛ voluptatis cuiuscunq̄ amęnitas.

Lepidus a. um. pe. cor. in quo lepozis est plurimū: ꝛ tā de hoie q̄ de ozatione dicit̄: vt lepidus homo ꝛ lepida ozatio. Teren. in an. Olepidū caput. Hinc lepiditas ꝛ compositū illepidus.

Lepra/morb⁹: qui alio noie dicit̄ elephātia. Et duplex est. Una q̄ incurabilis quā mala scabiē. Hora. noiat. aut mala quā scabies/aut morb⁹ regius vrget. Alia q̄ pōt curari. Pli. li. xxiij. Lachryma vitiū veluti gēma leprās ꝛ lichenas ꝛ psoras nitro ante ꝓparatas sanat.

Lepr⁹ius/ciuitas in achaia a lepr⁹io heroe quem occidit Hercules: siue a lepra qua curabant̄ ibi quodā se fluminę mergētes. Hinc lepr⁹iate ppli. Est ꝛ alterū i arcadia lepr⁹iū: vt testis est Lice. ad Atticū.

Leptis/nomē vrbis de qua Piero. In lepti vrbe semi barbara posita in solitudine moris est: vt nurus altera die socrū ollā mutuo postulet.

Leptenacra/pmōtoriū gracile. Solin⁹. A pmōtorio Indię: q̄ alii Leptanacrā: alii Nep⁹anū vocitarūt.

Lerne argiui ꝛ mycenei agri loc⁹ est: super quē fuit argos oppdū. Unde Lerne⁹ a. um. vt pal⁹ lernea vbi fuit hydra q̄nquaginta capitū ab hercule interfecta. Sunt q̄ scribūt lernā regiunculā esse arcadię a lerno rege cognominatā.

Leros quę ꝛ Leria insula est in Icario mari: vt inquit Strabo.

Lesbos/insula in egeo eolicarū vrbiū metropol ꝛ vniuersę troadis imperiū obtinuit. Ambit⁹ eius stad. cētum supra mille a borea in haustrū ꝓtensa quingenta ꝛ seraginta stadioꝝ longitudinis habēs feraci agro ꝛ multa materia ad classes conficiendas idonea. Urbes in ea fuere memoratu dignę Mithylene ꝛ ab ea nunc insula vocatur: ꝛ Pyrrha in occidentali littore sita. Fuit ꝛ Cressus ꝛ Antissa cum portu ꝛ methimna. Dicta lesbos ab vrbis noie q̄ in ea potētissima fuit: siue a lesbo Iapithi filio: q̄ i eā insulā nauigauit. Ex hac pitacus vnus ex septē sapientibus/ Alceus/ Sapho/Teophrastus phs ꝛ alii viri scięntia clarissimi orti fuere. Hinc lesbius a. um. ꝛ lesbous a. um. pe nul. pro. Hora. Lesboū refugit tendere barbiton.

Lestrygones pe. cor. ppli in extremo italię q̄s Ulysses apud Alcinoū narrat humana carne vesci: vt cyclopas et Homer⁹ scribit lestrygones socios vlissis verubus trāfixos atq̄ igni assos comedisse. Acron/Lestrygonia formiana seu sicula in q̄bus Cyclopes fuerunt q̄ lestrygones vocabant̄. Pli. Caieta port⁹ oppidū formię dictū: vt existimauerunt lestrygonum sedes. Verū ita appellati fuere: q̄ latrones erāt in eo sinu απο του λησσειασ q̄ est latrocinii. Horum rex Antiphates fuisse scribitur.

Lestoū/regio indię extra gangem: cuius incolę sylvestres esse dicunt̄ et in specubus habitare. Ferūt in ea esse cornuos et psitacos albos.

Lessus us. lugubris heiulatio. Cice. in legibus. Mulieres genas ne radunto neue lessum funeris ergo habento. Dis em̄ verbis significat̄ lamentationē lugubrem in funeribus prohiberi.

Letania seu litania cuz accētu in pe. latine supplicatio dicit̄ λιταρευω supplico/rogo.

Lethes/fluui⁹ q̄ apud inferos esse poetę tradidērūt: cui⁹ latices si q̄s gustauerit oim ꝛteritarū rez obliui scit̄. Idcirco απο του λησθαι. i. ab obliuiōe nomē habet. Datus est hinc fabulę locus: q̄ moriētes oim rez obliuio surripit. Cōstat aūt hunc amnē in Africa circa extremū syrtii cornu berenicem vrbē alluere: ꝛ eū apud ocs fama est ad ea loca inferna inundatione prorumpe. De quo Luca. lib. viij. Quā iuxta lethes tacitus perlabit̄ amnis. Infernis vt fama trahēs obliuia venis. Inde lethe⁹ a. um. Idē: Nō me lethee cōiunx obliuia ripę Immemorem fecere tui.

Letarg⁹/est marcor ꝛ inexpugnabil penę somnii necessitas cū alienatiōe mētis. Boe. li. j. de cōso. Letargū patit̄ cōmunē illustrarū mētiū morbū sui paulisp oblitus est. Pli. lib. xxiij. Grauedinē em̄ morbūq̄ lethargicū patit̄. Est ꝛ spēs phrenetidis: vt Celsus ait. Ut̄ lethargicus ab Hora. sumit̄ ꝓ furioso: vt lethargic⁹ hic cū sit pugil et medicū vrget. Dict⁹ letharg⁹: vt q̄dam putant απο του λησθαι: hoc est ab obliuione. Mā in eo morbo accidit obliuio omniū rerū.

Letū pro morte ꝑm̄. Priscianum a Leo sit quo veteres vsi sunt pro deleo: quoniā mors omnia delet. Apul. a luo deducit: ideoq̄ per ę scribi precipit Var. ꝛ Festus ob λησθαι fieri putāt. Under th aspiratū sine

in silvis Leporem in verbis genere Lepōrem

diph. scribunt lethū. Quidā etiā lętū p antiphrasim dici volunt: quasi minime lętū. Nam epitheton mortis est tristis quod est contrariū lęto.

Lętalis ⁊ hoc lętale/mortiferū. Pli. Lętalis inedia homini durasse ⁊ vltra vndecimū. s. diē plęroscz certū ē.

Lętificus a. um. pe. cor. quod mortē inducit.

Lęto as. mortē affitio. Vñ lętata corpora apud Ouidium pro morte mulctata ⁊ interempta.

Leuana vocabaē dea quę pueris ģerat de terra leuandis: vt inquit Augustinus.

Leucon latine albū ōr. Et leucon auis est ģ ardea vocatur. Leucasmos latie cādor. Hręce λευκασ μοσ.

Leucargyllon/ genus argillę albę.

Leucosia/insula cōtra pestanū sinum in mari tyrrheno Lucanię adiacens: vt Strabo lib. vj. refert: paruum ad cōtinentē habēs cursum. Dicta Leucosia ab vna sirenū ģ hoc in loco perūt cū i pfundū sese abiecisset.

Leucates pe. pro. mons seu promōtoriū in Epiro mare intrās. Virg. Nor ⁊ leucatee nimbosa cacumina montis. Dictus leucates a petra eiusdē nois coloris albi in pelagus porrecta in qua est apollinis fanum. Vñ ⁊ leucadius apollo: qz illic habet tęplū. Ouid. An qz leucadio semp amata deo. Est etiā leucas insula ģ superioribus annis: vt Stra. auctor est: litę exti tit ģ insula effecta est. De qua Laertem dixisse aiunt. Vnius solus vi cępi neriton littus erat terrę: hoc quidē in loco manu factę excisiones fuerūt. Et lib. x. legim⁹ corinthios cherronesli terra iuxta effossa leucadem in insulę formā redegerunt: ⁊ in eū locū transportata nerito qui fuerat isthmus nunc fretuz ⁊ euripus est ponte iugabilis mutato nomine dixere leucadem sumpto vt reor a leucate vocabulo. Pli. Deinde leucadia ipsa peninsula quondā neritus appellata opere accolaz abscissa a continenti. Oppidum in ea leucas quondā neritū dictū.

Leucothea/matuta dicta est: hoc est auroza quasi alba dea λευκον eiñ album.

Leucopheus cum diph. Nam grece λευκοφαιον dicunt color natiuus ex albo ⁊ nigro nomen trahens λευκον albuz φαιον mediū inter albū ⁊ nigrū. i. fuscum ⁊ pene nigrū. Pli. Jecur rubere vel coz adalligatur in panno leucopheo: ⁊ quartanis prodest. Vitruu. de his coloribus scribēs ait: Fontes ⁊ flumina sunt quoz potu pecora ģuis alba sint alijs locis p̄creāt vellera leucophea: alijs locz pulla/alijs locz coracino coloze. Idem. In campis troianis ,prime flumen armēta ruka ⁊ pecora leucophea nascunē. Quidam scribunt leucopū pro coloze albo natiuo: a quo leucopeatus qui rudiori ac vili alba veste induē est: ģuis ⁊ leucopheatus legaē. Sunt ⁊ medicamenta certi generis hoc noie quasi suffusca siue subcādida.

Leucoma pe. pro. albū dicit: hoc est tabula illa in qua iudicū descripta erāt noia: ⁊ in qua singulozū annoz acta litteris mādabanē a pontifice maximo.

Leuce/paruū oppidū non longe a Smyrna.

Leuctra per c aī ⁊ plurali numero. Singulari leuctruz ⁊ genere fg. Leuctra. Solinus etiā leuctras videtur ꝑsurpasse. oppidū est Boetię. De quo Viero. cōtra Joui. Quo ore laudādę sunt Scedasi filię in leuctr⁊ Boetię quas traditū est absente patre duos iuuenes prętereuntes iure hospitū suscepisse qui multū indulgentes vino vim per noctē intulere virginibus: quę amissa pudicicia nolentes superuiuere mutuis concierunt vulneribus.

Leuiathan vt inquit Viero. Judęi dicunt draconem magnū fecit de⁹ q̄ ōr leuiathan ⁊ est in mari: ⁊ aiūt vt qñ recedit oceanus draco vertiē. De hoc apud Esaiā In die illa visitabit dñs in gladio suo sup leuiathan serpentē vectē: ⁊ super leuiathan serpentē tortuosuz ģ occidet cetum qui in mari est.

Leuir leuiri pe. cor. ōr mariti frater: quasi leuis vir.

Leue/significat id qō est sine pondere. Unde leuis stipula. Virgi. lib. vj. Corytiqz leues humeris ⁊ letifer arcus. Transfertur ad animū. Unde leues hoies vocanē incōstātes viles ⁊ nullo honore digni quēadmodū ecōtrario graues dicim⁹ pstātes seueros prudentes. Hinc leuitas ģ mō ōr de re nō pōderosa: mō ō incōstāti viliqz. Cice. cū in Antonio gen⁹ qōdā sordidissimū vitę demōstrare vellet/ q̄ in caupona delitescret/ q̄ ad vesperū potaret/ q̄ ore inuoluto iter faceret ne cognosceret. Videte inq̄t homīs leuitatē tāqz ꝑfusus ista dedecora hoc vitio notarē. Leuis vina ģ sint. vide in dictōe loza. Leue cū diph. aliō significat.

Leuiculus dimi. a leuis. Cice. li. v. tus. Leuiculus/sane noster Demosthenes q̄ illo susurro delectari se dicebat/ aquā ferētis mulierculę: vt mos in grecia est.

Leuo as. pēn. cor. in altū tollo/ vcluti leue q̄dā. Liui. Nor aq̄ leuata vētо cū sup gelida mōtū cacumina ꝓcreta eēt. Interdū leuare est auferre. Virg. Atqz arcta leuari vincla iubet pam⁹. Interdū exonerare ⁊ q̄si releuare. Jdē: Ego hoc te fascę leuabo. Interdū extenuare ⁊ leue facere. Jdē: Mostrūqz: leues ģcūqz labozē. i. leuē facias: vt exponit Ser. Cōposita huic vbi sunt Alleuo/colleuo/simul leuo. Col. li. vij. Pastinaceqz agrestis semina ⁊ succe amoraceę cū melle colleuant: oculoz sedāt dolorē. Deleuo/deorsum leuo. Jdē li. iij. Et si fieri pōt iuxta aliquē nodū serula desecato ⁊ plagā acutissimo ferro deleuato. Eleuo/releuo/rursus leuo: ⁊ q̄si idē qō alleuo. Ter. in adel. Mā ⁊ illi animū iam releuabis ģ doloze ac miseria tabescit. Subleuo/adiuuo. Et omnia habēt pe. cor.

Leua/manus sinistra: quaz greci σκεαρ dicunt. Unde tractū est cognomē scęuola. Alij lęuā cum diph. scribunt: q̄ greci λαιαρ leuā dicunt: a quo fit leuus.

Leu⁹ a. um. cū de hūanis loq̄mur/significat cōtrarium. Vir. Si mēs nō leua fuisset. Cū vo de cęlestib⁹ pspexū denotat: qz sinistra numinū dextera sunt intuētib⁹. Jdē li. iiij. ge. Mumia leua sinūr/auditqz vocat⁹ apollo. Etrusci cęlū in. xvj. partes diuiserūt: e qb⁹ octo ab exortu sinistras totidem econtrario appellauere dextras. Hinc oia fulmina leua existimāē eē ꝑspa: qm̄ a leua pte mūdi ort⁹ est sīc scribit Pli. Et vt auctor est Cice. li. ij. de diui. Optimū auspiciū habebaē apō romanos qō sinistrū fuerat. Vñ Vir. antiqtaē ꝓsultissim⁹ dixit: Intonuit leuū: qō fęlicitatē portēdere credebatur.

Leui/ nomē pfiarche: a ģ leuita seu leuites pe. p. p eo q̄ est ō tribu leui. Hier. in li. Exo. Aaron frat⁹ tu⁹ leuites scio q̄ eloq̄ns sit. Hinc leuitic⁹ a. um. possessiuū.

Leui ģteritū a leo/significat aperui/ ptuli. Hora. lib. j. car. Hręca qō ego ip̄e testa conditū leui. Cuius compositū releui ,ptulit. Ter. Releui omnia dolia.

Leuidensa auctore Seruio genus vestis sic dictum: q̄nia filo admodū raro ⁊ leuiter densato ac texto sit p̄tenuiqz. Cice. Dolobelle. Sz ego hospiti veteri amicn munusculū mittere volui leuidēse Crassi filio.

Leucotrota bestia in india: ģ velocitate ceteras feraz superat. Hęc asini fere magnitudine voce loquentiū hominū sonos emulatur.

L Ante I

Lię sunt foramina q̄ in summo mali recipiūt funes.

Libū/genus dulciarū cibi ex farre ⁊ melle ⁊ oleo sic dictum q̄ libandi causa fiat. Virgi. li. vij. Et adorea liba per herbam subijciunt epulis: vel a libo ōbo greco quod apud illos λεβω scribitur: vel a libero patre. Ouidi. in Ibi. Liba deo fiunt succis: quia dulcibus ille Gaudet ⁊ a baccho mella reperta ferunt. Et post: Belle pater fruiē liboqz infusa calēti Jure repōni cādida mellą dam⁹. Libū diminutiuū est libel-

lum. Nam libell⁹ a liber est. Et in epulis libū sic fieri cōsueuisse a Catone lib. de agricultura scribit his verbis: Libū sic facito. Caseū bene distere in mortario: vbi bene triueris, farinę siliginęq; librā: aut si voles tenerius esse selibrā similaginis solū eodē indito permiscetoq; cum caseo bene: ouū vnū addito: z permisceto vna bene. Inde panem facito folia subdito in foco calido sub testa ea coquito leniter.

Liba ę. insula in mari indico.

Libo as. leniter degusto z quasi primis labris attingo. Dictū libare/quasi labiare. Virgi. Purpureoq; metunt flores z flumina libant. Sed latini mirabilia dicunt. Est em̄ grecū λειβω λειψω. Hiero. de paulo: Deniq; paululū aquę, pno in fronte ore libarūt. Per trāslationē qñq; libare ponit, p leuiter tāgere. Virg. Oscula libauit nate. Qñq; p sacrificare. Lactā. li. v. Nihil em̄ sancta z singularis illa maiestas aliud ab hoie desiderat q̄ solā innocētiā/quam si qs obtulerit deo/satis pie/satis religiose libabit. Tibul. Et quod cūq; mihi pomū nou⁹ educat ann⁹ Libatū agricolę pomā ante deū. Qñq; p recipere sumere haurire. Cice. lib. iij. ad Veren. Vide ne facias impudēter q̄ tuo nōie velis ex aliorū laboribus libare laudē. Huius verbi cōposita sunt Delibo/q̄libo/prolibo. Pli. lib. xxv. In sacris quidē etiā inter has opes nō myrrhinis crystallinis ve: z fictilib⁹, plibat sympulis innocentius. Et habēt pe. pro. Illibatus etiā dicit pro non libatus/non tactus.

Libamen/libamentū z libatio: pro eodem sumuntur significantq; quicquid in sacris libat: a libero patre q̄ primus Iouī libauit. Ouid. lib. iij. fas. Noie ab auctoris ducunt libamina nomē. Liber em̄ q̄ bacchus dictus est/cum victor de scythis extitisset alūsq; nationibus: rerum primitias magno Iouī obtulit. Hiero. in Leui. Qui offert victimā pacificorū dño: offerat simul z sacrificiū. i. libamenta eius.

Libanus peñ. cor. mons inter arabes z phenices excelsas arbores habens: z interp̄tatur candidatio. Ex eo Orontes fluui⁹ oriť. Liban⁹ etiā arbor est q̄ thus, producit tā mas. q̄ fęmi. ge. Hiero. in eccle. Et q̄ñ liban⁹ nō incisus vaporauit habitationē meā. Ūñ z, p thure accipitur qđ z libanū dr. Libanicus thureus.

Libanotis pe. pro. latine thurea dici pōt. Est em̄ herba odorē thuris habēs: z rosmarin⁹ appellat. Pli. Libanotis radicē habet olisatri nihil a thure differētē.

Liber liberi Dionys⁹ siue Bacchus vini rector. Multos aūt fuisse liberos siue bacchos dionysius ostēdit vel Diodorus. Celebratior dr q̄ ex Semele z Ioue genitus fertur/quē tertiū fuisse autumāt z thebis boetijs natū q̄ liber appellatus est a liberādo: nā libertatis deus est: siue q̄ Boetię vbes liberas fecerit. Ipse em̄ vt inquit Plutar. pro Boetię libertate pugnauit: vel q. vinū curas soluat z mētē ab illis liberet. Seu q̄ vino vsi libere oia loquātur. Fiūt autem plerięq; ebrietate petulātiores. Sene. li. de tranquillitate vitę. Liberū dicit/nō ob licentiā linguę: sed q. liberat seruitio curarū animū z tristitię medet. Var. a labendo deducit q̄ lubrica mens quo luber prolabit. Aug. docet libęr vocari q̄ mares in coeundo p eius bñficiū emissis seminib⁹ liberent. Interdū liber ponitur, p ipso vino: sicut ceres, p frumēto. Terē. Sine cerere z baccho friget venus. Liber dr sol: q. libere per aerē vaget. Virg. Vos o clarissima mūdi lumia Labēte cęlo q̄ ducitis annū liber z alma ceres.

Liber adiectiuū dr q̄ nullius habito respectu qđ sentit dicit z facit. Et liber vocat q̄ nulli subiectus est: cui⁹ relatiuū est seru⁹. Itē q̄ curis ac negocijs oibus solutus est. Var. vno districto duo eius cōprehēdit significata. Liber hoies nimiū dicis mihi cheryle: hoc est nimiū libere loqueris. Ait te q̄ dicit cheryle liberū homo est. hoc est vacu⁹ negocijs z qđ agat non hñs. Liber etiā ponit, p eminēti z extanti. Var. in Eume. Itez tragici, pdeāt cur capite libero/cum antiq; fronte. Itē, p magno seu valido. Ouid. Perfruor infelix liberiore malo. Ūñ camp⁹ liberior dr maior ad dicēdum ratio. Et in his significatiōib⁹ pma, pducit.

Liber bri. substātiuū/, ppie pars corticis interior q̄ ligno adhęret. Ūñ z deliberare qđ est corticē detrahere: habetq; primā cor. Virgi. Nec si tum mouēs alta liber aret i vimo. Ūñ z liber dict⁹ est in q̄ scribim⁹ qz añ vsum chartę de libris: id ē corticib⁹ arborū volumina cōpaginabant. Ūñ z codex ab arbore trūco appellatus est. Ponit qñq; liber, p ipso opere integro q̄libet sit magn⁹ etiā si cōtineat eneida bucolica z georgica. Qñq; pro certa parte opis: vt Virgilij eneis in duodecim libros distincta est.

Libellus dimi. paruus liber. Aliqñ etiā ponit, p epla siue tabella. Vnde libelliones dicti sunt. Libelli etiā dicunt quos vulgus supplicationes appellat: quos Var. supplices libellos noiauit illo hendecassyllabo. Idē supplicibus vacat libellis. Tales em̄ principibus dari solēt ad negocia explicanda a subditis: in qbus petitiones cōtinent. Sue. in Cesa. tm̄ libellos dixit. Libellumq; indicē insidiarū ab obuio quodam porrectum libellis ceteris q̄s sinistra tenebat q̄ mox lecturus cōmiscuit. Apud leguleos libellus diuersis modis dicit. Nam est libellus accusationis cōuētionis/repudij z hmōi. Libellū vo genere neutro dimi. est a libum. vt. C. de episco. audiē. l. iudices. Incarceratis debet victualis substātia ministrari vel tradi libellis duobus aut tribus diurnis.

Libellulus dimi. a libellus. Hiero. In p̄senti libello edoceat.

Libelliones a veteribus tabelliones dicebant. Var. Tum ad me ferunt q̄ libellionē esse sciebāt.

Librarius rij. qui libros transcribit. Hiero. a d Nicią. Nam z rudes illi Italię hoies quos Cascos Enni⁹ appellat q̄ sibi ritu ferino victū reqrebāt: ante chartę mębranaq; vsum/aut i dedolatis e ligno codicillis aut in corticibus arbor mutuo epistolaruz alloquia mittitabant. Ūñ z portitores earū tabellarios z scriptores a libris arborū librarios vocauere. Bibliopola vo q̄ libros vēdit. Librarius etiā dici pōt qui libros cōcinat. aut venales in taberna tenet. Itē librari⁹ a libra fit: z is est q̄ ptiēdis pensis p̄ficit.

Librarius a. um. qđ ad libros pertinet. Plin. lib. xxv. Omne aūt attramentū sole perficit: librariū z tectorium glutino admixto. i. quo libri excribunt z materia aliqua tegit. Et librarius a. um. a libra fit. Col. li. vlti. Caro in libraria frustra concidit.

Libraria ę. vbi reponunt libri: grece bibliotecha. Hel. in libraria ego z L. Paulus consederamus.

Liberi dicunt filij: qz vt ait Do. Liberalitate a parentibus regendi sunt. Et liberorū appellatiōe etiā vn⁹ filius z vna filia intelligit. Terē. Cui tu liberos cōmittas tuos. Item liberor appellatione cōtinent nepotes z pnepotes ceteriq; ex his descēdētes.

Liberalia ór. liberi festa q̄ apud grecos dicunt Dionysia. Ueiius. Libera lingua loquūt ludis liberalib⁹.

Liberalis/benignus/munificus. Ūñ liberalitas munificentia: liberaliter large munifice. Cuius contrariuz est illiberaliter: quod veteres de eo dicebant q̄ omne maleficij genus excessisset. Teren. in Adel. Factuz a nobis duriter immisericorditer atq; si equū est dicere magis aperte illiberaliter Do. Illiberaliter/iniuste/inclementer non/bene: quia liberalis bonus dicitur. Differt tamē liberal⁹ a munifico: quia liberal⁹ dicitur q̄ rogatus/munificus q̄ spōte beneficiū contulit. Cic. lib. de ora. Quid tam porro regiū: tam liberale tam munificū q̄ opē ferre supplicibus? Sunt etiā q̄

ac̃ distinguãt: vt liberalis sit q̃ paruis ꝛ pr̃uatis hoi/
bus bñficia ꝓstat. Munificus q̃ magnis ꝛ i magnis
rebus: vt q̃ magna ꝓ dignitate munere sit munifi/
cus vel magnidecẽs: q̃ ꝯ in paruis munerib⁹ libera
lem sese ꝓstat liberalis. Sic liberalitas naturę beni/
gnitas q̃ maxime in ꝓstãda opa amicis ꝑspicit ꝛ ver/
sat inter ꝓuatos ꝛ paruos boies. Munificẽtia inter
magnos. Qđ nomen a libero patre: vt Vale. max.
docet deductũ est: habetq; liberalitas duo extrema.
Mã si deficias/nec tãtũ quãtũ oportet tribuas: auari
cia erit: si aũt excedas in dãdo: deseq; plus q̃ oportet
ꝛ cui nõ oportet: ꝛ qñ ꝛ q̃ causa nõ oportet in vitium
laberis q̃. ꝓdigalitas appellat. Accipit qñq; liberal'
ꝑ pulchro ꝛ ingenuę formę homine.

Liberales artes dicunt quę ingenio colunt: ꝛ ꝑpteres
digne sũt liberis hominibus. Illiberales ꝯ mecha
nicę quę in manũ opera cõstituunt. Habent enim ser/
uile ministerium.

Libertas a liber fit q̃ seruituti opposita est. Item liber
tas dicit de eo q̃ libere ꝛ sine respectu loquit/facitq;
quę libet. Capiturq; in bonũ cuz sit potẽtia ingenua
q̃ sic ab iurisc̃onsultis diffinit/ q̃ sit naturalis facultas
eius: qđ cuiq; facere libet nisi qđ vi aut iure ꝓhibet.
Licẽtia aũt in malũ cum ꝯ libertate abutit vsq; ad
temeritatẽ ꝛ ꝓcacitatẽ. Est licẽtia impunita quędam
facultas agẽdi q̃cq̃ velis Quinti. Quę in alijs liber
tas est: in alijs licẽtia vocat. Teren. Deteriores oẽs
sumus licẽtia. Ponit tñ qñq; licẽtia ꝓ libertate: vt
apud Sal. Romã legatos ire iubẽt agendarũ reruz
ac quoq; modo cõponẽdi belli licentiã ipsis ꝑmittit.
Libertas etiã libertatis dea dicebat cui templũ in
Auentino cõstitutũ fuisse narrat historię.

Libertus a libertate dicit: ꝛ is est q̃ cum esset seruus/fa
ctus est liber. Vlpia. eũ esse libertũ diffinit quem q̃s
seruitute ad ciuitatẽ romanã perduxit.

Libertinus relatũ est ingenui: sicut libert⁹ patroni licet
vnũ ꝛ idẽ sit libertin⁹ ꝛ libertus: per libertinũ signifi
camus cõditionẽ hominis sicut ingenuũ per libertũ
pr̃uatũ quendã respectũ sicut per patronũ. Sunt au
tem libertini qui iurta seruitutẽ manumissi sunt: quẽ
admodũ ecõtrario ingenui sunt qui libera matre na
ti nec postea serui facti sunt. Aliqñ etiam libertini vt
Sue. in Clau. scribit. dicunt q̃ ex liberto creati sunt.
Ait eñ: Ignarus tẽporib⁹ Apũ ꝛ Deinceps aliquã
do libertinos dictos/nõ ipsos q̃ manumitterent: sed
ingenuos ex bis ꝓcreatos.

Libero as. modo particulare est ꝛ significat manumit/
to. i. libertatẽ ꝺo. Modo vniuersale/ꝛ significat ab
soluo. Cice. Nihil antiqui⁹ fuit q̃ vt te a sceleratorũ
hominũ calumnijs liberarẽ. Terẽ. in an. Obsecro te
q̃ primũ hoc me miserũ libera metu. Hinc liberatio
quę dicitur cum patefacta securitas est. Huius verbi
cõposita sunt Delibero/subliberoꝛ qđ est q̃si de sub/
leuo. Colu. lib. iiij. Cum sola ea res omnẽ impensam
terrem prętio subliberet si modo non ꝓincialis sed
italicus ager est.

Libra ꝛ as ꝛ mina seu Vna ꝛ põdo ỏr quę duodecim
constat vncijs. Libra cũ vnciarũ varietatem accepit:
pondo semper idem fuit. Proprie autem libra instru
mentũ est quo res ponderantur: cum lancib⁹ alio no
mine bilãcẽ vocãt. Cice. Critolaus libra cõstituebat
in cui⁹ altera lance animi bona ponebat: in altera cor
poris ꝛ externa: tñq; pendere illã animi bonorũ lan
cem putabat: vt terrã ꝛ maria deprimeret. Ambro.
lib. j. offi. Sermones proferat libra examinatos: vt
sit grauitas in sensu/in sermone pondus atq; in ꝟbis
modus. Statera ꝯ instrumẽtũ quo res sine lancib⁹
ponderantur. Est ꝛ libra cęleste signũ qđ octauo ka/
lendas octobris: seu vt quidã existimãt. xij. sol per il
lud trans̃iens equinoctium facit.

Libella diminutiuũ a libra quę erat de argẽto parua et
eris libra valebat: hoc est asse.

Librarius a.um. qđ est lib: ę. Cato: Caro in librariaꝫ fru
stra conciditur. Librarius ꝛ libraria q̃ ꝛ quę ꝓficitur
partiẽdis pensis. Vlpia. Si librariũ rus mittat ꝛ q̃/
lum ꝛ calcem portare cogat: vel hystrionẽ balneato/
rem faciat: vel de symphoniaco atriensem vel de pa/
lestra stercorãdis batinis ꝓponat/abuti videbitur ꝑ
prętatis. Librarius etiã a libris exscribendis vel cõ
cinandis dicitur: de quo supra.

Libralis ꝛ hoc librale/qđ est vnius libręꝫ.

Libile peñ. pro. scapus libręꝫ. Libilla diuersum est: vt
paulo infra.

Libripens dis. a pendẽdo ꝑm Prisc. libra ęneã tenet
Boe. in topi. Mancipi res veteres appellabãt quę
ita abalienabantur/vt ea abalienatio per quãdã ne/
xus fieret solẽnitatẽ. Nexus ꝯ est iuris solennitas q̃
fiebat eo modo quo in institutionibus Caius exponit
adhibitis non minus quinq; testibus romanis ciui/
bus puberibus. Est ꝓterea alius eiusdẽ cõditionis q̃
libra ęneã teneat q̃ appelletur libripens is. q̃ manci/
pium accipit ęs tenens ita dicit: hunc ego hominez q̃
mihi emptus est hoc ęre ęneaq; libra ex iure quiritiuꝫ
meũ esse aio. Deinde ęre percutit libraꝫ: idq; ęs dat ei
a quo mancipiũ accipit quasi loco prij. Potest etiaꝫ
dici libripens stipis ponderãdę pensator.

Libro as. pondero/trutino/ęstimo/examino. Apulei⁹:
Oia pr̃iusq; aliq̃d statuas libranda sunt. Ambro. sup
Luc. Vide q̃ signãter scriptura singulorũ libret mo
mẽta ꝟboꝝ. Aliqñ librare/graue facere. Pli. Apes
si oriat/pcella appẽsis pedusculo lapillis se librant
id est grauiores faciũt. Aliqñ suspẽdere ꝛ leuiter sua
vi sustinere. Quiẽ. Et iam finitima corꝑ librabat in
herba. Aliqñ ꝛequare. Col. lib. iiij. Sic permensum
ꝛ libratũ opus in similitudinẽ ver nacti semp procedit.
Inde libramentũ ꝛ equilibrũ. Huius verbi cõposita
sunt Delibro/qđ est optime pondero. Gel. Quid
relinquit nisi delibrari sibi ęquas iubeãt ne edẽdo de
fatigẽtur. Perlibro/valde libro. Col. lib. iiij. Parik
ime fosse solũ metiẽ atq; plibrat. Et habẽte pe. pro.

Libramentũ/ęquamentũ. Col. li. j. Nam eiusmodi po
sitio mediũ libramentũ temperamentũq; verborum
hyemaliũ ꝛ ęstiuorũ tenet.

Libilla als libella instrumẽta bellica saxa. s. ad brachiũ
grossitudinem in modũ flagelloꝝ lozis deuincta q̃ li/
brari manu. i. ponderari videantur.

Liberhrus apud lycophronẽ poẽtã videtur esse mons
macedonię hñs ad radices pimpleã fontẽ. vñ musę
dicuntur liberhrides. Strabo scribit liberhꝝ eẽ locũ
thracię ex quo cũ nõnulli in boetię partez migrassent
vbi pnassus eodẽ noie liberhrũ dicarunt.

Libet/placet a labẽdo: vt Var. inquit q̃ ꝑ placẽt in mẽ
te ꝓlabantur. Hinc sit collibet pe. cor. Sal. Patres
familiarũ pati q̃ victoribus collibuissent.

Libens/volẽs/facilis a quo libẽtia voluptas grã Da
cro. Cui libẽtię gratięq; oẽs cõiuiorũ incognitę. Li/
benter aduerbiũ/qđ est grato animo.

Libido peñ. pro. si Nonio credim⁹ ꝛ turpiũ ꝛ honesta/
rum rerũ esse dicitur: vt omne qđ libuerit libido dici
possit. Sed Aug. lib. contra pelagianos de malis cũ
dici oñdit cũ ait. Sine dubio a libẽdo: hoc est a libitu
ꝑ deriuationẽ libido est nũcupata. Sed nõ omne qđ
libet libido est. In bono eñ libitũ/libido dici nõ po/
test: sed voluntas de ratiõe. s. mentis naturalis erozi
ens. In malo ꝯ libitũ nõ est volũtas sed voluptas
quã fecit trãsgrediẽs ꝓthoplasti volũtas. Et li. xiij.
de ci. dei. scri. libidinẽ eẽ generale vocabulũ oĩs cupi
ditat⁹: cũ ꝛ ipam irã nihil esse q̃ vlcisẽdi libidinẽ ve
teres diffinierint. Et auaricia est libido habendi pe/
cuniã. Pertinacia est libido quõcũq; vincendi iacta

tia libido gloriādi nō cupat. Et cū multarū rerū libidines sint: tū cū libido ō: neq; cuius rei libido sit /additur: non fere solet animo occurrere nisi illa q̄ obscenę partes corporis excitantur.

Libidinosus/qui in libidinē ꝓpēsus est. Cice. in Cato. Libidinosa eā & incēperās adolescētia effetū corp⁹ tradit senectuti. Salu. ꝓ nimis appetenter posuit. Post ubi paulatim licentia creuit iurta bonos & malos libidinose interficere.

Libētina/dea ven⁹ seu ꝓserpina. Augu. lib. iiij. de ciui. dei. Neq; eā audēt aliq̄ partes sub noie deoꝝ vl̄ de arū deę cloacinę tribuere aut volupie q̄ a voluptate appellata est: aut libentine/cui nomē est a libidine.

Libitina pc. p. dea quā alū ꝓserpinā/alū venerē dicūt: in cui⁹ tēplo vēdebant & locabant ea q̄ ad sepulturā pertinēt/sicut docet Plutar. in ꝓble: a libēdo libitina dicta: vt inquit Var. Ūñ q̄q; ponit ꝑ ipsa exeq̄arum expēsa. Sue. in Nero. Qua. xxx. funerū milia in rationē libitine venerunt. Liui. lib. xl. In urbe tanta fuit pestilētia: vt vix tunc libitina sufficeret ad supperiendi arte seu vendēdi ea q̄ ad sepulturā ptinent. Val. max. Qui tunc libitinā exercebāt/tum rerū suarum usus/tum ministeriū suū gratuitū policiti sunt. Sed q̄m in ęde libitine parant necessaria ad funebrē apparatū: hinc factū est vt libitina aliq̄n ꝓ morte seu ꝓ lecto quo mortui ferebant caperet. Hora. li. car. Multa quę pars mei vitabit libitinā.

Libitinarius/q̄ libitinę ꝓest & actionē libitinariā exercet questui inseruiēs: & qui necessaria funeribus vēditat: seu qui cōducit funera/aut qui curā sepeliendoꝝ cadauerū habet. Ulpi. de instito. acti. Si libitinar⁹ seruū polinctorem babuerit/isq; mortuū spoliauerit bandam in eum quasi institoriā actionē. Et quib⁹ verbis patet libitinariū esse curatorē funeris /polinctorem qui cadauera tractat ac sepelit. Hic & Designator dicitur. Sen. de benefi. An tu Brutium & Breiū & ceteros qui captandoꝝ testamentoꝝ artem profelli sunt non putas eadem habere quę designatores & libitinarios vota?

Libs/ventus aphricus qui flat aduersus vulturnū.

Libia libię. & libie es. Aphrica ꝙ inde libs ventus flare soleat: seu ꝙ pluuia indigeat ꝓpter nimiā siccitatē ἀπὸ τοῦ γειπειρη λιβυηστεφου. Salu. Cęlo terraq; penuria aquarū: vel etiaz a lybia filia epaphi Iouis filii. Aug. lib. de pastoribus docet lybiā duobus modis dici: vel istaz quę proprie aphrica est: vel illā orientalē partē q̄ antigua est aphricę & oino collimitanea. Est etiā hoc noie fluui⁹ in mauritania. Lybis homo & lybissa mulier ex libya orti. Ūñ Libyssinus & libystis idis. Virgi. Et pelle libystidis usę. Mar. Grauī ac libytino caloze exustus. Libyr autē libycis facit: a quo gto fit libycus a. um. Unde libycum mare. Libycus campus dictus magistro Argo ꝙ in eo primū fruges ex libya allatę sunt. Unde & Ceres ab argis libyssa vocata est: vt inquit Festus.

Libycis idis/vbs iudeę ab orientali parte Iordanis quam herodes extruxit.

Liburnia/regio inter illyrias & dalmatiā: seu vt q̄dam aiunt/pars dalmatię: in qua sunt Salone vbs visionis: cuius populi liburni vocitati sunt: de q̄b⁹ Luc. Pugnacesq; mari graiarū classe liburnos.

Liburni populi ex liburnia regione: & liburni viatores dicti sunt/ꝙ ex agris iussu magistratuū sepe vocarēt ciues/frequęsq; eoꝝ via esset ab agris ad urbē. Iuue. Primus clamāte liburno Currite iam sedit rapta ꝑ perabit abolla.

Liburnū & liburna ę. & liburnica ę. genus nauis bellicę velocissime a liburnis populis in illirico qui olim nauibus velocibus usi iouiū mare insulasq; ꝑdabantur. Qua ex causa romani naues leuitate/celeritateq; ꝑstantes appellauere liburnicas: sicut refert Appianus. Ad cuius similitudinē vehiculū quoq; ꝓstructū fuit quo romani ꝓncipes vehi solebant. Iuue. Dines & ingenti curret sup ora liburno. ꝓ naui Hora. in Epo. Ibis liburnis sup alta nauū amice ꝓpugnacula. Sue. in Aug. Utrobiq; parte liburnicaruz demersa/simulq; eius qua vehebat fusis armamentis & gubernaculo disfracto. Luca. Ordine contento gemino creuisse liburno. Firmicus liburnicū impiū usurpat ꝓ nauali.

Liceo es. cui. licitū ꝑm analogiā facere deberet: sed nō est in usu. Ab impersonali ꝓ licet: habemus licituz est. Virgi. Et licito tandem sermone fruūtur. Significatq; liceo passiue id quod liceor actiue. Et sicut veneo capitur ꝓ vēdor: ita liceo ꝓ apꝓtior in auctione Plau. in mene. Die septima auctio fiet menechine mane sane septimi venibunt serui suppellex fundi ędes omnia quicqui licebunt ꝓsenti pecunia: id est numerata siue soluta in ꝓsens.

Liceor eris. licit⁹ ꝑm analogiā facere debet: sed nusq; legi: vt eius cōpositū pollicitus. Deponens transitiuum est qđ vltra actū si ptū exprimaꝝ illud in genitiuo vel ablatiuo ponit: significatq; ptū defero. Ōō fit cum vestis vel domus & hmōi vendit plus pollicenti. Persius: Et centū grecos curto cētusse licetur. semperq; huic verbo ptium subintelligit si nō apponitur. Plau. in Sti. Locos ridiculo vendo age licemini. Cice. lib. iij. offi. Tollendū igit ex rebus cōtrahendis omne mēdaciū nō licitatorē venditor: nec cō tra se qui liceatur emptor apponet vterq; si ad loq̄ndum venerit/non plus q̄ semel eloquat.

Licitor quasi frequētatiuū est: nam significat sepe appētio/siue sepe emo/vendo ve per auctionē: sicut dictū est in Liceor: tametsi secreto id fieri possit: vt apud Curtiū: Cum habeatis arma licitamini hostiū capita. Pli. lib. vij. Aristidis thebani pictoris vnā tabulam cētū talētis rex atalus licitat⁹ est. Et licitari congredi & pugnare significat. Cecil. in hymnide. Quin macherā licitari aduersum eum cepistis scies. Enn⁹ Pars ludicre saxa iactāt & inter se licitant. Fest⁹ docet eum licitari/qui decipiendo inducit.

Licitator q̄ crebro licet/q̄ ꝓ re emēda/conducēda ve precium alio maius pollicet: vel qui pugnando sepe cōtendit. Qui etiā ꝓ ꝓroneta ponit a Cicerone/cum inquit: Tollendū &c. Uide in dictione Liceor. Quid em est aliud ꝓroneta rū: hoc est licitatoꝝ officiū/q̄ tum emptorē/tum vēditorē & cōrēdo & decipiendo inducere: vt & vēdat ille: & hic emat/idq; nō minus minuēdi q̄ augendi pretij ratione. Siue igit in rebus priuatis/siue in publicis vendendo/emēdo locando/cōducendo/contrahēdoq; licitator interfit: aut suo dolose/aut alterius noie hunc esse eundē qui ꝓroneta a grecis dicit/ manifestū est. Recte ergo ꝓcepit Cicero ne a vēditore licitatorē/nec itē ab emptore apponi debere: sed ipsos potius si ad loquendum venerint nō plusq; semel loqui oportere: vt nulli licitatoris mendatio nulli dolo relinquat locus.

Licet impersonale/modo significat fas est. Lic. Neq; em licebat locū numini cōsecratū turpi flagitio cōtaminare. Virgi. Q̄nquidē ausonios coniungi fędera teucris haud licitū: nec vestra capit discordia finem. Dicimus autē: Mihi licet esse bonū virū & bono viro. Cesar. Tenuē sectanū prędā quibus ea licet esse fortunatissimos. Cic. lib. tus. Licuit em esse ocio themistocli. Licuit epaminūde. Nō significat possibile est siue cōcedit/aut potestas dat. Har. Piscina pe to nō licet natare. Cice. li. tus. Adeq; cū multis alijs rebus/tum e pōtificio iure & ceremonijs sepulchroruz intelligi licet. Et est ornat⁹ dicēdi mod⁹: non licet mi-

bi per te hinc abire.i.tu non vis seu pateris me hinc abire. Luc. ꝺo lib. vij. Oia maiorū vertamus hausta licebit ꝓ eo qꝺ est/si licētia erit. Wodo/significat Facile est. Lac. lib. iij. Ipse ille romanę linguę sūmus auctor ḡtū fallaꝯ licet ex illa sentētia quidere. Lice. li. j. offi. Licet esti ora ipsa cernere iratorū: aut eoꝝ q̄ aut libidine aut metū cōmoti sunt/aut voluptate: nimia gestiūt.i. facile est. Wodo aduerbiū concedentis est sicut Esto. Virgi. Licet ingens ianitor antro ęternū latrans/exangues terreat umbras. Wodo est cōtrctio aduersatiua/pro ḡuis.

Licētia a licet deducit: ḡuis in malā partē plerūq; capiatur: cū.s. id nobis arrogamus qꝺ non licet. Libertas ꝺo cum non deterremur quin ea quę honesta apte agamus. Vide in dictiōe libertas. Licentior epistola/in qua nimis libere scribimus. Pli. Licentiore epistola uarrare constituit. Licentiora mācipia dicūtur nequiora quasi multa per licētiā facientia.

Licenter/aduerbiū/significat per licentiaz: a quo Bel. fecit cōpositū. Prelicenter/qꝺ est quasi nimis licenter. Quę verba inquit finxit prelicenter. Et est licenter a licens participio.

Licite aduerbiū a licitis formatū/significat iuste.

Licētiosus/qui nimia utitur licentia.

Lictus us. vide in dictione linguo.

Licia/sunt fila quibus in telis textrices implicāt stamina. Unde Triliccm dicim⁹ vestē q̄ ex tribus licijs constat. Et testiuliciū fila de tela decidēna. Plau. in cas. Non ego hoc verbū exprcssi testiulicio .i. re admodum vilissima. Licya g. cum y/regio est.

Liciatorū/lignū circa qꝺ licia inuoluunt. Hieroñ. lib. Reg. Mastile hoste ei⁹ erat quasi liciatorū textētū.

Lichen is. ge. mas. morbi gen⁹ quem latini Wētagrā appellāt: qm̄ a mēto incipit. Mar. Non vlcus acre pustulę ve lucētes/nec triste mētū sordidive lichenes

Lictor/q̄ carnificis officio fungebat: minister ꝓsulis ꝓ cōsulis/z similiū. Sꝫ duodecim lictores cōsulis erāt: aliorū seni cm̄ portantes virgarū fasciculos cū securibus ligatos: magistratusq; ꝓibant: ac quotiens iussi erant fasciculos soluētes: primo virgis cedebāt reum: mox securi feribāt. Liui. Missiq; lictores ad sumendū supplicū nudatos virgis cedūt/securiq; ferunt. Nos primꝰ instituit Romulus Dicti a ligādo lictores: q̄ virgarum fasces ligatos gerebāt. Bel. Lictor nomē verbale/quasi ligator a ligādo Tyro. Ciceronis libertus a licio quo cincti erāt/dictos existimat. Licio em̄ trāsuerso q̄ magistratibus ꝓministrabant/cincti erāt. Vt Plutar: q̄si λειτοσ. litos .i. publicꝰ q̄si publicꝰ minister. Et sic absq; c scribēdū est.

Lictoriꝰ a. um. qꝺ ad lictorē ptinet. Pli. Fasces lictorios ianue sūmisit cui se ociēs/occidēsq; sūmiserat.

Lido is. verbū antiquū/significat cōfringo/deleo. Cuius cōposita sunt: Collido/illido.

Lien gene. mas. grece splen. Dicit z lienis in nominatiuo. Cel. lib. iij. Si iecur aut lienis est affectus. Wuiꝰ magnitudine/intēperantiā risus fieri affirmant physici. Persius. Sed sum petulāti splene cachino. Intumescit q̄q; lien: vt cingere boiem videat. Plau. in cur. Nam quasi ḡona liene cinctus ambulo: gemnos in vētre habere videor filios: nihil metuo nisi medius disrūpar miser. Hinc lienosi/q̄ liene laborant. Qui fiunt: vt inquit Arist. lib. iij. de partibus aialiū quotiens excremēti plus in lienē diuertit ḡ calor eiꝰ visceris possit conficere. Pli. lib. vij. De pyrrho cuius pedis pollex lienosis medebatur.

Liger eri. nomē viri ꝓpriū: de quo Virgi. lib. x. Dicta volant ligeri/ nec nō z troius heros. Liger eris. Gallię fluuius: q̄ z ligeris in ntō dr. Ūs z ligerim in actō lectū est. Hic delatus in oceanū influit maximi cursus z pari cum Garūna intervallo a pyrene distat z duobus stadiorū milibus vtriusq; nauigatio est.

Ligyes/populi asiatici qui cum ꝓpe cōtra grecos militarunt.

Ligo as. quidaz a lino deducunt quasi lino ago/q̄ lino omnia ligētur: ꝓpter qꝺ greci λιρον vocatū putant ἀπὸ τοῦ λιρεω antiquo verbo/qꝺ est teneo: qz lino omnia tenent. Wuiꝰ cōposita sunt Alligo/qꝺ est ad aliquid vl iurta ligo/colligo/circūligo. Pli. Id sicut in pilo quadratū stupa circūligabant. Deligo/valde vel perfecte ligo. Col. lib. vij. Melius bimus q̄ anniculus castrat: idq; facere vel autumno luna decrescēte ꝓcipit: vitulūq; ad machinā delegare. Alligo intus ligo. Obligo/circūligo/ ꝓligo/anteligo. Liui. Fasceisq; virgarū atq; arida sarmenta ꝓligātur cornibus boum. Religo/qꝺ aliq̄ est soluo/qꝺ est ligatū sicut resero. Aliq̄ habet/significationē simplicis Oui. Nox erat z querno religant in stipite funē. Col. lib. iij. Diutiusq; perennat quę firmis truncorū z idoneis locis religata est. Aliq̄ retro ligo. Cicero lib. j. tus. Trahit hectorē ad currū religatū achilles. Aliq̄ iterū ligo. Lactā. lib. iiij. Hoc vinculo pietatis obstricti deo/ac religati sumus. Subligo: a q̄ sub ligaculum z habet penul. corre.

Ligamen/ligaculū/ligamentū/ligatura/significant id quo aliquid ligatur.

Ligones/rustica instrumenta sic dicta q̄ a radicibus q̄ sub terra sunt/ligent. Vel dicti sunt quasi legiones: qꝛ per latitudinē sub terra facili⁹ leguꝯ. Luc. Uomereq; antiquos curionū passaq; ligones.

Ligellū/breue domiciliū z tuguriolū Plau. Tu a ligello fuisti qua exis foras.

Lignū a legēdo inquit Var. q̄ ligna caduca in agris legebant quibus ad focū vterent. Hinc ligneꝰ a. um. qꝺ ex ligno est: vt Ligneū simulachrū.

Ligneolus a. um. dim. a ligneo. Aug. lib. xj. con. Sed nec ego dixerim circuitū illius ligneolę rotę diez esse nec ideo tempus non esse ille dixerit.

Lignarius a. um. quod ad lignū ptinet: vt faber lignarius qui ligna dolat.

Lignosus a. um. qꝺ instar ligni durū est.

Lignile pe. pro. dictū est vbi ligna in domo ad cōburēdum parata sunt: sicut ḡnile vbi est vel esse solet ḡnum. Sic Bouile/Equile/Capile z hmōi.

Lignari est ad capienda ligna ire. Liui. lib. x. Redeuntibusq; lignatū se ire hinc.

Lignatores/dicti sunt milites qui lignatū vadunt. Idē in eodē Paucis citra milibus lignatores/ei cū ꝓsidio occurrunt.

Ligustrū similiter a lego: quasi legustz arbor: ex cuius ligno texere fiunt aptissime.

Liguria/italię regio pro maiore parte montuosa inter amnes Varrū z Macrā ab altero latere habēs apēninū ab altero padū thuscią attingēs: cuiꝰ caput ē genua: a qua ligustica ora/z mare ligusticū. Dicta liguria a ligysto phaetōtis filio ꝓuersiōe y in u.

Ligusticū mare: vt refert Solinꝰ coralium procreat: qꝺ fulminibus resistit.

Ligus uris. ḡm ꝓsi. pōt esse ꝓpriū nomē: z tūc est generis mas. Et nomē gentile: z sic est cōis. ꝓbus declinat hic z hęc ligur: z hicz hęc z hoc ligus/ ꝓ incola liguric. Luc. lib. j. Et nūc tonse liger/quōdā ꝓ colla decora. Virg. lib. vj. Vane ligur frustraq; animis e late supbis. Item Assuetū malis ligurē.

Ligusticus a. um. pe. cor. nomē possessiuū. Iuue. Mas si ꝓcubuit qui sara ligustica portat.

Ligurio is. pe. cor. iui vel ligurū itū. significat multa aui de consummo z suauiora edulia carpo z per heluationem primōtū voro: licet ꝓdu. Horā. Tractauit calicē manibꝰ dū furta ligurit. Un liguritores dicunt guloſi z voratores edulioꝝ dulciorū q̄ ꝓumptis oꝝ

pibus catillos etiã lingãt ⁊ q̃ bona deuorãt. Est etiã ligurire paulatim ⁊ cuꝫ quadã mora atq̃ elegãtia comedere quasi sinẽdo vt p se cibus in stomachũ liquefiat. Terẽ. in eu. Quę cũ amatore suo cenãt/liguriũt. Dictũ ligurire απο του λυγιρου: qđ greci suaue dicunt: vt inquit Do. p translationẽ. Cice. D. Bruto scribens ad supplicationẽ rerũ vsus est. Cum ꝺdam inqt de collegis nostris agrariã liguriret curationez disturbaui rem: totãq̃ nobis integram reseruaui. Et ab Ausonio dictũ est Inguinũ liguritor.

Ligula pe. cor. dimi. a lingua. vide in dictiõe lingua.

Liliũ/genus herbę. de qua apud rei rusticę scriptores fit mentio quõ seratur.

Lilietũ/locus in quo liliorũ copia est. Palladius. Lilieta canneta ponenda sunt.

Lilybeũ/promontoriũ siculię: et vrbs eiusdẽ nois. Syl. lib. viij. Cernit deueras lilybeũ noie chelas: scribit cum diph. Mã greci. λιλυβαιον dicunt.

Lima/instrumẽtũ fabrile q̃ ferrũ aut aliqđ aliud terit.

Limo as. polio ⁊ superflua detrabo. Hiero. ad Damas. Sępe causatus sum ecclesiã nõ possem sermonem nisi quẽ ppria manꝰ limauerit. Aliqñ limare est ꝓsũgere. Plau. Nõ pater tuꝰ vnq̃ cũ illa limabit caput. Huius cõposita sunt Delimo ⁊ elimo q̃ habẽt pe. prod.

Limaculus diminũ. a limatus. Cice. Volũnio. Opꝰ est hoc delimatulo ⁊ polito tuo iudicio.

Limatura/scobs: hoc est puluisculus limãdo detractꝰ.

Limax dicit q̃ erquirit vt aliquid auferat. Plau. in bac. Limaces viri ꝙ atterant ⁊ consumãt. Et limax testudo cochlea terrestris q̃ ⁊ limaca a limo dicit: in quo per hyemẽ delitescit ⁊ viuit vere prodiens. Col. lib. vj. Implicitꝰ conche limax birsutaq̃ campe.

Limus/genus vestis ab vmbilico ad pedes. Virg. lib. xij. Velati limo ⁊ verbena tpa vincti. Et limus letamen est seu cęnũ illud mollitꝰ qđ ab aquis deferri solet. Vnde limosus a. um. Virgi. Limosoq̃ lacu per noctẽ obscurus in vlua delituit. Hinc illimis ⁊ hoc illime pe. prin. qđ est sine limo defecatũ sincerũ. Sidonius ad heronũ. Rusq̃ aqueductuuꝫ liquor integer vel cisterna defecabilis/vel fons irriguus/vel puteꝰ illimis. Hinc ⁊ Oblimo: de quo alibi.

Limus a. um. obliquus. i. transuersus/obtortus qđ ⁊ limis tertię declinatiõis dicit. Vnde qui oblique aspicit limis oculis spectare dicit. Ter. in eu. Ego limis specto sic p flabellũ clanculũ. Do. Põt esse noiatiui casus: vt sit limis specto vel ablatiui puralis ⁊ deest oculis. Cum igit̃ dissimulant se hoies videre qđ vident/⁊ non recta facie/sed transuersa intuentur: limi dicuntur aspicere.

Limẽ ꝺr qđ ex transuerso in ianua est a limo obliquo/ꝙ ingredientibꝰ exeũtibusq̃ transuersum sit: vt est apud Do. Festũq̃. Hec solũ inferiorẽ partẽ significat quę sub pedibus calcari solet in ingressu/sed etiã superiorem. Iuue. Pendẽtia liquit vela domus ⁊ adhuc viridis in limine lauros. Meuius ꝺo limen superũ et inferũ dixit. Exime limẽ superũ qđ mihi misero sępe confregit caput. Inferũ quoq̃ vbi ego omnis defregi digitos. Limẽ superũ supliminare etiã vocatur: a grecis hyperthyron. Ponit interdum ꝓ ingressu. Virgi. Limen erat cecęq̃ fores ⁊ peruius vsus. Interdũ ꝓ interiore parte domus. Idẽ penetrant aulas ⁊ limina regũ. Interdũ ꝓ loco standi. Idẽ: Corripiunt spacio audito limenq̃ relinquunt. Interduꝫ ꝓ principio: vt in limine vitę extinctꝰ est. Interdũ ꝓ amicicia: vt testat Ser. enarrans illud de Turno. Se limine pelli. Iuue. Limine submoueor. i. repelloꝛ ab amicicia. A limẽ fit Elimio as. Liminare. Postliminiũ liminaris ⁊ hoc liminare quoad limen pertinet: vt lapis liminaris qui est in domus ingressu. Aug. ad Hiero. posuit ꝓ principio. Non hoc codex ipse vt assolet in liminari pagina prętendebat: id est in principio seu ingressu libri. hinc supliminare.

Limes itis/modo transuersam viã significat/modo terminũ. Col. li. j. Semitas nouosq̃ limites in agro fieri nõ patiar. In agris limites duo maximi sunt: Cardo ⁊ Decumanus. Limes decumanus est qui ab oriente in occidentẽ spectat. Cardo a meridie ad septentrionem. Reliqui limites angustiores: distantq̃ inter sese paribus interuallis.

Limito as. pe. cor. ⁊ limitor significat termino seu restringo/sic a semitis Semito as. ⁊ semitor. Vñ limitatus ager ꝺr in cẽturias diuisus. Pli. lib. xvij. Aut si maior modus sit totidẽ pedũ cardinẽ quo decumano limitari. Semp ꝺo quintãis semitari: hoc est in quinto quoq̃ palo singulę iugo pagine includũt. Cice. Appio pul. De tua ,plura beneficaq̃ natura limitabit aliquid posterior annus ,pter quãdã tristiciã.

Limentinus putabat deus q̃ liminibus ꝓesset.

Limbus muliebre vestimentũ erat purpurã in imo cõsutã habẽs seu qđlibet aliud ornamentũ vestiũ extremitatẽ ambiens. Virgi. Sidoniã picto clamydẽ circũdata limbo. Vulꝰ dimi. est limbulꝰ a quo limbelliꝰ.

Limbotarius qui limbum vestem consuit. Plau. Textores limbotarij.

Linus/nomen viri ꝓpriũ: ex mercurio seu vt quidam putant ex apolline ⁊ vrania geniti: alter philosophus thebalius/Junior. Est etiã linus species hymni Suidas autez λινοσ χαλκι δευσαπολλωνοσ και τερψιχορησ οιδε αμφι μαρουκαι ουραριασ λεγεται δε πρωτοσ ουτοσ αποφοιν ικεσ γραμματα εισ ελληνασ αγαγειν γερεσθαι δε και ηρακλεωσ διδασκαλοσ γραμματων και τησ λυκρικησ μουσησ πρωτοσ γερεσθαι ηγε μων.

Linũ απο του λιρεο antiquo verbo qđ est teneo: qꝛ lino omnia tenẽtur. Hinc lineus a. um; quod ex lino est vt vestis linea.

Linarius/qui lini artem exercet: a grecis λινοπλοκισ. linoplocis.

Linamentũ/phílum quod ex lino voluendo trahitur. Pli. Delphini linamenta accensa excitãt vulnę strãgulatu oppressas.

Linteum/pannus lineus ⁊ sudariũ quo in balneis vtimur. Mar. Non tam sępe teret lintea fullo tibi. Itẽ lintea sunt vela quibus vtuntur nautę. Virgi. Certũ est dare lintea retro. Itẽ lintea quę sũt idonea ad spectantiã vmbracula. Vnde legimus: Cesarem totum forum linteis adumbrasse. Itez lintea linei amictus. Inde linteatus linteis inductus: id est lineis vestibus quali habitu fertur fuisse. Appollonius philosophꝰ quoniã hmõi habitus videbat mũdiorẽ q̃ qui ab animalibus deglubebat. Sidonius ad leonẽ: Cupidus scientię continentez pecuniz: inter epulas abstemiũ inter purpuratos linteatus.

Linteolũ diminutiuũ. Pli. ꝓ petia pãni linei vulneribus in linteolis imponitur. s. amurca.

Lintearius/qui lintea vendit.

Linteones/qui texunt linteamina, p confeciendis vestibus: vt docet Ser. lib. vij. en. Firmicus lib. ij. math. scribit venerẽ in quadrupedibus occurrẽtẽ facere linteones/aut plumarios atq̃ colorũ tinctores.

Linea ę. ꝓprie significat filum illud quo fabri materiarũ vtuntur ad signãdam materiã ꝙ ex lino fiat. Et quoniã ab hac si rubrica vel alio colore intincta fuerit figura designat longa sine latitudine atq̃ altitudine: ea quoq̃ figura linea vocatur. Item ea quę nõ colore: sed animo imaginantur geometrę lineę vocantur. Et linea dicitur filum omne ex lino et quicũq̃ tenuis funiculus. Col. Ligato pede longa linea gallina custoditur. Pli. Burenę deuorant hamũ: admo-

nentq; dentibus lineas: atq; ita erodunt. Idem. Stẽmata vero lineis discurrebãt ad imagines pictas. Et linea dicitur quę est in superficie. Nam superficies ex lineis est vt punctum: quod est principiũ in geometria Dicitur autem punctũ qđ diuidi non põt. Linea que ab vno puncto ad aliud deducitur.

Linearis ꝛ hoc liniare: qđ ad lineã pertinet. Vñ linearis pictura vocata est lineis circa vmbram hominis deductis. Primi hanc picturam exercuerunt Ardices corinthius ꝛ Telephanes sicyonius sine vllo colore spargentes tñ lineas intus: vnde ꝛ latini linearẽ picturam graphidẽ appellauerũt.

Lineamẽtũ a linea: ꝛ ipsa extremitas ꝛ quasi linea quędam corporis per quã hominis forma dignoscitur a lineari pictura tracta in qua per solas lineas effigies hominis cognoscebat. Justi. li. j. Lineamẽtor eũlitas matri ꝛ filio pstimilis. Pli. Nec q̃ succederet operi ad prescripta lineamenta inuentus est.

Lino is: ꝛ linio is: et lenio is: diuersa sunt. Nam linio ꝛ lenio quartę cõiugationis sunt. Linio tertię. Et lino linior habent pe. cor. lenio, p. Virg. Seruataq; mella thesauris relines Sedulius. Illiniens hominẽ veteri de semine supplet. Est autem linire crasse aliquid aliquo instrumento supinducere. Col. lib. vij. Sed illius sanat nora fibula ahena si locum lesum cõpungas cretaq; cynonia ꝛ aceto linas. Aliqñ etiam non crasse: sed leniter aliquid inducere ꝛ quasi lineã ducere. Unde interlinire dicimus supiuducto attramento aut alio liquore scripturam aliquaꝫ picturã ve destruere. Sic littere dicunt interlite: ꝛ talis inductio Linitra dicit. Aliqñ obturare. Virg. li. iij. Ge. Necꝫ ille ne quicq̃ in tectis certatim tenuia cera spiramenta linũt: vt etiã a cõtraria significatiõe eius cõpositũ simul Relino indicat: vt apud eũdẽ. Seruataq; mella thesauris relines. habet hoc verbũ lino, tria ꝑterita lini liui ꝛ leui. De primo Quintil. in declamatione Leci. Et ne qđ sceleri ipio deesset mariti tui cruore parietẽ linisti. De scdo Col. li. vlti. Multi cũ semel noua dolia vel seria crassa gũmi liuerũt: vna in ppetuuꝫ gũmitione esse contẽti sũt. De tertio Cato de re rus. Postea dolium calefacito minus: qui si picare velis tepeat satis est lignis lenib⁹ facito calescat. Ubi tẽperate tepebit: cuminũ indito: postea linito. Si recte leueris in doliũ quinquagenarũ pedum quattuor satis erit. Supinũ vnũ tantũ habet litũ. Vñ litus a um: p obturato maculato insperso. Virgi. lib. iij. Ge. Eluent alie ꝛ fulgore coruscãt ardẽtes auro ꝛ paribus lita corpa guttis. i. inspersa seu distincta. Quale est illud Hiero. ad Saluinã. Tu vo quę in tumulo mariti sepelisti omnes pariter voluptates q̃ litã purpurisso ꝛ ceruſa faciẽ sup ferertrũ eius lachrymis diluisti. Eius cõposita sunt Adlino ad aliqđ lino. Pli. Sunt qui leporino coagulo mel addãt ꝛ hoc sepe adlinant dentẽ. Palladi⁹. Si stercus ꝓmogeniti viculi adlinamus orib⁹ vasculoꝫ. Collino. Gel. Postea tabulas cera colleuisse circũlino. Li. li. j. tus. Condiũt egyptij mortuos ꝛ eos seruant domi: ꝑse etiã cera circũlitos condiũt vt q̃ maxime ꝓmaneãt diuturna corpa. Delino: Illino: interlino: oblino. Vide alibi. Elino extralino fędo. Lucil. lib. vj. Si hęc vestimenta eleuit luto. Perlino valde lino. Col. lib. viij. Vor vlcera lauãtur acero: ꝛ tũc pice liquida cũ adipe suilla perlinunt Relino qđ obturatũ erat aperio. Terẽ. in heau. Releui oia dolia oẽs serias. Sublino ꝓmediocriter sędo illudo: ꝛ pro ridiculo habeo. Plau. in epi. Sener tibi os sublitũ est plane ꝛ ꝓbe. i. derisus es. Et in capt. Quanto in pectore hanc meã magis rẽ voluto tanto mihi ęgritudo auctior est aio ad illũ modũ sublitum esse os mihi. i. substercoratũ vel maculatũ.

Linio is iui itum: ꝓprie significat vngo vel frico: aut quid simile qđ digito aut aliquo instrumẽto alicui rei superinducit fricatur vel imꝓrimitur: sed tenuiter nõ crasse. Col. lib. viij. Fere autẽ per ęstatem sic muscis aures canum exulcerantur sepe vt totas amittant. Quod ne fiat amaris nucibus contritis liniẽde sunt. Hieronymus in tob. Statimq; linies super oculos eius ex felle isto piscis. Fateor tamen adeo interdũ hec duo verba lino ꝛ lineo in significatione ꝓpinqua esse: vt vix discerni possint. Et linio componit Circũlinio. Lactã. lib. v. Circũliniat modo poculũ cęlesti melle sapientie: vt possint ab imprudentibus amara remedia sine offensione potari.

Lingones sunt populi Gallię supra heluetios ꝛ sequanos in occasum vergentes.

Linternus Campanię fluuius haud longe a vulturno fluuio et oppido.

Lingo is: xi ctũ. Lingere est aliquid lingua molliter tangere. Plaut⁹ in Cast. Uel mihi video lingere hinc linguam quidam deduci voluerunt. Rursus lingere dicimus dum aliquid in ore tenentes guttatim id defluere in stomachũ sinimus. Quę res linctus dicitur Quę vo in hunc vsum fiunt eclegmata grece dicunt Pli. Telicos gẽma est q̃ oleę nucleo silis videt ꝛ lingentiũ calculos frangit. Idem. Multi tussim veterẽ linctu salis discussere. Idem. Semine lini fiunt Eclegmata. Hinc fit compositũ Elingo qđ est extra lingo Plau. in cur. Hic hodie apud me nunq̃ elinges salẽ

Lingua a ligando dicta est q̃ liget cibũ. Nam cibos vi sua cõglobat ac deꝓrimit in ventrẽq; transmittit: seu q̃ ipsa dentiũ septis quasi muro vallata ac ligata sit. Est ꝛ lingua minor quę ꝛ sublinguium a quibusdam dicitur operculũ cartilaginosum: qđ phystulam spiritalem in gutture claudit cũ phystula cibali cibus defertur. Hęc cũ ridemus attollitur: quia risus oia concutit. Quapropter periculosum est ne nos risus inuadat cum deglutimus. Hoc enim operculũ natura instituit ne quid esculenti potulenti ve ad pulmonem feratur. Qđ si accideret nisi reiiceretur hominẽ strangularet. Accipit quandoq; lingua ꝓ differẽtia sermonũ. Unde dicimus linguã latinã: linguam grecã: vt est apud actus apostolicos. Judiuim⁹ eos loquẽtes nostris linguis magnalia dei. Quinetiam in vna lingua sermonis diuersitas lingua dicit: vt in greca lingua est. Attica: doꝛica: ionica lingua. Scribit strabo trecẽtas nationes q̃ dissimilibus linguis vterenẽ descendisse in dioscuriadẽ vbẽ colchoꝛ clarissimã.

Linguarum diuersitas inquit Augustinus lib. xix. de ciuitate dei: hominẽ alienat ab homine. Nam si duo simul esse aliqua necessitate cogantur: quoruꝫ neuter nouit linguam alterius: facilius sibi animalia muta etiam diuersi generis q̃ homines sociãtur. Rursus lingua appellatur genus promontoriũ nõ excellẽtis: sed molliter in planũ deuerti. Similiter instrumentũ planum ꝛ oblongum in speciem linguę factum lingua dicit: quale est illud quo vtuntur Aromatarij ad extrahenda e vasis vnguenta. Cuius diminutiuũ ꝑm Priscianum est lingula: eiusdem significationis: ꝛ per concisionem. Ligula Festus. Ligula ꝓ diminutione mdicta alias a similitudine exerte linguę: vt in calceis: alias inserte: id est intra dentes coercite: vt in tibijs: pro ea quę calceoꝝ est. Var. Non extrema sedet linia lingula plãta. Juuenalis abiecit n et li corripit. Et ligulam dimittere solicitus: ne tota salutatrix iam turba peregerit orbem. Var. Quis me ligulaꝫ dicãt equites patresq;. Dicor ab indoctis lingula grãmaticis Pro ea quę instar lingue facta est. Plinius. Cera punica fit hoc modo. Ventilat sub dio sepius cera fulua deinde feruet in aqua marina ex alto petita addito nitro. Inde ligulis eligũt florem. Columella. Li.

B

gulam vocat instrumentū ad purganduz e vase spumā. Deinde inquit vbi linquatum mel in subiectum slutū defluxit transfert in vasa fictilia: q̄ paucis ante diebus aperta sunt: dū musteus fructus efferuescat: hisq̄ sepius ligula purgādus. Pli. Sunt qui cōmitialibus morbis dandū putant luna: quarta sexta septima lingue mensura. i. cochlearis. Veteres etiam gladiolū oblongū in speciem linguę factū ligulā vocitauere. Lingua itez vt Plinius testatur: herba est q̄ circa fontes nascitur cuius radix cōbusta z trita alopecias emēdat. Siliter lingua bubula genus herbę quā greci buglosson dicunt boum linguę similis. Lingua canina alia herba quę cynoglossos vocat a grecis Lingua petrea genus lapilli qō inter gēmas connumerat. A lingua fiunt Elinguis sine lingua et qui loqui nō potest etiā si linguam habeat. Elinguo as. Bilinguis trilinguis z huiusmodi.

Linguax siue lingulax lingulaca ve verbosus multū loquens: qui nimiū z stulte loquit. Gel. lib.). Hoc genus hominis in verba prouectos locutuleios z blateroncs z linguaces dixerunt.

Lingulaca mulier multiloqua. Plau. in Cas. Lingulaca est nam nunq̄ tacet. Accipitur quandoq̄ pro muliere auguratrice. Quandoq̄ pro pisce qui solea aut ei similis a nōnullis creditur. De quo apud Varronem z Plautum.

Linquo linquis liqui lictū ꝑm Prīs. significat relinquo dimitto: habetq̄ li. syllabā indifferentem in p̄terito Virgi. Nec tamen indecorem tua te regina reliqui. Idem. Namq̄ sua patriā liquerat tellure sepultam. Huius cōpositū est Delinquo. Ascē. Errat cū nestore Cesariensi male citante. Virgi. Enei. iiij. vbi legit. Manq̄ suā patria antiqua cinis ater habebat.

Lipara penultima correpta Insula ex colijs a liparo rege: Ausonis regis filio cui successit eolus. Hiero. Quę e lipara siciliam nauigant sinistra est. Hinc liparcus liparea liparcum.

Liparus Ausonis regis filius: a quo lipara denominata est insula.

Liparis Cilicię fluuius ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ qm̄ scribit Victr. natātes in hoc flumine: aut se lauātes nō aliter vngi ab ipsa aqua q̄ si oleo aut adipe lauarent.

Lipsana pe. cor. tantū pluraliter declinatuz nomen est quo apud nos reliquię significant.

Lippus qui oculos habet lachrymātes cū putredo abis de fluat. Lippitudo ipsum vitiū. Cor. Celsus. Si frons p̄urit lippitudinis metus est.

Lippio is iui itum lippus fio: hoc est marcorē in oculis contraho. Pli. lib. xxviij. Oculorū vitia fieri negant nec lippire eos qui cū pedes lauāt aqua inde ter oculos tangant. Plau. in Cur. ad fauces transtulit. Pro spicio parū os amarū habeo: dentes plenos: lippiūt fauces famę: ita cibi vacuitate venio lassis lactibus.

Liquentia fluuius gallię cisalpine seu venetię: post Tarusinum agrū. Oritur q̄ in opiterginis z in mari adriaticum cadit.

Liquidus a um: penulti. cor. molle fluxum. Virgi. Aut cum liquentia mella stipant. Aliquādo ponitur ꝑ puro. Idem. li. iiij. Dulcia mella premes nec tantū dulcia ꝓtum et liquida: id est defecata et sine sordibus. Aliquando pro prospero. Plau. in pseu. Ab sinistra auspicio liquido atq̄ ex sententia confidētia est inimicos meos me posse pdere. Hinc fit aduerbiū Liquido: qō significat pure z manifeste. Terētius in And. Ut liquido possim iurare. Dicimus etiaz ad liquidū quod est manifeste.

Liquido as: aperio manifesto.

Liquo as li. syllaba cor. significat liquidū facio cū scilicet aurum vel plumbum dissoluitur. Lu. lib. vij. Ere prąq̄ tela liquauit. Huius passiuum liquor. Composita sunt Eliquo: qō est extra seu valde liquo. Lactā. libro. ij. Unde autē vel quomodo deus hęc duo principalia ignem z aquam vel accenderit vel eliquauerit solus potest scire qui fecit. Aug. lib. ix. confessio. per translationē dixit. Voces igitur interluebant auribus meis z eliquebaē tua in cor meuz. Reliq̄ idem qō liquo. Vñ legimus de scris Primo z Feliciano q̄ iusserit ḡlses reliquari plūbū z bullies in ora fundi.

Liquatū siue liquamen: pinguitudo animalis ad ignē liquefacta z in vsuz coquinariū seruata ad cōdiēdos cibos. Licet z de alijs dici possit: quę non comedunt vt est apud Colu. lib. viij. Succus excolati lupini veteris vini sex z amurca pari mensura miscentur: coq̄ liquamine consa outs imbuitur.

Liquasco is: liquidus fio.

Liqueo liques liquiui: li. syllaba cor. repta. Est autem liquere liquidum seu molle esse qō instar olei discurrit. Hiero. in Leui. Omne liquens qō bibit de vniuerso vase imundū erit. Hinc liquesco liquidus fio. Persi" Tot tibi cū inflāmas iunicū ometa liquescāt. Virgi. Limus vt hęc durescit z hic vt cera liquescit. Huius cōposita sunt Colliqueo: a q̄ colliquesco. Deliqueo a quo Deliquesco qō est in totū resoluo. Ouid. lib. vij. me. Protinus imbutū celesti nectare corpus: Deliq̄uit stagnūq̄ suo de nomine fecit.

Liquet impsonale: significat Constans manifestū z certum est: qm̄ quę resoluuntur certa constantia z manifesta fiunt. Terē. in Eu. Illum liquet mihi deierare his mensibus fex nō vidisse proximis.

Liquefacio: a quo liqueſio eiusdē cum liquesco significationis. A liquefacio compositus. Illiqueſio qō est valde seu intus liqueſio. Lice. lib. iiij. Tul. Quę sunt omnes vnius generis ad perfundendū animū tanq̄ illiquefacte voluptates.

Liquos is: liqui resolvor defluo stillo. Cuius passiuum est liquor liqueris: quorū li. syllaba ꝓducitur. Virgi. Vere nouo gelidas canis cū montibus humor Liq̄tur. i. paulatim dissoluitur. Idem. li. iij. Nam quę prima solo ruptis radicibus arbos vellitur huic atro liquūtur sanguine guttę: id est defluunt. Luc. libro. ix. Liquitur z nigra distillant inguina tabe. Hinc etiaz fit liquesco liquescis prima pro. Ouidius libro. j. de pon. Sic mea perpetuis liquescūt pectora curis. A liquo fit compositū. Col. liquo. Varro. Quod aurū cū colliquisset in forma fuit infusum.

Lira prima syllaba producta: sulcum significat. Col. li. ij. lyras rustici vocant easdem porcas cum sic aratuz est vt inter duos latius distātis sulcos medius cumulus siccam sedem frumentis p̄beat. Hinc lyrare: a quo delirare z delirus. Deliramentū. Lirare dicunt agricolę cum crate dentata vel tabula aratro annexe operiunt semina. Primo eīm aratur terra: qō dicitur proscindere: Deinde secunda aratione excitate grandiores glebę frāguntur quod vocant effringere. Tertia aratione iacto semine boues lirare dicūtur: qui tabellis et vomere simul et satum frumentū operiūt in porcis et sulcant in fossas quo pluuia aqua dilabatur Hinc delirare aliquem dicimus cum non recto sulco tegendo semen incedit: deinde per metaphoram ad insaniam hoc vocabulū translatum est. Unde z deliri insani dicuntur: z delirare insanire. Hora. in epistolis. Quicquid delirant reges plectunt achiui. Deliramentū ipsa deliratio. Quidam tamē delirare a greco trahunt. Nam λυρειν ineptire est. Nostri etiaz liras gerras et nugas vocitauere. Plaut. Nam tuę blanditię mihi sunt qō dici solet gerre germane edepol lire. Lyra ꝑ y. aliud significat.

Liro liras: liras facio. Col. Lirant iugera duo opa vna

Liratim aduerbium per liras. Colu. Ecq̄ cum sint liratim seri debent.

Liris fluuius campanie ortus in Apennino ⁊ mitur/nas preterlabens. War. Ceruleus mons liris amat quē sylua marice protegit. Virg. Et vmbrosę liris p regna maricę.

Lis: controuersia a limite id est termino dicta: q primę inter homines lites de limitibus fuerunt.

Litigo as: pe. cor. quasi litem ago: discepto contendo. War. Ah miser et demens viginti litigat annos. Quisq; ⁊ cui vinci gargalianę licet. Plau. i rud. Qua de re nūc litigatis inter vos? Litigiū litis actio. Idē in Cas. Mā ego qd cōtrahere cupio litigiū inter eos? Litigiosum ōr de q̄ lis est. Litigiosus qui frequēs in litibus versat. Litigator ⁊ litigatrix q̄ ⁊ quę litigat.

Lithos grece: lapis latine dicitur.

Lithagirium: spuma argenti: quasi q est in lapidē com/pacta argenteum.

Lithocolla: glutinū quo lapides coniungunt. Fit enim ex lapide pario aut marmore cū taurino glutino.

Lithoglyphus pe. cor. sculptor lapidum.

Lithotomia: penultima producta lapidicina lithoto/mus architectus.

Lithologema penultima producta: lithogematis stru/es lapidum.

Lithostratos pe. prodn. mas. generis: ⁊ hoc lithostra/tum dictio composita ex λιθος lapis ⁊ στρωτος stratus appellatur locus lapidibus stratus si verbus greçum proprie interpretari volumus. Verus litho/strata ex paruulis crustis constabant: quibus solum pauimenti incrustabat. Unde legimus in euangelio Joānis. Et sedit pro tribunali in loco qui dicit litho/strotos. Var. li. iii. de re rust. Cū villam haberes ope rectorio atq; intestino ac pauimētis nobilibus litho/strotis spectāda. Hoc a nostris dicit Sectile.

Lithiasis morbus calcularis.

Littera q̄tus p̄m suam analogiam per simplex t. scribi debeat: tamen quia prima syllaba eius producitur p duplex tt. scribi solet. Dicta littera quasi legittera eo q legenti prebeat iter: vel q in legendo iteretur: vt in quit Ser. Vel a lituris: q scripta deleri possit: quia plerūq; in ceratis tabulis antiqui scribere solebant ⁊ inde delebant. Vel a lino is: quod in scribendo illini/tur: id est leniter inducitur atramentum. Vel a linea quoniam greçe γραμμη linea dicitur et inde grā/ma littera et grāmatica litteratura. Et litterę quę no/tę quoq; appellantur ex lineis constant. Et significat principaliter litteras indiuiduas: vt a. b. c. Sicq; dif/finitur q sit minima pars vocis compositę ex litteris quę scribi potest indiuidua. Huic accidit nomen scz quo appellatur: figura qua pingitur: et potestas qua valet. Aliquando littera capitur pro scribentis ma/nu. Cice. ad Atticum. Nam alexidis manū amabam q tam prope accedebat ad similitudinem tuę litterę Plurali numero litterę epistolā designant: nisi apud poetas: apud quos legitur littera pro epistola. Oui/dius. Quā legis ab rapta briseide littera venit. Vo/cantur preterea litterę disciplinę que litterarum mo/numentis continentur: vnde dare litteris operam di/cimus: hoc est incumbere artibus quę scriptę sunt. A littera fit diminutiuū litterula: quod Hieronym⁹ po/suit pro breui epistola cum inquit. Munuscula omnia ⁊ suspectas litterulas vobis interdico sub anathema/te. Litteratus qui litteris preditus est. Cuius contra/rium est Illitteratus pro rudi ⁊ indocto. Litteratu/lus diminutiuū est. Hierony. contra Rufi. Videris tibi litteratulus et rabbi.

Litterosus idem quod litteratus. Lactus. Homo litte/rosus mere.

Litterarius litteraria litterariū: quod ad litterā vel ad lras pertinet. Un dicit ludus litterarius.

Litterator qui litteras noscit vel docet.

Litteratura: ars quę de litteris tractat: vt est grāmati/ca. Aug. li. viij. confes. Imperatoris Juliani tempo/ribus lege data prohibiti sunt christiani docere litte/raturam ⁊ oratoriam.

Litus a um participiū a lino. Vide in dictione Lino.

Littus per duplex tt. terra quę ab aqua tangitur: vel q alluitur: vel q aqua ad id alludat: vel q ibi aqua elidi/tur seu q fluctibus oblimatur. Et proprie de mari di/citur: ripa de fluminibus. Ouidi⁹ Campoq; recepti. Liberioris aquę pro ripis littora pulsant. Sueto. in Nero. Disposite per littora ⁊ ripas diuersorię taber/nę. Quandoq; etiā littus dicit de fluminibus. Virg. in diris. Littora quę dulcis auras diffunditis agris. cū de Vincio loquerer. Sumitur interdū pro terra mari vicina. Idem. Cui littus arandū ⁊ cę. Interdū pro spacio circa aram: a litando: quia ibi litabant ho/stię. Nam sicut docet Dona. Nauigantes eundo et redeūdo in littore sacrificabant propter quod ⁊ vsus obtinuit vt duplici tt. scribatur cum lito primā corri/piat. Cicero cū in topi. a ledo deducere videt. Quod cū primā producat: vnico t. scribenduz erit. A littus fiunt littoreus a um: ⁊ littoralis adiectiuum vt arena littorea: ⁊ plaga littoralis.

Lito as: sacrificio facto deos placo: votūq; impetro. Sue. in Cęsa. Deinde pluribus hostijs cęsis cum li/tare non posset introit curiā. Huius cōpositū est per lito quod est perfecte lito. Gel. Si be res diuine factę riteq; perlitateq; essent: haruspices dixerunt omnia ex sententia processurum esse.

Litura re. superinductio: ⁊ complanatio: a lino linis vt sit cum superinducto atramento alio ve liquore scri/pturam vel picturam destruimus.

Lituro as. pe. producta cancello: expungo. Sidonius apol. Tunc vel certius te probasse reliqua gaudebo si lituasse aliqua cognouero.

Lituus baculus incuruus: quo sedentes augures aui/bus templa designabant. Gel. Lituus est virga breuis in parte qua robustior est incurua. Dicitur interdum regale sceptrum: hoc est ille romuli baculus qui post romulum a litibus dirimendis in medio incendio in/teger mansit vt apud Gale. maximum. Mihil in eo preter lituū romuli integrū repertum est. Et Plutar. in Romulo. Lituus cōseruatus est in palatino colle: vsq; ad Celtarū tempora a quibus capta vbs incen/sa fuit. Sed postea expulsis a Camillo hostib⁹ inter altissimas faullas illesus cum omnia ignis consum/psisset inuētus est. Festus scribit lituū esse gen⁹ bucci/nę curuę vnde vox gracilior exiret: q̄ q̄ cecinerit liticē ōr Vir. li. vj. Et lituo pugnas insignis obibat ⁊ hasta

Liticen penul. correpta qui lituo canit.

Liuius nomen historici patauini qui res romanas mi/ro artificio luculentoq; sermone perscripsit. De hoc Hiero. ad Paulinū Ad Titū Liuiū lacteo eloquē/tię fōte manātē de vltimis hispanie galliarūq; finib⁹ quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad contē plationem sui roma non traxerat: vnius homis fama perduxit. Habuit illa etas inauditū oibus seculis ce/lebrandūq; miraculum vt tantā vbem ingressi: aliud extra vbem quererent. Fuit et alius Liuius poeta. Comicus cognominatus Andronicus. De quo Dio me. Constat inquit apud Romanos: Primū latino sermone comędiam Liuium Androicum scripsisse. Gel. libro. xvj. Prim⁹ omniū. T. liui. poeta fabulas docere Rome cepit post Sophoclis et Erupidis mortem annis plus fere. L. er. lx.

Liuor vestigiū ⁊ nota quę fit ex flagello. Unde in eccle/siastico legimus q flagelli plaga liuorem facit. Ali/quando significat colorem nigriorem. Var. Sic pau latim liuor in candorē vertitur: ⁊ omnis macies e cor/pore abscedit. Et quoniā talis est color: inuidor: ideo

liuor accipitur pro inuidia. Luc. Liuor edat tibi cuncta negat. Claudia. libro. iii. Rabiem liuoris acerbi Nulla potest placare quies.

Liuidus proprie dicitur qui ex percussu carnem nigraz habet fluxione cruoris ad eum locum quo percussus est. Plinius. Taplie succus suggilatis ac liuidis prodest. Hinc liuidus pro nigro. Virg. Quid ve petunt animę vel quo discrimine ripas: Ve linquunt: ille remis vada liuida verrunt. Quoniam vero qui inuidia laborat exedentes se dolore hūc colorē contrahunt: Liuidus sepe pro inuido ponitur. Var. Omnib⁹ inuideas liuide nemo tibi. Huius diminutiuū est liuidulus. Iuue. Quibus inuideas si liuidulus sis.

Liueo es: ater sum. Pli. lib. xxii. Coxer vero scilicet heliostrophi liuentibus colorem reddit. Et aliqñ inuideo. Pompo. Malignus homo z fortunis aliorum semper liuens.

Liuesco: liuidus fio. Claudi. lib. iij. Haud equidem inuideo nec enim liuescere fas est. Vel nocuisse deos. Huius compositū est Adliuesco.

Lix dicit cinis in quez materię rediguntur cum fuerint exustę. Pli. lib. xxxvj. allegat Varronem dicentem: lix cinis est foci. Et lix vocatur aqua cineri immixta. Unde lixinium. Et lix aqua a lica qui secutus est herculem deflecti quidam aiunt.

Lixinium aqua in qua lauandi gratia decoctus est cinis per n. ante i. Col. lib. xii. Sunt qui culmos fabę exurant z ex eo quod cremauerint cinere lixinium faciūt. Idem libro vltimo lixiniam vsurpat. In olla inquit fictili ampla preparatam lixiniam cineris sarmēti calefieri conuenit.

Lixe dicti sunt qui vilioris quęstus gratia exercitum sequūtur vt puta lauandi aut coquendi gratia. Syl. libro. v. punicorum Inutile marti lixarū vulgus. Scipio apud liuiū. Actium vmbrum appellat semilixam quasi semimancipiū nomine ignominioso. Var. Lixulas z semilixulas vocabulo sabino scribit dici circulos ex farina caseo z aqua cōmixtos z inter cibaria numerantur. Appellatiq̄ sunt a cinere: q̄ lix cinis foci est. Unde elixus a um: quod coctum est cinere olle suppositō. z Aulicociū quod olla coctū est. Nam veteres pro olla aulam dicebant.

Lixo as: lixum facio z vernacula lingua dicimus lissare a quo fiunt cōposita Elixo et prolixo: quod est lixum facio seu in longū acuo. Col. lib. v. Quare magnopere monendus putator est vt pliret aciem ferramenti z quantū possit nouaculę similē reddat.

L Ante O

Loba ę. milū vel panici racemus: vt est apud Var.

Locus proprie dicitur quicquid aliquid continet: Virg. Hic locus vrbis erit Ponituq̄ a dialecticis inter accidentia substantię: et est vna de septem circūstantijs quę ita numerant̄ persona: qualitas: negociū facultas: causa: modus temporis: quę hoc versu continentur. Quis quid vbi quibus auxilijs cur quomodo quando. Quandoq̄ locus dicit̄ genus. Sal. Natus haud obscuro loco. Quandoq̄ distributio temporū quę cui in spectaculū venturo tribuūtur ab ędilibus Unde motus loco dicitur: qui suas horas non obtinuerit inter precedētes z secutores. Et Cicero Loco motus est cū ex vrbe pulsus. Terē. Noster grex per tumultū cōmotus est loco. Cum autē dicimus. Loco patris te habeo significamus ea esse charitate q̄ pater est vel esse debet. Terē. Si te in germani fratris dileri loco. Loco vo solacij: loco voluptatis: loco honoris p iucundū voluptuosuz z honorificū vr. In loco substituit. i. in alterius vicē. Quinti. Et in locū iuuenis amissi substituit de vanitate solaciū. In plurali loci z loca. Loci sedes z argumētoz sūt q̄ intra se cōtinēt argumēta z ex q̄bus ipsa argumēta petēda sunt Ab Aristo. topica vocati sunt. Loca sūt in q̄b⁹ aliq̄d locat̄ q̄q̄ etiā locos in eodē significato dicam⁹. Var. Deuenere locos vbi nūc ingētia cernis. Similiter locos pluraliter dūtaxat mulieris vuluā seu vterum et vulgo matricem appellamus. Var. in origi. Sic loci mulierbres in quibus nascēdi initia cōsistunt. Pli. lib. xi. Fęminis eadē oia pręter vesicā z intus vtriculus vnde dictus vterus qō alio noie locos appellāt: hoc in reliquis animalibus vuluā tantū dicimus.

Loculus, diminutiuū a locus: significat eīm paruū locū Var. li. iij. de re rust. Hortēsius familiaris noster cū piscinas haberet magna pecunia ędificatas ac loculos ita sepe cum eo ad villā fui. Ponit̄ etiā interduz p sacculo in quo pecunia seruat̄ q̄ alio noie vr vulua z bulga z marsupiū z capsula siue sit lignea siue ebo/rea Var. Nos nisi de flaua loculos iplere moneta nō decet. Interdū p feretro quo mortui efferunt̄: qō alias capulū z libitinā vocāt. Et loculi p vulua.

Locellus diminu. a loculus. Var. Si q̄d adhuc supest in nr̄i fece locelli. Est munus nihil est: ipe locell⁹ erit.

Loculatus a um: qō habet diuersos locos. Var. Nam vt pausanias z ceteri pictores eiusdē generis loculatas magnas habēt areolas vbi discolores sint certas sic hi loculatas habēt piscias vbi dispares disclusos habent pisces.

Loculamēta loca distincta siue capsulę in quibus aues z similia nidificare seu habitare solent: z a loculis deduci videt. Col. Vel si nō ita cōperit parillis adactis tabulę supponant̄ q̄ vel loculamēta quib⁹ nidificent aues vel fictilia colūbaria recipiāt z lib. x. de apibus dicit. Crepitaculis ereis aut testarū plerūq̄ vulgo iacentiū terreat fugiēs iuuētus: eaq̄ quę vel pauida cū repetierit alueū maternū: z in ei⁹ aditu glomerata pependerit: vel statim se ad proximā frondē contulerit ,ptinus custos nouū loculamentū in hoc pręparatuz pliniat intrinsec⁹ q̄dictis herbis: deinde guttis mellis respersum admoueat: tū manib⁹ aut etiā trulla cō gregatas apes recondat.

Locuples pe. co. generis ois ſm Prisc. z tā in i q̄ in e ablatiuū finit. Cice. in frumētaria. In ,puincia locupleti z referta. Hora. In locuplete domo. Dictus locuples a lata humo h̄ ē locoz plen⁹ q̄ pleraq̄ loca. i. q̄ multas possessiones hz: quēadmodū pecuniosus a pecoz copia. Assiduus ab asse dādo cognoiat̄. Pli. lib. xviij. Cognomia etiā prima inde pilūni qui pistrinas inuenerūt. Pisones a pinsendo. Hinc z locupletes dicebāt loci: hoc est agri plenos. Et nō modo pro diuite: z loca multa possidente: verūetiam pro firmo certoq̄ ad quālibet rem ponit̄. Cice. lib. iij. offi. Accedit eos testis locuples possidonius. Posset tū ,p bono z magne auctoritatis capi z forte rectius: quēadmodū z illud in eodē lib. cōparatiue positū. Quem eīm locupletiozē querimus q̄ principē populi romani qui retinēdi officij causa cruciatū subierit vltro.

Locupleto as: pe. co. locis z possessionibus quēpiam diuitē facio q̄uis etiā ad oia sicut dito capi possit: vt cū quis opib⁹ rebusq̄ etiā incozporeis ditat̄. Col. li. iij. Ut ante ppensum z exploratū habeamus vt locupletet patrēfamilię vinearū cultus. Plau. Uisus est paterna hereditate locupletarier. Hui⁹ cōpositū est Collocupleto qō significat valde dito. Ter. in heau. Ubi nā est fides dū ego ,pter te errās patria careo demēs tu interea loci collocupletasti antiphala te.

Loco locas pono constituo. Liu⁹ lib. j. Castra ab vrbe haud plus quinq̄ milia passuū locant. Virg. Hic alta theatri fundamenta locāt. Interdū locare est reponere. Plau. Dā aulā domi locatā q̄rit ablatā reperir. Interdū nuptui tradere. Ter. in phor. Queso q̄ si filiā suā vnicā locaret. Hinc Illocabilis q̄ tradi vi/

ro nō pōt. Plau. Virginē habeo grandē dotē cassam atq; illocabilē. Interdū afflictare: ad appēsionē dare vel ad vecturā seu ad operā faciendā. Et tūc cui quid locatur in datiuo ponit̄ z prēciū in ablatiuo: vt ser nūmis aureis operā vt domū tibi meā locaui: vel equū annū totū. Aliqñ etiā in accusatiuo cuz prēpositione ad: si rei non homini locatio fiat. Plautus in tri. Ego huic diei nomen trinūmo faciā: nam operā meā tribꝰ nūmis ego locaui ad artes nugatorias. Sine prēcio autē exp̄sso sed cū datiuo homini. Lice. in Ver. Senonis Henoni nobilissimi hois vrozis fundus erat colono locatꝰ. Sulp. Lic. Posteaq̄ curauimꝰ vt idē atheniēses in eodē loco monumentū ei marmoreum faciendū locarēt id est cōcederēt ꝓloco. huius verbi composita sunt Abloco: quod est alijs loco affecto. Sue. in Vitel. Satis cōstat exituro viaticū defuisse tāta egestate reifamiliaris vt vxore ac liberis quos romę relinquebat meritorio cenaculo abditis domū in reliquā partē anni ablocaret. Colloco simul loco. Eloco extra loco: vt cum iumentū vel boues extra locare solent agricolę z agrum frumentariū inde male curant. Sō Columella libro. j. tangit cum inquit. Et maxime vexant p̄m qui boues elocant: eosq; vt cetera male pascunt nec industria terram vertunt. Et habent penultimā correptā.

Locito as: pe. cor. frequētatiuū formatū a supino a in i. mutata. Teren. in Adel. Agelli est hic sub vrbe paululū qō locitas: huic demus qui fruatur.

Locatarius: qui domū aut fundū aliud ve simile in locationem conducit.

Locuste sunt animalia parua infirmas habētia alas: vt inquit Hiero. que quidē de terra consurgēta altius nō valent auolare vt plus sint q̄s reptilia z tamē auibus non equētur. Dicte locuste a locis vrendis ob iacturā quā messibus afferunt tactu multa vrētes morsu vero omnia erodentes: vel a loco z sto stas: vel a longis hastis tibiarum z crurū quasi greci ασταλον vocem. Has parthi: in cibo sumunt. Et diuus domini p̄cursor Johānes locustis vixisse scribitur: sed cōtra obstinatos licet sciam magnos viros aliter scribere: hoc non me fallit: q locustis pratoz velceretur audiant etiam grāmaticos. Hic perottus grādi vir auctozitate longā facit disputationez: sed carptim dicit in india nasci longitudine trium pedum: quarum cruribus cum aruerint vtuntur pro ferris: in cyreanica sēr est: vt ter in anno debellentur: in syria quoq; eas necari militari imperio mos est: nefas est credere diuum Johānē: quē regis nostri dei p̄cursorem merito vocāt: huius cibi impuritate vsum in heremo fuisse: crudeli cibo: z venenoso: sed de grecis sunt isti auctores celeberrimi Eudemus rhetor: Heladius: Eugenius: Zosimus: Cecilius: Longinus: Lupercus: Justinus: Pachatus: Pamphilus: Zopyrion: tandem z Suidas omnium congregator ita scribi grece ακρισ ειδοσ ζωυφιου ησθιε δε ακριδασ ο προδρομοσ και μελι αγριον οπερ αποτων δενδρων επισυραγομενον μαρραδοισ πολλοισ προσαγορευεται. Isaacius etiaz interpres profusus Micādri dicit animal esse venenosum. Plinius lib. ix. dicit locustas esse pisces: atq; beatꝰ Aug. lib. x. confessionū ait Johānē anialibus: hoc est locustis in escā cedētibus nō fuisse pollutū: sed q̄d respondebūt sancte matri ecclesie: insurgēt ne tanq̄ corybātes: q̄ cantat: z publice solēnizat. Prebuit birtū regimen camelus artubus sacris strophiū bidētes: cui later haustū saciata pastū mella locustis: vbi illud locustis intelligendū est vt ait ibi Suidas: ideo concludēdum est nō solūmodo māna intelligi oportere: verū etiam sūmitates oīm germinantiū: vt sunt etiā corralia rosaz sylvestriū: z spinaz: sed causa istius erroris fuit: qm̄ ista dictio ακρισ ακριδοσ duo significet et locustā vermē venenosū: qm̄ sūmitates corrodat: quē deus aliqñ irat⁹ mittit ꝓtra populos z natiōes: signi ficet etiā corculū germinantiū. i. ipsa germia. An igit̄ fas dicere virū tā sanctū tā gratū deo comedere vermes missos cōtra inimicos dei: z quare non comedit etiā muscas: z tabanos missos contra pharaonē? sed tpe hyemis vbi erāt locuste: saliuerūt ne? Immo aliqui medici interp̄tant̄ esse rapūculos: z alij doctissimi poma sylvestria: sed tā sctō homini piū est credere māna ꝑ libito cęlū fluere: vt tā p̄ciosum z tā diuinū corpus sustētaret: q̄uis Plī. lib. xj. cap. xxix. ait partḥis z he in cibo grate. Sed talia monstrosa sunt Φ etiā indi comedāt: non est mirū: siquidē comedūt etiā hoies quos ex finitimis regionibus venant̄ Locusta quoq; venefica neroni grata ex Gallijs euocata: de qua apud Juue. Dion greçus historicus λοκουσταν τιρα φαρμακιδα περιβοητον αγριππινα μετεπεμψατο και φαρμακον ταφυτον προκαταστασεως τιρασων καλουμενων μυκητων αρεβαλε και μετ αυτη εκτων αλλων ησθιεν. Locusta etiā piscis ē ex genere crustaceorū corpore longo cornua ante oculos bina longa z aspera habet dictus a similitudine terrestris.

Locutulei: sunt hoies in verba ꝓuecti et blaterones et linguaces quorū lingua taz ꝓdiga infrenisq; est vt te terrima q̄dā colluuione verboz fluat semp z ęstuet.

Locrus: vbs ab Aiace oileo z naritijs qui eum secuti sunt condita apud locrinū montē qui est in bruciis ad extremum italię oppositus peloro. Virgil. Illic narituꝰ posuerūt mœnia locri. Inde locrenses quorū rex fuit ipse Aiax oileus: hi Epicephyrij cognominati sūt a cephyrio ꝓmontorio cui iminent. Lucroz est Plī. a locris incipere italię fronte que magna grecia appellata est. Alij sunt locri in grecia cognominati oçole a malo odore. Alij Opontij boetijs finitimi qui et Epicundij dicti sunt.

Loder icis: pe. p̄to. lecti vestis z operimētū siue linteolus quo in lecto vtimur z frequenter lauatur. Unde a polluēdo lodices appellatas nōnulli putāt. Juue. Modo sub lodice relictis vteris in turba: huiꝰ diminutiuū est Lodicula. Sue. in Aug. Ita vt extremis spacijs subsultim decurreret sestertio vel lodicula inuolutum.

Logos apud greços modo sermonez significat: modo verbum modo rationē. Hiero. ad Paulinū. Logos greçe multa significat. Maz z verbū est z ratio z supputatio z causa vniuscuiusq; rei p quā sunt singula q̄ subsistunt. Aug. lib. cōtra hereses. Hermes q̄ latine dicit Mercuriꝰ scripsit libū q̄ logos τελειοσ appelletur. i. verbū pfectū. Apud nos q̄ñq; p̄ dicto ridiculoz ac contēnendo sumit. Li. ꝓ Gallo. Ego te certo scio oēs logos qui ludi dicti sunt aniaduertisse. Logos fiunt Catalogus. Epilogus. Dialogus. Elogiū Analogia et prope infinita alia: z Logica.

Logica latine rationalis. Nam greci λογικον rationale dicunt. Hec rationalis philosophia dicit q̄ ꝓprietates verboz exigit z structurā z argumētationes ne p̄ro vero falsum surrepat. Boet. in cōmē. top. Hec est inqnit disciplina quasi differēdi quedā magistra quā logicen veteres peripatetici appellauerunt continens in se inueniēdi iudicādiq; peritiā.

Logistoricus: cōterens rationes cōputus z modos historiarū siue historice sermocinās de liberalibus scientijs. quo noīe dictus est quidam liber Varro. Unde Sidonius ad namatiū. Varronē logistoricum sicut poposceras z Eusebiū chronographū misi.

Loligo: pe. p̄to. genus piscis quasi voligo p̄m Varro. Volitat em̄ hic piscis extra aquā se efferens. hic caput inter pedes z vētrē habet: quē nūc vulgo Cala-

marīū vocant a thece calmarie ſimilitudine. Habet eīm officula duo quaſi cultrū ⁊ calamū ⁊ cruorē nigrū atramēti modo cū externe albus. ⁊ cū a volo as: habēte pe. cor. deſcēdat: loligo aūt ꝓductā habeat in metro ꝑ duplex. ll. ſcribendū puto. Hora. in ſer. Vice nigre ſucc⁹ loliginis. Dim⁹ diminutiū eſt Loligūcula Plau. Emitto ſepiolas lolliguncula.

Lolium herbe genus alio nomine ciçania. Hora. Eſſet ador loliūq; melioꝛa relinquēs. Hinc Loliari⁹ a um Col. li. ix. Cribꝛo vitiario vel loliario qui iam fuerit in vſu pulli ſuperponatur.

Lomentū: greci λειωμα vocant qō tritū ꝓprie ſignificat. Pli. lib. xxiij. Subtiliſſimū genus lomenti quidam vocāt quinis aſſibus eſtimatū.

Lombardia: regio italie ꝑ a lōgobardis dicta q̄ ciſalpina gallia vocabaī. Eius fines ſunt Apenninus ⁊ alpes et quicq̄d intra alpes benacūq; atq; Mintium amnē cōtinēt: cuius metropolis eſt Mediolanū: a populis q̄ lingones germanie ⁊ bardi galliarū ſunt ſimul mixti: nō aūt a lōgis barbis: vt ſolēt viri docti ridere.

Longus ꝓprie porrectus. Virgi. Stant longis innixi haſtis ⁊ ſcuta tenētes. Per translationē q̄ñq; pontē ꝑ diuturno. Idē. Et longū andromache teſtanī amorem. Q̄ñq; pro magno. Unde longiores dies maiores dicimus. Q̄ñq; pro ꝓnicioſo. Idem. Infelix dido longūq; bibebat amorem. Et longū aduerbialiter qō ſignificat longo tēpore. Uar. Utq; tuis longum dominuſq; puerq; fruantur munerib⁹. A longus fiūt cōpoſita oblongus ⁊ prelongus.

Longe aduerbiū pro longitudine tam temporis q̄ loci vt cū dicimus longe lateq; diſcurrit. Interdū ſignificat valde. Saluſt. Longe mihi alia mens eſt. Interdum precipue. Lice. Illud homini longe optimū eſſe Huius cōpoſita ſunt Alonge ⁊ delonge q̄ habēt accentū in prima. Longe gentiū ſignificat longe: ſicut nuſq; gentiū nuſq; locorum.

Longeuus a um. cum diph. qō eſt longi eui. Virgilius Quē tibi longeuo ſerū lauinia cōiunx Educet hyluis. Lice. in Cato. O miſerū ſenē qui mortē contēnendā in tam longeua etate non viderit. Hinc longeuitas ελληνιστι δε αιων μακροσ λεγεται.

Longanimis penul. cor. qui eſt pſeuerātis animi equanimiter tolerans. A quo longanimitas pro tolerātia Hiero. Longanimitas que alibi ſuſtentatio dicitur: videtur a patientia differre quia qui infirmitate magis q̄ proposito delinquunt: ſuſtentari per longanimitatem dicunt. Qui vo ꝓtinaci mente exultāt in delictis ſuis ferri patiēter dicendi ſunt. Patientia ergo eſt qua per ſuperbiā ⁊ procaci mēte peccantē nō ſtatim punit deus Longanimitas eſt qua ꝑ infirmitatē ⁊ nō deliberati animi maliciā peccātis diu portat.

Longitudo: plixitas: vt lōgitudo dierū in dextera illi⁹.

Longinquus a um: qō eſt remotum diſtans. Lice. W. Cato. Non dubito quid preſentes cenſeant: nos quidem longinqui ⁊ a te ipſo miſſi in vltimas gentes.

Longo as: q̄uis non ſit in vſu: habet tamen compoſita in frequenti vſurpatione habita: que ſunt elongo ⁊ prolongo quod eſt protraho. Plau. Que mihi anus prolongat promiſſa.

Longiſco longus ſo. Ennius. Necq; corpora firma longiſcunt quicq̄.

Longurio: idem quod lōgus. Uarro. Hic qui ante me eſt neſcio quis longurio.

Longurius apud Uarro. pertica longior. Quin. lib. j. de re ruſ. ait. Secūda ſepes eſt ex agresti ligno ſed nō viuit. Fit aūt palis ſtatutis crebris ac virgultis implicitis aut latis perforatis ⁊ per ea foramina traiectis longurijs ferreis binis aut ternis aut ex arboribus truncis demiſſis in terram deinceps conſtitutis Idem lib. ij. Itaq; in ſtabulis oportet clauſa habere oſtia ac feneſtras ⁊ inter ſingulas e ſiſepib⁹ interūcere lōgurios q̄ ea diſcernāt ne inter ſe pugnare poſſint

Longanon: rectū inteſtinū dicitur quo aluum purgam⁹ ſic dictum: quia in longū protenditur et non eſt ita oꝛ bibus implicitū ſicut inteſtinū tenue. Apicius. Longanones porcinos ex ture tarentino farſos cunctos conciſos in cinere pullorum.

Longobardi populi Germanie quos a longis barbis cognominatos ferunt ⁊ ab oceano germanieq; vltimis oris veniſſe nouas ſedes querentes. hi Albino duce italiam intrauere breuiq; omnes pene citerioris gallie vrbes cepere: ibi cū ducentis annis regnaſſent: a carolo magno ſuperati fuerūt ſed tamen vt diximus: vt celtiberi ex celtis ⁊ iberis fuit vna natio: ita lingones populi germanie ⁊ bardi galliarū populi facta vnione gentē vnā ⁊ vnū nomen admiſcuerūt: et ideo Pōticus vir doctus noſtri temporis lingobardos appellat nō aūt lōgobardos quātis aūt ꝓbatio nibus ꝓdeat ille vir ſcrupuloſus alij viderint.

Lopades: genus conche marine. Plau. in para. Medico addite lopades echinos oſtreas.

Loquoꝛ eris locutus: per c. Pm Priſcianū ꝓprie ſignificat verba profero. Differunt aūt ab inuicē Loqui ⁊ dicere q̄ loqui ſit a natura: dicere eleganter ⁊ facunde. Compoſita verbi loquoꝛ ſunt. Alloquoꝛ ad aliquē loquoꝛ. Lice. Cū pridie eius diei eum allocutus fuiſſem. Alloquimur etiā ea que aut ſummo affectu aut extremo periculo narramus. Uir. Extremū quod te alloq̄r. Ouid. Nec quia te noſtra ſperē prece poſſe moueri alloquoꝛ. Hinc alloquium. Amb. lib. Hexa. Dixit deus nō vt per vocis oꝛgana quidaz ſonus ſermonis exiret: nec vt linguę motus celeſte formaret alloquiū. Colloquoꝛ ſimul loquoꝛ: a quo colloquium ꝓ confabulatione cū veniunt in vnum locum loquendi cauſa: ⁊ collocutoꝛes qui ſimul loquuntur. Circūloquoꝛ per circuitum quedam declaro. A quo circūlocutio quā greci periodon vocant: vt ſi elephanti dentem pro ebore dicamus. Eloquoꝛ a quo Eloquium. Deloquoꝛ quod eſt de aliquo loco deputato loquoꝛ Uarro. Hinc dicuntur eloquium ac reliqui in fanis ſabinis e cella dei q̄ deloquūtur. Interloq̄r. Obloq̄r Preloq̄r. Anteloquoꝛ. Lactā. li. iij. Daniel quoq; ſimilia prelocutus eſt. Perloquoꝛ perfecte loquoꝛ et ſermonē pficio. Et habent penultimā correptā.

Locutoꝛ ſeu loquunꝛtoꝛ: qui nimiū loquitur. Hel. Qui ſunt leues ⁊ futiles ⁊ importuni loquutoꝛes.

Loquela: verbū qō in loquēdo proferimus.

Loquentia ⁊ loquium q̄uis a loquoꝛ deducantur: non tamen eis vtimur niſi in cōpoſitione vt breuiloquentia breuiloquium: multiloquētia multiloquiū magniloquētia magniloquiū. Similiter magniloquus multiloquus ſtultiloquus blandiloquus ⁊ huiuſmodi q̄ habent penulti. cor. Anteloquiū primus loquendi locus: ſeu principatus loquēdi. Soliloquiū qō ſignificat illius q̄ contēplando ſolus ipſe ſecū loquit.

Loquax verboſus garrulus. Uñ coꝛui ⁊ alie aues que humanam vocem imitantur: loquaces dicunt. Hinc comparatiū loquacioꝛ ⁊ ſuperlatiū loquaciſſim⁹. Loquacitas naturalis loquendi abundantia. Cicero. Torquato. Facit autem non loquacitas mea ſed beniuolentia longiores epiſtolas. Accipitur etiam pro ſtulta ⁊ inani loquendi copia.

Loquacito as multū loquoꝛ. Hiero. Si quando mulierculę de diuitijs ꝓprijs de filijs: de veſtib⁹ de mūdi vanitatibus garrulando loquacitent: vt moris eſt eis frangantur.

Lora ſiue lorea genus potiōis eſt quā greci Deuteriā appellant quaſi ſecūdariā veluti apud nos tertiaria per vini caritatem. Nam δευτερον apud grecos ſecundū dicit. Fit ex maceratis aqua vinaceis poſt

mustum acinis expressum: non potest iure vocari vinum. Cuius inter vina operaria numeretur. Tria eoꝝ genera. Primum decima parte aquę quasi musti expressa sit et ita nocte ⁊ die madefactis vinaceis: rursusq; prelo subjectis. Secundū tertia parte eius qđ expressum sit addita aquę expressoꝝ decocto ad tertias partes. Tertiū fecibus vini expressum qđ fecatū Cato appellat. Varro de vi. pa. Antique mulieres maiores natu bibebant lotam. Dicta lota quasi lota acina. Hęc etiam leuia tenuia vina dicūtur. Plinius lib. xxiij. ait leuissimū vinuꝝ celerrime inueterari. Idē scribit tenue vinū minus alere: magis stomachū nutrire. Cato fecatū appellat quod fecibus vini expressum est. Vinū aqua misceri Staphilius primus inuenit. Dilutū quoꝝ vinū dicit aquatum.

Lotum prima pro. Nam lota habet o cor. ꝓprie significat corrigiā ex corio: ⁊ grecū est λωρον. Vñ ponitur ꝓ cingulo. Poete balthcū Veneris qui Cestus dicit lotū appellant. Lota etiā habenas vocamus et retinacula iumentoꝝ: quoꝝ ac volumina ex corio bubalo quibus pugiles vtebātur. Preterea quęcūq; ligamina lota dici possunt ⁊ lotamenta ligamenta etiam quę ex talibus fiunt. Hel. Postea videbam Androdum ⁊ leonem loro tenui reuinctū vbe tota circū tabernas ire. Piero. Lotamento ligneo circūdatū ędificij fundamentū nō dissoluet: ab hoc lotum etiam pro corrigia accipitur qua homines verberantur. Do. Lota apud veteres laura dicebantur: a laura triumphoꝝ sub qua mos erat captiuos vinciri ducię per pompā. Ideo autem vt conditionis reminiscantur lotis ceduntur. Unde lotarij dicebantur qui in scenicis fabulis parebant hijs qui ludis erant prefecti: ⁊ vel vinciebant vel cedebant quos iussi erant vincire vel cedere. Tortores quoq; lotarios vocatos inuenimus. Hel. Iraq; hi sequebanꝫ magistratꝫ tanꝫ in scenicis fabulis qui dicebanꝫ lotarij. Itē lora dicunꝫ corrigię quibus lecti ⁊ selle instruūtur sup quibus tomenta vel culcitre imponunꝫ. Var. Mouis lintheis lorisq;. Hinc etiā funiculus aureus argēteusve qui collo gestari solet lorū appellatur.

Lotarij. Vide in dictione Lotum.

Lotica penul. pro. a loro sit ⁊ est munimentū corporis: quale in imperatoꝝ antiquis statuis videmus: quia lotis alligata sit. Quod si sit in numine: Egis idis dicit. Habetq; in medio caput meduse. Nam vt interpretat. Var. E lotis de corio crudo pectoralia antiqui faciebant. Proprię vulgariter dicuntur barde: vt sunt equoꝝ: ⁊ scuta grecoꝝ non aūt sunt quas vulgo panęrias vocāt: quoniā postea Galli succuderūt e ferro sub id vocabulū ex annulis ferream tunicam. Lotica in ędificijs est quoddam quasi sepimentum ⁊ veluti peribolus quę nos tuetur a lapsu.

Lotico as: loticam induo. Vñ loticatus lotica indutus Plinius. Mox vbi pluribus eodē modo se corijs loricauit in dimicationē pergit. Loticatio apud iurisco sultos accipitur pro ornatu domus speciosо ac veluti tectorio quę impense sunt voluptarie. Huius verbi compositū est dilotico de quo alibi.

Loricula diminutiuū a lorica qđ etiam in re militari significat presidiuꝫ obsidentiū. Solent cū obsessores vltra teli iactū fossam facere quā nō solū vallo ⁊ sudibus sed etiā turriculis instruūt: vt erūpentibus ex ciuitate possint obsistere. Quod opus loriculā vocāt: vt est apud Vegetium ⁊ Cęsarem.

Lotipes edis: penul. cor. qui pedem in modū lori tortū habet. Juue. Lotipedē rectus derideat ethiopē albū id est qui quasi loro pedem ligatū habet claudus natura vel casu factus.

Lotium: vrina a diluendis corporibus appellatuꝫ. Est cū totius corporis lotio sicut vrina ab vrigo verbo descendit. Sue. Reprehendēti filio tito ꝙ ⁊ vrine vectigal cōmentus esset: pecunia ex prima pensione admouit ad nares scisciatus num odore offenderetur. At illo negante. At qui inquit e lotio est.

Lotos ⁊ lotis idis proprię nomen nymphe neptūni filie: quę priapū fugiens in arborē sui nominis cōuersa est. Ouid. libro. x. meta. Amnicolęq; simul salices et aquatica lotos. Hęc arbor vt scribit Pli. insignis est in Affrica quā vocant celtim tam dulci cibo: nā myrthi modo bacchas fert: vt nomen etiam genti terręq; dederit nimis hospitali aduenarum obliuione patrię. Ligno color niger ad tibiarū cantus experitur. Quare et a poetis pro tibia ponitur. Quidā arbitrantur esse eam arborem quā romani Uisciolum dicunt. Est etiam eodem noīe herba in egypto: quaꝝ Homerus inter herbas subnascentes deorū voluptati primam nominauit. Hęc recedentibus aquis nili prouenit similis fabę: in cuius capite fructus est papaueri similis intus grana ceu milū ex q̄ incolę faciūt panem. Vñ Pli. li. xxij. Qui arborem tantū lotū putāt. Homero auctore argui possunt. Ab hac sata fit lotometra ex cui⁹ semine simillimo porri fiunt panes in egypto a pastorib⁹: maxime aqua vel lacte subacto. Est ⁊ alia lotos quā multi trifolium dicūt. Itē alia lotos agrestis in libia hasta duobus cubitis longa: ramos plurimos ꝓferens. Quidā etiā loton milū vocant.

Lothophagi populi in Aphrica: apud Syrtes a loto nomen sortiti qui ex loto arbore victitant: cuius fructus sunt magnitudine fabe colore croci quoꝝ cibus tam dulcis est vt aduenis incutiat patrię obliuionez. Vñ cū Ulyssis socii delati fuissent in Aphricā ⁊ gustassent vix inde abducti sunt. Home. lib. viij. odys. ουδε κεν αυτως λωτοφαγοι μιν λαθοιεθ εταροισιν ολεθρον ημεν ετοισι αλλα σφι δοσαν αριλωτοιο πασασθαι λωτου δεσαν τοι λωτοι οφαγοι μελιν δε κεν καρπον δυκεσι απαγγειλαι παλιν ηθελεν ουδε μενεσθαι αλλα συν βουλοντο μετ αυτ ἀρᾶσι λωτοφαγοισι λωτον ερεπτομενοι μενε μερμερα σουτε λαθεσθε.

L Ante V

Lubricus a um: pe. cor. quasi labricus: proprie lubricus locus dicitur in quo quis nequit consistere qualis est terra glaciata. Virgi. Lubrica conuoluit sublato pectore terga. Et sese opposuit salio per lubrica surgēs. Inde figurate adolescentia lubrica dicitur quę facile labitur. Lubricos oculos dixit Cicero: id est mobiles sicut dicitur pes lubricus qui est in lubrico. Piscis lubricus dicit qui labik dum teneꝫ.

Lubrico as: lubricū facio. Juue. Qui Lacedemonio pitismate lubricat orbem.

Luce boues: siue lucane boues dicti sunt Elephāti. Vide in dictione Elephas.

Luca: ciuitas thuscię: a qua lucenses dicuntur: qui in ea habitant: aut qui in ea orti sunt.

Lucani populi dicti sunt ꝙ ea regio sita est ad partem stelle lucifere: vel ꝙ loca etherea sint. i. multę lucis. Vel a Lucilio duce: vel ꝙ primitus in luco resederint. Hi inter calabros ⁊ apulos siti sunt ⁊ a sabinis orti. Eorū regio lucania: quę nūc principatus dicitur. In ea est pestum oppidum et Elea vrbs. Lucania ⁊ petilis metropolis. Nota. Lucanus an appulus anceps Est ⁊ Lucanus a um: quod ad lucem ptinet: aquo antelucanus a um. Anteluco ⁊ antelucor.

Lucanus nomen proprium poete.

Lucanica genus farciminis ex porcinis carnibus a lucanis populis primū inuenta. Mar. Filia picene venio lucanica porce. Pultibus hinc niueis grata cocina datur.

Lucē charitatē esse nemo est qui dubitet. Qm aūt dies

clara est quadamodō nox obscura: ponit q̄q̄ lux p die ⁊ nox p tenebris: q̄uis prima luce ⁊ primis tenebris: nō primā partē diei ac noctis significet. Prima ḡo die p tota nō p̄o diei parte. Gel. Alia luce orta auis in pastū, pfecta est. Inuenit etiā luci aduerbialiter positū sicut Vespi. Cice. in Anto. Quis eīm audeat luci ⁊ in militari via grecū est. λυξ λυκοσ ερθερ και λυκοσ λεγεσται οτι ερ ημυ κιλικοσ ουκερ λεγεται A luce fit lucanus a um ⁊ antelucanus a um. qō est ante lucis tēpus: ⁊ sublucanus sub lucis tempore. Pli. lib. xj. Nec oīno prius vergiliarū exortu sublucanis tēporib⁹. Lux autē αποτησ λυκου dicta est λυκυρ eīm veteres greci appellāt primā lucem que precedit solis exortū.

Luceo es ri. splēdeo. Cuius cōposita sunt. Alluceo ad aliq̄d seu iuxta aliquid luceo. Colluceo simul seu totus luceo. Pli. li. x. Inuisitata genera alitū accepimus quaꝫ plume igniū modo colluceāt noctib⁹. Diluceo distincte luceo. Gel. lib. ij. Contra vo qui in sex horis posterioꝛib⁹ nascit eo die videri natū qui post eā noctē diluxerit. Eluceo extra siue multū luceo. Lucā. li. vij. Quis tā cecus vt existimet sine causa esse facta in quibus mira dispositio, quidētissime rationis elucet. Aug. lib. j. cōfeſ. Hinc satis elucet maioꝛem habere vim ad vescendū liberā curiositatē q̄ meticulosaꝫ ne cessitatē. i. claꝫ esse. Illuceo lucid⁹ sum. Sꝫ ad diē pti net. Liui. Vbi illuxit cepere classem. Sed hic magis est ab illucesco. Plau. in Cap. At pol te si hic sapiat fenerꝫ atra pixꝫ agitet apō carnificē tuo q̄ capiti illuceat Idē in Am. Nunc te inquit q̄ māsisti mitto vt cedas diei vt mortalib⁹ illucescas clara ⁊ candida. Interdū illucescere est illuminare ⁊ splendērem facere. Lactā. lib. vij. Qui solē cū ceteris sideribus illuxit. Interluceo in medio luceo. Cice. lib. iij. ad Here. Preterea dissimiles forma atq̄ natura loci cōparādi sunt vt distincti interlucere possint. Sed hic interlucere quasi internosci est. Pelluceo p mediū trāsluceo. Quintil. Sꝫ vt iter se victi atq̄ ita coētes ne cōmissura pelluceat. Huius significationis est pluceo: ⁊ transluceo. Seneca de tranquillitate. Quid plucentes ad vnum aquas ⁊ circūfluētes cōuiuia? Cice. lib. ij. offi. Quasi perlucet ex his quas cōmemoꝛaui virtutibus. Colu. lib. v. Vt nullo loco trāsluceat. Polluceo de quo alibi. Preluceo anteluceo. Cice. Ego meis maioꝛibus virtute ꝓluxi. Reluceo. Vir. li. ij. Sigea igni freta lata relucēt. Subluceo aliquantū luceo. Oui. de meridie. Qualia sublucēt fugiēte crepuscula phebo: Aut vbi nox abiit nec tamen orta dies.

Lucescere est clarū fieri. Plau. in Am. Tēpus est exire ex vrbe: priusq̄ luceſcat volo.

Lucidus a um. qō est claruꝫ ꝓspicuū: a quo plucidus ⁊ trāslucidus. Quintil. li. viij. Similr illa trāslucida et versicoloꝛ quoꝛūdā elocutio res ipsas effeminat.

Lucido as: lucidū facio: illustro a quo Dilucido: qō est declaro: seu diuersis modis clarū facio. Cice. lib. iij. ad Here. Nam qō in dicēdo rei dilucidāde ⁊ magnificāde causa dolū appellauimus: id i dicēdo honestū ꝓsiliū appellabim⁹. Elucido: extra seu multū lucido.

Lucifico as: pe. coꝛ. idē qō lucido: a quo Elucifico. Monius. Elucificare luci dare: dictum a luce. Laberius. Si cito fulgentis splendoꝛe pecuniꝫ volo elucificare exitum ętatis meę.

Lucifuga pe. coꝛ. qui fugit lucem.

Lucifer pe. coꝛ. stella Veneris cum ante graditur solē: cū subsequit hesperus.

Lucerna a luceo. Hęc Lychnus vocat: cuius prima coꝛripit cū cñ in luceo ꝓducat. Iuue. Dispositę pingue nebulā vomuere lucerne. Lucernarū vsum ꝑmi egyptū monstranere: vt auctoꝛ est Euse. li. v. ꝓpatōis

Lucernarius qui lucernā fert. Lucernula diminutiuū.

Luceꝫ qō aliū de luce habet. Virgi. Lucentēq̄ globū lunę. Lucibile qō per se lucet.

Luceti⁹ dict⁹ ē Iupiē a luce quā ꝑstare bolb⁹ putabat.

Lucina pe. p̄o. que partui preest q̄ partū ferat in lucē. Pli. putat lucinā dici q̄ oculis prosit ⁊ luci. Sunt q̄ a luco deducāt qui Rome Junoni sacer est in exquiliis Oui. li. ij. kal. Gratia lucine dedit hęc tibi noꝛa lucus. Aut qꝛ principiū tu dea lucis habes.

Lucius prenomen eius qui primus ita vocatus: qꝛ orię te luce natus est. Sic lucia nomen mulieris. pe. coꝛ. proferri debet cōtra cōmunē vsum.

Lucilius ⁊ lucullus noꝛa ꝓpria a luce deducta.

Luculētus a um: qō est luce pleuū splendēs. Plaut⁹ in cur. Pulchrū ⁊ luculentum hoc nobis hodie euenit prędiū. Sal. Cū. M. Tullius oratiōnē habuit luculētam ⁊ vtilem reip. Hinc aduerbiū Luculēter clare et splēdide. Piero. De quoꝛ vitis moꝛibusq̄ mirificis que luculenter ipse cōsperi libellū ipse cōpegi.

Lucubro as: pe. coꝛ. vigilo: ⁊ ad lucernā aliquid cōpono. Unde lucubracio vigilia ⁊ opus qō lucubrando fit. Var. de oꝛi. Mō solū ad Aristophanis lucernam sed etiā ad cleātis lucubraui. Liui. li.). Sed nocte soꝛam dedita lanę inter lucubrantes ancillas in medio ędiū sedentē inuenit. Piero. in ꝓlogo Judith. Quę vnā lucubratiunculā dedi. Sunt ⁊ lucubrationes rusticane velptina ⁊ antelucana qñ a vespe ⁊ ante lucez cōficiūt intra villā opa rei villatice cōducibilia. Col. li. xij. Itē ad lucubrationē vespertinā palos decē: velridicas quinq̄ conficere: totidēq̄ per antelucanā lucubrationem.

Lucus nemus arboꝛibus densus deo sacrū: a luceo per antiphrasim dictū eo q̄ nō luceat qñ cū nulle illic arboꝛes ꝓpter religionez cederent opacus ⁊ sine luce erat. Sunt alij qui nō p cōtrariū deducāt sed ꝓpter lumina creba sacrificioꝛ q̄ ibi nocturno tpe fiebāt. Dicitur etiā Lucus us. p luce. Terē. Cū primo lucu. i. prima luce ⁊ cum primū sol illucescet. Lucus martis dictus est in quo Mars illā vestalē virginē cōpressit vt est apud Justinum ⁊ Plutar. Luculus ⁊ lucellus diminutiua sunt.

Luco as: licet nō sit in vsu: a luco siue a luce fieri puto. Cui⁹ cōposita sūt Colluco: qō ē ramos sylue decido Interluco idē significat subluco succidēdo illumino.

Lucar ñciū qō ex lucē captat: vl erogatio q̄ i lucē fiebat

Lucaria festa q̄ in luco romani faciebāt qui permagn⁹ erat inter viā salariā ⁊ tyberim ꝓ eo q̄ victi a gallis fugientes e prelio: ibi sese ocultauerant.

Luceria vrbs Apulię: que ⁊ Ausonū colonia fuit.

Luceres siue Lucerēses tertia pars populi romani distributa a Tatio ⁊ Romulo sic appellari a Lucumone siue a lucerio siue a luco quē Asylū Romul⁹ vo/

Lucerius Ardee rex q̄ auxilio fuit Romulo (cauerat, aduersus Tatium.

Lucumo ꝓpriū viri nomen: a quo lucomedi appellati: qui postea lucerenses sunt dicti. Hi fuerūt Tusci. Var. Dimicante Romulū contra. T. Tacią a lucumonibus. i. thuscis auxilia petisse.

Lucrū a luendo si amplius exoluereꝫ q̄ quāti esset emptū. A quo lucrosus a um: plenū lucro. Pli. lib. xviij. Et auctionibus eā adhiberi lucrosum putāt.

Lucellū: diminutiuū paruū lucrum. Hoza. in Ser. De se ne gustarit tecū partita lucellū.

Lucriones: dicti sunt qui vndiq̄ lucrari cupiūt.

Lucrinus pe. p̄o. lacus cāpanię in sinu baiano contra puteolos ꝓpinqu⁹ Auerno lacui adeo vt i maximis q̄q̄ tēpestatib⁹ coniūgi soleat. Dictus a lucro ꝓpter multitudinē piscīū q̄ ibi capiebant. De vtroq̄ Var. Dū modo lucrino modo se ꝑmittit auerno.

Lucretilis mons in sabinis.

Lucta conflictus.

Lucto as. apud antiquos. et Lucto: deponens significat contra aduersarium oñi adhibita cura confligo quia in huiusmodi conatu membra soluunt. Virg. Luctantes ventos. Ser. hoc est egredi laborantes. Aliquãdo Luctari est lucta ludere. Lactã. Me quãdo in laqueos ⁊ fraudes illius aduersarij nostri cum quo nos deus luctari voluit incideremus. Teren. in ecy. Dicitq; illi annullum sese dum luctat detraxisse. Hinc Luctatio ludus quo alius aliũ nititr in terram pſternere. Cõposita sunt Colluctor. Lactã. de opi. Nam ⁊ille colluctator et aduersarius noster scis q̃ sit astutus: idẽ ipse violentus. Obluctor acrius ꝑtra aliquem nitor. Colu. lib. vij. Sepe etiã vel grauitate longioris: vel cũ in ꝓscindendo aut durioꝛi solo: aut obuie radici obluctatus conuellit armos. Reluctor ꝓ repugno. Idem lib. j. Nam cũ veteri astruẽ recens ędificium quasi assurgẽti reluctans oneri cedit. Quintil. Cum a me quidã familiariter postularent vt aliquid de ratione dicendi componerem diu sum equidem reluctatus.

Luctitor frequẽtatiuũ. Ita Priſ. ponit apud vetustiſſimos luctito ꝓ luctitor: inueniri.

Lugeo es. xj. ctum. quasi luce egeo ꝓ opter continuũ luctũ. Vel dicitur a luo q̃ luctus vitam hominis soluat. Est. n. lugere valde flere. Lac. lib. iiij. Quis tam facundus ⁊ tanta rerũ verborũq; copia instruct⁹ existet? q̃ oratio tanta affluentię vbertate decurrens: vt illam crucẽ merito deploret quã mũdus ipse et tota mũdi clemẽta luxerunt? Est ⁊ lugere in luctu hoc est in lugubri habitu esse ex obitu charę necessarięq; persone. Unde Luctus vt Cice. libro. iiij. Tuſ. inquit est ęgritudo ex eius qui charus fuerat interitu acerbo. Scribit Dionysius hali. li. v. Romanas matronas Galeriũ publicolã: Brutũq; luxisse annuũ tẽpus depositione auri ⁊ purpurę vt est illis luctus consuetudo in necessariorũ cognatorũq; funeribus. Huius ꝓbl cõposita Prologueo de quo alibi. Elugeo q̃ est luctum depono. Ita Agretius. Eluxit qui luctũ deposuit. Illuxit cũ lumen apparuit. Liui. Quid aliud in luctu q̃ purpuram aut aurum deponunt fęminę? Quid aliud cũ eluxerunt: sumũt? Aliquãdo elugere est lugendo deflere. Cice. Patriã eluxi nam ⁊ grauit⁹ ⁊ diutius q̃ vlla mater vnicũ filiũ.

Luctus us. non solum ploratio dicitur sed etiã insigne indiciũq; merentis sicut est vestitus niger et pullus. Sepe. n. ipse habitus: vultusq; ⁊ vestis luctus dicit. Ita in luctu atrati sũt purpura auroq; depositis: cũ eluxerũt nigram vestẽ exuunt: purpuramq; resumũt. Antiqui etiã declinabant luctus lucti. Actius. Cesso hinc ire ⁊ rapere lucti vestẽ in lecto ꝓiugis.

Luctuosus a. um. luctu plenũ. Sal. Virorũ more pugnantes cruẽtã atq; luctuosam victoriã hostib⁹ relinquatis. Et luctuosus ꝺr qui est in luctu.

Luctificus a. um. penul. cor. qõ luctũ inducit.

Lugubris ⁊ hoc lugubre pe. cor. qõ ad luctũ ptinet: vt vestis lugubris q̃ deferẽ ꝓ morte alicui⁹ chari.

Ludus dicitur in factis: iocus in verbis. Et ludus in singulari de priuatis ⁊ de exercitatione gymnastica cũ multorũ conuentus ab vno eruditur pręceptore. Unde ⁊ pro schola ⁊ loco sumit in quo exercent doceturve. Sic dicimus ludum palestre: ludum pile: ludũ gladiatoriũ: ludũ musicum: ludũ litterariũ. Sue. in Ęsa. Formã qua ludũ gladiatoriũ erat: ędificaturus ꝓsiderauit. Asco. Omnẽ scholã ludum dixere romani. Quintil. Quia diuitẽ illũ promiserã patrẽ in ludũ vendiderũt tanq; decepti hoc est gladiatoꝛ. Cice. de oꝛa. Tũ hoc in ludo nõ pręcipiẽ. Faciles. n. causę ad pueros deferunt. Et statim post. Hęc est in ludo causarũ fere formula. Ubi de grãmatices ludo locut⁹ est. Item. Dionysius tyrannus de regno ejectus ludi magister factus est. De ludo musices intellexit. Lusus vero et lusio ad voluptatẽ magis pertinẽt sine vlla arte: ⁊ pueroꝛ proprie dicũtur. Quint. Nihil me lusus offenderit ⁊ paulopost. Sunt etiam nõnulli acuẽdis ingenijs nõ tñ inutiles lusus. Cice. Ex multis lusionibus nobis senibus talos relinquãt ⁊ tesseras. Ubi de voluptate senili locut⁹ est. Ponit tamẽ quãdoq; lusus ꝓ ludo: et ludus ꝓ lusu. Similiter lusus ꝓ ioco opponit q̃q; serio: quemadmodũ et iocus. Plī. iunioꝛ Aristoni. Quos quãtosq; auctores sequar facile impetrari posse ꝓfido vt errare me sed cũ illis sinant quoꝛũ nõ seria modo: verum lusus etiã erꝓimere laudabile est. Eodẽ mõ ludus. Hoꝛa. Sed tñ amoto queramus seria ludo. Ludi ꝙo tantũ plurali nũero spectacula publica significant. Cice. in Ver. Inter binos ludos. Fuerũtq; apud grecos ẽtruoꝛ ludoꝛũ genera ꝓcipua: scz olympici: pythij: isthmici: et nemei: de quib⁹ dictũ est in dictiõe certamẽ. Ludi apud romanos etiã ẽttuoꝛ erãt Megalenses: funebres: plebei: et apollinares.

Ludius ⁊ ludio ꝓ ioculatore histrione: et ludia ꝓ ioculatrice. Var. Mermes cura laboꝛq; ludiarum Liui. Acciti ex etꝛuria romã ludiões q̃ ad tibicinis modũ saltabãt. Quid. Ludius equatã ter pede pulsa.

Ludo is. si. sum. ludũ exerceo et construẽ (sat humãcũ ablõ. Interdũ etiã cũ accusatiuo. Sue. de Aug. Aliq̃n vt vincat ludit assidue aleã. Ser. in Adel. Ita vita est hoim quasi cum ludas tesseris. Interdũ Ludere est deridere. Plau. in Asi. Nec me cur ludatis scire possum. Interdũ decipere. Ter. in Adel. Cur nõ ludo hũc aliquantisp: meli⁹ ẽ quãdoq; dẽ hoc nũq; mihi ipe voluit credere. Interdũ iocari vulgo seriçare solaçare. Plin. ad fabiũ. Ludere me putas: serio peto. Intellexit. n. se nõ ioco agere sed serio. Ter. in Adel. Congrũ istum maximũ in aqua sinito ludere paulisper. Interdũ canere pulsare. Bel. Is optime ludere a magistro eius didicerat. Interdũ versibus scribere. Virg. Ludere quę vellem calamo permisit agresti. Interdũ amittere. Ter. in phoꝛ. In illis fructus est in illis opera luditur. Ubi notãdũ ludo modo actiuum: modo neutrum esse vt ex ijs quę scripta sunt intelligi licet. Composita sũt Illudo. Colludo. Unde Collusor socius in ludo. Cice. Lenticulam de alea condẽnatũ collusorem suũ restituit. Virg. lib. j. Geoꝛ. posuit ꝓ simul mouere. Sepe leuẽ paleam ⁊ frondes volitare caducas. Aut summa nantes in aq̃ colludere plumas. Iurecõsulti Colludere dicũt aliquos: cum diuersam partem adiuuant: prodita causa sua. Sic esti clientem suum simul cũ aduersario ludũt. i. fallunt ac decipiũt. Deludo/derideo/decipio Plau. in Asi. Furcifer etiã me delusisti. Idẽ. Quid me deludit? ⁊ nocte excluditis foras? Eludo. Illudo Preludo. Aureludo. Amb. lib. j. offi. Qui disciplinã bellicã vult assequi quotidie exerceẽ armis ⁊ tanq̃ in procinctu positus preludit preliũ. Hinc preludiũ qõ ꝓprie significat ꝓcentionẽ: hoc est qõ ante inchoationẽ cantus ꝓmitti soiet fauoꝛis emerendi gratia: et hęc habent penul. pro.

Ludifico as. derideo seu per iocũ ⁊ ludũ fallo. Plaut. in Cas. Ita hic ẽ lepide ludificat⁹. Inueniẽ etiã ludificoꝛ deponẽs. Ter. i phoꝛ. Ergo sic me ludificamini.

Ludibriũ, ꝓprie vbi ludimus deridemusq; et qõ ludẽdi causa expetimus. Virg. Me turbata volent rapidis ludibria ventis. Ita haberi aliq̃d ludibrio dicim⁹: id est derisui ⁊ cõtẽptui. Terẽ. in Ecy. Mõ sic ludibrio tuis factis habitus essem. Amb. de agnete ꝓ coitus peccato posuit cũ ait. Cũ quib⁹ libidinis luę se posse credebat ludibriũ exercere.

Ludicrum substantiuũ dici potest quodcũq; lusoriũ ac ioculare. Liui. lib. j. Excũ his crescẽte in dies grege

iuuenū seria ac iocos celebrare iam tum in palatino mōte lupercal hoc fuisse ludicrū: ferunt z a palanteo vrbe archadica palatiū: deinde palatinū mōtē appellatū. Ibi euandrū ex eo genere archadē qui mīstis añ cēpestatibus tenuerūt loca solēne allatū ex archadia instituisse vt nudi iuuenes lyceū pana venerantes p luxū atq; lasciuiā currerent: quē romani demū vocauerūt Ynnium: huic; dedicatis ludicro zc.

Ludicrus a.um. lusorius; locularis/leuis. Virg. Meq; leuia aut ludicra petūt ymmia. Ūñ ars ludicra: ars histrionica et scenica dicit. Prisc. Hic z hec ludicris et hoc ludicre declinat: cum tñ sic declinādo ludicria non ludicra faceret.

Lues dicit cū in vrbe aut i agro febris aliud ve morbi genus hoies vel pecora siue vtrunq; corripit: inerdū arbores z sata. Pestis quę aut cito occidit: aut cito abit ab eo quem inuasit.

Lugdunū ciuitas gallię apud aquitaniā quā Plācus cū gallā comatā regeret traditur condidisse. Jn ea fluuij Liger z Garumna.

Luma genus spinę quę in pratis nascitur z locis vligi/nosis: sic dicta q agricole eam e terra luunt: id est soluunt. Hinc lumeta loca lumis plena et lumaria falx qua lumeta secantur.

Lumbrici vermes terreni a lubricitate dicti.

Lumbus pars corporis qua libido designat. Sūt em lumbi a cincrura ad nates: a quib⁹ venereus liquor defluit. Ūñ et apud poetas sumit qñq; p mēbro pudendo. Plautus. Expergite lumbos extollite. Et in Pria. Crissabit tibi fluctuāte lūbo. Dicit etiā lūbus de brutis. Vor. li. j. Ser. Curto ire lz mulo vt sī libet vsq; rarētū Bātica cui lūbos onere vlceret ac equel armos. Hinc fiūt elūbus vel elumbis z delūbe.

Lumbare: tegmē quo pudēda regunt: vt apud Hiere. Sicut tu posuisti lumbare istud ad lumbos tuos.

Lumbago: vitiū z debilitas lumborū.

Lumen quasi lucimen: a quo Luminosus a. um. quod est clarū. Cice. Cū sint maxime luminose partes duę z q̄si actuose. Hinc etiā lumino: a quo Illumino as. et Relumino qđ est lumen reddo.

Luminare quod lumen habet. Hierony. in Gñ. Fecit deus duo luminaria magna: vnū vt p̄esset diei: alterum: vt p̄esset nocti.

Luna a lucendo dicta q noctu sola luceat. Alii lunam quasi lucē alienā dicūt q lumen a sole recipiat. Cice. Tum illa quę luce lucet aliena. Vel luna ꝺ: q sit luminū vna: vtcūq; ē per greco⁹ imitationē est ελληνες γαρ φασι λεγεσθαιοτι σελας το φως και αφω οτι υπο ηλιου λυκα λαμβανει σελληνη. Hinc pleniluniū qđ est cū luna q̄ntadecima z rotunda est. Vel pleniluniū ꝺ: lunę oppositio. Plin. lib. xviij. Cū ꝺo occidēte sole oriet. s. luna ex aduerso: ita vt pariter aspicianē tunc erit pleniluniū. Interdū eum appere desierit: et noua fit: et coeunte vel silenti luna vnde lunę ꝺiunctio dicit dies silentis lunę. Diminutiuū a luna est Lunula.

Lunaris z hoc lunare: quod ad lunā ptinet: vt lunaris ratio: lunaris annus qui mēse vno suū efficit cursum.

Lunaticus morbus dictus est q eū qui interlunio nat⁹ est hunc morbū fere pati cōpertū est. Qui et Lomitialis a q̄busdā etiā appellat. Sed diuersus esse ostēdit firmicus lib. iij. mat. cū inquit Et sī luna male fuerit collocata: aut spaticos: aut lunaticos: aut caducos facit. Est autē ꝓprie lunaticus: qui aut ab insania vexat certis lunę tēpoꝛib⁹ aut grauat morbo.

Lunatus a.um. quod est ad lunę similitudinē factū: vel qđ habet speciē lunę. Tres em sunt figure crescentis lunę. Nā modo curuat in cornua: modo in orbē circunacta: vt cū est plena z soli aduersa. Modo dimidio orbe cesa: hoc est cū equa, mortiōe diuidit. Et ob id a nostris diuidua vocatur.

Luo is. lui: significat persoluo. Liui. Vt tandē debito supplicio scelus lueret. i. solueret seu purgaret. Tractū a pecunia: q; apud antiquos pene pecuniarie fuerunt: sed grecum λυω λυεισ λυει. Interdū luere ē sustinere/pati. Justin. lib. j. Quicūq; capi potuerūt supplicia crucibus luerunt. Dicimus etiā luo capite sicut mulcto: et punio. Liui. lib. ix. Obsides etiā septēti impati capite luerūt. Hic cōponit reluo ꝓ soluo seu repignero. Nā in alia significatione cōponitur a lauo sicut deluo z proluo.

Lupus grece λυκοσ animal rapax: cuius fę. est lupa. Et lupus genus piscis pciosi qui varius a q̄busdā Sturio dicitur. Et sub hostia fluuiorū captus etiam laneus: lanatus ve appellat. Var. Laneus euganei lupus excipit ora tūmani Bequoreo dulces cum sale past⁹ aquas. Sūt illi cū mugili naturales inimicitię. Itē lupus genus ē freni asperrimi: a lupinis dentib⁹ dicti q; ineqles sūt siue: q; duriciā hūt lupini dentes: et ꝓpterea morsus eoꝝ asperrim⁹. Mis frenis vtebant galli. Ouid. li. de trist. Et placido duros accipit ore lupos. Itē lupus ē instrumētū adūcū quo vasa q̄ in puteum forte ceciderunt extrahunt harpax greco vocabulo z harpago noiat. Itē lupus Granei genꝰ quo noie etiā dicta est herba q̄ asparagi vice mandi solet: q̄ z lupus salictarius q̄ salices ad similitudinē vitis ascendat. Item lupus: vt Palladius auctor est ferula manubriata vocatur.

Lupus est in fabula, puerbiū natū ē q̄ physici affirmāt eū a voce deseri quē ꝓior lupus viderit. Quod esse fertur cū ille supuenit de quo loquimur et nobis sua p̄sentia amputat facultatē loquēdi. Virg. Vor q̄q; mgrim Jā fugit ipsa: lupi mgrim videre ꝓiores. Lupū auribꝰ tenere, puerbiū est qđ in re ancipiti pericla tere audet nec retinere pōt sine piculo. Hiero. cōtra Jo. origenistā. Nūc ꝺo quasi auribꝰ lupū apprehēderis: nec tenere potes: nec audes dimittere. Suet. in Tibe. Cunctandi causa erat metus vndiq; immīnētiū discriminū vt sepe lupū se auribꝰ tenere diceret

Lupa cum sit fęmi. a lupus: ponitur tamen quādoq; p meretrice: q̄ vt illa cibi: ita hęc vel libidinis vel questus appetens sit.

Lupanar penultima pro. sumitur pro turpi meretricū loco. Aug. li. xviij. de ci. dei. Meretrices aūt lupas vocabant. Ūñ etiā nunc turpia loca earū lupanaria nūcupant. Amb. adiectiuū posuit cū ait. Cū meretricibus scortaberis in cōtubernio lupanari. Dicitur et lupanarū. Ulp. de petitione hereditatis: licet a lupanario ꝓcepte sunt: nā z in multorū honestoꝝ virorum ꝺdūs lupanaria exercentur.

Lupari/scortari/meretricari. Accius. Qui cū meretrice per vias habitu nostro lupantur.

Lupatū idē qđ lupus, p freno asperrimo. Virg. Prensiq; negabūt verbera dura pati z durę parere lupatis. Dicta lupata vt Ser. inquit a lupinis dentib⁹ q̄ inequales sūt. Ūñ z eoꝝ morsus vehementer obest.

Lupinus a.um. qđ est lupi. Plī. Hāsurius palmā lupino adipi dediſſe antiquos tradit. Lupinꝰ substantiuum genus leguminis qđ nō mitius terrā appetat vorazq; illius sit q̄s lupus: et tellurem adeo amat vt q̄uis frutetoso solo coniectū inter folia vepreſq; ad terrā tamē radice perueniat.

Lupercal a lupa ꝺr locus sub palatino monte sacratus ab euādro Pani deo archadię q̄ lyceus vocat q̄uis quidā ita appellatum velint: q̄ lupa ibi remū et Romulum nutriuerit. Ouid. in fast. Illa loco nomen fecit: locus ille lupercal Magna data nutrix ymmia lactis habet. Vel ꝺr a luendo: q̄ ibi p capru luebatur: hoc est sacrificabat: vt sit dictio ex tribus orationis

partibus cõpoſita quaſi luere p capꝛum.

Lupercalia etiã ſacra q̃ in eo loco fiebant menſe febꝛuario: gꝛeci lycea vocant.

Luperci: dicti ſunt quaſi er illoꝝ miſteriozum ſemine exoꝛti ſiue: vt Var. putat q̃ lupercalibuſ in lupercali ſacra facerent nudi in honoꝛẽ Panos. Lice. inſectaꝝ D. Antoni. q̃ in lupercalib⁹ in q̃b⁹ ſedebat Ceſar amictus toga purpurea in ſella aurea coꝛonatus ſe lupercum exhibuerit. Nam nudi ſacerdotes luperci currendo luſtrabant ciuitatem et verberabant pꝛegnantium manus mulierũ vt faciliozis eſſent partus ſona ex coꝛio capꝛi. de his Ouiꝺ. Quis vetat archadico dictos a monte lupercos Faunus in archadia templa lyceus habet.

Lura os culei ſiue vtris ab antiquis dicta eſt.

Lurcones dicti ſunt guloſi ⁊ bonoꝝ ſuozum ꝛſumptoꝛes. Plau. in perſ. Perẽnis herbę lurco edax furax: fugax. Lucil. Edite lurcones comedones viuite ven-

Lurco as. cibũ cũ auꝺitate nimia ſumo. Pom- (treſpo. Lardũ lurcabat lubens.

Luridus a.um. penul. coꝛ. qõ eſt ſupꝛamodũ pallidum quaſi loꝛidũ: quaſi loto pcuſſum ⁊ liuidũ factũ. Hoꝛ. lib. car. Doletq̃ partus fulmine luridũ miſſos ad oꝛchũ. Piero. ad Oceanũ. Lurida oꝛa: ſparſum crinẽ: ſqualidas manus: ſoꝛdida colla ſummittere.

Luſcinia auis dicta q̃ lugens canat. Hanc philomelã gꝛeci vocant: quę peruigil cuſtos cũ oua quodã ſinu coꝛpoꝛis ⁊ gremio fouet inſomnẽ longę noctis labo rem cãtilenę ſuauitate ſolaꝝ. Hęc auis a poetis quãdoq̃ ỏr atthis: q̃ſi attica. Var. Sic vbi multiſona feruet ſacer atthide lucus.

Luſcus ꝓpꝛie qui altero captus eſt oculo: qualis fuit hãnibal: de quo Iuue. Poꝛtaret belua luſcũ. Oñq̃ tñ dicit̃ qui ẽ hebetioꝛis viſus. A luſcus fit eluſco as. qõ eſt luſcũ facio: ⁊ oculũ eruo: ſcribit Julianus iureconſultus aguliã lege teneri eũ qui eluſcauerit diſci pulum in diſciplina.

Luſcitus penulti. pꝛo. qui hebeti viſu eſt: et qui melius noctu q̃ die videt.

Luſcioſus ſiue luſcitioſus ⁊ luſcicroſus dicit̃ qui ꝓpter vitiũ oculoꝝ parũ videt: q̃ ſcꝫ luſcos imitẽt qui clari us veſperi q̃ meridie cernit: vt inquit Feſ. Plau. in mili. Edepol tu quidẽ cecus nõ luſcioſus es. Plin. Sãguine birci ſanari luſcioſos putat: hos gꝛeci myopes ⁊ nyctolopas vocant: moꝛb⁹ ipſe luſcio vocaꝝ. Sunt qui ita diſcernant: vt luſcioſi dicant̃: qui ad lucernã nõ videt myopes qui minutius cernũt.

Luſitania pars vlteꝛioꝛis hiſpanię quã nũc poꝛtugalliam appellãt. Scribit Pli. Luſum liberi patris ac lyſam cum eo bacchantem nomen dediſſe luſitanie. Hęc oceano occiꝺẽtali alluit̃: in qua eſt ciuitas emerita: et poꝛtugallię regnũ luſitanũ littus pollet gemma ceraunio: qõ indicis ñferunt aduerſus vim fulgꝛum creditur opitulari.

Luſtro as. pe. coꝛ. frequẽ. eſt verbi ludo. Plau. in cap. Mã vbi illo aduẽi q̃ſi patricijs pueris: aut monedule: aut anates: aut coꝛbunices danꝫ quib⁹ cũ luſitẽt.

Luſoꝛius a.um. quod ad ludum ſpectat: vt tabula luſoꝛia qua teſſeris luditur.

Luſtrum ferarum habitaculum in ſyluis a luto q̃ ſit luoſa lacuna. Virg. Non abſunt illis ſaltus ac luſtra ferarũ. A qua ſimilitudine ũ qui in locis abditis ac ſoꝛdidis deſidię et ventri indulgent in luſtris vitam agere dicunt̃: pꝛopter quod ⁊ luſtra dicunt̃ popine ⁊ lupanaria vbi habitant lupe. i. meretrices. Lic. li. ũ. phil. Cũ oñes impuritates impudica in domo quotidie ſuſceperis vino luſtriſq̃ confectus. Idẽ Laſio. Quę autem in luſtris et in vino cõmendatio potuit eſſe: Et luſtrum dicit̃ ſpatium quinq̃ annoꝝ: a luendo. Hoc eſt ſoluendo: q̃ quinto quoq̃ anno vectigalia ⁊ tributa ſoluebantur ⁊ vꝛbs luſtrabatur. i. ſacris purgabatur q̃ purgatio vꝛbis etiam luſtrũ dicebaꝝ. Liui. lib. ũ. Oñes centuꝛię ⁊ equites in campũ martiũ ꝓuocati ſue oue tauro ceſis immolarũt: qõ luſtrũ eſt dictũ: ſicq̃ a ſacrificio illo cenſus obtinuit nomen luſtri. Quia vero cenſus ipſe ſiue luſtrũ ſinglis quinq̃ annis habebaꝝ cenſoꝝ magiſtratus inualuit ꝓſue tudo: vt luſtri appellatione ſpatia quinq̃ annoꝝ appellent̃. Hinc armiluſtrũ.

Luſtro as. circumdo. Lactã. lib. ũ. Sed luna quę oꝛbem illum ſigniferũ. xxx. dieꝝ ſpatio luſtrat. Interdum luſtrare ſignificat expiare. Liui. lib. ũ. Vbi inſtructũ exercitum oue/ ſue/ tauris tribus luſtrauit. Interdũ aſpicere agnoſcere. Cice. lib. ũ. offi. Sed cum oñia ratiõe atq̃ animo luſtraueris. Interdũ ſequi. Virg. Ac mecum raucis tua dum veſtigia luſtro. Interdũ pateꝛfacere clarificare: vt idem. Poſtera phebea luſtrabat lampade terras. Interdum inumbꝛare. Unde luſtra ferarum cubilia: et lupanaria per contrariũ dicimus quia parum illuſtrantur. Interdum circunſpicere. Virg. lib. ũ. Oñia colluſtrans hanc primũ ab littoꝛe claſſem Conſpexi venientem. Et luſtrare quod vulgo dicitur monſtram facere. Cuius ſententię duo ſunt verba recognoſco: ſcilicet et recenſeo. Huius verbi compoſita ſunt colluſtro: quod eſt circunſpicio. Cic. lib. v. tuſ. Ego autem cum omnia colluſtrarem oculis animaduerti columnellã. Illuſtroꝛ perluſtro: quod eſt perfecte circũreuideo. Liui. lib. j. Hercules ad primã auꝛoꝛam excitus cum gregem perluſtraſſet oculis.

Luſtroꝛ aris. deponens ſignificat ſcoꝛtoꝛ a luſtris abditis locis. Plaut. in pſeu. Luſtranꝫ luxantur comedunt quod habent.

Luſtralis ⁊ hoc luſtrale: qõ ad luſtrũ ptinet. Liui. lib. j. Sacrificiũ luſtrale in diẽ poſterũ parat. Luſtralia exta veteres dixerũt ꝓpinguia eo q̃ luſtralis. i. quinquẽnalis bos oꝛ eſſe pfectę etatis.

Luſtricus a.um. Unde luſtrici dies infantiũ appellãt. puellarũ octauus: pueroꝝ nonus: quia his infantes luſtranꝫ: et noia eis imponuntur. Et qui eos luſtrant luſtratoꝛes vocanꝫ: et fgmine luſtratrices: et qui luſtranꝫ luſtrati nominanꝫ.

Luter vas in quo vinũ diluit̃. i. aqua miſcetur. Mã et luto ⁊ loto ꝓ diluo a veteribus vſurpatũ eſt.

Lutum cgnum ſiue ſoꝛdes: habet primam coꝛreptam. Iuue. Compoſitiq̃ luto nullos habuere parentes. Hinc luteus a.um. quod eſt ex luto. Tibul. Sed nimius luteo coꝛpoꝛa tingit amoꝛ. Fit autem lutum a luo is. αλλα απαρ|αυσα απο του λυειν ως αρω λελεχαρμεν.

Luto as. luto inficio. Uñ lutatus luto infectus. A luto fiunt cõpoſita deluto: ⁊ eluto: de quib⁹ ſuꝑ in dictiõe deluo dictum eſt.

Lutęſcere ſignificat lutum fieri.

Luteus coloꝛ rubeus ſanguinolentus: nam ẽ ſangnine conſimilis: a λυθρον: qui eſt cruꝛoꝛ. Gellius latinũ putat: et a luce deduci. Aut eñ lute⁹ q̃ ruffum coloꝛ eſt dilutioꝛ. Uñ nomen q̃q̃ fact videt̃. Alij a luo q̃ ſit q̃ſi dilutus: hocẽ ſolutus ⁊ decoloꝛat⁹ ruffus. Eſt eñ lute⁹ coloꝛ dilutioꝛ: rutilus q̃ſi eſt coloꝛ auri. Uñ violę eius coloꝛ? luteole dicunt̃. Et lutea herba qua chꝛyſocolla tingitur: quę naturã lini ſeu lane habet ad ſuccum bibendum. Et vitellum in ouo ouiluteũ vocamus. Idem coloꝛ cerinus appellatur a cere coloꝛe. Idẽ et flammeus dicit̃. Pli. Lutei video honorẽ antiquiſſimũ in nuptialib⁹ flammeis totũ fgminis ꝓcellum. Hinc flãmea appellabãt veſtimẽta lutei coloꝛ?: q̃b⁹ flãminica vꝛebaꝝ. Luc. Lutea demiſſos vellarũ flãmea vultus. Huius nois pꝛima pꝛoducitur. Perſius. Jam chlamydes regũ iam lutea gauſapę

captis. Iuue. vero primã corripuit. Incude ꝛ luteo vulcano ad rhetora missit.

Luteolus diminutiuũ. Virg. Mollia luteola pingit vaccinia calta.

Luxo as. soluo. Plini. libro. xvij. Aut circunfossor: vel etiam subarator imprudens luxauit radices. Unde luxa siue luxata membra dicuntur locis suis mota et soluta. Et luxati dicũtur quorum membra suis locis mota sunt. Idem. Althęę radix decocta luxatis prodest. Hinc luxuriosi dicti sunt: qui in re familiari prodigi atq; soluti sunt.

Luxus us. luxuria ꝛ luxuries nõ solum pro re venerea sed etiã ꝛ fere semp ꝑ excellentiã pro omni superfluitate et nimia profusione ꝛ sumptuositate cibi vestitus et aliarum rerũ cura dici solent. Cice. lib. j. offi. Intelligimus q̃ sit turpe defluere luxuria delicate ac molliter viuere. Idem in Ver. acti. j. Quas res luxuries ꝛc. Virg. lib. j. geor. Luxuriẽ segetũ tenera depascit in herba. Idem. At domus interior regali splendida luxu Instruit. Luxus etiã ꝑ splendore ponit. Clau. lib. ij. Sub tua purpurei venient vestigia reges Deposito luxu.

Luxuriosus sa. sum. ponitur pro nimiũ abundanti. Cicero de ora. Gemmare sitire agros letas segetes: luxuriosa frumenta. Tunc eũ in segetes solent immitti oues vt eas pascant.

Luxurio rias. et luxurior aris. (si Diomedi credimus) hanc habent distantiam: q̃ luxurio sit in laude: luxurior in crimine. Significat luxurio non lasciuiã mentis: sed habitudinem corporis. Virg. lib. iij. geor. gi. Luxuriatq; thoris animosum pectus. Cornel. Seuerus. Luxuriantur opes: atq; odia longa grauãtur. Utrunq; tamẽ pro superabundare: profundere ꝛ lasciuire smorbieçare ponitur. Pli. lib. xviij. Aliqui in frigidis ab equinoctio autumni: in calidis serius ne ante hyemẽ luxurient. Tibul. Luxuriãt animi rebus plerumq; secundis. Liuius libro. j. Positis externorum periculorum curis ne luxuriarentur otio animi: quos metus hostium disciplinaq; militaris cõtinuerat. Colu. libro. iij. Cacumina virgarum ne luxurientur dimutilato. A luxurio fit compositũ Eluxurior quod est extra luxurio. Idem in eodem. Qui si pingui agro validis vites deposueris pampinis magis eluxuriabuntur.

L Ante Y

Lyeus cum diph. dictus est bacchus. Λυω soluo eo q̃ mentẽ ꝛ mẽbra vinũ dissoluat. Uñ sequit paralysis. Virg. Regales inter mensas laticẽq; lyeum.

Lycus nomẽ ꝓprium viri quo noie multi vocati sunt. Unus troianus: de quo Virg. Fata lyci. Alter thebanus ignobilis: qui regem thebanũ occupauit. Itẽ alius thebanus rex. Alius pandionis filius: qui a se lyciam nominauit. Alius lychaon Callistos pater: archadię rex: qui cuz solitus esset hospites necare: in lupum a Ioue cõuersus est. Fuit ꝛ alius Lycus priami filius. Itẽ lycus fluuius assyriorũ qui Tygri immiscet. Ouid. li. iij. de pon. Huc lycus huc sagaris peneusq; hypanisq; cratisq;. Et lycus grece: lupus latine dicit ab λυκος. i. a prima luce: q̃ id tẽpus maxime aptũ sit rapiendo pecori.

Lychaonia regio asię: quę totius asię mediũ quodammodo locuz ꝛ arcem occupat. Sunt qui scribant lychaoniã esse partẽ archadię q̃ in peloponneso sita ẽ: a lychaõe rege archadię cognominatã. Ā lychaonia fit lychaonius lychaonia lychaoniũ. Ouid. de triſt. Queq; lychaonio terra sub axe iacet.

Lychaones populi sunt in Asia minore prope lyciam: vt Ptol. lib. v. scribit.

Lycius apollo dictus est a lyco lupo: q̃ sicut lupi pecora rapiunt: ita ipse humorẽ haurit radijs. Prisci. greco rum primã lucẽ quę precedit solis ortum Λυκην appellarũt απο της λυκος. Idẽq; temporis horam lycophos cognominãt lycij apollinis oraculum: quia in lycia maxime claritatis fuit ob luporum interfectionem.

Lyceus cũ diph. mons archadię qui pani deo sacer est et vbi templũ bicornis fauni: a quo lycea ludicra illi sacrata: a nobis lupercalia sunt dicta a lupis quę ad expiandos manes fiebant. Ouid. li. ij. fast. Faunus in archadia tẽpla lyceus habet. Dictus lyceus απο των λυκων: id est a lupis quibus ꝓpter frequẽtiã pecudum abundabat.

Lyceum fuit athenis schola Aristotelis: sicut Academia Platonis: in qua περιπατον. i. deambulans philosophabatur. Unde peripateticorũ nomẽ effulsit. Fuit ꝛ lyceum gymnasium Ciceronis in Tusculano a noie scholę aristoteliçe: de quo lib. j. de diuin. sic refert. Nuper cum omen cũ. Q. fratre in tusculano disputatum est. Nam cum ambulandi causa in lyceum venissemus. Id eũ superior gymnasio nomẽ est. Huius nominis penultima producitur a Cicerone in illo versu. Inq; academia vmbrifera nitidoq; lyceo. Fuderũt claras scundi pectoris artes. Quia dichrona est.

Lycea prouincia seu regio in minori asia: finis panphilię ex parte orientali sic cognominata a lyco pandionis filio. Hęc Termile ꝓmũ dicebaꝫ sicut herod. lib. j. scribit. In ea patera vrbs Xanthus fluuius ꝛ chimera mons. Ibi regnauit Rhadamantus Iouis et Europa filius. Hinc lycius a. um. Virg. Unam quę lycios fidumq; vehebat orontem.

Lycon: nomen philosophi pythagorici. Fuit et alius lycon socraticus: siue peripateticus eloquẽs ꝛ in dicendo suauis adeo vt ꝑ lycon glycon nominaretur: quod significat dulcedinem. Hic fuit cultu et vestiũ mollicie nitidissimus: Lucta ꝛ pilari lusione exercebaꝫ. perũt podagre morbo annos natꝰ. lxxiij. Tertius lycon fuit poeta. Quartꝰ epigrãmatũ scriptor.

Lycastus vrbs cretę: a luporum multitudine quę ibi esse perhibetur.

Lychnus latine lucerna. Varro. Lucerna a luce dicta est aut ab eo quod vocant greci λυχνον. Plaut. Lychnum emũge parumper vt videat anus vbi pedes ponat. Hinc Ellichnium quod lucernis adhibetur ad lumẽ prestandum. Est enim funiculus ille qui incensus flammam nutrit. Lychnus pensilis est: quã vulgo lampadẽ vocãt. Unde scribit Pli. lib. xxxiij. Lychnos pensiles in delubris placuisse: q̃uis et de candelabris orichalceis dici possit lacunaribꝰ appensis: sicut veteres lychnũ pensilẽ dixerũt. Dicit etiam hęc lychnia. Ser. vero ostendit lychinus dici non lychnus cũ primã corripi dicat: qõ fieri non posset: nisi post ch. sequerẽ i. ꝛ trisyllabũ fieret. Virg. Pendent lychini laquearibꝰ aureis.

Lychnites pe. prod. marmor albũ quod in paro insula effodiebatur sic cognominatũ q̃ ad lucernã in cuniculis crederetur: sicut Plin. libro. xxxvj. testatur. Est etiã hoc nomine gemma ardens a lucernarũ accensarum precipua gratia.

Lychnuchi greci nominant quicq̃d lucernas sustinet: quasi lucernifer.

Lychnobij dicti sunt qui loco dierũ noctibus vtuntur: et ad lucernas vtunut quasi lucernarũ: vt Seneca in vltima epistola. Nihil ꝺsumebat nisi noctem. Itaq; credo dicentibꝰ illũ quibusdã auarũ ꝛ sordidũ. Vos inquit ꝛ lychnobiũ dicetis.

Lycisca canis natus ex lupo et cane: hunc Plini. Crocutam vocat.

Lycissa: canis est nomen a lyco lupo: vel quasi lacessa .i. ex laconia quia inde veniūt optimi canes.

Lycophos quod nos primū tēpus lucis nominamus.

Lycophron periandri corinthiorū tyranni filius. Est ꝛ nomen poete greci. Suidas. λυκοφρων χαλκιδευσ απεβιασθησοσ σοκλεουσ θεσει δε λυκοῦ του ριγινου γραμματικοσ και ποιητησ τραγωδιων.

Lycopolis vbs egyptia: lupis dicta: ꝙ ethiopes egyptū incursantes lupi facta acie vsq; ad vbē elephantinā reppulerunt. Ibi egyptij lycopolim cōdiderūt a bestijs illis ei nomē imponentes.

Lycomedes Creontis filius.

Lyctos oppidū cretę sub Idomenei imperio. A quo idomeneus lictius est appellatus.

Lycurgus nomen proprium lacedemonum regis qui fuit philosophus et lacedemonijs leges sactissimas condidit. Astrictisq; ciuibus iuramento: ꝙ tam diu eas intemerate obseruarent donec ipse rediret e patria nūq; rediturus emigrauit. Vide plutar ꝛc. Fuit ꝛ alius Nemeę regionis rex: et alius rex trachum.

Lychaon Calistonis pater ꝛ titani ꝛ terrę filius archadię rex qui vt in fabulis fertur a Ioue in lupū cōuersus fuit ꝙ Ioue hospitē necare moliretur.

Lydus herculis filius ex Iole: alter filius athys ꝛ frater tyrrheni. A quo lydia regio est appellata. Nam cum ꝓpter terrę sterilitatem fratres simul ferre non posset Tyrrhenus sorte iacta discedens cum ingenti multitudine ad Italiam veniens eam tenuit partem: quę ad mare inferū versus est: et a se Tyrrhenia nominauit: lydus vero remanens Meoniam de suo nomine vocauit.

Lydia regio in maiori asia a lydo athys meonie regis filio et Tyrrheni fratre coguominata: quę flexuosis Meandri amnis recursibus perfusa sup Ioniā procedit: phrygię ab ortu solis vicina: ad septentrionē Misię: meridiana parte cariā amplectēs: hęc antea meonia vocabat: in hac sunt vrbes Ephesus: Colophon: Claçomene: et Phara.

Lyenteria intestinorū dissolutio λυω enim dissoluo εντερον intestinū hāc nr̄i leuitatē intestinorū vocāt cū cibus non pficit: sed incoctus egerit.

Lympha a nostris aqua per mutationē n. in l. q̄si nympha. Nam ꝓrie dicit nympha.

Lymphare furore vexare: vt apud Val. Flaccū. Lymphauerat vrbem. Sta. Et lymphante deo. Hī lymphati siue lymphatici dicunt furiosi/vesani/bacchabundi qui vitiū ex aqua contraxerūt: quod est huc atq; illuc discurrere. Plini. Medetur insanientibus lymphaticis. Nam creditū est ab antiquis: qui in fonte imaginē nymphę vidisset furore percipi: quos greci νυμφολητους: latini lymphatos vocant. Horat. lib. j. car. Mentēq; lymphatā Mareotico redigit in veros timores. a Virg. dicit lymphata regina ꝓmente cōmota et furiata. A lympha etiā vt Prisci. inquit fit lymphor aris.

Lympidus a. um. penul. cor. planus: politus: clarus. Hiero. in lib. Re. Elegit sibi quinq; lympidissimos lapides de torrente.

Linx proprium nomen regis scythię: qui cum cogitasset occidere Triptolemum a cerere in lyncem anial conuersus fuit. Est autem lynx seu lynca ex lupozum ceruariozum genere vario collo ꝛ maculoso tergore et acutissimo visu. Virg. Maculose tegmine lyncis. Huius vrina in calculi duriciem vertitur et ea fit gemma.

Lyncurię gēma quę e lynceis vrina coacta est. Ouid. E quibus vt memorāt quicqd vesica remisit. Vertit in lapides ꝛ congelat aere tacta.

Lynceus a. um. adiectiuū a lynce. Hī qui acute videt lynceos oculos habere dicunt. Hora. in sermo. Me corporis optima lynceis contēplare oculis.

Lynceus nomē ꝓprium eius qui fuit vnus ex argonautis acutissima oculoz acie preditus qui dicebat̄ videre vltra parietē. Et vt historici tradūt conspexit nouissimā lunam primamq; eodē die in signo arietis: qō paucis mortaliū contigit vidisse. vñ Horati. Solus nubila lynceus.

Lyndus ciuitas rhodi vbi sacra herculis maledictis ꝛ execratiōibus solebant celebrari. A qua lyndij dicti sunt. Fuit ꝛ altera lyndus in doxica regione.

Lynter generis fęmi. genus paruę nauiculę e cauata arboze factę: ab λουτρον: teste Pris. ꝑma diph. abiecta o. et n. interposita. Constant aūt lyntres ex singulis arboribus quę vulgo caue dicuntur ad traijcendas flumine trabes. Virg. lib. j. Geor. Cauat arboze lyntres. Nę enim non in pelago: sed in fluuijs stagnisq; palo aut conto aguntur. Ponitur etiā quādoq; pro quodam dolij genere: vt ostendit Cato. Tibul. pro nauis quę est lignum cauatum: vt nauis posuit: qua in vindemijs rustici vti solent. Aut mihi seruabit plenis in lyntribus vuas. Pressaq; veloci candida musta pede.

Lyptote dici potest apud nos defectiua. Nam ab λειπω quod desicio est deduciē. Figura est cū minus dicitur: ꝛ plus intelligitur: vt apud Virgiliū. Quid prodest ꝙ me ipse animo nō spernis amyntha: id est libentissime amas.

Lyra instrumentum musicum: vbi quot sunt fides tot resonant voces. απο του λυρειν quod est canere. Hinc poetę lyrici dicti ꝙ ad lyrā sua carmina cantabant: statuebaturq; eis chorus quinquaginta virorum ac tauro donabantur. Et carmē ipsum lyricum. Hanc candē poete chelim vocāt. Et lyra signum celeste est. Varro libro secundo de re rusti. Hoc scōm astri exortum facio: quod greci vocant lyram fidem nostri. Lyra cedit quarto nonas februarij: vel ꝑm alii quos Calendis februarijs et noctu quādo occidunt terga leonis: vt Higinius ait. Ouid. Illa nocte alii quis tollens ad sydera vultum. Dicet vbi est hodie quę lyra fulsit heri. Hanc lyram effecit Mercurius in mitileno monte archadię: inde orpheo traditam dicunt. Alij autumant concesso orpheo ab apolline post repertam citharam interfecto orpheo musę in cęlo lyram collocauere. Alij dicunt esse lyram Arionis citharedi qui fuit tempore Cipselli tyranni corinthiaci qui primus fuit omnium citharistarum. A lyra etiā cuius prima corripitur fit delyrus a. um. penultima correpta.

Lyricen penul. cor. qui lyra canit: cuius significationis est etiam lyristes. Sido. Alceo potior lyristes ipso. Sic eīm dicit̄ lyristes: vt psaltes.

Lysander lacedemon homo factiosus qui odiū totius grecie in lacedemonios concitauit: et a thebanis occisus fuit: qui lychaonē regno expulit.

Lysanias orator grecus: alter fuit archas qui lycaonē regno expulit.

Lysias orator iucundissimus. De quo Quintil.

Lysius arcadię fluuius: ad cuius radices esculapij est tumulus.

Lysimachus macedo clarus Callistenis discipulus: alter fuit vnus ex Alexandri principibus.

Lysimachia vbs hellesponti quę terremotu corruit.

Lysippus clarissim⁹ statuarius qui ad sexcenta decem opera fecisse traditur: quę singula arti claritatem dare potuissent. Hic teste Quintil. ad veritatē optime accessit. Prop. Gloria Lysipo ć aiose fingere signa.

Lytta genus vermiculi: qui nascitur in lingua canum. Hic si insanientibus catulis eximitur: nec rabidi fiunt nec fastidium sentiunt.

Transit per deriuationes in n.d. vel t. vel c. vel q. sequentibus: vt tantū tātundē. Idem identidē. Eorum eorundem. Num nūcubi: nunquis: nunq̄: circūquaq̄: tanq̄: nanq̄: quēq̄: quāq̄: quicūq̄. Similiter am. prepositio sequētib⁹ f. vel c. vel q. mutat m. in n. vt aufractus ꝛc. Vide in dictione anfractus.

Ø Ante A

Macarius nomen viri ꝓpriū: et latine dici pōt beatus macarius mos beatitudo.

Macedonia regio a macedōe Osyridis Iouis filio dicta est. Habet macedonia ab oriente thraciū limitē. Ab occasu Ioniū pelagus: a meridie epiro ēminatur: A septētrione habet Dalmacię partē. Hęc (teste Plinio lib. xlj.) olim centū quinquaginta populorū duobus inclyta regibus Philippo .s. et Alexādro: quondāq̄ terrarū imperio.

Macedo pe. cor. qui macedoniā habitat. Luca. lib. vj. Cum tibi sacrato macedo seruiet in antro.

Macedonicus ca. cum. posset sumi a macedonia. Ūn mare macedonicū: quod est Aegei pars: et incipit a pallene monte qui thracię finem facit. Extendit vsq̄ Megaram: quo Isthmos interpositꝰ miscet Aegeum Ionio nō permittit. Cuius littora a ciuitatibus nomen accipiunt.

Macellum locus quo venalia omnia quę ad victū humanū pertinebant contrahebant. Plautus in aul. Venio ad macellum: rogito pisces: indicant caros: aginā caram: carā bubulā: vitulinā cetum: porcinā: cara omnia. Cice. Si epicuri de voluptate liber corrosus esset: putarē annonā in macello carioꝛē fore. Dictū macellū a Macello quodā viro: qui in vrbe latrociniū exercebat: quo damnato censores hemylius et Fuluius statuerūt vt in domo eius obsonia vēderentur redactis in fiscum eius bonis. Alij macellū dicunt q̄ ibi fuerit hortus: quē macellū a lacedemonijs appellatum ferunt. et Iones ostia hortorū macellotas vocabāt. Donatus a mactandis pecoribus deriuat. Sunt et qui a macerando dici existiment: q̄ pecora dū eo ducunt: ibiq̄ tenentur: macerant. Ūn ꝛ macellū diminutiuū pro macilento ponit. Lucil. li. vj. Si nostri nō magnus hō est nasutus macellus.

Macellarius qui macellū exercet non solū carnium sed omniū obsoniorū: quinetiā panis ꝛ frumēti vēditor: quippe hęc omnia in macello venundabant. Varro. Duo sunt ornithonis genera. Unum delectationis causa. Alterū fructus causa quo genere macellarij ꝛ in vrbe quidam habent loca clausa et rure maxime conducta.

Macer cra. crum. a meroꝛe fit: et exilem extenuatumq̄ significat. Virg. Heu heu q̄ pingui macer est mihi taurus in eruo. Colu. lib. ij. Mā vel pinguissima vel macerrima humo iacitur.

Macies macritudo et macor extenuationē significant. Apul. Unde ista tam subita macies ꝛ tantus pallor Pla. Ossa atq̄ pellis: vt miser macritudine. Pacu. Corpusq̄ meū tali meroꝛe erroꝛe macoꝛe sonet.

Macilentus plenus macie. Festus. Macilenti macie attenuati.

Macreo es. macer sum: a quo macresco: macer fio. Col. lib. vj. Dabimusq̄ operā ne penuria cibi macrescat pecus. Var. Qui earū aspectus ad desiderium macrescere facit volucres inclusas.

Maceo ces. macui: idem quod macreo: a quo macesco macescis macer fio. Col. lib. ij. Cōstat arua segetibꝰ eis sꝛ ordei macescere. Var. Tum ꝓpter laborem asperantur et macescunt.

Macio as. macrū facio. Cuius cōpositū est emacio: qđ est valde macio. Col. lib. v. At certe in ordinarijs vitibus vtiq̄ obtinendū est ne pluribus flagellis emacient nisi si futuris ꝓpaginibꝰ prospiciemus.

Macero macerae cum ad corpus referr significat attenuo/contero: ab eo quod est macer. Hoꝛa. lib. j. car. Quoniā penitus lentis maceret ignibꝰ. Pla. in ca. Multos iste morbus homines macerat. Cum autē ad animū significat affligo. Lact. lib. vij. Hec ad oculos somnus accedet sed animas hominū sollicitudo ac vigilię macerabit. Propriē cū macerare est molli ficare: vt sit cū quippiā tam diu in aqua teneꝛ donec tenereſcat. Terē. in adel. Salsamenta hęc o stepha/nio fac vt macerentur pulchrę. Colu. lib. j. Piscinas duas: alteraq̄ anseribus pecoribusq̄ seruiat: alterā in qua lupinū: vlmi vimina ꝛ virgas atq̄ alia q̄ sunt vsibus nostris apta maceremus.

Macereſco maceratus fio. Cato de re rusti. Frumento curgulio ne noceat neu mures tangant lutū de amurca facito: palearū paululū addito: finito macereſcāt.

Macro cras. cuius cōpositum est emacro: qđ est valde macer fio. Plini. lib. xviij. Terrā emacrari hoc satu .s. milij existimantes.

Maceria ꝛ maceries paries siue murus vel congeries lapidū in vnū cōpactorū sine cemento: aut alio genere ferruginis quo vineę claudi solent. Terē. in adel. Jube hanc macerię dirui. Var. tū aliter lib. iij. Quis ignoꝛat septa e macerijs ita esse oporteꝛe in lepoꝛario: vt tectorio tecta sint et sit alta. Cato de re rusti. Dacerias ex calce cementis siliceꝛi dūs omnia ad opus habeat. Ūnq̄ maceria dr mēbriana secūdinarū quā alio noīe sterā appellant. Hiero. in Gen. Quare diuisa est ꝓpter te maceria? Et maceries dicit macilētia. Afra. Si ille hoc nūc sentit facere illi satis vis quāta illius moꝛs sit maceries tibi.

Macto as. interficio. Lactā. lib. ij. Dactantur greges hostiarū. Plaut. in Amphit. At ego certe cruce excruciatum mactabo. Tractū est a sacris vbi mactari oues dicunt quę immolant. Virg. Et nigram mactabis ouem: lucumq̄ reuises. Dictū est autē macto: quasi magna auctoritas: hoc est augeo. Mā priusq̄ victimā immolarent thus aut vinū super eam fundebant. Ūn mactū esse taurum dicebāt thure vel vino cumulatā hostiā ꝛ magis auctam. Hinc mactare magna augere veteres vsurparūt. Cic. Ferunt laudibꝰ: mactant honoꝛibus. Per translationē qñq̄ mactare ponit pro malo afficere: seu male tractare. Plau. in aul. Dotate mactāt malo ꝛ damno viros. Ūnq̄ pro q̄cipitare. Accius. Aut illoꝛū copias fundam in campo: aut nauis vras mactabo in mare. Quādoq̄ ꝓ honoꝛare. Plau. Tamē honeste mactatū reducā domū. Qñq̄ ꝓ verberare. Unde legimus de martyribus primo ꝛ feliciano. Extenderunt eos milites ꝛ virgis foꝛtiter mactauerūt.

Mactus cta. ctum. tam cū genitiuo q̄ ablatiuo ꝓstruit ꝛ vocatiuo semp: vt macte virtutis ꝛ virtute .i. magis aucte cumulateq̄ Est aūt dictio quę laudet simul et adhoꝛtetur puerum quem probitate creſcere videat. Sanguinolentus etiam ex acie redeuntibus dicitur. Var. macte animi quem rarus habet moꝛumq̄ tuoꝛum. Syl. lib. v. Lelius affatur macte o veneran de puduci. Ductoꝛ macte animi. Cic. Macte virtute esto. Hieron. Macte virtute: macte zelo fidei. Pli. in laudem astrologoꝛum. Macti ait ingenio et cęli interpretes rerūq̄ naturę capaces. Sta. lib. vij. th. Macte animo iuuenis .i. pfecte indolis: vt exponit laertius interpres.

Machaon Aesculapij filius frater podalirij medicus clarissimus.

Mache latine pugna. Inde Maumachia.
Machera cum diphthon. Mā grece μαχαίρα latine sicca: gladius culter qō nomen impositū est a gręcis quia multo sanguine cōmaculeť. Iuue. Ames nomē victūq; machere. Instrumentū ē ad scindendū simul ꝛ vulnerandū. Apul. lib. ix. de asi. Cōminabatur sese concisurū eū machera frustatim. Quo sermone eius cō monefactus hortulanus eripit ei spathā.
Macheropios faber gladiorū quo noīe dictus est Demosthenis pater ab officina gladiorum quā athenis gręgiā multisq; artificib⁹ seruis instructā habebat.
Macherophorus siccarius gladiū ferens. Licc. ad Q. fratrem macherophorus centū sequentibus miros risus nobis edidere.
Macteę dicunť ſcioſa edulia. Sueto. de Cali. Vultť venenatas macteas misit Var. mactea neu. genere protulit. Sꝫ te mactea sola iuuant.
Machalaum nomen gręcū cōpositum ex mache quod pugnā significat ꝛ αλαομ cecū ꝛ errantē. Oppidū in bꝛictiano agro insubꝛiū clade nobile.
Maccabeus cum duplici cc. et diphthō. nomē barbarū: quę vocati sūt illi viri fortissimi apud sacras litteras celebꝛatissimi.
Machina penulti. cor. gręce μηχαρη molitio inuentio. Unde mechanicus faber: seu opifex eorū operū quę ingenio simul ꝛ manib⁹ fiunt: et mechanica ars fabꝛilis. Unde artes diuiduntur in liberales et mechanicas. Asco. Machina dicit vbi nō tam materie ratio q̄s manus atq; ingenū ducit. Machina etiā ꝺr instrumentum quo moles aliqua facile quocūq; voluꝛis impelli potest. Et machinas bellicas vocam⁹ opera fabꝛilia quibus in bello vtimur. Item ipsa cōsilia quibus decipere hostem conamur: machinę vocantur.
Machinor/imaginor/cogito ad reperiendū et fabꝛicādum tam bonū q̄s malū. Lactan. libꝛo. ij. Mirum de⁹ vniuersi artifex sic illa disposuit: sic machinatus est: vt per spacia cęli diuina ꝛ admirabili ratione decurrerent ad efficiendas succedentiū sibi temporum varietates. Unarchimedes siculus cōcauo ere simulitudinē mundi ac figuram potuit machinari: in quo ita solem lunamq; composuit: vt inequalis motus et celestibus similes cōuersionib⁹ singulis quasi diebꝰ efficerēt. Liui. lib. j. Cōfestim turno necē machinant. Sal. Jam tum non cōsulibus sed plerisq; senatoꝛib⁹ perniciem machinabantur. Dicit aūt machinari ab μηχαομαι qō est inuenio. Unde μηχαρημα inuentū ꝛ molimen dicit.
Macra fluuius in apennino inter ligurū mōtes ꝙ lunā ciuitatē in Tyrrhenū mare influit.
Macri campi inter Bononiam ꝛ Rauennā per quos Romam itur.
Macros gręce latine longus: a quo mꝛta fiūt cōposita.
Macrocola penultima producta a lōgitudine dicunť. Sunt eīn eo nomine maiores ꝛ longiores carthę q̄s modo regias vocamus. Nam ꝛ catullus regiā chartam vocat. Ex eadem oꝛigine sunt pꝛotocola quę foꝛmularij conficiunt.
Macrocosmus longus mūdus. Microcosmus paruꝰ mundus.
Macrochir longa manus.
Macrochera tunica manicata. Lampꝛidius. Macrocheras ex purpura ad vsum suū reuocauit.
Macrocemi montes ab istro flumine non longinqui.
Macrobius nomē viri ꝓpꝛiū: latine longeuus dicitur. Nam μακροσ longus: et βιοσ vita dicitur.
Macrobij etiā populi ęthiopię sunt vltra meroē. vt inquit Solinus quibus dimidio pꝛotensioꝛ est vita q̄s nostra: iusticiā colunt: amant equitatē plurimū valēt roboꝛe: et foꝛma pulcherrimi. Ultra hos populos deserte inhumanęq; solitudines sūt. Apud eos lacꝰ est quo perfusa coꝛpoꝛa quasi vncta nitescūt: adeoq; liquidus vt ne folia quidē sustineat.
Macrologia longus sermo.
Macrologeo multa loquoꝛ.
Macrocatalectos dictio in longā desinens.
Macrothymia longanimitas.
Macrothymos longanimis.
Macrochꝛonius diuturnus.
Macula turpitudo ac soꝛdes. Plinius. Fullones eas maculas e vestibus tollunt. Q̄q; ponitur pꝛo nota seu signo. Unde genitiue notę in coꝛpoꝛe natę dicuntur. Plaut. in cap. Uiden tu illi maculari coꝛpꝰ totū maculis luridis. Quādoq; pꝛo infamia. Cic. Cuius vt adolescētię maculas ignominiasq; ꝑtereā. Q̄q; pꝛo retis foꝛamine seu plaga: quā vernaculo sermōe dicimus lamagia. Idem in Ver. acti. septima. Reticulum ad nares sibi admouebat tenuissimo lino: minutis maculis plenum roſę. Uarro libꝛo tertio: pꝛo retis posuit. Septum totum grandibus maculis integit ne eo inuolare aquila possit: neue ex ea euolare aues. Quādoq; maculę dicuntur signa in marmoꝛe. Seneca epistola. cxvj. Delectant nos ingentiū maculę columnarum.
Maculosus/soꝛdidus/immundus. Plau. Soꝛdida ac maculosa facie. Item dicitur varius ac notꝰ plenus. Uirgilius. Succinctam pharetra ac maculosę tegmine lyncis.
Maculo as. i. fedo/turpo. Lactan. lib. v. Innocentium cruoꝛe maculantur. Hinc cōmaculo as. et immaculatus: qui est sine macula.
Macticus qui habet magnas malas et os patēs quasi malucticus.
Madeo/mades/madidus sum. Pli. lib. viij. Tergoꝛis galeęq; impenetrabilis ꝑterq; si humoꝛe madeat.
Madesco is. habet significationē passiuā innatam caloꝛe intrinsecus sumpto: vt pꝛopꝛie madescere sit cum quis febꝛi vl laboꝛe seu potione ꝑpotētis vini estuat aut aliter sudoꝛem emittit: licet etiā extrinsecus dicē possit. Clau. lib. iij. Largis tūc imbꝛib⁹ oꝛa madescūt. Col. lib. vij. Stabulentur sic eo loco ne humoꝛe madescant vngulę. Hinc componit permadesco: quod est valde madidus fio. Idē lib. ij. In id tēpus incidit inter peritos rei rus. nō esse arandū nisi si magnis vt fit nōnunq; subitancis imbꝛibus quasi hibernis pluuijs terra permaduerit.
Madefacio is. balneo. Lactā. lib. vj. Si focos odoꝛati ac veteris vini perfusione madefecerint.
Madefio habet significationē passiuā extrinsec⁹: vt cū q̄s aqua alio ve liquoꝛe balneat. Sue. Cū decidisset in mare ꝙ ducētos passus euasit ad pꝛoximā nauem elata leua ne libelli quos tenebat madefierēt.
Madidus a. um. qō est a liquoꝛe respersum: hinc semimadidus. Col. lib. ij. Sed quādocūq; arabit observabimus ne lutosus ager tractet: neue exiguis nimbis semimadidus.
Madido as. madidū seu balneatū facio. Claud. lib. ij. Ille nouo madidantes nectare pennas. Concutit et glebas fęcundo roꝛe maritat.
Madefico as. idem quod madefacio. Plini. lib. xxviij. Et si cōtra epiphoꝛas feruentes oculoꝛū anguli subinde madificentur: efficacius si cibo vinoq; si pꝛidie ea abstinuerit.
Mador infusio ipsa. Sal. lib. iij. hist. Quasi par in oppido festinatio ꝛ ingēs terroꝛ erat ne ex latere noua mu nimenta madoꝛe infirmarenť. Nam omnia oppida stagnabāt redundātib⁹ cloacis aduerso estu maris.
Madaura ciuitas in collimitio sita getulię: et numidię: a qua Apuleius mandaurensis est appellatus. Ad hanc vrbem scribit Augusti. libꝛo con. se contulisse

cū adolescēs esset discendarū ingenuarū litterarum gratia florente ibi gymnasio.

Madulsa ebrius: quia madidus satis vino fit.

Madian vbs quedā ab vno filiorū habraam ex Cethura sic vocata: q̄ reste Mier. est trās arabiā ad meridiē in deserto sarracenorū cōtra orientem marī rubri. Vñ vocantur madianei a madianea regio. Legimus z filias Joab soceri Moysi filias madian. Sz hec alia ciuitas homonyma eius iuxta Arnonen et Ariopolim: cui⁹ ruine nūc tm̄modo demōstrant.

Meander cum diphth. qui z meandrus fluuius phrygie siue Meonie ita sinuosus flexibus: vt sepe credatur ad fontē reuerti. Per phrygiā currit lidiamq̄ determinat a Caria. Unde Ouid. li. ix. me. eum phrygiū appellat. Non secus ac liquidis phrygius meander in vndis. Stra. scribit quomam multū accipiat limi: et vario impetu: modo ad hāc: modo ad aliā adūciat ripam. Unde obliquitates omnes meandros veteres appellarunt. Cice. in piso. Scio quos tu meandros questuisti. Est etiā picture genus: quod Festus neu. genere meandrū declinat a similitudine meandri. Virgi. Quā plurima circum purpura meandro duplici melibea cucurrit. Hoc etiam nomine dictus est mons Indie.

Menas cū diph. genus piscis. Vide in dictiōe mena.

Menas nadis. furiosa siue insana dicit ab μαινομαι quod est furere. Fuerūt autē menades mulieres quę Liberū patrē semp secute bacchi sacra celebrabant passis capillis furentiū more hucatq̄ illuc cursitantes. Iuue. Crineq̄ rotant vlulante priapo menades

Menala penultima cor. intellectu singulare: voce autē plurale inquit Prif. At Diom. docet in singlari esse generis masculini: in plurali neu. Mons archadie celsus. Virgi. Pinifer illū etiā sola sub rupe iacentē Menalus. Luc. li. iij. Sicanias alpheus aquas tūc menala liquit. Est z nomen vbis. Menalius a. um. quod est ex menalo. Unde z bacchus dictus est menalius απο του μαινομαι. quod est furere insanire: siue a menalo lycaonis filio. et Aper menalius: quē hercules Eury. detulit. stepha. byzantius μαιναλος πολισ αρκαδιασ απο μαιναλου του λυκαονοσ και ο ροσ εστι και εθνικα μακτισμα.

Meotis penulti. pro. grece μαιωτισ palus scythica in regione septētrionali iuxta phasidis ostiū frigore congelascens. Ouid. lib. iij. de tris. Longior antiquis vna meotis hyems. Hinc pisces meotides seu meotici dicti qui in meoti capiunt.

Meonia lydia ē regio minoris asie. Unde meones populi hec vocatur regio exusta. Nā sicut scribit Stra. Cinerulēta est in superficie: et tota arboribꝰ caret fructu vitem. Dionysius scribit hanc regionez esse sub altissima tmoli mōtis rupe sitam ex qua pactolus amnis effluit. Hinc Meonius a. um. Unde Homerus dictus est meonius. Mar. Perlege meonio cantatas carmine ranas. Dictꝰ et meonides a patre qui meon appellabatur.

Meror inquit Cice. lib. iiij. tus. Est egritudo flebilis.

Mereo es. mestus sum. Vide in dictiōe mereo es. Caper. Mestus animo sed tristis vultu.

Mestitia z mestitudo idem qđ meror. Quinti. Dolore atq̄ animi mestitia languens. Plautus. Cur tanta mestitudo obtigit?

Mesto as. et mestifico as. mestū facio. Amb. lib. j. offi. Cur nō ego etiā dicā in quib⁹ eū mestificare possum? Ab μοιρα ideo per ę.

Mero as. merentē z tristē facio. Nā meraret. i. merentem faceret: vetus verbum.

Magar pnor lingua villam significat. Vñ z magalia ville dicuntur: cuius magaria pm Ser. dici debeat: cuius prima producit. Virgi. Miratur molē geneas magalia quondam.

Magidę mense: seu coquinarū instrumenti genꝰ habet z panis seu offe genus qđ magida quoq̄ appellant.

Magia fons sicilie in agro syracusano: quo etiam noie incantatio dici latine potest.

Maginor aris. quasi tarde conor z vngor inquit Festꝰ.

Magirus penul. pro. latine coquꝰ dicit. Unde Archimagirus princeps coquorū.

Magis aduerbiū significat plus: deducitq̄ a magnus et pter naturā aliorū habet neutrū: nam cōparatiua neutra vim aduerbii habent: vt validꝰ: fortius: magius vero nō loco cuiꝰ dicimus magis: a quo fit cōpositū demagis: qđ significat valde magis: et p nimis a veteribus ponebatur.

Magistri a magis: et pprie artium ceptores sūt quibus etiā ad omnes transferri possint quibus cipua curarū incūbit. Dicti magistri q magis ceteris possint: vel q magis q ceteri diligētiam rerum quibus pesunt habere debent. Hinc magistri pagorꝫ societatū: vicorum collegiorū dicunt: qui pagis societatibus vicis collegiis pesunt. Magister equitū dicitur cui summa potestas erat in equites: addebatq̄ sp dictatori cui summa potestas i populū: a quo z magister populi dicebat. Ponitur etiā magister pro custode. Terē. We filijs relinquūt: q̄si magistrū. Et magister pecoris custos vocat. Hui⁹ diminutiuū est magistellus. i. paruus magister.

Magisteriū magistri dignitas seu officiū. Nā magisteria sic a magistro videt deduci: quo modo a ministerium ministeria. Sue. de Aug. Iuus municipalibꝰ magisteriis contentꝰ abundāte patrimonio tranquillissime senuit. i. officijs municipij sui.

Magistro as. moderor/guberno.

Magistratus us. per derivationem a magistris cognominatur qui per imperia potētiores sunt cēteris priuati. Et modo significat eos qui in potestate aliqua sunt constituti vt sunt consules/proconsules/pctores/prores: et alij qui ciuitates et prouincias regunt: modo ipsam potestatē seu officium. Cice. Nam istū in vrbe magistratum gerebat. Et magistratuum alij maiores: vt consules/censores/pretores. Alij pter hos dicebant minores.

Magmata penulti. cor. pastilli z masse facte ex vngētorum fecibus odoris gratia απο του μασσειν quod est terere z miscere: vt inquit Pli.

Magmentū veteres dixerūt quasi maius augmentum z auxiliū: qm̄ augebant numerum hi qui accedebant alienigene vt adiumento essent.

Magus dictio persica: qua apud eos significat sapiēs. Sic em̄ perse magos vocant vt greci pbos latini sapientes galli druydas: egiptij prophetas siue sacerdotes. Indi gymnosophistas: et Assyrii chaldeos z chaldea asie regione. Apud nos vero magus incantator ex officio vocari potest: nā cū magi apd persas potissimū deorum cultui vacare solerent: in tantam postea aucta est eorū vanitas vt non solum observatione syderum futura dicere sed artibus quibusdā z maleficijs: et scire se omnia z facere posse pfiterent. Hinc magicus ca. cum. quod ad magū pmet: vt ars magica. Suidas. μαγεια και αστρολογια απο μαγουσ αιωρ ηρξα το οι γαρ τοι περσαι μαγωυ το τον εγχωριων ονομαζον τα και μαγουσ αι οι οι αυτοι.

Magnus/grādis: cuiꝰ cōparatiuū est maior: suplatiuū maximus. A quo multa cōponunt.

Magna grecia dicta est ea pars italie q̄ a Tarento vsq̄ ad cumas est vel vt Plini. lib. iij. refert a locris italię fronte ad Tarentū vsq̄ protendit: sic dicta q multę magnęq̄ ciuitates in ea fuerint a grecis cōdite. Au-

cto: Justi.lib.xx. Virgi. Effuge cuncta malis habitā/
tur mœnia graūs. In ea habitauerūt Architas Py/
thagoras parmenides et ceno pithagorici philoso/
phi: ⁊ Ennius poeta. A quibusdam tota Italia dicta
est maior grecia. Ouid.in fast. Itala nam tellus gre/
cia maior erat.

Magnum socerum ⁊ magnam socrum appellabat vir
vxoris suę auum: auiamq;. Maior socer ⁊ maior so/
crus vxoris proauus proauiaq; appellatur ⁊ sic per
singulos gradus.

Magnalia sunt ingētia facta ⁊ admiratiōe digna. Hie/
ron.y.in lib. Exo. State ⁊ videte magnalia domini q̄
facturus est hodie.

Magnificus qui magna fecit. Scribit Arist.li.iiii. Etḥ.
et magnificuz dici illum qui in magnis pro dignitate
sumptū facit qui circa publicam magnificentiā impē
sas facit: honorificas veluti in ludis in rebus diis sa/
crificatis: in edificijs: in epulo publico: non qui in se/
ipsum sumptuosus est. Est ⁊ magnificens a quo ma/
gnificentia: que est vt Lice. inquit rerū magnarū ⁊ ex
celsarū cum animi ampla quadā ⁊ splendida propo/
sitione cogitatio atq; administratio.

Magnifico as: extollo. Pli. Magnificat ⁊ vituli q̄ nō/
dum herbaz gustauerint simū.

Magnas magnatis ⁊ magnatus ati: qui in populo ma/
gnus habetur.

Magnata vbs Hybernię a qua magnate populi vo/
cati sunt.

Magnes etis: generis mas. genus lapidis ad se ferruz
attrahētis. Dictus magnes ab inuctore in Ida pri/
mum repertus: de quo Plinius lib.xxxvj. Orpheus
αυταρ εγωγε σησ αλοχουκελομαι στεδαη
μεναι ει εθελ αγυηη αρδοσ απ αλλοτριο
ιολεχοσ και δωμαφυλασσοι.

Magnesia macedonię regio: thessalię annexa. Absit ab
epheso: sicut Plini⁹ lib.v. scribit.xv. mil. pas. A qua
magnetes qui ⁊ magnesij populi vocati sunt. Luc.li.
vj. Et magnetis equis mynię gens cognita remis.
Est ⁊ magnesia vbs in asia apud quā Scipio asiati
cus Antiochū regē magna clade affecit.

Magog: nomen viri filij Apheth propriū: a quo vt Jose
phus ait libro.j. Magoge dicti sunt: qui a grecis
Scythe dicuntur.

Maguderis vt Pli.li.vij. inquit. Frugis id est caulis
genus qui nascit ex ea parte cuius radix sirpis auelli/
tur banc caulem laserpitij quidā existimant. Plau. in
Ru. Seu tibi confidis foze multam maguderim. La
serpitiū autē herbā esse nōnulli arbitrant: vt Plini⁹
lib.xix. testat. Legit ⁊ Magudaris. Col.lib.vij. Fa/
cit ⁊ radix quā greci vocant μαγουδαρηη vulgus
autē nostra ꝯsuetudine laserpitiū appellat.

Maiestas a magnitudine dicta est: Est em̄ decus ampli
tudo ⁊ dignitas vel populi vel senatus vel principis
imperatoris ve: aut etiā priuati magni viri. Hāc ma/
iestatis crimen iurisconsulti diffinūt qō aduersus po
pulum Romanū: vel aduersus securitatē eius cōmit
titur. Et rei maiestatis dicunt qui eiusmodi crimē cō/
mittūt. Maiestas quoq; dea credita est bonoris ⁊ re
uerētię filia: de qua Ouid. Donec honor placidoq;
decens reuerentia vultu Corpora legitimis imposue
re toris. Hinc sacra maiestas que mundū temperat
oēm. Quaq; die partu est edita magna fuit. Nec mo
ra concedit medio sublimis olympo. Aurea purpu
reo conspicięda sinu.

Maiales porci castrati. Var. Uerres cōmodissime an/
niculi vtiq; nec minores q̄ semestres. Quo facto no
men mutant atq; e verberibus dicunt maiales.

Maiores itelligi possunt quicūq; aui abaui ,paui ataui
tritaui ⁊ ante hos i infinitū: sicut minores q̄ etiā post
trinepotes futuri sunt. Lice. Ego meis maioribꝰ vir/
tute ꝓluxi: vt si prius noti nō fuerint a me incipiāt ha/
bere mitiū memorię suę. Virg. Hunc letū tyrūsq; die
troiaq; pfectis esse velis nostrosq; huius meminisse
minores. Non solū minores hi dicunt sed etiā poste
riores ⁊ posteri ⁊ nepotes: sicut hij qui ante nos fue/
rūt maiores ⁊ supiores ⁊ patres et aui appellantur.
Et tā maiores q̄ minores in hac significatiōe tm̄ plu
raliter declinant: maiores magistratus sunt cōsules
pgnes quos fasces sunt. vel qui priores facti sunt: ma
ior prętor dicitur Urbanus: minores ceteri: maiores
flamines dicebantur patricij generis minores plebei
maior auunculus: aut ⁊ auie auunculus. Sic maior
patruus: maior amita.

Maius mensis a maioribus dictus est: quia vt inquit
Macro. maioribus consecratus erat: quoz consilio
resp. gerebaf sicut iunius a iunioribꝰ qui rem armis
gerebant. Postq; em̄ Romulus populū romanū in
maiores minoresq; diuisit: vt altera pars consilio al/
tera armis tueretur: in honorez vtriusq; partis hunc
maium: sequētem iunium vocauit. Ouidius. Hinc sua
maiores tribuere vocabula maio. Junius a iuuenuz
noie dictus adest. Sunt ⁊ qui maiū a maiestate dea
denoiatū velint q̄ flamē vulcanalis kalendis Maijs
huic dee rem diuinam facit. Alij a Maia Mercurij
matre: ꝓpterea hoc mense mercatores oēs Maie
pariter ⁊ mercurio sacrificare soliti erāt.

Malus fę. gene. arboz cuius fructus est malū id est pō/
mū: tractū nomen a greco qui malū μηλον dicunt
Unde meli mela: ⁊ habent pe. pro. Hinc malinus a
um: qō est materiatū ex malo. Col.lib.viij. Est etiam
non ingrati saporis muria prędurat⁹: atq; ita mali/
nis lignis: vel culmi fumo colorat⁹.

Malus mas. generis arbor nauis: quia instar mali sit in
sūmitate: vel quia cingitur quasi quibusdam malis
quoz volubilitate facilius leuanf vela: ⁊ similiter pri
mā producit. Luc.lib.ij. Antennas proram malos
tonsasq; natantes.

Malus a um: pri. cotre. dicitur qō opponitur bono. Est
em̄ generale nomen turpia simul ⁊ detrimentosa cō/
plectens. Unde dicimus malū culpe qō male agen/
do cōmittitur: quale est homicidiū furtū ⁊ hmōi: ma/
lū pene qō deus ob mala cōmissa imittit: vt est illud
prophetic⁹. Ego dns creans malum. Dicimus etiaz
malum militē qui est imbellis: malū imperatorē qui
est imprudens: malū grāmaticū qui est rudis: malus
iudicem qui est iniquus: malam faciem que est defoz/
mis. Preterea malum sumitur pro laboze afflictiōe
et angustia. Virgi. Assuetūq; malo ligurē. Et in psal.
Letati sumus pro diebus quibus nos humiliasti: an/
nis quibus vidimus mala. Ubi Hiero. Quanto ma
gis in hoc seculo paupertate: inimicoz persecution/
bus vel morboz cruciatibus fuerimus afflicti: tanto
post resurrectionē in futuro maiora prędemia consequę
mur. Item sumitur pro malignitate. Sene. Imbecil
lem insontēq; damnare sūmū est malū. Item pro in/
teriectiōe: perinde ac si diceremus proh nefas. Qui
loquendi mos per interrogationē ⁊ honestus ⁊ vsita
tus est. Gel. Que malū ratio ista est? Pli.li.vij Que
malū ista demētia est iterari vitam morte? Teren. in
Adel. Quod hoc malū infelicitatis? In eundem sen
sum. Lice. ad Atticū dixit. Qui mali? Aliquando ca/
pię malū ,p paruo: sicut bonū ,p magno.

Male aduerbiū modo ponif pro valde sed semp in ma/
lum partē: Lice. Addebat etiā idq; ad rem pertinere
credebat scriptores illos male mulctatos: id est ma/
gna pęna affectos. Modo ,p parū. Virg. Heu male
tū mites defędit pāpinus vuas: Modo pro incōmo
de: sicut bene pro cōmode: vt Male habito. Unde
habito in cōpositiōe habet vim negationis: vt Ma/
lefanus: malefortis. Ouidius lib.j.iij.fas. Hondus

tradiderat victas victoribus artes. Grecis facundū sed malefortē genus.

Maleaudio: significat alicuius maledicta sustineo seu infamor vituperor culpor: sicut bene audio: laudor: vt si quis de me malediterit: tunc recte dicero: Male de me audio. Cice. lib. vi. In quo ego non quo libēter male audiam: Sed quia ego causam non libenter relinquo: Idē ad Atticum. Hanc nonnulli amici Apū ridicule interpretātur q̄ me idcirco putent bene audire velle: vt ille male audiat.

Malecogito de te. i. male affectus sum erga te: z malā habeo de te opinionem. Ouid. Non tū eneam q̄is male cogitet odi. Celius. Et ipse facile aiaduerterem male eū de me cogitare. Huic ꝓtrariū est bñ cogito.

Maledico tibi: z maledico te. A quo maledictus maledicentior z maledicentissimus qui male dicit quantū potest z scit.

Malefacio tibi Inde maleficus malefica malificū ꝓ pernicioso. Sed malefice mulieres incantatrices dicuntur z venefice. Malefice herbe: malefice serpētes ꝓ venenosis.

Maleficentia et maleficiuz damnū iniuria facinus Cesar. Finitimis imperauit vt ab iniuria et maleficio se suosq̄ prohiberent.

Male iudico: male censeo: male opinor declaratur error meus.

Malemereor de te: male tracto te. Cuius contrarium est bene mereor.

Maleopto tibi: male prēcor intelligitur vitium eius de quo agitur: male volo tibi: odi te. Hinc maliuolus et maliuolentia: que est voluptas ex malo alterius sine emolumento suo.

Maleuertere: est in perniciem vertere.

Malicia: peruersitas que virtuti seu bonitati contraria est. Sene. In hoc summa bonitas: in illo extrema malicia. Frequēter autē sumitur ꝓ versutia. Cice. Virtutis cōtraria est vitiositas: sic eīn malo q̄ maliciam appellare quā greci κακιαν appellant. Nam malicia certi cuiusdam vitū nomen est: vitiositas omniū. Apud veteres etiā in bonū accipiebaē. Plau. Te ciuem summa omni malicia. Est z alia malicia ex natura ꝓueniens. Pli. Quod modo celi: modo terre malicia facit. Var. Id sepe accidit malicia soli. Interdū malicia dicit labor afflictio z angustia seculi vt est in Euangelio. Sufficit diei malicia sua.

Malignus a malus fit: z is est qui difficultatē sui ostendit: hoc est q̄ asper difficilis inuidus auarus est. Pli. Homo malignus z inutilis. Hinc maligna via que angusta z ardua est. Virg. Aditusq̄ maligni. Maligna lux q̄ subobscura est. Idē. Quale sub incertā lunā ꝑ luce maligna. Malign⁹ ager agricolis illiberal ac minime ferax. Idē. Difficiles primū terre collesq̄ maligni. Et malignus cōsuetudine dicit maliuolus z malus: a quo malignitas.

Maligno as: z malignor deponens. Hierony. in psal. Sup populū tuū malignauerūt consiliū. Et iterum. Qui malignantur exterminabunt.

Mala e. faciei pars que z Gena dicta ꝙ rotundā speciē mali pre se ferat. Nam est q̄ feminet inter nasuz oculos z buccam. Pli. Infra oculos male homini tantū quas prisci genas vocabant. Ibi ostendit pudor. Et primā producit. Virg. tamē li. iij. Geor. equino genere malas tribuit cū ait. Quo tpe glauci Potheides malis mēbra absumpsere q̄drige. Et mala latine dicitur ouis. Ūñ z malonomos. i. pastor ouiū.

Malicorium: putamē mali granati. Pli. lib. xiiij. Huius aridi⁹ folijs vt malicorio coria perficiunt.

Malobatra: vnguenta que ex assyria afferebant. Unde Hora. inquit: Tinctos malobatro assyrio capillos. Hinc malobatrat⁹: hoc est malobatro capillos delibutus: vt est apud Sido. apolinarē ad leonē.

Malacus latine molis: ελληνισ μαλακοσ.

Malacia cie. mollicia cū maris fluct⁹ omnino quiescūt z languēt neq̄ vlla aura cōmouent: qō vulgus virādi malt omnis gratia bonatiā vocat. Lucre. pellaciā a pelliciendo appellat. Subdola cum ridet placidi pellacia ponti. Similiter malacia est in grauidis ille languor z mollicies dissoluti z cuncta faltidiētis stomachi. Pli. lib. xxiij. Malicorū expetitur in grauidarū malicia: z quoniam gustatu moueat infantē. Id greci κισσαρ appellant z κισσαρ qō est vt Theodorus Gaza vertit picare a pica dictū qm̄ hmōi aues varia solent appetere cū sunt prægnantes.

Malacisso as mollio subigo. Plaut⁹. Ah nimiū ferus es: malacissandus es.

Malasso as: a quo cōmalasso qō est exerceo mature facio. Varro. In dolore adiaphoron esse qō philosophia cōmalesseret eam partem que cōcuri cupiditatibus solet.

Malagma atis: fomentū cum res dura per alterius admixtionē mollescit sicut emplastrū. Nam malgmata contusa et super cutem iniecta abunde mollificant z μαλλαω mollio: his molliuntur apostemata et maturefiunt. Col. li. vū. Cuminū conteritē eisq̄ adūcitur exiguum piscis liquide z axungie vt lentorem malagmatis habeat. Ambro. lib. j. offi. Alliga sensum tuum non sit remissus ac defluus: ne dicaē de te. Nō est malagma apponere neq̄ oleum neq̄ alligaturam Differunt autez emplastra a malagmatis z pastillis Emplastra imponūtur vulneribus malagmata in integram cutem inūciunt. Pastilli aut illinuntur: aut alicui molliori cerationi miscentur.

Malua: herba quā greci μαλαχην vocaut ab emolliendo ventre. Var. Utere lactucis z mollibus vtere maluis. Duo eius genera posuit Pli. que folioꝝ amplitudine discernuntur: in satiuis maiorē greci malopen. Alteram ab emollienqo aluo malachen dicere syluestrem: cuius folium grandiusculū est z albe radices. Altheam et ab excellentia effectus. Aristaltheē αριστον greci optimū dicunt και αλθαια malua Dicitur etiam malua maluatium a malua fit maluaceus a uū.

Malaca: ciuitas in hispania. Mar. Siga oppidū e regione malacā vbē hispanie contēplatur.

Malea: pe. indifferente promontorium laconie qō per quinquaginta milia passuū in mare protenditur vbi periculosa est nauigatio: propter aduersos ventorum flatus: hinc est illud prouerbium: Cum ad maleam de flexeris domesticos obliuiscere. Virg. li. v. Ionioq̄ mari: maleq̄ sequacibus undis. Proper. Prebeat hospicio seua malea suo. Dicta malea a maleo Argiuorum rege qui in ea templum pulchrum construxit: quod maleoticum appellauit. Ā malea fit maleacus maleaca maleacū. vt Sinus maleacus.

Malcea vbs thessalie: a qua populi malices z mare vicinū maleacū dicit.

Maltha calx cum arena z aqua: vel pix cum cera mixta z hmōi ελληνιστι μαλθη λεγεται και μαλθακιζω το μαλακον ποιεω.

Malleus fabrile instrumētū q̄ res duras molliat quasi molleus. Ea enim que dura molliuntur ad ignem: vt malleis flagellentur.

Malleolus diminutiuū a malleus. i. paruus malleus. Et malleolus: teste Col. li. iiij. dicitur nouus palmes vitis innatus prioris anni flagello: sic dictus ab ipsi⁹ mallei similitudine: vel q̄ in ea parte que deciditur ex vetere sarmento prominens vtringz malleoli speciem prebet z plātationi aptus est. Vel q̄ vt ait Plinius. solebat capitulat⁹ vtringz duo furculatus seri. Et malleoli sunt sarmenta illa que in aggeribus po/

uant. Sed ꝛ manipuli parte pice contecti qui incẽsi aut in muros aut in testudines ad incendiũ faciendũ iaciunt malleoli vocant.

Malleolaris et hoc malleolare a malleolus fit. Col. li. iij. Virgam malleolarẽ non amplius q̃ sex gẽmaruꝫ esse conuenit.

Malleo as: quasi malleo operor. Unde et malleator Aug. lib. xv. de ciuita. dei. Tubalcain erat ꝓrarius et malleator ꝓramenti et ferri. Malleatus a um: quod malleo factum est. Unde malleati libri dicuntur vulgo stampati. Ulpi. xxxij. ff. inquit. Sed ꝓscripti scripti nondũ malleati vel ornati vel quia paginę malleã tur repaginande.

Malluuium vas in quo lauãtur manus: ꝛ feminino genere Malluuie sicut pelluuiũ ꝛ pelluuie quo lauant pedes. Monius etiã Trulleũ appellat: cuius ꝓcol⁹ aquę manalis vocatur q̃ eo aqua manans in trulleũ effundatur. Et Ser. lebetẽ vasculũ intreꝓtatus est in quod aqua cadit cuꝫ manus lauantur ab alijs polluꝯ etiã nominatur.

Malanomus penulti. corre. pastor ouiũ μηλα ouis: νομος pascuum.

Mambre mons iuxta hebron.

Mamers lingua oscoꝝ dictus est mars detractione syllabę: qui et Mauors etiã appellat. Mamertus pręnomen oscum ab eo q̃ hi martẽ mamertẽ appellant. Apud Liuiũ Mamertus Memylius dictator ex gẽte mamerta. Quidã dicunt Memyliã gentẽ a mamerto appellatã cui ꝓpter humanitatẽ ciuicaꝫ cognomen fuerit Memilio. Græci enim Memyliã vocant sermonis lepiditatẽ atq̃ facundiã.

Mamertini: populi cãpani: hi cum Messanã colonos misissent: ipsi quoq̃ mamertini potius q̃ messanenses sunt vocati. Et cum ager eoꝝ vini feracissimus sit. Mamertinũ vinũ non messanense appellatũ est. Mar. Amphora nestorea tibi mamertina senecta. Si detur quod vis nomen habere potest. Dicti mamertini a ciuitate Mamertia quę a lacedemoniis subuersa fuit: q̃ Messenei quinquaginta virgines lacedemones violare cẽptassent: ꝛ non cõsentientibus eas occidissent. Auctor Hiero. contra Ioui.

Mãma papilla quę ꝛ vber dicitur. Iuuena. Et nuda teneat venabula mãma. Mãma quoq̃ græca dictio est qua significatur nutrix: seu vt quidã aiunt auia: id est patris seu matris mater: sicut tata pater. Martia. Mãmas atq̃ tatas habet.

Mamilla diminutiuũ licet per simplex m. scribatur. Iuuenal. Illa loqui recta facie strictisq̃ mamillis.

Mãmula: similiter diminutiuũ a mãma.

Mãmosus a um quod habet magnas mãmas. Mar. Mãmosas metuo: tenere me trade puellę.

Mãmeatus a um: idẽ quod mãmosus. Plautus. Cui⁹ amicã mãmeatã vidimus.

Mãmeare est mãmas ad sugendũ ꝓbere. Augusti. in psal. interpretatione. De ꝓgnãtibus ꝛ mãmantib⁹ illis dieb⁹. Hinc mãmatus a um. Unde mãmate tegule a lactitate dicte sunt q̃ balneis adhibent.

Mãmillare: amiculi genus quo mulieres mãmas tegere consueuerunt.

Mãmotreptus quid significet. Aug. in interpretatione psal. declarat. Si eũ inquit queris imitari ꝛ ex illo pẽdere adhuc lacte vis nutriri ꝛ fies mãmotreptus quales dicuntur pueri qui diu sugũt q̃ nõ decet. Et paulo post. Faciunt hoc nutrices mãmotreptis vt aliq̃ amara ponant in papillis suis quibus offensi paruuli ab vbere resiliant: ꝛ ad mensam inhient.

Mamilia ꝓprij nomẽ mulieris. Telogeni filię a qua mamilioꝛ familia est vocata.

Mamona non hebreoꝝ sed syroꝝ lingua: vt Hiero. ait diuitię nuncupãtur quę de iniquitate collectę sũt. Idem in psalmoꝝ expositione. Videtis q̃ iniquus mamona in isto seculo deficit. Aug. ꝏo sic. Mamona verbũ latinũ nõ est sed hebreũ cognatũ linguę punice. Iste enim linguę sibi significationis quadam vicinitate sociantur. Quod punici dicunt mamon latini lucrum vocant: quod hebrei dicũt mamona latine diuitię vocant. Suidas tamẽ μαμωρασ χρυσοσ γειρος πλουτοσ ουχι ο εκτου σαταρα αλλεο περιττοσ και υπερβη χρειαρ quare penultima longa est: qꝛ est ω mega.

Mamurius faber ꝓrarius laudatissimus.

Mamurre: senatoria familia Romę erat: sed formũs oziunda.

Manceps qui aliquid a populo emit conducit ve: quia sublata manu significat se auctorem emptionis esse: qui idem pres dicitur: quia tam debet prestare populo quod promisit q̃ is qui pro eo pres factus est. Et emptio mãcupi quę solẽnitate quadã fiebat adhibitis nõ minus quinq̃ testibus Romanis ciuibus puberibus et alio eiusmodi cõditionis qui libram gneã teneret. Emptor ita dicebat. Hoc ego ex iure quiritũ meum esse aio hoc quod emptum est hoc ere gneaq̃ libra. Deinde libra ere ꝓcutiebat idq̃ eis dabat a q̃ rẽ emptam accipiebat. Et hęc mancipatio vocabatur. Hinc seruus equus ouis aliaq̃ huiusmodi mãcipia dicuntur q̃ manu capiantur: siue mancupi emptione acquirantur: cum cetera neumancupi dicantur: vt rerum dominia iuraq̃. Mancupes. Cice. appellat romanos publicanoꝝ ꝓncipes qui questus sui causa decumas redimunt a populo romano. Unde a Suetonio dictum est. Non negauerim iactatum a quibusdam petronium patrem e regione transpadana fuisse mancupem operaruꝫ quę ex vmbria in sabinos ad culturam agroꝝm quotannis cõmeare solet: id est redemptorem conductoremq̃ seruoꝝm ꝛ operariorũ. Sciendum est q̃ mancipi siue mancupi indeclinabile est per omnes casus et genera q̃q̃ alij figurate dici velint in casu dandi. Et mancipi dicitur ad nos pertinere quod ex sub hastatiõe emimus estq̃ ius. Cice. ꝓ murena. Qui si in his repetundis quę mancipi sunt: his periculum indicit prestare debet qui se nexu obligat.

Mancipo as: pe. cor. quasi manu capio: vt modo dictũ est q̃ est obligo summitto ꝛ seruũ facio: q̃uis sine libra ꝛ verbis suprapositis. Lactã. lib. ij. Spiritibus imũdis puris aias suas mãcipiãt Plau. in Cur. Alienos mãcipatis alienos manumittitis alienis imperatis nec vobis auctor vllus est: nec vosmet estis vllis. Hiero. in ꝓlo. Tobie. Libũ vtiq̃ Tobie quoniam hebrei de catalogo diuinarũ scripturarũ secãtes his quę agiographa memorant manciparũt. i. subdiderunt. Huius cõpositũ est Emancipo.

Mansisterna aquę ꝓrna. i. vrceus. Plau. in Bac. Effer man sisternã cũ aqua foras.

Mancus ꝓprie manu eneruatus quasi manu carens licet q̃q̃ ꝓ debili ponat ꝛ ad res etiã inaiatas transferatur. Cice. de fi. bo. Sed etiã alterius tribus q̃ manu fore putauerũt sine aliq̃ accessione virtutẽ.

Mancinus nomen virile quo Mancinatus pro dãnato q̃ Mancinos insignẽ domũ habuit: quę eo interfecto publicata est.

Mandra spelunce cubile ꝛ receptaculuꝫ ouium: boum aliozũq̃ huiusmodi. Iuue. Et stãtis conuicia mãdre Eripuit somnũ druso. Probus scribit mandram esse vici ostiũ vel flexum vel arrectũ: aut breue ꝛ vile ędificium quod angustet latitudines vici: vel ingens vehiculum quo trabes portantur. μαρδραρ λιγουστικελλεηγεσ.

Mandragore duo sunt genera: candidus qui mas ꝛ niger qui femina existimatur: Ferunt mala auellanaruꝫ

mucū magnitudine. Mandragoram fossuri ab auersante vento cauent: z occasum spectant. Vis eius in poculo somnifera est: ac etiam olfactu. Col. Mandragore pariat flores.

Mando as. cōmitto: vt cum quid memorię mandatur: siue imponitur cōmittitur ve vt memoriter teneatur siue ex propria memoria id fiat cum quid repetit aut auditur siue ex scripto. Memoria propria. Cice. lib. iij. ad Here. Quoniā nuperrime dictū facile memorię mandatur vnde est cum dicere desinamus: recentem aliquā relinquere in animis auditoz firmā argumentationem. Ex scripto. Gel. Memorię mandatū Platoné philosophū tenui admodū pecunia familiari fuisse. Et hoc modo mando significat manu scribendo memorię do. vt Cice. pro Sex. Hęc phama celebrantur: monumentis annaliū mandātur: posteriati propagantur: aliquādo z litteris z memorię simul quid mandatur. Idem lib. xij. Philip. Quid huic facias qui hoc litteris memorięq; mādauit. Lactā. lib. vj. O ingenia hominū indigna q̄ has ineptias protulerunt: miseros atq; miserabiles qui stulticiam suā litteris memorięq; mādauerūt. Litteris et memorię capere licet non solū scripto id mandatus esse vt rem ordine gestam ipsi scriptores haberent sed etiam vt memorię posteritati daret. Nam non intelligi par esse censeo accipi litteris z memorie dictum ex abundantia sed ex diuersitate rei. Aliter etiam quid mandari potest: vt Col. lib. iij. Semina frecentissima terrę mandare conuenit. Interdum mandare cōmittere vt cum quid faciendū datur quod iniūgere seu imponere seu cōmendare dicitur. Plau. in Cur. Mandatum est mihi vt has tabellas ad eum ferrē. Terē. in Adel. Huic mandes si quid rectę curatū velis Cōposita huius verbi sunt Amando. Admando. Cōmendo. Demando. Premando z Remando.

Mandatū z participiū z nomē esse potest. Participiū vt Mandatū est mihi: apud Plau. Nomē: vt apud Quintil. Mandata tamen tua fili perago. Et est propie mādatū cōmissio: hoc est quod cōmittitur. Sal. L. Milius ex suo numero legatos ad Martiū regē mittit cū mandatis huiusmodi.

Mandatarius cui dantur mandata peragenda.

Mando is: mandi: pm aliquos mandui: z pm alios mādidi mansum significat dentibus conficio. Hiero. in Heli. Tolles tecuz ex omnibus quę mandi possunt. Virg. lib. iiij. non ad effectū sed ad actū retulit. Stat sonipes z frena feroz spumantia mandit. Serenus vero ad effectū. Purgatur cerebrū mansa radice petri. Dictū mando a manu dando q̄ manu cibus ori admouetur: quēadmodū a manu ducenda dicimus manduco. Huius compositū est Remādo quod est rursus mādo rumino. Pli. lib. x. Pontici quoq; mures simili modo remandunt.

Mando onis edax: qui assidue mandit. Lucil. Atq; oēs mandonū gulę.

Manduco as: idem qō mando. Cuius compositū est cō manduco. Pli. lib. xx. Huius cucurbitę cōmanducatę succus stomacho admodū prodest.

Manduco onis ędacē significat. Hęc eīn omnia fere idē denotant. Mandones: manducones: manduci: mansuci: Comedones: comedi. Edones edaces. Epulones lurcones. Curgulioues: Ganeones: Helluones: Scurre: Parasiti: Bulones: Phagones: Ligurones: Nepotes: Catillones.

Manducus idem quod manduco. Plaut°. Quid si ad lupos me p māduco locē? manduci effigies in pompa antiquą inter ceteras ridiculas z formidolosas imagines ire solebat magnis malis ac late debiscēs z ingentē dentiū° sonitū facies.

Mansutius a mādēdo ędacē significat: vt ināt Festus.

Mandibula in qua dentes sunt fixi: q̄ z maxilla dicitur. Sunt autē duę mandibulę superiores. z inferiores mādendo. Quo etiā noie vocat gens in gallia aquitana auernis finitima sicut Strabo scribit.

Mansum dentibus contritū: z ppie dicit de cibo comesto q̄ pueris datur. Cice. lib. ij. de ora. Qui oēs tenuissimas particulas: atq; oia tenuissima mansa: vt aiunt nutrices infantibus pueris in os inserant.

Manna: ros melleus matutinus.

Mane diei principiū cū dies clarus est: ab obtentu boni ominis. Manū eīn veteres bonum dicebant. Vñ duū manes. i. boni quēadmodū eōtrario imanes crudeles dicim°: ac minime bonos. Vel sicut ait Macr. q̄ ab inferioribus locis. i. a manibus exordium lucis emergat. Var. a manādo deriuat: q̄ cum sole manat dies ab oriēte. Vñ Manū z Lucū q̄ nati sūt mane z luce. Vel q̄ duū manes p oia manare existimabant.

Manes boni dicunt. Acron Duū manes duū bonū: a manū qō est bonū. Antiqui animū a corpore separatum manē deū nūcupabāt. Apul. de Socratis demonio dicit. Manes anime dicunt meliozis meriti q̄ in corpore nro genū dicunt: corpoi renūciantes lemures: cū domos incursionū° infestarēt laruę appellabant Contra si bonę fuerint lares familiares. Ser. p antiphrasim ait manes esse deos inferos: q̄ nō sint boni. Idem dicit alibi esse alas corpoū° exutas q̄ nondū in alia corpa migrauerint. Vñq; manes dicunt pgne Virgi. Quisq; suos patimur manes.

Manię deformes psonę. Et manias laruas quas nutrices pueris imputari solēt appellāt. Medici maniacos vocāt furoris morbo laborātes qm mania dicit insania z furia. Latini meli° q̄ insaniā a furore distingūt qm aliud est furere aliud insanire. Itē mania dea larū mater cui olim sacrificabāt. Et manię dicebant ficta quedā ex farina in hominū figuras q̄ deformes sint quas etiā maniolas appellabāt.

Maniole insulę ex aduerso Indię extra Gangem in quibus tradūt nauigia quę clauos ferreos habent detineri nec vlteri° pgredi sinūt ne qñ lapis herculeus q̄ cires ipsas gignit illa ad se trahat eas teneat Antropophagi manioli dicti sicuti scribit Ptolemę° li. vij.

Manius: prenomen est eius qui mane natus est: sicut Lucius qui luce.

Manlius: propriū nomen viri q̄ manu promptus esset Meminē autē patricię familię hoc nomine vocari licuit post eum manliū: qui gallos a capitolio depulit q̄ is regnum occupare conatus necatusq; sit. Fuit z cognomen eius qui carthaginē vicit.

Manare propie dicit cū aliquid ex integro sed non satis solido per minutissimas partes stillat. Tractum a grecis q̄ μανον rarum: z sine densitate appellāt. Hinc manalem fontē dici existimant q̄ aqua ex eo ppetuo manet: z manalē lapidez q̄ ex eo manare aquę videant. Alij manare a mane deducunt: z de sole propie dici volunt cū oriētis radij splendorem iactare incipiunt. Sed frequētius ad aquā z ad humores refertur. Per translationē ponitur pro descendere fluere procedere z hmōi: z res quę manat quandoq; intō ponit. Virg. Tū gelidus toto manabat corpore sudor. Lactā. li. j. Quid mirū si ab hac gente vniuersa flagitia manauerūt. i. processerunt. Quandoq; in actō. Pli. lib. xiiij. Arboū succo manantiū picē resināq; alię orte in oriente: alię in europa ferunt. Quandoq; in abitō. Liui. lib. j. Cultrū ex vulnere Lucretię extractū manantē cruore pre se tenens. i. fluentē. Hiero. in lib. Numeri. Tradet humū lacte z melle manantē. Huius composita sunt Emano z permano.

Manus a manando dicta est q̄ ex brachijs manet: vel q̄ ex ea manent digiti. Et manus instrumentū z telā nauale dicit quo naues harpagonibus raptę tenētur

manus humanę similitudine quā picles atheniēsis (vt fertur) inuenit. Hiero. Ferreas manus ⁊ vncos pręparant. Luc. lib. j. In manibus vestris quantus sit Cęsar habetis. Item manus multitudo vocatur. Virg. Hic manus ob patriā pugnādo vulnera passi Item potestas vt cuz dicimus. Res in manu est: qđ non modo significat in promptu est: sed etiā in potestate. Inde Vlpi. teste manumissio dicta est datio libertatis. Nam q̄diu quis in seruitute est manui hoc est potestati subditus est: et manumissus a potestate liberatus. Itē manus capiť ꝓ proboscide elephanti Nam hanc manū vocant latini ꝙ ea in decerpendo pabulo pro manu vtatur elephantus. Lur. lib. iiij. de elephanto loquiť. Precipue terribilis illa facies erat cū manu arma viroscz corriperent ⁊ super se regentibus traderent. Idem in eodem. Copidas vocabant gladios leuiter curuatos falcibus similes: quib⁹ appetebāt beluarum manus. Nonnunq̄ pro scriptura manuū. Quintil. lib. j. Cautas cassius Licero ⁊ Virgilius scripserunt: sic manus eoz docent.

Manicula diminutiuū. i. parua manus. Plau. in Ru. Duę cōnixę manicule ⁊ fuscula.

Manū conserere: est pręliū incipere ⁊ contendere. Sed apud iurecōsultos cū de aliqua re disceptaťin iure ꝑ sente ꝑtore siue ager seu quid aliud sit manū conserre dicit cum manu apprehendit rē de qua agit. Ob manus corrептio ⁊ vindicatio ⁊ vindicta appellatur Ad manus venire similiter est pręliū seu contentionē incipe. Plau. Jtur ad manus: arma sumūtur.

Manica pe. coz. pars vestis qua manus teguntur. Virgilius. Et tunicę manicas ⁊ habēt redimicula mitrę. Hinc manicata vestis quę manicas habet: quas velut prohoscas ⁊ fęmineas criminari dicuntur a poeta ꝙ prisci romani breues ⁊ citra humerum desinentes primo portauerunt. Manice etiam dicuntur manuū vincula: vt apud eūdem. Manicas atq̄ arcta leuari Vincula iubet Priamus. Sic cōpedes vocanť quibus pedes colliguntur. Hinc per translationē dicuntur vincula nauium. Luc. Ast alias manicęq̄ligant tereteſq̄ catheną. Item Manice thecę sunt ex ferro quibus brachia ⁊ manus contra hostium iniurias muniūtur. Juuena. Quale decus rerū si coniugis auctio fiat. Baltheus ⁊ manice cristę crurisq̄ sinistri Dimidiū tegmen. Et manice dicunť quibus aduersum vim frigoris manus muniūtur. Plinius iunio: ad Macr. Ad latus notarius cuz libro ⁊ pugillaribus cuius manus hyeme manicis muniebantur: vt ne cęli quidē asperitas vllā studii tępus eriperet.

Manuarius manuaria manuariū: quod ad manum pertinet. Gelius. Hoc ęre quasi manuario collecto cęnula parabatur.

Manuarię tunicę quę manicas habent.

Manuor aris: furor. Acti⁹. Manuať vestem amice.

Manibus pedibusq̄ prouerbiale est: hoc est omnibus viribus. Terentius in Andria. Quem scio manibus pedibusq̄ omnia facturū.

Manuleatus a um: idem qđ manicatus. Plautus in Pseu. Manuleatā tunicam hominem habere addecet. Et manuleatā tunicam dicimus manicas prolixiores habentem: manicatū hominē indutum tunicis manicatis.

Manubriū a manu capulus appellať ꝙ manu teneať.

Manipulus a manu fit: ⁊ ꝓprie significat manuale herbarū fasciculū quē manu quis apprehendit metendo vt in pō. Veniētes aūt venient cū exultatione portātes manipulos suos. Interdū ponit ꝙ exigua militū manu quę vnū sequit signū. Erat em̄ pars cęturie ita dicta ꝙ sub Romulo paup adhuc romanus exercit⁹ manipulos fęni haltis alligatos ꝙ signis gerebat et in legione quidē erāt. xxx. manipli. Dictus manipul⁹ vt inǧt Var. ab eo ꝙ plures militū manus iungunť. Ser. docet manipios esse signiferos ꝙ iperāte Romulo cū romani ⁊ latini sub vno centurione bellum aggressuri essent manipulo herbę hastę alligato ꝙ signo vterenť. Vñ manipularis dicitur qui fert vexillū. Oui. li. Fas. Pertica suspēsos portabat longa manipios. Vñ manipularis noia miles habet. At Vege. libro. ij. scribit manipli vocari cōtuberniū decē tantū modo militum sub vno papilione degentiū: ab eo ꝙ cōiunctis manibus dimicabāt. Inde Cōmanipulones qui in eodem manipio sunt: ⁊ Cōmanipalatio q̄bus nominibus vtitur Spartianus.

Manipulatim aduerbiū: significat per manipulos.

Manifestū dicit quod est clarū ⁊ apertū quasi ad manifestis stans. Manifesto as: palā facio.

Manifestarius a um: quod est notozium: id est quod manifestatur Plau. Capio fustem obtrunco gallum furem manifestarium.

Mansuetus mitis quasi manu assuetus ꝙ omnia q̄ sunt natura fera: manuū permulsione mitescāt. Virgili⁹. Ille manu patiens mensęq̄ assuetus herili. Festus. Mansuetus neq̄ misericordia mestus: neq̄ crudelitate seuus: sed modestia temperatus. Bestię mansuętę etiā placidę ⁊ cicures dicunť. Pli. Trifariā dividit animantes in placida fera ⁊ intermedia. Nam hirūdines apes delphini nec placida sūt nec fera sed medię inter vrūq̄ nature.

Mansuetarij qui feras mansuefaciunt. Lampridius in helio. Habuit leones ⁊ leopardos quos edoctos ꝙ mansuetarios subito ad secundā mensam iubebat accumbere. Jul. Firmicus lib. viij. matheseos. Septētrione oriente nati: erūt mansuetarij ferarū.

Mansuesco is: mansuetus fio: mitesco. Col. lib. vij. Mā per hęc blandimēta triduo ferę mansuescūt. Varro. lib. ij. de re rust. pro mansuefacio posuit cum inquit. Sic ex aialib⁹ cū ꝓpter eandē vtilitatē q̄ possunt syluestria deprehēderēt ac cōcluderēt ⁊ mansuescerent.

Mangones dicti sunt quasi manu agones: erant enim magistri formę puerorū et mentiendi coloris prope colentes qui boies vendebāt. Solebant em̄ pueros puellasq̄ q̄ facilius vendi possent artificio quodā cōponere colorē. vt Quintil. inquit: Fuco ac verum robur inani sagina mētientes. Ita mācipia vendibiliora ⁊ prętio sioza efficiūtur. Mar. Silia ꝙ puero cētum me mango poposcit. Sue. in domi. Castrari mares vetuit. spadonū qui residui apud māgones erāt prędia moderatus est. Pli. Thynni sanguie oblitos pueros pubescere negant mangones. Aliarū quoq̄ rerū māgones dicunť qui merces poliunt atq̄ interpollant vt pluris vendant. Vñ Pli. Decussi fragmēti paululum quod in lamina ferrea teratur efficacissimū experimētū excusant mangones gemmarū. Nec mares tantū sed etiam fęmine mangones vocantur. Pli. Mango obstetrix erat.

Mangoniço as: ono cōpono rem ad alliciendos emptores. Pli. lib. xxiij. Succus radicis vitis nigrę cuz eruo letiore quodā colore ⁊ cutis teneritate māgonięata corpora. Transferť etiaz ad alia. Sic em̄ oratio māgonizata ⁊ forma ⁊ domus ⁊ reliqua dici possunt vt lenocinijs ⁊ fuco potiusq̄ veritate allectēr: hodie etiā māgonizantur pāni siue linei siue lanei. Quin et equos mangonięatos venire videmus: hos greci ab equis cōponendis hippocomos vocant.

Mangonicus a um: qđ ad mangonē pertinet. Plinius. Radix hiacynthi bulbacea est ⁊ in māgonicis venali cūs pulchre nota q̄ in vino dulci illita pubertatē coercet nec finit erūpere. Sue. Necessarioz ad mangonicos questus sustinędę dignitatis causa delecędit.

Mangoniū artificiū qđ ad res facilius vendędas adhibeť. Pli. Nec tū in hoc māgonio quicq̄ totū placet

hic clune:alibi pectore tñ gallinarū laudās.

Manubię dicte sunt q manu capiātur ab hostibus. Est esti ꝓda ab hostibus capta. Asco.scribit manubias ꝓdas imperatoꝝ ꝓportione de hostibus capta. Spolia quoq; questa de hoste nobili p deditionem manubias veteres dicebant de q̄bus q̄ vellēt facerent. Nam ꝓda dicitur corpora ipsa rerum que capta sunt:manubię appellate sunt pecunię que a questore ex venditione ꝓde redacte sunt. Dicit tñ quosdam nō ignobiles scriptores aut temere aut incuriose ꝓdam ꝓ manubijs & manubias ꝓ ꝓda posuisse sed qui ꝓprie locuti sunt:sicut Cice.in oratione de lege agraria manubias pecuniā dixisse. Est q̄q; vt iactus fulminū manubie dicāt. Vñ ait Sene. lib. ij. questionū. Iouj tres manubias dari quarū prima monet:sc̄da,pdest:tertia adhibitis ꝫ silio dijs emittit

Manumitto de seruo liberū facio. Manumissus liberatus a potestate. Nam q̄diu quis in seruitute est manui:hoc est potestati subditus est. Erat autez mos in manumissione vt dñs caput aut aliud membrū serui tenēs diceret. Hunc hominē liberū esse volo: et mittebat eum e manu.

Mantelū & Mantelių & mantele is: compositum dictio ex manus & tela:quasi mappa a manibus tergendis. Est em̄ lintheolū quo manus tergere solemus. Oui. lib.iij. fas. Dixerat ad dextrā villis mantele solutis. Plau. Nec his sycophātijs:nec fucis vllum mantelum obuiā est. Dicitur & mantile & in plurali mantilia ę. diph. in i. productā mutata sicut quero inquiro. Virg. Tonsilq; ferunt mātilia villis. Nam vt Serinquit: Constat maiores mappas habuisse villosas. Mantilia ꝺo a manibus ante lotis dicta: quomodo Thorale a thoro. Sunt etiā mantilia quibus mense tegūntur. Mar. Nobilius villosę tegunt tibi lintea citrum Orbibus in nostris circulus esse potest. Rursus Mantelia seu mantela accipiunt ꝓ penule genere quo se lorica muniūt.

Mantica pe.cor.nūmoꝝ receptaculū q manu geratur: ponitur quādoq; ꝓ perula viatoria vt porphyrius ait:cuius diminutiuū est manticula: cuius pars ante pectus:pars post tergū dum gerit pendet.

Manticularius qui manticulas attractat vt furet.

Manticularia dicūt ea que i frequēti vsu habent & quasi manu tractant. Frequens em̄ ad manus tergēdas vsus fuit mantelorū:vnde hęc trahit similitudo.

Manticulor dolose ago. Pacu. Ad manticulandū astu aggredit. Manticulatio astus & fraus

Manticora bestia in India que triplicem dentiū ordinē & hominis faciem vna cū corpore leonino habet:humanas carnes maxime affectans.

Mantua vrbs clarissima et Maronis Virgilij patria ab Ocno filio Tyberis: & mantus Tyresie Thebani vatis filię:que post patris interitu ad Italiam venit:condita fuit & a matris noie mantuā appellauit. Vñ Virgi.li.x. Ille etiā patrijs agmē ciet ocn⁹ ab oris Fatidicę mantus & tusci filius amnis Qui muros matrisq; dedit tibi mantua nomen:sed an verum sit q vnq̄ in Italiam venerit nolo nunc citare pausaniam:bellanicū:& greco; multitudinē magnā.

Mantissa additamentū quod manu sit rei que venditur id est pauxillum illud quod adūcitur ponderi. Lucil. Mantissa obsonium vincit.

Manteum locus oraculis dicatus. Cice.lib.ij.de fi. Ut quasi de manteo ꝓmant medicamēta illa epicurea dolor:si grauis breuis:si longus leuis.

Mantinea vrbs:que postea Antigonia dicta fuit in adulationem Antigoni eius qui Philippo Perse patri curator regi fuit:sed postea hadriani imperatoris iussu rursus mantinea fuit appellata.

Mantia ελληνικως λεγεται η μαντεια και μαντευομαι divinatio vaticinij. Mantus diuinus vel vates a manto matre Tyresię vatis Thebani: que post thebanoꝝ cladē et seruitutē primo sub Creonte Lebedon & Clarij Apollinis templū in Asia struxit. Inde in Italia mantuā que ex Tyberino rege Thuscię Ocnū peperit qui & bianor qui oppidū muris circūdedit. Mantia per cōpositionē fiunt Necromantia: Hydromantia: Pyromantia: & alia huiusmodi quoꝝ penultima producitur.

Maneo es.si.sum.significat me cōtineo loco insisto. Cice.li.offi. Cyrillā quendā suadentē vt in vrbe maneret. Q̄q; manere significat pstare. Vir. Manet imperrit⁹ ipse Hostē magnanimū operiēs. Q̄q; expectare. Plau. Ego hic te manebo. Virg. lib.xj. Te turne nefas te triste manebit supplicū. Q̄q; futurū esse. Cice. Cuius te factū sicut curionē manet:hoc est cui⁹ factū tibi futurū ē sicut fuit Curioni. Q̄q; inhęrere fixū esse. Vir. Manet alta mēte repostū iudicū Paridis. Q̄q; durare persistere. Tereñ. in Hecy. Manere affinitatē hanc inter nos volo si vllo modo vt possit q̄ spero fore. Huius cōposita sunt Cōmaneo simul habito. Hiero.ad Dama. Monachoꝝ circa cōmanētiū antiq̄ in me surgit auctoritas. Emaneo extra maneo:a quo Emansor. Emineo:a quo Prominеo & Pręmineo Immineo Remaneo retro maneo pfisto. Justi.li.ij. Interea rex velut spectator pugnę cū parte nauiū in littore remanet. Cice.li.j.tus. Sed fac vt isti volunt animos nō remanere post mortem. Et in Cato. Tantū te manet q̄ virtute & recte factis sis cōsecutus. Sed hoc per trāslationē magis. Permaneo pseueranter maneo. Obmaneo diu maneo.

Mantiscinor significat furor. Tereñ.in Eu. In te perdita cū de alio mātiscinor atq; impendo.

Māphur:lignū rotūdū lozo circūuolutū: q̄ circūagūt fabri in operibus tornandis.

Mappa:g̃ sup mensam sternit:q manibus pendeat dū sumus in mensa. Pli.lib.xix. Ardētes in focis conuiuioꝝ vidimus mappas sordib⁹ exustis splendescētes ignis magisq; possent aquis. Villosę aūt apud veteres fuerunt in ꝓcio. Vñ Mar. Nobilius villosa tegunt tibi lintea citrū. Legitur etiā mappū neutro genere. A mappa ꝺo fit diminutiuū Mappula.

Mapalia punica lingua:agrestes case & furnozum simules:vt inquit Hiero. In quibus quia nihil est secreti solet id vocabulū solute viuentibus obūci. Sunt em̄ quasi rotunde cortes:vt inquit Festus.

Marathon campus Attice seu ciuitas distās ab Athenis circiter decē milia. Et morte Icari regis interfecti insignis necnō & victoria Thesei ex tauro superato:similiter & Melciadis gloria qui centum milia ex Darū Persarū regis exercitu ꝓstigauit. Hinc Marathonius a um. Unde Taurus marathonius dict⁹ est qui apud marathonē a Theseo iterfect⁹ est. Hic est Taurus amatus a pasiphae:quem Hercules ex creta eo abegit. Est & oppidū hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnē vrbem in qua clarū Nemesis templū fuisse memoratur.

Marathon συρω ὁ οτι τὸ μαραθρον λεγουσι μεν την ποαν λατινοι φηνικυλον: a nostris fęnicu|lus appellatur.

Marathusa insula quedam a copia fęniculi sic dicte q̄ et Claçomenia dicitur.

Marceo es:marcui:putreo a quo Marcesco putresco. a macie:quoniā que macię attenuata sunt facile putrescunt. Huius cōpositū est Emarceo quod est valde marceo:a quo Emarcesco. Hiero.in Beñ. Tetigit neruū eius & statim emarcuit.

Marcor:putredo. Pli. Si ferri vel chalybis aliqua rubigo vel panni marcor affuerit.

Marcellus nomen viri clarissimi Romani ꝓprium:

Cuius gesta ꝛa Plutarcho ꝛ ab alijs scripta sunt.

Marcella:nomẽ mulieris romane: quę cum a matre rogata esset gauderet ne se nupsisse. Ita valde respondit: vt amplius nolim.

Marcipor:marci puer: hoc est famulꝰ. Sic Publipor Lucipor ꝛ huiusmodi.

Marcõmani:populi germianę q̃s Cęsar cuz Ariouisto Germanorũ rege superauit.

Mareotis idis:lacus in ęgypto: vt auctor est Strabo. Plinius etiã asserit mareotida partem lybię ęgypto conterminã appellari: ꝛ mareotas populos in ea habitãtes. Et mareotis pars Epiri in qua vinum optimũ nascitur. Vnde mareotides vuę dictę sunt. Virg. Sunt ꝛ mareotides albę.

Margea:nomen fontis apud Pliniũ. Quo nomine dicta est vrbs in Helide.

Margarita ę. ꝛ margarites ꝛ margaritum in noiatiuo declinari potest. Hiero. in parabo. Inauris aurea et margaritũ fulgens. Ser. declinat Margaris idis: ꝛ idos: a cuius gtõ greco latine formatur margarida. Pli. lib. ix. scribit margaritas nasci in Britãnia paruas ꝛ decolores. Tacitus de vita Julij agricole. Fert Britãnia auruz et argentũ ꝛ alia metalla gignit: ꝛ oceanus margarita sed suffusca ꝛ liuentia. Romani margaritas appellauerũt vniones ab eo ꝙ nulli duo indiscreti reperiant. Margaritã ꝛ lapilluz generali noie vocamus. Nam lapillus gẽmarũ margaritarũ cõmune est nomen: subintelligiturq̃ pręciosus. Oõ si maiusculi fuerint pręciosi lapides dicunt.

Margaritarij:negociatores mangonesq̃ margaritaz.

Marc:aquarũ cõgregatio generaliter dicitur. Et multę collectiones aquarum vocantur maria sicuti Ambro. lib. hexa. inquit. Sicut eñ multę terrę: vt africa: hispania: thracia: macedonia: syria: egyptꝰ: gallia: atq̃ italia: pro regionũ appellant vocabulis et vna est terra: Ita multa dicuntur pro locorum appellationibus maria ꝛ vnũ est mare sicut ait prophęta dicens. Tui sunt cęli ꝛ tua est terra: orbẽ terrarũ ꝛ plenitudinem eius tu fundasti: aquilonẽ ꝛ mare tu creasti. Mare et oceanũ mare dicimus ꝛ thyrrhenum ꝛ adriaticuz et indicum et ęgyptium et ponticũ ꝛ propontidem ꝛ hellespontũ et euxinum ęgeũ ionicũ atlanticũ. Vide in dictione Oceanus. Una igitur generalis collectio dicit mare eo ꝙ iugis vnda atq̃ ꝓtinua ab idico mari vsq̃ ad Gaditani oram littoris: ꝛ in mare rubrũ extrema circũfuso orbe terraq̃ includit oceano. Et multę collectiones maria nuncupãtur: quoniã in diuersis locis diuersa sunt nomina: quia vocabula aquis extra regionum vocabulis adheserũt. Phacellus aũt in epigrãmate φευγε θαλασσια εργα βοων Δε επι θαλευ εχελαιει τι τοι ηδυ μακρησ πειρα τειλειν βιοτησ ηπειρω γαρ ερεδι μακροσ βιοσ ειν αλιδε ο υπωσ ευμαρεσ εισ πολιην αρ/ αρσ ιδειν κεφαλην.

Marinus a um:qđ mare incolit: vel quod est a mari: vt piscis marinus. Transmarinum autem dicimus qđ trãs mare est vt trãs marine merces: ꝛ trãsmarinus triumphus.

Maritimus a um:penul. cor. qđ ad mare incolit: vel qđ ad mare est: vel ad mare sit: vt ora maritima: gẽs maritima: bellum maritimuz. Maritimũ etiam dicitur quod ex mari: siue quod maris est. Plau. in ru. Fluctus maritimos. Et Ambro. pisces maritimos dixit.

Maris fluuius Agathyrsarum in histrũ fluctẽ: Marus mons thracię.

Maritus vxoris vir: ab eo ꝙ sit mas. Marito as viro trado seu associo. Nam non solum de hominibꝰ sed etiã de alijs dicit. Col: li. ij. Sexto anno si iam videbitur firma maritabit hoc modo. s. ipsa arbor. Et lib. v. Et ideo maritãdis arboribus nemo minorẽ pedanea scrobem vitibus comparat.

Maritę dicuntur mulieres nuptę. Oui. lib. ij. fas. Dura cum sorte marite reddebant veteri pignora rara sui. Hiero. Tunica eius varia atq̃ distincta in virginibꝰ viduis cõtinẽtibus ac maritis. Similr ꝛ de arboribꝰ dicit. Pli. lib. xiij. Jam in eãpano agro populis nubũt vites: maritasq̃ cõplere atq̃ p ramos earũ ꝓcacibus brachijs geniculato cursu scandentes cacumina equant.

Mariscus genus Junci: quẽ boloschenõ greci vocant hoc est totũ iuncũ. Ex eo fiũt tegetes ꝛ marine nasse.

Mariscę ficus insipidę. Mar. Infanti meli mela dato fatuasq̃ mariscas. Mã mihi q̃ nouit pũgere chia sapit Pli. li. xvij. Cat. de ficis serẽdis ita meminit. Ficos mariscas in loco cretoso ꝛ apto serito. Quidã dicũt Mariscas esse ficus q̃ prę pinguedine aperiant semẽq̃ ostẽdãt. Col. Purpureęq̃ celidonię pinguescq̃ mariscę. Mar. Donasti lupe rus subinde nobis legit: nec boletꝰ hiare nec mariscа ridere. Vñ ꝓ obscenę libidinis morbo q̃dã ponitur: mariscę eñ tubercula dicunt q̃ cũ vlcere et turpi ꝓfricatione circa sedẽ nascunt ꝙ fũt morbo similia quẽ Celsus sycosen. Julius sycon grece vocãt ꝛ latine ficus dicitur. Junena. Ledunt tumidę medico ridente mariscę.

Margo:folij extremitas q̃uis etiam ꝓ cuiuslibet rei extremitate dicat: vt pro ripa agri non culti: ꝛ est generis mas. apud Oui. lib. j. me. Longo margine dicentẽ feminini apud Juue. Plena iam margine libri Hinc Margineus a um:qđ est in margine.

Mariandinorũ regio in Asia sita est bithynię contermina vbi hercules cerberum canẽ tricipitẽ deuicit quez ferunt virus euomuisse eãq̃ regionẽ infecisse.

Margiana:regio Asię maioris:inclyte apricitatis vt inquit Solinus ambitu stadiorũ mille quingentorum: difficilis aditu propter arenosas solitudines in qua Antiochꝰ antiochiã extruxit: vt li. vj. scribit Strabo.

Marius q̃ septies apud romanos cõsul fuit. Hũc arpinatẽ fuisse aiunt humili loco natũ notũ hominẽ aratorem qui in villa Liuernate (vt inquit Plu.) vitam diu vixit rusticã plane et agrestem procul ab vrbanis mũdicijs: hic ꝓ ordinẽ primis honoribus fuuctus legatus metello in numidia criminãdo consulatũ adeptus: iugurthã captũ ante currũ egit: in ꝓximum annũ cõsul vltro factus Cimbros in gallia apud aq̃s sextias theutonas in italia vicit: decq̃ his triũphauit. Victus a Sylla mynturnis in palude latuit: inuentꝰ ꝛ in carcerẽ cõiectus imissum pulsorem gallũ vultus auctoritate deterruit. Acceptaq̃ nauicula in africaz traiecit: ibi diu exulauit. Vxor Cinnana dñatione reuocatus cessit inimicis septimo consulatu vt quidam ferunt voluntaria morte decessit. Hic cum in cruribꝰ varices haberet ꝗbuit varicosum crus medico secãdum. Et dum secaretur neq̃ suspirãs neq̃ supcilia cõtrahẽs ꝓtulit sectionẽ: fixisq̃ oculis spectauit crudelem curationẽ. Cũq̃ medicus alterum crus secare vellet minimę assensum prębuit dicens Curationem tãto dolore dignã esse nõ arbitror: habuit filiũ Mariũ noie qui cũ esset. xxvij. annorum consulatũ inuasit quẽ honorẽ mater tam imaturum fleuit. Hic patri seuitia similis curiã armatus obsedit: ꝛ inimicos trucidauit: tandẽ se iugulandũ prębuit.

Marmor genꝰ lapidis cuiꝰ diuersa sunt genera. Quoddam eñ albũ pariũ dicitur a paro insula. Simile ex ligura vehitur quod a loco Carariense vocãt. Tale ligusticũ: olim lunensiũ lapidicine dederũt. Aliud laconicũ qđ est viride ꝛ cunctis hilarius. Aliud luculleũ qđ fere atrũ erat quo delectatus lucullus illi nomen indidit. Aliud Ophites a maculis serpẽtiũ q̃bꝰ distinguit nomẽ accepit. Aliud porphyrites qđ est rubeũ cãdidis interuenientibꝰ pũctis leucoslictos vocãt

Bassalē ferrei coloris ⁊ duriciei vnde nomē mutuat. Onychites ex arabię montibus est ex quo vasa potoria in germaniā ꝓducunt. Alabastritē quoq; candidū cauare solēt ad myrothecia qm̄ vnguēta incorrupta seruare credit. Sunt ⁊ alia marmoris genera q̄ breuitatis causa omitto μαρμαρον δε λεγομεν.

Marmoreus a um: quod ex marmore est: vt sepulchr̄ū marmoreum.

Marmoratus a um. qđ superficiem tm̄ ex marmore habet. Aug. in psal. interp̄tatiō. Mā plerūq; audis diuitē dicentē habeo marmoratā domū quā relicturus sum. Var. lib. iij. de re rust. substantiuū vsurpauit. Intrinsec⁹ quasi leuissimo marmorato toti parietes ac camere oblinūt: ⁊ extrinsec⁹ circū fenestras ne mus aut lacerta adrepere ad colūbaria possit.

Marra fereū instrumentū qđ vulgo marracius dicitur Col. lib. xj. Contūdat marrę vel fracti dente ligonis Iuue. Me marre ⁊ sarcula desint.

Marpesus penul. ꝓducta: mons in paro insula. A quo Marpesius a um.

Mars apud gentiles deus creditus: dictus q̄ maribus in bello p̄sit siue q̄ a sabinis acceptus est apud quos mamers vocat: a poetis mauors dicitur p̄ epenthesim q̄ magna vertat. Vel a greco qđ est αρησ Ares ponit̄ interdū ꝓ bello. Liui. Eliquādiu ibi marte incerto varia victoria pugnatū fuit. Est ⁊ mars nomen stellę deū dicunt antiq̄: Qz aūt esset de⁹ ita scribit Julius pollux. θεὸν δε εἰναι δοξα Ἰουσιν ελληνες ζωον αθανατον λογικον τελειον φοβερον ἐν εὐ δαίμονια κακου παρτοσ ἀρετί δεκτον προνοητί κοκκοσ μουσε και τον ἐν κοσμω καὶ ταλοιπά.

Martius a um: qđ ad martem pertinet: vt martia suis interdū bellicum: vt martia arma. Aug. lib. iij. de ciuita. dei. Nullo martio impetu territi sedarent̄ inimici. Interdū bellicosum: vt martius populus: Est et Martius nomē ꝓpriū: vt in. q. martio q̄ iussus a senatu aquaz ducē⁹ anienis reficere nouā a nōie suo aquā martiā appellatā cuniculis ꝑ montē actis adduxit.

Martius mensis dictus est primus anni mēsis: quoniā Romulus primū anni mensem genitori suo dicauit. Qui. A te principiū romano dicimus anno. Prim⁹ de patrio nomine mensis erit.

Martius campus romę dictus est q̄ marti consecratus esset. Liui. Ager Tarq̄nioz q̄ inter vrbē ⁊ Tyberim erat cōsecratus marti: Martius deinde cāpus fuit.

Martia Catonis filia minor fuit. Que cuz quereret ab ea cur post amissuz maritū denuo nō nuberet? Rādit nō se iuenire virū q̄ se magis vellet q̄ sua Quo dicto oñdit diuitias magę i vroribꝰ eligi solere q̄ pudicicią

Martius qui Ancus cognoiatus est: quartus Ro. rex equitate ⁊ religiōe auo similis: latinos bello domuit Auentinū ⁊ Martiū montes vbi addidit: noua mēnia oppido circūdedit: syluas ad vsum nauiū publicauit. Salinarū vectigal instituit. Carcerem primus edificauit. Ostiam coloniam maritimis cōmeatibus oportunā in ostio tyberis dedurit.

Martiacus a um: qđ ad martē pertinet: hoc est ad bellū Unde stipēdia militū martiaca dicunt.

Martialis ⁊ hoc martiale: qđ est natū sub marte stella. Martialis đo substantiuū est nomen viri ꝓprium.

Marspiter penul. cozre. quasi martis pater: sicut Dispiter dici pater.

Marsia regiuncula Italię vltra picenū samnites versus a Marso Circes filio a quo originē duxerunt dicta: cuius populi marsi sunt vocati nō longe ab vrbe Uñ marsica vina. Mā marsica sūt e marsicis mōtibꝰ Sunt ⁊ marsi alij populi in Scythia vt ait Herodo.

Marsupium: facculus nummoz. Hęc μαρσυπιον Cato de liberis. Et qđ perspicuū est maiorem curam habere marsupij nostri q̄ vitę nostrę.

Martyr latine testis dicitur. Martyriū testimonium.

Marubij: marsorum populi circa fucinum lacum dicti quasi circa mare habitantes.

Marrubiū: herba satis nota que exulcerare vesicā putatur. Hęci prasion. Alij Lynostrophon. Quidam philopeda. Mōnulli philocharen appellant.

Marrucini: populi in regione marsorum. Syl. lib. viij. Marrucina simul ferętanis emula pubes.

Marmarica regio africe q̄ vt Ptol. lib. iij. scribit ab occasu terminatur cyrenaica: a septentrione egyptiaco pelago ab oriente egypto: a meridię parte lybies. In ea sunt Masamones ⁊ libyarche populi.

Mas dicit̄ qui non est femina Cuius pro forti ⁊ magnanimo. Cuius diminutiuū est masculus. Var. Si non plus testiculorum offerendis q̄ in castrato pecore in Apulia vincor non esse masculū ad rem. A masculus fit masculinus a um: vt masculinū genus.

Masculescere est masculū fieri. Pli. lib. xviij. Densiore enim satu masculescere: hoc est de rapis napos fieri.

Massagetes e. pe. coz. Magassagete populi Scythici in asia vltra mare caspium. Luc. lib. iij. Massagetes q̄ fugit equo volucresq; geloni. Qui cū p̄ deserta discurrunt equoz suoz sanguinē cum lacte bibunt: apud hos senio confecti infrusta ceduntur: qui đo morbo interęūt feris deuorandi abijciūtur.

Massanissa ⁊ masinissa vtroq; modo dicit̄ Numidarū regis nomē: q̄ primo romanis hostis fuit deide amicissim⁹. De q̄ Qui. li. vj. Fas. Postera lux melior: sup̄at masinissa siphacē: Et cecidit telis hasdrubal ipe suis.

Massicus pe. coz. mons cāpanię optimi vini ferax: qđ etiā massicū dicit̄. Syl. lib. vij. massicus viniferis addebat noia glebis. Hora. li. j. car. Est q̄ nec veteri⁹ pocula massici. Docet Ser. massicus in plurali facere massica. Virg. lib. vij. Vertūt fęlicia baccho massica

Massilia vrbs in narbonensi ꝓuincia. Constat imperāte macedonibus Astyage Hebreis đo Sedechia circa secundam ⁊ quadragesimā olympiadem hanc fuisse đditā: annis anteq̄ virgo pareret. 612. post obitū Dauid regis annis. cccl xxxiij. Diruta deinceps a phocēsibus instaurata est q̄ cyri tyrannidē fugientes destituta grecia in hunc sinum nauigarūt. Olim massilię studia ingenuarū doctrinarū adeo floruerunt vt romani ꝓ attica peregrinatione massilioticū peterēt gymnasium ad disciplinas capessendas. Plu. in cas. Massilienses mores tāq̄ optios ⁊ ꝓbatissimos dixit. Ubi tuos q̄ colere mores massilienses postulas: hęc vini optimi ferax fuit. Uñ mar. Tu me massilie pone re vina putes. A massilia fiūt massilienses massilitanus massilioticus. Uñ massilienses viri: massilitana via: ⁊

Massylia cū y greco aqud grecos (massilioticū ostiū. ꝓ simplex s. scribit̄. Sz qz a latinis ꝓma ꝓducit̄ nō absurde ꝑ duplex. ss. exarari pōt. In hac syllaba sy ꝓducit̄ in supiori corripit̄. Luc. li. iiij. Et gēs q̄ nudo resīdēs massylia dorso. Uir. li. iij. Hinc mihi massyle gētis mōstrata sacerdos: ꝓuincia est quā q̄dā getulę et numidię mauris vicinā dicūt: nec lōge abesse ab hortis hesperidū. Qui⁹ gēs neq; ephippijs vtit nec frenis sed sola virga ꝓtenta est q̄ agitet eqs ⁊ moderet. Ab hac massyli ⁊ massylei populi dicti sūt q̄ a poetis modo ꝓ mauris: mō ꝓ getulis ponūt. Var. Audit̄ ētū massyla p̄ auia murmur. Idem Massyleū virga gubernat̄ equū. Sunt etiā q̄ eos massulos vocitent.

Mastiche es: pe. coz. reste Pli. lib. xij. lachryma est quā Lentiscus arboz gūmi modo fudat. Sere. Rugarū sulcos lentisci mastice tendes. Idem. Pulleiū abrotonū nitide cū mastice coctū.

Mastix icis: pe. coz. ge. fgmi. flagellum: scutica μαστιγω flagello. Uñ Homeromastix: ⁊ Virgiliomastix Δια μαστιγωσισ diffiagellatio.

Mastigophorus: flagellifer seruꝰ ab alijs sępius cesus: vel cedi dignus.

Mastigia dicit potest verbero: hoc est ꝓberibꝰ dignus. Plaut. Crucio: lapidē non habere vt illi mastigię cerebrum excutiam.

Mastruce: vestes quibus Sardi vtebanꝫ. Plau. Mastrucatus ꝫ plenus puluere.

Mastos ελληνικως μαστος αλλα κυριως τῳν ϛωων latine māma: vnde Bumasthos vua de quo supꝝ. Hinc Tubuli māmati seu māme in balneis ꝫ fontibꝰ intelliguntꝫ. Quas Victru. li. viij. mastos greca voce noiauit. Athenis inq̄t ex eiusmodi locis ꝫ fontibus mastiusq; ad portū pyreū ducti sunt salientes. eas Var. li. de re rus. papillas cōuertit. Cassiodo. hubera. Quāto inquit pulchrius est Claudiam aquā ꝑ tot sicca mōtiū iuga lauacrꝫ: et domibꝰ liquores purissimos fistularū ꝓuberibꝰ immisisse. Erat et Basthos genus poculi.

Mastuprari est manu tractando virilia rem veneream pagere. Inde mastupratores dicti. Quo ꝓbo vtit Har. Mastuprabanꝫ phrygū post ostia seruū: hoc est ꝓputia ducebāt. Mā a manu ꝫ stupro deriuatur.

Materia seu materies est qua aliquid fit: vt materia libri membrana ꝫ atramētū. Itē materia libri ē hypothesis ipsa. Hora. Sumite materiā vris qui scribit̄ equā viribus. Materia/domus/lapides/calx/ligna/regule. Qua ꝑter nō immerito materię appellatiōe ligna omia cōprehenduntꝫ qđ greci υλην pariter et sylua ꝫ materiā vocent: cū ligna dicanꝫ solū ea materia q̄ edificijs apta est. Liui. Multā materiā cecidérat miles. Col. li. iij. vocat materiē lignū qđ est intra corticē. Quasi cuneū ferreū inquit vel osseū inter corticē ꝫ materiē lente dimittito ne ledas aut rūpas corticē. Idē li. vj. materiā vocat palmitē qui de nouello nascit̄ et in tenero alligatus dependet. Itez materia fabrica lignaria dicit̄.

Materiarius faber ligniarius: vel qui materiam ꝑstat a materia: cuius noie ligna ad fulciendū edificandūq; necessaria idonea ve significantur. Plau. in Mi. Si non nos materiarius remoraꝫ ad opus. Materiari significat Lignari: a quo Materiatio.

Materiale qđ est materię: a quo Materialiter aduerbiū. Unde materialiter aliquid sumi dicit̄ cū nō forma rei: sed materia significatur.

Mater a materia dicit videl̄: q̄ in fetu materiaz ꝑbeat. Mā semē patrꝭ ꝑ artifice est ꝫ formā ꝑbet matꝭ sāguinē ex se ꝑstat: et q̄ fetus format. Aliq̄n tñ mater ꝑ nutrice ponit. Plau. Utranq; cōpiosus est. Ira forma simili pueri vt mater suam non iuerno sse posset quę māms dabat neq; adeo mater ipsa quę pepererat.

Materfamilias gtūs grecus ad imitationē greco; qui femininoꝫ in a puram desinētiū gtōs in as mittunt. Dicimus tamē et materfamilię ꝫ materfamiliarum. Est autē materfamilias vt docet Bel. ea sola quę in mariti manu mancipioq; est: qm̄ non in matrimoniū tm̄ sed in familiā quoq; mariti ꝫ in sui heredis locuꝫ venerit. Fel. scribit non ante matrēfamilię dici q̄ vir eius paterfamilias appelletur. Nec posse hoc noie plures in vna familia appellari: sed vnā tm̄ matrēfamilias dici. Ut iurecōsultus Matrēfamilias inquit accipere debemus eā quę nō inhoneste vixit. Matrē em̄ familias a ceteris femininis mores discernūt atq; separāt: proinde nihil interest nupta sit an vidua: ingenua an libertina. Nam neq; nuptię neq; natales faciunt matrēfamilias: sed boni mores.

Matrona dicit̄ quę in matrimoniū cū viro cōuenit: vt in eo maneat etiam si liberi non sunt adhuc suscepti. Quippe appellatiōe habet a matrię noie: nō iā adpto sed cū spe ꝫ omine mox adipiscendi. Ipm̄ ipsum quoq; matrimoniū vocatū est q̄m ea spe vir ꝫ vxor cōjunguntꝫ vt illa mater fiat. Hinc Matronalia qui erant dies matronis festi.

Matrimoniū: est maris ꝫ fęminę cōiugatio. hinc Matrimoniale adiectiuū qđ ad matrimoniū ptinet. August. lib. xiij. de ci. dei. Quid cōcubitus ꝓiugalis qui ꝑm matrimonialiū ꝑscripta tabularū procreandorū sit causa liberorum.

Mater matrima illa dicit quę cum mater sit adhuc habet matrem viuentē sicut patrimi ꝫ patrimes quorū patres viuunt.

Matercula diminutiuū a mater. Hora. in epistō. Dum pueris omis pater ꝫ matercula pallet.

Metertera: matris sororꝭ quasi mater altera.

Matruelis idē quod matertera. et Matrueles dicūtur filij ꝫ filię materterę.

Matrescere est matri similem fieri. Pacu. Utinā nunc matrescā ingenio vt meū patrē vlciscī queā.

Matrix: fęmina quę fetus gratia tenet. Col. Sint ergo matrices robusti corporis q̄dratę pectoroseq; magnis capitibꝰ. Medici tamē acciꝑiūt matricē ꝑ vtriculo q̄ in fęminis iūctus ē vesicę q̄ ad ꝓgenerādū apta ē.

Matralia: matris mature festa.

Mateola: apud Pli. et Cato. genus est marculi.

Matthęus: grece ματθαιος nomē viri, ꝓriū.

Matta: storea ꝫ teges quę fit cannabi lino iūco palma sirpo aut sparto. Ouid. Plaustroq; morantes. Substulit in plaustro sirpea matta suū.

Mathesis vel mathema atis. penul. pro. ὅτι το μαθαρω ρημα αυτησ εστιο αλλοτε το δεικνυμι ως απολλωνιοσ και σουιδασ οθεν και μαθηματικοι λεγονται latine disciplina dicit. Inde Mathematicus a. um. qđ est disciplinabile: mathematici dicunt q̄ mathemata sine mathematicas disciplinas norāt. Ad disciplinā em̄ spectāt geometria musica arithmetica astrologia. Et hę mathematicę scię disciplinę dicūt: eo q̄ discanꝫ plane ꝫ per demōstrationē quandā ꝓcipianꝫ: ꝓbia ꝺo logica cū alijs nō dicunt̄ disciplinę qz nō firmissima demōstratione vt ille: sed ratione quadā ꝫ studij inuestigatiōe percipiūt. Alias mathematici vocāt Geneathliaci astrologiq; ꝫ qui chaldei vocanꝫ quoz ars est vt naturas hominū ex vultus inspectione ꝓnūcient.

Matella a matulla sit: et ē aquarū vel vinę vas. Plau. in Amp. Nec tu postulas matellā vnā tibi aquę infundi in caput. Var. Dispereā si tu pyladi prestare matellā dignꝰ es. Greci scaphiū q̄uis etiā ad ventrī excrementa accipi possit.

Matellio diminutiuū a matula siue matella. Var. de vi. pa. Postularet trulleū matellionē peluim.

Matiace: pilę saponis a matiacis germanię populis. Var. Accipe matiacas quo tibi calua pilas.

Maturus a. um. pe. pro. ꝓrie de frugibus ꝺr qđ neq; crudū/neq; mite/ neq; caducū/ neq; nimiū coctū: sed in rpe tēperatū ꝓuenit vt poma matura. Per trāslationē ponit q̄q; ꝑ sen: vt maturus homo. i. senex: ꝫ pfectā etatē babēs. Virg. Aeui maturus acestes.

Matura etas senilis: quasi omino pfecta ꝫ tēpus debitum assecuta. Q̄q; pro graui ac constanti. Et hoc modo non cōponitur. In alijs significationibus habet cōposita Immaturus nō maturus. Aug. lib. xj. de ciuita. dei. Quis paleę dedit tam feruidā vim vt poma immatura maturenꝫ. Prematurꝰ: de q̄ alibi. Mature aduerbiū celeriter siue tēpestiue. Hiero. in Hñ. Cūq; mature surrexisset tulit duas vxores suas Aliq̄n significat graviter. Hinc maturitas qđ modo fructuum coctionem significat. Col. Nos quoq; medicatam fabam sic cōperimus cū ad maturitatē pducta sit minus a Curgulione infestari. Cic. Sul. Tamē hoc studium quotidie ingraueſcit maturitate credo etatis ac prudētia: modo grauitatē moderationēq;.

Idē. Ia constantis etatis ⁊ senectutis maturitas.

Maturo as. maturū facio: perficio. Quint. Nam ipse eos nōdū opinabar satis maturauisse quib⁹ cōponēdis vt scis paulo plusc̄ biēniū impēdi. Sed hic per translationē, ꝓprie. Cic. in Cato. Primo est pacerba gustatu: deinde maturata dulcescit. Interdū Maturare est accelerare ita vt adhibeatur industrię celeritas: et diligentię tarditas ex q̄b⁹ duobus ꝑtrarijs fit maturitas: vt necc̄ aliq̄d citius necc̄ serius fiat. Hoc verbū Diu⁹ August⁹ duob⁹ grecis vocabulis exprimere solebat σπευδε βραδεως: q̄ significāt accelera tarde. Vñ Virgl. Quasi cōtraria sepauit maturare ⁊ ꝓroperare cū ait: Frigidus agricolā si quādo detinet imber. Multa fortent q̄ mox celo properāda sereno maturare datur. Vñ Mature fit qđ temestiue fit. Idē Maturate fugā: qđ est quasi cū maturitate. i. cū tranquillitate ⁊ lēnitudine discedite. Quomodo dicim⁹ Matura iracundiā. i. mitiga. Sal. videl simplicit posuisse ꝓ properare cū ait Antonius Catilinā cū exercitu ꝓsequi maturet. Sic Liui. li. ꝓ. Inde comitior causa Romā ꝓfecturus maturauit.

Matureſco is. a matureo esse ꝓuenit. Maturescere autē maturū fieri. Pli. lib. xj. Cū mella ceperint maturescere abigūt fucos. Col. li. iiij. Mā ⁊ q̄ maturescere incipiūt tēpestiue legunt: et q̄ nōdū maturitatē ceperunt vuę sine dispendio differuntur. Hiero. in Joel. Mittite falces q̄ maturuit messis. i. matura facta ē. Hinc fiunt cōposita Ematuresco et Permatureſco q̄ ꝓfectionē act⁹ indicāt. Bel. li. j. Dñs postea segetū illarū filiū adolescentē vocat. Et vides ne inquit hęc maturuisse ⁊ manus iā postulare. Col. lib. ij. Sz hoc idē semē Lilicię Syrięc̄ regiōib⁹ ipe vidi mēse Junio Julioc̄ ꝓseri ⁊ per autūnū cū gmaturuit colligi.

Maturescere dr homo cū nōdū grauis est: sed iam incipit esse grauis. Et apostema maturescere dr cum nō discutit: sed pducitur ad maturitatē: vt vel frangi p se: vel ferramēto aperiri possit.

Matuta pe. ꝓ. o. a nostris Aurora: Leucothea a grecis dicit: hoc est alba dea marina: dicta q̄ matutino tēpori ꝑsit. Hec fuit filia Cadmi noie Ino. Athamāt⁹ vxor. Hinc Matutinus a. um. Unde matutinū tps qđ mane fit. Et tunc Matuta aurorā significat.

Mauors: qui et Mars q̄ magna vertat. Unde Mauortius a. um.

Mauritania: Africę regio extrema versus Gaditanū fretū ⁊ occidentalē oceanū. In ea Antheus gigas regnasse dr ab Hercule vict⁹. Est autē duplex Cesariensis a Cesarea ⁊ Tingitana a ciuitate Tingi. Dicta c̄ est Mauritania a μαυρος qđ est nigrū vel q̄ nigros habeat colonos: gignit simias dracones struthiones ⁊ elephātes. Eius incole Mauri dicuntur. Maur⁹ eīm nomē gentile ē vt Gall⁹ qui e gallia origine hz. Mauritan⁹ do possessiuū vt Gallicus. Dicimus ergo virū maurū ⁊ bellū mauritanū.

Mausolus pe. ꝓ. o. dictio trissyllaba: nomē ꝓriū Carię regis: a quo Mausolū dictū est: sicut in Cice. Pli. ⁊ Sel. lectū est. Var. lib. x. Reperit marmora parua quidē sed nō cessura viator Mausoli satis pyramidūc̄ lege: et Mausoleūtet rasyllabū nō mausolū. Por. Hec mausolei diues fortuna sepulchri. Hoc sepulchrū Arthemisia Mausoli vxor ędificauit ita egregijs operib⁹ vt inter septē orbis miracula nūerētur. Attollit in altitudinē. xxv. cubit: cingit colūnis xxxvj. Ab hoc sepulchro oia ꝓciosa sepulchra ex noie eius Mausolea dicūt. Vñ Sue. sepulchrū Cesarū apellauit Mausoleū qđ extruxit August⁹. Suidas autē μαυσωλος αρχων καρων φησιν αυτον θεοποιηθηναι παρα καρσιν δια το τον ανδρα τουτον ταφον μεγαν και περικαλλη κατασκευασαι τη γυναικι αυτου αρτεμισια. Maxilla nō est dimi. a mala vt putauit Prisc. sed mala a maxilla fit per detractionē medię litterę vel potius syllabe: sicut docet Cice. lib. de ora. ad Brutum. Est autē Maxilla in q̄ fixi sūt dentes q̄uis etiā de pte exteriore q̄nc̄ dicat q̄ barbā eīmxerit. Pers. Tu cū maxillis balanatū gaulape pectas inguinib⁹ cur detonsus tibi gurgulio extat. Hinc maxillaris ⁊ hoc maxillare: vt Dens maxillaris q̄ est molaris. Pli. li. xxij. Maxillaresc̄ ita sanari dentes ꝓcipue putant.

Maximus: superlatiuū a magnus: a quo fit aduerbiū maxime: qđ q̄nc̄ etiā ꝓcipue q̄nc̄ sepissime significat. Ci. Lentulo. Vel etiā id qđ mihi maxime libet Maxia vestalis ea dicebat q̄ dignitate reliq⁹ anteibat quales nūc vulgo abbatissas apellam⁹. Maximus pōtifex q̄ rerū q̄ ad sacra ⁊ religionē ꝓtinent curā habebat: vindexc̄ erat contumacię priuator⁹ magistratuūc̄. Maxim⁹ Curio. cui⁹ auctoritate curię oēs curionesc̄ regebant. Maximi annales q̄ eos pōtifex maxim⁹ cōsecraret. Maxima hostia ouilis pecoris nō ab amplitudine corpis sed ab animo placidiore. Maxima mulcta erat triū miliū assium ⁊ viginti.

Maximates dicunt primarij ciuitatę qui et summates ⁊ primates ⁊ optimates vocant.

Maçonomū pe. cor. greca dictio q̄ lanę significat ad ferenda obsonia in mēsa. Val. li. iij. de re rus. Alios videret turdos i maçonomo postros coctos alios volitare circa fenestras captos: grece μαζονομον λεγεται.

Ø Ante E

Meatus us. Vide in dictione Meo as.

Meapte. i. mea ꝓpria. Terē. in Heau. Ita me dī amēt vt ego nūc non tam meapte causa leto: q̄ illius quā ego scio esse honore quouis dignā.

Mecastor: iusiurandū: q̄si ita me castor adiuuet.

Mechanicus pe. cor. faber opifex cor operū q̄ ingenio sil⁹ ac manib⁹ fiūt. απο της μηχανις qđ inuentionē significat. Et mechanica ars fabrilis. Vñ artes diuidunt in liberales ⁊ mechanicas.

Mecenas cū g. diph. ꝓriū nomē thusci equitis clarissimi: et apud Augustū potentissimi ad quē. Virgl. et Hora. opera scripserunt.

Mecū. i. cū me vbi ꝓpositio euphonię causa postponit Mecū viuit. i. familiaris meus est. Interdū mecum significat infra me. Terē. ia hecy. Haud ꝓpterea te rogo vt hęc ꝓferam sed vt tacita mecū gaudeā. Sic secū/tecū/nobiscū/⁊ vobiscū.

Mediscuticus nomē ē magistrat⁹ magni apd cāpanos.

Medea nomen colchorum reginę crudelitate insignis Oete regis filię et Jasonis vxoris. Hora. Ne pueros coram populo Medea trucidet.

Media regio in Asia a Medo medee et aegei atheniensium regis filio sic noiata: vt Soli. refert: a q̄ medi ppli dicti sūt. Hos tū Joseph⁹ scribit a medeo Japhet filio dictos fuisse. Hęc regio vt Ptol. inqt a septētrione hyrcano mari ēminat: ab occasu maiori armenię ⁊ assyrię a meridie perside ab oriēte hyrcania ac parthia q̄ mōtib⁹ excludit. Sūt q̄ mediā in duas ptes diuidāt q̄rū alterā maiorē vocauere: alterā antropatiā. Maior⁹ Ecbatana fuere metropolis magna ciuitas. In media sūt mōtes Caspis maiori arme

Medusa fuit filia Phorci et Cetho cō (nię ꝓterminiuge q̄ vna cum duabus sororib⁹ Eurialę ⁊ Stenone Gorgades insulas i oceano ethiopico tenuisse ferūt vū ⁊ Gorgonides apellāt. Ei⁹ capilli i angues a minerua imutati sūt: ⁊ q̄ illā aspiciebāt i lapides ꝓtebātur. quā Perse⁹ pemit ex cui⁹ cruore natus est Pegasus: nī autē Suidas μεδουσα η και γοργων ηλιθεν σαπερσευσ ο δαναης και πηκου υιοσ. Διδαχθεισ πασασ τασ μουσικασ φαν

ἵστασθαι ἀμβουλόμερος ἑαυτῷ καθάστησ ἀμβασιλείαν καθαφρονησ εἶνσ τῶν μηδων τ subdit. ἑκαλεσε δε γοργοπη δηαπηρ δξυ τη τα τησ ερεγειαν: qui autē velit audire res nouas ⁊ insolitas hoibus latinis: legat reliqua in Suida et alijs scriptoribꝰ grecis.

Medius a.um. qđ mensuratū equaliter distat ab extremis ꝯuis etiā mediū dicaſ q̄d inter duo extrema ē etiā ſi non equaliter distet. Virg. Jā mediū tenuēre rates. Quādoq̄ mediū dicit cōmune: vt in medium venit: In medio sūt: E medio discesserūt. Quādoq̄ manifestū. Virg. Medioq̄ ex hoste recepi. Quādo q̄ intercedēs. Idem. Me qua scire dolos mediusve occurrere possit. Et dicit medius ꝑm Pūl. a modo hoc est a mensura: vnde ⁊ modius ⁊ differentię causa medius mutauit o. in e. Vel dicitur a greco μεσοσ medi⁹. Hinc dimidius a.um. quasi p mediū diuisus. Medietas media pars.

Mediussidius compositū est: et significare videtur Jouis filius: id est Hercules: quia Δια greci: nos Jouē dicim⁹: et fidiū pro filiū: q̄ sepe ꝑ l. littera d. vrebāt. Quidā existimant iusiurādum esse: vt si pro dū fidē: quasi pro diuini tēporis: id est diei fidem. Alii sic exponunt. Sanctus fidius ⁊ semi pater dū fuerunt sabinorum quos domos demigrantes in collem quirinalem cum cetera supellectile detulerunt: idq̄ numē verbis trinū: re vnicū esse dixerunt. Unde licet trib⁹ ipsis templum esset in quirinali colle dicatum: vnius tamen sancti vocabulo appellabatur: obtinuitq̄ huius nominis opinio sanctitatis magnā vim habere iusiurandū quo in trino et vnico numine mediū esse quis fidiū affirmaret.

Media vocabula dicuntq̄ quę ⁊ in bonā ⁊ in malā partē accipi possunt. Mesa a grecis dicta qualia sunt tempestas valitudo facinus dolus gratia industria periculū venenū contagiū. Et apud veteres honor: quo significabaſ iniuria.

Mediocris ⁊ hoc mediocre mediū tenens: modestus. Luci. lib. xxvij. Paulo hoc melius ꝯ mediocre hoc minus: malūq̄ et pessimū: sed tamē omnia hęc mediocriter. Hinc mediocritas. Cice. lib. j. offi. Eadē ratio est habenda vestitus: in quo sicut in plerisq̄ reb⁹ mediocritas optima ē. Col. lib. iij. Mediocritas in electione loci maxime probaſ: quoniā in confinio boni malīq̄ posita est.

Medianus a.um. quod in medio est. Unde medianas colūnas. Victru. dixit vt ab angularib⁹ q̄ crassiores sunt distingueret.

Mediastinus penul. pro. qui in medio lauantiū stat in balneis: inquit Prisc. Nonius mediastinos ꝑ balneatoribus. Itemq̄ pro ministris et cruciatoribus edium accipit: q̄ in medio stent vt omnib⁹ ministrent Sed vilissima quęq̄ mancipia in agro maxime: mediastinos eos accipere debemus q̄ abiectissima quęq̄ inter seruos officia obeunt: cuiusmodi sunt hodie in principum domibus cognomine lignarij/ baculariusq̄: quorum vna illa functio est vt omnibus pareāt: nec vllius imperiū detrectent: in medio semp ⁊ propatulo ad nutus oēs excubēt. Lice in Lati. Magno pere contemno exercitū collectū ex senibus desperatis: ex agresti luxuria: ex rusticis mediastinis decoctoribus: ex his qui vadimonia deserere q̄ illū exercitū maluerunt. Col. lib. j. Mediastinus qualicūq̄ statu possit esse modo perpetiēdo labori sit idoneus. Idē. Separandi sunt aratores a vinitoribus atq̄ a mediastinis. Hora. in epistolis. Tu mediastin⁹ tacita ꝓcerus pretebas. Luci. Illicū Aristocratē mediastinū atq̄ bubulcū. Ulpia. Aut mediastina opera fungit: non continetur vt purpurarij. Atriarij et Focarij: et his similes.

Mediterraneus a.um. quod est a mari remotum quasi in media terra. Mediterraneū mare quod per medias funditur terras cum in ambitu terrę circumfluat Ocean⁹ ab Abila Mauritania et Calpę Hispanię promontorijs.

Mediorimus vel mediorumus pe. cor. mediocrē siue mediū significat. Unde mediorimi dū vocanſ potestatis mediq. Ser. lib. viij. enei dicit Herculē cōem deū vtriusq̄ naturę mediū: ⁊ inter mortalitatē ⁊ diuinitatē sunt numina aliqua tantū terrestria: aliqua tm̄ celestia: aliqua media: q̄s deos Apul. mediorumos vocat. Plau. in Cas. Et ita me dij deq̄ superi inferi et mediorimi.

Mediolanum: vbs ⁊ cisalpinę gallię metropolis populi multitudine refertissima dicta a sue mediatim lanata. Nam apud Ambro. legitur in quadā epistola. Cū a gallicanis populis mitū consiliū foret pro constituēda vbe effosso solo inuenisse suem dimidiatim lanatā a quo portento: mediolanū esse nuncupatum ab eo. s. apro ex media ꝑte lanato. Ferunt hanc vbē a gallis senonēsib⁹ ante christi aduentū annis. cclix. instauratā seu cōditā fuisse. Hinc Statius Cecilius comicus ortus fuit Stephanus Biçantius excellentissim⁹ chronograph⁹ μεδιολαρον πολισ ακυταριασ και οι οικουντεσ μεδιολαρεοι και πολισ αλλη τησ παλιασ λαμπροτατη.

Meditullium non mediū terrę: sed procul a mari quasi meditellū q̄si ab eo qđ est tellus. Hiero. Et quomodo diuitię ⁊ honores ⁊ corporum sanitates ⁊ cetera aquę indifferentia ꝓnoiamus nec bona nec mala sunt sed velut in meditullio posita vsu ⁊ euentu vel bona vel mala fiūt. Sūt qui hoc nomē a meditor deducāt vt sit locus meditationis ⁊ exercitū.

Meditrinalia: sacra quę poturi mustum faciebant hoc prefamine. Vetus nouum: vinum bibo veteri nouo morbo medeor.

Medimnus: genus mensurę ser modios continentis. Methimna vero Aetolię oppidū.

Medeor eris. a medius fieri videſ: nam medijs quibusdam hoc est tempestatis rebus hoc fieri oportet. Et cōstruiſ quādoq̄ cū gtō. Hiero. in Hiere. Quis medicabitur tui: q̄nq̄ cum dtō qđ est in frequētiore vsu. Lact. lib. vj. Circūspice cōscientiā tuā ⁊ iniquitatum medere vulneribꝰ: q̄nq̄ cū actō. Ter. in phor. Quas cū res aduerse sint minus mederi possis. Inuenitur etiā Medeſ impsonale. Pli. lib. xxvij. Et eo medeſ oris vlceribus perunctis hoc succo foliis pusillis. Huiꝰ vbi cōposita sūt Immedeor qđ est intus medeor. Col. li. vj. Si oportebit palorū capita ⁊ imas partes mixto simo cū cinere obliniri ⁊ ita totos eos immederi. Remedeor aris. remediū prebeo. Prisc. Medeor eris. Remedior aris. teste Capro.

Medico as. et medicor: idē significant qđ medeor. Virgi. lib. j. Geor. Semina vidi equidē multos medicare serentes: sed medicari frequentissime dr. Et modo cū dtō iūgit. Idē. Senib⁹ medicāt anhelis. Modo cū actō. Idē. lib. xj. enei. Sed non dardanię medicari cuspitis ictū Eualuit.

Medicus: qui mederi solet. Officium medici: vt inquit Asclepiades est vt tuto: vt celeriter: vt iucūde curet.

Medicus a.um. qđ est medici. Virgi. lib. iij. Geor. Dū medicas adhibere manꝰ ad vulnera: pastor abnegat.

Medica herba quę ꝓcipue nutrit equos eo q̄ in media abundet. Ser. scribit: medicā a medis in greciā translatā q̄ tpe/ea romani inuaserūt q̄ sel/sata decē annis durat. Huius plena venetia est triū foliorū semper virens est ꝑm Diony. Cuius natura est vt vno anno frequenter serat: ⁊ postea aliquot annis sponte procreetur. Et vulgo dicit sylla. Col. lib. vj. Ad macię nulla res tantū quantū medica potest.

Medicum velum quod in proza ponitur.
Medicina medicamen medicamentū et medela: idem significāt .s. id quo quis curatur: mirū autē est quod scribit Theophilus de pulsibus et vrinis οτι οιπποκρατης θειοσ ιηροσ ουκεσ χεγρωσιν περι τοριο φυγμων αλλα ταπλευρα και μεσωπον χει ρισυρηφε. Sumitē tñ qñq medicamentū pro veneno: sicut venenū pro medicamento: quoniā greci vtrūq pharmacon vocant. Caius iureconsul. Qui venenū dicit: adūcere debet bonum vel malū: nā et medicamenta venena sunt: quia eo noie omne cōtinetur quod adhibitū natura eius cui adhibitū est mutat. Cū id quod nos venenū appellamus: greci pharmacū dicunt: et apud illos q̄q tā medicamenta q̄ quę nocent hoc noie continentur. Galenus autē medicinā amplauit: qui quanta scripserit si memorare esset incredibile: sed inter alia mirāda supra. xvij. libros περι των αρατο μικον: quorū magnā partē habet illustris Antonius Vicecomes musarū amātissimus. Galenus autē quo tpe fuerit ita scribit lib. j. magnę anotomię. αροτο μικασ εγχει ρισεισ εγραφα μεγκαι προσ θεν ηνικα το προτον εισ ρωμην αφηλθον αρχειηρυ μεγου τοῦ και ρυρημιραρχουτοσ αγωνιρόυτ: et multa alia quę scribit de seipso: ibidem Galenus: nō aūt galienus.
Medicinale adiectiuū qđ ad medicinā ptinet: vt herba medicinalis. Medicinalis ꝺo digitus dictus est minimo proximus: vt inquit Macro. Quoniā neruus quidā de corde natus pergit vsq ad digitū manus sinistrę. Ob quā causam nouus nupt⁹ huic digito tanq̄ cordis vicario suę sponsę imponit annulū.
Medicabile cui adhiberi medicina potest. Ouiꝺ. Nei mihi q̄ nullis amor est medicabilis herbis.
Medibile idem quod medicabile. Festus. Medibile: medicabile.
Medicamētarius qui medet. Pli. lib. xix. Sectiui duo genera: hoc herbacium folio incisuris eius euidentibus quo vtunt medicamentarij. Medicamētarius .s.um. qđ ad medicamentū ptinet. Idē lib. xvij. Herbariā et medicamentariā. s. artem.
Meditrina pe. pro. medicamentorū dea cui⁹ sacra etiā meditrinalia dicebant: de quib⁹ paulo supra.
Medipontus instrumentū funariū apud Catonē.
Medulla: dicta est q̄ in ossib⁹ media sit. Vnde Emedullo as. quod est medullā extraho. Plini. de lymonio. Idē graueolentiā alarū emēdat: radicis emedullatę vncia in vini falerni heminis trib⁹ decocta. Per trāslationē significat declaro. Plau. Narra tā rē nobis omnē atq̄ emedulla.
Medullitus penultima pro. aduerbium est et significat ex intimo vel intime. Var. Medullitus aquiloniam seruat frigedinem.
Meduacus venetorū fluuius qui nunc vulgo Brenta dicit. Nam ostia padi. Plini. scribens hęc ait. Primū portum facit Brondulum sicut Edronem meduaci duo et fossa clodia. Stra. scribit meduacū vocari et portum et fluuiū. Idē supra venetos carnorū et meduacorum fuisse gentē tradit. Vide plinium in initio primi voluminis.
Medito: penultima correpta q̄si medio animo verso hoc est cogito. Hiero. Ex hoc loco intelligimus non solum Herodem sed sacerdotes et scribas eodem tempore necem domini fuisse meditatos. Interdum meditari est cogitando inuenire. Terē. in And. Venit meditatus alicunde ex solo loco. Interdum exercere. Virgilius. Agrestem tenui meditabor harundine musam. Inde meditationes romanorum dictę sunt conflictus sine sanguine: et omnes artes auctore Vegetio in meditatione cōsistunt. Interdū Tendere. Virg. Nec lupus insidias pecori: nec retia cervis Vlla dolū meditant: amat bonus otia daphnis. Dicitur et meditor quasi melitor. Nam greci μελεταω meditor dicunt. L. eñ pro D. inuicē sibi cedūt: vt sella pro sedda. Virg. Siluestrē tenui musam meditaris auena: quod est quasi melitaris: quasi dulce canis. Reperitur etiam hoc verbum in passiua significatione. Teren. in Phor. Meditata sunt mihi omnia mea incommoda. Hierony. in ps. Anni tui sicut aranea meditabuntur. Huius composita sunt Premeditor. Inde immeditatus participium sine verbo non meditatus. Cice. lib. ij. offi. Id se in foro optime iam immeditatū facere quod etiā tum poterat domi cum laude meditari.
Meditatorius a.um. quod meditari solet. Hier. Quale illud ieiuniū ē aut qualis illa refectio post ieiuniū cū prandianis epulis distendimur: et guttur nostrum meditatorū fit latrinarū.
Mega grece: latine magnū. Vñ Megaron dom⁹ āpla
Megalophron: magna sapiens: magnanimus.
Megalopsychus: magnanimus. Megalopsychia magnanimitas.
Megalorepeia magnidecentia: vel munificentia quę inter magnos viros versatur: magnisq̄ in rebus: ab indocti magnificētia q̄ species est fortitudinis. Megalorepes qui magna p dignitate munerat.
Megalesia: dies qui dicatus erat magnę matri deorū cerimonijs dictus. Ludi quoq̄ qui celebrantur ante tēplū i ipo magnę matri deū ꝓspectu etiā Megalesia dicebant et ludi megalenses. Liui. M. Junius Brutus eḍem magnę matris deū in palatio dedicauit et ludos ob eā dedicationē factos megalesia appellauit μεγα eñ magnū dicit.
Megistanes: dicunt proceres primatesq̄. Nā μεγιστοσ latine dr maxim⁹. Cor. Tacitus. Simul cōsilio terroꝛē adducere et megistanas armentos qui primi a nobis defecerant pepulit sedibus.
Megara penultima correpta opidū est Atticę. Cuius meminit Virg. Pantagiā megarosq̄ sinus: tapsum iacentē. Est et nomen mulieris Creontis filię et Herculis vxoris. Quo etiam nomine dictus est mons in Sicilia vbi apes multę: Licet et Megara orum. legatur.
Megaris idis. regio in achaia: a qua Bulbi megarici quos celebrat Ca. Colu. Jam megaris veniant gentalia semina bulbi.
Megera cū diph. in pe. furia infernalis. Nam megero odi siue inuideo latine denotat. Clau. Imꝓroba mox surgit tristi de sede megera.
Megabiçi: siue megalobyçi: dicebātur Ephesię Dianę sacerdotes quos Eunuchos esse oportebat. Unde et pro imbellibus ac mollibus poni cōsueuerūt quales sunt spadones. Quintili. libro. v. Artifices clarissimi cum corpora quę speciosissime pingēdo fingendo ve effingere cuperent: nunq̄ tamen in hunc cecidere errorem vt Bagoum aut Megabigum aliquē in exemplum operis assumentes sibi: sed Dorypborum illum aptum vel militię vel palestrę aliorū quoq̄ iuuenum bellicorum et athletarum corpora decorare existimarint.
Mehercle: iusiurandū significat p herculē. Lice. in ora. magis ꝓbat: mehercule q̄ me hercules.
Meio is. tertię cōiugationis: in quo i ponit loco consonantis: significat vrinā emitto. Juue. Cui⁹ ad effigiē non tñ meiere fas est.
Mel a greco fit μελι. Sunt qui dicant mel esse cęli sudorem. Alij siderum saliuā. Alij purgantis se aeris succum. Constat sane ex aere decidere siderum marime ex ortu sublucanis tēporib⁹: itaq̄ cū prima aurora folia arborū melle roscida inueniunt. Vel vernum

dicit anthinū:mel estiuū vocat horreū. Mel qđ per se fluxit tacitū. Mel syluestre ericeū ab Erica frutice quā ꝛ Silarū nominat. Folia hȝ Tamarici similia. Acraton mel purū atq; integrū qđ neq; acescere cepit:nec vllū passum est vicio.

Melculū diminutiuū:quo vtimur blandiendo. Plaut. Meū corculū:meū melculū.

Mellarius:qui mellis opus exercet. Var. Ad extrema qua mellaris fauum eximere possint opercula impo/nunt alueis.

Mellarius a.um. quod ad mel pertinet. Plin⁹. Vasa mellaria aut fauos aqua lauari p;cipiunt. Hęc etiā Apiaria dicuntur.

Melliturgus:idem qđ mellarius: qui mellaria exercet. Sic eñ interp;etat. Var.lib.iij.de re rust.

Mellificū:mellis factio. Var. Sed vt hoc aptissimū ad sanitatē apiū sic ad mellificū thymū. Idē. Quod ad mellificū bonū vehemēter ꝓdest.

Mellatio:mellis vindemia cum mel eximit. Plī. Hęc ergo mellatio fine vindemię et vergiliarū. Idē Festi ua mellatione decimā partē apib⁹ relinqui placet.

Mellatium:mustum quam sappam appellamus:vt in quit Nonius.

Melleus a.um.qđ ex melle ē: vt melleus sapo;. Aliqñ sumit p;o dulci:vt vox mellea.

Mellitus a.um. penul. p;o.qđ est melle conditū. Var. Et faui melliti intus ponendi a faucib⁹ longe.

Mellifluus a.um.ex quo fluit mel:vel fluere videt:hoc est dulce iucundū:vt melliflua oratio.

Melliloquus pe. cor. qui dulce loquit. Lice. Ex cuius ore melle dulcio; fluebat oratio.

Melligo.pe.p;o.succus e lach;ymis arborū siue florū quem apes deuorant: postea ad alueos regresse euo munt operaq; cōponūt. Plini. Primū itaq; fauos construūt:cerā figunt:deinde sobolem: postea mella Cerā ex floribus: melligiñē e lach;ymis arborū quę glutinū pariunt salicis vlmi harundinis succo gūmi resina. Ponit et p;o quocūq; succo flo;escentis fru/ctus adhuc atq; immaturi.

Mellonia mellis dea a romanis putabat.

Mellifico:mel facio: a q̄ mellificus ꝛ mellificatio. Col. lib;o.r. Vt ab opere mellifico euocatę apes fetibus expleant.

Mellium: collare canū: hoc est cingulum circū collum ex corio firmo: mellum vero coronecum malū a vete/ribus dicitur.

Melia:arbor quę fructū suauissimū p;oducit.

Meli latine mel:a quo per cōpositionē descendunt

Melimela vtrobiq; per simplex l. dicuntur poma mu/stea siue dulcia quasi mel:ꝛ pomū. Nam μελι mel: et μηλον malū: q̄ mellis saporem habeant: seu a celeritate nascendi denoiata sunt. Var. Quę antea mustea vocabant: nūc melimela appellant. Eadem vulgo nana vocant a paruitate arborū in quib⁹ p;o/ducunt. Plī.lib.xiiij. Quę nūc melimela dicuntur a sapore melleo orbiculata ex figura orbis. Mar. In/fanti melimela dato fatuasq; mariscas: Nax mihi q̄ nouit pungere chia sapit.

Melomeli:vt Colu. lib.vltimo inquit: Vocatur cum mala maturissima integra sine macula in lagena in melle submergunt.

Meliteres pe.prod.genus potionis dulcis ex melle et musto distans a mulso. Fit eñ ex melle ꝛ musto hoc est ex congio mellis: et quinq; congūs austeri musti: et cyatho salis feruefactis. Quo noie etiā dictus est lapis qui succū remittit dulcē mellitūq; tusus ꝛ cere mixtus eruptionib⁹ pituitę maculis corpo;i medet.

Melicraton penult. correpta mulsum vinū coctū cum melle μελι enim mel κρατον potens quasi potēs vinum dicitur.

Melicaeris idis. et melicaeria cū diph.a cera et melle nomē accepit:tuberculū mellis crassitudine in cubitę ꝛ genibus interdū aliis quoq; partibus ꝛ in ore ipso et in capite quod ita noiatur quia humo; in eo melli similis includit:nec ēssum remittitur: vt id quod Ganglion siue Ganglion appellant in eadē parte sz mol le cedensq;. Plī. Melilotus deferuefactus in vino dulci peculiariter cōtra melicridas efficax hoc etiā noie Fauus est appellatus.

Melilotos.penul.p;o. Hęc eñ μελιλωτος quasi dulcis ꝛ mellea lotos. Est autē Lotos herba in ęgy/pto siue arbor:de q̄ supra. Ouid. Pars thyma:pars ro;es:pars meliloton amant.

Melitonas pe.p;o.vbi apes nutriunt. Var. Melito/nas ita facere oportet: q̄s alij melitrophia appellant. Eadem quidā mellaria.

Melisones:qui ꝛ mellarij ꝛ melliturgi opus mellis ex/ercentes.

Melissus p;opium nomen regis Cretensis antiquiss/mi qui primus diis sacrificauit. Cuius filię Melissa et Almathea fuerunt.

Melissa filia melissi: quę cum Almathea sorore Jouem lacte caprino ac melle nutriuit. Col.lib.r. Hec sane rustico dignū ē scisciatari fuit ne mulier pulcherrima specie melissa quā Jupiter in apem cōuertit. Aelia/nus lib.ij.de ꝓprietatibus animaliū. Των βασιλεα αυτων αι μελισσαι πραων ουτα και η μερον και ο μουσι και ακερτρον οταν αυτας απο/λειπη μεσαθε ουσιε και Διω κουσι φυγαδα ησ αρχησ ουτα.

Melicerta: Junonis ꝛ Athamātis Thebarū regis fili⁹ qui se in pelagus mersit:et miseratiōe deoꝝ in Por/tunū cōuersus est qui Palemon etiā dicit p;o deoꝝ a gentibus habitus est.

Melite es. siue melita e.pe.cor.insula inter Italiā Epi rumq; posita. Et vt scribit Stra.an pachynum sita. Vnde melitei canes paruuli olim in delicijs fęmina/rū. De hac Ouid. Fas. Fertilis est melite. Est ꝛ vbs hoc noie carthaginēsiū colonia. Diod. refert in me/lita insula q̄dā ciosaz tenuitate ac mollitie telā fieri. Ci. in verrinis acti.iij. vestem ꝛ textrinū melitē se nomi nauit. Ygit a melite fit meliteus a.um.et melitensis: vt canes melitei ꝛ melitenses.

Melo:nomē fluuij qui ꝛ Milus ꝛ Geon appellatus est.

Melos ge.neu.et tñ indeclinabile:dz cantus suauitas: vel dulcis modulatio. Pers. Cātare credas pegaseū melos. Hinc multa deriuant:de quib⁹ mox Melos ge.fęmi. insula est Cretę adiacens necnon ꝛ vbs in eadē insula. Stra. Melos insula inter Cretā Pelo/ponnesumq; interuallo equali sita:a peloponneso.p montoriū scylleū:a Creta Dictineū habens.

Melodia cū accentu in pe. dulcis cantus siue melleus.

Melodes accipit p;o mellico dulcia carmina cantāte. Sidonius. Proculus melodes insonare pulsibus. Aug.lib.meditationū melodā oratiōe dixit ꝓ har/moniacis cōcentibus.

Melicus penulti.cor.a melos idē quod musicus. Un/de poetę lyrici: melici dicti sunt. Auso. Tu melicos lyricosq; modos. Censo;inus de natali die poetica cognominat melicam: cum poetica veluti legitima musica licentio; magisq; modulata inualuerit. Unde omnes poetas generali epitheto mellicos appellare possumus.

Melinus colo; in flo;ib⁹ luteū significat. Nam a melo insula melinū p;o candido accipit qđ est pigmentū candidū quod ibi fiebat laudatissimū. Plaut.in mus. Necq; ceruſam neq; melinū oportet attingere. Qui/dam tamen melinū colo;em volunt esse mediū inter albū ꝛ fuscum qui dicit Siluus.

Melitus penul.p;o. nomē fuit accusato;is Socratis.

Meleneę oppidum in Arcadia a meleneo Lychaonis filio inter Mereā ⁊ megalopolim

Melan latine nigrū: quo in cōpositione vtimur: melon vero ouis dicit.

Melancholia tū accentu in pe. latine dicit nigra chole, ra: hoc est atra bilis quę sępe in furorem agit hoies Grece μελαγχολια. Vnde melancholicus qui nigrā bilem habet.

Melampodion: genº nigri hellebori a melāpode q̄dā qui eo vti in diuinationibº solebat: vel a pastore eusdē noīs qui primus hanc herbā inuenisse dicit dum capras eo purgari animaduertit.

Melamphillon herba vrbana et topiaria crepidines marginū vestiens.

Melamphyllis insula in Samothracia: ⁊ Samos ipsa dicta est melamphyllos.

Melanthion: nigella herba: melanthius nomē viri qui cū Gorgie inimicº esset dixit. Vnc nobis de pcordia incipit qui tres in vna domo cōcordare nō potuit.

Melancoryphus auis ḡ et Ficedula. Sed ficedula ōr tantū in autumno ab edendis ficis. Alijs tēporibus melancoryphus q̄ κορυφην μελαν. hoc ē verticē nigrū habeat: latine Atricapillā dicere possumus: mutat eñ formā ⁊ colorē.

Melāpus ē in tertio europę sinu. Et ē nomē viri ꝓpriū. Meleager ⁊ meleagrº: fuit onei aetholie regis filiº.

Melisphyllon: herba de qua Virg⁹. lib. iiij. Geor. Trita melisphylla et cerinthe ignobile gramen. Quidā Apiastrū dicunt.

Melas ḡ. fluuius mygdonię. Alius Sicilię. Alius Cilicię. Alius Thracię. Alius Boetię. Itē mons ſglicis arabię melas dicitur.

Meles is. ⁊ etis. fluuius ꝓpe Smyruam.

Melis seu melius animal qui ⁊ Taxus siue taro: q̄ sit mellis auidissimū ⁊ alueariḃ semp infestū: in cauernis viuēs asperū mordaxq̄: magnitudine vulpis colore felis: ex cuius pelle pharetras ⁊ canum collaria obtegūt. Var. Ne vulnerent canes a bestijs imponunt collaria quę vocant melium. i. cingulū circa collum ex corio firmo cū clauis capitatis. Pli. Hāc esse melibº in metu solertiā vt sufflata cute distincte ictus hominū ⁊ morsus canū arceant.

Meleagrides gallinę affricāe. Pli. lib. x. Simili modo pugnāt meleagrides in boetia africę: hoc ē gallinax genus gibberū varijs cōspersum plumis. Alij autē meleagrides a numidicis separant.

Melegina insula in mari Adriatico adiacēs dalmatię. vt Ptolo. lib. ij. refert.

Męliboeus cū diphthongo ę. nomen pastoris dictus q̄ boum curam habeat.

Melibęa: littoralis vbs magnesię: vel ſm aliōs Thessalię patria Philoctete Peanthis filij: a qua melibęus a. um. Est etiā hoc noīe Vicus in mari Laconico.

Melota ę. et melote es. pe. pro. dici potest pellis ouina οἰος eñ ouis dicit: vt est apud apostolū. Circuierūt in melotis ⁊ pellibus caprinis.

Melioresco: melior. fio. Colu. lib. ij. Mapus deueram amat et siccā tenuiq̄ ꝓpiorem terrā atq̄ glareosis sabulosisq̄ aruis melioreſcit.

Meloessa insula ex ſyrenis vna non tam a pomorū q̄ a pecoris abundantia dicta.

Melpomene penul. cor. vna ex musis.

Membrum ꝓprie dicitur caro artus tegens. Unde mēbrana superior membri pars: hoc est pellis ipa q̄ pis ⁊ pro singulis corporis partibº ponat: vt manus pes auris membrū dicit: membrū si absolute ponit pro virili mēbro. Sumitur etiā ꝓ parte cū ad inanimata trāsfert. Vñ quę greci cola latini mēbra dicūt. Quomodo autē differat membrū ab artu vide in dictione Artus. A membrū fiunt adiectiua Bimēbris Trimembris Quadrimēbris: hoc est duarū/ triumq̄ quattuor partium.

Membratim aduerbiū significat per membra singula.

Membraneus a. um. qđ ex mēbris est. Ulpia. de lega. Quod si in codicibus sint mēbraneis vel chartaceis vel etiā eboreis.

Membrana ę. pellis superior: quę et pergamena charta dicta q̄ tracta sit de membris animaliū: in quorū tergoribus primū ab vno latere scribi ceptū: deinde ab vtroq̄ derasis pilis. Earū vsus pergami regnante Eumene inchoauit: postea pergamena vocata vbi pergami rex Atalus Romam misit multitudinem membranarū vt penuria chartę pellibus pensaretur Unde pergamenarū nomen ad hanc vsq̄ diem tradente sibi inuicē posteritate seruatū est. Differt autē charta a mēbrana. Nam vt inquit Victorinus Foliorum alia de chartis sunt: alia de membranis. Ergo membrane pellicę sunt: et pergami primū inuentę. Unde ⁊ pergamene. Charte autē ex papyro olim in egypto fiebant. vt Plini. ostendit apud nos de centonibus certo quodā modo maceratis ⁊ glutino cōcretis formantur. Chartā ex papyro in victoria magni Alexandri inuentā scribit Varro: antea palmaq̄ foliis scriptitatū fuisse: deinde de quarundā arborū libris: postea publica monumenta plumbeis voluminibus: mox et priuata linteis et schedis confici cepta. Ptolemeus autem chartas eumenes vero mēbranas cum vtroq̄ eorum maximas haberent bibliothecas inuenerunt qui fuerunt reges pergami. Sed contra Varronis sententiam de chartis ait Cassius hemina. Var. Terentiū scribam agrum suum in iaiculo repastinantē inuenisse ait arcā in qua Numa rex situs esset et in ea libros eius e charta scriptos. Sed Numam pluribus ętatibus ante Alexandrum fuisse constat.

Membrari significat per membra formari: quo verbo vtitur Censorinus.

Membratura: est membrorū positura.

Membrosus: q̄ magnū hz mēbrū: vt illud in Priapea. Siruber hortorū custos mēbrosior equo.

Memor gene. omis ſm Prisci. et a memini fit. Cuius cōtrariū est Immemor: dicimusq̄ memorē qui recordatur: vt memor sum tui in me officij: cū aūt de alijs rebus dicit: vt cū dicimus rem memorem: significat cuiº nos memores sumus. Virg⁹. Seue memorem Junonis ob irā. Hora. lib. car. Siue puer fruges imprecit memorē dente labris notā: hoc est tam vehementē: vt nō facile excidat memoria.

Memoria: vt inquit Cice. lib. j. ad Herē. Est firma animi rerū et verborū dispositionis pceptio. Teren. in An. In memoria habeo. Ubi Dona. Plus est q̄ si dixisset scio. Nā q̄ scimº possumº obliuisci: Quę vo memorie cōmēdamº nūq̄ amittimus. Aliq̄n memoria pro antiquitate ponit. Pacuuius. Perq̄ nostrā egregiā būanitatē quā memoria firmauit.

Memoriter aduerbiū: significat quod imperiti dicunt menterenus. Cice. Q. Mutius augur sceuola multa narrare de C. Lelio socero suo memoriter et iucū de solebat.

Memorabile qđ est dignū memoria. Col. in ꝓfa. Cum tot alios romani generis intuear: memorabiles duces. Cice. Cū accepissemus a patribº maxie memorabilē C. Lelij et Pub. Scipionis familiaritate fuisse.

Memoriale qđ in memoria haberi debet.

Memoriosus a. um. quod est multę memorię.

Memoro as. penul. cor. ad memoriā reduco. Quod et memoror depo. significat vt est illud Memorare novissima tua ⁊ in eternū non peccabis. August. genitiuo iunxit. Sed memoraberis domini dei tui: q̄ ipse tibi dat fortitudinē. Interdum memorare est dicere

narrare seu exponere recitare. Liui. lib. j. Herculem in ea loca Geryone interempto boues mira specie abegisse memorant. i. dicũt. Virg. Musa mihi causas memora. i. dic expone. Interdũ nũerare. Plau. in Am. Ibi nũc meus pater legiones hostiũ memorat. Hui⁹ cõpositæ sunt cõmemoror et rememoror: qõ est in memoriã reduco. Mier. Rememoror vsus est apud apostolũ Rememoramini pristinos dies.

Memoratus us. idem quod memoratio. Sal. Incredibile memoratu est.

Memini a Meno antiquo ꝓbo fit quo veteres vsi sũt pro recordor: et in mentẽ reuoco a quo prima syllaba geminata fit præteritũ memini: sic a pungo pupugi: requiritq; gtũ vel actũ. Teren. Faciam vt meiq; et huius dici ac loci semp memineris. Cice. Omnia quę curãt senes meminerũt. Sed cũ significat mentionẽ facio recusat actũ: postulatq; ablatiuũ cũ ꝓpositiõe de vel gtũ. Quint. De quib⁹ multi meminerũt. Idẽ Meq; omnino hui⁹ rei meminit poeta ipse. Jũgitq; tam cũ ꝓterito infinitiui q̃ cũ ꝓsenti. Virg. Mamq; sub ebalie memini me turrib⁹ altis Corycii vidisse senẽ. Idẽ. Cantando puerũ memini me condere soles. Ci. Appio. Ad me adire quotidã memini. Hui⁹ cõpositũ est cõmemini. Hel. lib. ij. Sic multo ante Pacuius aquã flauã dixit et fuluũ puluerem. Cui⁹ versus quoniã sunt iucundissimi libens cõmemini.

Memphis: vrbs egiptia regia magna et populosa: secũda post alexandriam vbi fuerũt pyramydes regũ sepulturę ab Ogdoo rege edificata ambitus sta. cl. Cuius filia mẽphis ei nomen dedit cum qua Milus concubuit sub imagine tauri. Hęc portuosissima est vbi nilus scindit̃ in plures partes et Δ. formã facit. Hinc memphitis et hoc mẽphite penul. prod. quasi patronymicũ. Tibul. Barbara memphitę plangere docta bouẽ. Inuenit̃ etiã mẽphitides. Iuue. Annę aliã terra memphitide sicca inuidiã facerẽt nolenti surgere nilo? Inde etiã memphiticus a. um. Var. Dat chartis agiles calamos memphitica tellus.

Mena apud romanos fuit dea quę menstruis fluxib⁹ ꝓesse putabãt. Quo etiã nomine dict⁹ est piscis quidã breuis qui hyeme cãdidus ęstate nigrior fit. Cic. de fi. Qui voluptatẽ cõtemnũt eis licet dicere se accipenserẽ mene anteponere. Har. Et caudam cibũ breuesq; menas. Hunc piscẽ etiã Alecem dici posse quidã putauerũt. Nonnulli tñ hoc nomẽ cũ diphth. scribi debere ꝓceperũt.

Menalippus Tidei fuit interfector cui caput añ obitũ corro. it Tideus ex rabie qui apud Sta. ita vociferatur. Caput o mihi si quis apportet menalippe tuũ. Fuit et alter Menalippus Tidei frater quẽ Tideus in venatu ferẽ peremisse ob idq; fratricidiũ exulasse. Fuit et alter Menalippus troianus qui ꝙ virtute ꝓstaret a Priamo filij loco amatus fuit.

Menalippa Amaçonũ regina: quã vicit Hercules eiq; ablato balteo salutẽ dedit. Est ea Menalippa fabula greca a menalipa deductũ nomẽ. De q̃ Iuue. Syrma vel antigones seu ꝓsonã menalippes.

Menapũ populi qui ad vtranq; rheni ripam habitant iuxta neruios sed ad mare proximi qui hodie vocantur geldrenses.

Menceps: mente captus.

Menda et mendũ ꝑ errore. Cice. cecine. Mã cũ mendũ scribunturq; littura tollat. Ouid. Mende nocte latent. Hinc mendosus a. um. qõ est errorib⁹ plenũ. Hinc et Emendo as. de quo supra et Remendo as. qõ est rursus mendã tollo. Col. li. iiij. Quidã flagellũ totã ficut erat matri detractũ crediderũt sationi cõuenire idq; ꝑ gẽmas quinas vel etiã senas partiti complures tale oleaster remẽdauerũt qõ ego minime ꝓbo.

Μενσοας ποταμος de quo Eustacius ita scribit in Dionysio libico. ισθεον οτι ο ισαρος ποτε μεγοας λεγεται και ηραυλων γλοσσαν ορυν και λαγωβιον λεγεται παρρησιαν μεγισ/τον ποταμον.

Mendatium error: cuius diminutiuũ est Mendaculũ Cice. de ora. Quod cũ mendaculis est aspergendũ.

Mendax qui frequenter dicit mendaciũ: quod nomen Augu. lib. ij. soli. a mentiendo deriuat. Illud autem quod mendax voco a mentientibus fit qui hoc differunt a fallacibus q̃ omnis fallax apetit fallere: non autẽ omnis vult fallere qui mentitur. Nam et mimi et comedie et multa poemata mendacio? plena sũt delectandi potius q̃ fallendi voluntate. Et omnes fere q̃ iocanꝺ mentiunꝺ: sed fallax fallens is recte ꝺr cuius negociũ est vt quisquis fallatur. Illi autẽ qui non id agunt vt decipiant sed tñ aliquid fingũt: vel mendaces tñ: vel sine hoc quidẽ mentiẽtes tñ vocari nemo ambigit: et vt dicã qõ sentio mendax est mala dictio pessima vero fallacis: qõ ijs verbis amplectit̃ phalaris in epistolis. ουϊωσ οιδα και λυκιν πορφυραν μερεμπαισ ιλαγγον δε ερρεοισ μοιχον δε ερυγρεξιν ακολασον δε ερρομοισ ασελγη δε ερηδονησι αργον δε ει ρηηλειποτακτην δε εο πολεμοισ. Mendax fit cõparatiuũ mendacior: mendacissimus et mendaciter.

Mens dicta est q̃si eminens. Est em̃ mens altior animi pars qua etiã diuina ꝙcipimus. Ouid. Mẽte deos adũ: et quod natura negabat Vtilibus hũanis oculis ea pectoris hausit. Vel potius απο του μενειν ηγουν σελεινησ: qm̃ mens etiã si dormimus nunq̃ quiescit. Quid sit mẽs. Lac. lib. vij. docet hoc modo. Primũ non idẽ est mens et aia. Aliud est em̃ quo viuimus: aliud quo cogitamus. Nam dormientiũ mẽs nõ anima sopit̃: et vt furiosis mẽs extinguitur anima manet. Et ideo nõ eccordes sed demẽtes appellantur. Mens ergo. i. intelligentia vel augeꝺ vel minuitur ꝑ ętate: anima in statu suo semp est. Et ex quo tpe spirandi accepit facultatẽ: eodem vsq; ad vltimũ durat donec emissa corporis claustro ad suã sedem reuolet. Thales milesius velocissimũ inquit omniũ quę sunt est mens. Nam tante celeritatis est vt vno temporis puncto cęlum omne collustret: maria peruolet: terras et vrbes pagret. Qui igit̃ mentẽ et animũ idẽ esse dicũt falluntꝺ: cũ mẽs sit cogitatiõis et consilij subtilitas quędã: certe rationis ꝓsentanea. Ideo amentes et dementes dicuntꝺ qui nullo cõsilio vtuntꝺ. Animus vero est vitę et voluntatis fundamẽtum: hinc exanimes et exanimati. Plau. in Cist. Exanimor: feror: distrahor: diripior: ita nullã mentẽ animi habeo. Et vbi sum ibi non sum: vbi nõ sum ibi animus ẽ. Idẽ in epi. Pauor territat mentẽ animi: neq; est vbi meas collocẽ spes. Virg. Accipit in teucros animũ mentẽq; benignã. Cice. lib. iiij. tus. Humanꝰ autẽ animꝰ decepꝰ est ex mente diuina cũ alio nullo nisi cũ ipso deo (si hoc est fas) dictu cõparari potest. Mic igit̃ si est excultus et eius acies ita curata vt nec neceꝺ erroribꝰ fit ꝓfecta mẽs. i. absoluta ratio qõ est idẽ qõ virtus. Terẽ. Mala mẽs: malus animus. Et quibꝰ declaratꝺ animũ ac mentẽ differre. Ponitur tñ qñq; mens pro consilio. Virg. Mostrã nunc accipe mentẽ. Hui⁹ cõpositæ sunt amens: demẽs: vehemẽs.

Mente captus ꝑ amente accipit̃: quẽadmodũ oculis captus ꝑ ceco. Fes. Mente captus dicit̃ cũ mens ex hominũ potestate abiit. Demens q̃ a sua mente decesserit. Amens q̃ a mente abierit.

Mentior contra id quod in mente est loquor. Qui ergo mẽtit̃ nõ ipse fallitur: sed alterũ fallere conatꝺ in eius detrimentũ. Qui vero mendaciũ dicit: tum etiã vero fallit̃ cũ credat se verũ dicere. Ait Migidius vir bonus ꝓstare debet ne mentiat: prudens ne mẽdacium

dicat Prisc. vult hoc verbū esse cōmune. Vñ Cice. in Anto. in passiua significatione dixit. Quē ipse ementitis auspiciis vitiosū fecerat. Stat. lib. j. th. Mentitis ignosco thoris. Interdū mētiri est fingere ⁊ mōstrare id qđ nō est. Lact. lib. ij. Nec pōt vnq̄ verū nō mē assumere: qđ veritatē fuco et imitatione mentit. Et lib. vij. Dic est qui appellat antichristus sed se ipse christū mentiet: et verū dimicabit. Huius cōpositū est mentio: qđ est aperte seu publice ostendo: quod nō est. Hiero. ad damasum. Quia ⁊ nos facile potuimus aliq̄ emētiri: qđ ex vna voce solueret questionē sicut ⁊ ceteros fecisse monstrauim⁹: sed magis cōdecet ob veritatē laborē paulisper et peregrino aurem accōmodare sermoni: q̄ de aliena lingua factā alibi falsam referre sententiā.

Mendicus pe. pro. a mente q̄ mentē eius fefellerit fortuna. Vel a medendo: q̄ precet oēs vt vitę suę medeant cibo: vel q̄ manu indicet. Hinc

Mendicitas ⁊ mendicimoniū. Laberius pro inopia et mendiciter per inopiā.

Mendico as. pe. pro. vitę alimenta postulo. Iuue. Arcanā iudea tremens mendicat in aurē.

Mendicabulū mendatio. Plau. Nemo rare nolo homīnū mendicabula.

Menecis pe. pro. vrbs phocensiū vltima q̄ ad occasum vergit: menecina vrbs in gnotria a qua menecinei et menecinū populi.

Menechmus apud Plautū comedia: in qua menechm⁹ introducitur.

Menix nomē insulę ex aduerso minoris aphricę: vt lib. v. docet Plin. quę in longitudinē patet. cxxv. M. pas. in latitudinem. xxv.

Mendesiū vnguentū dictū a mendeso egypti vrbe.

Mensa est super quā sedere solemus: siue ligneum siue lapideū. Virg. Pars epulis onerant mensas ⁊ plena reponūt pocula. Duo aūt fuerūt apud romanos ꝓciosissima mēsarū genera: citrea. s. ⁊ acerna. Ānq̄ mensa ponīt pro prandio vel cęna. Iuue. Cū de tot ꝓclaris orbibus ⁊ tā antiquis vna comedūt patrimonia mensa. Vñ et pmę et secūdę mense. i. primi et secūdi cibi. Virg. Nō ego te diis ⁊ mēsis accepta secūdis. Transierim rhodia. Mēsa etiā trapeça dr. i. tabula qua argentarij vtunt. Antiqui mensam vasorū quadratam habuerūt: vocarūtq̄ vinariū. Fuit ⁊ mensa vinaria rotunda noīe cilibantū a cilicę poculo: grece calice. Altera erat vinaria mensa quadrata vna colū uella subnixa ⁊ cartibulū vocabat.

Mensarius: campsor pecuniarū argentarius a latinis dicit: a grecis trapezita: sed nūmularij ⁊ mēsarij sunt minutiores nō tenētes libros in quib⁹ data acceptaq̄ scribunt: quos greci collyristas dicunt.

Mensis a mentior deducit: quasi res numero dierum mensa. Cice. lib. ij. de na. deor. Qui q̄ mensa spatia cōficiunt menses noiant. Macro. a greco μην. i. a luna trahit. Nā lunę curriculo mensis cōficit. Hinc trimestris triū mēsiū. Aug. li. xv. de ci. dei. Arcades quoq̄ anni trimestres fuere. Bimestris duoꝝ mēsiū.

Menstruus a. um. qđ fit singulo mense: vnde mēstruus fluor qui mulieribus singulis mensib⁹ accidere solet. Hiero. in Leui. Quę post menstruū sanguinē fluere non cessat. Luca. lib. v. Menstruus in fastos distinguit secula cōsul.

Menstruū substantiuū mulierū ꝓfluuiū est: quod nō multi sed vitiosi humoris indiciū est. Indigestū est essi et crudū qđ egerit ⁊ quasi infirmū effluit: nec habet sedem sed natura quasi noxiū et magis frigidum pellit: quod maxime probat quia mulieribus cū purgant/algere contingit: vñ intelligitur frigidū esse qđ effluit. Et ideo in viuo corpore non manere: q̄si inopia caloris extinctū: menstruj virus describit Plinj. lib. vij. his ꝑbis. Sed nihil facile reperitur mulierū ꝓfluuio magis monstriferū. Accescunt superuentu musta/orta sterilescunt: fruges moriunt orto germina et fructus arborum: quibus insedere decidūt: speculorum fulgor aspectu ipso hebetat: acies ferri pstringitur: eboris q̄ nitor: aluei apū moriunt: es etiā atq̄ ferrū rubigo protinus corrumpit: odorq̄ virus aera ⁊ in rabiē agunt gustato eo canes: atq̄ insanabilis veneno morsus infigit.

Menstrualis idē qđ menstruus. Plau. in ca. Quibus solebā menstrualis epulas ante adipiscere.

Menstruatus a. um. qđ mēstruū patit. Vnde dicimus menstruatā mulierē.

Mensurnus a. um. a mēse: sicut diurnus a die. Cice. ad her. Pars quędā eternitatis cū alicuius animi mensurni diurni nocturni vesptini certa significatio hꝫ.

Mensura instrumētū quo metimur: quā quidā a membris humanis dictā putant. Hinc mensuro as.

Meniana: ędificia sūt porrecta exterius sic dicta q̄ primo a menio: qui ꝓmus in foro vltra columnas protecit tigno quo apliarēt superiora spectacula: vulgo nunc podioli: et lobie dicuntur. Scribit Porphyrio mgniū scurrilitate notissimū post abiosum patrimoniū vendidisse domū quā habuerat ad forū spectātē vna sibi excepta colūna vnde gladiatores spectaret. Quę ex eo mgnū columna nominabat. Hiero. Io in psalmorū interpretatione sic hꝫ. In palestina ⁊ egypto non habent in tectis culmina sed domata q̄ Rome vel solaria vel mgniana vocant plana tecta quę transuersis trabibus sustentantur. Portasse ob hoc mgnia dicta sūt solaria illa q̄ greci domata nūcupāt. Nam menius sup columna cuius ius sibi exceperat tectum protecit: et tabulata vnde ipse ⁊ posteri eius spectare munus gladiatoriū possent. Sue. Pauci e proximis menianis spectabant.

Mentha cum h. herba vulgo nota dicta q̄ grato odore mensas pcurrat. Apud grecos mintha dicebat a nomine minthes: quā ferūt pelicē plutonis a ꝓserpina deprensam in mentham deformatā fuisse.

Menthastrū syluestre olus dictū q̄ menthā imitetur.

Menta genitale membrū cuius diminutiuū est Mentula: a quo mentulatus: vt in priapeia. Deus priapo mentulatior nō est. Dicit et membrū per excellentiā quoniā ipsum solum generat. Vocat ꝑterea muto. Hora. lib. j. Ser. Huic si mutonis ꝑbis mala tanta videnti. Diceret hęc animus. Hinc mutoniatus vt illud. Dormis cū pueris mutoniatis. Et apud veteres mutunus quoq̄ et tutunus dicitur priapus: qui mēbri deus mēbrū quoq̄ significat. Lactan. lib. j. Et tutunus in cuius sinu pudendo nubentes president: vt illarū pudicitiā prior de⁹ delibasse videat. Appellatur ⁊ verpa ab inuersa pellicula.

Mentum ab eminendo a gula em̄ eminet. Et q̄uis plidicat mentū nulli preter hominem esse tamē ‖Hiero. lib. Re. scribit Dauid apprehendisse mentū leonis et vsi: et eos suffocasse. Et Plau. in Agne. Blandidicam suillam: lardum: pernam. Iridem autē syn ciput: aut mentā porcina.

Mentagra morb⁹ dictus a mento: a quo incipit ⁊ facie quidē collū pectus manusq̄ sedo quodā furfure occupat: alio noīe dicit lichena.

Mentor oris. pe. cor. Artifex in vasis celandis mirus. Iuue. Rare sine mentore mense. De hoc Plini. lib. xxxiij. Hinc mentoreus a. um. Proper. Lesbia mentoreo vina bibas opere.

Mentigo pe. pro. genus morbi. Colu. lib. vij. Est autē mentigo quā pastores Ostigenē vocāt mortifera lactentib⁹. Ea plerūq̄ fit si p imprudentiā pastor⁹ immissi agni vel etiā hedi roscidas herbas depauerūt. Hꝫ cū infectū ē os atq̄ labra fedis vlceri⁹ obsidet.

Menus: Germanię fluuius: vbi silurus equū trahentē demergit.
Meo as. vado. Lactā. lib. iij. Videbāt sidera cursus i occasū meantiū: Et meare: fluere/ manare. Ūnde meatus quos greci poros vocāt. Pli. Succ⁹ maluę decoctę poros: hoc est meat⁹ suaues facit. Hui⁹ cōposita sunt cōmeo/ permeo/ remeo ꝛ trāsmeo.
Meonia: vide supra Meonia.
Mephitis pe. pro. terrę putor ex aquis maxime sulphuratis atq; corruptis, puenięs. Virg. lib. vij. Seuāq; exhalat opaca mephitim. Alij Mephitim deū esse volunt Leucotheę connexū/ sicut est Veneri adonis/ Dianę virbius. Alij Iunonē intelligūt quā nō nisi ex corruptiōe aeris nasci/ sicut bonū odorē de aere incorrupto: vt sit Mephitis dea odoris grauissimi. Vnde Mephiticus ca. cū. apud Sidoniū. p fetulēco.
Meracus ca. cū. pe. pdu. sed (vt puto) fallunt nōnulli. Hā Virg. Constituī meracas edilicię notas. Ubi penul. breuis est. Mecrationē video ārę. pducere pe nul. debeat. Vide in dictiōe Mer⁹. Ascē. Ubi Virgil. id dicit: viderit auctor. Alij certe. pducunt.
Merces cis. quicqd emit vendit ve lucri causa. Aug⁹. Inuenit viles merces terrenas/ et terrestribus attulit peregrinas ꝛ cęlestes. Et mercis noie continentur res tū mobiles/ non tū homines: cū ob eā rē Mangones et mercatores: sed venaliciarios appellarit/ vt mella. Vnde Cōmerciū. Merces do mercedis: a merendo ere inquit Varro. Iuuenalis. Scire volūt oēs: mercedē soluere nemo. Est em̄ merces ꝑmiū qō datur pro labore seu stipendio.
Mercēnarius: qui mercedis gratia operā prestat. Col. Siue mediaꝛ facultatū dominus ex mercēnarūs aliquē recusantem iā quotidianū illud tributū qui vecti galis esse nō possit ignarū rei cui prefuturus est magistrū fieri iubet.
Mercēnarius ria. riū. quod ad mercedē pertinet. Lactan. libro. vj. Ipse pluribus locis clamas mercēnariā nō esse virtutē.
Mercimoniū et cōmerciū: est contrectatio quędā mercię: sicut a patre patrimoniū. Plautus. Ut vos i nostris mercimonijs emundis vendundisq; voltis me lętū lucris afficere. Idē in Cur. Sed quid agit meus mercimoniū apud te?
Mercor caris. lucri causa mercaturā exerceo/ vel etiā simpliciter emo. Et quādoq; accusatiuo solo contentū est. Teren. in Heau. Agrū in proximo hic mercatus est. Quādoq; cū ablatiuo precię denotāte iungitur: sicut fit i Emo. Bel. Libros tris reliquos mercatur nihilo minori precio. Quādoq; ablatiuo a vl ab mediante/ sine precio exp̄sso. Licero libro offic. Sordidi etiā putandi qui mercanē a mercatoribus quod statim vendāt. Quādoq; datiuo. Teren. Quidā eunuchus quē mercatus fuerat frater Thaidi. Quandoq; cū datiuo ꝛ ablatiuo construit. Aug⁹ lib. ix. Cōfess. Et placuit mihi in conspectu tuo nō tumultuose abripere me: sed leniter subtrahere ministeriū linguę meę nundinis loquacitatis: ne vlterius pueri meditātes insanias mendaces: ꝛ bella forensia mercarentur ex ore meo arma suo furori. Ex his colligit̄ non solus mercor/ sed et alia verba emptionē vel acquisitionē figurantia vti posse hmōi constructione: si cuꝫ a quo vel vnde ꝛ cui eminus exprimere voluerim⁹. Cōposita fit cōmercor. Plau. i Ca. Pater ergo captiuos cōmercat alios. Prę mercor: an alios mercor.
Mercator: qui emit siue vt teneat/ seu vt alteri vendat: ꝛ qui mercaturā exercet.
Mercatura: ars seu act⁹ mercādi. Ci. lib. j. offi. Mercatura aūt si tenuis est/ sordida putāda est: sin magna ꝛ copiosa multa vndiq; apportās: multisq; sine vanitate impertiēs nō est admodū vituperāda.
Mercatus us. idē quod mercādi actus. Liu. li. j. Tullus ad feronię fanū mercatu freq̄nti negociatores romanos cōprehensos querebatur.
Mercatus ati. locus in quo res venduntur: qui et Emptoriū dicitur. Cice. libro officiorꝫ. Quo cū tanq; ad mercatū bonarū artiū profectus sis: inanē redire turpissimū est. Terenē. in Adelph. Emptę mulieres cōplures: et itē hinc alia quę porro in Cyprū/ nisi eo ad mercatū venio damnū maximū est. Dona. Mercat⁹ locū tēpusq; signat.
Mercatus ta. tū. participiū: vt Terenē. Agrū in proximo mercatus est.
Mercalis: quasi vendibilis. Col. lib. viij. Ex his singula capita q̄ videnē esse robustiora/ in supplemētū gregis reseruanē: cętera mercalibus tradunē. i. vēdibilibus. Vnde cōponi, pmercalis: de quo infra.
Mercurius: quasi medius inter homies currens: q̄ sermo currat inter hoies medius. Ideo Hermes grece quod sermo vel interpretatio: quę vtiq; ad sermonē pertinet/ Hermenia dicit̄: vnde et mercibus prę est: quia inter vendentes et ementes sermo sit medius: Ideo et alas in capite ꝛ pedibus ponūt: volēres signare volucrē ferri per aera sermonē. Ideo nuncij dictū: quoniā per sermonē omnia cogitata enunciantur. Dictus est deus facundię: nā hominibus loqui q̄stare dicebatur. Dictus est deus mercatorꝫ palestre/ furū/ nunciusq; ꝛ interpres deorꝫ. Lyrā inuenit. Hermaphroditū ex sorore Venere genuit. Dartē e duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheū in Caucaso religauit. Iouis filius fuit ex Maia Athlantis filia. Vnde dictus est Hermes trimegist⁹: hoc est ter maximus.
Mercurialis: herba quā greci Linoçostin vocant: cui⁹ duo sunt genera: masculus ꝛ fęmina.
Merda: a meros quod est pars/ ꝛ edo comedo. Est em̄ cibi excrementū: hoc est pars eorū quę comedimus. Hora. libro. j. Ser. Ventior at si quid merdis caput inquiner albi. Coruor: ꝛ in me venīat mictū atq; cacatū. Vnde fit Merdo as. a quo Permerdo: qō ē fedo ꝛ cōspurco. Albius. Ut faciunt pueri qui omnia permingunt atq; pmerdant.
Merenda: cibus qui datur post meridiē. Unde ꝛ Merendo as. Calphur. in Buc. Sereq; videbitur hora merendę. Plau. in Bus. Uiris ne forte ad merendā copiā diuorteris: atq; ibi meli⁹q; sat? fuerit biberis.
Mereo es. ꝛ Mereor eris. deponē. a mercede fiunt: et ambo merui itū. faciunt. Et tria significant. Primo aliquid mercedis ꝑ laboze paro vel sumo/ seu dign⁹ sū. Vernaculo sermone dicimus Meritare. Ouidius libro. iij. Metam. Quā meruit pęnā solus/ digessit in omnes. In bonus: vt Merui qui laude coronā. Et cū dicimus: Nihil meretur: significat: Nihil mercedis dignus est accipere. Teren. Ego carine neutiq; officiū liberi hois esse puto/ cū is nihil promereat postulare id gratię apponi sibi. Plaut⁹ in Cap. Vale atq; salue: ꝛ silet vt dicā meres. Quandoq; etiā de turpi lucro dicit̄: vt sit merere: sordidū questū facere. Varro in Eu. Primum iste qui meret sestertio vicenos. Unde et Meretrix/ et meretricia taberna/ ꝛ meritorū pueri dicunē. Secundo significat confero/ inseruio seu tracto: Et tunc construit̄ cū ablatiuo mediante de: vt Mereor de te: id est aliquid in te confero. Et hoc in ambiguō. Si de beneficio intelligimus: bñ mereor de te dicimus. Virgil. lib. iiij. Si bñ quid de te merui: id est si in aliquo tibi beneficiū contuli. Si autē de offensione/ male mereor de te. Licero. Pāq; quo in hominē petulantē/ et male de nobis meritum esse debuimus? In bonū tamē siue ben⁹ vsus est Virgil⁹ lib. vj. Quiq; sui memores alios fecere merendo. Nōnūq; per ambiguū sensū sine vtroq; dicim⁹.

D

vt quid de te ſũ meritus? Et aliquando per negatiõẽ: vt Homines nihil de me meriti ſunt: hoc eſt: nec bene mihi nec male fecerunt. Tertio ſignificat ſtipendia facio in militia: hoc eſt ſtipendũ gratia milito et dimico: et tunc datiuũ aut ablatiuũ requirit: vel abſolute ponitur. Luc. Aere merent paruo. Sta. lib. 10 üj. The. Mõ bi tibi ſolũamp biarae merẽt. Luc. lib. vj. Seua viro nomẽ caſtroꝝ in plebe merebat. Oui dius de Faſt. Totidẽ pilanus habebat. Corpora legitimo quiꝫ merebat equo. Aliquãdo etiã actõ iungitur: vt apud Sueto. Prima ſtipẽdia meruit. Et in hac ſignificatiõe fit meret impſonale: vt auctor eſt Ser. lib. iiij. Ene. Hinc etiã emeriti milites ⁊ emeriti ſtipendia dicunt qui militia perfuncti ſunt: id eſt q̃ pfecte meriti et exẽpti ſenio a labore afficiunt. Plin. lib. vj. Nouiſſimeqꝫ fecis ⁊ iã emeritꝰ inchoate. Mõ nunq̃ etiã paſſiue ſumit: vt apud Quintꝫ. Emeritis huic bello ſtipendijs. Et per tranſlationẽ emeriti boues dicunt/⁊ quẽdã alia. Emeriti Ꝩo ſenes ſolent habere eos qui, p ſe laborẽt: qui dicunt, p alio opus agere. Cõpoſita ſunt Cõmereor/demereor/emereor/, pmereor: ſiue cõmereo/demereo/emereo et cõmereo.

Mgreo es. mgſtus: cũ diphthon. Ꝑm Varro. a marceo fit: vnde et primã vocalẽ accipit/q̃ corpus etiã marcẽſcere facit mgror. Aliꝫ cũ oe diph. ſcribũt. Eſt autẽ mgrere: triſtari ⁊ dolore affici: vnde ⁊ cum actõ qñq̃ conſtruit. Ci. Terẽtię. Ate equidẽ oĩnia fieri fortilli me ⁊ amantiſſime video: nec miror/ſed mgreo caſum eiuſmodi: vt tantis tuis miſerijs meę miſerię ſubleuẽtur. i. doleo. Itẽ deplorare: vt apud eundẽ li. j. Tul. Ar illa ſicut acerbiſſimã rẽ mgret. Et itez. Cũ grauiter filiũ mortẽ mgreret. Inuenit etiã mgret impſonale cũ ſignificato ſui verbi. A mgreo fit mgror/ mgſticia/mgſtitudo/mgſto as. ⁊ mgſtifico cas. ⁊ mgro mgras. mgrentẽ facio. Pac. Qui multꝫ merauit modis.

Meritũ: pręſtitũ dicit. Et quoniã tã de malo q̃ de bono dici poteſt: pro loco intelligendum eſt. De bono Plautus. Quid eſt tibi, p maximis tuis ac pene immortalibus in me meritis pręſtare amplius poſſim. De malo Catinius. Scis meã fortunã: neſcio quomodo facile obteſtatores inuenire nõ meo me hercle merito. i. culpa. Unde Aug⁹ lib. de gratia et libe. arbitrio: bonũ meritũ ⁊ malũ meritũ appellat. Iſta vtq̃ inquit iã merita ſua bona cõmemorat: vt poſt pauca merita cõſequat coronã: qui poſt mala merita cõſequutus eſt gratiã.

Meritus a. um. quod eſt cõgruũ ⁊ cõueniens. Virgil. Meritos aris imponit honores. Hui⁹ contrariũ eſt immeritus: a quibus meritiſſim⁹ ⁊ imeritiſſim⁹. Teren. in Phor. Jãdudũ te oĩs nos accuſare audio immerito: ⁊ me oĩm hoꝫ imeritiſſimũ.

Merito aduerbiũ. i. digne: vt in Geñ. Merito hęc patimur: q: peccauimus in fratrẽ noſtrũ.

Meritus ſubſtãtiuũ: mõs eſt in tertio europę ſinu.

Merito as. a ſupino Ꝟbi mereo: ſignificat dign⁹ ſũ ⁊ mi

Meritor⁹a. um. qõ queſtũ facit corpe ſuo. Ũñ (lito. equi meritorii/⁊ meritorię rhede: que queſtus gratia locant aut cõducunt. Et ſcorta maſcula: pueri meritorii qui lucri cauſa, pſtituunt: Ma puellę nõ vocant meritorię/ſed meretrices. Meritorii nãqꝫ vt meretrices p̃cio merent. Cice. in Anto. Ingenui pueri cũ meritorijs: ſcorta cũ matribuſſamilias Ꝟſabant. Taberna meritoria: diuerſoriũ atq; hoſpitiũ mercennariũ: vbi cuiqꝫ intrare licet danti mercedẽ. Ratio Ꝟo meritoria abſolute dicit, p tabernis mercede ꝓductę. Iuue. Ma qui meritoria ſomnũ admittunt.

Meretrix: a merendo: nã mercede ſuã exercet militiã: q̃ copiã ſui tm̃modo facit. Ideo honeſtioris loci eſt et queſtus. Proſtibulũ: qõ, p ſtabulo: id eſt, ante ſtabulũ ſtet. Unde ⁊ Plau. in Ciſ. Intro ad bonã meretricẽ: in via ſola, pſtibula ſane eſt.

Meretricius: ipſa meretricandi ars. Meretrici⁹ a. um. qõ eſt meretricis: vel qõ ad meretricẽ ptinet: vt Ars meretricia. Terẽ. i Deau. Ignarã artis meretricię.

Meretrico: pe. pd. ſcor. Bel. Thais meretricando magnã pecuniã demerebat.

Meridies: medius dies: quaſi medidies. Nam (vt inquit Var.) antiqui nõ r. in hoc dicebant. Et ſemp maſculinũ eſt: quia certũ diei tempus ſignificant. Hinc meridianus na. nũ. quod ad meridiẽ ſpectat: et Pomeridianus: de quo infra.

Meridio as. et meridio: depo. ſignificat cibũ meridianũ capio. Plau. Jentãdo/meridiando/comeſſando/ q̃grecãdo vitã ducere. Hinc merenda dicta eſt. Aliquando ſignificat ſomnũ meridianũ capio. Cor. Celſus. Lõgis dieb⁹ meridiari debet: poti⁹ ante cibũ vti le eſt: ſin min⁹ poſt eũ: per hyemẽ poti⁹ totis noctib⁹ ꝙquieſcere. Sue. de Nero. Miſſos a meſſalina vxore Claudii: q̃ eũ meridiantẽ q̃ſi britanici emulũ ſtrangularẽt. Hinc meridiatio: quies meridiana. Cice. lib. ij. de diui. Tunc ⁊ lucubrationes detracti: ⁊ meridiationes addidi: quib⁹ antea vti nõ conſueuerã.

Mergo is. ſi. ſum, ſub aqua pono. Cuius cõpoſita ſunt Demergo: quod eſt deorſũ mergo: quod fit cũ aliq̃d ſub aqua vel ſub terra/⁊ hmõi/figit. Lactan. lib. iiij. Mõ vt note Arionẽ mentiunt in pelago incedentẽ: qui demerſa corpis parte humeris ſupereminet vndas. Col. lib. 10. ü. Meqꝫ pecori maiora niſi cũ ſicciſſimũ eſt: quoniã demergũt vngulas et atterunt: ſcinduntqꝫ radices herbarũ. Demergo: diuerſe mergo. Lactã. lib. vj. Quę autẽ ab illo altero id habent officiũ vt celeſtibus auocatũ: terreniſqꝫ dimerſũ ad pnã interficiant ſempiternã: quod eſt ſummũ malum. Emergo/extra mergo: ⁊ quaſi ex loco vbi ſubmerſus fuerã ere/o/et in lucẽ, pdeo. Liu⁹ lib. j. Primũ ex profunda emerſus palude. Teren. p tranſlationẽ i Andria facile ex illis ſeſe emerſurꝰ malis. Immergo: intus mergo. Virg'. lib. iij. Eneid. Vaſtoqꝫ imergite põto. Submergo: ſubtus mergo.

Merſo as. ſepe mergo. Col. lib. viij. Quarto die ſi ẽ vicina maris ad litt⁹ deducta merſaẽ ouis. Aug⁹ lib. ü. Cõfeſ. p trãſlationẽ. Veſtuabat imbecillã ętatẽ abrupta cupiditatũ: atqꝫ merſabat gurgite flagitioꝝ.

Merro tas. idẽ quod merſo. Accius. Vel hic qui in ea parte effrenata impudentia pręſentẽ pręſens dictis mertare inſtitit.

Merge: furculę quibus acerui frugũ fiunt: dictę a mergis volucribus: quia vt illi ſe in aquã mergunt dũ piſces perſequunt: ſic meſſores eas in fruges mergunt vt eleuare poſſint manipulos.

Mergus gi. auis dicta/q̃ ſe in aquã cibũ captans aſſidue imergat: quẽ alii mergonẽ appellant. Virgil. lib. j. Geor. Cũ medio celeres ruuolãt ex equore mergi. Hui⁹ auis natura eſt: vt ſepe mergẽs auraꝫ ſigna colligat: ⁊ pręuidens tempeſtatẽ, futurã properemedio reuolat/equore: et ad litt⁹ tuta cũ clamore contendit. Eſt et mergus in vite: vt docet Col. lib. 10. v. quinto. Mergi genus eſt: vbi ſupra terrã iuxta ſuus adminiculũ vitis curuaẽ: atqꝫ ex alto ſcrobe ſubmerſus producitur ad vacantẽ palũ. Palladius. Mergum dicimus quotiens velut arcus ſupra terrã relinquit/ alia parte vitis infoſſa.

Merg⁹orum. gen⁹ vaſis: quã nõnulli ſitulã appellãt.

Mergulus: inſtrumẽtũ quo lãpadis Ellychn⁹ cõtinet: alio noĩe emunctorium: vt apud Hiero. in Leui.

Mergites pe. cor. ſpicaꝫ manipuli: a mergendo dicti. Virg. lib. ü. Geor. Aut fętu pecoꝝ: aut cerealis mergite culmi Ꝓnentuqꝫ oneret.

Meroe es. dictio triſſyllaba: inſulę Nili metropolis: a

qua ⁊ tota insula Heroe dicit. Hanc Lambyses cō didit a noie sororis Heroe. Cum eīm egyptū omnē occupasset: Heroē secum vsq; ad egyptios ducens pcessit. Quę cum ibi morte obisset/vbi nomen indi dit. Forma insulę scuto persimilis. De qua Luc. lib. x. Burgite rupto Ambitu nigris meroe fęcunda co lonis. Pater lōgitudine stadioꝝ tribus millibus/ la titudine mille. Effodiunt in ea auꝝ/argentum/ęs fer rū/ ebenum. Pręterea fert ⁊ lapidū multiplex gen⁹: distatq; a Syene q̄nq; milib⁹ stadi. vltra q̄ est ad torridā zonā. Eruperat oēs alias Mili insulas: q̄s circit septingētas esse scribit Diodorus.

Merops: apiastra auis quę apes comedit. Virg. li. iiij. Geor. Meropes alięq; volucres. Et Meropes di uersaꝝ linguaꝝ boies dicunt ab μερόπτω qđ est diui do/⁊ ὀψ p o breue: qđ significat vocē.

Meropus pe. cor. mons grecię iuxta Thessaliā/ varijs pręruptus anfractibus.

Merope pe. produ. insula dicta (vt quidā existimant) a merope terrigena Triope filio.

Meros: mons Indię: sub cuius radicibus est Misa ciui tas constituta.

Merus ra. rum. quod est solū. Teren. in Phor. Mihil habet nisi spem merā. Ūā merula auis. Per trāslati onē ponit p puro. Ci. lib. ij. de ora. Ecce tibi exortus est Isocrates magister istoꝝ oim: cui⁹ e ludo tanq; eq troiano meri principes exierunt.

Merum substātiuū: ponit p vino solo sine aqua.

Meraꝝ et meracus a. um. penul. p. eo q̄ est solū et pu rum. Prop. Ab pereat quicunq; meracas Repperit vuas. Ūñ vinū meracum dicim⁹ qđ mez est nulla aq̄ admixta. Hinc compatiuū meraciꝝ/⁊ suplatiuū me raciss̄imus. Ūā meracius bibere dicunt q̄ min⁹ aq̄ vi no miscēt. Sicut ecōtrario limphati⁹ diluciusve qui plus aquę adhibēt. Celsus. Pręcipue byeme mera cius bibendū esse estate dilucius. Hiero. in Deuter. Et sanguinē vuę biberent meracissimū.

Meribibulus: qui vinū sine aqua bibit. Aug⁹. Cum te meti auidioꝝ esset: quadā die ab irata ancilla p ꝓuitū appellata est meribibula: quę res tantū ei pudorē inie cit/ vt postea sobria prius fuerit.

Merula: auis sic dicta q̄ sola volet/et solitaria pascat: quasi mera volās. Quo nomine etiā dictus est fluui⁹ in Albouintimilio opido.

Mesa: fluuius notus per Leodium fluens: ⁊ per Bra bantiā ac Heldriā. Vulgo tamē Mosa dicit: ⁊ con iungit se cuꝝ Rheno. Est ⁊ Mesa pars i domo api um. Victr. latine dici mediana auctor est.

Mesos grece medius latine. Meson: moderatū. Me sonyction: media nox.

Mesopotamia: regio inter Euphratē ⁊ Tygrim i ma ioꝝ Asia: Ūā μεσος medius: ποταμος fluuius. Amb. lib. de parad. Mesopotamia dicit/ q̄ Tygrē et Euphrates incluserint eā: eo q̄ inter duo flumina ꝑstituta sit. Oꝝ etiā longe postis nomē ipm ⁊ opinio cōmunis exꝑsit. Habet eīm Tygrim ab oriēte/et eu phratē ab occidēte: a meridie Babyloniā. Mesopo tamiā impiguat Euphrates: vt inqt Solinus: annuę inundatiōis excessib⁹ terris supfusus. Hęc regio eti am dicta est Selencia: vt lib. vj. refert Pli.

Mesapia: apulia: a Mesapo rege sic apellata.

Messana pe. p. ciuitas Sicilię: a q̄ Messanenses dicti sunt. Syl. lib. xv. Incūbēs messana freto nutibusq; re uulsa. Hāc vbi cōdidere messenij in pelori sinu: vbi ad oriētē maxie cū eo colonos mississent: ipsi q̄q; ma mertini porti⁹ q̄ messanēses sunt vocati.

Messenę ciuitas grecię messenię in Peloponneso: a q̄ messenij. De q̄ Hiero. ꝑtra Ioui. Spartiatę ⁊ messe nij diu inter se habuere amicicias: intantū vt ob quę dā sacra etiā virgines ad se mutuo mitterent.

Mesochorus pe. cor. fistulator cytharista i medio salta tionū. Sido. Mull⁹ ibi lyristes/choraules/mesocho rus tympanistria psaltria canit.

Messala: dictus est Vale. Corvinus qui messanam in Sicilia vicit: ⁊ vbis captę in se trāslato nomine mes sana primo apellatus est: paulatimq; vulgo permu tante litteras messala dictus est. Unde ⁊ messalaꝝ fa milia Romę florentissima: er qua messala Corvinus orator nobilis ortum habuit.

Messalina: nomē filię barbati Messalę cōsobrini Clau dij imperatoris. Quę cum adolescentula esset: ipsi Claudio seni nupta fuit: summę libidinis mlier: ita vt innumeris adulterijs se fūmiserit: ⁊ mutata veste lu panaria celebrauerit: quinetiā cum scorto famoso ali quando certauit: et superataꝝ a se meretricē gloriata est/et se inter die et noctē. xxv. passā cōcubit⁹ affirma uit. Pręterea sese labore potius fessam q̄ concubitu satiatā destitisse. Tandē ab ipso Claudio suplicio af fecta est cum. C. Silio nupsisset.

Mespilus pen. cor. genus arboris: cui⁹ fruct⁹ mespilū. Palla. Mespilus admisso germine tuta subit. Idē. Mespilaq; exarmat pugnacib⁹ horrida mēdis.

Messias hebraice: grece christ⁹: latine vnctus dicit.

Messis duo significat: tēpus scz metēdi ⁊ rē. Pro rem pore. s. quādo fruges metunt. Virg. Ante focum si frigus erit: si messis in vmbra. Pro re. hoc est ꝑsege te ipsa iā matura. Idē i Geor. Ītq; interfice messes. Hec solū de frugib⁹/sed etiā de vua dicit. Dicta mes sis a metēdo/vel a medio: vt inqt Var. li. j. de re rus. Metit eīm vt stramentū medio subsecet. Mā q̄ me tunt manu sinistra sūmū prebēdunt: infra manū stra mentū qđ terre beret postea subsecatur.

Messorius ria. rium. quod ad messorem pertinet. Cice ro. Messoria se corbe ꝓtexit. Messor: q̄ metit. Mes sio: ipsa metendi. i. secandi actio. Et operā messoriā dicimus: qua quis metit.

Messia, puincia quę Pannonię iungitur: ad pontū vsq; cum Danubio decurrens. Sue. de Tybe. Armeniā parthis occupari: mesiā a Dacis sarmatisq; gallias a germanis vastari neglexit. Sunt qui hoc nomē cū e scribant/ Mesea.

Met syllaba/ piam/ pre: ornatus causa ponuntur: et ad uerbia sunt: vt Egomet/quispiam/tute. Sed met iō/ gitur casibus omnibus pronominū primę psonę/taꝝ pluralis q̄ singularis numeri absq; genitiuo pluralis: vt Egomet/memet/mosmet/et reliqua. Secundę ꝺo personę obliquis tm̄ casib⁹: vt Tutimet/tibimet. No minatiuo nō addunt: ne verbum puteur tumet a tu meo/sed Tute: tutemet, ꝑfertur. Et quidē sic iuncta/ discretionē significat: vt ipsemet. i. ipse solus/⁊ nō cū alijs: vel ipse per se/⁊ nō per alios. Pte cū quinq; ab latiuis iungit: vt Meapte/tuapte/suapte/nostrapte vestrapte. Te similiter cum pronomine secundę psonę idē efficit: vt Tute id fecisti: id est tuꝑ te per te ⁊ nō per aliū. Tete vtraq; pducta: vt memę/sese. Cōposi ta ostendūtur accentu acuto. Te ꝺo additur fere his quę i c desinūt: hic/hęc/hoc: apud antiquos casus: vt hocce/hoccine. Unde hoc quasi duabus consonanti/ bus producit. Virgil. Hoc erat alma parens qđ me per tela per hostes Eripis. Ter. Hoccine est credibi le aut memorabile factū. Hicce seu hiccine/sicce siue siccine/hęccine/hāccine/illicce/ isticce/illanccine. Te ren. Illanccine mulier dixit pro illāne. Apud iunio res ꝺo p eos casus tm̄ qui in s desinūt euphonię cau sa: vt Huiusce/hisce/hosce.

Meta: congeries seu strues in acutum tendens: seu tur bo mersus conos a greeis apellata: quia esset posita in diuerso spacio: vel quia eam metiantur quadrigę circū currentes. Horis eīm erat septies metā lustra re. Proper. Aut prius e fracto deposcit ꝑmia curſu.

Septima ẽ metã triuerat añ rota. Cum eẽ iã carceribus emisse ad metaz veniſſent: quadrige: erat opus vt circũ ipſã flecterent. Virgz. Vic viridẽ eneas frõdentẽ ex ilice metã Cõſtituit ſignũ nautĩ pater: vnde reuerti Scirent: et longos vbi circũflectere curſus. Per translationẽ ỹo qm auriga añ cũctz primũ metã ſuperauerat: iã ad finẽ certaminis pueniſſe videbãt: nõ ſolũ, pagroz termino ponit: quẽ pyramidali forma effigiari mos fuit. Vnde et meta ẽgni vernaculo ſermone lameda. Col. lib. ij. Certe quicquid ad eum modũ quo debet ſiccatũ erit in meta extrui cõueniet: eaſcz ipſas in angulſtiſſimos vertices eracui. Sic eẽ cõmodiſſime ẽgnũ defendit a pluuijs/ ſed ꝓ quocũcz termino ac fine. Virgil. Vis ego nec metas rerũ nec tẽpora pono. Syr. Tot mẽtis finẽ metãcz laboribus orat. Vinc pueniſſe ad metã dicimus: q̃ iter aut aliud opus pfecerint. Accipit etiã qñcz ꝓ inferiori parte mole: ſicut Catillus ꝓ ſuperiori. Eſt z meta ꝓpoſitio greca: z in fine acuit: et mõ cum/modo trãs/ mõ poſt ſignificat: a qua multa componuntur.

Meta lactis: dicit caſeus qui factus eſt ad formã metę. Var. Fert ille ceris caua cuz ſuis mella metamcz lactis Saſſinate de ſilua.

Metapſicoſis pe. pduc. Scribit eẽ μετα ψιχωσις ſubitus tranſitus ad diuerſa corpora.

Metẽpſicoſis pe. pdu. latine tranſanimatio: cum. ſ. de alijs corporibus in alia corpora trafeunt animę. Vñ Ouidius pythagoreũ dogma lib. xv. explicans/ ait.

Morte carent animę ſempercz priore relicta Sede: nouis habitant domib⁹: viuuntcz receptę. Ex hoc pythagoꝛę dogmate inducta eſt ab eſu animaliũ abſtinentia: ne forte vt feſtiuiter ait Terẽ. Bubulã q̃s de aliquo, pauo ſuo obſonet. Hiero. Probabo nõ Empedoclis z pythagoꝛę vos dogma ſectari: qui ꝓpter μετεμψιχωσιν. i. trãſanimationẽ/ omne quod mouetur z viuit/ edendũ nõ putant.

Metabaſis latine trãſitus. Metabole mutatio.

Metapontũ: trãſpõtũ: quo noie dictũ eſt oppidũ Italię in ſinu tarẽtino: a quo metapõtini populi.

Metaplaſmus dici poteſt trãſformatio. Eſt autẽ tranſlatio recti ſoliticzcz ſermonis in alterã ſpeciẽ: vel metri/ornat⁹/ vel neceſſitatis gratia: μετα trãs πλασμα figmentum.

Metaphora pe. cor. translatio a Cicerone dicit: fitcz cũ nomen aut verbũ ex ꝓprio loco in eũ tranſferẽ: in quo aut ꝓpriũ deeſt: aut tranſlatũ, ꝓprio melius eſt: vt Claſſicz immittit habenas.

Metamorphoſis pe. pdu. trãſfiguratio ſeu trãſformatio latine dicit. μορφωσις eẽ mutatio trãſferẽ.

Metalepſis figura: quã modo trãſlatiuã/ mõ tranſſumptiuã/ modo trãſpoſitiuã dicim⁹: μετα trãs: λεψις acceptio. Fit autem cum aliqua dictio aliud a ꝓpria ſua ſignificacione ex his quę przeceſſerunt denotat: vt apud Virgz. Poſt aliquot mea regna videns mirabor ariſtas. i. ſegetes.

Metaphyſica orũ. tiñ pluraliter: ſupnaturalia dicunt.

Metatheſis pe. cor. latine trãſpoſitio: cũ vna lra neceſſitatis cauſa ex vno dictiõis loco i aliũ trãſponit: vt Tymbre, ꝓ tymber: θεσις poſitio dicitur.

Methodus pe. cor. ex μετα z hodos aſpirato cõponitur: z accipitur ꝓ via breui z diſciplina dũ, ꝓ rõne capitur. Virgz. libro. j. Geor. Ignaroſcz vię mecũ miſeratus agreſtes. i. rationis.

Metonymia cũ accentu in penul. latine trãſnominatio ſiue denominatio: vt bacchus, ꝓ vino. Similiter cũ dicimus/ pigrum frigus.

Metaurus z metauz: vmbrię fluuius in flaminiã decurrens: quę regio gallia dicebat: vbi Claudius ỹo cõſul cũ ſalinatore balſdrubalẽ interfecit.

Meteoꝛos pe. produc. ſuſpenſus/ ſublimis/ ſubleuatus ad aliquã rem. Grece μετεωροσ. Inde meteoꝛa ꝛum quę corrupto vocabulo dicitur metaura. In his eñ de rebus ſublimibus tractatur: meteoꝛia ſublimitas ſpeculatiocz ſublimiũ. Aliqñ meteoꝛos dicit ſolid⁹: et meteoꝛia ſoliditas. Vnde Ariſt. Meteoꝛolog⁹: qui ſublimia tractat: habet pe. cor.

Meteoꝛoſcopus pe. cor. qui ſublimia reſpicit.

Metoposcopus: qui frontẽ conſiderat. i. qui diuinat ex facie hoim: quicz priuatim ex inſpectione frontis q̃d cui euentuz ſit prędicit: μετωπον frons: σκοπος inſpector. Pli. Alexãder imaginũ ſimilitudines adeo indiſcrete pinxit: vt incredibile dictu Apion grãmaticus ſcriptũ reliquerit quendã ex facie hoim ad diuinantẽ: quos metoposcopos vocant: ex his dixiſſe aut futurę mortis annos/ aut pręteritę.

Metagoniũ: ꝓmõtoriũ aphricã a numidia diuidens.

Metallum: dici poteſt perſcrutatum. α μεταλλω: q̃ perſcruto: ſignificat: ꝙ metalla itra terrę venas ſcrutentur homines.

Metona pe. ꝓ. vbs peloponeſi littoꝛalis.

Methymna vel methymne: vbs leſbi: apud quã naſcitur bonũ vinũ. Qui Gargara quot ſegetes q̃t habet methymna racemos. Vinc methymne⁹ a. um. Idem li. ꝛ. Metam. Et methymnei potiũtur littoꝛe leſbi. Ab hac vbe oꝛtuz habuit Arion cythared⁹ nobilis: quẽ Herodot⁹ ſcribit a ſ̃ſdomb⁹ i mari obꝛutũ: z a delphine incolumẽ deuectũ in portũ Athenaz fabulaz: quẽ cytharedum fuiſſe conſtat.

Metoꝛ taris, ꝓtie ſignificat metas in agris terminãdę grã diſpono z meſuro quo ad locũ. Liu. lib. j. Hęc tẽ bi victoꝛ Romulus rex regia arma feroꝛ: tẽplãcz bis regiõibus quas mõ animo metatus ſũ dedico. Bel. lib. ſ. Mã cũ fere cõſtaret curriculũ ſtadij: qd̃ eſt piſis apud Jouẽ olympiũ Herculẽ pedibus ſuis metatũ: idcz feciſſe longũ pedes ſexcentos. Vinc vſus inualuit/ vt metari ſimpliciter, ꝓ diſponere ac parare vſurpet. Virgz. lib. ij. Geoꝛ. Si pinguis agros metabere cãpi Denſa ſere. Vñ dicimus Caſtra ꝓpe Tyberim metatus eſt. Vinc metatoꝛ. Luc. Audaz heſperios veniã metatoꝛ in agros. Pli. libro. xviij. Hũc olim veteꝛi metatoꝛ vergiliarũ quatriduo hunc caueat inſtitoꝛ calamis gẽmiſcz iocularoꝛ. Dicit autẽ metoꝛ actue z paſſiue. Horat. lib. ij. Car. Nulla decẽ pedis metata priuatis opacã Porticus excipiebat arctõ. Inuenit etiã meto as. Virgz. in Culi. Metabat ſeſe circũ loca. Cõpoſitũ a metoꝛ eſt emetoꝛ penul. pdu. qd̃ eſt pfecte meſuro. Lac. de opi. Mã ſi peritus architectus cũ magnũ aliquod ędificiũ facere cõſtituit: primo oĩm cogitat q̃ ſũma pfecti ędificij futura ſit z añ emetat: quę locũ leue pondus expetat.

Metioꝛ iris, menſus: ſignificat menſuro/ taxo. Vñ menſores appellantur agroꝛ finitoꝛes: z demenſum ęſtimatũ/ vel ęquatũ menſuratũ ve. Vinc menſura z meſuro as. Lucr. libro tertio. Et pecunia deinde Babylonię macedonibus equitibus ſexcẽti denarũ tributę peregrinus eques quingenos accepit ducenis pedeſtriũ ſtipendiũ menſũ eſt. Silꝛ Licero in Cato. Mecz eẽ ipſoz cõuiuioz delectationes coꝛpis voluptatibus magis q̃ cetu amicoꝛ et ſermonib⁹ metiebar: id eſt eſtimabã. Qñcz metiri ponitur ꝓ transmeare. Virgz. Reuicto bipedũ curſu metitur equoꝛ. Quãdocz pro vagari. Hiero. ad Helioꝺ. Filius hominis nõ habet vbi caput reclinet: z tu amplas porticus et ingentia tectoꝛ ſpacia metiris. Reperit etiã i ſignificatione paſſiua. Idẽ in Hiere. Sicut enumerari nõ poſſunt ſtellę cęli z metiri arena maris: ſic multiplicabo ſemen Dauid ſerui mei. Et apud Amos prophetã. Numus tua funiculo metiet. Futurũ indicatiui ẽ metioꝛ et metibo: ſupinũ menſum et metitũ. Mensio a menſũ: quę eſt menſura. Lice. de oꝛa. Agres cũ

vel animus auriū nuncio naturalē quādā i se cōtinet vocē oim mensionē. Virg. Mos tumidū sub te permensi classibus equor. i. euecti/ vt inqt Ser. Remeti or/rursus metior. Idē. Arma deosq; parāt comites: pelagoq; remenso: Imp. rouisi aderunt.

Meto is. messui ssū. i. seco. Et tā ō vua q alōs rebꝰ/ q; ō segetibꝰ dicit. Vir. Postremꝰ metito. i. vindemiato. Piero. Ecce bis acutꝰ gladiꝰ ex ore regis pcedēs/ obuia q; q; metit. Lac. li. v. Qui virilia sua ferro metat. Quiꝰ cōposita sunt demeto: qō ē deor. sū meto. Col. li. ū. Istud deinceps p̄cipiēdū habeto: vt demessis segetibꝰ iā in area futuro semini p̄sulamꝰ. Catul. Sole sī ardēti flauētia demetit arua. Emeto: extra vel valde meto. Hora. in epi. Emetit ore Sīdia cū paruis nō erosabil' auro. Pr̄emeto: añ seco. Fes. Pr̄emetiū qō p̄libatiōis causa p̄metiē. Et habēt pe. cor.

Metys: purgamentum cere: ex quo partem aluei prior rem apes illinunt.

Metropol' pe. cor. quasi mater ciuitas. Mā μητηρ mater: πολις ciuitas: hoc est/ cętera q; vrbiū caput. Metropolitanꝰ qui ex ea ciuitate oriundi sunt.

Metropolites pe. p. metropolitanę ciuitatis pōtifex.

Metrū: mēsura. Et qm̄ mēsurat ꝓsus a nr̄is dicunt metra. Diffinit metr̄ q; sit p̄cepto quędā atq; ordinatio pedū ad delectationē auriū inuenta. Hinc fiunt p cōpositionē monometr̄: qō duobꝰ pedibꝰ ꝓstat. Dimetrum: qō q̄tuor. Trimetr̄: qō sex. Tetrametrum: qō octo. Pētametr̄: qō decē. Hexametr̄: qō duodecim.

Metricus a. um. pe. cor. quod ad metr̄ pertinet: vt ars metricalis.

Metreta pe. p. genꝰ vasis qō cōficit ex duobus.

Metrodorꝰ pe. p. mēsurę donū vl' mēsuratum donum. Quo noie dictus est pictor q; phs atheniēsis.

Metuo tis. metui. a quodā motu animi dicit: vt inquit Var. Cū id qō malum casuꝰ putat mēs refugit: cūq; vehemēti⁹ i mouēdo vt a se abeat foras ferē/ formido apellat. Et p̄pzie metuere seruoꝝ est/ vereri liberoꝝ. Cice. i Cato. Metuebāt eum serui: verebant liberi: chaꝝ oēs habebāt. Querit Arist. in p̄blematibꝰ: cur tremunt q; metuūt? An p̄ter refrigerationē? Deficit em̄ calor atq; p̄trahit. Hinc Virg. Geliduscq; p ima cucurrit Ossa tremor: algor/ q; sitis p̄uocat. Testiculi p̄trahunt: dentes crepitāt q; arietātur.

Metꝰus. timor. q est (sicut Vlp. scribit) de instāti vl' futuro periculo mētis trepidatio. Et tā actiue q; passiue sumit. Mā metꝰ hostium recte dicit: q cū timēt hostes q; cū timent. Capit in cōdā metꝰ p religiōe: qm̄ vt docet Ser. nata ē p timorē. Vir. li. vū. Vltroq; metu seruata p annos. Quiꝰ dimi. est Meticulus.

Meticulosus a meticulo diminutiuo significat timidū. Plau. i mul. Mesc̄ q; meticulosa res sit ire ad iudicē.

Meuania: ciuitas Umbrię inclyta Propertio alumno a qua Deuanates populi.

Meus a. um. pronomen possessiuum: vt Deus ager. Cum vo dico: meus sum: perinde est ac si dicerē: mee potestatis sum. Persius. Post q; meus a pr̄etore recessi. Aliquādo em̄ meus/ tuus substātiua sunt. Vir. lib. iū. Dulcesq; meos: sū Reliquias. Et lib. iū. Cape dona extrema tuoꝝ. Ter. in Phor. Ego meoꝝ solus sum meus. Deus carnifex. i. q me torsit. Idē in An. Deus carnifex: meum est: hoc est/ mei officū est. Sic tuum/ suum/ nostrum/ q vestrum officium est.

Ø Ante I

Mica: puluisculus ille q; in arena q̄st argentū fulget: a q; q panis q oim reꝝ fruſtula: q; tractātibꝰ nobis aliquā rē inde emicāt. Ergo minutias reꝝ micas dicimꝰ/ q̄st minutim cadentes. Mā est illud. Mā q catelli comedunt de micis q; cadunt de mēsa dn̄oꝝ suorum.

Micare ,pzie est subinde q; p interualla vt micę faciunt fulgere. Virg. Micat ignibus ęther. Et qm̄ talꝰ quę dā variatio dū digitis sortimur apparet: p trāslationē micare capit, p digitis sortiri. Var. Dicandum erit cum greco: vtrū ego illiꝰ numerū/ an ille meū sequat. Et Cic. Eum viꝝ bonum apellat: q; cū possis in tenebris micare. Et qz splendor tremulus est: q crebro salit: factū est vt qñq; p salire ponat. Virg. Emicat eu ryalus. Quia vo hoc p vices fit: micare capimꝰ, p eo quod est p vices mouere/ q; sine ordine. Idē li. iū. Ecce. Et linguis micat ore trisulcis. Quiꝰ cōposita sunt dimico/ emico: extra splēdeo. Plau. Et oculꝰ quasi radū emicāt sol. Aliquando extra salio: vt Emicat Euryalus. Intermico: inter vel in medio mico. Augꝰ libro. ix. de ciuit. dei. Id quoq; velut in altissimis tenebris rapidissimo choruscamine lumē cādidū intermicare: Promico: extēdo: vl' lōge iacio splēdeoq;. Meuius. Si qd loq vis: nō pdocere: multa lōge, pmicāda oratio est. Et in hymno. Peliant eminus somnia: ab ethere chr̄istus, pmicat. Et habent pe. cor.

Micturio ris. pe. core. Similiter et Victito tas. vide in dictione Mingo.

Micros latine paruꝰ dicit: a q; multa fiunt cōposita.

Microcosmꝰ: puꝰ mūdꝰ: κοσμοσ em̄ mundꝰ dicit.

Micrologus pe. cor. paruꝰ sermo vl' parua ratio. Utrū q; em̄ logos signīcat. Micrologia/ sedulitas: quis mō acquirendi cura rerum vilium.

Micropsychos pe. cor. pusillanimus. Mā ψυχη anima/ micropsychia pusillanimitas.

Midas: nomen regis phrygum: qui cunctoꝝ pene regū opes pecunię abundātia antecessit.

Migale: genꝰ aialis rapaq; q; igluuiosi: de q; in Leuitico

Migro as. ad habitandū eo. Liu. lib. j. Et Romā inde frequēter migratū est a parētibus maxime et propin quis raptatū. Interdū sine apposito. Cice. lib. vj. de rep. Anteq; ex hac vita migro: cōspicio i meo regno/ et his tectis. Pub. Cor. Scipionē. Quiꝰ composita sunt cōmigro: qō est in totum migro. Piero: ad Dama. Et qz, p facinoribus meis ad eā solitudinē cōmigraui: quę Syriam iuncto barbarię fine determinat: nō possum sanctum dīi tot interiacentibus spaciꝰ a sanctimonia tua semꝰ expetere. Terenc. in And. Ex andro cōmigrauit huic vicinię. Demigro: de loco discedo. Liuius libro. j. Cum hostes adessent: p se quisq; in vbē ex agris demigrāt: vbē ipsam sepiunt pr̄sidijs. Emigro: exeo. Cęs. Vt domo emigrent: aliud aurilū/ alias sedes remotas a germanis petant. Immigro: eo ad intus habitandū. Cice. lib. j. Tus. Meq; ea plane videt animus: cum eā repente in eā insolitum tanq; perturbatū domiciliū immigrauit. Remigro: in pristinū domiciliū reuertor. Idē ibi. In nostrā domū remigremus. Trāsmigro: vltra ad habitādū eo: hoc est/ in lōgioris loci habitationē muto Piero. sup Mat. Expellētes de Judęa: vt ad gentium, pr̄ium transmigrarēt. Et habent pe. cor.

Miles gene. cōis, pzie qui pedes militat: a militia: id ē a duricia/ quā, p repub. sustinet dictus: aut a multitudine/ aut a malo quod arcet: aut a mollicie p contrarium: eo q; nihil molle/ sed potius asperū quod gerat. Vel a mille/ quasi millesimus quisq;: q; trium milliū p̄uus legio fiebat: et singulę tribus tatiensiū ramnēsiū lucerū mille milites mittebāt. Tria ait sunt militum genera: vt inquit Ser. Euocati: qui nō milites/ sed, p milite erāt. Virg. Mittit ac magni venulus diomedis ad vrbē. Sal. Ab his omnes euocatos centuriones. Tumultuarij: q necessitate aliqua electi ad vnū dumtaxat bellū militāt. Virg. Simul omne tumultu coniurat trepido latium. Sacramēto religati: qui post electionē in rempub. iurabāt: quod militare sacramentū dicebatur: hi plenā militiā habebāt: erant q; quinq; x viginti annis obligati: vt est apud eundē.

fas mihi graiox sacrata resoluere iura.

Militonis:idē quod miles: vnde et cōmilito: qui simul militat:hoc est/qui socius est in bello. Hinc cōmiliti/um:ipsa belli societas.

Milito as.militiā exerceo:neutrū est:vt Hic sub Lesa re militauit. Et abltō tū cōstruitur cum prēciū exprimitur. Curti. Grecis mercede apud Persas militantibus. Inuenitur et militor deponens.

Militia g.qfqz bellū:qñqz rē militarē significat.

Militaris et hoc re. quod ad milites pertinet: vt militaria dona/res militares/militaris ars. Sal. Premittit ill hoies militares. Militaris via: quę vulgo cōmunis dicit. Alio noie regia seu pfularis/strata/platea ve. Vide in dictione Publica via.

Militarit aduer. significat more militū/vl more militię

Miletus pe.pro. vbs fuit in finibus Ionię t Carię:auctore Herodoto:a Neleo edificata. Hanc generosa vellera nobilitarunt: vnde,puerbiū mansit.

Milesia:stragula. Mar. Nec miletos erat vellere digna tuo. Hęc antea anatoria noiata super octoginta vbiū per cuncta maria genitrix: vbi oraculū fuit antiquitus Brancidax appellatū:postea Apollinis Didymei. Ab hac milesiū pli dicti sunt:qui cū pri potētes essent t opulēti/delicijs dediti/ opes et potentiā amiserūt. Ex mileto fuere viri memoratu digni. Thales vn ex septē sapictib:q pm philosophię ac mathematicę auctor inter grecos est habit. Et Anaximander ei discipulus: Anaximenes hecateus: q scripsit historiā:et Aeschines orator: nō ille q cū Demosthene pcēdit:sed alter qui assumpta nimia erga Pōpeiū licētia:pariter in exiliū missus est. Hinc et Timotheū musicū orum ferunt/t Pittacum phm.

Mille substātiuū et neutri generis:declinat hoc mille/huius mille:hęc millia/horum milliū. Idcoqz grō iungit. Cice.in Anto. Quis vnq in isto inuētus est/qui L. Antonio mille nūmū ferret expensū. Quadrigari lib.iū.annaliū. Ibi occidit mille hoim. Var.li.vū. Rex humanax pl mille et cētū annox est. Reperitur apud Lucil.lib.ix. Tū milli nūmū potes vno quērere cētū: vno milli,p mille:ac si diceret:potes mille nūmis acqrere cētū millia. Plaut i milli. Qui mille annox ppetuo viuūt:hoc est qō greci χιλιαδασ vocāt. Aliqū mille adiectiuū est:t tūc dicim:mille hoies et mille,pugnacula:nec licet millia hoies:q substantiua nō cohęrent sine copula. Dicimus tū decē milia/t ducenti hoies:quod ita intelligit:decē milia hominū/t ducenti homines.

Milliarius rū.mille libraz. Unde Apri milliarū apud Col.dicebant mille librarum: qui apponebant in cęnis romanox. Sene.li.xx).epi. Nō magnā rē facis/q viuere sine recto aparatu potes/q nō desideras milliarios aprox nec linguas phenicopterox/et alia porrēcta luxurię iā tota aialia fastidientis.

Milliariū:mille passuū spaciū/quod t milliū dicit. Huius octaua pars stadiū vocat/passus ex ānqs pedib: et singli pedes ex sexdecim uncijs constāt. Milliarium etiā dicit vas ad coquēdū accōmodatū. Cato de re rustica. Inter orbē et milliariū vnū digitū interesse oportet. Palladi libro.v. Vas gneū milliario sile: id est altum t angustū vespere inter aluearia colloce mus:t in fundo eius ponamus lumē accensū. Et milliariū columna aurea in capite fori romani:in q incisę oēs vię Italię terminabant. Et hoc milliariū Plinij/Trāquilli Plutarchi: atqz Taciti monumentis celebrat. In alio significato accipit milliarēsis porticus/t porticus milliarię.

Millepedia vel millepeda:genus vermiculi: qui multo pedum agmine scatet:inquit Hieronymus cōtra Iouinianum. Loge Syrum aphricum et Arabem: vt vermes porticos glutiat:ita eos aspiciet/ vt muscas millepedas/et lacertos.

Millies aduerbium est: vt Millies te vidi: sic decies centies/et huiusmodi.

Miliū:genus frugis:a mille dictū,pter multitudinem acinox. Var. Frumentū/miliū/ptisarāqz fabāqz solebas. Et milliū siue milliariū milliare dicit. Liui li. x. Alio itinere ad stationē nauium. Millia autē quatuordecim ab oppido aberant.

Miliū:indiciū est qō indocti milichā vocāt:qō pstat ex India aduectum. Hui culmos lobas vocant.

Miliaria:auis dicta est:q milio pinguescat.

Millus:collare canū venaticox factū ex corio multq clauis ferreis eminētibus aduersus impetū lupox. Scipio Aemylianus ad pplm. Nobis(inquit) reiqz publicę ptidio eritis quasi millus cani. Dictus millus a multitudine clauox:hoc est a mille clauis:vel qsi melinus:q ex pelle animal melis fere hęc collaria fiāt. Var.autē Var.ne vulnerent canes a bestijs imponuntur his collaria quę vocant Meliū.i. cingulum circum collum ex corio firmo cū clauis capitatis.

Milo: ppriū nomen viri romani: a quo milonianus na.nū:vt Oratio miloniana. Fuit ali hoc noie athleta crotoniēsis:q taux in olimpico certamine ictu nudę dextrę occidisse dicit:t sine fatigatiōe stadiū spaciū supra humeros portasse:totqz eo die comedisse. Est t milo nomē mōtis Indię:in q hoies aduersis plantis nascunt:octonos digitos in singul pedib habent.

Miluus et miluius vtroqz modo:dicit auis rapacissima:a molli volatu/vt quibusdā placet. Vl facticio nomine a voce quā facit. Ouid.libro.iū. Fast. Iuppiter alitibus rapere imperat:attulit illa Miluius:et meritis venit in astra suis. Ab huius auis similitudine piscis miluius dicit/subiens in sūma maria:et vadando alioz pisciū prędā agens. Ponitur t pstella in quā conuersus dicit. Unde Ouidius eodē libro. Stella lichaoniā vergit decliuis ad arcton. Miluius hęc illa nocte videnda venit.

Mimas:mons minorię Asię:vbi sacra t certamina qtannis fieri baccho consueuerunt. Suidas: μιμασ ορος θρακησ τεκμηρται μιμαρτοσ τεπερι τουτου καλλιμαχοσ εν τοισ υμνοισ.

Mimallones:bacchę mlieres:a Mima Ionio monte: vel a mimiome verbo greco quod imitor significat:q Libez patrē imitarent:et ad eius imitationē cornua ferrēt. Hinc mimalloneus a.um. Persi. Cornua mimalloneis implerunt cornua bombis. Hę quoq basarides t thyades t ogygides vocatę sunt.

Mimus:effictor latine: qui vel intra vel extra cęnā gesticulationes exercet:imitaturqz dicta factaqz moreue hominū et naturas quasi solus imitet: a μιμεομαι:vt Diomedes inquit: quod significat imitor. Histrio so personatus in cęna/comędias et tragędias voce t corporis gestu agit. Mimi etiā dicuntur poemata sine reuerentia lasciuiā imitātia:nā cum et alia alia poemata idē faciant:solus tū Laberi poeta qsi quodā priuilegio qō fuit cōmune possedit. Hāc fabulaz specie latini vocāt planipediam. Ouid. Scribere si fas est imitātes turpia mimos. Hui poematis scriptores dicunt mimographi: vt physistio/vt publius/vt laberi. Sueto.in Cesa. Decius laberi equester romani mimū suū egit. A mim fit mimica.um. sicut a satyr satyrica. Aug lib.v. de ci.dei. Et quasi satyrica vl mimica leuitate cohibeāt suas nugas.

Mina:grece mna:libra/genus pōderis siclos.lx.habēs qui faciunt obolos mille ducentos. Et habet mina libram vnā t semunciā:et sunt solidi. lxxv. Attic. Libra vel mna graia drachmas habet.lxxv. Accipe pręterea patrio quā nomine graū: Mnā vocitāt nostriqz minā dicere priores. Itē mina dicit ouis/ quę habet ventrem glabrum.

Ming arum. cõminationes et metus incussiones ꝑ verba aut signa: et primã corripit. Sed ꝑ pondere pmã producit. Quãdoq; etiã dicuntur eminẽtię quas pinnas vocãt. Virg. Pendent opera interrupta ming q; muroꝝ ingentes.

Mino: aris. minas infero. Et plerũq; actõ iungit. Cicero in Tus. Cui cum Lysimachus rex crucẽ minaret. Et Minari eminere est. Virg. Geminiq; minant in cęlum scopuli. Cõposita huꝰ verbi sunt Cõmino: et interminor: quę habẽt penul. correpta.

Mino: minas duco. Festus. Agasones equos agẽtes: id est bũ mināres. Hiero. Minauit gregẽ in interiora deserti. Apud antiquos etiã ꝑ minor ponit: a quo minito as. vt docet Prisci.

Minitor: sępe vel impetuose minor. Plautꝰ i Asi. Cur ergo minitaris te tibi vitã esse amissurꝫ.

Minax: qui frequẽter minatur. Virg. iij. Georg. Primus ꝛ ire viã ꝛ fluuios tẽtare minaces Audet: et ignoto sese cõmittere põto. Hinc minaciter. Liuꝰ li. ij. Minaciter fremunt.

Minerua: disciplinaꝝ dea: q̃ grece pallas dicit. Et a mināndo dicit: quasi vim minet. Aut a minuẽdo: vt inȝt Cicero. Vel q̃ bũ muniat. Hãc pagani pro sapiẽtia ponebãt. Cornificiꝰ. Or fingat pigatq; militaribus armis. Hęc Ogygũ tẽporibus ad locum qui Tritonis dicitur: vt scribit Augꝰ: virginali fert apparuisse etate. De hac etiã i dictione Pallas.

Minos: cretẽsis rex: qui primus cretẽsibus legẽ dedit. Hic cum haberet vxorẽ Pasiphaen: et illa ex tauro genuisset minotaurꝫ dedalum q̃ bouem ligneã fabricasset: sub qua latẽs cum tauro vxor cõcubuerat: persecutus Siciliã peruenit: vbi a Cocali regis filiabus interfectus fuit: vt Ari. refert: iuxta Camerinã vbẽ: et apud inferos iudex animaꝝ factus est. Virgilius. Quęstor minos vrnã mouet. A Minos fit minoꝰta. tum. possessiuũ: vt minoia regna. Quo pacto autem iudex habeatur inferoꝝ propter iusticiam nõ video: cum violator fuerit hospitũ/ꝛ raptor: Ganymedis: et multa alia cõmisisse dicatur a vera iusticia nõ paꝝ abhorrẽtia. Vñ Suidas: καὶ τὸν γαρυμηδην ἡρπακὼς ἀμέρδοσ ἐρωτι αὐτὸ ἐσ χειρὸ ἐγκελεύσ ἀμέρδοσ δεῖσοισ κρυσιν ἁρπασασ ὸν πάιδα ἐρεθεσοισ ἱερῆυν.

Minotaurus: ex minoe ꝛ tauro dictio composita: monstrũ bifórme: de quo Virgilius libro sexto Eneidos ad Prin. Hic crudelis amor tauri/ suppostaq; furto Pasiphae: mixtumq; genus/ proles q̃ bifórmis. Hi notaurus inest: veneris monumẽta nefandę. Hic labor/ ille domus: ꝛ inextricabilis error: Magnũ regina: sed eñ miseratus amor ẽ Dedalus ipse dolos tecti/ ambagesq; resoluit. Cęca regens filo vestigia: tu quoq; magnã Partẽ opere i tãto (sineret dolor) icare haberes. Bis conatꝰ erat casus effingere in auro Bis patrię cecidere manus: quin ꝓtinus oñia Perlegerẽt oculis ꝛt. Vide illic Seruium.

Minius: fluuiꝰ hispanię a colore pigmẽti: quo plurimũ erundat.

Mincius: venetoꝝ fluuius: ex Benaco lacu defluẽs/ alium ꝙe Mantuã lacum efficit: inde efluit in Padũ/ torrẽtibus maximus efficitur.

Mingo is: minxi mictum: vrinã facio. Vñ et Permingo. Horat. Hũc perminxerunt calones atq; caballi. Var. Incipit i medios migere verba pedes. Hinc micturio et mictito as. quod est sępe mingo. Prisci. Dictum/ micturio et micto.

Minus quandoq; compatiũ est a paruũ neutri generis sicut minor masculo. et fę. vt plus minusve. Aliquãdo a parum fit/ nõ a paruũ: vt habeo minus pecunię. Quãdoq; aduerbium est: q̃ si positiuo iungat/ contrarię significationis compatiũ demõstrat: vt Minus stultus: id est prudẽtior: minus prudẽs: id est stultior. Terẽ. i Eu. Hoc nemo fuit minus ineptꝰ: id est aptior. Frequẽter etiã accipit ꝑ nõ: ꝑsertim cõiunctũ cũ sin: et cum quo qñ significat vt: vt Sin minꝰ: id est si nõ quo minus vt nõ. A minus noie fit suplatiuũ minime.

Minusculũ dimi. a minꝰ. Var. Ex hoc auiario vt sumãtur: idonee excludãtur in minusculum auiariũ.

Minuatim: aduerbiũ a minus: quo mõ a paulum paulatim. Augꝰ i interpatiõe Pś. Deus vltionũ. Diuuatim ponas/ sed cumulum inuenies.

Minimũ: superlatiuum aduerbiũ est: minime ẽ negatio est quasi nequaq̃: vt Minimũ doctus: qui paxillum est doctus. At minime doctꝰ: qui ꝓfus indoctus est. Cicero libro ꝓmo offi. Minimęq; artes hę probãdę quę ministrę sunt voluptatũ. Aliquãdo habet vim superlatiõis/ nõ negatiõis. Cicero libro primo offic. Oñis adhibẽda erit cura vt ea ꝛt. Minimũ etiã pro aduerbio ponitur vt sit quasi adminus. Varro. Harũ singula genera minimũ i binas species diuidi pñt. Sic minime sumitur. Col. libro ꝓmo. Lata bubilia esse oportebit pedes decẽ/ vel minime nouẽ: quę mensura ꝛ ad pcumbẽdũ pecori et iugario circumeundũ lara ministeria prębeat.

Minime gentiũ: aduerbiũ: ꝑ eo q̃d est oim gentiũ iudico minime esse faciẽdum. Als ponit ꝙ minime. vt sit supuacua adiectio gẽtiũ: sicut Vbiq; gẽtiũ: q̃d ẽ vbiq; nusq̃ gẽtiũ/ hoc est nusq̃ siue nequaq̃.

Minuo is. minui minutũ: minorẽ reddo. Plinius. Radix cõmanducata dentium dolorem minuit. Huius cõpositа sunt: Cõminuo: quod est simul in frusta diuido. Lact. Frãgebat ipse panẽ minutatim: carnẽq; pisciũ cõminuebat: ꝛ vtraq; in manibꝰ elꝰ augebãtur. Diminuo: diuerse minuo. Terẽ. i Eu. Diminuũ ego hodie caput tuũ nisi abis. Imminuo paꝝ minuo.

Minutum participium ꝛ nomen esse potest. Participium significat cõminutũ: hoc est minus factũ. Nomẽ idẽ est quod breue. Cice. Reticulũ ad nares admouebat tenuissimo lino: minutis maculis plenũ roseę. Aliquãdo ponitur ꝓ obscuro.

Minutatim significat iminutissimas partes. Lactantius. Panem minutatim frãgebat. Varro ꝓ paulatim dixit lib. j. de re rus. Tuꝫ ita ad subigẽdũ vt minutatim assuefaciãt: et vt tyronẽ cũ veterano adiungãt. Imitãdo eñ facilius domãtur.

Minutim etiã aduerbiũ: iminutas ptes significat. Col. lib. v. Insequiẽ deinde fossor qui crebris bidẽtibꝰ gẽliter ꝛ minutim soli terga cõminuat.

Minutia: ptẽptibilis paruitas cuiuscũq; rei. Lactã. de ira dei. Hęc inquit per inane requietis motibus volitãt: ꝛ huc atq; illuc ferunt: sicut puluueris minutias videmus i sole: cũ ꝑ fenestrã radios ac lumen imiserit.

Minutia etiã dicta est porta Romę: a Minutio/ ꝙ minutũ sacello ꝓxima esset. Et Minutia virgo vestalis quę ꝛpter suspitionẽ stupri viua defossa est.

Minutal: genus ędulij: quod ex concisis minutatim boleribus fit.

Ministro stras. seruio/ porrigo: prępаro. Plau. i Cur. Tu tabellas cõsignato hic ministrabit: id est seruiet: ego ędã. Bel. lib. ij. Idq; facile factu dixit: quoniã filij sua pocula in cõuiuio regi ministrarẽt. Huiꝰ cõpositа sunt administro: quod vario mõ ponitur. Col. in prefa. Vt his tñmodo diebus vbanę res agerent: reliquis administrarẽtur rustice: id est curarent. Idẽ libro quarto. Quia maior pars putationis perid tẽpus administratꝫ: id est agitur: quo vitis neq; folium notabile gerit. Augꝰ libro. vij. Confessio. Sapientia mentes indigẽtes illuminãs: nullo indigẽs lumine q̃ mũdus administratur vsq; ad arborẽ volatica folia: id est gubernat. Hiero. Ad minores artes veniã: et

que nō tm lingua ꝫ manu adminiſtrauit. i. exercētur. Subminiſtrro: ſubſeruio/ſubpono/rigo. Lac. li. v. Vicē ſubminiſtrat: quietē ſomni dulciſſimā tribuit.

Miniſter. qui ſeruit: a quo miniſterium ſit.

Miniſterium: ꝓprie miniſtri opera eſt: ꝫ cuius et. p oīm operatione poni ꝓſueuerit: vt de rege latino Virgilius. Heſtuſq; refugit fęda miniſteria. Aliq̄n ponit ꝓ miniſtris/ſicut ſeruitia ꝓ ſeruis. Paul⁹ iureco/ſul⁹ ait. Vrbica miniſteria dicim⁹ etiā quę extra vbē nobis miniſtrare cōſueuerunt.

Minthos: ſtercus ſimū q̄ ſignificat.

Minthe: mōs vt ſcribit Stra. dict⁹ a Plut. pellice: quā Proſerpina in herbā mēthā mutauit. Huic Pluto donū amoris petēti virile mēbr tradidit. qō a ſe mētulā noīauit. Sed vt Pli. inq̄t: mēthę nomē ſuauitas odoris dedit. Greci myntha nominauerunt.

Minturne: oppidū i cāpania: habēs ꝓpinq̄s paludes: in quib⁹ Mari⁹ delituit/fugiēs ꝓſecutionē Sylle.

Minyium dicitur id quod a multis Cinnabaris vocatur: cum ꝓprie Cinnabaris ſit ſanies draconis morientiū elephātoꝝ pōdere eliſi vtriuſq; animalis ſanguine permixto. Noſtri rubricā dicunt minyiū. Cice. ad Atticū. Cera inquit r minyio: ſiue (quod idē eſt) cera minyiatula notare. Foditur minyiū er gleba ſubrufo colore: et vitiatur admixta calce.

Minyiarie: loca e quib⁹ foditur minyiū ſicut Aurarię r argentarię. Et minyiaria dicunt metalla veneꝝ i q̄/bus conficitur minyium.

Minyiacus a. um. qō eſt ex minyio. Victr. li. vij. Parietes paſſim expolitione minyiacia expoliebātur.

Minyio as. minyio tingo. Pli. A ceſoribus i ꝑmis io/uē minyiandū locari. Vnde r minyati libri dicuntur: cū litterę maiores verſicoloribus fiunt.

Miror miraris: ꝓprie ſignificat re aliqua tanq̄ noua obſtupeſio. Virgilius. Artificū q̄ man⁹ inter ſe operū q̄ laborē Miratur. Et mirari eſt cū voluptate intueri. Idē. Seu quis olympiacę mirat⁹ ꝑmia pugnę. Itē mirari eſt neſcire: quia vt Do. inq̄t: admiratio ab ignoratia deſcēdit. Plau. Me quis miretur qui ſim/paucis eloquar. Teren. in And. Miror vñ ſit. Sed cū dicimus: Ego miror me: miraris te: mirat ſe. Tūc mirari ſignificat placere: et de ſe magnifice ſentire. Mar. Qui ſe mirant in illos. Cōſtruitur hoc verbū cum accuſatiuo/cū datiuo/r cū genitiuo. Virg. li. ij. enei. Juſticię ne priius mirer belli ne laborꝝ. Quādoq̄ abſolute ponitur. Ouid⁹ libro. xiij. Metam. Dū q̄ moror: miroq̄ ſimul fugit oīmis i vndas. Hui⁹ cōpoſita ſūt: Admiror/ quod eſt ſtupore afficio/ſeu fire aſpicio. Lactan. libro ſexto. Qui ad alienā fglicitatē nō attollat oculos/ opes non admiretur. Aliquando admirari eſt venerāri. Virg⁹. Ille operum cuſtos illum admirantur: r omnes circūſtant. Demiror/emiror: valde miror. Teren. in Heau. Id emirari te ſimulator. Immiror: inſpecto/ſeu vehementer miror vel magnifico. Cice. lib. j. offi. Cum perſuaſum ſit nihil hominē niſi honeſtum decorumq̄ ſit: aut imitari/aut optare/aut expetere oportere.

Miro as. eiuſdē ſignificationis. Var. in Eume. hoſpes qō miras. Amb. ſup Luc. Nō vocabulo ſectę deſpicias/quē verbi interpretatione miraueris.

Mira dicuntur miratione digna. Plau. in Am. Eniuero illud ꝑter alia mira miror maxime ſi hęc habet paterā illam. Hinc permirus permira permirꝝ penultima ꝑducta. Cice. Apio. pul. Illud vo mihi permirū accedit rātā temeritatē fuiſſe in eo adoleſcēte. Apud vetereș mira ꝓ mōſtrꝫ atq; horrēdis ſumunt. Plau. in Am. Mimia memoras mira. Virg⁹. autē miracula dixit Heor. iij. de Protheo canēs. Oia cōmutat ſeſe i miracula rer. Hinc mirius antiq̄ dixerunt ꝓ magis mirum. Var. Nūquid hoc mirius.

Mirum in modū/et mirandū in modū: id eſt in maiorē modum/quaſi intra rationē. Plau. i Am. Uterꝝ deluditur dolis mirum i modū. Cicero metello. Marcellum cuī conſulem factum: teꝝ ea lętitia eſſe affectum mirandum in modū gaudeo.

Mirificus ca. cum. quod eſt mirabile. Licero in Cato. Mirificos fructus afferunt. Hinc ſuperlatiuū mirificiſſim⁹. Terē. in Phor. Quidnā arbitraris neſcio. At qui mirificiſſimū. ſ. facinus.

Mirifico as. mirabilē facio. Plau. in Amp. Ex̄ adeo thebani ciues modo miro mirificant probaui.

Miraculum dicitur quicqd admirationē afferre; poteſt quaſi ſit contra naturā: ꝑter quod veteres miracula ꝓ monſtris poſuere. Liu. libro. ij. Adūciunt miracula huic pugne ſilētio, prime noctis ex ſilua arſia ingentem auditā vocē. Hinc Accius ꝓſonas diſtortas oribus deformes miriones apellat.

Mirabile: qō eſt admiratione dignum. Cice. lib. iij. offi. Quare ex multis mirabilibus exemplis haud facile ꝗs dixerit hoc exemplo aut laudabili⁹ aut ꝓſtātius. Hinc mirabilitas, ꝓ ſtupore. Idē i eodē. Ergo et hęc animi deſpicientia mirabilitatē magnā facit.

Mirmillones erant pugiles ſe ad duellum prouocantes. Hā digladiantiū alter retiarius/alter mirmillo apellabatur. Feſtus. Retiario inquit pugnāti aduerſus mirmillonē cātatur: nō te peto: piſcem peto: quid me fugis galle? Quia mirmillonicū gen⁹ armaturę gallicū eſt: ip ſicq; mirmillones ante galli apellabantur: vt quoꝝ galeis piſcis effigies inerat. Oō genus pugnę inſtitutū eſt a Pittaco vno ex ſeptē ſapientib⁹: qui aduerſus Phrinonē dimicaturus: ꝑter controuerſias finiū quę erāt inter Atticos r Mytyleneos: rete occulte allato impediuit Phrinonē.

Miſantropos penultima producta: oſor hominuꝫ: qui homines odit: qui fugit hominū cōgreſſus: μισος eſt odiū: και ανθρωπος homo eſt. Miſogincia odium mulierum: quale fuit in Euripede tragediarū ſcriptore: qui mulieres fere omnes in maiorem modum exoſas habuiſſe dicitur.

Miſceo miſces/miſcui mixtum: ꝑ ſ: nō autem per ꝑ: confundo: r ſine ratione perturbate facio. Virgilius. Interea magno miſceri turbine pontum. Quādoq̄ miſcere eſt potū miniſtrare: tractū a cōmixtione caldi et frigidi. Iuue. Neſcit tot milibus emptus pauperib⁹ miſcere puer. Huius cōpoſita ſunt admiſceo: quod eſt ad aliquid miſceo. Lactā. libro. vj. Idē etiam mares maribus admiſcuit/r nefandos coit⁹ contra naturam: contraq̄ inſtitutuꝫ dei machinatus eſt. Cōmiſceo: ſimul miſceo. Piero. Quo aperto dū in mutuos cōmiſcentur amplexus: ꝓprius ſe ſalutauere nominibus. Emiſceo. Col. libro. viij. Nam facillime porci euaſerint barā emiſcent ſe. Immiſceo: inter miſceo. Col. libro ſecūdo. Secundū deinde quod homines faciunt: ſi et alius vitę purgamētis immiſceatur: cuꝫ per ſe naturę eſt feructionis. Et iccirco terrā perurit. Intermiſceo: i medio miſceo. Aug⁹. Nulla porro doctrina falſa eſt/quę nō aliqua vera intermiſceat. Permiſceo: valde miſceo. Idē. Vera ergo ſimul inordinate permixta in vna diſputatione hominis tanq̄ in vnius coloꝛe coꝛporis apparentia ſignificāt leprā. Promiſceo. Unde promiſcuus promiſcua, pmiſcuū. Sal. Diuina atq; humana habere, pmiſcua/nihil penſi atq; moderati habere.

Miſcellania: a mixtura indiſcreta rerum dici ſignificare videtur. Gel. libro vltimo cū ait. Quia varia et miſcellanea r quaſi confuſanea doctrinam conquiſiuerunt: eo titulos quoq; adſeam ſententiā exquiſitiores indiderunt. Apul. tamē in meta. Miſcellaniā turbā confuſam velut ex colluuione omniū gentiū his verbis accipit. Nec mora: cum varia irruptione pateſa/

etis ꝯdibus magistratibus eorum/ qui ministris tur/
bę miscellanię cuncta completa. Hinc quidaꝫ opera
sua miscellanea inscripserunt: in quib⁹ varijs derebus
tractat. Var. Miscellum vocat columbaꝫ genꝰ: qđ
nec agreste est nec domesticū/sed ex vtroꝫ tempera/
tum. Et has columbas Bergomates nostri corna/
los appellāt. Itē miscellę vites/quę in oīi agro cōue
niunt/q ceteris vbiqꝫ vtiliter misceantur.
Misach: vn⁹ ex trib⁹ pueris: de quib⁹ Daniel in ꝓphetia
a.t: εισι ουν αρδεσ ιουδαι οι ουσ καλεσ τησ
ασ επι τα εργα τοι χωρασ βαβυλονοσ ση/
δραχ μισαχ αβδεναγο.
Miser/stebilis/calamitosus. Cice. O miserum atqꝫ in/
felicem hunc diem. Interdum dicit egrotus: nā egri/
tudo genus est infelicitatis. Plau. Miserā esse pręs/
dicat buccam: sibi fortasse medicos nō esse putat. In/
terdum innocens. Cicero ꝓ Milone. Miseros in/
terdum ciues optime de republica meritos. Inueni/
tur etiā ꝑ interiectione dolētis positū: ac si dicerem⁹
nefas. Virgil. Cecropide iussi miserū septena, q̄tan/
tis Corpora natorum.
Misere aduerbiū: infeliciter. Li. Neqꝫ moueri ei⁹ desi/
derio nō possum qui tam misere perijt. Añs signifi/
cat valde. Teren. Eā misere amat.
Miserabiliter eiusdē significātię est. Piero. ad Augusti
num ꝯ Nepiū. Neptis vestra paula miserabiliter prę
cat vt memores eius sitis: ꝯ multū vos salutat.
Miseriter: idē qđ miserabiliter. Laberius. Mēs incor
rupta miseriter corrumpitur.
Misellus: diminutiuū est a miser. Plau. Cēsen misello
mali aliquid factuꝫ.
Miseria: infelicitas. Aug⁹ lib. Cōfess. Miseria dicitur
cum quis patiē vel egestatē vel damnū. Cū alijs com
patitur/misericordia dici soleat.
Miseritudo: idē qđ miseria. Actius. Qui felix miseritu
dine factus est aliena.
Miserer misereris/misertus: cōstruit cū gtō. Et ē mi/
serere: ex alicui⁹ miseria corde angium esse. Habet eīm
passiuū affectum. Lac. lib. vj. Si miser⁹ laborantiū
fueris. Veteres etiā misereo vsurpabāt. Enni⁹ i he
cuba. Miserete man⁹: date ferrū: vt me aia priuē.
Miseret impsonale/ sili mō passiuū affectū habet sicut
misereor. Idē. Est eīm Miseret me illi⁹/ ꝯ misereor il
li⁹: qꝫ vtroꝫ significat ex illi⁹ miseria angorē suscipe/
re. Li. Miseret me infelicis familię. Virg⁹. Sit te la/
pso ꝙ miseret: quę manera nisō Digna dabis?
Miseret impsonale: moueor misericordia. Cicero ꝓ Li
ga. Cauere fratrū ꝑ fratris salute pręcātiū vos mise
reat. Luci⁹ crassus i legis silę suasione. Neqꝫ minus
vestri q̄ mei miserebitur.
Misereſco cis. moueor misericordia: ꝯ tā accusatiuo q̄
genitiuo iungitur. Apul. Cōmodā oēs miserescim⁹.
Sta. lib.). Theb. Et generis miserescę tui. Virg. Et
miserescimus vltro. Huius compositū est Cōmise/
resco. Terē. i Hecy. Demū tā ęgre tulit: vt ipsā bac/
chidem si adesset credo cōmiserescęret. Hinc misere
scit impsonale cū significato sui verbi. Terē. i Heau.
Atqꝫ inopis te miserescat mei.
Misericordia (inquit Aug⁹) quid est nisi alienę miserię
quędā i nostro corde cōpassio. qua si vtiqꝫ possimus/
subuenire cōpellimur. Stoici misericordiā inter vi/
tia aię computāt. Añ Seneca: qui se Stoicoꝫ sectę
addixit: vitium inquit animi est misericordia: nec mi/
serebit sapiēs/sed succurret. Aug⁹ lib. ix. de ciui. dei.
Stoicoꝫ est miscōiam solere culpare. Añ Cic. in. iij.
Tul. tanꝯ stoic⁹ dixit. Si sapiēs in ęgritudiuē cadere
posset/ꝯ in misericordiā posset ꝯ in inuidentiā. Nec i
oratione ꝓ ligario in laudē Cęsaris tāꝯ peripatetic⁹
dixit. Nulla ō tuis vrtutib⁹ plurimis nec gratior nec
admirabilior misericordia est.

Misero: miseraris ꝯ misero miseras apud antiquos af/
fectū actiuum habent: significātqꝫ verbis aut lachry/
mis aut oꝝ doloꝝē/quez ex alicui⁹ miseria habemus
ostēdere: ꝯ construunt cū accusatiuo. Salust. i Jug⁹.
Eos multa pollicēdo ac miserādo casum suū confir/
mat. i. lamentādo. Cęsar. Abditi in tabernaculis aut
suum factū querebant: aut cū familiarib⁹ suis cōmu/
ne periculū miserebant: id ē deploraba. Hinc cōmi
seror: a quo cōmiseratio: q̄ ē significatio miscōię q̄ ex
alicuius infelicitate mouemur: cū scz vel aspectu ali/
cuius/vel oratione/vel etiā cogitatione adducimur/
vt ei⁹ misereamur. Liu. lib. j. Agmē migrātiū ipleue
rat vias ꝯ ꝓspectus alioꝝ mutua miseratiōe integra/
bat lachrymas. Cice. lib. ij. ad Heren. Cōmiseratio/
nē breuē esse oporet. Misero aūt ꝓ miseror dicebāt
veteres: vt Actius in Athamāte. Atqꝫ ita de ill⁹ me/
rui: vt iure hęc nunqꝫ miserarēt mala.
Miserator: q̄ opus aliqđ misericordię exhibet in eū cui⁹
miseret: misericors q̄ ex alicui⁹ calamitate doloꝝē aio
suscipit. Unde est illud. Miserator ꝯ misericors dñs
eſcā dedit timēti⁹ se. Misecōia ipsa cordis ęgritudo
ex miseria alicui⁹ iniuste laboratis suscepta. Miseri/
corditer aduerbiū: significat cū misericordia.
Miserabilis: miseratione dignus: id est ꝙ quē alię mise/
ricordia cōmouētur. Ouid. in Ibin. Siqꝫ miser sem
per/nec sis miserabil⁹ ylli. Liu. lib. ꝓmo. Euentus ta/
men belli minus miserabilē dimicationē fecit/q nec
acie certatū est: et tectis modo diruptis: alteri⁹ vrbis
duo populi in vnum cōfusi sunt. Idē. Voces etiā mi
serabiles exaudiebant/mulieꝝ ꝙcipue.
Miserādus: miseratione ꝓsequēdus.
Missen⁹ pe. ꝑ. mōs cāpanię a Misseno Enęę comite
ibi sepulto. Vir. Qui nunc missen⁹ ab illo dicit.
Missus a. um. ꝑticipiū est: significatiōes habet q̄s mit/
to. Missus vō nomē quarti ordinis imissionē feraꝝ:
siue ludoꝝ aut gladiatoꝝ in arenā significat. Suet. in
domi. In his circēsiū die quo facil⁹ centū missus pa
gerentur singulos a septenis spacijs ad quina corri/
puit. Idē. Circēses frequēter etiā in vaticano cōmisit
nōnunqꝫ interiecta ꝑ quos missus venatione. Aliqñ
sumitur ꝓ imissione ferculorū. Añ Lāpridius scribit
Heliogabalū celebrasse tale cōuiuiū: vt apō amicos
singulos singuli missus apparent: et aliqñ oēs missus
sola carne phasiana ꝙrisse.
Missile pe. corre. telum qđ manu mittit. Añ ꝯ lapides
missilia dicunt. Et missilia dicebant munera q̄ a pnci
pibus ꝑ̄o spargebant: vtputa velaria linea: odores
vnguēta. Sue. i cal. Sparsit ꝯ missilia varia ꝙ rex ꝯ
panaria cū obsonio viritim diuisit.
Missio: nō solū significat ipm mittendi actū sed etiā di/
mittēdi. Sue. i Cęsa. Missionē ꝯtinuo efflagitauit.
Nāmōi missionū in re militari multa sunt genera. Est
eīm honesta q̄ emeritis stipēdijs ab imperatore idulgē
Est causaria q̄ ꝓpter valitudinis a laborib⁹ militię sol
uit. Añ causarij milites dicunt a Liuio. Est ignomi
niosa: cū quis ꝓpter delictū sacramēto soluitur.
Missito tas. penultima correpta frequentatiuum: sępe
mitto. Plautus in epistolis. Empta est ancilla q̄ tu
te litteras ad me missitabas.
Mitto mittis/misi missum: ꝑm notā significationē: gre/
ci πεμπειν mittere dicunt. Cice. in Cato. Hunc li/
brū ad te de senectute misimus. Interdū mittere si/
gnificat excludere. Virg. Aegrūqꝫ timoꝝ Mittite.
Interdum omittere/deponere. Terē. in A del. Pera
lachrymas mitte. Interdū donare. Virgil. Dos illi
qđ nec bene vertat mittimus hedos. Huic cōposita
sunt admitto/amitto/cōmitto/circummitto/dimitto/
immitto/intermitto/intromitto/omitto/ꝑmitto/prę/
mitto/prętermitto/ꝓmitto/remitto/manumitto/sū/
mitto/et transmitto.

Mitti sanguis dicitur cum fit phlebotomia. Similiter sanguinis missio fit quando ꝙs iugulat. Cor. Celsus li. ij. Mitti sanguis debet ex brachio. Idē. Sanguine incisa vena mitti nouum nō est.

Mites teste Aug⁹. dicunt: q̄ improbitatib⁹ cedūt z nō resistūt malo/sed vincūt in bono malū. Ūñ z p leni/clemēte ac māsueto accipit mitis. Cui⁹ ↄtrariū est imitis. i. asper/seu⁹/crudel. Virg⁹. Immitis achilli. Ñ ꝙ ponit p trāquillo: z imitis p pcelloso et inquieto. Idē lib. ix. Mitis et in morem stagni placidęq; paludis. Apul. Erat em̄ turbidū atq; imite pelag⁹. Ñ ꝙ p maturo. Virgil⁹. Sunt nobis mitia poma Castaneę molles. Pli. Immitia adhuc z cruda poma.

Mitesco is. māsuesco. Pli. Ut ferę domi educatę mitescunt. Aliq̄n trāquillor. Apul. Constaceſcunt fluct⁹: mare mitescit. Aliq̄n matureſco. Pli. Reliquor pomor velocitas cito mitescētiū trāsuolat.

Mitigo as. pe. cor. placo: q̄si mitē ago. Lac. li. iiij. Donec rursus pnitētia pp̄li mitigat⁹ liberaret eos a seruitute. Et mitigare: maturare est. Lic. lib. iiij. de rep. Cūq; autumno terras ad ↄcipiendas fruges relaxarit a fistula maturitate alia mitigauerit/alia torruerit. Huius cōpositū est cōmitigo: de quo supra.

Mitra: dictio barbara q̄ significat quoddā capitis ornamenti genus: primo apud Meonios deinde ggyptij syrij/phrygij z lydij eo vsi sunt. Erat em̄ pile⁹ incuru⁹: cuius z p mulieb⁹ corona ad ornatum capitis adolescentula accipiat: ex qua pendebāt fasciolę quę phitra dicebātur: quoniā filorū instar dependerēt. Hiero. in Esa. In die illa auferet dominus ornamētū calciamentor/z lunulas/z torques/z monilia/z armillas/z mitras/z discriminalia/z periscelides cē. Nostri quoq; pōtifices mitris vtunt: cū rei diuinę operā dant. Et apud grecos nō solū pro ornatu capitis/sed etiā p fascia in lorice modū cōtexta ad latera defendēda sumit. Mitra etiā apud persas sol dicit. Sta. li. j. The. Indignata sequi torquentē cornua mitrā.

Mitella diminutiuū: parua mitra. Virg⁹. Lopa syrisca caput graia redimita mitella.

Mithylene es. pe. producta: et Mithylenę. arū. vbs in Lesbo iurta Methymnā: a cuius nomie nūc omnis insula mithylenę appellatur: in qua olim duę fuere nobilissimę ciuitates: hęc videlicet/et Methymna. Hāc eandem insulam prīdē Lesbon dictaz volunt ab vbis nomine: quę in ea potentissima fuit. Mar. Cū tibi nō ephesos: nec sit rhodos aut Mithylene. Dicta mithylene: vt Diodo. lib. vj. scribit: a mithylene machari filia. Hęc nunc Metallinū dicitur vbs clara Pyttaco ex septem sapientibus vno/z Alceo poeta: et Antimenide fratre eius/ et Diophane oratore et Theophane rerum scriptore: qui magno Pompeio admodū familiaris fuit. De hac scribit Victr. libro primo/q̄ magnificenter et elegāter ędificata fuerit/sed nō prudenter posita: in qua auster cum flat/homines egrotāt: cū chorus/tussiunt: cum septētrio/resti/tuuntur in salubritatē.

Mitterin: insula vltra britāniā ser diez nauigatione: vt lib. iiij. Pli. scribit: in ea cādidum plumbū. puenit.

Mitridates pe. cor. rex Ponti fuit: vi magna z corporis: vt ser tuges equos regeret: quinq̄ginta gētiū ore loq̄ret. Hic dissidētib⁹ romanis/sociali bello Nicomedem bythinia Ariobarçanem cappadocia expulit. Greciā insulasq; omnes exceptā rhodo occupauit: sed postea a Sylla apō dardanū fusus: z a pōpeio vict⁹: tādē a pharnace filio i turre obsessus/venenū sūpsit. Cūq; id tardi⁹ biberet: q: aduersū venena multis antea medicamin⁹ corpus firmauerat: immissū pcussorem gallum/cito eū auctoritate vult⁹ territā reuocauit: et i cedē suā manū trepidātis adiuuit. Ali⁹ etiā mithridates qui regi mithridati bruti epistas collegit: vnde ait: Ταῦ βρούτου ἐπιστολαῦ ἐθέυμᾶσα πολλακισ οὐ μονον Δειροήτοσ Ιεσυν τομιαῦ χαριν ουλλα καιωσ ηλεμονικου φρονιματοσ εχουσαῦ χαρακτηρα.

Mitridaticū: vnguētū antidotū: qđ ex reb⁹ liiij ꝓficitur: z nunc vulgo auctoris noie vocāt mithridatum.

Mixtarius: vas quo vinū aqua miscemus. Lucil. Urceus aut gemina longus mixtarius ansa.

OS Ante N

Mna grece mina latine: vide in dictione Mina.

Mnemosyne pe. cor. memoriā significat. Catul. Mnemosynon mei sodalis: id est monumentum.

OS Ante O

Moab: Arabię ciuitas: ꝙ et Areopolis nomiat. Quo etiā nomine vocatus est filius Loth: a quo Moabitę: Vocatur autem Moab ex nomine vbis z regio. Porro ipsa ciuitas quasi ꝓprium vocabulū possidet: Rabbat moab. i. grādis moab.

Mobil: qui facile mouet: a quo mobilitas. Virg. Quo nō aliud velocius vllum Mobilitate viget. Quorū cōtraria sunt Immobil z immobilitas.

Modus: ꝓpie rationē significat: id est mensurā siue formā. Ratio ꝑo iubet ne quid nimis/sed omia cū moderatione fiāt. Unde quomodo z quemadmodū dicimus: id est qua rōne. Et admodū p satis: quasi ꝑm rationē et prope modū fere: quasi parum absit a modo: hoc est a ratione. Et mirū in modū/maiorē i modum: quasi vltra rationem cōmodū/ aptum/conueniens: quasi cum modo z ratione. Col. lib. ij. Est autem modus in siccādo feno: vt neq; peraridū neq; rursus viride colligatur: id est forma. Idē lib. iij. In q̄ scrobe destinaueris nuces serere: terrā minutā in modum semipedis ponito: id est mensurā. Et mod⁹ dicit quālitas: vt apud eundem lib. ij. Atq; rursus in sole siccata: z mox refrigerata recōditur: si maior est mod⁹/ in horreo: si minor/in vasis olearijs salsamētarijsq;. Interdū modus dicit finis seu euētus. Iuue. Impositq; modū sapiens z reb⁹ agēdis. Virg. li. iij. ene. Sed quis erit modus? Interdum dicit Tonus: qui a grecis. φθογγοσ phthongos dicitur.

Modo quando habet o finalem cor. significat tempus presens vel mox preteritū/vel nondū preteritū/vl statim futurum: vt Mō id ago. Terent⁹. Modo ait/mō negat/modo dicebā/mō veni/modo faciā. Aliq̄n ponit p longo tpe ante. Ter. in Eu. Ędudū: modo. Ubi Do. Nota: Mō aperte, p tēpore preterito dictū esse: id est Ędudum. Maz qui vitiauerat virginē: nō modo sed longe ante vestē mutauit cum eunucho phedrię. Hinc fit Quomō/amodo/postmodo. Donat ītē, p dumtaxat tm̄modo. Liu. Euētus belli miserabilē: dimicatio finē fecit: q̄ nec acie certatū est: z tectis modo diruptis alterius vbis duo populi in vnū confusi sunt: id est solum. Itē significat quod lingua vernacula dicimus purche. Terē. in Phor. Si des modo vt tacere possis. Virg. lib. iiij. Si modo quod memoras factū fortuna sequatur. Hinc z solā/modo/tm̄modo et amodo: quod significat posthac. Apul. Ut nemo me amodo tā mane egredientē solum videbit. Q: si, producta vltima syllaba, ꝓferat: dativus vel ablatiuus casus est a modus.

Modicū: paruū ac pusillū. Apul. Modico labore fatigat. Sic imodicū, p maximo ponit. Col. L. Licinius damnatus est: quoniā i magistratu rogatiōe tribunitia quā, pmulgauerat/i modica possidēdi libidie trāscēdiss. Et modici pauci. Plau. In angipor tu turba t: domū modici introieſt. Sic imodicos dicim⁹ pīes. Atriaq; imodicis arctat imaginib⁹. Proprie tamen modicū dicitur: non quō cui aliq̄d sit imminutū: sed q

excedat modū: ⁊ modestū est ⁊ tēperatū. Plaut. Cui animꝰ modicꝰ cōtinēs expers ambitiōis. Hinc modicū aduerbiū significat paꝛ. Idē. Edepol id modicū curat. Modice ꝺo temperate. Idē. Modice sapis. Immodice: nimis vl itēperate. Col. li. v. magisq; cōducere agricolę frequēter id potꝰ q̄ immodice facere.

Modulus diminutiuū a modꝰ: ⁊ ponit̄ p ipsa cōpositione ⁊ cātu: qui etiā modulamē dicitur.

Modestꝰ: a modico. i. temperato. Unde modeste: cum modo ⁊ tēperate. Terē. in Phor. Animus q̄ modeste istę ferat. Var. Nō eos optime vixisse qui diutissime vixerunt: sed qui modestissime.

Moderoꝛ aris. rego: modum pono. Et tā actō q̄ dationo iungitur. Sal. Fortuna cui libido gentibus moderatur. Plau. in Cur. Linguę moderādum est. Huius cōpositum est ꝯmoderoꝛ: antemoderoꝛ. Dicit̄ et Modero as. in eadē significatiōe. Sal. Ubi hoc exemplo p senatus decretum cōsul gladium adduxerit quis illi finē statuet: aut q̄s moderabit? Moderatoꝛ rectoꝛ/gubernatoꝛ. Cice. lib.). Tul. Si hęc nata sunt vt platoni videt̄: vel si semper fuerunt: vt Aristoteli placet: moderatoꝛ tāti operis ⁊ muneris sicut mentē hois: cuius cā nō videas: vt deum nō vides: tñ et deum cognoscis ex operibus eius.

Modestia ⁊ moderatio hunc habēt oꝛdinē/q̄ modestia fundamentum/soliditas et basis ipsa virtutis est/ ex qua gignit̄ moderatio q̄ temperat aurigatq; modos in factis ⁊ dictis/⁊ ceteris talibꝰ q̄ agendi officio vtūtur. Cice. li. j. ad Heren. sic modestiā diffinit: q̄ sit in animo cōtinēs moderatio cupiditatum.

Modificoꝛ: mensurā ⁊ modū capio. Gel. li.). Cōpꝛehēsa autē mēsura herculani pedis ꝑm naturalē mēbꝛoꝝ oim inter se cōpetentiā modificatus est: atq; ita hinc collegit quod erat cōsequens: tanto fuisse Herculem coꝛpoꝛe excelsioꝛē q̄ ceteros alios: quāto olympicū stadiū ceteris pari numero factis anteiret. Hinc modificatio p temperantia.

Moduloꝛ pe. coꝛ. mensuro/siue cū mēsura ⁊ numeroꝝ rōne cōpono. Gel. Scite subtiliterq; ratiocinatū pythagoꝛā phm dicit in reperienda modulandaq; statꝰ lōgitudiniſq; eius pręstātia. Virg. Carmina describi: ⁊ modulās alterna notaui.

Modius: mensurę genꝰ: duo ⁊ viginti sestertia ꝓtinēs. Hinc semodius/bimodius/ trimodꝰ/et hmōi. Col. lib. ij. Eadē quattuoꝛ modijs: nōnunq; tribꝰ/ etiā duobus ac semodio iugerum occupat.

Modiolus cum accentu in antepe. diminutiuū. Et est quarta pars modij: quo etiā nomine dictū est paruū vas quadratum ad hauriendū ex puteo/aut lacu/aut flumine aquā. Moꝝ autē modioloꝝ (vt est apud Frontinum de aqueductibus) alius rogatoꝛius/alius accęptoꝛius: vt multis i locis intueri licet. Cicer. Ita cū rota a calcātibꝰ versabit̄ modioli pleni ad sūmū elati ⁊ rursus ad imum reuertentes: infundēt in castellum ipsi per se quod extulerunt.

Męchꝰ: adulter: gręci em̄ μοιχος mechā: hocē adulterā dicūt. Plau. i Am. Illa illū cēset viꝝ suū eē q̄ cū męcho est. Ponit̄ tñ p q̄cunq; inhoneste p libidinem peccāte: a quo formatum est verbū Męchoꝛaris.

Męnia: a muniendo dicta sunt. Ceteres em̄ oe ⁊ u indifferēter ponebāt. Et ꝓpꝛie dicunt̄ quę vrbē cingūt. Virg. Et męnia pādimus vrbis. Nec vrbis tñ sūt/ sed etiā munitionū/castroꝝ/⁊ alioꝝ ędificioꝝ. Plau. Prohibētq; męnia alta: vnde ego fungar mea. Hinc fit submęnium: quod est sub męnibus.

Mereo eꝭ: męstus: vide in Hereo.

Męsia. puincia scribit̄ cū oe diph. in ea sunt Dardani.

Moesi ⁊ triballi pontoq; cōtermini scythę. De hac supꝛa dictione Mesia.

Moga primū dicebatur: q̄ postea Cappadocia: nunc autem Cęsarea/a cęsare: vt refert Josephus.

Moguntia: oppidum trāsalpinę gallię.

Mola q. dicta est: qua veluti mole quadā frumentum/lē gumina/alię q; res terunt̄: q̄ eoꝝ motu eo cōiecta moluntur. Unde molę frumētarię: molę fabarię/ molę olearię dicuntur. Pręcipuus eius vsus est in molendo. Molas antiqui ab asinis asinarias: alꝰ a manu manuarias/a trudendo Trusatiles appellabant. Et latine quidē mola: grece μυλος: vnde Hylā sine mola factum ex tritico. In molendinis superiorem metā/inferioꝛē catilum vocāt. Et mola mādibula dicitur/siue maxilla. Hiero. in Psal. Molas leonum confringet dñs. Item mola: caro informis ⁊ inanima in vtero mulieris: ferri ictum ⁊ acię respuens/ quę sistit menstrua vt partus. Et licet his quoq; accidat quę coitu vtunt̄: quotiens menstrua vitiosa sunt: aut semen viri ad formandū fetum debile est atq; inceptum: frequēti tñ his accidit q̄ a coitu abstinēt solitę alꝰ coire/quales vidę sunt. Fit em̄ q̄q; in mulieribus tumoꝛ ꝺter naturā ⁊ semē cū sanguine mixtū indurescit in carnē: huius aliquādo ex solo spū fit molaꝝ quę mouet̄ natura tentāte eā expellere. De hoc Aristo. lib. iiij. de generatione animaliū: cum ex humoꝛe crudo conceptus steꝛit: tunc mola gignitur: idq; i mulieribus merito/aut solis aut maxime pręterea. Mola: a molito farre: dicitur far tostum ⁊ sale sparsum/q̄ eo molito hostię aspergunt̄. Apud antiq̄s post glandes ⁊ arbuta vsus farris in honoꝛe fuit seruatum: intantum vt sacrificiū nō fieret sine sale ⁊ farre. Virg. Sparge molā. Hinc imolo as.

Molaꝛ? substātiuū ge. mas. dens maxillaꝛ? est a mola, p maxilla deductū nomē/q̄ cibū a ceteris dētibꝰ cōfractū ipsi molūt. Et molaris ē molę fragmē. Ouid. li. xiij. met. Aut comes inq̄t ero dixit: dextraq; molarē sustulit. Sca. li. v. the. vastiq; sudes fractiq; molares. Molaꝛ? ꝺo adiectiuū: vt lapis molaꝛ? ex q̄ mola fit. Hūc q̄dā pyriten vocāt/q̄ ei insit plurimꝰ ignis: quē pyr greci dicunt: vel a frumēto qō pyron noiant. Est ⁊ aliꝰ pyritariū genꝰ ἀπὸ τοῦ πυρὸς: hoc ē ab igne nostri viuū: vel lignariū lapidē apellāt: qm̄ clauo vl altero lapide percussum scintillas ędit: q̄ sulphure ex cęptę aut solūs: mira celeritate ignē trahunt.

Molarius a. um. qō ad molā ptinet: vt Asinꝰ molariꝰ q̄ vtimur ad molā. Cato. Molarium asinū vnum.

Molo is. molī multū et molitū: significat molā traho. Cęsar lib. vj. Trium meastū molita cibaria sibi vnūquēq; domo efferre iubent. Molere etiā subagitare vt i lib. Judicū. Sansonē clausū i carcere molere fecerunt. i. (vt tradūt hebrei) cū robustis mulieribꝰ eū ire fecerunt: vt ex illa robustā, plē susciperēt: Ambro. lib. Hexa. Discite o viri qui alienā permolere queritis vxoꝛē: cuiꝰ serpētis sibi ascisce cupiat cōtubernium cui etiā cōparādus ipse serpenti sit. Hoꝛ. in ser. Per molere vxoꝛes nollē laudarier inq̄t. Trāslatio sūpta a mola. Mā cū frumentū demolit̄: mola q̄ sup catyllum est circūuoluit̄: sic in patrāda re venerea vir mulieri incūbit. Huiꝰ cōpositā sunt Cōmolo: simul molo. Lactā. de opi. Cōtritos ⁊ cōmolitos dentibus cibos colligit: ⁊ ꝯglobatos i sua dep̄mit/⁊ transmittit ad ventrē. Emolo: pfecte molo. Amb. Cogitationes exquirere et quasi emolere muneris habēt. Permolo: de quo paulo ante. Et hęc pe. coꝛ. habent.

Moliꝛ: pe. coꝛ. q̄ molit: vulgo molēdinari? dicit̄. De litura apud Pli. lib. xv. sumit̄ p ipso molēdi actu.

Molendinarius: molēdini opifex. Molendinarius a. um. quod ad molendinū pertinet: vt Mola molēdinaria. Pau. iureconsultus negat asinā molendinariā ea apellatione contineri.

Moletrina pe. pd. a molendo. Pistrinū olim dicebat̄ quo tpe tundebant̄ frumenta/nō molebantur.

Molucrū pe.cor.lignū quadratū quo veteres immolabāt.Et molucrū:quo mole verrunt:qđ greci μολα κρον dicunt.Ire tumor ventris qui etiā virginib⁹ accidere solet/molucrū vocāt.Afra.Virgini tā crescit vterus q̄ grauidę mulieri molucrum.

Moles:res magna ⁊ magni ponderis.Virg.Totāq̄ insula p artus mens agitat molē.i.magnitudinē mūdi.Col.lib.iiij.India perbibet molibus feraꝝ mirabilis.Q̄n ꝙ quę magna sunt/difficilia esse cōsueuerunt:capiť quādoq̄ moles,p difficultate.Virg.Tāte molis erat romanā condere gentē.Et in mari moles dicit/quotiens excludit aqua.Accipiť ⁊ p motu.Jdē.Inde gyā ipsāq̄ ingenti molechymerā.Consequitur.Et a mouendo dicit moles.

Molestus dicit qui alicui grauis est:nec sinit eū q̄escere.A q̄ molestia:sollicitudo ⁊ grauitas.Ter.in An.Vltū molest⁹ ei certe fuero:atq̄ aio mꝛoē gessero.A molestia fit cōpositū ꝯmolestia.Ci.li.iij.tus.Alū metū ꝯmolestiā apellabāt.i.anticipationē molestię quasi metus sit pꝛeui⁹ duꝛq̄ molestię futurę.

Molesto molestas:molestia afficio:et quasi molem affero.Modesti.Ab aurelio sempꝛonio fratre meo nemine molestari volo.

Molioꝛ iris.a mouēdo vel moꝛibus:significat moueo.Liu.lib.ix.Nō mōtes moliri sua sede paramus.Et moliri est vel ingenio vl' coꝛpe ad aliq̄d agendū moueri.Et,p variętate appositi exponi solet.Mā moliri classem est parare.Virg.Classemq̄ subipsa antandro ⁊ phrygię molimur mōtibus ide.Moliri:iter ē peragere.Jdē.Inde datū molię iter.Moliri habenas ē gubernare.Jdē.Et manibus molię habenas.Moliri:insidias est meditari aut tēdere:vt lib.j.Seꝛ.Jnsidias quib⁹ moliri:incēdere vepꝛes.Apu.Nū mihi moliunť insidias.Moliri:arcē est extruere:vt Moliriq̄ arcē.Cuius cōtrariū est demoliri.Moliri moꝛā:est moꝛā facere:vt Moliri ve moꝛā aut venendi poscere causas.Moliri iacula est iaculari.Jdē.Ipse pater media nimboꝛ in nocte coꝛusca Fulmina molię dextra.Moliri bellū ē belligerare.Col.i ꝓsa.Qui bella molię:armoꝛ ⁊ militię gnaros adhibeat.Moliri etiā simplr positū significat iuenire.Plau.Aliq̄d moliar q̄ me hoc discrimine liberē.Qđ etiam machinari ꝺꝛ.Aliq̄ conari.Aug⁹ li.j.de ci.dei.Virop⁹ caueā theatri senatū ꝓstruere molirē ab hac dispositiōe ⁊ cupiditate cōpescuit.Aliq̄ opari vl' facere.Cic.li.j.Tus.Quaꝝ altera quā nos incolimus luberpositā ad stellas septē:vñ hoꝛrifer aq̄lonis tꝛiꝺoꝛ gelidas molię niues.Col.lib.ij.Et ideo minoꝛibus aratris moliunť.i.operant.Aliq̄ passiue moliri,p retardari.Liu.libꝛo.vij.Mutilamur/molimur/subijcimur.Hui⁹ cōpositū sūt:Emolioꝛ:recedo.Admolioꝛ/supꝛa molioꝛ/siue supꝛa pono.Plau.in Asi.Vbi sacro manus ſis admolię.Demolioꝛ:destruo.Remolioꝛ:remoueo et a conatu reuoco.Sueto.de Aug.Quidā ꝓfessus eo se inhibitū ac remolitū:quominꝰ vt destinarat in p̄cipitiū,pelleret.

Molimē pe.p.qđ ⁊ molimētū ꝺꝛ.i.qđ molimur ⁊ conamur.Hiero.Ꝺ Jouī.Utile ratꝰ sū cūcta molimia eiꝰ q̄si istructā aciē Ꝺ me,ꝓponere.Silen.Magno tā molimēro ac ꝓpetuo sono ,pcedūt.Hinc emolimentū,p

Molł:tener:nō durus:a mouēdo:quasi mo (utilitate. bil:q̄ in quācunq̄ partē facile trahi ac moueri possit.Quint.de signis loquēs:Illius opera dura/molliora huius.Virg.Quid memoꝛa ęthiopū molli canēte lana.Jnde fit cū boꝛe iunctū:mō vituperationē,mō laudē denoret:vt molle ingenium:qđ facile discit.A moll' hō.i.effeminatus/nō seuerus/nō foꝛtis/nō pstāntis animi:Per trāslatiōz ꝺo q̄n ea q̄ tenera sūt,p volūtate nostra facile tractamus:⁊ quocūq̄ lubet ducimus:moll' quādoq̄ ,p domito sumit.Virg.Belgica vt molli melius feret esseda collo.Quādoq̄ ,p facili.Jdē.Juuat ire iugis qua nulla pꝛioꝛ:Lastaliam molli diuertit oꝛbita cliuo.Q̄nq̄ ,p maturo:vt Sūt nobis mitia poma castaneę molles.Ūn mollia vina dicunť.i.defecata ⁊ aspeꝛitate carentia.Q̄nq̄ ,p flexibili.Jdē.Est mollis flāma medullas.Quandoq̄ ,p oportuno ac tēpestiuo,Jdē.Sola viri molles aditꝰ et tēpoꝛa noꝛis.Q̄nq̄ ,p remisso cōtemnēdo.Idem.Tua męcenas haud mollia iussa.Q̄nq̄ ,p suaui ac iucundo.Jdē.Mollesq̄ sub aꝛboꝛe somni.Q̄nq̄ pꝛo placido.Ūn ⁊ mollio/mollitudo/mollicies.Cōposť tū est ꝯmoll':qđ est valde moll'.Terē.i Adel.Paulatim plebē ꝯmollē facio meā.i.mihi fauentē.

Mollitudo:placiditas.Cicero.Lenitudo oratiōis mollitudo coꝛporis.

Mollicies q̄ ⁊ mollicia:idē qđ mollitudo:q̄uis ⁊ i malū,p effeminatione q̄nq̄ capiať.Sal.Sed inertia et mollicia animi alius aliū expectātes cunctamini.

Molliter:placide/equo aio.Lice.Qđ ferēdū est molliter sapienti.Aliq̄n significat delicate.Terē.i Adel.Aedepol syriśce te curasti molliter.

Molliculus diminutiuū.Ambꝛo.li.).offi.Sed vt molliculum et infractum/aut vocis sonum/aut gestū coꝛporis nō pꝛobo.Jta necq̄ agrestem aut rusticam naturam imitemur.Plautus ,p tenello et delicato posuit:cū inquit mollicula es.

Mollio is.iui.vl' mollij.itum.placo/molle reddo.Sel.Sed postea cū Brundusiū aduētarem⁹:mollitiq̄ essent vēti maris:pcunctat⁹ eū ego sū q̄nā illa ratio eēt pauciꝛis sui.Sal.Loca amęna voluptuosa faciem ocio feroces militū aios molliuerāt.i.effęminauerāt.Hui⁹ cōpositū est emollio/qđ est valde mollio.Pli.Quęcūq̄ emolliri op⁹ sit/anseꝛino adipe curantur.

Mollifico as.⁊ mollefacio is.eiusdē significatiōis sūt

Mollesco is.moll' aut placat⁹ fio.Claud.li.j.Vitisq̄ seueri ferrea lasciuis mollescāt coꝛda sagitt'.Hinc cōponiť remollesco.Oui.li.j.Metam.Precib⁹ ſi numina iustis Victa remollescūt:si flectiť ira deoꝛ.Cesar.Vinū ad se omnino ipoꝛtari nō sinūt:q̄ ea re ad labꝛē ferēdū remollescere atq̄ effęminari arbitrant.

Molleſtra:pellis ouina.

Mollicina pe.p.vestis a mollicie.

Mollusca:nux/a mollicie dicta est:q̄ ceteris omnib⁹ nucibus mollioꝛ sit.Plinius.Mollusce putamē rumpentes.Fertur molluscam nucem e Persīde fuisse translatam.Fallitur Macrobius:existimans pomū esse/quod vulgo persicū nominatur.

Molossa regio:pars Epyri:a Molosso pyrrhi et Andromaches filio noiata.Hinc molossus a.um.Scribit Theopōpus fuisse.xiiij.epyrotarū gētes:e quib⁹ celeberrimi fuerunt Chaones et molossi.Ouid.li.j.Metam.Nec cōtentus eo est missi de gēte molossa.In ea nascebant boni canes.Virg.Nec tibi cura canū fuerit postrema:sed vna Velocis spartę catulos:acręq̄ molossum Pasce sero pingui.

Molossus pes:dict⁹ est ab ei⁹ patrię saltatiōe.Vl' q̄ eo metri genere odas in tēplo Iouis laudē canere ꝓsueuerunt/in memoꝛiā molossi filij Pyrrhi ⁊ andromaches:a quo postea festa molossia dicta sunt.

Molochin⁹ coloꝛ q̄ i purpurā inclinat:q̄ maluę floꝛi similis sit q̄si malochin⁹.Græci eū μαλαχην maluaꝝ dicūt.Hinc malochinari⁹:molochini coloꝛis ifectoꝛ vt est apud Plautū Cecil.Carcasina molochina.

Momentum pꝛopꝛie significat exiguam quandā mutationē ⁊ pene indiuisibilē:quod greci atomō vocant.Var.Momēti tēpoꝛis vteq̄ dilcessit.Vocapō veteres etiā momen dicebatur.Luc.Homine ſi a paruo possunt impulsa moueri.Hinc quodcūq̄ minimū potest momentū appellari.Pli.Pꝛosunt et cōbustę vt cinis eaꝝ bibak i vino addito restinę momento.

Momentaneus a.um. quodest caducū: et quod facile mutatur ac deficit:

Momentarius a.um. qđ in momento fit. Ambro. Syros ꝙ Heliseus quos obsidentes in ciuitatē induxerat momētaria ceritate percussos: cum quo ingrederentur videre nō poterat.

Monna: insula Anglię seu britānię: quę teste Cornelio tacito incolis est valida ⁊ receptaculū pfugaꝝ. Est et eiusdē nois insula i Rheno fluuio frisię prima. Dio historic°: Τυχοντο αραρχαι ορτεσ διαποταμιουσ τησ νησου ορασθων εισηκοντα μαλιστα αν χουσουβρεαν μιασ και μεγην επιστρατειαν διαβουλο πολεισ δε λυορω μαι/κασ εξεπορθησε και διηρπασε.

Monos: latine solus. Monas nadis. vnitas. Amb. ad iustū. Unde nec numeꝝ monada/sed elementū numeri quibus ea cura est apellauerunt.

Monachus: latine solitari°. Monasteriū: solitudo.

Monarcha vel monarches: vnicus oim pnceps. Monarchia cū accentu in pe. vnius principatus.

Monoceros otis. ⁊ monoceron ontis. syllaba coꝛ. aial vnicū cornu gerēs: ⁊ qui vnicornis apellat equinum coꝛpus: caput ceruinū habēs mugitu horrido.

Monoculus: qui vnū tm̄ habet oculum. Monoculos in India nasci tradunt singulis cruribꝰ: qui se a calore defendunt plantaꝝ magnitudine.

Monopodiū: dicit mēla vnico tm̄ pede subnixa.

Monogamus penulc. corre. vnius vroris vir. Unde ⁊ monogamia. Hiero. O sancta sit monogamia: hinc ostendit ꝙ bigamus in clerum eligi nō potest.

Monogrāmi dicti sunt boies macri/prenues/ ac decolores. Tractū a pictura: q̄ pulcꝝ coloꝛib° coꝛporeꝰ finxit lineis: ꝓtie em̄ monogrāmos dicit pictura linea/

Monodos penul. corre. Pyrrhę filius: qui denti (ris. um loco os vnum ꝓtinuū habuit: Odous em̄ dens. Unde monodos/quasi vnic° deus: quēadmodū pyrrhum epyrotaꝝ regē habuisse Pli. refert.

Monodia cū accētu i penulc. lugubris cātus q̄ fit a pfica i defunctoꝝ funeribꝰ: q̄si vni° cātus. Mā ceteri flētib° sola pfica canit: hmōi cant° etiā nenia dicit.

Monomachia: singulare certamē: μονος sol°: καχτα pugna. monomach°: gladiator: q̄ sol° cū solo pugnat.

Monopoliū dicit: cū penes vnū aliquē vendendi potestas est: απο του μονος et πολεομαι vēdo: hoc fit cū vnus solus aliq̄ gen° mercaturę vniuersū emit vt solus vendat preciū suo mō statuens: quod genus hodie in multis rebus seruat: vt in coꝛallis Aphricę apud Liparen̄: in alumine i Sicilia ⁊ etruria. Uuis passis in Achaia: bitumine in Judea. Quod q: greci Asphalton vocāt: oīne monopolion vulgo Asphaltū dicit. Plau. Habes murrinā ⁊ calamū: potes monopolium instituere. Legimus apud Justinianū monopolia nō esse intromittēda: qm̄ nō ad cōmodū reipub. sed ad labē detrimētaq̄ pertinēt.

Monophagia: victus ex vna re.

Monophtalmus: luscus: qui vnū habet oculum. Græce μονοφθαλμοσ.

Monptotō pe. coꝛ. vni° casus. Habet em̄ vnā vocem pro6 casus. Aptotis: sine casu. habet em̄ solū rectum.

Monostilon penul. corre. vnius columnę: στιλον em̄ columnā greci dicunt.

Monologion: sermo vnius rei.

Monosceli: homines indici singulis cruribus: σκελοσ enim crus dicitur: qui et sciopodes vocantur: q̄ i maioꝛi estu humi iacentes σκιαποδοσ: hoc est vmbra pedis se protegant.

Monotropos: solitarius/vnius moris/solus.

Monoxilō nauigiū ex ligno itegro: græce μονοξιλον

Monicus pe. coꝛ. vnus fuit centauroꝝ: de quo Iuue. Quātas iaculet monicus arnos. Componit ex monos ⁊ oruξ: hoc est solus unguis: q̄ pedē istar eā habuerit. Est em̄ epitheton equoꝝ q̄ solidas ungulas habēt. Monychus ꝙ Athenaꝝ portus est.

Monachrꝫ: arcadię mōs: q̄si sol° ⁊ret siue sola sūmitas.

Monęcb°cū oe dipb. port° et statio quędā Ligurię: ab Albinga oppido distās stadijs q̄dringētis ⁊ octoginta. A moneci portu usq̄ i Thusciā vniuersū litꝰ cōtinuū omino sine portu est: exceptis quibusdā puis stationib° ad iactādas anchoꝛas: nec est multaꝝ aut magnaꝝ capaꝝ nauiū. Cōponit ex μονοσ et οικοσ domus: quasi sola dom°. Et dicit port° Herculis: q: teste Seruio. pulsis aliis illic Hercules solus habitauit: vel ꝙ in eius tēplo alius deoꝝ nō colitur.

Moneo es. monui monitū: significat scientē seu memorē facio. Plau. in Pseu. Ad hoc volo monere te monēdus ne me moneat. Inde monitor: q̄ monet q̄d sit agendū: vt debet bona ⁊ vera amicicia: vñ xenophō de miseria tyrānoꝝ: ουμεν δη δεληθεν ου δε/σασ πολεισ οτι η φιλια μεγιστον ασσαθον ορτηδισσον ανθρωποισ θεσπιν.

Monitio quę fit ante cōmissū obiurgatio post turpe factū. Cice. lib. iii. offi. Habēda ratio ⁊ diligētia est primū vt monitio acerbitate/deinde obiurgatio contumelia careat. Interdū monere inuitare est: sicut inuitantur amici ad cenā. Teren. Sed vt diei temp° est: monere oportet me hunc vicinū phaniā ad cenam vt veniat. Interdū attēdere seu inspicere. Aug°. Admone diligenter iudęe crudelis sepulchꝝ: adūce custodias militū: manda vigilias: vt pbes moꝛtuū quē nolūt isti cognoscere viuū. Construitur mō cū duob° actiꝰ: vt moneo te hęc. Mō cū ablō. Ter. in An. Habeo ꝓ illa re illū quo monear. Mō cū genitiuo. Tale. mar. Ab eo qui ꝓprie solutę a se legis suę admonitus. Cōposita sunt Admoneo/cōmoneo/ p̄moneo ⁊ submoneo: quod est latēter moneo. Teren. in Eu. Tum ad eā submonuit me Parmeno.

Monitorius a.um. qđ monet: vt liber monitorius.

Monitus us. pe. coꝛ. ⁊ monitio: idē significant.

Moneta dicta est: ꝙ nos signi impressione: vel auctoris vel precū moneat. Quo etiā noie dicta est Juno. Lice. lib. i. diui. Post cladē illā maximā a senonibus gallis factā audita vox ex arce Junonis fuit. Ex quo Juno illa apellata moneta est.

Monetarius: qui monetā cudit.

Monetalis et hoc monetale: quod ad monetā perinet. Amb. lib. ō paradiso. Hoc bonū auꝝ decoꝝ ⁊ monetale qđ non coꝛruptibile/sed qđ eternū est. Apul. de asi. Plotina pcliosissimis monilib° ⁊ auro monetal'conis refertꝫ icincta. Et monetales triūuiri dicti sunt: sicut scribit Popo. inrisc°sult°: eris/argēti/auri flatoꝛ.

Monedula: auis ex graculoꝝ genere: quasi mo/(res. netula/ ꝙ monetas surripiat. Huic em̄ aui furacitas argenti atq̄ auri precipue est.

Monile penul. pro. ornamentū gutturis quod solet de collo virginum pendere: ⁊ grece ορμισκοσ nuncupatur: inquit Hiero. Dictum ꝙ virtutes admoneat. Mā primo ob aliquid egregiū factum dari solebat. Ouid. in Fast. Dat digitis gēmas: dat lōga monilia collo. Sed nō solum hominū/verumetiā equoꝝ pendens a collo monile vocatur. Virgꝫ. de equis latini. Aurea pectoribꝰ demissa monilia pendēt. Sed. Equitatū frenis ephippijs monilibꝰ phaleris q̄ refulgentē. Monile etiā segmentū dicit: ꝙ quibusdā bracteolis quasi pręsegminibus cōstet.

Monumentū dicitur quicquid nos monet: siue monere potest quid sit: illud in quod intendimus: vt tituli/sepulchra/statuę/fana/poꝛticꝰ/carmina/ historia/ documēta/doctrina libri: ceteraq̄ quę nos alicuius rei pteritę moneant. Unde Lice. ad Cesarē. Sed ego quę monumenti ratio sit nomine ipso admoneoꝛ: ac

memoriā magis spectare debet posteritatis q̄ ad ſ̄/ sentis cēporis gratiā. Florētinus iureconsul. sic scri/ bit. Monumentū generaliter est res memorię causa in posterū ꝓdita: in quā si corpus vel reliquię inferan tur/ siet sepulchr: si vo nihil eor inferatur: erit monu mentū memorię causa factū: quod greci Cenotaphiū appellāt. Var. Monumenta a monendo: quę sunt in sepulchris. Et ideo ꝑm vitam quo pterecuntes ad/ moneant et se fuisse t illos esse mortales. Ab eo cetera quoq; scripta ac facta memorię causa monumenta dicta. Virg. Quę candida dido Esse sui dederat mo numentū t pignus amoris.

Mons: terrę tumor altissimus: ab eminendo: quasi emi nens dictus: ꝓpter quod oīe quod eminet mōs di/ ci potest. Virg. Prerupti aquę mōs. Sumit quā/ doq; ꝓ saxo. Idē. Prensantēq; vncis manib⁹ capita aspera mōtis Ferro inuasisset. Si aliq̄ sarū ꝓ mōte: vt apud eundem. Sari de vertice pastor. Hinc septi montiū: locus qui habet septē montes.

Mōticulus dimi. paru⁹ mōs. Dicit t mōticellus.

Mōtanus a.um. qō est ex mōte: vt mōtani imbres.

Mōtosus a.um: vbi sunt multi montes: vt montosa re/ gio/ nō montuosa. Plin⁹. Nascit in mōtosis t aspe ris aliquādo t herbosis. Virg. lib. vij: Et te mōtose misere in prelia nurse.

Mōsserratus: regio Italię: cui⁹ fines sunt hinc pad⁹: in/ de Apēninus t tartar⁹ amnis. Et suprior pte montes primi mōcauerio vbi pedemontiū incipit.

Mōriuagus pe. cor. qui p montes vagat.

Mōrigena: in mōte genitus.

Monstrū: a monstrando dictū est/ q̄ aliquid significan/ do demōstret. Lice. de natura deor. Monstra prędi ctiones t ꝑsensiones rerū futurar: quid aliud decla rant nisi hominibus ea quę futura sunt portendi prę/ dicit: ex quo illa ostēta mōstra/ portēta/ prodigia dicunt. Virgil. cū polipheme vnoculo mōstrū horrendū in/ gens appellauit. Et sic quicq̄ est natura deforme: hoc est prēter naturā: aut deficit aut excipit monstrum: et res mōtrosa est. Terē. in Eu. Quid istuc nā monstri fuit. Do. Mōstrū est oīe ptra naturā. Si tigit eunu chus est et vitiauit virginē: cōtra rerum naturam fa/ ctū est. Ostentū q̄ ostendat t in corpe quādoq; sicut martyres: q̄q; aio: sicut Salomō: qui infatuatus est ob amorē femina. Q̄q; etiā in rebus. Et hi oīes vt ostētui t exemplo essent alīs. Sal. in Jugur. Sed q̄m eo natus fū/ vt Jugurthę scelerū ostentui ess̄em. Q̄q; monstrū pomi/ ꝓ monstratione: vt apud Vir. Monstra deum refero.

Monstruosus a.um. et monstrosus a.um. Luc. libro. j. Monstrosiq; hoim partus.

Monstrificus: qui monstra dicendo vel faciēdo demon strat. Plin⁹. Inuenta in his t ratio inserēdi mōstri/ ficis hominū ingenūs.

Mōstro as. ostēdo/ declaro/ q̄si ꝓ mōstro do. Teren. in Adel. Scio vbi sit: vez hodie nūq̄ mōstrabo. Hui⁹ cōposita sunt Cōmōstro/ demōstro t ꝑmōstro.

Mopsopia: Attica regio: a Mopsopo rege sic dicta: vt auctor est Strabo.

Mora: expectatio/ temporis dilatio. Plau. Cui mora semp obfuit/ diligentia ꝓfuit.

Morula diminutiuū. Aug⁹ lib. xj. Cōfes. Quero: q̄m di es dicit non tm̄ morula solis super terrā: ꝑm q̄ aliud est dies/ aliud nox.

Moror raris. expecto. Plaut⁹. Nihil moror istas ma/ gnas dotes dapsiles: hoc est/ nihil curo/ nō expecto. Et morari est detinere/ retardare. Quinti. Quid me adhuc pater retines? q̄d moraris abeuntē? Plaut⁹ in Epi. Nihil ego te moror: id est differo/ vel expectare facio. Itē morari: manere. Hiero. Quanto studio et amore contēderim: vt pariter in gremo moraremur. Itē hērere/ dubitare. Virgil. Quid ve moror si vno cōs ordine habetis achiuos. Et in alīs significatiōi/ bus habet primā correptā: morari vo prima ꝓducta significat insanire. quod ostēdit Sue. scribens solitū esse dicere. Heronē desisse Claudiū inter hoies mo rari. Mā greci μωρον stultū dicunt: t fatuū videba tur dicere Claudiū desijsse manere t viuere inter ho mines: cū intelligi vellet eū desijsse per mortē delira re t desipere qui viuus deliraverat. Sic ꝑ lautus in Tri. Amor mores hoim moros et morosos efficit. Cōposita a moror sunt Cōmoror: quod est maneo t firmā habitationē habeo. Lactā. lib. vij. Cui⁹ posteri cū diutius in egypto cōmorantes in magnā frequen tiā creuissent. Ambro. vo de sanctis Gervasio t pro thasio posuit ꝓ abstinere/ cessare: vt inquit. Mortor vos t moneo/ vt a deor nostror iniurijs cōmorātes ad immolandū eis deuoti studeatis insistere. Demo ror: imoror/ morā traho. Lactā. libro. ij. Sed vereor ne si fuero in/ positiōe rerū cōtrariaz diutius immo ratus. Remoror. Et habēt pe. cor.

Morus arbor: mor fructus: a mora. i. tarditate: vt quī/ dā putant: Nam postrema oīm arbor morus floret: ꝓpter quod prudentissima arbor dicitur: quia ledi se a frigore nō sinit. Sunt tamē qui a greco id nominis deriuent: μαυρον eīm nigrum dicitur. Mora quo/ q̄ in rubis sunt: sed multū ab his differentia. Col. li. iij. De primo morū ab idibus Februarij vsq; in equi noctium vernale recte seres.

Morat⁹: qui bonis moribus prędit⁹ est. Plau. i Aul. Dum mihi morata veniat dotata est satis. Teren. in Hecy. Sed quid mulieris vtor habes/ aut quibus morata moribus. Et est participiū sine verbo.

Morigeror: morē gero/ obsequor: t quasi ad alteri⁹ vo luntatē mores transformo. Teren. in Adel. Si ado/ lescenti esset morigeratus.

Moriger pe. cor. obediens.

Moralis: ad morā pertinens. Unde Scientia moralis quę de moribus tractat.

Moros grece latine stultus. Plau. in Tri. Amor mo res hominū moros et morosos efficit. Unde per an nominationem mores mori dicuntur stulti et fatui: vnde monones nominantur.

Moriones: stulti. Aug⁹ ad Hiero. Quidā rantę sunt fa tuitatis: vt nō multū a pecoribus differāt: quos mo riones vulgo vocamus.

Morosus: curiosus diligensq;: qui nimis exacte oīa fie ri exposcit. Porphyrio. Ille est morosus: q̄ multorū moz inter se ptrariorz est: vnde senectus morosa. Iu ctor Seneca est: morosū gen⁹ iracūdię esse delicatū. Mā quādo res pene nulla animo hois cuncta fastidi entis satisfacit: ea ꝓprie morositas est. Li. lib. j. ꝺ ora. Usq; adeo morosi sum⁹: vt nobis non satisfaciat ipse Demosthenes. Sue. de Cesa. Circa corpis curā mo rosior: vt nō solū tonderet diligēter/ sed etiā vellere tur. Et a more descēdit: cui⁹ prima, pducit.

Morologus pe. cor. q̄ in sermone morosus. i. molest⁹ ē: vſ et sermones hmōi dicunt morologi. Plau. Hec molestū esse: nec sermonibus morologis vti.

Morbus est habitus cuiuscūq; corpis ptra naturā: qui vsum eius faciat deteriorem: alis in toto corpe: alis in parte accidere solet. Totius corpis morbus est velu ri phthisis t febris: partis autē veluti cęcitas/ aut pe dis debilitas. Et apud iurisconsultos scriptū est mor bū t vitium distare: q̄ morbus tēporalis sit imbecil litas/ et sanari queat: vitium perpetuū impedimētū. Li. lib. iiij. Tul. ait: morbū esse totius corporis corru ptionē: veluti febris est. Vitium: cū partes corporis inter se dissident. Et quo prauitas mēbror/ dissortio deformitas morbi in anima: dicunt vitia inueterata t dura: vt est Auaricia/ ambitio.

Morbidus a.um. quod est morbo infectum. Idē significat morbosus.

Morbificus a um. quod morbū infert.

Mordeo mordes: momordi et morsum. Luca. Exhibuit primus chalibem frenosq; momordit. Plautus in Trige. Vi fugissem inquit medium credo prēmordisset. Est aūt mordere dentibus lędere. Per translationē ꝺo significat detrahere/pungere. Cice. Apio. Meq; nō me tamē mordet aliquid quomodo ea tuear quę mihi tuenda sunt. Cōpōsita sunt Admordeo: valde mordeo. Virgil. lib. ij. Georg. Duriq; venenū dentis/et admorso signata in stirpe cicatrix. Cōmordeo: simul mordeo. Demordeo: morsu decerpo. Immordeo: morsum infigo. Obmordeo: circūmordeo. Prēmordeo: ante mordeo. Remordeo: crucio/sollicito. Virgil. Quādo hęc te cura remordet. Propriē eñ remordere: est illū a quo quis est morsus mordere. Lact. lib. vj. Sed q; ipse caninā facundiā sicut Salustius ab Appio dictū refert/exercuit: voluit hoiez canino mō viuere/vt remordeat lacessitus.

Morsus a.um. participiū. Pli. Datur morsus a rabioso ne rabidi fiant.

Morsus us. nomē mō. p dentiū lęsione: mō. p maledicētia ponit: et morsus ē qui grece dicit scōma: qm̄ figurat⁹ est. Sępe eñ fraude vel vbanitate tegit: vt aliud sonet/aliud intelligat. Idē significat morsio.

Morsiuncula diminutiū: paru⁹ morsus. Plau. i Mili. Cōpressiōes arte amantiū compatę teneris labellis/molles morsiunculę.

Mordax: qui mordendo lędit: vel qui alijs detrahit. A quo mordacitas.

Mordico cas. penul. corre. dolorem affero: perinde ac si morsu lędere.

Mordicus penult. corre. aduerbiū: significat mordendo. Plau. in Cur. Manū arripuit mordicus. Idem Jādudū oportuit nasū ademptū mordic⁹. Aliqñ significat strictim/et quasi morsu ac dente. Sue. in Ęsa. Me libelli q̄s tenebat madefierēt: paludamentuq; mordicus trahēs/ne spolio potirē hostis.

Mordicibus pro morsibus. Plautus. Asini me mordicibus scindant.

Morsicatim significat mordendo: Var. Sicut pulli incedunt: et in bellis morsicatim ludunt.

Morsus a mordendo: vt inquit Aug⁹ lib. cōtra Pelagianos. Eius hęc sunt verba. Mors priuatio vitę ē nomen tm̄ habēs/nō essentiā. Et ideo deus eius auctor esse dici nō pōt. Quicqd eñ deū fecisse dicim⁹ habet essentiā. i. species est. Essentia eñ dicit ab eo qō est. Mors ergo nihil est nisi nomen recedēte vita: sicut fames escaq; defectus: sitis ęgentia potus. Tenebrę absentia lucis. Sterilitas defectus fętus. Silētiū vocis absentia. Inopia priuatio facultatū: et si qua sunt alia quę rerum priuationes nihil esse nisi nomē inueniuntur. Spinor nāq; q ideo mors hoc vocabulum accepit: eo q morsu q̄dāmodo venenosi serpentis. i. diaboli in paradiso Adaz fuerit interempt⁹. Tunc eñ serpēs morsu decepit Adā: qñ eū p cōcupiscētiā mordere: hoc est edere suasit illicita. Et (vt diri) ,pteres mors quasi a morsu nomē accepit. Eñ dñs in Ozee ,pheta morti minitans dicit. Ero mors tua o mors: ero morsus tuus inferne. Sunt qui mortē ab emerita ītā vita: hoc est ītā acta et absoluta nominatā velint: et mortuos quasi emeritos appellatos/q ab mortali hac militia absoluti quasi veterani quietiorē ītā statuz sint adepti. Alij a greco trahunt: hoc est ab μορος quod sortē/partē/mortēq; significat. Moros aūt ab μερειν descēdit: quo verbo partiri ac separe significatur. Mā quid aliud est mors q̄ animę a corpe separatio. Platonici diffiniunt mortē sic: αθανατος εστιν ψυχης και σωματος διαλυσις. Hęc est Mors ē aię corpisq; dissolutio. Mors etiā dea a gētibus putata est: q̄ mortis potēs est. Hāc Cice. noctē et herebi filiā fuisse scribit Sta. In scopulis mors sęua sedet. Declinat q; in plali hoc nomē mors. Aug. lib. j. de ciui. dei. Vulti multa et mortiū fęda varietate cōsumpti sunt. Et itez itez in eodē. Cū aut̄ vnicuiq; mortaliū sub quotidianis vitę bui⁹ casib⁹ innumerabiles mortes quodāmodo cōtinentur.

Morior eris. et iri. quarti ordinis. Ouid. lib. iiij. Detaīn. At strepitū mortēq; timēs cupidusq; moriri: significat mori vita decedere. Cui⁹ prēteritū est mortuus. Eñ Aug⁹ lib. xiij. de ciui. dei. Nō importune neq; incōgrue arbitror dicere: et si nō humana industria iudicio fortasse diuino: vt hoc verbū q̄ō est morir: in latina lingua nec grāmatici declinare potuerit/ea regula q̄ cętera talia declinant: nāq; ab eo q̄ō est oritur sit verbū p̄sentis temporis ortus est: et si qua similia sunt quę p̄teriti temporis participia declinant: Ab eo ꝺo quod est moritur: si quęramus p̄teriti tēporis verbū respōderi solet mortuus est: u littera gemināta. Sic eñ dicit mortuus quomodo fatuus/arduus/carduus/cōspicuus: et si qua similia: quę nō sunt prętęriti tēporis. Sed quoniā nomina sunt sine tempore/declinātur. Illud ꝺo quasi vt declinetur: quod declinari nō potest, p participio prēteriti tēporis ponit nomē. Cōuenienter ergo factū est: vt quemadmodū id quod significat nō potest agendo ita ipsum verbū nō possit loquendo declinari. Cōpōsita huius verbi sunt: Cōmorior: simul morior: vt illud. Et si oportuerit me cōmori tecū/nō te negabo. Demorior/emorior/intermorior et p̄morior.

Mortuum mare dicitur: quia nihil viuuz gignit: lacus est Syrię in prouincia Pentapoli: qui nihil p̄ter bitumen gignit: nihil in eo graue submergit. Ideo Asphalt⁹ vocat/q omnia in eo tuta sint. Hęc ασφαλτος tutamen dicitur.

Mortalis: qui morti subiectus est. Cuius contrariū est Immortalis: vt Deus imortalis.

Mortuale: q̄ ad mortuos pertinet. Plau. in Asi. Hęc sunt nō nugę/nō eñ mortualia. Eñ emortualis dies in quo quis est mortuus: sicut natalis i quo q̄s natus est. Idē. Certū est eñ hunc emortualē facere ex natali die. Mortualia etiā dicunt q̄ mortua sunt.

Mortiferus a. um. pe. cor. q̄ mortē affert. Col. lib. iij. Et etiā mortiferus serpētis ictus.

Morticinū pe. p. exangue correptū: morticinā carnē dicimus animaliū q̄ nō sunt mactata/sed p se mortua. Pli. Sola hęc auis i eo genere morticinā carnē non attigit. Var. Morticinę quis nō patiūt vesci carne. Morticini claui dicunt pedū q̄ veluti morticina ca-

Mortariū: vas in q̄ res q̄ resoluēdę sūt/pistillo (ro sit. teruntur. Plau. in Aul. Cultrū securim pistillū mortariū: q̄ vrēda vasa semp vicini rogāt. Cui⁹ dimi. ē mortariolū. Piero. in Numeris. Ponēt cū eo thuribula/mortariola: cyathos et crateres ad vina fundēda. Est et mortariū lac⁹ cōceptaculū in quo calx siue intrita subigit seruatur ve: q̄ loca etiā plębi hodie mortaria apellant: vt est apud Pli. lib. xxxvj.

Morphosis penul. pd. latine dicit mutatio. Inde morpheta: infirmitas quę colorē mutat: et metamorphosis transmutatio.

Morotis et morosis: perdeliriū et insania: quotiensc; q̄ ex somnifico grauamine resipiscentia nō datur ad mentē. Hęc eñ nō modo memoriā/sed vsū quoq; rationis intercipit.

Moses sis. et mosi: sicut et Achilles is. achilli: nomē in clyti iudeoz ducis. Iuue. Tradidit arcano q̄cunq; volumine moses. Arator. Nō hęc ieiunia moses cōdidit. Et interposito y p̄silo Moyses dicit: quod habet in frequētiori vsu. Sequli⁹. Quid q et Helia et

clazꝫ videre moysē. Scribit Josephus ex euentu reꝫ nomē impositū fuisse. i. ex aqua saluat⁹: eo ꝙ de flumine sit saluatus. Hoy/egyptū aquā dicunt: ses ỹo saluatus. Dicit ⁊ moseus moyseusꝫ.

Mos oris: est vitę institutū consuetudine firmatū. Varro ait morē esse institutū animi: quod sequi debeat cōsuetudo. Interdū sumitur pro consuetudine approbata quę habetur pro lege. Interdū in malū: Hā ⁊ boni et mali mores dicuntur. Plaut⁹ in Tri. Horibus bonos inuasit mores: qui dū egrotant intermoriuntur: mores mali q̄si herba irrigua succreuerunt. Hinc fit Horatus/moralis/morigeratus/et diminutiuū mosillus: paruus mos.

Mosini: populi Asię versus septentrionē: q̄ vt Pōpo. lib. j. refert. Turres ligneas subeūt: notis coꝛp⁹ oīe pſignāt: ppatulo vescunt: ꝓmiscue ꝓcūbunt: ⁊ palā reges deligunt: vinculisꝫ artissima custodia tenēt.

Moueo ues. moui motū: notę significationis. Cesar. Postero die castra ex eo loco mouent. Per translationē mouere ponitur pro excludere. Cicero lib. iij. offic. Quid ergo nōne nocet qui quodā quasi venęno persiciat: vt veros hęredes moueat: in eoꝝ locū succedat. Mouere animū ē inducere/allicere. Virgilius lib. iij. Georgic. Nō vmbrę altoꝝ nemoꝝ: non mollia possunt Prata mouere animū. Ser. Mouere animū: in suū desideriū illicere. Mouere tragedias: significat verbis rem atrocē et indignā efficere: quale est opus tragicoꝝ de rebus atrocibus semper męstisꝫ loquentiū: sicut ecōtrario. Comedias agere pro ridicule ac dicaciter loqui. Cōposita huius verbi sunt: Amoueo/admoueo: quę sunt contraria. Vide in dictione Amoueo. Cōmoueo/dimoueo: diuerse siue diuersimode moueo. Terenē. in Adelph. Caue nūc oculos a meis oculis quoꝫ dimoueas tuos. Lactanti⁹ lib. vij. Cū discussis fluctibus et in vtrāqꝫ partē dimotis: per siccū populus graderet. Emoueo: extra moueo. Idē libro quarto. Hominūqꝫ mentes emotas/⁊ malis incursibus furiatas/i sensus pristinos reponebat. Promoueo: vehemēter vltra moueo/plongo/vltra eo. Terentius in Andria. Ebo tu impudens/nō sat habes ꝙ tibi dicculā addo/quantū huic ꝓmoueo nuptias: id est plōgo. Permoueo: valde moueo. Salu. in Jug. Existimans atherbalē dolore permotū iniurias suas vindicaturꝫ manu. Demoueo: deoꝛsū moueo. Liui⁹ libro sexto. Quantū romana se inuerit acies/tantū hostes gradu demoti. Remoueo/alieno/discedo/tollo. Lactanti⁹ libro. iij. Abeiusmodi quęstionibus se remouit. Liuius libro secūdo. Hunc tu (inqꝫ) Luci. Tarąne remoue metū. i. aufer. Cice. Catoni. Si quisꝫ fuit vnqꝫ remotus ab inani laude ⁊ sermōibus vulgi: ego profecto is sū: id est alienatus. Idē Tironi. Accepimus cōditiones: sed ita vt remoueat prędia ex his locis quę occupauit: id ē alio mittat. Semoueo: seoꝛsū moueo. Aug⁹ libro. vj. Cōfess. Statimqꝫ cognitū manu apprehensa semouit a turbis. Sūmoueo: clā siue subtus/vel a lōge moueo. Col. lib. j. Cū liceat vel cauere/ne talis prędiciat negocio: aut iā prępositus vt sūmoueat curare. Idē lib. v. Frnctusqꝫ sūmot⁹ a terra min⁹ putrescit. i. de lōge positus.

Moto as. frequentatiuū. Virgi. Siue sub incertas ẓephyris motātib⁹ vmbras. Siue antro potius.

Motabilis: qui frequēter mouet. Hiero. in Gen. Creauit de⁹ oēm animā viuentē atqꝫ motabilē.

Motus ta. tū. participiū. Virgilius. Sed motos prępstat cōponere fluctus. Motus tus. ipsa motio. Unde fit terremotus.

Motiu⁹ a. um. qō moueē ⁊ nō pmanet. Do. in expositione Andrię. A re nihil est ꝓriū. A psona cuiqꝫ ꝓriū perpetuū/nō trąle ac motuū.

Moracilla: auis quę semꝑ mouet caudā: vulgo Cauda tremula dicitur.

Mor aduerbiū significat statim. Terenē. in Phor. Expecto oꝫ mor veniat. Itē significat paulo post vl post ea. Cice. lib. j. de ora. Uerū illa mor: nūc de ipsa exercitatione quod sentias quęrimus.

Ø Ante V

Mucor: lanugo q̄ diutino situ cōtrahit: quēadmodū in pane/carne/aliisqꝫ hmōi fieri videmus.

Mucidus a um. quod mucroē/hoc est musā habet. Iuue. Neqꝫ eīm oīa sustinet vnqꝫ Ducida cerulei panis cōsumere frusta.

Muceo ces. mucui: mucidus sū. A quo mucesco: mucidus fio. Plin⁹ libro. xviij. Iterūqꝫ exporrigi in sole sup lintea: quod nisi festinato peragat lurido colore mucescere. Cato de re rus. Uini singulę vnę dabank quod neqꝫ aceat neqꝫ muceat.

Muccus: mariū humiditas et crassior pituita. Catull⁹. Muccus et mala pituita nasi. Hinc muccosus: q̄ est mucco plenus/vel a mucco ḷsus.

Mucro: ppria cuspis et acumen ensis ac telorū. Apul. Circulatorē asperi equestrē spathā infesto mucrone deuorasse. Sene. ad Lucil. Gladiū bonū dices non cui deauratus est baltheus: nec cui vagina gēmis distinguitur: sed cui ad secandū subtilis est acies/et mucro munimētū oīe rupturus. Improprie ponitur pense. Hinc Mucronatus a. um. quod est acutū: ⁊ ad mucronis speciē formatū.

Mugil ⁊ mugilis pe. coꝛ. genus piscis capitosi. Grecia capite Cephalon apellāt: q̄ oim piscū squamis intectoꝝ velocissimus est/adeo vt trāsuersa nauigia interim supnatet. Hui⁹ natura esse ferē/ꝙ abscondito in metu capite/totū se occultari existimat.

Muginor: penul. coꝛre. murmuro. Lucil. Muginamur molimur/subducimur.

Mugius: cognomen romani cuiusdā: a frequenti murmuratione: a quo Mugiola porta/cui ipse aliquando prępfuit/nominata est.

Mugonia: porta Rome: a mugitu/ꝙ per eā venale pecus intraret. Hęc et Trigonia appellata est: hoc est triū angulorum.

Mugio gis. mugiui vel mugū: itū: ficticiū verbū a voce boū. Unde mugitus penul. produ. ipsa voꝛ. Lui⁹ libro. j. Inde cū actę boues quędā ad desideriū (vt fit) relictarū mugissent. Virgilius. Mugitusqꝫ boū. A mugitus similitudine venti quoqꝫ et tonitrua aliqñ mugire dicunt. Lactan. lib. vij. Cur emicent fulgura tonitrua mugiant. Huius cōposita sunt Admugio: quod est iuxta vel post mugio. Claud. lib. iij. Omnibus admugit quocūqꝫ it. Immugio. int⁹ vl valde mugio. Virgil. lib. iiij. Turuisqꝫ imugit etna cauernis. Remugio: resono. Idē lib. iij. Georg. Et voꝛ ascensis nemoꝝ ingeminata remugit.

Mulgo as. palā facio. Plau. in Cist. Pro puella seruus nequā qui dñm mulgat atqꝫ villicū. Hui⁹ cōposita sunt Dimulgo ⁊ Promulgo: de quib⁹ alibi.

Mulgeo es. si vel xi. mulsū ⁊ mulctū. Prisci. Mulgeo quoqꝫ mulsi facit: cuius differentię causa quidā mulxi protulerunt: quia mulceo quoqꝫ mulsi facit. Est autē Mulgere lac e māmis exprimere. Virgi. lib. iij. Geor. Qō surgente die mulsere horisqꝫ diurnis Nocte premūt. Trāsferē tā ad alia. Eius cōposita sūt Emulgeo. Col. li. viij. Sed priusqꝫ hoc fiat exiguū emulgē dū est. Teren. in Phor. ꝙ trāslationē dixit. Emulsi argento senē: qō est: sine laboze sustuli. Immulgeo: intus mulgeo. Pli. Fabulosū arbitroꝛ de strigib⁹ vbera eius infantiū labris immulgere.

Mulctra ę, ipsū lac mulctū/seu emūctio aut vas in quo mulgetur. Virgi. iij. Geor. Hinc largi copia lactꝭ

magis exhausto spumauerit vbere mulctra Leta magis ꝑ̄ssis manabūt vbere māmis Col.li.viij. Sz mulctra cū est repleta lacte nō siue tpe aliquo debet esse.

Mulctrū idē qđ mulctra. Hoza.in epo. Illic iniusse veniunt ad mulctra capellę.

Mulctrale similiter vas in qđ mulgent animalia Virgi.in Geo. Implebunt mulctralia vaccę.

Mulceo es:si sum ꝛ ctum. Prīs. Mulsi sum ꝛ mulctū. Unde Lice.in contentione metelli. Permulsa atq; recreata. Var.in satyr. Capite permulio. Salu.li.iiij. histo. Dein lenita iam ira postero die liberalib⁹ verbis permulcti sunt. Est autē mulcere:lenire: mollire: blandire:mitigare:dulcem facere: vngere:delectare: polire. Virg. Et mulcere dedit fluct⁹: ꝛ tollere vēto. Hiero. Et sermone cōposito aurē populi mulserint quicqđ dixerint hoc legē dei putant: id est delectauerint. Huius composita sunt Demulceo. Permulceo perfecte mulceo, Lice.lib.iij.ad herenn. Nam ledunt arterię si anteq; vox bene permulsa est:acri labore cōpelleꝛ.i.mollificata. Bel.lib.j. Nihil adeo in cōgrediendis hostibus atq; in principijs ꝓfecto ad salutē virtutēq; aptius rati q; si ꝓmulcti sonis mitioribus nō imodice ferocirent.

Mulciber pe.coꝛ.mulciberis:ꝛ per syncopā mulcibris Est enim tertij ordinis nō secundi a mulcendo dictus est,vulcanus.i.molliendo ferro. Mulcere enim mollire siue lenire est:ꝙ ignis omnia mulceat.i.molliāt: vincat ac domet. Licero li.ij.tus. Iouisq; numē mulciberis adsciuit manꝰ. Qui. Mulciberi captꝰ marsq; venusq; dolis. Sunt qui mulciber a mutilando dici putant:ꝙ hoc ob clauditatē sit mutilatus ac debilis.

Mulsum a mulceo:quasi melle delinitū. Mulcere enim delinquere est:quasi mollicere. Est autē mulsum potio ex vino melleq; cōfecta. Pli.lib.xxj.scribit mulsum ex vetere vino vtilissimū fieri:qđ facillime cum melle concoꝛꝓatur. De hoc Var. Attica nectareum turbatis mella falernū: Miscere decet hoc a Ganymede merum. Hoc si calidum bibaꝫ vocē ꝓmulcet si frigidum exasperat. Lice.lib.ij.de oza. Suadebat grauius vt mulsum frigidum biberet simul ac domū rediisset. Perdā inq̄t vocē si id effecero. Greci mulsum vocāt σιρομελι et μελικρατον. Ulp. Ami appellatione ait mulsum nō cōtineri:oinomeli cōtineri. Interstaturq; oinomeli vinū dulcissimū. Qđ si Ulpiani sentēcia vera est:mulsum nō erit idē quod oinomeli. Usurpaꝫ etiā ꝓꝛo adiectiuo:mulsus a um. Pli. Lac mulsum:acetum mulsum: aqua mulsa que melle concinneꝛ. Nec etiā Hydromeli quę fit despumato in ea melle. Confert egrotis. Apud Plautū ex amātis ꝛ blandictis affectu dicitur. Hea mulsa. Et mustū ad tertiā partē decoctū sapa dicit: vt Var. Cato. Col. Palladius accuratissime scripserūt. Var. Et laletane nigra lagena sape:sed si ad duas partes sit decoctū defrutū appellatur.

Mulier a mollicie: vt inquit Var. dicta est immutata et detracta littera: quasi mollier. Ulp. Mulier dicit q̄ virgo nō est. Qđ si,inq̄t. Ego me virginē emere putarem cū esset mulier:emptio nō valebit. Lice. Obiurgantibus ꝙ seragenarius popiliam virginē duxisset. Cras mulier erit inquit. Laius scribit mulieris nomine etiā virginē viripotentē contineri. Ulp. Uno in loco vtroq; significato vsus est. Mulierē ita arctā vt mulier fieri nō possit:sanā nō videri cōstat. Eandē dixit mulierē ꝛ nō mulierē. Primū ꝙ ea q̄ femina est. Scōm ꝙ ea q̄ est coꝛrupta. Aug.li.ij.de cōsensu euāgelistarum. In multis scripturarū locis hoc inuenit nō eas tātū q̄ virū passę fuerāt:sed oino feminas etiā intactas atq; integras mulieres appellari sicut de ipa eua scriptū est formauit eā in mulierē. Qua locutione etiā paulus ait Christū factū ex muliere.

Mulebris ꝛ hoc mulebre qđ ad mulieres pertinet seu qđ est aut fuit mulieris vt mulebris seruus: mulebre vestimētū. Alīq̄ dicit qđ est molle ꝛ femineꝫ vt mulebris animꝰ. Ūs mulebritas mollicies. Mulebriter aduerbiū qđ significat molle effeminate: seu more mulierū. Justi. Quę nō mulebriter hostium aduētu territa.

Mulierosus qui nimiū appetit mulieres: a quo mulierositas. Lice.lib.iij.tus. Similiterq; ceteri morbi: vt glorię cupiditas: vt mulierositas: vt ita appellē eam quę grece φιλογυνεια dicit.i.amoꝛ mulierū.

Mulierarius idez quod mulierosus. Jul. Capitolinus Mulierarius fuit inter primos amatores.

Muliero as effemino. Var. Et rex ꝛ miserellus ille pauper amat. Habet ignē intus acrē. Hic ephebū mulierauit. Hic ad medica adolescentē traxit.

Mulebria tm̄ plurali numero dicuntur menstrua. Hiero.in Hen. Et desierāt Sarrę fieri mulebria. Interdū sumunt ꝓ mulebri natura: sicut virilia,ꝓ pudēdis viri. Interdū ꝓ libidine. Quinti. Nobilis adolescēs a centurione mulebria passus. Sic Sal. Uiros mulebria pati:mulieres pudicicia in ꝓpatulo habere.

Mullei calcei regū albanoꝛ:erāt purpurei coloris postea patriciorū a Hillando.i.suendo. Ūs Hillus collare Hopil.i aureliano. Calceos mulleos ꝛ hederaceos ꝛ albos viris oibus ablstulit mulierib⁹ reliqt.

Mulus per simplex l. animal: quod asino ꝛ equa generatur. Qui autē ex equo et asino genitus pullus hinnulus dicitur.

Mularis ꝛ hoc mulare adiectiuuꝫ a mulo. Col.lib.vij. Est generosa materies quę circo iacrisq; certaminib⁹ equos prebet. Est mularis quę ꝓcio fętus sui comparatur generoso.

Mulio et mulius qui mulos clitellarios siue quadrigarios ducit. Horatius in Ser. Audit cum magno blateras clamoꝛe furisq; mulius Juue. Nam mihi commota iamdudū mulio virga.

Mullius per duplex ll.genus piscis marini maxime nobilitatis ꝛ gratię: q̄ binas libras pōderis raro exupat Hoza. Laudas insane trilibrē mullum. Var. Molo mihi ponas rhombū mullūq; bilibrem. Hic a grecis Trigla dicitur: vulgus Barbonē vocat: qm̄ auctoꝛe Pli. Barba gemina insignitur inferioꝛi labꝛo. Hinc a Cicerone in parado: ꝛ a Varrone lib.iij. de re rust. Barbatuli ꝛ barbati nulli dicti sunt. Momen illi datum est: vt Fenestella docet a coloꝛe mulleoꝛum calciamentoꝛū. Scribit Pli.lib.ix. Mullū expirantem versicoloꝛi quadā ꝛ numerosa varietate spectari.

Multa e.solutionis pena:ꝙ olim vt Varro inquit singula vt ob peccatū exigebāt: vt ouis aut bos postea multa simul exigi ceperunt: ꝛ vinum atq; oleum addi. In hoc aūt multa differt a pena: ꝙ pena generali nomine dicitur omniū delictoꝛū coercio: multa ꝓ specialis est peccati: cuius animaduersio pecuniaria est. Pena autem non tantū pecuniaria:sed capitis ꝛ existimationis irrogari solet. Et multa quidem ex arbitrio eius venit qui multā dicit pena nō irrogaꝫ nisi quę lege vel quo alio iure specialiter:huic delicto imposita est. Supꝛema multa apud priscos erat in singulos dies.xxx.boum:ꝛ duarū ouium: minima ouis vnius. Varro lib.ix.rerū humanarū dicit hoc vocabulum non latinū:sed sabinum esse. Dicimus autem multam dixit:et multa dicta est:multam irrogauit:et multa irrogata est:et significat multā imponere damnato quasi per rogationē ad populū.

Multitatius a um:qđ ex multa fit: vel qđ ad multā ꝑtinet:siue qđ noie multe exigit. Liui.li.x. Ex multaticia item pecunia quā exegerūt pecuariis damnatis ludificati. Et li.xxvij. Aedibiles plebis ex multatitio argēto signa enea ad edē Ceretis dedere.

Multo as. punio: condēno: laꝛo: diminuo: quia omnis punitio diminutionē habet. Et construitur cū ablatiuo vel genitiuo. Virg. Multatā tristi mozte camillā Cur. liб. ij. Is quoq; insulas pꝛęsidijs occupat pecunia multat. Aliquādo cū duob⁹ accusatiuis. Hiero. in Esdra. Et multauit gentem argenti talenta centū et auri talentū vnū. Interdū Multare signiſicat priuare. Varro. Quod si perdiderim patria multaboꝛ. Interdum lacerare/mutilare/verberare/dissoluere. Terēn. in Adel. Ipsum dūm atq; oēm familiā multauit vsq; ad mozte. Col. li. ij. Quo euenit vt in iteratione quoq; scāna fiant ꝛ boues iniątate opis maxime multent. Interdū augere ꝛ voti compoꝛē facere. Nonius. Et vobis q̄dē gratias ago cū votis me multaris meis. Interdū male tractare. Col. liб. j. nā illud vetus est Catonis Agrū pessimę multari cuius dās quid in eo faciendū sit nō docet: sed audit villicum.

Multo: aris: deponens. Sue. de Aug. Neq; aut creꝺꝛius: aut pfidiosius rebellātes grauioꝛ vnq; multatus est pęna q̄ vt captiuos sub lege venūꝺaret.

Multus multa multum: a quo fit multitudo que est frequentia ꝛ copia.

Multifariam aduerbium ꝛ signiſicat quod multis modis fari pōt. Multifid⁹: multis modis fidens. Multuidus multa videns. Multipes: multoꝛ pedū Multuolus: q̄ multaꝛ rerū desiderio tenet. Multiloqu⁹ qui multa loquit. Muleifacio: magni estimo.

Multipler varius inuolutus: multas plicatiōes habēs Hinc multiplico as.

Multesima pars pro quinticate infinita. Lucil. Q̄ par uula pars: q̄ multesima constet.

Multicia indumenta dicebantur minutissimis filis cōtexta. Unde a mystis filis ꝛ propterea subtilibus nomen inditū: vel a mulcendo quoniā carnē demulceāt. Et tantū pluraliter declinatur. Juue. Quero an deceant multicia vestem.

Mundus substantiuū dicit ornatus muliebꝛis: quo sęx mulier mundioꝛ fit. In cui⁹ nominis appellatione cōtinent speculū: matule: maures: armille: anuli: gēmę: mitrę: ꝛ similia quib⁹ mulier ornat. Cato. p lege opia Mundicię ornatus ꝛ cultus fęminarū insignia sunt: bis gaudēt ꝛ gloriant. Nunc mūdū muliebꝛē appellarūt nostri maioꝛes. Dicit ꝛ mundū neu. ge. Lucil. Legauit q̄dā vꝛoꝛi mūdū oīe pęnūq;. Hinc deducit Mūdus q̄ pstat ex sole ꝛ luna ꝛ terra ꝛ stellis ꝛ oib⁹ elemētis ꝛ quicūq; cęli ambitu cōtinet. Mā sicut grę-ci κοσμον q̄ apud eos ornatū signiſicat: ita nos a pfecta absoluraq; elegantia vocamus mūdū: q̄ nihil eo mūdi⁹ sit ꝛ pulchꝛius ꝛ ornati⁹. Et a grecis ab ornatu cosmos dicit. In sacris vo lris mūdi nomine: q̄nq; boies: q̄nq; inimici dei intelliguntur. Hinc mūdanus a um: q̄ mūdi est. Unde interrogatus pbus cuias esset: mundanū se esse respondit.

Mundus a um: q̄ est purū tersum politūq;. Cuius cōtrarium est Immūdus.

Mundicies ꝛ mundicia ꝛ plauticia qua quis se munduꝫ ac politū tenet. Cice. li. j. offi. Adhibenda ꝛterea mūdicia est nō odiosa nec exquisita nimis.

Mundo as: detergo: depuro. Hiero. ad Helio. Cornelius centurio adhuc ethnicus dono sancti spirit⁹ mūdatur. Hinc cōponit Emundo Extramūdo. Col. liб. ij. Quedam pluuijs diebus: vt bubilia et ouilia debent emūdari.

Mungo is xi ctū: quasi muccū ago. Id em̄ mungere est cū e naribus muccus trahit. Unde emungo fit: de q̄ supꝛa. Inuenit etiā mungoꝛ deponēs. Cato de liberis educandis. Neq; emungentur libertatē.

Munus quattuoꝛ modis dicit. Primo ꝛ dono. Unde munera dari ac mitti dicunt. Dictuꝫ munus: vt inąt Var. ab eo q̄ qui mutuo alio sunt id dant officiū grą. Altero pro onere q̄ cū remittitur vacationē mlitię prestat. Mā munera id est officia sine laboꝛe atq; onere exerceri nō pōt. Un Immunitas appellat. Tertio ꝛ officio. Un munera militaria vocant: ꝛ milites q̄dā municipes dicunt q̄ in ciuitatē recepti munera cū ciuib⁹ faciūt. i. officia. Quarto ꝛ spectaclis seu ludis qui a principe populis quasi muneris loco exhibent Māq; id genus oblectamēti antiqui munera noiarūt q̄ popul⁹ tali spectaculo perinde ac munere quodaꝫ capiebatur. Scribit. Lactā. liб. vj. Venatiōes ferarūq; spectacula attributa esse Saturno ꝛ munera vocari. Populus em̄ spectaculis talib⁹ veluti muneribus capit. Sue. in Cęsa. Bestias quoq; ad mun⁹ populi cōparatas trucidauerāt. Var. Prisca fides taceat: nā post tua munera Cęsar. Hęc iā fęminea vidimus acta manu. Hinc mun⁹ gladiatoꝛ dicebāt cū in spectaculis multa gladiatoꝛ paria exhibebant.

Munerarius spectaculi exhibitoꝛ: a grecis agonotheta vocat qui ludos gladiatoꝛios exhibet populo: vnūq; vel plura paria gladiatoꝛ ad spectacula pugnaturꝫ ꝓducit. Et q̄ familiā gladiatoꝛ habet: gladiatoꝛesq; domi instituit ac postea vēdit: a laniādo dicit lanista Un apud historicos frequēter legimus lanistas vendidisse gladiatoꝛes munerarijs. Accipit etiā Munerarius ꝓ eo q̄ paupibus elargit. Hiero. Munerari⁹ pauperū ꝛ egentiū candidatus sic festinat ad cęlū.

Muneralis adiectiuū q̄ ad munus ptinet. Un Muneralis lex qua Tintius cauit ne cui liceret munus accipere. Plau. Nec muneralē legē neq; lenoniam rogo fuerit nec ne flocci estimo.

Munero as: ꝛ muneroꝛ aris: in eadē significatione qua dono Macro. Janus cum saturnū classe pꝛouectuꝫ excepisset hospicio: ꝛ ab eo edoctus peritiā iuris ferum illū ꝛ rudē ante fruges cognitas victū in melius redegisset: regni eū societate munerauit. Hinc remunero. Liui. li. ij. Tū mutius quasi remunerās meritū

Munis officiosus: ꝛ q̄ onera populo soluit vnde Munia dicūtur obsequia lege debita: ꝛ officia quę publice pręstātur. Col. liб. j. Sic em̄ ꝛ magistri singuloꝛuꝫ officioꝛ sedulo munia sua exequunt. Un imunis qui ab hmōi onere liber est. Et munis fiunt Cōmunis et Immunis: de quibus alibi. Munico as: quo veteres vtebantur sicut a cōmunis cōmunico. Nec habet munia aliam terminationē.

Munifici apud antiquos nō a largitione quę nulla erat sed consentiētes appellabant: ad ea quę amici vellēt: nunc autē ꝓ liberali ponitur: quasi sit munera large prębēs de quo in dictiōe Liberalis. Et munificus fit Munificentioꝛ ꝛ munificentissimus. Cato tū Munificioꝛ ꝛ munificissimus dixit.

Municipia dicebantur quę aliunde veniebant in ciuitatē: ꝛ cū suo iure viuerent: muneribus tm̄ populi Ro. honoꝛibusq; fungebant. Capiebāt em̄ munera: sz nō dānosa: vt est collatio tributoꝛ ꝛ hmōi: sed q̄ ad honoꝛem pertinerēt. Et quo munere capessendo nomen sibi vendicauere nulla populi ro. lege astricta. Et municipia sunt ciuitates suo iure ꝛ legibus suis vtentes quę meliꝛi conditione sunt q̄ colonię: quoꝝ incolę municipes vocati sunt. Municipioꝛ iura iā penitus oblitterata sunt. Municipē vt Ulp. inąt facit aut ciuitas: aut manumissio: aut adoptio: q̄m municipes et q̄ liber in municipio nat⁹ est ꝛ q̄ in municipio a seruitute se liberauit: ꝛ q̄ ciuitatē quācūq; assecut⁹ est: ꝓpꝛie tm̄ municipes dicūt q̄ in ciuitatē romanā recepti munerū participes fiūt: sed abusiue nunc municipes dicim⁹ sue cuiusq; ciuitatis ciues. Quo noie iā oratoꝛes q̄ poete vtunt. Juue. Jam princeps equitū magna qui voce solebat Tendere municipes fracta de merce siluros. Ci. in Bruto. Nō dubito q̄n sciaꝫ nō solū cui⁹ municipij sim: sed etiā q̄diligēter soleā mu

cipes arpinates fueri. Hinc municipalis.
Municipale ius: dicitur ꝓuatū ius vniuſcuiuſq; ciuitatis. Municipalia magiſteria vocãtur adminiſtrationes ⁊ officia ſui municipij.
Municipatim ſignificat per municipia: ſicut Oppidatim per oppida.
Munio is iui vel munij itū: ſignificat fulcio fortifico: reficio: reparo: ꝓparo: defendo. Cice. li. j. Tuſ. Abijt ad deos Hercules nunq; abiſſet niſi cuꝫ inter hoies eſſet eam ſibi viam muniſſet. Sic dicimus munire ripam: munire alueũ: munire aditus: cũ illa reficimus vel reparam⁹. Mul⁹ cõpoſita ſunt Cõmunio. Cæſar Præſidia diſponit: caſtella cõmunit quo facilius ſi ſe inuito trãſire conarent ꝓhibere poſſit. Circũmunio ꝓ circũfulcio. Col. lib. iij. Priuſq; pomariũ ꝓſtituas magnũ habere voles circũmunito maceria aut foſſa. Emunio extra munio. Idẽ lib. j. Sed ⁊ hãc curam pauimento ꝙ ⁊ parietũ ꝓbamus cũ vt retuli ſi emunita ſola ⁊ latera horreorũ prohibent curgulionẽ. Præmunio antemunio. Leo pa. Ad roborandã hãc fidez qua contra oes ꝯmuniebamur errores ex magno fœtum eſt diuine pietatis conſilio.
Munimen pe. pro. ſiue munimentũ: idem eſt qđ munitio: q̃ ꝓprie caſtro ꝙ eſt: ceterarũq; rerũ q̃ contra euẽtũ hoſtiũ muniũt: ſiue vallo ſiue foſſa: ſiue alio quouis mõ quo ſunt milites ab hoſtiũ aduẽtu muniti.
Munia ę. genus aromatis.
Munichia oꝝ feſta palladis erãt. Inde munichiũ port⁹ athenarum. Suidas. μουνυχία τοποσ θαλασσιοσ ερ τη αττικη ελλαφικοσ λεερ δευτερω ἀπὸ τοῦ μουνυχου τινοσ βασιλεασ τοῦ παγτευ κλεουσ.
Murus a muniendo dictus eſt: ꝙ ſepiebãt equo munere oppidũ muris. Vñ ꝓprie vrbis eſt lapide⁹ ãbit⁹ paries domoꝝ. Maceria ſiue maceries q̃ cõſtat ex lapidib⁹ ſiue calce aut alio genere ferruginis. Sꝫ ꝓfundit qſtꝫ. Amb. ſup Lucam. Neminim⁹ ꝙ Hierico magna ciuitas fuerit muralibus ſepta parietib⁹ q̃ nõ ferro puta nõ arieti poſſet eſſe penetrabilis. Hic antemurale ⁊ ꝓmurũ pontificale pomeriũ ꝓmuri.
Muralis et hoc murale: qđ ad murũ ptinet: vt Muralis corona qua donari ſolebat ab imperatore q̃ primus murũ ſubiiſſet ⁊ in hoſtiũ opidus ꝙ vim aſcendiſſet.
Muratus a um: quod muros habet. Unde vrbes muratę dicte ſunt.
Muralis herba: quę vulgo vitriolũ dicit ꝙ vaſa mirũ in modũ cõfricata purificet. Ideo Arceolaris a veterib⁹ dicta. Eadẽ parietaria vocat ꝙ in muris frequẽter naſcat. Et ꝓdicũ qm̃ ꝓdices ea ꝯcipuę paſcantur.
Murena cũ ę. diph. Mã græce ſcribit μυραινα piſcis eſt lõgitudine nõ diſſimilis anguillę. Parit quocũq; tẽpore: cuius oua citiſſime creſcunt. Macro. Accerſebantur ad piſcinas vrbis ab vſq; freto ſiculo. Illic emi optime eſſe creduntur tam murenę q̃ anguillę ⁊ vtreq; exillo loco plote a latinis flute vocantur: ꝙ in ſummo ſupernatantes ſole torrefactę curuare ſe poſſe ⁊ in aqua mergere deſinunt: atq; ita facile capiunt. Mar. Quę nata in ſiculo grandis murena ꝓfundo. Nec valet eruſtam mergere ſole cutẽ. Eſt ⁊ murena cognomen viri romani ab eo piſce deductum. Unde Ciceronis extat oratio pro murena. Solet hic piſcis alio noie lampetra appellari a lãbendis petris.
Murenule ſunt ornamenta colli ſtexuoſa inſtar murenarum ⁊ catene ex auro quibus matrone condecorant: ſicut ſcribit Hiero. ad Marcellam his verbis. Aurum colli ſui quod murenulã vulgus vocat: quod ſ. metallo in virgulas lentęſcente quedã ordinis ſtexuo ſi catena conterit abſq; parẽtibus vendidit. Pot tñ murenula eſſe diminutiuũ a murena.
Murex piſcis marinus ex concharũ genere a purpura diuerſo. Idẽ ⁊ cõchylũ ꝙ excellẽtiã dicit. Pli. Conchylia ⁊ purpuras oẽs ore atterit. Ex muricis humore fit color purpureus. Virg. Ipſe ſed in ꝓatis aries iã ſuaue rubẽti murice. Unde veſtis tincta murice cõchiliata dicit. Interdũ accipit ꝓ purpura quã Sido vrbs ſyrię gignit. Idẽ lib. iiij. Tyrioq; ardebat murice lena. Interdũ ꝓ acumine ſeu aſperitate ſaxi. Idez lib. v. Et acuto in murice remi: Obniti crepuere. Et murex eſt ferreus triãgulus ꝙ cuſpidẽ vulgo Tribulũ vocamus. Itẽ murex herba eſt q̃ naſcit vbi nunq; radiat ſol vt i puteis. Itẽ murex accipit ꝓ freno equi
Muricatus a um: qđ eſt muricis modo factum. Pli. de Carduo Muricatis inquit cacuminibus. Hinc muricatim aduerbium.
Muria genus liquaminis qđ ex thynno piſce cõficiebatur. Perſius. Tingit holus ſiccũ muria vafer in calice empta. Apud Col. Muria capitur ꝓ ſale cum aqua medicato ⁊ indurato.
Muries ei. ſal in pila tũſus ⁊ in ollã fictilẽ ꝓiectũ ⁊ i furno ꝓcoctũ. Quidã exiſtimãt idẽ eſſe muriẽ ⁊ muriam ſignificareq; ſalſamẽto ꝙ aquã a mari nomẽ deducteũ.
Murtius auentinus mons ꝙ e lapidibus ⁊ veluti muro conſtaret: a quo Murtia dea venus quã Piſci Myrteã nũcuparũt a myrto arbuſcula quę Veneri dicata eſt. de qua Pli. li. xv. Ara fuit romę vetus veneris myrteę: quã nũc Murtiã vocãt. Huic erat ſacellũ ſub auẽtino mõte q̃ ante Mureus vocabat.
Murcea altera dea quã ita appellauerũt ꝙ ꝓter modũ faceret hominẽ murcidũ. i. nimis deſidioſum. Cui cõtraria erat dea ſtrenua q̃ faciebat hoies ſtrenuos.
Murrinũ pe. cor. a Murra fieri puto. Vñ vaſa murrina ex murra gẽma quã q̃dã eandẽ eſſe putãt: quã nũc vulgo Agathẽ dicũt q̃lia ſunt vaſa q̃ in diui Marci theſauris apud Venetos poſita ſunt. Exiſtimãt murrã eſſe humorẽ q̃ in oriente maxime in parthico regno ſub terra cõdenſat. Col. li. vij. Murrinus cũ ſit in aſſino vulgaris tñ etiã nõ optime rũdet in mula. Hic ꝓ colore ponit. Mar. Surrẽtina bibis: nec murrhina picta: nec aurũ ſume dabũt calices hęc tibi vina ſuos Pli. li. xxxiij. Murrhina ⁊ criſtallina ex eadẽ terra effodim⁹ qb⁹ ꝓtiũ faceret ipa fragilitas: orizẽ mittit: nitor eſt his ⁊ varietas color circũagẽtib⁹ ſe maculis in purpurã candorẽq;. Mar. Si calidũ potas ardenti murra falerno. Cõuenit ⁊ melior fit ſapor inde mero. Fiebãt ex murrino abaci eſcaria vaſa ⁊ potoria ⁊ trulle. Sue. in Aug. Itẽ lauticia ꝙ inuidiã cũ ⁊ Alexãdria capta nihil ſibi ꝓter vnũ murrinũ calicẽ ex inſtrumẽto regio retinuerit. Murino ſeu myrina vinũ myro. i. odore cõditũ. Græci emi myrũ dicũt qđ nos odoramẽtũ vnguẽtũ ve. Umõi emi vina apõ priſcos laudatiſſima erãt: vtpote aromatib⁹ cõdita iũco. ſ. myrrha calamo ⁊ hmõi. Plau. in pſa. Ecqd habet? Tũ Charin⁹ rogas? Murrinã paſſum defrutũ mellinã vel quis mõ. Quint. Mittebãt vinũ pulchrũ murrinũ. Idem dicebãt vinum muratũ vel murata potio ⁊ muriola.
Murra gẽma: vide in dictione murrinũ.
Murreus a um: qđ ex murra eſt ſicut murrinũ. Jabolenus iureconſultus ſcribit murrea vaſa q̃ ad vſum edẽdi ⁊ bibẽdi cauſa apta ſunt: eſſe in ſupellectili.
Murinus a um. pe. pro. qđ eſt ex mure. Pli. Preterea murinũ ſimũ qđ itẽ muſcerdas appellat.
Muricidus pe. pro. ignauus ſtultus a muris cedendis Plau. Muricide homo ignaue iners.
Murmilonica: ſcuta cum quibus de muro pugnabant. Erant emi ad hoc ipſum apta.
Murgenor: penul. cor. Tardo.
Murgiſo penultima ꝓducta. iners deſidioſus a mora ⁊ deridendo dictus.
Murmur tã maſ. ꝯ neu. generis: lenis aquę ſtrepitus:

licet ꝛ ꝑ alio quocūꝫ strepitu poni cōsueuerit. Hinc Murmuro as: ꝛ Murmuror deponens. Plau. in Cas. Mihi inanitate iamdudū intestina murmurant. Hinc etiā poete murmurātia littora ꝯuis plerūꝫ ꝑ secrete maledico capiaꝫ: ꝙ is ꝙ murmurat ita leniter loquiꝫ vt magis videaꝫ id facere sono vt intelligaꝫ. Huius cōposita sunt Cōmurmuro. Pli. li. x. Vbi cō gregatę inter se cōmurmurāt. Submurmuro. Aug. li. vj. cōfeꝛ. Sono autem securis audito submurmurauerunt argentarū qui subter erant.

Murmurillū: murmuratio. Plau. Volo ego murmurillum neqꝫ surrurrum fieri.

Murmurillo as murmuro. Idem. Quid murmurillas tecum ꝛ te discrutias?

Mus μυσ exiguū aīal est nobiscū in domo habitans a corrosionis sono quē facit: dicꝰ latine etiā sorex appellaꝫ: in grō pli muriū ꝛ ꝑ syncopē murū. Quidā tñ murē a sorice distinguūt: ꝙ mus domesticus sit: sorex sylueſtris. Col. Si serpens aut mus sorexꝫ in mustū ceciderit. Murē certe nec ferā iure dixeris nec placidū: qz nunꝫ māsuescit: vt inquit Pli. Mus etiā araneus est quē greci Hygalē appellant: qz muris magnitudine sit: mustelina specie: ore oblongo: cauda gracili: versu dentium quadruplici: vt inquit Aetius Abūdat insula britānia. De hoc Pli. lib. xx. ꝯtra araneoꝫ murū venenatū morsum μυγαλην.

Musculus modo diminu. est: ꝛ significat paruū murē. Pli. De turgēte nilo musculi reperiunt: mō significat articulū in q̄ neruoꝫ capita sunt. Musculos etiā dixerunt minores machinas ꝯbus ꝓtecti bellatores fossatū ciuitatis apportatis lapidibus lignis ꝛ terra nō solū complēr: sed etiā solidant: vt turres ambulatorię sine impedimēto vehaꝫ ad murum. Sunt minores vineis subditioresqꝫ ꝛ maiores firmioresqꝫ pluteis. Itē Muscul⁹ genꝰ piscis parui q̄ quo moderamine caude tēperat balenā ne i scopulū ipingat. Est em̄ balena luscitrosa ꝛ pgne exoculata q̄ cū forte se direxerit ꝑfectura aliorsum maris idiget hoc pisciculo ꝯuio q̄ eā deducit ꝛ reducit. De hoc Plau. li. ij. in Eutropiū. Sic ruit i rupes amisso pisce sodali Belua sul cādas cui ꝑuꝰ edocet vndas: Immēsūꝫ pecꝰ paruo moderamie caude. Tēperat: ꝛ tāto cōiungit fœdera monstro. Hunc piscē q̄dā aiunt etiā vocari Julum.

Muscerda muriū stercus. Plinius. Muriū simū quod item muscerdas appellant.

Muscio Catus murelegus: ꝙ sit infestus muribꝰ μυσ em̄ grece ꝑ quo ipsi mus dicimus.

Muscipula: machina ad capiēdos mures nō autē catus Aug. in psal. exposītiōe. Muscipulā suā diabolꝰ tecēdit vsqꝫ in finē ꝛ veh illi q̄ in illā muscipulā cadit.

Mustella: quasi longior mus: mures pscquiꝫ ꝛ serpētes Est etiā hoc nomie genus piscis murenę fere similis. Neoterici lampredā dixere.

Musa latine significat cantū. Ūn musica appellata est sciētia quę tractat de rōne canēdi. Et musicus musicę peritꝰ. Musam ꝑ cātu posuit Vir. cū inqt Pastoꝛ musaꝫ damonis ꝛ Alphisibęi. Hinc poete musas finxerūt deas esse Jouis ꝛ memorię filias q̄ poetę ꝛ musice ꝓessent. Oportet em̄ virū eruditū ac doctū intelligētia memoriaqꝫ vigere. Has dixerunt in helicone habitare qui mons Boetię est phocydi affinis: a quo heliconiades appellanꝫ nec procul distat a parnaso phocydis monte emulus illi ꝛ altitudine ꝛ ambitu ꝛ rupes amboꝝ saxea est. Parnasum quoqꝫ habitare musę dicunꝫ. Ūn pnasides. Et qm̄ phocydi confinis Jonia est: etiā Jonides appellanꝫ. Etiā dicunꝫ Cythęriades a saltu qui Cytheron dicīr in quo similiter musę habitare ferunꝫ. Initiū habet a megarycis ꝛ aticis mōtibꝰ finiꝫ ꝑe thebas. Pierides a pieria q̄ regio est macedonię. Emathia ante dicta. Hęc musarū parēs domusqꝫ est a nemore itē appellata cui nomen est pieris. Et pieres ꝑlī dicti sunt quibus extinctis macedones ea loca icoluere. Itē dicunꝫ Thespiades a thespia oppido heliconi ꝓpinquo. Itē pegasides ꝛ hippocrenides ab heliconis pulcherrimo fonte q̄ a grecis hippocrine dicitur hoc est equi fons ιππου equū vocāt κρηνη fōs a nr̄is appellaꝫ caballin⁹. Itē pegaseꝰ ꝙ pegasus eo loco saxū vngula feriēs fontē apuit. Persi. Nec fonte labra ꝑlui caballino. Hāc equū putāt esse q̄ inter sydera collocaꝫ: ꝯmis alū bellorophontis equū esse dicūr. Rursus musę Libethrides vocati sunt a fonte macedonię in ea regione quę Magnesia dr. Hic fons Libethros musis est sacer ꝛ spelūca eodē in loco q̄ libethra appellaꝫ. Itē pympliades siue pympleę a Pympleo macedonię fonte seu iunco: vel a pympleo monte orchomenoꝝ: vel a pymplo vestis genere. Itē Castalides a fōte castalio in radicibus parnasi musis sacro: q̄ a castali nympha nomē assumpsit. Nouē autē musę finguntꝫ quibꝰ hęc noia imposita fuere. Primā em̄ a bonitate vocis dixere Calliopen καλλοψ em̄ bonū dr. ὀψ vox. Secūdā Clio. a gloria ꝛ celebritate rerū gestarū: qs canit κλειν em̄ celebrare est. Ūn historica dr. Tertiā ερατω. Erato vel a canendis amoribus: vel ꝙ cantus ab oībus desideret. Qui. Hāc erato nā ru nomē amantis habes. εραω em̄ amo etiā desidero eligo. Quartā a voluptate ac lasciuia cāt⁹ θαλειαν thaliā θαλλειν em̄ viuere: germinare: florere est. Quintā μελπομενην melpomenē a canēdo μελπομαι em̄ cāto modulor significat απο τοι μελος ποιειν: hoc est a ꝺcētu faciēdo meditatione faciēs q̄ tragica. Sextā τερψιχορην απο τοῦ ποιειν τους χορους hoc est delectādis chorēis exultans quę citharista. Septimā Euterpen a suauitate cōcentus delectans. Tibicinaria dr. ευ em̄ bene significat τερπειν delectare. Octauam πολυμνειαν a multitudine carminum siue laudationum. πολυ em̄ multū significat υμνω cāto laudo. Hā υμνος cāticū est quē nos hymnū dicim⁹. Vel polymnia a multa memoria μνημη em̄ memoria dr. Nonā. ουρανιην q̄si cęlestē vel a cęlestiū rerū cantu: vel a cantus diuinitate. ουρανος em̄ greci vocāt cęlū. Hī aūt musa Herodiano teste inq̄sitio. Querēdo em̄ discīplias adipiscimur. Alū mulas denoiatas pinde atqꝫ ομουσας omulas ꝯsunt em̄ ozoni. Una em̄ vtētes cōuenientiā quā αρμονιαν vocāt ꝛ simul canunt ꝛ simul tripudiis exercenꝫ: nec vnā inuicē separanꝫ. Hā tā etsi earū quęqꝫ suā vim habeat: vt alia in astronomia: alia in geometria ꝛ alia in alijs disciplinis in vnaqꝫ tñ ea musas ois iuenias. In astronomia em̄ ꝓcta geometria facile repies ꝛ carminū ꝛ historię pulchritudinē atqꝫ dignitatē. Et eodē mō in ceteris scientijs.

Muse iouis cęli et terrę filię dicte: qm̄ Hyin greece honesta bonaqꝫ doctrina instituere significat.

Musium. Spar. in hac apud Alexandriā in musio multas questiones ꝑfessoribus ꝓposuit.

Musica ce. ꝛ Musice es sciētia est quę moduꝝ canendi demonstrat. Hęc apud grecos antiquitus tāte veneratiōnis fuit vt idē musici ꝛ vates ꝛ sapiētes iudicarent. Cuiꝰ sciētię cū se iperitū Themistocles cōfessus esset: vt inqt Ci. idoctiorꝫ habitꝰ est. Sed vt puto cum aliis multis virtutibꝰ interūt. Scribit em̄ ista verba mirāda magnꝰ Basiliꝰ de Timotheo ωγεσσ ουτου περιηρτησ τεχνησ ωστε και θυμου εγειρειν Διαστησ συντονου και αυστηραν αρμονιασ και μεντοι και χαλαν και μαλακ τειν παλιν Δια τησ αρειμεντησ εἰποτε βουλοιο.

Muscus viridis herba in corticibus fontis ꝛ locis humidis nascens. Virg. Musco circūdat amare corticis. Hinc fit muscosus q̄ um: qꝺ muscō opertum, est.

Ā dicūt muscosi fontes. Hęc alio noie Bryon ōr
Muscari est musco tegi. Col. lib. xi. Buscanū oleę.
Muschus cū h est aial simile muri duos dētes supiores
z duos inferiores habēs: iuxta cuius vmbilicū nascit
sanguineū apostema inter carnem z cozium qō cum
pelle ablatum muschū pręciosum cōficit.
Musca paruum animal volatile cuius diminutiuus est
Muscula. Boetius. Quid imbecillius est homine?
quos morsus muscularum necat.
Muscarius a um: quod ad muscas pertinet. Plinius.
Aranei muscarij tela.
Muscariū flabellum quo muscę abiguntur. Hiero. ad
Marcellam. Q autez a matronis offertis muscaria
paruis animalibus ventilandis elegans significatio
est debere luxuriam cito restringere: qz musce moritu
re oleum suauitatis exterminant. Ab huius similitu
dine muscariū etiā appellāt coma illa quarundā her
barū in qua semina dependent: qualis est fęniculi ane
ti z similiū. Pli. Semine in muscarijs dependente: vt
ferulę in papauere z similibus: scapus in glandibus
auellanis pannicula appellatur.
Museus poeta insignis Orphei tępore: vnus ex argo
nautis: de quo extant versus. Ancus erat romę quo
martius optimus ęuo Museus grecis floruit in par
tibus Orphe° in hymnis ορφεως τελεσαι προσ
μουσ αιορ αυτου υιορ μαρ θα ρελη μου
σαιε θυηπολιην περι σο.μρην ευχην.
Musea dicūtur que in ędificijs ex pumicibus dependē
tia fiunt ad imaginez specus arte reddendam. Unde
Museaca opa dicūt q̄ vulgo musaica vocāt. Pumi
ces ēm. i. leues lapides mire erosos i ędificijs musea
vocāt q̄ z vermiculata dicunt. Hęc etiā musiua ap
pellant a Spartiano. Aug. li. xvj. de ci. dei. Quosdā
sine ceruice oculos habere i humeris z cetera hoim
vel q̄si hoim genera q̄ in maritima platea carthagis
musiuo ope picta sunt ex libris depr̄opta velut curio
sioris historię. Museū etiā a grecis dr domiciliū mu
sis dicatū. Accipit q̄z p diuersorio eruditoz. Pli. in
epl̄is. O mare o littus verū secretū q̄z museon q̄mul
ta inuenitis: q̄ multa dictatis. Scribit Stra. ii. vltio
spud alexandriā fuisse museū celebratissimū.
Musso as: submissa voce loquor: z secrete occultaq̄ qō
celatū velim: quasi murmuro. Plau. in Bul. Neq̄
id occultū haberi neq̄ p metū mussari q̄n participem
pariter ego te z tu me facias. Aliq̄n Mussare ponit
p tacere z quasi obmutescere. Terē. Sile cela occul
ta tege tace mussa. Aliq̄n pro dubitare. Uirg. lib. xi.
Mussat rex ipse latinus quos generos vocet. Vul
go sautē ponitur pro citare.
Mussito as: frequētatiuū. Liui. lib. i. In absentē tarqui
niū erat inuectus haud mirū esse sugbo romę cogno
men. Jam ēm ita clam q̄dz mussitantes vulgo tamē
eum appellabant.
Mustū nō solum vinū nouū dicit: vt apud Oui. in fas.
Pręmia de lacubus ꝓma musta tuis: sed etiā quic
quid nouū. Mā mustus a um: idem qō recens. Unde
Plau. mustū iuuencā dixit. Neuius. Utrū sit melius
virginē an viduā: virginem si musta est.
Musteus a um qō mustū: hoc est dulcedinē in se habet.
Uā poma mustea. Pli. Est tanta musteis pomis sua
uitas vt finis mādendi nō nisi piculo fiat. Dicit etiaz
musteus recens. Idē li. xij. Amaritudo grano eadēq̄
piperi musteo. Colu. lib. x. Transferē in vasa fictilia
mel dum musteus fructus deferuescat.
Mustaceus z mustaceum legitur ꝑm ꝓbum libi genus
quod datur ad conciliandū stomachuz a musto seu a
mustace lauro vt quidam putant nomen deductum.
Iuue: Causa nec est q̄re cęnā z mustacea pdas. Cato
de re rust. Mustaceos sic facito: farinę siliginęq̄ mo
dium vnū multo ꝑspergito anysum, cyminū adipis pō
do duo: casei librā: z de virga lauri deradito: eodē ad
dito. Et vbi defrixeris lauri folia subtus addito dum
cōcoques. Pli. scribit esse genus lauri quā Leneus
grāmatic° mustacē appellat q̄ mustaceis subūcerēt.
Mustacula est machinula ex regulis ex qua calceus no
uus suitur.
Musmones sunt arietes. Pli. lib. viij. Est in ꝓhispania
sed maxime corsica non dissimile pecoris genus mus
monū capzino villo q̄ pecoris velleri ꝓpius.
Muto as: transfero. Uar. Fac vt te aliquo cuz omni fa
milia mutes. Q̄q̄ mutare variare. Uā mutare ani
mū: mutare sententiā dicimus. Q̄q̄ aliquid ꝓ alio
accipere: qō vernacula lingua dicimus barata. Col.
lib. x. Quare dū viridis ętas pulchritudinē corporis
conseruat ęre mutandi sunt. Sal. in. Jug. Statuit cū
Metellus pecoris z mācipioz prędas certatim age
re eaq̄ mutare cū mercatorib° vino aduectitio z alijs
talibus. Aliq̄n sine ablatiuo q̄ cū. Uirg. Nec nautica
pinus mutabit merces ois feret oia tellus. Sal. alr.
Nemo nisi victor ꝓ pace bellū mutauit. Huius cō
posita sunt Cōmuto. Demuto. Plau. Hic meo hero
amicus solus firmus restitit: neq̄ demutauit animū
firma fide. Immuto intus seu valde muto: renouo.
Idem in Am. Ita nūc hoies imutantur postq̄ pere
gre aduenimus. Sal. Quibus rebus ꝓmota ciuitas
atq̄ imutata vbis facies erat. Permuto. Pli. lib.
xxxv: Postea donare opera sua instituit q̄ ea nullo sa
tis digno prędio ꝓmutari posse diceret.
Mutito as: pe. co. sepe facio: aut sepe exercito: modo
vnū: modo aliud. Gel. li. ij. Principes ciuitatis qui
ludis megalensibus antiquo ritu mutitarēt. i. mutua
inter se conuiuia agitarent.
Mutuū dicitur ab eo q̄ de meo tuum fit: vel qz res quę
reddūtur mutantur. Et ꝓprie sine vsura: ḡnus cum
vsura. Plau. Mā si mutuo nō potero certū ē sumā se
nore. ¦ Paul°. Mutuū damus recepturi non eandez
speciē quā dedim°: alioquin aut cōmodatū erit: aut
repositū: sed idez genus. Mā si aliud genus veluti ꝓ
tritico vinū recipiam° nō erit mutuū. Mutuus amor
dicit cum par voluntas accipit z redditur. i. vt ab eo
ameris quē ames. Dicimus: hic amat amicū suū mu
tuo amore. i. respondēte: z mutuo amore teneť. Ter.
Meretrix adolescentē cuius mutuo amore tenebať
exclusit. Quintil. Ac ne tanq̄ paup quidē mercedem
accipiet: sed mutua beniuolētia vteť. i. respondente.
Aliq̄n mutuū ꝓ vicario accipit. Apul. Mutuā tibi
operam pręstitit. i. vicariam.
Mutuo aduerbiuz modo significat inuicē. Li. Mutuo
se amabāt. i. alter alterz amabat. Modo e diuerso vi
cissim. Idē. Fac me mutuo diligas. i. fac mihi in amo
re respondeas: z me vicissim ames.
Mutuo as: mutuū do. Quod etiam mutuū do frequen
ter dicimus. Plau. in Tri. Si quis mutuū dederit
sit ꝓ ꝓrio pditū. Mā ego talētū mutuo qō dederā ta
lēto inimicū mihi emi: amicū vēdidi. Significat etiā
mutuū accipio. Cecil. Ad amicos currat mutuatum
mutuet cā mea. Quomodo aūt differant mutuare et
cōmodare. vide in dictione Cōmodo.
Mutuor: mutuū: vel mutuo accipio. Ci. li. de fato. Ora
tor ab academicis subtilitatē ingenij mutuať. Plau.
Decē minas a patre mutuatus: quod etiā dici pōt:
Sumpsit mutuū vel mutuo.
Muto membr̄ū virile. Vide in dictione menta.
Mutuaticius a um: qō mutuať: vt pecunia mutuatitia
Gel. Maxięq̄ i pecūię mutuaticię vsu atq̄ cōmertio
Mutus a mugiēdo quidā deduci putāt: cū is qui loqui
non possit prorumpit tamen in vocem quę mugitus
potius quez sermo videtur. Vel dicitur mutus: qua
si minutus ꝓ eo sensu minutus sit: Vel dicit a musan
do ꝓ hic non amplius q̄ mus dicat.

Mutę ſſę dicunt q̄ poſitę in vltimis partibus oratiōis obmuteſcere cogāt loquētes: vel q̄ quę exigueq̄ ſint vocis: vt cū mutū oratorē dicimus aut tragœdū.

Mutio is: mutiui vel mutij itū. Et eſt mutire tanq̄ mutuo ſignū facere ſeu ſtrepitum ſiue ſubmiſſa ⁊ imperfecta voce fabulari: aut vnū tm̄ verbū dicere. Ter. in And. Itaq̄ hercle nihil iā mutire audeo. i. verbū ſonare. Hiero. in exo. Apud oēs filios iſrael nō mutiet canis: ab hoie vſq̄ ad pecus. i. querulā vocē emittet. Plau. in cur. Viden vt aperiunt ędes feſtiuiſſime nō mutit cardo. i. nō crepitat.

Muteo es mutui. a quo mutesco: mutus fio vel muto⁊ more taceo. Lactā. lib. xvij. Cum in extu lingua mutescat. Hinc obmutesco: de quo infra.

Mutilo as: pe. corre. trunco: aliquid detraho diminuo. Terēn. in Hecy. Ego ꝓpterea te ſedulo ⁊ moneo et horto⁊ ne cuiuſq̄ te miſereat q̄n ſpolies laceres mutiles quēcūq̄ nacta ſis.

Mutili dicti ſunt boues ſine cornibus: aut capri. Et mutili dicunt hi a quibus ferro vel alia re aliquod membrū exertū ſit. Manci ꝙ quibus membrū naturę vitio deſit. Iuue. Ergo tanq̄ mancus ⁊ extincte corpo nō vtile dextrę. Debiles eos nuncupāt quib⁹ mēbrū vel vulnere vel morbo inutile ſit redditum.

Mutili vno modelo de ſpaldo vulgo dicitur. Var. Sz pro coiūbarijs in pariete mutulos aut palos in ordine ſupra quos tegiculę cānabinę ſiunt cōpoſitę. Idē. Eas aluos ita collocāt i mutilis parietis vt ne agitēt neue inter ſe contingant.

Ø Ante Y

Mycene arū. ⁊ Mycena ę. pe. produ. vrbs peloponneſi quā Perſeus Danaes fili⁹ extruxit regiūcula in qua regnauit Agamenō: a mycena nympha ſic appellata.

Mycone es: ⁊ Myconos oni. pe. cor. inſula vna ex cycladibus. Sta. li. Achil. Cycladas hinc ſpārete myconoſq̄ bumiliſq̄ ſcripbos. Scribit Serui⁹ hanc inſulam terremotu diu labotaſſe. Quo ceſſante e myconę gyaros vicinis inſulis populos veniſſe qui eā tenerent ⁊ incolerent.

Mydia inſula: q̄ etiā delos ꝺr vna ex cycladibus.

Mydriaſis vocāt oculorū cū pupilla quidē ipſa colorē nō mutat: ſed videt vltra naturalē ſitum multo latior interim: vt viſus oēm adimat: interim vt partē: res ꝺo ipſe minores q̄ ſint appareāt. Ecōtrario in phithiſi maiores. Nam ⁊ pupilla contrahit corruga turq̄.

Mygdonia regio littoralis macedonię in qua Niobe Tantali filia ꝓrog⁹ amphionis in ſaxum verſa eſt: a mygdone rege ſic dicta. Juxta hāc eſt inſula mygdon. Ariſtoteles ſcribit mygdoniā eſſe Phrygiā lydie cōterminā. Solinus ꝺo dicit hāc ante Bebrycia dictā ⁊ mox a Bithyno rege bythyniā dictam.

Myia latine muſca. Unde ⁊ Cynomia canina muſca. Mygiagrus: muſcarū deus appellabat.

Mylas oppidū: de quo Sene. lib. iiij. naturaliū. q. Circa meſſanā ⁊ Mylas ſimo quidā ſimile mare ꝓfert feruetq̄ ⁊ eſtuat non ſine calore fędo. Unde illic ſtabulari ſolis boues fabula eſt.

Mylos latine mola: vnde Chiromylos mola manualis: a mylum ſiue mola.

Mymphur lignū mediocris lōgitudinis rotundū q̄ lōro circūuolutū circūagūt fabri in operib⁹ tornādis.

Myoparo genus nauigū cyrrheni piratici ex duob⁹ diſſimilibus formatum. Nam ⁊ medion ⁊ paron per ſe ſunt: paro quoq̄ gen⁹ nauigū eſt. Var. Jāq̄ duo parones habebāt inſtructos. Si. lib. iij. de rep. Mā cum quereret ex eo quo ſcelere ipſius mare haberet infeſtū vno myoparone. Eodē inq̄t quo tu ordē terrę.

Myopas greci vocāt in die parū videtes μυω claudo et ωψ oculus quaſi myopes ꝓpter viſus hebetationē clauſis oculis intueri videant. Hos latini Luſcioſos vocant. Alio noie greci myoxilopas vocant a nocturno aſpectu. Auctor eſt Nonius Myopes q̄ latine luſcioſi vocant ad lucernā nō videre.

Myopia vitiū hmōi. Sunt ⁊ myopie murium cauernule. μη nō οπτω video licet ſit

Myophanos muriū interfector: vel myoctonos radix aconiti q̄ e longinquo mures interficiat.

Myra vrbs lycię cui diuus Nicolaus epūs ꝓfuit.

Myrrha arbuſcula eſt in arabia ꝓcipue naſcēs altitudo ei ad quinq̄ cubita: nec ſine ſpina: cortice duro et intorto: cuius gutta q̄ ſponte ſtillat viridis eſt ⁊ amara: que eodē noie vocat myrrha arabica ſiue Stacte id eſt gutta ſiue ſtilla myrrhę. Eius virt⁹ eſt: vt corpa iputribilia reddat. Fuit ⁊ myrrha Cynare cypriorū regis filia: q̄ in arborē ſui nois fertur cōuerſa.

Myrrheus a um: quod ex myrrha eſt. Proper. Myrrheaq̄ in parthis pocula cęca focis.

Myrinus pe. cor. nomen ꝓpriū. Var. Nuper cū myrino peteretur myſia leſo. Myrinū pe. pro. Ariſtoteles vocat marē murenā q̄ dentē extra os habet.

Myrias adis numerus continens decē milia. Myriades plura dena millia. Myriarches q̄ ꝓeſt decē milibus. Ille ꝺo χιλιαρχ dicunt.

Myrica pe. p. genus humilis virgulti in italia fere q̄s alio noie Tamaricas dicimus. Virg. Nō oēs arbuſta iuuāt hūileſq̄ myricę. Scribit cū ypſilo: qm̄ greci μυρικη ſcribūt. Hinc Myricinus a um. pe. pro.

Myrtus arbor baccas ſaporis p̄cipui ꝓducens: ex quibus vinum fit q̄ myrtidanum vocant. Item genero ſum obſoniū q̄ dicunt myrtatū.

Myrteus a um: q̄ ex myrto eſt. Tibul. Et gerit inſigni myrtea ſerta coma. Hinc myrteā Veneri Priſci appellarūt. Plī. lib. v. Ara fuit rome vetus Veneris myrteę quā nunc Murtiam vocant.

Myrtinus a um. pe. pro. eiuſdē ſignificatiōis. Plinius Oleo myrtino illitum ſtatim reſoluitur.

Myrtetum locus myrtis conſitus. Dicit ⁊ Myrtetos Plau. in aul. Velcio q̄ ſeruus e myrteto ꝓſiluit.

Myrtatū generoſum obſoniū appellat.

Myrtoum pelagus pars maris egei: ſeu quę eſt inter egeū ⁊ ioniū nomen accipiens a Myrtilo Mercurij filio qui in id ꝓiectus fertur.

Myron ꝓpriū nomē ſtatuarij. Hic fecit ex ere buculā celebratā verſib⁹ laudatā. Prog. Atq̄ ārā circū ſtetērāt armēta myronis Quattuor artificis inuida ſigna

Myronides nomen viri ꝓprium. (boues.

Myrapſia genus piror⁹ q̄ odorē gratiſſimū reddant.

Myriſtica nux dicitur vnguentaria glans: quam vulgo muſcatā vocant. Hęc bonum oris odorem facit: ſpati lyeni ⁊ oculis confert.

Myropola pe. pro. vnguentor⁹ venditor: quem noſtri vnguētariū dicūt. Sic Myropoliū locus vbi vnguēta vendūtur. Plau. Quē ſum defeſſus querere ꝓme dicinas conſtrinas in gymnaſio atq̄ in foro per myropolia. Latine vnguentaria taberna dicit. Sue. in Aug. Et modo vnguentariā tabernā modo piſtrinū Bricię exercuiſſe obūcit.

Myrobalanum quaſi vnguentaria glans βαλανος greci glandē dicunt. Eſt autē arbor heliotropū folijs fructus glandi ſimilis ad magnitudinē auellanę.

Myrotheciū vnguētor⁹ repoſitoriū. Ūn Cice. ſcribit ſe myrotheciū ſocratis totū conſumpſiſſe in cōmentario conſulatus ſui ſcribēdo: hoc eſt pigmēta ornatoria

Myrlea oppidū bithynię q̄ Apamea dicitur a Myrlo Colophonior⁹ duce: vel a myrlea amazone Micomedes aūt Epiphanes Pruſij regis filius de matris noie Apames Apameam vocari voluit.

Myrmecię verruce ſūt lupini amplitudie: ſicut acrocordones fabę noſtratis ſic dictę q̄ formicę mō pūgāt.

Myrmecides nomẽ viri ꝓpriũ de quo Cice. in acad. Ut etiã inter deos myrmecides minutoꝝ opusculorũ fabricatoꝛ fuisse videat. Suidas μυρμηκίδην σμίκρα τοῦ μέρους τηφειδίου τέχνη

Myrsus ꝓpriũ nomen viri. Sic eñ vocatus fuit Candaules pater qui myrsillus dictus fuit. Itẽ Myrsus peloponesii oppidum fuit.

Myrobrechis quasi vnguento stillãtes μύρου greci vnguentõ vocant βρέχω proluo ꝛ irrigo. Plau. in Bul. Myrobrecharios ꝓ vnguentoꝝ cõfectoribꝰ accipit ad capillos irrorãtes. Vit eñ Aut manulearij aut myrobrecharij.

Myrobaptarij dicunt tinctores murrei coloris.

Mys myos nomẽ fuit celatoris: qui claruit argẽto celãdo. Mar. Quis laboꝛ i phiala docti myos: an ne my

Mysia regio hellesponti a mysis dicta qui (ronis? ethracia illuc migrauerũt quę subdita fuit Telepho. Est ꝛ alia mysia post macedoniã quę affinis adriatici vsq; ad ponticũ extendit mare. Pro. Duplicẽ mysiã facit maiorẽ ꝛ minorẽ ꝛ vtrãq; extra bithiniã in asia posuit nõ ꝓcul ab ida Mysos alij thraces: alij lydos fuisse direrũt. Et qñ lydi fagũ acetosaz g̃ milta nascit in olympo mysã vocauere ab eo Mysos dictos putarũt qb⁹ sermo fuit ex lydo phrygioq; ꝓmixtus.

Mysteria a greçis dicunt g̃ latini sacra arcana secluſa vocãt g̃ nisi sacerdoti scire nefas est. Vñ occecatus est poeta q̃ ausus fuit ea patefacere. Dicta mysteria: vt lib. ij. ꝓpa. cuã. testat Eusebius a μυστος qđ latine sect⁹ dr. Hinc nõ sine mysterio fieri dicim⁹ qđ occulta aliq̃ sacroꝝ rõne ꝓficiscitur. Vñ myste dicti sacerdotes: vt apd Ausoniũ Senecã ꝛ Papiniũ. ꝛ Symmistecõ sacerdotes eisdẽ sacris initiati. Qua dictiõe Apul. Sidoni⁹ Hiero. vtunt. In mysterus aũt trahebant multa archana g̃ i vulgus annũciãda nõ sunt cũ auctore Tertuliano oibus mysterijs silentij fides debeat. Scribit Euse. in ꝓparatione euãgelica: In sacris Isidis ꝛ seraphidis fuisse simulachrũ qđ digito labijs impresso admonere videret silentiũ fieret.

Mysteriũ a mysos qđ latine scelus e vt dionysio accidit vel myente attico illo qui venerando perũt vel quasi mytrharia quasi fabula quedaz sint. Vñ Dardanus quidã deoꝝ fabulas in mysteria deduxit.

Mysticus a um: ꝓprie qđ in archanis deorũ sacris fiebat qualia erãt bacchi orgia quę noctu clã a solis mulieribus celebrabant. Virg. Et mystica vanus iacchi. Ipsa sacroꝝ significatio occulta vt ait Stra. mystica dicit. A nostris tñ mysticũ dicit figuratum.

Myrhos latine fabula. Vñ mythicus fabularis seu fabulosus. Mythologia sermo seu rõcinatio fabularũ

Myxa apud greços ꝓprie pituita e naribus fluens quę ꝛ Succus dicit. Unde ꝛ myxon muccosus appellatur. Hoc est nares mucco sordidas habens. Myxetis vero naris appellatur. Ex hoc Myxa ꝛ myxos. ꝓminens pars lucerne vocatur ex qua profertur ellychnij quasi ex naribus muccus. Hinc greci quotiens volũt ellychniũ ꝓduci: vt luceat clarius προμυξαι τον λιχνον dicũt: nostri vo Emũgere lucernam A myros sit dimyros g̃ est lucerna duo ellychnia habens. Trimyros tria. Polimyros multa. Mar. Totq; gerã myros vna lucerna vocor.

Manduces erant laruato capite humano maxillas vasta magnitudine pariter vastis armatas dentibus habentes qui suo tanti oris hiatu dentiũq; crepitu sese in vtrãq; partẽ vie dum flecterent ridentem turbam vertebant in fugam.

Matula: Batella: ꝛ Batellio vas ad deponendum ventris onus.

Malacisso mollẽ reddo. Malacolos mollis. Unde malacia maris trãquillitas. Hinc malacus ca cũ ꝓ molli et delicato. Plau. in Bac. Pro lorica malacum capiam pallium.

Materiarius faber qui ligna parare et subministrare operi faciendo debet.

Malobathron: latine folium vnum inter odoramenta. Dioſco. Malobathron est herba que nascit in india ꝛ habet folia quę extenduntur super faciem aquę et nõ habet radicẽ: ꝛ est boni odoris.

Manna alio noie dicitur Roſmarinus.

Melliſophilos herba quã Bozacũ vulgus vocat.

Melilotũ flos plãte coloris paleę i q̃ est lunaris figura.

Melina: vt auctor est Festus genus tibię acutiſſimi soni. Est ꝛ genus vestis apud Plau. in epi. a colore quę medius est inter album ꝛ fuscum. Vel a melo insula vnde afferebat. Jul. pol. Lãdicantia in primis habebãt vestimenta peregre venientes vel phea vel melina vel glaucina.

Mendicula vestis a mendico siue a mendice qui magiſtratus nomen est: vt inquit Festus.

Manipula genere neu. Sparti. in Hadr. Ipse inter manipula vitã militarem magiſtrans.

Miſericordia a misero ꝛ cor: de cõpoſitũ nomen est.

Mineruã appellauerunt ꝛ filiam Jouis ac virginẽ putarũt. Nam ꝛ incorruptibilẽ aiunt esse natura ꝛ extremũ locũ vniuersi obtinere contendũt. Tritoniaz vo appellatam qñ ter in anni spacio vere estate hyeme cõmutatur. Glaucopin. i. glauculã vocari contendũt non quia vt nonnulli greci putarunt glaucos habeat oculos quod nomen ipsius denotare videtur: sed qñ ner vilum animalibus prebeat.

Mamona hebraice vel syriace latine diuitię interpretãtur: qz punice mamon lucrũ dicitur. Mamona ergo iniquitatis iste diuitię vocant etiã cum iuſticia acquiſitę ꝛ quę iure parentũ succedũt: qz cum labore acquirunt ꝛ cũ magna ſollicitudine cuſtodiunt ꝛ ſine iuſtitate aut vix aut raro haberi poſſunt.

Margus fluuius aſię minoris qui ꝓ maſſagetas ac derbitas in oxum amnem defertur.

Mare: Ares grece appellat qđ regnis auxilium pugna oppreſſis afferre ſignificat.

Merrodorus chius: ſempiternum esse vniuersum ait. Nã ſi factũ esset: esset a nõ ente. Infinitũ etiã quoniã ſempiternũ cũ nõ habeat principiũ vnde incipiat: nec exitũ quo terminetur: imobile quoq; asserit: quoniaz moueri non poſſit qđ non tranſeat. Trãſire aũt necesse est: aut in plenũ aut in vacuũ: in quoꝝ alterũ trãſitus fieri nõ põt. Ex etherę aũt fieri nubes denſatiõe inde aquã quę ad ſolẽ decurrẽs extinguit ipſum: quę rarefactus rurſum accendit: ſolem ſiccitate conſtipatum ex aqua ſplendida ſtellã efficere. Dicit etiã diem ac noctẽ inde fieri: ꝙ ſol extinguat atq; accendat. Eclypſim quoq; extinctione fieri.

Menoles dictus est Dionyſius qđ latine totũ furentẽ ſignificat: cui bacchę orgia celebrant ꝛ crudas carnes comedentes ſacro furore initiantur euan: euan. conclamantes: quę vox aſpirata ꝑm exquiſitã hebreoꝝ linguam ſgnifici ſexus ſerpentem ſignificat.

M Littera ſi prĩcipalis fuerit ſyllabę aliq̃ ſumit ante ſe g. vt Marus gnarus. Vñ ignarus nauus gnauus: vñ ignauus: ꝛ ſi habuerit poſt ſe c. ſepe c in g muratur: vt quadringẽti ꝓ quadrincẽti: quingẽti ꝓ quincenti. Sed in quibus n nõ fuerit ſeruat c. vt ducenti.

N Ante A

Nabathea: regio est ab arabia incipiẽs: eãq; intra ſe cõtinens quę vſq; ad mare rubrũ ex latere dextro: ꝓſicũ

ex sinistro: indicūq; ex superiori parte ꝓtendit: nomen habet a nabath: hismaelis ꝓmogenito. Huic metropolis est petra. Hinc Nabatheus a um: pe. ꝓducta. Iuuenalis. Et quos deposuit nabatheo belua saltu. Est ⁊ Nabatha ciuitas.

Nablium diminutiuū a nabulū instrumētū musicū qđ ⁊ Naulū: a quo naulū. Ouid. Discе etiā duplici genialia nablia palma Uertere: ꝓueniūt dulcib⁹ illa modis. Suidas Nabla organi species est alibi. Psalteriū organū est musicū qđ nabla etiā vocatur.

Neq; fullones: ꝙ a veteribus grēcis oia fere opera exlana neq; dicebantur.

Nę cum diphthongo. Uide in dictione Ne.

Negera nomē mulieris ꝓpriū quo significat semp recēs

Neuus corporis insigne: seu genitiua macula. Unde Neuosus qui neuis plenus est.

Neuia nomen mulieris a neuo sic appellata.

Nenia ę. Uide in dictione Nenia.

Naiades nymphę fluminū ⁊ fōtiū απο τοῦ ναω fluo.

Nais fluuius q̄ ex tauro monte nascēs in pōtū mergit.

Nam cōiunctio causalis quā frequēter vsurpāt auctores ⁊ primū tm̄ locū sortit. Māq; ꝺo scōm vel alium accipit etiā ꝓ Ideo. Terē. Nam in ꝓlogis scribendis opa abutitur. Aliq̄ ꝓ Autē. Cice. in Sal. Nā ꝙ in vrbē atq; filiā meā tam petulāter inuectus es.

Nanciscor eris: natus a nancio is fit ꝑm Priscianum: ⁊ significat acquiro. Terē. in phor. Non triumpho ex nuptijs tuis si nihil nanciscor mali. Salu. Homines adolescentes summā poreſtatē nacti. Cice. apio. pul. Pluribus verbis ad te scribam cuz plus ocū nactus ero: Et nāciſci significat iuenire. Lact. li. vj. Si ducē nact⁹ fuerit q̄ diligat ad meliora titubārē. Hinc renāciſcor: qđ a veteribus positū est ꝓ reprehendo.

Napeę syluarum seu collium ⁊ florum deę sicuti dryades arborum. Uirgilius. Faciles venerare napeas. Napei populi in lesbo. Et Apollo napeus sub vrbe napa: napatei populi in ethiopia. Napite populi in scythia quor caput vicus napis q̄ ⁊ napate noiant.

Napus genus rapę quę longior Col. libro. ij. Napus deuerram terram amat ⁊ siccam. Huius diminutiuū est napunculus.

Napine vbi seminantur napi. Col. lib. xij. Napinę itez rape siccaneis locis per hos dies fiunt.

Narphtha a latinis naphtha dicit: piscis genus vt est apud Danielem prophetam.

Nanus teste Gel. lib. xvij. grecum vocabulum est quo vocauerunt breui corpore hominē paululū supra terram extantē: quem latine Pomilionē dicimus. Nec de hominibus tantū: sed de alijs quoq; rebus dicit. Unde etiā mala nana q̄ alio noie Melimela vocant

Nanum vas breue ⁊ latum: quod vulgo Situlū barbatum appellant.

Nar fluuius qui per vrbem narniam effluens Tyberi imiscetur. Est ⁊ alius hoc nomine qui a danubio videtur deriuari. Uirgil⁹. Sulphurea nar albus aqua Stra. Hunc naronem vocat.

Narane fluuius dalmatię ab Epidauro nō distans amplius centum milibus passuum.

Narbasis vrbs estuaria in Hispania.

Narbonensis Gallia a Narbone ciuitate dicta est: hec olim bracata gallia dicebatur. Scribit Strabo lib. iiij. narbonē fuisse amplissimū ei⁹ regionis emporiū.

Narcissus lilij gen⁹ radice carnosa atq; odora flore purpureo: folia in radice babens ad similitudinem foliorum arūdinis: sed aliquanto crassiora Dictus a ναρκη narce. vt Plinius inquit quod stuporem latine significat. Nam odor eius caput aggrauat. Eius duo sunt genera. Unum purpureo flore: alterum herbaceo. Narcisci vero pueri monumentū in ora boetię per quod transeuntes silebant. Unde taciturnum vocabant. Fertur narcissus per siltus fuisse Cephisi amnis ⁊ lyriopes nymphę qui cum pulchritudine prestaret a multis nymphis amatus est: ⁊ cum nimio desiderio potiundę nymphę contabuisset: mutatus est in florem sui nominis. Est ⁊ narcissus nomen fluuij ⁊ nomen liberti potentissimi claudij.

Narcotica medici neoterici appellant medicamenta quibus stupor conciliatur: ac torpor aduersus sensus doloris et cruciatum.

Narcissites pe. correpta gēma appellata est quę narcissi colorem habet.

Nardus feminini generis ⁊ nardum neutri fruter grauis ⁊ crassa radice: sed breui ac nigra aspero sapore: folio paruo densoq;. Tibul. Illius puro distillent tempora nardo.

Nardinū pe. prin. vnguentum ex nardo factum: qđ alio noie dicitur Foliatum: vt ait Plinius.

Narthecia diminutiuū est: greci Narthecа vocant ferulam assurgentē in altitudinē: humilē vero ⁊ depressam narthecion dicūt. Cū aūt semē ferule morbis qui busdā auxiliari dicāt: medici narthecion ꝓ repositorio medicamētor vsurparūt etiā si fuerit ex alia materia factū: vel q̄ id genus ligni accōmodatū est ad seruanda medicamenta. Cice. de fi. bono. Jam doloris medicamenta illa epicurea tanq̄ de narthecio promant. Hinc narthecophori: quasi feruligeri dicti sūt Bacchi ministri.

Nares ꝓprię nasi latiores partes in quibus sunt spiracula a naritate: (vt inquit Dona.) quę nos odoratus doceant ꝓsto ⁊ ꝓpe esse quod adhuc oculi non vident. Siue vt alij volunt ꝙ per eas odor vel spiritus nare nō desinat. Virg. li. iij. Ge. Collectūq; premēs voluit sub naribus ignez. Ouid. vsus est singulari ꝓ naso. Pandaq; naris erat. Ne ptes nasi. nares imus nasus dici solent. Sue. de Aug. Mediocres aures: nasum a fūmo eminentiorē: ab imo deductiorē.

Narnia vrbis ciuitas p quā nar labit: a quo ⁊ nomen accepit Liui. li. x. A nare flumine narnia appellata.

Narica genus piscis minuti: a nādo: vt q̄dā existimāt.

Narcum quod ⁊ nariz: ⁊ naryce dicit oppidū locrorum vetustissimū fuit: vnde Aiax fuit: ⁊ naricij populi: de quibus Virgi. Hic ⁊ naricij posuerunt mgnia locri. Hinc dicta est pix naricia. Similiter naricia insula in mari ęgeo vel ionio quę fuit Ulissis.

Narsturtiū ⁊ nasturtiū: vt Pli. docet: nomen accepit a nariū torsione. Hinc factū est ꝓ uerbiū ad excitandū torporē. Ede nasturtiū: quasi dicerem⁹: Expgiscere. Est aūt herba hortēsis: ꝓdest cōtra suspiria ⁊ tussim Greci Cardamon appellāt. Stra. lib. xv. de ꝓrum victu loquēs sic refert. Quotidianus eor cibus post exercitiū est panis durissimus ⁊ cardamū: ⁊ salis granum ⁊ carnes asse siue elixe potus est aqua.

Narro as dico: recito: a quo narratio quę est rerum gestarum aut perinde vt gestarū expositio. Huius cōposita sūt Denarro: Enarro: qđ est extra ⁊ large narro ⁊ ꝓprie vt Diom. inqt. Enarratio est obscurorum sensuū q̄stionū ve explanatio: vel exq̄sitio p quā vnius cuiusq; rei qualitatem poeticis glosulis exoluimus. Lactā. lib. vj. Quis sacramentū dei scies tam significanter enarrare legē dei potuisset q̄ illam hō longe a veritatis noticia remot⁹ exp̄essit? Prenarro primo ⁊ ante alia naro. Terē. in Eu. Oportuit rē ꝓnarrasse me. Obnarro puerto: declaroq; significat.

Narratiuncula parua narratio. Quint. Narraciuncula a poetis celebratas noticie causa non eloquentię tractandas puto.

Nassa genus vasis piscatorij quo cum intrauerit piscis exire nō potest. Plautus. Munq; ex ista nassa hodie escam petam.

Nassica penul. ꝓ. Scipio dictus est. Qui. Nassica exce-

plt templi non extitit auctor Augustus nunc est ante metellus erat.

Nasus dicit ea pars capitis que e supercilioꝝ cõfinio oriens et quasi equali porrecta iugo vtrancꝫ aciem simul et discernit ⁊ munit. Duo autẽ eius spiramina geminicꝫ hiatus quos veluti quidã paries per mediũ ductus interseꝑit nares vocãtur. Aliquãdo nasus ponitur pro acrimonia et dicacitate. Vnde habere nasum eũ dicimus: qui venusta quadã ⁊ subdola irrisione aliũ deridet. Apul. in meta. Contorta et vituperanti nare discessit. Plini. Primus Lucilius cõdidit stili nasum. i. scripsit satyrã que acerbitatem quandã ⁊ acrimoniã stili habet in vitijs insectandis Varri. Non cuicũcꝫ datũ est habere nasum. i. acrimoniã ad deridendũ ⁊ dicacitatẽ. Vnde nasuti dicũt dicaces reprehẽsores ⁊ derisores. Idẽ Nasutus sis vsq; licet sis deniq; nasus. Idẽ formauit cõparatiuũ. Nil nasutius. Apul. Nasutula mulier ac dicacula. Nasus eñ sagacẽ sapientiã representat sumpta metaphora ab animalib⁹. Canes eñ et vultures olfactu inquirũt. Sapiẽs igit̃ et cautus est qui odoratu abstrusa q̃cꝫ intelligit. Hora. in Ser. Vt plericꝫ solent naso suspendis adunco. Ignoto vt me libertino patre natũ. A nasus fit verbũ denaso as.

Nasiterna vas aquariũ ansatũ ac patẽs. Var. lib. j. de re rus. Vt ex ere abena vrceos nasiternũ faceret.

Nasamones pe. pro. sunt ꝓpli libyę nauiũ syrtib⁹ inuolutarũ spoliatores. Luca. Hoc tam segne solũ raras tñ exerit herbas: Quas nasamon gẽs dira legit que proxima ponto Mudus rura tenet quẽ mũdi barbara dãnis Syrtis alit: nã littoreis populator arenis Imminet ⁊ nullos portꝰ tangẽte carina nouit opes: Sic cũ toto cõmertia mũdo naufragijs nasamões hñt. Sui. ρασαμων εξου ρασαμωνες εθνος λιβυης και ρασαμωνος ορομακυριον.

Nascor eris. natus: notę significationis. Gal. L. Catilina nobili genere natus fuit: magna vi animi ⁊ corporis. Et dicimus natus sum laudi ⁊ ad laudẽ. Cice. pro Ser. Qui se patrię qui ciuib⁹ suis: qui laudi: qui glorię: nõ somno: nõ cõiugijs: nõ delectationi natos arbitrant̃. Idẽ ibi. Nam quid ageret vir ad dignitatem et gloriã natus. Huius cõposita sunt Innascor cõnascor: vnde Cognatus a. um. Leo pap. Epyphanię nobis dilectissimi veneranda festiuitas dat perse uerantiam gaudioꝝ: vt inter cognatarũ solennitatũ vicina sacramenta exultationis vigor et feruor fidei nõ tepesceret. Enascor extra nascor. Iusti. lib. j. Hic per somnũ videt ex naturalibus filię quã vnicã habebat vitã enatã: cui⁹ palmite oñis asia obumbrabat. Denascor/decresco/deficio/morior. Cal. Hemina. lib. ij. annaliũ. Que nata sunt ea oñia denasci aiunt. Innascor intus nascor. Cice. lib. j. offi. Sz illud odiosus q̃ in hac elatiõe ⁊ magnitudine animi facillime pertinacia ⁊ nimia cupiditas ꝓncipatus innascitur. Internascor/in medio nascor. Col. lib. v. Me aut pã pinarius palmes internat⁹. Obnascor/circũnascor. Renascor rursus nascor. Lact. lib. vij. Itaq; renasci eas putauerũt. Pronascor/ortum habeo. Teren. in Phor. Viũ illã ciuẽ attica bonã bonis prognatã.

Natus a. um. participiũ. Teren. in heau. Annos sexaginta natus es aut plus eo: vt conũcio. Natus nati nomen ꝓ filio: sicut et nata ꝙ. pro filia. Virg. Matę meq; vires: mea magna potentia solus. Natoꝝ appellatio inquit Modestinus ad nepotes extendit. Addimus q̃cꝫ g. et dicimus Gnatus gnata: que semp sunt substantiua. Natus us. non legi nisi in ablatiuo tantũ. Cice. in Cato. Oꝫ eũ colere cepi: nõ admodũ grandẽ natu sed tñ iam etate prouectũ.

Natio genus hominũ inquit Festus qui nõ aliũde ve nerunt sed ibi nati sunt. Et natio ꝓncipalis est in qua possunt esse multę gentes. Ideo plus in se cõtinet q̃ gens. In pecoribus quoq; bonus prouentus fęture bonę natio dicit̃.

Natalis generis mascu. Natale neutri: et hoc natalicium sumitur pro die quo quis natus est. In quo etiã significato capitur hic et hęc natalis et hoc natale. Similiter natalitius a. um. in quibus additur dies. Terẽ. in phor. Porro autẽ alio vbi erit puero natalis dies. Leo pap. Natalem igitur diẽ domini celebremus. Substãtiuũ. Virg. Deus est natalis iola. Pli. Dum natales suos celebraret. Dicitur ⁊ natalis de rebus inanimatis pro nascens. Idẽ lib. xxxvij. Similis est huic quidã arabicus: minor tñ. Similiter ⁊ nascens ceteris pallor gentis: et in auro nõ nisi excellẽtissimo natalis. Natales plurali tñ nũero signẽficant conditionẽ sanguinis aut familię: vt generosi natales: natales obscuri. Cor. tacitus. Aderat Cornelius fuscus vigens etate claris natalibus. Pli. in epistola ad Messium ꝓ ignobilitate posuit ⁊ sordibus generis. Nonnũq; cãdidatus aut natales comperitoris: aut annos: aut etiã mores arguebat. Iuuena. etiã pro celebritate diei natalis sumpsit. Palmam inter dominas virtus natalibus equat: id ẽ nõ altera victoria exhilarat̃ q̃ dies natales celebrãtur. Et natales pro annis accipiunt̃. Sapho. Ser mihi natales terant. Tot eñ dies celebrant̃ natales quot aguntur anni.

Natiuus a. um. in quod aliquid nascitur. Pli. lib. xxxj. Sunt et mõres natiui salis. Et natiuus qui natus est passiue significationis. Gel. Propterea obliteratis et abolitis natiuę pictur̃. Natiuus color dicit̃ naturalis qui nulla arte: sed natura producitur: modo in albedinẽ tendens: modo in nigredinẽ non tñ perfecte: vt albus vel niger. Natiuus color albus leucopus dicit̃ vilis atq; vulgaris: nomẽ trahẽs a grecis: apud quos λευκον dicit̃ albũ. Natiuꝰ color niger leucopo cõtrarius ꝓprie pullus vocatur.

Natiuitas: idem quod ortus: quod nomen vsurpatur ab ecclesiasticis.

Natalitius a. um. et natalicius. Vide in dictiõe natiuꝰ.

Natura dicta est ab eo ꝙ nasci aliquid faciat. Hãc quidã deũ esse dixerũt a quo oia sũt creata. Seneca. lib. iij. de vener. Natura hoc mihi prestat: nõ intelligis te cũ hoc dicis mutare nomẽ deoꝝ? Quid eñ aliud ẽ natura q̃ deus ⁊ diuina ratio: toti mũdo ⁊ partibus eius inserta. Pli. Vbicꝫ naturã parentẽ rerũ opificẽ q̃ appellat. Donic̃ interdũ pro vi. Vnde arboꝝ atq; herbarũ naturas dicimus. Interdũ ꝓ amore. Virg. Mũc age naturas apibus quas iuppiter ipse Addidit expediã. Interdũ pro genitalib⁹ tam virilib⁹ q̃ fẽmineis: que a grecis dicit̃ physis. Viero. de circũcisiõe. Videamus que causa est: vt eam partem corporis secretior et occultior est que a grecis physis: a nostris dicit̃ natura ad circuncidendũ dñs elegerit̃. Pli. Si quadrupes fętũ nõ admittat: vtica naturã fricandã monstrauit. Dicta natura q; in eo membro nascendi vis sit. Et natura est que vnicuiq; rei formã dat specifica differentia: diffiniturq; a phis. Natura est motus principiũ ꝑm se et nõ per accidẽs: qm̃ vniuersa corpora ꝓpriũ habẽt motũ per se: vt ignis per se sursum fertur: terra deorsum ⁊ non p accidens: qm̃ id nõ naturale: sed artificiale dicit̃.

Naturalis ⁊ hoc naturale quod ꝑm naturã est. Vnde naturales filij dicunt̃ legittimi qui sola natura cõiugali lege sint orti non ex cõcubina. Sue. in Tiberio. Filioꝝ neq; naturalẽ diuisum: neq; adoptiũ germanicũ patria caritate dilexit.

Naturalia plurali tñ numero dicũtur pudenda. Col. Si equa marem non patitur detrita stilla naturalia eius lenũtur que res accendit libidinẽ. Idem libro.

ſe. de pulcenis. Plumule ſub cauda clunibus detra/hende: ne ſtercore coinquinate dureſcāt et naturalia pzecludant.

Nates a nitendo: vt quidā exiſtimant. Ibi eſſ eſt caro firmioz q̄ in ceteris membris ne premente coꝛporis mole oſſibus cogatur. Hoza. in Ser. Diffiſa nate ficus. Harū tumoꝛ clunis ꝺz. Iuue. Ad terrā tremulo deſcendunt clune puelle.

Nato as. frequētatiuū eſt ꝟbi. Mo as. nare aut natare pꝛopꝛium eſt piſcium. Col. per tranſlationem libꝛo. iij. pꝛo vltra ire poſſunt. Alioquin etiā nouellam vi/neam ex reſectione natam vini inutilem habebis pri ma parte terre natātibus radicibus. Quādoq; pro trepidare. Ouiꝺ. lib. vj. faſt. Mor erat z viuis oculi/q; animiq; natabant. Quādoq; pro nauigare. Hui⁹ cōpoſita ſunt Adnato iuxta nato: ſiue ad aliquē locū nauigo. Virg. Huc pauci veſtris adnauimus oris. Connato ſit nato. Plaut. Cōnatat nobiſcū. i. riualis eſt. Et eſt a conno. Idem Cōnatiōis nre cōſcius: hoc eſt q̄ eandem adiremus mulierem. Sed hec per me/taphoꝛā. Enato extra nato ab Eno. Ut inſuetū pari ter gelidas enauit ad arctos. Innato intus nato: ab Inno. Virg. lib. ij. ge. Hecnō z toꝛrente vndā inna tat alnus. Idē li. iij. geo. de Inno. Fluuioſq; innare capaces. Denato deoꝛſum nato: a Deno Vide alibi Obnato contra ſeu circa nato: ab Obno: vt In eāꝫ fluuiis obnatat vmbꝛa fretis. Prenato ante nato: a preno. Pli. Prenatante piſciculo frōtē ſuā ſpargit. Renato rurſus nato vel natādo reuerto: a Reno. Supernato ſup vndas ſto non mergoꝛ: a Superno. Pli. lib. xxxij. Poſtea ſupnatās aqua tolliē ſpōgiis. Tranſnato vltra nato: a Trano. Liui. Hangonem cū equitatu flumen tranataſſe. Virg. lib. iij. Geoꝛg. Superant mōtes z flumina tranāt. Et oīa habent pe. coꝛ. et a naue dicta ſunt.

Natatus us. ipſe natādi actus. Clau. li. iij. Lucus erat pꝛope flumē athim quod candida pꝛofert ſepe mari pulchꝛoq; ſecat galathea natatu.

Natatilis penul. coꝛ. qui natat vel natare poteſt: ſicut volatilis qui volat vel volare poteſt. Aug. lib. xij. de ciui. dei. Talē illi creauit animā qua per rationē atq; intelligentiā oīibus eſſet p̄ſtantioꝛ animalib⁹ terre/ſtribus z natatilibus z volatilibus q̄ mentē huiuſ modi non haberent.

Natrix ge. maſcu. et f̄ę. genus ſerpentis: a nando: q̄ in aqua quoq; venenū ſpargit. Priſci. lib. v. Natrix cū ſpeciē anguis ſignificat maſculinū quoq; inuenitur. Lice. Cur oīia noſtri cauſa cū faceret tantā vim na/tricū viperarūq;. Luca. Et natrix violatoꝛ aque. Itē natrix herba eſt cui⁹ radix cuulſia virus hirci redolet. Natrix quoq; mulier dici pōt natans ſicut natatrix.

Natabula ab Apuleio dicunt loca natationis

Natinatores: negocioſi vocabant: et natinatio nego/

Nauis a greco ναῦς: cui⁹ dimi. eſt nauicula (ciatio. quo ſit aliud nauicella.

Nauale adiectiuū: quod ad naues pertinet. Unde naua/lis coꝛona qua donari ſolebat qui primus in hoſtiū nauē armatus tranſiliſſet. Hiero. Qui nauali pꝛelio dimicaturi ſunt.

Naualia in quibus ſtant vel fieri ſolent naues. Virg. Piripiūtq; rates aliq; naualib⁹ ire. Ouiꝺ. lib. iij. me. Haud aliter q̄ ſi ſiccū nauale tenerent.

Nauarchus nauis p̄nceps qui in naui nautis imperat quecunq; ad faciendam nauigationē nec abſurde in triremib⁹ idē eſſe intelligit qui Comes vel comicus dicit. Lice. in ver. Sumptū omnē in claſſem frumen to ſtipendio ceteriſq; rebus nauarcho ſuo quoq; ciui tas ſemp dare ſolebat.

Nauarchis idis. nauis pꝛetoꝛia in qua eſt pꝛetoꝛ.

Nauclerus qui nauem regit; latine nauicularꝰ dicit: quaſi nauis cleros. i. ſoꝛs.

Nauclerius a. um. quod ad nauclerū pertinet. Plaut. in aſi. Volo mei patris me ſimilē qui cauſa mea nau clerio ipſe oꝛnatu per fallaciā quā amabā abduxit ab lenone mulierem.

Naucleriacus a. um. eiuſdē ſignificatiōis. Idē in Vi/li. Facito vt venias huc oꝛnatu naucleriaco.

Naumachia nauale bellum ſeu naualis pugna. Inter/dum accipitur pꝛo loco vbi fit pugna. Suc. in Libe. Semel triremi vſq; ad ꝓtimos naumachie hoꝛtos ſubuectus eſt.

Naumachiarij: ſunt qui pꝛeliū nauale cōmittūt. Suc. in Clau. Proclamantibus naumachiarijs. Hi etiam Epibate dicunt greca voce.

Nauigiū nauis ductio quod z nauigiū ꝺz. Et nauigiū omne genus nauis quo nauigamus appellat. Nauis vero ſpecies eſt. Col. Iamq; qui ędificare velint fa/bꝛos z architectos aduocēt: qui nauigia mari cōue/dere gubernandi peritos.

Nauiger penul. coꝛ. qui nauem ducit.

Nauigo as. penulti. coꝛ. naui iter facio. Et dicimus na/uigare equoꝛ: Nauigo i naui. Amb. Hec ergo nō tur batur nauis in qua pꝛudētia nauigat. Nauigo in ma ri. Tere. in an. Ego in poꝛtu nauigo. Hui⁹ cōpoſitū eſt Enauigo q̄ eſt extra nauigo. Hiero. ad Helio. Si q̄m ſcopulo ſis locis enauigauit oſo. Dicimuſq; hic fluui⁹ enauigat⁹ eſt. Pli. li. ix. Hui⁹ obiectu vaſt⁹ efficit ſinus. xij. dierū z noctiū remigio enauigatus.

Naupegus pe. pꝛo. οἱ ἑλληνικῶς λεγεται ναυ πηγοσ ὡσ ναυσ και πηγνυμι ῥημα.

Nauta z nauita qui in ſe in naui agenda exerceꝛ: et qui/cūq; in naui eſt nauis ducende gratia.

Nauticus qui nauem gubernat. Pli. lib. ix. Quod vbi videre nautici ſtatim plurib⁹ anchoꝛis nauigia infre/nant. Mauticus a. um. q̄ eſt nautarū. Virg. lib. iij. Mauticus exoꝛiē vario certamine clamoꝛ.

Nauicul⁹ aris. pꝛopꝛie ociosa nauicula vehoꝛ. Mar. Piger lucrino nauicula⁹ in ſtagno.

Naufragoꝛ penul. coꝛ. deponens: et naufrago as. nau/fragium facio. Hiero. Quā quidā repellentes circa fidem naufragauerunt.

Naufragus qui naui fracta bona amiſit. Pꝛop. Tetra venena bibens et naufragus ebibat vndas. Dicitur et vnda naufraga q̄ naues frangit.

Naufragiū nauis fractio: licet quādoq; pro nauigandi periculo: et q̄q; pro nauigatiōis dāno z inſoꝛtunio z iactura ſumatur.

Naulū p̄ciū quod ſoluit pro vectura in naui. Iuuena. Furoꝛ eſt poſt oīia pdere naulū.

Nauia lignū cauatū: vt nauis q̄ in vindemiis vti ſolēt.

Nautillus piſcis dictus q̄ nauigantis effigiem habeat ναυτιλλομαι. eſſ apud grecos ſignificat nauigo ab aliis Pompillus vocatur. Eſt z nautillus nauta nautillia nauigatio. i. ars nauigandi.

Nauſtibullū alueum ad nauis ſimilitudinē factum.

Nauus celer ſtrenuus: a nauium celeritate dictus qui z gnauus dicit: cui⁹ contrariū eſt ignauus: nauia na/uitas gnauia ve celeritas ſtrenuitas. Unde ignauia tarditas/deſidia. Interdū nauus ꝺz q̄ſi ſcius z opti me pernoſcēs. Col. lib. viij. Sit autē vigulans impi/ger induſtrius nanus omniū quas paſcit.

Nauo as. ſtudio ſe impleo/ꝺo/cōfero cum affectu de/mōſtro. i. adiumēto ſum. Lice. lib. ij. de oꝛa. Iā mihi videoꝛ nauaſſe opā: q̄ huc venerim. Idē Apio pul. Illud pugna et enitere ne q̄d nobis tpis pꝛogeſ: vt cū tibi hic ſatiſfecerimus: iſtic quoq; nr̄am in te beni/uolētiā nauare poſſim⁹. i. cōferre vel oſtēdere. Tra/ctū ꝟbū a nauta cū ſūt auxilio aliis in gubernādis na uib⁹. Naues cū cō ex naualib⁹ in mare deꝺuc̄ tm

rimo hominū auxilio indigent.

Nautea herba granis nigris qua vtuntur coriarij: vel aqua coriariorum: vel vt Mo. inquit aqua ex nauis sentina veniēs. Plaut. in asi. Nauteā bibere malim si necesse sit q̄ illā oscularier. Idē. Omniū vnguēto/rū odor pr̄ę tuo naute est.

Nausea stomachi ad vomitū ex graui odore perturbatio a naui deductū nomen: ex cuius sentina mouetur vomitus. Hiero. ad furiam. Vsq̄ ad nauseam saturata es. Hinc Nauseosus a. um. qđ nauseaz inducit. Pli. Radice crassa madida nauseosa.

Nauseo as. nauseam habeo z vomitu infestor. Plau. in Am. Lassus sum hercle e naui vt vectus sum huc etiā nūc nauseo. Cice. Fabio Gallo. Vidit me nauseantē nō modo mittēdi causā habuisse/ sed etiā visendi. Est et nauseor deponēs. Hiero. Ex hac coturnice satiatus israel nauseatur.

Nausio is. de grano fabę or cū nascendi gratia se aperit q̄ sit nō dissimile nauis figurę.

Nauci: putamen nucis siue oliue nucle⁹ seu mēbranula q̄ in nucis iuglandis medio ē. Ponit etiā, p eo qō est nihili. Plau. Qui homo timidus nō erit in reb⁹ dubijs: nauci nō erit. Dictū nauci q̄si nuci a nuce.

Nausicaa Alcinoi pheacū regis filia. Mar. Si mihi nausicaa patrios cōcederet hortos. Alcinoo possem dicere malo meos.

Nausithous: neptuni filius z pater Alcinoi.

Naupontus: amnis qui pamportus etiā a Strabone vocat. Amnis inquit pamportus ex illirio nauigabilis defert in Sauū. Et alibi. Iuxta naupontū amnis est. Carcoza excipiens cōmercioz onera. Hic in sauū ille in drauum delabitur.

Nauaria pars hispanię septēntrionalis quę versus Arcton Vasconib⁹ adiacet: ad meridiē vero Tarraconiam habet regionem.

Naxos insula in egeo vna ex cycladibus ceteras superans antea Strongyle dicta. Hęc Dia postea appellata fuit. Verum cū cares ex lamia profecti duce naxo eā occuparūt a duce naxon appellarūt. Hāc Dionysiā a vinearū fertilitate dici scribit Pli. Vel qz vt alij volūt: sole naxie mulieres octauo mēse pariūt aut quoto z liber pater natus creditur: siue quia fons in ea vino affluat. Distat a delo septem milibus. Hinc naxius a. um. Unde naxius ardor apud Col. quo significat bacchi coronę sydus. Nā vt ferunt poete in insula naxo relicta Ariadne a Theseo nuptias cum baccho fecit: donataq̄ corona iter sydera relata fuit.

Nazareus cōsecratus dicitur et a nazareth nazarenus christus filius marię de qua Anastasius feruenti oratione dicebat μαρια χαιρε οῦι υπαρχεισ βασι λεως κἀθε ἀρα χαιρε ὁ ῦι βασιλεισσον βασιλοντα παντα.

N Ante E

Ne dehortatiuū seu prohibitiuū aduerbiū est. Virg. Tu ne cede malis: sed cōtra audentior ito. Quando q̄ est cōiūctio copulatiua z ponit pro neq̄. Cic. Me dici quidē opus est q̄sta dimicatione ciuili. Quādoq̄ adiectiua. Mar. Lex hec carminibus data est iocosis ne possint nisi pauciores iuuare. Quādoq̄ Rationalis, p ergo. Virg. Me ne incepto desistere victam? Quādoq̄ causalis. Idem. Me recipi portis: aut duci in mgnia possit. i. vt non. Quandoq̄ ponit, p vt. Cice. Curioni. Vt nō verecundemur ne nimis cito mitteremus. Idē. Me amicis nihil tribuamus epulamur. i. etiā vt amicis tribuamus epulamur. Q̄nq̄ significat nō. Terē. in An. Ego id agam mihi qui ne dēt. Q̄nq̄ nedū. Idem in eadē: Me vacuū esse nūc me ad narrandū credas. Plerūq̄ dubitatiua. Virg. Iusticię ne prius mirer belli ne laborum. Apud oratores plerumq̄ vna sola est z semper in prima parte locatur: vt bonus ne est: an malus? Aliquādo etiam sic. Eundū mihi nec ne sit ignoro? Et per interrogationē. Cice. Verū vultis ꝓtori flacco nec ne. i. an non. Quidā superuacuū addūt alterū an. Hoc mō nescio an bene faciā necne. Quādoq̄ confirmatiua. Virg. Tāta ne me tenuit viuēdi nate voluptas: Vt, p me hostili paterer succedere dextrę? Quo tū in loco quidam (quos quantitas reprobat: nā ne illic corripitur vt notū est) exponunt ne, p vtiq̄ cū diph. scribentes. Quādoq̄ interrogatiua est. Ter. Ego ne? Tu ergo Quādoq̄ habet vim interrogādi z dubitādi simul. Idē. Datur ne illa hodie Pāphilo nuptū. Quādoq̄ diminutiuā vim habet z pro saltem ponit. Sal. Secūdę res sapiētiū animos fatigāt ne illi corruptę moribus victoriā tēperarent. Et ne cum diph. gręca dictio est: quę per ai scribitur z significat valde vehementer nimis. Teren. Facūt ne intelligendo: vt nihil intelligāt q̄si q̄ qui magis q̄ opus sit aliquid vel inquirunt vel speculant: in eorū nūero sunt habendi qui nihil intelligunt. Aliquando significat certe vel vtiq̄ profecto: vel ita: vel etiā. Et hoc p ironiā. Cic. Curio. Incredibile q̄turpiter mihi facere videar q̄ bis rebus interfim ne tu videris multo ante prouidisse quid impenderet. Idē Treb. Me ego multo libentius emerim diuersorijs Terracinę. Idē. Me illi vehementer errāt. Affirmat eīm illos vehemēter errare. Horā. Clarus erit fortis iustus sapiēs ne etiā rex. Cōposita a ne aduerbio negādi sunt. Nec neq̄ neq̄ cū eius derivatiuis nequicq̄/neutiq̄/ nequaq̄/ necubi/nedū: et alia. Sciendū q̄ recte dicit: Vereor ne hic moriatur: vel vt moriatur: vel vt ne moriatur: pro vt non moriatur. Hiero. in gñ. Timeo ne putet me sibi voluisse illudere. Cice. Metuo vt ne pereat. Terē. Apprime in vita vtile: vt ne quid nimis⁹, p vt nō vt quid. Preterea inter ne z quidē semp inter aliquid interponēdū est: et tūc significat nec.

Ne viuam iurantis est. i. moriar. Cice. Sed ne viuam tibi concedo.

Nea insula. Pli. lib. ij. de insulis enatis: inter Lemnū z Hellespontū Nea.

Neapolis ciuitas quā Chalcidenses cōdiderūt q̄si noua ciuitas. Parthenope a tumulo syrenis appellata. Suidas. νεαπολισ πολισ ιταλικη διασημοσ ην η παρθενοπησ ἰδρυσαισ ειρηνοσ αγαλμα πολλαιδε και αλλαι νεαπολεισ.

Nebula sic differt a nube: q̄ nebula vapor sit e terra at q̄s aquis surgens quę siue statim euanescit: siue in altum sublata conuertitur in nubem nubes quocunq̄ tempore fieri possunt. Nebule nec estate calida: nec nimio frigore existunt.

Nebularium ędificium a subijcienda messe per nubilū tempus.

Nebulones et tenebriones dicti sunt nugatores vani nullius precij homines qui mēdacijs z astutijs suis nebulam quandā et tenebras obijciāt: vel q̄ ad fugam fugitiuis nebule sunt accōmodate. Lucil. Mugator quidā ac nebulo sit maximus multo.

Nebrides penul. cor. damarū seu ceruoz pelles quib⁹ vti veteres in bacchi sacris solebant νεβροσ enim dama seu ceruus est.

Nebrodes mōs i sicilia cui damarū copia nomē dedit.

Nec et neq̄ cōiunctiōes distinctę: vt nec vel neq̄ legor nec scribo. Mōnūq̄ significat nō: vt nec video quorsum res cuadat: sed differunt q̄ non negat solum: nec et neq̄ negant z copulant. Aliquando saltem: vt nec quidē punctum temporis. Resolvitur interdū in copulatiuā z vt non feci hoc nec facerem. i. et nō facerē. Sed si sequatur eīm vim simplicis negationis habet vt nec eīm id facerem. i. nō eīm id facerem. Quādoq̄

ſignificat etiã. Quint. Perſolui gratia nõ poteſt: nec malo patri. i. etiam malo patri. Factũ eſt autẽ Nec a neq; per apocopen extremarũ vocaliũ. Et quia in fine ſyllabę. q. ſcribi non poterat tranſiuit in c. Nam c. et q. affines litterę ſunt.

Neceſſe ſiue neceſſum dicitur quod vi aliqua cogente fieri opus eſt a ceſſo verbo deductum: quia non ſit in eo ceſſandũ. Et declinantur hic ⁊ hęc neceſſis et hoc neceſſe: et neceſſus a. um. a quo Neceſſitas: neceſſitudo: neceſſarius.

Neceſſitas vis ipa quę cogit: vt neceſſitas mihi incumbit eundi mutinam. Aliquando appellatione neceſſitatis ius quoddã ⁊ vinculũ religioſe cõiunctionis familiaritatiſve ſignificatur. Cęſar. Equidẽ mihi videor pro noſtra neceſſitate nõ labore: non opera: nõ induſtria defuiſſe. Significat eñ hic cõiunctionẽ vel amoris hoc eſt affinitatẽ vel ſtrictã amicitiã. Idẽ ſignificat neceſſitudo. Sal. in Jug. Coactus rerũ neceſſitudine ſtatuit armis certare. Cice. Ꝯ ait ſibi cũ equitibus romanis neceſſitudinẽ eſſe. Aliqñ neceſſitudo ponit pro neceſſario. i. cognato vl affine. Sue. in Augu. Remiſit tamen hoſti iudicato neceſſitudines amicoſq; omnes.

Neceſſitudo. Vide in dictione neceſſitas.

Neceſſarius a. um. dicit illud ſine quo fieri non poteſt: vt neceſſarius eſt mihi aductus tuus. Hinc fit neceſſario aduerbiũ.

Neceſſarij dicuntur cognati vel affines vel amici et hi quib⁹ vti familiariter ſolemus: ꝙ nulla inter eos ceſſatio. i. ſeparatio ſit: vel ꝙ neceſſaria inter eos officia conferantur.

Neco as. aui. atum. ferro interimo. Liui. lib. j. Obruitam armis necauere. Neco as. cui. ctũ. al's ui. Dio. Neco cui verũtamẽ ⁊ necaui legim⁹ vt nectus ⁊ necatus. Et hoc differre volunt necui quaſi ſuffocaui: necaui quaſi ferro occidi. Vñ necẽ cedẽ appellamus Sic et Priſ. ſentit. Sz ambo fallunt: qñquidẽ oſtendere licet necaui et necatus de quacũq; morte dici. Aug. lib. j. de ci. dei. Omnes eñ quos fames necauit malis vitę huj⁹ ſicut morb⁹ corporis eripuit. Quos aũt nõ necauit: docuit partius viuere: docuit producti⁹ ieiunare. Quint. lib. iij. Hinc adulter loris ceſus aut famę necat⁹. Cice. lib. iij. ad heren. Si accuſator dixerit ab re hoiem veneno necatũ. Nec de hoie tñ dr ſed de alijs q̃q;. Col. lib. ij. Sic oẽs radices herbarũ prerupte necant. Nectus tñ ſemper ſine ferro dicitur. Liui. li. xxj. Famę/frigore/illuuie/ſqualore/enecta. Huius verbi cõpoſita ſũt Eneco ſuffoco. Plau. in am Puer ãbos angues enecat. Hora. li. j. epl'arũ Spem mentita ſeges: bos eſt enectus arãdo. Inter neco ⁊ perneco. Et habent penul. cor.

Necromantia penul. acuta: diuinatio quę fit per cadauera vt apud Luca. Cũ mortu⁹ ſuſcitat⁹ euentũ belli pharſalici. Sex. Pompeio p̃dixit μεκροσ eñ mortuus dr: necron cadauer: necroſis mortificatio μαντειν diuinatio. vnde Stra. ſigna fictilia quę corintho euerſa romã impleuere necrocorinthios. i. corinthiorũ defunctos vocata ſcribit.

Necromantici ſunt quorũ incantamentis videnť reſuſcitari mortui: horum ſacroꝝ ⁊. 10 ſunt genera Necyomantia ⁊ Sciomantia: necyomantia ad eleuandũ cadauer ſanguis eſt neceſſarius. In ſciomantia umbre tantũ eſt euocatio.

Necto is. nexui: et xi. xum. ligo iungo. Virg. lib. v. Et paribus palmas amborũ innexuit armis. Proper. At tibi qui noſtro nexiſti retia lecto. Nul⁹ compoſita ſunt Annecto quod eſt ad aliquid necto: ſiue iuxta necto: ſubiũgo. Hier. ad Dama. Quod mihi videť annexui. i. ſubiunxi. Col. lib. v. Et ſi regiõis conditio permittit de veteribus haſtilia quibus annectantur ſingula tranſuerſę perticę alligenť. Connecto ſimul necto. Idẽ in eodem. Eaq; vel ſaligneis perticis vel cõpluribus quaſi faſciculis arundinũ connectuntur. Innecto intus necto cateno. Clau. lib. ij. Mutuaq; alternis innectite colla lacertꝭ. i. cõplectimini. Internecto. Virg. li. viij. Ut fibula crinẽ auro internectat lyciã vt gerat ipſa pharetrã. Obnecto obligo: ſubnecto ſubiũgo. Virg. Aurea ſubnectẽs exerte cingula

Nectar grecũ eſt: et deorũ potio dicitur poteſt. ⁊ mãme. Quo etiã noie immortalitas deſignat ab vt qõd priuationẽ ſignificat et κτειρω occido. Inde fit nectareus. a. um. pro diuino ⁊ immortali.

Necubi: pro ne alicubi. i. vt nõ in aliquo loco: et ſemp duo verba poſtulat: vt iuſſi necubi mihi preſto ſis: id eſt ne in vllo loco ſis.

Necunde. i. ne ex aliquo loco.

Necyia quaſi mortuaria reſq; funebris ⁊ ad mortuos pertinẽs. Eſt eñ euocatio manũ quę ⁊ necyomãtia quaſi diuinatio per mortuũ dicit. Apud Homerũ in odis. Ab vliſſe euocatio manũ ſacro magico in ſcrobe ꝑcurato νεκυσ grece: latine mortuus.

Nedum: ſignificat non ſolum: et duobus modis accipi ſolet. Uno cũ vtrãq; ſententiã eodẽ claudimus verbo: vt funderẽ pro te ſanguinẽ nedũ pecuniã. Altero cũ ſuum vtriq; ſententię verbũ accommodamus: vt funderẽ pro te ſanguinẽ nedũ tibi pecuniã crederem Negatiue ſic. Non funderẽ pro te obulũ: nedũ ꝑ te ſanguinẽ non funderem.

Nefarij: ſceleſti ſacrilegi: a farre deductũ nomẽ quo ſcelerati quaſi vita vti nõ debẽt. Et inde qui indigni ſũt vt viuãt nefarij vocantur. Quidã etiã a faris verbo deriuant. Aſco. ſcribit nefariũ qõd ſacra polluit farre pio ſolita celebrari ergo nefarij ſacrilegi.

Nefandus a. um. et nefans nefantis qõ non eſt fandũ a nefas ꝙ ne fari quidẽ liceat. Luci. lib. vij. Tantal⁹ qui pęnas ob facta nefantia luit.

Nefrendes dicunť a Varrone porci qui noie lactentis amiſſo nondũ fabã frendere poſſunt. i. frangere.

Negligo is. pe. coi. xi. ctum: contemno nõ curo: quaſi ne legere quidẽ nec videre dignor. Teren. in Adel. Pecuniã in loco negligere maximũ interdum eſt lucrũ. Hinc negligentia ⁊ neglectus us. ꝑ cõtemptu. Idẽ in beau. Hęc res neutiq; neglectui eſt mihi.

Nego as. er non et ago pro dico cõpoſitũ eſt licet etiã defactis dicať: vt apud apoſtolũ. Confitenť ſe noſſe deũ factis autẽ negãt. Hui⁹ cõpoſita ſunt: Abnego: Denego: Pernego: quod eſt pfecte nego. Plau. in aſi. Tibi creditũ qõ tibi ſit datũ eſſe pnegaris. Subnego aliquãtũ nego. Cice. Treba. Verũtamẽ quod ꝓſenti tibi ꝑbe ſubnegarent: et habent. pe. cor.

Negatio poſtpoſita negationi non ſemper habet vim affirmandi: ſed magis negandi cum altera pro vniuerſali ponit et particulares ſequũtur. Hoc modo. Nullas accepi a te litteras nec breues nec ꝓlixas. Virg. Nulla neq; amnẽ libauit quadrupes nec graminis attigit herbã. Itẽ vna ſola negatio poſtpoſita negatiõi negatiua tñ vt ſequẽs iũgať cũ quidẽ. Cic. Lentulo neq; errarẽt ne aduerſarij qdẽ. Et ſi dixero. Non tibi hoc ꝑſuaderet ne deus quidẽ: ſubaudiť eñ alia negatiõis pars ſic. Nõ tibi hoc ꝑſuaderet aliq̃s Deinde ad mai⁹ ſignificatũ ſubiũgo ne de⁹ quidẽ cui oino eſt credendũ. Interdũ etiã ſine quidẽ duę negationes negãt cũ vna ꝓticularis obmittiť. Ter. Agrũ in his regionib⁹ melioꝛẽ: neq; cũ maiorũ nemo habet: ſubaudiť eñ neq; melioꝛẽ. Var. li. iij. de vi. paoſtẽdit duas negatiuas pro vna accipiẽdas cũ dixit Qua abſtinẽtia viri mulieresq; romanę fuerint ꝙ a rege munera eor: nõ noluerit nemo accipere. Si autẽ duob⁹ verbis aut poſitis aut intellectꝭ addanť duę negatiue nõ dubiũ eſt quin negent. Ut nec me ames

nec mihi credis. Intellecť sic. Nec ꝺtuti studes nec litteris. s. studes. Tres negationes ꝑ vna ponũtur. Terẽ. Neq; haud dicas tibi non ꝓdictũ. Aliq̃n etiã ꝓpositiões negãt etiã grece vñ Aristophanes comicus ὡσ αργαλεων ωϳεῦ καὶ θεοἰδουλορ γε μεσθαί παρα φρουρυσσ λεσποσου.

Negatiuus a. um. quod negat: vt dictio negatiua.

Negociũ a nec ⁊ ociũ fit: quasi nõ ocium: hoc est opus sicut a nec ⁊ lego: negligo: et c. vertitur in g. sicut in quingenti ꝯ ꝯ a centũ componať. Et accipitur pro occupatione vt Et si negociis familiarib⁹ impedit. Aliq̃n ꝑ eo quod vernacula lingua dicim⁹ laimpre sa. Cęsar lib. ij. cõ. Ipse cũ pmũ pabuli copia esse inciperet ad exercitum venit: dat negocium senonibus reliquisq; gallis qui finitimi belgis erant vti ea quę apud eos geranť cognoscant. Aliq̃n pro labore opere. Cice. Comiss. Et si periniquo patiebar animo te a me digredi: tñ eo tęe me cõsolabar: q ⁊ in summũ etiã ociũ te ire arbitrabar: et ab impẽdẽtib⁹ magnis negocijs discedere. Item fabio. Adhibui diligentiã quoties senatus fuit vt adessem plurimũq; in eo negocij babui. Aliq̃n ꝑ cura molestia solicitudine. Ter. Poeta cũ primũ animũ ad scribendũ appulit id sibi negocij credidit solã dari: populo vt placerent quas fecisset fabulas. Do. modo pro molestia ⁊ cura non labore. Cice. Cũ est allatũ ad nos de temeritate eoꝝ qui tibi negociũ facesserẽt. Aug. lib. rũ. de ci. dei. Sꝫ cũ his nullũ nobis est in his libris negociũ qui diuinã mentẽ facere vel curare ista nõ credũt. Ita posuit ac si dixisset: nolo mihi rẽ esse. Item negociũ ꝺr factũ de quo questio. Et negocij remediũ ẽ. Plau. in cap. Neq; de hac re negociũ est quin male occidã.

Negociosus a. um. qꝺ est negocijs plenũ. Sal. Prudentissimus quisq; maxime negociosus erat.

Negocialis ad negocium pertinet. Cicero. Hęc constitutio partes duas videtur habere. Iudicialem ⁊ negocialem.

Negocior aris. negocia exerceo ⁊ mercaturę operam do. Cic. lib. iij. offi. Cũ se syracusas ociandi causa nõ negociandi cõtulisset. Idẽ. Ser. sulpitio. O. Curi⁹ qui patras negociať. i. mercaturę operã dat. Hinc negociator q̃ in alio ⁊ negocijs se exercet. Vñ labeo negociatores serui videnť qui ꝓpositi sunt negocijs exercendi causa veluti q̃ ad emẽdũ aut loquẽdũ ⁊ cõducendũ ꝓpositi sũt. Negociationẽ, p mercatura posuit. Col. li. j. Hęc cẽm negotiatio curã villici auocat.

Neleus: nomen ꝓprium patris nestoris.

Nemesis pe. coꝝ. nomen cuiusdã deę: quę facinorosos ⁊ delinquẽtes punire putabať: vt ex Catullo ⁊ Ausonio licet intelligi. Insuper eadem ferẽ remuneratrix benefactorũ. Vñ apud Stra. lib. xiij. Est dea quã nemesim dicunt dea magna potensq; q̃ bona celestium cõcessu cũcta deorũ possidet. Hanc quidã fortunam direxerũt cui primus adrastus rex templum edificauit. Romani quoq; huic deę tẽpla dicauere stulti q̃ substantiã aliquã fortunã putarunt regnorũ atq; opum dispensatricẽ q̃ solius dei nutu huc atq; illuc transserũ. Hoc etiã noie dicta fuit Tibulli amica Suidas μεμεσισ ἡ Δικη μεμψισ υβρισ φθορος Τυχι βαβριδσ φησιν μυθικοισ καὶ αἰδιαροσ μεμεσ εως εφορου Τροπουσ υπεροπτασ καὶ υπεριφανουσ κολαζουσ ησ εραγη μαρτυ

Nemo tñ ad boies referť: nullus generaliť ad ꝓpria. ossia: vt nullus hõ: nullus lapis: nemo ꝓtie ꝺr nec homo. Et cũ sit generis cõis ponitť q̃q; pro nullus. Caduceatori nemo homo nocet. Cice. Homiť quidẽ scire arbitror neminem. Sal. Quo nemo vir melior nec præstantior. Non ergo nemo idẽ est quod nullus homo. Sic cẽm frustra iungereť homo. Mõnunq; tñ a poetis nemo ꝺjnũ diciť ꝙ acyrologiã. Virg. Tur ne quod optanti diuũ ꝓmittere nemo auderet. Mõnunq; etiã de fęminis diciť. Terẽ. Hoc scio vnũ ego neminẽ peperisse hic.

Nempe aduerbiũ confirmantis: quod aliquando cum interrogatiõe ponitur. Aliquando sine interrogatione. Cice. Apud quẽ hęc dico? Nempe apud eũ qui cũ hoc sciret me tñ anteq̃ vidit reip. reddidi. Quint. Nempe cẽm i hoc plurimũ labori exhausim⁹ vt rhetoricã ostenderemus: bene dicendi scientiã ⁊ vtilem et artem ⁊ virtutem esse.

Nemeę sylua inter Cleonas et Phliontẽ in qua Argiui ob herculis memoriam Nemea sacra celebrare consueuerunt. Hinc omnis regio nemea diciť. Nemeę etiam fons et mons. Virg. Et vastum nemeę sub rupe leonem.

Nemus ꝓprie diciť qꝺ voluptatis causa cõparatũ est ⁊ plenũ amgnitatis απο του νεμω pasco q̃ in eo greges atq; armenta depasci solent. Hinc Nemorale adiectiuũ: vt vmbra nemoralis. Nemorense idem qꝺ nemorale vt nemorensis ager: et nemorensis rex qui Dianę Aricinę sacrificũs ꝓerat. Sue. Nemorẽsi regi q̃ multos iã annos potireť sacerdotio ⁊ validiorẽ aduersariũ suborauit.

Nenia ę. et Nenia orum. vt est apud Ouidiũ libro. vj. Fasto. grecum nomen est ab eo deductũ quod est νειοτου. i. vltimũ. Erat enim vltimũ quod defunctis caneretur: carmẽ qꝺ in funere lauandi gratia cantať ad tibiam ante cadauer sepultũ. Alio nomine Epicedium siue Monodia a grecis dicitur Dio. Apud romanos id carmen quod cũ lamentatione extremum atq; vltimũ mortuo adcanitur nenia dicitur. Acron vero docet esse factitium nomẽ a similitudine vocis eorum qui querunť ⁊ dolent. Quintill. lib. vũ. Tertius est diuersus translationis modus cum res cõis pluribus in vno aliquo habet nomen eximiũ vt carmen funebre proprie nenia dicitur. Improprie tamẽ accipiť pro ineptia cuiuslibet cãtus aut sermõis. Sic Hiero. contra Ruf. Nisi forte non fuit in ꝓsentiarũ qui tuas emendaret nenias. Hoc carmen Simonides poeta lyricus primus instituisse dicitur. Sidonius pro epitaphio posuit cũ ait: Nenia marmori incisa per bendecasyllabos.

Neo ęs. eui. etum. nui diceremus: sed a Nuo is. esse vt dereť significat filũ torqueo. Iusti. lib. j. Inuenit eũ inter scortorũ greges purpurã colo nentẽ. Pli. Superq; omnia netur ac texit lanę mõ ⁊ sine lana. Hinc Perneo compositum.

Neos grece nouus latine: a quo multa deducunť.

Neogamus pe. coꝝ. nouus nuptus.

Neotericus: recentior νεοτερον recentiorem dicunt.

Neotericoteron nouũ vocabulũ.

Neostrophus nuper tortus.

Neophitus penultima correpta nouellus quasi nouũ germen: noua planta. φυτον enim planta dicitur. Hieronymus contra Luciferinum. Nescis ⁊ laicos ⁊ clericos vnũ habere christum: nec aliũ neophytis: alium episcobis esse deum.

Neoptolemus penulti. coꝝ. nouus miles: neos cẽm nouus ptolemus miles. Quo nomine dictus est Pyrrhus Achillis filius.

Neomenia penul. acuta: latine nouilunium: vel prima dies lunę: aut mensis νεομηνουσ μηνια menstrua hoc est luna: ab μηνη qui mensis diciť: q̃ singulis mensibus a mulieribus defluant.

Nepa: vel nepes more greco scorpiũ significat. Plau. Dabo me ad parietem imitabor nepam. Cice. lib. v. de fi. Serpere anguiculos: natare anaticulas volare merulas: cornibus vti videas boues: nepas aculeis suã cuiq; naturã esse ad viuendum ducem.

Nepos qui ex filio filiaue natus est: q̃ natus post ſtẽ

patri: ꝫ filius. Cuius relatiuum est Auus. Et sicut pauus est aui paterni vel materni pater: item auie paterne vel materne pater. Ita eius relatiuū est pronepos. A quo femininū proneptis: vt a nepos neptis. Et a proauo femininū proauia. et Abauus paui paterni vel materni pater: item proauie paterne vel materne pater a quo abauia relatiuumq; eius abnepos: a quo abneptis. et Atauus abaui pater dictus quasi tertiꝰ pater: a quo Tritauia: et relatiuū Atnepos et Trinepos a q̄ Atneptis ⁊ Trineptis. Aliqñ nepos ōr fratris vel sororis filius. Ad cuius differētiā dicimus: hic est mihi ex fratre seu ex sorore nepos Qui vero post trinepotē sunt: minores dicunt: sicut post tritauos maiores. Qñq; nepotes posteri vocā tur. Virg. Forte recēlebat numerū carosq; nepotes id est posteros ac descendentes. Itē nepotes appellant assumptores a nepa q̄ vt Pli. inqt deuorat oēs filios vno solū saluo. Siue dicunt luxuriose vitę homines q̄ non aliē bis rei suefamiliaris cura sit ꝫ ūs quibꝰ pr̄ ⁊ auus viuūt. Hor. Vincit eñ stultos ratio insanire nepotes. Ūñ nepotari q̄ est luxuriose ⁊ p̄dige viuere. et Nepotatus vite luxuries. Tertul. in apologetico. Aristippus in purpura nepotat. Nepotulus dimi. est. Suidas tamē ἐν μεποδεσ μεπωσ μεπωσσι ἑθνικον και ορος δε αρυδρου ορο μα παρα το μεσιτικον και του πωμιπω σω και τους παλαιους δε ου δη δαλη ου κεσι πιειρ.

Neptis quę ex filio filiave nata est. Est eñ fg. a nepos.

Nepotor: luxuriose ⁊ prodige viuo. Hinc nepotatus us. de q̄ mō Affra. Scurrilitate ac nepotatu nobilis

Nephritis renum passio: seu morbus qui inter acutos numerat. νεφροσ eñ ōr. Unde nephritici q̄ renū morbo laborāt: vt est apud hippo. et galenū.

Neptunus Saturni ⁊ opis filius maris deus dictꝰ est a nando mutatis litteris primis vt inquit Lice. lib. de natura deoꝝ. vel vt Varroni placet a nubendo q̄ vt cēlum nubes: ita mare terras tegat. Hinc Neptunus a. um. possessiuū. Neptunalia neptuni sacra quę et Salacia a sale dicunt.

Nequādo ne vllo tpe: sicut Si quando aliquo tēpore.

Nequaq; aduerbiū negandi: significat eñ non.

Nequā nomē indeclinabile: quod apud veteres significabat hoiem nullius pręcij: q̄ ne tanti quidē sit ꝫti quod habeat nummi. Cypria. Nequā homo de neq; thesauro emittit neq;. Ūñ et a quibusdā p̄trariū ponit frugi: vt in ea dictione dictū est. Postea inualuit vsus vt denotaret hoiez lasciuū ac libidinosū. Var. Neq; ex ne ⁊ quicq; media ſyllaba extrita componi ostēdit. lib. de lin. la. Quidā a nequeo: q̄ nihil queat nullicq; rei sit aptꝰ. Caper docet neq; signare nō malum sed inutile. Festus vero peiorē ꝫ credit esse. A neq; fit nequior: et nequissimus. Col. Nulla ē vel nequissimi hois amplior custodia ꝫ quotidiana opis exactio. Mā illud verum. D. Catonis oraculū nihil agendo homines male agere discunt.

Nequitia: vitū est quod cetera omnia complectit. Est eñ frugalitati oppositа: quę omnes in se cōtinet virtutes. Ut eñ frugi a fruge. i. a fructu ꝓpter quandā animoꝝ fecūditatem ita nequitia a sterilitate hoc est a nihilo notata est. Nihil est eñ omne q̄ fluit: quod soluit quod liquescit ⁊ quod semp perit. Ideo tales hoies etiā p̄ditos dicimus. Est autē aliquid si manet si constat si semper tale est vt est virtus cuius magna pars est atq; pulcherrima q̄ temperātia ⁊ frugilitas ōr. Sępe eñ p lasciuia ⁊ libidinosa illecebra siue prodigo luxu vitę prodigo atq; effuso. Aphricanꝰ scripsit mala prōbra flagitia q̄ hoies faciūt in duabꝰ rebus esse malicia: et nequicia. Ubi nequiciā intelligi vult luxū vitę prodigū ⁊ effusionē immodicā pecuniarū. Lice. in Ver. Ex mulierū motu vestigia libidinis atq; nequitię hinc nequiter aduerbiū cū nequitia.

Nequicq; aduer. Peat nō. Virg. Ne quicq; pinguis palęę teret area culmos. Itē capiē pro frustra: vt idē liv. Ter saxea tētat limina nequicq; Idem Eneid. ii. Arma diu senio: desueta trementib⁹ euo. Circūdat neq̄cq; humer⁹. Neglia sūt detrimēta

Nequa aduerbiū: significat ne per aliquē locum.

Nequis: ex ne ⁊ quis per ne aliquis: hoc est vt nullus.

Nequid nimis. Sententia pervulgata. Cui deest agas. Terē. in an. Mā id arbitror in vita aprime esse vtile vt nequid nimis. i. nequid agas nimis.

Nequino as. modo lasciuio: modo nego.

Nequinū oppidū q̄d nūc narnia ōr ob incolarū libidinosam inertiā. A quo nequinates q̄ nūc narnienses.

Nero: vt Gel. lib. xx. verbū sabinū est quo significatur virtus ⁊ fortitudo. Itaq; ex claudūs a sabinis oriundos accepim⁹: qui erat regia ac p̄stanti fortitudine Nero appellatus est. Sabini autē id nomē a grecis accepisse videntur qui vincula ⁊ firmamenta mēbrorum νειρα dicūt nr̄i neruos: hoc noie dict⁹ est imperatoꝝ romanorū qui omniū quos terra sustulit crudelissimus fuit: hinc, p̄prū nomen in appellatiū cōmutatū est: vt nerones nunc crudeles: ⁊ neroniores crudeliores dicimus.

Nerulū oppidū in lucanis q̄d vi captū fuisse repentino aduentu Aemilii protulit Liui. lib. ix. Inde Neruloneñses dicti sunt. Sue. in aug. Hannibus cōlybo decolorātis neruloneñsis mensarij.

Nerulani pli in latio iuxta romā q̄z meminit pli. li. iii.

Nereus maris est oceani et tethyos filius. Et ꝓ mari ponitur. Inde nereides.

Nereides penul. correp. patronymicū: fuerunt maris nymphę humanā effigiem habentes quoz noia sunt Myleę et Lymothoę.

Neritū siue neritos pe. cor. Insula est seu oppidū in eis q̄d Leucas vocabat vt Sta. et Pli. scribūt.. Virg. Et neritos ardua saxis.

Neruuii fuerūt pli inter belgas maxime feri magne virtutis hoies de quibꝰ Cęsar lib. ii. con. meminit.

Neruus notę significationis: q̄le est illud in Job. Ossibus et neruis compegisti me: hi a corde originē habēt: vt docet Aristoteles. Alii a cerebro oriri dicūt. Inde subneruo as. quod est neruos incido. Hiero. in Josue: Equos eoz subneruabis. Ponit quādoq; neruus ꝓ roboze ⁊ viribus: In neruis eñ robur peculiariter existit. Ūñ dicim⁹ rē esse sine neruis q̄ debilis est. Hor. Sine neruis altera quicq̄d composuit pars esse putat. Terē. Ubi tu neruos intendas. hinc Li. neruos reip. apellat milites classes ⁊ vectigalia Neruus etiam vinculi genus est quo pedes aut cervices impediunt. Ex quo est illud Catōis Fures priuatoꝝ furtoꝝ in neruo atq; in compedibus etatem agunt: fures publici in auro ⁊ in purpura. Plau. in aul. Neruos catenas numelas pedicas: boicas. Dicit et neruū neu. gene. Hiero. in Hiere. Et misit eū in neruū q̄ erat in porta beniamin superiori. Itē nerui dicūtur chordę cytharę. Lice. lib. i. tus. Summā eruditionē greci sitā censebant in neruoz vocūq; cantib⁹. Proper. Hęc carmina neruis aptat. Hę similiter dicunt neruię: q̄n ex neruis fiant. Et neruus mēbrū virile. Iuue. Censura incognita nerui.

Neruosus a. um. quod multos habet neruos. Lice. liii. offi. ꝓ translationē dixit. Neruosius qui ista dissernunt solū audent malū dicere id q̄d turpe sit.

Neruiceus a. um. q̄d ex neruo. Hiero. in lib. Judicū. Si septem neruiceis funibus necdum siccis ligatus fuero: infirmus ero.

Neruię sunt fidiculę tanq̄ ex neruis concinnatę. i. chordę cytharę. Hinc apud auctores legimus neruias in

ſtibus brumali die aliis digitis pelli: alias ſonare.
Neruicus dicit qui neruis laborat. Vict. li. iiij. Aque Neruicos et podagricos efficiũt: ſulphuroſi fontes neruorũ laborẽs reficiunt.
Neurobate. pe. cor. q̃ omnifariã prorepũt q̃ ambulant ſup neruos ꝛ funes neruiccos ϛαϛειρα greci neruos dicũt. Jul. Firmicus lib. vij. matheſeos. Cũ teſtimonio ꝺo martis ꝛ lunę erũt funãbuli olibate neurobate occident. hos Jul. ma[illegible]nus olibatas Capitolin⁹ ꝺo Euribatas apellat [illegible]ãs late aſcendentes.
Neſa regio mõtana iuxta etnã. Neſus thracię fluuius.
Neſium: inſula in campano littore inter panſilypum ꝛ putelos quę alio noie ꝺr neſis. Luc. Tali ſpiramine neſis: huius nois obliquos ꝓdupit. Papi. Siluaq̃ que firã pelago neſida coronat.
Neſſotrophion locus vbi anates clauſę paſcunt: neſſi enim anates a grecis dicuntur. Colu. lib. ix. Media deinde parte neſſotrophỹ lacus defoditur in duos pedes altitudinis.
Neſcio is. ignoro non cognoſco: ex ne ꝛ ſcio. Auguſti. Phariſeus qui inuitauerat dominũ ieſum: putauit dñm neſciſſe mulierem.
Neſcius qui ignorat ꝛ qui ignoratur.
Neu apocopatũ eſt a neue: idemq̃ ſignificat qꝺ neue: id eſt ne etiã. Virg. Neu ſegnes iaceant terrę.
Neue modo ſignificat ne etiã: modo vel vt non. Lice. Neue: vaſtius ſyllabę ꝺeducanr̃ hoc eſt: vel non vaſtius ꝺeducantur.
Ne vnq̃ ſignificat nullo modo.
Neutiq̃: vna ꝑs oratiõis: et ſignificat nequaq̃. Terẽ. in an. Ego charine neutiq̃ officiũ liberi eſſe hois puto cũ is nihil mereat poſtulare gratię apponi ſibi.
Neutiq̃: non nimis/vel non valde/vel nullo modo: hz eñ aliꝗd aſſertionis. Terẽ. in hecy. In hac vſq̃ illud viſum eſt pamphilo neutiq̃ graue.
Neuus: carũcula eminẽs paululũ in qua ſepe ſunt pili et naturalis eſt. Nam cũ homine naſcitur ꝛ plerũq̃ ſuccreſcit. Hora. li. j. Ser. Egregio inſperſos repręꝺas corpore neuos.
Neuolo is. nevult quaſi nõ volo. Plau. Filiã meã tibi deſponſatã eſſe audio niſi tu neuis.
Neuter a. um. neutri tre. neutri. Sic vter nullus ſolus alter ꝛ huiuſmoꝺi. Terẽ. in an. Tam iners tam nulli cõſilii: ꝓ nullius. Et eſt neuter vtriq̃ cõtrariũ: ſignificatq̃ nec hic nec ille. In quo aduertendũ eſt: q̃ dicimus neuter alterũ: nõ autẽ neuter neutrũ. Nã ſi ita dicamus: neuter alterũ diligit: hoc ſignificam⁹ neq̃ ille hunc diligit: neq̃ hic illũ. Quoꝺ ſi neuter neutrũ diceremus: ſignificarem⁹ nec ſe quiꝺẽ ipſum vtrũq̃ diligere. Neutro aꝺuerbiũ ſignificat: nec ad vnã ptẽ nec ad aliã vt. Et neutro inclinata ſpe torpebat
Neuri populi ſcythię europę.
Neutralis: et hoc neutrale quoꝺ eſt neutri⁹ partis. Ũa neutralia verba ꝺicta ſunt q̃ neq̃ agunt aliquiꝺ: nec patiunr̃: vt ſto/iaceo/cubo/ſeꝺeo: hęc in nulla actiõe in nulla paſſione: ſunt alia neutralia ab vſu ꝺicta quę habent actionẽ ſeꝺ paſſionẽ nullã vt certo habet actionẽ: ſeꝺ nõ ꝺicimus certo: pugno: cgno. Alia ſunt q̃ patiunr̃ ſeꝺ non agunt vt vapulo penꝺeo algeo langueo ꝛ huiuſmoꝺi.
Nex necis ꝓprie mors quę ferro fit aut alia vi. Unꝺe neci ꝺatus ꝺicit qui interfectus eſt. Feſtus tamẽ neci ꝺatũ intelligit qui ſine vulnere interfect⁹ eſt. Unꝺe Auſo. Sera venenato potu abſtulit annibalem nex: Siſen. Quoniã neq̃ mea nex neq̃ interceſſio poſſe viꝺeꝛ illorũ ꝺe mente reprimere auꝺaciã. Lice. Inſiꝺiatori vero ꝛ latroni quę poteſt afferri iniuſta nex: Amb. lib. ꝺe paraꝺiſo. Nẽpe ꝺiabolo auctore neces viꝺenr̃ iuſtis hoibus ꝑparari.
Nexo as. et is. xui. xum. Fm Priſcianũ frequentatiuũ eſt a necto. Virg. lib. v. Nexantẽ nodis ſeq̃ in ſua membra plicantem.
Nexus a. um. participiũ. Virg. lib. v. Vincula linea rupit q̃s innexa pedẽ malo pẽdebat ab alto. Nexus. vel nexus ri. in obligatione ꝺicit. Lice. Curioni. Cui⁹ qũ ꝓpriũ te eſſe ſcribis mancipio ꝛ nexo. Jdẽ pro murena. Q. ſi in repetundis quę mancipi ſunt is periculũ iudici ꝑſtare ꝺebet qui ſe nexu obligabit. Nã vt teſtis eſt Liuius: mos erat rome vt qui ſoluẽꝺo nõ fuiſſent aꝺꝺicebãt feneratori cui ſeruirẽt quoaꝺ ꝺebitũ ꝑſoluerẽt. Et hi neri apellabanr̃ ꝺucebanq̃ in ergaſtula aꝺ ſoluenꝺũ. Var. Nexi ſũt liberi qui operas ſuas in ſeruitute pro pecunia quã ꝺebebant ꝺomino ꝑſtabant.
Nexilis et hoc nexile penul. cor. quoꝺ nectitur: ſicut textile qꝺ texitur. Lucil. Nexilis ante fuit veſtis qua texile tegmen.

N Ante I

Ni pro niſi ſubiunctiuo iũgitur. Eſt eñ a niſi per apocopẽ factum. Q̃q̃ etiã inꝺicatiuo vt ni fallor. Ubi ſciendum eſt: q̃ ni niſi et prętereq̃ ſemper repetunt eoſꝺem caſus qui pręceſſerũt: vt quiꝺ eſt animal niſi corpus cũ aia concretũ? Quiꝺ aliuꝺ queris q̃ voluptatẽ? nulli placet ꝑterq̃ mihi. Prętер vero ſemper exigit actiũ: vt nulli places ꝑter me. Ponit interꝺũ ni pro ne. Virg. Ni teneãt curſus. Plau. Ni ſtulta ſis. Niſi in principio ſententię inꝺicatiuũ ꝺeſiꝺerat aliaſ etiã ſubiũctiuũ: vt vapulabis niſi caues vel caueas. Eſt autẽ cõpoſitũ niſi: ex non ꝛ ſi: et ſignificat ſi non: vel ꝑterq̃. Eſt. n. cõiunctio exceptiua: licet q̃q̃ p cõtinuatiua vſurpetur.
Nice: greçe latine victoria ꝺicitur: vnꝺe Nicephorus victorioſus q̃ſi ferens victoriã.
Nicander: nomen ꝓprium: quaſi victor vir.
Nicano: penul. pro. oris genitiuũ facit pe. cor. nomen proprium: quaſi victor.
Nicator: victorioſus quo cognominatus eſt ſeleucus qui vt Appianus inquit in bello in ſyriacis ſemper inuictus extitit.
Nicolaus: nomẽ ꝓpriũ quaſi victor populi.
Nicarchus quaſi victor princeps.
Nicomachus pe. cor. victor pugnę. Quo nole ꝺictus fuit pater Ariſtotelis philoſophi.
Nicomedes pe. pro. nomẽ ꝓpriũ regis bithynię romanoꝝ amici qui olim raſo capite ſumpſit pileũ ꝛ se romanorũ libertũ vocauit: a quo Nicomedia.
Nicomedia ciuitas bithynię a Nicomede rege qui eã condidit appellata. Multi. n. eoꝺẽ noie ſunt vocati quẽaꝺmoꝺũ ptolomei, prter priores claritatẽ. In huius ciuitatis villa magnus Conſtantinus obiit: qui cũ vellet in iordane fluuio baptizari atq̃ iꝺcirco hieroſolymã peteret morte ꝑuentus ab Euſebio nicomeꝺiẽſi epiſcopo arrhianę perfiꝺie ſectatore baptizat⁹ eſt. Quę res chriſtiani ꝓncipis fiꝺẽ apuꝺ pleroſq̃ in ꝺubiũ vertit. Sed non eſt veriſimile cũ principẽ qui p omnẽ vitã ſuã arrhiani ꝺogmatis hoſtis fuerat in extremo ſpiritu ei⁹ ꝺementię conſenſiſſe quã ſummo ſtuꝺio ꝺe ſuo imperio prius eliminauerat.
Nicopolis: ciuitas epiri: a victoria Auguſti ſic appellata: qua Cleopatram et. M. Antoniũ apuꝺ Actiũ prelio ſuperauit.
Nicophanes pe. cor. nomẽ pictorũ: quaſi vir illuſtris.
Niceſtrata: quaſi victorioſa exercitu: Quo nomine ꝺicta Euanꝺri mater.
Niciteria: ſunt premia relata ex victoria vt Torques. Juue. Et Ceromatico fert niciteria collo ϱικητηρια eſt premiũ victorię ꝺicit a ϱικω qꝺ eſt vinco.
Nicia ꝛ nicea vtroq̃ moꝺo ꝺicit ꝓm Priſci. Et eſt nomen ꝺuaꝝ vrbium: quarũ vna eſt Gallię: alia Aſię et

Bithynię metropolis. Niceā ꝑmus Antigon⁹ philipi filius condidit ⁊ antigoni ā nominauit. Postea Lysimachus a nomine vxoris Antipatri filię niceā appellauit. Vbis ambitus stadiorū io. fuit in figura quadrata in campo sita: habuit quattuor portas ad rectos angulos eximio lapide qui circa mediū gymnasiū positus erat oēs q̄ttuor portę cernebant. Hęc iubēte Cōstātino famosa illa synod⁹ celebrata ē trecentorū ⁊ decē ⁊ octo eporū: et pfidū. Arrhij dogma recisum: fuit etiā niceas nomē viri de q̄ theocritus: ⁊ genobi⁹ita scribit ηΤοι ΣεΦρηκεν ηΔΙΔασ κει γρα μματα των μεσα νικιουσΓραΣευσ ἀμερων ΕισΓικελιαν οι μεν απωλορΤο.

Nicto is. ad canes ptinet cū sentiūt odorem leporū seu perdicū. Festus. Nictit vt canis ad odorandū ferarum vestigiūs leniter ingāniens. Enni. Mare sagaci sensit voce sua nictit vltraq̄.

Nicto as. frequētatiuū est ꝺbi niueo es. Et est nictare oculoꝝ et aliorū membrorū nisu sepe aliquid conari. Pli. lib. xj. Plerisq̄ vero naturale est vt nictare non cessent: quos pauidiores accepimus. Idē ibi. Grauiores alitū inferiore gena cōniuent eedem nictant ab angulis mēbrana obeūte. Inde fiūt nictatio ⁊ nict⁹. Compositū est adnicto: quod est iuxta nicto. Festus Adnictat: sepe leuiter oculo adnuit.

Nicozirianus delicatius odoramentum ⁊ vnguentum dicum ab artifice probo Micerote. Var. Laudas pinguia micerotiana.

Nidor odor ⁊ putor vstrinę et rei vstulatę vt apō Virgil. lib. xij. Illi ingens barba reluxit nidoreq̄ ambusta dedit. Propīe tamē de carnib⁹ assis in culina et ceteꝝ epulis coctis ꝺr a nidore ignis. Var. Pasceris ⁊ nigre solo nidoꝝ culinę.

Nideo es. dui. Cui⁹ cōpositū est Renideo in frequētiori vsu. Et modo significat splendeo. Sta. lib. x. The. Emicat effigies ⁊ sparsa oricalca renidēt. Pli. lib. vij. Mecq̄ in recessu gēme aut in deiectu renidente: mō redoleo. Hor. Nec mea renidet i domo lacunar

Nidus: auiū domiciliū a nidore vt putaꝝ ꝙ mali odoꝝ sint auiū cubilia. Q̄nq̄ tamē nidus accipiꝫ pro ipsa aue: q̄si cōtinens ꝓ cōtento. Virgꝫ. Ipseq̄ volātes ore ferūt dulcē nidis immitibus escā. Q̄nq̄ ꝓ quodam vasis genere a nidoꝝ similitudine. Var. Nymphaq̄ e lacuna fontiū allata nidos implent. Et nidi dicunt in quib⁹ merces in tabernis separatim tenentur. Var. De primo dabit alter ove nido rasum plumice purpuraq̄ cultrū.

Nidulus dimi. paruus nidus. Gel. De auiculę nidulo.

Nidifico as. nidum facio. Virgili. Sic vos non vobis nidificatis aues.

Niduloꝝ penul. coꝝ. idē quod nidifico. Pli. lib. xj. Aliud rursus eoꝝ genus qui e fimo ingentꝫ pilas auersi pedibus volutant: paruosq̄ in his cōtra rigorē byemis vermiculos fetus sui nidulant. Aliquādo nidulari ē ouis incubare. Var. Prima dies deinde illos quib⁹ halciones byeme in aqua nidulant: eos quoq̄ septem esse dixit.

Niger, ꝓpꝛie fuscus dicit: est. n. cōtrarius albo per trāslationē rē ponit q̄q̄ ꝓ mortuo. Iuue. Instituitq̄ rudes melioꝝ locusta ꝓpinquas. Per famam et populū nigros efferre maritos. Quandoq̄ pro nocio. Virgi. Et nigꝝ exesa chelidris creta. Q̄nq̄ pro malo. Iuue. Nigrū in cādida vertūt. Solebāt. n. pisci qō bonū ⁊ laudabile erat: creta vꝫ alba linea notare. Contra qō turpe fuisset: nigro signabant. Cū persi⁹ Queq̄ sequenda fore ⁊ quę vitāda vicissim: Illa prius creta mox hęc carbone notasti.

Nigellus a. um. diminutiuū quod est parum nigrum.

Nigredo: nigrities ⁊ nigricia: ipse color fuscus. Unde Pli. Capilloꝝ nigriciā dixit.

Nigror: ipsa nigredo. Cice. lib. j. de diui. Noctilęq̄ et nymborū occecat nigror.

Nigreo es. a quo nigresco: niger fio. Clau. lib. iij. Mūc sibi mutatas liceat nigrescere vestes. Col. Oliue cū nigruerint sereno cęlo distringere manu cōuenit.

Nigro as. nigrū facio. vnde Denigro as. Hiero. Denigrata est facies. Interdū nigrare ē nigrū esse. Col. lib. vij. Parādi sunt boues nouelli quadrati magnis mēbris: cornibus proceris: et nigrantib⁹ et robustis naribus resimis patulis: ceruice longa: et torosa: palearib⁹ amplis ⁊ pene ad genua ꝓmissis: pectore magno: armis vastis: capaci ⁊ tanq̄ implente vtero: laterib⁹ porrectꝫ: lūbis latꝫ: dorso recto planoq̄: clunibus rotūdis: crurib⁹ cōpactꝫ: ac rectꝫ sed breuioꝝ potiꝰ q̄ longis: nec genib⁹ ipsis obstis: vngulis magnis: caudis longissimis ⁊ setosis pilosisq̄: corpore densobreuiq̄ coloris rubei fuscive: tactu corporis mollissimo. Pli. lib. ix. Rubeus color nigrante deterior.

Nigrefacio is. et nigrefio notę significationis.

Nigrico as. penul. coꝝ. aliquantū niger sum. Pli. lib. x. Virib⁹ q̄ꝑpua colore nigricans sola aquilarū fetus suos alit. i. aliqua nigredine tincta.

Nigris fluuius est a quo Nigretes ppli cognominati sunt. Dictus nigris, ꝓter solitudines nigri puluer⁊ eminentib⁹ interdū velut exustis cautibus.

Nihilū ex non ⁊ hilum componiē quod significat vllū. Cice. lib. j. tus. Illud saxū qō sisyphus sudās nitēdo nec proficit hilū. Sunt qui putent hilū significare illud quod grano fabę adheret. Alij pennę modulum intelligi volūt ex quo nihilum et nihil per apocopen qō significat quantitatē vt nihil vini habeo. Inuenitur etiā pro aduerbio negandi positū. Teren. Nihil circuitione vsus es. i. non. Inuenit etiā nihil indeclinabile ⁊ triū generū: quasi qui ne hili quidē est hoc ē nullius q̄cū aut vtilitatis.

Nihildum. i. nondū. Cice. Cas. Et q̄ch nihildū audiramus nec vbi esses.

Nihilominus: non minus. Cice. Figulo. Tamē nihilominus eis conficior curis vt ipsum ꝙ viuā peccare me existimem.

Nil syncopatū ē a nihil. Et mō nomē est vt nil bonitat⁊ habes. Modo aduerbiū. Ter. in an. Nil me fallis.

Nilus ęgypti fluuius: a nileo rege sic dictus vl a nouo inferendo luto ꝙ sua inundatione totam feracē reddat ęgyptū. Cū Ser. Milū dici existimat q̄si μεριλυμ. hoc est nouū trahentē limū quo oblimet: hoc ē limo obtur⁊et ęgyptū ⁊ oppleat. Eustath⁹ interpres homeri pariter ⁊ dionysij libyci in dionysio sic scribit ηροΔοΤοσ μερλεγει Του νειλου Τασ πηγασ μηγιψωσ κεσθαι Διο ου Δε αυΤοσ εχ⁹ ει φασκι Του Του Τασ πηγασ Δωκω Δεφησιν ου Δε ου Δεισ ελληνων ε⁊ εροι Δεφασι Τον ηΙλον εκΤων ΤησΔεληνην ΤοιεκΤων Δεληνα ΤωνΟρων αγεσθαι. Unus est ex maioribus totius orbis fluuius: a quibusdā Geon dicit quasi terra qui antea Melo vocabat. Habet septem hostia. Virg. Et septē gemini turbant trepida ostia nili. Nomina ostioꝝ hęc sunt: Canopicū: bolbiticū: sebeniticū: phebeticū: mendesicum: tanicū: et pelusiacum. Nascitur in monte inferioris mauritanię non longe ab oceano stagnante ibi lacu: quē vocāt hilidem: deinde conditi se itinere aliquot dierū: rursumq̄ erumpit alio lacu maiore in mauritania cęsariensi. Iterumq̄ arenis receptus per deserta .xx. dierum spatio ferē ad proximos ethiopas ⁊ denuo ꝓfilit fonte qui niger dicit. Inde aphricā ab ethiopia secans ethiopas sic pleraq̄ insulas facit quarū clarissima est Meroe cui⁹ metropolis etiā Meroe vocat. Postq̄ se aquis omnibus auxit nilus appellatur. Deniq̄ multis ostijs fertur in mare ęgyptiū: ęgyptiq̄ inferioꝝ partē occupat

leuaq̃ diuisus amplexu suo determinat. Canopico ostio ab africa. Ab asia pelusiaco: ꝓpter qđ aliq̃ egyptū inter insulas posuere/ita se diuidente nilo vt triquetrā terrę signū faciat. Idcirco multi egyptum. Δ. greccę littere similitudine Delta vocauerunt. Augeť Nilus certis diebus mirū imodū ⁊ per totā spatiatus egyptū fecundissimus innatat. A nilus fiunt adiectiua Niloticus a.um. vt nilotici pisces. Et niliacꝰ pe.co2.a.um. Mar. Niliacis primū puer hic sit natus in oris. Nili quoq; apud veteres capiunť ꝓ fossis in ludis circūdatis ꝓ septis/siue ꝓ canalibus aq̃rum aliunde deductarū quos romani itra domos deducebant. vide in dictione Euripi.

Nimbus/repentina ⁊ ꝓceps pluuia. Ponit ⁊ pro vento. Virgil. Nimborū in patria loca fęta furentibus haustris egoliā venit. Interdū pro nube qua dū solet in terras descēdere. Lucil. Cum nimbo celitus descēdit iuppiter. Et nimbus vastis genꝰ quo vina vnguēta ⁊ alij liquores funduńť. Mar. A ioue q̃ venit miscenda ad pocula largas Fundet nimbꝰ aquas: hic tibi vina dabit. Hinc nimbosus a.um. Virgi. Fluctu nimbosus orion. i. pluuiosus/ventosus/ve.

Nimis ⁊ nimiū/nomē loco aduerbij augendi: ⁊ ꝓ vitio dicuńť: significatq; plus satis. Terē. Me quid nimis Dicit ⁊ nimꝰ a.um. vt nimꝰ labor exhaurit vires.

Nimirū aduerbiū cōfirmādi: hoc est sine dubio/certe. Pō[illegible]tā solui vt dicať: Nimirū nō est mirū: nam ni significat ne: ⁊ ne significat non: vt Plau. Me vult ꝓ non vult. Aliq̃ ad responsionē adhibeť. Quin. Demus id qđ nullo modo fieri pōt id est ingenij doctrinę studij pessimo atq; optimo viro vter melior dicetur oratoꝛ: nimirū qui homo quoq; melioꝛ.

Niniue pe.co2re. vbs Assyrioꝛū quā edificauit Assur egrediēs ō terra Senaar a nino rege sic dicta: vt scribit Aug. Est ⁊ alia ciuitas iudęoꝛū in angulo arabię quā nunc coꝛrupte niniuę vocant: ⁊ in genitiuo ninives facit. Unde Aug. lib. xv. de ciui. dei. Niniues ciuitatis magnę ninus Beli filius conditoꝛ nomē ex illius noie deriuatū est/vt a nino niniue vocaretur. Et populi in ea habitātes Niniuite pe. ꝓ. dicūtur.

Ningo is. vel ninguo is. xi. Priſ. ninguo q̃s ninxi: vndee ⁊ nix: sicut a duxi dux: a rexi rex. Virgi. lib. iij. ge. Interea toto nō secius equoꝛe ningit. Sunt etiā qui ningo dicant a ningue: cuius noiatiuꝰ est ninguis: qđ antiqui ꝓ niue vsurpabant. Lucre. Albas effunderе ningues. Apule. in primo herma. Aspera hyems erat omnia ningue canebāt: nunc dicimꝰ nix.

Ninguidꝰ a.um. idem qđ niualе q̃ ninguibus abūdat.

Niobe/nomen filię Tantali soꝛoris Pelopis ꝓoriscq; Amphionis q̃ in saxū versa est ex doloꝛe vt poetę fingunt/cum ex fecundissima matre ad oꝛbitatē redacta exanimatos vidisset filios filiasq; omnis quos Apollo ⁊ diana sagittis cōfixerāt q̃ in saxū versa dicit quoniam ex nimio doloꝛe attonita obmutuit ac veluti lapi descens malis diriguit. a Sta. in syluis Sylpileia mater dicta Niobe qm̃ facta saxea turbine vēti in sypilū patriā rapta est vbi fixa cacumine montis liquitur ⁊ lachrymis etiā nunc marmoꝛa manant.

Niphates pe. ꝓ. Scythię fluuius. Quo etiā noie dictus est mons armenie: ex q̃ Tigris nascit: vt refert Stra. Vir. Addā vbes asię domitas pulsūq; niphatē. Dictꝰ niuates a niuibus απω Γησυιφαλοσ.

Niptra dicāť lauacra. a νιπτω: qđ significat lauo: quo nomine dicta est tragedia pacuuij quā allegat Cice. lib. ij. rus.

Nisi dictio exceptiua. vide supra in dictione ni.

Nissa/vbs q̃ ad mediterraneā iacuit supra Trallis ad oriētē: ⁊ maxima ex parte monti accubuit coꝛrēte q̃dā diuisa q̃ cōuallē efficit. Ex hac fuerūt Apollonius philosophus stoicus panetij familiaris ⁊ Menecrates Aristarchi discipulus: ⁊ aristodemus eius filius quē valde senē iuuenis admodū audiuit Stra. Itez Sostratus aristodemi frater: ⁊ alius Aristodemꝰ eiꝰ cōsobrinus qui magnanimū pompeiū erudiuit.

Nisęus/locꝰ in media in q̃ pulcberrimi equi nascebanť.

Nisee/nomē nymphę. Virgil. Nisee sphioq; thaliaq; cymodoceq;.

Nisyrus pe. coꝛre. parua insula nō longe a Coo. in qua optima vina fiunt.

Nisus/nomē regis Megarēsiū: q̃ vt in fabulis ferť in aue sui nois ꝓuersus fuit. Virg. li. j. ge. Apparet liq; od sublimis in aere nisus: hic alio noie haliętꝰ dr.

Nisus a.um. participiū est a nitor eris.

Nitor eris. nixꝰ vel nisus. Et est niti conari: qđ vernacula lingua dicimꝰ pontare. Virg. Post valido nitēs sub pondere faginus axis Increpat. Interdū firmare/sustentare. Virg. Ille vides pura iuuenis qui nititť hasta. Per trāslationē. Cice. Tu eris vnus in quo nitatur ciuitatis salus: id est sustineat. Interdū ambulare. Pacu. Ardua per loca agresti ac trepidante gradu nititť. Interdū volare. Virgi. lib. iiij. Hic primuꝫ paribus nitēs cyllenius alis cōstitit. Interdū: Fulciri. Cice. lib. j. offi. Est igitť adolescentis maiores natu vereri: eoꝝ hisq; diligere optimos ac ꝓbatissimos q̃q; cōsilio atq; auctoꝛitate nitaťur: id est fulciať/gubernetť/instituať. Huius cōposita sunt: Annitoꝛ/cōnitoꝛ: qđ est totis viribus nitoꝛ. Cice. lib. iij. offi. Quare quantum cōniti aio potes quātū laboꝛe contēdere si discedi laboꝛ est potius q̃s volūtas tm̃ fac vt efficias. Enitoꝛ/pario. Plau. in am. Geminos Alcumena enitit. Var. lib. ij. de re rus. Faciēdaq; septa secreta ab aliis quo enitētes secludere possis. item quę coꝛpoꝛe egro Aliq̃n est cū conamine absoluoꝛ. Unde enixe dicunť mulieres q̃ portꝰ doloꝛe leuate sunt. Itē Eniti est extra vel perfecte opari/pficere. Sal. in Jug. Ab adolescētia ita se enixū vt ab optimo quoq; ꝓbareť. i. pfecte exercitū vel operatū. Col. li. ij. Sed nec in media parte versure cōsistat detq; requiē in sūma vt spe celsandi totū spatiū bos agilius enitatur. i. exaret/perficiat. Hinc Enixe aduerbiū/qđ ⁊ enixū dicit. Licero Ego illos malos ⁊ audaces semꝑ enixū cōtra fortunas atq; honoꝛes huiꝰ oꝛdinis oia feciſſe sentio. Innitoꝛ/inhęreo/firmoꝛ. Col. lib. vj. Quo plus solmedie arboꝛes q̃bus vitis applicata ⁊ religata inmitť/accipiāt. Hiero. ad iulianū Cidit scalā de terra vsq; ad cęlū ⁊ desuper innitētē dñm vt lassis manus poꝛrigeret. Obnitoꝛ/contra nitoꝛ/obluctoꝛ/induroꝛ/obstinatoꝛ. Virgi. li. iij. geoꝛ. Versaq; in obnixos vꝛgentur coꝛnua vasto cū gemitu cōtra obluctātes. Aug. lib. ij. de ciui. dei. Quoꝛū dicta cōtraria si totiēs velimꝰ refellere quotiēs obnixa fronte statuerūt: non cogitare qđ dicant dū quocūq; mō nostris disputatiōibus cōtradicant. Hinc aduerbiū obnixe qđ significat cū conatu/instātēr quantū possibile est contra conantem. Teren. in an. Pedibus manibusq; obnixe omnia facturum. Pernitoꝛ/valde nitoꝛ. Ser. Pernix perseuerans a pernitēdo tractū est. Renitoꝛ/ꝓtra nitoꝛ. Hiero. ad Julianū. Si huic cōsilio nostro vel amicus vel assecla vel ꝓpinquꝰ renititť: ⁊ ad delitias reuocat intelligito eū nō de tua aīa/sed de suo ventre cogitare. Subnitoꝛ/suffulcio. Virgi. lib. iij. Parua phyllorete subnixa petilia muro. Aliquādo est sursum nitoꝛ. Lecil. lib. anna. Ea latini subnixo animo ex victoꝛia consilium ineunt. Et habent pe. ꝓ.

Nixus a.um. participiū. Nixus us. nomē: ⁊ significat partum. Virgi. Haud fętus nixibus edunt.

Nixurio is. pe. coꝛ. nixurij. nitivolo seu cupio aut conoꝛ facere. Migid. Nixurit qui niti vult ⁊ in conatu sępius aliqua re perpellitur.

Nitoꝛ/splendoꝛ in quacūq; re dicit. Cice. in Lato. Tū

lisandrū intuentē purpurā eius ꝛ nitorē corporis/scz Cyri. Col.li.ij. Hęc ex his maxime serendū qđ robꝰ dicit cum ꝛ pondere ꝛ nitore prestat.

Niteo es.nitui.splendidus cultus politus sum. Hinc nitesco/nitidꝰ fio. Cōposita sunt: Eniteo/qđ est extra ꝛ valde niteo: per trāslationē ꝑo Enitere significat celebrē esse. Lice.lib.iiij.ad herē. Hunc hoc signi est ipsos artis scriptores non putasse vnum potuisse in omnibus elocutionis partibus enitere. Hinc enitesco. Sal. Postremo cęsar bellū exoptabat vbi virtus enitescere posset Interniteo/in medio niteo. Plinius. Tūc eīm tellure internitēt: quia his vētis maxime arenę mouentur. Et habent pe.cor.

Nitidus a.um.splēdidus. Col.lib.ij. Far qđ appellat clusinū candidioris ꝛ nitidi coloris. Hinc nitiditas. Actius: Formę nitiditate prędharus regi.

Nitido as.nitidū facio. Col.lib.xij. Ferramēta detersa nitidentur atq; rubigine liberent.

Nitedula/animal muris exigui genꝰ: sicut docet Ser. Lice.pro ser. Vt illa ex vepreculis extracta nitedula rempu.conaretur arrodere. Est ꝛ Nitedula cicindela quę noctu lucet.

Nitria/egypti regio: ꝛ nomen duarum vrbium: supra memphim.

Nitrum/vt quidā putant a nitria vbi nasci solet dicit: hoc nō multū distat a salis harmoniaci specie qđ nō nulli existimāt esse salis genus. Sicut eīm sal in littore maris feruor cōficit solis durando in petrā aquas marinas: ita in nitria vbi ęstate pluuię ,pluriores tellurem infundunt: ardor nimiꝰ aquas excoquit in petrā sali simillimā/sed nihil gelidi rigoris nihil salsi saporis habentē: quę tamē iuxta naturā salis durare in caliditate: ꝛ nubiloso aere fluere ac liqscere solet. Sunt qui dicant nitrū apud medos canescentibus siccitate cōuallibus fieri. Pli.lib.xxx.. Sal. Et nitrū sulphuri concoctū in lapidē vertit. Et itē liquatū coquentes ex eo vasa faciūt. Ex nitro medicinę fiūt ꝛ sordes vestiū corporūq; lauant. Vñ apud Esaiā: Si laueris te nitro: ꝛ multiplicaueris tibi herbā borith maculata es iniquitate tua coram me.

Nix quasi noua: greci eīm νεόν nouū dicunt. Antiq; tamen Ninguis is.declinabant.

Niueus a.um.qđ est ex niue vt massa niuea. licet quandoq; pro candido ponatur.

Niualis ꝛ hoc niuale eiusdē significati: vt aqua niualis. Gel. Qui aquā niualē frugibus sane ꝛ arboribus fecundaz diceret: sed hominibus potu nimio insalubrē esse. Colu.lib.iiij. Niuale cęlū dixit qđ sępe niues inducit. Dixit enim: Cęluz porro necq; niuale vinea /necq; rursus estiuosum desiderat.

Niuatus a.um.qđ est niue refrigeratū. Sue.in Nero. Reforus sępiꝰ calidis piscinis/ac tpe ęstiuo niuatis.

Niuosus a.um. Locꝰ in quo sunt frequētes niues.

Niueo es.xi.ctū.a quo Cōnieo. vide in dictiōe nicto.

A Ante O

No nas aui.atū.cū cōpositꝫ. vide in dictiōe Mato as.

Nobilis/quasi noscibilis a nosco. Unde ꝛ ꝑnoto ponitur. Virgi. Est locus italię medio sub mōtibus altis nobilis. Sic illustris/egregius /insignis/ p̄cipuꝰ/singularis cognitionis nō meriti ꝛ laudis nota sunt: qz tam de flagitiosis q̄ de claris dici inueniunt. Vñ ꝛ pro digno ꝛ excellenti in quacūq; re ponit siue bona siue mala. De bona: vt cū ad generis dignitatē refertur. Sal. Nobili genere natus fuit. De mala. Liui. Nobilis ille clade romana locus. Var. Nobilis hęc esset pietatis rixa duobus. i. excellens ꝛ digna notitia. Hinc nobilitas q̄ est generis vl alteriꝰ rei excellētia ꝛ dignitas. Col.lib.iiij. Deꝑhēdi pōt nobilitas in gustu. His ꝓtraria sunt Ignobil' ꝛ ignobilitas.

Nobilito as.nobilem facio/dignitatem addo/decoro. Apul. Quē nō excellentia generis/sed mores/virtutesq; nobilitauerūt. Aliqn notū facio. Lice.li.ij.offi. Pestis est phalaris cuius est ꝓter cęteras nobilitata crudelitas. Huius cōpositū est: Denobilito: qđ est vitupero. Terē.in eu. Tu iam pendebis qui stultū istū adolescentulū denobilitas flagitijs.

Noceo es.cui.citū. Nocere significat obesse. Col.li.ij. Nō nocebitur ei nocturnis rotibus aliūl ve ex causis dum a pecore ꝛ auibus vindicet: significat etiā a maleficio nō abstinere. Unde nocētes dicūt qui iniuriā aut maleficiū cōmiserūt. Innocētes qui ab omni iniuria ꝛ maleficio abstinēt. Innocētia/integritas. Sal. Ubi qę metellus agebat ex nuncijs accepit simul et de innocētia sua certior roma factus diffidere. Et tū demū verā deditionē facere conatus est.

Nocuus/qui nocet. Innocuus qui nō nocet. Quādoq; tamen passiue sumitur.

Noctua/auis: a tempore noctis dicta quo canit vl volat. Prouerbiū est noctuas athenas portas: ac si diceretur: Aquā mari iungis. Ferunt enim noctuarum maximā copiā athenis esse.

Nocticorax/seu nycticorax/corvus nocturnus interpretatur: nigra auis ac sola clamans ꝛ nocte volat. Nyctos νυκτος. nox latine dr. Hiero. in Deutro. Tāq; diuersa inter se ponit/noctuā/nycticoracē ꝛ vespertilionē: sed corrupte sic dicit: nam. Suidas νυκτικοραξειδος ορνεου ερημικου ο τασ οικου μεν φευγων των οικιων ταισ ερημοισ.

Noctiluca.pe.pro. dicit luna quę noctu lucet. Quo et noie dictū est paruū qđ ęstate dum volitat lucet. Alio noie nitedula appellat.

Noctiuagus pe.cor. qui nocte vagatur.

Noctu pro nocte noialiter vtebant antiqui. Quadrigarius. Cōuentt senatū noctu multa domū dimitti. Plau.in Bene. Haud falsuz euenit somniū qđ noctu hac somniaui. Noctu ꝑo aduerbiū significat per noctē. Sal. Diu noctuq; laborare/festinare. Aliquādo nox pro noctu: vt est in.xij.tabulis. Si nox furtuz factuz sit/si in aliquis occisit: iure cesus esto. Ubi in actiuū dixerūt ab is: ꝛ occisit pro occidit.

Nocturnus a.um.qđ est noctis: vt nocturna lux. Sic a die diurnus. Claud. Dia q̄ sensu voluunt vota diurno. Tępore nocturno reddit amica quies.

Noctescere/est obtenebrare. Furius: Omnia nocte/scunt tenebris caliginis atrę.

Nodus ,ppie ligatura q̄ nō facile soluit. Unde enodo as. A cuius similitudine nodus in arbore dicit grossior ille quasi callus vbi veluti colligati simul rami esse apparebāt. Col.lib.iij. Eius imā partē quam interrā dimissurus es acutissima falce iuxta nodū rotūda plaga amputato, hinc est vetus illud prouerbiū. Nodū in syrpo queris. Per trāslationē ꝑo nodꝰ accipitur pro enigmate seu questione aliqua difficili. Et nodus in exercitu dicit densa peditū multitudo /q̄ nō facile possit resolui. Nodꝰ herculis dicit in quo neq; principiū neq; finis conspicit quasi indissolubilis sit. A nodus fiūt/Enodis/inenodabile/internodiū. Nodulus diminutiuū a quo aliud Nodellus. Nodosus a.um.qđ multos habet nodos.

Nodo as.nodos facio: ligo in nodos. Lactā. deopi. Deꝰ igit solidamēta corporis quę ossa dicunt nodata: ꝛ adiuncta inuicē neruis alligauit atq; construxit. Virgi.lib.iiij. Crines nodant in aurū. Huius cōposita sunt Enodo: qđ nodatū erat soluo. Per translationem significat declaro/expōno. Gel. lib.j. Ad hunc modū Julianus enodabat diiudicabatq; veterū scriptorū sentētias quas apud eū adolescētes lectitabāt. Lice.lib.ij.ad herē. Deinde cōtrarię legis enodabimus voluntatē ꝛ eā trahemus ad nostrę causę cōmo-

dum. Interdū enodare est sine nodis qui in arbori/bus sunt facere. Col. li. vj. Quę vlmus appositione vnde prouenerint leuissimę virgę falce debēt enoda/ri. Cōnodo ꝛ innodo sunt eiusdē significationis cum simplici: ꝛ habent penul. pro.

Noegeū/amiculi genus candidi. Vñ etiā pro candido qñq; ponit. Liu. Lachrymas de ore noegeo terſit.

Noes/fluuius thracię in istrū fluens.

Nocole/papillę quę ex faucibus capiarū depēdēt/bar/bastrillum vocatur.

Nome vlcera q̄ depascunt/vocantq; secūdo corpus.

Nomades penul. cor. populi in scythia europę: quorū vita omnis in pascendis gregibus habeē. Sunt etiā populi in ethiopia: vt Pli. lib. vj. scribit. Hier. Nomades ꝛ troglodytę ꝛ scythę ꝛ hunoꝝ noua feritas semicrudis vescūtur carnibus. Dicti nomades a ν/bo greco νεμω quod est pasco.

Nomen/quasi nouimē a nosco: quia noticiā faciat: naz per id quicquid nominamus agnoscit. Vel nomē di/citur notamē. Aut a greco qđ est ονομα abiecta o. Et habet multas significationes: quaz vna talis est quę inest appellationi rerū omniū. Est em̄ nomen ꝓ/prijū vocabulū singulorū. Virgi. Cui nomina mille: mille nocēdi artes. Idē: Nomē aui referēs priam⁹. Verba autē nostra rerū nomina sunt: vt salio/curro. Utiq; his oib⁹ noib⁹ res significanē. Vñ is sapiētis/simus iudicatus est q̄ rebus noia iposuit. Vñ omne qđ loq̄mur. i. omnes partes oratiōis rerū noia sunt. Alia nois significantia est qua vnā partē oratiōis ex/orto videmus esse signatā: vt nomē, pnomē, verbum. Tertia nois ꝓprij vt hois ꝛ deoꝝ. Quarta quadri/partita est: qua vna quęq; persona sine alterius com/munione signaē. Qđ Cice. lib. Rhe, sic diffinit. Nomen est qđ vnicuiq; psonę attribuit quo quęq; suo ꝓ/prio ꝛ certo vocabulo appellaē. Ergo vt proprijū p/sonę hoc nomen ꝛ certū sit per quattuor tendit. Prę nomen/nomen/cognomen ꝛ agnomē: Prenomē in/terdū vna/interdū duabus/interdū tribus litteris cō/tinetur. L. vt Laius. Gn. Gneus. Ser. Sextus. Fu/itq; nōnulla ratio q̄nois. Nā ꝛ quintū ideo dixerunt q̄ quinto fortassis loco natus esset Luciū q̄ in initio lucis exortus. Gneū a corporis effigie. Cognomen maiorū est tractū ex familia vel sanguine: vt Corne/lius ex cornelijs. Nomen vt proprijū persone est qđ proprijū gentilitiū: hoc est qđ originē gētis vel fami/lię declarat. vt Cice. Scipio. Agnomen extrinsecus venit. Et hoc tribus modis. Aut ex animo vt supb⁹/pi⁹. Aut ex corpore vt: Crassus/pulcher. Aut ex for/tuna: vt Africanus/Gotticus/Asianus/Numātin⁹ a deuictis gētibus: sed hoc raro vsurpaē. Cognomē nāq; siue cognomentū poti⁹ q̄ agnomen dicit. Cice. Scipio ille cui africano fuit cognomē. Idē: Teq; nō cognomen solū athenis deportasse sed humanitatez ꝛ prudentiā intelligo. His quattuor partibus psone proprijū ꝛ certū nomen includit: vt publius q̄nomē nomen scipio. Cornelius cognomē. Africa/agnomē. Qui autē q̄nomē/nomen ꝛ cognomen tm̄ ponunt di cunt publius q̄nomē ee. Cornelius nomē: scipio cog nomē. Et nomē quidē atq; cognomen omniū eiusdē familię cōmune erat: q̄ nomen ꝺo tm̄ singulorū. Et iō proprium nomen quo seinuicem gentiles vocabant. Vir. Pater appellabat ex duobus filijs/alterum pu bliū/alterū Luciū. Nec aliter inter se fratres ipi vo/cabāt. Quidā etiā a vestimēto cognomē sortiti sunt: vt Antonius/Caracalla. Quidā a pecore minori: vt porcius/scropha. Quidā a pecore maiori: vt Equiti⁹ Taurus. Quidā a piscibus: vt sergius/orata/Mu/rena. Quidā ab arboribus: vt Fronditius. Quidaz ab ea re quā optime fecerēt: vt Fabius/Tullus. Li. Pinsendo pilūnus qui primus pilū inuenit ꝛ mul/ta hmōi. Est quādo nomē pro decore/cognatiōe ꝛ di gnitate ponaē. Virgi. Tuulsumq; humeris caput ꝛ sine noie corpus. Interdū pro genero sitate. Idē lib. ij. geor. Aut pomis sua noia seruāt. Interdū pro no/bilitate generis: er qua fit nomē qđ famā significat. Idem: Et nos aliquod nomēq; decusq; gessimus. Et illud: Melius est nomen bonū q̄ diuitię multę. In/terdū pro gente. Virgi. Mostrūq; in nomen ituras. Interdū pro debitore seu debito aut credito qđ fre/quentius: quoniā noia eoꝝ q̄ vsuras soluturi erant in calēdario fgneratoris scribebāt. Et simili modo qui/cūq; aliquid debebat. Cice. lentulo: Ut bonū nomen existimet adeptus. i. bonus debitor. Sue. Et q̄ in sin gulos annos stipendū noia imposuit.

Nomino as. appello/nomē impono. Lactā. lib. iiij. Si autē diuinus nō sit ne deus quidē sit: vnde ipsa diui/nitas noiatur. Hinc denoio: qđ idē est qđ nomio seu nomen alicuius habeo. Col. li. iiij. Quippe vniuersę regiones/regionūq; singulę pene partes habēt pro/pria vitiū genera: q̄ cōsuetudine sua denoiant.

Nominatim per singulorū noia. Pli. Cum villico oēs nominatim assignati essent. Dicit tamē ꝛ de vno: vt tenens cruentū pugionē Brutus nominatim cicero nem inclamauit. Cice. lib. iij. offi. Quicquid enim est in q̄dio vitij id statuerūt si vēdit or: sciret nisi noiatim dictum esset q̄stari oportere.

Nomēclator/a noie calādo. i. vocando qui memoriter vnūquēq; noiatim vocare didicit: vt puta in foro re/os: in ꝓuinci⁹ ꝓuinas. Apul. Et ad nomēclatorē mox citati venerunt. Horū opera vtebātur potissimum candidati/vt sibi in prensando suffragatores noia ci/uium suggererēt. Unde laudatur Cat. q̄ legē seruauerit q̄ cādidato nomenclatores adesse vetat/vt per seipm̄ sine nomēclatore noiatim salutaret ciues ro/manos. hi ꝛ farctores quoq; dicebanē: qz salutatorū noia: vt ait Festus: velut infarcirent peritorū aurib⁹. Hinc nomēclatio ꝛ nomēclatura ꝓ nūcupatiōe ꝛ no minatione. Col. lib. iiij. Quare prudētis magistri est eiusdem nomēclationis aucupio quo potiri nequeat studiosos non demorari. Pli. lib. ij. Jouem quidem aut mercuriū aliter ve alios inter se vocari ꝛ esse egle stis nomēclaturę.

Nomos/latine lex dicitur.

Nomodidactes/qui legem docet.

Nomophylaces/legum custodes ꝛ seruatores. ὁ τοῦ νομου. a lege ꝛ φυλαξ. custos. Col. lib. xij. Nō/satis visum est bonas leges habere nisi custodes earū diligētissimos ciues creassent: quos greci nomophy/lacas appellant.

Nomothete/latine legiferi dicuntur. Unde Solō no/mothetes dictus.

Nomentū/oppidū in latio non procul ab vbe roma. Mar. Si vicino tibi nomēto rura colunē. Hinc no/mentana via romę qua itur nomentum. Et nomenta/ni qui nomentū habitant.

Nō/negatiua dictio/accōmodari potest indicatiuo: vt Nō tulit ātigenes: Optatiuo: Nō mihi si cētū ligue sint oraq; centū. Subiunctiuo: vt Nō illa quisq̄ me naue per aftū Jre neq; a terra moneat ꝓuellere funē Quę si negationi q̄ponaē/affirmat: vt non nihil tibi debeo. i. aliqđ tibi debeo. Cum ꝺo postponit magis affirmat q̄: si q̄ponereē: vt si dixero: Nihil nō tibi de/beo. significat em̄/oē tibi debeo. Qui. li. iij. fas. Mul ta tibi memores nil nō debem⁹ elise. i. debem⁹ mlta tibi cū fueris de nobis merita: sed elise debem⁹ oia.

Non modo/significat non solum: vt non modo te dili/go/sed etiā amo. Quādoq; ponitur pro neduz. Tre bonius Ciceōri: Nō enim nescis quanti te facia: ꝛ q̄ ꝓ veterrimo amore omnibus tuis etiā minimis cō/modis nō modo tanto bono gaudeā.

Nonnunq̃ significat aliquãdo.
None/quasi noue propter initiũ obseruatiõis. Uel q ab eo die semp ad idus nouẽ dies putẽt: sicut apud thuscos q hi nono quoq; die regẽ suũ salutabãt z de proprijs negocijs consulebant. Uel ideo nonę dictę sunt q ante diem nonũ sunt siue a noua luna cum põtifex eo die nouam lunã obseruaret z visam regi sacrificulorum indicabat.
Nonacris/locus in arcadia. Victru. Est in arcadia nonacris noiata q̃ habet in mõtibus stillãtes ex saxo frigidissimos humores. Hec autem aqua Stygofydor appellat/qua neq; argenteũ neq; eneũ neq; ferreum vas põt subsistere/sed dissilit ac dissipat. Conseruare aũt z eã ptinere nisi vngula mulina nil potest.
Normãdia/regio gallię vltra Sequanã flumen: q̃ a Larolo magno deuicta fidẽ christianã suscepit.
Norwegia regio in europa septentrionali versus oceanum germanicum sita.
Norma fabrorũ instrumentuq; habens duo latera: quo omnia dirigunt/metiunturq; q̃ z Regula dicit. Uñ q̃ recta dimẽtiq; sunt normã habere dicũtur. Cice. in Le. Mũq; ego dicã. C. Fabriciũ. M. Curiũ. Tullũ cozuncanũ quos sapiẽres maiores nostri iudicabãt: ad istorũ normã fuisse sapientes. Per trãslationẽ võ ponit p recta vitę via. Hieroñ. diminutiuo vsus est. Si q̃d in hac normula apostolicę vitę z religiõis dispensatione/cozrectiõe vel mutatiõe indiget: ego vro omitto. A norma fiũt adiectiua Abnorme z enorme
Normatus a.um. qđ est regulatũ z directũ. Col. li. iiij. Antiquã illã ciconiã infirm° vt tanq̃ suppostto vasi ad perpendiculũ normata insisteret..
Noricũ pe. coz. regio in europa: vt lib. ij. scribit Ptole. limites habet ab occasu Enũ fluuiũ: q̃ medius est inr Vindelicos z Noricos A septẽtrione Danubiũ: ab ortu solis mõtẽ Cetiũ q̃ pannoniã superiorẽ distermiat a norico A meridie montẽ Curuancã qui est sup Istriã. Eã nũc regionẽ plerięq; Bauariaz appellant. Unde fit noricus a.um. Nora. lib. j. car. Quas neq; noricus detereret ensis.
Nosos grece/latine morbus. Nosema atis. morb° egritudo Nosco egroto. Nosemos /egrotus: Nosematicus/valitudinarius.
Nosecomion/hospitale/languẽtiũ villa z domicilium ad qđ diuertunt egrotãtes paupes. Hiero. ad Oceanum Cẽtũ q̃ habere poterat /distribuit/ dilapidauit ac vendidit z in pecuniã cõgregatũ vsibus pauperũ pparauit. Et primo omniũ nosecomion .i. languẽtiũ villã instituit/in q̃ egrotãtes colligeret de plateis: et consumpta lãguoribus atq; inedia miseroz membra refoueret.
Nosco is. noui/notũ: qđ z gnosco dicit. Uñ Agnosco z cognosco z ignosco. Significat autẽ noscere vltra notã significationẽ carũ habere. Uirg. lib. iiij. geor. Et patriã. solę z certos nouere penates: habet z alia cõposita: vt Dignosco/internosco: inter alios nosco Cice. i. Lel. Secerni autẽ blandus amicus a vero et internosci tam põt adhibita diligẽtia. Pernosco/pfecte noseo. Col. lib. vij. Itaq; sicut romani ꝑceperunt ipse quoq; cẽseo tã pecoz q̃ agroz cultũ pernoscere. Fit autẽ nosco a greco/ Nam greci γνωσκειν dicũt cognoscere. γνωσοφ cognitum γνωσιφ noticiam προ γνωστικα signa. Dic latini veteres nõ nosco/ sz gnosco dicebãt z gnotũ cognitũ. Et gnoro .p scio.
Noscito as. pe. coz. freq̃ntatiuũ a nosco. Plau. in Cist. Hũc vestigia si q̃ sũt noscitabo. Liui. li. iij. Circũspectare oib° vtr ptib° senatorẽ raroq; vsq̃ noscitare.
Noto as. est frequẽtatiuũ a nosco. Pris. In quo similiter est notandũ q̃ cũ a notu sit deriuatũ: cozripuit tñ pe. Nec mirũ Cõposita esti a notus mutãt o in i coz. vt Agnitus/cognitus cum ignotus seruauerit o. Est autem notare aliaduertere. Lactã. li. ij. Cursus sideroz z defect° notauerũt. q̃ translationẽ scripsit. Ci. Aulo. Cecl. Deinde vt eã in ciuitatẽ boni viri z boni ciues nulla ignominia notati nõ reuertant: in quã tot scelerũ condẽnati reuerterũt. Sumit q̃q; p Intitulare/ inscribere. Hiero. in plogo. sup Salo. In ꝓuerbijs notant ꝓuerbia salomonis. Q̃q; p Facere. Lactã. lib. iiij. Qui signũ hoc veri z diuini sanguinis in summo cozporis sui notauerint. Potest etiaz dici a nota deriuatũ: vt sit notare signũ notam ve apponere. Iuue. Sed q̃ fabrici° censor notet. Lactã. lib. iij. ꝓprie Cuius rei figurã etiã iudei nũc exhibẽt cũ limina sua de cruore agni notãt. Et notare est ab alio dictata cõscribere. Uñ q̃ dictat scriptor. Qui võ scribit notarius appellat. Itẽ Notare ignominia afficere. Licero Sed notandã putaui libidinẽ nimiã. Cõposita huius verbi sunt Annoto/cõnoto/denoto/prænoto/anteneto seu antesigno. Subnoto. Var. Et nõ sobria verba subnotasti/habentq; pe. coz.
Notę vocant vulgo ciphere: quas teste Eusebio prim° Tyro Licer. libertus inuenit. Sue. de Cesa. Extant z ad ciceronẽ. itẽ ad familiares domesticos de reb° in quibus si qua occultius pferẽda erant p notas scripsit: hoc est sic structo litterarũ ordine/ vt nullũ võbuz effici posset: q̃ si q̃s inuestigare z perseq̃ vellet quartã elementorũ litterã. i. d .p a. z perinde reliquas cõmutet. Gel. de notis Cesaris sic scribit: In epłis Cesar inueniũtur litterę singularię sine coagmẽtis syllabarum/ex quibus verba cõfici nulla possunt. Curi° Lice. p scriptura posuit Quare mi. Lite. perseuera cõstãter nos pseruare. Et Sulpitio successori Nos de meliori nota cõmẽda. Q̃q; nota dicit signũ seu macula qua res ipsa notat. Est q; tam in aio q̃ in cozpore. De cozpore Uirgi. lib. iij. geor. Cõtinuo notas z nota gẽtis inurunt. Uñ genitiuę notę dicũt signa cũ quibus ex vtero materno infantes egrediunt. Cum ad animũ referr: z in bonũ z in malũ sumi põt. Ad laudẽ. Qui. retulit cũ ait: Ille numãtia traxit ab vrbe notã. Ad ignominiã siue pbz. Sue. Uarũs affect° notę Li. li. iij. offi. O turpẽ notã tẽpoz. Inde notare/ignominia afficere. Hora. Multa cuz libertate notabãt. Huius diminutiuũ est notula a quo fit aliud diminutiuum Notella.
Notabilis q̃ nosci põt. Col. lib. iiij. Neq; foliũ notabile gerit. i. per qđ nosci crebzo possit. Quinti. Nacię notabilis pallor deformis.
Notarius a notis dictus est: id est litteris vel ciphęris qui per notas quasdã multarũ litterarũ vim habentes dicta colligunt.
Noteo es. notui. a quo noteisco/notus sio. Lactã. lib. j. Qđ qz fieri nõ potuit/vt hoi p seipm rõ diuina noteisceret/nõ est passus hoiem diuti° errare. Prop. Nec min° hęc nostri noteiscet fama sepulchri. Hinc fit Inoteisco. Lactã. li. v. Denię a doctis huius seculi q̃bus forte scripta eius innotuerunt/irrideri solent. i. nota z manifesta facta fuerunt. Cypzianus võ in epistola ad presbyteros. Innoteiscere .p notũ facere posuit/cum ait: Vos curate vt scripta nostra z illoz rescripta fratribus nostris inoteiscatis.
Notifico as. notum facio. Ouiđ. li. j. de pon. Atq; modum pene notificare velis.
Notio/cognitio/demõstratio/manifestatio. Cice. li. iij. offi. Explica atq; excute intelligẽtiã tuam: vt videas q̃ sit in ea species/forma z notio boni viri. Proprie autẽ Boeẽ. cõmentario. iij. topi. Notio intellect° est quidã z simplex mẽtis cõceptio que ad res plures ptineat a seinuicem differẽtes.
Notitia/cognitio a notus q̃ z notio dicit.
Notus a.um. cognitus amic° z charus õz. Tir. li. vij. Et notis cõpellat vocib° vltro. Idẽ: Dic inter flumi-

na nota. i. cara: vt inquit Ser. Notus noti/ vent⁹ meridionalis/hauster dicit⁹ ποτισ em̃ latine humor ẽ.

Nothus cum aspiratiõe/is apud grecos dicit̃ q̃ ex vxore non legitima natus est. Virgil. lib. viij. Supposita de matre nothos furata creauit.

Nothrotes pen. cor. latine torpida segnities dicit̃ νω/θροσ. languidus.

Nouus a. um. proprie dicit̃ recens ⁊ quod nuper fuit. Ouid. In noua fert anim⁹ mutatas dicere formas.

Corpora: ab προπ. Nouũ accipit̃ q̃q̃ pro magno ⁊ mirando. Virgil. Pollio ⁊ ipse facit noua carmina. Q̃q̃ p̃ iopinato. Idẽ: Quis furor iste nou⁹? ⁊ Nouique hoies dicunt̃ quoꝝ nulli maiores clari fuere: sed ipsi p̃ seipsos clari esse incipiũt ⁊ magistrat⁹ in ciuitate assequi. Cic. Noui hoies plurimi eosdẽ honores cõsecuti sunt. Q̃ nouus fiũt aduerbia noue ⁊ nouiter: ⁊ superlatiuũ nouissimus qđ p̃ vltimo poni consueuit: q⁹ q̃ recenter sunt/ vltimi locũ habent. Cice. lib. j. de ora. Que duo sunt ad iudicãdũ nouissima.

Nouicius a. um. qđ est nouũ. Cuius cõtrariũ est Veteranus. Martia. Si tamẽ nouicia mancipia fuerunt non etiã veterana. Mancipia autẽ nouicia intelligũtur que anno nondũ seruierũt. Pli. Nouiciũ vinũ resinatum conducit.

Nouo as. nouũ facio. Sal. Cõsul optimũ factu rat⁹ no ctes q̃ instabat añcape ne qđ eo spatio nouarẽt. Nouius cõposita sunt: Innouo ⁊ renouo. Liui. lib. j. Fe/dus inter romã lauiniũq̃ vrbes renouatũ ẽ. Et in sacris litteris: Innoua signa/inuita mirabilia.

Nouacula culc. culter rasorius: a nouo as. q̃ nouare id est nouũ facere videat̃. Aug. in Matth. Sz insidiatur p̃tra potẽtes: acuit nouaculã vñ capillos/nõ vñ caput inclinet. Col. li. vlti. posuit p̃ cultro licet nõ rasorio. Rapoꝝ inq̃t Crotũdissima sumito: eaq̃ si sũt lutosa detergito ⁊ sũmã cutẽ nouacula decerpito.

Noualis genere fc. ⁊ nouale ge. neu. dici põt p̃m Ser. ⁊ diuersis modis exponi solet. Paul. iurecõ. dicit eẽ terrã proscissam q̃ anno cessat. Sic Var. Qui intermittitur a nouãdo noualis ager. Sic Pli. Nouale est inq̃t qđ alternis annis serit̃. Idẽ sentire videt̃ Festus/cum ait: Noualis ager noue relict⁹ sementi. At Ser. vult nouale esse aruũ/tũc primũ ad sementũ p̃scissum. Unde Virg. Impius hec tam culta noualia miles habebit? Deplorabat em̃ agrũ in quo instruẽdo magnope laborasset. Sic Hiero. diffinit. Noualle est ager nunc primũ p̃scissus. Et Quinti. in milite mariano. Nox ingentibus lacertis humũ fodere segnem futuris noualibus eruere syluã. Sed Virg. in sensum p̃tẽ accipit cum inquit. Alternis idem tonas cessare noales/ ⁊ segnẽ patiere situ durescere cãpum. Idemq̃ Ser. alibi ait. Noualia. i. noua terra q̃ per singulos annos renouat̃ per semina.

Nouellus a. um. diminutiuũ a nou⁹. Ambro. Nouellam oliuam dixit.

Nouello as. nouũ agrũ colo: seu nouas vites pango. Sue. Edixit ne q̃s i italia nouellaret. Nul⁹ cõpositũ est Renouello: qđ est rursus nouellũ fieri. Col. li. iij. Eiusmodi vinea si nõ aridos in opa hz trũcos ⁊ flecti põt factis sulcis optime sternit̃ atq̃ ita renouellat̃.

Nouelletũ/sumit̃ p̃ vinea ex nouellis vitibus consita. Paul. iurecõ. Veluti si nouelletũ in fundo factũ sit.

Nouerca ðr quã q̃s liberis sublatis nouaꝝ vxorẽ ducit arcẽdę familię gr̃a dicta q̃ noua supinducat̃ a pr̃e.

Nouocomẽses dicti sunt quos Comũ diu⁹ Cęsar inq̃linos ad habitãdũ deduxit. Fuerũt em̃ q̃nq̃ milia e q̃/bus q̃ngenti illustrissimi greci fuerũt q̃ oppido nomẽ relinquẽtes ⁊ nouũ comũ appellãtes: nouocomẽses oppidanos vocauere: hos ciuitate donatos in habitatoꝝ numero descripsit. Est autem comũ ⁊ nouocomũ oppidũ italię trãspadanę a plinio i noua regiõe collocatũ: a q̃ Comenses ⁊ nouocomẽses dicti sunt.

Nouẽ/gen⁹ numeri: a q̃ fit nouen⁹ a. um. ⁊ nouenari⁹ a. um. Var. Quo pacto erũt in mulis ⁊ pastoribus noue ne grece: vbi nec admissuri/nec sęturę obseruant̃. Sz do in hoibus posse nouenariũ retinere numerũ.

Nouẽdiũ. ir. diez spatiũ: a quo nouẽdiale sacrificiũ qđ mortuo fieri solebat nono die post̃ erat sepult⁹. Liui. Nouẽdiale/sacrũ publice susceptũ est.

Nouunciũ/dicit̃ qđ est nouẽ vnciarũ.

Nox a noceo q̃ oculis noceat: vel a greco qđ est νύξ. Uñ ⁊ nyctileus dictus est bacch⁹ q̃ eius sacra nocte celebrarent̃. Est autẽ nox terre vmbra. Noctis partes sunt vespa/crepusculũ/p̃ticiniũ/intẽpestiuũ. Gallicinũ/lucifer ⁊ matutinũ. Diuidunt etiã milites nocte in vigilias quattuor q̃ singule triuꝝ horaꝝ spatio supputant̃: qm̃ seruãt castra vicissim p̃ vigilias. Et dicebatur p̃rima vigilia/secunda/tertia ⁊ quarta. Et vt scribit Hiero. Vigiles secundi primis: ⁊ secũdis tertij/tertiisq̃ nouissimi in statiõe succedebant: dato signo a Tubicine. Unde Luc. Tertia tã vigiles commouerat hora secũdos. Q̃ nox fiũt p̃nox. Noctua/noctcorax/nocturn⁹/noctesco/p̃nocto/noctiuagus/noctiluca biunoctiũ/trinoctiũ/quadrinoctiũ ⁊ hmõi.

Noxa/pęna dicit̃. Uã noxe dedere dicim⁹ aliq̃e: hoc est pęnę tradere ob noxã q̃ significat culpã. Uñ noxales actiões: vt Paul. inq̃t appellant̃ q̃ nõ ex p̃tractu: sed ex noxa atq̃ maleficio seruoꝝ aduersus nos instituũtur: quarũ actionũ vis ⁊ potestas hęc est: vt si dãnati fuerimus liceat nobis deditõe ipsius corporis qđ deliquerit euitare litis estimationẽ/dando. i. corpus viuũ. Ouid. Uerba fides sequit̃ noxe tibi dedita hostis. Spargit̃ effuso coxnua bacche mero. Alig̃ noxa ðr culpa. Uñ iureconsult⁹ de ðbo. significa. scribit noxe appellatiõe oẽ delictũ p̃tineri. Liui. Ob quã meã noxã. Terẽ. in eu. Unã hãc noxã amitte: si aliã admisero vnq̃ occidito. Aliq̃ ðr Festo/dãnuz. Ouid. li. xv. me. Nocte nocẽt pote sine noxa luce bibunt. Col. li. iiij. Ea res a noxa curgulionũ videt̃ cõditas fruges defendere. Sue. Spurinãq̃ irridẽs et vt falsuz arguẽs q̃ sine vlla noxa sua idus martię adessent. Noxitudo etiã apud veteres p̃noxa ðr.

Noxia culpa. Plau. in Ser. Nihil magis manifesto teneo/innoxia es. Et noxia.

Noxius a. um. quod nocet. Cuius cõtrariũ/Innoxius qui non nocet.

A Ante V

Nubes est v apor humid⁹ in sublime egressus: siue aer in liquorẽ coactus/cuius densitas haud dubie solem obumbrat/sunt q̃ hoc nomen a νεφοσ deriuẽt quod apud grecos a p̃riuatione lucis nomẽ accepit quẽadmodũ κρηφασ qđ nymbũ significat a q̃ nostri gnephosum dixere obscuꝝ quasi nebulosum. Var. Gnephosus locus ⁊ sine vlla luce.

Nubecula diminutiuũ/parua nubes. Pli. li. xviij. Nubecula q̃uis parua ventũ p̃cellosum dabit.

Nubilus a. um. pe. cor. fuscũ: nubibus tectũ. Nubilus ðo substantiuũ/significat ipsam nubem.

Nubilosus a. um. quod est nibibus plenũ.

Nubilariũ/locus quo p̃pter nubes cõferunt̃ frumẽta semitrita. Col. li. j. Huic arcę nubilari/applicari debet maxime in italia, p̃pter incõstãtiã cęli quo collata semitrita frumẽta, p̃egant̃ si subitane⁹ imber accesserit. Dicit̃ ⁊ Nubilar. Idem lib. ij. Qui si falcibus segetes cũ parte culmi demessa sit p̃torin⁹ in aceruũ vel in nubilar p̃geritur.

Nubilo as. nubilũ seu obscurum facio. Cato de re rus. Ubi nubilat̃ ⁊ noctu sub tecto posito quotidie cũ solerit in sole ponito. Hinc cõponit̃ Obnubilo qđ est totũ obscurũ facio ⁊ quasi nubib⁹ impleo. Hel. li. j.

Ac ne oris quoq; z vultus serenitatē stoici hominis vnq; vlla posse egritudine obnubilari.

Nubo is.psi.ptum.z nuptus sum.ꝑteritū facit/significatq; operio/velo:a nube q̄ eglā operit. Cū ꝙ spōsę apud veteres dū viro tradebantur nubere:hoc est velare capita solebant:factū est vt nubere vsurpet,p viro tradere seu viro tradi. Nam z actiue dicimus: Nupsit filiā cesari. Et passiue:Cuius filia nupsit cesari. Est autē proprīū mulieris. Terē.in an. Hiebāt hodie filiā meā nubere tuo nato:non em̄ vir/sed mulier ppie nubit. Licet q̄q; figurate vel peruerso naturę ordine ꝙstero dicat. Pōpo.in pauiceatis. Sed me° frat maior postq; vidit me domo iectū nupsit posterius dotatę vetulę varicose aphre. Sue.de nerone. Cui etiam sicut ipsi Eporis ita denupsit. Iuue. Quid queris/nubit amicus. Cōstruit cū dtō z aliq̄ cū ablō mediāte ꝓpositiōe cum:vt mlier nupsit mihi z mecū. Cice. Dar. Catoni Regis parthorū filiā quo cū esset nupta regis armeniorū soror. Qui° pasiuū lectū est. Non nubent neq; nubent. Ubi Hier. Nubūt viri/nubunt fortasse prores:cuius et mulieres nubere dicunt:z q̄dē frequētius q̄ nubi. Itē contra Heluid. Nubebant oēs z nubebant. Ūn hic nuptus z hęc nupta:marit° z marita. Plau.in Cas. Charinū libet scire q̄ agat nouū nuptū.i.maritū vt exponit Prīs. Qui° ꝑbi cōpositā sunt: Cōnubo/qđ est matrimonio iungor:quasi simul nubo. Apu. Nescienti busq; parētibus puellari ętate cōnupseramus. Hinc Cōnubiū ius legitimi matrimonii: Denubo/innubo qđ proprie significat ad domū viri trāsire. Unde z p transire simpliciter sumit. Lucil.lib.vj.saty. Suam em̄ inuadere atq; innubere censent. Hinc Innub°/q̄ prorē ducit z Innuba q̄ viro tradit. Obnubo/abscōdo/tego. Stra. Obnubitq; comas z tēperat astra galero. Liui.lib.j. Caput obnubito infelici arbori teste suspendito. Pronubo nuptūs ꝙsum:a quo ꝓnubus z pnuba pe.cor.sed cętera oia habent pe.pro.

Nubilis q̄ est apta vt viro in matrimoniū iungat.

Nuptus a.um.participiū. Lact. Eāq; cephyro nuptā. Unde nupta verba dicebāt q̄ non licebat virgini dicere. Plau. Virgo sum nondū didici verba nupta dicere. Huius cōtrapositū est Innupta q̄ nondū accepit virū vt innupteq; puellę. Nuptus nupti marit°: Fuis raro sit in vsu nisi apud veteres: vt apud Pla. Charinū libet scire qđ agat nouū nuptū. Nupt° tus pro ipso nubēdi actu:nā dicimus hęc data est nuptui z ad nuptū. Cęsar:Et sorores suas nuptui in alias ciuitates collocasse. Aug.li.vj.de ci.dei. Sacra sunt Junonis:z hęc in eius dilecta insula Samo celebrātur vbi ad nuptū data est Jouī.

Nuptię ꝓiūctio maris z fęminę cōsortiū ois vitę diuini z humani iuris cōmunicatio:proprie tñ dicunt cerimonię z hilaritates in ducendis proribus.

Nuptialis z hoc nuptiale/qđ ptinet ad nuptias vt nuptialis thalamus. Hinc fit nuptialiter aduerbiū qđ significat more nuptiarū.

Nuptiator qui nuptias appetit. Hiero.ptra Jouī. Dicam z ego nuptiatoribus meis qui post castitatem z diuturnā continentiā sudant ad coitū z pecudū more lasciuiūt. Sic inspiętes estis: vt Cū cęperitis spiritu/nunc carni consumemini.

Nuces a nocēdo dictę ꝙ satis noceant. Oui. Quoniā sata ledere credor. Cultus in extremo margine fund° habet: siue ꝙ linguę noceant. Uel ꝙ vt nox aerē ita nux succo suo corp° atrū faciat. Cōstat nucis nucleū esse difficilē cōcoctu dolorē capitis inferentē tussiētibus inimicū. Græci eā καρυον vocāt a grauedine capitis καρα em̄ caput significat. Est autē nux generale oīb° q̄ duro opimēto tegunt: vt sunt Castaneę amygdalę/auellanę z hmōi. Virgili°: Castaneęq; nuces. Pomū generale nomen omniū fructuū quę ex arboribus esui apta prouenium siue molliū siue durorū. Mala ꝙ non q̄cunq; pomi genus teneriorus atq; carnosi:sed ea tm̄ dici quę sui nois arboribus producuntur his.s.quos malos vocamus quēadmodū pyra q̄ pyrus ,producit:hoc modo mala citrea siue medica dicimus. Mala cotonea/mala punica z q̄ vulgo generali vocabulo appellant mala. De nucib°. Uide in dictione Juglans.

Nuceus a.um.qđ est ex nuce. Hieron.ad Paulinū de daniele. Secundus virgā nuceam z ollā succensam a facie aquilonis.

Nucula dimi.minuta nux. Ūn z ꝓnestini Nuculę appellati sunt:a nucula fit aliud dimi. Nucella.

Nucleus/qđ tenet in nuce includit. Pla.in Cur. Qui e nuce nucleū esse vult/frangit nucem. inde Enucleo as. Pō solū autē nucle° dicit de nuce/sed etiā de testa z ferro: vt ex Uict.li.vij. Et Pli. patet vti ea vox statumē fere id significet qđ greci nūc chōdron/nunc pyrena vocant materiā quācunq; probiorē intus ac resistentē intelligi volētes. Pli. Forma cū maxima differentia est:in his quidē nucleus ferri tantū excoquitur ad indurandā aciem. Aliq̄ modo sunt ad densandos incudes malleorumq; rostra.

Nuceria/ciuitas campanię.de qua Syr. Illic nuceria z garus naualibus. Lucerina ꝙ oppidū Apulię/a qua Lucerini dicti sunt.

Nudus a.um.qđ est sine tegmine. Virgil. Nuda sinu. Ponit q̄q; ꝓ insepulto/ q.s. cadauer saxo tectum nō sit. Idē Nud° in ignota palinure iacebis arena.

Nuditas/simplicitas. Et q̄q; sumit ꝓ inopia.

Nudipedalia/sacra erant hierosolymis:vt scribit Hiero.contra Joui. De his meminit Egisip.libro.ij.belli iudaici.

Nudo as.nudū facio/detego Apul. Tum vulnus nudare iussus est. Interdū nudū z nudatū sic distinguitur q̄ nudū sit qđ nunq̄ tectū fuit. Nudatū qđ tectū esse cōsueuit: sed nunc tectū nō est. Aliq̄ nudo significat indico. Virgil. Traiectaq; pectora ferro nudauit. A nudo fit cōpositū denudo pe.pro. vt Denuda crura tua.

Nudistertius z nudiusquartus cōposita sunt a nunc et die tertio z die quarto.i.nunc est dies tertius:z nūc est dies quartus. Semperq; de ꝑterito dicunt. Dicitur et Nudiusquint° z nudiussertus. Plau.in Mus. Nam heri z nudistertius z quartus z quint°/sertus vsq; postq; hinc peregre eius pater abiit.

Nuge arū.a nō z ago cōponi videt q̄ nihil agāt. Sūt em̄ sermones leuiū rerū ac nulli° pōderis: z plęrūq; scurriles ioculatoriq;. Ūn Catull° z marcialis poemata sua vocant nugas vt de inanibus vel rebus vel verbis loquentia. Scribit Hieron. hoc vocabulū ex hebreo fonte ad grecos latinosq; deriuatū.

Nugax triū generū:Similiter z nugas triū generū et indeclinabile:idē significat.s.nugatorē z eū qui vana loquit. Hiero.in Sophoniā. Nugas q̄ a lege recesserant cōgregabo. Et in lib. Sapientię. Tanq̄ nugaces estimati sumus ab illo.

Nugigerulus pe.cor.qui vana nunciat.

Nugiuēdus ab antiq̄s dicebat q̄ aliq̄d mulieribus vēderet. Nam oia quibus mulieres vtunt ꝓ rebus vanis atq; inutilibus habent. Plau.in aul. Nugiuēdis rebus soluta est omnibus.

Nugalis z hoc nugale/qđ est nugis plenū seu qđ ē nugarū. Gel. Sed toreumatib° tm̄ nugalibus delatrā, tes obnugatione iusta incessuit.

Nugatorius a.um.idē qđ nugale. Cice.li.ij.ad heren. Duo sunt genera vitiosaꝝ argumētationū. Unū qđ ab aduersario reꝑēdi solet:idq; ptinet ad cām/alterū qđ tametsi nugatoriū est:tū nō indiget reꝑēsīōe.

Nugor aris. vana ⁊ nugas ago. Plau. in epi. Nũ mihi mugari potes quin fidicinã tu huc p̃ducis cropolutitem? Vernacula lingua dicimus darçangi. Vnde Mugator/nugis turbator. Idem in Ca. Euge pol talem talento non emam milesium. Nam ad sapientiã huius nimius nugator fuit.

Nullus a.um. cõpositũ est ab vllus/quasi non aliqs vlle vnus quidẽ. Qđ cum sit nomen: ponit̃ tñ qñq̃ p̃ non ⁊ vllus. Terẽ. in an. Nullus sum. i. non sum. Et plus est dicere/nullus sum q̃ perij. Nam q̃ perijt corpus est reliquũ. Qui vo nullus est/ita est ac si natus nõ sit. Interdũ nullus ponit̃ p̃ nõ vel minime. Teren. in an. Liberatus sum: hodie daue tua opa ac nullus quidẽ. Plau. in Tri. Nullus credas: nulla est mihi vita exp̃etenda sine te. Tale est acsi diceretur: Me deorũ quidẽ vita mihi dulcis est sine te.

Nullatenus pe. cor. aduerbiũ/significat nulla ex parte nullo modo.

Nullibi/significat in nullo loco.

Num soli indicatiuo iungit̃: ad qđ pertinet interrogatio: ⁊ pene idẽ significat qđ an: subintelligitq̃ vtiq̃ negationẽ: vt Num ego te spoliaui? quasi ego te nõ spoliaui. Sed quotiẽs p̃ negationẽ interrogam⁹/sub intelligit̃ affirmatio: vt Nõ ego te spoliaui? q̃si ego te spoliaui. Cum aũt nũ postponit̃ verbo finito subiunctiuũ postulat. Cice. Interrogaui nũ dubitarent.

Numa põpilius vir Sabinus a romulo secũdus rex iusticia ⁊ pietate insignis q̃ pacatis finitimor odijs gemini iani tẽplũ edidit qđ apertũ bella/clausum pacẽ indicaret. Mor ad religionẽ cõuersus in deor timorẽ quoad mitiora truces flecteret animos/sacra instituit/sacerdotes creauit/virgines vestales sacrauit/pontificẽ maximũ primus declarauit/dies festos nefastosq̃ p̃didit/annũ in duodecim mẽses diuisit. Postremo vbi maxima cũ reuerẽtia ⁊ suorũ ⁊ finitimorũ creuisset q̃dragintaq̃ annis regnasset/diẽ suũ obijt. Sui. Τουσορωμαιοι και μηπει δεμιορ ορτα προσε βαλλορτο μεσα τουσ μεσο βασιλε ισκαιφλαμινιουσ ιδρυσ ατο σαλιουσ τε και εσ ιαδασ παρθενουσ.

Numella genus vinculi lignei ad discutiendos noxios paratũ quo collũ et pedes immittũtur. Plau. in aſ. Qui aduersum stimulos laminas/crucesq̃/compedesq̃/neruos/catenas/carceres/numellas/pedicas/boias. Var. lib. ij. de re rus. canibus dedit/cũ ait. Cõsuefaciunt quoq̃ vt alligari primũ possint leuib⁹ numellis: quas si abrodere conantur/me id consuescant facere verberibus eos deterrere solent. Col. lib. vij. bobus cęterisq̃ magnis animalib⁹. Vbi inq̃t: Possunt etiã numellę fabricari: vt inserto capite descẽdẽtibus per foramina regulis ceruix teneat. Idẽ dedit ouib⁹ ⁊ capris lib. viij. Nonnulli añq̃ pec⁹ numell̃ inducant virides pineas nuces in mulcrã dimittũt.

Numẽ, ppie volũtas dei est: a nuo is. qđ veteres p̃ volo vsurpabãt. Virgil. Non hęc sine numine diuũ eueniunt. Aliqñ per trãslationẽ ponit̃ p̃ potestate dei. Vñ diuersa numina. i. diuersę potestates in vno deo esse possunt sicut de Junone scribit̃ q̃ fuerit Curetis: q: vtereť curru ⁊ hasta. Quia partubus ẽesset lucina dicta est. Quia ẽesset nuptijs/ pnuba diceba-tur. Aliqñ numẽ sumit̃ p̃ ipso deo. Vir. Spero eẽdem medijs si qđ pia numina pũt: Supplicia hausturum scopulis. Aliqñ p̃ habitu atq̃ ornatu. Virgil. Vadimus imixti danais haud numie nostro.

Numerus est collectio vnitatũ. Vnde vnitatẽ dicunt non esse numer/sed principiũ numeri. Et licet numerus dicať de his q̃ numeranť. Interdũ etiã referť ad ea q̃ mẽsuranť. Cice. lib. iij. offi. Si exẽpli gr̃a: vir bonus alexãdria rhodũ magnũ frumẽti numerũ adduxerit. Interdũ ad ordinẽ. Idem lib. ij. de natura deorũ. Nihil est eñ vt oratiõnẽ numero moueri possit sine cõsilio: in quo nihil est numerariũ. Virg. Digerit in numerũ. Et qñ ois cõcẽtus ⁊ ois harmonia numeris p̃stat: frequẽter etiã nõ solũ p̃ ratione harmonica ponit̃ quã greco vocabulo rythmos appellam⁹. Virgi. Numeros memini si verba teneré. Vnde oratio q̃ numeris caret/soluta dr: q̃ vo numeris constat numerosa: sed etiã absolute p̃ quacũq̃ ratiõe. Idem lib. ij. Ethruscisq̃ duces eq̃tũq̃ exercit⁹ ois: Cõpositi numero in turmas. i. rõnabiliter. Et numer⁹ dr q̃si societas ⁊ grex seu pars. Vñ dicim⁹ aliquẽ esse ex eorum numero q̃ est eorũ particeps. Sal. Dum hęc rome gerunť. L. Manlius ex suo nũero legato: ad martium regem mittit̃. i. ex his q̃ partis suę erãt. Q̃ numer⁹ sit adiectiuũ inũer⁹ a.um. qđ est sine nũero: hoc est infinitũ. In numerato eẽ dr cũ pecunia est in p̃mptu: vt habeo pecuniã in numerato: hoc est nõ valorem/sed pecuniã ipam p̃mptã paratãq̃. Vñ de actore dicẽte ex tpe: dictũ est: ingeniũ eũ in numerato habere: hoc est semp promptũ paratũq̃ ad oia: sicut de Polliõe asinio scrijs/iocisq̃ pariter accõmodato dictũ est esse eũ horaz oim. Sciẽdũ est in nũeris vt maxim⁹ q̃sq̃ ita primo loco ponit̃: vt vigintiq̃nq̃/triginta ser. Sed si copula intercedat/ia numer⁹ p̃ponit̃ q̃ minor est quotiẽs infra cẽtũ ⁊ supra viginti loq̃mur: vt Un⁹ ⁊ vigintiduo ⁊. xx. Li. Plato vno ⁊. xviij. anno scribẽs est mortu⁹. Isocrates q̃rto ⁊. xx. eũ libr̃ũ q̃ panegyricus inscribit̃/scripsisse dicitur: viritq̃ quinquẽnniũ post: cuius magister leontinus Gorgias cẽtum ⁊ septẽ cõplecuit annos. Ex quibus verbis colligitur ante centũ p̃poni numerũ minorẽ: post centum vo postponi. Eodẽ modo loq̃mur supra viginti milia vsq̃ ad centũ milia: vt milites nostri ser ⁊ viginti milia erant: vel milites nostri erãt vicies ⁊ series milie: vel miltũ nobis erant viginti ser milia. Etẽm hęc noia dum copula carent/cõpositа videtur: vt. x). xũ. xvij. xxij. xxiij. quẽadmodũ illa. Undeuiginti duodeuiginti. Eodẽ modo. Undeuigesimus/ duodeuigisimus. Undecẽtesimus/duodecentesim⁹. Undemillesimus/duodemillesim⁹ ⁊ reliqua similiter. Hęc eñ noia/secũdus/tertⁱ⁹/cẽtesim⁹ ⁊ reliqua hmõi significant vltimũ ex eo nũero: vt secũd⁹. i. vltim⁹ ex duob⁹. Tertius vltimus ex tribus. Cẽtesimus vltimus ex cẽtum: licet primus non significet vltimum ex vno: sed ipm vnũ in ordine/tñ ad mltos subsequẽtes. Aliquãdo tã nõ p̃ vltimo ex eo numero vsurpanť: vt centesimã partẽ bonorũ patris assecut⁹ sum: hoc est vnã ex centũ. Aliquãdo p̃ bis tñ ter tñ: vt hic ager centesimũ fructũ attulit: hoc est centies tantũ/quantum sementis acceperat. Pli. Admiscẽ huic far vt mitiget amaritudinẽ eius. Et tñ sic quoq̃ ingratissimum ventri est. Nascit̃ qualicũq̃ solo cũ centesimo grano ipmq̃ p̃ letamine est. i. cum centũ granis siue cũ cẽtuplo grano. Hoc mõ appellata est quadragesima/ q̃ quadraginta dies p̃tineat. Hinc significatũ habẽt nomina illa numeralia/simplus/duplus/decuplus ⁊ similia: hoc est semel tñ/bis tñ/decies tñ. Sunt ñ terea numeralia/vnarius/binarius/ternarius/vicenarius/cẽtenarius ⁊ silia q̃ denotãt nõ multiplicationem/sed numerũ aliarũ rerũ q̃ nõ numerãť: vt lapis centenarius: nõ q̃ cẽtuplus sit/sed centũ libr̃arũ: homo cẽtenarius/q̃ habeat centũ annos. Hinc ex cẽtenario/cẽtũ capitũ gter. Dicim⁹ etiã binariũ/ternariũ/centenariũ numerũ: q: numerus oia cõplectiť: p̃ter qđ recte dicimus: Centenariũ numer⁹ annor⁹ ingressus est/non autẽ cẽtenariũ annũ. Et millenariũ numerum pondo vehit: nõ autẽ millenaria pondo. Itẽ singulũ/binũ/erinũ siue ternũ/q̃ternũ/quinũ/senũ/septenum/octonũ/nouenũ/denũ/vndenũ/duodenũ/trenũdenũ/quaternũdenũ/quinũdenũ/senãdenũ vel denũ

quaternum/denumquinū/denumsenū/denumsepte/num/denumoctonū/denūnouenū/vicenū. Vicenuz singulū/vicenū binū/vicenūternū siue singulū ⁊ vicenum/binū ⁊ vicenū ⁊ ita deinceps. Tū tricenū/ quadragenum/sexagenū/septuagenū /octoagenū/nonagenū/centenū:quibus oratores vtroq; numero vtūtur:sed frequētius plurimi/ꝑsertim vbi subiectū nomen cui adduntur tm̄ pluraliter declinaf: vt binę litterę/binę nuptię/bina arma. Poetę ꝯo frequēti⁹ singulari vtuntur:sed oratores fere ꝓpriā vsurpant significationē hoꝝ nominū. Binus em̄ siue bini significat singulis duo. Tern⁹ siue terni/singulis tres: vt creabantur olim bini cōsules:id est per singulos annos duo. Et accipimus omnes a Cęsare bina talēta: id est singulis nobis data sunt a cęsare duo talēta. At poetę aliq; scriptores ꝑ suis fere primitiuis hęc nomina accipiunt. Virgi. Burgite sepreno rapid⁹ mare submouet amnis.i.septem gurgitibus. Idē: Per duodena regit mundi sol aureus altra. Pli. Prodigiosa sunt quę circa hoc tradit Theophrastus autor alioquin grauis septuageno coitu durare libidinē cōtactu eius:id est septuaginta coitib⁹. Sed in his nominibus notandū est:q̄ a triginta tricenū dicimus g in c mutata: sicut pro vigeno vicenum. Trecenū ꝯo a trecentum:quia hęc nomina supra centum quidem syncopantur:infra ꝯo non syncopātur. Quippe ducenti dicimus pro ducenteni /treceni pro trecenteni/ quadrigeni/quingeni/sexceni/septingeni /octingeni/ nongeni vel noningeni pro quadringenteni /quingēteni/sexcenteni/septingenteni/octingenteni/nongenteni. Centeni autē ⁊ milleni propter dictionū breuitatem nō syncopanf. Sunt item nomina numeralia: simplex/duplex/triplex/quadruplex/cētuplex ⁊ similia:a quibus simplicitas/duplicitas ⁊ reliqua. Et aduerbia simpliciter/dupliciter cum reliquis. Item aduerbia numeralia/bis/ter/quater:decies/cēties/millies. In quibus notandū sicut superiora illa quę diximus supra cētū syncopari infra cētū minime:ita hęc e diuerso:infra centū sincopanf:vltra ꝯo nō: vt Vicies ꝑ viginties/tricies pro triginties/quadragies/ quinquagies/sexagies/septuagies /octogies /nonagies :cętera ꝯo non syncopanf. Quinquies/sexies/ septies/octies/nouies/decies/centies/ducēties/trecenties/quadringenties/quingenties/sexcenties/septingenties/octingenties/noningenties/millies/bis millies/ter millies/quater millies /quinquies milliēs/decies̄millies/vicies̄millies ⁊ deinceps.

Numerosus sa.sum.qđ magno constat numero: vt numerosus populus/ numerosa multitudo :numerosa ꝯo oratio quę numeris constat.

Numerale/qđ ad numerū pertinet. Unde numeralis sciētia quę tractat de numeris:grece arythmetica dicitur. Et apud grāmaticos nomina numeralia q̄bus vtimur in numerādo: vt vnus/duo/tres: ⁊ aduerbia numeralia: vt bis/ter ⁊ hmōi.

Numerabile/qđ numerari potest. Cuius contrariū est Innumerabile/qđ numerari nō potest.

Numerarius siue numerator/ōr qui sām atq; mirabiliter cōputat Auctor Aug.lib.ij. de libero arbitrio.

Numerarius a.um.qđ er numero est: a quo supnumerariū/qđ supra numerū additū est.

Numerius a numero prenomē deductū est.

Numeratim aduerbiū/significat per numeros.

Numero as.quasi nūmos cōputo. Virg. Biscq; die numerāt ambo pecus. Huius cōposita sunt Annumero/qđ est alicui numero. Plau.in ast. Etiā nunc dico pipbanes rhodo mercator diues absente hero solus mihi talentū argenti soli annumerauit ⁊ mihi credidit. Quādoq; annūerare significat adiūgere. Iuu. Impensis vitā principis annumeres. Cōnumero/simul vel cum alīs numero. Et cōnumerari est de alīcuius numero.i.societate esse. Dinumero/clare ⁊ distincte numero: vt Dinumerauerūt omnia ossa mea. Plau.in ast. Verum istuc argentū tu mihi si vis dinumerare. Potest etiaz significare diuerse numero. Enumero/perfecte numero. Teren.in adel. Jam ne enumerasti id qđ ad re rediturū putes.i. calculasti et rationē seu cōputū fecisti. Pernumero/perfecte numero. Plau.in Epid. Age age absolue atq; argentū numera ne comites mozer/pernumeratū est. Renumero/rursus numero seu restituo. Teren.in ecy. Si est vt velit reducere vxorē/licet: Sin alio est animo/renumeret dotem.

Numus a numismate appellatus est. Grēci numū νομισμα vocāt. Quo verbo ⁊ latini eodē modo vtūtur. Hora. Retulit acceptos regale numisma philippos. Iuu. Cur data sint equiti bisquinq; numismata quare:numisma ꝯo απο τοι νομος:qđ est lex: q; cum permutatione vti homines solerent lege numi vsus introductus est. Quapropter nostri numū monetā appellauere:q̄ signo nomismatis monerentur cuius precij esset. Fuitq; numus decima pars aurei denarij. Numus adulterin⁹/moneta falsa. Cice. lib.iij. offi. Querit etiā si sapiēs adulterinos nūmos acceperit imprudens pro bonis cum id rescierit soluturus ne sit eos/si cui debeat pro bonis.

Numulus diminutiuū/paruus numus.

Numosus/numis plenus diues.

Numatus/qui numis abūdat apud Plautū.

Numarius a.um.qđ ad numos pertinet: vt res numaria. Numarius rū.qui numis deditus est. Hora.ad Iuu. Aolo in numerario inuehi sacerdotes.

Numularius /campsor pecuniarū numos ad mēsam tenet: vel q̄ officio mensę numorū inseruit Hiero.ad rus. Et numularior⁹/era dissoluit. Itē numulari⁹ qui numos cudit q̄ ⁊ Monetarius ōr. Numulariū argētario viliorē esse docet iurecōsultus. Sed ꝓprie campsor pecuniaꝝ a nostris argētarius:a grēcis Trapezita. Numularij ⁊ mēsarij sunt minutiores non tenētes libros in q̄bus data acceptaq; scribunt:quos greci colliuistas appellant.

Numidia/pars africę inter Tingitanā ⁊ carthaginensem regionē απο τω νομου.i.a pascuis locis versa o littera in u. Pli.lib.v.scribit nnmidas nomades dici a permutādis pabulis:mapalia sua .i. palustres domos circūferētes. Ea regio vt Pōpo. scribit spatio angustior est q̄ mauritania: sed magis culta et ditior vbi numidicū marmor effoditur. Hinc numidicus a.um. vt lapis numidic⁹ q̄ inter generosa marmora annumeratur. A papinio libycus silex appellatur. Et pauimenta pęnica a veteribus dicebanf q̄ ex marmore indico strata erāt.

Nunc aduerbiū tpis: ⁊ hoc quā greci est νυν γαρ εἰσι προθεσις ⁊ significat hoc ꝑsenti tpe: Huius q̄nq; ꝑ noie ponaf. Cice. Hūc tpis numero:q̄si tēp ꝑsenti:⁊ quasi nuncini si latinitas pateret: sicut Crastini. Interdū ponif ꝑ sero. Virgi. Hūc scio qđ sit amor. Interdū nullū tēpus denotat:⁊ pro sed accipit. Cicero: Quę q̄dē multo plura euenīēt si ad quietē integri iremus:nunc onusti cibo ⁊ vino cōfusa ⁊ perturbata cernimus. Dicit ⁊ nunc nuper. Ter.in eu. Idem menandri fasma nunc nuper dedit. Est em̄ ex illis ꝯbis q̄ veteres ꝓpter ambiguitatē cū adiectiōe ꝓferēbāt.

Nūcupo as.pe.cor.nomino. Liui.lib.j. Quē Julium eundē Julia gens auctorē sui nois nuncupat.

Nuncius/q̄ nunciat ⁊ qđ nunciaf. Virg. Et nunci⁹ ibis pelide genitori. Plau.in Sti. Pręcucurri vt nunciarem nūciū exoptabilē. Hiero.li.ij.re. Si solus est bonus nūci⁹ est in ore eius: Nūcia q̄ aliq̄d nūciat. Nūcium res q̄ nunciaf. A nūcius fit internuncius q̄ inter

duos medius est ad aliquid tractandū.

Nuncio as. moneo/significo. Terē. in ecy. At istos inuidos dij perdant q̄ hęc libēter nunciant. Huius cōposita sunt: Annuncio/quod est alicui nunciū porto. Hiero. lib. j. Regū. Nec̄ enim fieri potest vt si certe cognouero cōpletā esse patris mei malitiā contra te/nō annunciē tibi. Denūcio/manifeste nuncio. Columella. Sin autē cęli stat⁹ frigid⁹ ⁊ pruinosus hyemis violentiā denunciat in idus februarias hanc curam differem⁹. Enūcio/extra nuncio manifesto. Sal. Propere per fluuiā dolum Ciceroni q̄ parabatur enunciat. Prænuncio/ante nuncio. Teren. in Phor. Ubi prænuncia hanc venturā. Pronuncio/profero. Unde ,pnunciatio/,platio: de qua Cice. li. j. ad herē. Pronūciatio est vocis vultus gest⁹ moderatio cū venustate. Et ,pnunciare est decernere a quo ,pnunciatum statutū. Obnūcio/cōtra aliorū volūtatē seu malum nuncio. Terē. in adel. Primus sentio mala nostra: prim⁹ resisto/omnia prius porro obnūcio/egre solus si qd fit/fero. Do. Qui malā rem nūciat/obnūciat. Obnunciare etiā dicunt augures q̄ aliqd mali ominis seuūc̄ viderint. Li. pro Sex. Cūc̄ auspicijs religionic̄ parēc̄ abnūciaret/ qđ senserat. Ubi ⁊ p resistere/reluctaric̄ ponit. Sue. in Cęsa. Lege autē agraria promulgata obnunciantē collegā armis foro expulit. Renuncio de quo alibi.

Nundine arū. pe. cor. a nono die dictę sunt quasi nouē/dinę quę instituę perhibētur: vt rustici octo dieb⁹ in agris essent: ⁊ nono die repeterēt vrbē ad mercatū, p legibus accipiendis: ⁊ vt scita atq̄ cōsulta frequētio re populo referrentur quę trinundino die prępposita a singulis atq̄ vniuersis facile noscebant. Ubi etiam mos tractus vt leges trinūdino die promulgarent. Dicitur ⁊ nundinū neutro genere. Liui. Postq̄ ꝯ comitia decem viris creandis in trinundinuꝫ indicta sunt. Trinundinus autē dies vel trinundinū siue trinū nundinū dicebat dies tertiarū nundinaꝝ qui prędici antea solebat: vt notior esset vniuersis. Idęꝫ est enim dicere Trinundino et tertijs nundinis ⁊ in trinundinum: hoc est in tertias nundinas. Sunt qui putent trinundinū esse trinū dierū spaciū ad habēda comitia creandorū magistratuū causa. Sed Fest⁹ scribit nefas esse nundinis agi cum populo quod est populum ad consilium/aut comitia vocare. Alij nō prorium dierū spacio: sed pro loco accipiūt q̄ tribus in locis vno die fierent comitia: aut tribus diebus vno in loco celebrarentur.

Nundina ę. romanorū dea a nono die nascētium dicta qui ⁊ lustricus dicitur.

Nundinator/qui nundinis mercatur. Festus: Nundinis rusticis conueniebant mercandi ⁊ vendendi causa tumq̄ nefas erat cum populo agi ne interpellarētur nundinatores.

Nundinor aris. palam vendo: sicut in nundinis fit: qđ et nundino as. dr. Jul. Firmicus li. vj. mathe. Quęstus ⁊ libidinis causa pudorē duobus fratribus nundinabit: ⁊ ad coitū fratrē inuitabit ⁊ filiū. Apul. Toti nunc iudices sentētias suas precio nundinātur.

Nundinarius a. um. qđ ad nūdinas pertinet: vel quod nūdinis deputatū est. Pli. lib. rij. Uis cōmercijs carracē oppidū aperuere: qđ est illis nundinariū.

Nunquādo/pro eo qđ est num aliquādo? Et habet accentū in pe. sicut Aliquādo.

Nunquid interrogātis particula qua non tam interrogamus q̄ artius instamus plerūq̄. Cōponit autē ex num ⁊ quid: sed m mutatur in n. Et modo aduerbiū est: vt Nunquid ego sum rabbi: modo nomen: vt nūquid criminis habes quod mihi obūcis? Sed apertius in non neutro genere: vt nunquis omnū nostrū te offendit: hoc est an aliquis.

Nunq̄/nullo tpe: a quo nōnunq̄ qđ significat aliquando. Nunq̄ nō significat semp. Sue. in Tib. Turbatioꝛe cęlo nunq̄ nō coronā laureā ceruice gestauit q̄ fulmine afflari negetur id genus frondis.

Nuo is. cū suis cōpositis. Uide in dictiōe Abnuo.

Nuper aduerbiū/significat nō longo tpe a nunc. Boe. Hoc autē qđ nup dixim⁹. Quęꝫ de lōgiori dr. Cic. de diui. Nam aū disciplinā patefactā q̄ nup inucta est. Hinc nuperū: id est recens nouū. Plau. Recens captum hominem nuperū nouicium. Nuperrimus recentissimus.

Nursia/vrbs antiqua ỹmbria ex qua. Q. Sertor⁹ vir rei bellicę scientissimus ortus est. Sui. πουρκι α και πουρκια πολισ τυρρηνιασ η και ρακρια Διατουαλφα.

Nusq̄/locum negat: ⁊ significat nullibi: sicut vsq̄ alicubi: quasi nō quouis loco. Nusq̄ non significat vbiq̄. Non nusq̄ alicubi.

Nutrio. is iui. vel trū. ṗm Prisc. Et ,ppie paruuloꝝ est vt crescant. Inuenit etiā nutriorē tam deponēs q̄ passiuū. Virgi. lib. ij. ge. Hoc pinguē ⁊ placidā paci nutritor oliuā. i. nutrito. Hui⁹ cōpositū est Enutrio.

Nutrico as. pe. cor. idē significat. Cice. li. ij. de natura. de. Quia q̄ sunt sic suā mēbra ⁊ suas partes nutricant ⁊ cōtinent. Col. li. viij. passiuū protulit. Uā suburbanis lactens porcus acere nutricandus est.

Nutritius/qui nutrit/siue q̄ curā habet infantiū ⁊ adultorū vt viuant. Hiero. Nō dixit: Accepit filiū suum ⁊ vxorē suā/sed puerū ⁊ matrē eius quasi nutritiē/nō maritus. Hic accipit quasi custos ⁊ nutritor marię necessitatibus: nisi dicamus quasi nutritius pueri nō maritus marię. Est ⁊ nutritius a. um. Col. li. iij. Ne incrementa duricia sua reuerberet /sed tenero velut nutritio sinu recipiat ⁊ cęlestes admittat imbres.

Nutrix/q̄ nutrit. Cuius dimi. est nutricula Iuue. Gallia vel potius nutricula causidicorū.

Nutus ⁊ Nuto as. Uide in dictione Abnuo.

N Ante Y

Nyctileus dictus est bacchus q̄ eius sacrā noctu celebrarentur. Nam νυξ latine nox dicit.

Nyctilopes qui vident interdiu: occidente aūt sole cernunt exiliter noctu nihil: hi etiā luscioſi dicuntur a latinis Myopes ꝯ q̄ iam ab initio ortus sui nisi admota contueri nequeunt qđ genus curā non recipit: vt Ulpia. in edilicio edicto inquit. Pli. lib. viij. Caprinum iecur si vescatur restitui pristinam aciem his quos nyctilopas vocant.

Nycteris idis. vespertilio tam minutis pedibus vt eis carere videatur.

Nycticorax/corvus nocturnus q̄ ⁊ nocticorax.

Nyctelia/sacrificia q̄ bacchо fiebāt a nocturno tpe dicta. Unde ⁊ bacchus nyctileus dictus est.

Nyctimene filia nyctei quo etiā noie dicta est auis quędam in quā cōuersa nyctimene fertur: qm̄ cum patre concubuerat facinus recognoscēs in syluas aufugit ⁊ in noctuā cōuersa lucem odit nocte tm̄ volitans: a grecis γλαυξ. appellat.

Nympha/latine sponsa. Sed putauerūt antiqui nymphas aquarū deas esse: q̄si lymphārū numina. Nymphę ꝯ ab aquis deę sunt quales sunt dryades hamadriades ⁊ oreades. Quippe veteres greci nymphā dicebant quā nos mutatione vnius litterę lymphā hoc est aquā: aliquādo nymphę dicunrur musę q̄ ad̄ currendo musicos sonos efficiat. Hinc sępenumero a poetis inuocant. Virgi. Nymphę noster amor libertrides. Nymphus dicitur sponsus a quo panymphus. Dicūtur ⁊ nymphę apes cum primum formā ceperint habere.

Nymphea plurali nūero ⁊ genere neutro dicūtur lac⁹

ꝛ balnea. sul. Capitolinus. Opera Gordiani romę nulla extāt ꝑter quędā nymphea ꝛ balneas Josephꝰ scribit herodē apud Ascalonā ꝯstituisse Nymphea id est lacus ꝛ balneas.

Nysus ꝛ Nysa noīa ꝓpria sunt. Virgi. Nysus ꝛ Eurialus. Idem: Dorso nysa datur.

Nysa etiā vrbs arabię apud quam vt Diodo. ait: Bacchus educatus a nymphis fuit. Unde ꝛ Nyseus dictus est/ac cognominatus dionysius a ioue. ſ. ꝛ nysa nomen accipiens. Nysa etiā non tam mons ꝙ ciuitas in india est a libero patre: vt refert Stra. condita carminibus poetarū celebratissima: sita sub radicibꝰ montis quē Meron incolę appellant. Proper. Indica nyseis arma fugata choris. Alia est Nysa in boetia apud homerū. Aliꝰ Pli. in Caria. Apud Strabonem vicus in helicone vbi simili modo colit̄ bacchus. Apud Pto. in Jonia ac lycia. Apud Stephanum in thracia. Vulti tñ nyse arū. declinant.

Nyssa per geminū ſ repagulum vnde cursores mouētur a nysso: quoniā equi calcaribus vrgentur. Significat etiā metam ab ρεύω inclino/ꝙ cum metam atti gerint inclinentur.

Nystrus peñ. coꝛ. insula in qua est vrbs eiusdem nominis. Dome. Qui nysyrō habet celsam/ carpathonq; casonq;.

O Variis modis positum inueniť. Nam nomē est vocalis. Aliqñ aduerbiū vocādi. Virgil. O regina nouā cui cōdere Jupiter vrbem. Aliquādo admirādi. Iuue. O qualis facies ꝛ quali digna tabella. Aliquādo indignādi. Lice. in catil. O tēpora/o mores/o paterni generis oblitę materni vir memor. Aliqñ optati aduētus: aut repente perculsi. Terē. O salue/ opāphile. Virgi. Adsis o placidusq; veni. Inueniť qñq; ūctū cum ſ. Persius. O ſi sub rastro crepet argenti mihi seria dextro. Qñq; cū vtinā. Ouid. O vtinā tunc cū lacedemona classe petebat. Interdum est interiectio dolētis. Lice. O me miserū/o infelicē. Exprimit non nunq; exultātis affectū. Virgil. O mihi sola mei sup astyanactis imago. Et O fęlix ſi te tua roma videret. Taceť qñq;. o cum actō iungiť. Nam ꝛ ntō ꝛ vocatiuo legimus: vt apud Pli. iuniorē. Nominē te patientē ac potꝰ durū ac pene crudelē. Et sicuti docet. Do. maioris stuporis est hoc modo pronunciatum: Et qñq; melius sonat. Teren. in Eu. Nominē perditum miserq; ꝛ illū sacrilegū.

O Ante A

Oataricha/dicuntur mugilū oua sale cōdita ὠον εἶτα ουū interposita u euphonię causa ταριχον. salsum dicit̄ ταριχευω seruo cōdio sicut ęgyptij cadauera aromatibus/q̄ anteq; ad mensam apponebant liquefacio/sicco. Suid. σε μαιρει δε και το ξηραινειν και οιονειει γαρον εξ χορίζεσθαι λεγεται και ταριχηρα ταρ του ταριχοσ ουδεν ερω σ ωσ αριστοφανησ βατραχοισι δεκρεασ αλσιπεπασμένον παρα το εισγαρον εξιχωριζεσθαι.

Oarus/ciuitas cretę ab oaro a callidis nymphe Windoidis filio: vl̄ a situ loci/ꝙ crepidines greci aros vocent. Herodotꝰ quoq; oaxum vrbē crete facit in qua Ethearchus pater phronime matris bacchi regnauit qui Cyneren libię vrbem ędificauit.

O Ante B

Ob ꝓpositio separari ꝛ cōponi pōt. Separata causalis cōiunctiōis locū tenet. Virgi. lib. ę. Cuius ob auspiciū infaustuꝫ/morę sinistros. Apud veteres etiā ꝓ ad ponebať. Enni. Pendet ob romā nocu legiones ducere. Lice. Papirio peto. In eo igiť cōsilio Cicero ille quē spectabant: cuius ob os grauꝫ ora aduertebant sua. Sic dicebant: Obire ꝓo adire: ob moueo ꝓo admoueo: obiacēt ꝓo adiacent ꝛ cōplura hoc genus. Cōposita quādoq; significāt cōtra: vt oppugno/obūcio. Qñq; circū: vt Obambulo/obstideo. Quādoq; sup siue coꝛa/siue obuiā: vt obuenio. Qñq; ad: vt obeo. Dicimus enim: Iste obiuit mortem: hoc est iuit ad mortē. Cōponiť autē cū a: vt obaudio. L. vt occūbo. d. vt obduco. e. vt obeo. f. vt offero. g. vt oggānio. h. vt obberbesco. i. vt obūcio. l. vt oblittero. m. vt obmutesco. n. vt obnitor. p. vt oppugno. q. vt obquinisco. r. vt obruo. ſ. vt obsto. t. vt obtineo. v. vt obumbro. Sed quotiēs vocalibus iungiť vel d. l. n. r. seruatur b integra. Cū c mutatur b in cꝫ terꝫ in obceco obscurus ꝛ obscenus: in quibus duobus vltimis b seruať: ꝛ ſ additur post b. Cū alīs literis mutatur b in sequēte litterā: nisi in his q̄ modo excipiā. In f mutať: vt offēdo. Offella vbi causa metri abūciť b cum tamē in offa in f muteť In m: vt ommitto: nisi apud poetas: vbi o breuiať ꝛ b abūcitur. In obmutesco b seruandū puto/sed non ꝓferendum. Cuius mutari in m debere videatur: vt de ommitto. Priſ. sentire videť. In p. oppono. In oportet tamen neq; b/neq; p: sicut in opportunus geminamus. In operio similiter in adoperio ꝛ cooperio in quibus b abūciť. In q vo abūci puto b: vt ocquinisco. In t varie sentiť: sed per bysus ea scribit: vt obtineo. In obstrudo vo addiť ſ ꝓpositioni: sicut in obscurus. Et aliud est Obtrudo/aliud obstrudo.

Obacero as. pe. coꝛ. Vide in dictiōe Acero.

Oberatus cum ę diph. dicit̄ miles seu quis alius: q̄ ęre dato iam obligatus est: quasi ęre alieno astrict⁹ ꝛ debitor. ad aliq̄d opandū. Cęsar. lib. ȝ. com. Oēs oberatos: quorū magnū numerū habebat eodē condurit. Var. Res maioris: vt vindemias ꝛ fęnisecia administrant bi quos oberatos nostri vocitarunt.

Obambulo/aduersus alios ambulo: vel ambulāti me oppono/siue circūeo/aut obuiā eo. Plau. in ca. Jtez alij parasiti frustra obambulant in foro. Virg. li. iūgeor. datiuo iunxit. Non lupus explorat ouilia circā nec gregibus nocturnus obambulat: quod Ser. exponit. insidiatur: Sed figurate dictum puto: vt Jte clamor/celo. Aliquando obambulare accipitur ꝓ vna iunctimq; ambulare. Sue. in Tiber. Et secretū perenti nō nisi adhibito duꝛso filio decit: dextramq; obambulātis veluti incumbens quoad peragereꝛ sermo cōtinuit. Ouidius de polyphemo dixit. Nocturnus obambulat ꝓ eo ꝙ est vltro/citroq; ambulando discurſat.

Obaresco/circūquaq; aresco.

Obaudio/auditū postergo. Et in eadē cōpositione aut mutať in c. ꝛ dicimus Obedio: ꝛ fit cōtrarię significationis quasi dicto obediens sum. Inuenitur obedire dici de turpi obsequio. Lice. Dum autē ipse dedecori ac turpitudini obedierit: nō mō imperatoꝛ oino habendus non erit. Ponitur interdū obaudire ꝓ audire seu obedire. Aug. li. xvii. de ciui. dei. Pro eo ꝙ obaudiuit Abraā pater tuus vocē meā ꝛ custodiuit ꝓcepta mea. Alibi datiuo iunxit. Et ꝓcepta vtiq; obaudire cupientis. η ελλειπουσα χαωβα πληθουσι μεροσοτη τη τυρβη πιπτειν εν συμποσιοισ εξελαθοντο.

Obba poculi genus dicta q̄si ob bibere sit facta.

Obcęco as. non plus significat q̄ cęco: in quo b remanet cōtra aliorū regulā. Col. lib. iiii. Uelut ignorātię tenebris obcęcata luce veritatis caruit. Idem lib. ii. Ubi solutioꝛ est humus aliqę fiunt patētes: quędā

etiam obcecank ita vt in eas ora hiantiū fossarum cō
petant: id est desuper tegantur.
Obdo is. ex ob ⁊ do/significat oppono siue appono.
Et pro claudo poni consuevit. Teren. in Eu. Pessu/
lum ostio obdo.
Obduro as. pe. pro. durū facio. Hieroñ. contra Ruff.
Usq; adeo ne obdurasti frontem vt in mendacio po
nas spem tuam?
Obdureo es. rui. a quo obduresco/durus fio. Cice. coz
nifi. Equidez sic iam obdurui vt ludos cęsaris nostri
equissimo aio viderē: qđ est quasi callū feci.
Obdulcesco is. circū dulcis fio. Au. li. vij. con. Nam si
primo sanctis tuis litteris formatus ⁊ in earum fami
liaritate obdulcuisses mihi: postea in illa volumia in/
cidissem: fortasse abripuissent me ab solidamento pie
tatis.
Obduco is. peñ. pro. superduco /tego. Hiero. in Bñ.
Cūq; obdurero nubibus cęlū. Virgi. Et cinis obdu
cte celabat lumina prunę. Aliqñ ponitur ꝓ detego/
aperio. Lucil. Vos interea lumen auferte atq; aulā
obducite. Aliquādo pro circūduco siue cōtraduco.
Plau. in Pseu. Si hos expugno facile ego hāc rem
meis ciuibus faciā: post ad oppidū hoc vet⁹ cōtinuo
meū exercitū protinus obducā. Aliqñ pro facio/con
traho. Pli. Jam callum obdurerat.
Obedio is. pe. coz. cōsumo: quasi circūedo: a quo
Obesus a. um. pro gracili ⁊ exili ⁊ circūroso/macilen/
toq;. Meuius: Corpore pectoreq; vndiq; obeso tar
di ingenio senis. Aliquando significat comedo. Un
de Obesus ꝓ vberi ⁊ crasso: vt sit obesus: quasi ob
edendū factus. Vir. li. iij. geo. Argutūq; caput bre
uis aluus obesaq; terga. Hiero. Hin⁹ solertes sunt
quibus obesissimus vēter est. Obesitas/pinguedo.
Pli. In magna obesitate.
Obedio dis. iui. itum. Obtempero. Vide in dictione
obaudio.
Obelus pe. pro. latine dicit veru: a cuius similitudine
virgula quędā inter puncta etiā veru dicitur iacens
sic./hac vsi sunt ecclesiastici interpretes qua denota
tur aliquid additū in translatione quod in ꝓtotypis
non habeb. Hiero. ad pauli. Origenis studiū me ꝓ/
uocauit qui editioni antiquę translationem theodo/
tionis admiscuit asteriſco ⁊ obelo opus omne distin
guens. Sic dictus ꝙ obelo: id est veru sit similis: vt
qz tanq; veru superflua iugulat ⁊ cōfundit. Suidas.
οβελοσ η σουβλα ξεροφων επαλαξεν ,εν λογ
ρουρωτισ οβελισκω διαμπερεσ τον μη/
ρον του εγγυαλω και παροιμια το θερμον
του οβελου επι τον τα χειρονα αρτι των ηρει/
τον ων αιρουμεθα.
Obeliscus dimi. ab obel⁹ magis noie q̄ re dū magnę
res obelisci dicātur. Est autē lapis asperrimus in fi/
gura mete cuiusdā sensim a proceritate in excelsum
consurgens paulū gracilisces specie quadrata in ver
ticem producta: angustum manu leuigat⁹ artificis:
qui multi rome fuisse referūtur. Et sunt pyramidib⁹
longe minores solis numini sacrati: propter qđ ad ra
diorum similitudinem fiebant.
Obeliscolychnion instrumētū militare: ab vsu gemino
sez veruculi ⁊ lucernę dictum.
Obeo is. iui. vel obij itum. Est autē obire adire. Nam
ob pro ad q̄q; ponit. Unde obire/mortez est ire ad
mortē. Plau. in aul. Ubi quis obijt mortē q̄ mihi au
rum credidit. Similiter obire diem dicimus pro eo
quod est mori: quasi ire ad diem fati. Ser. Sulp. Ci
ceroni: Nunciatum est mihi marcellū diem suū obijs
se. Et obire vadimoniū est ire ad vadimoniū. Sic di
cimus obire rus: pro ire ad rus Cice. Martio: Tu
modo istam imbecillitatem valitudinis tuę sustenta
⁊ tuere: vt nostras villas obire ⁊ mecū simul lectica
la concursare possis. Aliquādo significat presto esse.
Sue. in Ilia. Tanuisius adūcit Crassum diem/cedi
distinatū non obijsse. Aliquādo exequi: vt Obeo le/
gationē: id est exequor munus siue officiū legatiōis.
Obeo prouinciā: exequor officiū prouinciale. Obeo
vitam/perficio vitam. Liui. lib. }. Eū iura redditurū
obiturūq; alia regū munia esse. Ponit quādoq; sine
accusatiuo ⁊ significat morior. Juuena. Magnus cū
uis obit ⁊ formidatus orbi. Et obire est circuire.
Virgi. Magnas obeuntia terras. Liui. lib. }. Tum
sacerdotibus creandis animū adiecit: q̄q; ipse pluri
ma sacra obibat: id est circūibat visitando. Jtē obi/
re obuiā se prębere. Terē. in ecy. Adeo tuā antiquā
venustatem obtines vt voluptati/obitus/sermo/ad/
uentus tuus quocunq; aduenerit semper siet. Do.
Obitus/occursus.
Obequito/circūeq̄to. Liui. lib. ij. Venies hostis ethru
sciq; eo magna propere agere lacessere ad pugnā pri
mo obequitādo castris prouocandoq;.
Oberro as. circūerro. Persius per translationem pro
circūuolo posuit cum dixit: Diues arat curib⁹ quātū
non miluus oberrat.
Obesco as. ab esca cōpositionē habere conuenit quasi
esca sarcio. Col. lib. ix. Nōnulli tribus aquę partib⁹
vnam boni vini miscent/madefactoq; triticeo pane/
obescāt auem quę prima luna quoniā id quoq; custo/
diendum est saginari cepta vigilsima pergliscit. Ine
sco idem ferme significat: sed per translationē ponit
pro decipio. Teren. in adel. Nescis inescare homi
nes. Do. Metaphora ab aucupibus qui auibus ca/
piendis effundunt cibum.
Ober generis masculini vel feminini/ab obūcio/signi/
ficat cuiuscūq; rei obiectionē siue obstaculū. Vir. li.
x. Ecce maris magna claudit nos obice pōtus. Hie
ro. Sagitta quę contento neruo dirigit/difficile vita
tur: ante enim eum ad quem iacta est/peruenit q̄ obi
ce clypei frustretur. Unde ⁊ pessulum seraq; ostio/
rum obices appellamus.
Obherbesco is. ex ob ⁊ herbesco. Herbescere vero est
herbā fieri. Cice. in Cato. Et elicit herbescentē ex eo
viriditatē quę nixis fibris stirpiū sensim adolescit. Fe
stus. Obherbescere/herbā increscere.
Obiaceo es. peñ. coz. circū: aut cōtra siue obuiā iaceo.
Col. lib. ij. Sed vastos cespites cōuellit quibus obia
centibus impeditū aruū minus recte potest iterari.
Liui. lib. ix. Cum ad alias angustias protinus perge
rent sectas deiectu arboz saxoruq; ingēte obiacente
mole inuenere viā: id est cōtraiacēte.
Obūcio is. pe. coz. ante iacio/ante pono/porrigo/offe/
ro. Col. lib. vij. Tenerrimā quāq; frondē aut pampi
nos vitis obūci. i. boui. Plau. in cur. Flos veteris vi
ni meis auribus obiectus. i. porrectus. Terē. in heau.
Ut hanc noticiā nec opināti primus obūcerē ei do
mi. i. efferrē vel darē. Aliqñ cōtraiacio/oppono. Ali
qñ infero. Plau. in am. Qui multa thebano populo
acerba obiecit funera. Aliqñ repēte ostēdo. Claudi.
Extemplo sese medijs obiecit in armis.
Obiecto as. frequēter obūcio/oppono/imputo. Lact.
lib. iij. Et stulticiā quā nobis isti deorū cultores obie
ctare nō desinunt. Interdū ponit pro expono. Vir.
lib. iiij. Et corpora bello obiectant.
Obiectus a. um. participiū obiect⁹ us. nomē qđ signi/
ficat oppositionem.
Obiectū philosophi vsurpāt pro omni eo qđ cerni po
test. i. quicquid oculis obūcit.
Obitus a. um. pe. coz. participiū. Et morte obita q̄lis
fama est volitare figuras. Eiusdē significatiōis cum
obeo is. Obitus tus. nomē qđ modo mortis execu/
tionem significat. Cice. Cuz de obitu fratris lras ac/
cepissē. Hō occasum. Vir. li. }. ge. Nec frustra signo

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

rum obit⁹ speculamur ⁊ ort⁹. Hō aduētū: Turpi. Et quis est q̄ interrūpit sermonē meū obitu suo.

Obiter pe.cor. ex ob circū ⁊ iter cōpositū aduerbiū significat incidenter: hoc est ꝑter propositū quasi in itinere occurrens: aut quasi per iter ⁊ in transitu. Pli. in plogo. Ut obiter caueā istos homeromastigas. Et lib. xviij. Maior pars italię ruido vritur pilo: rotis etiā quas aqua verset obiter ⁊ molat. Idem li. xi. Luius angustię nō sinūt vagari in certā aciem: ⁊ veluti canali dirigunt /obiterq̄ incidentia facile declinant. Iuue. Atq̄ obiter leget aut scribet/vel dormiet intus: id est interim: Sunt qui exponāt obiter ꝓcise tali causa.

Obiurgo as. valde arguo/reprehendo vel contra aliquem clamo. Teren. in an. Nam si obiurges illū vitę qui auxiliū attulit quid illi facies qui dederit damnum aut malum?

Obiuro as. pe. pro. iurando/astringo. Cice. pro Celio Fuit in hac causa ptristis quidā patrius censor magister obiurauit M. Celiū sicut neminē vnq̄ parens.

Oblecto as. ⁊ oblector aris. vide in dictiōe delecto.

Oblido is. pe. p. ex ob ⁊ lido seu lędo significat circuꝫ circa vsq̄ ad mortē pcutio/suffoco/neco. Lactā. lib. vj. Me illud quidē concedi aliquis existimet vt recentes natos liceat oblidere quę vel maxima est impietas. Ad vitā em̄ deus inspirauit aias nō ad mortem. Col. lib. viij. Nec angustię fętus oblidant.

Obligo as. pe. cor. circūligo. Idem li. xvij. Ut admissarij dexter vel etiā siniſter vinculo testiculus obligetur Curtius. Me obligato quidē vulnere haud segnius destinata exequitur. Per trāslationē obligare est deuincere seu debere. Cice. Au. Trebiano Dolobellam antea tantūmodo diligebā: obligatus nihil erā. Differunt tamen ꝑm Asco. Obligatus et districtus: quoniā obligatus in bonis ⁊ in vinculis dicitur. Districtus sine vinculis.

Oblimo as. pe. pro. ex ob ⁊ limus cōponi videt: quasi circūlimo/siue suplimo/repleo. Cice. lib. iij. de natura deorū. Nilus ęgyptū irrigat ⁊ cum tota ęstate obrutā oppletāq̄ tenuerit tū recedit mollitoſq̄ ⁊ oblimatos agros ad serendū relinquit Virgi. lib. iij. ge. Et sulcos oblimet inertes. Per translationē Clau. lib. iij. pro obcecare ⁊ quasi limo meatus claudere vt inquinare posuit. Sed q̄ dissuasor bonesti luxus et humanas oblimat corpore mentes. Est ⁊ oblimo: a limo as. compositū. Hora. in Ser. Rem patris oblimare malā est vbicūq̄.

Oblino is. pe. cor. circūfedo. Lactā. lib. iiij. Lutoſe oblinunt q̄ deos. i. terrā lutūq̄ venerant. Salu. in Jug. Simul gladiū sanguine oblitū ostentans.

Oblittero as, obscure facio/cassо/deleo vel in obliuionem duco: ⁊ quasi e litteraꝫ monumētis deleo. Cice. ad Senatū Publice in me beneficij memoria ꝑuatā offensionē oblitterauit. Lactan. lib. vj. Ergo idē dñs ac parēs indulgētissim⁹ remissuꝫ se penitētibus pctā ꝑmittit ⁊ oblitteraturū oēs iniquitates eius qui iusticiā denuo ceperit operari. Fit autē oblittero vt q̄dam putāt a littus q̄ ibi notata a fluctibus equari et tolli soleant. Aliū ab obliuione. i. a supino ⁊ oblitum: vel dici potest ab oblino: sicut a lino littero.

Obliuiſcor cōpositū videt ab oblino: quia ꝺo accentu differūt: potest esse simpler dictio. Et est verbū deponens cuius aliquādo passiue sumatur. Virgi. Nunc oblita mihi tot carmina. Et construitur modo cum accusatiuo. Lactā. lib. vj. Spero inquit te Cęsar qui obliuiſci soles nihil nisi iniurias: Hō cuꝫ genitiuo. Hiero. ad Aug. Pene epistolę tuę vel eius qui tuo noie scripserat obliti sumus.

Oblitus a. um. pe. ꝑ. participiū ab obliuiſcor: vt Hāc oblita mihi tot carmina. Oblitus ꝺo pe. cor. ab obliuiſcor: quasi circūlitus ⁊ circūfedatus. Tibul. Oblitus ⁊ musto feriet pede rusticus vuas.

Obliuiū/idē qđ obliuio. Hora. in Ser. Ducere sollicite iucunda obliuia vitę.

Obliuioſus dicit⁹ is qui cito obliuiſcit⁹.

Obloquor penul. cor. cōtra loquor: vel in cōtrariū loquor. Liui. Notatos quoq̄ que ferociſſime oblocuti erāt: singulos manu coꝛripuit. Ponit⁹ etiā ꝑ male dico. Unde oblocutores maledici detractores.

Obnitor pe. pro. cōtra nitor. Vide in dictiōe Nitor.

Obnoxius ex ob ⁊ noxius cōponit⁹. Noxius autē a noxia: aut a noxa deriuat q̄ que a noxa originē habuisse debent: q̄ noxa nocēdo est: vt inquit Var. Vel πυξ et hęc vocabula eandē sapiunt nocendi significationeꝫ quā noxa habet. Apud antiquos noxia ꝑ dāno capiebatur ait Festus: apud poetas ꝓ culpa. Noxa ꝺo ꝓ peccato aut peccati pęna que omnia cōplectitur noxius. Mā qui noxi⁹ est damnū sibi plerūq̄ ⁊ alijs culpā ꝺo sibi infert postremoq̄ peccati pęnā. Unde obnoxius. i. circūnoxius quasi noxia siue noxa circūdatus: vel quasi obnoxiā siue noxā notat⁹ ⁊ pęnę addictus: propter qđ vtcūq̄ capiat⁹ breuiter significat subiectus vel obligatus q̄ alterū ab altero depēdet. Qui em̄ est subiectus alicui etiā illi quodā modo est obligatus. Proꝑie tamē vt inquit Festus is est qui pęnę obligat⁹ est ob delictū: vtputa: si quis morbis obnoxius ob nimiā cibi intēperātiā: aut si mulier ob stupri cum aliquo viro ꝑsuetudinē illi obnoxia sit: vt apud Sal. Eratq̄ ei cum fuluia nobili muliere vet⁹ consuetudo/cui cum minus gratus esset: quia ꝓ nopia minus largiri poterat: repēte gloriās maria mōteſq̄ polliceri cępit ⁊ minari interdum ferro nisi sibi obnoxia foret. i. mozem gereret. Impꝛoꝑie autē q̄s dicit⁹ obnoxius quasi vel dāni vel culpę quicq̄ admisserit: vt multi sancti viri fuerūt ꝓ nuis hominib⁹ obnoxij: ac si aliquid mali meruiſſent/cū tū innocētes eſſent. Unde ad multa alia similiter trāslatū est ipsum vocabulū quale est apud Col. lib. iiij. Sin autē regiones prędictis vētis fuerint obnoxię. Et lib. v. Maturum fructū prosternit ⁊ canibus ferisq̄ reddit obnoxium. Ecce hęc nihil deliquerūt: sed tamē quasi deliq̄rint obnoxia dicūtur q̄ illis vētis obiectę sint: hic q̄ maturus fructus prostratus ⁊ obiectus canibus ⁊ feris est. Quinetiam ad eos qui beneficijs deuicti sunt transfertur quasi damnū beneficijs eoꝝ aliq̄d ex hoc intulerint: qđ tamē plerūq̄ illatum fuit siue culpe/siue gratię/siue liberalitatis causa. Hiero. in plogo. li. Salomonis. Quasi aut equū sit me vobis esurientibus alijs laborare: aut in ratiōe dati ⁊ accepti cuiq̄ ꝑter vos obnoxius sim. i. debitor seu deuict⁹/obligatus ve. Plau. in cap. Obnoxij ambo vobis sumus, ꝑpter hāc rem cum quę volumus nos copia ea facitis nos cōpotes. Unde apud Liui. Obnoxie dicere sententiā/accipitur ꝓ seruiliter. Interdū obnoxius ponitur ꝑ noxio. Et sic obnoxius ⁊ innoxius sunt ꝓtraria. Ennius: Sed virū vera virtute viuere aiatū adiecit fortiter: eūq̄ innoxiū vocare aduersus aduersarios ea libertas est q̄ pectus puꝫ ⁊ firmū gestitat aliq̄ res obnoxię nocte in obscura latēt. Interdū ꝑ obscuro. Nox em̄ ꝓ obscuritate ponit⁹. Plau. Hūc hęrcle perij plane nō obnoxie.

Obnubo is. pe. pro. Vide in dictiōe Nubo.

Obolus peñ. cor. genus ponderis qđ ser silicas continet. Teren. in an. Obolo emptos. Suid. οβολοσ οτοκοσ ειδοσ ρομισματοσ οβολοσ δε παρα αθηναιοισ εξ εστι χαλκων ο δε χαλκοισ λεπτων επταꝺ δε ταλαντον του αργυριου τωυτυ τεσσαρα και ρομισματοσ η και εστιν δεμια εξηκοσιον εστι του ταλαντου του χρυσιου εξαπλασιον εστι.

Obozio:/annasco:/subnasco:ve. Liui.li.j. Aduẽtu suo rũ lachrymę obortę. Hiero. Hic ẏo obozta ꝓtio q̃ frangeret panẽ pene diẽ duxit in vesperã.

Obrepo is.pe.pro.latẽter ⁊ tacite aduenio/sicut ⁊ surrepo. Tractũ ab animalib⁹ pedibus carentibus quę gressũ tacito graduntur. Iuue. Per translationem. Obrepit nõ intellecta senect⁹. Est ⁊ obripio. de quo in dictione Rapio.

Obrigeo es.pe.co:: Vide in dictione Rigeo.

Obrodo is.pe.pro.circũrodo. Plau. in am. Pregnãti malũ dari oportet: vt sciat qđ obrodat.

Obrogo as.pe.co:. quasi obloquo:. Fest⁹: Obrogare obloq; atq; alterius sermonẽ molestę impedire. Obrogare legem est legis prioris infirmãdę causa legez aliã ferre. Cice. ad Atticũ: Abrogare/ derogare/ obrogare sine fraude sua non liceat.

Obruo is. sterno seu circũ ruo:operio. Ouidi. lib.j. de rem. Obrue versata cerealia semina terra. Transfertur etiã ad animũ. Quinct. Tot voluptatib⁹ obruere pñt vnũ dolorẽ. Hinc Adobruo /subtus obruo ⁊ in terra defodio. Col.li.ij. Mã si pl⁹ q̃ttuo: digit; adobrutũ est semẽ et⁹ nõ facile ꝓdit. Jdẽ in eodẽ. Atq; ita iacuint semina ⁊ sarculis adobruũt.

Obryzũ/aurũ ꝺz q̃si αβρυζον: hoc est sincerũ delicatũ q; quod sępe igne candefactũ ⁊ exultũ est: vt qđ in coctione nõ minuitur. Hiero. in Daniele: Ecce vir vn⁹ vestitus lineis ⁊ renes eius accincti auro obryzo: hebraice dicitur ophir.

Obsaturo as.pe.co:. significat saturitatẽ vsq; ad fastidium vel cõtra animũ capio. Terẽ. in heau. Me tu ꝓpedie: vt istãc rem video istius obsaturabere.

Obscenus a.um. quidã ab obs. ⁊ canẽdo cõponũt. Alij ab obs ⁊ κοιπω inquino. Unde cęnũ quidã dici existimant. Intelligendũ est ergo q̃ obscenus sicut duo significat: ita duplicẽ habet cõpositionẽ ⁊ duplicẽ oꝛthographiã. Nam aliquãdo significat abominabile augurii: vt apud Virg. lib.j. geoz. Obscenię canes importunęq; volucres: ⁊ tunc a canendo in cõtraria ⁊ mala dicitur: ⁊ sine diph. scribit. Aliquãdo dicitur q̃ turpę immundũq;: ⁊ tunc similiter ex obs ⁊ cenum cõponitur: qđ ab κοιπω pro inquino deducit. Ex eo scz q̃ quę multũ cõmunia sunt ⁊ turpia ⁊ immũda vt plurimũ fiũt. Nam id proprie cõmunicare est. Et sic cum ę scribitur. Var. autem libro. v). de lin. la. docet obscenũ cum ę scribẽdũ: idq; ab scena deducit: ex ob ⁊ scena: quasi ad scenã: q̃ scenis id darẽt quod obscenum foꝛet. Prisci. ab ob ⁊ κοιπος: qđ nos cenũ dicimus ſ interposita. Festus: Ab oscis deriuat/quoꝛũ frequẽtissimus fuit vsus libidinũ spurcarũ. Uñ ⁊ v̄ba ipudẽtia appellanẽ obscena. Qđ si vez esset sine b ⁊ absq; diph. oscenũ scribi oportꝛet. Obscenũ etiam q̃q; ponit ꝓ pernicioso ⁊ vitabili. Virg. Obscenamq; famẽ que prima pericula vito.

Obsceno as. signiſicat obscenũ ⁊ malum omen affero. Plau. Sed quid illuc q̃ exanimatus canit huc leoni da metuo q̃ illic obscenauit meq; falsę fallacię.

Obscurus/latẽs absc̃ditus ⁊ sine lumine. Virgi. Vidimus obscuris primã sub mgnibus vrbem. Uñ obscura oratio difficilis ⁊ cuius sentẽtia latet. Cõponitur ex ob ⁊ cura: siue curo interposita ſ/ q̃ ea quę obscura sunt/nobis curam obũciant. Unde ab obscur⁹ obscuro fit/quod significat nõ curo siue supprimo: sicut fit in obstrudo: qđ est occludo. Jn qua significatione capitur ⁊ Obscuro. Cice. pro Archia. Mecq; eũ est dissimilãdũ qđ obscurari nõ potest/sed prę nobis ferendũ. Si ẏo volumus vt obscuro magis ab obscurus deriuetur/nõ ꝓtẽdo. Ucrumtamẽ cum sit verbum Curo. Cuius cõposita Accuro ⁊ procuro. non mirũ videri debet: si ⁊ obscuro a curo similiter cõpo natur/quemadmodũ obstrudo a trudo: a quo etiam obtrudo: tãetsi sit in alia significatiõe: ⁊ detrudo/cõtrudo/intrudo/ retrudo ⁊ similia. Capitur quãdoq; obscurum pro ignobili. Cice. lib.j. offi. Qui magna sibi proponũt obscuris ortꝛi. Nam qui obscurus est ferme decipitur: ⁊ nõ est quasi qui eum curet vel ęsti met. Ab obscurus fit obscuritas: quod modo opacitatem/modo ignobilitatẽ/modo difficultatẽ significat. Cice. lib.ij. offi. Quoꝛũ autem prima ętas ꝓpter humilitatẽ ⁊ obscuritatẽ in hominũ ignoꝛatiõe versatur. Sic obscuro as. Sal. Sed ꝓfecto fortuna in omni re dñatur. Ea res cũctas ex libidine magis q̃ ex vero celebꝛat/obscuratq;.

Obsecro as. peñ. co:. ex ob ⁊ sacro/signiſicat per sacra rogo: vel opem a sacris rogo/obtesto:/deꝓco:: ⁊ q̃st sacra: vt te exoꝛem facio. Terẽ. Obsecro te q̃p primũ hoc me miserũ libera metu. Ponitur etiã aliquando pro aduerbio obsecrãdi.

Obsecũdo as. significat fęlicito/prosperuz facio: ex ob ⁊ secundo/qđ significat ꝓsperũ facio. Virgi. Uỹ cępta secundent. Fit autem secũdo a secundus. Secundus ẏo a sequo:. Est autem obsecũdare omnia ad alterius nutum facere vel in melius ꝙuertere. Teren. in adel. Sed si vultis potius quę vos ꝓpter adolescentiã minus videtis/magis impense cupitis/cõsulitis parum: hęc reprehẽdere ⁊ corꝛigere me ⁊ obsecundare in loco. Ubi Do. Nam qui reprehendit nõ continuo corꝛigit: qui corꝛigit non illico obsecundat: id est lętissimũ reddit nõ fidelissimũ. Cice. pro Pompeio: vsus est pro obsequi. Nõ modo omnes inquit ciues assenserint/socij obtęperauerint: sed etiam venti/tempestates⁹ obsecundauerint. Jnuenitur ⁊ obsecundo: deponens.

Obsequo: pe.co:. alterius volũtati morem gero /inseruio. Plau. Ego sane cupio obsequi gnato.

Obsequium/officium. Teren. Obsequiũ amicos/veritas odium parit.

Obsequela/morigeratio. Plau. Omnes parẽtes libęne liberis suis q̃ mihi auscultabũt /faciẽt obsequelã.

Obsẽqosus/q̃ facile obsequit. Plau. i cap. Mã si seru⁹ me⁹ esses nihilo seri⁹ mihi obsẽqosus semp fuisti.

Obsẽqbilis/q̃ obsequit. Gel. Cognatos/affinesq; illos ferme tam obsequibiles esse ait.

Obsero is.pe.co:. circũsemino seu circũplãto. Col. libũ. Utaẽ ꝓceptis eoꝛũ qui vberẽ campũ in singula iugera tritici: quiq; ⁊ adoꝛei octo modũs obserere ꝓcipiunt. Idem li.iũ. Agrũ anteq; vincis obseras explorato qualis saporis sit.

Obsero as.pe.co:. significat occludo. Terẽ. in eu. Tu abi atq; obsera intus.

Obseruo as. circũ oculis mẽtis ⁊ coꝛporis seruo/speculoꝛ/custodio/noto ne me ꝓtereat/ne me decipiat. Teren. in an. Obserues filiũ quid agat. Hiero. in li. Regum. Obserua te queso mane ⁊ manebis clam ⁊ absq; offenderis. Et obseruare est venerari ⁊ admirari hoies tãtũ dignitatis vel virtutis cultu. Virg. lib.iiij. geoz. Pręterea regẽ nõ sic egypt⁹ ⁊ ingẽs lidia: Nec populi parthoꝛũ aut medus hydaspes obseruãt. Ciceroꝛ Octa. M. Aruilius/auian⁹ Ab ineunte adolescẽtia me obseruauit semperq; dilexit.

Obseruãtia: vt inquit Cice. est per quã hoies aliqua dignitate antecedentes cultu quodã ⁊ honoꝛe dignantur. Liui. lib.j. Obsequio ⁊ obseruãtia in regem cuz oibus benignitate erga alios cum rege ipso certasse. Aliqñ obseruãtia dicit custoditio: licet Galla neget. Leo papa: Scitis ad ętrnũ vobis gaudiũ ꝓfuturã diuinoꝛũ obseruantiã mandatoꝛũ.

Obseruatio/idem qđ obseruantia. Nam q̃q; dicit annotatio ⁊ custoditio ꝓceptoꝛũ/q̃q; honoꝛ ⁊ reuerentia. Val. mari. Haud Marcello adiectio ipẽe ꝓcedimento fuit quo minus religionibus suus tenoꝛ suaq;

obseruatio redderetur.

Obseruabilis/qui idoneus est vt obseruet vel veneretur: cuius contrariū est Inobseruabil. Pli. In martis sidere cuius est maxime inobseruabilis cursus nunq̄ id stationem facere.

Obsido ⁊ obsideo actiua sunt: quibus addūtur Circūsido ⁊ circūsedeo: idē eñ significāt: eodēq̄ modo sumuntur ⁊ construunt: sed differunt inter se quō inter Assido ⁊ assideo: de quibus supra dictū est: q̄ in obsido motus q̄dā est: vt sit quasi obsisto. In obsideo ꝺo quies quasi obsto. Sal. Premittit illis homines militares sine tumultu ꝑsidiis collocatis: sicuti ꝑceptū erat occulte pontes obsidunt. De obsideo. Idem in Jug. Armis obsessus teneor. Significāt Obsido ⁊ circumsido/quasi obsepio ⁊ circumsepio: aut obsidēdum siue circumsedendum eo vel ad obsidendum me loco. Obsideo ꝺo ⁊ circūsedeo/obsessum teneo: q̄q̄ simplr̄ ꝑ circūsedeo ponaē: vt apō Curtiū. Per hos pellices introducebanē alio aditu q̄ quē armati obsidebant. Et obsidere est cōtra sedere.

Obsidior deponēs/significat circa insidias facio. Col. li. x. Sed inter caniculę ⁊ arcturi ꝯortū cauendū erit ne apes intercipiāt violētia crabronū qui ante aluearia plęrūq̄ obsidiātur ꝓdeūtibus.

Obsessi sunt q̄ locū aliquē egridi nō possunt.

Obsidiū ⁊ obsidio ⁊ obsessio idem significant ⁊ ab obsidio siue obsideo fiunt. Col. lib. x. Atq̄ vtilissimū est ꝓ frequētia domicilij duos vel tres aditus in eodē operculo distātis inter se fieri cōtra fallaciā lacerti q̄ velut custos vestibuli ꝓdeūtibus inhiantes/capitibus affert exitiū: hęq̄ paucioꝛes exeūt cum licet vitare pestis obsidia per aliud vadētibus effugiū. Li. ꝓ rabirio. Cū inūerabilē hostiū copias in italia fudisset atq̄ obsidione rempu. liberasset. Sępius tamen obsidio ab auctoꝛibus vsurpatur.

Obstidię dicūtur sicut ⁊ insidię. Col. Nū tā anus sedula vel puer adhibeaē custos vagātiū/ne obsidijs ꝺo minū insidiatoꝛ animaliū decipiātur.

Obsidionalis ⁊ obsidionale ab obsidio fit. Unde coꝛona obsidionalis q̄ ei debebaē q̄ obsessos ab hostib⁹ liberasset: hęc fiebat ex gramine viridi ex eo loco decerpto: in quo erant inclusi.

Obses q̄ tradiē imperio alicuius ea cōditione: vt si daꝛ obsidis a fide recedat/recipiēti sit potestas in coꝛpus ⁊ vitā eius seuiēdi q̄ datus est obses. Hic quoniam obsidiōis causa dari cōsueuit inde nomē assumpsit: Cuius aliqui ab ob ⁊ fides cōpositū velint ꝑ mutationē litterę q̄ sit ob fidem datus.

Obsigno as. signi impressiōe occludo: ⁊ ad litteras ceteraq̄ quę signo quo vis notātur aut imprimunē pertinet. Plau. in cur. Scribit ⁊ obsignat litteras. Idē in am. Eloq̄re vbi nunc patera est. In cistula amphitriōis obsignata signo est. Oſiq̄ sumiē ꝓ signo notarioꝛū seu subscriptiōe eoꝛ aut testiū. Lice. ꝑ Cluē. Clinia testamentū faciēte cū tabulas ꝓhendisset opinatus qui gener eius fuisset: digito legata deleuit. Et cū id multis locis fecisset post mortē eius ne litturis coargui posset: testamentū in alias tabulas transscriptum signis adulterinis obsignauit.

Obspo as. pe. pro. significat obūcio: vt cum rustici dicunt: Obspa pullis escam.

Obsto as. obstiti obstatum/significat contra sto. Stali. th. Quę sic oꝛta ꝓioꝛ spes ne obstatura pelasgis. Curtius. Obstant oppido gemini colles. Aliquādo obstare significat resistere/aduersari/impedire. Teren. Quid igiē obstat/cur nō vere fiant?

Obstaculū/impedimentū ab obsto as.

Obsisto/contra sisto. Obstitū veteres modo ꝓ violatū: modo ꝓ obliquū dixerunt.

Obstetriꝛ/ab obstando vel obsistēdo. Est enim illa quę parturientiū curā habet. Ambro. ad Justū: Ad parturientes ingrediebant obstetrices nō ad virgines: vt partꝰ suscaperēt nō vt pudoꝛē examinarēt. Unde ⁊ obstetrices dicte: eo q̄ obsistant doloꝛi: vel certe ꝓgnoꝛi/ne laxatis vteri genitalibus claustris in terrā defluat. Teren. in Adel. Obstetricē accerso.

Obstetrico as. pe. pro. ad pariendū diuino siue obstetricis officiū ago. Hiero. in lib. Exoꝺ. Oñ obstetricabitis hebꝛeas ⁊ partus aduenerit: si masculus fuerit interficite eum.

Obsitus pe. coꝛ. inuolutus/incultus/hoꝛridus. Terē. in Eu. Video sentū: squalidum ęgrū pannis annisq̄ obsitum. Aug. Desertus hic mūdus ab omni cultura fidei ⁊ peccatoꝛū spinis obsitus: squallebat tanq̄ ager incultus. Obsitꝰ etiā ab obsero dici potest circumseminatus vel circumplantatus.

Obstipare/obūcere. Plau. in cis. Obstipat aquilā.

Obstipi penul. pro. dicunē quibus colla rigent ⁊ in humerū capita sunt inclinata: Persius: Erūno sicq̄ solones obstipo capite ⁊ figentes lumine terrā. Col. lib. viij. Febricitantiū signa sunt cum obstipe sues transuersa capita ferunt ⁊ pascua subito cum paulum ꝓcurrerint cōsistunt. Pli. Obliquū caput dicit. Inde inquit suis inualide caput est obliquū in incessu. Sic Hypocritę incedunt.

Obstino as. pe. coꝛ. affirmo. Liui. li. ij. Quoniā id certum atq̄ obstinatū est mḗt neq̄ ego obtundā. Inde obsticatio/firmitas animi. Obstinate firmiter. Ter. in an. Jtane obstinate dat operam vt me a Glycerio miserum abstrahat. Unde etiam in bonus accipitur illud quod de thebeis martyribus legitur. Cum hęc ⁊ alia Maximianus audisset ⁊ in fide christi obstinatos cerneret animos viroꝛū.

Obsolesco is. eui. etū. ex ob. i. cōtra ⁊ oleseo addita sp̄positiōi q̄ aduersaē olesco. Nam obsolesco ⁊ olesco in significatione cōtraria sunt. Olesco/cresco/obsolesco/deficio/reūcio/inueteraſco/desuesco/dimitto/significat. Cic. de imperio pompeij. Obsoleuit iā ista oratio re multa magis q̄ verbis refutata. i. desuetuit siue abusu recessit. Idem pro Celio. Charte quoq̄ q̄ illā priscā seueritatē obtinebāt obsoluerūt. i. inetera uerunt siue defecerūt. Et hęc preterita ab obsolesco/nō ab obsoleo sunt. Similiter Obsoletus participiū est ab obsolesco. Lice. pro Quinti. Audaces cupidū perfidiosum vulgaria ⁊ obsoleta sunt. i. inueterata. Interdū Obsolescere est quasi sꝺescere/siue in nihilū recidere. Nam q̄ veteraſcit/sꝺescit. Hiero. Uiri vor obsoletioꝛ. Interdū obscurari. Lactā. li. de opi. Acies. i. membrana illa perducens quā siccari ⁊ obareſcere nō oportet nisi humoꝛe assiduo tersa nitet/obsolescat. i. obscuratur ⁊ deficit. Pro obscuro seu sꝺido accipiē obsoletus apud Liui. lib. iij. Filiā secum obsoleta veste comitantib⁹ aliquot matronis cū ingenti admiratiōe in foꝛū deducit. Lic. in Rul. Testitū obsoletioꝛe coꝛpoꝛe inculto ⁊ hoꝛrido capillatioꝛ q̄ antea/barbaq̄ maioꝛe: vt oculꝰ ⁊ aspectu denunciare oib⁹ vim tribunitiā minitari reip. videreē. Col. lib. ij. Sapoꝛe certe nihilo differt a cicercula. coloꝛe tū decernit. Mā est obsoletioꝛ ⁊ nigro coloꝛe ꝓioꝛ.

Obstringo gis. deuincio ⁊ obligo/quasi circūstringoꝛ. Lice. Plancio. Cui non sim obstrictus memoria beneficij sempiterna. Plau. in am. ꝓpie. Amphitrionem collo hinc obstricto trahā. Col. lib. v. Alij vimiribus obstringunt.

Obstrigilo as. pe. coꝛ. obsto/detrabo/repugno. Var. lib. iiij. de vi. pa. Curio cū id fecisset dicebat amicis: vt illi renūciaretur se obstrigilatuꝝ ne triūphꝰ decerneretur: aut ne iterū fieret consul.

Obstruo/occludo. Hiero. in lib. Regū. Qui si etiā in terrā se obstruxerit/perscrutaboꝛ eū.

Obstrudo is,di.sum.pe.pro.ex ob ⁊ trudo interpo/ta.s.significat occludo seu occulto. Plau.in cur. Ob/secro parētes ne meos mihi prohibeas qđ est sub gē/ma:an obstrusos habeo tuū patrē ⁊ matrē? Inuenī/tur ⁊ obtrudo:qđ est cōtra trudo:quasi p vim do:aut ,p fortitudine pono. Pla.in cur. Aliqđ prius obtru/dam⁹ pernā sumē gladiū:hęc sunt vētri stabilimēta.i. ,p fortitudine ponamus. Terē.in ecy. Nunq̄ ausus sum recusare eā qū mihi obtrudit pater.i. vi dedit.

Obstupesco significat stupore pcutior. Aug. Resurre/xit vnus mortuus obstupuere omnes. Aliq̄n insensi/bilis fio. Hiero.in Sñ. Tetigit neruū femoris ⁊ ob/stupuit.Et illud ,ppheticū. Patres comederūt uuā acerbā ⁊ dentes filiorū obstupescunt.

Obstupefacio significat aio cōsterno. Teren.in phor. Postq̄ ad iudices ventū est/non potuit cogitata lo/qui:ita eū tum timidū obstupefecit pauor.

Obsurdesco/totus surdus fio. Lactā.lib.vij. Non est animę vitiū si visus euanuit/si lingua torpuit/si audi/tus obsurduit.i.surdus factus est.

Obsum es.offui.mutat ēm b in f/significat noceo: q̄si contra te sum. Cuius contrariū est prosum:qđ est iu/uo:quasi pro te sum.

Obtēpero as/morē gero.Ci. Sic mihi semp obtēpera/uit tanq̄ filī⁹ pri. Itē significat cōsulo/,puideo. Ter. Ex q̄ re min⁹ aut famę foret aut rei obtēperās.

Obtēdo/contra tendo siue pro excusatiōe allego. Hie/ro.ad Dama. Nec possum obtēdere paupertatē cū/audiā in euāgelio ꝙ anū viduā duo quę sola sibi sup/erāt ęra mittētē laudauerit dñs. Hinc obtendiculū/ quo aliquid tegitur.

Obtero is.pe. cor.contero/suffoco. Liui. Ab elephan/tis obtriti sunt. Aliq̄n significat circum seu ab omni/ parte tero/tundo. Col.lib.vij. Mōnulli pellē serpen/tis obtritā cum vino miscent.

Obtestor/p cor:hoc verbo vtimur in maximis angori/bus:ferme semp cū adiuratiōe. Terē.in an. Per hāc/ dextrā oro ⁊ ingeniū tuū:p tuā fidē perq̄ ei⁹ solitudi/nem te obtestor. Hiero.ad Dama. Idcirco obtestor/ beatitudinē tuā p crucē dñi:⁊ per necessariū fidei nr̄ę/ dec⁹ ⁊ per dñicam passionē. Aliq̄n etiā sine adiurati/ne. Sal. De atq̄ senatū obtestamur vt miseris ciuib⁹/ legis ꝟ fidū qđ iniquitas prętoris eripuit restituas. Cice.pro Flac. Cum ego te flacce cęlū noctęq̄ conte/stans flens flentē obtestabar:tum tuę fidei optimę et/ spectatissimę saluti⁹ vbis ⁊ ciuiū cōmendabā. Cęsar. vū.com. Patresfamilię passis manibus obtestabā/tur romanos: vt sibi parcerent.

Obtero is.ter ūtero. Pli.li.xj. Filis etiā arane⁹ qua/cūq̄ incesserit alarū maxime lanugines obterit.

Obtingit/obuenit. Terē.in an. Nescis quid mihi ob/tigerit.

Obtineo es.pe. cor. significat vinco:quasi ,tra teneo. Hiero.lib.ij. Reg. Obtinuit autē sermo regis ⁹ba/ loab. Et obtinere ē fortiē tenere. Plau.in asi. Si istā/ fortitudinē animi obtines/salui sum⁹. Interdū signi/ficat simpliciter tenere. Col.li.ij. Tertiū locum obti/net pecdum stercus.

Obthuro as.pe.pro.cū th aspirato significat occludo. Hora. Obthurē patulas impune legētibus aures.

Obtorpesco ab obtorpeo/valde torpidus fio. Liu⁹: Quis crederet seuam paulo ante contionem obtor/puisse subito meru?

Obtrecto as.ex ob ⁊ tracto a in e mutata. Tracto ꝟo frequētatiū est verbi trabo. Est autē obtrectare cō/tra alienā fētiā tractare seu maledicere:⁊ ob id ob/sistere:⁊ vt veteres dixerunt:obstrigilare:sicut est cū/ alicuius dicta aut facta deprauant. Cice. dolobelle. Non tam id laboro:vt si q̄ mihi obtrectēt a te refutē/tur q̄ intelligi cupio me a te amari. Hiero.in ꝟſa.pē/ta. Periculosum opus certe obtrectatorū meorū la/tratibus patens. Obtrectatio diffinit a Cice.lib.iij. tus.ꝙ sit ea quā intelligi zelotipiā volo egritudo:ex/ eo ꝙ alter quoq̄ potiat⁹ eo qđ ipe cōcupierit.

Obtrudo is.si sum. vide in dictione Obstrudo.

Obtrigo as.pe.pro.ex ob ⁊ trigo /significat iureiuran/do/astringo. Trigare enim stringere est.

Obtrunco as.capite cedo ⁊ occido quōcūq̄ id fiat. Li/ui.li.j. Ita regem obtruncant.

Obtundo is.di.sum. sine n. sicut fit in alīs a tundo cō/positis: q̄uis Tūdo tunsum n retineat. Est aūt ,pie/ obtūdere totū seu circū pcutere/rumpę ⁊ grossus he/betq̄ facere. Plau.in am. Mā sum obtusus pugnis/ pessime.i. pcussus vel pfract⁹. Col.lib.v. Obtusa he/besq̄ ⁊ mollis falx putatorē morat:eoq⁹ min⁹ opis/ efficit ⁊ pl⁹ laboris affert vinitori. Trāsferē q̄s ad in/geniū ⁊ ad oculos:⁊ dicim⁹: Obtusus ingeniū ⁊ ob/tusa acies .i. hebes ⁊ sine acumine. Ambro. in diua/ Agnete. Et q̄to qs curiosior oculis esse voluisset: tā/tū sui visus aciē obtundebat. Lactā.li.iij. Si ḡ phia/ vitę mgra est:cur tibi ipse cęcus hebes ⁊ obtusus vi/debaris? Cice.li.tus. Multa enī e corpore eriūtur q̄ acuūt mentē:multa ḡ obtundāt. Aliq̄n significat sępi/us repetēdo eadē dicere: vel verbis aliquem lędere/ ⁊ quodā mō ferire. Tractū a febris q̄ repetūt tundē/do aliq̄d malleo. Terē.in an. Obtūdo tamets intel/ligo. Et illō: Ne me de hac re obtūdas. Cice. Quid/ nunc ego de ,prīis meis meritis ḡdicem. Si memi/nistis obtundā.i. fastidio vos afficiam.

Obtrutus pe.pro.quasi obtruitus.i.aspectus ab obtue/or. Virgi. Obtutuq̄ hęret defixus in vno.

Obuallo/cirrūuallo. Cice.pro lege agraria. Me lon/go interuallo ,ppe memorię tēporq̄ nostrorū primū/ nouū dominē cōsulē fecistis:⁊ eū locū quē nobilitas/ prędis firmatū atq̄ omni ratione obuallatum tene/bat me rescidistis.

Obuagio is.pro contra seu circū vagio. Plau.in pseu. Si min⁹ cura sint cum here veniant domū nutrices/ pueros infantes miniculos domi: vt procurēt neuq̄/ spectatū aferāt ne ⁊ ipę stiāt ⁊ pueri pereant fame:/ neue eluriētes hic quasi bedi obuagiant.

Obuaro as.pe.pro .deprauo/peruerto. Tractū a va/ris qui introrsum pedes intortos habent.

Obuaricatores dicebant illi q̄ cuiptā occurrēbāt quo/ minus is rectū iter cōficeret.

Obuenio/obuiā vel contra siue coram venio. Plau.in asi. Sed si occasionē opprimere hāc quę obuenit/stu/det. Et obuenire est contingere. Ambro.li.j.offi. Ut/ poetarū loquūtur fabulę q̄ mūdū ferūt i partes tres/ esse diuisum: vt alij cęlū/alij mare/alij inferna coerce/di imperio sorte obuenerint.

Obuerto/contra verto. Colu.lib.vij. Plurimū refert/ vt pascētiū capita sint obuersa soli qui plerūq̄ nocet/ aialibus. Liui. Cū tota aciē in samnites obuertit.

Obuersor as.frequentatiuū est ab obuerto. Obuersor/ aris.deponēs significat circūuersor. Cice.pro Sex. Sed mihi ante oculos obuersatur reipu. dignitas ꝙ/ me ad se rapit.

Obuio as.ex ob ⁊ vie:quasi ad viaz eo. Unde ⁊ deuio/ quasi contra vio. Sal.in Jug. Cum primū superbię/ nobilitatis obuiatum.

Obui⁹ a.um.qđ alicui occurrit. Itē in eodem. Deinde/ cōes puberes numidas atq̄ negociatores ,pmiscui vtq̄/ ꝙsq̄ armat⁹ fuerat obui⁹ interficit. Dicim⁹ aūt Obui⁹/ tibi fio:obui⁹ fū tibi:obuiū me tibi fero:⁊ obuio tibi.

Obuiā aduerbiū loci:quasi ad viā. Teren.in phor. Ut/ ego obuiā conabor tibi dare.

Obūbro/ymbris vndiq̄ obscuro. Virgi. Obumbrant/ cęlum tot cętra telis. Per trāslationē ponit obūbrare ,p tue/ri. Idem lib.xj. Et magnū regię nomen obūbrat.

O Ante L

Occa/instrumētū quo tracto reptantēq; super terram ferreis dentibus q̄bus instructū est glebe cōteruńt: ⁊ agri supficies coequaŕ ⁊ semina cooperiunt: ḡuis ⁊ cratibus id sepe fiat. Ab occido seu occeco. Unde Virgi. lib. ij. geor. Multū rastris glebas q̄ frāgit inertes: vimineasq; trahit crates. Col. li. ij. Deinde vicia pmixtā seminibus feni seremus: tum glebas sarculis resoluemus: ⁊ inducta occa coequabimus.

Occare ē operire. Palla. Arbores quę ablaqueateq; fuerant: occare: hoc est operire iam conuenit.

Occo as. glebā occido ⁊ cōminuo ⁊ supra semē terrā apto. Cice. in Cato. Nec̄ me quidē non fructus modo: sed etiā ipsi⁹ terrę vis ⁊ natura delectat q̄ cū gremio mollito ⁊ subacto semē sparsuz excipit. Primū id occatū cohibet: et quo occatio q̄ hoc efficit notata est. Col. lib. ij. Proscindemus terraz proscissamq; iteram reuocabimus: occabimus quo altius longiore humo contegatur. Cornutus. Occare est cum rustici

Osatione facta bob⁹ dimissis grandes glebas occidūt: ac ligonibus frangunt. Dicta occatio q̄ quasi cooperiat semina. Hęc etiā occecatio: quoniā semē sparsuz operit terra. Huius cōposita sunt Inocco ⁊ deocco pro bene occo. Colu. lib. ij. Semē q̄ sicco solo ingestum ⁊ inoccatuz est perinde ac si repositū in horreo non corrumpitur. Plīn. lib. xviij. Mecipsa agricolis operosa vno sulco sata non seritur/non stercorat̄/nec aliud q̄ deoccatur.

Occatorius a. um. qđ ad occationē pertinet. Colu. lib. ij. Bubulcorū operas tres exigunt/occatoriā vnā.

Ocha cum hauser. Cōposita dictio ex grecorū masculino articulo qui est o ⁊ χηρ. auser. Sic em̄ nostri componentes o cū χηρ. Et in recto n abiūctes ocha dixerunt. Quidā tū o in au puertētes dicunt: Aucha, pocha. Est ⁊ ocha mons in insula Euboea: a quo insula quoq; ipsa q̄q; dicta est ochę. Ochus fluuius qui in indię mōtibus ortus Acarnaniā perluit.

Occalleo/tor⁹ callosus sum: a quo occallesco: qđ est callum obduco. Plau. Coste occalluere plagis. Hier. ad Marcel. Duricies de genibus camelorum in illo sancto corpusculo p orādi frequētiā occaluisse respecta est. Fauces gulonū a Seneca dicūt occallose tāq; callum obduxerint ex cibis ardētibus aduersus sensū seruoris cibalis q̄ vix suffrenat gulā heluonū magis ardentē q̄ ardeat feruens obsoniū.

Occano ⁊ occino pe. cor. occinui ⁊ occini ⁊ occanui ꝑm probū: cum cano cecini faciat. Et significat conuiciuz facio ⁊ quasi contra cano. Gal. lib. j. histo. Jussi metelli ceruices occanuerunt. Supinū occentū. Valemagi. li. j. Occētusq; sozicis auditus. Fabio maximo dictaturam. L. Flaminio ministerium equituz deponendi causam prębuit.

Occento as. frequētatiuū ab occino. Festus. Occētare conuiciū facere/vt apud antiquos cum id clare ⁊ cuz quodā canore fieret vt ꝑcul exaudiri potuisset: quod turpe habet: qz nō sine causa fieri putabaŕ. Plau. in psa. Hac em̄ illi noctu occētabūt hostiū: exurēt fozes.

Occasio inq̄t Fes. Est opportunitas tpis casu pueniēs. Cice. li. rhe. Occasio est pars tpis habens in se alicuius rei idoneā faciēdi aut nō faciēdi opportunitatez: hęc nascit̄ per actus humanos nō impedientes. Puer dormire facit furantibus occasionē. Causa ꝑo est ex qua aliquid fit: vt ex pluuijs fiūt cenosę vię.

Occasus us. modo interitus dicitur ⁊ de vno homine ⁊ de rebus maioribus dici solet. Licero li. acad. Ac post lelij nostri occasum, Virgi. Testor in occasu troię nec tela/nec vllos vitauisse vices danaū. Modo dicitur solis mersio in oceano: quo vt Stra. inq̄t: Europa ⁊ aphrica terminatur.

Occedo occedis. cessi. ssum. ex ob ⁊ cedo: sicut Accedo ⁊ recedo ⁊ hmōi. Plau. in asin. Me tu hercle cū magno malo mihi obuiā occessisti.

Occepso veteres ꝓincepero posuerunt. Plau. in am. Mi ego illi puteo si occepso aiam oēm intertraxero.

Occido is. pe. pso. ex ob ⁊ cedo: qđ ferio siue pcutio/interficio: ⁊ ad exitū labor significat. Unde occisus quādoq; interfectus q̄nq; cesus dicit̄. Mā apud Teren. Occisus syrus in adelphis loquit̄. Do. occidit vehementer cecidit. Nam occidere ⁊ pręoccidere ad eadem referebaŕ. Sed occisum: hoc est interemptum vt Ulpia. inquit: accipere debem⁹ siue gladio siue fuste/vel alio telo vel manibus/si forte strangulauit eū vel calce petūt/vel capite/vel qualitercūq;. Secūdū est/q̄ occido pro interficio non solum de homine et ceteris animalibus dicit̄: sed etiā de plātis ⁊ herbis quę l: cet nqn sentiant/tamen viuere dicunt. Un̄ apostolus: Qđ seminas non viuificatur/nisi prius moriatur. Hiero. in Ps. Occidit vites corū in grandine. Differūtq; inter se occisus ⁊ necatus/q̄ occisus vulnere: necatus etiā sine ictu dicaŕ. Unde veneno necatos nō occisos dicimus. Occisa etiā res dicit̄ desperata ⁊ perdita. Plau. Occisa iā est hęc res: haret hoc negociū. Unde ⁊ occisiorem ⁊ occisissimuz veteres dixere. Idem occisissimus om niū qui viuunt. Hinc

Occisito as. frequētatiuū ab occido.

Occisio onis. idem qđ occisio. Col. Sola ea fomēta non aspernatur lactis capxini qđ insulsum rārū valet vt ⁊ blandiatur igneā seuitiā differēs magnāq; occidionem gregis prohibens.

Occido dis. pe. cor. occidi occasum: ex ob ⁊ cado. Lactan. lt. v. Euanituras breui religiones falsas ⁊ occasuram omnē philosophiā nemo dubitauerit/significat obuenio Unde occasio aliquādo interimo: a quo occasus pro interitu. Unde ⁊ de herbis ⁊ de arboribus quoq; dicit̄. Virgi. Et fallax herba veneni occidet. Aliquādo cado siue descēdo. Unde occidere sol dicitur: q̄ cadere videt̄ dum mergit̄. Vel per metaphoram occidere sol: id est mori dicit̄ dum mergi videtur. Quemadmodū ecōtrario oriri dum videt̄ surgere. Lactā. li. iij. Videbant siderū cursus in occasuz meātiū solem atq; lunam in eandem partem semper occidere. hic pro descendere sumit̄. Unde ⁊ pręoccido/añ occido. Pli. li. xviij. In quarto Cal. Aug canis occidit sidus: ⁊ per se vehemens ⁊ cui ꝓoccidere canicula necesse sit. Cice. lib. j. tus. occidere pro mori sumpsit. Sunt em̄ quidā qui discessum animę a corpore putant esse mortē. Sunt q̄ nullā censent fieri discessum: sed vna animū ⁊ corpus occidere.

Occidens subst̄atiuū pe. cor. ꝺr plaga in cuia sol occidit Unde ⁊ occidentalis plaga vocatur.

Occiduū/qđ occidit: vel vbi sit solis vel alterius rei occasus. Claud. Solus amoçonio cinctus stymphalidęs arcu Appetis: occiduo ducis ab orbe greges.

Occipio is. pe. cor. ex ob ⁊ capio significat incipio. Virgi. li. j. Agere porro occepit.

Occiput ex ob ⁊ caput significat posterioꝛē capit⁊ partem q̄ fronti opponit̄. Dicit̄ ⁊ occipitiū. Hiero. Lome in occipitiū frontēq; tornant.

Occulo occulis penulti. cor. lui. tum. ex ob ⁊ colo o in u mutata: licet quidā a celo compositū velint/ ⁊ significat abscondo siue sub terra constituo. Nam sensus in id concordat ⁊ declinatio. Qui enim circū vel contra colit occulit. Lactan. lib. de ira. Plurimi sunt quorū peccata occuluntur. Virgi. libro. ij. Geor. Et multa memor occule terra.

Occultuz sic differt a celato q̄ occultū: sit qđ per se occultum est. Celatuz dicitur de re quę abscondit̄/ne videatur.

Occulto tas. frequẽtatiuũ est ab occulo lis. Vir. Nũc virides etiã occultant spineta lacertos.

Occumbo bis. ex ob ⁊ cubo cubas. ⁊ significat morior seu neco. Hiero. ad Eusto. Hęc sola digna retributio: cum sanguis sanguine compensatur: et redempti cruore christi libenter occumbimus. Refertur etiaꝫ ad solem cum occidit: vt est in Deutero. Post viam quę vergit ad occubitũ solis. Interdum ponit ꝑ ferio: seu afficio: eo ꝙ additur morte. Cice lib. j. Tus. Vt esset qui pro ꝑma morte nõ dubitaret occumbere. Liui. lib. j. Quẽ cum vadentẽ ad speluncã Cacꝰ vi ꝓhibere conatus esset: icꝰ claua fidẽ pastoꝛ ne quicq̃ innuocãs morte occubuit.

Occupo pas. penul. cozre. ex ob et capio: significat qõ in cõmune siue in mediũ positum erat: ante alios capio. Cicero libro. j. offic. Sunt autẽ nulla priuata natura: sed aut veteri occupatione: vt hi qui quondam in vacua venerunt. Quintil. Multa quę nihilominꝰ libera fuerunt/transeunt in ius occupantiũ: sicut venatio et aucupatio. Hinc occupatus homo dicit qui ante negocio aliquo detentus/non potest alteri operam dare. Cicero. Nemo me conuenire voluit cui essem occupatus: hoc est cui excusarem me ꝙ quibusdã alijs negocijs essem ꝓuentus. Interdum occupare est locum tenere/seu vi capere. Liuius lib. xxiij. Mã ⁊ ipsis vocantibus vrbem hanc accepi: nõ occupaui: id est nõ vi cepi. Ab occupo fit ꝓoccupo: quod est ante capio/vel ante possideo. Lactan. libro. vj. Prę occupabit cũ aduersarius nõ resistentẽ. Hinc Prę occupatio vel occupatio apud rhetores schema q̃dam: cũ aliquid nos reticere dicimus: ⁊ tamen tacitũ intelligitur: quod fit vel cum rem notam esse putamꝰ auditoribꝰ: vel cũ suspitionẽ excitare maiorẽ reticendo volumꝰ. A grecis Aposiopesis vocat: quale est illud. Cogis me iniurię tuę causã ꝑferre: nihil agis: nõ dicã: sed ipm rẽpus eã patefacier.

Occupatius ager dicit: qui desertus a cultoribus ꝑ prius/ab alijs occupatur.

Occurro is. occurri/occursũ: obuiꝰ fio. Vñ Occursus: obuiatio. Iuue. Occurrit matrona potens q̃ molle calenum. Cice. ꝓ Cluen. ꝓ trãslationẽ. Sed ego occurrã expectatiõi vestrę iudices. Q̃q̃ occurrere est in mentẽ venire. Idẽ. Sed mihi cũ de senectute aliquid velleꝫ scribere/tu occurrebas. Q̃q̃ offerri: vt apud eundẽ. Occurrebat tibi oꝛo. i. offerebat se. Q̃q̃ obstare. Persiꝰ. Venienti occurrite morbo. Muꝰ frequẽtatiuũ est Occurso sas. Virgꝫ. Et inter agẽdũ Occursare capro cornu ferit ille caueto.

Oceanus pe. cor. ⁊ per simplex c: proprię fuit viri Tethyos coniugis. Item eius de quo Har. Et quęris si te scisciat oceanus. Et Oceanus mare dicitur quod vniuersam circũit terram. Aug°. Vari magno cingitur terra qui vocatur oceanus: de quo influit quoddã exiguũ in medio terrę: et facit ista maria nota nobis quę nauigijs frequentantur. Dictus oceanus ab ωκυσ: quod est velox: testibꝰ Solino ⁊ Seruio. Quod et neutro genere Oceanum dicit: ꝓsertim si mare sequit: vt Caper et Probus testant. Falsam tamen hanc opinionem Lusitani: id est Portugallesij hac nostra ętate deprehenderunt: nã Columbus nauarchus vltra Gades oceanum ingressus vltra torridam ẓonam penetrauit per oceanuꝫ ad Indos wsq̃ et beatoꝝ insulas: nõ tamen istam velocitatem deprehendit: et ideo videre proprijs oculis credo sit octaua scientia. Suidas ergo noster multo melius scribit his verbis: ωκεαροσ η κυκλω της γης πασησι θαλασσα παρα το κεω τοσχιζω ωκεαροσ δε μεσαγουσ τερητικου α και τροπη του α εισ ω ωκεαροσ εξ ουπερ-παγεσποσα/μοι και πασ αθαλασσακαι πηγαι. Et cuius sit proprium Oceanus: aliquando tamen pro appellatiuo ponit/quãdo partes eius significat: quo mõ mare cum totũ significat/ proprijs est: cum partẽ/appellatiuũ: Nam a litoribus plerũq̃ accipit nomẽ. Adverterã siquidẽ vbi primũ terram intrat Atlanticꝰ dicit/ad sinistrã Gaditanus. Iltinc Arabicus/ persicꝰ/ indicus. Hinc Britãnicus/ germanicus/ scythicus. Postq̃ ꝑ terras intrauit: Primo ab Iberia: id est Hispania/ Ibericum mare dicit. Tum a balearibꝰ insulis Balearicũ: posthac Narbonensiũ prouinciã contingẽs Gallicum: Deinde a Liguria ligusticum. Vbor vsq̃ in Siciliam a Thuscis thuscũ siue Tyrrhenum a Tyrrhenis: siue a differentia superi inferi. Superum cũ badriaticum vocamus: quod ad id abeũte venientes Apenninũ cõscendamꝰ. Inde ab Ionibus Ionium: a Sicilia siculum: a Creta Creticũ: ab Asia Asiaticum: a Pamphilia pamphilũ: ⁊ multa alia nomina: quę enumerare longũ esset. Portę tamen Oceanum ꝑ quocũq̃ mari vsurpant. Virgilius. Et ruit oceano nox. Est et Oceanus solũ vastum in balneis: ⁊ cõmino lacus alueusq̃ maior: vel ab eo nomine: vel ab amplitudine vocatus: et a lauantiũ quoq̃ strepitu/⁊ marino quasi ęstu. Lampri. Oceani inquit solũ primus inter principes Alexander appellanit: cum Traianus id nõ fecisset/sed diebus solia deputasset. Mã thermaꝝ magnitudo Romę quãta fuerit Amianus docet libro. xxj. cum ait. Lauacra i vbe in modũ puinciarũ extructa. Ab Oceanꝰ fit oceanitis ⁊ idis. ꝑ filia oceani. Vir. li. iiij. Geoꝛ. Oceani tides ambę. Oceanꝰna. num. possessiuus: oceanides patronymicũ fę. ab oceanis.

Ociũ: proprie vacatio a laboꝛe. Cuiꝰ contrariũ est negocium. Col. libro. ij. Sed cũ tam ocij q̃ negocij rationẽ reddere maiores nostri cõsueuerint: nos quoq̃ monendos esse agricolas ęstimamus quę ferũs facere: quę nõ facere debeãt. Cicero. Et idipsum quod dat ocij: id est tempoꝛis: in quo possimꝰ aliquid operari. Sed q; hi qui studijs litteraꝝ operã dãt necesse est: vt ceteris negocijs vacui sint: factũ est vt ociũ ꝑ litterario studio accipiat. Quintil. Inquirendo/ferendo/talia solemur ocium nostrum. Licero. Quid dulcius ocio litterario: id est studio: ⁊ (vt ita dicã) negocioso ocio? Est ergo duplex ocium: aliud philosophicũ/aliud vulgare. Philosophicũ bonum ⁊ honestũ. Vulgare seruile: cũ desidia et inertia ab honesta exercitatione desistimus.

Ociosus: vacuꝰ/trãquillus/securꝰ. Augꝰ libro. viij. Cõfess. Necũ erat Alipiꝰ ociosus ab opere iurisperitorum. Teren. in And. Ociosꝰ iam nũc esse imperoꝛ: id est securo. Nam nisi qui securꝰ est/non est ociosus: vt inquit Dona. Hinc Ociose aduerbiũ: quod est cum ocio. Teren. in Adel. Ociose nũc iam ilico hic constito. Aliquãdo ociosus dicit sine causa/sine fructu/siue superfluꝰ. Ambro. Non ociosa huiꝰ paralitici: nec angusta medicina est.

Ociosũ verbum dicit quod sine vtilitate ⁊ loquẽtis ⁊ audientis dicit/quasi superfluũ. Si omissis seriꝭ (inquit Hiero.) de rebꝰ frivolꝭ loquamur: ⁊ fabulas narremus antiquas. Ceterũ qui scurrilia replicat: et cachinis oza dissoluit: ⁊ aliquid ꝑ re turpitudinis: hic nõ ociosi verbi/sed criminosi tenebit reus.

Ocioꝛ aris. in ocio et quiete sum. Liuius contrariuꝫ est negocioꝛ. Licero libro. iij. offi. Celiꝰ Caniꝰ eques romanus: necq̃ infaceꝰ et satis litteratꝰ: cũ se syracusas ociãdi cã/nõ negociãdi cõtulisset: dicitabat se hortulos aliquos emere velle.

Ocyoꝛ ⁊ ocyssimꝰ latina nomina ꝓ celerioꝛ ⁊ celerrimus sunt a positiuo greco: ωκυσ: quo latini carẽt. Plin. lib. ij. Mercurij sidus inferioꝛi circulo ferẽ nouem diebus ocyoꝛe ambitu: modo ante solis eoꝛtũ:

modo post occasū splendens. Idē libro. xv). Quidā breuitate radicū senescere celeri⁹ arbores putāt: qō coarguūt fici: quaꝝ radices lōgissime/ꝛ seneꝯ⁹ ocyssima est. Hinc fiunt aduerbia ocy⁹ et ocyssime: q̄ꝑ et ociter dicaꝝ,p cito ꝛ perq̄,pmpte.

Ocymū penul. cozre. herba ad boum pabulū sata/ qua ciebant aluum bobus. Id erat huiusmodi. Fabę modios decē/ vicie duos/ tantundē et Eruilię in iugero autūno miscebāt ac serebant/admixta etiā auena grę ca cui nō cadit semen. Deductū nomē a celeritate nascendi/hoc est ab ocys: qō valet cito: vt inquit Var. lib. j. de re rus. hoc amplius dictū ocymū qō citat alius bobus. Et ideo his daꝝ vt purgent. i. pabuli segetes virides secteꝯ illiq̄s generēt: bobusq̄ daꝝ/ vt citā aluū faciat vnde nomen accipit. Ocimū ꝩo ꝙ; herba est quā vulgo basilicon apellāt/ odoris optimi: dictū ab o ϳω redoleo.

Ocnus: mantus filius: qui Mantuam vrbem cōdidit. Quo nomine nō tam significatur ignauus q̄ laboriosus et industrius: sed cui⁹ vtor sit prodiga: sed ō ocno isto alū viderint dicere nolo: bonū eīm est quādoq̄ declinare ab omniū odio.

Ocrea dicta est quę crus tueť: ꝙ Cicerone auctore opponaꝝ cruri: vel ꝙ sit inęqualiter tuberata: vt inęꝛ festus Apul. Hic galea caput: ille crura ocreis inuoluit. Hinc ocreat⁹: qui ocreis calciat⁹ incedit. Plini⁹. lib. xviij. Ad reliquos vsus laboriose euellit ocreaꝝ cruribus manibusq̄ tactis: manicis cōuolutū osseis ligneisve conamentis.

Octonus a. um. ab octo numero. Uarro. Nutricare octonos porcos paruulos primo pīt incremento facto a peritis dimidia pars remoueri solet.

Octophoꝛ penul. cozre. vehiculū octo rotas habens. Sueto. de Cali. Interdū adeo segniter ꝛ delicate incessit/vt octophoro vehereť. Mar. Octophoro sanus portaꝝ amice philippus.

Octopes: piscis polyp⁹: a numero pedū.

Oculus dict⁹ est ab oculendo: ꝙ cilio ꝛ tegminibus oculaꝝ. Latent eīm oculi sub cilijs et genis. Sūt autē oculi pars corpis pretiosissima: in quib⁹ (vt Albert⁹ magn⁹ inąt) maxima indicia amoris et odij existunt. Sūt eīm veri cordis nuncij in quib⁹ anim⁹ inhabitat. Plau. i Mil. Mā ego quidē meos oculos habeo: nec rogo vtēdos foris. Per trāslationē ponit ꝙ indicio. Lice. i Let. Nec ꝩo ille iluce mō atq̄ i oculi magnus: sed int⁹ domiq̄ ꝑstātior. Dicunt etiā oculi i arboꝝ surculis vnde germinānt. Ab Oculus fūt Monoculus/vnocul⁹/ianocul⁹: et diminutiū Ocellus. Pers. Patrāti fract⁹ ocello. Rufus aūt domesticus in Epigrammatis: παρια στεθεν φιλεω μουρον λεσσον ακριτον ομμα εχθαιρω συρεροισ αγραστ τερπομενον.

Ocellatus ra. tum. quod ocellos habet: ab ocello diminutiuo. Unde Sueto. in Aug. ocellatas nuces dixit ꝙ multis foraminib⁹ distinctas.

Ocule⁹: plen⁹ oculis. Plaut⁹ in Aul. Quos si arg⁹ seruet q̄ tot⁹ ocule⁹ fuit: quē quondā Iouī Iuno custodē addidit/is nūq̄ seruet. Per trāslationē ponit ꝙ sępi caci: quasi q̄ ex oculis cōstet. Apul. Perspicacioꝛem ipso linceo vel argo/ꝛ oculeū totū.

Oculat⁹ modo dicit qui per totū coꝛp⁹ oculos habet. Hiero. ad Pauli. Per totū coꝛp⁹ oculati sunt. Hō dicit qui oculos habet vigilantes: et qui cuncta perspiciat: ꝛ callid⁹ siue ꝑsens est. Plau. i Tru. Ipse plus est oculat⁹ testis vn⁹ q̄ auriti decē. i. ꝑsens fuerit videritq̄. Plin. locū oculatissimū apellat occultissimā secretissimūq̄: q̄uis ꝙ straniū oculatissimus dici possit manifestissim⁹. Et tūc ab oculato vocabulo/nō ab oculo verbo deriuať/sicut ꝛ oculissim⁹,p charissimo. Plau. Oculissimū oꝛtiū amicę.

Oculit⁹ pe. coꝛ. aduerbiū: sicut medullit⁹ animit⁹ fingit quo significaꝝ tam charū esse q̄ oculū. Plaut⁹. Qui amant ancillā meā oculitus.

Oculo as. ab Oculus fieri puto. Tertu. in Apologetico. Sed quia iam expolitos/ et ipsa vrbanitate deceptos/in agnitionem veritatis ocularet. Hinc Inoculo et exoculo: a quo exoculasso sis: qō est oculū eruo. Plaut⁹ in Ru. Si herde illicillas hodie digito teti/ gerit/peristis ambo: muitas nisi tūc exoculassitis vsq̄ adeo: donec qua domū abeat nesciat. Et hęc omia ab oculo is. deducuntur: q̄uis per duplex cc. scribiť. Lactā. lib. de opi. Ut igiť oculi munitiores essent ab iniuria: cilio ꝛ tegminibus occuluit. Unde oculos dictos Uarroni placet.

Ode grece: cant⁹ latine dicit. Uodos ꝩo via.

Odi defectiuū: vt Prisci. inquit: neq̄ ꝑsens neq̄ futurū neq̄ participiū habet: sed tā ꝑsentis q̄ pręteriti tēporis significationem tenet. Inuenit tamen odio is. odi/osum: futuro odiam et oditbo. Hiero. in li. Prouer. Et imprudentes oditūt scientiā. Significat aūt odi: odio habeo: a quo osus. Unde exosus et operosus ꝛ osor: de quib⁹ alibi.

Oditū: ira inueterata: vt inąt Cicero libro. iiij. Tus. Interdum capit pro instantia/assiduitate/ molestia/fastidio. Plaut⁹ in Ass. Jam hic me abegerit suo odio: id est fastidio. Teren. in Eu. Neq̄ agri neq̄ vrbis odium vnq̄ me ꝑcipit: id est molestia/fastidiū vel satietas prꝛoccupat. Oditū etiam siue (qō idez est) odion: nomen loci/a cantu nomen habens. In eo eīm musica certamina spectabant. Gręce ωδειον. Uict. Sic Pericles athemensis inter ętera opera q̄ Athenis extruxit/fecit et odion: in quo certamina musica spectabant: quod multis sedib⁹ ꝛ columnis exornatū fuisse historici scripserunt.

Odiosus: qui odio habeť. Lice. Odiosū sane gen⁹ hominū officia exprobrantiū. Aliquando capit ꝙ molesto. Ter. in Phorm. Si porro esse odiosi pergitis. Odiose aduerbiū: cū odio.

Odepozicon: ὁδοιπορικον vulgo dicit itinerarium. Hiero. ad Paulā. Neq̄ enim odepozicon et⁹ dispositi scribere. Est eīm liber in quo annotant ꝓfectiones fluuij/vrbes/loca/nationes.

Odoꝛ ifę cōmutatiōe dicit ꝙ olor. Hinc notū ē q̄d signficet oleo. Dicit ꝛ odas ꝙ odor/sicut honos lepos.

Odorus a. um. pe. ꝙ. qō er se odoꝛe mittit/vt odora pinus. Aliq̄n adorus ponit ꝙ idagatore ꝛ sagaci. Uirgil. lib. iiij. Aene. Et odora canū vis.

Odorat⁹ a. um. qō aliūde accipit odoꝛe: vt templū odoratū. Interdū sumit ꝙ odorifero. i. qō ex se odoꝛe habet. Pli. li. xxj. Quibusdā ānis min⁹ odorata, pucit. i. rosa ꝑterea magis oib⁹ locis siccis/q̄ humidis odoratioꝛ. Uirgi. li. Geoꝛ. iij. Discę ꝛ odorata stabula accendere cedrū. Ser. odorata, ꝙ odoriferam.

Odoꝛo as. ꝛ odoꝛoꝛ depo. Hiero. in lib. Ses. Odoratus est dīs odoꝛe suauitatis. Col. lib. vij. Deinde nares ꝑfricato/vt boies discāt odorari.

Odoratoꝛ: q̄ odoꝛe sequiť vt canis: q̄ ꝛ odorinsequ⁹ doꝛ.

Odoramentū: odoratio ipsa: siue qō odoris gratia ꝛnem⁹. Pli. Omniū odoramēꝛ/atq̄ adeo herbarū differētia est in coloꝛe/ꝛ odoꝛe/ꝛ succo.

Odozarius/qui odoꝛes conficit venditq̄: a grecis aromatopola dicitur.

Oenanthe: nomen ciuitatis: quę a quibusdā etiā ēāthes vocaꝝ. Est etiā flos vue: nā οινος vinū/ꝛ ϝοαρθος dicit flos: oi in oe diph. latinam.

Oenanthe: vitis labrusce florens vua. Colligitur cum

optime olet: siccatur i vmbra substrato linteo: atq; in cados condit/ dicta quasi οἰνουσ ἀνθοσ: hoc est vini flos. Hiero. cõtra Ioui. posuit. p quodã odorame/ti genere cum dixit Amomũ cyphi enonãthę muscꝰ ꝛ peregrini muris pellicula.

Oenanthinũ penul. produc. vnguentũ qđ ex oenanthe hoc est flore labrusce fit.

Oenõ greci vinum dicunt.

Oenopola penul. ꝓduc. venditor vini. Oenopoliũ: taberna vinaria. Plau. in Asi. Cũ a pistore panem petimus: vinum ex oenopolio.

Oenophor penul. cor. vas vinarium ad ferenda vina aptum: οἰνοσ vinum: quod απο του οιομαι: qđ est imagino: ꝙ qui copiosius biberint multa imaginant quę nõ sunt: φερω porto. Var. Reddidit oenophori pondera parua sui. Apu. in me. lib. vij. Oenophoro qđ immixtũ vino gerebat venenũ.

Oenotria: regio Italię seu ipsa Italia: cuiꝰ plũ oenotrũ dicunt: ꝙ ibi optima vina nascant: ab οἰνου: vel vt Var. putat: ab oenotrio sabinor rege.

Oenotrides: dictę sunt duę insulę quę sunt cõtra Eliam: Pontia scilicet et Isacia.

Oenomaus: hippodamię pater Elidis rex: qui victus a Pelopę/regnũ amisit: totaq; postea regio Peloponesus a Pelope dicta est.

Oebades: Darij stabularius: cuiꝰ industria ipse Dariꝰ Persa ꝛ regnũ adeptus est.

Oebalus pe. cor. rex Laconũ: a quo regio oebalia. Alius fuit Thelonis captę filius. de quo Virg. li. vij. Qui multos in Campania subegit.

Oebalia: regio in Peloponeso: quę et Laconia dicit: ab Oebalo arguli filio: qui rex Laconũ fuit. Stra. libro Achill. Soluerat oebalio classem de littore pasto: Dardanus. Oõ aũt Virg. lib. iiij. Georg. dixit: Mãq; sub oebalie memini me turribꝰ altis ꝛc. Ideo posuit: vt ostenderet Tarentũ a Laconibꝰ fuisse ꝓditum: quor pars est Oebalia.

Oecos grece: domus siue familia latine dicitur: a quo Oeconomus.

Oeconomus penulc. cor. re. tã pecunię q̃ frugũ omniũ q̃ dõs possidet dispẽsator est. Ũñ ꝛ Oeconomicꝰ Xenophõtis pulcherrimꝰ liber est: qui nõ gubernationẽ ville/sed dispensationẽ vniuersę domꝰ Tullio interp̃tante significat. Cõponit esn ex οικοσ q̃ est domus: et νομοσ lex. Docet em̃ dispensatorẽ legẽ domꝰ esse: Oeconomica: quę ad rẽ domesticã ac familiarẽ pertinẽt. Oeconomia: rei domestice administratio.

Oechalia: vrbs Laconię: ab oechalio fluuio eã pręterfluẽte ita dicta. Sed postea ab Hercule eversa. Ũñ ꝛ ea pars Laconię q̃ Thessalię ꝓpinqua est/oechalia appellat. Virg. Aut bello egregias idẽ disiecerit vrbes Troiasq; oechaliasq;. Alię etiã fuerũt Oechalię: vt in Thessalia et Euboea.

Oecumenicus: latine vniuersalis/et ad totũ orbẽ pertinẽs. Ũñ oecumenicũ cõciliũ dicimus.

Oedipus odis. oedipi: tertię et secũdę declinatiõis: vt docet Prisc. lib. vj. Sta. lib. j. The. Limes mihi carminis esto oedipode cõfusa domus. Plau. in penu. Oedipo est cõiectore opꝰ: qui sphyngi interpres fuit. Dictꝰ oedipꝰ απο του οιδειν τουσ πολασ. i. a tumore pedũ quos habuit perforatos. Fuit autẽ nomen filij Laij regis Thebar.

Oenotria: regio in brutijs: sicut scribit Stra. lib. vj. ab oenotro rege sabinor sic appellata. A quo Oenotrij viri dicti sunt.

Oenone: nomen ciuitatis ꝛ nymphę.

Oesypũ: ab oue dictũ est: quã greci οιν vocãt: q̃si οἰοσ ρυποσ: id est ouium sordes.

Oestrũ grece: furor dicit οἶστροσ. Unde Statius vocat oestrum poeticũ furorẽ. Tempus erit cum lauri/gero tuo fortior oestro Facta canã. Oestrũ etiam latine asillus volatile paruũ: vulgo tabanus ex soni similitudine dictꝰ: vel a tabe. Virg. Est lucos silari circa ilicibusq; virentẽ Plurimus alburnũ volitãs: cui nomen asillo Romanũ est oestrũ: graij vertere vocãtes Asper acerba sonãs quo tota exterrita siluis Dif fugiunt armenta. Col. lib. vj. scribit nasci in extremis partibꝰ fauorũ amplioris magnitudinis q̃ sũt apes cęterę: eosq; nõnulli putãt esse reges verũ grecor auctores οἰστρουσ apellãt/ab eo ꝙ exagitent: nec patiãtur examina conquiescere.

Oeta: mons inter Thessaliã et Macedoniã/clarꝰ morte ꝛ sepulchro Herculis: in quo (vt Ser. inquit) stelę videntur occidere/sicut de Ida nasci. Et vbi Elleborum optimũ nascebatur. A Parnaso vsq; Pindũ pars in Thermopylas vergens, ꝙrie oeta vocatur. Hinc oeteus a. um. Unde Hercules oeteus dictus est. Aeta ꝺo colchorum rex fuit filius Solis: ꝛ Persides nymphę frater perses/qui i Taurica regnauit: qui habuit filiã Hecaten crudelissimã supra patrem: quę homines sagittis apetere solebat: faciebat venena. Inuenit prima aconitũ quo patrem interemit: regnum occupauit: templũ Dianę statuit: vbi nauigantes hospites sacrificabat. Quo clarior euaderet nupsit Aete patruo: ex quo genuit Lyrcen medeã Egyaleũ. Lyrce in venenis plꝰ matr e edocta: nupsit Sarmatarum regi: quem veneno interemit: et crudelitate sua ad Italiam pulsa est.

O Ante F

Offa per duplex ff. constabat ex carne fere porcina lucanica: quã facere ex mediocri intestino Romanę mulieres a Lucanis didicere vnde officia: porcinam cũ cauda offam penitam dicebãt vnde est. Iuue. Et patruo similes effunderet offas. Offa etiam cibariũ ex frustis panis in iure pingui: caseo vetere: pipere ꝛ cynamomo cõditis: quę iussulata et casceata dicit. Virgilius. Welle soporatam et medicatis frugibus offam. Potest etiã fieri offa ex alijs rebus. Var. li. iij. de re rus. Liba tui offas positas hę maxime glomerãtur ex sicis ꝛ farre mixto. Ab offa fit offari ꝓ coquo Offatim particulatim.

NB. nulla cadit inter os et offam.

Ofella diminutiuũ: frustulum carnis erit pura libi/ale/in quod caro cõciditur: porcina a porco quã in sartagine/craticula ꝛ punis coquim. Titulina a vitulo: quã ad ignẽ verubus versantes ad escã paramus. Et apud poetas per simplex f. scribit. Var. Parua tibi curua craticula sudet ofella. Iuue. At rudis omm tẽ pore ꝛ exigue furtis imbutus ofellę.

Offula: similiter diminutiuũ ab offa. Sue. i Clau. Rogo vos quis potet sine offula viuere. Col. scribẽs de salsura carnis suillę: vt. Deinde offule carnis spisse cõponuntur/et alternis sal ingeritur.

Offectores: vide supra in dictione Infectores.

Offendo is. di. sum. ex ob et fendo: quod nõ est in vsu/sicut et defendo. i. incurro/incido: ꝛ est, ꝓrie animi ꝛ corpis. Terent. Aduenies offendi quendã mei loci hinc atq; ordinis hominẽ haud impurum. Et nõ solũ de animat?/sed ꝛ de inanimatis q̃q; dicit. Sed q̃si qui incidunt in aliquid lędere sepe solent id in qđ incidunt: factum est vt offendere ꝓ lędere vsurpet. Lactan. lib. iiij. Quo peccato ac scelere offensus deꝰ. Et offendere est inuenire: sed ꝑter opinionẽ Cice. de repub. Sed imitor architã illũ Tarentinũ: qui cum ad villã venisset: et oia aliter offendisset. Itẽ ponit, ꝓ percutere/et verbis iniuriã facere.

Offensa/offensio/offendo inis. et offensus us. in vno significato accipiunt. Lucr. Nõ igitur multis offensibus intemerãdo: offensa tũ actiue sumit. Cic. Cũ toti offensas pati nõ possem/discessi. Offensio plerũq;

passiue. Idē. In corpe egro odiosa ē ois offēsio. i. ois molestia ⁊ passio. Offensiūcula: parua offensio.

Offendiculum: impedimentū/obstaculū. Offensaculū: id est id quod ponit vt aliquis in ipm incidat vel impingat: ab offensa nomen deductum.

Offensatio: obstatio seu obuiatio: ab offenso as. frequētatiuo verbo: cuius id nō legerim. Nam eius formatio legitima est: sicut ab occurso occursatio. Defensito tamē frequētatiuū est verbi defendo: vt apud Cice. Si igitur nō poterit siue causas defensitare. Sed nō miꝫ si defensito et offenso frequentatiua duplicia varijs vocibus reperiri possint: qm̄ et curso ⁊ cursito similiter inueniuntur.

Offendix: ligaturę nod⁹/quo aper retinebatur.

Offero: proprie exhibeo siue p̄sento. Terēt. in Hecy. Opportune te mihi offers. Interdū offerre est spōte dare. Vnde oblationes dicunt quę dijs offerūtur. Interdū inferre. Cice. lib. iij. offic. Reginę stupꝫ obtulit. Interdū imittere. Idē ad pōtifices. Domus arderet i palatio nō fortuito/sed oblato incendio. Interdū obūcere: vt apud eundē in Lel. Addendū eodem est: vt ne in criminibus aut inferēdis delectetur amicus/aut credat oblatis. Interdū polliceri. Justi. Cū ei auxilium obtulisset.

Officio cis. ex ob cōtra ⁊ facio: quasi noceo dicit. Cice. lib. offic. Demoliri ea quoꝫ altitudo officeret auspicijs. Unde per antiphrasim officiū quidā dici volūt. Aliquādo officere idē est quod efficere. Unde etiam ym alios officium quasi efficium. Est enim officium/quod quisq; efficere debet p suę condicione personę. In quo animaduertere oportet: quid loco cōueniat/quid tempori/quid rerum aut personarnꝫ dignitati. Unde in familia bene instituta dicimus omnes in officio esse oportere: id est oīes oportere agere quę debent. Terē. in And. Uoccine est officiū patris? Ambro. lib. j. offi. Legimus officium dici a nobis posse: nec ratio ipsa abhorret. Q̄quidē officiū ab efficiendo dictū putamus/quasi efficiū: sed ꝓter decorē sermonis vna īmutata littera officiū nūcupari. Vel certe vt ea agas q̄ nulli officiāt: p̄sint omnibus. Potest etiā dici ⁊ recte: vt ab officio is. officiū deriuet: ita vt ob nō cōtra/sed circū sīgnificet: vt Circa quod facien dū est īmitamur. Hec quę mouear ꝙ officio is. ad uersetur nomini officiū. Tunc enim ob significat cōtra: vt sit quasi contra facio: Ideo significat obium. Sed ꝙ significat etiam circum/seruit nomini officium. Huiusmodi enim varietas ex p̄pōsitionū multiplici significatione plerūq; existit: quam cum ignoramus: nō verā vocabuli interp̄retationem consequi valemus. Officiū autem generatim loquendo/cum ad omnes homines pertineat (Siquidē Cice. de officijs scripsit: item et Ambro.) quātū intelligo est cōgruus actus vniuscuiusq; personę. Vel id est i quod quisq; incūbere debet: vt ipsum sicuti charitas postulauerit: quoad potuerit affectū reddit. Unde cū facimus quod debeam⁹/qz bene facimus: inde officiū etiam beneficiū dictū est. Cice. lib. ij. ad Weren. Si plura aut maiora officia q̄ maleficia videbunt constare. Et quia benefacere cupiā ē obsequi illi cui bene sit: iccirco officiū etiam obsequiū dicit. Idem. Odiosuꝫ sane genus hominū officia exp̄obrātiū: quę meminisse debet is in quem collata sunt non cōmemorare qui cōtulit. Capit interdū officium ꝓ honore: vt Circū/stabāt cęsarem senatores sedentē in aurea sella officij gratia. Magistratus quoq; officiū dicit: vel qz honoris gratia institutus est: vel qz opem populo fert: vel qz ius q̄ cuiq; debet reddit. Q̄nq; accipit ꝓ alicui⁹ artis rōne: vt Officiū grāmatici/officium medici. Et cū ad virtutē p̄tineat: vt Hominis officiū est pietatē colere. Dicim⁹ tñ interdū: Lenonis est officiū insidiari pudicicię. Accusatoris est officiuꝫ crimina inferre. Est em̄ quādo officere significat inficere. Cū effecto res: coloꝫ infectores dicuntur.

Officiū: ab efficiendo vel ab officiendo: de quo mō dictum. Et est duplex. Alterū perfectū: quod greci catorthoma vocāt: quod x oīmis numeros virtutis cōtinet. Alterū mediū pertinēs ad institutionē vitę cōmunis. Cice. lib. iij. de fini. Quod ratione actū sit id officium apellamus.

Officiosus: q̄ libēter vel ꝓbe officiū seu beneficiū alicui exhibet: siue qui obsequ alteri multū studet. Li. Octauio. Hominē p̄udentē ⁊ officiosū cognosces. Quidoq; officiosū dicit quod cōtinet pietatē: et nulli nocet: alicui ꝓdest. Aug⁹ ad Hiero. Si ad scripturas sacras admissa fuerint vel officiosa mendacia: quid in eis remanebit? Capitur aliquādo in malā partē. Nā cum olim. O. Atherius defenderet reum libertinū: cui obūciebat ꝙ patroni cōcubin⁹ fuisset: hac defensione vsus esse fertur. Impudicicia in ingenuo crimen est/in seruo necessitas/in liberto officiū. Ex eo impudici et obsceni aliq̄diu officiosi vocitati sūt. Officiosus dolor a Ci. lib. iij. Tus. dicit: q̄ ex iusta causa suscipit: ⁊ cui⁹ ꝓbabilis ratio reddi potest.

Officialis et hoc le. quod ad officiū pertinet: vel qđ de officio tractat. Lactā. lib. vj. Quid. H. Tul. in suis officialib⁹: nōne hoc idē p̄suadet nō esse omino largiendū. Et dist. xxxviij. scribit. Cū p̄sbyteri i parochijs ordinant: libellū officialē a sacerdote suo accipiāt. i. in quo cōtinet officiū. Officialis etiā minister magistrat⁹ vocat. Apul. Sed iussit ptās officialē suū magna seueritudine coercerī. Idē etiā officiū vocat: vt apud historias quorundā sanctoꝝ martyꝝ legit.

Officina pe. ꝓdu. loc⁹ vbi aliq̄d fit: hoc est: in quo artifices opa sua faciūt. Hiero. de Paulo gremita. Hunc locū egyptioꝝ litterę ferūt furtiuę monetę officinā fuisse ea tēpestate q̄ Cleopatrę iunct⁹ est Antoni⁹: ab efficiēdo dicta. Taberna ꝺo vbi aliq̄d vēdit: cū alibi factū sit: licet q̄nq; officina ꝓ taberna ponatur.

Officię arū. dicunt fallacię.

Offirmo as. firmū ꝓpositū in animo habeo ⁊ quasi obstinate. Teren. i Heau. Age queso ne tā offirmes te Chremes. Proprie autē offirmare: est valde seu pfecte contra aliquē firmare. Hiero. Beat⁹ Paul⁹ ostiū qđ patebat recludēs sera offirmauit.

Offlecto: circū vel contra flecto. Plau. in Ru. Et ego hinc offlectā nauem.

Offoco as. pe. ꝓ. circūfoco vel suffoco. Aug⁹ li. v. Cōfes. Sed me maxime captū ⁊ offocatū q̄dāmodo deprimebāt corpalia cogitātē moles ille sub quib⁹ anhelās in aurē tuę veritatis respirare nō poterā.

Offoco as. pe. ꝓ. aquā in fauces do ad forbendum.

Offringo: ex ob ⁊ frāgo: ei⁹ qđ fractū est ꝓtrario frāgo. Fest. Proprie terra offringi dicit/qñ iterū trāsuerso sulco arat. Var. lib. j. de re rus. Cū pscideris offringē oportet. i. iterare vt frangant glebę. Prima em̄ aratione grādes glebę ex terra scinduntur.

Offundo is. circumfūdo/obscuro/obcęco siue operio/maculo ve. Lac. lib. vij. Luna iā nō trib⁹ deficiet diebus aut horis/sed ꝓpetuo sanguine offusa meat⁹ extraordinarios paget. Li. ꝓ Ros. Erāt interea q̄ suis vulnerib⁹ mederent: qui tanq̄ si offusa repu. sempiterna nox esset: ita ruebāt in tenebris/ oīaq; miscebāt. Aliq̄n offendere est iniicere. Li. Hic error ⁊ hęc doctorum animis effusa caligo est.

O Ante H

Ogdoas adis. numerus octonarius.

Ogdous: egypti rex Tobeus cognominat⁹: qui Thebas cōdidit/ a nomine filię. Hic pri⁹ Tenere⁹ cognominat⁹ fuit: vt auctor est Diod. siculus.

Ogdoladie: fluuius nauigabilis ex alpibus fluens ad vrbem irrumpit.
Oggannio. multū dico/inculco. Plau. in Aſi. Cui nūq̄ vnā rē me licet semel q̄cipe fieri q̄n cēties eandē impe rē atq̄ ogganniā. i. inclamitē vel insuq̄ clamitē.
Oggero is. pe. cor. vide in dictione Gero.
Ogyges: thebanoꝝ rex qui Boetias edificauit circiter mille et quingentos annos añ vrbem conditā. Vnde ogygius a. um. Vnde ogygia mgnia thebana dicta sunt. Sub hoc rege fuit diluuiū magnum.
Ogygia: insula inē pbēniciū ꝛ syriū mare: ab ogyge the
Ogyris: insula q̄ ea Erythrę regis mo (banoꝝ rege. gumentū magis clara q̄ cęterę: vt inquit Pompo.

Obe: interiectio exclamātis: ꝛ satietatē vsq̄ ad fastidi/ um designat: ꝛ iubet modū imponere.
Oinomeli: vide in dictione Vulsum.

Olea et oliua ꝓ arbore. Virg. lib. ij. Geor. Sed trun/ cis oleę melius: ꝓpagine vites Rūdent. Amb. Quis ali⁹ tales fruct⁹ ferret olearū nō curuescētiū vbertate bacchaꝝ? Virg. Incūbens tereti damō sic cepit oli uę. Amb. Jdeo ad mōtē venit oliueti: vt nouellas oli uas in sublimi virtutū plātaret. Silꝰ. ꝓ fructu olea ꝛ oliua dicit. Vñ et. ꝓ liquore oleū ꝛ oliuū dicim⁹: oleū ab olea/ oliuū ab oliua. Hora. i Ser. Quali ꝑfundat pisces secur⁹ oliuo. Col. li. vj. Oleuꝝ optimū licinia: dat plurimū sergia. Oleaꝝ q̄dā dicunt licinianę q̄dā pauſię/ q̄dā sergię/ q̄dā orchis/ q̄dā regię/ ꝛ q̄dā radij.
Oliuitas: oleę fructus. Var. Tū deniq̄ omnis cū lucer/ na cōbusta est in lucubrādo/ oliuitas cōsumpta est. Dicitur oliuitas etiā siue oleitas oletaſve tempus le gendarum oliuarum.
Oliueta ę. ab oliuo dicebat: sicut a vino vindemia.
Oliuetū: locus in quo oleę cōsitę sunt. Col. lib. iij. Me lius aūt erūcis q̄ plantis oliuetū constituitur.
Oletum: idē qđ oliuetū: ab oleta: vt est apud Cato. li. de re rusti. Est autē sumptū ab oleo. Jtē sterc⁹ huma/ nū. Veranius. Sacerdotula in sacrario fecit oletuꝫ. Propriē tā capit ꝓ loco in quo meūmus atq̄ exer/ nimus. Taci. in Mer. Gymnasiū eo anno dedicatū a Nerone: q̄bitumq̄ oletū equiti ac senatui.
Oleac⁹ a. um. quod est materiatum ex olea: vt Lignū oleaceum: liquor oleaceus.
Oleatus a. um. qđ est factum cū oleo. Hiero. i lib. Mu me. Quasi panis oleati faciēs ex eo tortulas sapor⁹.
Olearis et hoc re. qđ ad oleū ptinet. Pli. libro. xxiiij. Quippe cū i ęracuēdo oleares cores ꝛ aq̄rię eque dif/ ferant: oleo delicatio fiet acies. Sic oliuaris et hoc re. Serutus. Trapetis autē molis oliuaribus.
Olearius a. um. ꝛ oliuari⁹ a. um. qđ ad oleū ptinet: vt olearia ꝛ oliuaria cella. Colu. lib. ij. In sole siccata et mox refrigerata recōdit: si maior est mod⁹ in horreo: si minor/ in vasis olearijs salsamentarijsq̄.
Olearius rū. q̄ oleū facit vł vēdit. Col. lib. vi. Peritissi mi olearū vir patiunt ad vnā lucernā opus fieri.
Oleosus a. um. qđ est plenū oleo. Pli. Semen oleosū qđ ꝛ fit ex eo medet ozis vlceribus punctis.
Oleaster: olea siluestris. Virg. Jndicio est tractu sur/ gens oleaster eodē Plurimus: et stratis baccis siluę stribus agri. Hui⁹ diminutiuū est oleastellus.
Oleaginus a. um. penul. cor. quod ex olea arbore est/ si cut fagin⁹ a fago. Virg. Trudit e sicco radix oleagi/ na ligno. Dicit et oleagineus a. um. Var. lib. j. de re rus. Demū i oleagineis seminib⁹ arboꝛes videndū/ vt sit de tenero ramo ex vtraq̄ pte equabiliter ꝓcisum: quas alij sclauolas/ alij taleas appellāt.
Oliuo as. oliuaꝝ vindemiam ago/ siue oliuas colligo. Pli. Quippe oliuātibus lex antiquissima fuit oleā ne stringito/ neve verberato.
Oleo es. eui. ꝛ olui. olitum et oletū: odorē spiro: ꝛ con/ struit frequenter cū acto fere cū oīnibus suis cōpost tis. In quo significationem eorū neutralē transitiuā esse deprehēdere licet. Hora. Cuna fere dulces olue rūt mane camenę. Hiero. ad Pāma. Simplices epi stolę tuę olent ꝓphetas: apl̄os sapiunt. Aliq̄n etiā ab/ latiuo. Ouid. Perq̄ locos sacros ꝛ olentia sulphu/ re ferē. Prop. Cur nardo flāmę ñ oluere meę? Aliq̄n sine casu. Pli. Rosa recens a longinquo olet. Jnue/ nitur etiā olo is. Plaut. Olūt ędes arabicas. Jdē in Vsu. Mō oēs olere vnguenta exotica sicut tu oles. Est eīm tambus. Eius naturę sunt cōposita: videlicet redoleo: quod idē est qđ oleo. Hiero. Munḡ vinum redoleas: ne audias illud pbi: hoc nō est osculum poꝛ rigere/ sed vinū ꝓpinare. Virg. Feruet opus: redo/ lentq̄ thymo fragrantia mella. Aboleo/ adoleo/ exo/ leo/ inoleo: de quibus supra. Oboleo graueolentiaꝝ odorēq̄ tetrū reddo. Sue. in Cali. Ille antidotū ob/ oluisse quasi ad ꝓcauēda venena sua sūptū. Plaut⁹ in Vsu. At te Jupiter dīq̄ oīnes perdāt: oboluisti alliū germana illuuies. Peroleo: valde oleo. Lucil. lib. xxx. Quis totum sic coꝛpus iā pero lesse bisulcis. Suboleo: quasi oleo/ ꝛ odorē sēctio. Per trāslationē subolere ponit ꝓ demōstrare: ꝛ de aliq̄ re sentire qua si q̄ male sentiat. Teren. Me paululū quidē suboleat esse amicā hāc Clinie. Plau. i Cas. Subolet iā vtꝛi qđ ego machinoꝛ. Dicit ꝛ bñ oleo/ et male oleo/ gra ue oleo/ suaue oleo. Pli. Succ⁹ bederę tędia narium/ graueolentiāq̄ emēdat. Aug⁹ libro. viij. Cōfes. Jnde sermo deuolutus est ad monasteriꝝ greges et mo/ res suaueolētię tuę. Ab oleo fit oleſco: quę inē se dif/ ferunt: ꝓ oleo habet significationē neutralem trāsiti uā: oleſco passiuā innatā.
Olentica: dicunt malti odoris.
Olidus da. dum. penul. cor. re. quod tā bonū q̄ malum odorem habet. Var. Olideq̄ vestes murice. Hor. libro epistolarū in malū dixit. Sed minus arcte pręmunt olidę conuiuia capę.
Olfacio cis. olfeci olfactum: qđ ꝛ olefacio dicit: signi/ ficat odoro. Pli. lib. xj. Quoniā mō audiāt delphini mię. Jdē. Mec olfact⁹ vestigia habēt cū olfaciāt saga cissime. Jnde olfactus a. um. ꝓcipiū: et olfact⁹ tus. Jdē lib. xxix. Basiliſci quē etiā serpētes ipſi fugiunt alios olfactu necantē.
Olfacto as. frequentatiuū ab olfacio. Pli. libro. xx. Xe nocrates pulegū ramū lana inuolutū in tertianis añ accessionē olfactandum dari tradit.
Olfo as. idem quod olfacio. Aug⁹. Quia nō secū fere bat nisi amantē memoriā: ꝛ quasi olfata quę comede re nondum possem.
Olibātum: mēsura vinaria rotunda nominabatur.
Olim aduerbiū: nō solum ꝓteritū tps/ sed etiā pręsens ꝛ futuꝝ denotat. De ꝓsenti Vir. Vestra meos olim si fistula dicat amores. De futuro. Jdē. Hūc tu olim cęlo spolijs orientis onustū Accipies. Quint. Qui olim nominabunt. Ponit etiam ꝓ aliq̄n. Cur. Olim eniuero mero sensibus victis ex lecto sępe cōsurgit. Et ꝓro iāudum. Virg. lib. ij. Geoꝛg. Ac iā olim se ras posuit cum vinea frondes.
Olimiā: in lōgo tpe. Quint. Olimiā impator inter fut gentes vtutes tuas liuoꝛ locū querit.
Olla: genus vasis: ꝓ quo antiq̄ dicebāt aula. Ab Olla fit dimi ollula. Var. Cato ait Tuā amineā in oll⁹ cō modissime cōdi. Jdē. Electa in secretā coꝛbulā: inde in ollulas addatur.
Ololygones penul. cor. re. mares rang quo tēpoꝛe vo cē mittentes cient ad coitum feminas. Fit a vbo grę/ co ολολυγω: quod est vlulo.

Olisippo: oppidū in Lusitania ad oceanū apud montē Tagrū/vbi quēdā e vento tēpe certo cōcipiunt eque: quaz pulli nō plus trienniū viuunt.

Olus eris. dicit ois herba satiua ꝙ in vsu cibario ē: ab alēdo/ꝙ oleribus alerent hoies anteq̄ fruges vl carnes essent. Var. ab olla deducit. Non⁹ et Fest⁹ inter aspirata ꝓnumerāt. Hui⁹ dimi. est oluscul̄. Hora. Uncta satis pingui ponent oluscula lardo.

Olusatrū/siue in cōpositione olisatrū: alio noie Hypo selinū dictū/ꝙ folia habeat subnigriora: ꝓpter quod Col. pullū olus appellat: atq̄ oleris pulli radix: quidā petroselinō vocant/ꝙ inter petras et iuxta macerias seri a veteribus cōsueuerit.

Olitor pe. cor. qui olez ortū exercet: qui z hortulan⁹ dicit. Sic olitor: qui olera vendit.

Olitorius a. um. qō ad olera ptinet: vt fo⁹ olitoriū: vbi vendunt olera: horti olitorij z ostia olitoria: ꝙ dicunt ostia horzoz. Plin. Est lactuce gen⁹ adeo lati caul/vt ostiola olitoria ex his factitari ꝓdiderint.

Olympus: mōs cui⁹ vertex vsq̄ adeo attollit/vt summa eius accole celū vocent: ꝓpter qō poete celū olympū vocāt. Dict⁹ olympus: quasi ὁλοσ λαμπωρ: hoc est tot⁹ fulgēs: qz solem claz habet: nullisq̄ vnq̄ nubibus fuscat. Luc. Nubes excedit olympus. Sūt autē quattuor mōtes hoc noie. Prim⁹ mōs altissim⁹ inter Thessaliā z Macedoniā: qui tū Thessalie adscribit. Alter in Gallogrecia vl in Lycio. Ali⁹ apud Mysos: ad cui⁹ radices Prusa ab Annibale cōdita est. Quart⁹ ad mare rubz in Ethiopia haud lōge ab Heliopoli oppido: qui oriente sole vsq̄ ad quintā diei horā flāmas emittit.

Olympius a. um. id est celestis: possessiuū ab olympo.

Olympic⁹ a. um. qō est olympi: vel qō ad olympū pertinet: vt Iupiter olympicus. Dictus est aūt Iuppiter olympic⁹ ab olympo: a quo erudit⁹/z ad virtutez institut⁹ sit. Alij ꝙ a celo: quem Olympon greci vocant: in quo regnare fertur.

Olympia ę. vbs erat inter Ossam et Olympū montem/mercatu famigerata: z celebritate illa quinquennali ludoz inclyta.

Olympia ozum. ludi qui in honorem Iouis olympici apud Pisam z Helidem grecie oppida celebrabant: hoc est gymnicū certamen quod quinto quoq̄ anno fieri solebat. Ūn olympicus a. um. vt Olympiacum certamen/et victoria olympiaca.

Olympias adis: quinq̄ annoz spacium: quod a romanis Lustrum dicit. Exinde greci temporā per olympiadas supputare ceperunt ita numerantes. Olympiadis primę aut secūdę aut centesimę anno primo vel secundo vel tertio vel quarto. Atq̄ vt cōsules: ita et olympię victores itez z tertium dicimus. Plaut⁹ in Hen. Itez inquit pythia/z tertium olympia. Est et olympias nomen mulieris ꝓprium.

Olympionices siue olympionicus: q̄ in olympiaco certamine victor euasit: νικη quippe victoria dicitur. Helianus pe varia historia libro. x. duxit ad olympicum certamen filium suum Pherenice femina prohibentibus eam spectare qui p̄sidebant. Licere id sibi persuasit: quę patrem et fratres tris haberet olympionicas. Licero pro L. Flacco refert: ꝙ apd grecos esse Iympionicem iudicatur prope esse maius z glorios⁹ us q̄ Rome triumphasse.

Olympiodorus pe. p. nomen viri ꝓprium.

Olyssipum: Lusitanię vbs: quę nostris tēporib⁹ Ulyssbona appellatur.

Olyntbus: Thracię vbs: quam a Chalcide quę in Euboea fuit coloni cōdidere.

Omasum pe. prod. est pinguius atq̄ crassius intestinū quod nōnulli bubulū esse credunt. Hor. i Ser. Seu pingui tentus omaso.

Omen: augurium quod fit ore: quasi ozemen. Est em̄ futurę rei pronunciatio ex hominis incidēs/diuino tamen fauore. Et tam de malo q̄ de bono dicitur. Liuius libro. j. Dextera Herculis data accipere se omē impleturū q̄ fata ara condita ac dicata ait. Virgili⁹. Q̄ō dij ꝓtius omen in ipsum cōuertāt. Hinc Ominosus: qui omen facit.

Ominor penul. cor. re. auspicor/ omen capio. Pli. libro xviij. Cur em̄ primū anni incipientis diem lętis precationibus inuicem faustum ominamur? Curti⁹. In illo piculo macedones ominati esse videbant. Hinc Abominor: de quo supra.

Omentū: membrana tenuis z pinguis qua integuntur ventriculi/z vniuscuiusq̄ membri interior⁹ vestit⁹. Pers. Cū tibi tot iunicū in flāmas omēta liquescāt. Under ꝓ membrana quę totū inuoluit cerebz ponit. Macro. Et cerebz quod tactu sui hominē vel torquet/vel frequenter interimit nō suo sensu/sed vestitus sui: id est omenti: huncimportat dolorē. Hinc omentat⁹ ta. tū. quod est pingui omento fractū. Apit⁹. Insitia omētata pulpā concisam teras.

Omiomeria. Aristot⁹. refert Anaxagorā dixisse omiomeria esse elementa: hoc est/ex singularibus partib⁹ constantia ossa: videlicet e paurillis atq̄ minutis ossibus. Sic de paurillis atq̄ minutis viscerib⁹ viscus gigni: sanguenq̄ creari sanguinis inter se multis coeuntibus guttis.

Omitto: ex ob et mitto: sed b abijcitur cōtra regulam. Quidā tamē per b scribendū putāt/sed nō proferendū. Et est omittere: rem aliquā penit⁹ dimittere. Remittere ꝙ et intermittere: aliquo certo tpe dimittere. Virg. Omissos hinc iaz obliuiscere graios. Ut etiā ꝓ negligere ponit. Tere. i Heau. Ubi te vidi aio esse omisso. Huic cōtrariū est Attēdo: vt apud eūdē. Attentiores ad rem sumus omnes.

Omnis distributiua dictio eandē vim habet i singulari quā i plurali. Ois em̄ hō significat oēs hoies. Differt tñ ois a toto: q̄ ois ad numez refert/tot⁹ ad quātitatē. Totū dicimus corpus aliq̄ integrū: vt Tota dom⁹: omne de vniuersis numero distinctis: vt Ois grex. Cōfundunt tñ plerūq̄.

Omifariā aduer. i. oib⁹ modis/siue ois generis.

Omnigenus a. um. pe. cor. ex omi genere. Virg. libro viij. Omnigenūq̄ deum monstra.

Omnimodus a. um. pe. cor. oim modoz.

Omnimorbi⁹. a. um. qō omnib⁹ morbis subuenit. Ut Omnimorbiā herbā: quidā maluā appellant.

Omniparēs pe. cor. qui omnia genuit.

Omnipudens pe. cor. quē omnia pudet.

Omniuagus a. um. pe. cor. per omnia vagus.

Omnipotēs penul. cor. oia potēs. cōpositū est: vt docet Prisc. ex trib⁹ coꝛruptis/scz omni/potis et ens: qui oim potis est. Hiero. Omnipotens ab eo dicit q̄ omnia teneat potentatū. Per ipsum em̄ creata sunt oia/visibilia z inuisibilia. Aug⁹ lib. v. de ci. dei. Recte de⁹ dicit oipotēs: q̄ tñ mori z falli nō pōt. Dicit em̄ omnipotēs faciēdo qō vult: et nō patiēdo qō nō vult. Aliter si ei accideret/nequaq̄ esset omnipotēs. Hinc omnipotētia: rez oim facultas.

Omnitenēs pe. cor. qui omnia complectitur.

Omniualens pe. mor. omnia valens.

Omino aduerbiū: significat prorsus. Unde apud iurisconsultos: omino recessisse dicit is qui recessit animo permutandi domicilij.

Omphagi pe. p. q̄ cruda carne vescunt: quales perhibent esse Etholi: vt ait Thucydides.

Omphale: nomen ꝓprium reginę Lydię: quę Herculem multis muneribus ornauit: ꝙ anguē iuxta Sagarim

suniū multos hoies interficientē interemerit.

Omphacinū vinū ex imatura vua factū: et oniphacinū oleū qō fit ex imatura oliua: cui⁹ medicine/Pli. li. xxiiij meminit. Et lib. xij. eius confectura docet. Hęc em̄ ομφακες dicunt vuę z fruct⁹ imaturi. Ipsa ꝓ oliua nominatur dirupta.

Omutesco sine b z simplici m: ḡuis ex ob z mutesco cōponat. Et significat mutus fio. Virg. lib. iiij. At ꝓ engas aspect⁹ omutuit amens: id est mutus face⁹ est: siue terroze ita pcussus est/ vt loqui nō posset. Est em̄ ḡteritū ab omutesco/nō ab omuteo: qō repiri nō puto: quia nemo vere exp̄mere potest Mutus sū: multo minus/mutus fui: nisi a deo liberat⁹ fuerit. Cū em̄ in auctoribus repim⁹ omutuit: ab omutesco ḡteritus est. Narrat em̄ actus qui tūc accidit: hoc est ꝙ tūc ille mutus effectus est: ꝙ actus tūc nō ḡterierat/sed extabat. Si ꝓ quis mutus a deo liberat⁹ dicat/ omutui: nūc autē loquor. Tunc omutui ab omuteo fiet: et significabit mutus fui.

Ō Ante N

Onager penulē. cor. asinus agrestis. Cōponitur em̄ ex ονος asinus: αγριος siluester. Nā in ros greca desinētia cū ad latinā transeunt declinationem: mutāt ros in er: vt Alexādros alexander/onagros onager. Var. Asinoꝝ duo sunt genera. Unū ferū: quos vocant onagros. In Phrygia et Lychaonia sunt greges multi. Alteꝝ mansuetū: vt sunt i Italia oēs. Ad seminationes onagrus idoneus/ ꝙ e fero fit mansuetus facile/z e māsueto ferus nūq̄. Albert⁹ lib. de animalibus scribit/medullā onagri curare podagram si ea inungat: z eius stercus siccatū z cū vino bibitum valere cōtra scorpionis punctura.

Onocentaurus: animal monstrosū qō a pte supiori hominis speciem habens pte inferiori asini ꝓferat imaginem: de quo habetur apud Esaiā. Et occurrent dę monia onocentauris.

Onesimus pe. cor. ꝓriū nomen viri: et latine dicit vtil: ονησις iuuamen/vtilitas.

Onesecritus penul. pdu. phs eginensis: vel (vt quidā volunt) Astyphalensis: qui cū Alexandro militauit: vt Xenophō cum Cyro: z Alexandri vitia et laudes scripsit. Fuit etiā medicus.

Onocrocrotal⁹ pe. co. auis est cygno similis: dicta ꝙ colluz in aqua mergens/spiransq̄ veluti ruditū asini edat: ονος asinus: κροταλισμος crepitus. Hiero. cōtra Vigi. Centauros z syrenas/vlulas et onocrotalos in Esaia legimus.

Onyces: genus marmoris: de quo Pli. Onices i Arabię mōtibus et in Germania: ex quo potoria vasa ꝑ mū facta/post pedes lectoꝝ sellarūq̄.

Onyscus siue Tylus: vermiculus est pluribus pedib⁹ colore fusco sub lapidibus aut figulinis vasis viuēs: qui tactus arcuat: sese atq̄ in globū cōtrahit ad simi/litudinē paruę pilę.

Onyx onycis/ generis masculini: vnguis seu gemma candorem habens vnguis humani. Varē. Calcatusq̄ tuo sub pede lucet onyx. Acron dicit esse metallū gemmę simile: de quo parua vasa ad vnguenta fiebant: quę a Porphyrione ampulę marmoreę dicuntur: Nam Onychiten lapidem quidam dicunt esse marmoreum/nascięq̄ in Arabię montibus: ex quo vasaria facta fuisse scribit Corn. nepos. Hūc quidā alabastriten lapidem vocant ad vasa vnguentaria: quoniam ea incorrupta optime seruare dicitur: vt ait Plinius. Prop. Cum dabitur syrio munere plen⁹ onyx. Apud Luca. et Papi. sumitur ꝓ ipō marmore. Et ꝓ vase tam fęmi q̄ masculini generis est. Var. Unguētuz fuerat qō onyx mō pua gerebat. Onyx etiam vngula quędā aromatica. Prop. Et crocino nares murrheus vngat onyx. A cui⁹ actō greco nostri hęc onycha declinauerūt. Hiero. in Exo. Sume tibi aromata/stacten et onycham. Ab onyx fit adiectiuū onychinus a. um. pe. cor.

Onoma pe. cor. latine dicit/nomē. cū a sono aliquo/seu voce nomina finguntur.

Onomatopoeia cū oe diph. id est nois fictio: vt balat⁹ ouiū/mugit⁹ boū: ab ονομα nomis: et ποιεω

Onoba. ciuitas inter sacrum ꝓmont oziū/et (fingo herculeas columnas.

Onus eris. pondus. Videt ratio exigere vt aspiret: cū Var. dicat honos ab honesto onere: z honest⁹ ꝙ honus sustineat reip. Cū aūt honoz z honoza aspiratiōnē habeāt/et ab honere deducant: videt etiā honus aspirādū: vt qō in deriuatiuis seruat/in ꝑmitiuis seruari debeat: veꝝ vsus hodiern⁹ refragat.

Onero as. on⁹ ipono. Trāsferē etiā ad animū: vt Onerasti me curis. i. iplesti. Hinc onerat⁹ z onustus, ꝑ pleno frequenter accipiunt. Virg. Una bon⁹ quę deus de cadis onerarat acestes. Hui⁹ ꝓbi compositū otrariū est onero: qō est onus detrabo. Terē. Vos quoq̄ amicos ei⁹ exoneraſtis metu. Idē. Ego nūc nihil cesso quin hunc humeꝝ exonerē pallio.

Onerarius a. um. quod onerat vel onerari pōt. Cū naues onerarię quę a gestādis onerib⁹ dicte sūt: et ob id rarde quēadmodū actuaria nauicula celeritate ḡstās dicta est ꝙ facile agi possit.

Onerosus plus est q̄ oneratus.

Onustus dicit: cui onus ip̄m oneri est: vt si quis spolia de hostibus ferat.

Ō Ante Ō

Oonę: insulę in oceano septētrionali: in quib⁹ (vt Pli. refert lib. iiij.) ouis auiū z auenis incolę viuunt.

Ō Ante P

Opacus a. um. pe. p. qō est vmbrosum. Virg. Et fontes sacros frigus captabis opacum.

Opaco as. pe. p. obumbro/coopio/obscuro. Idē li. ij. Ge. Hūc altę frōdes et rami matris opacāt. Col. li. vj. Cū plerūq̄ dicti sideris tpe quędā ptes ei⁹ regionis sic infestent euro: vt nisi teguminib⁹ vites opacētur: veluti halitu flāmeo fructus vrāt.

Opera ę. actio est z labor: z industria opantis/seu opatio, ꝑ mercede sumpta. Li. li. offi. Mō male ḡcipiunt qui seruis/ vti iubēt vt mercēnarijs iurta ḡbēda opaz exigendā: id ē laborē et opationē corpis. Opas quoq̄ psonas dicimus quę aliquid faciunt/sicut custodias quę custodit. Ci. ꝑ Flac. Opa facessant: seruitia silēant. Op⁹ ꝓ finis fructusq̄ ope quod fabricando factum relinquit. Teren. in Heau. vtrūq̄ cōplexus est cū ait: Nō in ope faciundo opę cōsumis tuę. Sīn opa auctoꝝ dicunt. Et opa tam publica ḡ ꝓuata ędificia dicuntur. Aliquando tamē opus capit ꝑ opa. Virg. Hollibus e stratis opa ad fabeilia surgit: Quasi ad opas. Ubi notandū est: ꝙ quotiens non ad laborem corpis/sed ad laborē animi/z ad artem industriamq̄ respicimus: magis opus ḡ opam dicimus: vt in ope fabrili/in ope rustico/in ope faciundo. Interdū opus ponitur, ꝑ mercede vel necessario: vt Opus est egrotanti medico: id est necessarius est medicus egrotanti. Et Mihi mihi opus est: id est nihil mihi est necessarium. Dicimusq̄: Opus est mihi res/hui⁹ rei/hanc rem. Apu. Cui eam rem facta opus fuerat. Similiter Opus est mihi hac re: quod frequentius vsurpatur. Dicimus quoq̄ Operā do/opaz impendo/operam nauo: qō est: ad aliquā rem agendaz incumbo: et studiū laboręq̄ impendo. Cice. Da opam vt valeas. Hinc dedita opa dicim⁹ de industria: quasi cura adhibita z labore impenso.

Operula:dimi.ab opa. Apul. Opulas etiam in eā cō/tuli:quas adhuc vigennis saccarā faciens mgrebaz. Opusculū dimi.ab Opus.

Oparius/qui laborem opando fert. Unde Cas. scribit oparios parandos esse/qui laborem ferre possint: neminores annorū. xvij. et ad agriculturā dociles. Gręce Ergastes dicitur.

Opariusria.riū. qđ industria atq; opa fit. Pli. Quę inter vina oparia numerant. Et fit ab opa.

Opatorius ria.rium. quod opatur. Ambro. lib. de Para. Si assumptio de ligno scientę boni ⁊ mali ita opatoria erat/vt bonū ⁊ malum cognosceret: sine dubio vbi gustauit de ligno peccauit.

Opolsus:qui rebus gerendis operā dat. Cicero. Videtis vt senectus nō modo languida nō sit/verumetiaz operosa:id est quę agit:et rebus agendis opam dat. Quandoq; passiue dicitur. Ouidius. Moles operosa laborem: id est ab aliquo operata est. Item operosum dicitur/quod est multę operę/vel vehementis opis. Plinius libro. xviij. Et vicia pinguescunt aruа: nec ipa agricolis opolsa:immo sulco sata nō sarritur/nec stercoratur.

Opēciū:ab opa deducitur:et significat fructuosum/⁊ ad rem pertinens: vel quia decens/vel quia vtile/vel quia gloriosum/vel quia iucundū. Cice. Opēcium erat ludentes intueri. Pli. Id vo audire opēcium st. Iuue. Est opēciū penitē cognoscere toto: Quid faciant agitentq; die.

Operor:aris.ab opa: significat in ope aliquo faciundo laboro. Hieronymus in Beñ. Et homo nō erat qui operaretur terrā. Interdū opari est facere seu ppetrare: vt Odisti omes qui opantur iniquitatē. Itē operā dare. Colu. lib. xij. Si rebus venereis fuerit opatus vel vir vel fęmina. Itē rem diuinā facere/sacrificare. Unde et opatio p sacrificio. Iuuenalis. Et matutinis opatur festa lucernis. Plau. Ut:istec opatio crimen erpiet. Recentiores phi opationem p eo accipiunt:quod greci Energiam vocāt. Huius verbi cōpositū est Looperor.

Operio ris.operui opertum:ex ob et pario:sed b abūcitur. Unde et p simplex p. scribitur: significatq; rego/claudo:quasi in oppositum pario. Prop. Atq; bi nuli pellis totos opibat amantes. Plautus in Cap. Opera quę fuere aperta sunt: patent ꝑstigię: omnis res palam est.

Opior riris. optus deponē: vt Erpior erptus: q̄q̄ erperior cōmune habeatur. Terētius in Phormi. Si nō tamen dedero vnam ꝑterea horaz ne optus sies. Plo. tamen docet nō habere/sed vsurpare potestatem: ⁊ p duplex ꝑ scribi debere ait Lotellius: ad differentiam opior passiui ab Opio: quorum ꝑma breuis est: et p vnum p scribitur. Est autem opiri expectare. Teren. in Phormi. Dic ego interea virū opiboz. Fitq; Opior ab pario: sicut sentire videtur Prisc ianus: qui sic inquit. Sūt alia er hoc composita deponentia. Experior/opior: quorum prīcipia erptus ⁊ optus ostendūt a Dario esse composita: cuius prīcipium partus est: Nam Pario et tertię esse et quartę fuisse manifestum est ex eius compositis: quę in supino tertię cōiugationi cūm accedunt: in alūs omnib⁹ fere me quartę. Quinetiā ipm Perior: vnde peritus a pario ꝑm quartam coniugationē ⁊ significationē quam imitatur/esse videt. Peritus tamē a greco dicit esse/ab πειρα experientia.

Opto as. frequēta. est ab opio: vt inquit Festus.

Opimentū dicit quod aliquid tegit.

Optozū:idē qđ opimentū: vt illud Pō. Et velut opto rīū murabis eos/⁊ mutabuntur.

Oculū:instrumentū quo aliqđ tegit. Col. lib. ix. Sūt qui a fugiozi gte foramina ipis oculis imponāt:qđ fieri nō oportet. Nam supsiliens auis ꝑpluuie vētris cibos ⁊ aquā conspurcat.

Oculo as. oculo opio. Idē lib. vltō. Ab eo tpe quo ꝑmū dolia oculauerīs: vsq; ad ꝗquinoctiū vernū semel in diebus. xxv). vinū curare satis est.

Opharus:flauius apud Cantabzos.

Ophis grece serpēs latine dicit: vñ ophiophagus.

Ophiophagi:dicti sunt qui serpentes comedūt.

Ophiucus:serpētari⁹ siue anguitenēs: quo nomine dictus est Hercules/q̄ anguē manu tenēs/a Ioue i cęlum translatus sit οφις: ⁊ εχω teneo: quasi οχιοέχοσ: ⁊ p synęresin mutatis ο ⁊ ε in ου: οφιουχοσ. Hec ophiulchos dicēdū est. Sūt tñ q̄ opiuchiū escu lapiū esse velint. Alij Canobonta Getarū regē. Alij Phorbantē triope thessalor regis filiū.

Ophiogenes pe.cor. latine dicit serpēti⁹ generatus.

Ophiogene:genus hoim in Hellespōto: quos Crates pergamen⁹ scripsit serpētū ict⁹ tactu solitos leuare: et manu imposita venena extrahere corpibus.

Ophiomachus pe.cor. genus volucris cōtra serpētes pugnātes. De hoc habet in Leuit. Auidā accipiūt ꝑ placerta: quę cū serpentib⁹ pugnat.

Ophites pe. pl. marmoris genus serpentis maculas habētis. Luc. lib. ix. Qua ī parius tinct⁹ macul theba nus ophites. Scribit Pli. er ophite colūnas esse paruas: qđ marm or sit migricās varīū: dicaq; capit⁹ dolores sedare: alligare serpentū ictus.

Ophiusa:insula q̄ ⁊ Rhodus, ꝓpter serpentiū multitudinē ibi exīstentē: quasi serpentaria.

Ophthalmos latine oculus dicit. Unde ophthalmia oculorum ęgritudo: quam Celsus lippitudinem appellat. Negat tamen Iul. Pollux esse ꝓprium aliquod oculorū vitium: sed in eo verbo significari tradit caritatem oculorū ex corpis ęgritudine. Hinc triophthalmus: lapis qui hominis tres oculos simul exhibit. Hegophthalmus: qui oculū caput habet. Monophthalmus: monoculus.

Opicus ca. cū. pe. cor. quod est sordidū/immundum et obscenū. Nam (vt inquit Festus) opicū ꝑ osco ponitur. Oscis esse frequētissimus fuit vsus libidinū spurcaz. Unde et verba impudentia dicuntur obscena. Liui. Osce et volsce fabulant: nā latine nescīt. Pli. lib. xxix. ſ. Catonis psona ait. Barbaros nos vocāt: et opici appellatione dedecorāt. Iuue. opicos mures fędos putidos dixit. Idem. Opice castigat amice: id est qui nō latine loquerē/sed opice. Fuerunt autem opici Campanię ꝑtū quidā a linguarū colluuione dicti/siue a serpentibus: quasi ophici in quibus numerabant Baiani/cumani/puteolani/neapolitani. Męnāq; vrbes opicoz fuisse dicunt.

Opifex pe. cor. re. ab opa deduci videtur: ⁊ artificem at q; opatorem significat: nō mō rerū/sed etiā verborū. Cice. lib. v. Tus. Aduena quidam ignobilis verboz artifex/insinuasse in antiqua phia videt. Unde etiaz coqui/⁊ blandaz artiū sectatores opifices appellantur. Idem. Omnes autē opifices in turpi sunt exercitio. Hinc deū opificē: id est opatorē omniū rerū dicimus. Ouid. Ille opifex rex. Cuius opus dicit opificiū. Unde Lactan. opus de opificio hominis vel dei inscr̄ipsit: hoc est de formatione hois. Potest etiā dici opifex/quasi opem ferens.

Opilo inquit Festus: genus auis est.

Oppilo as. pe. pdu. significat occludo. Luc. ii. vj. Fluctibus aduersis opilare ostia contra. Cice. in Phil. Tabernis oppilatis: hic medici vitiū ꝑclusi/fracticq; ossiculis: aliozūq; intus viscerū oppilationē vocant. Fit añt a pila: quod columnā significat.

Opilio/quasi ouilio: qui oues custodit. Plaut⁹ in Asi. Etiā opilio: qui pascit inter alienas oues: aliquā habet peculiarē quę spem soletur suam.

Opisthographus penulc. cor re. volumen quod in tergo scptum est. Fit enim ab οπισθεν: opisthen: id est retro: et γραφω scribo. Pli. Junior. Electo quoq; cõmentarios centũ & xaginta reliquit: opisthographos quidẽ & minutissime scptos.

Opistho tonõ: rigor quo caput scapulis intenditur: σοροσεσθι rigor dicit. Inde Opisthotonici dicunt: qui rigore cervicis inflexibili laborãt. Empisthotonõ qñ mentum pectori annectitur.

Opiter eris. vel opitrix dicit: cui⁹ pater avo vivo mortuus est: sic dictus/ q obitu patris genitus sit: aut q avũ post patrẽ habeat: id est, p patre.

Opedo is. pe. pd. vide in dictione Pedo.

Opeto is. pe. cor. ex ob & peto. Mõ autem ex os et peto: sicut putavit Ser. vt sit qua si ore terram peto: cũ hi qui moriuntur: nõ omnes ore terram petant. Significat tamẽ mortis siue neco: licet plerũq; sine accusatiuo ponatur cum plenum sit. Pli. libro. x. Opetũt nõ senio/nõ ægritudine/sed fame. Virg. Cõtigit opetere. Cice. cũ actõ iũrit li. de diui. Equi⁹ esse cẽsuit maturam opetere morte. Idẽ lib. ij. Tus. Vestras manus peto pusq; opeto malam pestem hostili manu. Et tunc significat incido siue incurro. Proprie tamen opetere significat subire seu affectare. Oppeto incido/incurro. Plautus. Atq; illa viua nimis vt pestem oppetat.

Oppidum: q̃uis ab ope danda dicatur: q opis causa mnibus cingatur. Vel ab opa: q opus sit ad vitam gerendam/seu opibus. Muius enim rei causa mnia constituta sunt: vt homines opes suas eo conferrent vbi nullum esset hostium periculum. In versu tamẽ p duplex p scribi consuevit: cum et ab opponendo se hostibus oppidũ quidam dici existiment. Est autẽ oppidũ omnis vrbs p̃ter Romam: quę peculiari nomine vrbs dicta fuit/vt cętera nominentur oppida. Unde apud Plautũ/oppidũ et vbem indifferenter legimus: cũ in Persa inquit. Eleusipolim Persę cępere: in Arabia plenam bonarũ rerum antiquus oppidũ. Ser. Sulpit. cum numerasset vrbes multas: postea dixit. Quę oppida quodam tempore florentissima fuere. Dicebat etiã oppidũ locus in circo/vnde quadrigę emittebantur.

Oppidulũ dimi. pũ oppidũ. Leo papa. Infantia me diatoris dei & hoim iã vniuerso declarabat mundo cũ adhuc exiguo detineret oppidulo.

Oppidatim aduerbiũ. i. p varia oppida.

Oppido aduerbiũ: est valde/multũ. Tractus sermo a colentibus agros: qui cũ interrogarent quãtũ messium collecturi essent: volentes ad sufficientiã et multum dicere: respondebãt oppido: id est ad se/& ad oppidũ suffectutas. Hinc venit in ꝓsuetudinẽ vt de qua cũq; re loquentes: oppido p valde multũ sumatur: vt Oppido lassus sum. Quãdoq; ponit p vo vel statim. Plaut⁹. Reddidi omne aux oppido. Jungit̃ alicui cũ q̃: sicut p̃positio p Cel. Oppido q̃libens feci. Cel. Quibus rebus oppido q̃pauci sub pellibus acquiescebant.

Oppidanus: qui oppidum incolit: sed Oppianus poeta fuit tempibus Antonini pii. Unde ait: εθρεα τοι πορσοιο πολυσπερεασ τε φαλαγγασ παρ/ τοι ωρ μεποδωυ πλωτον γενοσ αμφιρριησ εξερεω γαιρσυπαιον κραιοσ αυτωριμε. Cęsar lib. iij. Commẽ. Sub vesperũ cęsar portas claudi milites ex oppido exire iussit: ne quam noctu oppidani a militibus iniuriã acciperent.

Oppidicus eiusdẽ significatiõis esse arbitror: cui⁹ oppidan⁹. Gel. lib. ij. Nic ego ad nostros iuuenes conuertor. Quid inq̃ vos oppidici dicitis mihi.

Opto: desidero: vñ optatiu⁹ mod⁹. Qñ vo ea q̃ optamus eligere solem⁹: & adhibitis etiã p̃cibus postulare: factũ est vt optare sit frequẽter postulare & p̃cari. Virg. Si qd veri mẽs augurat opto. Itẽ, p eligere. Terẽ. Qõ si effecerẽ: qđus p̃mũ a me optato. Hic optati: electi et ascisi in aliquẽ honestũ gradũ: a quo optiones in turmis decurionũ appellare.

Opitulor penulc. cor re. adiuuo/subuenio: ab ope, p auxilio & tollendo: id est ferendo. Salu. Sępe maiores nostri miserti plebis romanę: decretis suis inopię ei⁹ opitulati sunt. Hinc opitulus & opitulator dictus est Iuppiter/quasi opis lator. Et, p rie in rebus dubijs et malis dicitur.

Opinio est quę idoneis firmat auctoribus. Qñq; opinio dicit spes. Cice. lib. iij. offi. Opinionẽ asserũt populo eor siles fore/quos sibi delegerit. Qñq; fama. Idẽ ad Cęsarẽ iunior. Erat opinio bona de lepido. Qñq; suspicio/existimatio/iudicium. Plau. in Am. Prius tua opinione hic adero. Distinguunt phi opinionẽ a scięntia: q opinio incerti sit: scientia vo certi.

Opinor penul. pduc. puto/suspicor/ opinionẽ habeo. Lactan. libro. iij. Id enim opinatur quisq; qõ nescit. Illi aũt qui de rebus naturalibus disputãt: opinanẽ ita esse vt disputãt. Nescunt tgit̃ veritatẽ: qm̃ scientia certi est/opinatio incerti. Hinc inopinatũ dicitur qõ p̃ter opinionẽ accidit.

Opinabile: qđ opinione concipi potest.

Opiniosissimos appellat Cic. in Horten. pbos: qm̃ scilicet opinãtur tanq̃ nihil comphendi possit. Et de se quoq; loquẽs ait. Magnus quidẽ sum opinator. Et hoc et ita Socratis: qui quid sibi videretur: & qd ipe sentiret regebat: affirmans nihil sciri posse: cui⁹ et ille/lud. Hoc vnũ scio qõ nescio.

Oppignero: ex ob et pignero. Pignero vo a Pignus fit. Et est oppignerare: aliquid pignori dare. Varẽ. Oppignerauerit ad Claudij modo mensaz vir octo nũmis annulos vnde cognaret. Terẽ. Mũ oppignerare filiã meã oportuit?. Repignerare: est soluto debito pignus recipe.

Opiũ: succus ex papauere: habens p somnũ vim si copiosius sumatur mortiferam.

Oplomachus pe. cor. quasi oũ armis militantib⁹ et scuto depugnans dicit. Græci em̃ οπλον dicunt scutũ: ιαο πλα arma: μαχομαι pugno. Var. Oplomachus nũc es fueras opthalmicus ante.

Oppleo: circũquaq; siue maxime impleo. Plau. i Ru. Sed ante prandiũ vor me vocat: redeo domũ: iam meas opplebit aures sua vaniloquentia.

Opploro: ꝓra ploro. Cic. ad Verẽ. At ille q̃ mihi illã datis: ac vos auribꝰ meis opplorare nõ desinitis.

Opon: pmontoriũ cretę in occidentẽ vergens.

Oppono is. ꝓra pono seu ex aduerso pono: vñ oppositio/cõtrarietas: oppositũ/contrariũ.

Opopanax: succus panacis herbę: quę oĩes morbos sanare dicitur.

Oporophylacion: custodia pomor vel fructuũ.

Oporotheca: locus vbi fructꝰ autũnales habẽtur. Mopa: fructus autumnales: et theca repositoriũ. Var. In oporotheca mala manere putant satis cõmode. Idẽ. Et ideo oporothecas: q̃ faciunt ad aquilonẽ/ vt fenestras habeãt: atq; vt pstenẽ curant.

Opobalsamũ: succꝰ balsami: ab οποσ: succus qui fert omnibꝰ odoribus vni iudęę terrę cõcessũ: vt ait Pli. Arbor ipa balsamus dicit: q̃ incisio nitro lapide osseiue cultellis succũ mittit quẽ opobalsamũ vocãt eximię suauitatis. Xilobalsamũ: lignũ balsami. Carpobalsamũ: fructũ balsami dicunt.

Oportet: quidã compositum esse putant ab opus siue opis/et portet: significatq; expedit/ vel vtile/ aut necesse est. Impersonale verbum: vt Oportet legere libros. Per passiuũ: vt oportet legi libros. In p̃terito vt oportuit fecisse hoc. Et factũ hoc oportuit, sine vo,

bo aliquo. Lice. Tamen id factū nō oportuit. Idem. Totā rem illi integram seruatam oportuit. Nō dissimil' huic oratio fit p Volo. Jdē. Liberis cōsultū volumus: etiā si posthumi futuri sint.

Oportunus p duplex pp. ab ob et portus seu portun' compositū est. Portunus autē qui et Palemō inter deos colebat: quia Portunus pater dicebat. Dicit̄ q̄ Oportun' qui omnibus accōmodat̄ veluti portus ab eo q̄ nauigantib' maxime vtiles optatiq̄ sint portus. Unde oportune aduerbium. Dicimus autē opportune accidere: quod p desiderio nostro accidit. A quo etiā oportunitas p cōmoditate: quemadmodū ediuerso importunū esse/z importunū fieri dicimus/ que sunt fiuntq̄ p̄ter rationem loci siue tp̄is/aut psonarum. Virgilius de auibus: que cum nocte tm̄ volare soleant/die apparerent. Importuneq̄ volucres signa dabant. Propterea importunū hominem dicimus, pacem atq̄ molestum/inquietū/z quasi portu carentem. Vide loco suo.

Ops opis: generis fē. dea est filia Celi et Uesta: et soror et cōiunx Saturni: quę z Rhea greco vocabulo: hanc putant terrā esse: απο τοῦ ρεω fluo: q terra affluens sit omniū rerū. Eadem Cybele appellatur: vel a monte atq̄ oppido Phrygię Cybelo: vbi sacra eius primo instituta sunt. Vel απο τοῦ κυβαλοῦ: et ea dea in cunctis casibus esse phibet̄: cui' ope humanę vitę alimenta queruntur. Vel dicit̄ ops ab ope/q gō fructus frugesq̄ nascuntur. Ab hac opes (hoc est diuitię) dicte: quia diuitias omnes iu agius esse veteres existimabant. Vel q: oēs opes humano generi terra tribuit. Hęc mater deum dicit̄: quia omnia gignit: vel q: in ea fiat omne opus: vel q: opus est ea ad viuendū. Ops vo genet̄ omnis significat opulentū. A quo inops, p inopulēto. Antiquissimi tamē (teste Capro) hic et hęc ops z cops: p eo qui est opulentus z copiosus. Preterea ops opem ferens dicit̄. Acti'. Quorum genitor fertur esse ops gentibus. Unde inops z inopiosus: quasi sine ope. Unde animi inopem/inopē cōsiliū dicimus: hoc est sine ope animi/sine ope cōsiliū. Virg'. Sequit inops animi. Plau. Sepe ego multas tibi mādaui dubias egenas inopiosas consiliū. Obliqui singulares significāt auxiliū. Ouidi' de reme. Carminis et medice phebe rector opis. Cice. lib. iij. Tus. Opis egēs dixit: id est auxilij indiga. Aliquādo significāt possibilitatē: Virg': Nō opis est nostrę. In plurali diuitię dicūtur. Jdem. Auxilio tutos dimittā: opibusq̄ iuuabo. Sed z opem veteres dixerunt, p opulentia. Lice. lib. iij. Tus. O Priami dom' septuz altisono cardine templū: vidi ego te adstantē ope barbarica: id est opulentia siue opulētitate luxuriosa. Quādoq̄ etiā auxilium. Licero ad. Q. fratrē. Mūc ita accidit: vt neq̄ p̄tores suis opibus neq̄ studio nostro quicq̄ p̄cere possimus. Quādoq̄ possibilitas seu potentia. Ouid. lib. iij. Fast. Sed timui magnas Pygmaleonis opes.

Opis/hui' opis: nympha diane comes: de q̄ Uir. li. xj. Velocē interea supis i sedib' opim Cōpellabat. Ubi p̄ma, pducit̄: cū inopis ab ops corripiat̄.

Opis: etiā nomen ciuitatis iuxta quam Tygris, p̄fluit in mare rubrum.

Opigena: ab ope dicta est Juno: quā matronę colebāt q̄ ea ferre opē in partu laborātib' credebat.

Opalia: dies festus Opi deę dicat': Et erāt post Saturnalia: vel eodē die quo saturnalia: qm̄ opē Saturni coniugem esse crediderunt.

Opimus a. um. pe., p. idem est quod diues et pinguis: vt Hostia opima/z mensa opima. Virg'. Aut spoliis ego iam raptis laudabor opimis. Hel' formauit compatiuū: Nā quas venabat feras: mēbra opimiora ad specum mihi suggerebat quasi pinguiora. Inde opime: abundanter.

Opima, p̄rie spolia: id est ampla z magnifica q̄ dux dux ei detrahit: dicta (vt Varro inq̄t) ab ope: vl' (vt Plutar. ait) ab ope: cū sit opus egregiū ac clarissimū ducē belli parē sibi ducto: ē superare.

Opimo as. pe., pduc. pinguefacio. Col'. Hyemet̄ oss̄e panis vino madefactę: sicut etiā palūbos celeri' opimant q̄ ceteri cibi.

Opiparus a. um. dicit̄ magnaq̄ opū apparat'. Plaut' in Persa. Satin Athenę tibi vis̄e fortunate atq̄ opiparе. Usi Opipaq̄ cōuiuiū dicimus.

Opipare.: id est abundanter.

Opulentus: diues et opibus abūdās: qui reb' abūdat terrę: quasi diuitiaq̄ plen'. Plau. in Am. Opulento boi' hęc seruit' dura est. Augt' ad arborē trāslulit. Attendentes inq̄t arborē pulchrā amęnā foliis virentē fructib' opulentā. Hinc opulētia et opulētitas. Jdē. Quasi q̄ ei' opulentitatē reuerearis.

Opulens: idem quod opulentus. Amb. lib. Hexa. Fugienda sunt tentamenta mundi: ne pauq̄ desperet: ne opulens insolescat.

Opulento as. dito/seu abundantem facio/ secundo ve. Col'. libro. ix. Quippe villaticę pastiones sicut pecurię: nō minimā colono stipem cōferunt: cum z auium stercore macerrimis vineis z omni surculo atq̄ aruo medeantur: z eisdem familiarem focū mensāq̄ parciosis dapibus opulentet.

Opulesco is dicesco. Furius. Quo magis in tātis possint opulescere campis.

Oppr̄imo is. penult̄. comre. eneco siue perturbo: habet q̄ in se maiorem vim q̄ extinguo. Cicero in Lel. Obiē pmū danda est opa ne qua amicoq̄ excidia fiāt. Sin aliq̄d tale euenerit/ vt extinctę potī' amicitię q̄ oppr̄essę videant: quasi gō extinguī possit inflāmari: gō oppr̄imī nō queat. Interdū oppr̄imere ponit̄, p cōtinere seu claudere. Plau. in Asina. Os oppr̄me. Interdū, p puincere seu comphēdere. Idem ibi. Jā saro ipm̄ hominem manifeste oppr̄imo. Interdū, p violare: vt Oppr̄essit virginē. Interdū, p grauare. Licero. Qui homini tot miserūs calamitatibusq̄ oppr̄esso sb̄ueniret. Interdū, p ꝓuenire/occupare. Li. Cal. Puto te iaz subpudere: cū hęc iam tertia epistola ante te oppl̄sit/q̄ tu schedā aut litterā. Interdū, p cōstringere. Unde compssio: cōstrictio: cui' diminutiuū est oppressiuncula. Plau. Nolles morsiūcule papillaruz horridularum oppssiuncule.

Oppr̄obriū: ex ob z pbrū: significat infamiā/dedec'. q̄l. obiectū, pbrū: q̄ pueniat ad, pbrū: id est, pter scel' cōmissum: vt cū quis culpiā maledicit.

Oppr̄obro as. oppr̄obrio do/obiicio. Hel'. lib. j. Jdē Cato M. Celio tribuno plebis vilitatē oppr̄obrans: nō loquēdi tm̄ verūetiā tacendi. Frusto inquit panis cōduci pōt: vel vt taceat/vel vti loquatur.

Oppr̄obramentū. Plautus in Mer. Litigare ego nolo vos: q̄ tuam autem accusari fidem: multo ędepol si quid faciundū est facere domui mauolo/q̄ oppr̄obramentū aut flagitiū mulierę.

Oppugno: cōtra seu circa pugno nocēdi causa. Licero, p Ser. Domus est oppugnata ferro/ facib'/ exerci/

Opsoniū: dicit̄ quicq̄d vltra panē z vi/ (tu clodiano. nū in cibo adiicitur.

Opsono as. pe. p. Nā grece ὀψωνιον p ω scribitur. Similiter opsonor deponē, quod idem significat: sc̄z emo seu p̄paro res necessarias ad obsonandū: hoc est aliquid cum pane comedendū/siue puiuādū. Plaut' in Cas. Argēto parciolo opsonato amplit̄. Jdē. Lę ne opsonaui: id ē opsoniū emi. Terē. i an. Uix drachmis opsonatus est decem.

Opsonito as. frequentatiuum: sepe opsono. Ueuius. Multi mecū eodē die opsonitauere.

Opſonatus tus.ipſa opſonatio. Plaut⁹ in Tru. Dedi equidem hodie quinq; argẽti deferri minas pꝛeterea vnã in opſonatum.

Opſonator:qui emit opſonia: et coquo ad coquẽdum tradit. Seneca ad Lucil. Adūce obſonatores/quib⁹ dominici palati noticia ſubtilis eſt:qui ſciunt cui⁹ illũ ſapor excitet.

Opſopei⁹:pcinator opſonioꝝ:ὀφοποιοσ:id ẽ coqu⁹

Opſopolis:pe.p.opſonioꝝ venditrix.

Opto tas.deſidero. Ũ optatiu⁹ mod⁹ apud grãmaticos. Ñq; eligo. Cic.li.j.offi. Queq; maiori pti pulcherrima videanꝰ/ea maxime optãt. Vir.li.iij. Optatiq; locũ regno. Hinc optio,p optatio/electio dicit. Et optati dicunꝰ qui in honeſtũ aliquẽ gradũ ſunt electi. Interdũ optare eſt pꝛecib⁹ poſtulare. Vir. Et reor ꝛ ſi qd veri mẽs augurat opto. Interdũ adiungere/aſcire. Var.li.iiij. de vi.pa. Adoptatos q̃t aſciros eriſtimauit appellatos:q̃ referẽtib⁹ cẽturionibus in cohoꝛtes adoptati ſubeãt vt ſemꝝ plenę eſſent legiones. Huius cõpoſita ſunt Adopto: quod eſt valde deſidero. Plau.in Ciſ. Sociã te mihi adopto ad meam ſalutẽ. Catinius. Ego autẽ quẽ pot⁹ adoptẽ q̃ illum:quo defendẽte vincere didici. Et adoptare eſt filium adoptiũ facere. Terẽ.in Adel. Ego hunc maiorem adoptaui mihi. Adoptio(ſicut ſcribit Caius) duobus modis fit:aut pꝛincipis auctoꝛitate:aut magiſtratus imperio. Pꝛincipis auctoꝛitate adoptam⁹ eos/q̃ ſui iuris ſunt:q̃ ſpecies adoptionis dicit Arrogatio:qꝛ ꝛ is qui adoptat rogatꝰ:id eſt interrogatꝰ/an id fieri patiatꝰ. Imperio magiſtratus adoptam⁹ eos/q̃ in pꝛãte parẽtis ſunt:ſiue pmũ gradũ liberoꝝ obtineãt:qualis eſt filius/filia:ſiue inferioꝛẽ:qualis eſt nepos/neptiꝭ/,pnepos/,pneptis. Coopto:eligo. Cicero in Bruto. A quo in collegiũ augurum fuerã coopꝛtatus. Exopto: valde deſidero/vel valde ẽcoꝛ. Saluſt. Mã gloriã ꝛ bonoꝛem/ imperiũq; boni ꝛ ignaui ſibi eque exoptãt. Pꝛepoſto/añ opto. Terẽ.i Hecy. Adeon pernicaci es aio/vt puerꝝ poptares periꝛe?

Optato aduerbium:quaſi cum deſiderio. Ter.i And. Optato aduenis.

Optabilis. Ci. Lucceio. Quę ꝛ ſi nobis optabiles i experiẽdo nõ fuerunt:in legẽdo tñ erunt iocundę.

Optimus:ſuplatiuũ eſt a bon⁹. Ũ: Optimitas vtilitas/cõmoduꝫ. Plau. Maximas optimites gaudio effertiſſimas ſuis beris ille vna mecũ pariet.

Optimates pe.p.ſunt qui pꝛimũ in ciuitate locum tenẽt: vel q̃ opulẽtioꝛes ſunt et in maioꝛi cẽſu:vel q̃ in pꝛimis opẽ ferre pñt oꝛtiſſis. Ci.p Ser. dicit optimates eos eſſe q̃ ita in rep.ſe gerũt:vt ſua ꝛſilia optimo cuiq; pbent:populares ꝟo qui ea faciebãt et dicebãt:q̃ multitudini iocunda eſſe volebãt. Idem ibi. Optimates ſunt oẽs qui neq; nocentes/nec natura improbi nec furioſi/nec malis domeſticis impediti. Pꝛiſ.liũ. v. Optimates ſunt qui defendũt ſenatoꝛes: populares/qui defendunt populum.

Opticus a.um.pe.coꝛre.idem quod viſiuus ſiue pſpectiuus: vt Virtus optica:id eſt viſiua. Unde ps geometricę diſciplinę vna dicit optice:id eſt pſpectiua:q̃ ad oculos ptinet:q̃ cauſas reddit cur viſiones ſubinde fallãt:vt q̃ in aqua ꝛſpiciunt/maioꝛa ad oculos fiant:quę,pcul ab oculis ſunt minoꝛa.

Opus opuntis:ciuitas in locris. Out.de põ. Facta cede puer Patroclus opunta reliquit. Hinc opuntius a.um.vt Sinus opuntius in egeo.

Opulus penul.coꝛ.genus vineę vbi traduces poſſunt fieri vitium:vt Mediolanẽſes faciunt in arboꝛibus: quas vocant opulos.

O Ante Q

Oquiniſco is.ex ob et quiniſco:cuius quiniſco nõ lege rim. Unde ꝛ Cõquiniſco:ſed b abijcitur: ſignificat inclino. Pompo.in piſto. Niſi cum aliquis ſubito obuiam occurrat mihi qui oquiniſcat. Conquiniſco ꝟo (vt Pꝛiſci. inquit) caput inclino. Sed Plau.in Ciſ. ,p indignoꝛ poſuit. Faciendũ eſt puerile officiũ ,pquiniſcã ad ciſtulã. Feſt⁹ ꝟo Cõquinere:deputare: vnde Cõquiniſco videꝰ eſſe formatum.

O Ante R

Oꝛa:extremitas cuiuſq; rei. Virgilius. Et mecũ ingentis oꝛas euoluere belli. Hinc veſtimentoꝝ extremaoꝛa dicuntur. Et regionũ terarumq; fines: inſuper et ipſę regiones: vt Arma virumq; cano Troię qui pꝛimus ab oꝛis Italiaꝫ faꝛo ,pfugus lauinaq; venit Litoꝛa. Sciendũ eſt q̃ Pli. cum oꝛaꝫ dicit:fere ſemper regionem littoꝛalem appellat. apud quem veluti peculiaris eſt talis locutio. In oꝛa ſunt ciuitates:et oppida oꝛę pꝛoꝛima. Quę ꝟo remota ſunt ab oꝛa:electã ter in mediterraneo eſſe dicuntur:hinc ſoluere oꝛam: vſurpatuꝫ eſt ,p eo quod eſt enauigarę: et ab oꝛa: hoc eſt littoꝛali regione ſoluere retinacula nauiũ et diſcedere. Quin. Permittamus vela ventis:ꝛ oꝛã ſoluẽtibus bene pꝛecemur. Sunt qui dicant oꝛam etiam ſignificare nauticum funem quo nauis ad terram ligatur. Allegantq; Quintil. dicentẽ: Permittamus vela ventis:et oꝛam ſoluẽtibus bene ẽcemur. Liuius libꝛo.xxviij. In ipſis quoq; trepidatũ nauibus: dũ ne hoſtes cũ ſuis irrũperent/trahunt ſcalas:oꝛaſq; et anchoꝛas/ne in molientib⁹ moꝛa eſſet/ẽcidunt: vñ etiam vulgariter dicitur:in loꝛa de lacqua. Ceterum eruditi negãt oꝛã inueniri,p fune nautico apud idoneos auctoꝛes:cũ ne in Liuio quidẽ oꝛas/ſed loꝛa(vt ex vetuſto codice ſcriptũ)reperiꝛ.

Oꝛata:genus piſcis a coloꝛe auri:quaſi aurata:q̃ oꝛuꝫ ,p auꝫ dicunt. Dicit etiã aurata. Var. Mõ ois laudẽ pciũq; aurata mereꝛ. Fuit etiã cognomen Sergij romani viri:qõ ab hoc piſce ſortitus eſt.

Oꝛo as.pꝛecoꝛ. Et hoc quãdo iungitur cum deo vel cũ homine. Terẽ.in An. Quod ego te per hanc dexterã oꝛo ꝛ ingenium tuum:per tuam fidem te obteſtoꝛ ne abs te hanc ſegreges. Quando ꝟo cum re:ſignificat peto. Idẽ in Eu. Unũ vos oꝛo:vt mei in veſtrum gregem recipiatis. Interdũ oꝛare eſt agere/dicere:ꝛ tũc ſolo actõ contentũ eſt. Teren.in Phoꝛ. Seruum hominẽ cauſam oꝛare leges nõ ſinũt. Ũ oratoꝛes: cauſaruꝫ actoꝛes dicti:quos greci ρητοραϲ vocant:q̃uis oꝛator a rhetoꝛe ſepareꝛ:q̃ oꝛatoꝛ ſit qui in iudiciũ vel concionib⁹ cauſas agit:rhetoꝛ qui rhetoricen ,pfitetur. Itẽ oꝛatoꝛes legati vocankꝰ:q̃ pncipis aut reipu.mãdata peragãt. Virgili⁹ liũ.xj. Centũ oratoꝛes pꝛima de gente latina Ire placet. Itẽ quicũq; aliquid rogat/oꝛatoꝛ dici põt. Cõpoſita huj⁹ verbi ſunt Adoꝛo/exoꝛo:qõ eſt oꝛãdo impetꝛo:vnde oratoꝛ dicit dum oꝛat:Exoꝛatoꝛ cũ impetrauerit. Teren.i Hecy. Oꝛatoꝛ ad vos venio:ſinite exoꝛatoꝛ ſiem. Exoꝛatus dicit:a quo q̃d impetratũ eſt. Deoꝛo ꝛ peroꝛo:q̃ ſignificant/oꝛationẽ cõcludo.

Oꝛatio duobus modis accipit. Pꝛimo vt cõſideraꝰ a grãmaticis:que eſt(vt Hiero.inq̃t) ois ſermo loquẽtiũ:cuius etymologiã ſic explicat. Oꝛatio eſt oꝛis ratio. Secundo:vt in ſacris ſcripturis accipit:in quib⁹ difficile oꝛationẽ iuꝛta hunc ſenſum inuenias:ſed eaq; quę ad pꝛeces ꝛ obſecrationes ptinet: vt Exaudi de⁹ oꝛationẽ meã:intende depcationi meę. Hui⁹ diminutiuum eſt oꝛatiuncula.

Oꝛatoꝛ:eſt vir bon⁹ dicẽdi periꝛ:q̃ in cauſis publicis ꝛ puatis plena ꝛ pfecta vtiꝛ eloquẽtia. Oꝛatoꝛ⁹ a.um. qõ oꝛatoꝛis eſt:vel qõ ad oꝛatoꝛẽ ptinet:vt Ars oꝛatoꝛia. Oꝛatoꝛie aduerbiũ:ſignificat moꝛe oꝛatoꝛio.

Oꝛatoꝛia ę.ſcientia qua quis oꝛatoꝛ effici poteſt. Aug⁹.

lib. ij. Confes. In qua vbe iã ceperãt litteraturę atq; oratorie percipiędę gr̃a peregrinari.

Oraculum: ab ore dictũ est: vt inquit Prisc. Li. li. Top. Oracula ex eoipso appellata sunt: q̃ ineſt his deorum oratio. Vnde et, p reſpõso accipit. Sene. Vnũ illud optimũ oraculũ est: pugnandus est, p patria. Virgil. Scitatum oracula phębi mittimus. Quãdoq; ponitur, p templo in quo reſpõsa dantur. Itẽ, p dicto alicui⁹. Vnde dicim⁹: Oraculũ Catonis est. Q̃nq; dicitur vnũ ex q̃nq; q̃ videre videmur dũ dormimus. De quibus in dictione Somnus.

Orarium dici potest: quod ori et genis et capiti suppo nũ dormituri. Et sic ab os oris deducit. Hiero. ad Nepo. Oꝛ sudarium orariumq; non habeas. Orarium etiã sumit, p veste qua sacerdotes vtuntur: stola vulgo dicta dũ orant. i. prędicãt. Amb. de obitu satyri. Etem̃ ligari fecit in orario: et orariũ inuoluit i collo. Vſi distin. iij. scribit. Vt ois sacerdos dũ ordinat orario vtroq; humero ambiat.

Orea ę. ab ore fit: z significat frenũ: dictũ q̃ ori inferat: nã aurea est q̃ ad equoꝛ aures religatur.

Orificiũ dicit qõ in quacũq; re patet.

Orbis: circulus: cui⁹ dimi. est orbicul⁹. Aug⁹ lib. xiij. de ci. dei. Neq; ei cõtinuo p̃cedendũ est globos istos luminũ siue orbiculos luce coꝛporea sup terras seu die seu nocte fulgentes. Hinc mũd⁹ a rotũditate dicit orbis terraꝛ. Vſs orbis ponit, p sphęra: vt Mouem orbes sphęraꝛ. Auctoꝛ Macrobius.

Orbiculat⁹ a. um. qõ in orbẽ z circũitũ factũ est a figura orbis i rotũditatẽ circũacti: vt Poma orbiculata.

Orbita ę. pe. coꝛ. rota siue curr⁹. Virg. lib. iij. Geoꝛg. Juuat ire iugę qua nulla prioꝛ Lastaliã molli diuertit orbita cliuo. Et orbita: vestigiũ decurrẽtis in vũs rotę ex cursu. Pli. lib. viij. Idẽ. Ubicũq; sint orbitã si trãllere moliunt/scz mures. Hinc Exorbito as. de q̃ alibi. Itẽ orbita rotũditas. Virg. in Etna. Scire mo dũ z quãto minoꝛ orbita lunę est.

Orbio is. iui. itũ. circũeo. Moni⁹ de pscis dictiõib⁹. Orbitũ, p orbẽ ductũ seu circulariẽ. Var. Vt sidera cęli circa terrã atq; axẽ voluunt motu orbico.

Orbus, ppie dicit oculoꝛ luce pruatus. Juue. Dudũ vigilãtibus orbis. Per trãslationẽ orbi dicunt/ quicunq; aliq̃ re cara pruati sunt. Hinc patręs amissis liberis/quasi amisla oculoꝛ luce orbi vocantur. Hinc Orbitas: illa patrũ qualitas post amissos liberos: et vꝛoris viduitas post amissum maritũ. Quintil. Mõ habet orbitas vestra lachrymas super ardentes rogos. Similiter orbi dicunt orphani. Teren. Orbe q̃ primi sunt/ vꝛorem ducant. Hinc Orbitas: orphanitas. Play. in Cap. Quid hoc est scelus quasi in orbitatẽ filios, pdurerim.

Orbo as. idem est qõ pruo. Lactã. lib. iij. Et orbãt hominẽ suo, prio ac singulari bono. Hiero. ad Aletã. Et marito simul orbaberis z filijs.

Orca: genus beluę marinę/balenis infestum. Hora. in Ser. Mõ alia q̃ q̃ biçãtia putruit orca. Ad huiꝰ similitudinẽ genus quoddã vasis dictũ est orca. Persi⁹. Redderet anguste collo nõ fallier orcę. Ubi Probꝰ interpꝛetat amphoꝛę speciẽ. Oſuino apud veteres z vinariũ et olearii vas erat. Itẽ Salgamariũ: vt in q̃ fici quuoq; asseruabãtur. Pli. lib. xx. Ar vbi copia ficoꝛ abundat: implent orcę in Asia cadi. Itẽ Salmẽtariũ: hoc est Salsamentariũ. Quidã etiã Orcã accipiunt, p vasculo luſorio: q̃ coniecti tali agitatiq; emittunt in tabulã aleatoriã. Et a Varti. dicitur turricula ex imitatione greçę dictionis: quaꝛ latini vsurpant pyrgon. Pli. lib. xxxv. p capsa pigmentoꝛ mulieb⁹ium posuit/cũ ait: Vꝛta casu reperta incẽdio pyrę cęruſa in orcis cremata.

Orcula dimi. ab orca. Cato de re ruſ. Liminũ feniculũ rutã/menthã in orculã cõdito. Hinc quidã vrceũ/z q̃ diminutionẽ Urceolum deducunt.

Orchades pe. coꝛ. insulę occani septẽtrionalis vltra Britanniã et Hibernã numero. xxx. ſm Põpo. paꝛ inter se distãtes. Est et hoc noie oliuę gen⁹. Vſi Virg. Orchades z radũ z amara pausia bacca.

Orchites pe. coꝛ. gen⁹ oliuaꝛ q̃ a testiculis nomẽ sumpserunt: vt inquit Ser. li. ij. Geoꝛg. Mã ορχεις testes dicunt: vñ etiã vocant testiculares oliuę.

Orchis: herba q̃ z Lynoſorchis: q̃si canin⁹ testis.

Orc⁹: fluui⁹ infernalis: ab vrgendo dict⁹/q̃ in morte vrgeat: vt inqt Fest⁹: qꝛ antiqui c, p g ponebant. Quidã ab ορκος quod est iuramentũ deducunt: q̃ per illũ id est stygẽ paludẽ aqua, pfluit: iurabãt dũ: nec peierare licebat. Proprie autẽ Orc⁹ obscuritas inferoꝛ. Et Orc⁹ apud Homerũ Thessalię fluui⁹ scribit: q̃ pene olei instar supernatat. Et orcus Pluto.

Orchestra: spacium in theatro: in quo senatoꝛ z honorificentissimoꝛ erant loca designata: et scenici artifices suas per orchestrã prędtãt actiones: vt scribit Vitr. lib. vij. Cui⁹ pulpiti altitudo nõ erat quinq; pedũ altioꝛ/vt sedẽtes spectare possent oim agentium gestus. Dicta orchestra/q̃ in ea saltatiõe fieri cõsueuissent. Hã apud greços αρχεομαι tripudio saltu. Sueto. Deinde in orchestrã senatũq; descẽdit: et orationis quidẽ carminisq; latini coꝛonã/de q̃ honestissim⁹ quisq; cõtenderat sumpsit. Juue. posuit, p sessione senatus et primoꝛũ/cum ait: Simulq; videbis orchestrã z populum.

Orchomen⁹ pe. coꝛ. rep. Thessalię mons: a quo orchomenum oppidũ quondam pulcherrimũ ac potentissimũ: cui Thebanos olim tributa soluisse cõstat. Hinc orchomenius a. um. Orchomenioꝛ rex Etheocles fuit qui primus gratiaꝛ templũ extruxit. Et Aristocrides eius tyrãnus fuit: qui Stymphalidẽ virginem quandã adamauit: vt scribit Hieronym⁹. Vide in dictiõe Stymphalus. Historici/alterã Orchomenũ tradiderunt: q̃ Euboicę vrbs est: et insula vna ex cycladib⁹ in euboico mari: in q̃ Titani regnasse dicũtur. Est et orchomenon fluui⁹: z Pli. z Stra. testant.

Ordioꝛ iris. orsus et orditus: teste Prisci. pręteritũ facit: sed cũ facit orsus: significat fari incipio. Virgil⁹. Veneris contra sic filius orsus. Liui⁹ lib. j. Unus rẽ ex cõposito ordit: id est narrare incipit. Unde exordium: principiũ oratiõis. Pomi⁹ etiã simpliciter, p incipio. Cice. lib. v. Tus. Unde igitur rectius ordiri possumus q̃ a cõmuni parente natura: quę quicquid genuit/nõ modo animal/sed etiã qõ ita oꝛtũ esset, ex terra vt stirpib⁹ suis niterẽt: in suo genere perfectũ esse voluit. Orsum aliquãdo poetę pro eo qui finit abusiue posuerũt. Virgilius. Sic orsus Apollo Horatius visus medio sermõe reliquit. Hinc Aborsus. Cũ autẽ facit ordit⁹: ad telę vel alteri⁹ hmõi compositionem spectat. Hiero. i Esaia. Et telã quã orditus est. Virg. tamen in culice. Atq; vt araneoli tenuem fortmauimus orsuꝛ. Ueteres etiã ordio, ptulerũt. Afra. Aspecta tamen animo me ordire oportet. Composita sunt Aborditoꝛ/exorditoꝛ/z recorditoꝛ.

Orsus ą. um. i significatõe actiua. Uir. Sic orsus ab alto. Liu. i significatiõe passiua posuit, p incepto/cũ li. j. ait. Ut orsus tãti opis successus, pperos daret.

Ordo: digestio/et i suo cuiusq; loco collocatio. velut in acie fit: vbi pedites/vbi alę/vbi cętera vel i ciuitatib⁹ z vt ordo senatoꝛi⁹/ordo cõsulris. Accipit q̃nq; pro ipsis hoib⁹. Li. Qui apud oꝛs ordies eẽt gratiosus. i. apũd oim ordinũ hoies. Sal. Sepenũero. p. c. multa vba in hoc ordie feci. i. i senatu. Aliq̃n refert ad fortunas. Vſi Do. exponẽs illũ Ter. i Eu. Quẽdã mei oꝛdinis, p pauperẽ. Sic honesti ordinis hoies dici pñt opulẽti. Inde fiunt Interordo et interordiniũ: de quibus

supra. Ordinarius a.um. in quo seruat ordo. Extraordinariū: qđ fit extra ordinem. Ordinarius dicit hō scurra et improbus: quicq assidue in litib⁹ morat: ob eāq causā in ordine stat prętorē adeuntiū. Siue per ętrarietatē: qz minime ordinate viuit vt ordinarius.

Ordolucę: pplī fuerunt in Anglia arduis mōtibus ꝓximi. apud quos (vt Tacitus scribit) Postor⁹ dux romanus Caratacū in Anglia imperantē pstrauit.

Ordino nas. dispono qui cuiq⁹ loc⁹ esse debeat: a quo fit Prordino: ante ordino.

Ordessus: fluuius maximus Scythię: qui ab oriente ꝓfluit: miscetur q cum Istro.

Oreades: nymphę montium: ἀπο τοῦ ὄρεος: quod montem significat.

Oreni: populi celtiberis, primi ab austro.

Oretus: Sicilię fluuius apud Panormū. Oretę: gens indica: vt scribit Stra. post Arbin amnē Arrianoꝝ: quos Pli. lib. vj. ait nō Indoꝝ/sed ꝓpria vti lingua.

Oreus: dictus est liber pater: a montibus: in quibus ei fieri sacrificia solebant.

Ore tenus: duę partes sunt. Gel. Buttū samiū ore ten⁹ impudens inane tanq̄ si inesset oleū affert.

Orexis grece: latine appetitus seu esuritio dicit: ab ὀρέγομαι: quod est appeto. Quidā etiā ꝓ vomitu accipiunt. Iuue. Rabidā factur⁹ orexim. Idē. Vinc surgit orexis: hinc stomacho bilis. Hāc veteres vt exciarēt bibere largius solebāt: deinde euomere.

Organa per excellentiam dicuntur omnia musicoꝝ instrumenta: sicuti docet Aug⁹: nō solum organū illud qđ grādē est q inflatur follibus: qđ multis meatibus quasi cicutis inparibus vnde vox erumpat: q cōcentū cū bōbulo emittat: sed quicqđ aptaē ad cātilenā et corporeū ē/organū dicit. Iuuena. ꝓ cythara posuit. Prętorib⁹ organa semp in manib⁹ densi radiāt testudine tota Sardonyches crispo numerantur pectine chordę. Est q organū instrumētū q̄ddā ędificū. Vict. lib. x. Inē machinas q organa id videē ēē discrimē/q machinę plurib⁹ opib⁹ i maiores cogūt effect⁹: vt ballistę torcularių q̄ prela. Organa aūt vni⁹ opę, ꝓpositū vti scorpiōis. Apō Col. li. iiij. sumit ꝓ instrumēto ad metiendū apto: vbi ait. Sic cōpositū organū cū i sulcū dimissū ē: lite dūi q ductozis sine iniuria deducit.

Organarū: organorum fabricatores. Iul. Firmic⁹ lib. iij. scribit Mercurių cuz Venere in vi. ab horoscopo facere organarios q myropolas.

Orgia: sacra fuerunt quę dīs imortalib⁹ fieri solebant: ἀπο τῆς ὀργῆς: vt inquit Euse. lib. ꝓpara. hoc ē a furore: qz sacrificātes diuino quodā furore corripi vidēt. Vinc abusiue sacra liberi patriq dicta sūt orgia.

Oricos: ciuitas epiri a Colchis ꝑdita: a qua Terebynthus oricia dicitur.

Oria: nauis piscatoria. Plau. Malo hunc alligari ad oriam vt semper piscetur: et si fit tempestas maxima aspiratur tamē hęc dictio ab aliquibus.

Orchalcū: ęs aurei coloris: quod in magno p̄cio apud veteres fuit. Grēci ὀρίχαλκος ab ὄρος quod est mons: quia in mōtibus foditur.

Origanū pe. cor. herba cui⁹ diuersę sūt species. Mā qđ dā dicit heracleoticū agreste/q othimin. Pli. scribit origanū esse qđ i sapore cunilā emulat: plurimaq ei⁹ esse genera. Othimin vel ꝓsion apellari nō dissim̄le hysopo: tragoriganon simil⁹ esse serpillo siluestri.

Orion: q̄si urion: dictus est filius Enopionis/putat⁹ ex vrina triū deoꝝ: Iouis/Neptuni q Mercurii nat⁹. Hic apud Messanā portū structo aggere in Boetiā cōcessit. Inde inter astra recept⁹ est añ tauri vestigia. Sunt q̄ qui greceab aquaq inundatione sic dictū velint: q eius tēpore habet ortū hyems q mare ac terra tēpestatibus turbato: ὁρῶ enī turbo q cōcito signi⁹ cat. Plaut⁹. Jugulā vocat: q sit armato⁹ gladi⁹ stellarū fulgore terribil. Hic si fulget serenitatē: si obscurat tēpestatē denotat. Virg. Fluctu nimbosus orio.

Orithyia: Boreę cōiunx filia Erictheꝰ Athenarū regis quā in ventū cōuersam ferunt: hoc etiā noie dicta est Amaçonū regina q̄ Warpesię mīi successit i regno. Orithos ꝙ verbs fuit inter Macedoniā q Epyrū.

Oriza: species frumēti folio carnoso/altitudine cubitali/flore purpureo: ex q̄ Italici ptysanā faciūt. Hora. in Ser. Sume hoc ptysanarū orizę candore: granā comedūt i cibo ad iuscula testuacia. Serit mēse martio: q aqs clausis irrigat: vulgo risum apellant.

Orior oreris q oriris. participiū tamē oriturus et ort⁹ habet. Ouid. li. x. Metam. Tu q̄tiēs oreꝝ viridiq in celsite florei. Significat nascor q̄nq surgo, pdeo: vñ oriri solē dicim⁹. Vnde cōposita sūt aborior/adorior/coorior. Li. Tū ꝙ coorto tumultu terga vertere simulātes paululū cessere. Oborior q borior eusdē fere significatiōis: ꝑ ē ibnascor: vt Oborte sunt lachrymę. Subort⁹ ē rumor. Exorior q̄z q porior. Cic. li. iij. offi. Exorię antipatri rō ex altera pte. i. apparet vl̄ nasci

Oriens q participiū esse potest q nomē substā/(scitiuum generis masculi. vt cū p se dicit oriens: vt Ab oriente in occidentē pergit sol.

Oriund⁹: qui originē ducit: q ex eo loco parētes ei⁹ fuerunt. Ort⁹ ꝙ ex loco ꝓsona ve ꝓsenti. Liu. Nati carthagine/sed oriūdi a syracusis. Inuenit tū oriundus ꝓ orto. Col. lib. j. Mā quēadmodū sapientis est fortui tos casus magno animo sustinere: ita demēt est ipsū sibi malā facere fortunā: qđ facit qui nequā vicinū suis nūmis parat: cum a primis cunabulis si mō liberē parentibus est oriund⁹/audisse potuerit. Ambro. aliter vsurpauit cuz inquit. Sciāt omēs solē auctorē nō esse nascentiū: dei clementia terras relarat: dei indulgentia, ꝓumpere facit fructus. Quō sol viuēdi vsum ministrat oriundis: qñ illa prius diuinę opatiōis vivificatione sunt ędita q̄ sol in hos viuēdi vsus veniret: oriundis: id est qui nasciturі sunt.

Originarių: q ex adscꝑtitijs nati sūt i ipo solo: vt di. lib.

Origo penul. pro. genus est. Unde originale ad/(iiij. iectiū: vt Culpa originalis.

Ort⁹ a.um. ꝑticipiū: mō natus: vt Ego ortus sū bergomi mō q resurrexit/vel, pdijt: vt Ortus est sol. Ortus tus. nomē: significat natiuitatē. Li. Mō nobis solum nati sum⁹: ortusq nostri partē patria vendicat/partē amici. Interdū surrectionē: vt Solis ort⁹. Interdū locū in q̄ surgit: vt Ab ortu solis vsq ad occasum.

Ortus ti. locus in vrbe vel in villa in q̄ arboꝛes/herbę et olera oriunt. Unde q ab oriēdo dicit: q i hac agri specie plures q̄ alibi herbę ꝙ totū annū oriant: q olera quę in ortis oriunt/ab oriēdo olera dicunt. Apō antiq̄s ois villa ortus dicebat: q ibi q̄ arma capere possent orirent. Sunt qui ita separēt/vt ortus tā singulari q̄ plurali numero ortū olitoriū. i. herbaz signi ficet. In plurali dumtaxat arboꝛariū/q̄ a nostris pomariū: a grec⁹ παραδισος paradisus vocat: vt orti salustiani. Quidā tamen aspirāt vt differat a ꝑticipio q nomine ortus. Alii i medio aspirādū cēsent: ab orthos quod est rectū deducentes: quoniā in rectas quasdā lineas distinguatur. Ab Ortus fiunt diminutiua ortulus et orticellus. Epicurus primus orti magister existimatus est.

Orti pensiles: qui supra ędificia facti/vel supra columnas erecti pendent.

Orti hesperidum memoꝛabiles habentur: in quib⁹ ole astri tm̄ viruerunt.

Orno as. pulchꝝ facio. Cic. li. j. Tus. Nocturnāq celi formā vndiq̄ siderib⁹ ornatā. Et ornare: ꝓpare/aptare: qđ lingua vernacula dicim⁹/mestre a point. Plau. i Cap. Ego ibo vt cōueniā senē: dicā vt sibi penū aliud ornet. Idē in cadē. Mō ornatz vos istic apud vos

nuptias. Ité honorare. Cic. Cesari. Neq; vlli⁹ officiū certū nomē peto: beniuolentiā tuā liberalitatē peto: neq; ipedio: q̄ min⁹ si tibi ita placuerit etiā hisce eū ornes glię insignib⁹. Vul⁹ cōposita Adorno: qđ est decuit: insignię veste ⁊ curuli regia sella adornauit. Est etiā Adornare: bñ apparare. Plau. in Cas. Intro abi yro: atq; adorna nuptias. Exorno et suborno: de qb⁹

Ornatus a.um. qui bonis artib⁹ instructus est: (alibi. siue qui honores adeptus est.

Ornatus us. accipiť ꝓ cultu quo quis ornať. Unde dicimus/ornatum regium.

Ornamentū: ornatus/apparatus: ⁊ quādoq; honor dicit. Cice. Licinio. Suscepiq; mihi perpetuam ppugnationē ꝓ om̄ib⁹ ornamētis tuis. i. honoribus.

Ornix greče/latine ales gallina.

Ornithon: auiariū. Nam ornithas greci aues vocant. Var. Ornithones: auiaria sunt in quib⁹ stabulantur turdi/pauones/⁊ oēs alites q̄ intra parietes villę solent pasci. Apud grecos ορνισ: ιθος scribitur.

Ornithotrophiū: idē est quod ornithon.

Ornithobsciō: loc⁹ ad pascendū gallinas ⁊ aues. Var. De his qui ornithobscion instituere volunt.

Orōtes: nomen viri/et nomē fluuij q̄ diuidit Syriā ab Antiochia. Est ⁊ nomē mōtis: inter quē ⁊ oronte fluuiū vrbs Antiochia posita est. Vnde oroteus a. um. Proper. Aut qđ orōtea crines ꝓfundere myrrha.

Oropygiū: vide in dictione Urropygium.

Orphanus: q̄ caret patre q̄sidioq; paterno: q̄s sūmopere illius opē desiderat. Grecū est. Pupillus: q̄ caret patre/sed nō q̄sidio paterno: cū tutore iuuer.

Orpheus: poeta seu vates Calliopes ⁊ Apollinis filius thrax: hic lyrę studio silliⁿ extitit: quā dono a mercurio habuit. Fuit ⁊ ali⁹ orpheus Oeagri fili⁹ vn⁹ ex argonautis/ciconū rex. Orpheus a.um. idē qđ thracius. Var. Quicquid in orpheo rhodope spectasse theatro Dicit: exhibuit cęsar arena tibi.

Orthe dicunť a grecis Deniana ędificia.

Orthos grece: latine rectus dicit. Sed in cōpositione cm̄. Orthoo: dirigo.

Orthographia: recta scptura/vel recta pictura.

Orthodorus: bō rectę opiniōis/siue sentētię/aut fidei: Δοξα em̄ gloriā ⁊ existimationē siue opiniōz ⁊ sentētiā significat. Orthodoxia: recta opinio.

Orthogoni⁹: rect⁹ angul⁹: q̄ ex vtraq; pte equalis est.

Orthopnoici: asmatici dicuntur: qui eaz anhelitus difficultatem habent: vt nisi recta ceruice stēt/spirare nō possint. Orthopnoea: ipsa passio. Orthon em̄ rectū: πνω spiro. Est em̄ circa fauces malum quod apud grecos aliud atq; aliud nomen habet: put se magis minusq; intendit: omne tamen in spirādi difficultate cōsistit. Sic difficultas hęc dū modica est: Δυσπνοια grece dicitur. Cum vehementior et spirare egeat ne anhelatione nō potest/ασθμα vocatur. Cum accessit id quoq; vt spirare non possit/nisi recta ceruice spūs trahatur ορθοπνοια apellatur. Ab his Dyspnoici/Asmatici/Orthopnoici: a latinis vero vocabulo suspirios⁹ dicuntur.

Orthopeia: emendata cū suauitate expositio.

Orthominū: gen⁹ lini qđ fit pānicla palustrī arūdinis.

Orthocorybantiū: populi quidā Scythię.

Ortyx gis. auis q̄ coturnix: ⁊ vulgo Qualea dicit.

Ortygometra pe. cor. rex coturnicū maior aliquāto ac nigrior: auis dicta ꝓ dux sit ac moderatrix coturnicū Cōponit em̄ ex ορτυξ et μέτρον. mēsura: nō tamen cotburnix idē quod querquedula.

Ortygia: insula in ęgeo: quę etiaz Delos dicit. Dicta ortygia/Solino teste: quia in ea primo vise sunt coturnices: quas greci ortygias vocant: nos a sono vocis qualeas dicimus. Fuit et alia hoc nomine insula circa Sicilią: que ponte iungitur Siracusis: et fontē habet Arethusam hęc ex opposito Plemmyrii Sicilię amnis. De qua Virg. lib. iij. Sicanio ꝓtenta sinu iacet insula cōtra: Plēmyriū vndosū nomē dixere ꝓpores: Ortygiā alpheū fama ē huc helidis amnē: Occultas egisse vias subter mare quę nūc Ore arethusę tuo siculis confunditur vndis.

Ortyx ortygis: animal qđ ꝓcipue in Getulia nascitur: ferē cōtra stare ac ꝓtueri solis radios/caniculāq; adorare. Est ex capraz genere: de quo habeť in Deutero nomio/q̄ sit imundū: a q̄usdā solus vocať: cōtrario vestiť pilo et ad caput verso. Col. li. r. Ferę pecudes vt capreoli damęq;/nec minus ortygū ceruorūq; genera ⁊ aproz mō lautitijs et voluptatib⁹ dominoz seruiunt: mō quęstui ac redditibus.

Os oris: ꝓpie cōcauum illud intra quod sunt lingua ⁊ dētes. Plinius. Cōtinui dentes aut vtraq; pte oris sunt: vt equo aut superiore primores nō sunt: vt bobus/ouibus. Quādoq; os ponit ꝓ facie. Virg. Os humerosq; deo similis. Et de brutis etiā dicit. Idē. Ora citatoz dextra detorsit equoz. Neq; solum de facie dicitur/sed etiā de tota specie quę cernit: et q̄quid in aliqua re patet os dici potest. Idem. Et si q̄s ferro potuit rescindere summū vlceris os. Ouidius. Pronaq; cum spectēt animalia cętera terrā: Os homini sublime dedit. Os leonis genus herbę florē faciens purpureū. Col. Narcissiq; comas et hiantis seua leonis ora seri. Sciendū q̄ os producit: ⁊ habet omnes casus plurales ꝑter genitiuū orū. Virg. lib. viij. Componens manibusq; manus atq; ora rubus ora. Hui⁹ nominis deriuatiua sunt: Osculor/ostium ora/oraculū/orarium/osculum/orior/ordior/ordino/orea/omen/officium: et ꝑm aliquos ostendo. Os ossis: quod ⁊ ossum dici pōt. Pac. Ossum inhumatū solidamentū corꝑis vocatur: quod nodatū ⁊ adiunctū inuicez neruis alligauit natura. Vnde cōponit exos: qđ est sine osse. Lucil. Exos ⁊ exanguis tumidos per fluctuat artus. Inde Exosso as.

Osculum diminutiuū: paruū os: quod est cōtra Prisc. qui nō vult osculū tenere significatū ꝑmitiui. Ouid. lib. i. Metam. Videt igne micantes sideribus illes oculos videt osculą. Idē de Daphne. Videt osculą quę nō est vidisse satis. Et osculū qđ dat amicis: vt est illud: Osculo filiū bōis tradis? Nā in basiādo labia ꝓstringunť ⁊ os paruū fieri videť ⁊ exporrigiť i oscula. Differūt autē hęc inter se: osculū/basiū ⁊ suauiū: q̄ osculū officiū sit: vt cū e lōginquo redeūtes/salutam⁹ atq; osculamur. Basium pudicoz/vt patris in filiū: Suauiū voluptatis/a suauitate dictum.

Oscillum cū c. diminutiuū est a diminutiuo osculum ꝓ paruo ore/sicut a tātulo tantillū. Col. li. ü. Reliquū qđ superest seminis i tabulatū quo fum⁹ puenit optime reponas: qm̄ si humor inuaserit/vermes gignit: qui simul atq; oscilla lupillozq; addiderint: reliqua ꝓgenasci nō pōt. Oscilla etiā sigilla sunt ⁊ paruę imagūculę q̄ arte fictili fingebanť/et venales ꝓponebanť: q̄bus boies ꝑse atq; suis Saturno piacula faciebant: vt inquit Macro. Virg. lib. ü. Beor. Oscilla ex altis suspendunt mollia pinu. Et sic ab osculum fit: cum significat faciē paruā vel totā speciem.

Oscillo las. ab oscillum fit: ⁊ significat inclino. Festus. Oscilla sancta dicunť q̄ oscillēt. i. inclinēt: ꝓcipitet qz efferāt oscillātes. Ser. putat esse cōpositū ab os⁊ cilleo es/q̄ in hoc cillerentur. i. mouerenť ora. Nam cillere mouere est. Plau. i Am. Me illi edepol si me rito meo referre studeant gratiam/allegent qui mihi aduenienti oscillet: ꝑbe em̄ os moueat probe ipsā pugnis percutiendo: vt illud infra eodem loco. Illic

homo me interpollabit: meūq; os fruget denuo.

Ossiculū: diminutiuum ab os ossis. Gel. lib. vj. Ratio subtilioꝝ ⁊ vtilitas ipsa operis postulauit/vt tenuissimis minutissimisq; ossicul' caput cōpingeret. Pli. lib. xj. Olim cerebro medio insunt ossicula qua. Hinc fit aduerbiū ossiculatim: qō significat minutatim.

Osseus a. um. quod ex ossib⁹ est. Unde Pli. scribit inueniri lapides osseos.

Ossileg⁹ pe. coꝝ. ossiū collectoꝝ. Ossilegiū: ossium collectio.

Ossuaria: appellant' loculi in quibus defunctoꝝ (ctio. ossa reponuntur.

Ossifraga pe. coꝝ. gen⁹ aquile ab ossib⁹ frāgendis.

Ossa ę. mōs in finibus Thessalię centauroꝝ stabulum: quem Seneca dixit Olympo olim cōiunctū. Luca. Quantus piniferę bozeas cum thracibus osse. Hinc Osseus a. um. Idē lib. vj. Attollit titan⁹ rupes ossea coercet. Ossa no plural' numerus ab os ossis. Macro. Ossa/dentes cū vnguibus ⁊ capillis nimia siccitate ita densata sunt: vt penetrabilia non sint effectui animę quę sensum ministrat.

Osci: Italię pli ab oris fęditate dicti: vñ oscena ꝓba.

Oscines pe. coꝝ. ab ore ⁊ canēdo: aues auspiciū ore facientes. Oscinū: auguriū auiū. Horat. Oscinē coruū precę suscitabo solis ab ortu.

Oscedo. vitium quo quis tenetur vt sępi⁹ oscitet. Gel. libro. iiij. Deliberatū de nota eius qui ad cēsores ab amico aduocatus est: et in iure stans clare nimis ⁊ sonore oscitauit: atq; inibi ꝓpe vt plecteret fuit: tanq; illud indicium vagi animi foret/et hallucinantis/et fluxę atq; apertę securitatis. Sed cū ille deterasset inuitissimus sese et repugnantē oscitatione victū: teneriq; eo vitio qō oscedo appellet' tum note iam destinate exemptus est. Quidam dicunt oscedinē significare graueolentiā. Sere. Hinc oscedo fugit: linguę quoq; vulnera cedunt.

Oscito as. pe. coꝝ. ex os et cito: ꝓprie significat os cōmoueo/ et os totum aperio: vt fit prę somno aut tędio. Quę cum toto coꝝpore fit/pādiculatio vocatur. Cice. lib. ii. de ora. Et istam oscitantē ⁊ dormitantem sapientiā sceuolaꝝ ⁊ ceteroꝝ beatoꝝ ocio cōcedam⁹. Ponitur etiam oscitatio ꝓ ocio et animi securitate. Teren. in An. Sperans iā amoto metu inter oscitātes opprimi. Dicit' et oscitor depo. Cice. li. iiij. ad Weren. Cū etiā maiores calamitates impędere videant/tu/sedetis ⁊ oscitamini.

Oscheon latini serotū dicunt. i. testiū receptaculū. Mā Celsus vbi de morbis tractat qui in naturalib⁹ circa testiculos oriri solēt: sinus ⁊ tunicas his apellationibus diuidit. Sin⁹ qui cōspicit a nobis/oscheon a grecis dicit'. Nostri Serotum vocant.

Osanna componitur ex osi: quod significat saluifica/siue saluū fac/et anna domine. Quę vox (inquit Hiero.) interiectio est deprecātis. Mā sicut nos i lingua latina habemus interiectiones quasdā/vt insultādo dicamus vah/in admirando pape/in dolendo hei. Et quādo silentiū volumus imperare: strictis dentibus spiritū coartamus et cogimus tūm sibilum insonando/sc̄s ꝑi: ita hebrei inter reliquas ꝓprietates linguę suę habent interiectionem: vt quando volūt dominū deprecari: ponāt verbum petentis affectum/⁊ dicant/anna dñe. Osi saluifica interp̄tat: anna interiectio deprecantis est. Si ergo ex duobus his velis compositū verbuz facere/ dices osanna: siue vt nos loquimur/osanna media vocali littera elisa: sicut facere solemus in versibus qñ scandimus. Aleph nāq; littera prima: verbi sequētis extremā/verbi; prioris Joth inueniens excludit.

Osi aduerbium optandi: vt Osi videam aplm dei anteq; moriar.

Osiris pe. ꝑdu. osiris vel osiridis gtm: fuit Jouis filius' ex Niobe Phoronei filia: successitq; Phoroneo in regnū argiuoꝝ. Aegialū fratrē ꝑfecit regno Ecbatę/et ad Egyptios trāsfretauit ghę desiderio. Quos cū subegisset: Jsidē quę ⁊ Jo vocabat/Inachi primi regis Argiuoꝝ filiam duxit vxorē. Ubi cum illa litteras: osir' varias artes Egyptios docuisset: vteręq; diuinos honores meruerūt. Tandē a Stryphone egyptio: vel (vt Seruit) a Typhone fratre clā occisus: ab Jside diu quęsit⁹ est. Tandē apud Phialam iuxta Syenen laceratus cōpertus est in insula Abaton in palude iuxta Memphim. Sepeliri cū Isis curauit: ⁊ paludem Stygem. i. mgrorem appellauit. Mercurius certis diebus mitratos eo accedere voluit. Sed cū apparuisset egyptūs deinde bos quidā/Osirim putarunt: adoraueruntq; vt deū: ⁊ vocarūt Apim. id ē bouē coꝝ lingua. Deinde dictus est Serapis. Tibull⁹. Te canit atq; suum pubes miratur osirim Barbara memphitē plangere docta bouē. Mar. Mō illā mille catastę cincebāt: nec quę turba serapin amat. De osiride sic habet Euse. lib. de ꝓpara. Diodoꝝ siculum inducens. Aegyptios ferunt primos omniū motum ordinemq; cęlestium coꝝpoꝝ admiratos: solem et lunā deos putasse: ac solē quidē osirim: lunā Jsim nuncupasse/a ꝓprietate quadā inditis ipsis nominibus. Mā si quis ad latinā linguā ꝓba rrāferat/ multioculus osiris dici pōt: neq; id ab re. Radijs em̄ suis quasi multos reb⁹ immittit oculos/quib⁹ oia pspicit: vt etiā poeta dicit. Sol q̄ terrarū flāmis opa oia lustras. Quis nōnulli greco⁹ poetę Dionysium esse Osirim cōfingant. Jsim no puscā latine dicere possum⁹ ⁊ lunā/hoc noie indito: qm̄ sempiterna pulcraq; sit: cui coꝛnua depingūt: vel q̄ cū minoides coꝛnuta videat: vel q̄ bos ei apud egyptios sit dedicata.

Ostendo dis. di. sum. et ostentū. ex os et tendo: sicut fit in Oscito ⁊ oscillo. Os em̄ ꝓ facie sępe ponit': quę ꝓ toto coꝝpe nō solum hois/sed etiā cuiuslibet rei spęcie sumit': vt Vo. in Eu. Terē. O faciē pulchrā exponit. Faciē mō nō partē coꝝpis dicit/ sed totā speciem quę apparet et cernitur. Merito ergo ostēdo signifi cat demōstro: qz ostendo est speciem siue faciē rei mōstro: quia tendere os est facie mōstrare: vel qz os ex tēdere solemus in id quod volumus demonstrare.

Ostento as. frequētatiuū ab Ostentū supino formatū: qō significat sępe ostendo. Plau. in Aul'. Altera manu fert lapidē: panē ostētat altera. Aliqñ cum iactantia ostendo: vñ Ostētatio iactantia.

Ostentū: ab ostendo: q̄ statim futuz aliquid ostēdat: vt Cometę/tonitrua die sereno. Monstrū/qō cōtra naturā fit: vt cum nascitur aliquid mēbris alterius generis: qō et ꝓmōstruz qñq; dicit': quasi porro aliq̄d mōstrans siue monēs. Portentū qō licet naturale sit raro tamē se ostendit: ⁊ futuz aliquid cū temporis interuallo denunciat: qō aliquid importuna ac immineꝛe denunciat. Prodigiū: qō et si naturaliter fit/ac sępe euenit: semp tamen aliquid ꝑsagit mali/quasi porro agendū. Cōfundunt' tñ hęc/⁊ p eodem significato accipiunt': oiaq; ab eo q̄ futuz aliquid ostendunt dicta sunt. Labeo diffinit ostentum esse cōtra naturam cuiusq; rei genitum factumq;. Duo sunt genera ostētoz. Unum/quotiens quid cōtra naturā nascit'. Alterum/cū quid ꝓdigiosum videt'. Sue. in Cesa. Lūctā ti ostentū tale factū est. Quidā eximia magnitudie ⁊ forma in primo sedens repente apparuit arūdine canens. Accipiunt' etiā ostentū in bonā partē. Sue. in Uesp. Jampridē sibi q̄ hęc ostenta concęptā in speciem imperū venit. Pli. lib. xvj. scribit factū esse ostentum arboris: a quo deinde tēpore maiestatis populꝰ romani resurrexerit. Als ostentū participialiter poni solet. Pacu. In ipso tēpore ostentū senē. i. demonstratum. Est enim ostentus a. um. Cato. Liger qlet⁹

cōsterā ꝺo qui in ventū fauoniū spectabit: z soli ostentus erit: alī⁹ ꝺon⁹ nullus erit. Varro lib. j. de re rusti. Qui locus optim⁹ vino sit: et ostent⁹ soli amineū seri oportere. Ostent⁹ tus. nomen: irrisio dicit. Sal. in Jug. Sed quoniā eo natus sū/vt Jugurthę scelerū ostentui essem.

Ostentosus sa sum. quod ostentū facit: vt a Prodigiū Prodigiosus.

Ostris siue ostria: arbor ꝙ solitaria nascit circa saxa aq̄sa: similis fraxino cortice z ramis.

Ostrum dixerūt antiqui id quod ex lino facto olei pur purgatū ꝙ relinquit. Factū ꝺo dicebant ꝙ vno tempore cōficerent: quem alij centū sexaginta modiorū: alij centū viginti faciebant.

Ostiū ab obstādo quidam deducunt: ꝙ ab eo arcemur ingressu: quidā ab os oris: ꝙ sit id per qꝺ ingredimur vel domū vel quemcūꝫ alīū locū. Alij a greco οστε ον: qꝺ est repellere. Unde ratio exigit vt sine aspiratiōe scribat: licet eruditor⁹ vsus illud cū suis deriuatis aspirer. Ostia greci Thyras vocant. Ad Thyri diō ostiolū. Ostior latera antas vocam⁹: a quib⁹ antipagmēta valuarū ornamenta.

Ostia orū. tm pluraliter fluuior⁹ patētes adit⁹ sūt. Virgilius. Italiam cōtra Tyberinaq̄ longe ostia. Dicimusq̄ Mili ostia z Tyberina ostia: q̄ mare intrant/nō adit⁹. Et facilis est ad regem aditus/nō facile ostium. Et hęc sllua nullos habet adit⁹/nō ostia. Aliquā ꝺo ostia ponit p portu. Virgil. Aut portū tenet: aut pleno subit ostia velo.

Ostia ę. vꝺs in ostijs Tyberini fita: ab Anco martio cōdita: vt inquit Liu⁹: in ipso maris fluminisq̄ cōfinio: vt tot⁹ mūꝺi opes illo veluti maritimo vꝺis hospitio reciperēt. Ab hac Ostiēses ꝺicti ostiēsis ager/ostiensis porta Rom: eo ꝙ Ostiā versus ducat. Ea nūc sancti Pauli porta apellat.

Ostiatim: q̄ singula ostia. Quintil. Nec sectāꝺo singula/z velut ostiatim pulsanda.

Ostiari⁹/ostij custos. Cui⁹ fgmininū est ostiaria: vt Ancilla ostiaria in Euāgelio.

Ostracū: latine testa: grece οστρακον. Unde testacum pauimētū vulgo nūc ostracū vocāt. Hic Ostracismus: relegatiōis gen⁹. Nam ciuitates antiquitus quę populari statu regebant: eos qui supercellere vi ꝺebant: vel ꝓpter ꝺiuitias/vel ꝓpter amicos/alienam ve poteſtatē: extra ciuitatē relegare solebant ad tempus: sicut ꝺocet Aristor⁹. lib. iij. Polit. Athenienſes ꝺo exilio decēnali multare cōsueuerant potentes ingenijs z excellētes gloria viros. Et hoc exilij gen⁹ ostracismon apellauerūt: qui repertus est nō ad castigandū improbitatē/sed ad potentiā moderandā. Ostracism⁹ autē ab ostraco: id est calculo siue testula nomē sortit⁹ est: qui in hunc modū Athenis peragebatur. Ostraci viritim in cōsilio ꝺabant quisq̄/in quib⁹ nomen illius perscribebat quem vrbe cedere voluisset. Magistratus ꝺo qui huic negocio pręerant: vniuersos simul calculos recensebāt/qui nisi sex milia numerū excessissent: nihil confectū esse indicabāt. Ubi ꝺo verim⁹ numer⁹ repertus fuisset: eū decē annos exilio afficiebāt. Hoc ostracismo Themistocles/Limon z Aristides multati fuere. De Aristide legim⁹: cū iuxta eū quidam rustic⁹ illiterat⁹ testę ꝺederet: ipse Aristide testā ꝺedisse vt nomen suum scriberet. Admiratus id Aristides/interrogauit nū quid ipsum cognosceret? Minime inquit. Sed quid cęteri ita sentiunt: ego q̄q̄ ita censeo eū esse damnandū. Hoc latini testularū exilium vocant.

Ostrū: muricis siue cōchilij ac purpurę color. Conchylia essū murex et ostrū in eaꝺē significatione sumunt. Virgil⁹. Tyrioq̄ ardebat murice lena. Idem. Ut gemma bibat et sarrano ꝺormiat ostro. Iuue. Uox ego nō fugiam conchylia: id est murice infecta. Excipitur tamen ostrū a cōchylī marino/ex quo purpura inficit. Cui⁹ (vt Cicer. inquit) nō minores sunt q̄ cętęraq̄ rez naturā cōsiderantibus admiratiōes: q̄ habet nō in omnibus locis quib⁹ nascit/vnius generis colorem: sed solis cursu naturaliter temperet. Itaq̄ qꝺ legit in Ponto z Gallia: quia hę regiones sunt p̄ximę ad septentrionē et occidentem/inuenit liuiꝺū. Quod autē legitur ad equinoctialem/orientem z occidentem/inuenit violaceo colore. Quod vo meridianis regionibus excipitur/rubra procreatur potestate: ea cōchylia cū sint lecta ferramēta circa scinuntur: e quibus plagis purpurea sanies vt lachryma ꝓfluens excussa in mortarijs terendo comparat. Et quia ex concharū marinaq̄ testis eximit: ideo ostrū est vocitatum. Igitur muricis siue conchylij liquor/qui et Ostrū ꝺicitur tēperatura artificis aꝺhibita fere purpureus fit/hoc est in violaceū tendens. Sed hęc apꝺ auctores confunꝺūtur: Muricem et Ostrum et Tyriū pro purpura ponentes. Sciendū quoq̄ est ꝙ cōchę et ostrea ꝺicūtur firmioris testę pisces. Conchę q̄ testam lenem habent ac polita vniformiter rugatam siue denticulatā.

Ostrea quę asperā scabramq̄ testā habent: Cuius generaliter ostrea quoq̄ conchę ꝺicātur. Item quę ex vno tm latere testam habent: altero scopulis aut lapiꝺibus alterive materię aꝺherente. Nam testę ipsę duriores ꝓprie conchę ꝺicūtur/quales sunt cochlearū. Sene. Quid ostreū sapiat: quiꝺ mullus optime nosti. Dicta ostrea a greco: Nā sicut nos a testa testuꝺinem vocam⁹: sue animal qꝺ veluti testa tectū est: sue id gen⁹ ędificij qꝺ ex testa est compositū/vel aꝺ testuꝺinis simlitudinem est factū. Sic greci οστρεα απο των οστρακων noiauerūt: ꝺicunt etiā ostreę fę. ge. Sel. Ostreę senescēte luna inuberes/macre/tenues/exustę sunt: crescēte luna pinguescūt. Spoꝺyl⁹ ꝺicit callosū illuꝺ rotūꝺū albicās qꝺ int⁹ habet i medio: a silitudine spoꝺyli/qꝺ nos ꝓtuculū ꝺicim⁹: Nā reliqua caro circūsperſa lacinia ꝺicit.

Ostreatus a. um. ponit ꝓ duro atq̄ aspero. Plau. Ita q̄ iā quasi ostreatū tergū vlcerib⁹ gestat.

Ostrineus a. um. quoꝺ est ex ostro.

Osus cū suis cōpositis Exosus et Perosus: participia sunt/siue participioꝝ modo capiunt. De quib⁹ in ꝺictione Perosus. Jūgit autē osus cū actō/et actiue sumitur: vt osus sū/osus es/osus est: ꝓ oꝺi oꝺisti oꝺit. Participiū quoq̄ futuri tpis osur⁹ et osor vbale: ab ozsū supino fiunt: q̄ Fest⁹ ab oꝺio sumit: licet nō sit in vsu. Plau. i Am: Inimicos semper osu sū obtueri. i. oꝺi. Osur⁹. Li. i Let. Negabat villā vocē iimicitioē amicitię potuisse repiri q̄ ei⁹ q̄ ꝺiuisset ita amari oportere: vt aliq̄n esset osur⁹. Osor. Plau. in Asi. Waꝺidū nihili incōtinētē atq̄ osorē vꝺis suę. i. q̄ oꝺit vꝺre sua. Sciēꝺū ꝙ i osus terminata q̄ꝺā significāt habitudinē siue vehemētiā copiā ve/aut affectionē: vt aiosus/ingenioſus/neruoſus/saxoſus/aquoſus: q̄ habet copiā saxoꝝ/neruoꝝ/ingenū/animi. Animoſus/libiꝺinoſus/mulieroſus/seꝺitioſus/factioſus: q̄ amat vinū/libiꝺines/mulieres/seꝺitiōes/factiōes. Quędā actionē: vt studioſus/stomachoſus/ꝓtuberioſus: q̄ opaꝝ ꝺat studio: q̄ stomachat: q̄ ꝓtuberia facit. Quędā passionē: vt oꝺioſus/iuꝺicioſus: q̄ habeꝝ oꝺio/z cui iuꝺicēt. Quędā actiue z passiue accipi pñt: vt formiꝺoloſus/laboꝛioſus/operoſus/voluptuoſus/religioſus.

O Ante T

Otides: auiculę perꝺicibus similes: quę breui volatu cito lassantur.

Othrys: mōs thessalię. Othryades: nomen lacedemonij viri: tā primę q̄ tertię ꝺeclinationis est.

Ø Ante V

Ouis a greco ὄϊς interposita u propter hiatum significat pecudem.

Ouinus a um qđ ex oue est: vt pellis ouina a quo Ouillus ouilla ouillum.

Oüllus a um. Plí.liб.xix. Quin t ouillo simo vti qñ aliud herbesceret: diminutiuũ est ab Ouinus.

Ouile: locus in quo oues morari solent.

Ouiaria ę. ouiũ multitudo. Var. in plo. li. ü. de re rust. Quod eo facilius faciã ꝙ t ipse pecuarias humi grãdes in apulia ouiaria: t reatino equarias.

Ouiaricus a um possessiuũ ab oue deriuatũ. Col. li. viü Et qñ de ouiarico satis dictũ est: ad caprinum pecus nunc reuertar.

Ouicula diminutiuũ significat paruã ouem.

Ouum ab ὠόν interposita u euphonię causa.

Ouo as: leto: t leticiã vociferando seu canẽdo demonstro. Liuius liб.j. Romani ouantes ac gratulantes Horatium accipiunt eo maiori cum gaudio quo prope metum res fuerat.

Ouatio vt est ab ouo as: significat paruũ triumphum quẽ faciebãt ouãtes qui non in curru sed pedes ouali corona redeũtes ex pugna cũ bellũ nõ erat idictũ vel sine sanguine ꝓfectũ: ab ohe gaudẽtiũ interiectione: vt sit ouatio quasi ohatio. Iuue. Satur est cum dicit Horat. ohe bacche. Vel a voce militum quę fiebat geminata oo littera: p interpositionem u euphonię causa: Vt aũt ab ouũ fit significat tẽpus quo gallinę ouą faciunt: vt vernatio/mellatio/pullatio. Plí. Certe luna capiendũ censent tanꝫ congruere ouationes etiã serpentiũ humani sit arbitrũ.

Ouatus a um: qđ est in similitudinẽ oui factum. Plí. Alijs turbinatio pyri. Alijs ouata species ceu malorum aliquibus. Hinc ouatũ aurũ: ouo auratũ quoniã oui albo antea illinito era ac marmora auri t argenti laminis decorentur. Nec obstat ꝙ ouum habeat primã longã. Pleraqꝫ eñ deriuatiua primitiuorum naturã non seruãt. Persi. Vincillud subijt auro sacras ꝙ ouato Perducis facies. Hoc Plí. liб. xxxv. de marmoribus loquẽs innuere videtur cum inquit. Vt ouatus esset numidicus vt purpura distingueret sinnadi. Mõnulli ouatũ auꝫ dici aiũt: ouatiõe victoriaꝫ quesitum: vel ingens et copiosum quantũ ouationibus comparatur.

Oualis t hoc uale: quod ad ouationem pertinet: vt Oualis corona quę ex myrto fiebat.

Ø Ante X

Oxus: amnis oxtus in lacu oxia: vt inquit Ptol. siue Oxo vt Solinus.

Oxys masculini generis t Oxy neutri ideclinabile acutum citum t velox significat. Oxos neutri generis siue Oxeos acetum. Oxys idis ꝓ vase aceti.

Oxya grece: acutus accentus latine dicitur.

Oxybaphum: latine acetabulum: ab aceto habet penultimam correptam.

Oxygarum penul. cor. acutũ garũ hoc est garũ ex aceto confectũ: qđ in principio mẽsę apponi solebat. ὀξος acetum γαρος liquamen ex pisce.

Oxygala: q̃si acetosuꝫ lac. Gala latine lac. Oxos acetũ

Oxylapatũ. Lapatum acuta habẽs folia. Oxystenon acutum iuncum significat.

Oxybalme: genus potionis qđ ex sale et aceto recenti fieri solebat aduersus serpentes.

Oxymeli: acetum mulsum dicitur genus potionis qđ ex mellis heminis. ij. aceti veteris heminis: scꝫ salis marini pondo Tymbrę quadrante: aquę marine sextarijs. ij. pariter decoctis fieri solebat.

Oxypora sunt quę Col. tradit appellari oxygara. Quoniam inquit cuꝫ vsus exigit aceto garoꝫ diluuntur. Plí. quoꝫ liб. xx. Feniculum condimentis ꝓprie omnibus inseritur. oxyporis etiã aptissime. Süt t sua medicis oxypora quasi a celeritate dicta penetrãdi. Est enim remedium presentaneũ. i. celeriter iuuans. Idẽ Juniperus miscetur antidotis oxyporis.

Oxypopoli qui cibos vendunt aceto cõfectos. Plí. In eo vsus t oxypopoli: seruãt addito dulci accrementum aceti temperantes.

Oxysaccaron: potionis genus ex saccaro t aceto. Saccarum mel dicitur in arundinibus collectum gummi modo candidũ ac fragile.

Ø Ante Z

Ozena: morbus cum vlcera circa nares sunt pluresue crustę: t odorem fędum habent: cui malo vix potest succurri nomẽqꝫ trahit ab ozena sicut t polyp°. Plí. liб. xi. Polypoꝫ gña t ozena dicta a grauitate odore

Ozimũ penul. cor. ab ὄζω redoleo: genus edulij redolentis ex intestinis confecti. Persius. Cum bene distincto cantauerit ozima verne.



Littera muta est: nec aspirationes admittit nisi in dictionib° grec. q̃ postponit: vt phaethon. Conuertit qñqꝫ in traducendis dictiõib° grecis p in b. vt cũ apũd grecos πυξος apũd nos buxus scribit. ab ἄλυρτος cũ lfa ϕ. p q̃ nos ꝑ ponere ꝓsueuim° Absyrt° cũ b. traducit. Interdũ p exile ꝓ ph aspirato traduci solet vt qđ a grecis φοινικιος cũ ph aspirata scribitur a nostris puniceus transferẽ. Sic πορφυρεον purpureũ dicimus. Quin t cõtra vbi illi p exile ponunt: latini sepissime aspiratũ traducũt: vt qđ illi ὑϕιπυλη nos hydsiphyle scribere solemus.

P Ante A

Pabulum ꝓprie pecudũ t aliorum bzutorũ cibus herbaceus fęniceus paleaceus vel stramẽtitius est.

Pabularis t hoc pabulare qđ ad pabulum pertinet seu quod pro pabulo datur. Colu. Vitia pabularis t vicia seminalis.

Pabulor aris pabulum ex agris capio. Vale. max. Jd postq̃ cognouit depositis insignibus imperij familiarẽ vultũ induit ac pabulantiũ hostiũ globo sese obiecit. Interdũ pabulare est pascere. Col. li. viii. Subinde quę icedit. s. capella ꝓpesci debet ne ꝑcurrat sed placide ac lente pabuleꝫ: vt t largi sit vberis.

Pabulator qui pabulatũ vadit. Cęs. liб. v. Repente ex omnibus partib° ad pabulatores aduolauerũt.

Pachinus penul. indifferente: ꝓmontoriũ sicilię pelo/ponnesuꝫ spectãs ab aeris crassitudie. Mã παχυς pingue t crassuꝫ dicit. Vir. li. iü. Prestat trinacrũ metas lustrare pachini. Puscia. in perihęgesi. Qui pro cul effusis pachini distendit oris.

Pachisos: fluui° Sicilię ciuilis sanguis notat° infamia

Pachiri montes in minori Asia.

Pactolus penul. pro. fluuius lydię aureis arenis smyrneos irrigãs agros. Juue. Quod tagus t rutila pactolus voluit arena.

Pacuuius Bzũdusinus poeta tragicus illustris ennũ poete ex filia nepos Rome picturam exercuit: ac fabulas venditauit: deinde Tarentũ trãsgressus ꝓpe nonagenarius diem obiit: hic vt Quintil. ait grauitate sententiarũ: pondere verborum: auctoritate personarum clarissimus fuit: citra eũ nitorem.

Pax a pactione dicitur. Qđ nomen etiaꝫ pluraliter declinatuꝫ legitur. Horat°. Hoc paces habuere bone

ventiq̄ secūdi. Aug. liū. iij. de ciui. dei. Semp in pace habuerūt paces bellicasq̄ victorias q̄ semp fere p humanoꝝ aioꝝ motus accidūt. Var. Diaduertē dū primū quibus de causis ⁊ quēadmodū constituerunt paces. scōm quas fide ⁊ iusticia eas coluerunt. Et est pax trāquilla libertas. Vir. Pars mihi pacis erit dextrā tetigisse tyrāni. Per translationē q̄q̄ sumit p venia. Idē. Sed votis ḡcibusq̄ iubent exposcere pacē Q̄q̄ p ppciatiōe: vt apud eūdē. Pacemq̄ p aras exp̄rāt. Par etiā aduerbiū grecū est ⁊ significat tm̄modo. Ter. i Heau. Dū argētū capio pax nihil āpli⁹

Pace tua dixerim: honestus reprehendendi mos prius captata venia. i. tua venia: ⁊ te non irascente.

Paco as: a pace fit: ⁊ significat mitigo/lenio/placo/propicio/cōcordo: ⁊ pactū facio. Aug. sup Joānē. Exūt mane: ⁊ quos inuenit cōduxit: ⁊ pacauit cū eis mercedem denariū. Dicit ⁊ pacor deponens. Idem in eodem vtrūq̄ cōplexus est. Sodalis nō tibi feci iniuriā q̄ pacaui reddidi tibi: fraudem tibi non feci: quia q̄ pactus sum reddidi.

Pacate aduerbiū: significat tranquille sedate.

Pacifico as: a pacifer esse videt. Cice. Lepido. Itaq̄ sapientius meo quidē iudicio facies si te in istā pacificationē nō interpones. i. pacem faciendam. Quidaꝝ hec tria separant: vt pacificatus sum: pacem feci significet. Pacatus sum: in pace fuꝝ: ab armis desitū: placitus sum: ab indignatione animi ad lenitatem rediū vel animo leni fuꝝ.

Pacificatorius a um: q̄ ad pactionē ptinet. Li. Postq̄ nos pacificatoria legatione implicatos putant.

Pacisco: eris: pactus depo. significat pactum facio cōuenio. Cū etiā construit cū ablō sicut alia verba pteritā significantia. Plau. in Bac. Pacisci cuꝝ illo paulla pecunia potes. Dicimus etiā pactus sum hanc rē. Justi. li. ij. Cū Xerxe nuptias filiq̄ eius pacisci. Vnde compositū est Depecisco:.

Pactio (vt inquit Ulp.) est duoꝝ pluriū ve in idē placitum ⁊ consensus. Sal. Collegā suū Antoniū pactionesq̄ p quinq̄ ppulerat: ne contra remp. dissentiret. Cice. liū. iij. offi. Regulus nō debuit conditiones pactionesq̄ bellicas ⁊ hostiles perturbare.

Pactum quandoq̄ participiū est a pacisco: vt est illud in Gen. Et recordabor fœderis sempiterni q̄ pactū est inter deū ⁊ omnē animā viuentē. Quādoq̄ nomē q̄ a Cicerone sic diffinitur. Pactum est q̄ inter aliq̄s cōuenit q̄ iam ita iustum putatur: vt iure prestare dicatur. Viero in Gen. Statuā pactū meū vobiscum. In ablatiuo q̄q̄ accipit p modo. Teren. in And. Eo pacto gnati vitā ⁊ consiliū meū cognosces. Pactilis: Vide in dictione Pago is.

Padus fluuius qui vt Pli. liū. iij. scribit e gremio Vesuli montis celsissimū in cacumen elati finib⁹ ligurum Babiēnoꝝ visendo fonte prosluens cōdensq̄ sese cuniculo: ⁊ in foro vibiēsiū agro iterū eroziēs: nulli amniū claritate inferior: a grecis dictus Eridanus ac pena phaethontis illustratus. Augeť ad canis ortus liquatis niuib⁹ agris q̄ nauigūs torrētior. Herodorus refert q̄n circa fontē arbor sit multa picea q̄ padēs gallice voceť: padū hoc nomen accepisse.

Padua: vbs a padi vicinitate dicta: q̄ ⁊ patauiū dicit quasi padauiū: vel απο του πεταθε id est a volādo q̄ captato augurio dicit cōditū. Vel a petēdo: q̄ telo auē petisse dr: eoq̄ i loco vbē cōdidisse. Primo Antenorea dicta est. Q̄n antenoride: postea patauini ⁊ paduani. Apud patauiū natus est Titus Liuius historicus celeberrim⁹ q̄ res romanas sūma facūdia p scripsit. Similiter Stella ⁊ Valerius Flaccus poete hic ortī fuere. Preterea Paul⁹ iurisc̄sult⁹ Albertus Eremitanq̄ nostre religionis theologus: Cuius ingenij acumen opa q̄ edidit declarāt. Frācisc⁹ quoq̄ cognomēto Carabella q̄ in legib⁹ interpretandis: ⁊ vite integritate tm̄ valuit vt in cardineū cētū fuerit electus in ea vbe originē duxit. Fertur ⁊ volusius poeta patauinus qui post Enniū rerum gestarū populi romani annales carmine descripsit.

Padusa: fluuius quē aiunt padi brachiuꝝ rauennā vsq̄ perductū Massaniscū cū alio noie appellatū.

Pean: hymnus erat in apollinē: sicut dithyrambus in bacchū: vt Jul. Pol. inquit: qui nō solū in auersione malorum decantabatur: sed ⁊ in victoria. Interfecto em̄ pythone laudibus ⁊ carminibus laudatus fuit: q̄ peana dixerunt. Virgi. Letum pœana canētes. Absque tamē pro omni deoꝝ laude ponit. Q̄n opus sū Pindarus de laudib⁹ deoꝝ omniū peana inscripsit. Pean vero ab παιω q̄ est medeor: q̄. s. morbis remedians finē faceret. Vnde ⁊ Apollo ipse pean dictus est. Juue. Parce precor pean.

Pechnium: genus ludicri poematis a ludendo. Vnde Technopechnion apud Ausonium.

Pedor: squallor/illuuies/sordes ⁊ omnis immūdicia: seu putor i aiali. Luca. Lōguscq̄ in carcere pedor. Cicero libro. iij. Tus. Barba pedore horrida atq̄ intonsa infuscat pectus illuuiq̄ scabrum. A greco hoc nomē deduci videtur quo παιλεσ id est pueri dicunt qui in illa puerili ętatula sordidissere sunt: nec a sordibus sciunt abstinere. Vnde peditos quoq̄ sordibus ⁊ obsoletos appellant.

Pedagogus pe. pro. pueri ductor παῖσ puer: αγω/γοσ ductor. Is est em̄ cui ducendoꝝ puerorū custodia datur. Col. liū. j. Nec postremo quasi pedagogi eius meminisse dedignemur iulli hygini.

Pedagogiū apud iuriconsultos: ti. de fundo instr. Seruitium atq̄ mancipium dicitur. Verba Ulpia. hec sunt. Si instructū fundus legasset: ea pedagogia quę ibi habebat vt cum ibi venisset presto essent in tricliniō legato continenť. Sue. tū si textus falsus non est accipit pro puerorū concubitu cum inquit in Nero. Super ingenuoꝝ pedagogia ⁊ nuptiarū concubinatus vestali virgini Rubrie vim intulit.

Pedagiū locus in domicilio in quo pueri seruiq̄ cōmorantur: qui παιλεσ vocanť. Pli. lib. vij. epistolaruꝝ Puer in pedagio mixtus pluribus dormiebat.

Pedico as: pe. pro. obscenū verbū q̄ significat prepostera cum masculis libidinem exerceo. Greci dicunt πυγιζειν Jul. Firmicus hanc libidinez prepostera appellat. Vnde pedicones siue pedicatores puerariꝝ puerorū amatores concubitoresq̄.

Pederastes: amator puerorum: Pederastia: amor obscenus in pueros.

Pedia. Grece παιδεια eruditio institutioq̄ in bonas artes vt docet Gel. Vnde pedia Lyri quam Xenophon scripsit.

Pedotriues pe. pro. ludi litterarij preceptor ⁊ exercitationis magister: cui⁹ officiū (vt inquit Plato in Gorgia) est corpora hominū formosa robustaq̄ efficere. Pedotriuica exercitatio ptinēs ad doctorē pedotriuem. Aristo. li. viij. poly. precipit adolescentes gymnastice ⁊ pedotriuice esse tradendos.

Peon nomen viri medicine artis peritissimi vt scribit Homer. A quo peonia herba dicta. Est et peon genꝰ pedis: qui a Diomede quadruplex esse traditur quorum primus ex longa ⁊ tribus breuibus constat. Secūdus ex breui ⁊ longa ⁊ duabus breuibus. Tertius ex duabus breuibus ⁊ longa ⁊ breui. Quartus ex tribus breuibus ⁊ longa.

Peonia herba vocata est a peone medico qui eam inuenit. Peonia etiam regio est in europa a Peone Endymionis filio ⁊ Epei fratre: q̄ victus cursu ab Epeo sicut inter eos conuenerat: imperium victori dedit et in Macedoniam seu Thraciam ad amnem Axium

discessit. A quo peonia regio dicta: que postea ex regie nomie Emathia pars Macedonie vt a qua peones populi. Justi. lib. vii. scribit penul. cor. Sta. libro Achil. Preterit et didici quo peones arma rotatu. Unde Peonia ponitur pro macedonia sicut Emathia: cuius littoris regio iuxta Sithoniam et Thermopontum pallene vocatur. In hac regnasse fertur Thelegonus.

Pestum oppidum lucanie rosarum abundantissimū: vbi ob celi clementiam bis in anno producebantur fructus. s. Maio. z Septembri. Virgi. li. iii. ge. Biferiq rosaria pesti. huic magnia ppe mare magni spacii adhuc integra videnē latitudine z altitudine miranda a Thuscis conditū possidoniā dixerunt: z eius sinum possidoniate. Postea romani missis huc colonis ampliauerūt: vt ait Stra. Hinc Pestanus a um. Ouid. de arte. Laltaq pestanas vincat odore rosas.

Petus: qui obliquatis oculis in altum respicit. Hora. in Ser. Appellat petū pater z pullū male paru⁹ si cui filius est. Hinc peto⁊ familia rome cognomē sūpsit.

Pagus: simul posite ville: hoc est rusticane domus in vnum coagmentate. Nam πηγη latine fons dicitur: q circa fontes hec ponerentur: q omnes eadem aqua vterentur. Scribit Cesar ciuitatem heluetiā in quattuor pagos fuisse diuisam: hoc est in quattuor regiones que pagatim habitabantur.

Pagatim aduerbiū: dictum est per singulos pagos: ea forma qua oppidatim. Liuius. Tepla deum que pagatim sacrata habebant diruit atq incēdi iussit.

Paganus a pago dictus est rustic⁹: villanus in villa natus qui non nouit vrbem quasi ex vno fonte potans. Hinc Semipaganus: semi rusticus. Interdum pagani accipiuntur p hominibus non militantibus tā etsi vrbani sint. Et est verbum peculiare iurisconsulcorum a quibus hec duo perinde ac contraria opponunē miles et paganus. Sueto. de Aug. Pinarius equitem Ro. cum concionāte se admissa turba paganorum apud milites subscribere quedaz animaduertisse curiosuz z speculatorē ratus cōsā fodi impauit Ulp. Est scriptū a diuo pio in eo qui cuz esset paganus fecit testamentū: mox militare cepit. Paulus. Fecit testamentū exemplo eius qui paganus fecit: deinde militare cepit. Quare autem pagani dicantur qui vrbani sunt dicitur Romam diuisam fuisse in tribus quattuor sicut apud Dionysium: lib. iii. antiquitatū legitur: quas pagos vocitabant in quibus habitātes pagani dicebantur: qui in nullam aliam habitationem transferri poterant.

Paganalia orum: rusticorum festa.

Pagasa thessalie oppidum: qđ postea Demetrias dictū est: Iuxta quam edificata fuit Argonauis. Proper. Quod nauis longa argonautarum pagasea nuncupatur: q Jason qui eam edificauit fuit filius Esonis fratris Pelie regis Thessalie. Hinc pagasicus sinus in thessalia est dictus.

Pago is: pepigi pactuz significat pacisco⁊. Lice. lib. ij. ad here. Pacta sunt que legib⁹ ob seruanda sunt: hoc modo. Rem vbi pagūt oratione pagūt. Aliqñ significat promitto. Plau. Hec tibi pacta est Calicli filia. Ser. tñ dicit pago vnde multi volunt venire pepigi nusq lectuz est: vultq pepigi a pacisco⁊ fieri: sicut et pactus. Quō a placeo placui z placitus.

Pagina penul. cor. vtraq pars folij a pagendo q in pagines carmina panguntur. i. finguntur. Versus enim pangi vel figi ceris dicuntur. vel q in libris suā queq obtineant regionem vt pagi. Hinc fiunt compagines pro coniungo q pagine simul coniunguntur. Pagiula diminutiuum. Cicero. ad Atticum. Si vero idē quod nescio an sit vt non minus longas iam in codicillorum factis futurorum consulum paginulas habeat q̄ factorum.

Pagyris: nomen fluuij z nomen ciuitatis a qua Pagyri re populi. Quidā tamen pacyrim dicunt.

Pala instrumentū rusticanum vulgo notum. Et instrumentum quo panis in furnum mittitur z ex trahitur: necnon ventilabrum. Item quoddam ignis receptaculum. Jtē Pale dicuntur dorsa dextra: leuaq eminentia mēbra. Jtez Pale (vt inquit Stra.) minores auri purgationis massule z vtiq nō maiores scribra. Pli. li. xxxiij. Expuit eris pala quedā: hoc est qđ greci Plegma appellāt. Idem lib. xxxij. scribit palacas appellari massas auri in puteis repertas decē z amplius librarum pondere quas alij palacranas vocāt sicut id qđ minutum est balaucem.

Palla palle per dupler ll. est honeste mulieris vestimētum: hoc est tunice palliū qđ pallā z foris est ad vestigia vsq demissum. Virg. Pro longe tegmine palle. Tygridis exuuie p dorsum a vertice pendēs. Plau. in mene. Pallā ad phrygionē fert: cōfecto prandio. In Gallia tñ viri quoq palla vtebāt. Vñ Var. Demidiasq nates gallica palla tegit. Et ab irrugatione z mobilitate dicit palla qđ est circa fines huiusmodi vestiū απο του παλλειν. Est etiam hoc nole vrbs Ptolomeo teste a latere meridionali cor. sice.

Palaca a palacranas p auri massa sumi solent.

Pallace: grecum est z significat concubinā. Unde dicimus. Hec est pallace mea.

Palam aduerbiū ad omnia refertur: z significat manifeste z coram pluribus. Cora ad psonas tñ. Tere. Si falsum aut fictum continuo palā est. Hinc fit Propalam eiusdem significationis: a quo Propalo as: pro manifesto seu aperio. De quibus infra.

Palam questum facere dicitur nō tantū ea q̄ in lupanario se pstituit: sed etiam si qua vt solet in taberna caupona vel qua alia domo pudori suo non parcit.

Pallium dictum est q palam sit z foris. Sub eo enī tunica sumebatur longe lateq diffusum: z viris mulieribusq conueniens: ppie autē grecus habitus. Unde palliati greci dicti sunt: et Comedie palliate que scripte sunt pm ritus z habit⁹ hominū palliatorū greco rum. Auctores Dona. z Diomedes.

Palliatus a um: pallio indutus: z pallio cooptus. Augusti. lib. x. confes. Jnest animę vana z curiosa cupiditas nomine cognitionis et scientię palliata. Apul. Nec palliari tam aperta res potest.

Palliolum diminutiuū breuius pallium: siue linteum ad caput tegendum. Juue. Cultam palliolo mulier nempe ipsa videtur. Hinc Palliolatim. Plau. Palliolatim amictus sic incessi ludibundus.

Palliolatus huiusmodi palliolo indut⁹. Sue. de Clau. Palliolatus nouo more ꝑsedit. Var. Hanc volo q̄ facilis que palliolata vagatur.

Palliastrum: rude ac vile pallium. Apul. Ecce socrates contubernalem meum conspicio: humi sedebat scissili palliastro semiamictus.

Palus pali: note significationis habet primā productā Tibul. Hic docuit tenerā palis adiūgere vitē. Palus ꝺo paludis pro loco aquoso: habet primā correptam. De quo infra.

Palo as: sepio tendo z quasi palis munio. Colu. lib. xii. Ut vitis paletur z capite tenus alligetur: et iuga vineis imponantur z capistretur. Et palare vagari errareq. Unde et Dispalare quod est diuidere. Sisen. Dispalati ab signis digressi oēs ac dissipati.

Paloz aris: passim vagor: sicut faciunt qui lento gradu dispersiq labuscas querūt. Liuius lib. i. Raptim z ad hos romana legio ducta palantes in agris oppressit. Idem lib. v. Jā obsidionis tedio victi abscedunt vagiq p agros palāt: cibis vinoq raptim hausto repleti. Hoc verbū a palā qđā deduci existimāt. Alij a

palis castroꝝ:hoc est fudibus: modo huc:modo illuc translatis. Dicit̃ ꝛ palo as:in hac significatione.

Palatim aduerbiũ:significat passim vagãdo. Liui.li.v Tusculũ palatim fugerem.

Palata ficus inter palas cõpressa. Hiero.li.ij. Re. Apparuit sĩba puer miphiboseth in occursum eius cum duobus asinis qui onerati erant ducẽtis panibus et centũ alligaturis vuę passe ꝛ septem massis palatarũ

Palatus:ozis cglũ:ꝙ labijs dentibusq; quasi palis munitus sit. Aug. sup Joannẽ. Quo auidas fauces habere debet? vnde optare:vt sanus sit intus palatus ita indicandi. Dicitur ꝛ palatum. Colu.lib. viij. Sed etiam si palatũ atq; lingua concolor lanę est.

Palas antis:nomẽ filij Euãdri:ꝛ nomẽ Gigantis.

Pallas adis:dea dicta ꝙ palãtem gigantem interfecerit cum primus Tritonia vocaretur a Tritone palude vbi primũ visa est: vel a παλλω vibro quatio:eo ꝙ hastam vibrare consueuerit docueritq;: quoniã belli dea est. Hęc dicta est bellona quia bella iuenerit. Et miuerua ꝙ vim minet: vel ꝙ neruos minuat:ob studiorum laborẽ. Nam dea artium ꝛ sapientię est:quia de capite Jouis nata est. Sed q; dea est artium ꝛ ingenij ideo ista finguntur. Nihil esse excellentius ingenio:quippe quo reguntur vniuersa. Virgil. Pallas quas cõdidit artes ipsa colat. Hęc Iouis filia sine matre fuit. Nam Jupiter cum videret Junonem sterilẽ esse:percusso capite emisit paladem armatã. Pallas etiã nomen paludis est in Aphryca.

Palladium:palladis simulachrum quod Romę in ędeveste fuit.

Palladius a um:qđ est palladis. Unde palladium forum Romę qđ erat ꝓpinquũ templo palladis.

Palladius nomen viri ꝓprium ꝙ de Agricultura scripsit

Palatium mons Romę appellatus est: ꝙ ibi in palatio pecus pascens balare consueuerit. Sic enim vox eius aialis exprimitur quasi balatiũ. Uñ Hęc uius balatiũ appellat. Uel a palo as:quia ibi palare.i. errare pecudes soleret:seu ꝙ palantes arcades cũ Euandro ibi consederunt. Nam ante Romã cõditam possessum atq; habitatũ fuit:aut ab Arcade Euãdro aut ab originibus qui ex palatio oppido agri reatini venere ꝛ cum Euãdro habitauere. Alij a palãtia latini matre q̃ ibi habitauerit palatium dictũ volũt. Alij a pallãte Euandri auo. Alij a filia Euãdri balantia ab Hercule vitiata ꝛ postea illic sepulta. Uel certe a pallãte eius filio illic sepulto. Alij a pale pastorali dea nomen inditũ autumãt. Palatiũ etiã dicit̃ dom⁹ iperatoria supba amplaq; a pallãte gigante qui primus palatium ob magnitudinẽ sui fecisse dicitur. Aut ꝑm Pli. a palanteo Arcadie oppido. Siue vt Cyrillus auctor grecus refert a palatio monte. Hui⁹ nois prima syllaba indifferẽter ponit̃. Qui. de arte. Illic q̃s tulerãt nemorosa palatia frondes. Mar. Inde sacro veneranda petes palatia cliuo. Et palatiũ dicta fuit vrbs Diocletiani quã nũc naute Spalatũ vocãt. Eusc. in chronicis Diocletianus haud procul Salonis in ville sue palatio moritur.

Palanteum:vrbs in palatino monte:a Palãte Euãdri proauo. Unde Virgi. li. viij. Arcades bis ozis gen⁹ a palante profectũ. Qui regem Euandũ comites qui signa secuti Delegere locum ꝛ posuere in montibus vrbem Palantis proaui de noie palanteũ.

Palatinus a um: Unde Palatinus deus:ꝛ palatinus mons dictus est sup quo primo Roma ędificata fuit ꝛ in eo reges primo:deinde consules: postea imperatores maioze ex parte sedẽ habuerũt. Et palatini qui et palantes sunt:qui cum Euandro venerunt ꝛ oboziginesconsederũt in quarte regionis palatio. Sed hos alij dictos a palãtia latini vroze putauere.

Palatialis flamen dictus est qui ad sacrificandũ ei ideo constitutus erat:in cuius tutela palatiũ esse putabat

Palatual sacrificiũ qđ ficbat Romę in monte palatio.

Palantina regio Romę cuius Arcades duce Euãdro palantes auctozes exiterũt.

Palantia oppidum. Unde et palantini. Est et nomen fluminis in Palentino littoze.

Palemon marinus deus:latine portunus ꝙ portubus p̃sit. De q̃ in dictiõe Portun⁹ archias aũt in epigrãmatis Γεσσαρες εισιν αγωρες αφελλαδα Γεσσαρες ιροι οιδυο μεγθρησων οιδυο δε αθαναΓων Γηρος λητοι δαο παλαιμορος αρχεμοροιο αθλαδεΓων κοΓιρος μηλα σελλα πιΓυς. Est ꝛ nomen ꝓprium grãmatici Vicentini:cuius tanta fuit arrogantia: vt secum natas ꝛ perituras litteras diceret. Atq; de se diuinasse Virgi. cum dixit. Tantũ vicine palemon.

Palestina: ꝓuincia Syrię arabię contermina a philistim vrbe metropoli in ea: vt inquit Pli.lib. v. Nam ꝛ herodotus syriam:alterã palestinã. In ea quinq; ciuitates ꝓtinebãt. Gaça: Ascalon: Geth: Acaron ꝛ Azotum. Est ꝛ altera palestina ꝓpe Pheaciã de q̃ Lucan. lib. v. Lapa palestinas vndis confixit arenas.

Palestra:luctatio ab παλιν iterũ παιω ferio ꝓcutio. Uel απο Τησ παλησ. i. a motu vne. Nam ducti sorte luctantur. Virgi. lib. vj. Pars in gramineis exercent mẽbra palestris. Palestra etiam dicitur domus lenonis qua exercitus amator assidue Terẽtio. In phor. Eccuz a sua palestra exit foras. Uñ Victr. li. v docet quõ palestre sint ędificãde.

Palestrita palestrite penultima correpta qui se in palestra exercet.

Palestricus a um:quasi ex vsu palestrę habz penul. cor. Palestricus subst̃atiuũ idez qđ palestrita. Affra. De pellis mihi manum per palestricos.

Pales pastorum dea vel pabuli: hanc quidam vestam quidam deum matrem appellant. Virgi. Te quoq; magna pales.

Palilia vel parilia:eius deę festa l in r̃mutata dicuntur Hęc a pastoribus in agris fiebãt. xj. Cal. Maij quo die Romulus vrbẽ fundauit ad lupos arcẽdos morbosq; a pecore pellendos:seu ꝓ partu pecoris. Propert⁹ lib. iiij. Urbi festus erat dixere palilia patres. Hic primus cepit mẽsibus esse dies.

Palea a palã seu a pabulo dicit̃. Nam ea sola primum in pascendis aialibus ꝓhebãt. Quo sane vocabulo nõ ꝓprie culmi sed folicula ipsa granuloꝝ cõprehendunt. Virg. lib. j. Ge. Surgentẽ ad zephyrum paleę iactant̃ inanes. Col. lib. vij. Binus cõmode tuemur armentũ. Paleis quę vbiq; ꝛ quibusdã regionibus sole ꝓsidio sunt:ꝛ ꝓbantur maxime ex milio:tũ ex hordeo:mox ex tritico. Idẽ. Oportet fabã maturam ꝓterere ꝛ paleas eius diligenter recõdere. Notãdũ ꝓ Seruij sentẽtia paleã singulari nũero dici cõtra artẽ. Nã q̃ ex plurib⁹ ꝓstãt sunt tñ numeri pluralis vt cãcelli/bigę/scopę:licet aburantur poete. Virg. Hę quicq; pinguis paleę teret area culmos.

Paleatus a um: quod est factum ex paleis. Col. lib. iij. Quicquid inseueris:libro ligato luto subacto paleato oblinito plagam et alligato:ne aqua ventusve penetrare possit.

Palearia pelles dependẽtes ex gutture boũ dicta quasi pellearia. Virg. lib. iij. Geor. Et cruruz tenus a mẽto palearia pendent. Huius noiatiuus singularis est palear Item palearia vbi conduntur paleę: sicut fenilia vbi fenum reponitur. Cuius sigularis est palearium. Colu. De fructuaria fenilia palearia ꝛ apothecas ꝛ horrea.

Paliscorum:stagnum in Sicilia sulpburei odoris.

Pallilogia:latine reduplicatio Pallilog⁹:item collect⁹

Palimbacchius:genus pedis ex prima ꝛ secũda lõgis

et vltima breui: vt Augustus. Idem. Antibacchius dicitur.

Palingenesia: latine dicit regeneratio: hoc est reditio post tepus aiaz in corp⁹: qđ fuit pythagore dogma.

Palimpissa: pix liquida iterum decocta.

Palinodia: cōtrarius cantus: z dici potest recātatio siue retractio. ωδηρ em̄ greci cantum dicunt παλιν rursus. Cū male de aliquo scribētes: deinde rescribētes: bene de eodē scribimus quasi dicēdi mutatio.

Palimpsestus: membrana iteruz abrasa. Cice. Treba. Nam quod in palimpsesto laudo equidem parsimoniam: sed miror quid in illa chartula fuerit qđ dolere malueris q̄ hęc scribere: nisi forte tuas formulas. Iu reconsulti deleticia vocant. Nam abrasis prioribus litteris rescribitur. Ulp. Chartę appellatio ad nouaz refertur: z ad deleticia.

Palus dis: est vbi paululū aquę in altitudine z palaz latius diffusa: q̄ etiā q̄nq̄ siccat: cui⁹ prima breuis est: z secūda indifferens: q̄ q̄ in gtō crescat. Virgi. lib. iiij. Georg Locyti tardaq̄ palus inhabilis vnda. Hora. Regis opus sterilisq̄ diu palus aptaq̄ remis.

Palustер is: z Palustер a um: quod est ex palude.

Palamedes: nomē Nauplij Euboee regis filij q̄ Ulisses fraude a grecis interfectus fuit. Hic fertur troiano bello quattuor litteras inuenisse. ſ. ξ. φ. χ. Preterea ordinē acieiordinē signi tesseras hoc est symbolum bellicū z vigilias inuenit. Hinc a poetis palamedes aues grues dicūt. Mar. Turbabis versus. nec lꝛa tota volabit: Una pdideris si palamedis auē

Palāge. Greci phalāge dicūt: sunt ligna teretia qualia sunt q̄ nauigijs dum subducunt ad littora: aut ad mare trahunt supponi solēt. Vide in dictiōe Phalāge.

Palango as: onus aliqđ hmōi fustibus trāsuehо. Var. Cum pgnus in fretum obuia venisset nostris: et quosdam cepisset crudelissime pro palangis carnis subūcere: quo metu debilitaret nostros. Afra. Et capreaz vnā semilacerā quaterni simul palangabant.

Palanęq̄ idem significat qđ phalange.

Pallenę: ciuitas a Pallena Sithonis filia z vrore Cleti dicta: quā alij macedonię: alij thracię ascribūt ob regionē vicinā vbi gigantū bella fuisse memorant.

Palinurus Sicilię promontorij baud longe ab belia quę postea velia dicta est: in quo palinuri gubernatoris nauis enee tumulus est: z ab eo locus nomen sortitus est. Dicitur autem palinurus bis meiens παλιρ em̄ iterū ουροσ vrina. Mar. Vinxisti pauline semel currēte carina: Scire vis itez sic palinurꝰ eris. i. vocaberis bis meiens.

Paliurus: herba spinosa z aspera. Virgi. Carduus et spinis surget paliurus acutis. Est etiam nomen arboris in Africa suauē fructū faciētis quo vina cōmendātur. Et nomen paludis in Africa.

Pallo: quasi pellis luor: a quo pallidus: z diminutiuū Pallidulus.

Pallas a motu cordis dicitur.

Palleo es: pallui pallidus sum: a quo palesco pallidus fio. Aug. lib. viij. confeꝰ. Jactat tempestas nauigantes minaturq̄ naufragiuz: omnes futura morte pallescunt. Huius cōposita Expalleo: a quo Expallesco valde pallidus fio. Plautꝰ in Cur. Viden vt expalluit. Impalleo a quo Impallesco quod est intus vel valde pallesco. Persius. Et te nocturnis iuuat impallescere chartis.

Palma dicit planū illud z ex parte concauū manus qđ in digitos desinens decore patet. Unde z p mēsura ponitur sicut palmus. Ab huius similitudine arbor quoq̄ illa nobilis palma vocatur quā phęnicē vocamus q̄ comam in cacumine habeat circū extensam et ramos in digitorū modū prensos. Unde z genus earū caryeas dactylos: hoc est digitos vocamꝰ: qm̄ digiti videant. Hęc arbor in Italia sterilis est: in maritimis hispanię fructū fert sed imitem: dulcē in africa: sed statim euanescentē. Contra autē in oriēte z ex his vina: alicubi etiam panis z pluribus quadrupedibus. Non cedit ponderi sed surgit aduersum pondus. Ideo victoribus traditur prēmio: q̄ non cesserint sed pertinaces in bello perstiterint. Ūñ z ponit p victoria. Plutar. In certaminibus palmā signum esse placuit victorię: qm̄ ingenij eiusmodi lignū est vt vrgētibus oppzimētibusq̄ nō cedat. Itē palma causa certaminis dicitur. Terē. in Phor. In medio oībus palmā esse positam. Itē palma (vt docet Ser. lib. xj. En.) significat togā quā merebantur hij qui de hostibus palmā deportassent: hoc noie est etiā vbs vna e duabus quę in vna gymnasiarū sunt conditę ad occasum sita: vt inquit Strabo.

Palmeus a um: quod est ex palma arbore. Col. lib. vj. D. Columella bethice puicię seu ortu canicule palmis tegetibus vineas adumbrabat.

Palmosus: a um: qđ est palmis abundās. Virg. lib. iij. Palmosa salinis.

Palmata seu palmaris vestis a palma pro victoria dicta pric triūphātū fuit: quā merebant hij qui de hostibus palmā reportassent. Euso. in panegy. Palmata vestis vt in pace cōsulis est: sic in victoria triūphātis. Sidoniꝰ. Post palmā palmata venit. Alij a latitudine clauoz dictā volunt palmatā quę nunc a genere picturę picta appellat. Var. Palmateq̄ ducem sed cito redde toge.

Palmare facinus: qđ est dignum palma.

Palmus mensurę genus. Et est duplex: maior z minor. Maior digitoz. xij. Grece Spitame vocatus. Minor digitoz. iiij. Palestes grece dictus. Dicit etiam palmū neu. ge. Victr. li. ij. Doron aūt greci appellāt palmū q̄ munerū datio: grece doron appelletur. Id autē spargitur p manus palmū.

Palmariū: qđ est palma dignū. Terē. in Eu. Id do est qđ ego mihi puto esse palmariuz. Dona. Palmariū palma dignū: palmariū etiā dicit qđ est palmi. Col. lib. ix. Per spacia palmaria modicis foxantur cauis. Idem lib. xij. Spici vlpici inter palmaria spacia disponendi sunt.

Palmaria insula est vltra Tyberina ostia in mari Tyrrheno. Var. li. iij. de re rust. Hoc ita fieri apparet in insulis ppinquis ponti z palmarie pādatarię.

Palmipedalis: mensura vnius pedis z palmi. Col. lib. iiij. Nam in cliuosis vbi terra decurrit potest malleolus palmipedalis deponi.

Palmula extrema pars remi: eo q̄ in modū palme protensa est. Virg. libro. v. Et leuas stringat sine palmula cautes. Sunt z palmule fructus palme q̄ z dactyli z Scandalides z Hargaride z Careote z Careotides Plinio teste dicuntur.

Palmipes: planos z ad palme similitudinem habens pedes. Unde anseres z oēs fere aquatice aues palmides dicuntur. Pli. Aut in palmipedū genere sunt vt anseres.

Palmes itis: sarmentū vitis et aliarum arborum quoniam palmites in modū palmarū humanarū virgulas quasi digitos habent. Et palmites dicūtur vnde erumpit vua.

Palmo as: manus alligo. Col. lib. xij. Ceterum palmare. i. manus alligare hoc tpe nō expedit. In alia significatione accepit Quintil. in decla. ceci. Preterea cū manus ex qua palmare vestigiū pōt: plicetur in capulo. Est post. Tuus autem qui palmatus est paries vestigium eius partis ostendit. Huius cōpositū est Depalmo qđ est palma pcutio. Bel. Is p delectamento habebat hois liberi manus scire palma verberare cum seruus sequebat crumenā plenā assium portitās

et quicunq; depalmauerat numerari statim ꝑm. xij. tabulas vigintiquinq; asses iubebat.

Palmirena regio syrię in qua metropolis est palmaria in qua regnauit ęnobia mulier eruditissima.

Palpo as: ꝛ palpor depo. ꝓ leniter blande ꝛ quasi tentando tango. Unde ꝛ ꝓ adulari frequẽter accipit. Hinc palpator ꝓ adulatore. Plautus. Ut palpator nullus est quando occepit blandior. Regitq; interdum accusatiuũ: interdum datiuum. Horatius in Ser. Et cui si palper recalcitrat: id est si aduleris vel blandiaris. Iuue. actiue posuit cum ait. Quem munere palpat Carus. Huius compositum est Expalpor: quod est elicio.

Palpo palponis: qui ꝛ palpator ꝓ adulatore ꝛ blando homine.

Palpito as: frequẽtatiuũ leuiter ac frequẽter moueor. Hiero. lib. ij. Regũ. Cũq; adhuc palpitaret heres in quercu. Pli. Palpitat certe cor et quasi alternatim mouet. Iuue. Ut semel atq; iterũ sup illam palpitet.

Palpebre penultima correpta capilli quos in genis homines vtrinq; habent: a palpitando. i. tremendo: vel a palpando. i. ꝓtentando. Ob id enim natura palpebras homini dedit: vt vallũ quoddaꝫ visus esset et ꝓminens munimentuꝫ circa occursantia animalia: aut alia fortuito incidentia.

Paludamẽta sunt insignia ac ornamẽta militaria. Ideo cum ad bellum exit imperator: mutata veste dicitur proficisci paludatus. Liuius. Cum paludatis lictoribus profectus ab vrbe brunduſiuꝫ venit. Hiero. ad Eruperantiũ. Quis nõ diligat eũ qui sub paludamẽto ꝛ habitu militari agat opera prophetaꝫ et exteriorem hominẽ aliud promittentem vincat interiori hominem qui formatus est ad imaginem creatoris. Dicta paludamanta q̃ perspiciuntur illi qui illa habent: et fiunt palam vt inquit Var. Inuenitur etiam paludamentum dici de veste muliebri. Pli. Nos vidimus Aggripinam Claudij principis sedente eo ad nauale prelũ spectaculũ assidentem indutam paludamento aureo textili sine alia materię.

Palumbes: tam masculini ḡ feminini generis inueniturſ: syluestres columbe sunt quę arboribus sepibusq; nidificant. Virg. Rauce tua cura palumbes. Luca. Macrosq; palũbes. Dicitur ꝛ palumbus ꝛ palumba. Horum duo sunt genera. Unũ torquatum a torque quo insignitur. Var. Inguina torquati tardant hebetãtq; palũbi. Nõ edat hanc volucrẽ q̃ cupit esse salax. Proper. Sed cape torquate Uenus o regina palũbe. Alterũ genus qđ Uinaginẽ dicũt: ab vsu labruſce. A palumbus fit palũbius a um.

Pamphilus penultima correpta latine dicitur totus amor vel omnibus amicus.

Pamphilia regio in minori Asia inter Liliciam ꝛ Syriam. Uñ ꝛ mare pãphilicũ: dicta quasi tota frondoſa. Hęc tota montana ex Tauro in mare porrumbit. In ea vt Pompo. refert: est fluuius Melas nauigabilis et Eurymedon apud quẽ Cymon athenienſis persas nauali pugna superauit.

Pamphagi: ethiopię populi oibus rebus vescentes.

Pãpinus pe. cor. a Virg. genere masculino ponitur: a Var. frequentius feminino. Et significat foliuꝫ vitis seu ramusculum virentem. Virg. Heu male tunc vites defendit pãpinus vuas. Apud Col. ponitur ꝓ quodã arboris genere. Virg. genus nõ discreuit.

Pãpino as: pe. cor. pãpinos decerpo: vel a sarmẽto coles qui nate sunt de his q̃ plurimũ valent: ad secũduꝫ nõnunq; etiã ad tertiũ relinquo: reliquos decerpo: ne relictis colibus sarmentũ nequeat ministrare succuꝫ. Col. lib. iij. Cũ cõprehẽderint identidẽ pampinẽ: ne plura sermenta q̃ debent excrescant.

Pãpinariũ palmes q̃ vt Pli. inquit e duro exit: materiaq; in ꝓximũ annũ ꝓmittit: siue cõgeries virentiũ ramusculorũ. Col. lib. iiij. Uitiosissima est eor agricolarũ opinio: qui minimũ referre credũt quot vuas sarmentũ habuerit dum ex vite fertili ligatur ꝛ nõ ex duro truncho enatũ qđ pãpinariũ vocant.

Pãpinarius a um: quod est pãpini. Colu. libro. v. Me aut pãpinarius palmes internatus aut verruce similis furunculus relinquatur. Et lib. iiij. Me pampinariam virgam deplantet.

Pãpineus a um: idem qđ pãpinarius. Virg. Liber pãpineas inuidit collibus vmbras.

Pãpinoſus a um: qđ pãpinis abundat. Col. lib. vj. Et si parum pãpinoſa vitis est.

Pan apud grecos significat omne. Quo etiã vocabulo pastorũ deus vocatus est in naturę similitudinem formatus: habet em̃ cornua in radiorũ solis ꝛ cornuum lunę similitudinẽ. Rubet eius facies ad etheris imitationẽ. In pectore nebridem habet stellũ: ad stellaꝫ imaginẽ: pars ei⁹ inferior hiſpida est ꝓpter arbores: virgulta: feras. caprinos pedes habet vt ostendat terrę soliditatẽ. Hic Demogorgonis filius creditur fuiſſe qui fiſtulam cõposuit septem imparibus calamis simul cõiunctis ꝓpter harmoniã cęli. Hunc arcades colunt: eum vniuersę materię dominũ appellantes. Unde a grecis pan appellat. Itẽ pan latine incubus dicit. Incubi ꝺo sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. Sed Alceus poeta mirabiliter describit εμπρεσι παν λαροισιν ορειβα̃ ſαχειλεσι μουσαν εμπρεσι ποιμενιω ſερατο/μερος ἀαρακι ευκελαδω συριγγι χεων· με λος εσθε σύρωδου κλαγε καὶ θυψων ρημα ſοσ ἁρμονιην αμφισο ρυθμοιο καὶ κροſον ερθεον ιχροσ ρυσσεσθω ρυμφαισ ſαισ ἀνεθυδριασιν.

Panaces pe. cor. ꝛ Panax herba cuiꝰ succꝰ opoponax vocatur ἀπο του παγσα ακειν hoc est a sanandis omnibus morbis. Pli. Panaces ipso noie oĩa morbor remedia ꝓmittit. Col. Panax vtroq; tpe leni ꝛ subacta terra rarissime diſſeritur. Hinc deducit̃ παρακαια. Luc. li. ix. Et panacea porcs ꝛ thessalala cẽtaurea. Uir. Ambrosios succos ꝛ odoriferã panaceã

Panetius nomẽ ꝓpriũ philosophi rhodij stoice secte: quasi totus moralis Scipionis ꝓceptor quem imitatus est. Cice. lib. de offi. Hic scripsit q̃ vita hominum ex improuiſo assidua ꝛ ꝓpe quottidiana pericula fert ad quę caueda oportet aio semper esse intento vt sunt athletę. Sicut em̃ illi in certamine athletico caput manibus oppoſitis quasi vallo prꝛmuniũt: ita animus sapientis aduersus petulantias iniuriarum ictusq; fortunę debet esse erectus arduus septus: ne q̃ in re repẽtina incursio imparatis improtectisq; nobis oboriatur.

Panagron retis genꝰ q̃ omnia capiat a παν ꝛ αγρα.

Panagios: latine sanctissimus quasi totus sanctus.

Panarbetus pe. cor. dici potest oim virtutum continens. παν em̃ totus significat αρετη virtus. Var. Arguto madidus pollice panarbetus. Hiero. Fert ꝛ panarbetos Jesu filũ syrach.

Panegyris cõuentus nũdine festiuitas ab πάν ꝛ ἀγυ̃ρο. hoc est ab omnibus rebus mercandis. Uñ panegyrici sunt sermones laudatiui q̃ in cõuentu populi ꝛ sacris celebritatibus habent: q̃les sunt quibꝰ diui imperatores laudant. Et panegyricon tertiũ dicẽdi genus qđ latini demonstratiuũ dicunt.

Panetholium: quasi totam continens etholiam: mons est etholie altissimus.

Panathenea: cõmunis celebritas. Ludi gymnici in honorez Minerue athenis celebrati. Primus theseus auctore Plutarcho instituit panathenea. Nam grecі ἀθηναν vocant: quã nostri minerуam nũcupauc/

runt. Cuse. Agon gymnicus quē panatheon vocant athenis actus. Hinc panathenaicus liber.

Panathenaicon genus vnguenti qō vt Pli. lib. xiij. inquit athene obieruāter obtinuere.

Panurgus astutus quasi rerum omniū experiētiam habens a quo panurgia astutia. Plau. Illec panurgia te te in pistrinū dabit.

Panchaia quasi tota dehiscens: regio arabię tota arenosa in qua arbores sponte nate thus emittunt. Vir. Totaq; thuriferis panchaia pinguis arenis. Scribit panchaiam arabiā z sabeorū gentē eandē esse apud quā nascitur thus.

Panchai populi qui vt Pompo. refert deserta sabeę habitant: qui z ophiophagi vocantur: quoniam serpentibus vescantur.

Pancarpie: corone ex varijs florum generibus facte et pene omnibus.

Pancratiuz quasi omnia potens: ludus gymnicus ḡn quēnio cōstans: a quo pancraciaste dicunt: q̄ hoc ludo excellūt. Prop. Pulueruletaq; ad extremas dat gemina metas. Et patitur duro vulnera pācratio.

Pancratiastes certator z victor pancratij. Hel. lib. iij. Diagoras filios tres habuit: vnū pugilē: alterū pancratiasten: tertiū luctatorē. Idem significat pancratiꝰ pancratia z pācratiasta. Sene. lib. v. de beneficijs lacedemonij vetant suos pancratios cestu decernere. Hel. Oportet aio esse intento vt sunt athletarū qui pācratie vocant q̄ ad certanduz vocati proiectis alte brachijs cōsistunt z os suū manibus oppositis quasi vallo premuniūt. Pli. lib. xxxv. Myron fecit delphi cos pātathlos pācratiastas. Quidā ita distinguūt inter pantathlū pācratiū z periodo victorē: q̄ plus sit pācratiasten esse q̄ pētathlū: z plus periodo victorē esse q̄ pancratio. Pētathlos est q̄ generibꝰ illis q̄nq; certat: pancratiastes q̄ certauit z vicit. Periodo victor (vt Festus inquit) qui sacra greca certamia obiit z vicit nemea pythia isthmia olimpia.

Pandecta nomen compositum a παν qō est totum et participio huius verbi δεχομαι qō est capio quasi oia intra se cōprehendēs volumen aliquod vniuersaliter continens. Unde Justinianus libros in quibꝰ vetera iura collegit pandectas appellauit.

Pādion: proprij nomen Erichthei Athenarum regis filij cui successit in regno. Huius filię fuerunt progne et philomella. Dictus pādion quasi totus dios. i. rotus iouis. Hinc pādionia dicta est attica. Sidonius Qui pandioniā mouebat orator cauea tumultuosus

Pandochiū: hospiciū: diuersorium: stabulum.

Pandora quasi omniū dona: vel quasi ab omnibus donata vel omniū rerū genere donata. Quo nomine etiaz dicta est gens in cōuallibus indię: sicut lib. vij. scribit Pli. quę ducentis annis viuit in iuuentute capillos candidos habet in senectute nigros.

Pandataria: insula in puteolano sinu seu in mari tyrrheno: vt lib. ij. scribit Ptoleneus

Pandosia: ciuitas in Epiro: alia in Italia: in qua Alexāder epirotes interfectus est. De qua Trogus. Cum in epiro esset pandosia: z flumen Acherusium ignarus eandem et in Italia esse ad declinanda fatorum pericula peregrinā militiam cupidus elegerat: Pandosiue grecadie lacus.

Pangeus: quasi totus terra: ob nimiā fertilitatem promontorium est thracię bessis conterminū z macedonię cōiunctū: ad cuiꝰ radices Nestus amnis defluit. Et in singulari est generis masculini: in plurali generis neutri. Sta. Illi pangea resultāt ismaraq;. Hinc pangeus a um: vt Arua pangea.

Panthea vxor Abradate Susij ductoris sub Cyro maiore castissima. Vide in dictione Abradates.

Panthaces pe. cor. nomen amnis ab vsu medicinę pecorū dicti. Sed in Samo prope Chalcantis z podaliri sacella: vt scribit Strabo.

Pantheon templum Rome qō vt Dion historicus refert sic dictum fuit q̄ in Martis Veneriscq; imaginibus sub ipso tēplo constitutis omniū deorum imagines efficte erant. Siue q̄ templū ipsum rotundū sit celoq; pśimile. Et sic quoq; olim deoz habitatio censeatur. Potest etiā dici pantheon summū deoz. Nā παν significat omne qō sane in similibꝰ sepe ad summū spectare solet z θεων deorū. Ūn Pli. lib. xxxvj. Pantheon ioui vltori ab Aggrippa factū fuit

Panther ab Aristo. vocat aial qō Theodorus Gaza lupū canariū appellat: diuersuz a pantbera vt ex Baleno conijci potest qui sic ait. Quidā adeo beluini vt leonū z pantherarū: itē canū z pantherum z vulpiuz carnibus vescant. Piero. ad prędidū sic scribit. Panther pardo similis est: z est varij coloris z mitis si saturatus fuerit: z tribus diebus dormit post tertium diem lauat se z clamat z sic odorē suauē emittit: z cōuocat omnes feras quę odore ducūtur: z est omnibꝰ feris amicus prēter draconi z aspidi.

Panthera penultima ꝓducta aial prorsus ferum z maculosum que z pardalis dicitur: ex παν qō significat totaliter z θην fera. Abundat in hyrcania z media Horatiꝰ in epistolis. Diuersum confusa genus panthera camelo.

Pantholabus: omnia sumens: verna appellatus est ꝓpter scurrilitatē pluribus notus.

Panthomimus pe. ꝓducta rerū omniū imitator: qui in scenis personis per singulorū actuum simulationes ostendebat. Et παντωον omniū z μιμος imitator Est autē Mimus sermonis z factorū cuiuscq; imitatio cū lasciuia. Pli. lib. vj. Mythicum pantomimū hoc est fabularē quendā vocauit ceu pantomimorum duo sint genera scenici z mythici.

Panhormus z panormū: ciuitas Sicilię dicta a nauium applicatione quę vndiq; illuc cōueniunt. Est em̄ hormos portus para. Inde nautę dicūt hormizare. i. nauem anchoris atq; retinaculis instruere: quo secura sit in portu a repentinis procellis. Hinc panhormita panhormitanus z panhormius.

Panompheus iouis epitheō: q̄ ab omni lingua colat a παν z ομφη vox q̄ omniū voces audiat. Quilib. me. Ara panōpheo vetus est sacrata tonanti.

Pantheus z panthus nomen proprium filij Otrei fratris Hecube.

Panis a pascendo proprietatē habet: siue q̄ omnibus pulmentis adhiberi possit: z fere adhibeatur cuz nullum obsoniū faciat insipidius. Haz pan totū dicitur Panis varia sunt genera. Nā alia sunt ab obsonijs appellata: vt ostrearij: alia a delitijs: vt artolagani. Alia a festinatione: vt spheutici. Alia a coquendi ratione: vt furnatij vel artoptitij vt in clibanis cocti.

Panis secūdarius: panis vulgaris qui omniū cibus est Sue. de Augusto. Cibi minimi erat ac fere vulgaris Secundarij panē maxime appetebat. Idem Libarius appellatur panis rudis a scabricie: panis sēcūdo coctus quo vtuntur naute.

Panifer qui panē facit: qui z panificus dicit. Ūn mulieres quę panē faciunt panifices seu panifice vocantur. Hinc Piero. in lib. Reg. Panificas filias dixit. Panificiū ipsa panis confectio z actus faciēdi panē.

Panariū locus vbi panis seruatur: panis repositoriū. Cuius diminutiuū est panariolū. Panaria z panariolanos hodie quoq; vernacula voce cistas z cistellas vocamus ex viminibus factas. Sue. Sparsit et missilia variarū rerū z panaria cū obsonio virtim diuisit. Var. Cū panariolis tribus rediit.

Panisci dū sylvestres ās q̄ diminutiones dicti minutuli panes: sicut a satyro satyriscus iclinat. Scribit Pli.

lib. xxv. Paniscū fuisse pictū a Tauriſco pictore.

Pando is: passum ⁊ pansum supinū facit ꝑm Beda sup Do. Et a pane dicitur: significatq; patefacio q̄ apud veteres q̄ ope indigeret: ⁊ ad asylū cereris cōfugisset panis ei dabat. Pādere itaq; panē dare. Et q̄ nunq; fanū talib⁹ clauderet: pādere ꝓ apire vſurpārūt. Ūn mulier capillo passo dicit q̄si porrecto et sparso. Et passis manib⁹ ⁊ velis passis .i. diductis atq; distēctis Vnde cōpoſita sūt Expādo extra pādo: a quo Expansum extētū. Ūn Gel. refert Cecilū scripsisse flameū expassum domi ꝓtulerūt. Nonnunq; ñ apud veteres a ī e mutat ac ꝓ eo q̄d est dispassis dispessis dictū est. Plau. in mili. Credo ego isthoc exemplo tibi esse eundū extra portā dispessis manib⁹: patibulū cū habebis. Oppando circū extēdo. Piero. in Exo. Velū q̄d ante illud oppandit. Propando vltra pādo. Repando a quo repandū dicit q̄d retrorsum patet.

Pando das: incuruo. Unde pandari trabs dicitur qua si incurvari cederetq; ponderi: cuius contrarium palme faciunt quippe que non contra inferiora sed in diuersum renitendo obluctantur. Pli. lib. xvj Et populus contra omnia inferiora pandatur. Facile pandat iuglans. Vinc a Uicir. arbores pandate dicte sunt que in ędificiis curuantur.

Pandus a um: nō panditus alternitatis causa euitande q̄d in plerisq; seruatur: sicut a mane matutinus: nō mane minus: a vitis vinetum non viteū. Est autem pandus idē q̄d agrus. Uir. li. ij. Geor. Lancibus ⁊ pādis fumantia reddimus exta.

Pandana porta rome a pando dicta: q̄ semper pateret ad res q̄ in vrbē ferebant. Eadem dicebat libera a libertate. Pandana etiam est insula in sinu Caietano parua a cōtinēti ducētis quinquaginta stadijs distās in qua pulchre habitatur: vt Strabo inquit.

Panciculo: extendo: vt faciunt qui e somno expergefacti sunt oscitātes. Plautus in mene. Ego me adsimilem insanire vt illos a me abterrerem: vt pandiculans oscitatur.

Panices fluxus ventris pinguitudo ⁊ extuberantia: q̄ venter pandatur. Hodie quoq; vulgus panices appellat in homine vētroso. Plau. in pseu. Eo vos vestros pānices adeo madefacitis cū ego stem hic sicc⁹.

Panus pani ⁊ panis is: trame involucrū quo panni texuntur: a quo panula ⁊ panicula per diminutionem. Lucil. Foris subtegminis panus. Ad huius ſtimilitudine etiam innatus tumor sub faucibus auribusve ⁊ inguinib⁹ panus appellatur. Idem. Et laterū paroti das ⁊ panos sanat. Panos Galenus in ſpecies diuisit. Huius diminutiuū est panellus.

Panicula diminutiuū a pano: alioquin ſignificat comā in milio panico arūdine. Pli. Pendēte e picearū vel roborum quoq; ramis que ipse vocat panos ⁊ paniculas: ⁊ aliq̄ nucamenta callo squāmatiq; cōpactili: q̄ citara greci appellāt. Quicquid igitur sub longa vel subrotūda forma tumet panicula dici fere potest. Celsus in curatione ramicis. Fascia eius rei causa fit cui imo loco pila est assuta ex paniculis facta q̄ ad repellendum intestinum quod descendit illi ipsi subūcitur. Pli. lib. xx. Gręcula rosa conuolutas habet foliorum paniculas.

Pannus per duplex nn. quo vestimur: vt pāneę vestes que sunt lanee vel bombycine. Huius diminutiuus est panniculus. Juuenalis. Et panniculus bombycinus vrit.

Pannosus qui sordida veste et crasso panno vilioq; opertus est. Nec hoc nisi de paupere dicitur. Justi. lib. ij. Permutato regis habitu pannosus sarmenta collo gerens castra hostium ingreditur.

Pannicularia. Ulp. teste dicuntur ea q̄ in custodia receptus secum attulit: vt vestę qua indutus fuerit qui ad supplicū ducit: aut nūmos quos victus sui causa habuerit in promptu: aut leues annulos: hoc est qui rem non excedunt aureos quinq;.

Panicum genus frugis. a paniculis suis dictum. Pli. lib. iij. Paruis racemoto paniculis. Cęsar. Panico vetere atq; ordeo corrupto.

Paneus a um: a pannus fit: paneus per ſimplex n. fons est sub libano monte: in quo si qua natantia proiiciantur in lacū cui phiala nomen est cuncta reperiuntur. Est etiam hoc noie Colchoręs fluuius.

Panicos repentinus terror ⁊ consternatio dicit a grecis. Hyginius scribit capricornū obiecisse hostib⁹ timorem qui panicus nominatur.

Pannuelium a pāno ⁊ voluendo filo: fudariolum ſignificat: vt est apud Var. libro de lin. la. Hoc panicellū dicere possumus.

Panse dicti sunt quibus lati ac pansi sunt pedes: ſicut planci quibus plani sunt.

Panselinus pe. cor. plenilunijq; quasi tota luna. Mam σελήνη luna dicit. Ūn ⁊ proselinus ante lunā.

Pannonij appellātur a romanis quos greci peonas latini vngaros vocitant: quorum fama olim formidine totā concussit italiā tanq̄ essent bello insuperabiles. Di tribus fluuijs Drauo: Sauo ⁊ Istro vallantur. Hinc pānomcus a um. Sueto: in Aug. Reliqua per legatos administrauit: vt tamen quibusdā pānonicis atq; germanicis aut interueniret: aut non longe abesset. Horum regio pānonia dicta est: regio Europe ſicut Ptole. lib. ij. scribit. Et est duplex: superior ⁊ inferior superior ab occasu limites habet montē cetium: qui medius est inter noricū ⁊ ipſam pānoniā: ab ortu habet pānoniā inferiorē cui iuncta est inferior ⁊ ab ortu et septētrione danubio cingitur.

Panthasilea nomen regine Amazonū que orithee successit. Dicta quasi oia subiens. Hęc prima vt inquit Pli. securim iuenit. Habet ei diph. in pe. apud grecos παρθασίλεια

Pango is: pepigi: panxiq; pactum ſignificat fīgo: plancto siue iungo. Unde pactilis a pactum quod est a pāgo iungo. Pli. lib. xx. Sūmaq; auctoritas pactili corone. Liui. ꝓ fīgo posuit lib. vij. Lex vetusta est priscis literis verbisq; scripta: vt qui prętor maximus sit idibus septēbribus clauū pangat: fixus fuit lateri ędis Jouis optimi maximi. Plo plāto. Col. lib. iij. Atq; vetere sarmento pangunt tardius conualescūt sed tardius deficiunt. Idē lib. xij. Malleolus q̄rectissimus curiosissime pangēdus est. Lice. Tyroni ꝓ scribo posuit: quasi quid simile plantationi. Ūn pangis aliq̄d sophocleum? fac opus appareat. Hel. Si aut versus inḋt pāgis: aut oratione soluta struis atq; ea verba tibi dicenda sunt non eas finitiones prerancidas: neq; secutinas grāmaticas spectaueris: sed aut rem tuam interroga quo quid loco conueniat dicere.

Pro cano etiam siue narro: manifesto ponitur quēadmodū cano ꝓ scribo: vt pāge lingua glorioſi ꝑliū certaminis. Cōpoſita ei⁹ quedā seruāt a: vt circūpando: circūpactus pro circūiunctus. Pli. libro. xx vij. Ramis terraq; circūpactis. Depango pro defingo. Idem lib. xxiiij. Quercus ⁊ olea tā primaci odio dissident: vt altera in alterius scrobe depacte moriantur Oppāgo circūpango: repāgo a quo repages ⁊ repagula. Quedā mutāt a in i. vt appigo: cōpingo: q̄d est cōiungo: vt in Exo. Archā de lignis sethim compingite. Impingo. Ūn impages. Inter ipsa tū tam in ȳterito q̄ in supino conuenit.

Pape dicuntur sacerdotes: quēadmodum presbyteris hoc est seniores appellātur.

Pappa per duplex pp. puerorum cibus est: deductum nomen a pane.

Pape admirantis aduerbiū habet enim in se affectum

verbi miror: vt pape quid video. Aliquando etiã indignationis est. Terẽ. in eu. Pape hec superatĩpam thaydem.

Papas accipiẽ pro patre siue pro eo qui puerum alit. Iuue. Timidus prægustet pocula papas. Est autem nomẽ venerationis a Syracusiis tractũ: apud quos pas pater dicit: unde per geminationẽ papas.

Papare est minutis et blandiusculis verbis patrem appellare.

Pappare per duplex pp. significat cibus sumere: quod a pappa fit: qui est puerorum cibus. Plaut. in Epi. Nouo liberto opus est: quod pappet dabitur: prebebo cibum.

Papeus apud Scythas appellatur Iupiter.

Pappus auus: nam greci παππον auũ dicũt. Auso. ad nepotẽ suũ. Pappos auiasq; tremẽtes: añ ferũt: paribus seri noua cura nepotes. Hinc pappous. i. auitus. Pappi etiã dicunt carduorũ flores. Lucre. Vestem nec plumas auiũ papposq; volantes. Plinius vocari ait lanuginẽ deciduã ex fructibus arboris congrygie. Et pappus dictus est emylius romanus: cuius meminit Liui. lib. xxviii.

Papauer genus herbe. Et album quidẽ satiuũ semen habet qõ tostũ in secũda mensa cũ melle apud antiquos edebatur. Hoc præcipuũ cãdorem lina et lanę contrahũt: a quo toga papauerata dicta est a colore candido. Eadẽ toga spissa dicebaẽ.

Papula pustula tuberculũ vulgo brusola quę ieiune saliue defricatione curaẽ. Papulis cutis exasperatur: et rubet: leniterq; rodit. Virg. lib. iij. geor. Ardẽtes papule atq; immũdus olentia sudor. Cellius tũ lib. v. duo papularũ genera ponit. Mus dimi. ẽ papilla.

Papilla parua papula. i. tuberculũ. Serenus. Excruciant turpes anũ si forte papille. Significat etiã mamme capitulũ vnde lac trahit: cuius etiã pro ipsa mãma ponaẽ. Virg. lib. xj. Hasta sub exertã donec plata papillam hesit. Dicte papille q̃si parue papule: q̃ papularũ sint similes. A quarũ similitudine papile dicunt quę aquas fundũt. Var. lib. iij. de re rus. Qui fit si adduxeris fistulã et in eam papillas imposueris tenues q̃ eructant aquã. Papilla etiã tribus Romę fuit q̃ a genitrice vocabulũ traxit.

Papillatus papilla ornat⁹: seu in papille speciẽ factus. Hiero. ad Pamma. Quis gruriẽtẽ rosam z papillarũ corymbũ anteq̃ in calathũ fundaẽ orbis Expapillatus aduscq; papillã nudatus. Plau. Idẽ cõnerũ in humero leuo expapillato brachio.

Papilio inter vermiculos numeraẽ quo nullũ animal imbecillius est. Colu. libro. x. de apibus. Vermiculi quoq; qui tineę vocanẽ. Iteẽ papiliones enecãdi sũt. Nam vt idem testaẽ ex papilionũ stercore nascunt tineę. Iteẽ papilio dicit tentoriũ. Hiero. in epo. Stabat vnusquisq; in ostio papilionis sui.

Paphlagonia regio minoris asię: a qua paphlagones qui teste Cor. nepote in Italiã trãsuecti: mox venett dicti sunt. Hęc vt Solinus scribit Cytoro mõte cõsurgit: porecto in spatiũ trium z seraginta miliũ. In ea mitridates Eupatoriã cõdidit q̃ subacta a Pompeio: pompeiopolis noiata fuit.

Papia ciuitas insubriũ. Ticinum alio noie appellata olim ostrogothor et longobardorũ regũ sedes.

Papyrus a nostris dicitur iũcus: a nonnullis scirpus. Luca. lib. iij. Conseritur bibula memphitis cymba papyro. Fruter est habẽs radicẽ obliquã triangulis lateribus decem non amplius cubitorũ longitudinẽ in gracilitate fastigiatũ thyrsi modo cacumen includens. Nascitur in paludibus egypti. Inuẽta est ab alexandro rege papyrus auctore. Var. quę fiebat ex frutice cum alexandriã ędificasset a qua papyro frutice dicta est charta papyrus: q. s. ex papyro fieret. Nam primo scribebant in foliis palmarũ: postea in arborũ libris: deinde in ceris. Postea vo id habens charte inuentũ est quo nunc passim mortales vtunt. Fitq; linteolis cõtritis et nihilominus pristinũ nomen remansit. Charta vero ab vrbe Tyri cui charta nomẽ fuit appellata est: ex quo Dido dicta est. Ideoq; vrbẽ a se postea ędificatã ab illius noie carthaginẽ nũcupauit: greci ab eadem vrbẽ χαρτηρ nominãt. Hęc etiã membrana vocatur a tectu membrorũ. A papyro cognomen papiri deductũ est: a quo papyriana tribus. Hinc etiã papyraceus a. um. qõ est materiatũ ex papyro.

Par cuz suis compositis compar/dispar/impar/separ sunt ge. oĩs. Et licet par ,pdu. apud poetas ponaẽ in obliquis tũ prima correpta. Et tam dto q̃ gto iungi potest. Ouid. lib. iij. meta. Sũt q̃q; par aliis etas in ouilibus agne. Luc. Quẽ metuis par huius erit. Et in ablatiuo pare vel pari. Significat autẽ par numerũ duorũ quasi inter se pariũ. Unũ par z duo paria dicimus. Interdũ pares, p duobus accipiunt: vt paribus equis vtebaneẽ romani in prelio: vt sudante altero taransirent in siccũ. Interdũ par accipiẽ pro decenti equo et cõuenienti qõ inter omnes equabile est. Quinti. Si propter matrimonia violata vbes euersę sũt q̃d fieri adulterio par est? Pareẽ esse significat sufficere alicui rei: siue resistẽdo: siue exequẽdo. Lic. ad Atticũ. Sed adhuc pares nõ sumus. Quin. Aspicio par laboribo⁹ corpus. Paria facere est quod alibi amissum est vel quod aliunde acceptũ: alibi vel aliunde cõpensare. Quinti. Paria faciemus: tu illic eris vicarius meus ego hic tuus. Paria cõponere: gladiatorũ duo paria ordinariũ et postulariũ. Cice. in epi. et Sueto.

Par impar genus ludi. Sue. de Aug. scripsit ad filiã. Misit tibi denarios ducẽtosquinquaginta q̃s singulis cõuiuiis dederã si vellent inter se post cęn ã vel tãlis: vel par impar ludere.

Pariter aduerbiũ significat ex equo. Meuius. Vt pariter disparciank bona patris. Aliquãdo cõuenienter. Titi. Ne tu istam edepol media extulisti pariter vt dignũ fuit. Aliquãdo similiter. Plau. Is ex se hunc reliquit: qui hic habes filiũ pariter moratũ vt pater atq; auus ei⁹ fuit. Aliquãdo significat qõ vernacula lingua dicimus apar: siue aperada mente. Hiero. in lib. Re. Reliqui dispersi sunt ita vt nõ relinquerenẽ ex eis duo pariter.

Paritis z hoc parile penul. cor. significat equale a quo paritas.

Para ꝓpositio greca: significat ad/apud/penes/absq;/dis/re/ preter: tam in appositione q̃ in compositiõe. Est z parra genus auis inauspicate. Hora. Impios parre recinentis omen. Plini. in. xviii. Quem parrã oriente syrio ipso die nõ apparere donec occidat.

Parabasis latine trãsgressio. Parabates trãsgressor.

Parabola significat iuxta sententiã: ex παρα iuxta βουλη sententia: quasi rerũ dissimiliũ cõparatio. Aũ Quinti. Parabole quã Lic. collationẽ vocat longi⁹ res q̃ comparãẽ repetere solet: vt tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio q̃ vtiq; apud vticã Cato. Hiero. Parabole grece latine dicũẽ similitudines. Quod libro salomonis vocabulũ ob id impositũ ẽ: vt sciremus altius et non iuxta litterã tantũ intelligẽ debere que dicũt. In quo dominũ significat per parabolas fuisse locuturũ. Aliud eĩ in superficie sonare aliud in intellectu innuit.

Parabos insula parua contra phenicem: vt inq̃t Pomponius.

Paracletus per e. productã scribitur et proferẽ a παρακαλω: qõ est rogo z hortor significat. Apud iuniores vero grecos etiã pro consolor inuenit. Hinc

paracletor et paracletus descendit. Et qui in foro ac iudicijs nostr̃ deprecatores vocañ: hi apud grecos paracletores dicuñ. Itaq; pollicet̃ domin⁹ discipulis suis missurũ sese paracletũ spiritũ qui eos sit edocturus: siue illũ adhortatorẽ siue deprecatorem: hoc est aduocatũ: siue consolatorẽ velimus intelligere. Paraclytus aũt per y. tenue infamẽ aut preter famã significat. Nam para in huiusmodi cõpositiõe preter: vel diminutionẽ denotat: κλυτος vero famam declarat insignẽ: id quod inclytus probat. Itaq; paraclytus a para et clytos nomine compositum est: Quod significatum ponere Christo absurdum ẽ impium esset.

Paracenthesis significat punctionẽ: vt est apud Plinium lib. xxv.

Paradiastole dici potest per dilatationẽ: quod fit cum rem nostrã dilatamus interpretatione.

Paradromis idis. ambulatio siue xystum. Uictru. Latini xysta ambulationes appellant: quas greci paradromitas.

Paradigma παραδῖγμα exemplum facti vel dicti alicuⁱ. Uirgꝫ. Antenor potuit medijs elapsus achiuis Illyricos penetrare sinus. Fit autẽ tribꝰ modis A parte maiori ad minus: a minori ad maius.

Paradisus pomariũ: id est hortus cõsitus: generꝫ tam maſ. q̃ fg. Est ẽ nomẽ oppidi: vt apud Pli. et Stra. Est locus in oriente longo tractu maris distans a cõtinente. De quo Aug. ad orosium scribit sic Paradisus in oriente situs est inuecto oceano: et a nostro orbe longe remotus in altissimo loco constitutus pertingens vsq; ad lunarem circulum. Unde illuc aqua diluuij minime pueniſſe dicit. Nec locus a primi hominis reatu interclusus est: nec vlli animantiũ datur in eum aditus.

Paradoxa iuxta sententiã vel inopinabilia seu admirabilia. Nam para preter vel contra ẽ iuxta significat. Unde paradoxa Ciceronis. i. electa sententia: vel qꝫ sunt preter opinionẽ.

Paragogon cum accentu in antepe. dici potest deriuatiuũ: vt ab albeo albico.

Paragoge deductio figura qua littera vel syllaba fini iungitur: vt dicier p dici. Hanc alij paralepsim: alij prolepsim.

Paragraphus ẽ paragraphũ vtrunq; dicit. Paragraphe: latine ñ scriptio exceptio.

Paralus: vt Plini. lib. vij. scribit nomen fuit eius qui primus longam nauem inuenit. Sũt ẽ parali in Attica qui paraliam incolũt. Plutrarchus parolos factionum vnam e tribus que athenis erant Solonis tempore intelligit.

Paralipomenon derelictũ ab παρὰ ẽ λείπω μενὸν relictum pretermissum.

Paralyticus latine dissolutus dicit. Paralysis dissolutio neruorũ. Et alio noie a grecis hemiplexia hoc est semiapoplexia cũ in alterã tantũ corporis partẽ malũ id incubuit. Nam cuꝫ totũ afficitur apoplexia nominat. Nunc vtrũq; inquit Celsus paralysin appellari video. Inde paraliticis qui tremuli sũt remediũ est in quo sit abstringẽdi efficatia. Ideoq;. Tertu. in apologia de Christo dixit. Cũ ille verbo demonia excuteret: leprosos mũdaret: paralyticos restringeret: mortuos deniq; verbo redderet vitę. Restrictus ergo resoluto contrarius est. Nominatur id et paresis fere defectus virilũ.

Paralleli pe. pro. qñ per η. a grecis scribit dicuntur circuli sphere qui ad eundẽ polũ constituti finiũtur. Parallelus esñ quasi alternus mutuus inuicẽ comparatus a quo linee eque distãtes parallele diñtur. Ideoq; segmẽta mũdi que nos circulos dicimus parallelos greci vocant.

Paranymphus a Piero. dicit pronubus: ab antiquis auſper. Antiqui esñ pro nuptijs celebrãdis auſpicijũ capere solebant. Qui ẽrat huic rei pro parte viri a grecis paranymphus: a nostr̃ auſper dicebat. Et vt auſper p parte viri: sic ẽ pronuba p parte mulieris adhibebat. Itaq; cũ apud christianos auſpicia minime captentur: adhibent sacerdotes qui ẽ pronubi a nobis dicuñ. Auguſt. lib. xiij. de ci. dei. Non oñes famulos atq; ipsos etiã paranymphos ẽ quoscunq; ingredi quelibet neceſſitudo permiserat antemittit foras q̃ vel blandiri cõiunx cõiugi incipiat.

Paraphrastes dicit interpres qui non litterã ex litteris sed sensum e sensu transfert: quaſi iuxta loquẽs. Et p uerso et deprauatore ponit. Piero. in prologo lib. Ro. Et cũ intellexeris qđ antea nesciebas vel interpretem me estimato: si gratus es vel paraphrastem si ingratus. Idem ad Alga. Conabimur itaq; παραφρασικως sensus eius euoluere. Paraphrasis peruersa dictionũ interpretatio.

Parapherna non paraphrena dicuñ ea que ñter dotẽ dañ fœminis a para ñter ẽ φερνε dos quaſi preter dotem. Nec paraphernalis dicuñ.

Parapetasma atis. latine velũ cortina.

Parasceue es. dici potest preparatio: nã a παρασκεδ ουαζω: quod est preparo deduci. Unde ẽ dies quo dominus noster ieſus Christus pro humani generꝫ salute cruci affixus fuit parasceue dicit quoniã eo iudei neceſſaria sic ꝑparãt: vt pasce dies absq; operatione aliqua transigeret.

Parasitus penul. cor. qui aliorũ mẽsas ẽ cibaria sequitur ex para: ad σιτον cibus σιτεια sagina: quod non solum frumentum: sed cibaria quoq; designat quod vt consequi possit omnia ad voluptatẽ: cuius est tractus nidore culine primo loquiñ omia: deinde assentat omnia illius facta ac dicta laudat: nihil repugnat: omnia ſuffert: nihil ventris causa facere recuſat: in q̃ summum bonum constituit. Accipitur nõnunq; pro eo qui ſimplicibus verbis risum ab audientibus captat. Primo tamen parasitus in honore fuit: vtpote qui sacro ministerio addictꝰ esset. Pro eo ꝙ post ea dictus est: qui ad mensas diuitũ oblectatiõis causa admittebantur.

Parasitaster qui parasitorũ imitator est. Nam que in aster: finiũt imitationẽ potius q̃ diminutionẽ significant. Cic. pro Tareno. Euricius hic noster antoniaster. Duo tamẽ potiſſimũ diminutionem denotant ſurdaster ẽ recaluaster.

Parasange apud perſas viarũ mensurę sunt quinquaginta ſtadia cõtinentes.

Parastate vt apud Uictru. et Plini. lapides sunt pilarum fere modo appoſiti columnis: de qua ſimilitudine alterũ cruris os. (duo esñ sunt) parastata noiãt in iumẽtis a Uegetio qđ et paracmenion. Iul. Polluci apud quẽ ẽ meatus illi per quos genitura e testibus p vrine vias deferẽ: parastate nũcupañ. Sunt et in p̃lio inquit dicti parastate nomẽ officij: quoniã adiũcti sunt p̃statis: hoc est ijs qui preſunt cornibus ſicut epiſtate: qui tertiũ in regendis his locũ tenent. Sed et tabulę quedã certis inſtrumentis a Uictruuio paraſte vocantur.

Paraſiopeſis ſchema est apud rhetores a latinis preoccupatio dicit cuꝫ aliquid nos reticere dicimus et tñ tacitũ intelligiñ. Quod fit vel cũ rem notã esſe putamus auditoribus: vl cũ ſuſpitionẽ maiorẽ excitare reticendo volumus.

Paropaniſades regio aſſe que ſicut refert Ptol. ab oriente parte Indię ab occaſu Arabia terminañ a meridie Arachoſia.

Paraſtades lapides q̃ vtrũq; oſtũ lat⁹ muniũt. Uict. quoq; paraſtadas in meętiõe tẽplorũ vocat ꝑtas.

Parastasis latine assistentia: affirmatio: per testes ap probatio.

Parasynthetes decompositus.

Paratimma latine intertrigo cum semina aduruntur.

Paraçonium genus gladij qui ad çonā accingi solitus ἀπο τοῦ παρα καὶ τησ ζωνησ: quasi ad çonā pendens.

Pareneticus a.um. idem quod preceptiuus siue admonitiuus a verbo greco παραινεω qđ significat precipio ⁊ admoneo παραινεσισ ꝑceptio siue admonitio. Hinc acron horatianus interpres: hęc ode parenetice scripta est: pro eo quod est preceptiue siue monitorie: sicut ab eodē dicit. Hęc Erotice dicta ē: pro amatorie.

Parmenides eleata philosophꝰ Xenophanis auditor atq; amicus: censuit sempiternum: atq; immobilem esse vniuersum quod est ens ꝑm veritatem rerum: solum esse simplex ⁊ intrepidū atq; ingenitū: generationē vero eorū esse qua falsa existimatione videntur: esse cum non sint. Nam sensus semouēdos a veritate putat: affirmat eē si quid est ꝓter ens: id esse nō ens. Non ens autē non esse in rebus ⁊ sic ens vi uentū sibi relinquit: terra vero dēsiorus aer ⁊ defluxu factam arbitratur.

Paronomasia latine agnominatio cū aliquod nomen ex alio in significatione distante cōficit. Terē. Nam inceptio est nō amantiū sed amentiū.

Parochus pe. cor. auspex: siue paronymphus q̄ ante vehicula eat: q̄ grece οχημαλα dicunt. Quidam parochū interpretāt ꝑbitorē παρεχω ꝑbeo. Hui officiū erat magistratibus ꝑbenda cōducere: vel parochi magistratus erant quibus cura erat vt ligna ⁊ sal legatis publice missis ꝑberent. Hora. Proxima campano ponti q̄ villula tectū Prebuit et parochi que debent ligna salemq;.

Parochie ecclesię dicunt q̄ suis parochianis victū et vestem exhibent. Hier. cōtra Vigil. Qui parochias suas vicinia istius scribunt esse maculatas. Et alibi. Viros sanctū episcopū: in cui parochia esse presbyter dicit: acquiescere furori eius.

Paroecia cū ę. diph. dici potest incolatus. Nam para iuxta οικωσ domus: vbi. s. sunt domus contigue. Augu. lib. xiiij. de ci. dei. Presbyter fuit quidā noie restitutus in paroecia calamēsis ecclesię.

Parergon dicit quod alicui rei ꝑter propositū addit: vt si pictor alicuius sancti imaginē pingens ornāde tabelle gratia arbusculas et auiculas et huiusmodi addiderit. Plini. Protogenes cū athenis celeberrimo loco minerue delubro ,pyleū pingeret adiecit paruulas naues longas in his quę pictores parerga appellant.

Parectatus qui de puericia venit ad pubertatē. Lucil. lib. x. Tuū ephebū quē vocant parectatū.

Paresis idē quod parilis a defectu virilū dicta.

Parenthesis interpositio ex παρα et εν: quę duo significant inter θεσισ positio. Figura quotiens remota de medio sententia integer sermo perdurat.

Paronychia abscessus circa radices vnguium. Plini. lib. xxiij. Gingiuarū inflationibus paronychijs: foridisq; vlceribꝰ ⁊ putrescētibus deriuatio est manifesta. Dicta paronychia: a παρα ad ονυξ vnguis quasi ad vnguem.

Paronymon nomen ab alio deriuatū.

Parce quia nemini parcant: ac ideo tres esse parcas arbitrant: qm̄ tria sunt tēpora in quibꝰ omnia inuoluūtur lachesin dictam esse q̄ λαγχανω grece sortior designat. Atropō q̄ reuerti nō possint Clothon: qm̄ contorta ⁊ coordinata omnia tentat. Hęc em̄ nomina ipsa lingua greca ostendūt.

Paropsis idis. per o. generis sgni. ex παρα et οψωr: id est ad cibū proprie genus iuris: ꝑm Jul. Pollucē: ꝓ et pro repositorio obsoniorū: qđ cautinū dicunt apud idoneos legat. Var. Qui portat gaudēs ancilla paropside rubra Valecem. Sue. in Gal. Ordinario quidē dispensatori breuiariū rationū offerenti paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse.

Parotides apostemata secus aures. Nam collectiōes fiunt in glandulis. Dicunt et parotides: vt inqt Celsus arterię due in dextra sinistraq; iuxta guttur q̄ sursum ,pcedētes vltra aures ferunt. Quin ⁊ ipsi auriū cincinni apud Julium Pol. vocant parotides. Item q̄ partes his subiecte q̄ a faucib⁹ ad malas pertinēt. Para em̄ ad: ωτα aures dicunt. Solent etiā iuxta dentes in gingiuis oriri dolentia quas greci paroti das appellant: quarū remedia scribit Cel.

Paradontides siue parulides tubercula iuxta gingiuas cū caro in gingiua excreuit.

Paroxysmus stimulatio: concitatio παροξυνειν em̄ est incitare.

Paratragedio as. i. exaggero: ac verborū magnitudine aliquid augeo. Plaut. Illic homo est vt paratragediat carnifex.

Parrhasia regio in peloponneso: dicta arcadia lichaonis patria. Hinc parasius a.um. ,p arcadico. Virg. Parrhasio dictum panos de monte lycei In ea est mōs lyceus: in quo bicornis fauni templum fuerat: a quo lycea ludicra illi sacrata a nob lupcalia dicta. Unde Ouid. lib. ij. fas. Quis vetat arcadico dictos a monte lupercos. Faunus in archadia templa lyceus habet.

Parphasius: nomen pictoris ephesij: qui cum çeuside in certamē picturę descēdit. Hic primus symmetriā picturę dedit: primus argutias vultus: elegantiā capilli: venustatē oris expressit. Et cum çeusis detulisset uuas pictas tanto successu: vt in cenā aues aduolarent ipse detulit linteū auibus pictum.

Parco is. peperci vel parsi parsum. Unde parsurus proprie significat abstineo: quasi parū tango. Hinc parcere pro veniā dare. i. ab vltione abstinere. Liui. lib. xxv. Mecdum eos capue parsuros. Virg. Parcere subiectis: et debellare superbos. Aliquādo pro prohibere: vt Parcite oues nimium procedere. Aliquādo deponere: quia ab his que deponimus abstinemus. Virg. Parce metu cytherea: manēt immota tuorū: Fata tibi. Aliquādo pro seruare: quia similiter ab eis abstinemus. Idē lib. x. Argenti atq; auri memoras que multa talenta. Matis parce tuis. Aliquādo pro desinere: Nā et desinere abstinere est: vt Parce piae scelerare manus. Sic parcere errori dicimus abstinere a castigatiō errōris: siue parum castigare errorē. Parcere pecunię: abstinere ab expendenda pecunia: siue parū expendere pecuniā. Var. Parsurus pecuniis bene partis. Parcere fame: abstinere a fama non laudare. Augu. lib. ij. de ciui. dei. Mimis superbum sit fame parcere principum ciuitatis vbi sue fame parci numina noluerunt. Parcere labori: abstinere a labore: siue parum laborare ⁊ eodem modo de similibus. Huius verbi cōposita sunt comparco eiusdē cū simplici significationis. Teren. Suum defraudans genium comparsit miser. Reparco iterum parco. Plau. in Trucu. Etiā rei iterū parcissem meę: vt non reparcis.

Parcus qui frugi est et sumptibus parcit. Gel. lib. iij. Mecq; ab arca: neq; ab arcendo sed ab eo q̄ paruum et parū denominat. Hinc parcitas pro frugalitate. Hui compositū est ꝓparcus valde parcus. Pli. lib. 20. xj. Aliqñ ⁊ ipse contrahunt mortis sibi causas cū sentire eximi mella auide vorantes: cetero prepar ce: et quę alioquin prodigas atq; edaces nō secus ac

pigras:et ignauas perturbent. Similiter deparcus nimiū parcus ac tenax: cui opponit̄ pfusus:ac magnificus. Apul. At nō contra accusastis vnū seruum: vt deparci tris libertos vt profusi.

Parce dicte sunt a parco: per contrarium: q nemini parcāt. Var. a partu vnius litteꝛe mutatione deduci putat: quoniam vt scribit Hesiodus hę nascentibus hominibus bonum malumq; conferre consentiant. Iuue. Hęc exempla para fęlicib⁹ at mea clotho: Et lachesis gaudent si pascit̄ sanguine venter. Tres aūt fuisse parcas. Clotho. s. Lachesin: et Antropon finxerunt antiqui: quas Cic. Herebi & noctis filias fuisse scribit: et easdem fata esse existimant. Unde est illud Cleantis. Ducūt volentē fata: nolentē trahūt. Fingūt vitę hominū ꝑesse et nendo eā ducere. Quapropter lanificas sorores appellat. Var. Si mihi lanifice ducunt non pulla sorores Stamina: nec surdos nox habet ista deos. Apul. Tres parce tria fata sunt nūero cū ratione temporis facientia: Si potestatē earū ad eiusdē similitudinē tēporis referas. Nam qō in fuso pfectū est ꝑterriti tēporis habet specie. Et quod torquetur in digitis momenti ꝑsentis indicat spatia. Et quod nondū ex colo tractum est: subactumq; cure digitorum: futuri & consequētis seculi posteriora videntur ostendere.

Parsimonia moderatio sumptuū et parcitas. Hoc est conseruatio rerum quę sic diffinit̄ a phis: Parsimonia est qua cauemus: ne quod dispendiū vltra modū fiat & res familiar̄ quoad fieri potest sine cuiusq; iniuria conseruet̄. Fit autē a ꝑterito parsi qō pseruaui siue abstinui significat. Nam alterum ꝑteritū peperci potius accipitur ꝑ venia dedi: cuius aliquādo confundantur.

Pardus animal est: cui⁹ fęmina pardalis dicit̄. Unde et leopardus.

Pario is. peperi partū et paritū penulti. pro. a quarta cōiugatione. A tertia vero penul. cor. Stra. Hosti veniat paritura marito. Aenn. Qua parire solet genus pennis cōdecoratū. Est autē parere ꝑtum emittere: quod proprie ad fęminas ptinet: licet etiā quandoq; de viris dicatur. Lecili. Hic vicinus nostri periisse se filium memorat: id est genuisse. Per trāslationem de his dicitur: interdum qui non concipiunt pro acquirere seu comparare. Et sic cōstruitur sicut emo. Col. lib. x. Sequitur vt ex anima desideremus ea puro vel ęre parta vel gratuita contingunt. Virgil⁹. Ite ait egregias animas quę sanguine nobis Hanc patriā peperere suo. Huius composita sunt aperio: a quo adaperio/comperio/operio: a quo cooperio et reperio.

Parturio is. penulti. cor. a pario vel a partu fieri videt̄ quod ē in pariēdo labore: seu labore vt pariā. Pli. Utiq; constat parturientes foliis subtractis celerius parere. Var. In cubilibus cum parturient substernendum cum pepererint tollere substramen. Cice. Utinam aliquādo dolor populi Romani pariat qō iam diu parturit. Amb. de Cain. Nos part⁹ anima nostra parturiat: nec solū parturiatur: sed etiā pariat Ponitur tamē quādoq; pro primitiuo. Hiero. contra Ruf. Putasne eiusdē meriti eos qui parturiunt et qui parturit.

Partus a. um. participiū a pario. Apul. Partamq; a patre multo tempore et multo labore pecuniā vno die consumpsit. Partus us. nomen pro ipso parendi actu. Plinius. Oꝛ si a pregnantibus commanducatum partum faciliorem facit. Aliquādo accipitur ꝑ prole. Var. Hec iacuit partus sed matre cadente cucurrit.

Paritura idē qō genitura. Var. li. ij. ō re ru. Quare decies si vis duas res de mulis admissurā & paritura.

Partio onis. idē qō partus. Plaut. in Tru. Horresco misera mentio quotiens fit partionis.

Parens a pario fit: quo nomine non modo pater & mater: sed auus & proauus: auia & pauia: et oēs supiores vsq; ad tritauos significant̄: vltra hos qui non habent speciale nomē: maiores appellantur. Caius scribit appellatione parentū omnes in infinitū maiores vtriusq; sexus significari. Auctor est Hiero. in secūda contra Ruff. apologia parētes etiā significare affines & cognatos iuxta vernaculū sermonē. Lāpr. de Alexandro seuero sic scribit. Amicos & parētes Alexander si malos reperit aut puniuit: aut si vetus vel amicitia vel necessitudo non sinit puniri dimisit a se dicens. His clarior est mihi resp. Jul. Capitoli. de. M. Antonio refert: q adoptatus in aulicam domū omnibus parentib⁹ suis tantā reuerentiā quātā priuatus exhibuit hinc

Parentela ab eodē vsurpat̄ cum dicit. Causa eloquētię dignū parentela sua putauit.

Parento as. significat parentibus iusta celebro. Licet etiā ad alios transferat̄. Pli. lib. xviij. Quoniā mortuorū animę sunt in ea. s. faba: qua de causa parētando vtiq; assumitur. Sumit̄ etiā interdū parentare ꝑ simulem esse.

Parentalia conuiuia quę in parentū aut propinquorū mortibus fieri consueuerūt. Hoꝛ Aeneas inuentor fuit Hiero. in Hiere. pphetā lib. iij. Hos est in gētibus ferre cibos & prępaꝛare cōuiuiū: quod a grecis & a nostris vulgo apellat̄ parentalia: eo q parentibus iam defunctis ista celebrabant̄. Vel dicta sunt parentalia q ita parerent mortuis qui ita viuentes iusserant facere vel q filij parentibus hoc ꝑstarent.

Pareo es. parui paritum. Unde pariturus significat video: et appareo: vt aliqui putant deductū: qm̄ partus post̄q extra uterū est videt̄. Virgi. Cui pecudū fibre cęli sydera parent. i. a quo fibre & sidera cernūtur. Unde & composita a pareo: vt Apparēt rari nantes in gurgite vasto. Compareo cor̄ aliquo pareor: vt puer non cōparet & ego quo ibo? Disparco a conspectu recedo. Transpareo per aliquod corpus lucidum video. Interdum parere est obedire. Virgi. Paret amor dictis care genitricis. Justi. lib. j. Ut patienter vni viro nedum fęmine pariturus. Et habet penultimā productā.

Paro as. acquiro. Et sicut emo capi pōt licet in eo pręcium expressum non inueniat̄ ita apertum vt in eius cōposito cōparo: sed q̄si pręciū. Teren. in eu. Cupio aliquot parere amicos beneficio meo. Cur. Quid tibi diuitię opus est quę te esurire cogunt: ꝑmus oīm satietate parasti famē: vt quo plura haberes acrius q̄ si nō haberes cuperes. Huius cōpositā sunt apparo/cōparo/reparo/separo/disparo: qō ē separo: equi paro/propero/et supero: q̄ habent pe. cor.

Parabilis et hoc parabile: quod in promptu est & cito haberi pōt. Sene. Ad manū est & parabile qō sat ē: qui ad naturā viuit: nunq; est paup. Cice. lib. v. Tus. Diuitias (inquit) naturę parabiles esse.

Paro nauis genus: ad cui⁹ similitudinem Myoparo dicitur.

Paries etis penultima producta: de priuatis dicit̄: vt paries domorū. Murus tam de publicis q̄ de priuatis dicitur.

Parietine penul. pro. muri veteres ac semiconsumpti. Plini. Asterici herba est nascens in tegulis parietinisq; folio similis ocimo. Aug. Parietine dicunt̄ q̄s vulgo dicimus ruinas: vbi parietes stant sine tecto sine habitantibus.

Parietaria: herba a parietibus: in quibus nascitur dicta vulgo vitriolum. Dicitur et perdicion quoniam perdices ea pascantur.

Paros insula est: que a delo. xxv. millib⁹ distat ex qua
rius lapis marmoreus. Hanc ꝓmo plateam: po/
stea minoida vocitarunt. In ea est oppidum etiam
paros vocitatum. Pharos vero cum h. est alia insu
la: de qua infra.
Parius lapis candidus: e quo multa signa fiūt. Et ē in
paro insula vna ex cycladib⁹. Virg. Miueāq; parō.
Parium ciuitas asię in regiōe mysię. Ex qua fuit Neo/
ptolemus cognomento Glossographus vir meimo/
ratu dignus.
Parma breue scutū: quo pedites vtebātur: q̄ e medio in-
omnes partes esset par: vt inquit Var. Virg. lib.
x). Ense leui nudo parmaq; inglorius alba. Hoc scu
tum greci auctore Pli. vocāt peltam. Huius dimi/
nutiuum est parmula. Horā. Sensi relicta non bene
parmula. Parma etiā nomē fluuij: a quo vbs inter
placentiam et Cremonā sita parma appellata est.
Hęc patria fuit Lassij poetę et Sacrobij viri inge/
nio ⁊ doctrina prestantis.
Parmularius gladiator: qui parmula vtebatur. Iteq; ⁊
lator: ⁊ locator eius generis: porro parmularij etiā
thraces siue threces appellabantur. Fest. Threces
inquit gladiatores a similitudine parmularū thraci/
arum vocati.
Parnasus pe. pro. mōs in phocyde vt scribit Plinius
⁊ Stra. lib. ix. Et Herodo. Hellaq; confirmāt: qui
mons duos vertices habet: quorū vnum Thitorea:
alterū Hyampeū. Herodot⁹ in Thalia tradit. Mō
autē Cytheronē ⁊ heliconē: vt Ser. putauit: seu vt
alij volūt cyrrhā aut Cyrphim: seu nysam cū cythe/
rō: q̄ Cytherō aut helicon in Boetia mōtes diffūcti
sint: ita vt helicon ꝓcul sit a parnaso circiter quinde
cim passuum milia. Cyheron vero. xx. Est autē sicut
docet Stra. Helicon parnaso emulus et altitudine
⁊ circuitu. Et musis natale in nemore Helicone scri/
ptores assignāt. Cyrrha vero ⁊ Nysa sunt nomina
ciuitatū. Cyrrha sub Cyrphin rupē parnasi in radi/
cib⁹ mōtis in planicie mare versus locata est. Nysa
vero nō in parnaso: sed in Ethiopia arabia sita est: in qua
cū bacchus nutrit⁹ esset in eius memoriā ipse postea
alia in India condidit. Est igit parnasus phocydis
sacer baccho ⁊ appollini. Ouidi⁹. Separat aonios
acteis phocys ab aruis ēra ferax. Horā addit. Vōs
ibi verticib⁹ petit arduus astra duob⁹ Nomine par
nasus: superatq; cacumine nubes. Luca. Carmine
parnasus gemino petit ethera colle. In hoc mon/
te rupes vel maiestate numinis vel situ ipso horro/
rem visentibus facit: vndiq; fere ꝓceps in formā
theatri: hic est apollinis delphici tēplū: hic fons ca/
stalij⁹ musis sacer. Hic habitauere pieres natio thra
cia: vnde pierius mons ⁊ pierides muse. Sub parna
so habitauerūt hiantes populi. Vnde aque parnasi
fontis hiantida dicunt. Hic fontes atticam versus
Hippocrene ⁊ Aganippe. A parnasus fit parnasi⁹
a. um. Virg. Nec tū phebo gaudet parnasia rupes
Parricida penulti. producta a pari vel a patre deduci
potest. Si a pari r. euphonię causa additur. Si a pa
tre t. in r. conuertitur. Ideo per duplex rr. scribitur
Quibusdam tamen a parente compositum videtur
ei ꝓ parenticida per syncopam cōmutatione t. in r.
Nam paricide dicunt parentū interfectores et pa/
trie proditores: quia patria parens vniuscuiusq; est.
Lege pompeia de parricidis cauet: vt is parricidij
teneatur: non solum qui patrem et matrem interfece
rit sed qui fratrem/sororē/patruelem/matruelem/fi/
lium/filiā/nepotē/murū: alios; ꝓpinquos occiderit.
Ponit et ꝓ alio quocunq; qui qualemcunq; homi/
nem occiderit. Vñ extat lex Mume pompilij. Si q̄s
liberū hominē morti sciēs duit: parricida esto. Et sic
s pari fit compositū. Hinc parici appellabātur que/
stores qui causa capitaliū rerū querendarum creari
solebāt. Sunt tū qui inter parricidiū et patricidium
distinguāt: q̄ patricidiū sit patris interfectio. Vnde
et matricidiū quo mater interficitur: sic patricida et
matricida. Patricidium vero cognati: vel ciuis: vel
alicuius alij occisio: vel contra patriā machinatio.
Cic. lib. iū. offi. Potest cū diis immortalibus cuiq; esse
vtile fœdissimū: et teterrimū parricidiū patrię: cui
is qui se eo obstrinxerit ab oppressis ciuibus parens
nominet. Plau. tamē parēticidā appellat qui patrē
interfecerit. Greci patroctonū απο των πατερων
quę illic venari cōsueuerant.
Parrhenius virgineus dicit. Quo nomine dictus est
mons archadię: a virginibus quę in eo veneri frequē
ter sacra facere solebant. Est et parthenius fluuius
paphlagonum.
Parthenope vna fuit syrenum que prę dolore q̄ prete/
reuntem Ulyssem cum socijs cantu non deceperint
in mare se ꝓcipitarūt: vna hęc in cū delata est locum
vbi postea condita fuit neapolis pręclara vrbs cam/
panię. Parthenos em̄ virgo latine dr. Ab hac igit
sirene neapolis ē appellata a ꝑgine parthenope. Et
licet quidam dicāt neapolim dictā q̄ augustus eam
instauauerit: tamen legit a Lycophrone neapolim
ante Augusti tempora qui tēpore Ptoleimei phila/
delphi claruit: et neapolitanos singulis annis ad tu
mulū parthenopes faces tulisse. Hanc cumani a pa
rentibus digressi condidisse ꝓdunt: qui in eo loco
parthenopes corpus in veteri monumento conditū
reperissent nomen eius vrbis indidere. Sed post⁹
loci vbertate atq; amgnitate maiorem in modū fre/
quentari ciuitas cepit veriti ne cumę deserērent di
ruendi parthenopem consilium iniuere. Quo facto
mox immani pestilentia vexati oraculo moniti sunt
vt vrbem restituerent. Itaq; subito instaurata nea/
polim: hoc est nouā vrbem vocauere. Vinc parthe/
nopeius a. um.
Parthia regio assyrię: a qua parthi. Hi lingua scythica
exules dicuntur: sicut refert Iusti. lib. xli. docens ab
exulibus scytharū parthorū imperiū fuisse deductū
quorū regna duodeuiginti fuisse testis ē Pli. lib. vj.
hęc regio ab ortu habet arios: a meridie carmaniam:
ab occasu medos: a septētrione hyrcanos.
Pars a pari: q̄ partes simul iuncte pares: id ē equales
sint toti. Vel dicit a pario q̄ pars a toto deducta: et
quasi parta sit. Potest etiā dici a parum q̄ pars sit
quid parū respectu toti⁹. Dicunt vero partes: in q̄s
diuidit totū. Q̄q; tū partes ꝓ officio poni ꝓsuetū
est. Et dicimus meę partes sunt: et mearū partiū est:
hoc est meū officium est. Vinc fit compositū expers
quod est sine parte.
Particula diminutiuū: parua pars: a quo particulare:
quod ad partē spectat.
Particulariter ⁊ particulatim aduerbia signifi. mēbra/
tim ⁊ per partes. Cice. lib. ū. ad herē. Si summatim
nō particulatim narrabimus.
Particulones dicuntur coheredes ⁊ qui partem patri⁹
monij sumunt.
Partim aduerbiū significat quādoq; ex parte: vt par/
tim subticuit crimen: partim cōfessus est. Aliquādo
idem est q̄ pars: vt partim hominū venerunt: id est
pars hominū venit.
Particeps qui partē capit. Dicimusq; particeps sum
laborū tuor: et particeps sum tibi in laborib⁹. Cur/
tius. Qr fuisset illi in periculis particeps.
Participo as. partem tribuo. Hiero. Tunc erit eius
fructus cum ei Christus dominus cęlorū regna par/
ticipauerit.
Participiū pars orationis dicitur q̄ partē capiat nois
partēq; verbi. Participia iuncta cū verbis infinitis

seruant vim participioꝝ. hinc participialia nomina dicta sunt gerũdiua: q̃ licet non sint participia: similia tamẽ participijs sunt. Vñ ⁊ casus ⁊ genera ⁊ tpa ⁊ significatiões habent more participioꝝ: et post se casus regunt non ante: Huius legatur In cõuertendo dñs captiuitatẽ syon. i. dum cõuerteret dñs: vel conuertente dño captiuitatẽ: sed nõ est vsurpanda talis locutio. Differũt autẽ gerũdiua a participijs: q̃ ipsa rei administrationẽ significãt sine tẽpore: vt tenet me occupatio iurisdicẽdi gerundiũ est: nec tẽpus significat futurũ: sed rei administrationẽ in iure dicendo. Illa vero tempus sine rei administratione: vt tenet me cura dotis numerãde: participiũ est futuri significatũ sine rei administratione. Preterea gerundiua duplicẽ significationẽ habẽt: participia vnam tantũ. Sed sciendũ q̃ gerũdiua q̃ sociata sunt substantiuis passiue accipiunt: distincta vero modo actiue modo passiue: sed passiue cũ sine p̃positione et sine genere in ablatiuo ⁊ quasi absolute ponunt. Quintili. Sed memoria excolendo: sicut omnia alia augeꝫ. i. cũ excolit. Virg. Alitur vitiũ crescitq̃ regendo. Idẽ. Degrescitq̃ medẽdo. Et vitq̃ videndo femina: hoc est cũ tegitur vitiũ: cũ curatur eger: cum videt femina. Sal. cũ actõ mediante ad. Pauca supra repetã quo ad cognoscendum omnia illustria magis magisq̃ in aperto sint. i. vt cognoscant: iungunt ⁊ gerũdiua cũ plurali numero singulari voce. Plini. Cum illorum videndi gratia me in foꝝ cõtulissem: aliqñ participiũ sumit p̃ participatiõe. Hier. in expo. can. Considera ne forte possit ⁊ illud corpus quod assumpsit Jesus cõmune ei cum sponsa cubile noiari: quoniã quidẽ videt per ipsum ecclesia Christo esse sociata: ⁊ participiũ p̃bi dei capere potuisse: p̃m q̃ mediator dei ⁊ hominũ dicitur. Sic etiã solet dici caueda esse femine participia: quo significatur fugiendum esse femine consortium.

Partio: partiris ⁊ partio partis: partiui partitũ: futuro partiã ⁊ partibo: partiar ⁊ partibor. Plau. in asi. Hanc quam nactus sum predam cum illis partiam. Hiero. in p̃s. Letabor et partibor sicimã. Est autem partiri partes facere ⁊ quasi distribuere. Virg. Socios partit in omes. Sal. Prouincias inter se partiuerant. Ab his fiunt cõposita: Impertio actiuum: Impertior tam passiuum q̃ deponẽs a. in e. mutata sicut fit in expers. Et significat impendere vel partem dare ⁊ participem facere. Cice. Huic rei aliquid tẽporis impertias. Ambros. Posteaq̃ apostoli ad euangelizandũ regnum dei sunt destinati gratie celestis impertitur alimentum. Idem. Vtinã dñe Jesu velis mecũ istos nõ ieiunos dimittere: sed impertit abs te epulis reficias eos: vt possint tuis alimoniis fortiores infirmitatẽ ieiunij nõ timere. Ci. Atq̃ etiã viro forti college meo laus impertitur. Dicimus autẽ impertio nemini laudẽ mei laboris. Et impertio neminẽ laude mei laboris: sicut fit in dono. Terẽ. Plurima salute parmenonẽ suũ impertit gnato. Dispertio vel dispertior: variẽ partio. Plau. in aul. Hercle iniuria dispertiuisti. Pinguiorẽ isti agnũ hñt. Mart. Vt pariter dispertianẽ bona patris. Bipertior/tripertior/quadripertior/quinq̃pertior: a quib⁹ bipertita/tripertita: et hmõi.

Partiarius colonus: siue alius quis cuꝫ quo aliq̃d cõ habem⁹ et partimur. Cato. Vineã curandã partiarius bene curet: fundũ arbustũ agrũ frumẽtariũ partiario: fenũ pabulũ qõ bobus satis siet: que illic sciat cetera omnia p̃ indiuiso. Idẽ. Calcẽ partiario coquẽdam qui pant calcarius pficit ⁊ coquit.

Parulis idis. tuberculũ iuxta dẽtes in gingiuis nascẽs.

Parũ aduerbiũ significat modicũ: a quo paulum paululum: pauxillũ: et pauxillulũ diminutiua.

Parumper paruo tempore quasi perparũ: hoc est valde parum: sed p̃postere. Plaut. Expecta hic parũper. Interdum p̃cat paulatim. Virg. Pulsusq̃ parumper corde dolor.

Paruus a. um. quod non est magnũ. Cui⁹ diminutiuũ est paruulus. Vnde etiam paucus: a quo diminutiua pauculus et paurillus.

Pasceolus vt inquit Var. sacculus est ex aluta factus. Plau. in ru. Preterea centum denaria philippea in pasceolo seorsum.

Pascha ę. et pascha atis. Fuso. Nos etenim primis sanctũ post pascha die⁹. Quod plane nomẽ hebreũ esse: ac transitũ signare docet. Hier. sic inquiẽs. Pascha ⁊ hebraice dicit phase non a passione: vt plerisq̃ arbitrant: sed a transitu noiatur eo q̃ exterminator videns sanguinẽ in postibus Israelitarũ pertrãsierit nec percusserit eos. Aug. A diligẽtioribus et a doctioribus inuentũ est: q̃ pascha hebreũ verbũ est ⁊ non interpretat passionẽ: sed transitũ. Per passionẽ eñ christus trãsiuit a morte ad vitã: et fecit nobis viam credentibus in resurrectione eius: vt transeamus et nos de morte ad vitã. Sic eñ ipse domin⁹ ait. Qui credit in me transit a morte ad vitã.

Paschalis ⁊ hoc paschale quod ad pascha pertinet: vt paschalis dies: et paschale sacramentũ. Paschales vero oues: quasi pascuales dicunt.

Pasco is. pasui pastum. i. comedo: et quãdoq̃ absolutẽ ponitur. Virg. Pascẽtes seruabit Tityrus hedos. Aliq̃ construit cũ actõ. vt Flore depasta salicti. In hac significatione etiã sumit pasco: deponẽs. Virg. Pascunt vero syluas: et summa lycei: Hozrentesq̃ rubos ⁊ amãtes ardua dumos. Dicimus etiam pasco: equũ p herbã vt Cetera pascuntur viri ⁊ armẽta p herbas: equus pascitur herba: vt Sylua pastus arundinea. Equus pascitur in viridi pabulo: vt Pascit in magna sylua formosa iuuenca. Equus pascitur die ⁊ nocte: vt Sepe die nocteq̃ ⁊ totũ ex ordine mensem pascitur. Interdũ pascere est cibũ alteri prebere: et quasi cibo saginare. Et sic dicimus Herba pascit equum: et pasco equum herba. Virg. Deloces sparte catulos acrẽq̃ molossũ Pasce sero pingui. Unde per translationẽ pascere ponitur p̃ delectare. Idem. Atq̃ animũ pictura pascit inani. Et pascere oculos est visu alicuius rei grate eos oblectare. Interdũ p̃ fouere/alere. Idẽ. Qualẽ infelix amisit mãtua campum. Pascentem niueos herboso flumine cygnos. Interdũ p̃ augeri et crescere: vt Et sacrum tibi pascere crinem. Hui⁹ cõposita sunt cõpasco/depasco/pascendo absumo. Et depastus dicitur agrũ bos: qui cibum ex agro sumpsit. Hiero. in exo. Si dimiserit iumẽtum suũ vt depascatur aliena restituet. Itẽ depastus ager passiue: hoc est pascendo cõsumptus. Dispasco diuido et p̃prie pecus a pastiõe deduco. Expasco/depasco/ perpasco: totũ pasco: satio Impasco: deponẽs intus pasco. Col. li. ii. Neq̃ suem velimus impasci pratũ: quoniã rostro suffodiat ⁊ cespites excidet.

Pascito as. penul. corre. frequentatiuũ a pasco. Var. Muuc feras que in syluestribus locis pascitant cicures que cultis.

Pascuũ a quo plurale pascua: in quib⁹ pecudes pascũtur: siue ager pascuus sit: siue pratum: siue mõs aut collis. Col. li. viii. In eo rure q̃ pascuo caret ꝓ tineri potest extiguo ⁊ qualicũq̃ pabulo cõtentus. Pascua censorijs tabulis dicebant omnia ex quib⁹ populus redditus haberet: quia diu hoc vectigal fuerat.

Pascua ę. idem qõ pascuum. Hiero. in Esaia. Et erit in pascuã bouis: et in concultatione pecoris. Et in p̃s. Oues pascue eius.

Pascuus ą. um. Unde Paul. syluam pascuã appellat:

que pascuis pecudū destinata est.

Pascales oues et galline dicunt que passim pascūtur a pasco siue a pascuis q̄si pascuales. Luci. Pascali pecore ac mōtano hirco atq; soloce. Vie. li.j. Re. Vulier illa habebat vitulū pascalē in domo: z occidit eū

Pastus a. um. participiū qui cibū sumpsit: pastus us. cibū siue cibationem significat. Gel. Alia luce orta auis in pastū ꝓfecta est.

Pastio idem quod pastus: cuius hoc magis ad brutorū alimenta ptinere videat. Col. lib.j. Porculatoris vero et subulci diuersa ꝓfessio: diuerse pastiones. Unde etiā Varronis index de villaticis pastiōibus ad bruta pertinentibus.

Pastor qui curā hz pascēdi: vt est apud Euā. Pastores erāt in eadē regione custodientes vigilias gregis.

Pastoralis et hoc pastorale quod est pastoris: vl quod ad pastorē pertinet: vt pastoralis cura: pastorale officium. Var. Tertio gradu a vita pastorali ad agricultu ram descenderunt.

Pastorius a. um. qō ad pastorē ptinet. Var. lib. ij. de re rus. An ea q̄ tria here dixisti mihi de pastoria re.

Pastoritius a. um. idem quod pastorius. Idē lib.j. Cū homines pastoritiā vitam agerent: neq; scirent etiā arare terram.

Pastillus diminutiuū videt a pasta: cuius fiat mutatio generis. Quidā a pastu deriuāt: vbi z genus seruat. Festus a pane. Est aūt forma panis parui. Horat. in ser. Pastillos rubellus olet gorgoni° hircū. Et pastilli sunt qui illinunt: Vide in dictione emplastrum.

Pastillū neutri generis: sicut docet Festus fuit genus libi rotundi quo vtebant in sacris.

Pastinaca genus radicis virtutē calidę. Macer. Et pastinace virtus in semine tantū. Itē pastinaca genus piscis: de quo Pli.

Pastinū penul. cor. est: vt Colu. lib. iiij. refert ferramētū bifurcū quo semina pagunt. Palladius aliter accipit cū ait: Pastinū fieri nūc tempus est. Mensura pastini hęc est in tabula quadrata iugerali: vt cēteni octogeni pedes per singula latera dirigant.

Pastinare est agrū fodere. Col. lib. ij. Tum in terram bene pastinatā z stercoratā rectū sarmentū defigito. Huius compositū est Repastino as. repastinari dicebant veteres vineas: quę refodiebant. Nec eīm ꝓpria appellatio restibilis vineti erat nūc antiquitat⁹ imprudens ꝛsuetudo quicq̄d emoti soli vineis ꝑparatur repastinatū vocat. Uñ quidā repastinari agrū dicunt: cuius natura fodiēdo mutat. Pli. li. xix. Precipuus sit caulis sapore ac magnitudine ꝓmā omniū si in repastinato seras. Hinc repastinatio ꝓ renouatione quādoq; capitur. Uñ per translationē dicūtur libri repastinationū.

Pastinatus us. ipsa pastinatio. Colu. lib. iiij. Nec eīm parū refert suspensissimū esse pastinatum. Et si fieri possit vestigio quoq; inuiolatū.

Pastomides idis. instrumentū ferreū siue ligneum quod ad cohibendā equoꝝ tenaciam naribus vel morsui imponitur. Lucil. Pastomides huic de naribus ingentes pendent.

Passer auis a patiendo: eo ꝙ morbū caducū patiantur passeres. Quo etiā noie significant omes aues. Uñ Cice. dixit omibus passerib⁹ insitā a natura voluptatem: de omibus auib⁹ iutellexit. Nodieq; aues ipas in cōe passeres vocant hispaniarū vernaculi. Et passer nomē piscis: z nomē loci. Var. Nō mollis sinuessa feruidiq; fluctus passeris aut superbus anxur. A passer fit diminutiuū passerculus.

Passer solitarius auis aliquanto grandior passere: ac subnigrior solus per domoꝝ culmina incedēs cātu suauis. Passer marinus altera auis.

Passio: perturbatio: affectus z affectio: grece pathos &c. A neotericis ꝙo auctorib⁹ ecclesiasticis passio vsurpat ꝓ animi vel corporis morbo. Sunt autē quatuor ꝓcipue passiones: duę a bonis: gaudere. s. et cupere: seu sperare. Letitia de ꝓsenti ē. Spes de futuro. bono. Duę a malis dolere z timere. Dolor de ꝓsenti. Timor de futuro malo.

Passiuus a. um. quod passionē denotat: vnde passiue qualitates dicte sunt nō ꝙ patiant aliq̄d: sed ꝙ faciāt passionē. Vel nāq; vt dulce sit: non a dulcedine aliquid passum est: sed dulcē gustantib⁹ efficit passionē. Passiue autē qualitates rectius dicunt albedo z nigredo: et eoꝝ media. i. rubor z pallor. Nec eīm non nisi vel animę: vel corporis passione nascunt: vt eīm nigrescat aliquis corpis passione vt rubescat vel pallescat animę efficit: quę cū turpitudinis verecundiā ferre nequierit: q̄si ad obtentū sui sanguinis copiam in exteriores partes corporis fundit eoq; fit: vt pudore nimio rubescam⁹. Pallor q̄q; simili aię passiōe cōstitit cū pculsa metu nimio ad cordis vlteriora cōfugit eāq; sanguis inseq̄t: adeo vt desertū sanguine: qđ est in ꝓspectu corp⁹ albescat. Nę igit qualitates si in corpore pseuerent: qz ꝑm eas q̄les dicimur: ipse q̄q; qualitates passiue censent. Si vero ad breue tēpus exciterint ita vt cito discedant: passiones eas potius noīamus. Eritq; inter passiuas q̄litates: et passiones ista discretio: ꝙ passiōes ad tēpus exorte: facile cōmutant: passiue vero qualitates ꝑm quas quales dicimur perpetuo pseuerant.

Passus a. um. a patior: idē quod perpessus. Virg. O passi grauiora. Uñ vua passa q̄ in siccando passa est solē. Pli. Quin z a patiēdo nomē acinis dat passis: hinc z vino nomē datū qō passum vocāt.

Passus a. um. a pateo idem est quod patiens extensus. Plaut. In portū vento scōo velo passo quenit: id ē ocyssimo cursu. Passa vela dicimus expansa distenta explicata vento tumentia ac plena.

Passus a. um. a pando idem est quod deductus: porrectus: dispersus. Terē. in phor. Capillus passus nudus pes: qō z expassum aliqñ dicimus: z mutatione a in e. dispessum. Plau. in mi. Dispessis manib⁹. Aeteres eīm passum dixisse nō pansum et expassum non expānum Gellius Seruiusq; testant. Dicit eīm Ser. Ideo autē pando: non facit pansum: quia plerumq; quod in prima verbi positione inuenitur in preteriti participio nō est: vt tundo tusus. Et licet alia euphonie causa varientur vel in generibus vel in numeris: nactus tū z passus n penitus nunq̄ patiunt. Passis manibus dicimus: quod est diductis atq; distentis. Tertul. Tamē oppansum velum dixit: pro oppasso et extento. Idem. Expansos inquit vngulę fodiant: cruces suspendant.

Passus sus. spaciū qō patet in spatio pedū: quia patēs apertūq; est: vel qz sic pedes patescunt. A pateo eīm passum supinū est cū vero nō est passum clausum &c. Et ob hoc claudere ē de illo spatio intercepto diminuere: et minorē passum facere.

Passum genus liquoris: quod ex vua passa cogitur. Fit ex vua quā greci stichā: nostri apianā vocāt: vuis in vite diuti° sole adustis: aut feruente oleo: donec pauło amplius dimidiū pōdus sup sit fulasq; leniē vuas expriment: et colligūt. Qui autē volūt secūdariū passum facere adūciūt vinaceis tm̄ aquę puteolanę: quā tū ex prima pressura passi fluxit. Defrutū vero vinū est musto vsq; ad dimidiā partē decocto.

Passim aduerbiū a passu significat passu distante sparsim vt nō vbiq; cū vbiq; sit sine interuallo: vt herba ē in prato vbiq;: grex ꝙo passim pascit: qz aliquid interualli est: inter pecudē. Sꝫ ꝑfundunt qñq;. Donat interdū ꝓ vndiq;. Lact. Cōstituit asylū: eo passim cōfugerūt ex finitimis locis. Interdū ꝓ libet. Virg.

Passimq; in littore sicco corpa curamus. i. vt quisq; vult siue indifferēter. Hiero. Sola scripturarū ars est quā sibi passim omnes vendicant. Aliqñ p vbiq;. Lact. Credit ei passim tanq; cognite veritati.

Pastophorū pastophororū domus. Pastophori autē sacerdotes dicti sunt a posito pallio vt quidam aiunt ferendo: quidā accipiūt pro thalamo nuptiali. Unde et venus appellata est pastophoros: q thalamū nuptialem curet z administret. Nam παστας thalamus nuptialis ōr: qui alto noie μυμφιδιον: cū q̄b° fere sentit. Hier. q̄ in Esaiā ait: Pastophorū est thalamus in quo habitat prepositus tēpli.

Pasiphae dictio tetrasyllaba: hec fuit filia solis: z vxor minois regis cretę: quā in fabulis ferunt ex tauro genuisse minotaurum qui partim hominis effigiem habebat: partim tauri. Proper. Vobiscū europe nec proba pasiphae.

Pasithea vna ex tribus gratijs: quā alij Euphrosynen vocant.

Pattagia fluuius sicilię απο τοῦ παττᾱγοῦ: id est a sonitu. Nam per saxa fluens clamare videtur. Clau. Et saxa rotantē pattagiā.

Patagiū aurea chlamys que ꝓciosis tunicis supindui solet: et qui ita induti sunt: patagiati dicunt. Et patagiarū q̄ huiusmodi vestes ꝓficiūt. Apul. Uberes. n. crines leuiter emissos z cerule dependulos: ac deinde p colla dispositos: sensimq; sinuato patagio residentes paulisp ad finē cōglobatos in summū verticem nodus astrinxerat. Patagius morbi genus.

Patara pe. co. vbs lycię vbi apollo dabat responsa. Dicta a pataro apollinis filio: vel ab alio pataro lapeonis filio. Hinc pararcus a. um. Sta. lib. j. th. Phebe parēs seu te lycie patarea nuosis. Exercēt dumera tugis. Quib. Patareaq; regia seruit.

Patauium: vbs quā Antenor condidit: quę et padua. Vide in dictione padua.

Pateo es. passus. Patere ē apertū esse. Plau. Ingredere tu: fores iamdiu patent. Hinc patens z patulū q̄ inter se differūt: q patēs sit qđ ēps patet. Virg. Et portas iubet esse patētes. Patulū qđ semp patet vt arbor. Idē. Tityre tu patule recubans sub tegmine fagi. Hinc Plau. Bouem patulū appellat: cuius cornua diuersa sunt: ac late parent.

Patulus a. um. pe. co. de quo modo in pateo.

Patesco is. aperior/patens fio. Qñq; tamē pro ꝑmitto ponitur. Sal. Hinc late patescētibus campis exercitum tuto emittit.

Patefacio is. patentē facio. Hiero. Sic arridens patefecit ingressum. Hinc patefio. Teren. in phor. Ego nullo remedio possum me euoluere his turbis: quin si hoc celet in metu sin patefit in probro siem.

Patulico as. pe. co. aperior: patulus fio. Pli. Patulicantib° quinquagenisquinis barbulis coronat.

Paribulū modo seram ligneā qua ostia claudunt significat a pateo: q hac remota valę pateant. Lin. Si quisq; bodie ꝑter hanc posticū nostrū pepulerit patibulo hoc ei caput defringā. Modo crucē z sic a patior fieri manifestū est.

Pathe a Cice. dicunt perturbatiōes: siue animi egritudines. A Gellio affectus vel affectiones. A Lactā. modo vitia: mō affectus. Augu. expressus ea passiones vocari tradit: qualia sūt egritudo/dolor/gaudiū metus/tristicia/cupiditas/ira. Quos animi motus platonici et aristotelici: dicūt etiā insapientē cadere: sed moderatas rōniq; subiectas. Stoici vero negāt in sapientem cadere: qui dicunt sapientem apathen: id ē impassibilē: et apathiā impassibilitatē probant. Nam talem dicunt esse sapientis animum qualis est mundus supra lunā. s. imperturbatū: quē nulla perturbatio obnubilet. nulla tristitia obturbet aduersus quos reclamat ipsa natura.

Pathetica oratio dicta est: quā ex rhetorica arte ꝓcipiē dirigi oportere: aut ad indignationē: aut ad miam.

Pater qui aliquem genuit: quo etiā nomine aui/abaui/proaui/atraui/tritaui: continent. Hinc patrū nostroz memoria dicim°. i. maioz nostrorū q̄q; maiores intelligi possunt quicūq; erāt ante tritauos: sicut minores qui etiā post trinepotes futuri sunt: patrē etiam nomē religiōis est. Uñ dij omnes patres vocabātur. Similiter pater nomen est reuerentię. Propter qđ Romulus centū senatores q̄s ad reipu. curā elegit: siue quia is nūerus satis erat: siue q̄ soli centū erant qui ad id idonei essent patres ab honore vocauit: siue ab ętatis vel curę similitudine.

Paterfamilias ōr qui pūm° est z imperiū hz in familiā siue qui potestatis sue est: siue puber siue impuber.

Pater patratus: vide in dictione patro as.

Patres conscripti qui in senatu patribus erāt scriptis annotati.

Patricij senatorū progenies. Liui. lib. j. Romulus centū creat senatores q̄ patres ab honore: patricij quoq; progenies eoz appellati. Idē li. v. Ēn vnq; sando auditis patricios primo esse factos nō de cęlo demissos: sed qui patrē ciere auumq; possent. Tintius ait patricios appellari ingenuos. Uñ plebei patricijs opponunt. Non em̄ senatores omnes erant patricij. Tacitus. Hisdē diebus in nūerū patriciorū assciuit Cęsar vetustissimū quēq; ex senatu: aut quibus clari parentes fuerant. Hinc patriciatus us. pro ipsa dignitate. Sue. in Aug. A Tarquinio priſco rege interro. gentes allecta in senatū: mox a S. Tulli. in patrias traducta, pcedente tēpore ad plebē se cōtulit ac rursus magna vi p diuū Julij in patriciatū redijt.

Patricius vicus rome dict° est: q tbi patricij habitaue rūt. Jubente. Ser. Tullio vt si quid aduersus ipsum molirent ex locis superiorib° oppimi possent.

Patritus a. um. pe. pro. quod est patris: sicut auitus a. um. quod est aui. Sunt em̄ tanq; possessiua. Cic. lib. j. tus. Patritiā z autā vt ait Theophrastus phiam.

Patrimus pe. pro. qui patrē adhuc viuentē hz. Pater patrim° qui cū ipse pater sit adhuc viuentē hz patrē in pōtificio tamē iure pater patrimus accipit pro eo qui vulgo compater dicit.

Patrimus a. um. quod est patrī: sicut matrimus a. um. quod est matris.

Paternus a. um. quod est patris. Teren. in adel. Polbaud paternū istuc dedisti.

Patro as. proprie significat liberis operā do. Quint. tamē dicit patrare apud antiquos sancte z honeste dicebat. Deinde ꝛsuetudine in vitiū lapsum ē vbi. Uñ irrideri solitū esse Salustiū huis immerito: q patrare bellū direxit: tanq; patro rem turpē dōtaret significet. Ex quibus verbis colligit priscos patrare posuisse, p perficere: non solū cū opera liberis dare: sed etiā cū aliud quippiā tam inceptū ad finē pducere. Unde z patres patrati dicebant: q ad patrādū hoc est peragendū iuramentū: vbi de fœderibus conuenerat mitterentur. Plurar. in proble. Fœcialibus sacerdotibus qui fœderibus faciendis prēsunt: pater patratus ꝑhibet. Inde dictus q ipse pater patrē baberet: sicq; filius, puideret: et patrē cōsuleret. Hui° vbi cōposita sunt Impetro quod est obtineo et quasi id qđ cupio facio. Perpetro qđ est perficio. Propetro mādo aliquid perfici. Accius. Agē vo propetra qđ cepisti fieri. Et habent penul. co.

Patriço as. vel patrisso as. paternos mores imitor. Teren. in adel. Laudo o chtesipho patriçae abite virum iudico.

Patria vbs siue oppidū vnde orti sumus q patria cōmunis omniū parēs sit. Aliqñ et, puincia ipsa ex qua

ortl sumus patria vocat. Sed improprie. Vñ Sal. hispaniã sibi antiquam patriam dixit. Aristophanes πουδε αγαθον εκει παρισ εστι id ẽ vbi bonũ ibi patria est. Cenobius aũt πασα γη πατρις εστι τοῦ το μερος εστι χρησ μουον αρειδερ οθεσσ μελεωτω πελασγω περι νικησεως μαρτε υω μερω.

Patrius a.um. qđ est patrię: vt mos patri⁹. Lice. in Cato. Vigebat in ea domo mos patrius: ⁊ vigebat in eo animꝰ patris ⁊ disciplina. Aliqñ đ: qđ est patris. Virg. lib. xij. Patrio mucrone relicto.

Patrianus a.um. quod est patrię. Lice. thermo. Vt obtineat id iuris in agris: quod est patriana ciuitas decreuit ⁊ dedit.

Patricida pen. pro. qui patrẽ interficit. At paricida đ: q̃ vel cognatũ vel ciuẽ aliquẽ/vel aliũ interficit: vl ad uersus patriã machinatus est: de quo supra.

Patruus/frater patris: ꝙ q̃si patris loco sit patruꝰ magnus/frater aui. Patruus maximus frater proaui et abaui: qui ⁊ ꝓpatruus ⁊ abpatruus dicitur.

Patruelis a patruo. Sunt em̃ patrueles patruorũ filij qm̃ q̃ pater alteri est/alteri est patruus: sicut sorores patrueles nuncupanť ex duobus ⁊ ipse fratribus genite: auctor: /iurisc̃sultus. Vñ sororũ duarũ aut pluriũ filij inter se sobrini dicunť/quasi sororini.

Patriarcha patrũ princeps: hoc est pontificũ primus. Vt quattuor principio fuere. Romanus/Antiochenus/Alexandrinus/Hierosolymitanꝰ. Postea trãslata byçantium imperij sede additus est ⁊ cõstantinopolitanus.

Patrimonius/bona paterna: hoc est hereditas a patre relicta. Patrimoniũ ꝑo sancti petri ẽ regio thuscię. Vbi soana oppidũ/sancta flora/aqua penděs gripte sanctꝰ laurẽtius/balsena/martha castrũ ciuitas tusculanella. Mons flasconus/balneũ regiũ/vrbs vetus. Orbha ciuitas castellana olim veientana vrbs: castr̃ nouũ nepe/viterbiũ/sutriũ/roncilionũ ⁊ alia multa.

Patronymicũ/qđ sub patris nois significat filiũ: vt priamides. i. Hectoꝛ priami filius. Cõpositũ nomen ex patre ⁊ onoma: sed o in y vertitur.

Patronus/qui aliquẽ in periculo defendit. Pedianus: Si oꝛator ẽ/aut aduocatꝰ si ius suggerit/aut ꝓsentiã suã cõmodat amico/aut ꝓcuratoꝛ si negociũ suscipit aut cognitoꝛ/si ꝓsens causã nouit: ⁊ sic tueť vt suam.

Patrocinoꝛ pe. coꝛ. significat tam verbo q̃ facto imbecillioꝛẽ/ꝓtego: Lactã. li. v. Qui licet sapiẽs fuerit patrocinari cũ vere iusticię nullo mõ poterat qui caput ipm̃ fontẽq̃ iusticię nõ tenebat. Vnde patrocinũ ipa ꝓtectio. Sal. Cuiꝰ patrocinio ciuitas plurimũ vrebatur. Festꝰ: Patrocinia appellari cepta sunt cũ plebs est distributa inter patres vt eoꝝ opibus tuta esset.

Patera pe. coꝛ. poculi genꝰ latũ ac parẽs. Virgi. Spumantem pateram ac pleno se proluit auro.

Patrę arũ. ciuitas in attica regione: quã pausanias aro en dici prius solitã affirmat mora patreo mgnibus ampliatis nomen accepisse qđ nunc habet. Vnꝰ memimit Pli. lib. iiij. Quiõ. lib. vj. Wesseneq̃ ferax patreq̃ humilesq̃ cleone.

Patina pe. coꝛ. vasis genus quo dapes elire ⁊ iurulente in mensam ferunť. Teren. Iamdudũ animꝰ est in patinis. Vnde patinarius a.um, qđ est in patina conditũ. Plau. Vel patinariũ vel assum verses quo pacto luber. Dicta patina ab eo q̃ pateat.

Patella a patulo: vel πλατη fingo: vl ab πλατεια quę est latitudo vas latũ est cõdendis obsoniis aptũ. Nanq̃ seu parapsis. Moza. in episto. Nec modica cęnare times olus omne patella. poteſt tamẽ esse diminutiuũ a patina: quã nonnulli volũt esse sarragmem. Sed Iuue. diuersa ostendit/cũ inquit: Vrceoli pelues sarrago patelle.

Patioꝛ eris. passum verbũ cõmune/significat sustineo/tolero/equo animo fero. Dicimus enim Patioꝛ tolero te ⁊ patioꝛ abs te/tolero: abs te ⁊ patioꝛ abs te multa incõmoda. Cõpositꝰ huius verbi sunt Cõpatioꝛ/qđ est misereoꝛ: ⁊ cõstruitur cum datiuo. Perpetioꝛ/vehementer patioꝛ. Hiero. ad Algs. Intra se/bella perpetitur.

Patiẽtia est honestatis aut vtilitatis causa rerũ arduarum ac difficiliũ volũtaria ac diuturna perpessio.

Pathicus pe. coꝛ. a greco πασχω asp iratione detracta significat cũ qui se iniri turpi libidine patiť. Undé pathici pueri .i. passiui/patię puellę. Iuue. Ille tenet speculũ pathici gestamen othonis. Drauc⁹ đo q̃ nõ ꝓpria libidine/sed alteriꝰ alterũ init a faciẽdo dictus/quẽadmodũ a patiẽdo pathicꝰ Δραω q̃ppe facio significat. Qui aũt a draucis subigi delectantur: secq̃ eis sponte prostituunt cynedi dicunť.

Pathmos/insula in mari egeo q̃ sicut Pli. scribit libro iiij. patet circuitu. xxx. milibus passuũ: in qua Johannes apostolus exul apocalypsim scripsit.

Paucus a um. cõtrariũ est multo: ab eo fit dimi. Pauculus. Augu. lib. j. acad. Pauculis diebꝰ transactis postea q̃ in agro viuere cepimus/cum eo volui tentare pro qrare quid possent: A paucus fit paucitas.

Paup generis cõis: vel ꝑm aliquos ois /a paruo lare: vel vt inquit Varr. a parua pecunia: apud veteres etiã paupera. Plau. Paupera hęc res est. Vnde fiũt diminutiua pauperculus ⁊ paupercula.

Paupertas. Var. li. j. de lin. la. Pecunia quę erat parua ab ea paupertas dicta est. Paupertaťe quidã ab egestate ita distinguũt: vt egestas sit qñ ad victũ necessaria desunt. Paupertas qñ licet nõ sint opes: tamen necessaria suppetunt.

Pauperies/ipsa paupertas. Hoꝛ. Impiger extremos currit mercatoꝛ ad Indos. Per mare pauperiẽ fugiens per saxa per ignes.

Pauprinus pe. pdu. idem qđ paup. Var. Qđ si pauprina sint elegãtia ac cũ castimõia. Sidoniꝰ. Quin potiꝰ pauptin⁹ flagitatę cãtilenę culmꝰ imurmuret.

Paupero as. pauperẽ facio. Augu. super psal. Deros pauperes ditat: falsos pauperat diuites. Plautꝰ in mil. Quę imꝓba est mẽtis ꝓvitio dñm ꝓtio pauperat. Vnde depupo. Var. Priusq̃ domũ depauperaret sumptu suo.

Paueo es. paui. timeo. Hiero. ad Helio. Tũc ad vocem tubę pauebit terra cũ populis. Hinc pauesco timidus fio: a quibꝰ expaueo ⁊ expauesco. Aug. Sed ne repentinũ ouis expauesceret ⁊ lupũ.

Pauito as. pe. coꝛ. frequẽratiuũ/significat valde timeo siue valde frigeo. Teren. ni hecy. Vroꝛẽ philomelã pauitare nescio quid direrũt. i. laboꝛare ex frigoꝛibꝰ: vt exponit Ser. Vñ est reciꝓoca translatio: ⁊ timoꝛ ꝓ frigoꝛe: ⁊ frigus ꝓ timoꝛe ponit. Virg. Extemplo eneę solluuntur frigoꝛe membra.

Pauoꝛ vt ait Lice. lib. iiij. tus. est loco mouens mentez. Ex quo illud Ennij. Tũc pauoꝛ sapientiã omnẽ mihi expelleret ex animo.

Pauidus/qui semper timet: paueus qui ad tẽpus vl ex causa timet.

Pauo onis ⁊ pauꝰ paui/auis multiplicis coloris. Bel. Pauus e samo ꝑstãtioꝛ est. Traduť hãc auẽ nõ gloriosam solũ/sed maliuolã. Laudata expãdit colores aduerso marte sole. Fim: ũ suũ resoꝛbet inuidẽs boim vtilitati: cuiꝰ caro diutissime incoꝛrupta seruať.

Paueo is. pauiui. verbũ antiquũ. i. ferio/percutio/tũdo. Sũptũ est a grecis: qui παιειν dicunt pcutere. Li. de diui. Dz cũ qz pascũt necesse est aliq̃d ex oꝛe cadere ⁊ terrã pauire terripudiũ ꝓmo postea tripudiũ dictũ est. Vnde pauoꝛ qñ timoꝛ coꝛ pulsat ⁊ pausia oliue species. Col. Omne pozzo bzcuissimũ in rotũdo

e medio ad extremū solida terra pauita: marle si est argillosa ne estu ſrimosa in rimis eius grana oblite/scant. Hinc depuuio is ⁊ opuuio is. Lucil. Palmisq; misellā depuuit me. i. verberauit. Vñ oppuuia verbera dicūtur. Afra. Oppuuijs pueri coercent.

Pauimentū dicit ipm domus solidamentū siue incrustatio quā gradicdo calcamus a pauiedo /tundendo siue feriendo dictū: q dum fiunt pauimenta pluribꝰ simul diebus feriūtur. i. percutiunt tundunt virgis seu marculis vt solidiora sint: nec rimas faciant. Jue. Verre pauimentū ⁊ nitidas ostede colūnas. Cato Pauimenta ad hunc modū facito. De testa arida pauimentū struito. vbi structum est pauito fricatoq; oleo vt pauimentū bonū fiet. Multa autē pauimentorum genera fuerunt apud veteres. Erāt litbostrota paruulis coagmēta crustis. Erant subdiala a grecis inuenta que sub dio erant: ⁊ in aperto que vbi byemes gelant/sunt vtilia. Erant ⁊ asarota: de quibus papin. in syluis. Suberantq; nouis asarota figuris. Pli. appellat eusarota: quoniā purgamenta cene in pauimenta euerriri solent eu grece dicitur bene. σαι ρω verro. Fuerūt ⁊ pauimenta barbarica subtegulanea sculptura ⁊ grecanica.

Pauimento as/pauimentū facio seu pauimēto sterno. Unde pauimērata loca dicunt: in quibus strata sunt pauimenta. Pli. li. xxvii. Ergo pauimentādū vbi sata sit/censent: vt lachryma non absorbeat.

Pauimentitius a. um. qđ ex pauimento constat.

Pausa/genꝰ oliuę a pauiedo: qđ nō nisi pauiēdo. i. tundēdo oleū emittit: seu q anteq; mole subijciat tūdit.

Pausa ę. requies alicuius rei. Lucil. li. j. Hęc vbi dicta dedit/pausam fecit ore loquēdi.

Pauso. as. quiesco. a quo repauso: qđ est rursus requiē capio.

Paulū dimi. a parū: cuius sunt quattuor gradus diminutionis. s. paulū/paululū/pauxillū ⁊ pauxillulū. Teren. in phor. Erat ei de ratiūcula iampridē apud me reliquū pauxillulū nūmorū.

Paulus latina lingua medicus interpretat: greca quietus: vt dictus est paulus a primo spolio qđ contulit ecclesię a paulo videlicet Sergio proconsule/ quem apud cyprum conuertit ad fidē.

Paulisper aduerbiū. i. valde paulū tēporis.

Pauxillatim/significat a pocheto plau. in epist. Lepi rursum vorsum ad illas pauxillatim accedere.

Pauxillus dimi. a palus pali: vt inqait Prisci. Sed Cicero ad Brutū vult a paxillo palus fieri.

P Ante E

Pecco as. proprie significat adulteriū cōmitto/ dictus quasi pellico. i. cum pellice coeo. Unde peccatū pro adulterio/quasi pellicatus. Apud enim veteres peccatus tus. usq; ad Ciceros etatē durauit. Lice. Nemo ita viuebat: vt nulla eius vitę pars fūmę turpitudinis eet expers. Nemo ita in manifesto peccatu tenebatur: vt cū impudens fuisset in facto /tum impudentior videret/si negaret. Postea inualuit vsus vt peccatū tm neutro genere proferat: ⁊ generaliter de omnibus delictis atq; erroribus dicat. Lice. li. j. offi. passiuo vsus est/dum ait: Multa peccātur.

Peccatū ⁊ nomē ⁊ participiū esse potest. Teren. in eu. vtrūq; cōplexus est. Si id ē peccatū: peccatū ipsum dē tia est. Primū nomē: secūdū participiū est. Jñ peccatio: peccatissimus. Hiero. ad Ulga. Per ſuaricationē mādati incipiat mihi esse peccatꝰ peccatū.

Peciolus diminutiuū est a pede. Afra. Atq; adeo nolo nudo peciolo ambules. Et peciolus dicit quo fructus pender. Colu. lib. x. Cum iam matura mala fuerint anteq; rumpant: petiolus quibus pendent intorquetо. Idem ⁊ pedicinus dicitur.

Pecto is. pexui vel pexi vel pectui: pexi significat explico ⁊ pango capillū. Virgi. lib. viii. Pectebatq; ferū puroq; in fonte lauabat. Lice. in Catil. Qđ propriū est Catilinę de eius delectu: imo fo ꝺ ampiexu ac ei⁹ sinu quos pexo capillo nitidos aut imberbes aut nō barbatos videtis. Trāsferr etiā ad alia. Nam ⁊ pectere citbarā dicimus: hoc est percutere ⁊ distendere pectine chordas. i. plectro. Pectere lanā/pectere vestes dicimus: a quo ⁊ vestes ipę pexę dicunt. Pli. Histrię liburnięq; pilo ppio: q; lanę pexis aliena vestibus: hoc est vestibus quę texunt. Nam in texendo pectinis morsibus vestes feriunt. Idem li. ix. Et ipa lupa pectitur ferreis hamis: donec omnis membrana decorticetur. Huius verbi cōposita sunt Depecto/ppecto/vltra in longū pecto. Ouid. de fas. Jlie manu mulcēs ,ppexā ad pectora barbam. Repecto /rursus pecto. Clau. Sparge diez meliore coma crinēq; reperi. Blandius elato surgāt temone iugales.

Peratꝰ q̄ veste pera indutꝰ est. Var. Peratꝰ pulchre.

Pectitus a. um. pe. cor. politus ⁊ subactus. Colu. Verum vbi iam puro discrimine pectita tellus.

Pecten/instrumentū pectorū dictū q fila in telis figat: a cuius similitudine ⁊ pecten dictus qui explicat capillos. Et pecten cratis dentatę genus stilis ferreis ad colendā terrā. Item pecten dicit pubes: hoc ē locus vbi pili apud veręda nascūt. Juue. Jngnina traduntur medicis iam pectine nigro. Dictus pectē: qa vt barba indetōsa pectine indigeat. Est ⁊ citbarę instrumētū. Virg. li. vi. Jā pectine pulsat eburno. Itē pectines siue pectūculi pisces sunt qui se ex aqua iaculantur sagittę modo: de quibus Hora. in saty. iiij. Pectinibus patulis iactat se molle tarentū.

Pectino as. pe. cor. Pli. Sunt genera terrę quoz vbertas pectinari segetē in herba cogat. Unde ⁊ pectinatum tectus dicit a similitudine pectinis in duas partes deuexū/vt testudinatū in quattuor.

Pectinatim aduerbiū/significat ad pectinis similitudinem factum.

Pectꝰ anterior pars aialis a gula vsq; ad vētrē hoc homini tm latū est: reliqs aialibus carinatū: dictū quasi pactus a cōpactis costis. Est em pectus costis cōpactum q̄ veluti firmamēta pectoris sunt: vel q presius sit inter māmas. Et non modo sufficit corporis: sed cor sub pectore significat. Juue. Nocte dieq; suū gestare in pectore testem. Hinc expectoro.

Pectusculū diminutiuū/paruū pectus.

Pectorosus a. um. qđ est magni ⁊ validi pectoris poeta in Priap. Nemo est feroci pectorosior marte.

Pectoralis ⁊ hoc pectorale/quod ad pectus pertinet: vt fascia pectoralis.

Pectoreū/genꝰ qđā vehiculi/quo vti galli solebāt.

Pecus udis. tā mas. ⁊ neu. q̄ fę. generis est. Ennius: Pecudi dare viuā marito. Lice. lib. iiij. de rep. Cum adhibeant in pecuda pastores. Declinat etiā hoc pecu. Solinꝰ ō situ Britānię. Ita pabulosa vt pecua nisi interdū a pastu arceāt ad periculum agat satietas. Similiter pecus pecoris eiusdē significati est: nā sive pecus udis. siue pecꝰ oris. dixeris/ significat oīe animal qđ sub bois impio e pabulo terrę pascit: vt boues/asini/equi/cameli/oues/capręq; hmōi. Itē elephanti. Pli. Qui cum elephanto cōgressus gemino ictu pecudē exanimauit. Var. li. ij. de re rus. Qui gregem armentoz emere vult/obseruare debet primū vt sint bę pecudes etate potius ad fructus ferēdos integre q; iam experte. Jnuenit tm pecꝰ oris. p multitudine pecoz seu pecudū. Virg. Dic mihi dameta cuiū pecus/an Melibei? Idem: Caprigenūq; pecꝰ nullo custode per herbas. Interdū pro oue. Pli. li. viij. Est in hispania sed maxime corsica non dissimile pecori genꝰ musimomū capriuo villo q; pecoris vel/

lēri ꝓpius. Quintil. Cur in vsum vestrū sepe pecori lane detrahunt. Interdū dicit de omni animali qđ humana lingua ⁊ effigie caret. Virgi. Ignarum fucos pecus a ꝑsepibus arcent. Hora. Omne cū ꝓtē pecus egit. Pecus udis. ꝓ oue ponit. Pli. Ipsi⁹ animalis cāta narrat clemētia aduersus minus valida: vt i grege pecudū occurrēria manu dimoueat/ ne qđ obtērat imprudēs. Item de quocūq; animali ꝓter hoīem dicit Virgi. lib. iiij. geor. de apibus loquens Et pecudū custodia solers. Lucil. de piscib⁹ Ꝓter ea genus humanū multeq; natātes Squammigere pecudes. Dicturq; pecus (vt docet Var.) a pes ꝙ pedibus sine rōne bruta ferantur.

Pecorinus a.um. qđ est pecoris: vt pecorina caro. Similiter pecoreus a.um. ⁊ pecudinus a.um. vt pecorea siue pecudina pellis. Dicit ⁊ pecuinus a .um.

Pecorarius/qui pecua siue pecora publica redimit: vt inquit Asco. Romani em̄ vetustiores nihil in bonis aliud ꝗrer pecudes habebāt. Est etiā pecorarius qui pecorū curam habet. Augu. lib. xv. de ciui. dei. Vicerat pater habitantiū in tabernaculis pecorariorum. Idem pecuarius dicitur.

Pecuari⁹/qui pecorū curā habet. Lice. ꝓ deio: Ut nō solū tetrarcha a nobilis: sed etiā optimus paterfamilias ⁊ diligētissim⁹ agricola atq; pecuari⁹ habereť.

Pecuari⁹ a.um. qđ ad pecus ptinet. Plau. in tru. Male vertit res pecuaria mihi apud nos. Col. li. vij. Pecuarius canis neq; tam strigosus aut pernix debet eē q̄ damas ceruosq; velocissima sectanť animalia.

Pecuaria dicunť ab eo qđ est pecuare ⁊ per apocopen pecuar: nam pecua (vt inqt Lice. in pōpeiana) ab eo qđ est pecu venit: vt genu/genua: ⁊ significant nō solum pecorū multitudinē: vt apud Pers. Findor vt arcbadię pecuaria rudere credas. Lice. lib. iiij. ad herē. Nā cū canes fūgūt officijs lupor cuinā ꝑsidio pecuaria credemus? verūetiā oia ex qbus po. ro. haberet redditus: qr diu hoc solū vectigal romanis fuit.

Pecuaria ę. dicit scientia parandi ac pascēdi pecoris vt fructus ex eo capiat. Quę ⁊ res pecuaria dr. Varro li. iij. de re. rus. Tres libros cōstitui e quis duos scripsi. Primū ad Fundaniā vxorē de agricultura. Secundū de pecuaria ad Turaniū nigrū. Est ⁊ pecuaria locus in quo pecorū greges cōsistūt. Var. lib. ij. Cuius nobiles pecuarię in brutijs habenť. Idem: Non quo nō ego pecuarias in italia non habeā. Item pecuaria ꝓ pecorū multitudine. Var. lib. iij. Duo genera cum sint pastionū. Unū agreste in quo pecuarię sunt: alterū villaticū: in quo sunt gallinę ac colūbe et apes ⁊ cętera quę in villa solent pasci.

Pecuariā rem facere/significat armēta gregesq; alere: quę res ad scientiā pastoris pertinet.

Pecunia a pecore siue a pecu dicta est: qr ois pecunię pecus fuit fundamentū. Col. li. vij. In rusticatiōe vł antiquissima est ratio pascēdi eadē q̄stuosissima ꝓpter qđ noīa quoq; pecunię ⁊ peculij tracta videnť a pecore: qđ non solum veteres possederūt: sed adhuc apud quasdā gentes vnū hoc vsurpať diuitiarū gen⁹ Pli. li. xxxiij. scribit pecuniā sortitā esse nomē a nota pecudis: qm̄ antiquitus nūmi effigie pecudis signabantur. Hinc Plutar. in publicola asserit in vetustissimis nūmis signū fuisse ouis ⁊ suis bouisq; conspectum. Pecunię ꝙ noīe: vt inquit Hermogenianus non modo nūmi: hoc est numerata pecunia: sed oēs res tam solidę q̄ mobiles: ⁊ tam corporā q̄ iura continenť. Huius diminutiuū est pecuniola.

Pecuniosus/quasi pecunię plenus. Hoc est pecudum: sicut locuples/loculis plenus.

Pecunialis ⁊ hoc pecuniale/qđ ad pecuniam pertinet. Aug. li. vij. de ciui. dei. Raro tū inuenies qui nō habeat artē suā pecuniali mercede venalem.

Pecuniarius a.um. qđ ad pecuniā pertinet. Ambro. li bro. j. offi. Ille pauper ꝙ cōfert spiritalia ꝓ pecuniarijs etsi plurimū habeat gratię/non abūdat.

Peculiū a pecore siue a pecu: qđ alicuius est. Ūñ apud maiores omne patrimoniū dicebať peculiū: qr pecoribus vniuersa eorū substantia constabat. Unde ꝑm Ser. Pecunia dicta est a peculio: ꝓpie autē significat quicquid alicui⁹ est laboze ⁊ industria partū ⁊ lucrifactū est. Lice. in parado. An eorū seruitus dura est qui cupiditate peculij nullā conditionez recusant durissime seruitut. Et Celsus iurecōsul. scribit pecuniam sine peculio fragilē esse. i. sine lucro. Hinc peculium castrense dicit qđ a parētibus ⁊ agnatis in militia degenti donatū est: vel qđ filius in militia acquisiuit/qđ nisi militaret/acquisiturus nō fuisset. Huius diminutiuū est peculiolum.

Peculiaris ⁊ hoc peculiare/qđ ad peculiū pertinet: vel qđ peculio deputať: seu qđ peculij ꝓprium est. Plau. in asi. Etiā opilio q̄ pascit inter alienas oues aliquā habet peculiarē/q̄ spem soleť suā. Sed in vsu iam receptū est: vt peculiarius ꝓprius/siue specialis/siue ꝓcipu⁹ dicať ne cum alijs cōis. Sue. in Cesa. Ꝓterea monetę publicisq; vectigalibus peculiares seruos ꝑposuit. Hinc aduerbiū peculiariter/specialiť/ ꝑcipue. Pli. lib. xx vij. Epiphorus peculiariter imponitur: quasi singulariter ⁊ eius ꝓpria virtus. Quintil. lib. viij. Qđ cōmune ⁊ alijs nomen intellectu alicui peculiariter tribuit: vt vbē Romā venales nouicios ⁊ corinthia ęra cum sint alię vbes quoq; ⁊ venalia multa ⁊ tam aurū ⁊ argentū/q̄ es corinthium. Et peculiare ꝓ re seruili ponit. Ulpia. Si peculiare vinum legatū sit: id contineri qđ serui habuerūt. Peculiaris seruus dicit a peculio/qđ ꝓprie seruorum est. Unde labeo. Paterfamilias peculiū habere nō potest/quemadmodū nec seruus bona.

Peculiosus/q̄ peculiū multū habet. Plau. in Rudēte. Peculiosum esse decet seruū ⁊ pbū/quē bero ꝑsente ꝗtereat oratio: aut qui inclementer homini libero.

Peculor aris. ⁊ depeculor/significāt ea q̄ ad rempublī. seu principē pertinent furor. Hinc peculator ⁊ depeculator/qui tale furtū facit.

Peculat⁹ us. pecunię publicę aut principis furtū /sicut sacrilegiū rerū sacrarum.

Peculio as. quēpiā peculio multo. Plau. in psa. Scel⁹ tu puer atq; ob istā rem ego aliq̄d te peculiabo.

Pedes dicunť q̄bus vtimur in gradiēdo. Cuius singularis est pes. Pes autē totū dicit qđ est a femore ad calcē. Diuiditurq; in coxēdicē/femur/genu/femē/poplitē/crus/surā ⁊ imū pedē/q̄ calx appellať: ⁊ diuiditur in cōuexū pedis: q̄ pars superior est: ⁊ calcaneū/q̄ est pars posterior. Item in volā q̄ ē pars medij pedis caua. Plantam quę pars tota inferior est. Digitosq; ⁊ vngues: a vola pedis indita sunt cognomina plantis/plotis/scauris/pancis: de quibus locis suis. Aliquādo pedes ponit aduerbialiter: qđ ꝓ pedib⁹ quādoq; dicit. Sue. in Cesa. In agmine nōnunq; equo/ sępius pedibus anteibat. Curtius. Pedes agmē circuibat. Quoniā ꝙ istādi fundamentū pes est: factū est vt in ędificijs area pes magnus dicať. Pes etiam mensurę genus est/quo mensuranť terrę ⁊ cōtinet digitos. xvj. ⁊ multiplicatus in passus ⁊ actus ⁊ climata ⁊ iugera ⁊ stadia centuriasq; mox etiaz in maiora spacia ꝓcedit. Item funis quo in naui tendit velū ⁊ vulgo podia dicit. Virgi. li. v. Una oēs fecere pedē. Plau. etiā remos nauū pedes appellauit. Item pes est metrica constructio syllabarū: vt spondeus/dactylus. Virg. Ferte simul/faunique pedē. i. metricā cōpositionē. Ūñ pedestris oratio dicitur numerosa: ⁊ ꝑ rationē metrica cōpositā ꝙ pedis officio fungať. Nā sicut pedibus moueri corpora videmus: ita versus

ſpſi cum ſcandunt quibuſdã quaſi pedibus videntur incedere. Seu q pedali regula vtimur adverſus mẽ ſurandũ. Metra enim per pedes incedũt. Vñ metimur heroica: z dicimus ea ſex pedũ eſſe. Metimur ſapphica: z dicimus q̃nq; pedũ z ſic de cęteris. Præterea pes vocat fędũ capitis animal a mĩlitudine pedum. Plau. in cur. Ut muſcę/culices/ pedeſq; /puliceſq; odio z malo z moleſtie bono vſui eſt nulli. Huius diminutiuo frequẽtius vtimur. ſ. pediculus. Vnde pediculoſus z pedicularis. Fit autem pes a græco ποῦς: a quo fiunt multa cõpoſita.

Pedem ſtruere veteres pro eo vſurparũt/qđ eſt fugere z pedem retro ferre retrocedere.

Pedes itis. miles qui pedibus militiã exercet: ſic̃ eques qui equo militiã exercet.

Peditatus us. peditũ copię: ſic̃ eq̃tatus/equitũ copię.

Pedeſter/q̃ pedibus iter facit. Apul. Qui mõ in exercitũ ꝓfectus eſt pedeſter. Dicit etiã hic z hęc pedeſtr̃ z hoc pedeſtre: vt pedeſtris exercitus/pedeſtres copię/pedeſtria agmina. Dicimus etiã pedeſtrẽ acceſſũ qui a peditibus fit z nõ equitibus. Aug. li. j. de ciui. dei. Aliaſq; deſidia maris pedeſtri acceſſu per vias factas ventis ac procellis euerſas eſſe ciuitates.

Peda z pedatura/veſtigiũ humanũ.

Pedo as. i. vado: a quo repedo: qđ eſt quaſi pede itero redeo. Hiero. in lib. mach. Heliodorus recepto exercitu repedabat ad regem. Eſt z impedio: de quo alibi. Pedare etiã eſt viti vel alteri arbuſculę ſuſtẽtaculum adhibere. Vnde vineę pedatę dicunt. Plĩ. Aut pedatę vineę ſimplici iugo. Col. li. v. Pedatã vineã tugatãq; ſequitur alligatoris cura.

Pedatus a. um. qđ eſt ſuſtẽtaculo firmatũ: vt vinea pedata. Q̃nq; etiã pedatus a pede humano: vel de aliq̃aiali ſic̃ a manu manuleatus. Sue. de Othone fuiſſe traditur z modice ſtaturę z male pedat⁹/caluuſq; id eſt diſtortis pedibus.

Pedatio dicit qñ pedamentis vinea fulcitur.

Pedato aduerbiũ poſitũ eſt ꝓ repẽte vel acceſſu quaſi ꝓ pedẽ: ſicut vulgo dr. Cato. li. j. orig. Igit tertio pedato bellũ nobis facere. i. tertio reuerſi.

Pedamẽ z pedamentũ/ſuſtentaculum qđ alicui arbuſculę adhibetur ſicut palus quo vitis ſuſtentat. Plĩ. Caſtanea pedamentis omnibus prẽfertur. Col. Pedaminum/iugerumq; z viminum proſpiciendorum tradenda ratio eſt.

Pedatim aduerbiũ. Plĩ. lib. rj. Leo tũ z camelus pedatim gradiuntur: hoc eſt vt ſiniſter pes nõ tranſeat dextrum/ſed ſubſequatur.

Pedibus aduerbialiter protulit. Cice. cum inquit: Ingreſſus iter pedibus.

Pedicinus/idẽ eſt qđ pes: ſimiliter z pediolus.

Pediolus dimi. paruus pes: ſiliter z pediculus.

Pedẽpſſim/tarde paulatim/q̃ſi lẽta z tarda itione.

Pedetẽtim aduerbiũ cõpoſitũ a pede z tento as. Cice. Sin min⁹ lenſim erit pedetentimq; faciendũ. Teren. in phor. Dij benevertant qđ agas pedetẽtim tamẽ: qđ Dona. exponit pro caute.

Pedalis z hoc pedale/qđ eſt ꝓ pedis: vt menſura pedal'. Col. li. iij. Pedale quoq; verſus ſpatiũ ſat erit inter ſemina relinqui. Idẽ: Scrobiculis pedalib⁹ factis.

Pedaneus a. um. idem qđ pedalis. Col. lib. v. Et ideo in maritãdis arboribus nemo minorẽ pedanea ſcrobem vitibus cõparat. Hinc bipedaneus/tripedane⁹ z hmõi. Col. li. j. Bipedanea hum⁹ arboribus quatuor pedum abunde eſt. Et lib. iiij. Tripedaneis relictis ſpacijs p q̃ ſemina excolunt. Et lib. v. Semipedaneã cõſutis reſolutã vitibus terrã ſubiacere.

Pedaneus/iudex qui a prẽſide conſtituit vt minora iudicia diſcernat/q̃ is magiſtrat⁹ non vehat curru/ſed pedibus proficiſcatur in forũ.

Pediſſequus z pediſſequa/famulus z ancilla qui z quę dñm ſeu dominã ſequitur.

Pediculus dimi. paruus pes. Plĩ. Pollia ſunt lolligo ſepia polypus pediculi octoni omnib⁹. Hinc pediculi vocantur quibus fungi pyra/mala z hmõi ſuſtinentur. Idem: Tutiores ſunt fungi cum carne cocti/aut cũ pediculo pyri. Hinc pediculata poma quę pediculos habent quibus ſuſpendi poſſint. Itẽ pediculus/vermis in capite. Pediculi quoq; terrę ſcarabei terreſtres ricino ſiles. Sũt z maris pediculi a ſimilitudine pediculorũ capitis q̃bus ad varia medicamenta vtuntur. Itẽ pediculi populi in calabria.

Pedicoſus ſiue pediculoſus cũ deducit a pes ſiue a pediculus/qui eſt capitis vermis ponit pro eo q̃ eſt plenus ipſis vermibus. Plau. Pedicoſus ſqualliduſ/vbi me vidit/caput ſcabit. Qñ do a pedo: ſcribit cũ diph. z ſignificat mali odoris eſt. Var. de re ruſ. Solida terra pauita/ maxime ſi eſt argylla/ne ſitu pediculoſa eius gratia obliviſcant.

Pedicularis z hoc pediculare/qđ ad pediculos capitũ vermes ptinet. Vnde pedicularis morbus quo corpus pediculis ſcatet. Hũc morbũ greci phthiriaſin appellant. Nam phthira pediculum dicunt. De hoc Serenus: Noxia corporibus quędãe corpore noſtro: Progenuit natura volens abrũpere ſomnos. Sẽlib⁹ z monitis vigiles inducere curas. Hoc morbo interiit ſylla romanus ciuis.

Pedica pe. cor. a pede/ſignificat laqueũ quo pedes illigãtur. Virgilius lib. j. geor. Tum gruibus pedicas z ꝓtenta ponere ceruis.

Pedio is. veteres vſi ſunt pro eo qđ eſt pede pulſo z q̃ſi plauſum reddo: a quo fiũt cõpoſita/cõpedio/impedio z ꝓpedio: de quibus locis ſuis.

Pedanẽ inquit Palladius lib. iiij. Sup nudũ inducimus z aſſiduo vecte denſamus pedaneũ.

Pedarij/q̃ in ſenatu ſententiã non dicunt/ſed ab alio dictam cõprobant/mouentes ſe de loco z in partẽ ei⁹ q̃ dixit ambulãtes: propter qđ qui ita faciunt ire in ſententiã pedibus dicunt. Et ab actu trãſeũdi pedibus in aliena ędilia pedarij ſunt appellati. Cice. ad Attic. Inde in ſententiã pedarij cucurrerunt. Sententia eorum pedaria appellatur. Gellius tamen pedarios exiſtimat dictos fuiſſe ſenatores qui ꝓ magiſtratum curulium nondũ ceperant pedibus in curiã ꝓficiſcebãtur: nam qui curulẽ magiſtratũ geſſiſſent/curru vehi ſolebant.

Pedũ paſtorale/baculũ ſeu virga incurua/qua pecudũ pedes detinentur. Virgi. At tu ſume pedum qđ mecum ſępe rogaret. Eſt z pedũ oppidũ non longe a ꝓneſtinis: a quo pedani populi. Liui. lib. viij. Hęc tamen niſi admodum a paucis populis pedam aduti ſunt tyburtes ꝓneſtiniq;: quorum ager propior erat pedum peruenere.

Pedo is. pepedi/crepitũ ventris emitto. Hora. in ſer. Nam diſploſa ſonat ꝓtum veſica pepedi. Huic cõpoſitũ eſt oppedo. penul. pro. quod eſt contra pedo. Idem in eodem. Vin tu curtis iudeis oppedere nulla mihi vnq̃ religio eſt.

Pegaſus pe. cor. equ⁹ alatus perſei ἀποθεωθέντος id eſt a fonte/q̃ iuxta pegas. i. fontes oceani nat⁹ fuit vbi gorgones habitabãt: hunc Hyginius z alii cõplures neptuni z meduſę filiũ dixere qui in cęlũ euolauit: ibiq; inter ſidera conſtitutus eſt. Arcticum circulum ſpectans pedibus eſtiuo ortu adnix⁹: extremore caput delphini tangens z aquarij manũ dextraz ceruici ſuę adiungẽs. Alij ex Meduſę ſanguine quaz perſeus interemit natũ aſtruũt hic volauit in helicona vbi ſaxum vngula feriens fontem aperuit: z ex eo hippocrenen: id eſt fons equinus eſt appellatus. Sed hic apud pyrenen fontem corinthiũ captus eſt. Vn-

de Strabo. Fama est equum pegasum cum potaret hoc in loco a bellorophonte deprensum fuisse. Alatū inquā caballum e medusę ceruice ⁊ de gorgonis execto gutture prosilientē. Hoc equo vsus est bellorophontes in expeditione contra chymerā: vulgatū est ⁊ caballinū fontē in helicone erupisse cum subiectam sibi tellurē feriret vngula. Hinc pegase⁹ a.um. Persius. Pegaseum melos. Pegasus etiaz dicebaꝫ instrumentū in domibus super quo tanꝯ iumento vestes ⁊ similia tenerent suspensa. a pegaso poetico traductione nominis excogitata. Fuit ⁊ hoc nole vir iurisperitus. Unde ⁊ pegasianū senatusconsultū. Pōpo. de origine iuris. Fuit ⁊ pegasus triarchi filius cuius nauis pegase monumentū accepit.

Pegasides pe.cor. musę dicte sunt a fonte qui pege dicitur: quē pegasus ictu vngulę fingit aperuisse. Ouid. Et mihi pegasides blandissima carmina dictāt. Item pegasides nymphę q̄ ⁊ naides. Idem Pegasis oenone phrygię celeberrima syluis.

Pegasa/thessalię oppidū: qō postea Demetrias dictū est: propter qō nauis lōga argonautarū pegasea nūcupatur ꝙ Jason qui eam ędificauit /fuit filius Esonis fratris Pelię regis thessalię. Ouidi. Jamq; fretū minye pegasea puppe secabat. Hinc pegasicus sinus in thessalia est appellatus. ¶ Ascen. Verius tamē pagata dicit ⁊ pagaseus: sed a pagaso equo pegasides musę pe.cor. vt Ouidius docet.

Peganon πηγανον latine ruta herba.

Pegma atis .quod ⁊ pecma dicitur grecum est. απο του πηγνυμι: quod est pango ⁊ extruo. Est autē machina quędam lignea in qua statuę collocātur: ⁊ quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur cum puerie etiā considentibus ex lignis ⁊ tabulis quę constabant vario picturę genere.

Pegmatis formā. Sene. ad Lucil. his vbis describit: His annumeres licet machinatores qui pegmata pse surgentia excogitant ⁊ tabulata tacita in sublime crescentia ⁊ alias ex inopinato varietates/ aut debiscentibus quę cohęrebant/aut quę distabant sua spōte cohęrētibus/aut his quę eminebāt paulatim in se residētibus. Josephus lib. vū. de bel. Judaico. Maxime autem stupor erat machinarū quę portabantur siue pegmatū fabricatio: pro quorū magnitudine viribus portantiū occurrētes timebant. Multa enim in tertium nidum/quartūq; surgebant ⁊ magnificentia fabrice cum admiratione delectabat. In his machinis simulachꝝ belli representatū fuisse significat: vt alij fugere/alij capi viderent: ⁊ per singula pegmata dux captę vbis agebatur: ita vt captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugnabant a Suetonio pegmates vocātur. Tradunt Claudiū abiecisse aliquādo bestiis qui pegma in scenā parum feliciter produxissent. Pli. lib. xxiū. Princeps Caius in circo pegma duxit in quo centū ⁊ vigintiquattuor argenti pondo fuere. Festus scribit pegmata esse aut ędificia/aut marmore ornamēta quę vt plurimū in atrijs q̄q; in porticibus/aulisq; affigunt/maiorū aliorūq; fortiū virorū gesta certius q̄ pictura ostēdentia.

Peiero as. pe.cor. falso ⁊ animo fallendi iuro/seu iuramentū infringo. Ex per ⁊ iuro/abiecta r ⁊ u longa in e breue conuersa. Plau. in asi. Nam si quid fecit scelestę pro illo lingua peierat. Lactā. li.j. Ergo aliqua potestas est quę peierantes deos puniat. Dicimus ⁊ periuro as. quod periurus probat ⁊ periurū.

Peior ⁊ deterior differunt/ꝙ peior a malo dicatur: deterior a melior: id est minus bonus.

Pelagus penul. cor. re. tam masculini q̄ neutri generis profundum maris significat. Val. Flaccus lib.j. Quātū terrę/quātū cognoscere cęli permissum est pelagū quantos aperimus in vsus. Hinc pelagicus apum. Col. lib. ix. Ceteri saratiles autē pelagici iacta ex his: sed recentibus melius pascūtur.

Pelagia dicit purpura a pelago a quo ⁊ succus ei⁹ pelagium vocatur.

Pelamis idis. generis fg. genus piscis thynni: nam pelamides primo: sed cū annuū excessere tempus thynni vocātur. Victus ꝙ in luto moretur απο του πηλου. a luto. Juue. Siccus petasunculus ⁊ vas pelamidū. Pli. lib. xxij. Pelamidū generis maxima apoplectos vocatur.

Pelargus grece/latine ciconia dicitur: sicut testat Ambro. libro. Hexa.

Pelasgia/regio grecię circa extremā partez macedonię versus achaiaz: olim thessalia dicta: inter duo maria egeū ⁊ Joniū platani folio similis excurrit ꝓpter angulosos recessus: a quo pelasgi populi quasi pelargi id est ciconię: quoniā errabundi ritu ciconiarū ꝓpter mīras natiōes iuerūt: vl pelasgi a pelasgo iouis filio

Pelethronius/oppidū thessalię: vbi primū domandorū equorū vsus inuentus est.

Pelethronius/nomē eius qui primus (vt scribit Pli.) frenos ⁊ strata equorū inuenit.

Pelops Tantali filius qui curruli certamine contēdit cum enomao. Qui cū didicisset ex oraculo se tūc moriturum cum filia nupsisset: multis illam petentibus proposuit certamen quo victus interficeretur: victor filiam duceret vxorem. Equorum instituit cursum ad aram Neptuni: quę est in isthmo corinthiaco: cū plures equorum: quos permissimos habebat velocitate superasset/superatosq; peremisset: is equorum permicitate vicit enomaū: abduxitq; ex pacto vxorē hippodamiam. Hinc pelopide dicti qui a pelope originem duxerunt.

Pelopeius a.um. possessiuus. Unde fabula de pelope scripta/pelopeia dicta ē. Juue. Prefectos pelopeia facit philomela tribunos.

Peloponnesus/regio achaię a pelope hippodamie viro dicta ⁊ tantali regis phrygum filio: quasi pelopis insula: quoniā pene insula est. Qui superato enomao hippodamię patre in certamine torū illud regnū in dotem accepit: ⁊ ex phrygia secū in eā regionē duxit populū. Nec apie ante appellata ⁊ pelasgia peninsula haud vlli terrę nobilitate posterēda circuitu .ccc. lxiū. miliū passuū colligitur: angustię sex miliū fame nisi erūpentia e diuerso/quę dicta sunt maria. Hinc corinthiacum: illinc saronicū sinum efficiunt. In peloponeso sunt argos/mycene/corinthus Lacedemō parte. Malea promontoriū. Epidaurus/regiones/ archadia/Sicyonia.

Peleus/nomen patris achillis. Unde ⁊ pelides achilles dict⁹ est. Hephestion interpres sophoclis tragici in aiace tragedia αιακοσ υιοσ Διοσ εξ αιγιρησ πηλευσ και τελαμων εξ αιακου ων αχιλλευσ και αιασ και αιαντοσ παισ ην ευριπακησ.

Pelias adis. hasta qua achilles solus vtebat.

Pelion/mōs thessalię. Ouid. Pelion hemonię mōs est obuersus in haustros. Summa virent pinus: cętera quercus habent.

Pella/vrbs macedonię fuit i littore egei maris illustrata maxime natalibus Philippi macedonū regis et alexandri. Unde ⁊ vterq; pelleus dictus est. Juuen. Unus pelleo iuueni non sufficit orbis.

Pellax/q̄ ꝓ blandicias decipit. Virgil. Inuidia post⁊ pellacis vlysi. Inde pellacia/fallacia. Idem lib. iiū. geor. Verū vbi nulla fugā repperit pellacia.

Pelliceo ces. pellicui raro habet. Pelliceo is. xi. pellectum/blandiendo decipio. Unde pellect⁹/crebro ꝓ pellicio. Teren. in Phor. Is senem per epistolā pellexit. Cōponitur q̄ ex ꝓ ⁊ lacio/mutatis r in l ⁊ a in i.

Fest⁹: Lacit/decipit/inducit. Lax lacis ꝙ fraus est. A lax siue lac laceo esse: ꝯuis verba a laceo cõposita z fraudis z lactis participẽ significationẽ habeant. Unde z lacto as. propter quod z in bonam partem z in malam accipi possunt: vt allicio/elicio et alia. A pellicio fiunt pellax/pellicator/pellicat⁹ et pellex. Est z perliceo siue perlicio: q̃ vsus est. Liui. li. iiij. si text⁹ non est viciatus. Negociũ inquit datur: vt quos q̃sq; posset ex collegio tribunorũ ad intermissionẽ perlicerent. Pellicio tamẽ z pellexi z pellect⁹ magis in vsu sunt q̃ pliceo. Perlect⁹ in ista significatiõe nequaq̃ haberi puto/sed pellect⁹ tm̃/ne a perlego putaretur.

Pellicator/qui ad fraudem pellicit.

Pellex vt inquit iurisc̃onsultus illa vulgo appellat: quę cum eo cui vxor sit corpus miscet. Inde apud oratores z poetas pellex non tam viri q̃ vxoris nuncupatur. Cic. Uxor generi/nouerca filij/filię pellex. Sue. de Cesa. Prętereo actiões Dolobellę: in quibus eũ Dolobella pellicez reginę dicit: Cõcubina quę cũ celibe viro sine nuptijs locũ tenet vxoris quã greco vocabulo παλλακην pallacen appellamus. Sue. de Uespa. Inde quieti vacabant accubante aliqua pallacarum quas in locũ defuncti genitis plurimas constituerat. Justinus quoq; cyri pallacen noiat licet vitio librariorũ pellicẽ scriptũ reperiat. Pellex latinũ nomen est a pellicio: qđ est blandiendo decipio: quia blandiẽdo virũ ab vxore seducit. Cice. in Sal. Omnium cubiculorũ pellex: z idem postea adulter. i. puer lędebas alienas vxores pręripiẽs eis maritos: vir postea lęsisti maritos pręripiens eis vxores.

Pellicatus us. actus quẽ pellex exercet: sicut cõcubinatus quem cõcubina.

Pellene pe. pro. oppidũ achaię inąt Stra. A quo pellenei populi.

Peligni populi marsis finitimi: quorũ metropolis est sulmo. Pelignum enim est vbs ex qua Ouidi. duxit originem: sicut ipse testatur Peligne gẽtis gloria dicar ego.

Pelluceo/per mediũ luceo. Juue. Cretice polluces.

Pelorias idis. genus cõchę. Hora. in Ser. Murice baiano melior lucrina pelorias.

Pelorus pe. pro. promõtorio sicilię italiã versus a Peloro gubernatore nauis. Annibalis ibi sepulto. Põpo. Annibal fugiens ex aphr:yca cum ad has angustias deueniret seuiẽtis pelagi z proditũ se putasset peloro gubernatorẽ nauis occidit z tumulauit. De hoc promontorio Luc̃. lib. ij. Extremi colles siculo cesserę peloro.

Pelorius/latine excelsus z vastus. Quo nomine dict⁹ est polyphemus ab Homero.

Pelicanus/auis ęgyptia: nascit in solitudinibus marime nili fluminis. Duo autẽ sunt pelicanorũ genera: vt docet Hiero. Unũ volatile: aliud aquaticũ: z latine dicuntur onocrotali: greci πελεκανος nos pelicanos. Uę aues tanq̃ colaphis rostrorũ dicũtur occidere paruulos suos: eosdemq; in nido occisos a se lugere per triduũ. Postremo dicunt matrẽ seipsam grauiter vulnerare: z sanguinem suũ super filios fundere: quo illi superfusi reuiuiscũt. Hiero. ad prędictũ sic habet. Pelicani cum suos a serpẽte filios occisos mortuos inueniunt/lugent et se/z sua latera percutiunt: z de sanguine excusso ad latera corpora mortuorum se reuiuiscunt.

Pellis dicitur cum est a carne separata: quę cutis antea dicebat. Juue. Habes deformẽ pro cute pellẽ. dicta pellis: vt quidã putant: a pellendo q̃ externas iniurias tegendo repellat. Hęc postq̃ cõcinata est ad calceos z cętera opera facienda aluta dicitur. Varro: Pasceolus saccus est ex aluta factus. Hui⁹ diminutiuum est Pellicula.

Pellesuina/locus vbi pelles venduntur.

Pelliciũ vel pellicea vestes ex pellibus. Hiero. contra Joui. Detecti in vallem lachrymarũ tunicis cõlutis z pelliciis vestirentur.

Pellicius a. um. pe. pro. qđ est ex pelle: vt vestis pellicea.

Pellitus a. um. pe. pro. qđ pelles habet. Proper. Pellitos habuit rustica corda patres.

Pelliculo as. penũ. cor. pellibus obturo. Col. Uas oppulatum pelliculant.

Pelliones qui vestes pelliceas z alia ex pellibus opera faciunt.

Pello as ꝯuis non sit in vsu: habet tamen composita: Appello/cõpello z interpello.

Pello is. pepuli pulsum. i. percutio/ferio. Teren. Quinam a me pepulit tam grauiter fores? Aliquãdo abigo/extrudo. Plau. Pelle animo timorẽ mox aderit gnat⁹. Hui⁹ cõposita sũt abpello siue aspello/ appello per duplex pp. cõpello/depello/dispello Expello/impello/,ppello: qđ est a longe pello/amoueo. Sal. Collegam suũ Antoniũ pactione prouincię propulerat ne contra rempu. dissentiret. Aliquãdo significat vitraduco. Col. lib. ij. Cum ventum erit ad versuram in priorem partẽ iugũ propellat. Perpello/ perfecte pello/induco. Liui. lib. j. Incensam multitudinem perpulit: vt imperiũ regi abrogaret. Repello/ retro pello: a supino pulsum fit frequentatiuũ pulso as. Antiqui etiã dixerunt pultum: a quo pulto as.

Pelta/scutũ breuissimũ in modũ lunę iam medię. Virgi. Ducit amaçonidũ lunatis agmina peltis. A quo nomine postea peltaste pedites appellati sunt: q̃ ad motum concursumq; leuiores erant.

Peluis quasi pede vis: vt Var. inquit: A pedum lauatione. Alij peluim sinũ aquarium putant: in quo varię res perluuntur.

Pelluuiũ z pelluuia fgminino genere vas quo lauãtur pedes: sic malluuiũ z malluuia/ vas quo lauant manus Dictũ pelluuiũ a pelluendo: hoc idẽ polubz dicitur. Labrũ cõmune est: qđ vulgo dicit bacille: similiter z peluis.

Peluſiũ vnũ est ex ostijs nili z ciuitas prope in quadã ęgypti parte quę augustanica appellata est ,ppe thebaidem. Hanc vbẽ condidit Peleus achillis pater monitu deorũ post lustrationem. Eo enim tempore Peleus furijs agitabat: quia fratrem Focum interemerat z purgari querebat. Hinc sit peluſius a. um. pro peluſiacus a. um. penul. cor. Mar. Accipe nilia cam peluſia munera gentem. Virg. lib. j. geor. Hec peluſiace curam aspernabere lentis.

Peluſiote/populi peluſium habitantes. Hiero. cõtra Joui. Impelle si vales peluſioten vt mãducet cepe. Idem in Pãma. Peluſiotas nos apppellãt z luteos animales; z carneos.

Pendeo es. pependi pensum/significat in sublimi siue suſpensum esse. Tractũ a pennis auiũ. Virgi. In cuſtisq; rubens pẽdebit sentibus uua. Plau. in asi. Mundus vinctus centum pondo es per pedes quãdo pendes. Hinc p translationẽ pendere pro sustentari ponitur. Ouidi. Pendet z a vestra nostra salute salus. Quandoq; pro cruciari z in pęna esse. Et sic construitur cum genitiuo vel ablatiuo. Cice. lib. j. Tul. Q̃ si expectando vel desiderando pendemus animis/cruciamur z angimur. Idẽ in Mort. Et qui expectat/pẽdet animi. Et pendere dicitur qui nimio desiderio alicuius rei in cẽtus cessat ab omni alio opere: z id vnũ solicitus expectat. Ouidi. Narrantis coniunx pendet ab ore viri. Virgi. Dum consulta petis nostroq; in limine pendes. Itẽ dubitare. Sene. Pendet animis z in diuersa trahit. Item cessare. Virg. Pendẽt opera interrupta minęq; murorũ ingentes. Hui⁹ cõposita sunt: Appendeo/dependeo/impẽdeo/propẽ/

deo ⁊ suspẽdeo: qđ est supra pendeo. Col. lib. v. Rusticos subigere iugo palmã ⁊ ita collocare vt sol minime suspendat. Interdũ est mediocriter vel quasi imminere. Cice. Peto. Quid ipsa res modo honesta/modo turpis suspendet flagitiosum est.

Pendeo es. pependi pẽsum verbũ actiuũ. Et assumpte fit neutrũ in alio sensu. Significatq; pondero: ⁊ p translationẽ/considero/estimo. Vsi ⁊ eos genitiuos regit quos verba preciũ significantia habere solent: vt Magni pendo/parui pendo/nihil pendo/flocci pendo ⁊ hmõi: quod est in magna ⁊ parua estimatione habeo. Unde magis separata q̃ cõposita sunt dicenda. Pendere est etiã soluere. Liui. li. j. Ad equos emendos dena milia eris ex publico data: et quibus equos alerent viduę attribuẽ quę bina mſlia eris in annos singulos penderent. Salu. Semper illis reges tetrarchę vectigales erant populi/nationes stipendia pendere. Unde pgnam pendere proprie dicitur qui ob delictũ pecuniã soluit. Virgi. Tum pendere pgnas cecropide iussit: qđ ex eo tractum est q̃ ere graui cum uterentur romani eo penso nõ numerato debita soluebant. Libralis enim et dupondius appendebatur assis. Unde eris grauis pena. hinc pensiones dictę sunt. Item pendere/sustinere. Lactan. li ij. Eos q̃ impietatis ac sceleris sui supplicia pẽluros. Composita sunt: Appendo/compendo. vnde cõpendium. Dispendo/varie pendeo quo dispendiũ. Dependo quod est do. Col. libro. v. Nam q̃ aliter incassum dependitur opera cum degeneres etiã renouate pristinũ seruabunt ingeniũ. Expẽdo/impendo/perpendo/diligenter cõsidero seu perfecte põdero. Lactan. lib. v. Nihil enim sapiunt nisi terram bonaq; ⁊ mala solius corporis sensu ac voluptate perpendũt. Cice. Quid in amicitia fieri oportet quę tota virtute perpenditur: id est exacte ponderaẽ/examinatur. Augu. lib. ij. de ciui. dei. Nec nos in ea re diligẽtius requirenda per multorũ scriptorq; perpensa testimonia demoremur. Prępendo/prępendo/antepẽdo. Prąper. Cũ tua prępendent demissa in pocula serta. Rependo ⁊ suspendo/sursum pendo/alte ligo. Virgili. Ante nouis rubeant q̃ prąta coloribus: ante garrula q̃ tignis nidum suspendat hirundo. Quãdoq; suspendere est anxium esse. Plau. Vir compos mẽtis sum ita mihi suspendit animũ. Virg. Suspensi eurypilum/citarũ oracula phębi mittimus. Et quoniam dum anxij sumus etiam dubij efficimur. Suspensum quandoq; pro dubio ponit. Seneca: Suspẽsus animo quid agere cogitabat. Item pro placido ac silenti. Teren. in Phor. Hęc vbi ego audiui ad fores suspenso gradu placide ire perrexi. Et suspendere etiã est pendendo interficere. Lactã. lib. iiij. Tum suspẽderunt eum inter duos noxios mediũ qui ob latrocinia damnati erant. Hinc suspendiũ pro suspensiõe. Bel. Suspendio vitam finiunt.

Penso as. a pendo vel a pendeo frequentatiuũ/significat sępe põdero/estimo: vel aliquid pro alio do. Hiero. ad Iuli. Paupercula vidua omnes dicit in oblatione munerũ dei superare locupletes quę non pondere sui: sed offerentiũ voluntate pensantur. Valeri. maxi. lib. j. Deductus ac missus ad senatũ legatus vt ex se vno ⁊ sene cõplures pgnorũ iuuenes pẽsarent in contrariũ dato consilio carthaginẽ petijt. Hinc cõpenso/dispenso/repenso. Hiero. De eo autem q̃ niteris approbare conuitiũ ⁊ homicidiũ racha ⁊ adulterium ⁊ ociosum sermonẽ ⁊ impietatẽ nõ supplicio repensari iam responsum est.

Pensito as. sępe vl valde bene põdero/examino. Plin. lib. vij. Is demum vitam equa lance pensitabit qui semper fragilitatis humanę memor fuerit. Bel. li. j. Aut virtutes pensitabat/aut vitia rimabat: vt iudicium esse factum ad amussim diceres. Et pẽsitare est soluere/cosuescere. Pli. libro. xij. Qui tradit singula milia talentũ tauris annua pensitasse arabas regibꝰ persarum. Cicero in oratione contra mithrydatem. Quę tandem esse existimatis/aut eos qui vectigalia vobis pensitant/aut eos qui exercent/aut exigunt: id est soluere solent.

Pensitator/ponderator. Bel. Uerborũ pensitatores sublilissimi: a pensito as.

Pensor/qui ponderat: a pendo is. Aug. li. vj. cõ. Dubitare stultũ est: quin vtiq; melior sit q̃ mẽsor cęli: ⁊ numerator siderũ ⁊ pensor elementorũ.

Pensiculo as. idem qđ pensito. Bel. Pensicula vtrũq; moderare reperies suo quodq; in loco sonare aptissime. Hinc pensiculatores dicti sunt qui aliorũ dicta siue dictiones exacte ponderant. Et pensiculate adverbium: id est cum pondere.

Pensilis ⁊ hoc pensile penul. corre. quod suspensum et sublime est: vt Pensilis hortus: qui supra ędificia factus est/hoc est in solario vl in aere sublimis. Sic pẽsilis vua: Hora. Tum pensilis vua secũdas ornabat mensas. Pensilis homo qui suspensus est. Plaut⁹: Restim volo mihi emere qui me factã pensilẽ. Pensilis lectus/pensiles lychni/q̃ suspensi sunt ⁊ in aere pendẽtes. Pensilis/vbs quę subter cauata est. Pli. Leguntur ⁊ pensiles hortos: immo vero totum oppidum fecisse nullo oppidanorũ sentiente. Idẽ Magnitudo ⁊ frequentia cloacarum vrbem pensilem facit. Pensile horreum: quod nos vocamus granarium q̃ sit in altiore domus loco. Colu. libro. j. Sed nos in nostris regionibus quę redundant vligine magis illam positionẽ pensilis horrei probamus. Aliquando tamen pensilis dicitur mollis. Virgil. Pilentis matres in mollibus. Ser. id est pẽsilibus. nam molle ⁊ pensile conuertuntur.

Pensa a pendendo: qđ pro aliqua re cõducta soluitur. Et pensa plurali numero manipuli lanę pel lini q̃ pẽdent ex colo ⁊ fuso trahuntur. Nam cum dicim⁹ trahit pensa: idem est ac si diceretur filat. Oui. lib. ij. fa. Lumen ad exiguũ famulę data pensa trahebant. Iusti. lib. j. Pensa inter virgines partiẽtẽ. Quãdoq; pẽsa capiuntur pro filis. Virgil. de textrice. Excussi manibus radij reuolutaq; pensa.

Pensus a. um. ponderatus examinatus: per translationem ponitur pro bono ⁊ sapiẽte. Plau. in Sti. Age tu altera vtra sit conditio pensior virginem an viduã habere. Quandoq; ponitur pro equato. Sal. Necq; id quibus modis assequeretur dum sibi regnum pararet quicq; pensi habebat.

Pensio dicitur id quod pro re aliqua conducta soluit: id est qđ datur pro rei alicuius vsu/aut agri/aut domus. Cice. Lepte teneor tamen dũ a Dolobelle p curatoribus exigam primã pensionẽ.

Pensionarius/qui pensionẽ alicui soluere tenet.

Pendulus a. um. qđ pẽdet. Ouid. Lassaret viduas pẽdula tela manꝰ. Hiero. ad pãma. Valuit in humilioribus tuto pergere q̃ pendulo gradu in sublimioribus fluctuare. Col. Tum deinde macriora ⁊ pendula loca luna crescente simo iuuanda sunt.

Pentateuchus/dici potest volumen quinq; librorũ. nã πέντε quinq; τεῦχος volumen.

Pentaphyllon/herba quinq; folia habens: habet multas virtutes.

Pentarchus/qui quinq; viris prąest.

Pentecontarchus/dici potest quinquagenarius. i. qui prąest quinquaginta. Nam πεντήκοντα pentecõta quinquaginta dicuntur.

Pẽtecoste es. a pẽtecõta dici põt ãnã genaria qm̃ hęc dies a resurrectiõe dñi distat quinquaginta diebus. nã pentecostos latine quinquagesimus dicit.

Pentathli/dicunt illi qui in ludo quinq artes gymnasticas exercent/videlicet discum/cursum/saltu/palestram z iaculatione z ipsa exercitatio pentathlon latini alio nõe quinquertiũ/a quinq artibus z ipsi pentathli.i.athlete qui his quinq artibus se exercebant quinquertiões appellant ἀπέρτε qđ significat quinq z ἄθλος certamen. Pli.de Hirone. Hic fecit delphicos pentathlos.

Pẽthemimeris.pe.cor.latine semiquinaria cesura est: quotiens post octo tẽpora syllaba relinquit partem orationis terminans. Hec autẽ cõmunis est: vt Hia vincit amor: z nos cedam⁹ amori. Penthe eñ quinq μερισ diuisio vel pars.

Pentastice/porticus dicuntur a quinq columnarũ ordinibus.

Pentapolis.pe.cor.regio inter palestinã z arabiam: a quinq ciuitatibus sic appellata: vbi sodomũ z gomorrum oppida. Hanc regionẽ: vt Solinus scribit de cęlo tactã testat humus nigra z cinere soluta. Nascuntur ibi poma que comedi non possunt: licet matura videantur leniter manibus pressa fumũ exhalãt z in puluerẽ fatiscunt. Est z pentapolis regio in Lybia a quinq ciuitatib⁹ dicta: q̃ z Cyrenaica vocat.

Penus hic vel hęc quarte declinationis. Et hic pen⁹ pe ni ꝑm Prisci. Et hoc penus penoris. Et hoc penum. Et hoc penũ indeclinabile/significat omne esculẽtũ/poculentũq quo vescuntur homines. Dictũ pen⁹ q ea que longe vsionis gratia contrahunt z recondũtur non in promptu sint: sed intus z penitus habeantur. Fest. Penora res necessarię ad victũ quotidianũ. Plau. in persa. Nam nisi penus annuus hodie conuenit/cras populo prostituã vos. Teren. in Eu. Prius ad te penũ omnẽ congerebã clanculũ. Lucil. Ut vxori legata penus. Nora. in neutro genere. Anno ne prosit portet frumenta penusq. Penũ afra. Eos quibus cordi est intra tunicã man⁹ leua dextra in penum herile. Gel. Ex massurii auctoritate demonstrat thus z cętera ligna q̃q penori adscribi posse. Nos ẽo aromata caseũ/carnes salitas z alia ęsculenta dabimus seruanda.

Penuariũ siue penuaria cella dicit omne qđ in penu reponitur z ipsum penu z qđ in penu est.

Penuria/quasi vrens penu: vel qđ pene vrat: vel qđ pene minus sit q̃ necesse est/significatq omnẽ inopiam rerũ: z ꝑsertim earũ q̃ in penu recondi solent.

Penes prępositio quomodo sumatur. Vide in dictione apud.

Pene aduerbiũ/significat quasi.

Peneus/fluuius in thessalia inter ossam z olympũ desinens collib⁹ dextra leuaq molliter curuis in eo cursu tempe quinq milliũ passuũ longitudine z ferme sex latitudine pulcherrimus ager.

Penelope/Icari filia z Vlyssis vxor que lanificio z absentiã mariti solabat z procos frustrabat quibus se concessuram absoluta tela pollicebat: sed vt eos longius frustraretur noctu retexebat: quod interdiu texuisset. Dicta ab auibus que penelopes dicuntur: cuius nominatiuus singularis est penelops/cuz prius arnea vocaretur quasi abiecta repudiataq. Etenim in mare proiectã ab Icaro peribeaq parentibus ferunt educauisse penelopes.

Penis feminini generis/cauda dicit a pendendo. Unde z offam porcinã cum cauda offam penitã dicebãt. Hinc peniculos dicimus quibus calceamẽta tergũtur: post autem penis virile membrũ dici ceptũ est: sicut z salax cauda q non tã a pendendo q̃ a penetrando quidam dici voluerunt: z rectius masculino genere profertur. Iuuena. Mouerunt mauri atq indi que psaltria penem. ¶ Ascẽ. Est quidem mascu. sed apud Iuue. que psaltria legitur.

Penitus a.um. penul. produ. quod ex pene: hoc est cauda est. Unde penitia offa. Offa porcina cum caudauda. Penitus penul.cor. significat qđ est intra. Plau. in asi. Age queso excrea vsq expenitis faucibus etiã amplius. Inde penitior interior/penitissimus/intimus. Inde penetro penetras.

Penitus aduerbiũ locale/quasi pene intus: id est valde interne seu intrinsecus vel intima parte z secreta: vt cum dico: Penitus me noscis: hoc est intus z in cute Virgi. Et causas penitus tentare latentes. Fit autẽ a penes. Id enim penes nos videtur esse qđ est penitus reconditũ. Interdũ ponitur pro aduerbio qualitatis z significat ꝑfus vel valde. Virgi. Penitusq sonantis accelsis scopulos. Quandoq significat lõge. Idez: Penitusq alias aduexerat oras. Hinc penitus a.um. de quo mox est dictũ.

Penicilla/instrumẽta/pictoria. vide infra in peniculus.

Penetro as. quasi penitus intro. Lactã.li.ij. Ad ęgyptios z magos z persas vsq penetrassent.

Penetrabile/qđ facile penetrat. Virgil. Penetrabile telum. Mar. Me madidos intret penetrabile frig⁹ in artus. Interduz sumit passiue: qđ facile penetrat. Liui.lib.xlv. Et in asperis locis silex sępe impenetrabilis ferro occurrebat.

Penetrale nomẽ substantiuũ/significat omnẽ partẽ interiorem domus vel templi: licet sit intecta seu omne qđ in intimis partibus est. Usñ penetrale sacrificium dicebatur qđ in penetrali: hoc est in intima parte domus fieri solebat. Lactã. de opi. Quãtulũ enim videre possemus si mens ab intimi penetralibus capitis perexiguas cauernarũ rimulas attẽderet.

Penates dicti sũt duꝰ domestici/ q penes nos nati sint: vel q non longe absint ab hac vita: siue q penit⁹ insident. Ex quo etiã penetrales a poetis vocant. Alii a penu hoc nomen deriuant. Var. Penates esse dicerunt per quos penitus spiramus: per quos habemus corpus: per quos rationẽ animi possidem⁹. Cuius nominatiu⁹ singularis ꝑm aliquos est hic penar. ꝑm aliquos hic penatis.

Peniculus z penicillus siue peniculũ z penicillũ: Quis diminutiua videantur a penis. Significant tamẽ ea quibus calceamenta vasaq tergũtur. Item quibus pictores pingunt: quoniã ex caudaz extremitatibus fiant. Pli.lib.xxxv. Arreptoq peniculo lineã ex colore durit summę tenuitatis per tabulam. Idẽ in eodem. Usus ad penicillum/aut si lignum colorare libeat. Quintilia.lib.ij.insti. Ut celator celũ: z pictor penicilla desiderant. Item quibus Albariũ tectorio inserunt qui dicuntur tectorũ peniculi. Pli. Setarũ ex his penicillis tectoriis cinis cum adipe trit⁹. Itez quibus vulnera stipantur. Vel ideo ne claudant: vel vt aperiant magis: vt sunt penicilli ex linteolis concrepitis ex medulla sambuci z ex spõgia. Idẽ: Tum peniculo vulnus apertũ. Omne pręterea quoad aliqđ mundandũ/illiniendũ ve vtimur: penicillũ vel peniculũ vocam⁹/ꝑsertim si ex spongia sit factũ. Ter. in eu. Quid ignaue peniculũ pugnare q̃ istuc huc portes cogitas? Pli. Hisopũq cum myrrha calidũ penicillo illitũ. Item spongię genus nobilissimũ est qui penicillus dicitur/ex quo fiunt penicilli.

Peniculamentũ/pars vestis q̃ terrã attingit. Enni. Pedent peniculamenta vnũ ad quẽq pedũ.

Penna per duplex nn auium est. Sunt enim pennę maiores q̃ plumę. Et est generale ad pinnas: scz sũmitates z ad plumas: pinne autẽ proprie sunt pẽne que plume: hoc est molliores z exigue pẽne non sunt.

Pennula siue pinnula/pars sũma auris ab acuitate dicta. Unde in Leui. legitur. Lũcta que non habẽt pẽnulas z squãmas in aquis polluta erũt. Proprie vero pennula diminutiuũ est a penna. Aug. lib. v. de ci

ui.dei. Qui nec cuius pēnulā/nec herbę flosculuz/nec arborzis folium sine suarū partiū conuenientia dereliquit Li.li. iij. de natu. deorū. Cū autē pennulis vti possunt/tum volatus eorū matres prosequunt.

Penula per simplerū: vestis quę nebuloso seu pluuioso tempore supra tunicā assumitur loco palli:ad arcendas a corpore pluuias. Pompo. in paniceo. Penulam in caput induce ne te noscat. Quintil. Cū galba penulam roganti amico respondit. Si non pluet/nō opꝰ est tibi. Si pluet ipse vtar. Iuue. Et mīto stillaret penula nimbo. Hęc si ex pellibꝰ esset scorteavocabatur. Var. Ingrediare viam cęlo licet vsq; sereno. Ad subitas nunq; scortea desit aquas. Aug. lib. j. con. videtur significare penulā fuisse habitū grammaticorū. Quisq; inquit penulatorū magistrorū audit aure sobria ex eodē puluere boiem clamātē⁊ dicētem. Fingebat hęc Homerus. Ulpianꝰ. inter cōmunia vestimenta quibus vir ⁊ mulier promiscue vtuntur penulas annumerat. Var. dixit non querēdā esse penulam homini qui habet virtutē. scribit Lampri. Alexandrū cōstituisse: vt senatores penulis intra vrbem frigoris causa vterentur: cum id vestimentū itineraruim ⁊ pluuię fuisset. Erat etiā penula gausapina candida ac villosa qua per estum vrebant. Var. Is mihi candor ineſt/villorū gratia tanta est. Vt me vel media sumere messe velis.

Pēnatus a.um. qđ pēnas habet: vt volucres pennatę. Sic Impennatus qui pennas no habet.

Pennarium/in quo pennę reponuntur: sicut calamariū in quo calami.

Penulatus/penula indutus. Vide in dictione penula.

Penulariū/locus in quo penulę reponūtur.

Peplus siue peplū/vestis solennis quę inūcitur vel viro vel fęminę vel deo deęve. Virg. Crinibus iliades passis peplūq; ferebant. Plau. Nunq; ad ciuitatem venio nisi cum infertur peplum bodie. Poetę tamē vt inquit Ser. abutuntur hoc nomine.

Pepones/melones. Hiero. in lib. Num. In mentē veniunt pepones.

Pepsis/latine concoctio. vñ peptice medicamenta ad concoctionem quę fortis adhibentur απο του πεπτειν. Inde dispepsia mala coctio: quando cibi non perficiuntur.

Per prępositio est/quę separata quādoq; localē/quandoq; temporalē habet significationem: vt Per vbē vado: per mediū dicē operor. Quādoq; denotat personam: vt Per medios ruit ac morientes nomine clamat. Quandoq; iurandi est: vt per pol: id est p pollucem. Quādoq; obtestandi. Virgi. Per te per qui tetalem genuere parentes. Quādoq; mediū quendaz ⁊ quasi intercessorem significat: vt per meos amicos obtinui. Lic. Qđ per me certior fias: id est me opante. Composita vo perfectionē denotāt. Lactan. Si legit/perlegat: id est vsq; ad finem legat. Cice. Nuncius qui litteras accepit/nō pertulit. Aliquādo in bonū vel in malū accipitur: vt persequor. Aliquādo abnegatiua est: vt perfidus/periurus/qui fidem ⁊ iusiurandum fregit. Aliquando significat per mediū siue trans: vt perfluor/perpluo. Perspicuū per cuius medium videmus: vt crystallus. Aliquādo habet vim aduerbij ⁊ pro valde ponit/tamq; superlatiuo q̄ positiuo iungitur. Colu. lib. iiij. Nam credidisse villicis vel etiā vinitori socordis est: cum qđ lōge fit facilius adhuc perpaucissimis agricolis cōtigerit: vt nigri vini stirpe careant. Cice. Pergraue mihi visum est. Et si addaſ q̄ significat maxime: vt Perq̄ bonus: id est optimus: perq̄ magnus: id est maximus. Jūgit etiā superlatiuo. Curtꝰ: Perq̄ maximo potest exercitu cōparato. Aliquādo significat nimis vehementer: ⁊ in bonā ⁊ in malā partem: vt Pertinax/qui nimis tenax est/durus ⁊ inexorabilis. De quo infra. Componitur autē cum dictiōe incipiente ab a: vt perago. b. vt perbibo. c. vt percurro. d. vt perduco. e. vt pereo. f. vt perfero. g. vt pergratus. h. vt perhibeo. i. vt piurus. l. vt perlego. m. vt permitto. n. vt pernocto. o. vt peroro. p. vt perpendo. q. vt perquiro. r. vt pergo: ex per/⁊ rego cōponit: vnde ⁊ ꝓteritū perrexi facit. s. vt persuadeo. t. vt pertinax. u. vt peruerto.

Pera/pellis a collo ad lūbos pendens: a quo pera sacculi genus. Vnde perā viatoriā vocam⁹ q̄ panē ⁊ alia qđ obsonū gestare viatores solent: quēadmodū pocula viatorū quo vinū. Eius dimi. est perula.

Perea cū diph. vltera: indeę pe: qz vt inqt Stra. Regio quę trans euphratē est/perea noiatur.

Perago is. pegi. coz. peregi peractū/pficio. Gene. Sia inchoar/nihil peragit. Interdū perduco. Plau. Nauem peregit in portū. Apul. Et multas noctes/pegi insomnes. Interdū pertracto. Virgil. li. vj. Omnia percepi atq; animo mecū ante peregi. Interdū pertrabo vl' pertrahere facio: vt Hic me ad carceres ad mortem vsq; peregit. A pago fit pactio q̄ est pfectio. Lice. Senecꝰ pactio gratis est. Peragere reū significat cōdēnare: sed facere reū est accusare. vñ ait iureconsulꝰ. Peregisse reū/nō aīs qs videt nisi ⁊ cōdēnauerit. Pli. Dum peragitur reus.

Peragro as penulē. corre. er per ⁊ agro cōponit: iuxta prępositionis ⁊ agri significationē debet significare per agrū siue per agros ambulo. Sed quia qđ peragratur exprimitur: ⁊ pro actiuo ipsius verbi ponit: agri significatio remouet: ⁊ pro ambulo siue inquirendo circuneo sumit. Lice. lib. iij. offi. Et ob eā causam vbe relicta rura peragrantes: sepe soli sumus. Hiero. Eandem oram italię quę quondā magna grecia dicebatur laboriosissime peragrauit. Hic perigrinus peregrinor ⁊ peregre dicuntur.

Peranno as. significat per integrū annum tempus viuo. Componitur enim ex per ⁊ anno as. Macro. li. j. Satur. scribit priscos Romanos mense Martio ⁊ publice ⁊ priuatim ad annam perannāq; sacrificatum ire solitos: vt annnare perannareq; cōmode liceret: hoc est vitā degere incolumē per annū integrum. Sue. in Vesp. Ideoq; puella nata non perannauit. Perēno vo p e significat diu viuo ⁊ duro: de q̄ infra.

Perbibo. pe. coz. pfecte bibo. Lac. li. ij. Infecti sunt persuasiōe ac penie eoz mētes succū stulticię pbiberūt: sed hoc per metaphorā.

Per causā siue pspeciē/significat p simulatā cām. Liui. li. iiij. Et cū appropinquaret ianuę rex p cām aliquā in angustijs substineret a tergo agmen. Ide: Di postq̄ aliq̄d moneret colloquēdo cū Annibale rati nocte p speciē venādi vbe egressi ad eū proficiscūtur.

Percello is. culi. culsum/significat euerto/percutio. Var. Alius tenerā abiete solus pcellit. Aliq̄n dissero. Lucil. Ad nonū hoc percellit annū.

Percipio is. pe. coz. pfecte capio. Aliq̄n ponit ꝓintelligo/sentio: a quo Perceptio.

Percitus penul. corre. nimis incitatus qui ira ac furore accensus. est.

Percoarcto as. er p ⁊ cō ⁊ arcto abiecta n. arcto vo frequētatiuū ab arceo fit ⁊ significat pfecte cogo siue cōstringo. Col. li. ij. de ęno loquēs. Tūc demū inqt cōuertemur ⁊ vtrūq; siccatū percoarctabimus in strigam: atq; ita manipulos vinciemus.

Percolo pe. coz. pfecte colo. i. amo siue veneror. Plau. in tri. Fecerī partius ceterę sactꝰ pfem tuū si pcoles.

Percontor per o ⁊ sine c ante t in contro dicit quo nautę vtuntur ad loca nauibus opportuna. Nam aque altitudinē conto pertētant. Iuue. Esse aliquos manes ⁊ subterranea regna. Et cōtū ⁊ stygio ranas in gurgite nigras. Atq; vna transire vadū tot milia cymba.

Percunctor: ris per u ⁊ cante ⁊ fit a cunctus a.um. ꝙ s cunctis perquiratur ꝙ is qui curiosus est per cūcta interroget. ⁊ vtrūq; significat diligenter interrogo. Plau. Quid istuc in mente est tibi ex me: mi vir p/cunctarier: id est morari querendo siue per cuncta inquirere. Pli. Percunctātiq; quāti licitaretur opera effecta: paruū nescio quid dixerat. Est etiā percuncta/ri/expectare. Tere. in phor. Percunctatū ibi ad portum quoad se recipiat.

Percurro/valde curro siue currēdo perseuero. Plau. in Sti. Percucurri vt nunciarez nunciū exoptabile. Teren. in an. Cōtinuo ad te properās percurro. Vo na. Vide quantū ꝓperans ⁊ percurro vt continuationem cursus ostenderet. Quādoq; percurrere est ꝙ aliquē locū currere siue discurrere. Aug. per translationem. Vt quid opus est mīta percurrere: ⁊ multa vana beresum enumerare. Quādoq; est negligenter ⁊ cursim pertransire. Lice. lib. ij. de ora. Et multo aptius ad intelligendū si sic construē aliquando ac non ista breuitate percurritur.

Percuro as. pe. pro. perfecte sano. Curtius: Percurato vulnere acrius obsidioni institit.

Percussus participiū a percello sepius ad animū refertur. Greg. Ana mulieris voce percussus dum mori timuit vitā negauit. pcussus ad corpus sit a percutio.

Percudo is penul. prod. perfecte cudo ⁊ quasi frango. Col. li. ix. Animaduertat auiarius an pulli rostellis oua percuderint.

Percutio is pe. cor. percussi percussum: ex p ⁊ quatio q in c mutata ⁊ abiecta a significat ferio: Cui⁹ cōpositū est Repcutio. Ambro. li. j. offi. Cum maledicereture nō remaledixit: cum pcutere nō repcussit.

Perdo perdis perdidi perditum ex per ⁊ do/significat amitto: quasi nimis do. Qui autem nimis dat quicquid habebat amittit. Hiero. lib. j. Regū. Et de asinis quas perdidisti/ne sollicitus sis: quia inuēte sunt. Et pdere est perimere: quoniā que amittuntur quasi mortua nobis esse videntur. Teren. Dij te perdant. Huius cōposita sunt: Deperdo: qđ est in totū pdo. Caius scribit deperditum dici quod in natura rez esse desijt. Diminutum qđ vsu raptū est. Disperdo consumo vel varie pdo. Plau. in Tri. Preterea aliquantum animi causa in delitijs pdidit.

Perduo veteres dixerunt ꝓ pdo: a q̄ perduxo: Plau. Dij te deq; omnes pduxint cū isthoc hoie.

Perditus a.um. amissus. Et pditus qui ita alicui perturbationi aut vitio subiacet: vt inde se eximere non possit: ⁊ qui omni vitio cōtaminatus est ita vt de eo nulla spes habenda sit/pditus dicitur. Perditū enim dicunt qđ interijt ac recupari non pōt. Lice. lib. ij. offi. Dum boies pditi hastā illā cruentā ⁊ meminerint et sperabunt. Perditū pdamus plus significat q̄ pdamus solū. Est enim exaggeratio quedam Ciceronis. Teren. Me puerū perditū pdamus: hoc est ne ex infelicissimo infeliciorē faciamus.

Perdite amare/est vehementer amare.

Perdix/auis nota a pdendo dicta. Nam vt Ambros⁹ Ireneo scribit. Hec auis dicitur esse plena fraudis ⁊ fallacie: que decipienti viatorīs vias callcat atq; artes nouerit vt eū a pullis auertat suis. Certe si insiste re aduertit: tas diu illudit q̄ diu soboli fugiēdi signū tribuat ⁊ potestatē: quā vbi euasisse senserit/tunc se ⁊ ipsa subtrahit: ⁊ lubrica arte deceptū insidiantē relinquit. De hac Hiero. ad presidiū. Perdix aliena oua calefacit furatis suis. Sz cum creuerint in nido/pulli euolant ⁊ ad parētes suos redeunt: mentitū parentem omittentes: perdices sibi insidiantur. Et si affe/rant illos ad syluā q̄ eos habent vocem emittunt absconsi: ⁊ sic ceteri veniunt ⁊ retibus capiuntur: plus pedibus q̄ pennis fugiunt aucupantes. Et si ad hoc fuerint vt capiātur: sibi simile colore lapididem quaerunt: ⁊ ibi se supinos ponunt.

Perdius ex p ⁊ dius qđ est dies: ⁊ is dicitur qui p diem vigilat sicut pernox: qui p noctē vigilat. Sel. lib. ij. Stare solitus socrates dicitur: pertinaci statu pdius atq; pnox a summo lucis ortu ad solem alterū oriētē inconniuens: immobilis: hisdemq; in vestigijs et ore atq; oculis in eundem locū directis cogitabūd⁹ tā q̄ quodā secessu mētis atq; animi facto a corpore: id est per diem ⁊ per noctē. Sene. Id perdius pnoxq; agebat. Sic interdius intra diem vel per diem: quia nulla vigilationis ꝓpria significatio inest. Dius autem ꝙ die ponit in cōpositione: ⁊ nomē est ⁊ nōiatiui casus: sicut noctu pro nocte. Plau. in Mer. Neq; conquiescā vsq; noctu: neq; diu prius ꝓfecto q̄ aut amicam/aut mortē inuestigauero.

Perdono as. significat remitto. Aug. in interpatione Pſ. Expectās: Recedis a pctis pdonabit pctā.

Perduellis hostis dr. Plau. in am. Perduelles penetrant se in fugā ibi nostris animo additus est.

Perduelli crimen lese maiestatis/aut reipublicę: seu is qui ita lesit. Lice. lib. ij. offi. Nam pirata non est ex pduellionū numero diffinite: sed cōmunis hostis omnium. Vlpi. pro crimine sumpsit. Qui perduellionis reus est: hostili animo aduersus rempublicā vl principem animatus est. Antiqui perduellē dicebāt quē nunc dicunt hostem: ⁊ tūc hostis significabat perigrinum qui suis legibus vteretur.

Perduco ad finem vsq; duco. Cice. in Cato. D. quidē val. comunū accepimus ad centesimū annū vitā pduxisse. Aliquādo pducere est ꝙ vim ducere. Inde pductores a Lice. in Ver. dicti sunt qui vt Asco. inquit in hoc differūt a lenonibus q̄ lenones sunt scortorū pductores etiā inuitarū psonarū.

Peredo pes. cor. ex p ⁊ edo es/vehementer edo: a quo peredia ę. ipsa comestio.

Peregre pe. core. significat peregrinando. Et est commune tam significātibus quietē q̄ motū: vt peregre sum: prregre veni: peregre vado. Aug. lib. ix. cō. Frater autem meus quiddā locutus ꝙ eam nō peregre: sed in patriā defungi felicius optaret. i. in peregrinatione. A loco: vt apud Plau. in am. Ita pegre veniens hospitio publicitus accipiar.

Peregrinus aduena ⁊ aliena loca peragrans: a pagro peragras. Et differt ab hospite ꝙ peregrinus simpliciter eū significat qui in sua ciuitate non est. Hospes qui in aliena ciuitate est. Antiqui tamen peregrinos dicebāt hostes. Ambro. Aduersarios molli veteres appellantiōe noiabāt. Hostes enim antiquo ritu peregrini dicebanē. Peregrina sacra dicta sunt q̄ ex alijs vsibus religionis gratia sunt aduecta.

Perigrinor: peñ. pro. depo. absolutū significat per alienа loca peragrans ꝓficiscor.

Perendie/significat quod vulgo dicit post cras. Lice. ad Atticum: Scies igitur cras ad summū perendie. Hiero. ad Pam. Vt qō hodie non merui cras vl perendie merear. Unde perendinus dies ab hinc tertius. Cesar: Qui si ꝙ te liceat perēdino die cum proximis hibernis coniuncti cōmunē cum reliquis casum belli sustineat. Hinc Comperendino as.

Perennis ⁊ hoc perēne sine h: ex per ⁊ annus mutatis litteris: quasi per annos durans: id est ppetuus. Inde fit peranno as.

Perenno as. p annos duro. Col. li. j. Sed ⁊ tempet vires clemētia cū ⁊ terribilis: debet ec q̄ seuior vt obsequanē ei⁹ impūs ⁊ diuti⁹ perēnent boues nō pfecti vexatione simul verberū operūq;. Idē lib. iij. Rosa hoc modo culta multis annis perennat.

Perennitas/ipsa duratio. Idem. Nam ea celi positio maxime frigida ⁊ minime humida est q̄ vtraq; per-

gitatem conditis frumentis afferunt.

Pereo is.periui vel peri peritū ꝑm analogiā. Componitur enim ex per ⁊ eo quod facit ictū. Sed nusq̄ legi cum tamen perituros habeatur. Augu. super Jo. Tanq̄ essent ab illo perituri merito turbant: ⁊ significat perire amitti. Piero. in lib. Regū. Perierāt autem asine Cis patris Saul. Quādoq̄ absumere bucar via. Teren. in adel. Nempe tua arte viginti minę pro psaltria periere. Unde ⁊ pro morti sumit: quasi in totum ire: ꝙ qui perit/prorsus abit. Pli. lib. vij. Tu qui te deū credis aliquo successu tumes tanti tū perire potuisti? At qui etiam hodie minoris potes/quantulo serpentis ictus dente: aut etiam vt Anacreon poeta acino vuę passę: vt Fabius senator prętor in lactis haustu vno pilo strangulatus. Huius cōpositā sunt: Depereo ⁊ dispereo.

Perfrico perfricas penul. corre. valde frico. Perfricare vō os seu frontem/significat pudorem deponere. Nam cum in pudibundo sanguis diffundatur ex corde in faciē tanq̄ velamentū: qui impudibundi ⁊ sunt inuericundi ⁊ erubescere videri nolunt: hi solent os ⁊ frontem perfricare ad ruborem illū digerendum et sanguinē ad interiora repellendū. Hinc facta est locutio prouerbialis de inuerecūdo: vt dicatur: Perfricuit os/perfricuit faciem/perfricuit frontem: ꝓ eo ꝙ est/pudorem abiecit. Cice. lib. iij. Tusc. Quid tergiuersamur: nec fatemur eam nos dicere voluptatē quā tu idem cum os perfricuisti soles dicere. Plini° Perfricui faciem nec tamen profeci. War. Et si perfricui frōtem posuiq̄ pudorem.

Perfero pe. cor. vsq̄ ad constitutū finē fero. Cice. Sed nunci° ille q̄ litteras accepit nō pertulit. Alibi ꝓ denunciare posuit: vt in epistola ad Celliū. In his sum locis quo ⁊ propter longinquitatē ⁊ propter latrocinia tardissime omnia perferuntur: id est portātur vel denunciantur. Aliquando patior: vt Diram crucem pro nobis christus pertulit.

Perfidus pe. cor. qui fidē violat siue perdit. Virgi. lib. v. Nunc pelagi nymphę classis tua perfidus: vt nos Precipites ferro rutulus flāmisq̄ premebat. Hinc Perfidia ⁊ perfidiose. Cice. lib. j. ad Veren. In odiū adducemus si quid eorū spurce ⁊ superbe/ perfidiose/crudeliter/confidenter/maliciose/flagitiose profecerimus. Inuenitur etiā pfidus pe. pro. a fido is. ꝓ eo cui multū fidendū est: sicut inuidus cui nō est fidēdū.

Perfructus a perfruor. Cice. ad Horten. Et amenitate loci perfructus est.

Perfuga pe. cor. qui ad hostes perfugit vel trāsfugiendi morem perfecte nouit. Cice. lib. iij. offi. Perfuga ab eo venit in castra Fabricij.

Perfugiū/locus vtilissimus quo nos in vexatione/ aut calamitate recipere contendimus: Fuit id non min° apud homines sit. Apul. Perfugiū facinorosoꝝ hominum. Liui. lib. ij. Itaq̄ in medio prope iam victores cesi ⁊ usti pars perexigua duce amisso: quia nullū propius perfugiū erat Romā inermes ⁊ fortuna et spe supplicum delati sunt. Transfertur etiā ad alia: vt ad litteras. Cice. Itaq̄ vtor eodē perfugio quo tibi vtendū censeo literulis nostris.

Perfunctorius a. um. a perfungor/significat qō cito et leuiter transit. Ambro. libro de paradi. Cognoscere vtiq̄ non sola ⁊ percunctoria scientia est: sed in eorū operatione/quę oporteat fieri. Hinc perfunctorie qō est transitorie ⁊ inaniter. Idē lib. Hexa. De naribus quid loquar: quę diuio ⁊ procero foramine antrū qō dam recipiēdis odoribus prestant vt non perfuncto rie odor transeat: sed diutius inhęreat naribus ⁊ earum ductu cerebrum sensusq̄ depascat.

Perga/oppidum in pāphilia: a qua diana pergea dicta est propter templū illi dicatū.

Pergamum siue pergamus/ciuitas asię insignis q̄ diu sub attalicis regibus fortunata fuit: ⁊ postea romanorum prouincia facta est. Apud quam chartę vsus inuentus est/ quę nunc quoq̄ vulgo pergamena dicitur ab attalo: vt Uelian°: vel ab Eumene: vt Plinius. Ex pergamo Galenus medicus celebris ⁊ appolodorus orator fuit qui artes conscripsit ⁊ appolodoriam sectam introduxit: ⁊ Augusti Cęsaris magister fuit. Et discipulum memoratu dignissimum Dionysium ciuem suum cognomine Articum qui sermones ⁊ historias conscripsit/edocuit. Est ⁊ pergamus ide promontorium.

Pergama pergamorum/arces troiane: quę quoniā altissimę erāt: omnia alta edificia pergama sunt appellata. Unde non imerito vbs Cisalpinę gallię ex qua ortū duxit/pergamum dici posset/ꝙ in edito loco sita sit. Sed plinij auctoritas nō paruipēdenda fuit: qui bergomon per b ⁊ o scribit et eius incolas bergomates appellat.

Pergo pgis perrexi: er p ⁊ rego/significat vado. Pli. Vor vbi pluribus eodem modo se corūs loricauit in dimicationē pergit. Quādoq̄ prosequor/perseuero siue procedo. Teren. in Adel. Nam si molestus esse pergis. Virgili. O dea si prima repetens ab ordine pergam. Quandoq̄ Ago. Idē: Pergite pierides. Quādoq̄ Festino. Terē. in phor. Domū ire pgam vbi plurimū est. Quādoq̄ Conor. Idē in eadē Hoc vbi ego audiui ad fores suspenso gradu placide ire perrexi. Hinc componitur expergo/quod significat expgefacio. Actius: Deus vigiles pro parte expgite pectora tarda sopore. Sipontinus componi putat ex per ⁊ ago: sed vt opinor fallitur: tum quia preteritū perrexi, facit ꝑm analogiam simplicis rego nō peregi: quod est a perago: tum quia perago compositum habetur ab ago.

Pergreco aris. epulis ⁊ potationibus inseruio: qō est grecorum proprium. Titi. Hominem impium nunc ruri pergrecatur.

Pergula/locus apertus a multis lateribus aerem excipiens: aliquādo extra parietem porrect° ⁊ modo tectus modo sub dio expositus a pergendo dicta ꝙ in ea deambulare soleamus/forūq̄ aut hortū aut plateas aut vias perspectare: ⁊ quādoq̄ cenare in pergulis pręceptores discipulos erudiebāt: aliq̄ artifices opera sua velut in propatulo habebāt. Unde Sue. de grassicio grammatico. Deinde in pergula docuit. Pliñ. de Appelle. Idem perfecta opera ꝓponebat in pergula transeuntib° atq̄ post ipsam tabulā latēs vitia quę notarentur auscultabat. Est ⁊ pergula ordo ac cetus ministrorū obedientium structori. Iuue. Sed nec structor erit cui cedere debeat omnis pergula: id est pergentinus ordo. Item in naui pergula dicitur excursus per totā nauim: ⁊ alio noie ponticul° appellatur. In vineis vō topiarius opus significat. Col. Si quę pergulę vitiū generosaq̄ a putatoribus relictę sunt ante calendas Aprilis vtiq̄ deputari debent. Pliñ. etiā vitiū generosarū pergulas pręcepit. quinquatribus esse putandas.

Perhibeo es. penul. corre. ex per ⁊ habeo/significat de co ⁊ firme teneo. Col. lib. iij. India perhibetur molibus ferarū mirabilis. Interdum perhibere est dare. Idem in eodem: Eius rei testimoniū tu ꝓcipue Syluine perhibere nobis potes. Quādoq̄ pretiū denotat eo modo quo vendo. Plau. in persa. Eodem mihi pretio sal perhibetur quo tibi.

Peri ꝓpositio greca/ modo significat de/modo vltra/modo circū: a qua multa per cōpositionē fiunt.

Periarchon significat de principibus siue principalibus. περι eius significat de: αρχων principibus: licet sit gti casus: quia greci carēt ablatiuo. Scripsit Origenes

libꝫ periarchon.inquit Hiero. Qui sunt re vera alꝫ obscurissimi ⁊ difficilimi. De rebus ibi talibꝫ disputat in quibus philosophi omni sua ætate consumpta nihil inuenire potuerunt.

Peribolus pe.col.latine circuitus. Dicitur ⁊ peribolꝫ a περιβαλλω circũeo.

Pericope pe.cor.amputatio/concisio dicit. Hiero. ad pama. Aut si tu quoꝫ narẽ contraxeris illã ap ostoli περικοπὴν.i.amputationẽ in qua de virginitate et nuptijs disputata liter disserere cõpelleris.

Pericles/nomẽ viri clarissimi athenien'is q̃ rempublicã.xl.annis gubernauit ex περι ⁊ κλεος gloria.

Periclymenes/nomẽ filij Herei ⁊ fratris Nestoris.

Periculũ a pereo deduci videt ⁊ salutis discrimẽ signi ficat. Virg. Obscenãq; famẽ q̃ prima pericula vito. Aliqñ dicit experimẽtũ: qr rarũ est tentamentũ sine periculo. Ter.in Eu. Fac periculũ in litteris. Et sic a perio: antiquo verbo ꝑm Ser. deriuat: sicut a fero ferculũ. Hinc periculosus sa.um.qõ est cũ periculo. Cice.li.j.offi. Grauioribus aũt morbis periculosas curationes ⁊ ancipites habere coguntur.

Periculor/periculũ subeo. Cato: Periculatus sum.

Periclitor pe.cor.idẽ qõ periculor: vt periclitor fama/capite:hoc est periculũ iubeo ista perdendi. Dicitur etiã Periclito siti:qr in periculo positus sum moriẽdi propter sitim. Periclitari etiaꝫ significat ꝑiculi. Cice.li.j.de ora. Subeundus vsus omniũ ⁊ periclitandę vires ingenij. Plancus: Itaq; potius periclitari volui si posset mea ꝓsentia ⁊ lepidũ tueri ⁊ exercitũ facere meliorẽ q̃ nimis cautus videri.

Perihermenias/latine or de interꝓtatione.

Perihegesis/ambitus. Pli. Possidonio/q̃ periplum/aut perihegesim.i.de terrę ambitu.

Perimetros/latine immensus:quasi vltra mensuram.

Perihodus/latine clausula siue circuitus vel ambitus vel cõprehensio vel circũscriptio ⁊ cõtinuatio. Mõnunq; anfractus ⁊ terminus. Nam cõponit ex περι circũ ⁊ ὁδος via. Est eñ vbi plena sentẽtia est. Unde medici periodicas febres vocant quę certis tẽporibus veniunt.i.abeunt: ⁊ quodã quasi circuitu facto rursus redeunt: vt sunt tertianę ⁊ quartanę. Est et perihodus genus certaminis apud grecos. Vide in dictione pentathli.

Periecus/latine cõtubernalis dicit.

Peripatetici philosophi dicti sunt a περιπατέω: hoc est a deambulando. Et περίπατος greci vocãt ambulationẽ:horũ princeps fuit Aristoteles. Nam in liceo inambulans docebat. Hinc cõmẽtatiões vespertinas. Arist. λειλον περίπατον:id est postmeridianã ambulationem appellat.

Periphrasis/latine circũlocutio vel circuitio: vt apud Virgil. Et iam prima nouo surgebat ⁊. cum diẽ tñ significet. Est enim oratio rem simplicem circumscribens elocutione.

Peripheria /circũferentia.

Peripetasma atis.gen° cortinę qua parietes ⁊ aulę teguntur seu tapetia babylonici floris varietate cõspicua:quę a Lucretio babylonica dicunt ab alijs aulea ⁊ atalica: A Capitolino stromata ⁊ peristromata. A Varrõe beluata:hoc ẽ a beluis variegata. A Plauto peristromata.

Peristroma pe.pro.quasi circũstratũ:idem qõ peripetasma. Plau.in pseu. Itaq; ego vestra latera lotis faciam vt valide varia sint:vt ne peristromata eque picta sint campanica. Cice.li.ij.phil. Cõchyliatis. Cñ. Põpo.peristromatis versicoloribus persimiles eẽ seruoꝝ in cellis lectos stratos videres.

Peripsema atis.pe.pro.qõ greci περιψημα scribunt a περιψαω qõ est circũeo vel circũlimo abstergo ⁊ repurgo. Unde limatura siue raſura ⁊ purgamentũ dici põt. Uñ apud apostolũ: Tanq; purgamẽta huius mũdi facti sumus omniũ peripsema vsq; adhuc.

Periplũ.i.lustratũ nauigatione circuitũ.

Peripheroma quasi supplementũ. Figura est cũ particula aliqua sentẽtię minime necessaria additur metro. Virgi. Wultũ ille ⁊ terris iactatus ⁊ alto: vbi si ne particula ille staret sensus/sed non versus.

Periphoretos/quasi circũlatilis/quales appellari solent qui in lectica circũferri cõsueuerũt.

Peripneumonia περιπνευμονια morbus cum pulmo totus afficit: ⁊ tussis subsequitur. Qui hunc morbum patiũtur peripneumonici dicuntur. Pli. Wellis quidem natura talis est vt putrescere cogꝑa nõ sinat faucibus tonsillis angine omnibus oris deside rijs vtilissimũ arescentiq; in febribus linguę. Jam vero peripneumonicis pleureticisq; decoctũ. Cũ vehementior est difficultas spirandi ⁊ spirare eger sine sono ⁊ anhelatione nõ potest asthma vocatur. Orthopnea cũ spirare non potest nisi recta cervice spiritus trahatur. Dispnea cũ difficultas spirãdi modica est.

Peristerotrophiũ/locus in quo colũbę habentur/latine columbariũ: Cuius columbariũ ꝓprie sit locamentũ in peristerotrophio singulis columbarũ partibus ꝓparatũ. Nam peristeris columba. Inde Perisstereos herba columbis admodũ familiaris. Var. lib.iij. de re rusti. Duo genera earum in peristerotrophio esse solent. Unum agreste quod habetur in turribus ac culminibus villę.

Peristeron/idem quod peristerotrophium. Var. Incedunt locũ vnũ qõ alij vocant peristereona. Alij peristerotrophion in quo vno sepe vel quinq; milia sunt incluſę. Peristereon fit vt testudo magna camera tectus vno osti angusto.

Perisselis idis.ornamenti genus circa crura quo mulierum gressus componi solebant: vt docet Porphyrenarrens illud Horatii. Sępe perisselidẽ raptã sibi flẽtis. Fit autem ex περι circũ σκελος crus. Hieroñ. in lib.nu. Ob hanc causã offerimus in donarijs domini singuli qõ in ꝓda auri potuimus inuenire perisselides ⁊ armillas anulos et dextralia ⁊ murenulas vt depręceris ꝓ nobis dominũ. Idem ad Fabiolam scribit. Perisselides a latinis vocari femina lia seu brachę quibus pudenda velantur.

Perissologia/superflua locutio: vt si dicamus: Felix sit ⁊ minime pereat Cęsar. Nam περισσὸς superflua/λογος locutio.

Peristylus/locus clausus columnis. Peristylium quasi circumcolumniũ. περι circum: στυλος columna. Est autem locus circum quaq; porticũ habẽs: vel sal tem a tribꝰ lateribus. Victru. Peristylia in transuerso tertia parte lõgiora sint q̃ introrsus. Iridem Tetrastylos/hexstylos/octostylos dicuntur a Victru.loca a numero columnarũ.

Periçonium/palliolum ꝓcinctum quo nudę virgines infra papillas ꝓcinguntur:hoc ⁊ ꝓcinctorium et castula dicitur.

Periçoma atis.dicitur omne qõ circũ cingit pudendorum velamen: vt in Heñ. Fecerunt sibi periçomata. Idem dicitur ⁊ lumbare ⁊ bracha.

Perillus/athenien'is faber ingenio ꝓstans qui taurũ ex ere fabricauit/in quo reus clauderetur vt phalaridi placeret.

Perimo is.penul.cor.ex per ⁊ emo/significat adimo/tollo. Unde peremptus/interfectus.

Perinde ex per ⁊ inde cõpositũ:est aduerbiũ similitudinis:significat enim ita. Cice.lib.iij.tus. In quo facetũ illud bionis: Perinde stultissimũ regẽ i lucru capillũ sibi euellere quasi caluicio meroꝫ leuaret. Sueto.in domi. Nulla tamẽ re perinde morus q̃ responso cẽsu Aschetarionis mathematici. Aliquãdo significat

pariter eque. Pli. Junior. Funus rufi clarissimi ⁊ p/inde felicissimi. Suc. in Cesa. Que siquis inuestiga/re ⁊ persequi veller quartā elementorū litterā. i. d. p/a. ⁊ perinde reliquas cōmutet. Aliquādo multū seu valde admodū. Idem in Galba. Quare aduente nō perinde gratus fuit. Et de Aug. Corendice ⁊ femo/re ⁊ crure sinistro non perinde valebat: vt sepe etiam inde claudicaret. Cice. Terē. Te ⁊ Dolobellā pinde diligo. Aliqādo ponit pro tanq̄: ⁊ sic plerūq; habet post se ac vel acsi vel atq; si: vt Fac perinde ac si tua res esset. Et fauco rei tue perinde ac mee. Aliquādo significat per hunc modū. Terē. in Phor. Sexcētas perinde potius scribito mihi iam dicas.

Perinthus/vbs Thracie q̄ nunc Heraclia dicit.

Perito as. pe. cor. frequentatiuū a pereo ex per ⁊ ito. De simplici Gel. Me quo ad cenā nisi ad certas per/sonas itaret. De cōposito Plau. in cap. Qui per/virtutem peritat/non interit.

Perithous/nomen viri proprii.

Periurus/qui iusiurandū violat: vel qui iurando ius p/uertit. Virgi. Talibus insidijs periurioq; arte Sino/nis. Periurii est iusiurādū violatū. Quid autem sit iusiurandū. Cice. lib. iij. offi. declarat dicens/q̄ sit af/firmatio religiosa. Idem ibi: Regulus nō debuit cō/ditiones pactionesq; bellicas ⁊ hostiles perturbare periurio.

Perrhebi/gens epirotica. Proper. Aut cur perrhebi tremuere cacumina pindi.

Perlego pe. cor. multū siue a principio ad finem vsq; le/go aut video. Plau. in asi. Lege/perlege. Quintili. Nō videre non est satis/sed perlegendū erit. Virgi. Quin protinus omnia perlegerent oculis.

Perlucidū ⁊ pellucidū a perluceo vel pelluceo per mu/tationem r in l/sicut perluo ⁊ pelluo/perlicio ⁊ pelli/cio. Et est id per cuius mediū oculos dimittim⁹ atq; videmus: vt aqua/laterna/vitrū. Referē etiā ad men/tem. Plau. in aul. Is pellucet quasi laterna punica.

Perluo/multū lauo. Col. Cū vino perluit os.

Permano as. pe. pro. ad finē mano/descendo. Cice. li. j. de natu. deo. Nec est qđ ab his ad hominū vitā p/manare possit. Idē lib. iiij. cul. Nā cū est ꝯcupita pe/cunia nec adhibita continuo ratio quasi quędā socra/tica medicina que sanaret eā cupiditatē permanat in venas ⁊ inhęret in visceribus illud malū. i. descēdit ⁊ penetrat. Plau. in cap. per trānslationē posuit ꝑ vul/gare. Me arbitri dicta nostra arbitrari queant neue permanet palā hęc nostra fallacia.

Permaneo es. pe. core. vsq; ad finē maneo. Pli. Juni/or: Tunc demū lente cunctanterq; veniūt: nec tamē permanent/sed ante finē recedunt. Per translationē ponit pro perseuerare. Terē. in hecy. Unde ira inē/eas intercessit que tam permansit diu.

Permitto/sino: vt Permitte me legere. Interdū dedo Curtius lib. j. Seraginta dierū inducias pacti: vt ni/si intra eos auxiliū Darius ipse misisset dederent vr/bem: postq; nihil inde presidij mitterent ad presti/tum diem permisere se regi. Interdum incito. Sisen. lib. iij. Et inde equū concitatū principes ad hostiū p/mittit aciem. Interdū ꝑcipito. Idem lib. iiij. Multi ꝑmissis armis ex summo se permitterent. Interdum cōmitto. Salu. Ea potestas per senatū more roma/no magistratui maxima permittitur. Idem. W. Pe/treio legato exercitū ꝑmittit. Et permittere est quasi ad finē mittere. Col. lib. viij. Hoc genus casei potest etiā transmaria permitti.

Permessus/fluuius Boetię ex Helicone puericię phe/bo ⁊ musis sacer. Virgi. in Sileno. Tum canit errā/tem permessi ad flumina gallum. Declinatur etiam: Hic permessis idis vel idos. Varr. Quid tibi cum cyrrha/quid cū permessidos vnda?

Perne a pede vel a greco περονα dicūtur tam priores ꝙ posteriores core porcine salite cuz toto pede quos Var. petasones appellat. Pli. Castrātur sues post bidui mediū suspense pernis prioribus. Quidam di/cunt pernā proprie pedez significare: quo vocabulo hispani nunc vulgo vtunt: a quo perne suille. Un et cōperne/qui sunt longis pedibus. Ab huius pernę si militudine piscis quoq; genus perna dictus est ex cō/charū genere circa ponticas insulas frequētissimū q̄ stent veluti suillo crure longo in arena defixi.

Pernio/morbus pedū ex nimio frigore ,pueriles ⁊ cal/caneū infestans ꝑcipue Pli. Rapū domesticū perni/ones feruens impositū sanat: ⁊ crudū tusum cum sa/le prodest cuicunq; vitio pedum. Huius diminutiuū est perniunculus. Idem perniunculos curat ⁊ cory/ledon cum axungia.

Perdix icis. pe. pro. a pernitor ris. qui nimiū nitit. Un/de aliquādo sumitur pro celeri. Virgi. lib. iiij. Pedi/bus celerem ⁊ pernicibus alis. Aliquādo pro nimiū perseuerante. Idem lib. iij. geor. de tauro ferociēte. Et inter Dura iacet pernix in strato saxa cubili. Hie/ro. ad Deme. pro vtroq; significato posuit: Equorum cursus clamore pernicior fit. Hic pernicior et perse/uerantior intelligi potest. Pernix ꝯo pernicis penul/tima cor. a perneco as. sit pro pernicioso. Et in femi/nino genere sumitur pro morte.

Pernicitas/velocitas. Pli. Alibi cauda villosa homi/nes nasci pernicitatis eximię.

Pernicies/more a perneco. Neco autē a nex. Hinc p/niciosus pro mortifero.

Pernicialis/mortalis. Pli. Pernicialia ⁊ brassice cum vuę odia.

Perniciabilis /ad necē omnia ducens. Liui. Multos exinaniuit rigor niuis insolitus: multorum exussit pe/des: plurimorū precipue perniciabilis fuit.

Pernox generis omnis/significat p noctē: nō ꝙ tota no/cte nūq; dormiat. Pli. de luna sic inqt: Crescēs semp aut senescēs ⁊ mō curuata in cornua in fauces: mō q̄/portione diuisa/modo sinuata in orbē maculosa: ea/demq; subito ꝑmixtes imēsa orbe pleno ac repēte nul/la: alis pernox/alis sera: ex parte diei lucem solis adiu/uans/deficiens ⁊ in defectu tm cōspicua. Cū enim di/cat: alis pernox/alis sera: ⁊ sera idem sit qđ tarda: per/nox cita significare conuenit: hoc est vt ego sentio no/cte modo ad surgendū cita: modo tarda. Alterū est ex altero declarat. Liui. li. v. Prelioq; ante lucē/sed luna pernox erat/cōmissum est: ⁊ haud incerti⁹ diur/no fluit fuit. Hic pernox/significat ꝙ luna per totam noctē erat siue lucebat. Hinc pernocto.

Pernocto as. per noctē mozor/versor: vigilo/ozo/quie/sco/ambulo/sto/habito/dormio/vel quicq̄ aliud fa/cio siue bonū id sit/siue malū. Non autē totā noctez insomnē duco. Hoc enim rarissime euenit: vt q̄s per totā nottē euigilet. Unde illud Teren. in adel. Sed si hic pernocto cauſę quid dicam syre? ita interr̄or: Si hic per noctē morior: non autē si vigilo per totam noctē qđ ad rem non pertinet: cum ille de pernocta/tione sua in vrbe qui ruri pernoctare solebat loquatur ne pater si rure se absentē noctu deprehenderet suspici/osus exārat cur nō rus redierit. Et illud in hecy. Mā/negabas nuptū filiā te tuā posse pati cū eo qui mere/tricē amaret ⁊ pernoctaret foris. Cice. pro Cluē. Cū esset adolescēs apud mulierculā quādā atq; ibi pno/ctaret. i. per noctē morareť. Idem ꝑ Archia. Adole scentiā agunt senectutē oblectāt/secūdas res ornāt. aduersis perfugiū atq; solatium prębent/delectant domi: non impediunt foris/pernoctāt nobiscū/pere/grinantur/rusticant. i. hospitant/ pernoctē morant/ versant/stant ⁊ hmōi: vt pernocto sit q̄cquid genera/tim pernocē fieri possit. Ides pro domo sua: propter

inopiã tecti: in foro pernoctans. i. dormiens. Pompo. Pernoctare extra vrbem/dicitur qui nulla parte noctis in vrbe sit. Est ꝛ Abnocto/qđ significat ꝑ noctem seu noctu absum. Ser. in lib. v. ene. Hoc etiam illa lex iuris indicat/ꝙ cuꝫ tribunople/ abnoctare ab vrbe non liceret: licebat tamẽ exire post noctẽ mediã ꝛ ante mediã reuerti.

Pero/genus calciamẽti rustici ex corio crudo cõtra niues bimbrelsqꝫ ac frigora/ꝙ perã veteres pellẽ dicebant pendentẽ a collo ad lumbos. Iuue. Quẽ nõ pudet alto per glaciẽ perone tegi. Virgi. li. vii. priscos latinos perone in bellis vsos ostendit/cum inqt: Vestigia nuda sinistri instituere pedis/crudꝰ tegit altera pero. Victru. Fo. Ex vlua inqt palustri factis peronibus. Vbi quasi ꝓ culleo ꝛ vtre accepit. Pero etiã fuit nomẽ Nelei filii ꝛ frater Nestoris.

Peronatus/qui perones assumpsit. Persius: Natum si poscat sibi peronatus arator.

Perosus ex per ꝛ osus. Osus autẽ participiũ esse puto verbi odio/ꝓ quo defectiuũ odi mansit in vsu. Vñ osor verbale. Nam sicut a prãdeo pransus sum cum tñ ꝛ prandi dicamus: ita ꝛ osus sum ab odio capim⁹. ꝑ quo est odi ꝓsentis ꝛ ꝓteriti pfecti tpis. Teren. in adel. Et illud rus nulla alia causa tas male odi nisi qz ppe est. Plau. in ca. Odi ego auz: multa sepe mi/tis psuasit perperã. Capiunt similiter/Osus/ exosus et perosus: ꝛ actiue significationis sunt ꝛ participia: qõ ostẽdit osurꝰ futuri tpis. Exẽpla omniũ pferã. Festꝰ scribit: Osi sunt ab odio declinasse antiqꝫ: testis. L. Gracchus in ea q̃ est de lege Minucia/cum ait: Miruꝫ si quid his iniurie fit semp eos osi sunt: qđ nũc qꝫ cum ꝓpositione elatũ frequens est/cum dicim⁹ posse. Col. lib. x. Necꝫ ea curatorẽ fraudulentũ tm̃/sed etiã immundã segniciẽ perosa est. Quintil. li. j. Qui modo legitimã disciplinã non sint perosi. Plau. in am. simplici vsus est. Inimicos semper osa sum. Verba li autẽ in asi. Dacidũ/nibili/incontinentẽ atqꝫ osorem vrozis sue. Exosus. Virgi. lib. v. posuit. Iuppiter oĩpotẽs si nõdũ exosus ad vnũ Troianos: Exosus passiue etiã dicit ab Eutropio.

Perogigamus/qui admittit vt saliat equã. Eo em̃ adiutante equa alligata celerius admittitur. Var. lib. ij. de re rusti. perogitam appellat.

Peroro as. finio/perago siue vsqꝫ in finẽ dico: sicut dicimus orare/significare siue dicere. Lactã. lib. v. ꝯꝯ Tertulianus eandẽ causam plene perozauerit in eo libro cui Apologetico nomẽ est. Cice. li. ij. de legib⁹. Video platonẽ idem fecisse omnẽ: qz orationẽ ei⁹ de legib⁹ peroratũ eẽ vno estiuo die. Hoc tñ verbũ significat perfecte siue quãtũ perfecte possum/oro. Unde peroratio dicit finis oratiõis. Sꝫ qz in hac parte vtimur plerũqꝫ affectibus. Ideo vsurpamus plerumqꝫ perorare ꝓ ipsa affectuũ cõmotiõe. Quinti. At ista legẽ recitat ꝛ in cadauere filii perorat: id est indignationem cõmouet.

Perpendo is. ppe examino. vide in dictiõe pẽdo.

Perpense aduerbiũ/significat prope examinate ac poderate. Ambro. li. de Cain. Ex quo cognoscit nec illud ociose scriptũ/sed perpense ꝛ examinate: quod legimus in regnorũ libris.

Penpendiculare geometre vocãt/qđ recte in aliqđ incidit: vt radii solis recte ex alto in aquã descendẽtes perpendiculares appellant/illos integros/hos confractos in aqua videmus apparere.

Perpendiculũ/instrumẽtũ fabri materiarũ seu cemẽtarii quo plumbo a filo ꝛ gnomone pendente rectitudo seu obliqtas operis perpẽdit. i. examinat. Asco. Perpẽdiculũ linea laterũ equalitatẽ a sũmo ad imũ latitudine probans. Cice. lib. ij. acad. Atqꝫ si credere mus/nõ egeremus perpendiculis/non normis/nõ regulis. Perpendiculi inuentor fuit Dedalus.

Perpetro as. pe. cor. ex per ꝛ patro/significat perficio ꝛ plerumqꝫ in malã partem.

Perpes etis. pe. cor. generis omnis/idem qđ perpetuꝰ a quo fit perpetim/perpetuo.

Perpeto is. penul. cor. ex per ꝛ peto/significat cõtinuo id est valde ꝛ sine intermissione peto/peragro/perficio. Unde perpetẽ ꝛ perpetuũ dicimus integrũ/solidum ꝛ nunqꝫ interruptũ.

Perperi. pe. cor. Indocti stulti: praui mẽdaces. Actius Describere eum miror perperos popularis.

Perperã pen. cor. aduerbiũ/significat prauẽ: peruerse. Plau. Quid ni semper agit perperã. Exponũt perperam petulanter seu incõstanter: vt est illud apostoli: Charitas nõ agit perperã. i. non est inconstãs: ppe ros em̃ grece instabilis est ꝛ leuis ꝛ mẽtis inops. Et hec in eos intendit qui leuitate quadã ꝛ inconstantia plerꝫqꝫ innouarent. Poteris ꝛ hoc pacto intelligere non agit perperã. i. contumeliose.

Perpetitudo/mõ prauitatẽ/mõ stulticiã significat.

Perpero as. deprauo: quasi nimis exacte paro.

Perpetuus a. um. vt accipit a theologis. i. cui ꝛ principium datur ꝛ finis vt mundus ꝛ homo exterior. Sẽpiternũ qđ ex semper ꝛ eternũ cõponit: id intelligit qđ principiũ habet nunqꝫ habiturũ finẽ: vt sunt angeli ꝛ demones ꝛ interior homo. Eternũ qđ nec principium habuit: nec itẽ finẽ habiturũ est: vt deus. Que differentia nulla est apud oratores: vt ex libris Ciceronis de natura deorũ: ꝛ in tuscu. intueri licet. Est qñ perpetuũ significet continuũ. Unde perpetuã orationem dicimus continuam. Ouid. Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.

Perpetuo as/perenno/continuo. Augu. lib. iiij. de ciuf. dei. Gaudiũ verũ perpetuabit ex deo in quẽ fiagrabit charitas ex corde puro. Venius: Miserũ me cui datũ est: vt hũc solus perpetuẽ laborẽ.

Perpessus/qui nimis cum labore ꝛ dolore passus est: a perpetior fit.

Perpluere/significat per mediũ pluere. Quintil. li. vj. Cum cenaculum perpluueret.

Perrepro as. frequẽtatiũ est a perrepo/significat tarde ꝛ cum labore incedo. Ter. in adel. Perreptat vi vsqꝫ omne oppidũ ad portã ꝛ ad lacũ.

Perrũpo/perfecte seu ꝑ medium rumpo. Col. lib. ij. Sic oẽs radices herbarũ perrupte necãtur. Liui. li. viij. Qui aliquotiẽs impetu capto perrũpere non poterat bostiũ agmen detraxit frenos equis.

Perscribo/ad finẽ vsqꝫ scribo. Liuiꝰ: Facturus ne sim operepreciũ si a primordio res gestas populi romani perscripserim.

Persephone pe. cor. dicta est ꝓserpina ꝛ significat virtutẽ seminũ/quã olim raptã ab orco dicũt: qz vt inqt Augu. defuit terre fecunditas.

Persequor in bonã ꝛ in malã partem accipi potest. In bonã: vt si qđ aut quẽ quoad possum⁹ sequamur. Et sic significat qđ ceperã perseuero exequi. Mã vt inquit Bona. Perseueratio nomen persequẽtis ostendit: persequitur em̃ qui non desinit sequi qđ est quasi perfecte sequor. Teren. in An. Is binc bellũ f. giẽsqꝫ meꝫ in asiam ꝓsequẽs proficiscitur. Cice. pro Deio. Spem infinitã persequi nolui. Pli. Qui mihi oĩes suaderẽt vt ceptũ opus persequi festinarẽ. In maluꝫ significat insector/vlciscor. Plau. Quid me miseraꝫ atqꝫ innocentẽ persequaris? Sal. Et accepta iniuria ignoscere q̃ persequi malebant.

Perseuero as. peñ. ꝓ. ex per ꝛ seuerus cõponi puto. Non enim seuero legit: ꝛ significat cũ constantia animi ꝛ quasi quadã seueritate continuo. Hinc perseuerantia quę est in ratione bene considerata stabilis ac perpetua permansio.

Perses/nomē fuit regis persarū seu macedonū qui ab Aemylio ductus est in triumphū Romā cū filijs: pe rūcq; in carcere animi meroze cōfectus vel vt alij tra dunt vigilijs maceratus.

Perseus ei. ꝛ perses is. vel persi: sic Achilles is. achil/lis ꝛ achille⁹ ei. ē nomē ꝑpriū viri de quo multa ꝓcla ra gesta narrant. Hic ferē Cephei gener/ꝙ Andro/medā ceto ꝓpositā liberatā a periculo vꝛoze dure/rit qui nobilitatis ꝛ virtutis causa ad sidera dicit ꝑ/uenisse. A quo Medusaz: vt est in fabulis harpe vul cania q̄ ex adamāte facta fuerat interfectam esse con/stat. Lice.li.ij. de na.deoꝝ. Cepheus passis palmis subsequit septēttrione. Hūc antecedit Cassiopea ad pedes Andromade perseus describitur.

Persia ę. seu persis idis. ꝛ persida dę. oriētalis regio: a perse seu a perseo rege sic dicta cui⁹ populi perse di/cti sunt. Prope. Persarū statuit Babylona semira/mis vbē item persi. Luc.li.ꝛ. Et pbarus persisq; fuit macetūq; tyrānis. Hęc regio sicut Ptol. scribit lib. v. a septēttrione medis terminat/ab occasu Susiana/ ab oztu solis duabus carnanijs/a meridie parte sin⁹ persici. Eius oppida sunt axima ꝑsepolis dio⁹polis. Ibi primū inuenta est ars magica. Ad eā Mēbroth gygas post cōfusionē linguarū abijt persasq; ignē co lere docuit. Primus in ea rex sicut refert Iustī. li.j. fuit Cyrus. in ea lapillorū multa copia. Et primā sy billā in ea natā ferūt: q̄ hęc de christo ꝓnunciasse tra/ditur. Panibus simul quinq; ꝛ piscibus duobus ho minū milia in eremo quinq; satiabit ꝛ reliquias tol/lens. xij. cophinos implebit in spem multorū.

Persicus a.um. pe.coz. qđ ex persia est: vt regnū persi/cū. Iuue. Nec cresi fortuna vnq; nec persica regna Sufficerēt animo. Dicim⁹ etiā persicū sinū q̄ ab oriē te est maris rubri: qui ꝺo ex aduerso est/arabic⁹ dici/tur. Pomē q̄q; persicus ꝓ diuite ꝛ opulēto/a per sarū. i. diuitijs/luxuq; Hoza. Persicos odi puer ap/paratus. Plau. ꝓ peracuto posuit.

Persica/poma dicta sunt/ꝙ ex persia primo adducta fuerunt.

Persido es. pe. coz. ex per ꝛ sedeo.

Perspicio/ad plenum video/cognosco ve. Cice. in Lel. Quidā sępe in parua pecunia ꝓspiciunt q̄ sint leues quidā ꝺo quos res parua mouere non potuit cogno scuntur in magnis. Hinc ꝓspicietia. Idē lib.j. offici. Sed omne qđ est honestū id partiū quattuoz oritur ex aliqua. Aut eīm in perspicietia veri solertiaq; ver/satur. i. perfecta cognitione.

Perspicuū dicit ꝑ cuius mediū videmus: sed magis ad incorporalia pertinet: pellucidū ad corporalia. Pli. Tam claras perspicuasq; sentētias. Sic dicimus ꝑ/spicuā oratiōnē. i. claram atq; apertā. Perspicuitas splendoz ac facilitas.

Perspicax/consideratus/acut⁹. Perspicacitas/cōside ratio ꝛ acumen.

Persoluo is. perfecte soluo. Decius Brutus: Tantuꝫ me tibi debere existimo/quantū ꝓsoluere difficile est. Est eīm ꝓpie ꝓpter debitū vel ꝓpter alicuius virtu tes ꝛ beneficia erga aliquē. Lactā. li.vij. Ut vnicuiq; ꝓ merito/aut prēmiū persoluat/aut pęnā. Vir. Per soluant grates dignas ꝛ prēmia reddant.

Persono. Vide in diccione sono as.

Persona diffiniūt phi ee naturę rōnalis indiuiduā sub/stantiā. Tria igit necessaria sunt vt aliqđ ꝓsona dica tur. s. ꝙ sit indiuiduā: nō eīm in vniuersalib⁹ sed in sin gularib⁹ tm̄ ꝓsona dici pōt/ꝙ sit in genere substātię. Nā accidētia cū ꝙ se nō existāt/nec ꝙ se agāt/ꝓsonam ꝓstituere nō pūt. Et ꝙ sit qđ rōnale: ꝙ. i. ꝓsonans q̄ tum ad ipsam actionē qđ in se habet/ꝙ possit agere/ vel non agere. Et hoc habēt solum rōnalia. Iō de rō ne ꝓsonę est ꝙ sit qđ rōnale. Nō ꝙ lapidis vl arboris vel irrōnalis alialis: sed vel dei vel angeli vel hois ꝓ/sona ꝺz. Persona etiā ꝺz facies cōficta a grēcis προ σωπον vocata. Nā caput vt bassus inquit ꝛ os co opimēto ꝓsonę tectū vndiq; vnaq; tm̄ vocis emitten dę via aptū qm̄ nō vaga/neq; diffusa est in vnū tm̄m̄ exitū coactū vocē ꝛ magis claros canoroscq; sonit⁹ fa cit: ob eā causam persona dicta o lra ꝑpter vocabuli formā. pductioze. Ex̄ ꝓsonati dicunt q̄ hmōi ꝓsonis tecti sunt. Et ꝑprie histriones atellanici sunt: ꝓsona/ta quoq; fabula ꝺz quę agit ꝑ ꝓsonatis histrionibus. Hāc iumozes laruā vocāt. Hinc ꝑ trāslatiōe ꝓsona sumit ꝑ q̄litate qua alius ab alio differt: tū in aio/ tū in corpe/tū in extra positis q̄ a rhetoziḇ⁹ numerantur in attributis personę. Animi vt quo studio se exerce/ at litteraz: ne an militaris disciplinę. Et iracūdus ne sit an mitis/luxuriosus/an rēperās. Corporis: vt ado lescens ne sit an ętate adultus/pulcher an defoꝛmis. Extra positoꝝ: vt diues an paup/clar⁹ an obscurus. Ex̄ in scenis histriōes personas accipiūt: hoc est fa/cies/aut serui/aut ancillę/aut militis/aut pasiti. Et in vno hoie multę pūt eē ꝓsonę: vt ꝓsona iracūdi/ mit/ leti. Itē ꝓsona ꝓceptoꝛis/mariti patris. Hinc gram/matici personas cōstituūt personā secundā ꝛ tertiā. Persona etiā genus verbę: de qua Col. lib. vij. Ve/nenū vipere depellit sup scarificationem ferro capta herba quā vocāt ꝓsonā trita ꝛ cū sale imposita. Et/ gua quoq; fistula ex ęre siue marmoꝛe aut alia mate/ria: ex qua aqua exilit e fonte: ꝛ ꝓpter signa q̄ fieri in ea solēt ꝓsona q̄q; vocat. Sipūculus ꝓprie ꝺz.

Personatus/qui ꝓsonis: hoc est laruis indutus: perso/nata ꝺo vulnera sunt quę latēt.

Personatus us. ipsa in personis actio. Unde dicim⁹ hi strionem personatū agere in scenis.

Personale/qđ ad ꝓsonā ꝑtinet. Ex̄ ꝓsonalis actio q̄ in personā fit: personale ꝺo qđ verbū per ꝓsonas distin guitur: cuius contrariū est impersonale.

Personatia/genus verbę quā greci forte petasiten vo/cant. Pli. Folio ꝓsonatię nullū est latius.

Persolata/etiā verbę genus: quam vt ait Pli. grēci vo cant Arcion: ꝛ aliq̄ ꝓsopiten quā nemo ignoraꝛ: fo lia habet similia cucurbitis. Dicta persolata a ꝓsola: qđ nomē apud veteres: vt Placidus grāmaticus in/quit significabat personā.

Persto as/permaneo/perseuero. Hel. Hoc modo per dius/pernoꝛq; perstabat. Lact. li.j. Ut in perpetuū vanitatis illoꝝ monumenta perstarent.

Perstito is. Vide in dictione Sisto.

Perstino as. pe. coz. Vide in dictione Destino.

Perstringo is. valde stringo seu breuiter aut sūmatim stringo/dico vel scribo. Piero. Hęc a me perstricta sunt breuiter. Perstringere ꝺo ē obtenebrare/obtū dere/vt cū oculi nimia luce ꝛ aures nimio sonitu per stringunt. Lac. li.ij. Noꝛ pulchritudo ac nitoꝛ ꝓstrin git oculos. Hoz. li. car. Iā nūc minaci murmure coꝛ nuū ꝓstringis aures Iā litui strepūt. vide infra.

Persuadeo/nō ab actu/sed ab effectu ꝓsuasiōis signifi/catione ḇz: vt sit ꝓsuadere/suadēdo inducere. Sz di/stinguēdū ē: nā aut id fit vt q̄s inducat ad id credēdū aut ad id faciēdū: si ad id credendū: ꝛ dicā ꝓsuasi hoc tibi: tūc sic exponer̄/hoc tibi suadendo credere feci. Vel sic: Dū hoc tibi suadeo/credidisti. Aug. li. de ci. dei. Nā scio q̄d⁹ virib⁹ op⁹ sit vt ꝓsuadeat super his quāta sit virt⁹ būilitatis. Li. li.j. ad he. Si anim⁹ au ditoris ꝓsalsus fuerit. i. ad credēdū inductus fuerit. Qđ ipe Li. sic exponit licet ꝑ alia �means. i. si oꝛō aduer sarioꝝ fidē fecerit auditoriḇ⁹. Sin ad faciēdū. Tunc sic: Persuasi tibi vt hoc faceres. i. suadēdo tibi i ani/mū induxi vt hoc faceres. Etiā i ꝑsenti vt Cel. cō. iij. Idoneū qđā hoiem ꝛ callidū delegit gallū ex illis q̄s auxilij causa secū habebat. Huic magnis prēmijs

pollicitationibusq; persuadet vt ad hostes transeat: ⁊ quid fieri velit/edocet. Qui vbi ad eos venit timorem romanorū ꝓponit. persuadet. id est suadēdo inducit in animū. Qō ostendit ex effectu: quoniā gall⁹ ex suasione ꝓmiorū inductus transiuit ad hostes. Qō tamen non est alienū a vocabuli significatione quoniā perfecte suadere/est maxime suadendo in animum inducere alteri vt id credat seu faciat qō cū perfecte fit/is cui hoc suadetur/quodāmodo id credere/aut facere perpellit. Ideo persuadeo hoc modo/nō perfecte suadeo significare dicitur/sed quasi suadendo in animū perfecte induco: vt ab effectu qui sequit perfecte suasionis magis q̄ a significatione vocabuli sensus capiat. Simili modo fit in exoro/cū significat orans impetro. Et excogito qō est per cogitationem inuento /eo q̄ exorando. i. perfecte orādo impetratur qō orat ⁊ excogitādo. i. pfecto cogitādo inuenitur qō queritē. Hec hmōi significationes ꝓprie sumuntur ex vi ꝓpositionū ⁊ verboꝝ quę non ꝓgrediuntur: nisi quātū significatio eorū ꝓtenditur quę in persuadeo est perfecte suadeo. Exoro /pfecte oro: sed ex effectu rei q̄ ex eis consequit ⁊ perficit. Ueruz non eatenus ipsa a ꝓpria eorū significatione recedere dixerim/q̄n significare possint pfectā suasionez. Nam pſuadeo/perfecte siue maxime suadeo significare docet Terē. in an. cū ait: Ipsus mihi Dau⁹ qui intimus est eorū cōsiliȝ dixit: Ecis mihi pſuadet nuptias quantū queā vt maturem. Idem in pho. Sz vbi nā Getā inuenire possim vt rogem qō tēpus cōueniēdi patris me capere persuadeat. Hic persuadeat/ maxime suadeat significat. Similiter Lactanē. lib. rj. Quid. Ø. Tullius in suis officialibus libris nonne hoc idem persuadet non esse oīno largiendū: id est maxime. Qō est cōtra eos qui volunt persuadere tm̄ in effectu esse suadere in actu: vt est Sipontin⁹ qui ait suadere est hortari in aliquē ad id qō tēdim⁹. Persuadere est suadendo aut dissuadendo aliq̄d hominem in opinionē nostrā inducere.

Pertedeo. des. dui. a quo pertedesco/qō est tedio vehementer afficior. Hel. Jamq; omnes finē cuperēt/ verbisq; eius defatigati perteduissent.

Pertesus a. um. participiū sine verbi origine: vt inquit Ser. Et regit accusatiuū. Sed potest esse a pertedeo Sue. in Cesa. Et quasi pertesus ignauiā suā/ q̄ nihil tū a se memorabile actū esset. Amb. lib. Hexa. Turtur vbi iugalis ꝓprij fuerit amissione viduata pertesa thalamos ⁊ nomē habere cōiugij/eo q̄ primus amor se fefellerit eā. Virgi. lib. iij. en. genitiuo iūxit. Si non pertesum thalami tedeq; fuisset.

Pertempus/significat oportune. Teren. in ecy. Pertempus accedamus.

Pertēdo/ad finē tēdo. Aug. lib. xvj. de ciui. dei. Quoto quisq; anno vitę sue filiū genuerit ad istū generationum ordinē pertinentē qui pertēdit ad Abraā.

Pertimesco significationē sui primitiui habet. Nō em̄ retinet significationē passiuā mutatā. Lactan. lib. iij. Quare non est q̄ philosophis tm̄ honoris habeam⁹ vt eorū eloquētiā pertimescamus.

Pertineo es. pe. cor. ad finem vsq; teneo. Hierony. ad Ocea. Tūc me tenebat eremus atq; vtinā pertinuisset. Aliquādo pertinere est pringere. Cesar. cō. i. Et eo oppido pons ad Heluetios pertinet. Et ptinere attinere. Nam ea pertinere ad nos dicim⁹ q̄ dōū nostri sunt: ⁊ ea que aliquo iure possidemus: q̄uis non sint nostri dōū. Itē ea q̄ in nulla nostra causa sunt/sed esse possunt. Hinc aliq̄n ptinere ad me accipimus ꝓ eo qō est officiū meū esse siue on⁹ mihi incūbere. Et ptinere ad nos de aliqua re/est nos curare ⁊ magni pendere eā rem. Hiero. lib. ij. Reg. Siue em̄ fugeri mus nō magnopere ad eos de nobis pertinebit: siue media pars ceciderit e nobis non satis curabunt.

Pertento as. vehementer tento: valde experior. Virg. Latone tacitū ptentāt gaudia pectus. Teren. in an. Sz ea gratia simulaui vt vos pertētarē. Alibi leuiter tento: vt blanda vicissim gaudia pertentant. Sunt em̄ multa q̄ ꝓ locis intelligunt: vt impotēs ⁊ satis ⁊ minus ⁊ nihil potēs. Aliquādo pertētare est sepe tentare. Virgi. lib. iij/geor. Nōne vides vt tota tremor ꝓtentet equorū corpora.

Pertinax pe. cor. qui nimis tenax est a pertineo. Plau. in capt. Quid tu ais tenax/ne pater eius est. Et ille immo edepol/pertinax. Pertinaces igit sunt qui id vehementius tenent qō tenere non debent. Aliquādo ponit pro perseuerante in bonā partē/cū plerūq; in malam legat. Et sic a pertendo fit. Nam vt inquit Var. In quo nō debet pertēdi ⁊ pertēdit pertinacia est. In quo ꝙ oporteat manere si in eo perstet perseuerantia vocat. In bonā partē. Vale. maxi. lib. j. Nō mirū igitur si pro eo imperio augēdo/ custodiēdoq; pertinax eorū indulgētia deorū semp excubuit: q̄ tam scrupulosa cura paruula quoq; religionis exanimari videntur. Sene. lib. rij. de benefi. Vincit malos pertinax bonitas. Liui. Vincit tamen omnia pertinax virtus. Hinc pertinacia quę vt inquit Cice. perseuerātię finitima est/⁊ tam in bonū q̄ in malū sumitur. Sue. in Cesa. Me patientia ⁊ pertinacia hostis animi suorum frangerentur. Actius: Pertinaciā indocti possident.

Pertero is. pergo/perficio. Translatio a tertoribus q̄ pmo telā orditunt ⁊ orsam deinde texūt. Cice. li. ij. de ora. Et pertere modo Antonij qō exorsus es. Proprie tm̄ prętere est valde vel ad finē vsq; terere.

Perturbo/valde turbo. a quo perturbatio quę est auersa ratione contra naturā animi cōmotio. Auctor. Cice. libro. iiij. tuscu.

Peruagor ⁊ peruago penul. corre. per aliquem locum vagor. Cice. lib. ij. ad herē. Sed illud facere oportebit vt identidem primos quosq; locos imaginū renouandarū causa celeriter animo peruagemus. Liu⁹ lib. j. Nunc errabundi domos suas vltimū illud visuri peruagarentur.

Peruello as. vellico ⁊ punctiūculis torqueo. Cice. lib. iij. tuscu. Quid meres? cur succūbis/cedisq; fortunę quę peruellere te forsitan potuerit ⁊ pungere nō potuit certe vires frangere.

Peruenire significat ad finem venire.

Peruentores auctore Aug. sunt qui ad potentū quorūlibet tanq̄ inaccessibiles amicos cōuenientiū ꝓsonarum interpositiōe/ambitione ac arte pringūt.

Peruerto/modo conuerto/modo deprauo significat. Peruersi inquit Hiero. Qui de recto declināt ad peruersitatē: vt diabol⁹/iudas ⁊ hereticī ⁊ superbi oēs.

Peruestigo pe. p. nō solū quero/sed querendo inuenio vel acquiro. Uestigo autem quero tractū a vestigiis tanq̄ a signis indicijsq; quibus ad rei noticiā peruenies. Cice. lib. ij. de ora. Posse regiōes intra quas venias ⁊ peruestiges qō queras.

Perucax pe. cor. durus/contentiosus/nulli cedens pseuerans cum quadā vi. Terē. in ecy. Adeon perucaci esse animo vt puerū ꝓptares perire? Hinc perucacia/ duricies/obstinatio.

Peruigilo/vsq; ad finē vigilo: vel totā noctē insomnem duco. Var. Nā vigilare leue est peruigilare graue.

Peruigilij multa vigilatio ⁊ custodia. Pli. lib. rj. Peruigilio q̄dē vincunt cibi. Et peruigilij/sacrū nocturnum quo vigilię indicuntur: vt per totā noctem vigiletur. Liui. li. xxiij. Castra campana: vt peruigilio neglecta simul omnibus portis inuadit. Sue. de Cali. Hec alia ꝺ causa videt eo die quo petit puigilij idtisse q̄ vt initiū i scenā ꝓdeū di lumia tpis auspicaret.

Perulus a um: per qđ iri potest. Sic dicimus virginez esse cęli perulā. Aliquādo dicitur penetrabile. Sui. lib. ij. me. Domus est imis in vallibus huius Abdita sole carens nō vili perula vento.

Peruolo as: pe. cor. vsq; ad finem volo.

Peruolo: peruis peruult: penul. cor: repta valde cupio. Liui. Peruelim scire vtrum qui discedūt: an qui retinent de me querant.

Perusia: etrurię ciuitas: a qua perusinus a um. Prop. Si perusina tibi patrię sunt nota sepulchra.

Peruinca herba vulgo nota quę in longū crescit: obuia quęq; vinciens ac quinciēs: folia habet lauro similia Ideoq; Chamedaphne hoc est parua laurus appellat: florē facit viole similē: z coronamētis adhibet.

Pes dis: ima pars corporis: de q̄ supra in dictiōe pedes. Hinc deducunt per cōpositionē multa: vt vnipes: bipes: tripes: semipes: sonipes: cornipes: flexipes: planipes: loripes: solidipes: alipes: curuipes.

Pessulus pe. cor. quasi paruus pes. Instrumentū quo ostium claudit. Cadenacius vulgo dicit: clauęq; mox subdita referamus. Apul. Tū myrmex tandez clauę pessulis subiecta pandit fores. Item. Subdita claui pessulos reduco. Hiero. in Can. Pessulum ostij mei aperui dilecto meo. Unde oppessulata ianua. i. pessulis firmata. Festus. Obices sunt pessuli fere. Dictus pessulus q̄ ne pessum detur ostium affigi solet z annecti. Huius diminutiuū est pessellus.

Pessum aduerbiū significat modo retrorsum mō deorsum quasi ad pedes vel sub pedib⁹. Pli. lib. iiij. Pessum tere vitę prętia: omnesq; a maximo bono liberales dicte artes in contrarium cecidere.

Pessundo as conculco reprimo arceo z pessum eo: hoc est cedo vel retrocedo.

Pestis: pestilens pestilentia z pestilitas in vna significatione accipiunt. Lucre. lib. vj. Hęc igitur subito clades noua pestilitasq;. Ci. lib. j. de fato. Inter locorum naturas quātū interstet videamus: alios esse salubres alios pestilentes. A pestilētia fit pestilentiosus a um qđ pestilentiā affert. Aug. lib. ij. confes. Jāq; pestilētiosum z imposterum piculosum sentiebat cohęrere termio conjugalis affect⁹ si resecari ad viuā nō poterat

Pessi fęminarū medicamēta q̄ in molli lana naturalib⁹ coram conduntur.

Pessimon is emporiū phrygie habēs templū maximū (vt inquit Stra.) magne venerationis matris deum quā Andigistan vocāt. Hic locus magnifice ab Atalicis regibus structus est z templo z porticibus ex albo lapide. Romani celebre reddiderunt educta inde dęe statua z pessimuntia appellata.

Petala a grecis dicunt arbor frondes πεταλον latine folium. Unde petalion foliatus. Dide in dictione Foliatum. Et Bracteas antiqui petalia a tenuitate nolebant. Cariotarum quoq; petalia vocantur kalēdis ianuarijs missitari solita. De quo Ouid. z Var.

Petasus pen. cor. capitis tegmen. Galero q̄simile siue ipse Galerus. Fitq; a greco πετ|ννυμι qđ est extendo cuius aristos esse petasa. Ūñ petasus qđ alio nomie schiadion dicūt: hoc est umbellā. Unde apud Plau. legitur q̄ pseudulus ipe a Carino querit. Sic etiā opus est chlamyde de machera z petaso q̄ hęc tria essent militaris hois ornamenta. Hinc petasati qui galero z capitis ornamento vtuntur. Sueto. de Aug. Estate apertis cubiculi foribus ac sępe in peristylo saliente aqua atq; etiam ventilante aliquo cubabat. Solis vo ne hiberni qdē patiēs: domi quoq; non nisi petasatus sub dio spaciabatur. Per translationem vero petasus dicit quidā in galeri formam edificijs suppositum: extensum z explicatum in mete formam se contrahēs. Pli. lib. xv. Supra in quadratum pyramidis stant quinq; quattuor in angulis et in medio vna in vno latere pedū quinū septuagenum altere centenū quinquagenū ita fastigiate vt in fumo orbis ęneus z petasus vnus omnibus sit impositus ex quo pendeant excepta catenis tintinabula q̄ vento agitata longe sonitus referant. Sunt q̄ petasum accipiant p pinna quā gladiatores in galeis habebant. Sed non congruere videtur. Alij accipiūt petasum pro quodam calciamenti genere allegantq; Plautū in Amphi. dicentem. Ego has habeo vsq; in petaso pinnulas. Et apud Lactan. accipitur petasus p palato mercurij calciamento. Idē quoq; Plau. in Am. Itidem habet petasus cum serui pileum habere non possent nisi cum facti fuissent liberi.

Petaso: penul. cor. caro porcina: quam alij coram: alij eam partem suis dicunt quę ab alis incipit z costas cōprehendit: quibusdam veluti virgulis pinguibus distincta. Frustum de perna prescinditur: z sale obrutum: deinde in fumo suspensum asseruat. Var. Usteus est propera caros ne differ amicos: Nam mihi cū vetulo sit petasone nihil. Hui⁹ diminutiuū est petasuncul⁹. Juue. Sicc⁹ petasuncul⁹ z vas pelamydū

Petaurū genus ludi z machina quedam lignea. Quo quidem ludi genere hoies p aera rotarū pulsu iactabantur. Var. Quā rota transmisso totiens impacta petauro. Dici etiā pōt petaurum supra qđ hoies agilitate corporis insignes ludunt: vt haste circa quas se voluant. Funes supra quos etiā reciproci ambulāt. Circuli per quos se more piscū trāsmittūt. Tabulę e quibus in aera pendēt Uno brachio se sustinentes. Hęc dicunt petaurū esse laqueū z asseres quib⁹ domos tegūt. Jul. pollux existimat caudā esse in quā se cortis alites cubitū itare conferunt.

Petauriste: qui ita ludunt: z leuioribus saltibus mouētur. Var. lib. ij. de vi. pa. Nec minus aliquo in genere sunt ludi velitis: galli germani petauriste. Qui et petauri dicunt a πεταυραι volare.

Peto is: petiui vel petij petitum: significat oro siue obsecro vel volo. Petere vt inquit Var. ppie est aliquid suppliciter z precario postulare. Et sic vnū trīs exigit actiū. Te autem pro vetere nostra necessitudine etiā atq; etiā peto vt eius filios qui in tua potestate sunt mihi potissimū condones. In malum. Sal. in Jug. Ipse acer bellicosus: at is quē petebat: quietus imbellis erat. Sic in bonū dicimus: pater salutē filij petit seru⁹ benuolentiā dñi. In malū: vt hic petit caput alterius aut famā: hęc eīm in hois perniciem petūtur. Aliquando petere est instanter poscere. Unde petulcus z petulans. Liui. lib. j. Jam Horatius cęso hoste victor secundā pugnā petebat. Aliqñ insidias tendere. Plancus. In quo casu hāc capio voluptatē q̄ certe quo magis me petiuerunt tāto maiorem his frustratio dolorē attulit. Aliqñ violēter aggredi. Cice. p. liga. Quid eīm tubero tuus ille district⁹ in acie pharsalica gladius agebat: cuius latus ille mucro petebat. Aliquādo manere expectare. Virg. li. ir. Troianos hęc monstra petunt. Aliquādo cupe: vt apud eundem libro. iiij. Georg. Pulchrāq; petit p vulnera mortē. Aliqñ petere. Liui. lib. xxij. Hispano pūctim magis q̄ cesim assueto petere hostē. Aliqñ inquirere Virgi. Euandrum petimus. Aliquando eligere: vt idem. Principio sedes apib⁹ statioq; petēda. Aliqñ pficisci. Sueto. in Uespa. Et cutilas ac reatina rura vbi estiuare quotannis solebat petijt. Aliqñ influere vt Campū petit amnis. Quādo vo construit cū ablatiuo instrumentū significāte p instrumēti diuersitate diuersa significat: siue in rē: siue in psonā referatur. Mā petere manu est ducere. Virg. Tartareū ille manu custodē in vincla petiuit. Petere pedibus est ire. Apul. Dū pedibus iter faciēs ppinquū rus peterez. Petere gladio aut veneno: aut lapide: aut cornu et

huiusmodi est inuadere ferire ⁊ saluti insidiari. Idē. Iam cornu petat ⁊ pedib⁹ qui spergat arenā. ⁊ Dasome Galathea petit lasciua puella. Suet. in Tibe. Missum in arenā aprū iaculis desup petūt. Petere cursu adipisci obtinere. Virgi. Que littora proxima cursu contendūt petere. Petere blādicijs: est blādiri Quintil. Mouerēā blandicijs petit. Petere muneribus oscul⁹ p̄cib⁹ est cōciliare. Apul. Cū me lachrymis ꝓbulsq; petisset. Petere oculis est cōtemplari. Petere aurib⁹: audire: petere naribus olfacere: petere tactu: palpare. Jungit interdū huic verbo ablūs Li. Audes quicq; ab istis petere? Nunq; vo vel raro duos actōs habet. Huius cōposita sunt Appeto Cōpeto: Expeto/impeto/oppeto/ppeto/ꝓpeto/repeto/⁊ suppeto/que habent penultimā correptā.

Petitio postulatio aliqñ etiā gladiatorū impetus. Cic. Quergo tuas petitiones ita cōiectas vt vitari nullo modo possent parua quadā delinatione concutiunt.

Petesso is: antiquū verbū: idē qđ peto: sicut impetrasso/reconciliasso/cōmonstrasso qualia apud plautum plurima. Ci. lib. ij. Tuscu. Qui hāc gloriā petessunt: nullum fugiūt dolorem. Plau. in Tri. Utrā potius harum mihi arcem expetessam.

Petigo: pe. pro. morbi genus qui ⁊ impetigo dicitur ꝙ vicina petat sese late summa cute diffundēs: occupat plerūq; totū vultū oculis exceptis.

Petimia vlcera in humeris tumentorum: ꝙ ima id est profunda petant.

Petulans: pe. cor. improbus: a quo petulantia improbitas cū alios per contumeliā petimus. Cice. Desine bonos petulātissima insectari lingua. Ñq; ponitur ꝓ supbo. Idē. Petulāter diues. Quādoq; ꝓ lasciuo Oui. Quin etiā vt possem verbis petulātius vti: Nō semel ebrietas ē simulata mihi. Et generaliter petulātia est lasciuamentū siue effrenatio imodica ad quodlibet vitium a petendo dicta.

Petulcus: lasciuus. Virg. Vnde q; petulci. Ñ meretrices quoq; petulcas veteres dixerunt a petēdo.

Petilus: penultima cor. tenuis exilis. Lucil. Insignis varijs cruribus ⁊ petilis.

Petilia vbs bruttioꝝ a Philoctete condita ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι id est volare: qz ex augurato locū delegit

Petilansura significat vngulā equi albam.

Petorritum penul. correpta genus vehiculi. Hora. li. j. Ser. Vtq; caballi Pascendi ducenda petorrita nunc mihi curto Jre licet mulo.

Petra lapis tenerior mitiorq; ac minor. Unde gēme lapides nō sara dicunt. Hinc petrosus a um: qđ est petris abundans. Est ⁊ petra Arabię oppidū qđ nabathei incolūt. Unde pars ea arabię vocat petrea.

Petrea: pars Arabię. Et petrea mulier que pompam in colonijs aut municipijs imitabatur anus: ꝙ pedes in petras frequēter impingeret.

Petroleon oleū qđ ex petris nature sponte fluit.

Petronius nomen viri proprium. Quo nomine vocatus fuit auctor nō ignobilis.

Petronia nomen vxoris Vitellij de qua apud Sueto. Et Petronia nomen fluuij in Tyberim deflūctis dicti ꝙ per petras fluat.

Petrones rustici dicti sunt a veteribus a petrarū asperitate ⁊ duritia. Hinc Plautus petronem veruecem duriorem eleganter dixit vbi ait in cap. Qui petronimomen induunt verueci sectario: ego si in via petronem publica conspexero ⁊ petronem ⁊ dominū reddam mortales miserrimos.

Petroselinon: quasi petrarum apium: nam inter lapides melior nascitur. Est herba nota q̄ inter apij genera numerat cōponitur q; ex petra et σέλινον apiū.

Pero as: a pecto is. Unde pere vestes que pectine cōterte. Et perati qui peris vestibus sunt induti. Var. Peratus pulchre rides mea cōlle semper. Sunt qui dicunt peras vestes esse pilosas contrarias rasis que pilis carent. Jn quem sensum accepisse videtur Hieron⁹ contra Joui. cum ait. Ante nudo eras pede; modo non solum calciato sed ⁊ ornato. Tunc perata tunica et nigra subucula vestiebaris sordidatus ⁊ pallidus ⁊ callosam opere gestitans manum: nunc lineis ⁊ sericis vestibus ⁊ atrebatū ac laodiceę indumentis ornatus incedis. Ubi em̄ peram tunicā puto intelligi rasam ⁊ quasi lacerā. Nam vbi Persius dixit. Perq; togaq; recēti. Probus barba inq̄t tonsure gen⁹ est: q̄ iuuenes sic tonsi peri barbi appellantur. Nos ꝓpositionē addimus de pera. Terē. Depexum dabo.

Pegite: fungi qui sine radice aut pediculo nascunt quasi pedestres dicti ꝙ nō tollāt se altius a terra πεζοσ pedes: etiā in ludo scacchoꝝ πεζοσ

P Ante H

Phaeacū: ciuitas in planitię est que ab vtraq; parte habet duos editissimos vertices in qb⁹ adhuc sūt arces Phęaces vo populi fuerūt Corcyre. Unā ⁊ Corcyra phęacia dicta est q̄ in littore maris Jonij est. Scribitur in prima cū ę diph. Hinc phęacius a um: ⁊ phęac⁹ a um: vna syllaba min⁹. Prop. lib. iij. Nec mea phęacas equant pomaria syluas.

Phaeton dictio trisyllaba. Maz ae diuisas syllabas habet ⁊ aspiratur. Dictus απο του φαινειν sol dicit vt inquit Ser. in libro. v. Enei. Idem libro. vj. a luce ardoris sui.

Phętusa fuit vna ex filiabus solis.

Phęcasius calceus. Unde phęcasios seu phęcasitos sacerdotes ⁊ deos vocamus. Seneca ad Lucilū. Si quem palliatū aut phęcasiatū conspexeris.

Phędrus nomē viri ꝓprium quo significat clar⁹ alacer.

Phęstus mons seu ꝓmontorium crete. Fgminino vo genere ciuitas in eo.

Phagedęna cum diph. in penul. Nam grece φαγέδαινα scribitur απο του φαγειν hoc est ab ędendo ⁊ est exulceratio vsq; ad ossa celeriter depascens cū inflāmatione saniem male olentem emittens ⁊ ad mortem perducēs. Auctor Jul. pollux. Plī. lib. xx. Ulcera que phagedęnas vocant folia ⁊ radix recens cum melle sanant. Et apud Col. putatur esse morbus quē in sumētis vermē appellant. Idem apibus tribuit libro. x. Sepe etiam inquit vitio quod greci φαγέδαινα vocant intereunt.

Phagus us: ⁊ phagi arbor: glandifera απο του φάγειν comedere. Virg. in Culi. Ambrosiq; manent phagus bedereq; ligātis brachia. Hinc phagineus a um: ⁊ phaginus a um: pe. correpta pro materiato ex ea arbore. Oui. lib. viij. me. Illic phagineus dura clauo suspensus ab ansa. Virgi. Post valido nitens sub pondere phaginus apis.

Phalisci populi betrurię quorū oppidū phaleri vocabatur. Sunt qui arbitrentur phaliscos vocari quos nunc corrupte montem falconē appellant.

Phalacron greci caluū dicūt. Unde cornu aquatici phalacrocoraces dicunt inquit Plī. Hinc loca satis fructibusq; nuda phalacras appellant quasi calueta: vt q̄ nihil ferunt. Apud Col. Blabreta dicuntur.

Phalara ciuitas a phalaro amne Jthome Vinerue proximo.

Phalarica a phalis. i. turribus dicta est: quia turres defendat vel a phalari siculo tyranno vt Amianus inquit. Hec vt Uege. scribit ad modū hastę valido prefigitur ferro qđ in lōgitudine habet pedes tres vt cū armis corpus transfigat: inter cuius tubam ⁊ hastile sulphur/resina/bitumen/stupa conuoluuntur infusa oleo qđ incendiarium vocant balistę impetu destinata perrupto munimine ardens: figitur ligno turri;

tamq; machinā incendit. Est autem magna et parua phalarica. Unde Lucanus dixit phalaricam neruis mitti tortilibus. Virgilius vero ait. Turnum manu iaculari potuisse. Unde lib. ix. Sed magnū contorta phalarica venit fulminis acta modo.

Phalaris idis: nomen ꝓpriū agrigentinoꝝ regis crudelissimi: cuius extant epistole.

Phalere equoꝝ ornamenta απο τοῦ φαλου dicunt seu a verbo greco qđ illustrare significat. Virgilius libro. v. Primus equum phaleris insignē victor habeto. Inde phaleratus a um: id est ornatus. Sueto. in Clau. Crassus fungi equo phalerato ⁊ in veste palmata. Et non tam equorum sunt ornamenta phalere q̄ equitum ⁊ nobiliū. Liuius lib. xi. tradit Comitia Flauij ędilitia tantū habuisse indignitatis: vt plerisq; nobiliū aureos anulos ⁊ phaleras deponerēt. Pli. libro. xxxiij. refert olim ab ordine equestri phaleras fuisse positas ex indignatione. Apud Teren. phalerata dicta leguntur ꝓ ornatis.

Phalera: portus athenienſis celeber.

Phalecium carmen dictū a phaleco inuētore. Constat spondeo dactylo ⁊ tribus trochęis: hoc ⁊ hendecasyllabū a syllabarū vndena mensura vocatur.

Phalene quidā pisces in mari. Ambro. Quid gladios loquar: aut serras: aut canes mariticos: aut phalenas aut gigenas ⁊ balenam dicunt esse.

Phalange sunt quibus batuli ferendis oneribus vtunt quas σκευαφορα plato appellat. Pli. lib. vij. Phalange fustes sunt nodis carētes quibus aphri prędā contra egyptios primi fecerunt. Jul. pollux phalanges inquit phalangia dicunt ligna quib⁹ subiecti naues trahi solent. Sic Nonius scribit phalāgas significare fustes teretes q̄ nauib⁹ subiciūt. Scribit Hero. ethiopas, vicenos dentes elephāt̄oꝝ grādes ⁊ e materia ebeni centenas phalangas: tertio quoq; anno tributi vice regibus pendere solitos. Latine phalange dicunt: a quo fit palāgo as: qđ est onus aliqđ huiusmodi fustibus transueho. Affra. Et capręā vnā semilacerā quaterni simul palangabāt.

Phalangarij: qui aliquid oneris phalāgis transuehūt: qui modo tetraphori: modo hexaphori dicunt. Itez phalangarij appellati sunt milites qui erant in phalange quales habuit ad imitationem Alexandri magni. Alexander syrius Romanoꝝ imperator vt auctor est Lampridius.

Phalangium genus aranei q̄ omnibus internodia terba sint in cruribus. Sunt qui phalangij noie omnes araneos intelligāt. Dicitur ⁊ phalanx.

Phalanx langis: dictio macedonica quo nō proprie legio sed quadrata acies et cuneus militaris intelligit quando. s. pes pedi: clypeus clypeo: vir viro in acie conserebatur. Et hoc peculiare fuit macedonum institutuꝝ vt auctor est Liuius ⁊ meminit Curtius: cuius hęc sunt verba. Macedones phalangem vocant peditum stabile agmen: vir viro: armis arma conserta sunt. Cęsar. Milites nostri e loco superiore pilis missis facile hostium phalangē perfregerunt. Unde pro cuidubio accipitur phalanx pro armorum connexione atq; testudine. Hinc per translationem a satyrico poeta dictū est. Juncteq; vmbone phalanges. Item Phalanx est regula continens lances. i. libras. Et phalanx ab Aristotele genus aranei quod ⁊ phalangium dicitur tarantula. Item phalanges digitorum internodia dicuntur.

Phaneus mōs in pmōtorio Chij a phaneo rege dict⁹.

Phanesij populi in insulis oceani septentrionalibus: qui vt Solinus ait habēt aures adeo effusas: vt reliqua viscera contegant illis.

Phantasie imagines rerum insidentes animo.

Phantasma atis: visum quę species vna ⁊ nomē est eorum quę dormiētes videre sibi videntur. Phantasticus imaginatiuus.

Phanaticus: dicitur qui diuino spiritu afflatus est ⁊ cui multę vanę apparitiones sunt quales insanienti aiacī pcitū fuisse poete ferunt. Hunc morbum errorem vocauit. Hora. Aut phaneticus error ⁊ iracūda diana.

Phanio nihil aliud significat q̄ boni pedis hominē: id est cuius aduētus afferat aliquid fēlicitatis sicut solemus dicere scđo pede introisse cuius introitū ꝓsperitas aliqua sit consecuta. vel melius: quoniā φαν̄ι ſω est appareo. i. apparitor vulgariter dicerent: qui ex voto ⁊ desideratus tandē appareat.

Pharmacū pe. cor. Grēci φαρμακον. mediū verbuꝝ qđ ꝓ veneno ⁊ ꝓ medicamento accipi potest. Unde Caius iurisc̄on. Qui pharmacum dicit debet addere bonum vel malum.

Pharmacopola: penul. p. dici potest vnguētarius qui pharmaca. i. venena vel medicinas venditat: quales sunt qui vulgo herbarij vocantur. Cōponit enim ex pharmacon et πωλεω vendo. Hora. in Ser. Ambubaiarū collegia pharmacopole.

Pharmacodes: odor medicamenti.

Pharmatuse sunt due insulę exiles iuxta Atticā regionem in mari salaminaco: in quarum altera vt inquit. Stra. lib. ix. sepulchrum cyrces visitur.

Pharaones appellantur egypti reges qđ cognomen fuit dignitatis: vt scribit Euse. Et vt docet Josephꝰ libro. viij. antiqui. Pharaonis nomen ſm egyptios significat reges. Et reges cū primū gueniebāt ad imperium hoc nomen accipiebant.

Pharmaceutice: Grece φαρμακευτικη medicina ꝓ medicamentis curat. Nam veteres tria medicine genera fecerunt. Empiricem quę solum experimentis constat εμπειρικην eam greci experientiā vocant. Latralepticen quę vnguentis ⁊ Clinicen quę victu ⁊ venenis corporibus medetur. Sunt tamē qui clinicen in duas partes diuidant. Unam Dietitecen qua victu medetur. Altera pharmaceuticen.

Phare numero plurali: vbs in creta a Miſenijs condita. Habent alie in Miſſenia ⁊ alibi.

Pharia a Ptolomeo Plinioq; a Strabone ꝙ pharus insula contra dalmaciā ⁊ Jaderā que nūc vulgo Lisna illyrico sermone dicitur. Est ⁊ vbs in ea a qua pharienses populi.

Pharos olim insula egypti oblonga paruaq; cōtra nili ostia: nunc continenti cōiuncta que portuꝝ alexandrię efficiebat: sic appellata a nauclero Menelai ibi sepulto: cum fuisset ibi ab aspide interemptus. Luc. Pharos insula quondam: In medio steterit illa mari. In ea turris ingens in petra posita que mari circūluitur: albo lapide octingentis talentis a philadelpho Ptolomeo rege Sostrati Gnidi architecti Alexandrinorum amici opera posita fuit ob salutem nauigantiū: que nomen ab insula accepit. Scribit Solinꝰ ab hac pharos turri pharo vocari machinas in portubus ad prælucendi ministeriū fabricata quoniā ex hac pharo Alexandrina dirigebantur nocturnis facibus accensis. Papi. Lumina noctiuage tollit pharus emula lunę. Scribit Egesippus lib. iij. a grecis latinisq; pharon appellari ex ipsius rei vsu: eo ꝙ longe videat a nauigantibus tanq; phanos qđ significat lucidum imutata littera pharos dicatur. In hoc Alexāder nouam vrbem condere statuit: sed cum magne sedis capax non esset ex illius aduerso cōdidit Alexandriam. Hinc Pharius a um.

Phariseus nomen secte Judeorum religiose: erant enī apud iudeos tres secte: Phariseorum: saduceorum ⁊ essenoꝝ. A phariseus fit pharisaicus a um. Hieronymus contra Vigilium. Quasi sepulchra pharisaica foris dealbata.

Pharsalici: campi thessalię in quibus ciuiliū bellorum deconuerūt ꝓcelle: a pharsallo oppido appellati: qō sitū est in ripa fluminis Oenipei a quo pharsali dicti sunt qui pharsaliā ꝓuinciā dicāt a pharsalo duce q̄ primo emathia ab emathio. postea Thessalia a thessalo: deinde a Macedone macedonia. Postremo a Philippo rege campi philippici.

Pharnax acis: penul. cor. nomē ꝓprium Mithridatis filiū. Luc. Me pharnacis arma relinquas Tigranēq; meū. Vica Cęsare: vt L. Florus scribit vno ⁊ nō toto prælio more finminis obtritus est.

Pharetra penul. cor. vbi sagitte reponunt a φέρω καὶ θραι μα. Et qui eā ferūt pharetrati dicunt.

Pharusii: populi in africa versus oceanū occidentalē.

Phase hebraice: latine trānitus dicit: q; tunc ex ęgypto in patriā remigrauere iudei.

Phasse: p duplex ss. a grecis palumbi dicunt.

Phaseolus phasilus siue phaselus seu etiam phaseolus vel phasilus genus leguminis. Col. li. ii. Ab hoc recte phaselus terrę mādabit vel in veterano vel melius pingui ⁊ restibili agro. Idem Phaseoli modū quattuor obruūtur totidē operis.

Phaselus. Vide in dictione Faselus.

Phasma atis: latine apparitio monstrū visio dicit.

Phasis is vel idis. Colchorum pregrandis fluuius de quo Luc. Colchor rura facit ditissima phasis. Vic vt Ambro. lib. Hexa. scribit de septentrionali parte caucasęis mōtibus fusus cū pluribꝰ aliis in euxinū se ꝓcipitat mare. Plī. lib. vj. Nauigat phasis q̄libet magnis nauigūs. cxxviij. M. d. p. Inde minoribus longo spacio pontibus centū viginti peruius. Græce etiā phasis: latine fama dicitur.

Phasiani: aues note a phasi fluuio ad nos traducti ab argonautis. Māq; ex ea regione in græciā transportate sunt. Var. Argoa primū sum transportata carina. Ante mihi notū nil nisi phasis erat. In hāc auem Itim Terei filiū mutatū Mythici fabulantur.

Phasianarius qui phasianos pascit. Paul. Jurecon. Phasianarij aūt ⁊ pastores anserū nō ꝓtinent.

Phedo n athenięnsis in cōuiuio a triginta athenięnsiū tyrannus necatus fuit. Huius filię virgines erāt quę vt virginitatē seruarēt more inuicem se complexę in puteū se ꝓcipitauerūt. Fuit ⁊ alius hoc noie philosophus Elidensis Socratis auditor ingenio liberali Qui vt quidā scripserūt seruiuit lenoni perinde quasi meritorius puer: questuariūq; mancipiū eū Cebes socraticus emisse dicitur: habuisseq; in philosophus disciplinis atq; is postea philosophus illustris fuit. Cuius nomini Plato libū de imortalitate aię dedit ⁊ alio noie phedon inscribitur.

Phegor lingua hebrea Priapus appellatur: vt inquit Hiero. contra Iouianum.

Pheneum: opidum in arcadia. Pheneus vero amnis in alpheum defluens.

Phere vt ait Stra. Pelasgicorū camporum terminus ad Magnesiam qui vsq; ad peliū montē porriguntꝫ Emporium phere habent pagasas: quo ex loco Pelios Iasonem ac nauem argo emisit. Unde Pagaseus ⁊ phereus appellatus fuit. Fuit tamen alius Iason phereus tyrānus. Sed de thessalo Iasone intellexit. Cice. lib. j. offi. cum dixit Phereum Iasonem ceteris anteponunt.

Pherecides penul. cor. philosophus ⁊ poeta tragicus ex Syro insula. Floruit regnāte Seruio Tullo apō romanos: vt Cice. lib. j. Tusc. refert. Hic primus dixit animos hominū esse sempiternos. Primus scripsit soluta oratione: vt Apul. in floridis auctor est: re pudiato versū nexu: quē Pythagoras magistrum coluit. Perūt pthiriasi: hoc ē pediculari morbo. De quo Sere. Sed quis nō paueat pherecydis fata tragedi Qui nimio sudore fluēs dialis tetra eduxit Turpi miserum quę morte tulerunt.

Pheretrum. Vide in dictione Feretrum.

Phiala penul. cor. rep. vas vini vel aquę plerūq; ex auro cōflatum. Omnia em vini vel aquę vasa phiale dici possunt. Unde Iuue. Aurea vocat phialas dicēs. Virro tenet phialas: tibi non cōmittitur auru: hoc est vasa aurea quę Virroni commendata sunt. Græci ἀπο του πιειν πεισφ id est a bibendo.

Phidias statuarius clarissimus qui Minerue statuam egregie fabricauit amplitudine cubitor. xxvj. q̄ ebore ⁊ auro constabat. In cuius scuto Amaçonum prelium celauit ⁊ deorum gigantiūq; dimicationem In soleis lapitharum ⁊ centaurorum. A Plinio dictus est artifex nunq; satis laudatus. De quo Quintil. li. xij. phidias düs q̄ hominibus efficiēdis melior. In ebore vo longe citra emulum vel si nihil nisi minerua Athenis: aut olympiū in helide Iouem fecisset. Hinc phidiacus a um: penul. cor. Prop. Phidiacꝰ signo se Iupiter ornat eburno.

Phidicia cenationes lacedemoniū seu cōuiuia nominabant siue q̄ philias. i. amicitie causa instituta sint: siue potius a parsimonia φειδωμαι enim significat parco ⁊ abstineo φειδω parcitas ⁊ parsimonia. φειδωλοσ parcus. Unde ⁊ phidicia conuiuia de parca ⁊ frugi. Cicero libro Tus. Quid victus lacedemoniorum in phidiciis nōne videamus? Conueniebant enim ad phidicia conferentes singuli farinę modium vini choros octo casei quinq; minas: ficum quinq; semis minas.

Philos latine amor siue amicus. Philetus amabilis.

Philanthropos penul. pro. latine humanus. i. amans homines. Quo nomie dictū est lapę genus qō vestibus hominū adherens eos amare videtur. Philantropia humanitas. i. amor erga homines.

Philandros: amans virum.

Philadelphus: amator fratris. Philadelphia fraternitas amor fratris. Et philadelphia nomen ciuitatis in mysia regione asię terremotibus concussa cuius incole in agris magna ex parte degebant. In hac fuit vna ex septem ecclesiis. Supra philadelphiam orientem versus exusta regio patet stadiis longa quingentis: quadringētis lata: vbi nulle arbores ꝓter vitē inueniūtur quę exustum vinum fert ita elegās vt nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta est: montana petrosa et nigra. Quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitrantur: nec dubitant quę de Typhone dicuntur hoc in loco fabulari. Sed credibilius est subterraneum ignem qui postea defecerit regionem exussisse.

Phalaretus: ꝓpriū nomen viri: ⁊ latine amator virtutis dicit. Græce em ἀρετη virtus dicitur.

Philargyria ex argyrion quod apud nos argentum significat componitur ⁊ auiditas argenti siue auaritia transfertur.

Philalethes veri amator latine dicitur.

Philocalus dici pōt amor boni vel mūdus politus elegās Philocalia amor pulchritudinis.

Philomela nomen mulieris pandionis filię athenięnsis regis ⁊ sororis prognes quę cū a Tereo compressa fuisset tandē vt est in fabulis deorum miseratione in auem sui nois conuersa fuit: quę ⁊ Luscinia dicitur. Nec cessat deflere cantu dulcissimo iniuriam quā passa est: ⁊ interpretatur amabilis.

Philoxcium femine proprium per amatoriam adulationem dictum.

Philo philosophus hebreus qui de sapientia libū scripsisse dicitur: fuit ⁊ alius philobiblius: vt Eusebius li. euange. preparationis testatur hos Porphirius lib. iiij. magnis laudibus decorauit.

Philosophia amor et affectatio sapientie:sophia sapiē/tia dicitur. Hec scientia diuiditur in tres partes:in mo/ralem:in naturalem ⁊ rationalē. Prima cōponit ani/mū. Secunda rerum naturam scrutatur. Tertia pro/prietates verborū exigit ⁊ structuram. Horatius gre/ce ethica dicit. De qua Seneca Philosophia animū formar ⁊ fabricat: vitam disponit:actiones regit:agē/da ⁊ omittenda demonstrat. Sine hac nemo securus est. Hec amplissima artium dicitur. Apul. disciplinā regalem appellat:tam ad benedicendum q̄ ad bene viuendum repertā. A philosophia fit philosophus amator sapientie. Philosophicus a um. Philoso/phaster:philosophorum imitator. Philosophor aris Cice. lib. j. de natura deor. Et cum minimi videba/mur:tū maxime philosophamur.

Philesius:cognomē Apollinis. Grece φιλησιον ama/bilem dicunt:quia lumen eius exoriens amabili vene/ratione oculo:ū consaluramus.

Philippus:nomen viri proprium ⁊ latine equorū amā/tor bellicosus dicitur. Quo nomine dictus est Alexā/dri magni pater:⁊ romanorum imperator qui prim⁹ ex romanis imperatoribus christianus fuisse phibet.

Philippi ciuitas Thracie quam philippus macedonū rex edificauit:⁊ a nomine suo philippos nominauit. Virg. Romanas acies iterū videre philippi. Hinc Philippicus a um:vt Campi philippici. In campis philipicis primo Cesar et Pompeius: Postea Au/gustus et Brutus cum Cassio dimicauerunt. Hinc etiam Philippensis ⁊ hoc philippense:vt Philip/penses ciues et philippense bellum:quod apud phi/lippos gestum est.

Philippei siue philippi sunt aurei numi preciosi quo/rum apud Plautum frequēs mentio est:vt in penu. Hic sunt numerati aurei trecenti numi qui vocantar philippei.

Philosarca:amator carnium. Hiero. Nos simplices ⁊ philosarcas. i. amatores carnium.

Philologus:amator verborum vel studiū.

Philolaus:nomen viri proprium:et latine amor popu/li dicitur.

Philopon⁹:amator laboris. Philoponia amor laboris

Philosomatos:amator corporis σωμα greci dicunt corpus quasi σημα id est anime sepulchrum:tanq̄ ibi sepulta sit.

Philopsychia:cupiditas vite:philopsych⁹ cupid⁹ vite.

Philotimos:honorum cupidus.

Phileterus:amans amicos.

Philoleutheros:amator libertatis.

Phileremus:amicus solitudinis penul. producta

Philocharis:carus amicus.

Philogathus:nomen viri proprium: quo significatur benignitas.

Philocompus:amator iactantie.

Philoctetes tis vel te nomen peantis filij et Hercu/lis comitis:quasi amoris possessor. Proper. Tarda philoctete sanauit crura machaon.

Philomathes:discendi cupidus. Philomathia amor discendi.

Philopolites:amor patrie.

Philostorgus:amic⁹ benivolus necessari⁹. Philostor/gia indulgentia amor parentum.

Philonicus.iurgiosus contentiosus:victorie amator.

Philtra:latine amatoria genus venen amorē ⁊ vt plu/rimū insaniam ingerentis φιλτρον enim apud nos amatorium dicitur. Ouidius lib. ij. de arte. Philtra nocēt animis:vimq̄ furoris habēt. Iuue. Hic thessa/la vendit philtra quibus valeat mentē verare mariti

Philo nomen philosophi academie principis cui se to/tū tradidit Licero vt ipse in Bruto testatur admira/bili quodam philosophiam studio concitatus:cū ille in bello mithridatico domo fugisset romāq̄ venisset.

Philohistoricus:amator historiarum. Hiero. ad pauli. Quātus inter quattuor ,ppheras temporum consci⁹ totius mūdi philohistoricus lapidē precisus de mon/te sine manibus claro sermone ,pnūciat.

Philoxous grece φιλοξουσ nimis cupidus vite.

Philenus vinosus amator vini potator.

Philoxenus hospitalis. Philoxenia hospitalitas.

Philodulus pe.pro.amator seruorum.

Philopes puerarius:pedico:amator puerorū.

Phimosis dicit cum glans mēbri virilis ita tegitur pre putio vt nudari non possit.

Phison nomen fluuij: qō (teste Josepho lib. j.) signifi/cat inūdationem:qui eductus in Indiā in pelago late diffunditur:qō Beta nuncupatur a grecis. Hic cir/cuit omnē terram Euilath:vbi est auruz terrę ibi car/bunculus ⁊ lapis pręciosus.

Phillon per duplex ll. latine folium dicitur vna littera detracta. Hinc penthaphillon: melāphillon plati/phillon ⁊ huiusmodi multa.

Philon per simplex l. significat gentē:genus:nationē.

Philarchus latine princeps gentis.

Philira pe.cor.proprie arbor qua latini Tiliam vocāt: cuius alii dicant esse mēbranaz tenuissimam inter cor/ticem ⁊ lignum tilię. Et hac arbore fiebant corone:q̄ in magno honore apud antiquos fuerunt. Horatius libro. j. car. Displicent nexe phylira corone. Ouidi⁹ libro fas. Ebrius incinctis phylira conuiua capillis. Pli. vero lib. xxiiij. accipit phyliras pro capillamen/tis filisq̄ tenuissimis:phylira inquit croci nimium sa/lem cibis eximunt. Et lib. xiij. Preparantur ex papy/ro charte diuise acu in q̄tenues: sed q̄latissimas phy/liras. Var. lib. de nup. philologie accipit phyliram ,p mēbrana tenuissima. Cuius hec verba sunt. Libri in phylire cortice subnotati.

Phylura idem qō phylira. s. membrana ⁊ tenuissimuz capillamentum.

Phylaca penultima.cor.locus custodie:hoc est carcer. Plau. Illic est abductus recta in phylacā: vt dignus est. Philacista carceris custos.

Phyllis nomen lygurgi thracum regis filie:que demo/phoonta thesei filium ex troiano bello redeuntē ama/uit:⁊ in coniugium suum rogauit. Ille ait ante se or/dinaturum rem suam: ⁊ sic ad eius nuptias reuersu/rum. Profectus itaq̄ cū tardaret phyllis et amoris impatientia ⁊ doloris impulsu q̄ se spretam esse cre/debat:laqueo vitam finiuit: ⁊ conuersa est in arbores Amigdalū sine folijs. Postea reuers⁹ demophoon cognita re eius amplexus est truncum qui velut spon si sentiret aduentum folia emisit. Unde etiam phyl/la sunt dicta a phyllide que ante petalia dicebantur. Est ⁊ phyllis amnis bithynię:a quo phylli phyllien/sesq̄ dicuntur: vt inquit Strabo.

Phima atis:genus tuberculi mollis:furunculo rotun/dioris planioriſq̄:qō in pus cito conuertitur.

Physis latine natura dicit: a quo physicus naturalis: Physica or naturalia vt physica Aristotelis. Ūñ et meraphisica supnaturalis.

Physiologus de naturis disserens. Hiero cōtra Joui. Legamus physiologos ⁊ reperiemus turturis hāc esse naturā: vt si parē pdiderit:alteri nō iungat.

Physionomia nature regula. Nam id verbū significat mores naturasq̄ hominū cōiectione quadam de oris ⁊ vultus ingenio scisciari.

Physeter eris:pe.produ.genus piscis marini admira/bili magnitudie φυσαω spiro vl suffio. Ūñ Ruffus in arato. Delphinos viridesq̄ physeteras anhelosq̄.

Phygethlon vt inquit Cor. Cel. tumor est non altus: latus:durus:rubicundus cum vehementi inflāmatio/ne punctionesq̄ ac mēbrorum distentione:neq̄ mate

ria magnopere in pus conuertitur.

Phyton sine h in secunda pręciū qō capitur ,p re locata vulgus fictum appellat. Inde emphytiosis phiton etiam latine planta Phython cuz th. in vltima signi ficat serpentem.

Phlanates populi sunt:a quibus nomen sinui est indi tum quē modo naute quernariū appellant: Alij car nariū propter naufragia procelloso ferme semp trāsi tu. In recessu eius Senia vbs: cuius a tergo specus sunt: vnde vehementes nulla fere nō hora venti flāt eaq; res infamē sinum eum reddidit. Dicti phlana tes ab oppido phlano: vnde sinus omnis hic phla nonicus vocatur qui a Pola colonia Jaderam vsq; diffunditur.

Phlebotomia:incisio vene quę fit ad sanguinē minuen dum sedandi feruoris gratia φλεψ em latine vena. phlebotomū ferrū quo vena secatur

Phlegmon latine inflāmatio quotiens sanguis vtilis z mediocriter crassus fertur subitus in aliquam co:po ris partem:sed flegma pituita.

Phlegethon fluuius infernalis flāmis estuantibus rapi dus φλεγω ardeo. Virg. Que rapidus flāmis am bit torrētib⁹ amnis Tartareus phlegethō torquetq; sonantia saxa. Hinc phlegetontheus a um.

Phlegma atis:pituita. Inde plegmaticus qui ex phleg mate laborat. Phlegma vt inquit Aug. lib. xj. de ci uita. dei. In capite domicilium habet

Phlema dicitur cum ex labore vie sanguis defluit cir ca talos.

Phlegonitis lapillus q in eo flāma quedam intus ar dere videatur.

Phlegyas Martis filius rex laphitarū in thessalia pa ter Jxionis z Coronidis:a quo phlegię populi thes salię sunt cognominati.

Phlegrei cāpi duo fuere alter in grecia a phlegra thes salię valle: vbi gygantes cum celestibus pugnauere. Vel απο του φλγειν quod ē vere atq; inflāmare qm̄ terra pręliorum concitatrix est: dum ibi gygantū bellum exarsit. Alter in campania prope Cumas:in quo Hercules cum his pręliū cōmisit. De quo Stra bo libro. v. scribit. Fortunatus erat z campus nomi ne phlegreus:in quo non a gigantibus gesta fabulę deuulgāt: Ira dictus a colle qui olim plurimū ignis euomebat:quem Vesuuium scriptores appellāt. Ex hoc Hercules existimatur sicut Diod. meminit gy gantes fugasse.

Phlegmones inflāmationes siue colletiones: quas et impetus nostri vocant.

Phleos herba palustris ad nexus vtilis: ex qua phlo ne vestes ab herodoto etiam dicuntur.

Phlyctena latine pustula:quarū tria sunt genera. Eran themata quę Phly. eruptiones pituite et papulas ap pellat. Psidracion paulo durius est ac subalbidum z acutum. Epinctis que tertium discrimen est.

Phlius untis:est vbs in medio sycionū arginuz agri vbi religiosissime colebatur hebe. Castellum phlium nominat Plinius.

Phoca piscis bos marinus a sono mugitus. Virg. lib. iiij. Et turpes pascit sub gurgite phocas. Hic cozio z pilis tectus parit in terra pecudū more: canuz modo coit. In somno mugit: a quo pręcipue vituli nomen accepit. Fuit et nomen imperatoris Romanorū.

Phocee:oppidum boetię.

Phocea vbs minoris phrygię vt inquit Ptolemeus: atheniensium colonia: vnde profecti sunt qui massi li im apud Gallos non procul a rhodano condidere. Dicta phocea q vituli marini magno numero com paruissent vrbem condentibus. Est et in charia pho cea mōti mycale apposita. Ab hac phocēses: vt a gre corum phocide phocenses. Ab vtraq; phocaicus. Unde muricem phocaicum. Ouidius posuit a pho cea non procul a sardibus.

Phocees populi Jonum:qui primi longis nauibus fm Herodotum vsi sunt.

Phocis parua greco:um regio: vbi oraculum delphi cum. Luca. lib. v. Massalieq; sue donaē libera pho cis. In ea em̄ est oppidum Delphi ex helicone mon te. Fons Castalius z Cephisus amnis z mōs parna sus: in quo Apollinis templum. Hinc phocides et phoceī dicti sunt qui massiliam condiderunt. Hos Varro scribit trilingues esse:q; grece et latine z Gal lice loquantur.

Phocion athenienssis vir clarus:cognomento bonus pauper. Fuit enim semper pauper cum ditissimus es se potuisset propter frequentes ei delatos honores. Hic neq; ridere neq; lachrymare ab vllo nunq; est vi sus. Et in concione cum quis dixisset. Cogitabundus videris o phocion. Recte coniectas. Cogito enim si qua valeo in his breuitate vti quę apud Athenien ses dicturus sum. Huic cum legati philippi Mace donum regis ingentia munera offerrent horta:en tur;q; vt ea acciperet: Cuis enim ipse facile his care ret: liberis tamen eius essent necessaria:quibus diffi cile foret in summa paupertate ad paternā gloriam peruenire. Si mei inquit similes erūt:idem hic agel lus alet illos qui me ad hanc dignitatem perdurit. Si dissimiles nolo meis impensis illorum ali: auge riq; luxuriam.

Phebus Apollo qui Jouis z Latone filius fuit eodes partu cum Diana genitus:que et ipsa phebe vocita ta est:diuinatiōis et sapientie deus a poetis existima tus et medicine repertor. Dictus phebus quasi φω βιος ab φως z βιος id est lux vitę.

Phebas adis: fatiloqua q phebei numinis concepto afflatu fureret z agitarek in baccāthis imaginē. Si donius. Nec sit intortū violate phebados vltrix in danaos fulmen iecit.

Phenix agenoris filius Cadmi frater qui phenicibus imperauit:a quo phenicia:z phenix arbor palma: ex colo:ruber:a quo phenicens a um: vt colo:phenice⁹ quod et phenicium dicitur id est purpureum. Simili ter phenix auis a purpureo pennarum colore dicta: toto orbe celeberrima in arabia nascens:aquile ma gnitudine que annis sexcentis z sexaginta viuere di citur generis tam masculini q; feminini. Piero. in ex positione symboli. Quid mirū videt si virgo conce perit cū orientis auē quē phenicē vocāt in tantū sine cōiuge nasci vel renasci posse: vt semp vna sit: z semp sibi ipsa nascēdo vel renascendo succedat. Jdē ad p̄ si diū. Phenix auis est in India z per quingentos an nos de lybano implet se aromatibus: et sic nidificat z indicat sacerdoti Heliopolitano mense famenoth aut famurth. Implet aram sacerdos sarmentis z ibi confert phenix aromata et electrum are imponit. Et primo solis ortu phenix quidem mouet pennas. So lis vero calore accenditur electrum: z sic exuruntur aromata z ipsa phenix incenditur. Crastina die de ci nere gignitur vermis:secūdo pennas affert:tertio ad antiquam redit naturam z sic ad sua loca reuertitur. Ambro. hb. Hexa. Phenix auis in locis Arabię pbi betur degere:atq; ea vsq; ad annos quingentos lon geua ętate procedere: q̄ cuz sibi finem vitę adesse ad uerterit:facit sibi thecā de thure z myrrha:z ceteris odoribus:in quā impleto vię sue tēpore intrat et mo ritur: de cuius carnis humore vermis exurgit:paula timq; adolescit:z processu statuti tēporis induit ala rum remigia atq; in superioris auis speciem formam reparatur. Est et phenix nomen fluuij in thessalia in asopum fluentis. Et phenix qui ex phenicia est popu lus quem Josephus scribit inuenisse grecas litteras.

Vnde Lucil. Phenices primi (fame si creditur) ausi
Wansurã rudibus, vocem signare figuris.

Phenicia regio i syria a phenice rege sic vocata Judee cõtermina. In ea sunt Tyros ⁊ Sydon vrbes. Carmelus ⁊ Libanus montes in quo thura leguñ.

Phenicium color rubens. Hiero. in expositione psal. Si fuerint peccata vestra sicut phenicium velut niuem dealbabo. Nam greci φοινικον phenicium vocãt.

Phenissa mulier ex phenicia.

Phenicis idis: purpura pãnus rubeus. Phenice⁹: puniceus ruber.

Phenicopterus penul. cor. auis rubentes pennas habens grece vocãt phenix rubrũ ⁊ πτερον alam Juuena. Et scytice volucres ⁊ phenicopterus ingens.

Pholus fuit vnus ex cẽtauris Jxionis ex nube filius.

Pholoe mons arcadie syluosus: De quo Luc. lib. vj. Scilicet ipse petet pholoen peret ignibus ethon.

Phonascus vocis ꝓnũciationisq; magister ⁊ moderator dictio greca. Quintil. lib. j. Sed cura nõ eadem oratoribus quę phonascis. Sue. de Aug. Pronũciabat dulci ⁊ proprio quodam oris sono: dabat et assidue phonasco operã. Is enim vocem intorquere remittere/lenire/exasperare docebat. Fracto nomine a verbo φωνεω: quod significat loquor.

Phorcys huius phorcys et phorcyn phornicynis nomen neptuni filij.

Phosphorus penul. cor. latine lucifer stella.

Phragmon nomen statuarij et pictoris egregij sicut et polycletes.

Phrasis eloquentie corpus: ⁊ dicendi modus Dicta a φραζειν qõ est fari et disserere. Hiero. in prolo. lib. Regũ. Secũdus greçus est qõ ex ipsa phrasi probari põt. Quintil. Hacer ⁊ Lucretius legendi quidẽ: sed nõ vt faciãt phrasin. A phrasis fit theophrastus.

Phrenitis morbus ledens mentẽ ⁊ ad insaniã furorẽq; deducẽs απο του φρενος id est deturbatio mentis. Inde phreneticus q̃ eo vitio laborat. Apud Juuena. phrenesis penul. pro. legitur. Cum furor haud dubius cuj sit manifesta phrenesis. Aliter Serenus ꝓtulit. Ex vitio cerebri phrenesis furiosa mouetur. Amissasq; refert frendens amentia vires.

Phronimos latine prudens: phronisis prudentia. Licero libro. j. offi. Princepsq; omniũ virtutum est illa sapientia quam greci sophiam vocant. Prudentiam enim quã gegci phronisin dicunt aliam quandam intelligimus: quę est rerum expetendarum fugiendarumq; scientia.

Phrygia regio minoris Asię a phrygio amne: qui eã a Caria diuidit. Vel a phrygia cecropis filia vbi Dardania a Dardano Jouis filio. Inde a Troe Erychthonij filij Dardani filio Troia in qua Jlion. Due tamen feruntur phrygie. maior scz ⁊ minor que Epictetus dicta fuit. Phryges christianam fidem tenuerũt diu. Sed emersit apud eos montanus quidaz qui se paraclytum nominauit gentemq; illam infecit: cum quo mulieres Prisca ⁊ Maximilla relictę viris suis incedebant: ⁊ illius inspiratione prophetisse dicebãtur: multisq; erroribus ⁊ phrygiam ⁊ vicinas regiones impleuerũt. Phrygia ab aquilonis parte est Galacie collimitata A meridie Licaonię pisidie mygdonieq; contermina. In ea est Jda mons et tmolus et pactolus fluuius. Ex ea fuit sibylla nona quę sic vaticinata est. Tuba de cęlo vocem luctuosam emittet: tartareum chaos ostendet dehiscens terra. Venient ad tribunal dei reges omnes. Deus ipse iudicabit pios simul et impios: tunc demum impios in ignem ⁊ tenebras mittet. Qui autem pietatem tenent iterum viuent.

Phryx gis: generis masculini pro eo qui est ex phrygia Hiero. Compelle phrygẽ ⁊ ponticũ: vt locustã comedat. Dicit ⁊ phrygius a um. Virg. lib. ix. de mulieribus loquẽs inquit. O vere phrygie.

Phrygiones qui acu piugũt: vel qui vestes acu auro interunt. Phryges enim primi inuenere talem texturã Plí. lib. v. Pictas vestes iam apud Homerũ fuisse video. Vnde naute triumphales acu factę id phrygiones appellati sunt. Idem appellat dardanũ aurum.

Phthia ciuitas thessalię a qua phthi⁹ ⁊ phthiota. Vñ achilles phthius dictus est. Ouidius. Quã sine me phthijs caneſcant equora remis. Et videam puppes ire relicta tuas.

Phthiotis idis dicta est vna ex quattuor thessalię partibus: vt inquit Strabo.

Phthiriasis morbus pedicularis ἀπο του φθειρων qõ est pedes ⁊ pediculos vocamus. Vnde phthirophagi dicti sunt populi solis piscibus viuentes a tenuitate victus quasi pediculis vescantur. Vñ sunt iuxta pontum euxinum. Hoc morbo extinctus est Silla dictator ⁊ Pherecydes poeta

Phthisis tabes morbus quo pulmonis exulceratio fit ex pituita a capite distillante απο του φθειειν qõ est tabescere. Vnde phthisici vocant. Sunt q̃ phthisin phthonem quoq; appellent: sed illud genus maxime quo sanguis reijcit: quali morbo laborasse theopompum ⁊ ab Asclepio curatum tradunt.

Phthongus sonus vnde diphthongus quã ob causaz phthongus ⁊ harmonia in cęlo dicũtur. Vide Ptolemeum libro. iij. harmonice institutionis οσι φθεγγομαι εστι τοαυ λαω ερθεν οπθογγος παραγεσαι ꝙ autem pythagoram dicunt aliqui primũ inuenisse cęlum harmonia volui an alij Suidas noster explicat.

Phucus animal volatile parũ: a phago comedo. Vide in dictione fucus.

Phut inde phutei: vt Joseph⁹ scribit mauritanię populi. Fuit autẽ phut Chame filius: cuius pater Hocus Ita enim a grecis vocari dicitur: quem hebrei Hoe dicunt: vel potius chanoch.

P Ante J

Piaculum sacrificium cultus ⁊ quicquid agitur seu prębetur pro sacrificatione peccati. Virg. Ea prima piacula sunto. Hora. lib. car. Tecz piacula nulla resoluent. Hoc est nullis hostijs te expiabis. Aliquando dicit crimen flagitium. Hiero in libro Judi. Munczq; tantũ nefas ⁊ tam grande piaculum factũ est in israel Virgilius libro. vj. Distulit in seram commissa piacula mortem.

Piare significat colere. Plau. Vbi piem pietatez si isto more morata tibi postulem placere. Quandoq; contaminare: polluere: qõ ⁊ impiare dicitur: quemadmodum sacrum ponitur pro execrabili. Quandoq; pie amare. Nęuius. Nemo est qui magis suos piet liberos. Aliqñ purgare Virg. Et culpam miserorũ morte piabũt. Huius verbi composita sunt expio: qõ est purgo. Impio: contamino. Hiero. in prolo. Aggei. Sed cum memoratus populus multis temporibus idolis seruicdo etiã effusionẽ sanguinis innocentũ se grauiter impiasset. lxx. annorum captiuitatẽ eundem populũ statuit sustinere.

Piatrix sacerdos: quę expiare solita erat.

Piamen seu piamentum erat id quo in expiando vtebãtur. Est tamen dictio magis poetica q̃ oratoria: nam grandis est differẽtia de vsu dictionũ/quę variis scribendi generibus conueniant. alijs vtitur satyricus: alijs orator: alijs historicus.

Piaculare qõ ad satisfactionem peccati pertinet. Liuius lib. j. Itaq; vt cedes manifesta aliquo tũ piaculo lueretur imperatũ patri vt filiũ expiaret pecunia publi-

en. Is quibusdam piacularibus sacrificijs factis quę deinde genti horatie tradita sunt. Piacularia tristia per quę malū fieri opinabantur. Nam a superis flagitatē. ab inferis dijs infelicia dari censebant. Piacularia auspicia dicebātur: que sacrificātibus tristia portendebant: cuj aut hostia ab ara ꝓfugisset aut percussa mugitum edidisset: aut in aliam partē corporis ḡ oportereret cecidisset.

Piabile qđ purgari potest: cuius contrariū est inexpiabile. Aug. sup Joannē. Viderunt se ingenti crimine impietatis astrictos: quando illum occiderunt: quez venerari et adorare debuerunt: et hoc putabant esse inexpiabile.

Piens a pio as: cum significat pie amo. A quo pientior pientissimus. Piens tñ in vsu nō est.

Pietas (inquit Lice. lib. artis veteris) est per quam sanguine coniunctis patrięq; benuolis officium ⁊ diligens tribuitur cultus. Aug. vero sic. Pietas ꝓprie dei cultus intelligi solet quā greci Eusebian vocant. Hęc tñ ⁊ erga parentes officiose haberi dicit. Dolore autem vulgi hoc nomen etiam in operibus miseri cordie frequētatur. Qđ ideo arbitror euenisse: q; hęc fieri precipue deus mandat: eaq; sibi vel pro sacrificijs: vel pro sacrificijs placere testatur. Ex qua loquēdi consuetudine factum est: vt deus ipse dicatur pius quem tamen greci nullo suo sermonis vsu eusebian vocant: ḡuis eusebian pro misericordia illorum etiā vulgus vsurpet. Huius contrarij est impietas: q̄ ab iniustitia sic distingui solet: ꝙ illa in deum: hęc dici in homines potest. Per illam contemplatione delinquitur: hac opere ⁊ factis peccatur. Pietas etiam a Romanis dea putata est.

Pius a um: quādoq; religiosum significat. Virg. Dijs melliora pijs. Quandoq; misericordem: benignum. Lice. Non secus in me pius q̄ pater in filios. Quādoq; castum. Quintil. Et pios amores ac pudicos. Huius contrarium est impius. Existimo autem ꝙ deductū sit a greco pius imutatiūcula q̄da προσ ρησισ λεγεσαι pius.

Picea genus arboris: quam Pli. li. naturalis historię: quintā speciem cedri scribit esse.

Piceus a um a pix fit.

Pico as significat pice quicq̄ linio. Pli. lib. xxxvj. Sed vasa tuentur picando parietes: quoniam et tectoria calx proditur. Scitecq; dictuz est ad tecta eos pice ad vinum calce vti: quoniam sic musta conditur. Huius composita sunt compico/et impico. Unde Col. libro. vij. Si dolore neruorum claudicat: oleo et sale genua poplites ⁊ crura cōpicāda sunt: donec sanent.

Picatus a um: qđ pice linitum est: seu conditū vt vinuz picatum. Antiqui enim vinum pice condiebant: qđ picatum vocabant. Pli. Pice ⁊ resina condire musta vulgare Italię est. Erat ⁊ picatum aliud qđ sponte nature sue picis saporē recipiebat: et hoc in agro Veiensi peculiariter nascebatur. Plinius. Jam inuenta vitis per se in vino picem habens resplendiensq; veiensem agrum.

Picus auis parua vncorū vngium: cauat arbores in q̄bus pullos educat: ⁊ scandit in subrectū feliū modo Dicta a pico Saturni filio: qui ei nomē dedit: vt docet Pli. libro. x. Et quoniam hęc auis Martī sacra est: quandoq; picus martius dicitur. Picos romani veteres vocabant: quos greci gryphes vocant: beluę quadrupedes auriticq; villu ⁊ forma terribiles corpore leonino: rostro/alis/pedib⁹ aquilis similes: habitare in hiperboreis mōtibus: in asiatica scythia feruntur: vbi aurū ⁊ gemme nasci perhibentur: ibiq; tanta rabie in boues desciuīt vt terrā ipsam inhabitabilē faciāt. Et quasi geniti esse videantur ad plectēdam auaricię temeritatem. Plau. Dici diuites qui aureos montes colunt eos solus supero. Sed hoc vt multa alia fabulosum est. Fuit ⁊ picus rex latinorū: fanni pater: ⁊ latini regis auus auguriorum peritissimus: ⁊ prim⁹ hac aue vsus est in auspicijs. Ouidius. Picus in ausonijs ꝓles saturnia terris.

Pica q̄uis fœmi. videatur a picus: longe tamen diuerse significatiōis est. Nā auis est magnitudine palūbe: alis vario colore ⁊ pręsertim ceruleo depictis humana verba ꝓferēs. Mar. Pica loquax certa domi nū te voce saluto. Si me nō videas esse negabis auē Est ⁊ alia pica sub ventre alba: superius nigra: quę varia appellatur.

Picenū regio Italię in qua est asculū a pico martio aue dicta: cuius ductu ⁊ auspicio sabini cum asculum ꝓficiscerentur in vexillo eorum picus consederat. Nam sicut Strabo libro. v. scribit. Conditores picentium e sabinorum terra profecti sunt: a quibus orti sunt. Picenum quondam vberrime multitudinis. Nāq; trecenta ⁊ septuaginta millia picentium in fidem Romani populi venere. Ea nūc marchia anconitana dicitur. Incipit a Troento amne vsq; ad Isaurum fluuium: qui nunc folia dicitur. Et hinc apennino hinc mari supero terminat. Habet ciuitates pisaurū: fanum fortune: senam gallicam: vbinum anconam: camerinum: firmum ⁊ asculum.

Picenus a um nomen possessiuum: vt picenus ager.

Picens tis nomen gentile: vt homo picens ex piceno. Hinc picentinus a um.

Picra amara dicitur. Piero. ad alga. Vidi ego nauseā ⁊ capitis vertigines antidoto qđ appellatur πικρα id est amara sepe sanari.

Picturatus varia pictura exornatus ⁊ acu pictus. Ut picturate vestes dicuntur nō a picturo qđ non inuenitur: sed simplex participiū vel participij tñ vox est Virg. Fert picturatas auri subtegmine vestes.

Pierus penul. cor. nomen patris nouē picarū. Ouid⁹ lib. v. met. Pierus has genuit pelleis diues in aruis

Pieria mons ⁊ ciuitas boetię: quā primus pierus liui pater edificauit musis sacer. Hinc perides musę: ꝙ in pieria ex Joue et mnemosyne nate sint vt inquit Strabo. Vel a pieria regione macedonię Emathia ante dictę a nemore ita appellata. Cui nomē est pieris. Et pieres populi sunt dicti: quibus extinctis macedones ea loca incoluere. A pieria fit pierius a um Unde pierium carmen. Muse autē suauissimū viaticum ad labores vitę. Unde Theocritus ουδεν ποσσον ερωτα πεφυκει φαρμακον αλλοι κια ουτεγχρισον εμοιδοκει ουδι επιπαν των ἡ ται πιεριδεσ.

Piget piguit ⁊ pigitū est. Stra. li. vij. Nec pigitū paruosq; lares humilesq; subire. Dicit ⁊ pigeo ges: pigui ⁊ cōstruit cum accusatiuo: significatq; dolere seu molestū esse: vt inquit Aug. quasi pigritiā significat: Nam cū dicimus piget me fecisse: hoc est dicere non surgit meus animus ꝓbare qđ feci. Plau. in pseu. Id qđ pudet facilius fertur q̄ id qđ piget. Teren. in phormi. Quere obsecro ne plus minus ve faxit: quod nos postea pigeat. Quādo ꝼo impersonale est construē a parte ante cum accusatiuo vel datiuo. Plautus. Non dedisse te pudet me: quia nō accepi piget. Ouidius lib. ij. meta. Pigetq; actorū sine fine mihi sine honore laborū. Inuenit etiā pigēdus: qđ est a pigeo: verbo deponēti. Differentiam inter pigere et pudere: vide infra in dictione pudeo.

Piger tardus cuius contrariū est impiger pro diligente: hinc pigricia pigricies: pigredo pigritudo: ⁊ pigritas ꝓ tarditate ⁊ ignauia. Lice. lib. iij. de rep. Nunquid viri fortissimi fortitudo impigritas patientia? Et li. iiij. Tus. Quę aūt subiecta sunt sub metu ea sic definiūt pigriciā metū cōsequētis laboris.

Pigreo es. piger sum a quo pigresco et pigresio idem significantia.

Pigro as. detineo ac retardo. Acci°. Melius pigrasse q̄ properasse nefas.

Pigmenta sunt vnguenta quibus vtūtur puelle ad venustandā facie: vt fucus. Per trālationē ꝺo dicunt mēdacia et fraudes: q; nō est naturalis color/sed artificialis. Cice. lib. ij. de ora. Tā integre sentētie: tam vere: tam noue: tā sine pigmentis fucoq; puerili: vt mihi nō solū tu incēdere iudicē: sed ipse ardere videaris. Accipiē etiā qūq; ꝑ cōfectiōe ex diuersis speciebus suaui ⁊ odorifera. Hiero. Veniēq ⁊ hi quibus intellectus herbarū est pigmentoꝝq; peritia ferunt quedā esse pigmēta: quoꝝ si odorē ceperint nōnulla animalia continuo intereūt: alia vero eodem odore recreantur: vitaq; recipiūt.

Pigmentatus ta. tum. quod est pigmentis ornatum. Hiero. ad Paulinum. Totum flaccidum molle nitidum: atq; formosum: quesitis hincinde odoribus pigmentatum.

Pigmentarius qui facit vel vendit pigmenta. Hiero. in ezo. Composuit et oleū ad sanctificationis vnguētum ⁊ thymiamata de aromatibus mūdissimis opere pigmentarij.

Pigmentarius a. um. quod ad pigmenta pertinet.

Pignus oris. ⁊ eris. a pugno vt Cāius de ꝟbo. signifi. inquit. Quia res que pignori dātur manu tradūtur. Est ⁊ proprie quod creditori datur vt sit securus. Et hoc modo sepe dicitur cum aut munus nostrum: aut aliquid simile pignus esse amoris: et beniuolētie volumus. Virg. Ipe pater dextrā anchises haud multa moratus. Dat iuueni atq; animū presenti pignore firmat. i. securum facit vt qui dat pignus. Ulp. inter pignus et hypothecaq; hoc differre scribit: ꝙ pignus dicitur cum ad creditorem trāsit: hypothetica cum non transit. Quoniā vero filij videntur tanq; pignora inter virū et vxorem esse: tum vinculi ne alioquin forte diuortium fiat: tum charitatis: factum est vt pignora pro filijs capiantur. Nam vt inquit Amb. Cū premium nuptiarum sit partus feminarum: meritomentes coniugales per filios veluti per quedā quasi pignora inter se arctius copulātur. Ouid. Dulcia sollicite gestabāt pignora matres. Aliquādo pign° sumitur pro eo quod deponitur ab his qui simul decertant apud sequestrum. Virg. Tu dic mecum quo pignore certes.

Pignoro siue pignero pigneras: significat rem pignori do. Sue. de vitel. Utq; ex aure matris detractum vnionem pignerauit ad itineris impensas. Huius composita sunt oppignero: et repignero: de quibus alibi. Inuenitur etiam pigneroꝝ deponēs in eadem significatione.

Pigneratitius a. um. ex supino verbi pignero nomen deductū significat qō pignori datū est: vt res pignoratitia. Et pignoratitius vir: cui pignus capere licet. Ulp. Queriē in pignoratitio creditore an pignoris persecutio denegetur.

Pilus ꝑma corepta: capillus. Nam ambo cōuertunt. Bel. Si ouiū lacte bedi aut caprarū agni alerentur constat ferme in his lanam duriorem in illis capillū gigni tenuiorem: a quo pilo as. Est et pilus nomen generale. Nam pilum ꝑ capillo. Idem Pli. posuit: In capite inquit cunctarum animaliū homini plurimus pilus. Pili lōgiores ac ꝓni in colla atq; armos vestientes iube dicuntur. Pili vero crassiores rigidi: quales habent sues vocant sere. Pilus vero prima producta quod et pilū dicit: telū romanū a perimēdo dictū quasi perilū: vt inquit Var. Huius habile erat pedum quinq; ⁊ semis: et ferrum trigonali figura nouem vnciarum; a quo pilati dicuntur: pilo armati. Var. Et pilata reddit iāq; subitq; cohors. Generaliter tamen pila. Var. auctore tela romana sunt: sicut gessa gallorū: et sariſſe macedonum. Hinc et primipilus dicitur cēturio. Et prepilate haste: que ferreas habent cuspides: quasi prepferrate. Propilatum dicitur vbi non est ferrum: si modo in mucronē exactū sit ad formā pili factum vt cornua locustarū quibus natant. Preferratum vero pilū in molendo propterea vocatur apud Pli. vt a pilo ruido distinguat ad molas videlicet: q̄s aqua versant vrili. Nec tam ꝙ sine ferro est: id nomen habet: q̄ ꝙ asperum impolitūq;. Nam et ruidus panis apellat qui parū coctus rugosusq; sit: q̄q; rubidus fere scribit. Prepterea pilus siue pilū a pinsendo: seu a pilumno: vt inquit Seruius instrumētum: quo quipiā in mortario teritur. Pli. lib. xviij. Quippe ⁊ ethruria spicā farris tosti pinsente pilo preferrato: fistula ferrata: et stela intus denticulata: vt nisi intenti pinsant concidantur grana: ferroq; frangantur.

Pila pile a pinso vas concauum: ꝙ antiqui siccata frumenta in pilas immissa pinsebant. Idem in eodem. Tundatur granū eius in pila lignea. Similiter vasa illa concaua mediocꝝ visui apta in quibus Typsane fieri solent pile dicuntur. Item pila est colūna stans: quam greci στηλην vocant a stando proprie stelas greci appellant stantes in monumentis columnas. Apulei. lib. iij. me. Pila media que stabilis trabes sustinebat. Festus. Pila que parietem sustentat ab opponendo dicitur. Plinius lib. xj. Rutes ceras fulciunt pilarum instar interius a solo formicatus vt sit aditus ad farciendum. Item pila est qua luditur ab πιλεω equo: ꝙ forma spherica sit: que omni ex parte equa est: vel a pilo qō pilis impleri solet. Item pila capitur ꝑ quacūq; re rotunda instar pile lusorie.

Pilatim aduerbiū a pila ꝑ colūna: significat per pilas. Vict. Pilatim struunt edificia.

Pilula quasi parua pila. Plin. Nascuntur in eo pilule nucibus nō absimiles: intus habētes floſculos molles lucernarū luminibus aptos. Idē Scarabeus qui pilulas voluit. Et ea venena que hac forma sumim° vulgo pilulas noiam°. Idē vetus aruncia phthisin in pilulis sumpta sanat. Ue greco vocabulo catapotia dicuntur.

Pilū nouacula/culter rasorius/⁊ hastile quinq; pedum et semis: de quo in dictione pilus.

Pilani dicti sunt milites qui pilis pugnabāt qui antea primipilares vocabant: mutata n. in re.

Pilo as penultima corepta: a pilus qui in carne est: significat pilos emitto. Accius. Tunc primū pilabāt gene. Affra. Deū preterea corpus nunc pilare primū cepit. Interdum etiā pilare est pilos detrahere. Var. O pectus ꝙ crura pilas. Hinc componitur depilo. Pilo as. penul. produ. greco est: et significat complano. A quo fiūt composita Compilo: expilo: oppilo: et suppilo.

Pilates genus lapidis candidissimi. Cato. Lapis candidior q̄ pilates.

Pilentum: vehiculi genus: quo matrone ferebantur. Idē videt quod petoritū qō q̄ttuor rotarū: ab hispanis introductum. Var. de lin. la. in consuetudine sua etate primū venisse scribit. Estq; eius forme q̄ nostri temporis principum italię mulieres vectantur: ita libratum vt considentes in puluinis in aere suspendi agitate videantur.

Pileus tegmen capitis: quod ⁊ pileū dicit. Plau. Ut ego hodie raso capite caluus accipiā pileū. Persi°. Hanc nobis pilea donāt. Ponitur quādoq; pileus pro libertate. Unde legimus apud historicos ad pileum seruos fuisse vocatos: quod significat ad libertatem: cuius insigne est pileus. Liui. lib. xxiiij. poste-

ro die serui ad pileum vocati: ⁊ carcere vincti emissi. Suet. in Tybe. Seruiscꝫ ad pileum frustra vocatis in sicilia profugit. Accipiebant eñ serui pileū raso capite: qui manumittebant.

Pileolus ⁊ pileolum cum accentu in antepe. Hora in epistō. Ut cū pileolo soleas cōuiua tribulis. Hiero. ad fabiolā. Pileolus rotundus est: qñ sphera media sit diuisa ⁊ pars vna ponat in capite: hoc greci et nostri tiaram nōnulli galerū vocant. Idem ad paulinū neutro genere dixit: Pileolū textura breue: charitate latissimū senili capiti cōfouendo libenter accepi ⁊ munere: et muneris auctore letatus.

Pileatus qui pileo indutus est. Unde serui pileati qui pileo imposito vendebant.

Pilumnus qui stercorandorum agrorum: et pinsendi frumēti vsum inuenit. Iouis vtputāt filius: ⁊ Dauni pater. Ser. lib. ix. eñ. Pilumnus ⁊ pitumnus fratres fuerunt dū: horū pitūnus stercorando ꝫ inuenit vsum agrorū: vnde ⁊ sterquilinius dictus est: pilumnus vero pinsendi frumēti: vnde a pistore dous colit. Et ab ipso pilū dictū est.

Pina per simplex n. genus piscis. siue conchę. Lic. lib. ij. de natura deorum. Pina vero sic eñ grece dicit duabus grandibus obsita conchis: cum qua piscis cancer cibi assectator.

Pinna per duplex nn. ꝓprie penna ē quę pluma. i. mollior et exigua penna non est. Nam penna nomen generale est ad plumas ⁊ pinnas. Uar. lib. iij. de re rust. de colūbis. Qui tā pinnas habere incipiunt: in nido relinquūt illisis cruribus. Idem de gallinis. Eligat fecundas plerunꝫ rubicunda pluma nigris pinnis. Col. li. ix. Siccus etiā puluis ⁊ cinis vbicūꝫ coherentem porticū vt tectum protegit: iuxta parietes reponendus est: vt si quo aues se perfundant. Nam his rebus plumā pinnasꝫ emundant. Pinna etiā acutū significat: vnde et pinnę muroꝝ. i. summitates. Pinnas etiā gestare gladiatores solebant: vñ pinnirapi retiariū dicūtur: ꝙ pinnas e galeis mirmilonū iacto rete exciperent.

Pinnirapus penul. cor. gladiator. Cōpositū nomen ex duobus corruptis. s. pinna ⁊ rapio. Iuue. Hic plaudat nitidum ꝓconis filius inter Pinnirapi cultos iuuenesꝫ laniste.

Pinnula diminu. a pinna. Et est summa pars auris ab acuitate dicta. Aliquādo parua pinna. i. pēna. Col. lib. ix. Inhiberiꝫ cupiditas incubādi pinnula pernares traiecta.

Pinnaculum fastigium ⁊ summitas edificij in acumen tendentis: siue ꝙ veteres pinnam acutum dicebant. Unde bipennis securis que vtrinꝫ aciem habet: siue ꝙ pinnaculis addi pinna consueuit: que facili motu ventorū indicet flatum: quod genus nunc pennaculum dicitur.

Pinnaces et ꝙ diminutionē pinnacidia dicunt tabellę in quibus capita omnium rerū continentur: et latine indices dicimus.

Pinnacotheçe locus erat prope atrium in quo picte tabulę reponebantur. In tablino rerum in magistratu gestarum monumēta continebantur. Uarro scribit multos spectatum venisse luculli villas: vt viderent pinnacotheças.

Pinus arbor tam masculini ꝙ feminini generis ⁊ tam quartę ꝙ secundę declinationis est: quę et pinea dicitur. Ambrosius. Quis pineam videns nō stupeat? Pineus a. um. quod ē natum ex pinu apud Isthmū victores coronabant. Pinetū lucus pinis cōsitus.

Pinaster pinus siluestris mire altitudinis. Plini. lib. xvj. Pinaster nihil aliud est ꝙ siluester.

Pindus: iapydiarū sedes mons thessalię apollini mu-

sisq; sacer Acarnaniā ab etholia diuidit. Sunt tamē qui hoc nomē cū ypsilo scribant. Est ⁊ nomen vbis thessalice a pindo mōte appellata iuxta quē est fluuius eiusdē nominis.

Pinguis non macer: aliquādo ponitur ꝓ infecundo. Uirg. Et pingues hortos. Aliquādo ꝓ impedito ⁊ inepto. Cice. Quod ipsi antiocho pingue videtur et sibūpsi cōtrarium. Hinc componitur ꝓpinguis quod est valde pinguis. Colu. libro. iiij. Ideoꝫ non est vineis apta vir etiā arbustis nisi ꝓpingui. Pingue vero substantiuum neutri generis dicitur quod inter carnē ⁊ cutē est succo liquidū. Uirg. Et omes Impendunt curas denso distendere pingui. A pinguis fit impinguo as. Hier. Impinguatus increassatus recalcitrauit.

Pinguesco is. a pingueo es. fit. Col. lib. ij. Omne emaciatū armentū medica pinguescit. i. pingue fit.

Pinguefacio significatiōis actiue ē: pinguefio passiue.

Pingo gis. xi. ctum. Pingere est formam alicuius rei ductis lineis repsentare. Hinc pictor q̄ pinxit: et pictura ars pingēdi: in qua superiorib⁹ tēporib⁹ floruere ceuxis. Parasius. Apelles viri cātatissimi. Hac vero tempestate Andreas mantinea patauinus mātuani ꝓncipis aulicus vir in omni virtutum genere prestātissimus dignus certe: qui a poetis ⁊ a ceteris scriptorib⁹ celebrer: cū nulli vel integritate: vel pingendi arte sit secundus: huic accedunt Joannes bellius Uenetus: Leonard⁹: Florentin⁹: et Uincētius Brixianus excellentissimo ingenio hoies: vt qui cuz omni antiquitate de pictura possint cōtendere. Per translationē pingere ponitur ꝓ imaginari. Hiero. ad Dama. Quod erā voce promptur⁹ añ mihi cogitatiō pingebā. Qui⁹ rbi cōpositā sūt. Pingo qō est pingendo describo/denuncio/demonstro. Lactā. lib. iiij. Cū eñ quidā ministrorū nrorū sacrificātibus dęmonūs assisterent imposito frontibus signo deos illoꝝ fugauerūt ne possent in viscerib⁹ hostiarū futura depingere. i. denūciare. Idem lib. v. Quid vobis inanem iusticiā depingitis et optatis cadere de celo tanꝫ in aliꝫ simulachro figuratā. i. fabricatꝫ. Hier. ad pau. Tito ꝓcipit vt inter alias virtutes episcopi quē breui sermōe depinxit. i. descripsit. Ter. in phor. Probe horū facta imprudens depinxit. i. elocutus est. Expingo sicut pingo. Pli. Jam ro et onerarijs nauibus qñ ⁊ pericula expingimus ne quis miret ⁊ rogos pingi. Compingo ⁊ impingo: vide alibi.

Pinso is. sui. pistum vel pinstū pila tundo: vel molis frango. Col. li. ij. Panicū pinstū ⁊ euolutū furfure sed milium ꝙ pultē q̄uis in copia maxime cū lacte non fastidiendā ꝓbet. Pomp. Cū neꝫ molis molui neꝫ palmis pinsui: vñ pistor: nā ante molarū vsum frumenta in pilis pinsebant. Uar. Nec pinsorē vllū non nosscent nisi eū qui in pistrino pinseret farinam: Persi. O Jane a tergo quē nulla ciconia pinsit.

Pinso as. in eodem sensu. Uar. lib. j. rerū ru. Promendo diem vt in pistrino pinsetur ac torreatur. i. tundatur vel frangatur.

Pinsito as. frequentatiuū a pinso is. Plau. in asi. Qui polentā pinsitāt. i. contundūt.

Pindo is. pindi pinsum. Idem qō pinso. Unde pinsos qui nūc pistor dicit: nam erat vtriusꝫ rei arrifer/hoc est qui frumenta pinsebat: et qui panes coquebat.

Pistor a pinso is. qui frumēta in pilis pinsit. Nūc autē dicitur qui panem coquit seu facit. Plini. lib. xviij. Pistores rome uon fuerunt ad persicum vsqꝫ bellū annis ab vbe condita super quingentos octaginta. Suet. in Cel. Domesticam disciplinam in paruis ac maioribus rebus diligenter adeo seuereꝫ rexit: vt pistorem aliū q̄ sibi panem conuiuis subūcientē cōpedibus vinxerit. Uar. in satyr. de eqlijs. Si q̄tum

opere sumpsisti: vt tuus pistor bonū faceret panem. Arteius capito. Pistores tm̄ eos qui far pinsebant nominatos esse tradit. eosq; coquere solitos panem tostū lautioribus. Pistorē et coquū apud antiquos eosdem fuisse accepimus. Pistorem etiā habebant in numero seruorū. Unde ait Iurecon. Si quis seruos habuerit ꝓprios: sed quoꝝ operas locabat: vel pistoricas vel histrionicas seruorū appellatione hos legasse videtur.

Pistrix mulier quę panē coquit. Et pistrix belua.

Pistris is. nauis. Virg. lib. v. Velocem Mnestheus agit acri remige pistrin. Pistis ꝙ latine fides.

Pistura ars pinsendi. Pli. lib. xviij. Pistura non oīm facilis quippe et ethruria spicam farris tosti pinsente pilo prę ferrato.

Pistorius a. um. quod ad pistorem pertinet: vt ars pistoria. Idem in eodē. Ad operis pistorij genera transeunte cura. Hiero. in Bñ. Omnes cibos qui sunt arte pistoria.

Pistoricus a. um. idem qđ pistorius. Unde Iurisconsultus operas pistoricas dixit.

Pistrinū et pistrina ę. pe. plo. locus in quo pinsitur et panis fit. Quandoq; etiam capitur ꝓ laborioso seruitio. Tractum a seruis: qui ob noxam a dominis in pistrinū trudunt. Proprie Sue. in Augu. Et modo vnguentariam tabernam: modo pistrinum aricie exercuisse obijcit. Pli. lib. xviij. pistrina femininogene re vtit. E siligine inquit laudatissimus panis: pistrinarumq; opera laudatissima.

Pistrilla ę. dimi. a pistrino ꝑm Prisci. Mā diminutiua quādoq; diuersa sunt a genere nominū primę positionis: sicut a scuto scutella. Ac Dona. a pistina deducit: et sumit ꝓ molēdino a manibus. Terē. Apud ipsum lacum est pistrilla.

Pistrinensis et hoc pistrinense quod ad pistrinū ptinet Apu. in asinū reformatus molas pistrinenses ꝙ circuitus multiuios circūegisse se festiuiter scribit perscribens q̄les essent ministri in pistrinensi contubernio.

Pistillū sine r. instrumentū quo in mortario lapideo: et maxime Thebaico plūbeo pistillo terere moliunt.

Pliones populi in mysia asię: q̄ supra caicum amnē sita est ab vrbe dicti quā pionis ꝺdito: pionias vocauit.

Pipiones columborū pulli: vt apud Lampridium in alexandri vita.

Pipare dicunt galliną cū vocem emittunt. s. cū faciunt pipi. Var. in aboriginibus. Mugit bos: ouis balat: equi binniunt: gallina pipat.

Pipio is. Priū est vocis pullorū. Colu. lib. ix. Die vndecimo si audierat an pulli rostellis ouа percuterint et auscultet si pipiant. Sūt etiā qui hoc verbū passeribus tribuant: vt in carmine qđ Ouidio ascribitur. Pessimus at passer tristia flendo pipit.

Piper nomen arboris quod est barbarū. Per. Rugo sumq; piper. Dicit et piperi inuariabile: sicut gūmi: nauci: mancipi.

Piperatū vinū dicit qđ pipere et melle conditū est.

Piperites pe. plo herba q̄ et siliquastrū ꝺ caule rubro et longo densis geniculis folijs lauri gustu piperis.

Pipulum cōuiciū. Plaut. Ita me bene amet lauerna, te iam nisi reddi mihi vasa iubes pipulo hic differā ante edes.

Pirata nomen latronis: qui primus mare infestauit: a quo oēs spoliatores et predones pirate dicti sunt: alij piratā a περάω trāseo deducūt: quia. s. ex trāsuerso simul ac pirate viderent insulā in eā trāseūdo mare impetū facientes illā depredabant: vl ꝙ pirate semq; maria gmeant: pirata grece latine predo: et piraticā facere dicunt predones.

Piraterium habitaculū piratarū est: vt scribit Amb. de hostibus carnalibus nō metuendis: qui etiā subdit. Tam diu in piraterio sumus: q̄ diu in hac carne positi predonū spiritaliū tentationibus subiacemus.

Pisa ciuitas in summo montis vertice ꝺdita inter ossam et olympū: iuxta quā Iouis sacra dicta olympia celebabant. Est et hoc nomē opidū archadię ꝑe alpheū amnē: a qua hū q̄ pisas in italia cōdiderūt venere dicta a ciuitate pristina. vñ Virg. lib. x. Alpheę ab origine pisę Urbs ethrusca solo. Hinc piseus a. um.

Pissa grece latine pix. Uñ piseleon oleū qđ ex pice fit.

Pisę arum. ciuitas thuscię a qua pisani dicunt qui ex ea origine ducunt: de hac Luca. Hinc tyrrhena vado fraugentes equora pisę.

Pisum genus leguminis: cuius caules sparguntur in terrā nisi habeant adminicula. Col. lib. ij. Similis quoq; ratio est pisi quod tum facilem et solutā terrā desiderat. Hinc pisones.

Pisones apellati sunt quidā Romani nobiles q̄ optime pisa fererent: sicut a lente lentuli.

Pisaurus fluius picen: a quo pisaurū ciuitas ei superposita noiata est. Seruius ꝺo scribit pisaurū dictū: q̄ illic aurū pensatū sit. Mā cū camillus gallos interemisset: aurumq; qđ galli a romanis acceperāt pro capitolio nō euerso recepisset: et signa ciuitati apendisset ciuitati nomē dedit.

Pisidę fuerūt populi in asia minori quondā solimi appellati: vt Pli. lib. v. refert.

Pisistratus nomē priū viri. Quo nomine dictus fuit Hippocratis filius athenarū tyranni cui ob summā eloquētiā athenienses se et libertatē summisere: quo tēpore Romę. Ser. Tul. regnabat: q̄uis solon ipse quoq; summus orator ꝙ libertate staret. Idē primus apud athenas bibliothecā instituit.

Piscis: qui in aquis degit: pisces ꝙ signo celesti tantū pluraliter declinat. Col. lib. xj. Quintodecimo calēdas martij sol in pisces transitū facit. A piscis fit diminutiuū pisciculus.

Piscari ē pisces venari: ex quo fit compositū expiscor de quo alibi.

Piscatus us. ipsa piscatio et actus piscādi. Pli. Quos venatus aucupia piscatusq; alebāt. Plau. in ru. Piscatū hamatilē saxatilēq; aggredimur.

Piscatorius a. um. quod ad piscatorem pertinet: vt nauis piscatoria: et ludi piscatorij qui fiebant pro questu piscantium.

Piscarius a. um. idem quod piscatorius: vt hamus piscarius. Plautus. in sti. Arundinē fert sportulāq; et hamū piscarium.

Piscarius qui pisces vendit. Var. Inter piscarios nemo vendebat. Idez ꝺ cetarius: q̄uis cetarū potius sint qui magnos et salsos pisces vendūt.

Piscaria ę. locus vbi pisces venduntur. Var. Mullus in piscaria piscis erat.

Piscosus a. um. locus in quo piscari facile est. Ouiꝺ. lib. iij. met. Est ꝓpe piscosos lapidosi oxathridis amnes. Aliqñ piscosus ꝺ piscibus plenus.

Pisculentus locus vbi multi pisces morant: et in quo est facile piscari. Ca. Fluuiū magnū pulchrū pisculentū. Plau. in ru. Qui salsis locis incolit pisculentis.

Piscinalis et hoc le. qđ est piscis: vel qđ ad pisces pertinet. Uñ apud Palladiū piscinales cellę legit.

Piscina locus et stagna ab initio dicta sunt: in quibus viui pisces coercentur. Var. lib. iij. de re rust. Piscinas voco eas quę in aqua dulci aut salsa inclusos habent pisces ad villā. Var. Piscina rhombū pascit et lupos vernas. Hę viuaria quoq; vocant. Sz qñ in piscinis natare etiā solebāt inualuit cōsuetudo: vt omnes in hunc vsum collecte aquę: siue frigide: siue calide piscinę dicant. Uidēturq; a piscib' dici: q̄uis in his nihil piscium sit: sed forte piscinę dictę sunt in balneis q̄ hoies piscib' similes natando fiant. Cice.

Latiorē inquit piscinā voluissem vbi iactata brachia nō offenderent. Pli. Si natare latius aut tepidius velis in area piscina est proximo puteus: ex q̄ possis rursus astringi. Quinetiā vasa lignea ampliora ad tenēdā aquā piscinę vocant. Pli. Decoquit in aqua z in piscinas ligneas fundit. Eadē generali vocabulo z natationes apellantur.

Piscinarius qui piscinas piscib⁹ refertas habet. vnde Cice. Lucullū et hortensium piscinarios apellat.

Pistoria ciuitas quā Ptol. ponit inter mediterraneas thuscię ciuitates. Est eā inter florentiam et lucam a qua pistorienses.

Pistis grece latine: fides Pistoo fidem accipio z do.

Pitacū particula cozū: qua aliquid repetiat. Hiero. in Iosue. Calciamēta perantiquæ q̄ ad indiciū vetustatis pitacūs ꝯsuta erant. Q̄ñq̄ accipit pro breui epistola. Q̄ñq̄ pro schedula de mēbrana excisa.

Pitacus pe. co. p̄bus mityleneus: hic ex lesbo tyrannum melancrū depulit et certātibus athenienſibus atq̄ mityleneis dux in bello factus phrynonē athenienſium ducem singulari certamine interfecit vnus ex sapientibus fuit.

Pitane siue pitana vrbs eolica q̄ portus duos habuit. Ab hac pitanei et pitanite nominant: et vbi archesilaus academicus natus est: qui cū cenone apud polemonem didicit. Fama est apud pitanā lateres inuentos esse qui super aquas innatarent: quod z de alijs locis traditū est.

Pitheci sunt simū πιθήκος: pithecos eā simia dicit: a quibus insulę vbi eozū est maxima copia pithecinę siue pithecuse dictę sunt.

Pithecuse insulę in mari tusco cōtra campaniā a pithecis simijs: vt auctor est Stra. dictę sunt. Plini. vero a figlinis doliarijs q̄ ibi ex creta fiebāt. Dolia eā greci πίθον simias pithecon vocant. In harū summitate oppidū fuit: qđ plurali nūero pithecuse dicebat. Ouid. Sterilicq̄ locatas colle pithecusas habitantū noie dictas.

Pitisso as. parum vini paulatim: z q̄si tentandi gratia gusto. Tere. Pitissando modo mihi q̄d vini absumpsit dicens hoc asperū pater: hoc est alterū lenius.

Pityocampe: vermes e pinu arbore nascentes morsu venenato nec dissimili a bupreſtis morsu. Pli. Vsus sępe contra cantharidas bupreſtim pinozū: q̄s pityocampas vocant grece πιτυοκαμπαι.

Pituita penul. pro. morb⁹ ex catarrho ꝓueniens grece phlegma dicit. Hora. in ser. Lenta feret pituita vides vt palladus omnis. Vacer. Cū multa bibitum pituite noxia soluit: habet pituita domicilū in capite vt inqt Au. Plato in Timeo pituitā ait esse oim languozū originē: qui ex distillatione sunt: ex eaq̄ gigni malas valitudines plurimas: q̄n in plurima loca illabit. Quecūq̄ aut partes corporis tumescere dicunt ab illius iucendio z cōbustione veranť. Que cū expirat extrinsecus varios exitu suo tumores producit. Intrinsecus vo cohibita vrētes edacesq̄ morbos procreat. Tunc aut pessima q̄n puro sanguini mixta ligaminū fila suo ex ordine dimouet z interdū penetrat in medullas: adustisq̄ radicib⁹: inde animę vincula quasi nauis funes resoluit z amputat. Pituita etiā catarrhus dicit: pituita etiā in gallinis dicit. Col. lib. ix. Sępe etiā iam validioribus remedijs factis: atq̄ ipsis matrib⁹ etiā vitāda pituite pernicies erit. Hinc pituitosus qui vulgo dicit phlegmaticus Cic. lib. }. de fato. Inter locoz naturas ꝯtum interſit videamus: alios esse salubres: alios pestilentes in alijs esse pituitosos et quasi redundātes: in alijs exiccatos atq̄ aridos.

Pix: est que ex arborū resinis ad ignem decoctis. Resina vero est liquor crassus ex arboꝛib⁹ fluens: et sępe sua sponte siccatus ad solē. Pix liquida coquitur ad nauiū et ad multos alios vsus. Pli. lib. xiiii. Pix in Italia ad vasa vino condendo maxime ꝓbat bruttia picea resina. Hinc pico as. de quo supra.

P Ante L

Placeo es. cui. citum. placere est gratū esse. Cuius contrariū est displicere. Hiero. in prolo. paralip. vtrūq̄ cōplexus est. Orationū itaq̄ vtrarū adiutus auxilio misi libēs beniuolis placiturū: tamē inuidis displicturum esse nō ambigo. Aliquādo placere est efferri: gloriari: et considere: vt ego placeo mihi: tu places tibi: ille placet sibi. Quinti. Placeas licet tibi opum tuarum fiducia diues si mihi idem inuidere nō expedit pares sumus. Hinc etiā complaceo: quod significat etiam placeo. Teren. in and. Postq̄ me amare dixi: complacita ē tibi. Displiceo. Idē in heau. Heu heu q̄s ego nunc tot⁹ displiceo mihi. Perplaceo valde placeo. Idē ibi. Perplacet. Habetq̄ impsonale passiue vocis. Cypri. Si hominibus placetur: dominus offenditur.

Placidus a. um. mitis sedatus: q̄ illa quę quieta sunt oīb⁹ placent. Tere. in adel. Ille suam semp egit vitam in ocio: in cōiuiijs clemēs placidus nulli ledere os: arridere omnibus. Do. Clemens est circa recte agentes: placidus etiam circa delinquentes clemēs animo: placidus vultu. Hinc placiditas: quā Var. in outibus esse asserit cum ait. In quis primū nō sine causa putant oues assumptas et ꝓpter vtilitatē: et ꝓpter placiditatē. Maxime eā quiete et aprissime ad vitam hominū.

Placido as. placidum seu placatū facio. Amb. lib. de abel. Graues motus nr̄q̄ adolescentię fida senectutę statione placidantur.

Placitus a. um. participium. Tere. in prol. hecy. Vbi cognite sunt placite sunt.

Placitum nomen significat consensum z veluti pactionem firmatā. Plin. Eadem ętas neronis principatu ad thessalum transiliuit delērem cūctoꝛū maiozum placita et rabie quadā in oīes qui medicos perozabatem. Hiero. in gñ. Nō possumus extra placitū eius quicq̄ aliud loqui tecum.

Placo as. mitē ac placidū facio: ꝓpitio. Placabilis ꝓpiciabilis. Cuius cōpositū est complaco pe. pro. Bel. Conciliare sibi atq̄ cōplacare iudices debent: sensusq̄ eozū expectatiōe causę suspensos rigentesq̄ honorificis ferendisq̄ sententijs cōmulcere nō iniurijs atq̄ imperiosis minitationibus cōfutare.

Placenta: libū farinaceū qđ fit ex farina siliginea caseo z melle: dicta q̄ nobis placeat: vel q̄ ea solerēt deos placare: vel dicit a greco πλακουσ.

Pleruſq̄ raq̄. rum q̄. vnde in nominatiuo tā singulari q̄ plurali. Pleraq̄ penul. co. in ablatiuo producit. Hora. in epis. Si quedam nimis antique: si pleraq̄ dure. Idē. Pleraq̄ differat et ꝑsens in tps omittat. Plerisq̄ mō capit ꝓ maxima parte. Sal. Pleroſq̄ senectus dissoluit nisi qui ferro aut bestijs interiere. Modo pro eo qđ est nonnulli. Quinti. Videas pleroſq̄ ira parcitos. i. nōnullos. Solet etiā esse syllabica adiectio: et ꝓ vna oīonis parte poni: vt cū dicimus pleriq̄ oēs hoc facitant. Significat eā oīes. Tere. in an. Quod pleriq̄ oīes faciūt adolescētuli. Diphthongat aut q̄n απο τοῦ πληρεσ fit qđ plenū frequens significat. Conuersa eā e longa in e diphthō. vt in egna: rbeda: lethe alijsq̄ permultis dictionibus seruatur. Similiter plerumq̄ quod a pleruſq̄ deducitur dupliciter sumi potest. Vno modo pro eo quod ē fere semp. Alio modo (sed rarissime) pro eo quod est nonnunq̄. Quintil. Excussa sunt pleraq̄ vitia verberibus. i. nōnūq̄. Et ab aliquibus

putaꝝ nomen: ab aliquibus aduerbiũ. Inuenit etiã plerus sine adiectiõe. Pacu. Periere Danai plera pars pessundata est.

Plaga percussio vulnus verber. Virg. Plagisq; peremptũ Tonsa per integrã soluunt viscera pellẽ. Aliquãdo plagæ retia dicunt rariora ad capiẽdas feras q plagis. i. foraminibus plena sint. Lice. lib. iij. offi. Sũt ne igit insidiæ tendere plagas etiã si exercitaturus non sis. Virg. Retia rara plagæ lato venabula ferro. Vbi Ser. scribit plagas ꝓprie illos funes dici quibus retia tenduntur circa imam et summã partẽ. Rursus cęli vel terræ spatium amplissimũ: quod etiã tractus z clima a græcis dicit plaga appellaꝝ. Virg. li. vij. In medio dirimit plaga solis iniqui. Itẽ gran de linteũ tegmen candidũ quod sindoni vocãt lecticariã quale est quo nũc vtuntur mulieres Romanæ: olim passim in vsu erat. Var. de vi. pa. Chlamydes: plagæ vela: vasa aurea. Idẽ. Eburneis lectis z plagis sigillatis: et hȝ pmã coꝛ. nisi cũ significat vulnus: quod græce dicit πληγη. Ouid. de tris. Mõ habet in nobis tam noua plaga locũ. Hui⁹ diminutiuũ est plagula. i. parua plaga.

Plagiarius qui plagas. i. vulnera infert: et plagiarius qui hominẽ quẽ scit liberũ esse emit vendit ve aut ꝓ seruo tenet. Itẽ qui libertũ emit vel vendit. Itẽ qui seruo aut seruæ persuadet vt a dño dña ve fugiat: vt eũ ea ve inuito vel insciente dño celat: vinctũ habet emit vel vendit. Dictus plagiarius q lege fania plagis damnatus esset. Lex ipsa plagiaria: crimẽ plagiariũ vocatur. Mar. Impones plagiario pudorem. Plagiarium vocat furẽ libroꝝ suoꝝ.

Plagiator idem quod plagiarius. Hier. ad Florẽtiũ. Magistrũ aũt pueri tui: de quo dignat⁹ es scribere quẽ plagiatorẽ eius esse nõ dubiũ est sępe Euagrius ꝓclb yter me ꝓsente coꝛripuit: cui ille respõdit. Ego nihil timeo: dicit se a dño suo fuisse dimissum.

Plagiosus dicit grãmaticus ludimagister: q plagas infert. Vñ domitũ marsi versus est. Si quos otiosus ferula scutica z cecidit. Et plagiosus est qui suauitate verborũ retrahit a ꝓposita virtute.

Plago as. plagam infero. Aug. lib. xxj. de ciui. dei. Cũ iustissime annosas pœnas seruus in cõpedibus pendat qui verbo aut ictu celerrime trãsciite vel lacessiuit dominũ vel plagauit.

Planus a. um. dicit cuius figura equalis est. Quoniã vero plana nullum impedimentũ habẽt quin vnde cunq; videri possint planũ qñq; ꝓ aperto z manifesto ponit. Et sic habet pe. ꝓ. Planus ꝙ pe. coꝛ. sumit ꝓ scurra non quidẽ simpliciter: sed certi atq; sui generis impostoꝛe deceptoꝛeq; a fallendo dict⁹. Hoꝛa. Nec semel irrisus triuijs attollere curat. Fracto crure planũ. Inter planos maxime celebꝛes fuere Lephisodoꝛus z pamtaleon: qui decessurus vtrũq; filium deceperit seoꝛsum bis prodendo qua parte domus infodisset aurũ qð nusq; erat.

Planꝫ. aduerbiũ. i. certe/manifeste. Quãdoq; omnino Lice. Trebat. Quare si plane a nobis deficis: moleste fero. Augu. lib. ij. con. Quid erat ille affectus animi? Certe eũ plane turpis erat.

Planities equalitas. Sal. Mã vbi planicies erat inter sinistros montes z dexterã rupem asperam octo coꝛhortes in fronte constituit.

Planitudo idẽ qð planities. Col. lib. v. Pertice cacuminũ modice planitudinis: que tũ dipondiaris otbiculi crassitu dinẽ nõ excedant optime panguntꝰ.

Planidus idẽ qð planus. Col. li. iij. Curãq; adhibeto: vt a superioꝛe z siccioꝛe et exiliore in planidioꝛẽ humidioꝛẽ/pinguioꝛẽ/agrũ transferas.

Plano as. planũ facio. Cuius cõposita magis sunt in vsu: videlicet complano: quod est totũ planũ facio. Bel. li. ij. W. Cato. in lib. quẽ de agricultura cõscripsit. Semen cupressi serito crebꝛo ita vt linũ seri solet eo crebꝛo terrã insternito dimidiatũ digitũ iã id bene tabula aut pedibus: aut manib⁹ complanato. Deplano z explano alibi.

Planula a cõplanando dicta est: ꝓ. instrumẽto fabrili quo assamenta leuigant et poliunt. Mã dolabra idẽ videt esse qð ascia vt inquit Do. qui inquit. Dolare est ascia cedere. Et planule sunt quas nos lamas vocamus. Fores eñ cuꝫ planulis ferreis parietib⁹ cardinibus cõiungunt et sup illos deuoluunt.

Planipes: qui pedes planos habet. Vñ comedie siue fabulę genus dicit planipedia: vbi nullo procedebatur cultu: q actoꝛes pedib⁹ planis. i. nudis ꝓscenia introirent. Diom. scribit planipedẽ græce mimum significare: q auctoꝛes planis pedibus. i. nudis intrarent prosceniũ: non vt tragici actoꝛes cũ cothurnis: neq; vt comici cũ soccis: siue q olim non in suggestu scene: sed in plano oꝛchestre positis instrumentis mimicis actitarent.

Plance tabulę plane a planitie ita appellate. Plini. lib. viij. Nec põtes asini transeãt per raritatẽ plancarũ translucentib⁹ fluuijs.

Planci qui supra modũ pedibus palni sũt. i. qui pedes imos graciles habẽt planosq; equaliter q̃si tabellas q̃ plance vocantur. Quo noie dictus est Romanus quidã cuius extant epistolę luculenter scripte. Qui teste Eusebio cũ galliam comatã regeret Lugdunũ condidit: quę ciuitas Senece tẽpoꝛibus deflagrauit incendio. Hic etiã ploti dicunt. Vnde poeta dictus est ꝓmo plotus: ꝓpter huiusmodi pedes. Deinde Plautus.

Planta cũ de pedibus dicit significat totã partẽ inferioꝛem digitosq; et vngues Virg. in moꝛeto. Crurib⁹ exilis spatiosa prodiga planta. Si vo de arboꝛibus ea est q̃ transferendi gratia: vel de arboꝛib⁹ rapta: vt er seminibus est oꝛta: et de herbis quoq; dict. Virg. Hic plantas tenero abscindẽs de coꝛpoꝛe matrum: Deposuit sulcis.

Plantaria ipse plante in terra nate: quę cum radicibus transferunt de vno loco in aliũ. Virg. Siluarumq; alie ꝓcessos ꝓpaginis arcus Expectant: z viua sua plantaria terra. Plantaria etiã dicunt plãtarũ loca. Plini. lib. xvij. Quedã in plantario insita eodẽ die transferuntur.

Plantarius a. um. quod plantari debet: seu qð est aptũ vt plantetur. Colu. lib. vj. Ipse aũt arbuscule hoc modo possunt transferri anteq; plantarias arbuscu las effodias solo: rubꝛica notato partẽ eius quę meridiem spectet.

Plantaris et hoc plantare: quod est plãte pedis. Sta. lib. j. the. Sũma pedũ ꝓpere plantarib⁹ alligat alis.

Plantiger plãtas gerens. Vnde plantigere arboꝛes: que ex sese pullulãdo plantas emittũt. Pli. Siliqua plantigera est in imis partibus.

Planto as. notę significationis: vt homo quidã planta uit vineã. Huius composita sunt deplãto: quod est contrariũ suo simplici. Mã deplantare significat qð plantatũ erat euellere. Plini. Sed vtraq; infirmissima: et que coꝛtice nituntur tantũ vel leui aura ocyssime deplantantur. Colu. lib. ij. Me aut coꝛnu bos ad stipitẽ vehementius offendat: aut extremo iugo trũcum delibꝛet: ramũq; deplantet. Explanto significat sicut deplanto. Idem. Vt sit quę teneri adhuc pampini capulis suis illigent ne ventis explantentur. Et lib. vj. Anteq; explantes arbusculã. Suplanto subtus planto: de quo alibi.

Plantago herba: cui⁹ duo sũt genera. s. maioꝛ z minoꝛ.

Planete ab erroꝛe dicti sunt απο του πλανησ πλανητησ. i. erraticus et vagus vel a verbo græco

πλάνη ἀπάτη erro. Latini ab incessu vocāt errātia et erraticas stellas. Vigidius errones apelllat. Mā vt ait Ser. interdum in hanstrū: interdū in septentrionem: plerumq; contra mundū: nōnunq; cū mundo feruntur. Ūñ virgilius de Mercurio. Quos ignes cęli Cyllenius erret in orbes. Sunt autē septē plane tę Saturnus: Iupiter: Mars: Sol: Venus: Mercurius: Luna. Sed quinq; cōtra mūdū feruñ: et cū mundo qñq; retrogradi sunt. Sol vero ⁊ luna semp contra mundū.

Plango is. xi. ctum. fleo: vnde plāctus ⁊ plāgor. Aliqñ plangere est percutere. Lucil. Plangūt littora fluctus Oui. Plangebāt corpe terrā. Hinc plāctus ⁊ plangor pro percussione. Luc. Erigit ad seuos famulārū brachia planctus. Syl. Liuentia planctu Brachia Catul. Procedūt leuiterq; sonāt plāgore cachinni.

Plasis grēce latine formatio dicitur: hinc plastes plasma et plasmo.

Plastes fictor qui figlinā artē exercet: qui ⁊ figulus ōr. Hieron. Mollis cera ⁊ ad formandū facilis: etiā si artificis et plaste cessent manus tamē virtute totum est quicquid esse potest.

Plastice fictoria vel figlaria: ars figlina qua finguntur imagines ex argylla παρ του πλάσσειν quod est fingere: vnde et proplastice dicit ars faciendi typos id ē formas quib⁹ formādis figlinis operibus vtuntur. Dicit etiam proplastice pro ipsa forma quā ad formanda alia opera adhibent. Pli. Arcesilai pro plasticen pluris venire solitam cōstat ab artificibus ipsis ꝯ aliorū opera.

Plasma atis. et plasmatū figmētum quod et figlinum opus dicit: quod formatū est. Item plasma emplastrum a πλάττο fingo/cōponoq;. Persi. Liquido cum plasmate guttur mobile colluerit. Antiqui eñ nonnulli emplastrum ex pluribus liquoribus rebus commixtis vocem adiuuantibus faciebant. Cato de plasmatis bibendis.

Plasmo as. figmentū aliquod efficio.

Platos grece latine dicit latitudo. Ūñ Plato plates platanus: et multa alia.

Platyophthalmus quasi dilatans oculos πλατυς eñ latus: ὀφθαλμος oculus. Quo noie dictus ē lapis spumę candide nitentisq; qđ stimi appellant: alij stibanti: alij alabastrum: alij turbasin. Mā dilatat oculos ⁊ eor fluxiones/exulcerationesq; inhibet.

Platea via latior: ferecq; militaris pretoria cōsularisq; dicit. Quādoq; etiā capit pro area in quā cōuenire populus solet: cuius pe. cor apud Catul. Lāpridius in heliogabalo. Plateas in palatio strauit lacedemonijs et porphyreticis saxis. Est ⁊ nomē auis quę ad ea volat que in mari mergunt: et capita eor morsu corripit: donec capturā extorqueat. Dicta platea a latitudine corporis.

Platea cū diphr. vbs boetię. Pli. Platee nūero plurali: hinc plateenses populi dicti.

Platanus penul. cor. arbor late spargētibus se ramis a πλατος latū. Petronius arbiter. Mobilis estiuas platanus diffuderat vmbras. Est autē tam masc ꝯ fę. ge. et tam ḡrę ꝯ scē decli. Virg. in cul. Nam primū prona surgebāt valle patētes Aerie platanę. Idē in ge. At steriles platani malos gessere valētes. Hinc platanetū ⁊ platanon ꝓ loco platanis cōsito.

Plato phūs/ab humerorū latitudine dict⁹. Hic antea ex auī paterni noie Aristocles vocabāt. Fuit egregio corpis habitu: ⁊ in palestra se exercuit apud aristonem palestriten: a quo primū cognominatus est plato. Natus est Athenis eo die: quo apud Delon apollo studuit picture: et tragedias: poemataq; edidit. Adeo autē in oñi disciplinarū genere: ⁊ pticertim in phia excelluit: vt diuinus plato ⁊ phor homerus vocatus sit. Cic. lib. tus. q. Platonice maiestatis merimus est buccinator: adeo vt ipsum deum appellet: quē labeo inter semideos cōmemorandum putauit. Cui defuncto Magi vti deo immolauerunt.

Platicerotes beluę lata cornua habentes.

Plati a planis pedibus qui ⁊ plori noiant: soleas quoq; dimidiatas quib⁹ vtebant in venando quo plani⁹ pedē ponerent semiplotia appellabant.

Plaudo is. si sum. Est aūt plaudere quotiēs alicui pro re bene gesta congratulamur: letitiāq; ostendimus. Ambr. lib. ü. de virgi. Que pompa illa: quāta angelorū letitia: plaudentū q habitare mereatur in cęlo: que cęlestē vitam vixit in seculo: Seneca. Vnā rem adūciā et fauere: ac plaudere te iuuabit. Fit etiā quā doq; in derisum: vt est apud Ezechielē: ꝓ eo q plausisti manu ⁊ pcussisti pede ⁊ gauisa es ex toto affectu super terrā Israel. Hui⁹ composita sunt applaudo: quod ē alicui plaudo. Hiero. Ꝺeñ labia torqueatis: trahatis capillū: applaudatis pede: fidē ecclesię apertissime confiteor. Supplaudo: de quo alibi. Est et plaudeo es. Hiero. in ecle. Caput suum mouebit ⁊ plaudebit manu.

Plausus us. Cice. in Cato. Quibus cū a cūcto cōsessu plausus esset multiplex datus.

Plausibile fauorabile iucūdum populare: quod plausu populi excipi potest. Cic. Quoniā plausibilia hęc non sunt; vt in sinu gaudeant: gloriose loqui desināt. Sic oratio plausibilis dicta ē: que placet ⁊ plausum populi meretur.

Plaustrum currus: qđ ex oñi parte sit palam qđ in eo vehitur: vt inquit Var.

Plecto is. xi. ctum. Pm Prif. vel xui. Pm aliquos rum. signi. punio ferio απο του πλήττω ferio. Hiero. in lib. iudi. Si septē crines capitis mei licio plexueris ⁊ clauū hunc circuūligatū terrę fixeris infirmus ero. Aug. lib. de ci. dei. Mā si omne nunc peccatū manifesta plecteret pena: nihil vltimo iudicio reseruare putaret. Huius passiuū est plector. Terē. in phor. Tu iam lites audies: ego plectar pendens. i. feriar. vt inquit Do. Hinc plectrū et plage.

Plector deponens non est in vsu: sed habet composita amplector/complector/circūplector/implector: vñ implexus qđ est implicat⁹. Diego. Sed cū ex lectiōe alia redemptoris nostri sententia ad mentē reducit: ex huius nobis lectionis verbis questio valde implexa generat. Perplector perfecte ligo. Hierony. ad paulinum. Tenent se mutuo: sibiq; perplexi sunt: et quasi rota in rotam voluit. Teren. in eunu. Pergin scelesta mecum pplexe loqui. Dona. Ideo perplexe quia statuerat vitium celare virginis. Hinc perplexor: quod est valde ligo: seu in dubio pono. Plau. in Aul. At scio quo vos soleatis pacto perplexarier. Pactū non pactū est: non pactū pactū est: qđ vobis iubet. Idē in asi. Nec⁹ vllū verbū faciat pplexibile: id est ambiguū multū.

Pectilis penul. cor. quę plexa est. Plaut. in bacch. pro gabea scaphiū: pro insigni sit corolla plectilis.

Plectrum instrumentū citharedi quo fides plectūtur: id est percutiunt. a πλήσσω percutio. Mar. Feruida ne trito tibi pollice pustula surgat. Exornēt docilem garrula plectra lyram. A nostris dicit quādoq; pecten. Virg. Jam pectine pulsat eburno. Plectrū etiā qñq; calcar ęneū qđ olim gallis gallinaceis addebat dum inter se pugnarent.

Plebs bis. vel plebes bei. idem quod vulgus. Hoc ē vilior pars populi. Gel. Plebs in qua gentes ciuitū patricie nō insunt. Pli. Tanta plebei cōsternatione vt primo pulsus ex ea regiō: mox te interempt⁹ sit. Huius diminutiuū est plebecula.

Plebescitū plebis statutum. Scisscere eñ statuere est.

Scita vero plebis appellant ea quę plebs suo suffragio sine patribus iussit plebeio magistratu rogante vtpote Tribuno. In populo eīm omnis pars ciuitatis et omnes ordines cōtinentur: in plebe neq; equites sunt neq; patricij.

Plebeius a.um. quod est plebis: vt plebei ędiles.

Plegma atis. rete crines intorti: hoc est trice et omne textum.

Plemmyriū fluuius sicilię qui per agrū syracusanū labitur: a πλημμυρω quod est erundo.

Plenus a.um. quod est vacuo contrariū: hoc est in quo nihil est vacui sed integrū atq; perfectū est: hinc plenitudo perfectio.

Pleniluniū: vide in dictione luna.

Pleonasmos latine cumulatio: siue adiectio. Figura quotiēs supflua adduntur: vt Sic est ore locuta πλεῖον eīm plenus dicit.

Pleo es. ēuis non sit in vsu habet tn composita. Cōpleo: expleo: impleo: a quo adimpleo/oppleo/repleo et suppleo. Lact. lib. vij. Et replebunt montes cadaueribus ossibusq;.

Pleiades stellę quę taurū prcificiūt ꝑter caput qō ortu suo primę nauigationis tēpus ostendit. πλειάδες latine vergilię dicunt a verni tēporis significatione quo oriunt. Nā vere exoriunt et circa equinoctiū earum ortus matutinus est. Hyginius inter huius tauri finitionem et caudam arietis stellę sunt: quas nostri. Vergilias: greci pleiadas dixere. Fuerūt athlantis filię septem ex pleione nympha cū quibus Iuppiter cōcubuit. Vn et pleiades dictę: et ex hoc relate sunt in numerū syderum. Vulgo pulcenaria dicūt. Vel a pluralitate πλειόνες. Pleones enim greca lingua plures dicunt. Plures autē simul apparere certū est. Pherecydes tradit septē sorores fuisse lycurgi filias ex naxo insula. Et quia liberū educauerūt a Ioue inter sydera fuisse relatas. Harū nomina putantur. Electra: Alcinoe: Celeno: Merope: Asterope: Taygeta: Maia: quarū septima vix cerni potest. Ouid. lib. iiij. fast. Pleiades incipiūt humeros releuare paternos. Quę septem dici: sex tn esse solent. Seu ꝙ in ampleru ser hinc venere deorū. Nam steropē marti cōcubuisse ferunt: Neptuno alcinoen: et te formosa Celeno: Maian et electrā taygetēq; Ioui. Septima mortali merope tibi Sisyphe nupsit. Penitet et facti sola pudore latet. Siue ꝙ electre Troię spectare ruinas. Non tulit ante oculos oppositaq; manū. Fit autē quādoq; hęc dictio tetrasyllaba. Proper. Non hęc pleiades faciūt nec aquosus Orion. Aliquādo abūcit e. et dicim⁹ pliades. Sta. lib. j. syluarū. Nec par egeas hyades pliadūq; niuosum Sydus et olenius dignū peruisse sub astris.

Plethron quidā pro iugero accipiūt. Alij duo plethra singulis contineri iugeribus existimāt: vt hero mathematicus in plethro pedes centū in iugero ducentos contineri scribens.

Pleuritis idis. dolor laterū grece πλεύρα ϛησ πλεύρας latus dicit. Vnde pleuriticus qui hūc morbū patit. Sunt etiā qui hūc morbum pleuresin vocent. Vacer. Lostarū quā pleuresin attica lingua.

Plico as. aui. atum. et plicui plicitum. A quo quattuor composita: applico: cōplico: explico: et implico: similiter duplex prēteritū et duplex supinū habēt. Relitq; solū in aui. atum. terminant vt duplico/triplico/quadruplico/multiplico/replico/supplico. Significat autē plicare nectere et veluti rugas facere. Tractū a greco Cōplico simul plico/cumulo. Hiero. in prolo. Iob. Si flicellā iunco texerē: aut palmarū folia cōplicarē: vt in sudore vultus mei comederem panem meū. Lact. li. v. Quid leno nisi vt bonis exuat: quid fur nisi vt plura cōplicet: Implico innecto/inuoluo. Sal. lib. iiij. hist. Implicite rates mysteria prohibebant. Lact. lib. ij. Nā cū bello ciuili vrbano implicitus graui morbo abstinere ꝑlio statuisset. Aliqn implicare ornare. Plau. Implicat ad speculū caput Circūplico. Bel. Surculo cōpari quē habebat capite ad funē proinde vt debere fieri sciebat circūplicabat. Replico dissoluo. Plau. Replica tricā atq; extende. Et replicare rursus explicare: dicere. Hier. ad Lucinū bethicum. Hęc et ipse intelligis quo animo replicē. Pli. Quā sępius ille replicasset tandē ꝑsuasit. Duplico: a quo ꝺduplico: multiplico: et supplico: de quibus alibi.

Plicatile quod plicat: vt nauis plicatilis: cum facta est ex corūs. Et plicabilis crista vpupe.

Plodo is. si. sum. significat quatiendo siue collidendo et manibus pedibusve sonum aliquem facio. Cuius composita sunt Applodo quod est iurta: seu ad aliquid plodo. Quintili. Complodere manus scenicū est: pedes applodere interim licet. Festus. Sunt qui appludam sonitionis liquidissimum genus putent ꝙ statu deūciatur et quasi applodatur. Applodere per translationem est fauere ac testari bonorem illo motu. Cōplodo: explodo: displodo: et supplodo de quibus in explodo.

Ploro ras. Vide in dictione Fleo. Eius cōposita sunt comploro simul ploro. Liuius. lib. j. Tum demum palam facto: et complorātione in regia orta Ser. presidio firmo munitus primus iniussu populi voluntate patrū regnauit. Deploro/explodo/et implodo: de quibus locis suis.

Plostrum idē quod plaustrū. Nam au. in o. sępe cōuertitur. Huius diminutiuū est plostellū. Augu. lib. de ci. dei. Nam hoc turpe mēbrū per liberi dies festos cū honore magno plostellis impositū prius rure in cōpitia: et vsq; in vrbem postea vectabat.

Plori qui planis sunt pedibus exiguā et fere nullam in medio concauitatē habentes.

Pluma mollior et exigua penna. Hinc plumeus a.um. vt lectus plumeus. Implumis et hoc implume: qō ē sine pluma: vt Auis implumis. Sunt qui dicāt plumā quorundā lingua significare acum. Vn plumarius a.um. vt opus plumariū.

Plumula diminutiuū parua pluma. Colu. lib. ix. Plumule sub cauda clunib⁹ detrahende ne stercore coinquinate durescant: et naturalia ꝑcludant.

Plumarius a. um. quod ex pluma est. Et plumariū dicitur opus acu factum: quod greci a liciorum multiplici varietate polymitariū appellāt. Hiero. in exo. Decē cortinas de bysso retorta variatas opere plumario facies.

Plumarius qui acu depingit. Vnde ibidem legitur ꝙ Achisamech fuerit optimus lignorum artifex et polymitarius atq; plumarius. Cato de libe. educā. Et enim nulla que non didicit pingere potest bene iudicare quod sit bene pictū plumario: aut textore in plumaribus plagis.

Plumatile penul. cor. quod ex plumis factū est. Plau. Comatile aut plumatile plumis implere. Nonius clauatū interpretat: aut ex pluma factū.

Plumo as. plumā facio. Vnde plumatū esse pennatū dicimus. Bel. li. j. Auicula ē parua nomē est cassita habitat nidulaturq; in segetib⁹ id ferme tpis vt apte tat messis pullis iamiā plumantib⁹. Et plumare est acu pingere. Flau⁹ Vopiscus Laneas tunicas purpura micantes et plumanti difficultate pnobiles.

Plumesco es. a plumeo is. fieri cōuenit pennatus fio. Aug. lib. iiij. cō. Aut quid tum aberat paruulis tuis longe tardius ingeniū cū a te longe non recederēt vt in nido ecclesię tuę tuti plumescerent.

Plumbū duplex est albū. i. et nigrū: albū stagnū dicit.

Nigri plumbi duplex origo est. Aut em̃ sua sponte nascatur vena: nec quicq̃ aliud ex se paritur aut nascitur cū argento: mixtisq̃ venis conflatur. Primus liquor qui in fornacibus fluit: albū plumbū et stagnū vocat. Secūdus argentū quod remansit galena dicitur: et latine plumbago.

Plumbeus a.um. quod ex plumbo est: vt imago plumbea. Aliquādo dicit nigrum. Unde Plau. plumbeū hominē appellat liuidū. Per translationē quoq̃ plūbeum ingeniū obtusum dicit: et quod penetrare cogitando non potest.

Plumbago cōmunis vena plumbi ⁊ argenti: grece molibdena. Pli. Frequens ⁊ his plumbago: hoc est vt insule plumbei videantur.

Plumbarius a.um. quod ad plumbū pertinet: vt plūbaris officina. Plu. Pstimmythiū quoq̃ hoc est cerusam plūbarie dant officine.

Plumbarius rij. qui ex plumbo facit opera.

Plumbo as. ferrumino. Pli. Necq̃ argentū ex stagno plumbat qm̃ prius liquescit argentū. Hinc replūbo quod est resoluo. Jureconsultus digestis de auro et argento legato emblemata vasis et lapidib⁹ inclusa replumbari posse significat.

Plumbatura: modo ferruminationē significat: modo quācūq̃ cōiunctura plumbo factā.

Plumbate dicūt pilę plumbee: q̃s veteres peregrino vocabulo Manobarbulos vocabāt. A quo ⁊ milites qui his vtebant manobarbuli appellati sunt.

Plus pluris ge. neu. In obliquis vero ⁊ numero plurali trium generū est. Et ꝑm Prisci. comparatiū est significatione tm̃ non voce: ab eo qđ est multum. At Gel. lib. v. non comparatiū sed absolutū dicit. Ut̃ Amb. formauit comparatiū: cū dixit. Cuius parentes dum requisisset cepit offerre plurima ⁊ pluriora ꝑmittere vbi etiā compatiū suppositi superlatiuo qđ fieri consueuit. Ouid. lib. ix. met. Sed que cū tibi sit iunctissima iūctior esse experit. Dicimus aūt plus hac re: et plus hanc rem. Teren. in eu. Non plus tribus. Vict. lib. vij. Asseres directi disponātur inter: nec plus spatiū habentes pedes binos. In plurali Plura et pluria. Do. Antiqui hoc complure et hęc compluria: qđ nostri cōplura dicūt. Cic. in ꝓtagora. Cōfirmanda genera cōpluria: Credo q: veteres hic ⁊ hęc plures ⁊ hoc plure: nō hoc plus dicebāt. Gel. vero refert Capitonē docuisse pluria latinū esse: plura vero barbarū. Nunc aut̃ de vsu ⁊ pluria ⁊ plura dicimus. Unde ⁊ cōpluria ⁊ cōplura. Teren. in phor. Multa aduenięti vt fit noua hic cōpluria. Sed differūt abinuicē plura et cōplura: q̃ plura possunt esse duo: complura duo esse nō possunt. Illud cōpatiuū: hoc minime: ideoq̃ non regit casum. Complurimus non reperitur: sed tantū plurimus. Est etiā plus aduerbiū. Et plus satis dicimus ꝓ eo quod est magis me ⁊ plusq̃ satis. Teren. in eu. Accede huc ad ignē iam calesces plus satis. Componit quādoq̃ plus et dicimus perplus. Ab eo fiunt deriuatiua. Pluralis et hoc plurale: et pluratiuus a.um. vt pluris: vel pluralitiuus numerus.

Plurifariā aduerbium significat pluribus modis: siue plurib⁹ locis. Sue. de Tibe. Cubicula plurifariam disposita tabellis ac sigillis lasciuissimarū picturarū adornauit.

Plusculus a.um. diminutiuū a plus: cuius plus a masculino vel femenino nō veniat. Et significat parum plus: vel aliquāto plus: vno petit pl⁹. Ter. in phor. Tum pluscula supellectile opus ē. Idē in hecy Primū dies complusculos.

Plurimus superlatiuū a multus: quod etiam quādoq̃ ꝓ longo ponit. Virg⁹. Jamq̃ ascendebāt collem qui plurimus vrbi imminet. Ut̃ apud eūdē nux plurima. i. longa: qua significatur amygdalum.

Pluteus machina ad expugnādos muros ad similitudinē cassidis. Conteritur e vimine ⁊ corijs protegit: terniscq̃ rotulis: quarū vna in medio: due in capitib⁹ apponunt: in quācūq̃ partē volueris admouentur. Hos obsidentes muris admouēt: applicātq̃ ⁊ corū munitiōe sagittis: seu alijs missilibus defensores de propugnaculis exturbant vt scalis ascendēdi prestetur occasio vt inquit Uege. Cęsar sempq̃ hostibus spes victorie redintegret: eo magis q̃ deuictos pluteos turriū videbant nec facile adire apertos ad auxiliandum animaduertebāt: postea vero etiā tabulę quibus aliquid ꝑsepiretur eodē nomine dicte sūt. Liui. Cratibus pluteisq̃ ⁊ linteis contectus. Sue. in Cal. Accipere videt pluteum pro fulcro tou discubitorū cū inquit. Quosdā summis honorib⁹ functos cenanti modo ad pluteū modo ad pedes stare succinctos linteo passus est. Var. Mā pluteo vindice tutus erat. Librorū quoq̃ et tabularū signorumq̃ repositoria plutei appellantur. Juue. Et iubet archetypos pluteum seruare cleantbas. Hinc plutealis ⁊ hoc plutreale. Unde a Cicerone sigilla plutealia imaguncule pluteis. i. tabulis incluse. Tabula insuper qua vtuntur hi qui litteris dant operā et scribūt pluteus literalis dicitur. Pers. Nec pluteū cedit nec demorsos sapit vngues. Pluteū etiā dicebant spatiū id quod inferiores colūnas a superiorib⁹ per longitudinē in fronte dispescebat.

Pluto saturni filius ex Opi ꝓiuge ⁊ frater Jouis atq̃ neptuni. Qui cū ad regni diuisionē venissent pluto/ni qui natu minor erat et Agesilaus vocabat pars occidentis obtigit secus inferum mare. Jouj plaga orientalis Neptuno insulę. Hinc datus est locus fabulę: vt Jouj imperium cęli: neptuno maris: plutoni inferorū obtigerit. Pluto aut̃ Sumanus: dis: orcus: vagus ab vrgendo. Uedius Juppiter dictus fuit. Idem quietalis est appellatus: quasi mors quies sit erumnarum.

Pluo is. plui: plutum: quādoq̃ suppositū habet: sed nō appositū. Hiero. in Gen. Non em̃ pluerat dns sup terrā. Et iterum. Ego pluam super terrā. Aliquādo id quod pluit ponitur in ntō. Tibul. Multus et interq̃ deplueretq̃ lapis. Val. Mar. In piceno lapides pluuisse ait. Augu. lib. iij. de ci. dei. Sed cū pluit terra cū pluit creta cū pluūt lapides: non vt grando apellari solet hoc noie sz omnino vt terrę: vel cretę: vel lapidū pluuia. Quandoq̃ ablatiuū apositū habet. Liui. lib. vj. de bel. mace. Tarracine et Amiterni nunciatū est aliquotiens lapidibus pluisse. Aliq̃ actem̃: vt deus pluit aquā: pluit manna. Aliq̃ id sup quod pluit in ntō ponit. Hiero. in Eçe. Tu es terra immunda et non cōpluta in die furoris. Quinti. lib. vj. Cum cęnaculū eius perpluueret. Huius cōposita sunt Appluo. Pli. Nisi appluat exanimat. Cōpluo. Var. Quo impluebat dictū impluuiū. Sursum qua compluebat cōpluuiū. Depluo deorsum pluo. Impluo intus siue supra pluo. Colu. lib. ij. Tremellius quidē asseuerat priusq̃ impluerit ab auibus: aut formicis sata edi vbi estiuis serenitatib⁹ ager aret. Perpluo per mediū pluo: qđ vernaculo sermōe dicim⁹ stradiouere. Plaut⁹. in Tri. Benefacta benefactis alijs pertegito ne perpluant. Quint. Cum cęnaculū eius perpluueret.

Pluuia ę. est iugis ⁊ lenta aqua dum pluit.

Pluuius a.um. vt aqua pluuia: q̃ plura est. Pli. Terit q̃ in mortarijs admixta aqua pluuia. Hora. lt. j. carventos pluuios vocat: hoc ē pluuiā inducētes. Col. perpluuiā noiat: in quo sępe fit pluuia.

Pluuialis seu pluuiatilis adiectiua eiusdē significationis: cū pluuius. Festus. Compluuiū quo de diuersis

sectis aqua pluuialis cōfluit in eundē locū. Col. li. r. Infossi lacus signo constituunt: qui receptā pluuialē aquā continēat. Et dies pluuiales ab eodē dicti sunt in quibus pluit.

Pluuiosus sa. sum. vt Annus pluuiosus: in quo fuerūt frequentes pluuię.

P Ante N

Pneuma atis: spūs/flatus. Pneumaticꝰ: spūalis. Ūñ Pneumatica organa dicunt spiritalia. Plin. lib. xix. E puteo particis pneumaticisq; organis tollēdo. Dicit ꝛ in musica ratio pneumatica.

Pneumon: latine pulmo: quod a πνέω spiro descēdit. Unde Pneumonia: quod ꝛ Peripneumonia: inflā matio pulmonis cuꝫ ex aliis causis: tum ex distillatione vehementi vel synācha vel suspirio vel pleuritide pueniens: vt sanguis inde copiosus excreari soleat. Hinc Pneumonici: q̄ laborant ex pulmone: qui latine dici pñt Pulmonarii. sicut a Col. ouis pulmonaria dicta est cuiꝰ pulmo afficitur.

P Ante O

Poculū: ꝓprie vas quo bibitur: a potione dictuꝫ. Augꝰ libro. xix. de ciuitate dei. Nō enim calix et potio quā continet calix simul dicit poculū/sed calix solus: sic tñ ꝙ potioni cōtinēdę sit accōmodatus. Sumit tamen q̄nq; ꝙ eo quod bibimus. Virgil. Pocula si q̄s ęque miscere nouerce.

Pocillū diminu. puū poculū. Pli. libro. iiij. L. papyrius impator aduersus samnites dimicaturꝰ: votū fecit si vicisset Ioui pocillū vini. Plau. in Asi. Tecum vna postea tecū ęque pocilla potitet.

Pocillatores: pincernę q̄ ministrāt/pocula mēsę ingerētes. Ūñ Ganymedes q̄ a diis raptꝰ fert vt Ioui pocula ministraret/pocillator appellatus est.

Podagra penult̄. co. re. pedum dolor: πους ꝛ ἀγρα atrocitas. Var. Litigat et podagra diodotus flacce laborat. Ouidꝰ lib. ij. de pon. Soluere nodosā nescit medicina podagrā. Podagra: morbus pegrinus est. Nam si Italię fuisset antiquitus: latinū nomē inuenisset. Nō enim Roma cum sudando ꝛ laborādo viuebat/hoc malū cognouit. Est autem podagra rubens/hoc est calida. Est frigida: est multiplex: de qua apud medicos. Podagra etiā dicit pedica: laqueus quo capiunt animalia.

Podager/podagricus ꝛ podagrosus: qui podagra laborat. Aen. Nunq̄ poctor nisi podager. Plautꝰ in Mer. Sed tādē si podagrosis pedibꝰ esset eutbicꝰ.

Podalirius: ꝓprium nomē Esculapij/filij et fratris Machaonis/medicinę artis ꝑclari: qui cū grecis ad Troiam ob medicinā ꝓfectus est: A pedū magnitudie sic appellatꝰ. Medicinā autē diuinā ꝓfecto videri oportet: si illud quod i. plogo. pgnosticoꝝ scribit: his verbis grece Hipocrates fuerit adiunctū quacunq; via posset futuri habere rationē: ἀμαθὲ καὶ εἰ τι θεῖον ἐρεσσῃ ἐρῆσι ῥοὐσησι ναὶ τοὺτου γὴν προρο ια μεμαρθαγειν ουτω γαρθαυμαξοι τοτε δι καιωσ και ικροσ αγαθοσ αρειη.

Poderis penulē. co. talaris tunica duplici syndone: vt inquit Hiero: quam Josephus byssinam vocat. Hęc adhęret corpori: et ita arta est et strictis manicis: vt nulla omino in veste sit ruga: et vsq; ad crura descendit. Solent milites habere lineas/quas camisias/vocāt: sic aptas mēbris ꝛ astrictas corpibus: vt expediti sint vel ad cursus/vel ad ꝑlia dirigēdo iacula: tenēdo clypeū/ensem vbrādo/et quocūq; necessitas traxerit. Ergo ꝛ sacerdotes parati in ministeriū dei vtūtur hac tunica: vti habentes pulchritudinem vestimētoꝝ nudoꝝ celeritate discurrāt. Dicta poderis a πόδων: id est a pedibus.

Poder: posterioꝝ ps corpis pudenda: ꝙ ex ea pedes fluere videntur. Iuue. Et podice leui ceduntur tumide medico ridente matisse.

Podia: funis in naui quo tenditur velum.

Podium: locus ad spectandum habilis/a pede nomen habens: siue quia pedis modo ꝓiectura illa quę podium facit ꝓcedat: siue ꝙ ad pedes edificiorum strui consueuisset: siue ꝙ in eo pedibus bęreamus. Nunc vulgo dicit Weniana. Solet em̄ fieri extra domus parietē locus porrectus instar pulpiti mutilis e marmore suppositis. Iuue. Omnibus ad podium spectantibus. Suetoniꝰ de Nero. Cęterū accubans primū quis foraminibꝰ: deinde toto podio adagro spectare consueuerat. Sed et asseres tornatos in cōclauibus et aliis locis supcilij modo parietibus suffigi solitos: in quibus candelabra ꝛ poma ꝛ codicilli sustinent: podia maternus sermo appellat. Huius diminutiuū est Podiolum.

Poecile fuit porticus Athenis nominata ex varietate picture. Grēci em̄ ποικιλον variū dicūt: ποικιλίαν varietatem. Unde ꝛ lapis similes vocatus est. Pyrrho: pęcilos a varietate rubētiū maclaꝫ. In hac aūt porticu Zeno phs discipulos docebat: vñ ꝛ stoica secta nomē accepit/ꝛ phi stoici nuncupati: q̄ antea çenonū ab ipo doctore appellabant: στοα em̄ grece porticus vocat. Plin. li. xxxv. Pic et Athenis pinxit porticū quę pecile vocat gratuito.

Pœnus carthaginēsis: a Phœnix. sed aspiratio detrahitur: ꝛ e in u mutat in derivatiuo. Punicꝰ a. um. nō penicus. Vide infra in dictione Punicus.

Pœnulus diminutiuū est a Penus: vnde Plautina fabula nomen sumpsit.

Pœna: supplicium: a pendēdo: vt Var. inquit: quo q̄s ob delictū afficit. Alij a greco qō est ποίνη.

Pœnaꝫ ꝼo octo genera Cice. cōmemorat. Damnū/vincula/verbera/tallionē/ignominiā/ exilium/seruitutem/mortē. Hinc punio/quasi penio: pœna afficio.

Pœnam pendere: est mulctam soluere: quia hoc penso gre fiebat.

Penalis ꝛ hoc le. qō ad pœnā ptinet: vñ ꝛ Penal actio

Pœnitet ebat. tuit: quasi pœna tenet. Pœnitere dicimus cū quę ipi fecimus: ea nobis post incipiunt displicere et molesta esse. Cic. Nam quod obiectū est de impudicicia: quodq; omniū acculatorū nō criminibus sed vocibus maledictisq; celebratū est: id nunq̄ taꝫ acerbe ferret. W. Celius vt eū pœniteat non deformē esse natum. Quoniā ꝼo his etiam quę nobis: aut tędio/aut pudori sunt pœna quędam esse videtur: fit vt pœnitet aliquādo ꝓ tędet/ pudet seu dolet accipiatur. Liuius libro. j. Nec me eoꝝ sententię esse pœnitet. Cice. in Cato. Num igitur si ad centesimū vixisset annum: senectutis eū suę pœniteret. Accipitur interdū ꝓ paꝫ videtur: et a penuria deduci sentit Bel. Terē. Ne quantū hic opis fiat pœnitet: id est parum videt qō/a seruis fit. Cice. lib. j. offi. Tādiu autē velle debebis: quoad te quantū ꝑficias nō pœnitebit. Inuenit etiam peniteo tes. et pœniteoꝝ deponens. Nam sicut pœnitet me dicimus: id est pœna tenet me: ita pœniteoꝝ passiue: hoc est: pœna teneoꝝ. Hiero. in Ecclesiastico. Fili: sine cōsilio nihil facias: et post factū nō pœnitebis. Et in Actibus aplicis. Pœnitemini igit ꝛ cōuertimini/vt deleant peccata vestra. Hinc fiūt ptricipia Pœnitens/pœniturus et pœnitendus. Acciꝰ. Nec te nec quēq̄ arbitroꝝ pœnituꝫ tuę laudis. Col. lib. ij. Itaq̄ hic ager siue exercet siue cessat: colono est pœnitendus: ac tanq̄ pestilens refrigiendus.

Pœnitentia ꝛ pœnitudo i vno significato accipiunt: et a pœnitet quo ad primū significatū fiūt. Hiero i li. Reg. Triumphatoꝝ i Israel nō parcet: ꝛ pœnitudinem nō flectet: nec em̄ homo est vt agat pœnitentiam.

Poeta ἀπο τοῦ ποιεῖν: qđ ē facio/effingo: q̄si fictor. Est em̄ q̄ elegātia carmina fingit. Aupd grecos autē poete p excellentiā q̄nq̄ sunt: vt his ꝓbis scribit iterpres Oppiani de piscibus: ποιηται μεν καταεξοχην εισι περι εσπερον ευπολις ησιοδος αρατιμαχος νικανδρος και παρυασις.

Poema matis. et Poematum/et Poesis: poetarum opus: est figmtū/siue fictio. Plaut° in Asina. Nam nec fictū vnq̄ nec pictum in poematis. Sunt tamen qui distinguant inter Poema et poesim: q illud sit inuentio qua q̄ paucis verbis exprimitur: hęc vo textus ipe scptorū z op° totum. Lucil. Item quęuis nō magna ps poema est: poesis opus totum: totaq̄ illa summa est vna.

Poeticus a.um. qđ ad poetā ptinet. Hinc poetice aduerbiū: qđ est more poetaꝝ.

Poetice: ars ipa: sicut grāmatice z rhetorice.

Poetria ę. z poetris idis. p modum patronymici fęmi. Per. Poetridas picas cātare credas pegaseū Helos. Cornut°: poema vł poetriā componētes.

Poetor aris. in poetica exerceo/siue poetā ago. Ennius. Munq̄ poetor nisi podager.

Pogonia dici pōt barbata: genus cometę: πωγων est barba. Pli. lib. ij. Pogonias vocāt/cui° inferiore ex pte in specie barbę lōge ponit iuba.

Polis grece: latine ciuitas et vrbs dicit. Ita Neapol. Hinc Politic°a.um. qđ est ciuile. Cice. Sed quę pōt esse homini politico delectatio: cū aut hō imbecillus a valentissima bestia laniatur.

Polypiron: sepes fertiles multi frumenti

Polion πωλιον significat pulli asinini fimū: quē equa initio partionis ante fetū effundit: vt inquit Aristot. Pli. vo polean vocat.

Polio is. iui. vel polij. itum. significat orno/et quasi politico more compono. Hinc Politus dicimus: cultū ornatum. Et politiones agror: cultus diligentes: sicut politiones vestimentor/mundicię et cultus. Cice. Pub. Lentulo. Nāc vt Apelles Veneris caput z summa pectoris politissima arte pfecit. Nui° composita sunt Depolio/expolio/et ppolio: quę pfectionem actus denotant. Festus. Depolitū: pfectū: quia oēs pfectiones antiqui politiones apellabant. Cice. lib. ij. ad Veren. Difficillimū est inuentu expolire z expedite pnūciare. Idem. L. Luceio. Tu interea nō cessabis: et ea quę habes instituta perpolies. Repolio: rursus polio. Col. lib. ij. Sin ptinus vsui destinantur/scz frumenta: nihil attinet repoliri: satisq̄ est vmbra refrigerari.

Politia: a polis: quę est ciuitas: latine ciuilitas: interpretatur. Piero. Scotor natio vrores ꝓpias nō habet: z quasi polionis politiā legerit/et Catonis secteꝝ exemplū: nulla apud eos cōiunx ꝓpria est: sed vt cuiq̄ libitū fuerit/pecudū more lasciuiūt.

Policies: mūdicies z ornatus dicitur.

Polimenta: resticuli porcor cū castrant: q ad similitudinem vestium poliantur.

Polleo es. p duplex ll. possum/valeo. Cicero in Para. Nec est vlla res quę plus apud eum polleat/q̄ ipsius voluntas atq̄ iudicium. Liuius lib. j. Multū illi terra/plurimū mari pollent. Et pollere: splendere. Plini° lib. xxxvj. Ex oleo et aqua cilicię cotes pollēt. Huius cōposita sunt Prępolleo: quod est vltra alios polleo. Liuius libro. j. Ardeam ruruli habebant gēs (vt in ea regione atq̄ in ea ętate) diuitūs prępolens. Repolleo: a quo repollesco: quo vsus est Col. libro. v. Plurimarū stirpium natura sic cōmodat: vt circa cicatricem nouellis frondibus repollescat: id ē repullescat. Equipolleo: equiualeo.

Pollētia: potētia. Plaut° in Ru. Nec ineptor potior sit pollētia. Et Pollētia: dea potentię: quę a Romanis colebat. Itē Pollētia Plinio auctore: oppidū fuit in maiore balearū. Fuit z altera pollētia iuxta Alpes/inclyta lanarū nobilitate. De qua Syr. lib. viij. Fusciq̄ ferax pollētia villi. Fuerūt z pollētini i pice/no in q̄nta regione Italię/nō multū distātes a tolētinatibus: vt indicat Pli. lib. iij.

Pollex: digitus grossus manus: q vi et potestate interęteros digitos polleat: nec in sinistra cessat: nec minus q̄ tota manus semp in officio est. Unde et apud grecos αντιχειρ antichir vocat: quasi, pmanus z q̄si altera manus videat. Alio nomine apellatur Pallux: ἀπο τοῦ ἀλλομαι salto: q cōstricta manu, primū digitū solus scandat.

Pollicaris et hoc re. adiectiuum a Pollex. Plini°. Digitorū hominis longitudo ill° et interim falcata pollicari latitudine.

Polliceor: verbū cōmune ꝑm Prisci. Nam in significatione passiua vsus est Ouidi° de arte. Pollicitis dies quilibet esse potest. Est autē polliceri vltro seu ex pactione aliquid, pmittere. Compositū ex pol pticula affirmatiua/siue a porro/siue a poli: quę multū significat p exceptionē: z liceor. Hinc fit pollicitor frequentatiuū: a quo pollicitatio.

Polemon penul. corre. pbus Athenien sis Philostrati filius. Qui cū in iuuentute petulans esset: z aliquā do ebrius z coronatus/Xenocratis scholā ingressus fuisset: eius oratione (q̄ tunc de pudicicia erat) adeo mores immutauit: tantumq̄ in pbia, pfecit/vt Xenocrati in schola succederet.

Pollio inis. z pollen inis. a Polleo deduci videt: flos tritici. Pli. lib. xviij. Et Aphrico iustum est e modiis redire semodios/z pollinis sertarios q̄nq̄. Ita enim appellāt in tritico qđ florē in siligine.

Pollinarius ria. rium. quod ad pollinem ptinet: vt Cribrum pollinariū: quod de lino/nō de setis equorū fit ad pollinem purgandū: Nam cribria quę ad excutiendam farinā fiunt/excutoria dicunt. Pli. in eodē. Cribror genera Gallię setis equorū inuenere: Hispani e lino excutoria ac polinaria.

Pollintor: curator pistrini: q̄ pollinario cribro pollinē excutit: a polline farina deductū nomē. Cato. Spari um mercēnariū pollintorē diuti° eūdē ne habeat die.

Pollincere: est farinam in pistrino lucrifactā diuidere: z pollinctio: ipa diuisio.

Pollinctor cūm c. accuratos funerū et redemptor dicitur: id est qui funera morientū curat: quasi polluto/rum vnctor: id est cadauerū curator. Unde pollinctū funus dictū a pollinctibus vnctū. Pollincere: est curare vngere q̄ cadauera. Apul. Pollincto: ciuis funeri dū vnctionē parauit. Hunc Festus polluctorem pnūciare videtur. Quas inquit pollucere merces liceat tē. Plau. in Asi. Ecquis currit polluctorē accersere. Pollincere: ad pollinctum emere/ siue corpus mortuū curare. Pollinctus: ipa curatio. Plau. Carthaginenses fratres duo fuere: eor alter viuit: alter ē mortuus: ꝓterea apud vos dico confidentius: quia mihi pollinctor dixit qui eū pollinxerat. Hinc pollinctura: ipa accuratio. Idem in Sti. Hodie pollinctura est. Libitinarius dicebat: qui necessaria funeribus vendebat: z qui rationibus ꝑerat libitinę: in cui° templo quę ad sepulturā ptinebāt vendebantur: sicut docet Plutar. in pble. Seneca lib. vj. de benefic. Vota libitinario r esse vt morres plurimor optēt: quod ill° questuosissimū est.

Polluceo ces. xi. verbum sacrificale et reddentiū libamenta deis. Significat eīm pollucere multz dedicare vł deuouere: ex poli multum z luceo: q is qui talia facit multum luceat/ob lumina sacrificiorū. Vel pol lucere: est libamenta Herculi in aram porrigere/z sacrificiū polluctū/ q Herculi decima data sit. Plau.

in Sti. Ut decimam partem Herculi polluceam: id est splendide dedissem. Hoc verbo vsi sunt auctores quotiens opiperas dapes velut in sacrificium dei/et in ꝑmis Herculi facturi erāt: cui deo decimas omniū rerum Romani voto reddebant. Unde Macrobius tillones eos ꝓprie dicit/qui ad polluctū Herculi vltimi cū venirent catillos liguriēbāt ad polluctū: hoc est ad magnificū epulū: quale Herculi solebat fieri. Polucibiliter cęna dicta est opulenta. Hinc pollucibiliter: splēdide et laute. Plau. in Bac. Palcite parasitos: obsonate pollucibiliter.

Polenta et pulēta: vtroq; mō dicit̄: q̄ sic fit. Perfusum aqua hordeū siccāt nocte vna: postero die frigūt: deinde molūt frangūt: seruātq; in multos dies. Unde in Josue scribit̄. Et comederūt de frugib⁹ terrę in die altero: et ącimos panes et polentā eiusdē anni. Inuenitur etiā hoc polēta. Ouid. li. iiij. Metam. Dulce dedit testa q̄ coxerat ante polenta.

Polluo is. lui lutū: quasi pollauo: sed ꝓ contrarium sępenumero ponit̄ ꝓ inquino: siue ꝓ antiphrasim/ siue ꝙ ea quę inquinant̄ madefieri necesse est. Lactan. libro quarto. Omnia scelere ac libidine polluebam⁹. Hinc nocturnam geniturā somno sparsam polluti onem appellant.

Pollubz: vas trulleū/quo manus lauam⁹: vulgo bacile dicit̄. Liu. Argenteo pollubro et aureo gutto. Fabi⁹ pictor. Aquā manib⁹ dato: pollubz frustra manu tenero: dextra vasum cū aqua.

Polus: quasi cęli cardo. Duo aūt sunt poli: scz Arctic⁹: id est boreal: et Antarcticus/austral. Et ab altero in alterū ꝓtenditur axis a quibus sustinetur. Borealissimus his qui sunt in nostro hemisphęrio: Australissimus et depressus: et qui a nobis videri non possit. Dictus polus/a πολω verbo greco: quod verto sigui ficat/et circūago.

Polyandros: latine mltos viros habēs. Polyandriū loc⁹ vbi sunt multa sepulchra publica.

Polyarna multoz agnoz. Varro li. ij. de re rust. Utetes poetę alios vocant poliarnas/alios polymelas/alios polyburas: id est multoz agnoz/multaz ouiū/ multorum boum.

Polycarpus: nomen viri/quiū: q̄si multi fructꝰ siue fructūosus: καρπος em̄ fructū dicūt.

Policrates pe. cor. nomē/quiū tyrāni: q̄ regnauit i Samo insula. Hic et opibus et felicitate apud historicos inclytꝰ est: q̄ quoad vixit nō tā fortunę alūnus dici potuit/q̄ parꝰ. Sed mores iſamis et erūnosa docuit neminem añ obitū merito dici posse felicē. Fuit em̄ ab Ozete satrapa psaz captꝰ suspensusq;.

Polyclet⁹ pe. ꝑ. statuari⁹ eximi⁹/diligentia et decore superans ceteros: vt inqt Quintil. Ma er ere signa fecit nobilitata sęptoā ꝓconio: cū ꝑmis fecit astralogiçotes boc est tal ludētes: quo ope nullū absolut⁹ iudicāt: fuit tyront⁹ et discipul⁹ ageladę.

Polych:rom⁹: diuturn⁹/lōgeu⁹/et multi tpis: sicut oligochrom⁹ q̄ paz viuit. Un cornices dictę sunt polichrono nię: q̄si nouę ętates viuere dicunt̄.

Polycetos pe. cor. latine cornut⁹: siue multa cornua ha

Polydamas pe. cor. nomē/quiū viri troiani: et (bens. latine dicit̄ valde domans. Perſ. Mō mihi polydamas: nec troiades labeonē ꝓtulerint.

Polydor⁹ penu. ꝑ. nomen filij ꝑami: et latine signific multa donās. Polydoria: munificentia.

Polydoria: insula/pontidis.

Polyeglas: insula a capria multitudine.

Polygalon: herba palmi altitudine in caule summo folijs lenticule: q̄ potata lactis vbertatē inducit: vñ et a lactis abūdantia nomen accepit.

Poligolaron: herba sine folijs/asparagi caulē cacumine aculeū habens.

Polygenneton: quasi multoz generum.

Polygonius: multoz angulorz. Polygonū pe. ꝑ. herba a geniculoz multitudine: quā nos sanguinariā vocam⁹: folijs rutę et graminī silis. Succus ei⁹ infusus narib⁹ suppꝛimit sanguinē. Col. lib. vij. Sanguinalis herba: quā greci poligona appellāt. Hoc nomen veteres vsurparūt ꝓ fęcūdo.

Polylog⁹ pe. cor. multiloqu⁹: polylogia: multiloquiū.

Polyonemō: q̄si multaz tibiaz herba/cuniłe silis seminę pulegij surculosa multis geniculis.

Polymedia: troadis oppidū bellespōto adiacens.

Polymnia seu polymneia: nas πολυμνεια ασ a grecis scribitur: sed latini polymnia dicunt penul. corre. Hor. lib. j. Carmi. diuisit diphthongum. Euterpe cohibet nec polymneia: vbi etiam y sequentib⁹ m et n: more greco corripitur. Fuit vna ex musis sic dicta: qz tantum suauitate poetas reddit gl̄ia immortales: ab πολυ multū: μνεια memoria. Unde et ꝑfecte rhetoribus dicit̄: quib⁹ opus est multa memoria. Sūt qui a πολυ et hymnos deducūt: qō est laudationib⁹ ꝑfect̄: et scribūt polyhymnia: vt apud Ouid. lib. v. Fast. Dissensere deę quaz polyhymnia cepit.

Polymitus ta. tum. pe. cor. a poly et μυτος filū: quod nos liciū dicim⁹/a licioz multiplici varietate. Un vestis polymita: q̄ multis licijs ꝓtexta est: sicut Bonomita dicunt̄/q̄ vno licio ꝓstāt: Dimita q̄ duob⁹: Trimita q̄ trib⁹. Pli. Plurimis ꝙ licijs texere q̄ polymita apellāt. Alexādria instituit. Hinc polymitari⁹ a. um. vt Opus polymitariū: qō et plumariū dicit̄: Ꝙquidē Piero. plumarios et polymitarios artifices, ꝓ eodē fere posuit. Polymitarij em̄ dicunt̄/q̄ artem polymitariā exercent.

Polymyros: lucerna q̄ mltos habet angulos: et in his funiculos illustrādis cōuiuijs accōmodata. Marc. Illustrē cuz tota meis comiuia flāmis: Totoz gerā myros vna lucerna vocor.

Polymorphus: multiformis: μορφη em̄ forma.

Polypharmac⁹ pe. cor. venenis vt medicinis abūdās.

Polyphem⁹ pe. ꝑ. Cyclops neptuni filius et Thoa phorci filia/ingēti corpe: qui vnū tm̄ oculū in frōte habuit. Quo nose garrulus illustris significatur.

Polipbagus pe. corre. qui multū comedit: et latine dici pōt manduco. Est et multi cibi capacissim⁹: sicut Pāphagi ꝙsi cuncta comedentes.

Polypodiuz herba: dicta siue ꝙ radix ei⁹ veluti cirros ad similitudinē polypi piscis habeat: siue ꝙ farina eius indita narib⁹ polypū ꝙsumit. Hāc herbā nostri filicula nomināt: silis est em̄ filici pilosa radix.

Polypus pe. cor. gtūm facit polypi et polypodis: piscis est ex molliū genere/a multis pedibus appellatus: et poly et πους pes: quasi multipes. Unde a nonnull⁹ octopes dicit̄. Hui⁹ piscis ingeniū (sicut scribit Ambro. lib. Hexa.) fraudulentū est: qui vadoso in littore petrā nactus affigit̄ ei: atq; ei⁹ nebuloso ingenio colorē subit/ꝙ sili specie terga obducet⁹: plurimos pisces sine vlla suspicione fraudis allapsos: dū nota nō ꝑcauēt/et saxū opinant̄: cassib⁹ furtiuę artis includit: et sinu quodā suę carnis irercipit. Et a polypo pisce dictus est polypus narū morb⁹: cū caro interioza nasi occupat intumescens: maxime stante Euro: a similitudine marini polypi/ꝙ eius carni silis sit. Tunc enim caro radices agit plurimas/quę tanꝯ pedes sūt. Cato de re ru. Et si polypus in naso introierit: brassicā/erraticam/aridam/tritam: in malum conūcito: et ad nasum admouero. Hinc polyposus: qui eo morbo laborat. Var. Nasutum volo/nō polyposum. Magnus ꝙ Basilius: ωσπ ϳεφασι τον πολυποδα τηϛ χροαϛ προσηκ υποκειμενην γην ουτοσ αυτοσ τερ διαροιαν προσταττ τωρ συρον τωρ γρωμασ μεταβαλειται.

Polyptoton pe. pdu. quod multiplicē habet casum: ex πολυ quod est multiplex/et πτωσις casus. Figura qua diuersis casib⁹ sententia variat: vt Ex nihilo nihil in nihilū nil posse reuerti.

Polypiron: p y psilon: significat multi frumenti.

Polypoetes Perithoi z hippodamies filius.

Polysyndeton pe. cozre. ab πολυ multus: συνδεσμος coniunctum: quasi multipliciter coniunctū. Figura cū sermo multis cōiunctionibus concatenat. Virg. Tectūq; laremq; Armaq; amycleūq; canem cressamq; pharetram.

Polysyntheton penul. cozre. figura cum sententię multorum articulorz conuenienti copia continent: vt Ille hunc pęna constrictū trahebat: hic autem vociferabatur: concursus vo non mediocris erat: cum tamen omnes opitulari vellent/ sed nemo auderet: neq; ibi magistratus aderat: nec circūspicientes quo potissimū confugeremus reperiebamus.

Polytrichon: quod multitudinem capillorū faciat: Τριχες em capilli dicunt: vulgo capilli veneris vocantur/ q multa habeant capillamenta. Appellat et a q̄busdā polythrix et calithrix. Pli. Polythrix in vino data morbo regio medetur.

Polytropus pe. coz. multimodis prudens.

Polites pe. p. alter Priami filius ex Hecuba.

Polyxena pe. cozre. pami filia. Hui. Placet achilleos mactata polyxena manes. Hęc dicit multoz pegrina: seu q amoz pegrinari faciat mētes ab igenio suo: seu q apud mlros libido vt peregrinabūda vagef.

Pomerium quidam scribunt cum e diphthon. et compositum volunt a post: quasi post merū: hoc est murum: Nam merus murus dicitur. Virgilius libro. r. Atq; ipsis ęlia miscent aggeribus merozum: vt pomerium tam intra q̄ extra murum dicatur. Quidam nō a post sed a pone ꝑpositione: aut a pro cōponi existimant: vt sit terrenū quod circa męnia in orbem eorū cū ędificio intrinsecus z omni cultu extrinsecus vacuū finebatur. Unde Liu. libro. i. Aggere et fossis z muro circūdat vrbem/pomerium pfert. Idem. Pomerium est circa murum locus: quem in condendis vrbibus quondā Etrusci qua murum ducturi erant: certis circa terminis inaurigato cōsecrabant. Et hoc spacium quod neq; habitari neq; arari fas erat: non magis q̄ post murū esset/ q̄ murus post id pomeriū romani appellauerunt: et in vrbis incremēto quātum męnia pcessura erant: tantū termini bi consecrati pferebantur. Festus. Pomerium/quasi pmurū: id est primū muro.

Pomeridianus a. um. a post z meridie: quod post meridiem fit. Aug⁹ lib. vii. Cōfess. Cū impator pomeridiano circensiū spectaculo teneret: exisse deambulatū i hortos cōtiguos. Dicit et postmeridian⁹. Quintil. lib. ii. Postmeridianis schol Aristoteles ꝑcipere artem oratoriā cępit. Sic dicit Antemeridian⁹. August. lib. ij Acad. Quod cū factū esset: z in eo pene totā antemeridianū tps consumptū videremus: redire domū instituimus.

Pomiliones z pomilij nani: id est homines puę staturę paulū supra terram ertantes. Habent quādoq; mēbra enormia: qualē Var. describit i illo disticho/ cui nomē est pomili⁹. Si tm̄ spectes hominis caput: hectora credas. Si stantem videas astyanacta putes. Scribit etiā a nōnull⁹ q̄ pumliones. Col. scribit pumiles aues: nisi quę humiliras eaz delectat nō ꝓbo. Huius femininū est pomilia.

Pompa: omne spectaculū z aparatus solēnis cū ostentatione et specie quadā triumphi: tā in aduersis q̄ in ꝓsperis/ z letz: a greco πεμπω mitto. Dicit em̄ pōpa nuptiaz/ pompa sacroz/ pompa funez. Lic. Sed iā e pompa in verā aciē descēdamus. Significat etiam longā incedentiū ordinē in supplicatiōe: quā nos bodie ꝓcessionē appellamus.

Pomū generale nomen est omniū fructuū q̄ ex arboribus esui apti ꝓueniunt: siue molliū/ siue duroz. Nuces vo ea dumtaxat poma vocant q̄ duro operimento sunt. Dictū pomū (vt docet Var.) q̄si potomuz: q̄ in ei⁹ insitione potu. i. aquatione indiget. Nā illi p ficcitatē aquā addi op⁹/ vt stabilia matureſcāt: siue q̄ vicem potus in cibis ꝓbeat.

Pomariū: locus arboribus pomiferis constitus: quod latini etiā Viridariū appellāt/ greci paradisum. Pro per. Nec mea pheaces equāt pomaria silluas. Sui. lib. iiii. Metam. Id metuens solidis pomaria clauserat athlas Mœnib⁹. Aliq̄ pomariū dicit loc⁹ vbi reponūtur poma. Unde Pli. docet pomaria contabulari in loco sicco z frigido: in quib⁹ sint fenestrę septentrionales: quę serenis diebus pateſcant. Hinc cōstat falsū esse quod a Ludimagistris docet. Pometū pomos/pomaria poma reseruāt.

Pomona: pomoz dea: sicut Bellona mell dea.

Pomponi⁹: nomē historici/ q̄ de situ orbis scripsit. Fuit e ali⁹ vir roman⁹ Attic⁹ cognoiatus: ad quē Lice. epłas scripsit. Pomponia: nomē matris Scipionis.

Pōdus dicit quod graue est: vt in euangelio. Mos qui portauit⁹ pōdus diei z est⁹. Iterē pōdus quod libram do ad stateram ponderat. Uero. in lib. Regū. Pōderabat capillos ducētis siclis pōdere publico. Interduz ponit ꝓ numero/ hoc est multitudine. Var. E grecia cōportasse magnū pōdus omniū artificū. Interdū ꝓ auctoritate. Lice. Appio. Sed idē scribit meas litteras maximū apud te pōdus habituras. Hinc pōderosus a. um. qō est graue.

Pondero as. libro. Plau. Dū nūmulari⁹ pōderaret argentū. Aliquando significat quod vernacula lingua dicimus: Sendre an pois: vt in lib. ii. Regū. Semel in anno tōdebat: quia grauabat eū cesaries: pōderabat capillos capitis sui ducentis siclis pōdere publico. Per trālationē pōderare est examinare/ considerare. Lactā. lib. iii. Uoces ex ꝑteritis vitę actib⁹ ponderāda est. Hinc componit ꝓpōdero: qō est ꝑpus pōdero/ seu ꝑpus examino. Lice. lib. iij. offi. Neq; ea volunt ꝓpōderari honestate.

Pondo indeclinabile z generis omnis: z modo ꝓ libra ponitur: Nā pōdo z libra idem fuisse Festus innuit: cū inquit. Duo asses singuli libram et pondo efficiebāt. Modo significat pōdus. xii. librarū. Liui⁹. Argenti pondo bina et sex libras in militē ꝑstaret. Hō ponitur ꝓ hoc nomine pōdus. Hieron. lib. Pa. Fuerunt q̄ in ea acetabulum argenteū pondo centum triginta siclorz. Et apud Liuiū scribitur: coronā aureaz libraz pondo Iouī dicatā fuisse. Nec caret singulari/ vt quidā existimāt: cum Col. dicat: pondo libraz quadratā abūci oportere. Pondo igitur ita duodecim libras continet/ sicut Assis duodecim uncias. Et dicimus Duapōdo et Trepundo. Quintil. lib. i. testat. Ab his Dipōdiū/ Tripōdiū z Assipōdiū, p vnū pōdo/ q̄ id erat libre pōdus.

Pono is. posui et positi/ positū. Plau. in Titu. Nunc vt apud sequestrū vitulū positimus. Est autez ponere: collocare/ cōstituere. Virgil⁹ lib. i. Eñ. Urbe velit posita templis sibi ferre dicatis. Lice. Primū em̄ stāte rep. facere solebamus: vt in agendo plus q̄ in scribendo ope poneremus. Aliquādo desinere: quoniā cuz cessamus ab ope collocare quodammodo ac reponere videmur id quod agebamus. Virgil. libro vii. Cum venti posuere omnisq; repente Resedit flatus. Aliq̄ erigere/ ędificare. Idē. Posuitq; immania templa. Unde in antiquis marmoribus legim⁹. Bene merenti posuit. Aliq̄ deponere. Idē. Ponūt q̄ ferocia pectꝰ Coxda volętę deo. Aliquando apo-

uere. Var. Volo mihi ponas rhombū mullūve bilibrē. Vnde poeta fabulas ⁊ scēta sua ponere dicebāt: q̄ in scēna hēc spectatoribus quasi i quiuio apponebāt. Iuue. Pone tigillinum: id est affer in scenam aliquid de tigillino scētū. Aliquādo pingere. Hora. Solers nunc hominem ponere/nūc deum: Nam de sculptore et pictore loquitur: Huius verbi composita sunt: Appono: qđ est aliq̄d antepono. Plini. Nihil ei ꝑter secundariū panem oleraq̄ apposuit. Interdū sībigo. Aſi appositum dicit casus q̄ verbo subiūgitur. Item Apponere: est iuxta vel ad aliquid ponere. Cice. lib. ij. artis vete. Gladium ꝑpe appositum e vagina eduxit: ⁊ illum alterū occidit. Antepono: ꝑfero. Compono/circumpono: vt in euāge. Circumponēsq̄ calamo. Depono: dispono: ordino: quasi ī diuersis locis pono. Hiero. in lib. Reg. Audiuit famā seruꝰ tuꝰ: q̄ disponat Saul venire in Ceilā. Hinc Dispositio: q̄ est rerū in ordinē collocatio. Dispositū: decretū/cōstitutū. Vnde ex disposito dicimꝰ: id est deinduſtria/ et quēadmodū a nobis cōstitutū est. Sacro. An altꝰ q̄ddā cui remotis arbitris opus sit/cogitaturi ex disposito cōuenistis. Exponо/impono. Postpono: quasi retropono. Cice. Tironi. Oia postposui dūmodo ꝑceptis patris parerē. Repono: sepono: seorsū pono/remoueo. Suppono/ſūmitto. Apul. Suppositoq̄ humeros oneri. Aliquādo significat adulterinū loco veri subūcio: a quo Suppositus partꝰ dicit: qñ fetꝰ alterī matris nō verę matri subūcit. Pli. Mā filius patris testamētū suppoſuiſſe dicebat. Suppono et suppono: vt in Eu. Et lapis suppositus erat ei. Trāspono: vltra pono. Et oia habēt pe. pdu.

Positio: est quā greci vocāt θεσιν.

Positꝰus. idē qđ positio siue situs. Ouid. in Fast. Terra tribus scopulis vastū ꝓcurrit ꝫequor. Trinacris a positu nomē adepta loci.

Positiuꝰ a. um. qđ ꝓmo positū est/nec aliūde deriuatū: a quo grāmatici positiuū a cōparatiuo ⁊ suplatiuo distinguūt: q̄ illud sit quasi fundamentū istoꝝ

Positura: nota qua sensus in oratione distinguit. Itē dicit situs siue positio. Bel. Vt animaduerteret q̄ habitu/quaq̄ forma/q̄q̄ positura stellarū aliq̄s nasceret. Sic syllabā dicimꝰ esse longā positura.

Pone: qñ grauē accētū habet/ꝑpositio vel aduerbiū ē: ⁊ significat, ꝑe vel post. Virg. Pone subit cōiūx: ferimur q̄ opaca locoꝝ. Val. max. li. j. Dor hūani ingenij, pna volūtate vetita scrutādi pone respiciēs aiaduertit īmensę magnitudinis serpentē ꝓcitato impetu omne quicq̄d obuiū fuerat, pterentē.

Pōs: a pēdeo: q̄ veluti ī aere pēdeat. Et significat oīne q̄ qđ sup aquas trāsimꝰ. Vnde et ꝓ scala nauiū q̄q̄ ponit. Virgil. Interea eneas socios de pupibꝰ altis Pōtibus exponit. Hinc Depōtanꝰ. Aſi senes depōtanos appellatos esse legimꝰ a pōtis dejectiōe: hoc est ferēdi p pōtes suffragij ademptione.

Pōticulus dimi. guꝰ pōs. Cice. lib. v. Tus. Et cū fossam latā cubiculari lecto circūdedisset: eiusq̄ fossę trāsitū pōticulo ligneo cōiunxisset.

Pōtones: naues quibꝰ in traiciendis amnibus loco pōtiū vtimur. Papinianus. Quia via cōfirmari solet vl ciuitate tenus/vel vsq̄ ad viā publicā/vel vsq̄ ad flumē in quo pōtonibꝰ traijciat. Apul. Et si vado nō poterūt/pōtonibus trāsibunt.

Pontifex: sacer magistratꝰ (vt inquit Scęuola) a posse et facere dictus. Vel (vt inquit Var.) a ponte: quia sublicius pons a pontificibus factus est primū/et restitutus sępe. Erāt autē maiores et minores pontifices: inter quos summus/qui pontifex maximus dicitꝰ est/ q̄ maximarum rerum quę ad sacra et religionem ꝑtinēt iudex: sit ⁊ vindex cōtumacię ꝓuatoꝝ magistratuū. Numa cū pontificem fecit: eiq̄ sacra omnia attribuit: eiusq̄ scitis sacra omnia ꝓuata ⁊ publica subiecit: instituitq̄ vt idem pōtifex nō celestes modo ceremonias/sed iusta quoq̄ funebria placādosq̄ manes edoceret. Aucto: Liuius.

Pōtificatꝰus. pōtificis dignitas/sicut cōsulatus.

Pōtificius a. um. qđ est pōtificis: vt Jus pontificiū: q̄ius canonicum dicitur.

Pōtificalis ⁊ hoc le. qđ ad pontificē ꝑtinet. Aſi pontificales libri: in q̄bus sacrę cerimonię cōtinent.

Pontus generis masculini: Nerei filius et Neptuni: vt Eusebius libro ꝓmo ꝓparati. scribit. Vnde pontus mare dici videt. Alij pontum dici existimant mare: a πονος quod ēmergo. Vel a πορος qui est labor: qr sit laboribus plenus. Ridicule q̄ contrariū dici arbitrātur q̄ careat ponte. Proprie autē id mare pontus appellatur/quod a palude Meotidis vsq̄ in Tenedū ꝑtendit. Pōtus fęminini generis: insula est de qua Virgilius. Virosaq̄ pōtus castorea. Est ⁊ ꝓuincia Asię minoris/a Ponte rege sic cognominata/nobilis crudelitate Medeę. Deę (vt Str. refert) ab occidēte haly flumine claudit: ab oriente Colchide A meridie minori armenia. Ptole. ꝓ aliter lib. v. Ait ēm: ab occasu ore pōti ⁊ thracio bosphoro. A meridie regiōe: que ꝑpie Asia dicit. A septentrione pte Eurini maris terminat. Eius ciuitates sunt Calcedon/ Nicomedia/ Nicea. Hic regnauit Mithridates/Eupator et Pythodoris regina. Ex pōto fuit Aquila veteris testamenti trāslator et interpres. Et Marcion hęresiarches: qui q̄dā christianus videri vellet: aliū tamē creatorē omniū reruꝫ esse dicebat q̄ christi patrē/illumq̄ maiorē aiebat. Vnde ponticꝰ a. um. Hiero, cōtra Joui. Cōpelle phrygē et ponticū: vt locustas comedat/nefas putabit.

Pōtina palus: volscoꝝ palus iuxta foꝝ Apij baud lōge a Tarracina: distatq̄ ab vrbe. xx. passuū mlibꝰ: de q̄ Luc. li. iij. Et q̄ pōtinas via diuidit vda paludes.

Pontia: insula nō longe a Palmaria in sinu Caietanoꝝ in qua turtures ac coturnices cum ad Italiā veniūt: prima volatura requiescendi causa paucos dies morant. Auctor Var. Est etiā Pontia vrbs ad quā pōtonibus traūciebatur.

Popa: pinguedo. Pers. At illi tremit omēto Popa vēter. Vnde Popana pigua vnguēta dixerūt veteres. Iuue. Ridendaq̄ multo pane tumet facies aut pinguis popana spirat. Et hinc miseri viscant labra ma

Popanū pe. co. placēta lata quā dūs veteres of (riti. ferebāt. Sed ⁊ ꝓ q̄cūq̄ libo capit. Iuu. Scilicet ⁊ tenui popano corruptus osiris.

Popina pe. p. a popa: locꝰ vbi publice opsonia caroq̄ cocta ac delicate cōfecta venditat comedit q̄q̄. Vel ꝙ uatim vbi gulosa familia extraordiarie ligurire ⁊ beluari cōsueuit: siue ipe qualē dixi cibꝰ. Horat. Fornix tibi ⁊ vncta popina Incutiunt vrbis desideriū.

Popinones: vel ij: quos nūc Tabernarios: vel luxurioſi qui se popinis dedunt..

Popinatio nūcupat a Gellio: quę alio nōe dicit bellu atio: quā greci Asocia vocant. Fit autē popinatio a popinari: qđ significat belluari ⁊ indulgere popinis. Julius Capitolinus. Dū Galienus popinat: ⁊ balneis ac lenonibus reputat vitā.

Popinale et hoc le. quod ad popinam spectat. Col. lib. ix. Tunc celebres erāt delitię popinales: cū ad mare deferebantur viuaria.

Poples itis: pars opposita genui quę curuatur: dicta q̄ post plicetur. Col. libro. vij. Si dolore neruoꝝ claudicas: oleo ⁊ sale genua poplitesq̄ ⁊ crura cōpicāda. Accipit quādoq̄ ꝓ tota illa pte neruosa. Liu. li. xxij. Quosdā et iacentes viuos succisis femoribꝰ poplitibusq̄ inuenerunt.

Popysmata, ꝑpie dicuntur ea vocis blandimenta quę

fiāt equis indomitis cū tractatione manuū. Unde ꝛ ḡ fit manib⁹ palpatio interp̄tari potest: vt apō Iuue. Prębebit vati crebrū popysma roganti: id est crebrā manuū tractationem/ cū quadam vocis adulatione: Nam ſit ab πωπυζω/quod est sibylo vel adulor. Quare ꝛ p sibylo quandoq; ponit/qui in re obscena fieri cōsueuit. Marci. Quis videre potest fatui popysmata cūni? Cū sonat hic cui nō mētula mensq; cadit. Uelut vitiū notauit in Galla popysma: vtpote insulsū coeuntiū crepitū. Est et πωπυζειν: vt quidam exponūt: illisis manib⁹ inter se/et palma cū palma collata plausu edere: qō est applodere. Unde et popysm⁹. Plī. lib. xxviij. Fulgetras popysmis adorare/cōsensus gentiū est.

Popul⁹ pen. corre. singulari numero: vni⁹ ciuitatis multitudinem significat. Uirgili⁹. Hinc plūm late regem Populi vo diuersas ciuitates. Idē. Littoraq; et latos plos. Est aūt pls multitudo hoim/iuris cōsensu ꝛ cōcordi cōmunione sociata.

Popell⁹ dimi. paru⁹ pls, Persi⁹. Ante dic̄ blādo caudā iactare popello.

Popularis/et hoc re. quod est populi. Horaci⁹. Et populares Uincentē strepit⁹: ꝛ nat⁹ rebus agendis. Interdū popularis dicit̄ char⁹ et gratus pl'o: q̄ sibi pli fauorem conciliat. Cicero. Nihil tā popul are q̄ bonitas. Liui⁹. Et quo nihil popular⁹ est quib⁹ artibus petierat magistrat⁹ his dem gerebat. Interdū dicitur plebeius/ vilis ꝛ ignobilis. Plaut⁹. Prestat diuitem esse ac popularem/q̄ nobilem et mendicū. Et popularis dicit̄ qui est eiusdem cōditionis/generis/sortis et fortunę. Terenc̄. in Phorm. Amic⁹ meus summ⁹ ꝛ popularis Geta. Erat em̄ et ipe ser⁹. Et popularis dicit̄ Liuius.

Popularia sacra (vt Labeo inq̄t) sunt q̄ oēs ciues faciūt: nec certis familijs attributa sunt: vt Fornacalia palilia. Laralia: sic dicta/q̄ pl'o grata essent/cum in plūm missio fieret ab his q̄ gratiaq; plębis quęrebant. Et hoc duplici mō. Aut ō republica bñ sentiēdo ꝛ ea ḡ ad pl'i salutē spectāt recta cū rōne agēdo. Aut largiendo ꝛ adulādo/vel alijs corruptelis beniuolentiā captādo. Itē popularia dicebant loca vbi plębs sedebat. Uide in dictione Equestria.

Popularitas: affabilitas/humanitas/blanditię/et gratia in pl'o. Piero. Popularitatem tuaq; qua mihi inuidiā apud simplices niteris cōcitare/pspicua ratione compescui.

Popularit̄: affabiliter/humaniter/ꝛ cum grā pl'i. Iuuc. Et verso pollice vulgi Quemlibet occidūt popu

Populatia: nugatoria/puerilia. Labe. Po/ (lariterpulatia agimus p ludū.

Populosus sa. sū. qō est plenū pl'o: vt opidū pl'osū.

Populatim mō significat p pl'os. Apul. Populatim ab oēm puincia reuocat⁹. Mō cateruatim ꝛ i vniuersum. Cecil. Ego pdidi te q̄ oēs seruos pdo populatim: q̄so ne addas malū ad hoc malū.

Populo las. amorem populi cōcilio. Pacu. Atq; vt p/merui pater mihi patriā populauit meā. Aliquādo populare est ḡdari: quod et populor dicit̄. Uirgili⁹. Quisq; suuq; populat⁹ iter. Idē. Populatq; ingentē farris aceruū. Hinc depopulor, p deſdor: pessimq; ꝛ quasi populatim diripio.

Popular⁹ a. um. pticipiū: quod significat deſdatus: vt Quisq; suū popular⁹ iter. Popular⁹ vo nomē significat pl'osā: vt Urbs populata. i. pl'o plena.

Populonia: vbs etruriq; a pl'o multitudine q̄ in eius agro est. Uel a populādo: qō frequētib⁹ pyrataq; populationibus pateret.

Populus antepe. pd. gen⁹ arboris/a frondiū multitudine sic apellata. Uirg: Hic cādida pls antro Imminer. Plī. xviij. Urgā pl'i i manu tenētib⁹ interrigo nō metuak. Col. lib. vj. Cui rei maxime videt̄ idonea populus. Ea est arbor Cerro similis.

Populeus a. um. qō est materiatū ex ea arbore. Virg. in Ge. Qualis populea merēs philomella sub vm/

Populnus a. um. idem qō populeus. Plautus (bra. i Cas. Mū isthęc aut populna sors aut abiegna ē tua? Dicit̄ ꝛ Populneus a. um. in eadem significatione. Col. lib. vij. Probat̄ maxime vlmea: post fraxinea ꝛ ab hac populnea frons.

Populetū: loc⁹ populis consitus.

Porculena. Plaut⁹ in Mil. Misi huic veri afferē mercēs nō hic suo fęmineo quāq; porculenā ptitur⁹ est.

Porca: animal quę alio nomine dicit̄ Sus: in agro vo porca est terra elata inter duos sulcos: a porrigēdo: vt inq̄t Uarro: q̄ ea seges porrigat frumentū. Uel a porricēdo/q̄ vltra se iaci semina ꝓhibeat: vel q̄ aq̄s porceat: hoc est porro arceat. Mā crebriores sulci limi solēt vocari. Col. lib. ij. Liras rustici vocāt easdē porcas/cū sic aratū est: vt inter duos lati⁹ distātis sulcos: medi⁹ cumul⁹ siccā sedē frumētis ꝓbeat. Sed et xxx. pedū latitudinē. cxxv. longitudinē porcā vocabāt eodē auctore cāpani hodie porcas vocāt puluinos siue hortulos: in q̄b⁹ veluti sulcatim sua cuiusq; generis olera serunt. Id gen⁹ ꝛ Greq dicunt apud Columel.

Porc⁹ domesticus/aper ferus: sus vtriq; commune est Marci. Iste tibi faciat bona saturnalia porc⁹. Inter spumātes ilice past⁹ apros. Dictus porcus: q; porro cto rictu pascat: ꝛ terrā pū herbaq; radices rimat̄ lati⁹ porrigat. Hinc fiūt diminutiua Porcul⁹ ꝛ porcellus. Ambro. Sicut gluto amat porcellū. Sue. i Merone. Iterū ac sępi⁹ recoctū porcello abiecit. Scribit Uarro porcū grecū nomen esse antiquū/sed obscurat̄: q̄ eū nūc vocāt χοιροϛ.

Porcarius: porco ꝛ cultos.

Porcin⁹ a. um. qō ex porco est: vt caro porcina.

Porculationē antiq̄ porcoꝛ nutricatū vocauerūt. Uarro. In nutricatu quā porculationē appellabāt binis mēsib⁹ porcos sinūt cū matribus.

Porcius: cognomen fuit Catonis Censorini: tractus a porco. Cognomina em̄ (vt inq̄t Uar.) habent̄ a maiori ꝛ a minori pecore. A maiori/vt Equiti⁹/Taur⁹. A minori/vt porc⁹/capitillus.

Porcia: nomen mulieris romanę. Fuerūt aūt due/maior ꝛ minor. Porcia minor/cū laudaret̄ apud eā q̄dā bñ morata q̄ secūdum habebat viz: respōdit: Fuit ꝛ pudica matrona nōq; ꝓter semel nupsit.

Porcetra: porca q̄ semel cm̄ pepit: scropha q̄ sępi⁹. Si miscet se porca domestica cū fero/fet⁹ hibrida dicet̄.

Porceo es. ꝓhibeo. Lucil. li. v). Mō te porro, pcedere porcent. Cōponiq; ex porro ꝛ arceo/q̄si, pcul arceo: sincopatū videt̄ ꝛ absoletū est.

Porcia grece/latine facultas: abūdantia dicit̄. A quo fit verbū Aporior aris.

Porricio is. pe. cor. q̄si porro iacio. i. valde porrigo: qō vbū solēne sacrificātib⁹ erat: Mā exta porrici dicūtur q̄si porrigunt dijs. Unde apō Macro. hostia porrecta q̄si sacrificata. Plau. Mā si sacrificē sūmo Ioui: atq; in manib⁹ exta teneaꝛ: vt porriciā interea loci: si thuri qō det̄: poti⁹ rem diuinā deserā.

Porrigo is. pe. cor. ri. crū. ex porro/vel por pticula ꝛ rego: nō ago/vt quidā volūt. Et est porrigere: extendere. Pli. Facilius quippe radices porrigūt solo subacto. Quādoq; offerre. Unde August⁹ cū ei quidā libellū trepid⁹ offerret: et modo ꝓferret manū/modo retraheret: Putas te inquit ſtipē elephāto porrigere. Et hoc quādo offerēdo aliquid, ptendim⁹ manuꝛ. Rursus quia quę interficiunt in terra extenduntur: factū est vt porrigere sit, pternere/interficere. Marc. Et volucrem longo porrexit vulnere pardū. Huius compositū est Exporrigo seu exporgo p syncopā: qō

est extra porrigo. Ter. in Adel. Da te hodie mihi: Exporige frontē: id est exhilara.

Porrigo inis. ri syllaba pd. genus morbi: a porrigēdo: id est extendendo. Crescendo eū porrigit. Nascitur vt Celsus libro. vj. scribit: in capillo/barba et supercilio: vbi acute inter pilos quedā quasi squammule surgunt. Lucil. lib. xxx. Tristem z corruptū scabie z porrigine plenū. Hinc Porriginosus: q̄ porrigine infestat. Est et porrigo minus furfur. Horat. lib. ij. Ser. Ungere si caules oleo meliore caputq̄ Lepis: impera fedū porrigine quare.

Porrū in plurali: porri. Greci prason dicūt: genus oleris. Var. Mittit q̄puos nemoral aricia porros. In medio virides stipite cerne comas. Porroz alū sunt Tarentini: q̄ et sectiui dicunt. Alū aricini/qui et capitati. A porrū fit porracc⁹ a. um. Pli. Heliotropiū nascit in Ethiopia/Aphrica/Cypro: porracei coloris/sanguineis venis distincta.

Porri pen. p. p simplex r. apellant tophi. Pli. Minus pōderosus ē: q̄ porr⁹ vocat marmor: pario silis. Porri po pe. cor. significat meat⁹. Pli. lib. rr. de malua z altea. Succ⁹ decocte porri meat⁹ suaues facit. Est etiā porr⁹ iter p q̄ genitura in vrinę vias deferē.

Porocela: a poro topho nomen habet: q̄si ramicem tophaceū appelles: de quo in dictione Enterocela.

Porro aduerbiū significat certe. Cice. p Plancio. Mihil porro tā inhumanū/tā immane/tā ferū/q̄ cōmittere vt bñficio nō dicā indign⁹/sed vict⁹ esse videare. Quādoq̄ significat longe ante. Virgil. Hinc maxima porro Accepit Roma z patriū seruauit honorē. Sic dicim⁹. Licurg⁹ nō porro ab Homeri tpibus fuit. Quandoq̄ significat a longe: vt sit aduerbiū loci. Liui⁹ lib. viij. Et haud eadem qua te insinueris retro via repetenda: aut si ire porro pgas p alium saltū artiorem/impeditiorem q̄ euadendū. Quandoq̄ significat postea/deinde in futurū. Cicero Marcello. Nō est porro tuā vno sensu oculoz moueri. Terent⁹. Nehinc vt q̄escāt porro moneo: id ē in futuz. Nā q̄ vitra. Liui⁹ lib. j. Ex loco isesto agere porro armētū occepit. Quādoq̄ cōiunctio est. Et p autē ponit: locat⁹q̄ in pncipis oratiōis. Quintil. Porro q̄ cōfelsum defendit: nō absolutionē sceleris petit/sed licentiā. Nāq̄ ponit p cōiunctione expletiua. Terē. i An. Adeon me ignauū putas: adeon porro ingratū aut shumanū/aut ferū: vt neq̄ me cōsuetudo neq̄ amoz/neq̄ pudor tē. πορρω tū grecū est.

Porphyrius nomē viri pruū. Quo noie dict⁹ est pphus christianis inimicissimus.

Porphyria latine purpura. Unde Porphyriac⁹ a. um. pe. cor. p purpureo. Ouidi⁹. Et porphyriacis figere labia genis. Porphyris idis. vestis purpurea.

Porphyris pe. cor. insula i laconico mari sita: q̄nq̄ mil. pass⁹ a Malee, promontorio distās. Eadē postea Cythera dicta ē: ob memorabile tēplū Veneri sacz.

Porphyretes: lapis in egypto rubens/cādidis interuenētib⁹ pūctis: preterea leucosticos appellatus/q̄ leucos albū dicimus: στίζειν pūgere. Hinc porphyreticus a. um. qđ factū est ex porphyrete.

Porphyrio: auis q̄ sola morsu bibit: cui⁹ crura p̄longa rubent et rostrū. Hęc a nōnullis Pelican⁹ dicit. Fuit et nomen gygantis. Varr. Nomen habet magni volucris tā parua gygātis. Et nomen prasini Porphyrionis habēt. Hoc etiā noie vocatus fuit qui in Horatiū cōmentatus est.

Porsena penult̄ correp. prium nomen regis. Varr. Hāc spectare manū porsena nō potuit. Virgil⁹ Vo. pduxit positione duplicis nn. Mecnō Tarquiniū eiectū porsenna iubebat.

Porro tas. nō tm̄ corpe/sed etiā animo/et tam bona q̄ mala. Terent⁹. in And. Dij boni quid boni porro. Et portare dicimur cū iumentis aliquid nobiscum ducimus. Hinc Verrem legimus amicam e. puincia portasse: z Pompeiū deportasse triumphū. Hui⁹ cōposita sunt Apporto/Asporto: quę cōtraria sunt. Com porto: simul porto. Hiero. lib. ij. Reg. Et comportauerunt sup eū aceruū lapidū magnū nimis. Exporto extra seu exloco porto aufero ve. Importo: intro porto. Reporto: retro porto. Virgili⁹. Hęc tristia dicta reportat. Deporto/supporto z trāsporto.

Porta a portādo: dicit omnis exitus: z quo potest importari vel exportari aliquid/vel ab aratri portatiōe: vt inquit Dona. q̄ in designatione vrbiū subiunctis vacca z tauro qui vrbem designabat: aratrum manu suspendebat: ne sulcū quē pmogeniū dicunt faceret: vbi aditus ciuitatis erāt relinquēdi. Hinc fiūt diminutiua portula/portella et porticula: porta decumana z porta ptoria de castris dicit.

Portus dicit⁹ loc⁹ cōclusus quo important merces/z in de exportant: et vbi naues hyemāt. Nā antiqui domos partim portus/partim insulas vocabāt/a portādo: vnde etiā porticus dicte sunt.

Porticul⁹: puus port⁹. Sumit q̄q̄ p malleo.

Portisculus: hortator remigū: q̄ ea pgula q̄ portisculus dicit: in manu tenēs hortat remiges: vrget z cūcta p libito moderat. Plau. in Asi. Tute habes portiscula. Enn. i annalib⁹. Portisculo cū signū dare cepisset.

Portoriū: naulū z merces q̄ dat portitorib⁹. Ire vectigal: qđ portitori soluit: id est telonario/scpturario/et scpturę magistro/ex portu vel fluminū/vel lacuū/vel stagnoz. Lucil. facit idē qđ illi q̄ inscriptū e portu exportāt clāculū ne portoriū dent. Plau. i Asi. Ja ego hunc portitorē puabo portorio.

Portitor pen. cor. qui vectigal portus siue portę: id est portoriū datium cōdurit. Plau. in Tri. vtrūq̄ cōplexus. Solutū est portitori iā portoriū. Quos greci telonarios. Cice. magistros scripturę z portitores appellat: Nā ad Atticum sic scribit. Illa causa publica noz quantā acerbitatem afferat socijs: intellexim⁹ ex ciuibus qui nup in portoriis Italię collēdis nō tā de portorio q̄ ō nōnullis iniurijs portitoz q̄grebātur. Et portitor dicit qui aliq̄d portat. Sta. lib. j. Theb. Languet hyperboreę glacialis portitor vsę. Amb. sup Luc. Audito dei verbo steterūt acerbi illi⁹ funeris portitores. Pōt etiā dici: qui traducit homies ac vehit/vel ad nauim de littore/vel ad littus de nauī: vel ad vlteriorē fluminis ripā: quē greca voce portbmea dicim⁹: abusiue portitor qui portat: sic Hector.

Porthmeus penul. cor. latine dicit trāsfretator q̄ nauigio vehit/z q̄ exigit portoriū: πορθμος eūs fretū dicit. Juue. Jā sedet in ripa fretumq̄ nouitius horret Porthmea: id est portus freti portitorē. Porthmis idis. nauis ad trauciendū.

Portunus: deus a portu dictus: qui portub⁹ pest. Grece Palemō dicit. A quo oportunus z iportun⁹. Hic etiā Helicerta est Inoos filius.

Portic⁹: q̄. pter repētinos imbres z vmbraz ac deambulationis gra edificant. Quid. de porticu pompeiana. Tu mō pōpeia lętus spaciare sub vmbra. Cū sol herculei terga leonis adit.

Portio: quasi partio: significat partē. Hui⁹ diminutiua est portiuncula. Apul. Qui cum a me portiunculam posceret. Hinc fit, portio: quę est duaz rerū inuicem facta comparatio.

Portendo dis. porro hoc est ante tendo/prędico/significo. Virgilius. Hunc illum fatis externa ab sede. p/fectū Portendi generū. Plau. in Cur. Ecastor nobis periculū magnū et familię portendit demena/si expectemus mortem.

Portentum: a portēdēdo: id est prostendendo q̄ portendat aliquid futurum: cuius aliquando dicant por/

tenta inania quedã ꝛ irridenda. Lice. lib. j. Tus. Aut quid negociũ est hęc poetarũ ꝛ dictoꝝ portenta conuincere. Piero. de dũs ait. Portenta magis q̃z numina. Portentũ tamen ex auguriũs eraus picũs sanctiqui significationẽ accipiebant. Unde apes illę ex ore Ambrosii ꝓdeuntes/quasi portentũ fuerunt: ꝙ de lõge viri sapientiam portẽderũt: id est significauerũt. Et Virgilius lib. viij. ꝓ bono omine posuit cuz ait: Me quęre ꝓfecto quem casum portẽta ferant. Ubi Ser. Bõ bona omina quę victoriã portendunt. Et dicta ꝓpheta ꝙ sunt quasi portenta: q̃ porro/hoc est de lõge tendebant: id est futura diuinabant. Ũ Sal. Ex libris sibyllinis regnũ Romę tribus cornelius portẽdi. Portenta quoq; fieri dicunt: cũ insolita coꝛpa raro se ostendũt: vt cometę/turbines/barathra/et sereno cęlo facta tonitrua. Unde Var. In cęlo inq̃t memorabile extitit portentũ. Hã stellã Veneris nobilissimã Plaut⁹ vesperuginẽ: Homerus hesperon appellat pulcherrimã/dicens: Castor scribit tantũ portentũ extitisse/vt mutaret colorẽ. Hęc aũt portẽta dicũt esse cõtra naturã: sed nõ sunt/cũ dei volũtate fiãt. Quę quidẽ volũtas cuiusq; rei cõditę natura est: inq̃t Aug⁹ lib. xxj. de ci. dei. Portentum ergo fit nõ cõtra naturã/ sed cõtra quã est tota natura.

Portentuosus a. um. qđ portentũ facit. Pli. Portentosum est qđ de ea traditur.

Portulaca (quã greci Pepliõ dicũt) herba ẽ frigida et humida: vt inq̃t Auicẽna: q̃ dentiũ tollit stuporẽ.

Posca: vinũ in torculari aquatũ: quod apud Pli. Varronem ꝙz alios Lora dicit. Quidã Posca dicũt esse potionis genus: quã greci Oxicraton vocãt: q̃ ex aq̃ aceticq; mixtura cõficit. Plin. lib. xxx. Tormina sanat palumbus ferꝰ ex posca decoctus.

Poscolentũ/nõ poculentũ dici debere scripsit Verunolaus vir nunq̃z satis laudatus: q̃z̃q̃z a posca etiã poscolentũ dici possit.

Posco poscis: popoſci: significat rem debitam et honestam peto. Var. Poscere: est quotiens aliquid ꝓ merito nostro deposcimus. Cui Dona. cõcordare videtur cuz inquit: Poscere: est imperiose rogare. Aliq̃ ꝓuocare. Virgilius. Haud acrẽ dubites in prælia poscere turnũ. Lice. Poscunt maioribus poculis. Aliquãdo petere seu vendere. Plau. in Merca. Tanti quanti poscit. In qua significatione etiã sumit vocare. Iuue. Bis quingenta dedit: tãti vocat ille pudicã Hai⁹ composita sunt Apposco: quod est iuxta debitũ ꝛ ius posco seu volo. Teren. in Heau. Binas quidem iã decem habet a me filia: quas ꝓ a limentis esse nũc dico datas: hasce ornamentis cõsequent alterę. Porro hęc talenta dotis aposcet duo. Deposco. Exposco: multũ seu cũ instãtia aut publice posco. Liui⁹ lib. j. Pacem precibus exposcũt. Virg. lib. iij. Sed votis pcibusq; iubẽt exposcere pacem. Reposco qđ mihi debeꝰ reddi peto. Ambr. Susceperat in senectute filiuz ꝓ repromissionẽ/reposcẽti dño negãdũ ad sacrificiũ: q̃suis vnicũ nõ putauit. Virg. Parthosq; reposcere signa. Et reposcere est vehementer poscere. Plau. in Cur. Quã tu virginẽ me reposcis.

Postulo as. significat quodã mõ requiro/volo: vt Res locus/persona/tempus/causa postulat. In qua significatione quandoq; ablatiuo iungitur mediante compositione. Lice. in Lel. Hecq; quicq; vuq̃z nisi honestum et rectum alter ab altero postulabit. Aliquando accusatiuo solum. Idem ꝓ Liga. Lõgiorẽ orationem causa forsitan postulat: tua certe natura breuiorem. Nõnunq̃z duobus accusatiuis: sed tunc sumitur ꝓ poro. Piero. in Gen. Oraui: ꝛ dedit mihi dominus petitionẽ quã postulaui dõm: qđ tamen raro reperiꝰ. Hã cũ ꝓpie vti postulo voluit/ablatiuo iũxit: vt i li. Re. Vocauit nomẽ eiꝰ samuel: eo ꝙ a dño postulasset eum. Quãdoq; significat rem debitam et honestam peto. Aliq̃ significat accuso seu querelam dico de altero apud alterꝝ. Sue. in Cęsa. Ceterum Cornelium dolobellam cõsularem et triumphalem virum repetundaꝝ postulauit. Idem de Aug. Affuit et clientibus sicut scutario cuidam euocato quondaz/quẽ postulabatur iniuriarũ. Interdũ postulare est cupere velle expectare. Teren. in Adel. Per oppressionẽ vt hanc mihi eripere postulet. i. velit aut speret. Itẽ postulare: sicuti docet Ulpia. est desiderium suũ vel amici in iure apud eum qui iurisditioni ꝓest exponere: vel alterius desiderio contradicere. Solet distingui inter postulare/poscere/petere/obsecrare et flagitare: quia poscimus imperiose: petimus precario: postulamus iure. Obsecramus. i. ꝓ sacra rogam⁹. Flagitamus: nõ sine strepitu verboꝝ addendo cõuicium Lice. Quãꝯ causa postulat/nõ tñ flagitat. Curtius. Postulabat aũt magꝭ ꝯ petebat. Expostulare est cũ querimur iuriã apud illũ a quo accepim⁹: ꝛ habet in se reprehensionẽ. Sed de Expostulo alibi.

Possum potes: potui: ex pos ꝛ sum cõpositur: quasi potens sui. Unde etiã quãdoq; cũ ablatiuo cõstruitur. Liui⁹ lib. x. Pecunia deinde qua multũ poterant freti socios ex hostibus facere gallos conant. Sũt etiã qui hoc verbum cõponãt ex porro/valde ꝛ sũ/ꝙ valde esse videanꝫ qui potẽtes sunt. Habet qñq; apposittum: vt cũ dicimus: Deus omnia põt: vnde fit omnipotens. Qñq; est sine appositiõe. Plau. Mõ hic vt possit edit: sed posse cupit vt edat.

Possibile dicit qđ fieri põt. Cui⁹ ctrariũ ẽ impossibile.

Possideo: ex pos ꝛ sedeo. Pos aũt qđ in vsu nõ est: idẽ est qđ potẽs: vt sit possideo/quasi potẽs sedeo. Hinc possessio/possessor: ꝛ possessiuus a. um.

Possessio/ꝓprietas ꝛ vsus siue actꝰ possidendi agri aut edificii: nõ ipe fundus aut ager. Li. in parad. Etenim si isti callidi estimatores prata aut areas magni estimarent: ꝙ ei generi possessionũ nemini nocere põt. Aliq̃ tñ sumit ꝓ ipsis bonis immobilibus.

Possessor: qui possidet: cui⁹ fẽmi. est possestrix.

Possessiu⁹ a. um. qđ possidet: vt Euadri⁹ ensis/edes regię: q̃ regis possessio est.

Possidonius: phs Apamiensis ex Syria: vt Strabo lib. xiij. auctor est: sed rhodius existimatus: qz rhodi vixit/ac phatus est. Sicut ꝛ Apollonius mõ dict⁹ ẽ rhodius cũ esset alabadẽsis. Utrũq; audiuit. Lice. Hic cũ aliq̃ morbo articulari laborasset grauissime: ferꝫ sępe dixisse (Erat em̃ stoicꝰ.) Nihil agꝫ dolor/q̃uis sis molestus: nunq̃ te esse cõfitebor malũ.

Post ꝓpositio cõposita et separata inuenitur. Separata significat meta grecam ꝓpositionẽ: quãdo ordinẽ demonstrat siue loci/siue temporis/siue alicuius alterius rei: seruit accusatiuo. Virg. Post montem oppositũ. Idẽ. Post aliq̃t mea regna videns mirabor aristas. Hora. O ciues ciues querenda pecunia primũ: Virtus post nũmos. Cõposita vo reperiꝫ cũ multis diuersis casibus: vt posthac/postmodũ. Qñq; tñ ponitur loco aduerbii postea: ꝛ hoc qñ nulli casui seruit: vt qñ iungit ablatiuo. Virgilius. Post mihi non simili pœna cõmissa luetis. Sal. Ubi periculũ aduenit: inuidia atq; supbia post fuere. Cũ ablatiuo. Virg. lib. vj. Ille admirãs venerabile donũ: Fatalis virgę lõgo post tpe visum. Oz si ꝓ se, pferaꝫ/vel ꝓpostere: habet accẽtũ acutũ/in versu vo grauem.

Postq̃ aduerbiũ tpis. Sal. Postq̃z cõsulueris mature: op⁹ facto. Interdũ ponit ꝙ ꝙm. Ter. in Adel. Postq̃z poeta sensit scripturã suã ab intẽs obseruari. Virg. Postq̃z nos amaryllˀ habet galathea reliquit. Hec miꝛ: q̃ vt Dona. ait: eius reciprocũ est q̃z ꝓ postq̃z. Plau. in Aul. Is qñ morit ita auido ingenio fuit.

Postes componitur ex post et ea: vnde ꝛ ꝓducitur s ꝛ

cut alia cõposita. Interea/ſterea/,pterea. Saluſti. Poſtea piſo in citeriozem Hiſpaniã queſtor ,prętor miſſus eſt ſimiliter. Poſteaq̃ vna dictio eſt/ ſicut et poſtq̃:q̃ cõnexiuę ꝓcule ſunt. Cic. Plãco. Et abfui ,pficiſcens in Gręciã:z poſteaq̃ de meo curſu reipu. ſum voce reuocat⁹ nunq̃ per. H. Anto. quiet⁹ fui. Sic em̃ dictis ſequentia copulant. Aliq̃n inẽ poſtea et q̃ interponit ꝟo:z ſignificat:ſed poſteaq̃. Idem Appio. Poſtea ꝟo q̃ ita cępi.

Poſterus a.um. quod aliquid ſequit: vt Poſtera dies: id eſt ſequens: Virgil⁹ li. iiij. Poſtera phębea luſtrabat lumine terras. Aliq̃n Poſter⁹ dicit qui poſt nos futur⁹ eſt. Unde poſteri et poſteritas. Seneca. Poſterozq negociũ ſic dicit. Hui⁹ compatiuũ eſt poſteriozi/z ſuplatiuũ poſtrem⁹:id eſt vltimus. Poſteri pedes:qui poſt primos ſunt. Hinc cõponit. Prępoſterus:quaſi puerſus z inuerſus. Cice. Caſſio. Prępoſteros habes tabellarios:etſi me quidẽ nõ offendũt: ſed tamen cum a me diſcedũt/flagitãt lras: hoc eſt: q̃ poſt alios venire debẽt:priores aliꝭ q̃ miſſi fuerãt veniunt. Quintil. Prępoſtera res occidere:deinde erubeſcere. Prępoſtera libido dicit vitiũ ſodomiti/cũ. Et ꝓ poſteros hoies libidinoſa cupiditate vocat Jul. Firmic⁹:qui z pedicatozes vocant.

Poſteri⁹:tardi⁹ vel ſecũdo. Q̃nq̃ etiã minus. Plaut⁹ in Aſi. Poſteri⁹ iſta dicis q̃ credo tibi.

Posterioza dicunt q̃ a vultu auerſa ſũt. Unde eſt illud. Poſterioza mea videbis.

Poſteritas ſignificat poſtez ſeculũ:ſiue homies q̃ poſt naſcent. Ci. in Lel. Quo genere ſpare videoz Scipionis z Lelii amicitiã notã poſteritatis foze.

Poſtremo aduerbium: ſignificat finaliter/vltimo loco/tandem. Sal. Poſtremo omnib⁹ modis pecuniã trahunt. Dicit et ad poſtremũ. Impoſtez ꝟo ſignificat in futuz tempus. Quintil. lib. j. Multa linguę vitia niſi ꝓmis eximant annis inemẽdabili impoſtez prauitate durantur.

Poſtfero pe. coz. poſtpono. Pli. lib. ij. Bebẽna et vbi bus z agroz cultu/viroz mozũq̃ dignatiõe amplitudine opũ nulli,puinciaz poſtferenda.

Poſthac:dictio cõpoſita ſicut Antehac:z ſignificat de inceps/in futuz/ſiue poſt hoc tẽpus. Teren. in An. Poſthac quas faciet de integro comędias.

Poſthabeo:poſtpono. Ter. in Phor. Mã omes poſt habui mihi res ita vt par fuit.

Poſthum⁹ pe. coz. ex poſt z humus componit:qui poſt mortem parentis natus eſt:quaſi poſt humatũ et ſepultũ. Plau. in Aul. Poſt mediã ętatem qui mediam duxit vxorem domũ: ſi eam ſenex anũ pręgnantẽ fecerit:qui dubitas q̃n ſit paratũ nomen puero poſthum⁹? Dicit z poſthum⁹ a.um. ꝑ futuro z ſequenti z poſtero. Unde Apul. Poſthumã ſpem dixit. Virgil. lib. vj. Tua poſthuma ꝓles. Fuit z Poſthum⁹ nomen viri. Horat. lib. Car. Heuheu fugaces poſthume poſthume labunt anni.

Poſticum et poſticus penul. pdu. a poſtſtando ꝓ poſtio in poſteriozę ptę ędiuz. Plaut⁹ in Tri. Aliud autem poſticũ ędiũ noſtraz. Ueteres tamen etiam vicinum habitantem ad poſteriozẽ partẽ ędiũ ſic appellarunt. Horat. Atria ſeruantẽ poſtico falle clientẽ. Et oſtiũ ipm poſtica fęmi. genere dicit:cuius diminutiuũ eſt poſticula. Apul. Per quandã breuem poſticulã intro vocat me. Ammianus. Per poſticã ingreſſus refertam inueni cõfluente ex finitimis virili et muliebri ſexu. Poſtica etiam Auguz eſt. Nam vt inqt Ser. Augures deſignãt ſpacia struo:et eis dant nomina: vt prima pars dicat Antica/poſterioz Poſtica. Dexterã quoq̃ ſicut ſcribit Feſtus Anticã ſiniſtram poſticam dicimus. Sic etiã ea cęli ꝑs quę ſole illuſtrat ad meridiem Antica nominat:q̃ ad ſeptentrionẽ poſtica. Rurſus q̃ diuidunt in duas ptes/orientem atq̃ occidentẽ/Antica z poſtica dicunt. Itẽ poſtica:linea in agris diuidẽdis:q̃ ab oriente in occidentẽ ſpectat. Omnia denicq̃ q̃ poſt nos ſũt poſtica dicunt:et q̃ ante nos/antica. Inuenit etiã poſticus a.um. Perſ. Poſticę occurrite ſanne:hoc eſt:irriſiõi facię z ptę poſteriozę. Uſus. Poſtico vulnere foſſor.

Poſtero as. Palladius. Oliua cũ varia cępit eſſe/colligit. Mã cũ tota nigreſcet:q̃ ſpeciei merito poſteratuit/fundẽdi vbertate cõpenſat.

Poſticulũ dimi. Plaut⁹ in Tri. Poſticulũ hoc recepit cum ędes vendidit. Poſticula diminutiuũ a poſtica: de quo in dictione poſticũ.

Poſtis generis maſcu. a poſt deducit:et ſignificat valuã oſtij/ſiue latus portę:dict⁹ q̃ poſt fores ſtet. Virgil⁹. Uerent parietibus ſcale:poſteq̃ ſub ipſos nituntꝰ gradibus

Poſtilena:a poſt z ſtando:q̃ ſtet a parte poſteriozi. Eſt em̃ incuruũ lignum ſiue craſſius loz q̃ ſub iumenti cauda ponit. Plau. Ita te a gerũda aqua curuũ faciam/vt poſtilena poſſit ex te fieri. Hinc p cõtrariũ antilena:qua pectus cingit.

Poſtliminiũ:ex poſt et limina componit. Quęcq̃ em̃ a nobis alienata ad hoſtem pueniũt:cũ a noſtro limine exierint:ſi poſtad idem limen reuertant/poſtliminio redeunt. Feſt⁹. Poſtliminio recept⁹ eſt ſi q̃ extra limina:hoc eſt terminos,puincię capt⁹ fuerat:rurſus ad,ptia reuertit. Paul. Jureco. Poſtliminiũ eſt ius amiſſę rei recipiẽdę ab extraneo/z in ſtatũ priſtinũ reſtituẽdę inẽ nos et liberos ꝓnos regeſq̃ mozib⁹ ac legib⁹ ſtitutã: Mã q̃ bello amiſim⁹/aut etiã circa bellũ:hoc ſi rurſus recipiam⁹/dicim⁹ poſtliminio recipe id q̃ naturali ętate introductũ eſt: vt qui p iniuriaz ab extraneis detinebat:is vbi in fines ſuos redijſſet/priſtinũ ius ſuũ reciperet.

Poſtmitto. Cice. p Lelio. Q̃ in alicui⁹ agreſtis piculo nõ poſtmitteret: id hõ erudit⁹ i inſidijs doctiſſimi hois diſſim:landũ putaret.

Poſtmodũ pe. coz. ex poſt et modũ: ſignificat poſtea ſiue poſtremo:quaſi poſt modũ rei datũ. Li. lib. j. Sępe ex iniuria poſtmodũ exortã grauz. Dicit z poſtmodo. Idẽ li. iiij. Si ardeates ſua tpa expectare velint: arbitriũq̃ ſenatui leuãdę iniurię ſuę ꝓmittant foze: vt poſtmõ gaudeãt ſe ire moderatos.

Poſtomis idis. inſtrumentũ ligneũ ſeu ferreũ q̃ ad cohibendã equoz tenaciã narib⁹ vel moſtui imponit. Lucil. Poſtomides huic de narib⁹ ingẽtes pendẽt.

Poſtridie et prędie compoſita ſunt et diuerſa. De Prędie Gel. lib. x.. Die priſtini eodem mõ dicebat:quod ſignificabat die priſtino:id eſt prioze: quod vulgo ꝑ die dicit/cõuerſo cõpoſitionis ordine: quaſi priſtino die. Feſtus ꝟo (cui magis accedendũ puto) compoſitionem prędie antiquam eſſe innuit/cum ait. Priuignus dictus eſt:q̃ anteq̃ mat ſcõ nuberet/eſt ,pgenit⁹. Pri em̃ antiqui,p prę dixerunt. Prędie igit ex q̃ et die compoſitũ:priori ſiue ꝓcedenti die/ſiue ꝟo ante ſignificat:poſtridie ꝟo poſtero die:ſincopatuz em̃ eſt. Lactan. lib. v. de vtroq̃ exemplũ poſuit: z loquit de Carneade. Is cũ legatus ab Athenienſibus Romã miſſus eſſet:diſputauit de iuſticia copioſe audit⁹ te Galba z Catone cenſoribus/maximis tũc oratoribus. Sed diſputationem ſuã poſtridie cõtrarie ſubuertit:z iuſticiã quã prędie laudauerat ſuſtulit. Plaui Sti. Qui poteſt mulieres vitare/viter: vt quotidie prędie caueat ne faciat quod pigeat poſtridie. Prędie igit prioꝛi die ſiue ꝓcedenti die ſignificat: vt etiã apud Catonem li. de re ruſt. Si quem purgare voles/prędie ne cęnet. Poſtridie ꝟo poſtero die:nec poſt tres dies vllo mõ ſignificat: vt Catonis exemplum apertiſſime demonſtrat: qui eodẽ lib. ſic ait, Oleũ viride

sic facito: Oleã ꝗ primũ ex terra tollito: si inquinata erit tollito a folijs: et stercore purgato postridie/ aut post tertiũ diem ꝗ lecta erit facito. Nõ esset adiecisset diem tertiũ/ si postridie post tres dies significaret/ nisi ꝗ postridie secundus seu sequens dies esset ei⁹ diei qui ꝓcessit: qõ ostendit etiã ex hoc ꝙ eius diei appositũ rã pdie ꝗ postridie inuenit. Cice. Lentulo. Ad duodecimũ kalendas Februarij cum in senatu pulcherrime staremus: ꝙ iam illã sententiã bibuli de trib⁹ legatis pridie eius diei fregeram⁹: id est ꝓcedenti die ei⁹ diei/ hoc est duodecimi. Cesar lib. ij. Postridie ei⁹ diei cesar ꝓfidio vnusq castris: qõ satis esse visũ est/ reliquit: id est sequente siue postero die eius diei qui ꝓcessit. Aliqñ eis gtũs iungitur: vt Pridie siue postridie kalendis Nonarũ iduũ: t possessiue iũgitur. Mõnũ ꝗ actũs apponit. Cice. Appio. Pridie nonas Junias cũ essem⁹ dubitaui. Et resoluitur die ꝓcedẽti nonas/ siue die ante nonas. Liu. Etiã postridie Id⁹ diui nis supersederi iussũ: quo itẽ mõ postridie kal. dicit: id ẽ die post kalen. Etiã aliter actõ iungunt. Ci. ad Atticũ. Pridie cõpitalia memẽto. Interdũ pdie t postridie sequit. ꝗ vt pdie ꝗ intres patriã sacrificiũ facito. Li. lib. ij. Mã cũ pdie ꝗ legati ad tarq̃nios, pficiscerẽtur: t egnatũ forte apud Utellios esset: piuratiq ibi remotis arbitris multa inter se de nouo vt fit cõsilio egissent sermonẽ eo⁹: ex seruis vn⁹ excepit q tã antea i dixerat agi. Nõ sic exponit. Die ꝓcedẽti antequ ꝗ legati ad Tarq̃nios, pficiscerent. Sil⁹ illud Sue. i Cesa. Et pdie ꝗ occideret i sermone nato sup cognã apõ D. Iepidũ/ quisnã esset finis vitę cõmodissim⁹/ repẽtinũ inopinatũq ꝓtulerit. Quo etiã mõ intelligit illud in Canone missę. Qui pdie ꝗ pateret: id est q ꝓcedenti die anteq pateret: nõ aũt q: sicut Valla intꝛetat: eo ꝙ sententię repugnare videret. Sil⁹ postridie ꝗ pater mortẽ obijt/ epulũ fecit: id est postq pat mortẽ obijt/ postridie epulũ fecit: vt dies mortꝛluctui seruiat/ postera vo epul. Nõ aũt postridie q pat mortẽ obijt epulũ fecit: qõ nec ꝗ ozõni nec ꝗ sensui cõuenit. Ni postridie aliũ die exigit ꝓcedentẽ. In isto vo exẽplo nullus ali⁹ dies ꝓcessit. Ergo ꝗ p postq exponẽdũ est: vt Postridie sequat ipm q pater mortẽ obijt. Sil⁹ Postridie ꝗ vrorẽ duxero/ nauigãdũ est mihi. Si ꝗ p quo sumat/ nõ recte fiet interꝓtatio. Igit necessario ꝗ p postq/ non p quo sumendũ est: nisi ꝗ p quo hoc mõ sumamus: nõ tã vt capiam⁹ eo postridie epulũ factũ quo pat mortẽ obijt: nec eo postridie/ q vrorẽ duxero nauigandũ est mihi. Sed sic postridie: id est postero die ab eo quo vrorẽ duxero nauiganduꝫ est mihi. Et Valla ita intellexit. Hoc mõ sumẽda sũt pleraq Liuij exempla: vt libro. iij. Anno trecentesimo altero ꝗ cõdita Roma erat: iterũ mutat formas ciuitatis a consulib⁹ ad decem viros. Et lib. iij. Dictator exercitu victore domũ reducto die octauo ꝗ creat⁹ erat. Hic ꝗ p quo exponit: id ẽ ab octauo die ab eo q creat⁹ erat. Et illud: ꝗ condita Roma erat: id est ab eo quo condita Roma erat. Nõ etiam p postq sumi potest. Pũt tã Valle exempla breuius exponi: vt ꝗ p cũ sumat. Hoc mõ ꝗ p cum pater mortem obijt/ epulum feci postridie. Et ꝗ pro cum vrorem duxero nauigandum est mihi postridie. Illud autem Ciceronis ad Tironem. Menandrius postridie ad me venit ꝗ expectarem: p cũ omnino sumitur/ nõ p postq/ nec ꝗ p anteq/ nec ꝗ ab eo quo. Hoc mõ Menandrius ꝗ: id est cũ die ꝓcedenti eũ expectarem: venit ad me postridie. Unde recte sequit: Itaq habui noctem plenã timoris: id est nocte q ipm diem ꝓcedentem insecuta est: t interfuit inter postridie: hoc est sequentẽ diem/ t ipm diẽ ꝓcedentẽ. A Pridie fit Pridianus a. um. quod est pdie alicui⁹ diei. Sue. i Caio. Marcente adhuc stomacho pridiani cibi. A Postridie postridianus: qui post postridie alicui⁹ diei: sicut postridianus: qui post id⁹ est. Sed abutit p postridianus crastin⁹/ p pridian⁹ hesternus.

Potestas multa significat: vt Paul. inquit: Nam in psona magistratuũ imperiũ: et a possum sit: In persona liberorum patriam auctoritatem: In persona seruorum dominiũ. At cum agimus de noxę deditione cum eo qui seruũ nõ defendit: ꝓsentis corꝓis copiam et facultatem. Potestates igitur principes potẽtes dicuntur: quos greci Dynastas vocant: t hi qui magistratus gerunt: et habent merũ imperium: hoc est gladij potestatem ad animaduertendũ: et facinorosos homines: et in iudicijs ꝓsunt. Unde non ineꝓtꝛo ꝓtores vobis vulgo nunc potestates dicuntur. Sue. in Clau. Jurisdictionem de fideicõmissis quotannis/ et tm in vrbe delegari magistratibus solitam in perpetuũ: atq etiam p quinquennia potestatibus demandauit. Apul. Sed iussit potestas officialem suã magna seueritudie coerceri. Pli. Pingue draconis in pelle dorsadum neruis ceruinis/ ad alligatũ in lacerto victoriã iudicio q cõferre existimant pmũ. spondylũ aditus potestatũ mulcere. Et Potestas ponitur p cõsilio t ratiõe. Unde exire aliquẽ de potestate dicim⁹ mentis impotẽ fieri: vt apud Cice. lib. iiij. Tus. Jratos, qm dicim⁹ exisse de potestate: id est de mente. Potesta a veterib⁹ dicebaꝫ p ptãte. Plau. Neq destidie in ocio operũ dedisse: neq potestaꝫ sibi fuisse adeo arcte cohibitũ esse a patre.

Potentatus us. potestas.

Potẽs tã participiũ ꝗ nomen inuenit a possum. Sed quãdo participiũ est: tempus significat: t accusatiuo iungit nominũ vel infinito: nec compationẽ accipit: vt Potẽs pugnare/ vel potens bella facere. Qñ vo nomen caret tpe/ t genitiuo iungit: vt Potens maris: t cõparationẽ accipit/ vt potẽtio⁹: hui⁹ cõtrarũ impotẽs qui nõ potest. A quib⁹ potẽtia et impotentia/ potẽter t impotenter. Differũt autẽ ꝓm Prisci. potẽtia t potestas: ꝙ potestas magna p vi accipit/ potentia t dñatione. Hinc omnipotẽs. Armipotẽs/ bellipotẽs: q armis et bello potẽs est. Viripotẽs mulier: q coire cũ viro p etatẽ potest.

Potis et pote: vide in dictiõe Cõpos. Pote volo/ possum velle: potis sum/ possum.

Potior t potiꝰ comparatiua/ p melior t meliꝰ: quasi potentior t potentius: t potissimũ suplatiuũ/ et potissime aduerbiũ: q significãt magis t maxime. Differãt aũt potius t potissimũ seu potissime: ꝙ potiꝰ ad duo tm/ potissimũ ad plura refert: vt Quẽ potiꝰ instituaꝫ heredẽ/ Fabiũ an Lucilũ? Aut quã natarũ potissimũ erudiã? Si multę sint. Inuenit tã qñq potissimũ referri ad duo. Ci. Quãq ꝓstat honestas icolumitati: tñ vtri potissimũ cõsulendã sit deliberetur.

Potior iris t poteris: a potis deducit: tã tertię q quarte cõiugationis est. In infinitiuo tamẽ t ꝓcipio quartã sequit. Virg. Di potis: quid nõ mortalia pectora cogis? Ouid. Tuq tuis armis nos te potiremur achille. Est aũt potiri tenere/ t qsi in ptãte habere. Et sic fere semp cũ gtõ cõstruit. Salu. Cui fatũ fortes vrbis potiri. Aliquãdo est obtinere/ et in potestatem vendicare: et tũc ablto iũgit: vt Cesar tandẽ potitus est gallia. Aliquãdo frui. Sic etiã cũ ablatiuo: t nonnũq cũ accusatiuo cõstruit/ sed raro. Cice. Qui si his voluptatib⁹ bona etas fruitur: libentius primũ paruulis fruit rebus/ vt dicimus: deinde his quib⁹ ienectus: etiã si nõ abũde potit/ nõ omino caret. Terẽ. in Adel. Patria potit cõmoda.

Poto as. aui. t potus sum: potatum et potũ: significat bibo. Hiero. Nõ ambigo multos fore/ qui de turbulento magis riuo qꝫ ꝺ purissimo fõte potare malint.

Terē.in Ecy. Quid ais? cū virgine vna adolescēs cubuerit plus potus? Eius cōpōsita sunt apoto: qō est multū poto. Plau.in Cur. Postq̄ cognati atq̄ apoti talos poscit sibi i manū: ꝓuocat me in aleā vt ego ludā. Cōpoto: simul poto. Ūñ cōpotatio: quā greci sympoſiū dicūt. Epoto: potādo exhaurio: ꝓpoto: vade poto. Przpoto: añ poto. Et habēt pe. p.

Potus a.um. in veraq̄ significatione sumit: p eo q̄ potauit. Ouid. lib. iū. Fast. Pompa senē potū pota trahebat anus. Idē in eodem. Clauiger ⁊ tāto est albula pota deo. Iuue. Epotaq̄ flumina medo prandente. Ibi accipit actiue. Passiue aūt ab Ouid. li. xv. Vetam. Nocte nocēt potę sine noxa luce bibunt.

Potus us. idem quod potio: Quis sint qui distinguant dicentes potū esse vini, aquę ⁊ huiusmodi: potionem ā medicis egrotātibus dari. Sed Cice. potionem ꝓ potu accipit lib. Tusc. cū ait: Quid q̄ ne mente quidem recte vti possum⁹ multo cibo ⁊ potione repleti? Et in Cato. Tātū cibi ⁊ potionis adhibendū: vt resciant vires/nō opꝛimant.

Potoriū: vas qō ad potū est deputatū. Pli. Ville cōuuas totidē aureis potoriis. Idē lib. xxxiū. Fecit idē ⁊ cocos magiresia appellatos puulis potoriis.

Potorius a.um. qō ad potandū ptinet. Ūñ dicim⁹ vasa potoria/sicut vasa escaria.

Potito as. pe. cor. cōsuetudinē potādi habeo. Est enim frequētatiuū. Plau. i Am. Mūc tibi hāc paterā q̄ dono mihi illic ob ꝟtutē data est Ptherela rex q̄ potitauit: quē ego mea occidi manu.

Potiono as. potionem ꝓbeo: cui⁹ passiuū est potionor. Sue. ō Cali. Credit potionat⁹ a Celonia vxore amatorio quidē medicamēto: sed qō i furorē ꝟterit. Viero. ad Dama. Accipe calicē meri huic⁹ de manu mea ⁊ potionabis oēs gētes ad q̄s ego mittā te.

Potitius: a potādo cognominat⁹ est: qui Herculi sacra faciebat. A quo potitia familia. Erat et altera familia pinariox: q̄ Herculi semp sacrificaret.

P Ante R

Prę prępositio: quę tā separata q̄ composita vbiq̄ diphthongat. Separata quidē abltō deseruit: et quādoq̄ significat, p siue, ꝓter. Apul. Prę luxuria cūcta, pfuderat. Quādoq̄ significat ante: siue de loco dicat/siue de electione. Et modo absolute ponit. Teren. I ꝓ sequar. Modo cū accusatiuo. Liui⁹ lib. j. Prope Tyberim fluuiū qua ꝓ se armentum agens nādo traiecerat. Modo cū ablatiuo: vt Prę oculis: id est ante oculos. Aug⁹ lib. ii. Confess. Ambitio quid nisi honores quęrit et gloriā: cū tu sis ꝓ cunctis honor: ādus vnus et gliosus ineternū ꝓ cunctis: id est ante cunctos/vel q̄ cuncti. Interdum ponitur, p respectu/siue ad comparationē. Terē. in Eu. Hic ego illū cōtempsi ꝓ me: i. est ad compationē mei. Liui⁹. Paruā albā ꝓ ea vt be q̄ conderet fore. Mōnunq̄ p ab: Terenē. in And. Prę studio dū efficias qō cupis: id est ab studio. Idē in Eu. Vt sit misera ꝓ amore. Item, p extra/siue excepto vel excepta. Bel. lib. j. Pręq̄ se vno ceteros omnes linguę atticę p̄cipes gentiq̄ omnē togatā: qō cuiq̄ nomen latinum rudes esse atq̄ agrestes ꝓdicabat. Terenē. Extra vnā ancillā dixit. Item, p respectu eius. Plau. in Persa. Immo res omnes relictas habeo ꝓ quod tu velis. Cōpōsita significat añ vel ꝑus: vt ꝓpono/ꝓfero. Aliquādo sup: vt perfectus ꝓfidio. Aliquando valde vel mirū in modum/siue ꝓter modum: vt ꝓclarus/ꝓcelsus: ⁊ magis auget q̄ per. Jungiturq̄ cū aliquib⁹ dictionibus/cū quibus nō iungitur per: vt ꝓpotens/ꝓcelsus/ꝓlatus/ꝓfulgens/ꝓdiues/ꝓdulcis/ꝓdurus/ꝓcultus/ꝓlargus/ꝓlongus. Nā ꝓlongus bō ⁊ ꝓlōga oratio ea dicit quę enormi lōgitudine est. Prępotēs/ꝓcelsus/⁊ silia; maiorē immodū potēs: celsusq̄ ⁊ quasi ꝓter modū morēq̄ alioꝝ potēs ac celsus. Significat q̄q̄ etiā ante tempus/siue ꝓter morem alioꝝ: vt ꝓcox vua/ꝓcox ingenium. Item significat nō siue nondū: vt in pmaturus. Aliq̄n supuacue ponit: vt ꝓmoriox/ꝓcingo: q̄ significāt sicut eoꝝ simplicia. A ꝓ fit ꝓter quō a sub sb/ter/in inter/, p, pter.

Przacuo: ꝓus acuo. Cato de re rus. Vitā tenerā ꝓacuito: obliq̄ inter se medullā cū medulla cōponito.

Przaccipio: añ accipio: a quo Przacceptio: figura q̄ ꝓsumptio a nostris/a grecis ꝟo, plepsis dicit: cū poeta aliq̄d ꝓaccipit/ad cāq̄s subsequit̄ q̄litatē.

Przbeo: a ꝓ ⁊ habeo/abiectis a et h. significat do/exhibeo. Nā q̄ aliq̄d ꝓbet/id ꝓhabere ratiōe dicit. Aliq̄n significat ostēdo. Terē. in Adel. Seruū baud illiberalē ꝓbes tenid est in re ostēdis factis, pbās.

Przbia veteres remedia dixerūt/q̄ egrotātib⁹ ꝓbeant.

Przcalu⁹: caluus in anteriore pte capitis. Sue. de galba. Statura fuit iusta/capite ꝓcaluo.

Przchar⁹: nimis siue multū char⁹. Teren. in Phormi. Quātū opus est tibi argenti? eloquere: Solę triginta minę. Triginta: haud ꝓchara est Phędria. Isthęc ꝟo vilis est.

Przceps: locus ale⁹ vnde quis potest ꝓceps dari. Virg. Turrim in ꝓcipiti stantē summisq̄ sub astra Eductā tectis. Et ꝓceps hō ōr: q̄ sine cōsideratiōe siue mō q̄d agit et q̄si rē ꝓoccupat: vñ, p nimis festino poni solet. Virgil. Przcipites atra seu tēpestate colūbę. Przcipites palmites apud Col. sunt q̄ de hoznotinis virgis enati induro alligātur. Ui (vt lib. vj. idē scribit) plurimū fruct⁹ ferūt: sed plurimū mīri nocēt. Itaq̄s nisi extremis ramis/aut si vitę arboris cacumē supauit ꝓcipitari palmitē nō oportet. Sūt q̄ ꝓceps a caput p compositionē deriuēt: qō q̄uis nō abnuā: cū etiā a capio dici videt: q̄ anceps cū am ꝓpositiōe cōpositū a capio Festus dici velit. Sed tū, prie ꝓceps a caput. Ūñ ⁊ biceps/triceps. Caput ꝟo a capio fit.

Przcipitiū: loc⁹ ꝓclut⁹ vñ ꝓcipitari facile pōt.

Przcipito: in ꝓceps deūcio/incōsiderate ago. A cui⁹ participio fit ꝓcipitāter: qō significat incōsiderate.

Przcedo: añcedo: vt Mor ꝓcessit. dies apꝛopinq̄uit.

Przcido pe. p. ex ꝓ et cedo: qō est ferio/pcutio/incidox significat ante cedo.

Przcidane⁹ a.um. vt Przcidanea agna: quę ante alias cedebatur: ꝓcidanea porca: quā immolare erāt soliti anteq̄ nouā frugem przciderent siue gustarent. Aliquando przcidere est excidere/seu simpliciter cedere. Hiero. in Exo. Przcide tibi duas tabulas lapideas instar prioꝝ. Postea sequit. Excidit ergo duas tabulas lapideas q̄les antea fuerāt. Idē lib. Reg. Et ꝓcidit vestes eoꝝ medias vsq̄ ad nates. Et ꝓcidere dicitur de re obscena: hoc est marē intra podicem coeundo labefactare: quemadmodū pedicare: est puerum inter femora fedare. Marē. Przcidi gaudes: przcisus neuole ploꝛas.

Przcisus dicit⁹ ps carnis viscerū: hoc est: circa quod viscera inuoluta sunt/q̄ oꝛas circūcisas habeat. Lucil. Illi ꝓciso atq̄s epulis capiunt opimis. Nā omasum dicit intestinū pingue.

Przcipuus a.um. a ꝓcipio: , p ante capio: quod ante capitur: quasi ante oīa/siue ꝓuentus omnibus. Hinc aduerbiū ꝓcipue: quod est ante alia. Mō autē specialiter vt multi indocte interpretant̄ sicut in ꝓsertim. Cice. Curioni. Non mihi tā mea salus chara fuit: in qua ꝓcipue sum ab illo adiutus: q̄ pietas erit in referenda gratia iucūda: id est ante alios.

Przcello is. vide in dictione Cello.

Przcino nis. penul. cor. przcinui przcentū: ante cāto: ꝓdico/ꝓdiuino.

Przcētio: modulatio illa vocū quę ante initium cantus

fieri solet:quasi ꝓludiū. Gel. Tibicines inter exercitū positi canere inceptabāt:ea ꝓcentione trāquilli ad q̄/ si militarē musicę disciplinā vis ⁊ impetus militū ne sparsi dupalatiꝫ ꝓuerēt/cohibebāt: quapropter et exordiū siue initiū/siue ꝓncipiū/siue ꝓloquiū/siue antiloqui:ū quidā ꝓludiū/alii ꝓcentione vocauere:ad similitudinem ɡrecoꝝ/qui id,ꝑmiū nomināt,ꝑterea Φοιμιον cantus est.

Przecēto:qui canēdo ꝓcedit:sicut ꝓsultor/qui saltantiū choream ducit.

Przecipio:a q̄ et capio:significat ante capio/ q̄uenio/ q̄/ occupo. Virgilius. Cogite oues pueri si lac ꝓceperit estus: Ut nup frustra ꝓsabimus vbera palmis. Cicero lib. ii. offic. Przecipiāt oratione benigna:multitudinis animos ad beniuolentiam alliciāt: milites blādo sermone delimāt. Item Przecipe est ante videre. Virgilius. Omnia ꝓcepi atq̄ animo mecū ante peregi. Item Przecipere:iubere. Et ptinet ad eos qui curam aliozuꝫ gerunt:et qui aliꝫs ꝓsunt. Hinc ꝓcepta,ꝓiussis. Sal. in Jug. Micypsa pater meus mihi ꝓcepit. Item ꝓcipere:monere/instruere. Unde ꝓceptores:artium magistri.quoꝝ placita ꝓcepta ⁊ ꝓceptiones dicuntur.

Przeçepto as. frequētatiuū:significat sępe ꝓcipio.

Przeçeptum et nomen et participiū esse potest. Nomen ponitur,ꝓ iussione: vnde decem legis ꝓcepta. Et aliquando,ꝓ disciplina siue documento/et quasi regula quadā bene viuendi: vt cū ꝓcipit quid vir vroꝝ/quid vroꝝ viro debeat. Aut ,ꝓ documento tradito ad aliquam artem percipiendā. Participiū mō significat anteceptū. Liu. lib. i. Tpe illi ꝓcepto. Cice. libro. iii. Tusc. Hęc cogitantē fore beatū: ꝓsertim si ⁊ ante ꝓceptis bonis cōtentꝰ esset/nec mōrtē/nec deos expauescerer:id est ꝓgustatę ⁊ añcaptis:mō iussū vt Przeceptū est tibi ne discedas.

Przecones a ꝓcinēdo dicti sunt/quasi ꝓcanes:ꝙ ante canāt et annūcient quod est faciendū. Uel (vt inq̄t Prascianus) a ꝓ:id est valde canēdo. Sūt em̄ q̄ iussu magistratꝰ publice aliq̄d ore denūciant:qui auctionē faciebāt:et qui audientiam in theatris indicebāt. Virgiliꝰ lib. v. Victorem ɡnas ꝓconis voce cloanthum Declarat. Et ꝓcones laudū nostrarū:qui res a nobis gestas laudādo diuulgant. Nos quoq̄ Curiōes vocatos legimus.

Przeconium:/psa ꝓconis vox. Sueto. de Nerone. Et ꝓconio vbiq̄ cōtendit. Sed quoniā a ꝓcone res gestę etiam,ꝓnūciari solent:ideo quādoq̄,ꝓ laude/fama ⁊ gloria sumit:a genealogia/virtutibꝰ coꝝpis et fortunę. Unde Ysocrates ō laudibꝰ Busiridis: περι μεν ουν Ησ βουσιριδοσ αγνοειασ Ησ ουκαν Δυνηθειη ραδιωσ ειπειν.

Przeconius a.um. antepe.pd. quod est ꝓconis: vt Sub voce przeconia.

Przecognitꝰ: añ cognitus: cuius raro ꝓcognosco repiak. Plancꝰ. Ut si latro ꝓcognito nostro aduentu rursus in Italiā se recipe ceperit.

Przecordia:membrane q̄ exta sepant ab inferioze viscerū pte:dicta q; cordi ꝓtendunt: vt Plimꝰ lib. xj. scribit. Et a ɡrecis Phrenes dicunt. Itē q̄ a ɡrecę hypocondria dicuntur:a poetis ⁊ medicis latinis ꝓcordia appellant. Celsus. Periculosū est etiā post arquatuꝫ morbū febres oriri vriq̄:si ꝓcordia i dextra pte dura māserint. Et ꝓcordia vno nomine exta in homine vo

Przecoꝝ cis. pe. coꝛre. generis oīs:quod ⁊ ꝓ/ (cant. coquus a.um. Warr. Ilia maternis fueramus ꝓcoqua ramis. Mūc in adoptiuis persica cara sumꝰ. Dicit aūt ꝓcoꝝ fructus qui ꝓter morem ceteroꝝ coctꝰ et maturus factus est: vt ꝓcoqua vua/przcoꝝ ficus/ ꝓcocia poma:q̄ ante solitū tempus matureſcūt. Plimꝰ. Persica ętate ꝓcocia intra triginta annos regta:⁊ ꝑmo denariꝫs singula venūdata. Ita dicimus Serotinas vuas:q̄ post cōsuetū tpꝫ tarde matureſcūt. Per trāslationem quoq̄ ꝓcoꝝ ingeniū dicit:qō nimis cito maturitatem cōsecutū/nimisq̄ cito videt adoleuisse. Quintil. Illud ingeniozū velut ꝓcoꝝ genꝰ nō temere vnq̄ ad frugē puenit.

Przecoquo is. pe. coꝛ. ante coquo seu maturo. Col. lib. vi. Quę cōmodiꝰ insolatę ꝓcoquunt: hoc ē: ante tpꝫ aliozꝫ fructuū maturant.

Przecię vuę: q̄si ꝓcocię dictę sūt: q̄ cito matureſcūt.

Przeda a parīdo (vt inq̄t Var.) quasi parida: ꝙ manu parta sit: Et est (vt Gel. lib. xxiii. inq̄t), qrie coꝛpa ipa rez q̄ capta sunt. Wanubię ꝺo pecunia ex venditione ꝓdę redacta.

Przedaceus a.um. qō ex ꝓda est. Gel. lib. iiij. Egre patsus ꝙ cui salus imperū ac reip. accepta ferri deberet: ratione pecunie ꝓdaceę poscereť.

Przedatiuꝰ a.um. idē quod ꝓdaceus. Gel. Ex manubiꝫs id est ex pecunia ꝓdatiua.

Przedoꝝ aris. a ꝓda fieri Var. docet. Et habet vtrāq̄ significationē. Hiero. in Esaia. Ę qui ꝓdaris: nonne ipse ꝓdaberis. Hzego. Deſidari desiderant qui thesauꝝ publice in via poꝛtant. Legiť ⁊ ꝓdo as. Hiero. in li. Judith. Przedauit quoq̄ oēs filios Tharsis: id est depopulatus est.

Przedatoꝝ: populatoꝝ. Joui ꝺo przedatori templū fuisse legimus:nō ꝙ ꝓdę ꝑesset/ sed ꝙ ei aliquid ex przeda in partem predę debebatur. Mam mos Romanoꝝ fuit: vt bella gesturi/de parte przdę aliquid nummibus pollicerentur.

Przdo onis. qui ꝓdat. Cuiꝰ diminutiuū ꝓdonulus a Catone vsurpat. Przdones sunt qui populandā alienā inuadunt,puinciam.

Przdium a ꝓda:eo ꝙ capti ab hostibus agri militibus distribuebant. Uel dicit a ꝓstando/ vt inquit Varro sicut ꝓdes. Alii a ꝓus seu valde dando. Est aūt ꝓdiū rusticū et vbanū. Unde anteurbana ꝓdia vocabant quę vbi erāt,ꝓpinqua. Ager:locus in rure quem colimus. Uruū:ea ꝑs agri q̄ sementi dat. Fundꝰ etiā ꝑs agri est. Singula em̄ prata singulę vineę/singuli boti/ singula oliueta/pomaria/pascua/salicta/ nemoraꝛ venatoria/piscatoria loca/siue villā atq̄ ędificiū/siue piscinam/siue vinaria habeāt siue nō habeāt: singuli fundi sunt: ⁊ hoc in agro dūtaxat: nā in vrbe/ oppidoꝛ vico/castello:quicqd tale eū ꝓdiū vocāt. Est itaq̄ fundus rustica possessio/ꝓdiū/⁊ vbana ⁊ rustica. Possessio generale nomen est: Nā ⁊ taberne/et hospitia/et horrea in vrbe ⁊ possessiones dicunt. Et simplr omnia bona immobilia. Dicit possessio etiā nō ipa ,ꝓprietas sed vsus ⁊ actio possidendi.

Przdiolū: paruū przdiū. Licero. W. Celio. Sed mea ꝓdiola tibi nota sunt:i his mihi necesse est esse/ne amicis molestus sim.

Przdiatorius a.um. qō ad przdiū ptinet: vt lex ꝓdiatoria. Licero ,ꝓ Cor. balbo. Etem̄ si Qu. sceuola ille augur cū de iure ꝓdiatorio consuleret: homo iuris peritissimꝰ cōsultores suos nōnūq̄ ad turiū ⁊ caseliū ꝓdiatores reūciebat.

Przdiatores dicunt periti iuris ad ꝓdia ptinētis.

Przdestino as. penul. coꝛre. ex przꝛ et destino. Uide i dictione Destino.

Przdensus: valde densus. Pli. lib. viij. Culter vocat q̄ densam pulsq̄ pscindat terrā secans.

Przdisco: añ intelligo. Virgil. lib. Be. ꝓdiscere vētos.

Przdico as. penul. coꝛre. apre seu publice dico/ celebro diuulgo/laudo. Licero Luceio. Ignosces mihi ō me ipo aliquid ꝓdicanti. Salust. Ipm Crassum ego post ea przdicantem audiui:tantam illam contumeliam sibi a Licerone impostam. Inde Przdicatio dictio celebritas. Et apud Logicos decem przdicamenta

quę de omnib⁹ ꝓdicant. Et ꝓdicatū qđ grāmatici apo
stītā vocant/qđ ꝓdicat:id est dicit de subiecto. Et ꝓdi
cator:id est laudator/ꝛ cuiuscūq; rei diuulgator.

Pręd̄ico is. pe. p. añ siue ꝑus dico. Ter. i An. Sed di
co tibi ne temere facias:neq; tu hoc dicas tibi nō ꝓdi
ctū. Inde ꝓdictio:qđ ꝓdicit siue ꝓnūciat vel ꝓdiuina
tur. Cice. lib. j. de diu. Et quo sepe genere hariolo⁹
etiā ꝛ vatū furibūdas ꝓdictiōes:vt octauiano bello
Cornelij Culeoli audicdas putauerūt.

Pręditus ta. tum. pe. cor̄e. nō dicit ornatus/sed q̄si af
fectus:principiū sine verbo puto: quasi a ꝓdo is. ex ꝑ
et do. Et accipitur tam in malam q̄ in bonam ptē: vt
Pręditus sum honore/et ꝓditus sum damno. Cice
ro. p Rabi. Senectute affectus/morbo ꝓditus. Et p
Mure. Idē. Squalore sordidus/cōfect⁹ morbo/la
chrymis ac merore ꝓditus.

Pręduro as. pe. pd. ꝑter morem duro. Col. lib. iiij. de
re rustica. Verum est in opere difficiliori/q; neq; hu
mentē fodere possis:q; sit glutinosissima/nec nimius
sicca:qr nimiū ꝓdurat.

Pręeo is. ante eo. Ambro. huic verbo datiuum iunxit li
bro de offic. Alterū inq̄t cum in clero regnissem iubere
me/ne vnq̄ pręiret mihi:qr velut quodā insolētis in
cessus verbere oculos ferīret meos.

Pręfacio cis. ex pręet facio sumitur/sicut ꝑfero: vt si di
cam:ꝑ me facio/sicut ꝑ me fero. Quint. lib. viij. Sit
igitur cura elocutionis q̄maxima: dū sciamus tamē
nihil verbor̄ causa esse faciendū: cū verba ipa rerum
gratia sint repta: quor̄ ea sint maxime, phabilia q̄ sen
sum animi nostri optime, pmunt: atq; in animis iudi
cum quod volumus efficiunt: ea debent ꝓfacere sine
dubio ꝛ admirabilem: nō sic quo modo, pdigia mira
mur: ꝛ iucundā oratiōnē nō deformi volūtate/ sed cū
laude ad dignitatem cōiūcta. Nō mirū videt/ vt sub
vna ꝓpositiōe duo verba dissimili voce dissimiliq; si
gnificatione essent, plata.

Pręfacio onis. a ꝓfat⁹ deducit: et significat id qđ ꝓloq̄
mur anteq̄ ad rē veniamus. Hiero. in ꝓfa. Ps. Añ
consuetā ꝓfatione cōmoneo tam vos quib⁹ labor iste
forte desudat/q̄ eos q̄ ista habere voluerūt: vt q̄ dili
gēter emēdauit: cū cura et diligēcia trāscribant. Hui⁹
dimi. est ꝓfatiuncula. Hiero. Ideo greco et hebreo
ꝓfatiūcula verag; ꝓmissa est.

Pręfari: añ fari. Col. Quas ordine suo tunc demū pse
quar: cū ꝓfat⁹ fuero/ q̄ reor: ad vniuersam disciplinā
maxime ptinere posse. Hinc ꝓfatus a. um.

Pręfero penul. cor̄e. ante fero/ꝑpono. Plini⁹. Ex ho
minem rudem atq; ignarum sibi ꝓferret. Item pręnuncio siue ostendo. Liui⁹. Vultus tu⁹ nescio qđ in
gens malum ꝓfert.

Pręfericulū a ꝓfero: vas eneum sine ansa patēs veluti
peluis:qđ ꝓferre in sacrificijs solebāt.

Pręficio cis. penul. cor̄e. ex pręet facio: significat ꝑpo
no. Unde ꝓfecti dicūtur: qui alicui rei agendę ꝓpositi sunt. Et ꝓfecti vbiū greci latiniq; lingua ptica Sa
trapas vocant: magistratusq; eorum ꝓfectura dicit.
Plaut⁹ in Am. Qui ꝓfect⁹ est thebanis legionibus.
Idē in Cas. Quin ruri es in ꝓfectura tua. Est em̄ ꝓfe
ctura vbi/ꝓfectura militaris/ꝛ ꝓfectura rei pficiēde.
Aegyptus diuidit in ꝓfecturas oppidorū q̄s nomos
vocant. Thracia diuisa est in stratageas quinq̄ginta:
ita em̄ vocant ꝓfecturas. Militaris pręfectura/qua
quis legioni vel exercitui ꝓficit. Sic etiam dicuntur
pręfecti fabror̄.

Pręfectus ꝓtorū talis apud Cesares erat/qualis olim
apud reges tribunus celer: ꝛ apud dictatores magi
ster equitū. Gerebat em̄ secundas ptes post Cesarē:
ꝓgeratq; disciplinę publice emendādę.

Pręfica penul. cor̄e. mulier in funere cōducta ad lamē
tabilem cantū: q̄ dat ceteris modū plāgendi: quasi in
hocipsum ꝓfecta. Plauius. Nec quidē me hercle ꝓfi
ca si mortuū laudat.

Pręfestino: añ tps festino. Col. lib. xj. Satis erit p di
midios menses exequi qđq; negociū: qr neq; ꝓfestina
tū op⁹ nimiū imature videri possit añ. xv. dies factū:
nec rursus post totidē nimiū tarde.

Pręfigo gis. penul. p. ꝓcludo. Virg. lib. iij. Ge. Mul
ti iā excretos, phibent a matrib⁹ hędos. Primaq; fer
ratis ꝓfigūt ora capistris.

Pręfiguro as. penulē. p. ꝓmōstro/repsento. Lactā. lib.
vj. Inflāmauit libidinē q̄ aspectu maxime incitat: ac
se q̄q; in ill⁹ imaginib⁹ ꝓfigurat. Et ꝓfigurare est in fi
gura ꝓnūciare siue ꝓsignare. Hier. Duodecim, phe
tę in vni⁹ voluminis angustias coartati: multo aliud
q̄ sonāt i littera ꝓfigurāt.

Pręfinio is. penulē. pdu. ꝑus statuo/siue añ determino
aut determinate tracto ꝛ assigno. Cic. Mario. Sed
eo vidisti multū/q; ꝓfiniti ne pluris emerem. Idem, p
Rosci. Quę dies in lege ꝓfinita est. Terē. Haud lice
bat loq̄ nisi ꝓfinito. i. assignato tpe.

Pręfloro ras. añ flores facio. Bel. Et futuri gaudij fru
ctū spes tibi iā ꝓfloruerit.

Pręfluo: antefluo: a quo ꝓfluxus et ꝓfluuiū: p fluore ali
cui⁹ rei anteacto.

Pręfoco as. penul. pd. significat spiritū faucib⁹ claudi.
Ouid. in Ibin. Pręfocēt animę gnosia mella viam.
Hinc ꝓfocatio vulę fit: cū vulua resiliendo afficit vt
talia: hoc est cor̄ cerebrumq;.

Pręfrigidus: valde frigidus. Plin. lib. xvij. Septētrio
nalisq; ꝛ ꝓfrigido situ.

Pręfringo: ꝑus frāgo. Col. lib. ij. Et ꝓfractas stirpes sū
masq; radices/quib⁹ ager arbusto consitus implicat
omnis: refodiat ac psequat.

Pręfulgeo: ꝑter modū fulgeo. Cicero lib. iij. ad Herē.
Tum nec nimis illustres/nec vehementer obscuros
locos habere oportet: ne aut obęcent tenebris ima
gines/aut splendore ꝓfulgeāt. Interdū ante fulgeo.
Hiero. in ꝓlo. Job. Rogo vbicūq; ꝓcedētes ꝗgulas
videritis: sciatis ea q̄ subiecta sunt i hebraicis volumi
nibus nō haberi: Pondo vbi stellę imago ꝓfulserit ex
hebreo in nostro sermone addita.

Pręfurniū: os patens furni.

Pręgelidus: qui multū aut nimis frigidus est. Col. lib.
ij. Ea locis ꝗgelidis ac niuosis: vbi ętas humida ꝛ si
ne vaporibus recte cōmittitur.

Pręgestio: valde gestio. Cice. p. M. Celio. Pręgestit
animus iā videre pmū lautos iuuenes mulieris bea
tę ac nobilis familiares: id est valde cupit.

Pręgrādis: valde grādis. Ci. Erat vas vinarij ex vna
gēma ꝓgrādi trulla excauata manubrio aureo.

Pręgrauo as. pe. cor. supra modū grauo. Aug⁹ li. viij.
Cōfes. Aegritudo animi est: qr nō totus assurgit veri
tate subleuat⁹/cōsuetudine ꝓgrauatus.

Pręgnās: quasi añ gnatū/vel ante genitricē. Est em̄ pręante. Proprie ꝓgnās dicit q̄ iā occupata est in gene
rādo quod cōceperit.

Pręhendo ꝛ prendo is. di. sum. Plautus in Am. Hi
vir et manū ꝑhendi/et osculū detuli tibi. Luca. Ha
nus q̄ prenderat hęsit. Hui⁹ composita sunt Apręhē
do: quod est valde seu pfecte ꝑhendo. Comꝑhendo.
Col. lib. vij. Cum deinde buculos comꝑhenderis/p
duc extra stabulum. Quod etiā ad mentē transfertur.
pro pcipio siue intelligo. Lactan. lib. iij. Nō imme
rito summū bonum nō comꝑhenderūt. Nepꝑhendo ꝛ
repꝑhendo/vide locis suis.

Pręhenso as. frequēter prehendo. Liui⁹ lib. iiij. Disso
luatu prehensanē a pncipibus tribuni/ suadēdo/mo
nendo/pollicendoq;.

Pręiacio: ante iacio. Colu. libro. ix. Mox ꝗiaciuntur in
gyrum moles/ita vt complectantur sinu suo: ꝛ tamē

ercedant stagni modum.

Prēiudico:ante iudico. Piero. contra Iouī. Neq; dei possumus scire iudicia: ⁊ ex nostro arbitrio illius sententię ꝯiudicare. Aliquādo ꝯiudicare est nocere. Idē ptra Virgil. Paucoꝝ culpa nō ꝯiudicat religiōi. Prēiudiciū (vt inquit Asco.) dicit res quę cū statuta fuerit: afferē iudicaturis exemplū qđ sequant. Judiciuꝫ aūt res quę causā litēꝫ determinat. Quintil. Prēiudicia sunt a reb⁹ iudicatis ḡ pares fuerūt: aut ex iudicijs ad ipsā causā prīncipibus: aut ab eiusdē causę pnūciatione. Prēiudiciū ergo qđ in eadē causa vel sili p⁹ us est latū. Vlpi. Interdū euenit vt ꝯiudiciū iudicio publice fiat. Lauren. Val. Prēiudiciū: quasi sentētia quędā ante iudiciū: sicut si essent duo ō̄ negocio aliquo contendentes: cum lis in longū pcedit: magistrat⁹ iubet interea dū sententiā ferat: alterū officio fungi q̄si iudicās tā nūc se p ea pte sentire: penes quem esse vult rē de qua litigat. Et hoc ꝯiudiciū dicit qđ possidentē adiuuat ⁊ obest excluso.

Prēlicēter: nimis licēter. Gel. Q. Ꝑba finxit ꝯlicenter.

Prēloquor: pe. cor. ante siue ꝑus loquor. Lactā. liō. iij. Daniel quoꝝ filia ꝯlocutus est.

Prēlū: a prę ⁊ Luo is. componit: eo q̄ ex humore fluenti ꝯluat: id est madefiat. Sunt em̄ prela ꝑte trabes in torcularī quib⁹ vua calcata prēmit. Torcular: tota structura lacus qui mustū continet: cuius sępe ponat ꝑ ipō torcularī. Piero. ī plogo Salomōis. Neq; sic noua cudimus vt veters destruamus. Et tamē cū diligentissime legerit: sciat magis nostra scḥta intelligi quę nō in tertium vas trāsfusa coacuerint: sed statim de prelo purissime commendata testę suum saporem seruauerint.

Prēlium: a prelo quidaꝫ deducunt: quia sicut in ꝯlo humor vuaꝝ: ita in prelio sanguis hominis fluat. Quidā a prēmendo: q̄ dimicando se inuicem hostes prēmant. Et est conflictus qui fit in bello. Virgil. autē honeste ꝯlū, p coitu posuit: cū de equo etate confecto loquit. Si quādo ad ꝯlia ventū est. Mā ⁊ in coitu dimicatio quędā esse videtur.

Prēliaris et hoc re. quod ad ꝯlū ptinet. Vā ꝑeliares dies: quibus fas est hostem bello lacescere/ vl ablata repetere: sed eligere ad pugnandū diem tunc romanis licebat/ cū ipsi bellū inferrēt: Aliōq̄n cū exciperēt nullus obstabat dies quo minus vl salutē suā vl publicam defenderent dignitatem.

Prēlior aris. dimico. Cęsar libro. v. Equestribus ꝯlijs sępe ex equis desiliunt/ ac pedibus prēliant: equosq̄ eodē remanere vestigio assuefecerūt. Dicimus etiā: Ego prēlior ꝯlū. Vbi. libro.) Re. Quia ꝯlia domini tu prēliaris.

Prēliganeū: vinū apud Catonē: a ꝯligādo dicit.

Prēludo: ante ludo. Virgil. liō. iij. Geor. Et sparsa ad prędā ꝯludit arena.

Prēlūo is. ante purgo siue ante fluo.

Prēlumbo as. lumbos ꝯfringo. Plenius. Cepit vnum quęq; ꝯlumbare fustibus.

Prēmando as. ante siue ꝑus mando. Catinius. Dicit mihi tuus seruus anagnostes fugitiuus naidacis esse de quo tu mihi nihil mandasti: ego tamē terra mariq; vt conquirerē ꝯmandaui.

Prēmaturus a. um. sile ac dissile est huic nomini ꝯcor. Est em̄ ꝯmaturus anteq̄ sit matur⁹ collectus: vt poma ꝯmatura: id est nondū matura. Et p translationē prēmatura ętas/ ꝯmatura legatio/ prēmatura elocutio: hoc est immatura: q̄q̄ maturū ipsuꝫ in frugibus ꝑte dicatur.

Prēmeditor: prius meditor. Cic. li. ij. ad Veren. Si reus nihil horꝫ fecerit: accusator dicet eū vsq; ꝯmeditū fuisse quid sibi esset vsui ventuꝫ.

Prēmercor: prius emo. Plaut⁹ in epi. Edepol ne istam ępe gnato tuo sumus ꝯmercati.

Prēmetiū: a ꝯmeto verbo: quod significat ante seu prius meto/ seco vl cido: quod ꝯlibationis causa ꝯmetitur. Erat em̄ quod ō̄ spicis quas ꝑmo metēdo colligissent/ et Cereri sacrificabant.

Prēmitto: ante mitto. Plau. in Am. Me a porta ꝯmissi domū: vt hęc annunciē vxori suę.

Prēmiū est quod in ludis ꝓponitur dandum ei qui fortiter fecerit: vl qui in aliquo certamine victor euaserit. Differtq̄ a prēcio: q̄ prēmiū solum ꝑ recte factis datur: Prēcium ꝑo etiam ꝓ malefactis. Sal. Licit tamen in senatu pars illa: qui ꝑo prēciū aut gratiam anteferebant. Liuius. Si malos imitabor: cum prēciū, p noxa dabis. Proprie tamē prēciū est quod datur, p re empta. Teren. Prēcium sperās ilico, pduxit ac vēdidit. Sunt qui prēmiū dicant quasi prēuiū: q̄ primo, ponit quod dandū est victori: deinde certat. Aliquando prēmiū, p pecunia ponit. Plenius. Sine prēmio sum: marsupium reliqui domū. Vnde ꝯmiosus, p pecunioso. Accius. Diuitē ac prēmiosum aui. Prēmiator: ꝯdo. Plenius. In scena vos nocturnos cępit prēmiatores tollere.

Prēmodū: prima syllaba acuta: significat supra modū. Gel. Parentes inquit prēmodū.

Prēmodero: añ moderor. Gel. Cretēses q̄s ꝯlia igredi solitos ꝯcinētę ac ꝯmoderātę citharą gressibus.

Prēmonstro: ante monstro. Piero. Nemo apꝑhendet illud nisi ego prēmōstrauero.

Prēmoneo es. pe. cor. ante moneo. Col. liō. j. Ideo ꝯmoneo ne villicū ex eo genere seruorū q̄ corpe placuerunt instituamus.

Prēmordeo is. Gel. Plau. in Tri. Neq; ꝯmorsisse dicit/ sed ꝯmorsisse. Mi fugisse inqt mediū/ credo ꝯmorPrēmorior: quasi añ ꝑs morior. Hieron. ad (sisset. Marcellā. Et cū quotidie ꝯm corpus loquor: ꝯmorior in ceteris nō nos ꝑpetuos estimemus vt possimus esse ꝑpetui. Idem ad Eusto. ꝑ simplici posuit. In frigido corpe ⁊ ante hominē suū iam carne ꝯmortua sola libidinū incendia bulliebāt.

Prēmunio is. pe. p. ꝑus munio/ aut ꝑus induo. Cic. p Celio. Vobrem illa quę ex accusatorū oratione prēmuniri iam et fingi intelligebam: fretus vestra prudētia nō pertimesco.

Prēnarro: ante narro. Teren. in Eu. Recte sane interrogasti: oportuit rem ꝯnarrasse me.

Prēneste generis neutri: et hęc prēnestis: nomen vrbis in latio: q̄ locus in quo sita est montibus prestet. Et sic cū diph. scribitur. Serui. απο του πριπου. hoc est ab illice quę ibi abūdat/ deducit. Solinus. Prēneste Vlyssis nepote/ et latini regis filio. Olim polistephanos dicta: id est multarū coronarum. Lege Plutarchū. Quidā a Ceculo Vulcani filio conditam ferūt sup Aretino monte. Virgil. liō. vij. Hec prēnestini fundator defuit vrbis Vulcano genitū pecora inter agrestia regem. Inuentāq̄ socis omnis quem credidit ętas: Ceculus. Et illud. Cū primā aciem ꝯneste sub ipsa strauit. In hac fuit Fortunę templuꝫ illustre vnde certa edebātur oracula. Syri. Sacrisq̄ dicatū Fortunę prēnestę iugis.

Prēnomen: vide in dictione Nomen.

Prēnoto as. pe. cor. re. ex prēt noto: ante noto/ inscribo. Noto ꝑo frequentatiū est a Nosco. Hiero. in. plo. liō: Re. Hoc verbū difficile ꝑ facile declarauit cū ait: Quintus est Canticū canticoꝝ: quę titulo Sirastrim prēnotāt. Sextus est Daniel. Septimus Debreiamin. i. verba dierū: quod significātius Chronicon totius⁹ diuinę histor⁹ possum⁹ appellare. Qui liber apud nos paralipomenon inscribit.

Prēnuncio: ante nūcio. Teren. in Phormi. Abi/ ac prēnuncia hanc venturam.

Prēoccupō as.penul.corre.ex prē et ob ⁊ capio. Vide in dictione Occupo.

Prēopto:ante siue p̄us opto. Terenti⁹. Adeon. quicacies animo/vt puer p̄optares perire.

Prēparo pe.cor.ante paro:quē mihi vtilia fore credo. Cice.lib.ij.offici. Facile totius vitę cursum videt: ad eamq; degendā p̄parat;res necessarias.

Prēpedio is.penult.corre.ex p̄.et pedio: significat p̄us pedibus deuincio. Per translationē vo:quasi pedibus vehementer obligo. Hiero.ad Helio. Neq; vo scio qua te nūc dicas cōpede p̄pediri. Plaut⁹ in Cas. Timor p̄pedit dicta linguę:id est valde impedit.

Prēpedimentum:antepedimentū. Plaut⁹. Mō fallacię p̄pedimentō obūciatur.

Prēpeto is.aī vel p̄us peto.i. vado:habet pe.cor. Festus. Prepetere dicebāt,p anteire. Hinc p̄pes.

Prēpes etis.generis oīs:idē quod velox. Virg⁹. Et p̄petis oīnia pēnę. Volunt plerīq; hoc nomē signi/care velocitatē in altū volantis. Dicebanē ⁊ p̄petes ab augurib⁹aues q̄ oportune p̄uolabāt: aut idoneas sedes capiebāt: vt inq̄t Hygin. Alij volūt esse q̄ ingē tibus ⁊ patulis ⁊ porrectis alis volitant.

Prēpilare:hastę sunt quę ferreas habēt cuspides:quasi p̄ferrate. Prēpilatum etiam dicitur/vbi nō est ferrum:si modo in mucronem acutum sit: vt Cornua lo custarum quibus natant.

Prēpinguis:valde pinguis. Col.li.iiij. Itaq; nō ē vinetis apta: vir etiā arbusto nisi p̄pingui ⁊ viuida terra.

Prēpono:antepono p electionē. Lactan.lib.vj. Quisquis autē p̄sentia bona p̄posuerit iusticię. Hinc Prēpositi:qui rebus aliquibus p̄fecti sunt. Aliq̄n p̄ponere est p̄us ponere tpe p̄cepto. Sal.in Jug. Ubicūq; res postulabat p̄fidū est p̄positum.

Prēposterus a.um.pe.cor.vide in dictione Posterus.

Prēproperus ra.rum.valde seu nimis celer. Cic. Treba. Sed ex tuis litter⁊ cognoui p̄properā quandā festinationem tuam.

Prēpondero:magis pondero. Per translationem vo Prēponderare significat pluris esse:siue pluris estimari debere. Gell. Nam cum in rebus aut paribus aut nō longe secus vtilitas amici et honestas nostra consistit:honestas,pculdubio p̄ponderat. Ambros⁹ ad Simplicia. Prēponderant futuris p̄sentia/⁊ violentia moderatis/⁊ plura pauciorib⁹/⁊ iucunda serīs/⁊ aspis mollia/⁊ tristibus leta/⁊ illecebrosa rigidioribus/⁊ p̄propera tardioribus.

Prēputium:pellis quę glandē:hoc est summā colis p/tem tegit:dictū q̄ mēbris putentib⁹ femineat. Vel a p̄putādo: Nā illā iudei p̄putāt:quā q; retinebāt gentiles:p̄putiū dicebanē/quasi p̄putiati:hoc nomie imp̄perabāt eis iudei:nō eos simpliciter imundos/ sed ipsam immundiciā vocantes.

Prēripio is.penulē.corre.ante capio/p̄occupo. Plau. in Cas. Huc venisti sponsam p̄reptū meā? Hic p̄.ad tpis ⁊ p̄sone antecessionē referri pōt. Aliq̄n tpis. Cice.lib.offi. Facile celare/tacere/dissimulare/insidiari p̄ripe hostiū cōsilia:id ē p̄occupare siue p̄noscere aut p̄uenire. Pli. Junior lib.de viris illustribus. Immatura a morte p̄reptus nō potuit p̄stare qualē ,p̄miserat regem. Aliquādo dignitatis/nō tpis antecessionē denotat. Cicero p Gallo. Demosthenes tibi p̄ripuit ne esses p̄mus orator.

Prērodo pe.p̄d.vehemēter rodo. Col.lib.iij. Nā si sp̄ius cacumina manu p̄fracta:aut a pecore p̄rosa fuerint/imppetuū cornum punē.

Prērogo as.pe.cor.ante impēdo. Hiero.in quodā sermone. Tu p̄rogata cunctis p̄ginū cateruis: tu sequeris agnū quocūq; p̄rexerit. Hinc p̄rogatiua.

Prērogatiua ę.p̄stantia et antelatio qua quis aut p̄fertur/aut p̄ferri alteri debet. Paul. Jureconsul. Veteranorū p̄uilegiū inter cętera etiā in delictis habuit p̄rogatiuā/vt sepenē a ceteris in pęnis:hoc est/ceteris p̄ferant. Nec ad bestias itaq; veteran⁹ dat:nec fustibus cedit. Amb⁹ in psto. Nec p̄rogatiua⁊ mihimet sciēti:si hęc meis cōsacerdotib⁹ charitatis intuitu p̄rogē vendicabo. Dicit ⁊ p̄rogatiuū. Cic. p Mure. Etem̄ si tanta illis comitūs religio est: vt adhuc sup omne p̄ualeat p̄rogatiuū:quid mīę in hoc fēlicitatis famā sermonēq; valuisse.

Prērūpo:p̄us rūpo:p̄us excido. Aug⁹. Nec q̄ facit p̄rupto passiōis muro violēter ad cęlor regna p̄scēdit.

Prēruptus:dissect⁹/aualsus. Virg⁹. lib.iij. Geor. Adde tot egregias vrbes operūq; labor. Tot p̄gesta manu p̄ruptis oppida saxis. Colu.lib.iij. Prēruptior vo collis vel in quattuor pedes vertēdus.

Prēs dis.sponsor qui se obligat/interrogatus q; a magistratu an prēs sit. Ille respōdet prēs:hoc est se prędem esse:hoc est;,pmittit se si quid incōmodi fiat plene satisfacturum:a p̄stando dictus:quia tam debet p̄stare q̄p̄ quod,pmisit/q̄ is qui,p eo prēs factus est. Asco. Prędes dicunt satisdatores locupletes ,p re de qua lis est apud iudicem:ne qui tenet difficilēs cau se possessionem deteriorē faciat. Differunt autē p̄des a vadibus:quoniam vas appellatur qui ,p alio vadimonium ,pmittit:et ,p̄sē datur in re capitali: Prēs vo in lite nummaria. Asco. Quis subit in pęnam capitalis suplicio? Tas. Quis cum lis fuerit nummaria? quis dabitur? prēs.

Prēsagio gis.penul. ,pdu.iui.itum.ex p̄.et sagio: significat ante sentio. Proper. Venturam melius p̄sagit nauita noctem. Cicero libro. j. de diui. Neq; enim verbum consuetudo approbasset: si ea res nulla esset omnino. Prēsagibat,animus frustra me ire cum exibam domo. Sagire em̄ est acute sentire:ex quo Sagi arū:q̄ multa scire volunt:⁊ Sagaces dicti canes. Is igitur qui ante sagit q̄ oblata res est/dicitur p̄sagire:id est;futura ante sentire. Inest igitur animis p̄sagitio extrinsecus iniecta /atq; inclusa diuinitus. Inuenitur etiā Prēsago gas.a quo p̄sagatio/et p̄sagor eris.,p p̄sagio seu p̄diuino. Plautus in Bac. Plus prēsagitur mali.

Prēsagus ga.q̄ vel quę p̄sagire nouit. Claud. Heu mēs p̄saga futuri. Sage aūt dicte sunt anus quę multa sciunt. Prēsagiū: p̄sensio/diuinatio.

Prēscio:ante scio. A quo Prēscientia: scientia de futuris. Hinc Prēsciscо/p̄scius a.um. Aug⁹ lib.v. de ciui.dei. Confiteri deum esse/⁊ negare p̄sciū futurorū/ aptissima insania est.

Prēscribo:ante siue prius scribo. Cicero Seruio. Sic em̄ p̄scripsimus his quibus ea negocia mandauimus. Interdum p̄scribere significat p̄notare/intitulare/inscribere. Nec em̄ quattuor tituli significatione sumūtur. Hiero. in Prolo. Salomonis. In Canticis aūt canticor nec filius Dauid/nec rex Hierusalem p̄scribitur. Virg⁹. Nec phębo gratior vlla est Q̄ sibi q̄ vari prēscripsit pagina,nomen. Inde p̄scriptio titulus. Idē Hiero.in,plogo Psalmorū. De his autē qui sine titulis sunt/traditio vo talis est: vt cuius auctoris prę scriptio prēcesserit:ceteri qui sine titulo sequunt/ipius esse credantur. Cice.lib.j.offic. Ex quo fit vt agerarpinas arpinatū dicat/tusculanus tusculanor/similiq; p̄uatarū possessionum p̄scriptio:ex quo quia suū cuiusq; sit eorum quę natura fuerant cōmunia: quod cuiq; cōtingit/id quisq; teneat. Interdū significat p̄cipere/determinare/legē ponere. Idem libro.iij. offic. Sed hoc natura p̄scribit/vt homo homini quicūq; sit ob eam ipsam causam q̄ is homo sit:consulrum velit:necesse est p̄m eam naturam omniū vtilitatem esse cōmunem. Lactan. libro sexto. Id autem ipsum bene facere quid sit idez ipe prēscribit:prēstare auxi/

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

lium deſſis et labo:antibus:impertiri victum non habẽtibus. Varro. Quoniã ꝓſcptũ erat ne quis angipo:tum tranſgrederet. Scõm hanc ſignificatiõnem ꝓſcptũ et ꝓſcriptio pari modo ,ꝑ ꝓcepto vel o:dine/lege/regula ſeu fo:ma ſumunt. Tractũ vt docet Po:phyrio a Magiſtris ludi: qui ſcpta pueris dant/ꝙ imitari. Seneca liꝫ.iiij. epiſtolarũ. Pueri ad ꝓſcptuꝫ diſcunt. De ꝓſcptione Cice. libro iiij. Tuſc. Omniũ aũt ꝑturbationũ fontẽ eſſe dicunt intemperantiã: quę eſt tota mente a recta ratiõe defectio: ſic auerſa a ꝓſcptione rationis: vt nullo mõ appetitiones animi nec regi nec contineri queãt. Interdũ ꝓſcribere eſt ponere. Terentꝫ. in And. Tu te ipe his rebus finẽ ꝓſcpſiſti pater: ,ꝑ adeſt cũ alieno mo:e viuendũ eſt mihi. Interdũ ꝓponere. Cice. in Cato. Et ſenatui quę ſunt gerenda ꝓſcribo:et quo modo Carthagini male iã diu cogitanti bellũ inferaꝫ/multo añ denũcio. Interdũ ꝓnunciare ſiue ꝓdicere. Jdẽ in vati. At tibi idẽ ꝓſcribo/ne tuas ſo:des cũ clariſſimo:ũ viro:ꝫ ſplẽdo:e pmiſceas.

Pręſeco cas. penulẽ. co:re. ꝓſecui ꝙſectũ: ꝑus ſeco. Colu. libro. iiij. Radicem barundinis acuta falce ꝓſectã impendenti pluuia diſponito. Accõmodaẽ quando/ꝙ immolationi. Liui° libro. v. Inſeritur huic loco fabula immolãte rege Ueientiũ/vocẽ haruſpicis dicẽtis: qui eius hoſtię extꝛa ,pſecuiſſet ei victoriã dari exanditã. Sue. in Aug. Mũciata repente hoſtis incurſione: ſemicruda extꝛa rapta foco ,pſecuit: atꝙ ita ꝓlium ingreſſus victo:ꝫ redũt: id ẽ ptẽ reddidit marti: ptẽ ad veſcendum reſeruauit.

Pręſegmina: ptes co:pis inciſę/ vel amputationes re:ꝫ ſupfluaꝫ. Unde quę ex vnguibus aĩaliũ ſcinduntur/ꝓſegmina vocant. Plau. Cũ ipi ꝑdẽ tonſo:ꝫ vngues deꝑat collegit: omnia abſtulit ꝓſegmina. Var° ſignificationis eſt Reſegmina. Pli. liꝫ. xxviij. Oia ꝓſecuti ſum° vſq; ad reſegmina vnguiũ.

Pręſideo des. penul. co:re. differt a Pręſum: licet quãdoq; indifferenter ponãtur: ꝙ ꝓeſſe generaliter cuilibet/etiam vili officio eſſe poteſt. Pręſidere maio:is/aut quaſi maio:is aucto:itatis ſemp eſt. Nec mirũ: cum a ſedeo componatur: quod ꝓ ſe fert quandã dignitatẽ: vt ꝓſes ſit quaſi iudex/ vl quaſi ꝓnceps: ideo ꝓſidens ꝛ ꝓſtans omnibus: vt iuſticię ſubueniat/ꝛ opꝑſſis opẽ ferat. Licero. Quãobrẽ vos dũ patrũ penates: qui huic vrbi atq; impio ꝓſidetis. Sueto. Pręſedit ꝛ actiacis ludis: id eſt ꝓfuit.

Pręſes: a ꝓſideo/ſicut reſes a reſideo/ deſes a deſideo. Et is eſt q̃ maius in ,puincia imperiũ habet omnibus poſt ꝓncipẽ. Aliqñ dicit auxiliato:ꝫ ꝛ defenſo:ꝫ. Liui°. Dũ deęq; q̃ capitoliũ incolitis: ſiccine veſtruꝫ militẽ ac ꝓſidẽ ſimitis verari ab inimicis.

Pręſidium ,ꝑie dicitur ꝓfectus aliquis cum parte militum: qui ad cuſtodiam et defenſionem/ arcis/vel ꝑſonę vel opidi ꝓſidet. Dictum ꝓſidium aucto:e Varro. quia extra caſtra ꝓſidebant in loco aliquo quo tuti o:e legio eſſet. Unde ſepe legimus ꝓſidiũ Anniba/lis capua tarento rhegio pulſum eſt. Cęſar. Eo opere facto ꝓſidia diſponit: caſtella cõmunit: quo facilius ſe inuito tranſire conarenẽ/ phibere poſſet. Jureconſulti ti. de re militari. Qui relinqt ꝓſidiũ/peccatũ diſertionis incurrit. Deſerto:ꝫ aũt capite puniri ſolet: q̃uis non omnes deſerto:es ſimiliter puniendi ſint. Per tranſlationẽ vo omne auxiliũ ꝛ ſalutis ,pugnaculum ꝓſidiũ dicitur: quã vulgo munitionẽ dicere ſolemus. Auxiliuꝫ vo ab aduentu cũ acceſſerint: ei cui adiumẽto ſunt alienigenę. Subſidiũ dictũ a triarijs: q̃ i acie tertio o:dine extremis ſubſidio ponebanẽ/ ꝙ ſubſidebãt/ab eo ſubſidiũ appellatũ. Plaut°. Agite ſubſidete oẽs q̃ſi ſolẽt triarii. Jnde ſubſidiũ/ad impetus hoſtiũ ſuſtinẽdos: cũ ſua non poſſint vi obſiſtere mitti dicit vulgo. Succurſũ dicim°. Cęſar de geſt? in Italia. Ad euꝫ mittit niſi ſubſidiũ ſibi ſũmittat: ſeſe diuti° ſuſtinere nõ poſſe. Vultę tñ ſubtrãſlationes ꝛ migrationes in alienũ locũ: vt cũ inãt Cęſar bis difficultatibus duę res erãt ſubſidio/ ſcientia atq; vſus militũ. Sed nũc de ,ꝑietate loq̃mur. Suffragia eñ in cõcionibus ꝛ declarãdis magiſtratibus dicuntur. Opẽ ferre: eſt pene deſtitutos adiumẽto aliquo ſubleuare: ſicut ſupetias ire ꝛ occurrere ſupetias: eſt ferre ſubſidio ire. Virci° de geſtis Cęſaris in Aphrica. Elphãtiſq; turritis interpoſitis armatiſq; ſupetias ire cõcẽdit. Et paulo poſt. Labienus cũ vniuerſo eq̃tatu fugiẽtibus ſuis ſupetias occurrit.

Pręſidiarius a. um. quod paraꝫ vt ꝓſidio ſit. Col. li. v. Et ꝓſidiarũ malleoli, ꝑagandi ſunt.

Pręſertim aduerbiũ: ſignificat ꝓcipue: hoc eſt añ alia.

Pręſtes itis. idẽ ẽ qõ ꝓſes/antiſtes. Ita antiqui ſic ꝓſtites dixerunt/vt nũc antiſtites.

Pręſum: añ alios ſum: vt hõ ceteris animãtib° ꝓeſt: id eſt ea ſupat vel antecedit. Et ꝓeſſe ſignificat ꝓfectum eſſe. Sal. Et ,p cuiuſq; opib° Rom ę totã vrbẽ vigilię haberenẽ: hiſq; maio:es magiſtratus ꝓeſſent.

Pręſens: a ꝓſum fit/ſicut a Poſſum potens: abſum abſens: et ,ꝑie ſignificat qõ nũc fit/vel ſine mora. Auguſt. liꝫ. xj. de ciuit. dei. Pręſentia dicuntur/ ꝙ ita ea dicimus eſſe ꝓ ſenſibus: ſicut ꝓ oculis quę ꝓſto ſunt oculis. Virgilius. Pręſentẽq; viris intentãt omnia mortẽ. Ambro. ad Simplicia. Hoyſes ille quo nemo deũ vidit ꝓſentio:. Quãdoq; ꝓſens dicitur/non quod nũc fit/ſed quod tunc fiebat: id eſt ,ꝑe illo tunc ꝓſenti. Licero. Ego incolumitati ciuiũ p:imũ: et poſt ea dignitati: ille ꝓſenti potius q̃ futurę dignitati cõſulebat. De mo:tuo loquitur. Ergo non nunc ꝓſenti ſed tunc. Sic capitur in ꝓſens/in ꝓſentia ꝛ impſentiarum: que ſignificant ꝓſenti tempe: hoc eſt/ quod vel ꝓſens eſt/vel fuit/vel erit. Pro tpe illo ꝓſenti. Saluſtius. Si cauſa peccandi in ꝓſens minus ſuppetebat. Hora:ius. Pleraq; differat/ꝛ ꝓſens in tẽpus omittat: id eſt in ſuum tps. Terentius in Phormi. Pro/uiſum eſt ne in ꝓſentia hęc hinc abeat. Cęſar ſuos a ꝓlio continebat: ac ſatis habebat in ꝓſentia hoſtem rapinis ꝓhibere. Licero liꝫ. ij. ad Weren. Impſentiarum hoc interſerere nõ alienũ fuit: vt huius inſtantię garrulam diſciplinã contemneremus. Hieronymus in Leui. Septẽ diebus finitur conſecratio/ſicut impſentiarum factũ eſt. Nam illud quod Valla liꝫ. iiij. inquit: In rem ꝓſentẽ nõ tps ſed locum ſignificare: vt apud Cice. libro offic. Et ſi conſtitueris cupitã te in rem ꝓſentem eſſe venturum: id eſt/ ad locum de quo eſt cõtrouerſia: hoc nõ ſit ex vocabulo ꝓſentem/ſed ex re quę ,p loco capitur: ꝓſentem vo ,ꝑie quę ꝓſentatur/ſiue ſita eſt in loco ipo: vt cũ de finib° agro:um controuerſia eſt. Unde dicitur vulgo. Sup factum ipm iuimus: id eſt ſup rem ipſam de qua eſt cõtrouerſia. Verumtamen in rem ꝓſentem/ ,p loco ita accipi debere non puto: vt etiam de re aliq̃ q̃ de loco nõ poſſit intelligi: vt cum de re aliqua in iudicio contenditur: ſi quis in rem ipſam ꝓſentẽ: id eſt cum ꝓſentatur/ꝛ agitur coram iudice: aduocat° alicubi nõ venerit. Quãdoq; ꝓſens ſignificat quodãmodo ꝓſtans et potens/ quaſi ꝓſit. Et ideo ꝓſtans ſit: quia ſtatim opeꝫ: Pręſentius ꝓſtanti°: ꝓſentiſſimũ ꝓſtantiſſimũ: vt apud Virgilium. Quo non ꝓſentius vllum. Unde/ Pręſentiſſimum periculum: ꝓſentiſſima medicina: Pręſentiſſimũ remedium/ ꝓſentiſſimũ venenum. id eſt potens/ꝛ in ꝓmis efficax. Quod etiam ꝓſentaneũ vocaꝫ. Pli. libro. ij. Jdẽ podagris cum articulorũ mo:bis decoctũ aceto: illiniũt ꝓſentaneo remedio ſuſpirioſis ,pdeſt: ꝓſensq; ꝙ ſtatim aut ſanat aut occidit. Quãdoq; Pręſens ponitur ,p forti. Terentius.

ūt phor. Animo virili p̄sentiq; vt ſis para. Quandoq; pro propicio: quoniam is qui p̄sens est nobis ꝓpiciatur facile ſi inuocetur: ⁊ citius q̄ is qui ſ̄sens nō est. Virg. lib. j. Geor. Et vos agreſtū p̄sentia numina fauni. i. ꝓpicia quoꝝ p̄sentia fauor est: inquit Ser. Teren. in phor. Non tu hunc habeas p̄sentē deū. Ceteres p̄sente ꝓ p̄sentib⁹ dixerūt. Pompo. Qui apud forū p̄sente teſtibus mihi vēdidit.

P̄sentia tie: Sal. Tum. W. T. consul ſiue p̄sentiā eius timens: ſiue ira cōmotus: oratione habuit luculentam atq; perutilē reip. quā postea scriptā ędidit.

P̄sento as: quaſi p̄sens facio. Quintil. lib. vj. Frustra docemur ſi quicquid audimus p̄terfluat ⁊ exēplorum legem reſponſorū dictorū beneq; factorum q̄ velut quaſdam copias quibus abundare: quaſq; in prōptu ſemper habere debet orator eadē illa vis non p̄ſentat. Cuius compoſitus est repreſento: qđ est rurſus p̄ſento: ⁊ interdum ad mentem reuoco. Cice. Curioni. Dies promiſſorum adeſt: quem etiaꝫ repreſentabo ſi aduēneris.

P̄ſentaneus a um: quod in p̄ſens ſubito fit. Lactā. lib. de ira dei. Dixeram non eſſe iram dei tēporalē ſicut hominis: qui p̄ſentanea cōmotione feruescit. Sic p̄ſentaneum remedium quod ſtatim ſanat: de quo ſupra.

P̄ſepe is penul. pdu. ⁊ p̄ſepiū ⁊ p̄ſepes ſgmi. generis a p̄ſepio deducit. Plau. P̄ſepes mea est. Varro. Contra illic laudabatur villa: ſi habeat culinam rusticam bonam p̄ſepes laxas. P̄ſepe autē ſtabulum dicitur in quo equi muli ⁊ cetera animalia continentur. Virg. Ignauos phucos pecus a p̄ſepibus arcent. Idem. Stabant tercentū nitidi in p̄ſepibus altis. P̄ſepe etiā quandoq; lupanar dicit. Cice. in piſo. Verū audis in p̄ſepibus audis in ſtuprīs: audis in cibo ⁊ vino: aut gule. Horatius. Scurra vagus non qui certum p̄ſepe teneret. P̄ſepiū ꝓ locus in quo pabulū animalib⁹ ponrigit. Apul. lib. vj. me. P̄ſepiū meū hordeo paſſim repleri iubet: fgnūq; bactriano camelo ſufficiens apponi. Col. In ſtabulo ſint ampla p̄ſepia. Lignū ꝓ ad quod equos capiſtris (ita enim ipſa loca dicuntur) religare ſolemus non aliter q̄ ad anſulam vel uncinū Vacerra nominatur. Hiero. in ſermone de virginis aſſumptione: ⁊ p̄ſepe ⁊ p̄ſepium vſurpauit pro loco in quo pabulum animalibus p̄bebetur. Ad p̄ſepe inquit nato puero multitudinē angelorum cantantem audiſti. Et paulo post. Cum eiſdem magis deū puerum in p̄ſepio adorāſti. P̄ſepia numero plurali parua nubecula in cęlo q̄ in ea aſelli ſtabulari videātur. Pli. Tunc in ſigno cancri duę ſtelle parue aſelli appellate: eriguū inter illas ſpacium obtinente nubecula quā p̄ſepia appellāt. Nec cum cęlo ſereno apparere deſierit: atror hyems ſequitur.

P̄ſentio ante vel prius ſentio. Q̄ quo p̄ſentiſco quo frequentius vtūtur auctores. Plaut. in Am. Nunc ne legio p̄ſentiſcat clam illuc redeundum est mihi. Ter. in beau. Et ea grātia ſecum adduxiſſe: ne id tu p̄ſentiſceres.

P̄ſtino as penul. cor. a pre ⁊ ſtino: ſignificat p̄paro prōdino. Plau. in epi. Vt ei p̄ſtines argētū puſcq; veniat filius. Vide rurſus paulo post.

P̄ſentiſco is: Vide in dictiōe ſ̄ſentio de quo modo.

P̄ſtituo prius ſtatuo: p̄ſcribo p̄destino. Ouidius. Dū ſummū p̄ſtituere diem. Lactan. lib. vū. Alter ad p̄ſtitutum tempus cum iam ſponſor eius diceretur p̄ſentiā ſui fecit.

P̄ſto as: p̄ſtiti p̄ſtitū ⁊ ſ̄ſtatū. Unde ⁊ p̄ſtatur⁹ ſignificat multa. Nam cum accuſatiuo iūgitur: ſignificat excello / ſupero: Quintil. lib. j. P̄ſtat tamen ingenio alius alium. Quandoq; nō exprimitur accuſatiuus: ſed ſubintelligitur q̄uis datiuus etiā poſſet intelligi vt apud Sal. Primū oīm q̄ vbiq; ꝓbro atq; petulantia maxime p̄ſtabāt. Col. lib. ū. Quāuis cādore ſ̄ſter: pondere tū vincit: Si dtūs ſubintelligat signabit antecellere qđ datuo conſtruit. Si actūs ex cellere. Cice. li. j. offi. Quoꝝ vero patres aut maiores aliq̄ glia ſ̄ſtiterūt hū ſtudēt plerūq; i eodē genere laudis excellere: hic more ſuo verbū q̄ſi difficile p facile aperuit: prius ſ̄ſtiterunt ponens: poſtea excellere. datiuo. Teren. in eunu. Homini homo quid p̄ſtat quid id est quantū p̄ſtat hoc est antecellit. Cice. in Lel. Mamq; hoc p̄ſtat amicicia propinquitati: q̄ ex propinquitate beniuolēcia tolli poteſt: ex amicitia non poteſt. Sal. tamen vſum ablō cenſeo. Omnes hoīes qui ſeſe ſtudent p̄ſtare ceteris animātibus. Hic eñ p̄ſtare interpretor: p̄ſtantiores reddere. Et ideo ablō iungit quoniā comparatiue ſtat. Illud aūt in primo offi. Difficile est autē cū p̄ſtare omnibus cupiueris ſeruare equitatē q̄ est iuſticie maxime ꝓpria: p̄eſſe vel p̄ſidere ſignificat. Ideo datiuo nō ablatiuo iungit. Q̄q; p̄ſtare est ſatiſſacere ſeu cautionē dare. Et est verbū iuriſconſultorū: qui ſcribunt p̄ſtandū esſe dolū: p̄ſtandā noxam ⁊ alia ſimilia. Cice. lib. iū. offi. Quicquid eſſet in prędio vitij id ſtatuerunt ſi venditor ſciret niſi nominatim dictus eſſet p̄ſtari oportere. Quandoq; concedere. Idem in eodem. Sin autem non omne dictum p̄ſtandus est: quod dictum non est: id p̄ſtandū putas? Quādoq; facere. Idem Emptorem indemnem p̄ſtare oportet. Quandoq; beneficiū dare. Pli. Plura hic mihi p̄ſtitit q̄ parentes. Quandoq; cauere fugere timere. Idem Torqua. Simus igitur ea mente quā ratio ⁊ veritas p̄ſcribit: vt nihil in vita nobis p̄ſtandū p̄ter culpam putemus: eaq; cum careamus humana oia placate ac moderate feramus. Q̄q; re ipſa perficere ſiue perſoluere. Idem. Et quoniā p̄ſtitimus quod debuimus: moderate quod euenit feramus. Lactan. lib. iiū. Homines malūt exempla q̄ verba: qz loqui facile: ſ̄ſtare difficile. Quādoq; Tribuere. Liui. lib. vj. Pacē quā nos ſ̄ſtitimus eā a vobis petimus. Lactā. li. j. Quid tales dū p̄ſtare hominibus poſſunt. Q̄q; exhibere: reddere: repreſentare ⁊ tūc habet actiō recīprocū Cice. lentulo. Sed p̄ſtare eum qui mihi a teneris vt greci dicunt vnguiculis es cognitus. Aliquando etiam ſine accuſatiuo recīproco. Idem Tereñ. Meq; legis improbiſſime pēna deductus est quo minus hoſpitij ⁊ amicicię ius officiūq; p̄ſtaret. In tertia vero perſona ſingulari ſignificat melius est. Sal. Quousq; patiemini tandē o fortiſſimi viri Mone emori per virtutem p̄ſtat: q̄ hanc vitam miſerā atq; inhoneſtā vbi alienę ſubiecti ludibrio fuerim⁹ ꝓ dedecus amittere

P̄ſtantia excellentia: a p̄ſtans fit. Gel. lib. j. Scire ſubtiliterq; ratiocinatum pythagoram philoſophū dicit in reperienda modulandaq; ſtatus longitudiniſq; eius p̄ſtantia.

P̄ſtabilis excellens. Gelius. Chilo p̄ſtabilis homo ſapientię. Et p̄ſtabilis qui facile p̄ſtat: hoc est donat ⁊ remittit: vt est illud prophetic⁹. Quia benign⁹ ⁊ miſericors est ⁊ p̄ſtabilis ſup̄ malitia. Item p̄ſtabile qđ p̄ſtari poteſt.

P̄ſto aduerbiū vt puto loci: quod iungitur verbo ſum vel fui ⁊ aliquando adſum. Haberq; caſdez ſignificationes quas adſuz vt ſignificet p̄ſens ſum p̄ſidio ſum faueo / iuuo. De primo Cice. pro lege agraria. Pub. Seruili⁹ tullus tri. ple. decemur dicit Pompeio ſalutem. Te volo curare vt mihi ſūmopere p̄ſto ſis auxiliūq; adducas: dum eos agros quos tuo labore cepiſti ego mea lege vendā. De ſecundo. Idē pro mure. Jus ciuile didicit: multum vigilauit: labor

rauit: multis prẽsto fuit Itez prẽsto esse significat aduenire siue cõparere. Idem. ad Hereñ. Hirundines ẽstiuo tempore prẽsto sunt hyeme pulse recedũt.

Prẽster genus serpẽtis venenati qui alio noĩe Dipsas dicitur. Unde apud Pli. lib. xxij. Hemorrhoidum z prẽsterũ Luc. Oraz distendens auidus spumantia prẽster. Est z prẽster ventus turbo dum ardentior et accensus fuerit vniuersa amburens ac ꝓterens.

Prẽstolor penul. cor. ex prẽ z stolor. Stolor autez a sto deducĩ. Nam Festus inquit. Prẽstolari is dicĩ qui antestando ibi quo venturũ excipe vult morari: ꝓstolari igiẽ significat manere expectare. Plautus. Duz eum domi ꝓstolor: adolescẽs aduenit. Cice. li. ij. Inuecti. datiuo iũxit. Qui tibi ad fotã aureliũ prẽstolarentur. Als prẽstolari significat prẽsto esse (vt inquit Dona.) z parere atq obsequi.

Prẽstringo ante stringo seu valde stringo. Lactã. li. vij Cum quoruz peccata vel pondere vel numero prẽualuerint prẽstringentur igni atq comburentur. Interdum prẽstringere est claudere obtenebrare. Uerbũ a prẽstigiatoribꝰ translatũ qui aciẽ oculoz suis vaframentis prẽstringere consueuerũt. Unde prẽstigiũ cuius inuctor fuit Mercurius. Cice. Existimat se gẽmenitore z auri splẽdore aspectus oĩm prẽstringere Interdũ attingere. Idẽ de signis. Ignoscite rei magnitudo me breuiter prẽstringere atrocitatẽ criminis nõ sinit. Interdũ Radere. Idẽ in phil. Cuius quidez portã capue pene prẽstrinxisti.

Prẽstigiator dicĩ qui circũstantibus ita oculoz ũ aciem prẽstringit: vt non aduertant dolũ. Qui z prẽstrictor vocatur. Dicĩ et prẽstigiatrix apud Plau. in Amp. Quidã ꝓstigiator dici putãt a styge z tenebris ꝙ ita aciẽ oculoz prẽstringat vt res aliter videri faciat q̃ sint. Varro a scientia dici putat.

Prẽstigiũ seu prẽstigiẽ incãtatiões deluſiones: quẽ qm̃ dexteritate alie appareant q̃ re vera sint illi qui eas faciũt dicunt prẽstigiatores. Hiero. Nolite potentiã dñi magoz prẽstigijs adequare.

Prẽstruo is: prius ordino ędifico ve. Col. lib. j. Quippe ab imo prẽstructa valenter resistent: cõtra ea quẽ postmodũ supposita incũbent.

Prẽsideratio est cum maturior tẽpestas hiberna ꝓpero rigore improuiso opprimit.

Prẽsul a prẽsilio is: sit qđ est antesalio: et is apellabat apud antiquos qui primus erat inter salios martis sacerdotes: a saliendo dicti in portandis ancilibus. Hinc prẽsulatus ꝓ ipsa dignitate.

Prẽsultor: qui saltantiũ choream ducit.

Prẽsulto as ante salto. Liui. lib. vũ. Si tu pmittis volo ego illi belue ostendere quando adeo feror prẽsultat hostium signis me ex ea familia ortum: que gallo: uz agmen ex rupe tarpeia deiecit

Prẽsumo is: prius sumo. Pli. li. xxxvj. Theophrastus auctor est potores in certamine labẽdi prẽsumere farinam eius. s. lapidis. Per translationez ꝓsumere est temere audere. Hiero. Hanc garrula anus: hãc delirus senex: hãc sophista verbosus: hanc vniuersi ꝓsumunt: lacerãt: docent anteq̃ discant.

Prẽsumptio antesumptio. Unde apud rhetores prẽsumptio dicitur cum in aduersarij causa vel in iudicis opinione contrarium nobis esse aut fore arbitramur prẽoccupamus dicere z cum ratione dissoluere Quintil. lib. ix. Hire fo in causis valet ꝓsumptio q̃ προλῆψις dicĩ cũ id qđ obiici potest occupamus quẽ prẽcipue ꝓmio cõuenit. Pli. orator ad Pauli. simpliciter dixit. Ego beatissimũ existimo eũ qui bene ac mansure fame ꝓsumptione ꝓfruit: certusq̃ posteritatis cũ futura gloria viuit.

Prẽsumptuosus z prẽsumptor in malã partẽ accipiuntur. Hiero. in prefa. li. de natiuitate Virginis. Res quidẽ actu nõ difficilis: sed periculo veritatis admodum ꝓsumptuosa. Idẽ in ꝓlo. euang. Si autẽ veritas est querẽda de pluribꝰ: cur nõ ad grecã originem reuertentes ea q̃ vel a vitiosis interpretibꝰ male ędita vel a prẽsumptoribus imperitis emẽdata peruersius: vel a librarijs dormitantibus: aut addita sunt: aut mutata corrigimus?

Prẽscurresis pe. cor. a dormio dicitur.

Prẽsidatus: Aug. lib. v. confeꝰ. Suppetit amicorũ maiorum copia vt nihil aliud festinemus vel prẽsidatus dari potest z ducenda vxor.

Prẽstino as: pe. cor. emendo teneo. Plau. in epi. Ut eũ prẽstines argento priusq̃ veniat filius.

Prẽtego is penul. cor. prevelo: ante tego. Lactã. lib. v. Cum vitia sua capillis z pallio z qđ maxime est velamentũ: diutius prẽtegebat.

Prẽtendo antetẽdo. Leo papa. Non desinit hostis antiquus deceptionis laqueos vbiq̃ prẽtẽdere. Quãdoq̃ prefero. Virgi. lib. iiij. Geor. Fumosq̃ manu ꝓtende sequaces. Qñq̃ prẽmonstro exhibeo Lactã. lib. iij. Quid contẽptus ille rerũ q̃ magnificis verbis prẽtenditur? Cicero. Priuatorum munus est equo z pari cum ciuibus iure viuere: neq̃ sumissum z abiectum neq̃ se efferentem prẽtendere. Quandoq̃ prẽtexo. Virg. lib. iij. Geor. Riuos deducere nulla Religio vetuit: segeti prẽtẽdere sepem. Lactãtius per translationem lib. iiij. dixit. Me si fuisset alienigena iustam possent excusationem de lege prẽtendere id est allegare.

Prẽtento as prius tento. Quintil. lib. iiij. Sed quid in ingressu parcius z modestius prẽtentanda est iudicis misericordia?

Prẽter prẽpositio que cum a prẽ descendat scribitur p z diph. Et modo separatur: modo cõponiť: separata vim excipiendi habet: z semp actõ iungitur: vt nullũ timeo prẽter deũ. Aliquãdo significat vltra. Quint. Multa erant prẽter hęc q̃ obiici merito potuissent. Pli. libro. x. Prẽter hominẽ somniare equos: canes boues: pecora: capras palam est. Aliquando significat ante. Cice. in ver. Prẽter oculos soli ferebãt. Ali qñ sine Salu. Prẽter rerum capitaliuz condẽnatos Aliquãdo contra Teren. in an. Prẽter ciuiũ morem atq̃ legem. Cõposita vero plerũq̃ significant vltra. Et cõponitur cum dictione incipiente ab f. vt prẽterfluo: e vt prẽtereo: g vt prẽtergradior: m vt prẽtermitto: u vt prẽteruolo.

Prẽter spem significat ex inspirato. Sic prẽter opinionem ex inopinato: vel cõtra spem: seu cõtra opinionẽ

Prẽterea aduerbium deductum a prẽter: significat vltra ea quę dicta sunt. Et interdum habet pronomen tam singularis q̃ pluralis numeri inclusum. De singulari. Virgilꝰ. Si duo prẽterea tales Idea tulisset terra viros: id est prẽter euz. s. gneam. De plurali. Licero Lentulo. Prẽterea quidez de consularibus nemini possum erga te esse testis. i. prẽter eos: z nõ solum prẽter eum vel eos: sed etiã te: vt te doctũ existimo ꝓterea neminem. i. prẽter te. Prẽter me: vt mihi credis ꝓterea nemini. Eodẽ modo prẽter nos: prẽter vos: prẽter illos. Et prẽterea qñq̃ ponit pro postea. Virgi. Prẽterea haud supplex aris ponit bonores.

Prẽterq̃ tota vna dictio: semp requirit precedentẽ casum: quia idem verbuz subintelligitur: vt nemo id dixit prẽterq̃ Lice. Nullius id interest prẽterq̃ patris Nulli id placuit prẽterq̃ Cesari. Neminez prẽterq̃ prẽtorẽ timeo. O vos omnes prẽterq̃ Plato legite A nemine prẽterq̃ a Socrate didici. Significat etiã aliterq̃. Liuiꝰ lib. j. Vocata ad concilium multitudi ne quę coalescere in populi vimꝰ corpus nulla re prẽterq̃ legibus poterat iura dedit.

Prẽterq̃ ꝙ significat nisi. Pli. Oia nob ex voto succes-

serūt prēterē q in itinere defunctam matrē audiui/
mus. Sunt qui putent esse vnam tantū dictionē.
Prēterq; significat insuper: prēterea. Pli. lib. xxiij. Prē
terq; serpentium ictus.
Prēterpropter tota vna dictio significat prēterē pro
pter: hoc est ,ppter aliam causam ē ,ppter eā de qua
loquimur: vt ꝑterpropter vitā viuitur: hoc est ,ppter
aliam causam viuitur: ē vt viuatur: vtputa propter
laudem vel ,ppter gloriā. Ennius. Imus huc hinc
ūluc cū illuc ventū est: ire illinc libet: incerte errat ani
mus ꝑterpropter vitam viuitur.
Prēterea is iui: q prēterij prēteritū significat: vltra eo.
Terē. in Eu. Dum hęc reputo: inprudens villā prę
terij. Vnde tempus prēteritum quod iam nō est: sed
vltra fuit. Et prēteriti dicuntur extincti. Propertius
Fas est prēteritos semper amare viros. Item prēte
riti dicuntur qui in petitione magistratuū repulsam
habuerūt: vt sępe apud Ciceronē inuenies.
Prēterbito as: penultima correpta frequentatiuū signi
ficat frequenter eo. Interponitur b. quasi prēterito
tas. Plautus in episto. Caue prēterbites villas ędes
q̄n roges senex hic vbi habitat gipbanes platenius.
Prētermitto intactum relinquo. Lactantius libro. v.
Mirum q̄ Apuleiū prētermisit cuius solent q multa q mira memorari.
Prēterueho vltra veho. Augustinus. Prēteruectus
omnem villam.
Prēteruolo as: penul. cor. celeriter ꝑtereo. Lactā. li. ij.
Et callide periculū prēteruolauit. Proprie tamē prę
teruolare significat vltra volare.
Prētero prēteris: prius tero: prius facio: seu prius or/
dino: vt Ciceronis exemplum a PriscIano prolatus
indicat. Sic omnia quę fiunt: queq; aguntur leuiori/
bus principijs natura ipsa prēterit. Aliquando po/
nitur pro contego abscondo: quasi aliud ē sit osten/
do. Vnde
Prētextum dicitur illud velamentum quo moueri ali/
quis videtur ad aliquid agendū: cum tamen alia cau
sa moueatur. Sue. de Cęsa. Et prētextū quidem illi
ciuilium armorū hoc fuit: causas autē alias fuisse opi
nantur. Virg. Non tamen anna nouis ꝑtexere fune/
ra sacris Germanā credit.
Prētexta toga genus vestimenti oblongum ac talare:
quod supra tunicas honorati quiq; sumunt. Dicta
q ei purpura prētexebat. Hęc vna cū bulla in vsum
puerorum nobilium vsurpabatur. Vnde prētextati
dicebantur qui nondū. xvij. annos prēterierant: a prę
texta quā induebant. Et hac deposita accipiebant to
gam virilem cum ad annum. xvij. peruenissent: tanē
nō puerilem sed viriliter vita esset pagēda. Pā pue
ri existimabantur qui minores essent annis septēde/
cim. Vnde Vlpi. ait Pueritiaz dūtaxat annis. xvij.
qui eos non in totum compleuit prohibetur postula
re. Cicero. Ego autem a patre ita eram deductus ad
scęuolā sumpta virili toga: vt quoad possem et lice/
ret a senis latere nunq; discederem. Seneca libro. j.
epistolarum. Tenes vtiq; memoria ꝑtum senseris
gaudium cum prętexta posita sumpsisti virilem to/
gam. Ideo autem ingenuis pueris attributam existi
mant togam prętextam: vt ex purpure rubore inge/
nuitatis rubore regerentur. Lege Macrobium lib. j
satur. Vnde olim Papirius cognominatus est prę
textatus ob tacendi loquendiq; in prętexta ętate pru
dentiam. Id postea cognomen in omnem eius fami
liam translatum fuit. Erat et prēterita gestamen ma
gistratuum q regum. Hac Tul. Hostilius primus
vsus est (vt inquit Plinius) qui debellatis ethruscis
sellam curulem licторes et togam pictam atq; prēte
xtam quę insignia magistratuum ethruscorum erant
Romam trāstulit. Sed postea Tarquinius Dema/
rati filius cum de sabinis egisset triumphum: quoniā
eo bello filius ei⁹ annos quattuordecim natus hostē
manu percusserat: et pro contione illum laudauit: et
prętexta ac bulla aurea donauit: insigniens puerum
supra annorum sortem prędūs virilitatis q honoris
Prętexte igitur q bulle gestande mos a Prisci Tar
quini filio deductus est. Sunt tamen qui tradūt eun
dem Priscum cum statum ciuitatis ordinaret insti/
tuisse vt patriciorum filij bulla aurea vterentur: q to
gam quę purpura prēteritur bijs tantū quorum pa/
tres ciuilem magistratum gessissent: ceteris prętextā
tantū indulsisse: vsq; ad eos: quorum parentes stipē
dia iusta meruissent. Fuit q in vsu prętexta pulla qua
nulli alij licebat vti: nisi ei qui funus faciebant. Prę
texte etiā fabulę dictę sunt a prętexta. Horatius. Vel
qui prętextas: vel qui docuere togatas. In his impe
ratorum negocia agebantur q publica. Regesq; ro/
mani: vel duces inducebantur personarum dignita/
te pene tragedijs similes: dictę prętextate: q in his fe
re regum aut magistratuum acta comprēhenduntur
qui principio ꝑtexta toga vtebantur.
Prētertarum sermonem veteres obscenum appellaue/
runt: ab eo q prętertatis nefas sit obsceno verbo vti
vel (vt quidam aiunt) q nubentib⁹ depositis prętex/
tis a multitudine puerorum obscena clamētur. Sue
tonius in Vespa. Erat enim dicacitatis plurime: et
sic scurrilis ac foꝛdide: vt ne prętertatis quidem ver/
bis abstineret. Sic Macrobius libro. ij. satur. Hęc
nobis sit litterata leticia: q docta cauillatio vicē pla/
nipedis q subulonis impudica et prętertata verba ia
cientis. Sic ꝑtertati mores dicunt a satyrico poeta.
Prętor omnis magistratus appellabatur cui pareret
exercitus. Vnde imperatores prętores quādoq; vo/
cantur. Cicero ad Herēn. Epaminundas thebano/
rum imperator ei qui sibi ex lege successerat prętor
exercitum non tradidit. Vbi victorinus. Notare de/
bemus omnes magistratus ꝑtores appellatos. Sed
patres quo tempore. L. Sextius primus ex plebe cō
sul creatus Furium Camillum primū prętorem vr/
banum qui ius in vrbe diceret creauerunt. Nor vni
co prętore non sufficiente: q multi pegrini in ciuitatē
venirent: alius creatus est peregrinus: eo q plerūq;
inter peregrinos ius dicebat. Capta deinde sardinia
alijsq; prouincijs: totidem prętores quot prouincię
in ditionem venerant creati sunt: partim qui vrbanis
rebus: partim qui prouincialibus pręessent. Dictus
prętor: vt Liui⁹ innuit a pręessendo. vt Varro a ꝑeū/
do: quasi prēitor q prēiret iure et exercitu. Et Liuius
libro. v. scribit primū prętorem ex patribus qui ius
vrbe diceret creatum fuisse penes quem magistratū
omnis publici/priuaticq; iuris potestas: vt q nouum
ius condere q vetera abrogare facultas esset. Idq;
ob magistratus honorem ius honorarium appella/
tum est cum tamen regia illi essent insignia vt appa/
ratu consulib⁹ pene par videretur: creatus cum con/
sules auocarentur bellis finitimis: nec esset qui in ci/
uitate ius diceret. Eius dignitas ꝑtura dicit.
Prętorius vir qui prętorū gessit. Cice. pro plancio. Le/
dat consulari generi prętorium: nec contendat cū prę
torio equester locus.
Prętorius a um quod est prętoris: seu quod ad prętorē
pertinet: vt prętorium ius: prętoria cohors: quę a prę
tore non discedebat. Scipio enim aphrycanus pri/
mus fortissimū quęq; delegit: qui ab eo in bello non
discederet: q certo munere militię vacaret: q sępe qui/
plex stipendium acciperet. Prętoria vero porta dici
tur qua exercitus in prelium educitur: quia initio prę
tores erant qui nūc cōsules: q bū bella administrabāt
Prętorium domus in qua prętor habitat: siue dux quia
vt dictum est: omnis magistratus cui pareret exerci/

tus prętor dictus est. Liuius libro.iiij. Quercꝰ ingẽs arbor prętorio iminebat: cuius vmbra opaca sedes erat. Hoc alio nomine a Quintil. dicitur Augustale. Ponitur etiam pro magnifica et ampla domo in agro ꝛ ruri extructa in quę ędificia pecunias ingentes effundebant. Sueto. de Cali. In extructionibus prętorioꝝ atq; villarum omni posthabita ratione nihil ram efficere concupiscebat q̃ qđ effici posse negaretur. Palla. libro. j. Ipsius prętorij situs loco aliq̃tenus erectiore ꝛ siccioꝛe ꝓpter iniuriam fundamentoꝝ: ꝛ vt leto fruatur aspectu.

Prętorianus qui apud prętorem seu in prętorio versat. Licero pro Celio. Memini vnũ ꝓ presenti prętoriani maiores honores habuerunt q̃ W. Celio. Et prętoriani milites honoratiores erãt qui Rome habebãt castra quę prętoria dicebantur. Et prętoriano exercitu Otho factus est imperator.

Pręualeo les penultima correpta antecello: ꝛ quasi in maiori prętio sum: vel melior sum. Plinius. Utreq; in prętio sunt: sed tamen pręualent margarite. Et libro. x. Vulturum pręualent nigri. Aliquando pręualere significat potentiorẽ seu robustiorẽ esse. Hiero. lib. ij. Regũ. Voluit autem Amon acquiescere: sed pręualens viribus oppressit eam.

Pręuaricor penul. corre. er prę ꝛ varicor: ꝯuis ꝛ diuarico dicatur. Varicari autẽ a varicib⁹: quę (teste Monio) sunt vene in suris inflere ꝛ obtorte: Pręuaricari ẽo est a recto discedere. Plinius lib. viij. Orator nisi incuruus ꝯuaricatur. Hinc pręuaricator a varicando: hoc est transgrediẽdo dictus est: qui ab officiũ sui prescripto deflectit atq; aberrat. Pli. Junior. Aliquin pręuaricatio est transire dicenda. Pręuaricatio etiam cursim ꝛ breuiter attingere quę sunt inculcanda infigẽda repetẽda. Martianus iurecon. Pręuaricatorẽ fuisse scribit eũ qui colluderet cũ reo: ꝛ translatitio munere accusandi defungeretur: eo q̃ proprias quidẽ ꝓbationes dissimularet: falsas vero excusationes admitteret. Cice. ꝓ Cluentio. An vt pręuaricare tur: iam id quoq; ad corrumpendũ iudiciũ pertinet. Alp. scribit ꝯuaricatorẽ esse qui aduersam partez adiuuat ꝓdita causa sua: allegatq; labeonẽ qui hoc nomen a varia certatione tractũ sensit.

Pręuelo me prius duco. Liuius li. ix. Sed equites romani pręuecti per obliqua campi cum se fugientib⁹ obtulissent.

Pręuelo las: pe. ꝓducta prius operio. Claud. lib. ij. de rap. Et sparsos relegant crines ꝛ vultibus addunt. Flãmea sollicitũ pręualatura pudorẽ.

Pręuello is: per duplex. ll. anteuello.

Pręuenio anteuenio: anticipo. Ambrosius. Jã ab alio amatore ꝯuenta sum.

Pręuerto ꝛ pręuerto: depo. id est ꝯtereo ꝯcedo. Virg. Volucrẽq; fuga pręuertitur hebrum. Item anteuerto vel antepono. Plau. in amphi. Illuc redeundum est mihi ne me vxorem pręuertisse dicãt prę repu. Itẽ reuoco. Idem in eadez. Flebilis pręuertit metus accurro vt sciam quid velit.

Pręuideo anteuideo. Pli. Jd nos futurum pręuideramus. Hinc ꝯuidẽtia q̃ duplex est. Aut enim animo: aut oculis ꝯuidemus. Pręuideo est quasi caueo.

Pręuius qui ꝑeundo viã monstrat. Leo papa. Sequũtur tres viri supni luminis ducatũ et pręuũ fulgoris indiciũ intenta cõtemplatione comitantes.

Pragma atis: latine actio seu negocium dicitur. Inde pragmaticus negociator vel foręsis: iuris interpres oratoris minister qui in foro ac iudicijs versans lites dirimit. Juuena. Inde cadunt partes in fędera pragmaticoꝝ: hoc est a iudicio discedunt ꝛ litem arbitrio forensium aduocatorum seu procuratorum dirimendam ꝑmittũt. Cice. li. j. de ora. Itaq; ego vt apud grecos infimi homines mercedula adducti ministrõs se prębent in iudicijs oratoribus hij qui apud illos pragmatici vocantur.

Pragmatica sanctio dicta est q̃ per eaz a supremo atq; ordinario iudice discedatur ꝛ omnia pragmaticorũ arbitrio terminẽtur.

Praxis grece latine terminatio dicit vel actio.

Prandium ab ędendo dicit quasi paredium: cibus ꝙ ante meridiẽ sumit: vel dicit q̃si parãdium: qz debemus accipere qđ paratũ est. Cui⁹ diminutiuũ est prandiolũ siue prandiculũ: qđ Jentaculũ appellat.

Prandeo es di: pransus sum. Plau. in mene. Prãdi ꝛ potaui: scortãq; accubui. Pransos veteres vocabãt nõ solũ qui ędissent: sed etiã quib⁹ nihil deesset. Var. Pransum te ac paratũ esse oportere.

Pransito as: pe. cor. frequẽtatiuũ: qđ Plau. i Amphi. cum actõ construit. Meq; homines inquit qui polẽtam pransitãt.

Prasinus penul. cor. color viridis ad similitudinẽ porri. Nam πρασον latine porrũ dicit. Hinc vestes e viridi lana prasina dicuntur. Mar. De nra prasina synthesis empta toga. Plau. Prasina coccina tyria focale soccos monilia amisit.

Prasius gẽma quedã e viridantiũ genere.

Pratum est in quo ad fructũ percipiendũ falce dũtaxat opus est: ex eo dictuz q̃ sine ope paratũ sit ad fructũ faciendum. Colu. libro. ij. Prato veteres romani primas in agriculatiõe tribuerũt partes. Nomẽ quoq; indiderunt ab eo q̃ protinus esset paratum nec magnum laborem desideraret. Prata etiam dicuntur que nunc viridia vt plurimũ buxo ꝛ lauro frequentata. Hinc pratẽsis ꝛ hoc pratẽse qđ est ex prato. Col. lib. vij. Eosq; nemo dubitat quin optimi sint vitia in falcem ligata et cicercula. Itaq; pratẽse ꝛgnũ.

Prauus a um: qđ non est rectum: vt Erunt prauа in directa: ꝛ aspera in vias planas. Transfertur etiam ad animũ vt cum dicimus praui mores.

Praraspes nobilis persa qui Smerdin Cambyse fratrem iussu regis occidit: vt ait Hiero.

Praxiteles penultima correpta nomẽ statuarij qui marmorum nobilis sculptor fuit. Sculpsit inter cetera Venerem Gnidi que in toto orbe precipua habita est. Multiq; vt eam viderunt Gnidum sunt profecti. De hoc Propertius. Praxitelem parius vindicat arte lapis.

Precor aris: cum accusatiuo significat oro. Hieronym. lib. iij. Regũ. Nunc vnã petitionẽ precor a te. Junctum vero cum datiuo: idem est quod opto alicui bonam vel malam fortunam. Quintil. Et omnia soluẽtibus bene precemur. Huius cõposita sunt Deprecor de quo supra. Imprecor penultima correpta qđ in bonam ꝛ in malaz partem accipitur. Quintil. Nõ imprecamur debilitates naufragia morbos. Hiero. in Gen. Dimiserunt igitur eam ꝛ nutricem illius seruũq; Abraam et comites eius imprecantes prosperа sorori sue. Idem ad Pãma. Cui multos imprecamur annos vt hereseos rediuiua plantaria per illius studium arefacta moriantur. Idem contra Helui. pro oro tantum posuit cum inquit. Deus pater est imprecandus.

Precarium est qđ precibus petendi vtendum concedi, tur tã diu q̃ is qui concessit patitur. In hanc sententiam dictum est a Seneca hominem esse precarij spiritus. Et apud Curtium ait Alexander. Dori prestat q̃ precario imperator esse. Idem. Sed precariũ spernebatur imperium vbi precarium imperium dicitur id quod tam diu obtinetur q̃ diu qui concessere permittunt. Precario nomine ipsa terminatione datiui pro aduerbio accipitur. Terentius in Eunucho. Seu vi seu clam seu precario. Paul. Precario ha-

bere videtur qui possessionem corporis vel iuris ade ptus ex hac solūmodo causa q adhibuit preces ⁊ im petrauit q sibi possidere aut vti liceat: veluti si me p ecario rogaueris per fundum meum ire vel agere ti bi liceat: vel vt in tectum meum stillicidium vel tignū in parietem imissum habeas.

Prēcium quod datur pro re empta. Hinc prēciosus sa sum: qđ est multi prēcij. Cice. lib. iij. offi. Querit si in mari iactura facienda sit: equi ne prēciosi potius ia cturam faciat an serui vilis.

Prēciosior: maioris prēcij. Plau. Et alij prēciosiores: alij viliores habeant ędes.

Premo is ssi ssum: ppie calcor: ⁊ initor: alicui rei cū pon dere. Virgilius. Et spirantia cogere pressis Bella fauis. Idem Enei. ij. Veluti qui sentibus anguem Prēssit humi nitens. Quādoq premere est stringe re. Hieronymus in prologo Job Vt si velis anguil lam aut murenulam strictis tenere manibus: quanto fortius presseris: tanto citius elabitur. Quādoq fir mare. Idem in paulo. Quo cognito gradum pressit Antonius. Quandoq vexare. Virgi. Numina nul la premunt: mortali vrgemur ab hoste. Quandoq ef fodere. Idem. Sulcumq sibi premat ipsa carina. Quandoq insequi insistere: vt Hac fugerent grauj premeret troiana iuuentus. Quandoq vrgere: vt Ingentem clamore premes ad retia ceruum. Quan doq occultare: vt Spem vultu simulat: premit altū corde dolorem. Quandoq expellere. Varro. Inui tamq pressit ab ędibus. Quandoq cohibere Virg. Imperio premit: ac vinclis ⁊ carcere frenat. Quan doq claudere. Idem. Pressiq oculos ac vulnera la ui. Quandoq vitiare. Varro. Qui toties villici tui vxorem absente pressisti viro. Quandoq remouere: excitare. Virgilius. Et ruris opaci falce premes vm bram. Quandoq vastare: vt Pelago premit arua sonāti. Quandoq occidere. Idem. Armigerāq domi premit. Quandoq demergere infodere. Idem. Quod superest quecūq premes virgulta per agros Sparge rimo pingui. Huius composita sunt com primo: deprimo: exprimo: opprimo: imprimo: repri mo: et supprimo: quę habent penul. correptā.

Prēsso as: frequentatiuum. Virgilius. Pressabimus hubera palmis.

Prēssus a um: q est subtile. Licero in Horte. Quis te autem est aut fuit vmq in pertiundis rebus: in diffi niendis ⁊ explicandis sententijs pressior. Aliquādo dicitur honestum grauatum. Virgi. lib. j. Geor. Leu prēsse cum iam portum tetigere carine. Prēter hęc: ea significat quę premo.

Prēssus us: ipsa pressio. Cice. lib. iij. de orato. Valerijs oratum lenitate faucis: atq in ipso vocis pressu et sono facile vincat.

Prēssura idem qđ pressus. Aug. Stipantur parietes pressuris se vrgent prope: se suffocant multitudine: Per translationē capit pro vexatione: vt in euange. Et in terris pressura gentium.

Prępon πρεπον: latine persona vel decorum dicitur. Ambro. Decorum autē in nostris scripturis primo constitui loco: qđ grece prepon dicitur.

Prēsbyter grece/latine senior dicit.

Prętides pręti filie carminibus poetarū celebrate. Ne cum furore agitarentur: sanate helleboro a Melan pode phibentur: a cuius nomine vnū helleborj genꝰ appellatur melāpodion.

Priamus penultima correpta Laomedōtis traianoꝝ regis filius απο του πριαμαι qđ est emere. Hinc cum Hercules Laomedontē occidisset priamū redē ptum a vicinis hostibus in paterno regno locauit.

Priapus penultima ,producta deus hortorū creditus: et liberi patris ac nymphe seu veneris filius quia vinū venerē cōmouet. Hic ⁊ lampsacenus dictus est a lā psaco hellespontj oppido.

Priapismus morbus est cum genitales partes in solā longitudinē ,tenduntur: ⁊ in circulum tumescunt si ne veneris appetitu. Aiunt quidam priapismuꝫ esse vulue sicut mēbri virilis tentiginē.

Prience vrbs maritima vt inquit Strabo. que inuectu Meandri fluminis inter ipsam miletūq labēcis me diterranea facta est.

Pridem aduerbiū temporis quasi prius die: significat paruo tempore prius. Pli. lib. xvij. Ipsi vero pridez vidimus ea omnia prēter pubertatem in filio Cornelij Taciti equitis romani. Aliquando longo tempo re prius Apule. Quod pridem Plato affirmauerat Eiusdem significationis sunt iampridem: dudū: iam dudum: nuper: iamdiu. Que si cum pridem aut du dum addamus: non vel q̄ vel ita: significant semper multo tempore ante. Pli. libro. v. Medica non pri dem venit in Italiam: id est non multo tempore ante Licero pro roscio. Oppridem Fauni nomē detulistis hoc est q̄ multo tēpore antę. Terentius in Eunucho Huc cuasit oppridem pater mihi ⁊ mater mortui es sent id est q̄tum tēporis prēiuit. Cice. in bruto. Mo stra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. i. nō multo tēpore ante.

Pridie ⁊ pridianus: Vide in dictione Postridie.

Prior nomen comparatiuum qđ non solum ad duos: sed etiam ad plures referri potest. Gel. lib. xiij. Quo tiensq vsu venisset: vt omnes isti magistratus eodez tempore Rome essent qui eorum prior alijs esset: et potissimus senatusconsulendi ius fuisse. Apul. lib. ij. flo. Vt hippias enumero sophistarum est artiū mul titudine prior: omnibus eloquētia nulli secūdus

Primus quandoq ad numerum seu ordinem refertur: vt primus/secundus/tertius. Quādoq dicitur prin ceps: sicut ⁊ princeps ponitur pro primo. Virgilius Prima quod ad troiam: pro charis gesserat argis. Quandoq capitur pro optimo: sicut ⁊ prior pro me liore. Idem. Primos iuuenū tot miserit orco. Quan doq pro precipuo. Idem. Quantos primus patia re labores. Quandoq pro eo: ante quem nullus est. Idē. Hic mihi responsum primus dedit ille petenti. Fit autem primus a pridem: abiecta dem: ⁊ accepta mus: sicut prior accepta or. Hinc fiunt aduerbia pri mo: prime: apprime: primū: primitus: primiter ⁊ im primis: ⁊ principio.

Primū aduerbium: a quo fiunt composita q̄primum ⁊ vt primum.

Primulus penultima correpta diminutiuū ē a primus.

Primarius a um qđ aliunde non habet originem. Pri marius lapis: qui primus etiā in aliquo edificij funda mento ponitur. Primarij ciues qui primi sunt in ci uitate qui etiā primates dicunt.

Primates dicti sunt qui ⁊ sūmates siue optimates: qui sunt primi in ciuitate.

Primores summe queq res. Lucil. Cum gallus galli naceus digitos primores erigit vngues. Hinc pri mores ꝑ optimatibus. Sueto. Scripta famosa vul goq edita quibus primores viri ac fęmine notabant aboleuit. Et primores dentes qui primi parent.

Primeuus a um: qđ est prime ętatis: sicut grandeuus grandioris ętatis.

Primitiuus a um: qđ aliunde non habet originem: siue qđ ꝑ se inuentū est. Unde ⁊ primitiua verba q̄ per se inuēta sunt: nec aliunde deriuant.

Primigenius a um: idem qđ primitiuus. Et ,ppie pri migenia dicūtur semina quę dedit natura: quę Cice, prima nature. Et greci ſα πρωταφυτοσ appellāt In his numerant incolumitatem: conseruationemq omniū partiū valitudinem: sensus integros: doloris

vacuitatē: vires: pulchritudinē: ceteraq; huiusmodi. Et verba vocātur primigenia: vt lego/scribo/que nō sunt ab alio verbo: sed suas habēt radices. Item primigenius sulcus dicit: qui in cōdenda noua vrbe tauro ⁊ vacca designationis causa imprimūtur.

Primigeni fętus ipsi primogeniti. Unde apud Lucre. Coortus ⁊ dies mundi primigenus.

Primogonitus (inquit Hierony. contra Heliud.) est qui aperit vuluam: ⁊ ante quē nullus est genitus: non is quē frater post genitus subsequitur. Et omnis vnigenitus est primogenitus. Alioquin si non primogenitus esset nisi is tm quē sequūtur fratres: tam diu sacerdotibus ꝓmogenita nō deberent: ꝯdiu ⁊ alia fuerunt ꝓcreata: ne forte partu non sequente vnigenit⁹ sit ⁊ nō primogenitus. Est igitur primogenitus non post quē alij: sed ante quē nullus est genitus.

Primanus tribunus erat qui prime legioni tributum scribebat: sicut secūdan⁹ qui secūde: tertian⁹ q̄ tertię.

Primipare penultima correpta dicuntur parentes quę primo pepererunt.

Primitium qđ in aliqua re primū ⁊ principale est. Oui dius. Ecce rapit medijs flagrantem Rhetus ab aris Primitiū torrem.

Primitie arum: primi fructus ex agro suscepti qui deo offeruntur. Plinius romanoꝝ abstinentiā cōmendans inquit: non degusta sse eos vina aut nouas fruges priusq; sacerdotes primitias libassent.

Primordia quę primo ordimur: hoc est initia.

Primipilus centurio primę cohortis: vt Liuius li. vij. scribit. Nam ordo partes tris habebat: quarū vnam quāq; primūpilū vocabant. Sueto. Primos pilos centurionib⁹ ademit. Primipilus: vt ait Uege. li. ij. cccc. milites ducebat in ꝑma acie: eratq; caput legionis. Unde primipilaris dici videtur nō tam milites q̄ fuerunt sub centurione primipili q̄ ipse centurio qui olim prędītus fuerat hac dignitate. Et ea forma dicit primipilaris qua consularis.

Primicerius a cereo sit: vt auctor est Hiero. in chronicis ⁊ Cassiodorus in epistolis: qm̄ ⁊ grece πρωτόκηριος dicat. Ammianus ꝙo refert inter tribunos fuisse qui dicerent primicerij. Uexati sunt inquit multi ⁊ nocentes inter quos Valentius ex primicerio protectorum tribunus. De secundicerijs quoq; mentio est apud veteres.

Princeps generis cōmunis: qui vel quę principatū tenet: q̄si primū caput. Et princeps dicitur dōs: q̄ q̄ dominatur primus sit. Item dicitur primus vel prima Virg. Princeps ardentē cōiecit lāpada turnus.

Principiū initium: ⁊ modo ad numerū: modo ad tempus: modo ad fundamentum refertur: quomodo in edificanda domo initium fundamentuꝫ est: principiū q̄q; ⁊ cōuersionis ⁊ deprauationis dici posse scripturarum cognoscimus auctoritate. Est ⁊ principiū artis ars ipsa ex qua artificum diuersorum deinceps cępit operatio. Et principium est bonorum operum finis optim⁹: vt misericordie principiū est deo placere quod facias.

Principia locus in castris a principibus militibus sic appellatus: vt est apud Col. lib. iij. post principia.

Principale qđ primū ⁊ prędpuū est.

Principior aris: inchoo: auspicor: principo ꝙo domino: a quo principatus.

Prinnestus palus ad quē funis nauticus religatur quē alij rosilla dicunt.

Priscus a um: qđ superiori ętate fuit: vt prisci latini: qui fuere anteq; Roma conderetur.

Pristinus a um: penul. cor. qđ superioribus annis mensibus: diebus: ⁊ nostra memoria fuit: vt Pristina nostra benivolentia. Pristinū etiā dicitur de rebus quę nō senescunt: non autē priscum: vt Pharos ⁊ tyrus nunq; in statū pristinū redibunt. Et dicit pristinus: q̄ primistinū: a primus: vt inquit Prisc. Aliq̄n pristin⁹ dicit prior. Curtius. Dies pristino procello sior.

Priuignus filius mariti vxoris ve: cuius prior cōiunx decessit: et vulgo filiastrus: dictus priuignus q̄ priusq; mater secūdo nubere est genitus. Pri enim antiqui pro pre dixerunt.

Priuos et priuas antiqui pro singulis dicebant. Inde priuas verbenas ⁊ priuos silices pro singulis accipit. Liuius Nonius. Priuum est proprium vniuscuiusq;. Unde et priuata dicūtur quę vniuscuiusq; propria sunt.

Priuilegiū lex priuatis facta. Cice. Pro domo sua. Leges priuatis in hoibus irrogare: id est ēm priuilegia. Interdū priuilegia dicunt leges. Uñ priuilegiū de Pompei reditu Salu. legē appellauit.

Priueres mulieres priuate.

Priuo as: significat adimo. Plau. in asi. Ego pol istum portitorem priuabo portorio. Unde priuatus a um: quod non est cōmune cū alijs. Cice. libro. j. offi. Priuatum autem oportet equo ⁊ pari ciuibus iure viuere. Priuate etiam vocabantur ferię sacrorum proprioꝝ velut dies natales: fulgurum procuratiōes ⁊ huiusmodi priuate quę fiebant pro familijs singulis ⁊ hominibus. Unde priuatim aduerbium qđ non est publice factum. Salu. Existimans publice: priuatimq; alieno ere oppressos.

Priuati proprie dicuntur qui non sunt constituti in aliqua dignitate. Aliquādo dicunt exempti a iure communi: vt in decret. dist. iij. Priuilegia sunt leges priuatoꝝ. Et priuatū cui aliquid ademptū.

Pristis genus piscis marini longissimi atq; angusti corporis. Pli. scribit pristes in mari indico ducentū cubitorum esse balenas quaternum iugerum. Hic etiā etiam scylla maris monstrū dicitur. De quo Virgi. Prima hominis facies: et pulchro pectore virgo. Pube tenus: postrema iniani corpe pristis. Ab hui⁹ similitudine nauis oblonga dicta est pristis. Virgi. Velocē mnesteus agit acri remige pristin. Dicta pristis a sectione vndarum. Scindunt enim mirum in modum fluctus propter tenuitatē. Greci autē πρίστην sectionem πριστήν sectorem dicunt. Vulgo pristis scribitur.

Pro prepositio est: quę tam separata q̄ composita localem vim habet: ⁊ significat ante: vt pro curia: pro mœnibus. Sal. Qui ni maturasset pro curia socius signū dare. Procuro antecuro. Prostratus antestrat⁹. Separata etiam significat quandoq; ad. vt ꝑ meis viribus. i. ad vires meas. Virgi. Pro se quisq; viri. Interdum ponitur loco in: vt pro rostris: pro censu: pro tribunali. Interdū pro iuxta: siue ꝑm: vt pro Platonis sententia: ꝑ hominū iudicio. Interdū pro causa perhibendi testimoniuꝫ. Ut cum dicimus pro mutuo animo: pro reconciliata gratia id est causa mutui animi: ⁊ causa reconciliate gratię. Interdum pro loco: vt pecuniā ei dedi pro prędio. Et sum pro prętore: id est loco prędij: loco prętoris. Item ponitur pro auctoritate: vt tribuniplebis pro potestate intercesserunt: hoc est auctoritate potestatis sue. Item pro propter: vt pro iniuria: quaꝫ accepi id est propter iniuriam. Item pro defensione. Terentius. Nam nisi hęc ita essent ꝑ illo haud stares. Virgi. libro. ix. Pro turrib⁹ astant: id est pro defensione turriū. Et est aduerbium admirantis. Terentius in adel. Pro dij immortales facinus indignum qđ narras. Item interiectio dolentis: seu indignantis: vt Proh deum atq; hominū fidem. Plau. Pro sancte Jupiter quid video? Sed his duobus modis circūflectitur. Cōposita ꝙo temporalē vim habent: vt ꝑuideo: prospicio. Uñq; priuatiua est: vt ꝑfanus. i. nō sacer: prohibeoꝫ

ꝓpudiū. Negatur eīm cui⁹ his sanctitas potestas ac pudor. Quandoq; accipitur loco e. vel super: vt ꝓminet. i. eminet: vel supeminet. Mōnunq; significat porro siue in longum: vt promissa barba. Mōnunq; diu: vt protollo: ꝓpendo. Interdum procul: vt ꝓuincia. Aliquādo procul de futuro tempore: vt ꝓphe-ta. Quandoq; procul spacio loci: vt procella q̄ ꝓcul veniens percellit. Sed etiā vltra ad locū: vel ad ali-quē tendere: vt progredior: ꝓuehо. Interdum palā & more solēni: vt pronuncio/ꝓmulgo. Q̄nq; coram: vt propono. Q̄nq; valde: vt ꝓcuruus. Q̄nq; ꝓcul: vehementer: vt ꝓfugus.

Proagogia latine ꝓductio. Nam προαγογεῖν pro ducere est: hoc est ꝓstituere. Plau. Audientē inquit victo mater ꝓduxisti filiam.

Proauus penul. cor. aui paterni vel materni pater. Cu ius relatiuum est pronepos: a quo ſgmi. ꝓceptis. A ꝓauo fgminīnū ꝓauia.

Probatica latine ouilis dicit: προβατον enim ouis dicitur. Piscina vbi oues lauabantur cū sacerdotes eas litare vellent. Et ꝓbaticus ouinus.

Probi boni dicunt: quasi ꝓhibi: q̄ se a delinquēdo ꝓhi beant. Mis contrarij sunt improbi & reprobi. Impro bi: vt inquit Asco. cōtra leges sunt: sicut inofficiosus contra merita: inhumanus contra pietatē. A repro-bus fit aliud compositum contrarium. s. irreprobus: qui non est reprobus. Ambro. Lunq; manū suam ad me contingendam aptaret: dedit ei angelus domini irreprobam: quā conspicis mortem. A probus fit ꝓ bitas bonitas: ab improbus improbitas. Diminuti-uū probulus. Unde & improbulus. Iuue. Finge ta-men te improbulum.

Probo as: laudo: cui⁹ maiorem vim habeat ꝓbo q̄ laudo. Nam apud idoneos sepe legimus & laudo et probo. Quandoq; probare est argumentis demon-strare: vt homo sacrilegus ꝓbauit se pro innocente. Quādoq; experimentū facere. Plau. in Tri. Quip-pe ex eorum ingenio/ingenū horum probant. Et in cuange. Juga boum emi: & eo probare illa. Quan-doq; permittere. Hora. li. j. car. Vagus & sinistra la-bitur ripa Joue nō ꝓbante. Huius cōposita sunt ap probo: comprobo eiusdem fere significationis: & cō-traria horum improbo & reprobo: pro damno: que habent penultimā correptā.

Probabile dicitur q̄ licet nō sit verum: videtur tamen rationibus probari posse.

Problema atis: & ꝓblematū ꝓpositio est interrogatio-nem anneram habens.

Proboscis idis: est porrectio corporis inherens nari-bus: que excepto homine in alijs fere animātibus in-uenitur. Var. Inuenisse se ericiū cum ꝓboscide. In elephanto dicitur: q̄ ea tanq̄ manu vtatur. Pli. Re-soluunt elephanti manu draconum nodos. Dicta ꝓ boscis: q̄ ante depascat. Græci enim προβοσκειν di-cunt ante pascere.

Probrum stuprum adulterium: flagitiū. Sue. in Cesa. Qui digressam a marito post biduū statim duxerat: cui⁹ sine probri suspitione peregrinarū merciū por toria instituit. Unde lex fuit apud Romanos: vt ꝓ brum virginis vestalis capite puniretur. Als signi ficat maledictum: cōtumeliam: siue infamiam: dede-cus que ex scelere sequi solēt: vt datus est ꝓbro: id est ignomine adscriptū. Liui. lib. ij. His freti occurrant portis: ingerunt probra: egre abstinēt quin castra op pugnent. Similiter Licero epistolas plenas ꝓbro rum appellat. i. cōtumeliarū.

Probrosum igminiosum. Gel. lib. j. Manusq; eius in-ter agendum fortent argute ad modū & gestuose ma-tedicis cōpellationib⁹ ꝓbrosis iactatus est.

Probro as: ꝓbro afficio. Ex quo fiunt compositi. Ex-probro. opprobro: de quibus supra. Improbro: quo vsus est. Plau. in Tru. Rus tu improbas: vt nacta es hominē: quē pudeat probri.

Proci dicunt qui in eandē libidinem nimia appetentia conspirant a ꝓcando dicti. Est enim ꝓcare nimium lasciue petere. Unde ꝓcaces: mollium rerum petito-res: & in petēdo nimium petuli: & a nimia lasciuia ap petentia & petulantia. Virgi. Procos irrisa proles Inde procacitas. Cice. libro. iiij. de repub. A procā-do: id est poscendo procacitas nominata est. Et pro-car petat: quod & de inanimātibus dici potest. Virg. Penituscz ꝓcaibus haustris: qō est seuientibus ꝓ cellis: vel vt Dona. exponit impudentibus. Nam q̄ multum petit impudens est. Et qui adeo impuden-tes sunt: vt nimis petant procaces appellant. Unde procax meretrix petulans dicit impudens: inuerecū-da mordax. Tere. Haligna multo & magis procax illico facta est. Unde procaces legimus qui mordaci ter & iniurioſe loquūtur. Licero in Sal. Me in idem incidam vitium procacitatis: qō huic obijcio. Et ite-rum. Non enim procacitate linguę vitę sordes eluū-tur. Sciendū tria hęc ꝓcaces: petulantes: & ꝓter-uos: multum similitudinis habere: & libidinē quan-dam atq̄ iniuriam declarare: tam in factis q̄ in dic-tis. Unde apud Lice. ꝓteruam petulantēq̄ eodem loco de inhonesta fęmina legimus. Si vidua libere ꝓterua petulāter diues: effuse libidinosa meretricio more viueret. Hinc si quis ambulans per impoten-tiam mentis obuiū cubito feriat: aut cū cotumelia si bi cedere cogat: ꝓteruū hunc dicim⁹. Hinc a Virgi-lio hędi petulci a petendo dicunt: q̄ in alia loca pene trando iniuriam faciant.

Proco as: et ꝓcor aris: vt quidam putant a ꝓcio fiunt qō peto significat. Et est ꝓcare lasciue petere: seu ocu los in aliquā fixius intendere: qō vernacula lingua di cimus vagheçare. Q̄nq; etiam inhonestis verbis et absq; respectu aliquem aggredi. Hinc cōponit reci proco: ꝓ repeto: de quo alibi.

Procio is iui itū. penul. cor. significat peto. Liui⁹. Ma trē ꝓcitū plurimi venerūt. i. petitū: vt Festus expo-nit. Procitū vo pe. pdu. significat ruptū atq̄ irritu. Hinc iurisconsulti irritū testamentū ꝓcitū dicūt a ꝓ cio qō ex pro & cio cōponitur.

Procito as: sepe dico ꝓuoco.

Procapis penultima correpta ꝓgenies que ab vno ca-pite procedit.

Procedo is: penul. pdu. vltra cedo: ꝓgredior. Salu. in Jug. Sed vbi plerūq; noctis ꝓcessit: qō est quasi ꝓ terūt. Aliq̄n ꝓcedere est prospere cedere. Tere. in An. Nisi id puras quia ꝓcessit parum: nō posse hoc iam ad salutem cōuerti malū.

Processus us: ꝓgressum & successum significat.

Procido is pe. cor. procidi procasum significat me pro-sterno: seu vehemēter inclino: ꝓnus cado. Gel. Mā cum multis annis postea scena que ꝓciderat refecta esset. Et illud in Euāge. Et ꝓcidēs adorauit eum.

Proceleumaticus pes ex quattuor syllabis breuib⁹ cō-stans: dictus quasi premitus iussus: eo q̄ in sacris mi nerue prius ei⁹ pedis versus pronūciari iubebantur προ enim ante κελευω iubeo.

Procello is: pcutio euerto. Unde ꝓcella.

Procella est vis venti cum pluuia nec durans: & in ma ri potius q̄ in terra: dicti ab eo q̄ omnia procellat: id est moueat vel ꝓcutiat: aut a procul: quia a longe vi-detur Virg. Creberq̄ ꝓcellis Aphrycus. Hinc pro cellosus sa sum: ꝓcellis plenum.

Proceres penultima correpta capita trabium: hoc est mutili quidam extantes. Hinc principes ciuitatis ꝓ ceres appellati sunt: q̄ hij ita in ciuitate eminent: si-cut illi in ędificijs. Huius nominis singulare ꝓtulit

Iunc. Agnosco ꝓcerem: qui est a ꝓcer eris.

Procerus a um: penultima producta: prolixus ⁊ in longitudinem productum. Sō nomē quidam a cera deriuant quasi ad similitudinē cere ꝓtensum propter facilitatē. Alij a crescēdo: hoc est excretū. Hora. in ser. Quo pertinet ergo proceros odisse lupos. Hui⁹ cō positum est improcerus. Gel. lib. iiij. Aduertimusq; hinc elici tarditatē corporaq; eorum improcera fieri minusq; adolescere. Dicitur etiam hic ⁊ hęc proceris ⁊ hoc procere.

Procestriū putatur locus apertus ac patulus: quo ꝓcedit in cubiculū cęnaculis ⁊ reliquis partibus superioribus. Plini⁹ ad Gallum. Post hanc cubiculum cuius procestrio altitudine estiuum munimento hibernum. Nam procestria vt Festus exponit ędificia sūt ante castra: vel quibus proceditur in muro. Sunt tamen qui velint cum procitono legi: loco ante cubiculum ab excubando nomen greco sibi vendicante. Fit autem procestrium equalibus columnarū interuallis patulum: supra quarum epistyliam arcus curuantur Quidam etiam procestria aditum ⁊ veluti portam castrorum appellauerunt.

Prochyta te: penultima correpta: ⁊ prochyte tes. insula in puteolano sinu: dicta quasi profusa. Emersit ens prouolutis in mare montibus cum prius non foret. Nam procheo significat effundo. Nam Inarimes mons terremotum passus hanc insulā fudit. Et Dionysius libro. j. scribit prochytam dictam esse a nutrice Aenęę eiusdem nominis. De hac Virgilius lib. ix Tum sonitu prochyta alta tremit. Prochyte etiam vasis genus est.

Procinctus us dicit quicquid paratū est: ⁊ ipsa ꝓuisio facta anteq; aliquid fiat.

Procincta classis dici mos fuit quādo exercitus ad pugnam paratus erat: ꝙ pugnaturi ritu prius cingerentur gabino. Et ꝙ classem vetustius fuerit hominum dici q̄ nauiū multitudinē scriptū est.

Proconessus insula in ꝓpontide: quā solam inter alias habitari plerię; dixerunt.

Proclamo as: palam ⁊ valde clamo: vociferor. Liuius libro. j. Moti homines sunt in eo iudicio maxime Pub. Horatij patre proclamante se filiā iure cęsam iudicare: ni ita esset patrio iure in filiam animaduersurum fuisse.

Procliue penul. ꝑducta qō est porro inclinatū. Et proprie ꝑm Cice. lib. iij. Tusc. dicit in malis: cū procliuitas dicatur in his qui ad aliqō vitiū proni inclinatiq; sunt. Et facilitas in bonis qui proni sunt ad humanitatem liberalitatē ⁊ ad ingenuas disciplinas.

Procyon latine anticanis stella que ⁊ Sirius dicitur. Vide in dictione canis.

Proconsul: vide in dictione consul.

Procul aduerbiū videtur cōponi ex porro longe: quasi longe ab oculis: vel prę oculis: id est ante oculos. Unde potest ⁊ satis longe: et non longe significare. Terentius in Hecy. Quę cum isto sermonē habueris ꝓcul hinc stās accepi. Virg. li. v. Est ꝓcul in pelago saxum. Quod satis longe fuisse intelligi non pōt: ne voluptas pereat spectaculi. Deseruit quandoq; accusatiuo: quandoq; ablatiuo. Curtius. Procul vrbem dixit. Hora. in ser. Quę procul extructis inerat hesterna canistris.

Proculus penul. cor. cognomen eius qui natus sit patre peregrinante a patria procul. Alij proculos ideo dictos putant ꝙ a patribus senibus: quasi procul ꝓgressi ⁊ attenuati sint. Plau. in Bene. Jubeas porculum afferri tibi. Sunt qui proculū legant.

Proculeius nomen viri: similiter a ꝓcul deductū.

Procudo is penul. ꝑducta signifīcat ꝓlato cudēdo extenuo: seu probe cudo: exacuo ve. Virgi. lib. j. Geor. Durū ꝓcudit arator Vomeris obtusi dentem.

Proculco as: progrediēdo vel aliud agendo conculco. Col. lib. ij. Nam dū a pecudib⁹ legumina ꝓculcant herbe etiā atterunt vngulis atq; gladiescit.

Procūbo is: prosterno. Liuius libro. j. Ipsum fessum via procubuisse. Col. lib. j. Lata bubilia esse oportebit pedes. x. vel vt minimū nouē. Que mensura ⁊ ad ꝓcūbēdū pecori: et iugario ad circūeundū laxa ministeria prębeat. Procubo iaceo.

Procubitor qui noctu custodie causa excubat: cū castra hostiū in proximo sunt.

Procuruus valde curuus. Virgi. lib. ij. Geor. Contra nōnulla ē oleis cultura nec ille ꝓcuruā expectat falcē

Procurro is ꝓcucurri procursus vltra siue a longe curro. Hiero. ad Dam. Et ꝓcurrens occubuit sup collū ipsius. Col. lib. vij. Et domitis bubus vaiētissimum cundēq; placidissimū cū indomito iūgimus: qui ⁊ ꝓcurrentē retrahat: ⁊ cunctantē ꝓducat.

Procuro as: penul. pro. significat administrationē rerū alienarū gero. Cice. Comisi. Je procurat rationes Dionisij. Hinc procurator negocior gesto: quē vulgo factorem dicunt: cui ꝓcipue agri colēdi cura ois incumbit. Ulpi. de procuratoribus. Procurator est qui aliena negocia mandato dñi administrat. Actores vero causarū causidici dicūtur. Procuratio ipsa administratio. Cice. lib. j. de natura deo. Sunt enim philosophi ⁊ fuerunt qui omnino nullam habere cēserent rerum humanarum procurationē deos. Aliquando procurare est studiose curare seu inuestigare Hiero. ad Dam. Et sathanas cum aliquem sua arte deceperit: proprium ei iugum imposuerit: vltra ad vitiorum abundantiam non procurat: sciens eum esse iam mortuum. Aliquādo simpliciter curare. Apul. Nunc enim equulum suum curiose nimis procurantem inuenit. Aliquando sustentare: medicare: adiuuare. Cato de re rustica. Eodem modo ceteras arbores procurato. Plautus in cur. Tibi opus est hoc quo te procures.

Procuratorius a um: qō ad procuratorē ꝓtinet: vt ꝓcuratorie litterę: ꝓcuratorij munus.

Procas nomen regis albanorum: qui Amulium ⁊ Numitorem filios habuit.

Prodeo dis: prodiui vel prodij proditum: ex pro ⁊ eo: d interposita significat vltra eo siue foras exeo: quasi porro eo. Cicero. An ego tibi obuiam non prodirem primū Appio pulchro: deinde imperatori. Idē lib. j. offi. Scenicorum quidem mos tantam habet disciplinę veteris verecundiam: vt in scena sine subligaculo prodeat nemo. i. exeat.

Prodico cis: pe. ꝑducta vltra dico. Cicero pro Celio. Quāobrem excutiemus omnes istorū delicias: oēs inceptias si prodixerint.

Prodo dis: prodidi. porro. i. longe proīcio: desero excludo: propello. Virgi. Nauibus infandum amissis vnius ob iram Prodimur: atq; italis longe disiungimur oris. Et prodere/deferre/ostendere/patefacere. Idem. Prodere voce sua quēq; aut opponere morti. Hiero. Sororis maritus cępit prodere velle: quē celare debuerat. Item differre ꝓtrahere. Terētius in And. Credo impetrabo vt aliquot saltē nuptijs prodat dies. Item ꝓpagare. Virgi. lib. iiij. Italiam regeret genus alto a sanguine Teucri Proderet. Item tradere. Sal. Anteq; arcem ꝑderēt hostibus. Hinc ꝓditor: proditio: ⁊ prodimentum: quod vulgo dicitur tradimētum. Vel a ꝓdendo consilia hostibus: vel a tradendis vrbibus arcibus exercitu. Cice. In eū penam qui prodere hostibus patriam cogitaret. Item mandare. Idem Apio. Cū tuū studium consumes in virorū fortium factis memorię ꝓdendis. Item scribere vt libro. iij. officio. Utile videbatur vlylli vt quidam

tragici prodiderunt. Itē ex interiore in publicū locū procedere. Vpul. Tum tremebūdus prodit in forū: Alis pro loco et ꝛm diuersos actus. Pli. li. ij. Diuus Augustus leuū sibi prodidit calceū ꝓpostere indutū quo die seditione militari prope afflictus est. i. proiecit siue induit.

Prodigiū quasi porro dictū: q porro dicat: porro significet et aliquid futurū esse portendat.

Prodigiator qui ex prodigio futura ꝓnunciat.

Prodigiosus a. um. quod prodigiū facit.

Prodigialis et hoc le. quod prodigiū procurat. Plau. in am. Sed mulier postq̄ experrecta es prodigiali Ioui: aut mola salsa hodie aut thure compiecatam

Prodige hostie dicunt: que ꝓsumūt. Inde (oportuit. homines luxuriosi prodigi dicti sunt.

Prodigo is. penul. cor. prodegi supinū nō legi: ex pro et ago: d euphonie causa interposita significat cōsumo vltra modū erogo. Plaut. in aul. Festo die si q̄d pdegeris: profesto egere liceat nisi pepceris. Amb. Merito ergo prodegit patrimoniū qui ab ecclesia recessit. Lactan. libro. vj. Quotiensc̄q̄ leuissimorū patrimonia in res superuacuas prodegunt. Aliquādo significat porrendo ꝛ prenonstro. Vnde ꝓdigia et prodigiatores.

Prodigus qui bona sua consumit. Cic. lib. ij. offi. Omnino duo sunt genera largorū: quorū alteri prodigi: alteri liberales. Prodigi qui epulis et visceratiōb⁹ ꝛ gladiatorū muneribus ludorū venationumq̄ apparatu pecunias profundūt in eas res quarū memoriā aut breuem aut omnino nullā sunt relicturi. Liberales qui suis facultatibus: aut captos a predonib⁹ redimunt: aut ꝑ alienū suscipiūt causa amicorum: aut in filiarū collocatione adiuuant: aut opitulantur: vel in re querenda: vel augenda. Ponitur tamē interdū prodigus ꝓ liberali. Hora. lib. car. Animēq̄ magne prodigum paulum superantem pgno gratus insigni referam camena. Antiqui hostias prodigas dicebāt quę consumebantur. Hinc fiunt aduerbia prodige ꝛ prodigaliter/profuse abundāter. Colu. lib. iij. Non illa videntur prodigaliter in nostris Ceretanis accidisse: vt aliqua vitis apud te excederet vuarū numerum duorum millium.

Prodromus pcursor. Vñ prodromi dicunt a grecis fict̄ ꝓcoces: q̄si pcursorie. Et prodromi aquilones: qui octo ferme diebus exortū canicule antecedunt.

Produco is. in longum duco: quod ꝛ de tempore: ꝛ de corporeis rebus dicitur. Virg. Abnegat excisa vitā ꝓducere troia. Cice. in Cato. Cōuiuiū vicino ꝛ quotidie cōpleo q̄d ad multaz noctē ꝯmanmie possum⁹ vario sermōe ꝓducimus. i. protrahimus. Hiero. in nūeris. Producat ea in laminas. Ter. in an. per trālationē dixit. Nonne tibi esse satis hoc solitū vsum est gaudium: nisi me lactasses amantem: et falsa spe produceres? Hinc ꝓducta syllaba dicit̄ longa. Col. flagellum vocat productissimū: quod longissimū est in vitibus. Et ꝓducere est ante: seu vltra: foraſve ducere. Ter. Produxi ac vendidi Galba Ciceroi. Repente Antonius in aciē suas copias de vico ꝓduxit ꝛ sine mora cōcurrit. Col. lib. vij. Post eiusmodi experimēta vacuo plostro subiūgendi ꝛ paulatim longius cū oneribus producendi sunt. Idem paulo post Ex domitis bubus valentissimū eū demq̄ placidissimū cum indomito iūgimus qui ꝓcurrentē retrahat et cunctantem producat. Hinc productores dicūtur qui virgines abducunt: eas q̄ ad questum exponunt. Ter. in eu. Pretiū sperans illico producit ꝛ vendit vbi Do. proprie venales produci dicunt. Plau. pro prostituere posuit. Audientem dicto mater ꝓduxisti filiam. Interdū gignere. Idem in cap. Quid hoc est scelus quasi in orbitatē filios ꝓduxerim. Interdum interponere. Ter. in an. Dicā aliquid iam me inuenturū: vt hunc malo aliquā producā morā. Interdum ꝓsequi. Virg. Nec te tua funera mater produxi. Interdū consummare. Ter. in adel. Et cyathos sorbillans paulatim hunc producā diem.

Productile pe. cor. q̄d tunsionibus malleoꝝ productū est. Hieron. in exo. Duos quoq̄ cherubin aureos et productiles facies.

Profanus a. um. penul. pro. dicit̄ irreligiosum non sanctū q̄ sit porro a fano: sed impiū scelestū ꝛ aduersum omni religioni. Stra. Fraternas acies alternaq̄ bella profanis decertata odijs. Plau. Sacrū an ꝓfanū habeas paruipendit̄. Is em̄ profanus est qui fani religioni non tenet. Profanū etiā dr q̄ ex religioso vel sacro in hominū vsum cōuersum est. Virg. Faune precor: miserere inquit tuq̄ optima ferrū. Terra tene colui vestros si semp honores. Quos cōtra ene ade bello fecere ꝓfanos. Et profani dicebant̄ sacris non initiati qui fanum intrare non poterant. Idem. Procul o procul este profani conclamat vates. Et ꝑ allegoriam profanos dicimus impios qui merito sunt doctis exosi. Hora. lib. car. Odi ꝓfanū vulgus. Varro profanū interpretat: q̄d est ante fanū cōuentū fano. Scribit̄ etiā per ph. ꝓphanus: vide supra in dictione fanum.

Profano as. i. ex sacro hūanis vsibus ꝓmiscuū facio. Vnde profanatū tēplū dicit̄ cū in eo vel dimicatum est: vel aliquid turpe cōmissum.

Profari ante vel late fari ꝓnūciare. Hinc profatus us. Gel. Nec̄q̄ dictu ꝓfato ipso tetre aut inſuaues esse.

Profecto aduerbiū confirmātis est: dictū quasi ꝓfacto et signūicat nimirū. Teren. in and. Profecto sic est. Plerumq̄ autē ad responsionē adhibet̄. Cic. Quis hęc renūciat? Is profecto qui interfuit: q̄d etiā percerte facimus. Idem. In quo meminimus? Certe in nullo. Sic fit per nimirū: et ꝑ nempe.

Profero penul. cor. palā facio/prodo/ꝓnuncio. Ter. in hecy. Ita me dū bene amēt: haud ꝓterea te rogo vt hoc ꝓferam. Seneca. Anteq̄ sententiā proferā. Aliq̄ signūicat ꝓtendo/prolato. Pli. Cū linea ꝓtulisset longissimā atq̄ rectissimā. Iusti. lib. j. Arbitria principū ꝓ legibus erāt: fines imperū tueri magisq̄ proferre mos erat. Teren. in an. Saltē aliquot dies ꝓfer dū proficiscor aliquo ne videā.

Profestus a. um. vide in dictione festus.

Proficio is. procedo: et perficio signūicat a quo profectus. Idem est enim proficere et profectum facere. Seneca. Sic em̄ et audiendo: et legendo indies magis proficimus. Pli. Nec minorem sub eo ꝯceptore profectum fecit.

Proficiscor eris. profectus eundi ꝛ veniendi signūicationem habet. Virg. Hunc letum tyrūsq̄ diem troiaq̄ profectis.

Profiteor late seu palam polliceor. Cice. lib. aca. Qui phiam iam ꝓfectus sum populo nostro exhibiturū. Liui. Palā professi nusq̄ inde nisi in patrium vestigium esse moturos: id est voluntarie: siue libere: vnde professio/confessio facta palam. Et professor qui publice fatetur. Inde qui liberales artes docent professores dicuntur: quia artes illas se scire: ꝛ posse publice tradere fatentur. Nam profiteri vsurpamus pro publice legere: profiteri vero apud pretorem: vt de archia est apud Cice. est noia siue censum ꝓfiteri: vt illud euāgelū q̄ profitebant̄ omnes in Iudea sub augusto ex hoc fonte venit.

Profligo as. penulti. pro. deūcio/prodigo/depello/deperdo/et ad pernitiē deduco: vnde profligatū exercitum dicimus. i. prostratum/deiectū/afflictum/perditum. Et profligatas res: hoc est perditas ꝛ ad perniciem redactas: hunc profligatissimos homines voca

mus perditissimos ⁊ in quibus nihil est salubre nihil integrum. Sue. in Tibe. Et iuuentute vtriusq; ordinis profligatissimus quisq;. Quandoq; profligatum accipit: quasi ꝓ absolutio ⁊ effecto. Cornc. Tacitus Profligauerat bellū cum iudeis Uespasianus: id est confecerat: et pene ad exitum deduxerat. Unc ꝓfligata dicunt que prope absoluta sūt sic dicimus profligata ⁊ in profligato esse edificia que ꝓpe absoluta sunt. Cice. lib. v. tus. Atq; si ita est ꝓfligata iam hec ⁊ pene ad exitu; deducta questio est. Affectum quoq; dixerunt qui latine locuti sunt: id qō profligatū appellat in hac significatione. Cice. in oratiōe de ꝓuincijs cōsularibus: Bellū affectū videmus: et vere vt dicā pene confectū. Idē in economico. Cū vero iā affecta estate vuas a sole mitescere fas est.

Profligo is. penul. pro. xi. ctum. late siue multū certo. Col. lib. j. Quia flagitiosum quos hostis ꝓfigendo desolasset agros nouo more emere romanum supra vires patrimonij possidendo.

Proflubeo es. bui. siue ꝓflubesco: si tñ inueniat. significat emano. Col. lib. vij. Si armos leserit: aut sanguinē dimiserit medio fere in vtroq; crure vene soluantur: et thuris puluere cū dimiserit cum eo qui profluit sanguine armi liniantur.

Profluo is. deorsum siue a longe fluo. Lact. lib. ij. Fontes quidē ex quibus aqua ꝓfluit. Hiero. per translationē ꝓfluere quasi fluendo puenire dixit. Inde misericordia oībus profluxit: et gratia vt laudent.

Profluens modo participiū est. Liui. lib. j. Pueros in profluentē aquā mitti iubet. Modo substantiuū et ge. mas. ponitur ꝓ flumine. Cice. lib. j. ad herē. Qui parentē necasse iudicatus erit: is obuolutus ⁊ ligat⁹ corio deuehat in profluentē fluminis ꝓcursum.

Profluus a. um. quod profluit. Ambro. libro hexa. De aquarū proflua qualitate.

Profluuiū fluxio. Unde profluuiū sanguinis dicimus. Plini. lib. xxvj. Sanguinis profluuiū sistit herbe peonie semen rubrum.

Profugio ꝓcul fugio: aut q̄tum possum inde fugio. Plau. in cas. Quid nūc agā nescio: nisi vt improbos famulos imiter ac domo profugiā. Cic. in Lel. Hac itaq; amētia ꝓterritus in asiā ꝓfugit: hinc profugiū. Terē. in phormi. Proinde expiscare q̄si nō nosces. Sal. At hi cōtra ignauissimi homines p summū scelus omnia eis socijs adimere que fortissimi viri victores reliquerant. pinde quasi victoria iniuriam facere demum id esset imperio vri. Quādoq; ꝓ inde vt apud Plau. proin dicitur proinde. Terē. in eun. Proin tu dum tēpus etiā atq; etiā cogita.

Prolectibile titillatio incentiuū ve atq; illectamētum. Sido. ad vectionem. Uemo ita nature ferme est qui plectibilibus careat occultis.

Proles progenies. Colu. libro. viij. de caprino pecore. Parit autē si est generosa proles frequenter duos: nōnunq; trigeminos.

Proletarij a prole dicti sunt qui in plebe romana pauperrimi erant: neq; amplius q̄ millequingentū eris in censum deferebāt. Qui vero nullo: aut perq̄ paruo ere censebant capite censi vocabant. Aug. lib. iij. de ciui. dei. Tum vero tā multa bella vbiq; crebruerunt vt inopia militū proletarij illi qui eo ꝓ proli gignende vacabant ob egestatē militare nō valentes: hoc nomē acceperāt militie cōscriberent.

Prolepsis dici potest ꝓceptio: ex προ ante et λήψις sumptio: siue acceptio.

Proliro as. vide in dictione liro.

Prolixum quasi porro laxum: quod longū latumq; est: Terē. in eu. Accipit nemo melius neq; prolixius: id est largius. Aliquādo dicitur superfluū. Unde prolixam orationem dicimus.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Prologus ,ploquiū siue ꝓfacio: proponit em narrāda.
Prologium ꝓcipiū: quasi ,ploquiū: a greco λογος. Plau. Exanimauit me ,plogio suo.
Proloquo: pe.cor. prologo vtor: vel multū: siue vltra loquor in longū. Plau. in epi. Mā quid ego apud te parē proloqui? Ego illam hodie volo facere libertā meā. Aūcz proloqui est ante siue simpliciter loqui. Aug. lib. j. con. Mōne tibi ,plocutus sum aduersum me delicta mea. Aūcz est summā rei breuiter eloqui Varro autē sic habet: Proloqui ē cū quod in animo habemus loquēdo efferimus. Terē. Censen me vllū potuisse verbū ,ploqui. i. proferre. Aliqñ proloqui ē sententiā ferre: a quo proloquiū sententia in qua nihil desiderat: quod etiā ,p ex ordio ponitur.
Prolugeo solito diutius lugeo. Fest. Prolugere dicūtur qui solito diutius lugent.
Proluo is. ex pro ⁊ lauo: quod e prima in tertiā transit cōiugationē/ sicut abluo significat multū siue multo tēpore lauo. Pers. Nec fonte labra ,plui caballino. Mō em omnino negat: sed negat multū labra lauisse et hoc humilitatis causa. Aug. lib. iiij. de ci. dei. Abruptas etiā imbribus prolutas esse regiones. Aliqñ proluere ē supfluere. Col. lib. ij. Qm impetus aquarum proluit terrā: nudatisqz radicibus germina non patitur coalescere.
Proluuio onis. vide in dictione scaturigo.
Proluuies immūditia cuiuscūqz rei sordide. Virg. Fœdissima ventris proluuies.
Proluuiū idem quod ,pluuies p translationē dr ,pfusio et ,pdigalitas cū ds more aque opes ,pfundit. Terē. in adel. Que res tam repente mores mutauit tuos: quod ,pluuiū? quę ista subita est largitas?
Promereor: bene ago: beneficium ꝓsto. Virg. lib. iiij. Munēq regina negabo promeritā. Terē. Ita me velim ames ,pmerentē pater. i. bene agentē. Inde socij ,pmerent: qñ beneficijs alliciūt: et beniuole artificio cōcilliant. Plaut. tamē in am. in malā partē sumpsit: Quid mali sum here tanta ex re ,pmeritus.
Promercalia mercimonia sūt vēditioni exposita. Col. lib. xij. Pecuniā dñi neqz in alijs rebus ,pmercalibꝰ occuper. Quidā aiūt promercalia ,qzie dici merces que primo minoris emuntur: vt postea pluris distrahātur: quarum rerum negotiatores greco vocabulo propole nūcupantur.
Promētheus penult'. pro. nomen viri ,prīs απο τ̄ προμηθειασ'. i. a ,puidētia. Fuit em prudentissimꝰ hic primus astrologiā assyrijs indicauit quā residēs in mōte caucaso nimia cura deprehenderat: hic propter nimiam ingenij excellentiā homines finxisse existimatur: quia vt inquit Lact. Simulachrū hominū primus de molli luto formauit/ ab eoqz nata plastice est. Hic fuit pater deucalionis ⁊ filꝰ Japeti: qui fuit vnus ex titanibus. A promētheus fit patronymicū promethides penul. pdu.
Prominco es. penul. cor. ex ,p et maneo: quasi ante vel extra in longū maneo. Vñ ,pmontoriū. Pli. Simie dentes vt homini: elephanto intus ad mandendum quattuor ꝑterqz eos qui prominent.
Promico as. pe. cor. vide in dictione micо.
Promitto is. polliceor. Cic. Jam em totum quod tibi ,pmiserā prestiti. Quādoqz ,pmittere est ,pducere et quasi in magnitudinē mittere: siue porro: id ē longe mittere. Plau. in ru. Capillū ,pmittam optimum est incipiāqz bariolari. Virg. Promissaqz barba. Quādoqz minari. Idem. Promisi vltrō et verbis odia aspera mouī. Huius cōposita sunt Apromitto: qd est ,paltero promitto. Cōpromitto: qd significat litē ad boni viri arbitriū mitto. A quo cōpromissum ipsa facultas arbitro data. Tractū ab eo q̄ vterqz litigās simul ,pmittit se arbitri sententię pariturum. Repromitto firmiter seu etiā promitto. Hieron. ad dama. Nos versus esse assumptos: q̄ ille q̄ repromittebat de genere dicendi venerit saluaturus Israel.
Promo is. psi. ptum. profero/ eloquor/ expono. Plau. in cis. Accipias claues si quid tibi opus erit in promptu ,p̄mitto: id ē extra capito. Virg. Letiqz cauo se robore promūt. Tessandrus stelenusqz duces. i. educunt. Lactan. lib. v. Longum est vniuersas virtutis species promere: vt de singulis doceā. Huius composita sunt Depromo: qd est extraho extra do: declaro. Virg. li. xj. Et vltrice pharetra deprome sagittā. Plau. in amp. Quid factā nunc si tres viri me in carcerem cōpegerint: inde cras e promptaria cella depromar ad flagrū. Lact. lib. iij. Idem in opere valde serio in quo ꝓcepta vitę deprompta ex philosophia Ciceroni filio dabat. i. excerpta. Hiero. Propter simpliciores quasqz id me depromere cōpellitis. i. describere. Expromo pfecte promo. Terē. in heau. Nemo est meorū amicorū hodie apud quē expromere omnia mea occulta audeam.
Promptus or: qui iam paratus est ad agendū: ⁊ in quo nulla mora est: q̄si iam ,pductus. Sal. Natura feror vehemēs: manu pptus erat: maximū bonū in celeritate putabat. Sic dicimus pptus ingenio q̄ ingeniū ad omnia paratū hz. Per trāslationē pron ptus pomē ,p manifesto et aperto cū res a secretiore loco educit: vt parata nobis ⁊ ad manus sit: vñ dicimus: res est in promptu q̄si manifesta. Cic. lib. j. offi. Que q̄dē ita sūt in promptu vt res disputatiōe nō egeat. Salu. Aliud clausū in pectore: aliud in lingua promptum habere.
Promptulus diminutiuū. Hiero. in plo. dani. Quidā e nostris satis ad loquendū promptulus ecechielem adduxit in medium.
Promptarius a.um. ex quo aliud depromitur. Plau. in am. Inde cras e ,pmptaria cella depromar ad flagrum. Nam ibi ,pmptaria cella ,p carcere posuit: qz e carcere ad supplicū promunt' nortū.
Promptarium locus in quo res ad vsum necessarie ita reposite sūt: vt statim ,pmi ac ,pferri possint. Am. li. bera. Quid ē igit os hōi nisi quoddā sermōis baustū/ fons disputatiōis: aula ꝓbozū: ꝓptariū vocis?
Promus et condus apud vetores ,p cellario sumebāt: q̄ inde ,pmant: et ibi condant. Plau. in asi. Ego sum promus/ condus/ procurator pgni. Promus q̄ est cibarijs ,pmēdis: qui victū familie promit. Condus qui recondit in cellā penuariā ipsa penora. Nam in potentiorū domibꝰ alius est promus: alius condus: alius alū ministerio assignatus. Apul. in apolo. promū libroꝝ appellat illū qui libris promendis ꝓest.
Promulsis idis. potio ex mulso cōdita. Cice. papi. Habuisses nō hospitē sed cōtubernalē. At quem virū nō eū quē tu es solitus ,pmulside cōficere. Hinc ,pmulsidaria vasa dicunt quibꝰ mulsum continet. Scribit pompo Jurisco. Legatis vasis scutellas ⁊ promulsidaria contineri.
Promontoriū q̄si ꝑeminens mōs: significat em montē in mari prominentem. Pli. lib. xxxvj. Promontoria aperiunt mari ⁊ rerum natura agit in planū.
Promulco nauis agi dr cū scapha ducit' funea promulcendo. Nam non necessitatis tantum causa fit: sed vt nauis quietius agatur.
Promulgo as. publico: palā ,pnuncio: quasi prouulgo. Festus. Leges ,pmulgari dicunt cū primū in vulgus eduntur. Col. lib. j. L. Licinius damnatus est qui agri modū quē in magistratu rogatione tribunitia ,pmulgauerat immodica possidendi libidine trāscendisset.
Promurale dicitur cum extra muros qui ambiunt ciuitatē alius ducitur murus: et est murus ante murum qui et antemurale vocatur. Dicit etiā locus promu

ralis qui est ante murū. Viero. Cum autē venerit ad promurale locū. i. ad futuri seculi statum: ibi ad eam dicit ostende mihi faciem tuam.

Pronomen ideo dicit quia vice nois fungit. Nā sicut dicēdo nomē explicamus psonā: sic ꝓnomē vt tacito noie cū dicimus hic legit: ille scribit.

Pronurus pe. pro. nepotis vxor dicitur.

Pronus propie dicit in anteriorē partē flexus. Ouid. lib. i. met. Pronaq; cū spectēt animalia cetera terram: Os homini sublime dedit. Per trāslationē vero ois dicitur pronus. i. inclinatus ad virtutes vl ad vitia. Itē pronus ōr qui ē ptrarius supino. Pli. lib. xxviij. Supini cubitus oculis cōducunt: at proni tussibus. Item ponit pro vicino: sicut altus ꝓ longe posito. Virg. Ventisq; vocatis prona petit maria. i. littori vicina. Dicit et pronis in tertia declinatiōe: vt apud Terē. in phor. Alia trabs pronis in humū accedens ꝓme frangit ramos cadentes.

Propago inis. et propages gis. pe. pro. vitis vetula t suppressa: vt ex vna plures fiāt: dicta q porro pangat id ē longe figat. Virg. Flexos ꝓpaginis arcus: vbi prima ꝓducit. Aliqñ signifi. gen⁹ et sic ꝓma corripitur. Idē. Si romana potens itala virtute ꝓpago.

Propago as. pe. pro. vitē vetulā suprimo: t per trāslationē ponit ꝓ extendo/dilato.

Propalam pe. cor. i. clare aperte et in propatulo. Cice. lib. i. de ora. Non explicata veste neq; ꝓposito argento: neq; tabulis t signis ꝓpalam collatis.

Propalo as. penul. corre. manifestor: in longum crescо. Aug. lib. ix. con. Cum eñ propalata et effossa digno cū honore transferrent ad ambrosianā basilicā quos vexabant immūdi spiritus sanabantur. Colu. lib. iū. Deinde ex eo sulco quasi ramos fossaruꝫ facies: per quos vt quēq; virga postulauerit ꝓpaletur: atq; ita terra adoperies.

Propatulū late patēs atq; apertū quasi porro patulū. Sal. Viros muliebria pati: mulieres pudiciciam in ꝓpatulo habere. i. in publico.

Prope graui accētu pnūciata penultima prepositio est: et significat iuxta. Curtius. Cum prope id opidū copie constitissent. Interdum signifi. ex propinquo. Var. lib. i. Hic vbi sydereus prope tē. Prope ꝺo vltima acuta ponit ꝓ aduerbio fere seu quasi. Pli. Et in foribus tēpli ꝓpe collapsus expauet. Terē. in an. Prope adest cū alieno more viuendum est mihi. Cōparatiuū ꝓpior ꝓpinquior: suplatiuū proximus: propinquissimus: ac nobis adherēs. Veteres tā nō solū ꝓpinquum t nobis herentem proximum dicebant: verumetiā longe remotū: si tamē inter duo discreta nihil medium extitisset. Virg. Proxim⁹ huic longo sed primus interuallo. Aliquādo ponitur ꝓ maxime ꝓpicio. Terē. Gradiuū testor qui deus est nobis omniū primus. Var. Nec ꝓpior q̄ phebus amet. Interdū non habet vim superlatiui et propinquū significat: quapropter cōparatiuū facit proximior quod ꝓpinquiorē significat: et ab eo fit ꝓximitas et ꝓxime aduerbiū. Vege. Proximior t dextra sit que plagā possit inferre. Vlp. lib. xxx. ad edictū. Si quis ꝓximior nasceretur cognatus. Aliquādo proximus in sacris lr̄is intelligitur oīs homo: quia vt inquit Aug. Nemo est cū quo sit malū. Et primus est qui tecū natus est ex adam et eua: omnes ꝓximi sumus conditione terrene natiuitatis. Sciendū q propius t primus et ꝓme p̄ter compatiuor suplatiuorq; naturā construunt cum actō. Cice. Proximus pompeium sedebā: propius vrbē mouent. Sal. Proxime hispaniā mauri sunt. Cōpositū a prope est deprope: quod significat ex propinquo.

Propediem aduerbiū tēporis q̄si ꝓpe est dies quādo hocfiet. i. cito. Terē. Et illū tibi saluū affuturum esse hic confido propediem.

Propemodū. i. pene quasi ꝓpe mensuram.

Propilo as. pe. p. vide in dictione pilus.

Propinquus a ꝓpe deducitur. Et modo significat eū qui ꝓpe est: modo affinē: vñ propinquitas affinitas ꝓpinquo es. ꝓpinquus fio. Virg. Fuge nate ꝓpinquant: a quo fit apropinquo.

Propello is. propuli ꝓpulsum: vide in dictione pello.

Propendo is. significat sursum pendere cū quid in statera ponderatur: sicut dependere deorsum pēdere. Plau. in asi. Vbi manus manice complexe sunt atq; adducte ad trabē nec dependis: nec ꝓpendis. Umbr. tamen ꝓpendo ꝓ dependo posuit: cū p trāslationē dixit. Attrocior scelerū reatum vitia reliqua sequūtur: quoniā quo flagitiosa pependerint: eo inclinant cetera. Itē propēdere est diu siue multū aut a longe examinare. Quintili. Habam his otium vt refrigerato inuentionis amore diligentius repetitos tanq; propenderem.

Propensus vehemēter inclinatus. Cic. li. i. offi. Quin etiā si quis est paulo ad voluptatem propensior. Et ꝓpensus quasi vltra tensus. Persi. Cum tibi calue Pinguis a qualiculus propenso sesquipede extet. Cornu. Cū tu o calue Senator abūdantia cibor pinguis sis t ventrē habeas vltra ser pedes extensum.

Propetro as. pe. cor. vide in dictione patro as.

Propero as. penul. cor. a prope fit: et significat festino celeriter eo. Nam qui in aliquē ꝓperat id agit: vt illi ꝓpinquior sit. Salu. Qua illi discessus erat in gallia ꝓperanti. i. celeriter eūti. Et ille dicitur ꝓperare qui festināter aliq̄d agit vel dicit. Virg. Multa forent que mor celo ꝓperanda sereno. Lactā. lib. vj. Et cū viuere se putant ad mortem concitatissime ꝓperant. Nonius. Festinare et properare veteres diuiserūt. Cato. Qui vnum quid mature transigit properat: Qui multa simul incipit nec perficit: festinat. Verū vtraq; verborū ratio sub hac significantia ꝓprima est veritati: vt sit sepe animi properare studiose ad res aliquas contendentis. Festinare corporis necessitati obsequentis. Virg. lib. iiij. Et medius ꝓperas aquilonibus ire per altum. Et lib. ij. Festinate viri: nam que tam sera moratur segnities? Huius composita sunt Apropero quod est iuxta ꝓpero. Cice. pro milo. Cum hic insidiator qui iter illud ad cedem faciendā aproperasset. Depropero valde: seu celeriter ꝓpero properāter facio. Horā. lib. ij. car. Quis vdo deproperare apio coronas curatve myrto. Imꝓpero intro ꝓpero. Pli. lib. xxvj. Intus labyrinthū inextricabilē quo si quis imꝓperet sine glomere linteritū inuenire nequeat. Aliqñ imꝓperare est crimen vel aliquid aliud obūcere. Inde imꝓperiū. A ꝓpero fit ꝓperatio ꝓperantia t ꝓperies.

Properus a. um. pe. cor. idē qđ celer. Plau. Properā video ancillā venientē. Hinc fit ꝓperior ꝓperrimus: et compositū prepropere.

Propere aduerbium. Sal. Tum propere consul ducit exercitum.

Properatim. Cecil. Properatim in tenebris istuc confectum est opus.

Properiter. Catu. Animula miserrima ꝓperiter abit.

Properanter fit a ꝓperans. Accius. Remisq; nixi ꝓperanter nauim in fugam trahunt.

Prothasis penultima correpta dici potest latine prętextus: excusatio.

Prophęta g. et prophetes is. in mascu. genere prophetis idis. vel idos. et ꝓphetissa g. in femenino a προφημι: quod est ꝑdico. Hieron. in lib. iudi. Erat autē Delbora ꝓphetes vxor lapidoth: q̄ iudicabat populum. Et in euangelio. Erat anna ꝓphetissa filia phanuel. Est autē prophęta qui futura prędnunciat ab eo

primū intellecta: alīs vera non posset dici ꝓphetia. Veteres vt inquit Festus antistites phanorū oracu-lorūq; interpretes ꝓphetas dicebant.

Prophēto as. prēdico. Licet q̄q; ꝓphetare sit laudes deo canere: vt in li. nūeroꝝ. Cūq; requieuisset in eis spiritus ꝓphetauerūt: nec vltra cessauerūt.

Propgnigeon locus in balneis: in q̄ ignis inclusus exęstuat: pnigos latine estᵒ ꝛ suffocatio: pnigo suffoco.

Propitius a.um. quod est placidū fauenſq;: a prope et ito as. vt quidam aiunt. Nam qui nobis fauent ꝓpe nos ire consueuerūt: vel dicīt ꝓpitius prorsus pius aut porro. i. valde pius.

Propitio as. siue propitior aris. propitiū reddo placo. Hinc repropitior: quod est rursus propitium reddo Hiero. libro. ij. Re. Et repropitiatus est deus terrę. Propitiatio sacrificium.

Propitiabile: qō est ad propitiandū aptū: vnde ꝓpitia bilis hostia. Dicīt et ꝓpitiale. Itē ꝓpitiabile quod facile flectitur: vt propitiabile numen.

Propitiatorīū locus in quo placari solet deus: licet et pro tabula quadā poni videatur in exodo posita sup arcam vnde scribīt. Facies et propiciatorīū de auro mundissimo.

Propina penul. pro. dici potest ante famē et pro ante πεῖρα fames. Et vt nonnulli dicunt locus erat iuxta thermas ꝛ balnea publica: vbi post lauachrū a fame ꝛ siti reficiebantur: vnde et alū et latina ꝓpositione pro: et greca dictione cōpositū potius volunt ita vt indicet id quod datur ꝓ esurire.

Propino as. penulti. pro. et προ ante ꝛ bibo vel a πρωπρο πιειν: quod significat post potū tradere propie significat poculū vt q̄s bibat ꝑ gustare ac porrigere. Plau. in cur. Propino magnū poculum: ille bibit. Quę cōsuetudo inde initiū habuit ꝓ greci solemni die quē philotheſiā vocāt miscere aureis atq; argenteis poculis vina solebant q̄ e manu gustantiū sumentes ori parumꝑ admouebāt: deinde alteri cui vellent offerebāt. Hoc vero propinare: qō est ꝑbibere dicebaī. Hinc factū est vt propinare sit cibū potū q; extraordinariū voluptatis gratia cū amicis assumere. Interdū est simpliciter porrigere. Terē. in eu. Hunc vobis comedendū ꝛ bibendum et deridendū ꝓpino. Spartianus. Vlum incīderit venenatā partem fratri edendā propinās ꝛ sibi innoriā reseruās. Plini. lib. xx. Quidā ad vulue dolorē radicem cum vino dulci propinant.

Propenticon latine comitatiuū a προπεμπω comitor ꝑmitto: vnde est titulus apud Sidoniū propenticon ad libellum.

Propolis pe. cor. quasi suburbanū. Et id dicīt qō apes ante alueū faciunt. Var. Propolim vocant qō apes faciunt ad foramē introitus porrectū in alueū marie ęstate fauorū stabilimentū: quo omnes frigoris aut iniurie aditus obstruuntur.

Propole pe. pro. negociatores: qui merces prędemunt minoris: vt postea plur? vendant: προ eīm ante πωλεο vendo. Lāpri. in cōmodo. Imitatus propolas circunforaneos equos curules sibi cōparauit. Lice. contra piso. Pistor domi nullus: nulla cella panis ꝛ vinū a propola atq; decopa.

Propyleum latine vestibulū vel porticus: qui est ante domum. Lice. lib. ij. offi. Phalereus demetrius qui periclē principem grecie vituperabat ꝓ tantā pecuniā in ꝛclara illa ꝓpyleo ꝓfuderit. Plinius protogenes cum athenis celeberrimo loco minerue delubro ꝓpyleū pingeret: adiecit parvulas naues lōgas in his que pictores paterga appellant.

Proponus ontidis. equor patens atq; diffusum. Hęc angustiꝰ bosphori thraciꝰ cū eurino ponto cōiungitur. Nam geograbi pmas angustias maris se coarctantis hellespontū vocant. Inde expatiatur equoris que laxitas propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit et stringitur: ille angustie bosphorus thracius nūcupatur. Vbi iterum effunditur pontus eurinus qui curuatus in figuram scythici arcus committitur ostio meotidis paludis: idq; ostiū Cimerius Bosphorus vocatur. Ā propontis sit Propontiacus a.um. Ouid. lib. j. fast. Hinc q; propontiacis herentem cygicon oris.

Propono is. statuo/ delibero. Seneca. Id in pmis ado proponendū vt recte viuamus. Aliquādo ꝓponere significat promittendo ponere: et ostendere: vt propono ludum: propono premiū. Licero. Quis est qui proposito tanto premio nō excitetur ? Aliquādo est extra ponere: siue palam ostendere. Plini. lib. xxx v. Idem perfecta opera ꝓponebat in pergula trāseuntibus. Sal. Postulauere plerię vt proponeret: quę conditio belli foret: que premia armis peterent. Aliquādo anteponere/ docere. Lactan. libro. iiij. Penitentiam nobis in illa circunciſione ꝓposuit. Aliquādo procul ponere.

Propositum dicitur quod mente statutum est: et intentio hominis. Plini. Hoc ei propositum erat vel superare: vel cedere.

Propositio: questio habēs aliquid quod disputatione soluendum sit: et a grecis problema dicitur. Dialecti diſiniunt propositionē: q̄ sit oratio verū vel falsum significans. Licero libro. ij. ad heren. Propositio dicitur per quam ostēdimus summatim quid sit quod probare volumus.

Proportio: vide in dictione portio.

Propretor dicebaī qui extraordinariā ꝛturā gerebat.

Propium a prope sit: ꝛ dicitur quod peculiare est vnuscuiusq;. Hoc enim maxime ꝓpe est: quod proprīū est. Virg. Nunc mihi da propium virgo sata nocte laborem. Hinc ꝓprietas et ꝓprie: quod est peculiariter. Aliquādo dicīt diuturnū. Sisen. Vt qui mens et suspitione propriam habere quietem non poterat Plaut. Atq; illum amatorem tibi proprīū futurū in vita. i. perpetuum.

Propter significat alicuius causa. Et accipīt loco causalis cōiunctionis: vt ꝓpter nimiam frigescunt boues. Virg. Te ꝓpter lybie gentes numaduq; tyranni Odere. i. tui causa. Aliqñ aduerbium est ꝛ significat prope. Terē. in adel. Nimiū istoc abisti: ꝓpter hunc

Propterea significat ob eā causam: sicut qua- (abiiste. propter: ꝓpter quā causam.

Propudium dicebāt cū maledicto nudari turpitudine nolebāt: q̄si porro pudendū: vel a quo pudor ꝛ pudicicia ꝓcul sint. Propudia viroꝝ apud Pli. intelligīt immodica aut certe obscena venᵒ et ꝓbrosa mollicies. Plau. meretriculā ꝓpudiū vocat: hinc dicuntur

Propudiosa: dicta q̄ pudicicia sit ꝓcul a pudore. Sido. Igitur hic proxime abrupto contubernio ancille propudiosissime: cui se totum consuetudine obscena addixerat. i. impudicissime.

Propugno as. vehemēter ꝛ de longe pugno: vñ ꝓpugnator. Liui. lib. iiij. Quid a vobis sperentur an honores quos aduersarijs vestris potius q̄ reipu. propugnatoribus datis.

Propugnaculum est munitio: vl quasi locus munitus: vñ vehementer certari possit ꝛ defendi ꝓcul. Virg. lib. iiij. Et propugnacula bello tuta parant.

Propulso as. frequētatiuum a propello: significat delonge pulso: seu ꝓcul fugo. Liui. lib. j. Tamen cum ingenibus bellū propulsare posset in aciē copias eduxit. Colu. lib. vij. Euincendi sunt aut quauis pestiferi morbi ꝛ exquisitis remedijs ꝓpulsandi.

Proquestor qui questurā extraordinariā gerit.

Proreta p. ꝓ. or q̄ custos ē ꝛ gubernator i nauis prora

Prozito as.penul.pro.significat ꝓuoco.Col. Vt pelusiaci prozitet pocula cythi.

Prozipio is.pe.cor. quo ad effectum significat ꝓcurro siue ꝓfugio. Sed qñ actō ꝓcurrentis aut ꝓfugiētis construit significat subito deduco: vel subito traho. Liui.de.ü.bel.pu.E manib⁹ sacrificantiū cū sese pro ripuisset. Sal. Deinde se domū ex curia ꝓripuit.

Prozepo is.vero pe.pro.vide in dictione repo.

Prozogo as.pe.cor.vide in dictione rogo.

Prozumpo is.vltra siue valde rūpo.Lel.lib.iiij. Celeriter ad eas munitiones peruenerunt atq; pruptis his prius in hostium castris constiterunt: q̄ plane ab his videri:aut quid rei gereretur cognosci posset. Virg.lib.j.geor. Rursus in obliquū verso prozumpit aratro. Quandoq; prozūpere est vltra emittere: euomere: vnde prozuptum effusum fluensq;. Idem. Unde per ora nouem vasto cum murmure montis: Jt mare ꝓruptum. Et lib. iij. Interdumq; atrā prozumpit ad ethera nubem. Quod Ser. exponit prozuomuit:asserens nouā hāc esse locutionē. Non em̄ dicimus ego prozumpo hanc rem. Hoc modo vsus est Terē. in eu. Jam me erūpere licet hoc mihi gaudium. Quādoq; est irrumpere: quod est quadam vi prozredi prosiliri ve.

Prorsus ⁊ prorsum dicimus: quasi porro versus significat omnino. Moni. Prorsus ⁊ ab radicibus euulsa est arbor. Interdū ponitur pro nō recte:et vere. Idē in adel. Eo pacto prorsus illic alligaueris filiū. Qñ vero nomē est significat rectū: vnde prorsi limites dicunt in agrozū mensuris:qui ad orientē directi sunt.

Prorsum rursū significat retro ante:vt dicim⁹ sursum: deorsum:intro:foras:hac illac.

Prozuo is.ruere facio proꝛcio. Liui. Ware fluminib⁹ inuexit:mōtes lapsu ingenti prozuit. Idē lib.ix. Excitati arma capiunt:dolabre calonibus diuiduntur ad vallū prozuendū:fossasq; implendas.

Prosa vnde ⁊ prosella diminutiuū. Pli.lib.xviij. Sed prosellis binis ternisq; sic erant.

Proscenia sunt pulpita ante scenā:in quibus scenici histrioniam agebant. Virg.lib.iij.geor. Et veteres ineunt proscenia ludi.

Prosapia generis longitudo: siue ꝓgenies antiqua:a prosupando.i.iaciendo ⁊ diffyciendo q̄si porro sparsis:et quasi iactis liberis. Aliqui a ꝓsupero: q̄ prosuperent:hoc est supsint et supabundent liberi.

Prosede dicunt meretrices eo q̄ ante stabula sedeant.

Proscindo is.valde vel vltra seu subtus scindo. Unde dicimus terrā proscindi cū primū arat: inquit Var. Cum iterū effringere dicūt: q̄ prima aratione glebe grandes solēt excitari. Cū iteratur offringere vocāt. Tertio cū arant iacto semine boues lirare dicuntur: id ē cū tabellis ad vomerē fit:et satū frumentū operiunt in porcis: et sulcant in fossas quo pluuialis aqua dilabat. Per translationē proscindere est infamare: contumelijs lacessere:lacerare. Sue.in Aug. Nunc fedissimo conuitio cozā ꝓscinderunt. Plini. Hic est mamura catulli veronēsis carminib⁹ proscissus.

Proscribo aliquid per scripturam venale propono et publico: vnde prosciptū venale expositū: quia quę erāt vendenda publice scribebant. Nā proscribi domus dicuntur quādo apposita inscriptione venales vel locande significantur. Cice.lib.iij.offi. Claudius proscripsit insulā vendidit. Item proscribere est relegare:damnare. Hor.in ser. Proscripsit regis rupilius atq; venenū. Plini.de silla. Age nō exitus vitę eius omniū ꝓscriptorū ab illo calamitate crudelior fuit. Tractum ab eo q̄ bi ꝓpriē proscribi dicūtur vt Ulpianus testat: quozū nomina claris litteris vt de plano recte legi possint ante tabernā: vl ante eū locū in quo negociatio exercetur: non in loco remoto sed euidēti scribunt:hinc proscriptio/ damnatio/et prosscriptus damnatus. Itē est in aliquē penetrabile telū intozquere. Dacro. Nō est facile in eū scribere qui potest proscribere.

Prosecta dicta sūt ab antiquis viscera:quę in sacrificijs prosecassent. Luca. lib. vj. Si pectora plena Sepe dedi ⁊ lauī calido prosecta cerebro.

Proseletus penul.pro.aduena peregrinus aduētitius.

Proselenus penultima ꝓducta:dicitur ante lunā:nam componitur ex pro ante et σελήνη luna: q̄ selas:id est splendorē habeat: et αρω.i.superne. Nam a sole lumen accipit. Et proseleni dicūtur ante lunā geniti: quo noie dicti sunt archades. Sta. Archades astris lunaq; prozes.

Prosequor penultima correpta,ppie significat vltra: siue post sequor. Cice.lib2o.ü.offi. Sequitur vt hęc officiozū genera ꝓsequar. Plau.in cis. Si is hac aut hac socci video vestigium in puluere prosequar hac. Aliquando prosequi est cum affectu animi: vt prosequor te amore/odio/laude/honore/cōtumelijs:et huiusmodi. Et fere semper cum ablatiuo. Cice. in verr. iij. Iste iratus hominem verbis vehementioꝛibus prosequitur:id est insectatur. Idez metello Domus tua denicq; tota omnibus summis officijs prosequuta est. Interdū prosequi est perseuerare exequi qd̄ ceptuz est. Amb. Et bene sabbato cepit vt ipsum se ostēderet creatoꝛi: quia opera operibus intexeret et ꝓsequeretur opus quod ipse iam ceperat. Interdum est quasi deducere: et comitari. Hiero. ad Julianum. Inter multozū officia propinquozū: et consulares amicos tuozū exequias ꝓsecutus es. Diuersis alijs modis vsurpatur. Lactan.lib.ij. Siquidem sacrilegia sua ioculariibus etiā dictis prosequebatur id est condiebat. Idē lib.iij. Quā Tullius vniuersis eloquētię sue verbis prosecutus est.i. descripsit/tractauit/vel laudauit.Cice.lib.j.tus. Quid totū prope cęlū ne plures ꝓsequar nōne humano genere cōpletum est.i. vltra hominē. Idē in Cato. Quā palmam vtinā diij immortales tibi reseruēt: vt tui aui reliquas ꝓsequare.i. viriliter assequaris: vel prospere consequaris. Terē. in adel. Ego ius meū ꝓsequar. Plau. in cap. Nūc barbarica lege certū est ius meū ꝓsequi id est,p virib⁹ obtinere. Col.lib.j. Ac rursus premio ꝓsequamur eos qui strenue se gerunt.

Prosodia cū accentu in pe.latine accentus dicitur:quę lex est siue regula ad eleuandā/deprimendā ve syllabam vniuscuiusq; particule oratiōnis accōmodata. Et alio noie apud grecos τονος dicit. Fit autē,prosodia a προσ greca ꝓpositione q̄ significat ad ⁊ ωδη cantus.

Proserpina pe.cor. luna Jouis et cerere filia: a grecis persephone dicit. Ouid.lib. iiij.fast. At neq; persephone digna est prędone marito. Q̄ proserpendo dictam ꝓserpinā. Augu.lib. vij. de ci. dei. significareq; fecunditatē scribit. Quę cū aliquādo non esset dicta: fuit rapta ad inferos: et tūc cessarūt instrumēta rurālia. Qua redeūte instituta sunt solemnia apud athenas. Serpere em̄ videt veluti serpens dū modo in dextrā modo in sinistrā mouetur: ꝓpter qd̄ et omniuaga dicit. Dicta est libera/diana/lucina/ triuia/hecate/et noctiluca.

Prosumia genus nauigij leuis speculatorij. Plau. De nocte ad portū ꝓuectus sum prosumia. Ceci. Qui ꝓ gubernatore se gerens prope vertit prosumiam. Q̄ naues etiā geseozete vocant.

Proseuche obsecratio vel oratio quę ad deū funditur: dicta quasi προσευχη. Quia attentione opus sit προσεύχω em̄ est attēdo vel intendo vl adhibeo. Juue. videt ponere ,p eo loco vbi precib⁹ et obsecrationibus mendici a transeūtibus stipē mendicabāt:

vel victitabant. Ait enim. Ede vbi consistas in qua te quero proseucha. Nam in ingressibus pontiū mēdici tuguria habebant vnde a prętereuntibus mendicarent stipem.

Prosocer penul. cor. vide in dictione socer.

Prosopis pe. cor. insula in delta nili: in qua est ciuitas atarbechis: vt ait Herodotus.

Prosopopeia ad ꝓbū dicit ꝓsonę factiua. Cōponit em̄ ex προσωπον: quod persona significat: et ποιω facio. Figura est cū persona aliqua fingit: vt cū inanimatū loquit ad animatū: vel ecōuerso. Hora. Quid amplius mare o terra ardeo.

Prosonomasia latine annominatio dicit quę fit similitudine aliqua vocum ⁊ vicinitate quadā verborū: vt ꝗs locus aut lucus: vt ex oratore arator: vt deligere oportet quē velis diligere.

Prosper qui dat ꝭlicitatē: ꝭlix qui recipit: vt ſydus ꝓſperū: sub quo natus est ꝭlix. Sue. tamen de Cęsare scribit eū fuisse prospera valitudine, i. bona et quasi ꝭlici. Unde improspere: quod ponit pro non bene. Col. li. j. Nam vbi quid perperā administratū cessit improspere vitat quod fefellerat: illuminatq; rectā viā docentis magisteriū. Et Virg. Sis ꝭlix nostrūq; leues quecūq; laborē. pro eo qō est prospera et benigna. Dicit et prosperus a. um. Cice. lib. vj. de rep. Deinde est hominū generi prosperus ⁊ salutaris.

Prospero as. et prosperor deponēs: prosper fio. Aug. in prologo lib. de ci. dei. Qui res humanas ita prosperari volunt vt ad hoc multorū deorū cultū: quos pagani colere consueuerūt necessariū esse arbitrent.

Prosilio prosilis: vide in dictione salio.

Prospicio is. i. ante siue a longe video: prouideo curo: caueo. Cic. Ser. Sul. Tanq; ex aliqua specula prosperi tēpestatē futurā. Procauere ꝓuidere cōstruit cum datiuo. Teren. in adel. Ego iam prospiciā mihi id est cōsulā: siue prouidebo. Pli. Mā et rebus illius non minus q̄ meis prospiciebā.

Prospecte aduerbium consulte. Hieronymus contra Ioui. Ex quo volunt dei dispēsatione esse factum vt qui improspecte nouerat errorē votorum: ſliq; morte sentiret.

Prospectus us. ipsa a longe visio. Virg. lib. ij. Geor. Non animū modo vti pascat prospectus inanē. Docet Paul. Iurisc on. Prospectū ex inferioribus et ex superioribus locis esse: lumen ex inferiore loco nō esse.

Prospicuus intentus ac vigil.

Prospicientia cura: prouidentia. Amb. Quid em̄ tam morale ad persuasionē: q̄ videas q̄ etiam quę sunt irrationalia sic dei prospicientia vestiantur: vt nullo horū vel ad gratiā egeant vel ad ornatū.

Prospiro as penul. pro. vltra longe spiro. Cato. Nam venę eor vbi sufflate sunt ex cibo nō possunt prospirare in toto corpore.

Prostasis: siue prostasia prefectura vel prędidentia latine dicitur.

Prosthesis apositio siue additio. Figura cū in p̄ncipio dictionis addit littera: vt gnatus ꝓ natus.

Prosterno is. ante sterno/vinco/prosligo: quod fit cum hostes in acie sternunt. Sal. Prostratisq; militibus fuge se dedit. Aliq̄ significat in terrā deiicio. Apul. Puellāq; reluctantē tandē prostrauit. Amb. aliter dixit in diua Agnete Inter hęc lecto prosternit.

Prostituo is. quasi ante statuo: meretricandā prebeo: vnde ꝓstituere pudicitiā significat vulgo sui corporis potestatē facere. Hinc meretrices ꝓstitute dicuntur. Sue. de Nerone Suā pudicitiā vsq; adeo ꝓstituit: vt cōtaminatis pene oīnibus mēbris vt virorū et fęminarū ꝓinguina inuaderet.

Prostibulum modo ipsum scortum dicitur quod quęstus copiosioris gratia cōcurrentibus illuc aduenis mansiones ante stabula habuere. A prostituendo ꝙ in eo loco se prostituant meretrices. Hiero. Prostibula regnū dei nō possidebunt. Modo ipsum lupanar. Idem in Ezechi. Ędificasti tibi lupanar: et fecisti tibi prostibulū in cūctis plateis: et iterū Destruēt lupanar tuū: et demolientur prostibulum tuū. Dicit et prostibula ę. Plautus in persa. Hic faceret prostibulam propediem.

Prosto as. prostiti: prostatū a longe sto. Plaut. in cur. Ni saltem in occultis locis prostāt vos in foro ipso. Item prostare est pro pretio stare seu viuere. Iuue. Quid referā ħta siccum iecur ardeat ira. Cū populum gregibus comitum premit hic spoliator: pupilli prostātis. Idem. Et ad circū iussas prostare puellas. Item prostare ante stare. Quintili. Jubet prostare gladio cinctum.

Prostoton morbus quo rigore mentū pectori intēdit.

Prosubigo is. penul. cor. ex pro et sub ⁊ ago significat vehementer suffodio. Virg. lib. iij. Geor. Et pede ꝓ subigit terrā: fricat arbore costas.

Prosum es. profui/utilitati sum: quasi pro aliquo sum. Terē. in hecy. Quicquid est: id qō reliquit ꝓfuit: id est pro nobis fuit: sicut exposuit Donatus.

Protasis dici potest propositio. Do. in prolo. Teren. Protasis primus actus est initiūq; dramatis.

Prothesis dicit prepositū siue ꝓpositio: vt a/ab.

Protelo as. penul. pro. longe differo/protraho. Lucil. Quem neq; lucanis oriunda montibus tauri protelare validis cornibus. Hiero. Inediam pluſq; vnius diei victorię exercitus protelauit. Per translationē sumitur pro perturbo/exagito: tractū ab assiduo telorum iactu. Terē. Me te iratus suis seuis dictis protelet. Sisen. lib. iij. Romanos impetu suo ꝓciant. Item propello et longe excludo. Turpil. Propter peccatum paurillum indignissime patria protelatū esse seuitia patris.

Protendo vltra tendo: vt protendo pedem. Hieron. Cum dextre manus protensione cupitum indicans iter. Virg. lib. j. Geo. Hinc a stirpe pedes temo protentus in octo.

Protero is. penultima corre. vltra siue de longe tero. Plau. Ego hic te mulier quasi sus catulos pedibus proteram. Et in amphi. Fędant et proterūt hostium copias iure iniustas.

Proterreo es. a longe terreo. Sta. libro. ij. the. Protinus idem vltro iaculo parmaq; menetem proterrebat agens.

Proteruus petulans/procax. Nec tria multum similia sunt: quandā em̄ lasciuiā/ libidinemq; declarant tum iniuriam in victis et in factis. Dictus proteruus in quo impudēs et arrogans audacia a proterendo qui oīnia sub pedibus esse velit ⁊ nullus sit pudor in petendo ⁊ audendo. Cic. Si vidua libere proterua petulāter diues effusa libidinosa meritricio more viueret. Hinc proterue ⁊ proteruiter aduerbia.

Proteruia petulantia. Quo etiā noie significatur sacrificium quoddā: vt testatur Sacro. in quo moe fuit: vt si qd ex epulis supfuisset igne cōsumeret. Hinc est locus ille Catōis. Nam cū Albidius quidā bona sua comedisset: et nouissime domū quę ei reliqua erat incendio ꝓdidisset proteruiā eū fecisse dicebat. Quod em̄ comesse nō potuerat id cōbussisse.

Proteruio is. lasciuio/inobedio/petulanter ago.

Protesilaus nomē viri ꝓpriū qui in initio troiani belli ab hectore interfectus fuit.

Protrepticus ñstructiuus et exhortatiu⁹. Symmach⁹ in epi. Indulge stylo aliquid cudas calicū seu protreptici scribe. Auso. Libellū inquit instar protreptici luserā. Julius Capitolinus ait libri: cui titul⁹ ē Hortensius scriptū esse a Cicerone ad exēplar ꝓtreptici.

Proteus nomen Oceani filij.
Prothyra penul. cor. sunt vestibula in domorū ianuis. Auctor Vict. quasi sit magnū secretū. Nam θυρα ianua: πρω ante.
Protinus penulti. correpta componi videtur ex pro et tenus. i. a longe ꝯtum fieri potest. Liui. lib. ix. Cum ad alias angustias protinus pergerēt sectas deiectu arborum saxorumq; ingente obiacēte molē inuenere viam. Virg. En ipse capellas protinus eger ago: id est lōge a finibus: vt sit protinus quasi porro tenus. Quidam etiā exponunt pro valde. Quādoq; significat statim ⁊ sine intermissione. Virg. Protinus ad regem cursum detorquet hiarbam. Quādoq; consequenter: deinceps: deinde. Idem lib. iiij. geor. Protinus aerij mellis cēlestia dona Exequar. Quandoq; iugiter. Idem. Traiecto missa lacerto protinus basta fugit seruatq; cruenta tenorē. Quādoq; omnino: vt Quum protin⁹ vtraq; tellus vna foret. Hic Ser. exponit. i. continue. Cū autē additur negatio significat non ideo: sicut fit in continuo et statim. Quintil. Non autē vt quicquid precipuū necessario est: sic ad efficiendū orationem: maxime protinus erit mōēti. Apud veteres etiā protinā dicit. Teren. Protinam me conijcia in pedes.
Protollo is. differo/prolōgo. Gel. Necq vltra decimū mensem fetura mulierū protolli potest. Plau. in cas. Protollo mortē mihi.
Protous vnus ex ducib⁹ grecis qui ex magnesia venit ad Troiam.
Protos grece προτος latine primus. proton primū.
Protocollū prima concinatio: et raptim confecta scriptura quę meliorem compositionē desiderat. Est em̄ proprie quod breuiter ⁊ succincte a tabellione notatur: vt extēdi deinde atq; absolui possit. κολλα gluten dicitur κολλησις glutinatio: vel glutinatura: κολλητης glutinator κολλαω, ας glutino. Et qr in cere glutino quę per tabulas extēsa erat protocollā. i. prima ꝯglutinatio vocata est. Aliqui a κωλον: quod est mēbrū: qr primū sit scripturę membrū.
Protocosmos latine primū comās dicit.
Protagoras penul. cor. nomen philosophi. Hic dixit sibi non liquere vtrum esset aliquid deus: ppter qō athenienses ipsum vtpote impium suis finibus expulerunt: libros q; eius in cōcione exusserūt. Fuit ex philao oppido thessalię. Isiphili filius vxorem q; habuit laodomā acasti filiam.
Protogenes penul. cor. significat aliquē primi generis: et a poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuue. Mō est romano cuiq; locus hic vbi regnat Protogenes aliquis. Hoc noie quidā clarus pictor etiā est appellatus.
Protogenia nomen deucalionis ⁊ pyrrhę filię.
Protogenus primogenitus: habet penul. cor.
Protologia cum accentu in penultima: prima locutio antiloquium.
Protomartyr: primus testis. Protomedicus primus medicus: qui ⁊ archiatrus dicitur.
Protomystę mystarum princeps. Myste autez sacerdotes appellātur: qui mysteria ecclesię secreta regūt et administrant.
Protonotarius p̄mus notarius. Notarius ꝑo a nota deducitur. Sed iudiciorū notarij barbarę dicuntur.
Propages ⁊ propagus nuper vel primo fabricatus
Protoplastes siue protoplastus primo formatus. Vñ ⁊ adam protoplastus dictus est.
Prototomus pe. cor. prime sectionis. Vñ primus cauis qui succidit vel cina brassice a prima sectione ita appellatus est quę vere fit. Estq; ipsorū cauliū delicatior/tenuiorq; cauliculus. Col. lib. xj. Sed iam prototomos: tēpus decidere caules. Var. Et faba fabarum prototomicq; rudes.
Prototocos primus genitus: vel primo enixa.
Prototypon pe. cor. exēplar. Prototypus primitiuus dictus ac archetypus.
Prouebo is. produco: hoc est vltra ad locuz: vt cū ago me loco vñ discessi vltra plus vel min⁹ vehor. Plau. in ru. Quid ego deliqui: rogas qui arrhabonē a me accepisti ob mulierē: et eā hinc abduxisti? Mō aueri. Cur negas? quia pol puerī auehere nō quiuī miser. Per translationem Leo pa. Isti sunt qui te in hanc gloriā puexerūt. Sic dicimus aliquē etate prouectū ⁊ prouecta prudentia.
Prouenio produco. Vñ prouentus dicunt redditus et non tm̄ bonarū rerū: sed etiā malarū. Plau. Calamitatū ⁊ miseriarū tot prouentus.
Prouideo es. penulti. cor. significat ante: vel a longe ⁊ futurū aliquid video anteq; sit factū. Plini. Hoc em̄ sapientis est omia q; ventura sunt puidere. Cice. lib. ij. de diui. Medicus morbū ingrauescentē rōne puidet: insidias imperatorū: pestilentes gubernatores: et tēpestates gubernatores: et tēpestates ipi sepe fallunt qui nihil sine certa rōne opinant: qm̄ vero ea q; prouidemus si mala sunt aut vitamus aut emēdamus factū est vt puidere modo vitare significet: vt apud Terē. in an. Quę si nō astu prouidentur me aut herū pessundabūt. Modo remediū prebere. Cice. Satis iam omibus q; necessaria erāt prouisum putabant. Vnde prouidentia et prudentia dicuntur. Idē. Id em̄ sapientis est prouidere exquo sapientia appellata est prouidentia. Et iterū. Tanta memoria preteritorū/futurorūq; prudentia. Quidā prudentiā a prouidētia distinguūt: vt prudentiam dicant in rebus humanis: prouidentiam in diuinis. Alij prudentiam definiunt rerum bonarū ⁊ malarū et vtrarunq; scientiam: prouidentiam vero per quā futurum aliquid videtur anteq; factū sit. Unde prouidentia aliquādo pro deo ponitur. Quintil. Nullā ego res humanas despicere prouidentiā reor. Idē de Ciceroē. Bono quodā prouidentie genit⁹ in quo omes vires suas eloquētia experiretur.
Prouidus videns ante: diligens: solers.
Prouide aduerbiū diligenter significat.
Prouincia dici videtur q̄ procul vinci videatur. Proprie em̄ prouincię dicte sunt regiones longe ab italia bello acquisite: q̄ eas romanus populus puincerit. Unde Egesippus scribit romanos cum in ius suū vincendo redigerent procul positas regiones appellauisse prouincias. Prima omniū sicilia prouincia ē appellata: sicut docet Cice. in quarta. Ver. Et prouinciarū alie erāt cōsulares: alie prętorie. Redigere autē regiones in prouincię formā nihil aliud est q̄ regionē subūcere imperio romano ⁊ ad eā gubernādā mittere prefectū. Et quoniā p̄fecti ad eas gubernādas cū officio mitti solebant. Factum est etiā vt ipsi magistratus: et osīe onus eis impositum prouincia appellet. Ter. in phor. O geta puincia cepisti durā. Est et prouincia regio Gallię narbonensis rhodano finitima qui eā a Celtis separat.
Prouinciales: dicti sunt qui ex prouinciis sunt: siue vt Ulp. inquit qui in prouinciis domicilium habēt. Prouincialiū noie omnes p̄ter Italicos appellabant: vñ Colu. lib. vj. caput facit de agricultura prouincialiū vinearum cum alibi de agricultura italicarū scribat Plinius oratoꝛ. lib. epistolarū octauo. Italicus es: an prouincialis?
Prouinciatim aduerbiū signi. per singulas puincias.
Prouoco as. penul. cor. pprie significat a longe voco. Liui. lib. vij. Gall⁹ magnitudine atq; armis insignis prouocat q̄ interpretē vnū ex romanis qui secū ferro decernat. Aliquādo prouocare est inuitare/incitare/hortari: et hoc tam in bonum q̄ in malū. Cice. Tuis

litteris amātissimis sum prouocatus: In malū signi
ficat lacessere. Pli. Cuius enim multis prouocat⁹ in
iurijs nunq̄ tamen ab amicicia recessi. Interdum est
profugere: z ferme idem est qđ appellare nisi q̄ ꝓ
uocare magis est q̄ appellare: z proprie ad maiores
potentioresq̄: quorū ope atq̄ gratia indigemus per
tinet prouocatio. Et iungit accusatiuo cum ad. Cice.
Cum alter ad senatū prouocasset: alter ꝓ appellas
set tribunos. Aliquādo sine ad. Liui. lib. iij. Non ita
se inuidiā pertimuisse: vt nihil in ea ꝛate z miserico
dia ciuiū suorū spei haberet/q̄ si in dicta causa in vin
cula ducat: itez se tribunos plebis appellare z mone
re ne imitentē quos oderint/q̄ si tribuni eodem fede
re obligatos se fateant rollendę appellationis causa
in quā cōspirasse decem viros criminati sint: ait se ꝓ
uocare ad populū: implorare leges de prouocatiōe
z cōsulares z tribunitias eo ipso anno latas. Quem
enim prouocaturꝫ si hoc indēnato in dicta causa non
liceat? Cui plebeio z humili presidiū in legibus fore
st Appio Claudio non sit? Se documento futurum
vtrum nouis legibus dominatio an libertas firmata
sit: z appellatio ,puocatioq̄ aduersus iniuriā magi
stratuū ostentata tm̄ inanib⁹ litteris an vera data sit.
Apul. Nihil prodest ꝓtorem aut potestatē aliā pro
uocare. Appellatio autē ,puocatioq̄ inuentę fuerūt
ꝓ remedio aduersus iniurias magistratuū.

Prouolo as. penul. corre. ante seu vltra volo. Pli. lib.
v. Tūc vniuersę prouolant/si dies mitis futurus est.
Liui. lib. ij. per trāslationē pro procurro posuit. Sic
primū infensis hastis prouolant duo Fabij totamq̄
mouerunt secum aciem.

Prouoluo is. ante voluo: vt prouolutus pedibus. Ali
quādo prouoluere est voluere seu ruere facere. Liui.
Ingētia saxa in subeūtes, puolūtibus barbaris.

Prorimus. vide in dictione prope.

Proroneta. Grēci προξενητησου licitator/media
tor vel cōciliator. a προξενεω qđ est concilio vl in
duco ad aliq̄d faciendū. Jam apud nos qui medi⁹ est
vt res emant z vendant/proroneta dicit.

Prudens/quasi ,puidens z interdū sapiens/interdū sci
ens dicit. Unde iurisprudentes vocant qui ius sciūt.
Et iurisprudentia/iurisscientia. Hoc tamē inter se dif
ferunt prudens z sciens ꝑm Dona. q̄ prudens est q̄
intelligentia sua aliquid cognoscit. Sciens qui alteri
us iudicio rem percipit. Hoc est prudēs per se: sciēs
per alios. Teren. in an. Et prudens sciens viuus vi
densq̄ pereo. Sic imprudētia pro insipientia z insci
entia. Aug. de libero arbitrio. Prudētia est appetē
darū z vitandarū rerū scientia. Prudentię est sic do
cet Macro. ad rationis normā quę cogitat/q̄q̄ agit
vniuersa dirigere: ac nihil ꝓter rectū vel laudabile fa
cere. Prudentię insunt/ratio/intellect⁹/circūspectio/
prouidentia/docilitas/cautio. Socrates omnes vir
tutes putabat esse prudētias Aristo. Impossibile in
quit est prudentē esse quēpiā nisi sit bonus. Pruden
tis est bene consulere. Plato in legibus ait prudētiā
omniū virtutū ducem esse. Grēce dicitur φρόνησις.
Plau. in tru. Quę hic habet phronesium: omnem ex
pectore emouit meo phronesin.

Prunus arbor quę pruna producit. Prunetum/locus
prunis consitus.

Pruna a carbone ita distinguit/q̄ illa q̄diu ardet/pru
na dr. Carbo cū extincta fuerit. Dicta pruna a puren
do. Virgi. Et cinis obductę celabat lumina prunę.

Pruina/perurēdo/q̄ fruges z virgulta perurat.

Prurio is. quasi peruro. Est em̄ prurire proprie libidi
ne scalpendi ardere. Plau. in Am. Sentes pruriūt.
A quo pruritus us. qui est excursus humoris spirabi
lis incluſi cōtra naturā: Quę voluptas quoniā in li
bidine similis est: quippe nihil aliud est genitura q̄
excursus hmōi humoris ad rem naturalē fit vt etiam
hęc voluptas prurigo dicat z tentigo.

Prusa/vrbs apud Mysios ad radices olympi quam
Prusias cōdidit qui cum Creso bellū gessit. Hinc ori
tus est Dion philosophus: q̄ ō regno scripsit z Tra
iani tēpore claruit. Ab hac prusenses dicti sunt. Est
z altera prusa sub hippio mōte seu fluuio: vt est apō
Ptolomeū. Hoc aūt discrimine a prusa q̄ sub olym
po est/dirimit. Hęc enim a Plinio prusias dicitur q̄
Lyos quondā fuerit a qua prusienses vocant.

Prytaneū/locus erat athenis in arce dignissimus/ vbi
iudices z magistratus habere consiliū solebāt. Cice.
lib. j. de ora. Et vt ei victus quotidianus in prytaneo
publice prębereť. Dionysius prytanea vocat curias
in quibus sacra fiebant ab his qui maximā in vrbib⁹
habent potestatē. Prytanis/magistratus/prefectus
administrator/vt consulatus quē publici cōsiliū prin
cipē appellabant a verbo πρυταρειω: qđ est guber
no z magistratū exerceo.

P Ante S

Psaltes/latine cantor. Psalmus canticū: a ψαλλω cā
to/q̄ ad psalteriū cantareť.

Psallo is. cano: z proprie de psalmis dicitur. Aliquan
do psallere ponit pro prędicare: vt est illud. Sic psal
lam nomini tuo.

Psalteriū greca dictio est: qđ hebraice Nablon: latine
organū laudatorū dicitur. Et est vt Hiero. scribit in
modū quadrati clypei cum decem chordis sicut scri
ptum est. In psalterio decem chordaruꝫ psallite illi.
Et in expositione psalmoꝝ sic ait: Psalteriū proprie
genus organi musici melius sonans q̄ tythara simi
litudinē habet cytharę: sed nō est cythara. Inter psal
teriū z cytharā hoc interest/q̄ cythara deorsum per
cutitur: psalteriū sursum: qđ verbo vulgari polyph
thongū dicit. Et alio in loco Cythara deorsum habz
cauamen z sex chordas habet: psalteriū desursum ha
bet cauamen. Aug. Psalteriū est organū qđ quidez
manibus portať percutientis: z chordas distinctas
habet. Sed illā locū vnde sonū accipiūt chordę illō
concauū lignū qđ pendet z tactuꝫ resonat: qz recipit
aerē: psalteriū in superiore parte habz. Cythara aūt
hoc genus ligni cauū z resonās in inferiore parte ha
bet. Jtaq̄ in psalterio chordę sonū desup accipiunt.
In cythara chordę sonū ex inferiori parte accipiūt.

Psalma/qđ psallit diapsalma interpositū a psallendo
silentiū: vt sympsalma dicit vocū copulatio in cantā
do: ita diapsalma disiunctio/ vbi quędā requies di
stinctę continuationis ostenditur.

Psalmodia cum accentu in pen. ex psalmo z odia q̄ est
cantus mixtus: vt cum aliquis ad musicū instrumen
tum canit.

Psaltria/cantrix a psallendo. Fidicina quę sequebatur
et amabat histriones. Amabat em̄ qui cantabāt quo
tidie in scena.

Psecas adis. gutta siue stilla dici potest. Apu. libro de
mundo ab Aristotele sumens z psecadas interpreta
tus/stillicidia vocat.

Psegma atis. idem fere qđ flos eris. Pli. lib. xxiiij. In
erarijs officinis z psegma fit. Grece ψηγμα.

Pseudo/nomen triū generū z inuariabile per mutatio
nem casuū: z latine falsus dicitur.

Pseudolus/falsus seru⁹. Unde z plautine fabulę pseu
doli nomen inditum est.

Pseudologus/falsidicus. Pseudographus/falsari⁹.

Pseudographię/fabulę/ deformationes. Pseudoan
gelus/falsus nuncius. pseudoprophetę/falsi vates:
pseudomartyr/ falsus testis: pseudoadelph⁹/falsus
frater: pseudodictamū/falsum dictamū/ genus her
bę quę in creta similis pulegio nascit. Pseudonym⁹

falsi nominis. pseudoporticus/falsus porticus. Mā in edificiis partes quę fiūt ad imitationē/nec integrū nec principalē/sed precariū aut temporariū vsum ꝑbent quasi alienū opus mentientia hoc nomine insigniri solent: vt pseudipteros ⁊ pseudoaule similiaq; bis complura in Victruuio.

Pseudothyrū/quasi falsum ostium. Unde pro postico sumitur. Orosius. Uerūtamē sequēti anno tanta fames Romę fuit vt medio foro imperator correptus a populo conuicijs ⁊ fragminibus panis turpissime infestatus egre per pseudothyrū in palatiū refugiēs furorē excitatę plebis euaserit. Cice. in Ver. Ea quę admodū ad istū postea pseudothyrū reuertant tabulis vobis ⁊ testibus iudices planū faciā.

Psilon/latine tenue dicitur.

Psilotrū/vnguētū depilatoriū: de quo fit mentio apud Auicennā ⁊ Galenū: vbi salamandras legimus habere vim psilotri depilatoriā.

Psilli/populi libyę prope Garamantas a Psillo rege dicti: vt inquit Pli. lib. vii. quorū corpori ingenitus fuit virus extiale serpentibus. Scribit Plutar. Catonem iter per deserta libyes facientē secū psillos duxisse ꝙ morsib⁹ serpentū mederent: partim ore trahēdes venenū: partim serpētes cantibus medicātes.

Psychomantiū/locus vaticinū: vbi fiebat manū euocatio ψυχη enim aia ⁊ μαντεια diuinatio.

Psimmythiū/dicitur qđ nos cerusam nominam⁹: fit ex plumbo.

Psitta/piscis genus/quem nos passerē vocamus. Aristoteles: Torpedo oculit se ⁊ pastinaca et asellus et rana ⁊ psitta ⁊ squatina.

Psitacus/papagallus: vulgo dicit auis ex india ꝙ vocem humanā sup omnia reddit ⁊ quidē sermocinās. Mar. Psittac⁹ a vobis aliorū nomina disco. Hoc didici per me dicere Cęsar aue.

Psicholutres/dicitur qui frigida aqua corpus lauat: et balneo frigido lętatur ψεχισ frigus λουτρισ balneum ⁊ lauachrū. Unde fit psycholutres qđ significat lauacri frigidi cultor. Sene. li. xii. epistarū. Ille rārus psycholutres ꝙ klis ianuarijs euripū salutabat.

Psydracion/genus pustularū subalbidarū acutarūq;.

Psythium/genus passi.

Psyria/insula iuxta chium.

Psole/latine ꝓpriū. Auctor in Priap. Psoleō ille vocat qđ nos psoloenta ceraunon.

Psophis idis. nomē ciuitatis a psophide Ericys sicani filia. Sui. li. v. me. Usq; sub oxchomenō psophidaq; cyllenenq;. Sunt ⁊ alię psophides multis locis. Verum arcadice psophidis nomen vetus reddunt phegeā a conditore impositā phegeo Alphisibei filio ni si quis a phaginea glande potius existimet.

Psora/cutis aspritas ⁊ squamosa: ⁊ videt alia a scabie cum Pli. lib. ii. dicat. Arida cum resina impetiginē ⁊ scabiē quā psorā ⁊ lichenas vocant sanat. Fit autē a ψω scalpo. Mā ꝙ psora laborāt vlcera siue pustulas supra modū contingere/palpare ⁊ scalpere cupiunt.

Ante T

Pte syllabica adiectio. Quere in dictione met.

Ptera. siue vt Vitr. appellat pteromata in tēplis muri duo sunt ait Stra. li. xvii. ad altitudinē ex ⁊ vtrinq; surgētes ita dicti/ꝙ alarū specie ꝙsi pregant.

Pterygiū in oculis vocatur membranula ꝙdā neruosa quę oriens ab angulo vel a nariū vel temporū parte ad coronam vsq; interim ⁊ pupillā operit. Plin⁹ lib. xxviii. Carbinię effect⁹ siccare/sanare/sistere fluxiones/pterygia ⁊ sordes oculorū purgare. Pterygium vo in digitis apud Paulū Ęginitam est cum caro excrescit partem illam contegens quę est in vngue. Pterygiū inquit appellatur qđ vitiū ex paronychia fere nascitur. Et Celsus pterygion dicit esse cū recedit ab vngue caruncula cum magno dolore. Videtur enim diminutiuū esse ab πτερον. id est ab ala quam tunc videt efficere caro ab vngulis discedens. Pli. lib. xxiii. Illinit eadē cum fico ⁊ pterygijs digitorū ex vino. hęc in oculis superficie. Idem: Cū oleo etiā paronychias ⁊ pterygia tollit.

Pterna vocat pars inferior naualis veli circa mediam fere. Trachelon sūma pars carchesiū noiat.

Pterophoros/est regio apud ripheos mōtes. Ibi creduntur esse cardines mūdi extremiq; syderū ambit⁹.

Ptisana pe. cor. hordeū decorticatū: vl ordei succ⁹ siue aqua apud Colu. videt esse pultis gen⁹ ex farina hordeacea: in qua est maxima vis restaurandi vires ⁊ nutriendi. Apud grecos πτισσανη: apud latinos ptisana per simplex ī. Hinc ptisanarius pro vase in quo coquitur vel tundit. Hora. in Ser. Quid cessas agedum sume hoc ptisanariū oryze.

Ptolomeus/nomen proprium Lagi gregarij militis filij qui maxime auctoritatis fuit apud Alexandrū macedonem: post cuius mortem egypto ⁊ aphryca ⁊ magna arabię parte potitus regnauit annis quadraginta: a quo oīes deinceps egyptij reges ptolomei appellati sunt. Hic frequentissime apud amicos ⁊ cęnabat ⁊ dormiebat. Qđ si aliquando cęnā prębaret rebus illorū vtebatur. Accersiebat enim scyphos strata ac mensas. Ipse pręter necessaria possidebat nihil quin alios locupletes facere regale magis esse dicebat ꝙ locupletari. Et est nomen a greco deductum. Greci quippe πτολεμειν και πτολεμειν pugnare dicunt. Sic igit ab πτολεμω. Ptolemeus dicit sic ab τιμαω: qđ est honoro. Time⁹: Hic duos filios habuit Ptolomeū philadelphū ⁊ Ptolomeum ceraunū. Philadelphus in regno successit vir doctiss⁹ Stratonis discipulus qui bibliothecā illā celeberrimā fecit quę vsq; ad ꝓmū alexādrinorū ⁊ romanorum bellū durauit annis triginta octo. Cui successit Ptolomeus cognomēto Euergetes qđ latine dici beneficus potest. Hic viginti ser annis regno potitus mortē. Cui successit Ptolemeus philopater decemseptē regnās. Post eum ptolemeus epiphanes qui annis. xxiiii. regnauit. Cū ptolemeus philometer triginta q; nq;. Deinde ptolemeⁿ euergenes viginti nouem. Postea ptolemeus phiton qui ⁊ Sother decemseptē. Postremo ptolemeus dionys⁹ qui caput magno pompeio abscidit. Fuerunt ⁊ alij hoc nomine vt pyrrhi regis filius: ⁊ Cyprior rex qui suis diuitijs romanū locupletauit erariū. Item astrologus natione egyptius quem Traiani ⁊ Hadriani tēporibus flouisse constat.

Ptolemeus a. um. possessiuū. Proper. Et ptolemeę litora capta phari.

Ptolomais idis. vel idos. ⁊ ptolomaida maidę. nomē quīq; vbiū: quarū vna est in egypto: de qua Hiero. ad Eusto. Per arenas tyri peruenit ad coboū ꝙ nūc ptolomais dr. Altera in Ethiopia: alia in phenecia: alia nili fluminis: alia in Cyrenaica, quincia aphricę.

Ptyas/dicitur aspidis sputum perniciosum απο του πτυω quod est spuo.

Ptosis/latine ruina ⁊ casus nominū.

Ante V

Pubes/proprie lanugo quę marib⁹ decimo quarto anno: fęminis duodecimo circa pudenda oriri incipit. Qđ qr maturitatis est signū: factū est vt mas pubes siue puber vocetur ꝙ primū ad generandū aptus est ⁊ femina similiter ad concipiēdum. A quo impubes bis. vel impuber qui nondū lanuginē emisit: siue qui nondū ad pubertatis annos peruenit. Pli. lib. xxiii. Coctice ei⁹ impubescentē puer impubis si de fructo

ratio detrahat. Pubes etiã honeste pro parte pudẽda sumitur. Virg. Prima hominis facies & pulchro pectore virgo pube tenus. Item pro iuuenũ multitudine. Jdẽ: Haud aliter puppesq; tuę/pubesq; tuorum. Liui. lib. j. Cum pubem albanã in arcem præsidio/armisq; obtinendã auocasset. Interdũ etiaz pro populo. Unde pube præsente dicimus: hoc est populo præsente: ab his qui puberes sunt omnẽ populũ significantes. Transferẽ etiã ad alia. Virgi. li. iij. Puberibus caulem foliis. & li. iiij. pubentes herbę. Sciendũ q̃ pubes pro lanugine pro parte pudenda & p multitudine substantiuũ est & facit genitiuuz pubis. Sic etiã impubis is. qui adhuc inuestis est/adiectiuũ est. Unde impubis Juli. Et Hora. in Epo. dixit impube corpus. Ouid. li. iij. me. Impubesq; genas. Cice. Fo li. iiij. inuecti. ait: Filiũq; eius impuberem legatũ a patre missum. Liui. lib. ij. Laudatãq; virginem parte obsidũ se donare dixit: ipsa quos vellet/legerer. Productis omnibus elegisse impuberes dicitur. Ergo impubẽ dicimus ab eo qõ est pubes. Sal. Puberes omnes interfici iubet.

Pubeo es. pubes sum: vt pubẽtes herbę: & fit a pubes is. A quo pubesco/lanuginẽ emitto. Virg. lib. iij. Et nunc equali tecũ pubesceret euo. Interdũ pubescere ponitur pro crescere siue producere. Cice. lib. j. de natura deorũ Nam & fruges & reliqua quę terrã parit & tẽpestates ac temporũ varietates/cęliq; mutationes quibus omnia quę terra gignat/maturata pubescant. Virg. lib. ij. geor. Hinc omnis largo pubescit vinea fœtu: id est eruberat.

Pubesco/puber fio siue cresco: a puber.

Pubertas/ętas in maribus qui est annº decimusquartus: in fœminis duodecimus. Itẽ pubertas est emissio ipsa pubis: a qua ami pubertatis dicti sunt. Col. lib. iiij. Et citra naturę quandã pubertatẽ.

Publicus a. um. quod non est priuatũ alicuius/ sed populi. Hinc respu. res populi. Abusiue tamen publica dicta sunt bona ciuitatis. Sola enim publica sunt quę romani populi sunt.

Publica sacra quę pro populo fiebãt: sicut priuata quę pro singulis hominibus familiśve.

Publica via quę in solo populi est: cuius solũ publicuz est: siue qua iter populo est. Publicas vias romani partim prætoriãs/partim consulares appellauerunt. Sunt viæ priuatę/sunt & vicinales quę in vicis sunt: vel quę in vicos ducunt. Prætera aliæ rusticæ dicuntur aliæ vbice. Militares viæ quę iter publicas sunt latiores vt capere possint milites agminatim iter facientes. Unde & illis nomen. Sue. de Augu. Iuuenes primo modicis interuallis per militares vias deinde vehicula disposuit. Curtius: Cum hoc agmine Marcº Paulũ declinauit via militari. Uię militares vt Paulus inquit exitũ ad mare aut in vrbem/aut in flumina publica/aut ad aliã viã militarẽ habent.

Publicũ consiliũ/dictus est senatus. Cice. lib. de Ora. Pericles athenis plurimos annos princeps cõsiliũ publici fuit.

Publico as. publicũ facio manifesto. Justi. Non cõtẽtus voluptatũ suaz tacita conscientia: nisi etiã matrimonii reticenda publicaret. Et publicare est rem aliquam publicã seu in reipublicę potestate facere. Lice. li. ij. artis veteris: Lex est apud rhodios: vt si qua rostrata in portu nauis deprehensa sit/publicet. Cũ magna in alto tẽpestas esset vis ventorũ inuitis nautis rhodiorũ in portũ nauim coegit. Questor nauim ppli vocat: nauis oñs negat oportere publicari.

Publicanos appellarũt maiores eos qui vectigalia et alios populi Romani redditus exigendos certo cõstituto precio redimebant: qui datiarii vulgo dicunt. Horum ordinem & numero amplissimũ & personaz dignitate potentissimũ fuisse cõstat. Cice. pro Plan. Flos equitũ romanorũ ornamentũ ciuitatis/firmamentum reipublicę publicanorũ ordine cõtinet. Ulpia. Publicani sunt qui publico fruũtur. Nam inde nomen habent. Et omnes q̃ aliquid a fisco conducũt recte vocantur publicani.

Publicola/cognomen publij Valerij: qui primus cum Bruto post exactos reges consul effectus est q̃ coleretur a populo: siue q̃ populũ coleret.

Publius/gnomẽ eius qui populo gratus fuit.

Publipor/publij puer. i. seruus. Sic Marcipor/Marci puer. Ueteres enim a prænominibus puerorũ seruos in familia nominabãt. Unde a Lucio Lucipores a Quinto quintipores. Et hoc est qõ Pli. ait: Jd genus seruos dominorũ fuisse gentiles: id est eodẽ noie appellatos quo domini appellabant.

Pudorem philosophi diffiniunt esse modestiã quę animum reprimit/ne prouocaciter/aut inordinate/aut turpiter peragat. Cur autẽ erubescant quos puduit dicitur a philosophis: quoniam pudefactis sanguis de corde in oñes corporis partes diffunditur: ita vt superficiem occupet. Pudor a verecũdia sic separatur a quibusdã: vt pudor sit rei turpiter actę: verecundia etiam recte facti atq; honesti.

Pudeo des. dui. itum cum accusatiuo. Luca. Semper metuit quẽ seua pudebãt. Impersonale Pudet puduit & puditũ est/Pm Priscia. Et a parte ante cõstruitur cum accusatiuo & aliquãdo cũ datiuo. Syri. lib. vij. Resides ad bella vocantur. Quis pudeat certare senes: quis p quib°. Plau. in Bac. Mecz me neq; te tuis intus puditũ est factis quę facis. Ubi patet q̃ non solũ cum genitiuo/sed etiã cum ablatiuo a parte post construi potest. Differt autẽ pudere a pigere/q̃ pudere verecundię sit: pigere penitẽtię. Salu. in Jugur. Nam postea quę fecerit incertũ habeo/ pudeat an pigeat magis. Hora. Pudere est in his quę turpiter fiunt. Pigere in his quę cum damno ac malo: pudere ad dedecus: pigere ad decorẽ refertur. Terẽ. in adel. Fratris me q̃dẽ pudet/pigetq;. Cõposita sunt: Depudet & dispudet penul. corre. qõ est bis seu valde pudet. Jdẽ in eun. Dispudet mihi sic data esse verba. Suppudet/parum pudet.

Pudefio is. a pupefacio fit/qõ significat pudorẽ inijcio Hel. Tibiam pudefactus oris deformitate abiecit: id est verecundatus.

Pudens/verecundus. Cuius cõtrariũ est impudens/ a quibus pudenter & impudenter.

Pudibũdus/q̃ pudore deducit. Pudibũde/cũ pudore

Pudenda virilia/quę a verẽda dicunt/q̃ vt Aug. libro xiiij. de ciui. dei. ait libidinis nos maxime pudet.

Pudicus/castus a quo fit pudicitia/castitas: quorũ cõtraria sunt Impudicus & impudicicia. A pudicº etiã fit depudico depudicas.

Pudicicia/modo pro castitate/modo pro religiosa mũdicia ac puritate. Virgil. Casta pudicicią seruat domus. Quãdoq; pro dea quę Romę colebat.

Puer tribus modis dicitur. Primo cum seruũ significamus. Teren. in an. Et puerũ inde abiens conuenit chremis. Secũdo cum puerũ contrario nomine puellę dicimus marem denotantes. Tertio cum ętatez puerilem intelligimus. Ponitur interdũ etiã p filio. Virgi. Ascaniusq; puer. Interdũ pro cinedo. Et est generis cõmunis Pm Priscia. Liui. in odys. Sancta puer Saturni filia, Declinat et hic puerus: hęc puera: sicut puellº & puella. Plau. in mer. Tu puere abi binc intro ocyus. Var. Properate viuere puere: q̃s finit ętatula ludere eẽ amare & venerꝰ tenere leges.

Puerpera/mulier quę recens peperit siue puerũ siue puellã vulgo petola dicit. Ouid. De larona: Magna gemelliperę venerantur numina diuę.

Puerperiū/tēpus quo puerpera ex dolore partus cubat. Aliquando etiā proles ipsa. Gel. diuo Augusto imperante ancilla eius in agro laurēte peperit q̄nq̄ pueros qui pauculos dies vixerunt. Mater quoq̄ non multo post mortua monumentūq̄ ei factū iussu Augusti in via laurentina in quo scriptū fuisse cōstat numeꝝ puerperiū. Sue. de Cali. Cum agrippina bis in ea regione filias enixa sit ⁊ qualiscūq̄ partus sine vllo sexus discrimine puerperiū vocitet/ q̄ antiq̄ etiā puellas pueras sicut pueros ⁊ puellos dicti tarāt.

Puerilis ⁊ hoc puerile q̄ō/est pueri: vt etas puerilis: facta puerilia.

Puericia/etas puerilis. Quādoq̄ etiā sumitur pro puritate. Var. Ea erat matrone simplicitas: ⁊ pueritia ⁊ honestas.

Puerilitas/significat actū aliquez puerilē. Sene. Qui pueritiā eius siue potiꝰ puerilitatē ludibrio habuit.

Puerascere dicunt qui exacta infantia pueritiam inchoant. A quo repuerascere q̄ō est in puerilē etatem reuerti. Q̄ō de senibus fere dicit cū desipere vitio etatis incipiunt. Cice. in Catone. Et hac etate repuerescam ⁊ in cunis vagiā. Plau. in Mer. Senex cum ex templo est iam nec sentit/nec sapit: aiūt solere eū rursum repuerascere.

Puellus diminutiū a puer/significat paruū puerū siue paruū filiū. Lucil. Cūq̄ hic tam formosus tibi ac te dignꝰ puellus. Sic puella a puera p diminutionē.

Puellaris ⁊ hoc puellare/idē q̄ō puerilis. Quintil. de filia defuncta. Tum etate tam puellari p̄sertim meq̄ comparata.

Puellascere est effeminari. Pacu. Puellascūt lasciuia adolescentes. Aliq̄n reflorere ⁊ quasi ad pueritiā redire. Var. Qui non solū in nube fiunt cōmunes verū etiam veteres puellascunt.

Pugnus a punctione. i. percussione: vel a pugna. Do. in adel. An pugnus a pugna sit dictus/an ab illo pugna. Quidā a greco deducūt πυγμη.

Pugna/lucta vel p̄liū: licet q̄nq̄ apud poetas pro stupro ponat. Terē. Habit hic aliquā pugnā. Huiꝰ diminutiū est pugnicula.

Pugno as. dimico referturq̄ ad animata: vt pugno cū hoste. Lactā. li. iij. Virtutū aialium que ob hoc vel acerrime pugnāt. Quādoq̄ pugnare est cōmittere. Gel. lib ij. Dum pyrrhus rex in italia esset ⁊ vnā atq̄ alterā pugnā prospere pugnasset. Huiꝰ composita sunt: Depugno/q̄ idez est q̄ pugno. Plau. in Sti. Ita ingeniū meū est qui cū viris depugno multo facilius q̄ cum fame Cōpugno/simul pugno. Hiero. in p̄fa. lib. paral. Totiusq̄ orbis inter se trifaria varietate cōpugnat. Expugno/pugnādo vel oppugnādo vinco. Et de personis/oppidis/ castris/nauibus/ ceteriscq̄ hmōi dicitur. Interdū expugnare nō est pugnando vincere/sed solū oppugnare. Hieroñ. lib. ij. Bachabeorū. Simon applicuit ad bethsurā ⁊ expugnabat eam multis diebus. Et in Ps. Sepe expugnauerunt me a iuuentute mea/ etenim non potuerunt mihi. Expugnāt autē nauis/p̄m Calistratū iure/ cōsul. cum spoliat/aut mergit/aut dissoluit/aut perfunditur/aut funes eius excidunt. Justi. Occupata arce tarētinorū expugnatis veteribus incolis. Liui. Una duas naues expugnauit. Oppugno/pugnādo vincere contendo. Impugno/valde aduersor/confuto. Lactā. lib. vij. Redeūt protinus vitia: que virtutem semp impugnant. Propugno/aduersus pugnātes pugno seu p̄cul me defendo. Ān ⁊ ppugnacula. Repugno/pugnādo resisto/cōtradico/refragor.

Pugnax/bellicosus: a quo pugnacior/pugnacissimus ⁊ pugnacitas. Augu. lib. viij. Sed tamen consuetudo aduersus me pugnacior ex me facta erat. Et libro. v. Nulla pugnacitas calumnioſarū questionum extorquere mihi potuit.

Pugillus diminutiū/significat paruū pugnū.

Pugillaris masculini generis ⁊ hoc pugillare siue pugillar. Auso. Bipatens pugillar expedi. Et pugillarem in euangelio legimus. In plurali pugillares et pugillaria. Apul. Dolebā me hercle q̄ pugillares ⁊ stilum non habebā: qui tam bellā fabellā pernotarē. Catul. ad Egnatiū. Ēn negat mihi vestra redditurꝰ pugillaria si pati potestis. Sunt autē pugillares tabellē cereꝫ: vel ligneꝫ siue alterius materię/in quibꝰ stilo scribimus dicteꝫ q̄ pugno comprehendant: vel a pungendo q̄ stilo in his pungendo scribatur. Varrō autē nominibus dicebant pugillares apud veteres. Alij duplices/alij triplices/alij quintuplices nominabantur. Erant ⁊ citrei eborei membrane dicti: q̄ ex citro ebore membranis erant confecti.

Pugil a pugna vel a pugno. Est aūt q̄ pugnare consuevit: a quo Pugillatus tus. pugilū vsus.

Pugillice aduerbiū/significat firmiter/valēter. Plau. in Epi. Quid herilis noster filiꝰ? valet pugillice atq̄ athletice.

Pugillari inquit Aug. est encraticū facere.

Pugio/genus teli: dictus a pugno quo facile apprehēditur: vl q̄ eo p̄sentius pugnetur: vt inquit Festus Fronti. lib. ij. Stratagematon. Q. sertorius cum acie decertaret barbarū qui ei nūciauerit hirtuleū perūse pugione traiecit.

Pugiunculus/paruus pugio. Cice. Hispaniensem pugiunculū. Hñ. pisonem appellat.

Pulcher a. um. q̄ō antiqui pulcrū dixere/q̄ō non est deforme: a pollendo/q̄ō polleat forma. Et quo intelligi datur hoc nomen aspiratione non habere: licet vsus vicerit cui vir repugnari potest: vt pulcher in primo ⁊ quinto casu cum aspiratione pronuncietur. Natura autem non inesse aspiratione docere hoc satis potest q̄ eius diminutiū Pulcellus a. um. aspirē minime. Est autem pulchitudo vt Cice. lib. iiij. tusc. inquit. quędā apta figura membrorū cum colorꝰ quadam suauitate. Interdū pulcher sumitur pro bonoꝫ sicut bonū pro pulchro. Teren. Forma bona fortasse: ⁊ econtrario malū pro deformi. Interdū p̄ fortis. Virgi. Satus hercle pulchro pulcher auētinus.

Pulchrefco pulchrescis/pulcher fio. Augu. Quicquid pulchrescit visu: quicquid lenocinatur odoratu: quicquid mollescit attactu.

Pullus q̄ō quidā per syncopaz a puellus dici volunt significat nouellū: id est paruū puerū ⁊ paruuꝫ filium. Unde paruos fetus quorūcūq̄ animaliū: quinetiam arborū atq̄ plātarū pullos dicimꝰ: vt pullus hirūdinis/pullus asini/pulli ranarū. Hora. in Ser. Abstemius ranę pullis vituli pede p̄cssis. Quinetiam p̄sci pullos dicebāt suos cathamithos. Unde. Q. Fabius cui Eburno cognomen fuit propter candorem q̄ eius natis icta esset fulmine/pullꝰ Iouis appellatꝰ est.

Pulluli/plantariorū sunt. Pullulus enim a pullus deducitur per diminutionē.

Pullulo as. penul. corr. quasi fetificо. Nam pullulare dicimus arbores cum a radice noue plantę surgunt. Pli. Natura ⁊ plantaria demonstrauit multaꝫ radicibus pullulante sobole dēia ⁊ paricte matre quos enecet. Eius quippe vmbra turba indigesta premit ⁊ in lauris punicis/platanis/cerasis/prunis/pauco hoc in gnere rami parcunt soboli: vt vlmorū palmarumq̄. Nullis fo tales pulluli proueniunt nisi quarum radices more solis atq̄ imbris in summa tellure spaciātur. Huius est compositū: Expullulo/quod significat extra pullulo: vl extra fructū produco. Col. libro. iiij. Nec dubiū quin gemmę que cacumini proxime sunt infecundę in eo relinquantur: ex quibus pā pinus expullulat.

Pullulasco is.pullulanus sio. Itē lib.v. Ex nouello palmite vitis pullulascit.

Pullasco is.idem qđ pullulasco. Col.lib.v. Quicquid est supra vetusta brachia amputetur: ita ex nouello palmite vitis pullescit. Hinc fit compositū. Repullesco. Idem ibi. Cum vere plurimarū stirpium natura sic se cōmodet: vt iuxta cicatricem nouellis frondibus repullescant.

Pullaster ꝛ pullastra/significant gallū siue gallinā adolescentes: sicut etiā a nobis dicuntur lingua vernacula. Mō enim diminutiua sunt. Sic a. V. Varrone pullastrę dicuntur iuuencę galline. Ait enim: Et ea q̄ subūcias pot⁹ veteres q̄ pullastris ꝛ quę rostra vngues non habeant acutos.

Pullicenus diminutiuū a pullus/ꝛ est qui ex gallinarū ouis nascitur. Veltius Spartianus siue Lampri. de Alexandro scuero. Et ne earū pastus grauaret annonam seruos habuit vectigales qui eos ex ouis ꝛ pullicenis ꝛ pipionibus alerent.

Pullinus a.um.qđ est pulli. Unde pullini dēctes quos primū equi iacunt.

Pullariū/qui pullorū curā habet. Liui.lib.x. Mam cuꝫ pulli nō pascerent pullari⁹ auspiciū mētiri ausus tripudiū solistimū nunciauit consuli.

Pullatio apud Col.accipitur pro fetura pullorū quę ꝛ pullicium dicitur.

Pullicies ipsa pullatio. Col.lib.ix.de turture. Huius auis etas ad saginā non tam vetus est idonea q̄ nouella. Ita circa mensam cū iam confirmata est pullicies eligit. Idem de apibus. Cum primo vere in eo vase nata est pullicies nou⁹ rex elidit.

Pullus a.um.qđ est natiui coloris.i. non plene obscuꝫ atrū leucopo contrariuꝫ/ q̄ pulli outū fere eo colore nascunt. Virgi. Me maculis infuscēt vellera pullis. Tibul. Concidit ad magicos hostia pulla deos. Unde vestis pulla dicitur fusca atra qua quis in luctu induitur. Cice.in Vati. Atq̄ etiā ꝛ a te scire cupio quo consilio: aut qua mente feceris vt in epulo. Q. Arrhū familiaris mei cum toga pulla accūberes? Sunt tamen qui dicant hūc colorē hispanū siue bethicū dicta quo pullati etiā bethycati dicunt. Var. Et bethicatus simul atq̄ leucopatus. Cuius esse rationē dicunt q̄ natiu⁹ color in Hispania subnigrior est. Jōq̄ minus vilis. Hic enim color ad nigredinē tendit alicubi plenior/alicubi dilutior. Huic primus color est niger qui ꝛ fuscus dicitur ꝛ ater. Similiter pull⁹ color dicitur impluuiatus quasi fumo ex stillicidio impluius. Plau. Impluuiatus facit vestimētis nomina. Item Suasus: vt apud eundē. Sordida ꝛ Suasa amictus togula. Ponitur tamē pullus pro nigro. Col. Atq̄ oleris pulli radix: hoc est oleris atri.

Pullatus/pulla veste indutus. Hoc est lugubrē habitū ferens ex parentū morte qui ꝛ atratus dicit: q̄ mos a Lydis ceptus fuit. Cice. in Vati. Quis vnq̄ cēnauit atratus cum ipse epuli dominus. Q. Arrhius albatus esset. Quādoq̄ pullatus accipitur pro viliori persona siue rudi ꝛ imperita. Suc. de Aug. Militez secreuit a populo: multis ex plebe proprios ordines assignauit: prętextatis cuneū suū ꝛ proximū pedagogis: sanxitq̄ ne quis pullatorū media cauea sederet Quintil. Feriri pectus/frontem cedere mire ad pullatū circulū facit. Hoc est ad cumulū rudiū atq̄ imperitorum hominum.

Pulligo/idem qđ pullus color. Pli. Fuluas oues ventrū habet ꝛ alias suę pulliginis.

Pullegiū/ gen⁹ herbę seu fruticis medicinalis. Est ēm calida ꝛ sicca in tertio gradu. Ambro.ad Felicē: Mō mediocrem sumpsi ad conualescendū gratiam quasi quodā tui alloquii pullegio refotus. Hieron. Pulegium apud indos pipere ꝛcioſius est. Colu.libro.ix. Pullegū circulis fumigentur.

Puluis generis masculini ꝛ sgminini. Properti⁹: Sit mihi perpetuę puluis ethrusca dolor. Dicit aūt puluis: vt qđā putāt a pellēdo/q̄ pellat vi venti. Apud antiquos etiā puluer dicebat. Sed ab eo qđ est puluis: gtūs erit puluis.a puluer ꝛo pulueris. Verum in vsu tm̄ est puluis in recto: pulueris in obliquis.

Puluiſculus ꝛ puluiſculū diminutiua sunt a puluis. Et generaliter de omni puluere dici potest. Apul. Misit vt pesti mūditias dentiū nitellas oris ex arabicis frugibus tenuē candificū/nobilē puluiſculū complanatorē gingiuę. Hiero. Nescio qđ puluiſculū Propertie aūt significat pulueręillum quo vtūtur puellę qui ꝛ cinis dicit: ad cuius differentiā alius cinis immūdus appellatur. Virgi. Et cinerem immundū lætos iacta re per agros. Hinc puluereus pulurea pulereum ꝛ Puluerulentus a.um.

Puluero as.in puluerem redigo. Col.lib.xii. Priuſq̄ vineę puluerent. Hinc puluerati⁹ quę est genus culturę. vt inqt Ser. Quo iminutę glebę vitib⁹ applicāt

Puluereſco/in puluerē redigor: qđ a puluereo fit. Vñ ꝛ diſpuluereo pro diſſoluor.

Puler/animal notū dictū q̄ ex puluere generet. Quo nomine etiā dictus est vermiculus herbis ꝛ przecipue brassicis infestus. A puler fit pullicin⁹: sicut a musca muſcinus: a formica formicinus.

Pulicoſus/pulicibus plenus. Colum.li.viii. Pulicose cani remedia sunt sume ciminū trituꝫ pari pondere cum veratro aquaq̄ mixtū ꝛ illitū: seu cucumeris anguinei succus. Vel si hęc non sunt/ vetus amurca per totū corpus infusa.

Pulmo/est vnū ex visceribus de natura sui spōgioſus: ꝛ ideo spiritus capax qui diuiditur in similitudinem vngulę bouis: ꝛ duę illę partes fibrę vocantur: sicuti in omnibus visceribus. Respiramus autem pulmone. Unde Persius: Qui pulmo animę przelarg⁹ anbelet. Attollitur enim spiritus attrahēdo et emittendo deprimitur. Et pulmone nascit tabes quam greci ptisin vocant. Tūc enim pulmo tabescit. Qui. Cernis vt e molli sanguis pulmōe remissus: Ad stygias certo limite ducat aquas. Apud veteres pluraliter tm̄ pulmones dicebant sīc ꝛ cerulices. Plau.in Cur. Pulmones distrahūtur/cruciat cor. Cice.lib.ij.tuſc. Quę lateri inherens motu lacerat/ viscera vrgens q̄ grauiter pulmonū haurit spiritus.

Pulmonarius a.um.qđ laborat pulmonis morbo: vt ouis pulmonaria apud Col.quā li. viii. ait: curari similiter vt suem inserta per auriculā quaꝫ veterinarii consiliginē vocant. Dicit etiā pulmonarius de morbo: quē greco vocabulo pneumonicū ꝛ peripneumaticū appellant. Et herba pulmonaria vocat a medicts quę est folijs mollibus albo maculatis.

Puluinar penul.pro.quasi pluminar: est qđ capiti dormituri supponimus ad puluinoꝫ similitudinē. Iuue. Feda lupanaris tulit ad puluinar odoreꝫ. Quo etiā nomine dicit lectulus qui in templis sterni cōsuevit numini dicatus. Unde lectisterniū nūcupatur: sicut docet Aug.lib.iij.de ciui.dei. Liui. Curatū lectisternium: ꝛ per triduū habitū decemuiris sacrorū curantibus ꝛ puluinaria in conspectu fuere Jouꝫ Junoni alterū Neptuno ꝛ Mineruę. Tertiū Marti ꝛ Veneri. Quartū apollini ꝛ Dianę. Quintum Vulcano ac Veste. Sextū Mercurio ꝛ Cereri. Videtur autē dici puluinar a pluma qua fulcit. Abusiue tamē puluinaria pro templis dicunt. Inde apud Liuiū legit: ad omnia puluinaria sacrificataꝫ fuisse. Vident etiā accipi pro illis puluinis in quibus simulachra deorū recumbentia collocant. Acron. Puluinaria dicebātur aut lectice diuorū aut tabulata in quibus stabant humina vt eminentiora viderent.

Puluinus seu puluillus a pluma quasi plumin⁹ q̄ plumis pullorū fiat. Ceruical seu plumatius. Hiero. in terra pro puluillo capiti supponebāt. Quādoq; accipitur p lecto. Licer. in Ver. actio. vij. Nam vt mos fuit bithynię regibus lectica aperta foro ferebat in qua puluinus erat perlucidus melitēsi rosa farctus. Apul. Quattuor eunuchi confestim puluinis, cōpluribus vento tumentibus pluma delicata terrestrem nobis cubitū perstruūt. Item pluuini vocantur qui scabellis subiiciuntur quo mollior sit sessio. Hoc est lectuli quidā exigui lana/vel ramento/vel pluma/vel alio genere pleni: vulgo cusini. Lice. Afferri iussit puluinos & omnes in suis sedibus sederūt. Iuue. De puluino surgat equester. Et puluini areolę terra elata inter duos sulcos in hortis: quę porca a porrigēdo in agris appellatur. Habet enī veluti puluinorum in quibus sedemus similitudinē: propter quod & totus a q̄busdā dicitur. Pli. Areis distingui: easq; resupinis puluinorū totis ambiri singulis tramitum sulcis qua dat accessus homini scatebrisq; decursus. Col. li. xi. Alpicū habet velut alliū plures coherentes spicas. Neq; cum sint diuise liratim seri debebūt vt in puluinis posite minus infestētur hyemis aquis Idem lib. iij. Omniū autē gentiū ramos circa kalendas martias in hortis per puluinos arearū disponere conuenit. Item puluinus arena durior quę in modum sagi lapidescit. Uicrru. lib. v. Puluinus firmissime struatur. Item puluin⁹/machina qua naues in portum subducūtur. Ouidius: Collaq; pręlorū nostra ferenda dedi.

Puluinatus a. um. q̄d est ad similitudinē puluini molle ac pueril. Pli. Lanuginoso ac puluinato calice.

Puls victus antiquissimus ex farina aqua melle seu caseo ouo decocto factus: quo pro pane veteres vtebātur. Dicta q̄ ita sonet cū aqua feruēter aspergit.

Pultarius a pulte accipit̄ p vase pultis. Cor. Cel. Si cętera defecerint caliculus aut pultarius oris cōpressioris ei rei cōmode aptatur.

Pulmētū ipa puls vel aliud cibariū ad modum pultis factum. Apul. Jus porcorū pullorū pisciū & ius pulmentorū largissimas epulas.

Pulmentariū etiā dicit̄ q̄d inter cibos sumitur in similitudinem pultis factū. Hoc est q̄d pulmentis vicem prębet. Iuue. Veniet qui pulmētaria cōdit. Plini⁹: Primū in latio cibū pultem fuisse/nō panem scribit: argumētoq; ad id esse q̄ pulmētaria p cibis sua etiā ętate dicerent. In euangelio quoq; legimus: Nūq̄d pulmentariū habetis? Posset etiā dici pulmentariū pulmenti repositorium.

Pulmentariū testuaceū ꝺ torta q̄ coquit̄ sub testa.

Pulticula dimi. a pulte/quo vsus est. Pli. lib. xxvj.

Pulpa quādoq; dicitur neruus ille qui ab aliquib⁹ dicitur ιμιον. Inter pulpas inquit Pli. et venas discrimen facile: venę latiores/cādidiores q; sunt: pulpę fistulosibus insunt.

Pulpamentū a pulpa dictū est: & accipit̄ pro cibo lautiore. Terē. Lepus tu te es & pulpamentū queris.

Pulpitū/locus ante scenā editior in quo omnis comedia recitabatur. Hęc λογειον. Ponitur etiā pro suggesto: id est pro quocunq; loco edito vnde sermo habetur ad populum.

Pulso as. frequentatiuū a pello /significat sępe percutio/verbero. Lice. de suppli. Lictores constitut valētissimi ad pulsandos verberandosq; homines exercitatissimi. Teren. in adel. Sed q̄s hoc ostiū pulsauit? Transferē & ad animū. Ambro. Dehinc terroribus pulsat. Plau. in epi. Id ego experior cui in vnū multa confluūt: quę meū pectus pulsant. Interdū pulsare est violare/lędere. Virgi. lib. xij. Pulsatos referēs infecto fędere diuos. Interdū sonare: vt pulso lyrā. Pertinetq; pulsare/ad homines: sonare ad instrumēta: vt sonat campana. Unde dicimus: Pulsatum est ad tertiā: nō autē sonatū. Cum autem dicimus: pulso cytharā: idem est q̄d cano vel ludo. Virgil. Jā pectine pulsat eburno. Huius cōposita sunt: Cōpulso/q̄d est valde pulso. Aug. Fortuus est qui & tumlibet expulses/& tumlibet lanies/& tumlibet vellices/nō expergiscit̄. Propulso de quo supra.

Pulto as. idem q̄d pulso: fitq; a supino pultū quo antiqui vtebantur. Plau. Pultando cōfregi fores. Teren. Cesso iam pultare ostium.

Pulsus est ille vbi cōiungitur manus lacerto. Pli. Arteriarū pulsus in cacumine membrorū euidens maxime index morborū in modulos legesq; metricas per ętates stabilis: aut citat⁹ aut tard⁹. Idem alibi pulsum percussum appellat. Nam vitę gubernacula tenet & ictu crebro/aut languido valitudinem indicat. Nam lib. vij. sic ait. Uenaq; inęquali /aut formicāte percussu: sed hoc ex arterijs est.

Pumex/lapis cauernosus qui ad corpora leuigāda lauandissimus est. Virgi. li. xij. Et cum lacebroso pumice pastor. Catul. Fgmi. genere. ptulit. Pumices prę cipui sunt in eolis insulis. Probatio eorū est in candore ac minimo pondere: & vt maxime spōgiosi atq; aridi sint ac teri faciles. Nec in fricando arenosi.

Pumicosus a. um. q̄d pumicis vl naturā vel similitudinē habet. Et pumicosus ō & locus pumicibus plenus.

Pumico as. penulti. cor. pumice polio/leuigo. Tibul. Pumicet & canas tōdeat ante comas. Unde pumicatum pumice politū.

Pumilis pe. cor. re. parvus nanus. Col. lib. ix. pumiles aues nisi quę humilitas earū delectat/nec propter fecūditatē/nec propter aliū redditū nimiū probo.

Punctus q̄d nisi deprauate barbareq; dicit̄ in neutro. Sene. Punctū est & adhuc puncto minus q̄d incolimus. Pli. lib. ij. Non aliud est terra vniuersa q̄m mūdi punctus. Tradunt Geometre punctū esse corpus indiuiduū: in quo neq; longitudo/neq; latitudo/neq; altitudo deprehendit̄: & ob incōprehensibilē breuitatem sui in partes diuidi nō posse: q̄d protractū lineā efficit: id est corpus vnius dimensionis. Longū enī est sine lato & duobus punctis ex vtraq; parte solam longitudinē terminantibus continetur. Hanc lineā si geminamus alterū corpus efficitur q̄d duabus dimensionibus extruitur lōgo latoq;/sed alto caret: pūctis autem quattuor continet̄ per singulas scz lineas binis. Et hoc greci επιπεδον. nostri planū siue superficiem vocant. Quādoq; tamen punctū sumit̄ pro tēpore vel horę momēto. Lice. Lecinne: Itaq; ne pūctum quidē tēporis in ipsa fortuna fuisse. Quandoq; pro minima cuiusq; rei particula. Idem pro Plācio Nam q̄ questus es plures testes te habere de voluntate q̄m quot in ea tribu pūcta tuleris. Quādoq; pro suffragiis & fauore: quoniā veteres suffragia non scribebant: sed puncto notabant. Unde expuncti dicebantur viles electi: siue fauore priuati. Horat. Omne tulit pūctū qui miscuit vtile dulci: hoc est solus suffragia iudicū tulit qui & vtile & dulce scripsit: quoniā prodesset & delectaret.

Punctim aduerbiū/significat per punctiones infectionesq; gladii siue pungendo.

Pungo is. pupugi/vel punxi punctū non solū deferro/sed de quacunq; alia re dicit̄ Var. Admota aspis: cuius pupugerit si non occidat: sciat ex psillorū esse stirpe. Hiero. ad Marcellā: Mudiustertius de beatę memorię lea aliqua diceramus: illito pupugit animum. Huius cōposita sunt Cōpungo/ q̄d est totū pungo. ferio seu signo. Cice. lib. ij. offi. Ad eā ex epulis in cubiculū veniens barbarū: & eū quidē vt scriptū est cōpunctū notis thraicijs districto gladio iubebat an-

teire.i.signatū vel percussum. Ūñ sequit: O miser qui ⁊ barbarū ⁊ stigmaticū fideliorē putaret q̄ cōiugem. Expungo/fozas mitto. Persi. Quē ,primꝰ hęres impello expungam Lozm. Prozie expungā.i. fozas mittā. Tractū a militibus q̄ expuncti dicuntur dum e militia mittunt. Repungo. de quo alibi.

Punio is.iui.itū. Ǫd ⁊ penio dicit quasi pgna afficio. Hinc impunitus/nō punitus. Sal. Impunitos eos dimisere. Impunitas.

Punicus a.um. penultī. coz. quasi penicus a penus qui a penicia detracta aspiratione. Virg. Punica regna vides. Et punicus coloz siue punice⁹ qui est colozis rubētis qui⁹ grece phenicos dicit. Hoza. Puniceis inuecta rosis. Nam exuperantiā ruboziscz splendozem teste Hel. significat. Punica mala granata quę hoc cognomen sibi circa carthaginē vendicarūt/vbi ⁊ multa ⁊ insignia nasci perhibētur. Granata dicuntur a granis quibus sunt referta.

Pupus/puer paruulus tenerioz/pupa puellula. Var. Dammā lactātis sugētē pascere pupū. Auso. Barbara quę latias vincis alumna pupas. Var. Pupā se dicit Helia cū sit anus. Et a similitudine pupa q̄dz paruula puellaris imago dicit. Var.i Origo. Itaq̄ breui tēpoze magna pars in desiderū pupaz ⁊ sigillozum veniebat. Moris autem fuit veterū puellarū paruula quędā puellaria simulacra ex linteo insuere: deinde tomento infarcire: tū vestibus amicire. Has virgines puericiā egresse Veneri tanq̄ virginitatis sue insignia cōdonabāt: vt faustū futuz matrimoniū cederet. Ūñ Persi. Dicite pōtifices in sacro q̄d facit aur? Hēpe hoc q̄ Veneri donate a virgine pupe.

Pupulus ⁊ pupula diminutiua a pup⁹ ⁊ pupu. Catul. Deprehendi modo pupulū puellę.

Pupillus siliter a pupus deriuaī ,p impube: qui desijt esse in patris potestate/vel morte vl emancipatione. Viero. Pupillus dicit qui nō habet patrē. Orphanus qui nec patrē habet nec matrē.

Pupilla a pupa diminutiū sicut ⁊ pupillus pro mare. Et pupilla pars oculi parua in media cornea sita: in qua vis speculi redditur. Et sic est diminutiuum a pupula. Sui. Suspicoz ⁊ fama est oculis quoq̄ pupula duplex. Et Pli. libzo. xj. scribit absolutam vim speculi in oculis: vt tam parua illa pupula totā imaginem reddat hominis.

Pupula. Vide in dictione pupilla.

Pupulū/vbs est a latere meridionalis sardinię.

Puppes ⁊ puppis/vtroq̄ modo dicit pro naui. Sui. de pon. Dū mea puppis erat valida fundata carina.

Purpurissum/colo: factiti⁹ quo genas oblinūt mulieres porphyra a grecis a nostris purpura. Hinc porphiriacus/purpureus. Ouidi⁹: Et porphyriacis figere labza gemis.

Purgo as.mūdo: quasi purus ago: hoc est educo. Col. lib.iij. Itaq̄ cauatū foramen cum purgauerim⁹ vndiq̄ adrasos surculos inserimus. Terē. in adel. Pisces ęteros purga dzomo: congz istū maximū in aq̄ sinito ludere paulisper. Per translationē purgare significat excusare. Idem in Eu. Sed heus tu purgen ego me de istac thaidi/q̄ eā me amare suspicata est? Purgari rationes dicūtur quādo decidūtur supflua aut obstātia/collatione facta accepti ⁊ expensi. Hui⁹ verbi cōposita sunt: Depurgo/expurgo/pfecte mundo seu palā excuso. Colu. lib.ij. Cum rursus amplioz messis prouenerit quicquid extereē capisterio expurgandū erit. Idem lib.v. De laballa cōuenit expurgari quicquid emoztuū est: deinde falce radi viuotenus. Teren. in ecy. Ǫd me accusat nūc vir sum extra noxam: sed non facile expurgari ita animū indurerūt socrus omnes esse iniquas. Perpurgo/valde purgo. Cato de re ru. Aluū mouebit ⁊ postridie perpurgabit sine periculo. Repurgo/rursus purgo. Lactā li.iij. Pollutos ⁊ aspersos maculis repurgabit.

Purgamen seu purgamētū sozdes quę ex re aliqua immunda ⁊ lurida tergit ⁊ repurgat. Hzęce perip sima dicit Col. li.j. Sterquilinia quoq̄ duo sint. Vnum qd noua purgamenta recipiat ⁊ in annū conseruet ⁊ alterū: ex quo vetera vehant.

Purus a.um. mundū sine sozde. Hinc pura vestimēta a veteribus dicebātur quę sacerdotes ad sacrificia sumebant: id est non obsita/non fucata /nō maculā habētia. Et pure lautū/qd aqua pura lotum erat. Et purum aurū qd expurgatū/coctumq̄ esset. Ulpia. Purum locū esse diffinit/qui nec sanct⁹/nec sacer/nec religiosus est. Putus contrariū est impurus qd modo sozdidū contaminatūq̄ significat. Lice. Omultis illum ingenuis/q̄ multis matribus familias in illa terra atq̄ impura legatione vim attulisse existimatis? Modo improbum. Ter. Mei loci atq̄ ozdinis homine haut impurū.

Puritas/⁊ mūdiciam ⁊ simplicitatem significat. Cui⁹ contrariū est impuritas/turpitudo seu improbitas.

Puro as.purū facio quasi puz extraho. a quo depuro penul.pro. Unde depuratum dicimus mundatum. Suppuro de quo loco suo.

Purulentus a.um. qd sanie plenū.

Purpura/piscis ex concharū genere/annis septē viuēs. Congregat verno tēpoze/mutuoq̄ attrito lentozem quendā veluti cere emittit. Sed nobilē illā succū ad tingēdas vestes in medijs faucibus habet. Reliquo tēpoze fere sterilis cum vita succū emittit. Et ideo vi uas capere oportet. Hinc purpureus coloz dicitur q̄ nigricantis rosę splendoze sublucet: ceterozū omniū corozū gratissimus ⁊ tingendis vestibus maxime expetitus. Hinc purpureę vestes dictę sunt tyrię: a loco vbi purpura fit. Purpureus tamē niger coloz est pręcipue de mari qd ex altitudine nigrū accipimus. Virgil. lib:iij. Geoz. In mare purpureū violentioz influit amnis. Inde purpurascit: id est purpureū fit. Lice. lib.ij.aca. Quid mare nonne ceruleū/ aut eius vnda cum est pulsa remis purpurascit? Amb. Quid igitur describā purpurascentes violas candida lilia/ rutilantes rosas. Sciendū autem est vt Victr .inqt: Purpura pro solis propinquitate colorez habet. Et puniceū quidē ,pcreat aphzica :id est quasi violaceū colorē. Tyros autē rubeū. Lor.nepos. De iuuene violacea purpura vigebat. Accipit q̄dz purpure⁹ pro pulchro. Virgi. Et ,p purpureo pgnas dat scylla capillo. Purpura a pelago pelagia appellat.

Purpureus a.um. qd est totū ex purpura. Purpuratus a.um. qd est purpura ornatū. Unde purpurati leguntur hi qui apud principes dignitate anteirēt. Lice. lib.j. tuscu. Istis queso inquit ista horribilia minitare purpuratis tuis. Hieroñ. ad Saluinā. Deinde purpuratoz̄ propinquus socius consobzinus husdē cum ambobus studijs eruditus non est inflatus in superbiam/nec cęteros homines adducta fronte contempsit. Inuenitur tamen quādoq̄ purpureus pro purpurato. Hoz.li.j.ca. Et purpurei metuūt tyranni.

Purpurarius a.um. qd ad purpurā ptinet: vt officina purpuraria in qua purpura fit. Pli. Alterū gen⁹ est in purpurarijs officinis.

Purpurissum /genus colozis facticij quo vtunt picto: res: ⁊ cum purpuris pariter tingitur. Pliñ. lib.xxxv. Et reliquis colozibus quos a dñis dari diximus propter magnitudinē pcū ante oēs est purpurissus e creta argentaria cū purpuris pariter tingit.

Purpurissa/coloz qui bombyci mixtus mulierū genas tingit.

Purpurisso as.purpurissa inficio. Plau. in Tru. Istas

buccas tam belle purpurissatas habens.

Pus puris generis masculini sanies est ꝛ quicunq; humoꝛ in putredinē uersus. Hinc purulētus purulenta purulētū /qu od est sanie plenū. Hiero. ad Occanū: Quotiens lauit purulentā vulnerū saniē quaꝫ alius aspicere non audebat.

Puſſo/paruus puer. Veteres enim pusum ꝛ pusam ꝓ puero ꝛ puella usurpabant. Cice. pro Celio. Et propter nocturnos quosdā manes metu tecum semp pusio cum maioꝛe soꝛoꝛe cubitauit. Capitur tamē fere semper pro masculo scoꝛto.

Pustula est species occultę uomicę/siue tuberculum in sūmitate cutis nascens. Mar. Feruida ne trito tibi pollice pustula surgat. Exoꝛnet docilem garrula plectra lyrā. Hęc postulas uocāt phlyctenas quarum tria sunt genera. Exanthemata q̄ Pli. eruptiones pituite aliq̄n papulas uocat. Psydracion paulo duriꝰ est ac subalbidū ꝛ acutū. Epynyctis pustula subliuida modice humescens ꝛ plana sanguinis in tybūs ꝛ pedibus fere noctu maxime infestans a quo nomen.

Pustulatū/argentū a pustulis dicit̄ quę in argento celato in aspꝛedinē quandā excisę uisunt: sicut pustulę in coꝛpoꝛe oꝛiūtur similes illis pustulis q̄ ex veruca vel sudoꝛe nascuntur.

Pusula est tumefactio illa leuis quę in coquendo pane solet affurgere: quā Festus betan quoq; uocari scribit ꝙ ꝓ re nullius pēū ponit. Pusula etiā morbi genus: q̄ alio noie dicit̄ sacer ignis. Col. li. viij. Est etiā insanabilis sacer ignis quā pusulam uocāt pastoꝛes. Hinc pusulosus/q̄ eo morbo laboꝛat. Idē ibi: Uiuā pecudē quę fuerit pusulosa resupinā obruamus.

Pusillus diminutiuū est a pusio. i. paruul⁹: a quo fit aliud diminutiuū pusillulus.

Pusillanimis/qui est pusilli animi: quē greci micropsychon dicunt: a quo pusillanimitas.

Puteal/pꝛetoꝛis tribunal vel subsellū dicit̄. Hoꝛa. Forum putealq; libonis mandabo siccis. Persi. Si puteal multa cautus uibice flagellas. Et puteal /quo coꝛ operitur puteus.

Puteus/qui perpetuas habet aquas: vt docet Aug. et deviuo fonte manantes. Dictus ꝙ puteat dum cauatur. Cisterna est q̄ refrigerat aquas suas externas et aduētitias possidet. Huius diminutiuū est puteol⁹.

Puteolus/ciuitas campanię: ab aquę calidę putoꝛe dicta: vt inquit Festus: licet alij putēt a multitudine puteoꝛū earundē aquarū gratia factoꝛū. Hęc etiā uocata est Dicearchia a iustitia administrationis ꝛ gubernationis a samijs condita: vt voluit Euse. eo tempoꝛe quo Tarquinij a bruto sunt expulsi. Hinc fit puteolan⁹ a. um. Cice. Thermo. Eluuius puteolanus valde me obseruat.

Puteanus a. um. q̄ ex puteo est. Unde aquā puteanā dicimus. Pli. lib. xxiij. Deinde ꝓtum expꝛessere adūciūt vinaceis aq̄ puteanę: vt ꝛ secūdariū passio faciat

Putealis ꝛ boc puteale/ eiusdē significatiōis. Ouidi⁹: Ut quo dux penus mersit putealibus undis.

Putearius qui puteos fodit. Pli. depꝛessis puteis sulphuratia vl̄ aluminosa occurrētia putearios necāt.

Puto/feꝛo.

Puteo tes. putui. feteo ꝛ mali odoꝛis sum/ producitq; pꝛimā syllabā. Hoꝛa. Putet aper rhombusq; recēs. Persi. Nec inuideas ꝙ multa fidelia putet in loculete penu. Hinc puteſco/mali odoꝛis fio.

Pudidus a. um. pe. coꝛ. ꝛ putulentus a. um. q̄ est mali odoꝛis. Cice. Putidas ac pecuniosas aures. Moni⁹ Putidū non solū ab oꝛe fetido ꝛ graui q̄ narib⁹ ꝓbatur/sed etiā q̄ aurib⁹ triste/insuaue/austerū/rancidū/putidū dici posse auctoꝛitas vetustatis admisit. Hinc putidiusculꝰ dimi. Cice. Cęsari: Sumus enim putidiusculi q̄ ꝓ te uix licet: verū vt video licebit.

Putris ꝛ boc putre/q̄ est coꝛruptū ac resolutū. Virg. lib. ij. Quadrupedū putrē cursu quatit ungula campum. Idem li. j. geoꝛ. Et cęphyro putris se gleba resoluit. Sup quo Ser. Putris gleba solubilis. Col. li. j. Idē pinguis ac putris. q̄ cū plurimū reddat/ minimū poscit. Et q̄ postulat/exiguo laboꝛe atq; impēsa conficit. Hinc putridus a. um. ꝛ putredo inis.

Putreo es: marceo ꝛ in pus soluoꝛ. Pacu. Q̄q; annis ꝛ ętate hoc coꝛpus putret.

Putresco is. putridus fio. Col. lib. ij. Ut herbarū culmis ceteriſq; reb⁹ imixta putrescāt: q̄ vernaculo lingua dicimus masꝛare. Idem in eodē. Totū sterquilinium rastris ꝓmisceri oportet: quo facili⁹ putrescat ꝛ sit aruis idoneū. Hui⁹ cōposita sunt Cōputresco. Hiero. in exo. Et cōputruscēt aquę. Imputresco /intus resoluoꝛ. Colu. lib. vij. Nam animal ipsum oleo mersum necat: ꝛ cum imputruit/conterit.

Putrefacio/resoluo. Col. lib. iij. Per apertā vitis medullā nimius humoꝛ trahit: idemq; truncū cauat: vñ foꝛmicis alijsq; animalibus quę putrefaciūt crura vitium latebꝛe pꝛebentur.

Putisco putidus vel mali odoꝛis fio. Cice. lib. v. de fini. Non inscite illud dictū videaꝫ insuauē animū illi pecudi datū pro sale ne putisceret.

Puticuli sūt appellati a puteis/ꝙ ibi cadauera in puteis obꝛuerent: vel ab eo ꝙ in his coꝛpoꝛa putescerēt Romę ultra exquilias fuit locus publicus dictus puticuli: qñ illic erat cōe sepulchꝛū miseꝛę plebi.

Puto as. ꝓpie significat falsa supflua ꝛ infructifeꝛa ex quacunq; ꝛe a veris ꝛ fertilibus reseco ꝛ purgo ꝛ deputo. Hinc putari aꝛboꝛes dicunt. Col. lib. ij. Neq; aꝛent/neq; vitē aut aꝛboꝛē putēt. Unde aꝛboꝛū puꝛgatoꝛes putatoꝛes dicunt. Et putari ratio dicit̄ in q̄ sentētia pura sit. Hinc factū est: vt putare ꝓ cogitare ꝛ ꝓsiderare capiat. Cogitādo em̄ resecamus mente q̄ falsa aut inutilia sunt. Et q̄ verū ac bonū est: huic cogitando hęremus. Unde putare rem dicit̄: quod est disputare de re: ꝛ declarare q̄d res ipsa velit. Teren. Hitto maledicta oia/rem ipsam putemus. Interdum sumit̄ putare pro colligere/cōferre. Plau. in aul. Putat̄ ratio cum argentario. Interduꝫ aptare Titi. Da pensam lanā q̄ nō reddet tpi putatā rete facite vt mulcteť malo. Interdū estimare/iudicare. Teren. in an. Recte putas. Ambro. Subꝛepunt etiā fabulę frequēter de sęculo ac voluptatib⁹: claudere aures non pores, ꝓhibere putat̄ superbię. i. attribuit̄ si casus datiui est: vt estimat̄ si genitiui. Cōposita sunt amputo: a quo peramputo/computo/deputo/disputo: exputo. Imputo q̄ est quasi intus annumero/cōpenso. Hiero. in leui. Si plures fuerint anni q̄ remanent vsq; ad iubileū: ꝓm bos reddet ꝛ p̄cium si pauci ponent rationē cum eo iuxta annoꝛū numeꝛ ꝛ reddet emptoꝛi q̄ reliquū est arnoꝛū quibus videlicet seruiuit mercedibus imputatis. Et imputare est adscribere/attribuere ꝛ culpā dare. Idem in ꝓlo. Thob. Arguunt enim nos behꝛeoꝛū studia ꝛi imputant nobis cōtra suū canonē latinis auribus ista transferre. Aug. Q̄ ꝓstat ventri/imputat pietati. Imputat⁹ vo a. um. ꝓ nō amputato sumit̄. Interputo in mediū puto. Col. lib. iij. Rosam fruticibus ac surculis disponi ꝓ plusculos pedales ꝓuenit per idem tēpus quo ꝛ viola: sed omnibus annis fodiante. Cal. Martias ꝛ interputari oportet. Hoc modo annis multis perennat. Opputo/circūputo. Pli. lib. xvij. Oppuꝛatur autē quicquid ꝓmo tulit fructū. Perputo/ꝓfecte puto/declaro: ꝛ vti dici debet ꝓfero. Plau. in cas. Nunc operā date vt ego argumentū hoc vobis plane ꝓputē. Reputo rursus seu sępe puto/retractoꝛ q̄ dicim⁹ cogito seu multū cōsidero ac mecū voluo. Lactā. Cogitanti mihi: ꝛ animo meo sępe reputanti

priozē illā ḡneris humani statū ⁊ mirū pariter ⁊ indignū videri solet. Sal. Cū sentētias nōnullozū ipse mecū reputo. Liui. lib. j. Qui sis: nō vī natus sis reputa. i. bñ cōsidera. Et reputare est cōputare. Vlpi. Itē sumptus litis ruto⁹ reputabit: ⁊ viatica si ex officio necessario habuit aliq̄ extre vel ꝓficisci. Supputo/calculo nūero. Hiero. in ꝓlo. lib. Reg. Quō igit vigintiduo elementa sunt: per q̄ scribimus hebraice omne q̄d loq̄mur ⁊ eoz indicijs vox humana cōphēditur: ita vigintiduo volumina supputanť q̄bus litteris ⁊ eozdēm ī dei doctrina tenera adhuc ⁊ lactēs viri iusti erudiť infantia. i. numeranť. Idem: Salomonis q̄z in fine ꝓuerbia eisdē alphabetis vel incisionibus supputanť. i. conscribunť vel exprimunť. Aliqñ: Supputare/examinare. Idē ad Helio. Edificatur turrim futuri operis sumptus supputa. Et omnia habent penultimā correptā.

Putamen/rez purgamentū. Nam quicquid ex aliquo re proūcit/putamen appellať. Plau. in cap. Nucleū amiſi reliqui pignoꝛi putamina. Cypria. Imperitus est medicus qui tumētes vulnerū sinus manu parcē/te contrectat: ⁊ in altis recessibus viscerū virus inclusum dum seruat exaggerat. Aperiendū vulnus est et secandū ⁊ putaminibus amputatis medela foztioze curandū. Vociferet ⁊ clamet licet ⁊ conquerať eger impatiens per dolozem: gratias agit postmodū cum senserit sanitatem.

Putus a. um. idem q̄ purus. Unde putum argentū. i. ꝓpurgatū. Iuue. Pauca lz pozces argēti vascula puti.

Putitius/pro stulto a Plau. ponit.

P Ante Y

Pyctas/greci vocant pugiles. Läpzid. in helioga. Gladiatozes ante cōuiuiū pugnantes sibi ⁊ pyctas frequēter exhibent. Vinc pictale pro certamine. Ser. Pyctale certamē appellat pugnā cestuū. Vic Col. lib. ix. Gallinaceū in certaminibus gallozū pugnacē pyctē vocat. Mō rixozarū auiū lanisteq̄ cui⁹ plerūq̄ totū patrimoniū pigni⁹ aleę victoꝛ gallinaceus pyctes abstulit.

Pyga dictio greca/significat extremā partē tam anteriozem. q̄ posteriozē. Vinc est q̄ ⁊ mēby ⁊ nates signi ficat. Trunci eñ extremuz vtrūq̄ est. A quo fit ꝑbū πυγίζω. Unde apud Var. vetus legit epigrāmatis inscriptio philopygista: q̄ voces plurib⁹ ꝑbis apiendę nō sunt ab eo q̄ se religioni dicauerit.

Pygargus/capzea q̄dā syluestris nō dissimilis damis. Pli. lib. x. pro quodā aquilarū genere accipit. Secūdi generis inq̄t pygarg⁹ in oppidis ⁊ in cāpis albicāte cauda: ex πυγη nates ⁊ αργος albū. Sunt q̄ putent esse herodioꝛū gen⁹ q̄ ales adeo coitu infesta est: vt cuz vir cum mulier coire velit acri dolore oculoz vtrinq̄ soluanť ac mozientiū pēnę silues abeant.

Pygmachia/cestuū pugna πυγμη enim cestus ꝺz.

Pygmachus/pugil.

Pygmei vt lib. vii. scribit. Pli. Populi in extrema parte montiū indię habitātes salubꝛi cęlo semp̄q̄ vernāte qui ternos doḋrātes nō excedūt πυγμη enim cubitus dicit. Aug. li. xvj. de ciui. dei. Alios statura cubitales q̄s pygmeos a cubito greci vocant/pugnāt cū gruib⁹: sed vincunť. Uozū mulieres quinto anno pariunt ⁊ senescūt octauo. de pygmeis. Iuue. loquitur saty. xiii. Ad subitas thracū volucres nubēq̄ sonozū. Pygme⁹ paruis currit bellato⁹ in armis. Uor impar hosti raptusq̄ p aera curuis Unguibus: a sceua ferť grue si videas hoc gentibus in nostris risu q̄tiere: sed illic q̄d̄ eadē assidue spectenť q̄lia ridet. Nemo vbitota cohoꝛs pede non est altioꝛ vno.

Pylemenes dux paphlagonū q̄ ad auxiliū troianozū ꝓfectus est. Et pylemeneus a poetis dicit.

Pylene/etolię oppidū. Papi. Senstiſ/copulōsa pylene. Fletaq̄ cognatis auibus meleagrea pleuron.

Pylos oppidū iuxta thessaliā a Meleo ꝓdītū. Uñ Nestoꝛ dictus est pylius. Ouid. Illius attactu pyl⁹ iuuenescere posset. Sūt ⁊ alię due ciuitates hoc noie.

Pyr/latine ignis: a quo mīta ꝓ cōpositionē fiūt. Et pyr oliue nucleus q̄ facile ignē cōcipiat.

Pyra/lignoꝛ cōgeries. Virg. Innumeras struxere pyras. In his cremare coꝛpoꝛa antiq̄ cōsueuerūt.

Pyrrha/deucalionis vxoꝛ. de qua Iuue. Et marib⁹ nudas ostēdit pyrrha puellas. Est ⁊ hoc noie carie ciuitas iuxta Myrtoū pelagus.

Pyrrhus/latine flauus siue rufus. Quo noie dicti fuere Achillis filī⁹: ⁊ Epirotarū rex qui bellū cū romanis gessit/eo q̄ rufi essent.

Pyrus/arboꝛ pyrū fructus dictū q̄ ad silitudinē pyramidis e lato tendat in acutū flāme silitudinē reddēs. Cui⁹ diminutiuū pyrulū ꝓtulit. Aug. lib. j. cō. Nam hęc ipsa sunt q̄ a pedagogis ⁊ magistris a nucibus et pyrulis ⁊ passeriḃ⁹ ad ꝓfectos ⁊ reges aurū q̄dia mācipia. Pyros etiā latine frumentū dicit.

Pyratiū/genus potionis q̄d ex pyris factū credit ⁊ loco vini sumebať. Hiero. cōtra Ioui. Timotheo dolenti stomachū vinū suadet bibere/nō pyratiū.

Pyrrhica cę/siue pyrrhice es. saltatio greçanica quam pyrrh⁹ in creta primꝰ instituit: vt li. vii. scribit Strabo. lib. x. docet pyrrhicā reperťā fuisse a pyrrhico ꝓ iuuenibus ad disciplinā militarē exercēdis. Plato. lib. vii. de legibus. Motus pyrrhicos imitať fier⁹ coꝛpoꝛū q̄b⁹ tela plagęq̄ vitanť. Suc. de Cesa. Pyrrhi cem saltauerūt asię bithynięq̄ principū ludis.

Pyrrichius/genus pedis qui cōstat ex duab⁹ syllabis brevibus dictus a pyrrho q̄ primꝰ victoria potitus frequētibus pyrrechijs laudatus sit.

Pyrausta/apud Aristo. vermiculus est quē ⁊ cleronvocat aranei specie nocentē fauis.

Pyralis/pēnata bestiola magnitudine muscę ex igne ꝓuenięs. Uñ ⁊ nomē a quibusdā pyrausta appellať: q̄d̄iu est in igne viuit: cum euasit longioꝛe paulū volatu tunc emoꝛitur.

Pyramis idis. moles maxima quadrata ita constructa vt e lato in acutū tendat in formā flammę q̄ latioꝛ surgens in acutū desinit: quales rome adhuc extant due tam vetustate fatiscentes: dicta pyramis q̄ flāme similitudinē habeat: vl a lapide pyropecilo q̄ ⁊ thebaicus ex quo ędificabať ab ignea q̄dam varietate. πυρ eñ ignis dicit ποικιλος vari⁹. Pyramidem nostri metā vocāt/q̄ termini corū qui a metiēdo. i. mēsurādo metę dicunť forma pyramidū ędificari solēt: atq̄ ea figura pyramidal⁹ vocať. Erāt pyramides in egypto structę ex quadratis lapidibus admirāde fastigię ⁊ vltra omnē excelsitatē quę manu fieri posset: vt scribit Solin⁹. Et sub eis sepulti reges. Excogitate primū a regibus egypti/ne plebs esset ociosa: vel ne pecuniā successoꝛibus relinquerent.

Pyramus pe. coꝛ. ꝓpriū adolescētis mēphitici nomen qui thesbes amoꝛe ardens seipm interemit. Hoc nomine etiā dict⁹ est fluui⁹ instar nili limū deferens: qui magnā cilicię partē adiecit. De quo extat illud oracu lum. Tūc erit vndisonus late cā pyramus olim Lictoꝛa perfundens cypꝛū labeť in almā.

Pyrrho/nomē ꝓpriū phi: a quo phi pyrrhoni dicti: q̄s greco cognomento σκεπτικους: id est ꝓsideratoꝛes appellār. Nihil esse decernūt: sed in querēdo semper cōsiderādoq̄ sunt. Ac ne videre q̄dē plane q̄q̄ neq̄ audire se putāt. Aliūt q̄ vitatē incōprehēsibilē videri. Idē απορρετικοι id est ambigētes dicunť: quoniā nihil affirmant ⁊ de omnibus ambigunt. Hic patria Elidensis fuit. Primo pictoꝛ: deinde Anaxarchi discipulus: Uixit annis ferme nonaginta.

Pyropecilus/genus lapidis: de quo in dictione pyramis dictum est.

Pyreus/athenien'sium portus cui vrbs coniugebat muro protracto ex oppido in modum duorum crurum: ob aduentantium multitudinem semper feruens: vel a pyreo promontorio quod radijs solis exurit. Pireus vo cum i latino/nomen est viri proprij.

Pyrous/nomen vnius ex equis solis: quasi ardens. Ma quattuor esse perhibentur. Pyrous scz Aethon Phlegon Eous: Sunt qui declinent. Pyrois entis. sicut simois entis.

Pyragmo απο του πυρος και ακμων. Ma pyr ignis ακμων inc' q nunq a calenti incude discedit.

Pyrolabes/q ea que ignita sunt/capiat.

Pyrodes/Cilicis fili' q primus e silice excussisse ignem dr quc admodum asseruasse in ferula pmethe'.

Pyrobolla/malleus q ignita percutiat.

Pyrene/nomen puelle bebricis filie in pyreneo mote ab hercule compressc atq a feris laniate t ibi sepulte. Qui mons quoq a poetis pyrene nucupatur Sili. Pyrene cella nimbosis verticis arce diuisos Celtis late prospectat iberos. Tibul. Non sine me est tibi partus honos tua bella pyrene. Testis t Oceani litora santonici. Hic mos hispanie gallia ab hispania diuidit. Ab ortu equinoctiali in occasum bimalez porrectus a crebris fulminuz ignibus. vel απο του πιροσ: id est igne. Ma vt scribit Diod. lib. vj. Sylue in pyreneo freqntes iniecto a pastoribus igne puici tporis flagrauerunt. Hinc pyrene' Syli' a pyrene puella pyreneu saltu dici autumat. Dicit aut mons ipse pyrene t pyreneus mons. Pyrene etiaz fontis nomen fuit: vt inquit Plin. lib. iiij. in Acrocorintho musis dicatus. Cui' meminit Persi. t Plau. in aul. Interbibere sola si vino scateat corinthiensem fontc pyrenea pot. Stra. li. j. syl. Hec cosscia detur pyrene largos potius mihi gurges inhaustus.

Pyrenes penul. prodn. sunt cerasoz ossa seu bacce: vt apud Aristot. lib. ij. meteoroz in fine: vbi sic legitur. γιγνεσθαι την εκθλιψιν οιον οι πυρηνες οι εκ των δακτυλων πηδωντες.

Pyria/vrbs insule Lesbi. Pyriasis latine fomentu or.

Pyrgus latine turris dicit q fulgureis ignibus feriri turres ꝓsueuerut. A cuius similitudine pyrgus etia vasis gen' dicit a cauitate sessili quo coniecti tali agitatiq mittunt añq in alueolu emittant. Hora. Bis teret in pyrgu talos: cui' effigies instar turricule est: vnde nomen mutuatur. Var. Turricula latino vocabulo vsus est. Persius orca dixit. Scire erat in voce dinosa canicula gtu raderet anguste collo no fallier orce. Hec est illa turricula siue pyrg' q alio noie fritillus dicit a poetis. Unde Porphyrio dicit pyrgum significare qd nos fritillu dicimus in quo conicte tesserc agitateq mittunt. Juue. Paruoq eadeq mouet arma fritillo. Quibus verbis clarn fit de turricula dictu esse non de tabula lusoria: que lata t spaciosa esse consueuit: t g alueus siue alueolus siue latrucularia tabula dicit. Pyrgus etia militaris ordo dicit t turma equestris. Sunt qui pyrgu dicat απο του πυρος: quia tendat in acutu.

Pyrga/testiculoru burse. Pyrgu tuscie oppidu: quod t pyrgi numero plurali dicit. Virgil. Et pyrgi veteres intempestcq grauisce.

Pyrgobaris/turris vel dom' in modu turris edificata.

Pyrgoteles penul. cor. propriu nome gemaru sculptoris nobilissimi adeo vt Alexander macedo edictu fecerit ne imagies sue ab alio q a pyrgotele sculperet.

Pyretra/herba medicinalis qua vulgo nunc diacones vocant linguam adurcs t mordicans. Eius folia in acetarijs ꝓbant radice vtuntur pigmentarij. Pyretrum macer vsurpat. Est pyretru calidu siccuq t quartus in fllo Est gradus: excutiat dentes si frigidus humor Dasticet hec patiens: teneatq diutius ore.

Pyretus/febris ab incendio appellata: quemadmodu apud nos febris a feruore.

Pyrites lapis/qd plurim' illi ignis sit: hunc nos ignariu dicimus: quida etia viu vocant qui a clauo vl' altero percussus lapide scintillas edit. Aug. lib. xxj. de ciui. dei. Pyrete lapide persicu tenentis manu si vehementius premat adurere: propter qd ab igne nomen accepit. Preterea lapis molaris pyrites vocatur: q in eo quoq ignis conspiciat. Est t alius pyrites eris similitudine in cipro reperiri solitus: t circa Acarnania/cuius vsus in medicina non paruus est.

Pyricauta/latine ambusta dicuntur: hoc est adustiones t adusta.

Pythagoras/nome philosophi: de quo dictu est: Vete deos adit t que natura negauit. Usibus humanis: oculis ea corporis hausit. Hic in italia in ea parte que magna grecia dicta est maxima iuuenu multitudinem philosophia docuit: vbi vice numinis cult' est. Et quibus Archita Tarentinus Alcmeon crotoniata Hyppasis metapontinus Philolaus crotoniata maxime floruerut qui dicti sunt pythagorei et italica philosophia que a pythagora desiuit. Dictus pythagoras q vera pythia non minus loqueretur. Venit autem in italia Tarquinio superbo regnum obtinente: Ferunt pythagoraz ab egyptijs sacerdotibus cerimonias potentiasq numeroruz admiranda vices geometrie/solertissimas formulas a chaldeis sideralc scictia planetaru t stellaru stat' ambit' effectus in genituris hominu didicisse. Cui bragmanes Indorum philosophi plcraq philosophie documenta contulerunt. Hic leges dedit italis apud crotoniatas t metapontinos/cuius non minus sercenti discipuli erat qui noctu ad eu audiendu cofluebat.

Pythagorei dicti sunt qui sectam pythagore tenet.

Pythagoriste/qui vita pythagore sequitur.

Python/serpens απυθω: qd putredo: quonia ex putredine terre post diluuiuz deucalionis natus sit. Et est tam mascu. g femi. generis. Claud. Ceruleus tali prostrat' apolline python. Tibul. Ubi delphica python. Hinc apollo pythius.

Pythius/cognome Apollinis a pythone draconc que ipse in prima infantia sagittis interfecit: iunonis nutu immissum ym poetaz fabulas Alij απο του πυθαρομαι qd interrogare t consultare. Inde vaticinantes phebades pythie cognominantur: vt scribit Stra lib. ix. Alij ab πυθειν putrescere: q nunq sine vi calozis efficitur.

Pythia ozu. ludi apollinares qui in apollinis honores sunt instituti.

Pytiocape sunt erucc venenate in pino nascetes. Unde t nomen mutuantur. Graece enim πιτυς vocatur pinus. Unde t pytuise insule a grecis dicte a frutice pineo monumentis scriptoru inclite. Campe vero significat bruchu: siue erucam a fletura que dicitur Cape. Plin. lib. xxij. Usus cotra pinoru erucas quas pytiocapas vocat. Col. lib. xij. Bestiole que a nobis appellantur erucc campe nominant.

Pytisma pytismatis/leuis spuri irroratio ab πυτιζω: qd est spuro leui t crebro irrorare. Sunt qui scribat pityisma cum y in secuda ab πιτυζειν spuere. Juue. Qui lacedemoniu pytismate lubricat orbes: id est q lubricat anulum spuro.

Pyxis pyridis grecu nomen est a buxo qd greece pyxos latine buxolu/vasculu e buxo: gg t ex alia materia dici possit: quonia ex eo ligno fieri cepit. Nam vt docet Quintil. lib. viij. Pixides cuiuscq materie sunt gru vsus varijs reb' est accomodatus. Plin. lib. xvij. Primori inest pyxis ferrea. Apul. de asi. lib. ij. Arcula

quędā reclusa pyrides plusculas inde depromit. Huius diminutiuū est pyridicula in qua aromata continentur. Cor. Celsus lib. vj. Liquidū collyriū pyridicula seruatur. A pyride etiā pyridatus dicitur/significatq; ad effigiē pyridis in cōmissura formatū. Plin. lib. xxxj. Cōmissuris pyridatis.



Littera muta est: superuacua dicit: sicut c k: quoniaꝫ c potest implere earū vocabulū: & p pter nihil aliud scribenda videt nisi vt ostendatur sequēs u ante alteraꝫ vocalē in eadē syllaba posita perde re vim litteręq; in metro. Et vt pinguior per eā sonus habeat q̄ p c babe/ri potuit. Q̄ō sane terminatio ipsi⁹ q & necessaria consequentia alterius u post illud: & ante alterā vocales indicare potest. Nunq̄ enim in eadem syllaba vocalem post q ponere possumus quin inter q & vocalem interponam⁹ u: vt qualis: quero: sequit: loquor: quū: vt Victorino placet: cuius hoc nōnulli per vnū u scribi velint. Trāsferē aūt q in c: vt loquor locut⁹/sequor secutus. In s. vt torqueo torsi. In x: vt coquo coxi.

Q. Ante V

Qua aduerbiū modo significat per quē locū. Vir. Dic mihi qua sit iter. Modo inquantū. Sene. Hominez quippe qua animal est moueri sensu oportet. Modo partim. Pli. Mediū tēpus distentū/impeditumq; qua officijs maximis amicitia principū egisse.

Quadātenus penul. corre. vsq; ad quandā partē.

Quadra quadręmensariū instrumentū ex stāno vel argento super q̄ dapes scindūtur siue apponūtur scilꝫ/& quadrata forma fieri soleat: veluti rotūda repositoria orbes dicimus: qui vulgo incisoria dicuntur. Fitq; aliquādo etiā ex pane. Virgil. lib. ij. Ēn. patulis nec parcere quadris. Juuen. Ut bona summa putes aliena viuere quadra. Sunt qui dicant quadram panis fragmentū siue fruitū esse: q: olim apud romanos quadrati panes dicerent. Var. Cōmittis turdumq; mihi quadrāq; placente.

Quadr⁹ quadra quadrū/quod est quadratū. Quadratum vō figura ē rectas atq; equales lineas quattuor & quattuor rectos angulos habens.

Quadratura/ipsa quadratio. Unde archimedes scripsit de quadratura circuli.

Quadro quadras/in quadrū redigo. Hora. in epistol: Et q̄ pars quadret aceruū. Per trāslationē quadrare ponit p̄o cōsentire & ex omni parte puenire. Tractū a lapidibus quadris qui inter se optime conueniunt. Virgi. Arboribus positis secta via limite quadret. Lucul. Ut omnia ad calamitatē quadrarent.

Quadrās/genus nūmi: q̄ sit quarta pars assis: hoc est vncię tres. Juue. Nam si picria quadrans tibi nulla in archa ostendatur.

Quadrantal. figura est quę omni ex parte quadrata sit quales sunt cubi & tesserę quib⁹ in alueolo ludit. Inquācūq; enim partem incubuerint/mortā habēt stabilitatē. Est & genus vasis pedē quadratū habens & cōtinet. xl viij. sextarios. Plau. Unus hęc sitit. Quātillū sitit: Hodica est/capit quadrantal.

Quadragesima absolute dicitur p quarta parte. Sue. de Calig. Pro litis atq; iudicijs vbicūq; conceptis quadragesima summę de qua litigaretur exigebatur. Sic dicimus decimam/vigesimam/quinquagesimā centesimam.

Quadrifidus da. dum. penul. corre. q̄ in quattuor partes findi potest. Virgi. lib. ij. geor. Quadrifidasq; cuneos & acuto robore vallos.

Quadrifariā aduerbiū/quadripertito. Var. Et ea quę ad mortales pertinēt quadrifariā dispertiuerim.

Quadriforme/q̄ habet quattuor formas.

Quadrangulū/q̄ habet quattuor angulos.

Quadriga penul. p. quasi quadriaga a quattuor equis quib⁹ iungebant appellata est. Bel. Quadrigas, Cęsar etiā si currus vnus equorum quattuor iunctorum agmen vnū sit pluratiuo semper numero ducendas putat. Aliquādo quadrigarū noīe intelligunt equi q̄ quadrigas agunt. Col. li. iij. Unde sacrorū certaminum studio pernicissimaꝫ quadrigarū semina diligēti obseruatiōe custodiūt & spem futurā victoriarū cōcipiunt propagata sobole generosi armenti.

Quadrigarius/qui quadrigā agit. Est & nomen ppriū auctoris.

Quadrijugi siue quadrijuges pe. cor. quaterni ad vnū iugum alligati: sic bijugi/trijugi & seiugi cum duo vel tres vel sex equi ad vnū currū adhibent.

Quadripertior/in quattuor partes diuido. Unde quadripertitū in quattuor partes diuisum. Quadripertito aduerbiū significat in quattuor partes.

Quadrupes/q̄ quattuor pedes habet. Hinc quadruped⁹ a. um. Am. li. Hexa. Demersa magnā quadrupedo corpis gressu: & velut affixa terrę videas eē q̄s libera.

Quadrupedo as. peñ. cor. quattuor pedibus gradior. Unde quadrupedantia animalia quadrupedia dicūtur. Virgi. de equis. Perfractaq; quadrupedantuꝫ pectora pectoribus rumpunt. Pli. lib. viij. Thessalorū gentis inuentū est equo iuxta quadrupedante corpus intorta ceruice tauros necare.

Quadruplus a. um. q̄ est quattuor: a quo quadrupliciter & quadruplico as.

Quadruplatores a quadruplo las. vel a quadruplor. Plau. in persa. Quadruplatores appellat delatores/q̄ dāni quartā partem bonorū indipiscebantur. Asco. Quadruplatores delatores erāt criminū/publicorū: in qua re quartā partē de ꝓscriptorū bonis quos detulerant consequebantur.

Quadruplor aris. delator fio & dānati quartā partē accipio. Plau. in persa. Necq; quadruplari me volo.

Quadrilaterū/q̄ habet quattuor latera.

Quadrimus a. um. q̄ habet quattuor annos: a quo fit diminutiuū Quadrimulus a. um.

Quadrinoctium/quattuor noctes: sicut binoctiū duas noctes significat.

Quadriremis penul. pro. nauis quę quattuor remorū ordinem habet.

Quadrisyllabū/q̄ ex quattuor syllabis cōstat.

Quadriuiū ōr. vbi quattuor vię conueniūt.

Quadi/populi sunt. Hiero. Sarmate/quadi/vandali & innumerabiles alię gentes equorū & vulpium carnibus delectantur.

Quę nomē relatiuū cū ę diph. scribit vt differat a q̄ cōiunctiōe cū oībus cōpositis: vt queq̄/quędā/quęuis quęcūq; quelibet & cętera hmōi.

Quęcūq; vim relati in se ꝓtinēs: vt feci quęcūq; iussisti. Aliqñ simpliciter & significat oia. Cice. Quāobrē q̄cūq; a me ornamēta vitę ꝓficiscent elaborabo vt oēs intelligāt a me habitā esse rōnē tuę dignitatis.

Quęro rio. quesiui. itū. & questū per syncopā ex q̄ & res cōponi videt. Nam proprie querere est q̄ sit res aliq̄ inuestigare. Et dicimus: Quero te hāc rem, Quero te de hac re. & Quęro banc rem abs te. Quęro rem inuestigo veritatē. Teren. in adel. Quęre rem immo ertorque. Item querere est lucrari. Unde Aug. lib. xvij. de ciui. dei. In latina lingua bocverbū querit accipit prępositionē & acquirit dicitur q̄q̄ & sine additamento prępositionis querere intelligatur acquirere: ex quo lucra vocant & questus. Huius verbi composita mutant e in i ꝓductam: que sunt: Acquiro/anquiro/circūquiro/cōquiro: q̄ est vnde quaq; quę/

ro. Lactā. lib. ij. Fecit hominē de paradiso: vt victū sibi labore conq̄reret. Disquiro /querendo discerno. Aug. li. ij. de ciui. dei. Unde postea nobis erit in dei veri domini voluntate disquirēdi ac differendi locꝰ. Exquiro. inquiro/inuestigo: quasi bene intus quero. Lactan. lib. iij. Nam si quis mores eorū diligēter inquirat/inueniet iracundos cupidos. Perq̄ro/inuestigo. Requiro de quo infra.

Querito as. frequētatiuū/significat instanter quero. Et proprie de his dicit̄ qui quotidie inquirendo vix vix cum inueniunt: vt inquit Dona. Teren. in adel. Lana ac tela victū queritans. Plau. Qui inops z sordidus queritādo alit familiā. i. ostiatim querēdo: victū qđ mendici facunt qui z rogatores dicunt̄. Plautꝰ: Ut rogator ostiatim petā panem.

Questio a questū supino fit: z quādoq; significat dubitationē siue interrogationē: vt questio est an mūdus eternus sit. Eius dimi. est Questiūcula. Piero. Questiunculā proposuisti qđ sit villicus iniquitatis. Hęc q̄stiones cetemata z ,pbleumata appellant̄. Aliq; significat cōtrouersiā: vt apud rhetores. Aliq; Torturā z corporis dolorē qui dat̄ alicui facinoroso ad ad eruendā veritatē sicut in iudicijs.

Questionor questionaris/perquiro/examino: a q̄ Questionarius.

Questionarij sunt inq̄sitores/examiatores q; Unde de diuo Anastasio legit̄ maximū pondus argenti questionarijs clanculū filij Jesdim obtulerūt.

Questor prepositus pecunię publicę q̄ curā erarij habet. Cice. lib. ij. artis vete. Rhodij quosdā legarunt athenas legatis questores sumptū quem oportebat dari non dederunt. Hic vrbanus dicebatur qui etiā vectigalia exigebat a prouincijs. Uñ Lentulus questor senatui scribit. Et ꝓprimū ad meū officiū reuertendū mihi existimaui: z vt reliqua vectigalia exigerem z quā posui pecuniā colligerē q̄cq̄ ex ea corrertū eēt: aut quoz id culpa accidisset cognoscerē.

Questor quoq; qui imperatoris vice fingitur in exercitu. Licero in Lato. Sed tamen hoc queo dicere non me quidē his esse viribus/quibus aut miles punico bello/aut questor in eodem bello/aut consul in hispania fuerim. Et hic erat primꝰ honoris gradus apud romanos. Et prętorē questori suo parentis loco esse oportebat. Item questor qui pręest iudicijs exercendis z maleficijs puniendis/quem maleficiorum iudicem appellare solemus. qui z questor vocat. Virgilius. Questor minos vrnam mouet. Claud. Questor in alto conspicuus solio pertentat crimina minos. Dictus questor a querendo qui conquireret publicas pecunias z maleficia quę triumuiri capitales nūc conquirunt. Ab his postea qui questionem z iudicia exercent/questores dicti.

Questura/questoris dignitas: sicut a prętore prętura. Cice. Cuius cum patre magna mihi fuit amicicia inde a questura mea siciliensi.

Questorius a. um. quod ad questorē pertinet. Licero: Caninio: Uō ego officio questorio.

Questorius questorij/qui questor fuit: vt vir q̄storiꝰ.

Questus questꝰ z questi. Plau. in aulu. Uā hic apud nos nihil est questi. Datiuū z ablatiuū plurales facit questibus/significatq; lucrū nūmariū. Est enim lucꝝ etiā amicorū z glorię z scientię. Interduz ponit̄ pro actione ipsa atq; artificio lucrandę pecunię. Licero: Nam de artificijs z questibus quę liberales habendi sunt qui sordidi. Quintilia. Nam vt lingua primū esse cepit in questu.

Questuosus sa. sum. idem qō lucrosus: vt questuosus homo q̄ lucri causa auidior vndiq; lucella queritat. Col. lib. vij. In rusticatione vel antiquissima est ratio pascendi pecoris/eademq; questuosissima.

Questiculus diminutiuū/significat parū lucrum. Licero libro. ij. de ora. Aut quid fiscū rhetoris cum lucello meo: aut meus questiculus cum cęlo /terra /rerumq; natura.

Questuarius/qui questus gratia artem aliquā exercet: z questuarię artes quę lucri gratia exercent̄.

Queso primā personā indicatiui tm̄ habet: q̄uis quesere apud Salu. z Liceronē legatur. Modo queso ac quesumus dicimus/pro rogo. Sunt tamen qui declinent. Queso questis questi quesum: vel secūdū ꝑbū q̄sitū. Luc. lib. j. ꝓsenti vsus est. Mi diuum pacem votis adit z prece questi. Sal. li. j. histo. Curionem quesiuit vti adolescentio: z a populo suffragijs integer ętati cōcederet mamerti. Huius frequētatiuū est, Questo as. Priscia. Quero querito differentię causa facit: quia a queso questo fit.

Quercus dicit̄ q̄ id genus arboris graue sit ac durū: tamen etiā q̄ ingentem euadat amplitudinē. Et tam secūdę q̄ quartę declinationis est. Lice. Ibi quercorum rami ad terrā iacent.

Quernus a. um. qō est ex quercu. Virg. li. j. geor. Sed tamen z quernas glandes.

Quercus querca quercum/idem quod quernus a. um. Ser. Querceā coronā accipiebant qui in bello ciues seruassent.

Querneus a. um. similiter possessiuū. Col. li. vij. Probatur maxime vlmea post fraxinea z ab hac populnea: vltima sunt ilignea z quernea z laurea.

Quercicus ca. cum. idem. Sueto. in Cali. Primo die phalerato equo insignię quercica corona z cetra et gladio: dureaq; chlamyde.

Querquetum siue quercetum/locus vbi consitę sunt quercus. Var. Si ad limitē quercetū habet nō possis recte ꝑm eā sylua serere oleā. A querquero autez dicunt̄ Querculanę nymphę querq̄to ꝑdēres.

Quercerus quercera quercerū penult̄. corre. quod est frigidum cum tremore. Lucil. Jactans me vt febris quercera. Gel. libro vltimo. An tu forte morbus appellari hic putas egrotationem cum febri rabida et quercera? Et Festus ait antiquos querceram dixisse grauem z magnam.

Qualis relatiuū qualitatis est: vt qualis pater/talis filius. Ponit̄ z interrogatiue: vt Quale ei respōsum dedisti? Interdū infinite: vt noui qualis sis. Respondet quādoq; sequēti substantiuo z quādoq; antecedēti. Hora. in Epo. Sed incitat me pectus z mammę putres equina quales vbera.

Qualitas est ꝑm quā quales dicimur: vt albedo/nigredo/aduocatio/procuratio/legatio/paternitas/filiatio. Qualitates sunt/q ꝑm eas albos/nigros aduocatos/,pcuratores/patres/filios dicimus.

Quallus/genus vasis viminei p qō vinū guttatim defluit cum calcaꝝ vua: a colando: reliqua ꝺo materia exire prohibet̄. Virg. Tu spisso vimine quallos/collaq; preloz fumosis deripe tectis. Ponit̄ etiā pro cistula in qua mulieres ponebant pensa lanę. Hora. libro. ij. carmi. Tibi quallū cytherę puerales.

Quasillus z quasillū diminutiuū a quallꝰ. Festus: Latoros greci: nos dicimus quasillos. Lice. in phil. An non inter quasilla pendet aurū? Et corripit primam syllabā. Q̄uis quallus illā producat. Tibul. Sit tibi cura togę potior pressum atq; quasillū. Romani veteres quasillū/tallasionem appellarunt: vt auctor est Varro. Unde tallasij nomen in nuptijs frequētabāt ad lanificiū nuptas inuitantes.

Quā coniunctio discretiua vel flectiua: vt diues optio esse q̄ pauper: sed videtur ista particula q̄ proprie significare ꝙ ꝙuis videatur vi quadā verboꝝ ad alia trahi: vt quando pro sequentibus ita significabit: vt q̄ venies? q̄ ero illic. Aliquando ponitur pro posti q̄

sit ex quo. Liui. li. v). Iuppiter atq; dij omnes hec dederūt: vt. T. Quintius dictator oppida nouem caperet die vigesimo q̄ creatus erat. Aliquando pro ante q̄. Suet. in Cesa. Et pridie q̄ occideret in sermone nato super cenam quisnam esset finis vite commodissimus/repentinū inopinatūq; pretulerit. Aliquādo pro cum. Cice. Tironi. Menandrius postridie ad me venit q̄ expectarē. De his etiā in postridie dictum est latius. Aliquādo sumitur pro q̄tū: & tam positiuo q̄ cōparatiuo & superlatiuo iungitur: vt q̄ bene marmorei directa est semita pontis: id est q̄tū bene. Cice. Q̄ morosi sunt qui amant: ex hoc potes intelligere. Quintil. li. j. Q̄ in his quoq; liberis erūt omnia cōpositoria & nos poterimus elaborata: id est q̄to. Var. lib. ij. de canib⁹ loquens ait: Quā pauissimo/tam optimi in alendo fient. Cato. Quā acerbissima olea erit & oleū facies: tam oleū optimū erit. Vbi etiam ipsum q̄tum frequentissime ponitur. Cice. Nisi q̄ tāta est inter eos/q̄ta maxima potest morum studiorūq; distātia. Aliquādo pro valde. Sicq; tam positiuū q̄ superlatiuū requirit. Cice. Luz quo semper familiarissime vixerat. Curtius: Collēq; traiecto celerrime flumine occupat, Cesar. li. iij. Ut celerem atq; instabilē motuz haberet: id est valde celerē. Cice. in Lel. Quā multa eīn quę nostra causa nunq; faceremus: facimus causa amicorū. Jungitur etiā cōparatiuo. Idem lib. v. tus. Abacoſq; q̄plures ornauit argento auroq; celato. Sene. epist. lxxviij. Conuocauit q̄plures amicos. Jungitur etiā in hac significatione his dictionibus. per. Pli. Perq̄ scire velim. Teren. Perpol q̄ paucos reperies meretricibus fideles euenire amatores: qō sic resoluit. Pol perq̄ paucos. Sanq̄. Hel. Sanq̄ vtile est. Cice. Nam qō pōpeio Laminius ait: Sanq̄ refrixit. Admodumq̄. Hel. Voce admodumq̄ suaui oppidoq̄ Idem: Oppidoq̄ libens audiui.

Quādudū/interrogantis. Jādudū/respō dētis. Plau. Quādudū e foro aduenisti domū? Nō ita dudū.

Quādiu/quāto tēpore. Cuius relatiuum est tādiu/q̄libet/q̄tūuis/q̄tūlibet/idem significant. Pli. Impudica mulier q̄libet facinus audet.

Quāobrē cum ponitur causatiue tam plurali respōdet q̄ singulari. Singulari sic. Unum est quāobrem te amandū putent: id est propter qō vnuz. Plurali sic. Quattuor sunt quāobrem imperator maxime laudetur: id est propterq̄ quattuor. Cice. Apio. Vultaq; mihi veniebant in mentē/quāobrem ilkuz laborē tibi etiam honori putarē fore.

Quāpridē/significat multo tēpore ante. Cice. Quāpridem nomen fannij detulisti.

Quāprimum tota vna dictio/significat valde cito. Cū primū ẏo due partes sunt/necesseq; est eis iungi duo verba. Et significat statim. Virgil. Cum primū pasti repetent presepia tauri. Si qua tui cozidonis habet te cura venito.

Quāuis q̄ & q̄ coniūctiones aduersatiue. Vir. Quāq̄ animus meminisse horret. Interdū tamē q̄uis ponitur pro q̄tūuis: id est valde. Plau. in Mene. Quāuis ridicul⁹ est/vbi vroz nō adest. Terē. in adel. Metam quidē q̄uis maneo hic ociosus.

Quāmor/significat q̄ cito/valde cito.

Quādo aduerbiū temporis/significat quo tēpore/aliquando q̄ in ꝑma. Ponit q̄ modo interrogatiue: vt Q̄n venies. Modo relatiue: vt Quādo eram iuuenis litteris operā dabā. Et correlatiuū est tunc. Sicut eīn tot quot/talis qualis/tantus quantus/ita tunc: quādo dicimus: Jnfinite: vt Quādo veniā/te alloquar. Ponitur interdū pro aliquādo presertim cum prędicit: num vt Num quādo me audisti? Quę interrogatio facit hoc significare. Num aliquando. Jn quem modū Aliqui accipiūt illud Luce. Muz quādo vos misi sine sacculo q̄ pera q̄ calciamētis quid vobis defuit? Interdū pro siquidē vel quoniā. Et sic est cōiūctio causalis/habetq; accentū acutū in vltima. Virg. Hic tibi faboz enim qñ hęc te cura remordet. Ter. in adel. Postremo quādo conscia sum a me culpā hanc esse procul.

Quādoq; significat aliquo tpe: sic aliqñ q̄ siqñ.

Quādoquidē cōiūctio causalis/pro siquidē seu quoniā. Virgil. Quādoquidem ausonios nō fas contingere portus. Col. libro. viij. Nam nisi procedat stare debet quādoquidē pastoris officiū sublime celsissimaq; oculorū veluti speculā desiderat.

Quātus referē ad numerū/ad pondus q̄ ad mensurā. Et modo interrogatiuū est/modo relatiuū/modo infinitum. Cui⁹ cōposita sunt: Aliquāt⁹/quātusper/quātuscūq;/quātusquātus q̄ quātuslibet. Quantitatū vero alia continua/alia discreta. Cōtinua est vt linea superficies corpus. Discreta: vt oratio/numerus.

Quantulus q̄ quātillus/diminutiua sunt: sicut a tātus tantulus q̄ tantillus. Et significant q̄tiguus. Vnde fit quantuluscūq;. Aug. li. xij. de ciui. dei. Nam ideo dicitur immortalis: quia modo quodā quātulocūq; desinit viuere atq; sentire.

Quātuscūq;. i. q̄magnus: vel etiā quot. Nam quātus interdū pro quot legimus.

Quātuslibet/idem qō quātuscūq;: vel significat vnum quantum tibi capere licet: non omne: vt Quātuslibet spatiū non omnē quantitatē spatij: sed vnā quaz tibi capere libet. Aug. lib. xij. de ciui. dei. Quātuslibet finitus numerus fuisset animaz infinitis retro seculis sufficere non valeret. i. quātuscūq;.

Quātusquātus/quātuscūq;. Teren. in adel. Tu quantusquātus mihil nisi sapientia es.

Quapropter aduerbiū/significat propter qō.

Quantisper/significat quāto tempore: sicut Tātisper/tanto tempore.

Quaquauersus siue quacquersum/significat in omnes partes. Aug. lib. viij. de ciui. dei. Q̄longe lateq; potuit peregrinatus est quaquauersum eū alicui⁹ nobilitate scientię percipiē dę fama rapiebat.

Quarto q̄ quartū aduerbia inter se differunt. Nā quarto consul/significat locū consulū vel ordinē hoc modo. Marcus fuit quarto consul: id est q̄ tres consules ab origine q̄ institutione q̄ ordine consulatus ante fuerunt q̄ marcus fuisset cōsul: qui tenet nūc quarto consulatū: quartū autē consul significat personam q̄ quater fuerit consul.

Quartarius/mulio mercenarius/q̄ quartā partē queritus capiat.

Quartanarius/ qui quartanā febrē patit.

Quatenus peñ. corre. proprie significat quantū: sicut Eatenus tñ. Cice. in Lel. Videndū est quaten⁹ amicicię tribuendū sit. Idem lib. j. tus. Magna culpa pelopis q̄ nō erudierit nec docuerit quatenus esset q̄q̄ curandū. Aug. lib. ij. solilo. Profecto cernis quante inq̄sitionis indigeat: quatenus ista progredi debeāt ne in quasdā inexcusabiles turpitudines decidatur. Aliqñ significat quo fine: vt Verberaui filiū quaten⁹ sit bon⁹. i. ad hoc vt ad hūc finē vt esset bonus. Aliqñ significat qñ. Pliñ. Et quatenus negatur nobis diu viuere relinquam⁹ aliq̄d q̄ nos virtute testemur. Decet etiā acroa esse aduerbiū loci.

Quatinus cū i corri. cōiūctio est q̄ significat qz. Juuen. Quatinus hic non sunt nec venales elephāti.

Quattuor nomen numerale binariū numerū in se cōtinens: a quo quater aduerbiū quartus/quaternⁿ/quaternarius/quaternario. Quadruplus/quadruplum quadriennū. Quadrimus/quadratū/quadrum/quadrātal. quadrans q̄ multa hmōi.

Quatern⁹:quattuor. Pli. Quaterni renes cōuis sunt in bxleto.

Quaternio/quattuor chartarū siue alterius cuiuscūq; rei cōpositio: vt in actib⁹ apostolicis Tradensq; q̄tuor quaternionibus militū custodiendū.

Quatriduū spatiū quattuor dierum: a quo Quatriduanus a.um.

Quasi aduerbiū similitudinis/significat ita vt: Imaginem enim inuit: vt irascaris quasi canis. Quę oratio resoluit̄ per verbū repetitū: hoc est: irascens sicut canis irascit̄. Et non solū imagine: sed ipsam plane veritatē significat: vt tu pater non amas me quasi filium Habet etiā quiddā proprii quale est. Tu obijcis q̄ vxorem repudiauerim: quasi tu idem non feceris.

Quatio is. quassi/quassum/significat moueo/concutio. Lactā. lib. ij. Vētes furoribus quatiūt. Hieron. ad Dama. Qui a deo recedit: statim fluctibus seculi q̄tit̄ur. Liui. Carthaginis mœnia nūc quatit ariete. Aliq̄n ponit̄ quatere pro molestare. Virgi. li. ix. Aut rastris terrā domat: aut quatit oppida bello. Aliq̄n p/ūcere. Terē. in eu. Mimirū homo quatiet̄ certe cum dono foras. Cōposita eius mutant q in c: z abijcit a: vt Abscutio/qđ est āmoueo. Cōcutio/totum cōmoueo. Lactā. li. vij. Ac primū cōcutiet terrā q̄ validissime: z a motu eius scindent̄ montes syrię. Decutio/discutio/excutio/incutio/percutio/recutio /iterū quatio. Succutio/subtus quatio. Aug. li. viij. con. Tria horū ꝟba cōplex⁹. Quāto ppi⁹ admonebat̄/tāto amplioꝛē incutiebat horroꝛē/z nō recutiebat retro/nec auertebat/sed suspendebat/retinebāt nuge/nugaz z vanitates vanitatū z succutiebant veste mea.

Quasso as. frequentatiuū. Plau. in tri. Quid quassas caput? Aliquādo quassare/rumpere. Virgi. Quassa tam ventis liceat subducere classem. Hinc conquasso. Lice. lib. iiij. tus. Ita illa duo morbus z egrotatio ex totius valitudinis corporis conquassatione z perturbatione gignuntur.

Quassus a.um. idem est quod quassatus/fractus. Pli. lib. xviij. Antelucanis ferramenta acuere/manubria aptare/quassa sarcire.

Quaxo as. proprii ranarū est. Festus: Quoaxare rane dicuntur cum vocem emittunt.

Quę absq; diph. coniunctio: modo copulatiua: vt Arma virūq; cano. Modo causatiua/ p quoniā. Lice. Nō solū nobis nati sumus/ortusq; nostri partem patria vendicat/ partē amici. Modo expletiua: quādo sc̄z ornatus tm̄ causa ponit̄. Proper. Deiphobūq; belenūq; z polydamantas in armis. Quādoq; ponitur pro idem. Plau. Rudis est: nescitq; quid expediat. Quādoq; pro etiā. Apul. Jā ei serioq; loquēti no crederē: id est etiā serio loquēti. In cōpositione autē semper postponit̄ ac cōiunctiōis vim amittit: sz vim syllabicę obtinet vt namq;/quoq;/atq;/itaq; vndq; vterq;/plerq;. Cōponitur etiā cum quis/qui/quę/qđ vel quid: vt quisq;/quicq;/quęq;/quodq;/qdq;. Et adiecta cum: vt quicūq;/quęcūq;/qdcūq; z prepositiōe abs: vt absq; Cū aduerbio: vt necq; Cum coniunctione: vt atq;. Differunt aūt inter se q;/ac/z/atq;. Quia q; postpositiua est z encletiua. Ac semper prepositiua. Atq; tam prepositiua q̄ postpositiua.

Quemadmodū/dictio composita/ex quem z ad: z modum ponitur pro aduerbio similitudinis: vt fiat misericordia tua super nos/ quemadmodū speraui⁹ in te. Ponitur nōnunq; interrogatiue/pro quo modo: siue ad quem modū. Ambro. li. j. offi. Nam licet interdū honesta ioca ac suauia sint: tamen ab ecclesiastica abhorrent regula. Quoniā quę in scripturis nō reperimus/ea quemadmodū vsurpare possum⁹? Et lib. de paradiso. Si igit̄ viro culpę auctor est/mulier quemadmodū pro bono videtur adiecta.

Queo is. quiui vel qui/quitū/significat possum. Salu. Sed neq; precio/neq; gratia impelli quiuit. Dictum queo: vt quidā putant quasi/qui eo. Unde antiq̄ nequēt quādoq; pro non eūt dicebant: cū tamen neq; significet/nō possum. Ter. aūt quirus a.um. a queor dixit in ecy. Nā cū cōsse est gnata: forma in tenebris nosci nō q̄ta est. Sed antiquę: vt aut Do. dixit.

Queor ris. questus/lamentor. Sal. Sepe de luxuria atq; auaricia nostrorū ciuiū quest⁹ sum. habetq; pecore. vt differat a queor passiuo verbi quero. Dicimus aūt queor: illud. Et queor: de te cū illo vel illi. Lice. Quor plerisq; aut q̄rūtur semp aliq̄d/ aut etiā exprobrāt. Idem Lentulo. Multa de mea sentētia questus est Cesari. Aliquādo absolute: vt apud eundem: Quid multa? conquestus est grauiter. Cui⁹cō/positū est Conqueror: penul. corre.

Questus quarti ordinis: sed tāntūmodo plurali numero pro lamentatione. Cuius datiuus z ablatiuus est questubus per u sicut portubus.

Querela/ querimonia et questio eiusdem significationis sunt. Col. Quosdaz etiā predictas querimonias velut ratione certa mitigantes. Lice. Sepe interfui querelis meorum equalium.

Querulus a.um. quod cōqueritur siue qđ querelis plenum est licet quādoq; a poetis pro canoꝛo ponatur. Virgi. lib. iij. geoꝛ. Et cantu querule rumpent arbusta cicade. Ser. Querulę cicade canoꝛe. Hoꝛ. Sub cātu querule delpicit tibię.

Querimoniarius/qui querimonia exponit.

Queribundus/lamentabilis. Lice. Humiliter ac queribunda voce.

Querquedula/auis semper in aq̄s natans/sicut Anas anqualia dicimus a voce.

Quis/qui/quę/quod vel quid quandoq; interrogatiue ponuntur. Har. Nam tantos rogo quis ferat labores. Apul. Quinam hic nou⁹ est hospes. Bel. Quę nam malū est ista intemperies. Plau. Qđ facin⁹ admisi tātū. Idem: Quid ad illas artes optes si optio aduenat tibi. Aliquādo infinite. Pli. Tum mihi nescio quis in aurem insurrauit. Idem: Horibus nescio qui ante eā gratem incognitus nostris: Lice. Cū precepta nescio quę discipulis suis palaz tradidisset. Plau. Nec mihi quod facinus conscirē inueni. Seneca: Paulū nescio quid visus est balbutire. Qui/q̄/quod relatiue sepe ponuntur. Referunt enim antecedens. Quis vo z quid nunq̄. Unde notandū q̄ qui quę/quod relatiue ponit̄ quādoq; dissentiūt a suo antecedēte. Lice. Omnes tenues atq; humiles q̄ maxima in populo multitudo est sibi presidiū paratū putant. Salu. Est locus in carcere qđ tullianū appellatur. Nonnunq; quis ponitur pro aliquis. Plau. Si quem seruoꝝ domi habes. Nam qui pro aliquis in nominatiuo casu raro ꝑteq; apud vetustissimos inuenitur. Lice. Si quę sunt in hac re difficultates. Et enim non qui/sed qua pro aliqua dicimus. Har. Si qua fides veri presari maxime Cesar. Plau. Siquod posthac verbū fecero. Virgi. Spero equidē medūs siqđ pia numina possunt/ Supplicia hausurū scopulis. Ponit̄ itē quis admirantis pro qualis: vt Quis globus o ciues. Et tam masculino q̄ femininō genere proferri potest. Plau. in aul. Dic mihi si audes quis ea est quā vis ducere vxorem? Virgi. Qui cum partiri curas. De socia camille loquit̄: id est cū qua: quia vt Augu. inquit. Antiqui hic z hęc quis ablatiuo ab hoc z ab hac qui: sicut facilis facili. Inuenitur etiā q̄s in datiuo z ablatiuo pluralib⁹: sed vltima producitur/cū in nominatiuo singulari corripiat. Luca. li. ij. Profata q̄s ille q̄s fuit ille dies. Hoꝛa. in Ser. Quis humana sibi doluit natura negatis. Qđ autē adiectiuū est ideo semper substantiuo iūgitur. Quid

ꝓ substantiuū. Pꝛeterea qui/quę qꝫ frequēter accipiuntur ꝓ tantus a.um. Et hoc tribus modis. Mā ⁊ cuius humanitatis es dicere possumus. Et qua humanitate es. Et q̄ tua est humanitas? Ꝓ tantę humanitatis es. Tanta humanitate es. Tanta tua est humanitas. Quintil. Hoc si scisses pater affirmo/ꝓmitto cui⁹ pietat⁊ es/nemo te antecessisset. Idē: Quę tua pietas est. In eundem sensum accipiunt Is/ea/id: vt Ei⁹ pietatis es. Ea pietate es ⁊ Ea tua est pietas. Composita a quis sunt: Siquis/aliquis/nequis/quisquis/q̄sq̄: a quo vnusquisq̄/quisnam/quisputas/quispiam/quisquam.

Quisquis/quicūq̄/quisq̄/idem significant scz omnes. Quisq̄ ꝺo ⁊ quispiam/idem qꝺ aliquis.

Quisnam interrogatiuū est:id est namquis? Quispu/tas:id est quis credis?

Qui cum sit relatiuū substantię:ponitur tamē aliquando aduerbialiter ꝓ quō. Cice. Qui fieri poterat vt eius doloꝛe non angerer qui mecū semper familiarissime vixisset. Aliquādo ꝓ quemadmodū /cuius idem fere recidat. Teren. in an. Nunc si quid potes aut tu aut hic birria facite/fingite/inuenite/efficite/ꝺetur tibi. Aliquādo sumitur ꝓ vt. Idem in eadē: Non qui argumentū narrat:sed ꝺ veteris poetę maledictis respondeat. Aliquando ꝓ vtinā. Idem in phoꝛ. Qui illū dū omnes perdant. Aliquādo ꝓ vnde. Idem in Ecy. Nec qui hoc mihi eueniat scio. Et in an. Nam qui istęc tibi incidit/suspicio? Aliquando ꝓ cur/quā ob rem. Cice.li.v.tus. Qui enim beatiꝛ epicurus q̄ in patria viuebat q̄ Hetrodoꝛus q̄ athenis? Teren. in an. Mā potest qui? Do. Qui:id est quā ob rē. Composita a qui sunt: Quidā/q̄cunq̄ quiuis/quilibet:a quo vnusquilibet.

Quia coniunctio causalis/quę interdū bis repetitur sequente subiunctiuo vel indicatiuo. Quintil. Mō ꝺa prodesse nō q̄ satis sit:sed quia hoc prospicere debet ne quid peius q̄ fecerit faciat.

Quianam aduerbiū interrngādi/significat quare. Virgi.li⁹. Heu qꝛ nam tanti cinxerūt erbere numbi?

Quiane vna particula est: ⁊ significat reuera. Virgi.liu. Quiane auxilio iuuat ante leuatos.

Quibus in extremis elegāter dicit:ꝓ quorū in extremo. Cice. Litterę ꝺantur mihi a te/quibus in extremis scriptum est.

Quid nomen substantiuū: vt Quid negocij tibi est? Interꝺuꝫ ponit ꝓ aliquid: vt si quid habes noui mihi scribe. Aliquādo est aduerbiū interrogandi ꝓ cur vel quare. Teren. in an. Sed quidnā pāphilū exanimatū video? vt sit quidnam hoc Quidi. Quid facis gnone:quid mandas semina arenę? Aliquādo ponit ꝓ in quo. Cice. in Lel. Quid enim indigens aphricanus mei? Quintil. Quid tibi tātū malū feci/ quid offendi? Similiter apud Lucā. Et si quid aliquē defraudaui/reddo quadruplū. Cōposita sunt: Quicq̄d quidq̄/quidcꝫ/quidpiā/nequicq̄ /quidnā/ nunquid/quidne/quidni/quilibet/quicūq̄/vnūquidquid /vnūquidcꝫ/vnūquidlibet. Ascen. Usus habet vt d sequēte q mutetur in c: vt Quicquid/quiccꝫ/quicq̄ ⁊ seqn te ꝑ in p: vt quippiā. Quidcūq̄ autē ⁊ vnūquidquid aut vnūquidcꝫ aut vnū quidlibet nequaq̄ ꝺixero:sed qꝺcūq̄ vnū/qꝺcꝫ quodlibet vnū ⁊c.

Quid agimus? consiliū querentis est.

Quid isthic? aduerbiū affirmandi: sicut quidni? cur /nō profecto. Et sic est tanq̄ si ꝺixeres/quid? ⁊ abundat istic. Vel potius:quid istic significat dominē de loco ⁊ de sentētia ꝺecedere. Teren. in an. Quid istic si ita istuc animū induxisti esse vtile:nolo tibi vllū cōmodū in me claudier.

Quidita? significat cur. Quidni? significat certe: vt certum est. Videlicet cur non. Et duę partes sunt ꝑm Prisci⁊. sicut cur nō. Teren. in eu. Habesne hominē amabo. Quidni habeam? Ueteres eū ni.ꝑ ne ponebāt: ⁊ ne.ꝑ nō. Plau. Mi stulta sis: ⁊ ne vult.ꝑ ñ vult.

Quidnam ⁊ namquid ⁊ quid ne. Interrogatiua vel nomina vel aduerbia. Quid tum ꝺenicꝫ? quid ergo? qꝺ itaq̄? quid postea/qꝺ interea significant/ quo pꝛinet istuc ꝺ quo loqueris: siue quid attinet hęc ꝺicere /aut quid sibi vult hic sermo.

Quid hominis habes? cū ꝓtemptu ꝺicit. Teren. in ecy. Sed quid mulieris vꝛorem habes.

Quid queris/significat quid plura vel qꝺ opus est verbis. Modus ꝺicendi cū paucis volumus ostendere aliq̄ꝺ. Hoꝛa. Quid q̄ris? viuo ⁊ regno simꝫ ista reliq̄.

Quidquid vt quidā aiunt mutat ꝺ in c/ne bis interroꝛare videamur. Sic q̄cq̄ /ne si ꝺ.scriberetur: modo consimili quid sit q̄ interroꝛare videamur: Sed nō est ratio satis ponderosa: vꝛputem non repꝛehendēꝺum qui scripserit quidquid ⁊ quidq̄. Est autē quid/quid substantiuū: sicut ⁊ quid. Ideo genitiuū substātiui vel adiectiuū exigit: vt quidquid pecuniarū qꝺ/quid molle/quodcūq̄ adiectiuū. Inde substantiuū in codez casu patitur: sicut ⁊ quid: vt quodcūq̄ eglum: adiectiuū ꝺo respuit.

Quidam. Vide in dictione aliquis.

Quidē aduerbiū affirmandi: quo significat certe. Et tribus modis in oratiōe accipi solet. Uno ad distinguēdas res: vt ego quidē scribo: tu ꝺo legis: ille autē doꝛmit. In quo modo duobus tm̄ comitibus vꝛi potest scz vero ⁊ autem. Altero quasi per exceptionem eius qꝺ affirmes. Quintil. Dꝛequebis quidē filiū: sed fatebit mater Cice.li.iū. offi. Ab optimis illis quidē viris/sed non satis eruditis. Pluresq̄ in hoc modo comites habere hoc aduerbiū potest/verū/verumtamen/sed sed tamē/at attamen/cęterū. Tertio cū nulla sequitur ex pꝛędictis cōiunctionibus: vt apud eundem. Aut enim nemo qꝺ quidem magis credo: aut si quisq̄ est ille sapiens fuit. Eius cōposita sunt Equidem ⁊ siquidē: de quibus alibi.

Quilibet vnus quem tibi capere libet. Recentioꝛes tamen philosophi ꝑ vniuersali termino accipiūt. Ponitur etiā aliquando ꝓ vili ⁊ obscuro. Pli.lib.vij. Bis ab Annibale captus: neq̄ cum quolibet hoste res fuit. Huic simile est hoꝛatianū illud: Non cuiusuis esse hominis cozinthū ire.

Quipote pe.coꝛ. significat quomodo possibile est: componitur autē ex qui ⁊ pote.

Quippe significat qꝛ certe. Uir. Sz lęta ⁊ foꝛtia surgūt quippe solo natura subest. Interꝺuꝫ significat quidē: hoc est certū est. Idem: Atq̄ hominuꝫ queriē curare triūphos. Quippe vbi fas versum atq̄ nefas tot bella per oꝛbē. Tam multę scelerū facies.

Quies substātiuū ḡminini generis: q̄uis etiā adiectiuū triū generū inueniat. Salu. lib.ij. histo. Et inḡte nomine histriōis vir sane burbuleiū appellabat. A quo similiter Inquies generis omnis ꝑm Prisciaꝛ. pōt facere genitiuū quietis ⁊ quiei quintę ꝺeclinationis. Unde requies/requiem ⁊ requietem accusatiuū facit. Cice. in. Lato. Ut meę senectutis requietem ꝺelectamentaq̄ noscatis. Differūt vt quidam aiunt quies⁊ tranquillitas/q̄ quies coꝛpoꝛis sit:tranquillitas animi. Cice. in pꝛolo. li. de oꝛa. Nam qui locus quietis ⁊ trāquillitatis plenissimus foꝛe videbatur:in eo maxime moles molestiarū et turbulentissimę tempestates extiterūt. Est autem pꝛopꝛie quies somnus dicta quasi qui tibi es: ⁊ nullo alio negocio destineris. Tunc enim ęteris negocijs vacamus cū ꝺoꝛmim⁹. Salu. Namq̄ animus impurus ꝺijs/ hominibusq̄ infest⁹/neq̄ vigilijs/neq̄ quietibus sedari potuit:ita conscientia mentem excitaq̄ verabat: Pꝛopter quod etiam quies pꝛo tranquillitate accipitur. Cuius con

trarium est inquies: hoc est cura ⁊ sollicitudo ⁊ molestia. Hinc quietus / tranquillus / inquietus / turbat⁹ / sollicitus. Quietudo ⁊ inquietudo.

Quiesco is. quieui quietū / modo dormio significat: modo sto / non moueor: vt cum dicimus: Quiesco. Modo curis siue labore vaco. Modo quiescere facio / ꝑ / sertim si accusatiuo iungat. Unde Uir. in buc. Req̄ erunt flumina cursus. i. q̄etos esse fecerūt. Sic Sal. Paulū requietis militib⁹. Quiesco em̄ ego aliter dicim⁹ ⁊ aliter quiesco seruū. i. q̄escere facio. Plau. Quiesce tumultū qui est ante hostiū. Hinc cōponūtur Acquiesco / aliquantum quiesco. Lice. Ser. sulp. His ꝺo tēporibus habemus aliud nihil in quo acq̄escamus. Quādoq̄ significat consentio / condescēdo. Hiero. in prolo. Iudith. Sed q̄ hunc libꝝ synod⁹ nicena in numero sanctarū scripturarū legit cōputat se acquieui postulationi vestrę. Conquiesco / bene q̄esco. Lice. lentulo: Tu nisi perspecta re de me nō conquiesti. Requiesco / sicut quiesco. Uirgi. Hic tamen hac mecū poteris requiescere nocte frōde super viridi. i. dormire. Idē: Et mutata suos req̄erunt flumina cursus. i. q̄etos esse fecerūt. Hiero. in Gn̄. Et requieuit die septimo ab uniuerso ope q̄ patrarat.

Quin / varijs modis dicit̄. Nam aliquādo ponit̄ ꝓ cur non? Cum scz increpātes vel interrogātes vel exhortantes dicimus. Quin venis? quin fugis. Uirgili⁹: Quin tu aliquid saltē potius / quorū indiget usus: viminibus mollīq̄ paras detexere iunco? Licero ꝓ Rabi. Quin cōpescitis istā vocem iudicem stulticię. Aliquādo ꝓ q̄ seu vt. Idem: Non dubito quin eo sis animo quo ego essem / si quid tu me rogares. Teren. Non dubiū est quin vxorē nolit filius. Aliquando ꝓ quinetiā: id est insuper / pręter id siue atq̄ etiā. Tunc em̄ per hanc particulā magis cōfirmam⁹. Uirgi. Quin aspera iuno. Quę mare nunc terrasq̄ metu cęlūq̄ fatigat: Consilia in melius referet: qđ ⁊ quin / immo quādoq̄ dicit̄. Aliquādo ita ponit̄ quasi videatur esse ꝓrariū priori significato: q̄ non / vel: vt nō. Lice. Non idcirco causas isocrates non defendit q̄n id vtile esse ⁊ honestū existimaret. Similiter cum dicimus: Non possum me continere quin gestiā: id est vt non: vel quominus gestiā. Uirgi. Hic tibi nequa more fuerint dispendia tanti: Quin vatē insanā aspicias. i. vt non. Aliquādo ponit̄ ꝓ qui nō. Lice. Nemo est nostrorū quin vota victorię sue fecerit.

Quinimmo / quinpotius: vt Quinimo beati qui audiunt verbū dei ⁊ custodiunt illud.

Quintilis. Julius mensis dict⁹ / q̄ sit quintus a Martio qui apud antiquos primus anni mensis erat.

Quinq̄ / nomē numerale ⁊ inuariabile: a quo Quint⁹ a. um. Quinus a. um. Quinarius a. um. Quinq̄es / q̄ncūs. Quinq̄mestris. Quincuplex. Quincuplex. Quindecim q̄nq̄ginta. Quingēti q̄nq̄gesim⁹ ⁊ hmōi

Quinquertium ⁊ Quinquertiones. Uide in dictione pentathli.

Quinquatria oꝝ. ab eo q̄ quinquatre in singulari: sicut bacchanale ⁊ vulcanale. Festa erant quę quinq̄ diebus palladi fiebant: vt Ouiđ. lib. iij. fas. innuit ita appellata quoniā q̄nq̄ diebus post idus celebrabātur. Mam dies post idus ater erat. Inde quinquatria q̄si quinq̄ ab atro die. Primo die fiebant sacrificia: tribus sequentibus gladiatores in theatro certabant. Quinto die erat lustratio. Unde ait: Una dies media est: post fiunt sacra mineruę. Nomina quę a iunctis quinq̄ diebus habent. Sanguine prima vacat / nec fas ꝓcurrere ferro. Causa q̄ est illo nata minerua die. Altera tresq̄ supra strata celebrant arena. Ensibus exertis bellica lęta dea est. Sunt qui dicant hāc diem munusculorū quoq̄ esse / quo tēpore matrone inter se inuicē munera missitabant ⁊ cenas seruis apponebant: vt viri Saturnalibus. Dicitur ⁊ quinquatrus sicut triatrus / sexatrus / septimatrus / decimatr⁹ Jungiturq̄ hęc particula atrus q̄ nihil significat supplementi causa. Var. lib. ij. de lin. la. quinquatrū die vnum festū esse dicit sic appellatū / q̄ erat post diem quintum idus Martij / sicut sexatrus ab Tusculanis vocatur dies post diem festū ⁊ septimatrus post die septimū. Declinatur autem substantiue in plurali tā tertię q̄ secūdę declinationis sicut cętera festorū nomina. Juuen. Incipit optare ⁊ totis quinquatribus optat. Lice. Ita tumultuosę contentiones ita molestę quinquatris afferebātur. Diomedes ꝺo quinquatrę a prima declinatione protulit.

Quincūces / uncię quinq̄. Hinc quincuncialis ordinum ratio ꝺ q̄ apꝺ Var. Pli. ⁊ Col. fit mētio. Quincuncialis ꝺo herba dicit̄: vt trientalis a mensura. i. q̄ solio quincuncē aut trientē equet amplitudine. Quincūces etiā vsurę sunt quotiēs ex centū nūmis: vt exēpli grā sit quinq̄ nūmos vsurę nomine percipimus. Sic semisses vsurę / trientes / besses ⁊ hmōi.

Quirites penul. pro. romani dicti sunt: a quirino: id est a Romulo vrbis romę cōditore: qui a quiri hasta quirinus appellatus est / q̄ hasta assidue vteret / quę sabinorum lingua quiris dicit̄: vnde quidā securim dictā putant / quasi semiquirim: q̄ꝫ a secādo etiā dici potest. Siue q̄ cures vicerit. Siue q̄ greci regē κυριον dicunt. Constat autē romanos eo tēpore grecos fuisse. Ouidi. in fas. Siue q̄ hasta quiris prīcis est dicta latinis. Bellicus a telo venit in astra deus. Siue suo regi nomen posuere quirites. Seu q̄ romanus vicerat ille cures. Alij quirinū dici existimant ob generis nobilitatē a patre suo quirino: hoc est marte. Romani enim martē dum seuiret gradiuū: dum trāquillus esset quirinū nominabant. Et q̄ꝫ hoc nomen quirites quidā tm̄ pluraliter declinari velint: apud poetas tamen reperimus quiritē a quiris quiritis vel q̄rites itis. vel hic ⁊ hęc q̄ritis. In genitiuo plurali q̄rtium ⁊ quiritū per sincopam. Persius. Heu steriles veri / quibus vna quiritem vertigo facit. Quiđ. An si pulsassem minimū de plebe quiritē.

Quirinus pe. co. Uide in dictione quirites.

Quirinalis / collis dictus est / q̄ in eo quirini cōplū erat: siue q̄ in eū cōmigrauere sabini a curibus venētes. Et quirinalis porta romę dicta / q̄ ea in collē quirinalem itur: vel q̄ proxime eā esset quirini sacellū.

Quirinalia vocabant diē quo sacra quirino fiebant.

Quirito as. pe. pro. qđ ⁊ quiritor dicit̄ / significat clamo romanos cōmoueo ⁊ quiritū auxiliū inuoco. Varro Quiritare quirites ciere. Nonius: Quiritare ē clamare. Lucil. li. vii. satyr. Cōcursans veluti ancharius clareq̄ q̄ritās. Ab Apul. ponit̄ ꝓ suppetias petere.

Quisquilię / purgamenta terrarū ⁊ q̄cquid ex arboribꝰ minutis / furculorū / foliorūq̄ ⁊ florū decidit vñ nomē venit q̄cquid cadit: velut quis querat illas ob id. Lecil. Quisquis volātis dixit. Et Meuius deturbate saxo homo non quisquilia est.

Quisquiliū vocant exiguū fruticem ilicis producētem coccū / quod granū est ad tingēdas vestes gratissimū. Hinc natum esse putatur: vt vestis coccina litteris ꝓ imperitiā interceptis squallata vulgo hodie dicatur ꝓ quisquiliata.

Quo accipit̄ ꝓ quanto: vt cum dicimus: Eo magis / quo magis. Aliquādo est aduerbiū loci. Uirg. Quo vos tenetis iter? id est ad quem locum tenditis. Aliquā est cōiunctio ⁊ significat vt. Pli. Hoc enim id feci q̄ tibi molestus essem. Aliquādo ponitur ꝓ quare vt inquit Dona. Teren. in an. Quo equidē sum pāphilo. Et quo ꝓ ad quid: vel in quem vsum. Horatius Quo mihi fortuna si nō concedit̄ vti? id est ad quid vultis mihi esse bona fortunę. Sic venuste interdu

desunt verba in oratione. Et apud Esaiam. Quo mihi multitudinem victimarum vestrarum? Hinc sunt composita Adquo quoad quocirca quousq; quomodo quoquomodo quoquoversus: quoq; quocq; Aliquo aliquotiens.

Quoad componi videtur ex quo & ad sed prepostere sicut hactenus quaten⁹. Et significat donec siue q̄diu vel quousq; vt Quoad viuaz ero tibi amicus. Cice. lib. offi. Tam diu autē velle debebis quoad te quantum proficias non penitebit. Nihil differt ita loqui. Quoad viuam & quoad moriar. Hec enim q̄uis cōtraria esse videantur: idem tamen significāt quoniaz duo tempora cum inter se opposita sunt: ataq; ita coherentia vt alterius finis cum alterius initio misceatur non refert verum per extremitatem prioris an p initium sequentis locus ipse confinis demonstretur Potest autem esse interrogatiuus. Tereñ. in phor. Quid senē quoad expectatis vestrum? Relatiuū: vt Quoad iussisti parui. Infinitū vt quoadlibet studeo Cicero. Treba. Itaq; quoad opinatus sum me in p/tinciam exiturū quę tibi vltro obtulerim meminisse te credo. Aliquando rei & ingenū facultatem siue tēporis cōmoditatem significat: vt apud eundē in Lel. At quoad possem & liceret ab eius latere nunq; discederem. i. quantū. Aliquādo quantitatē rerū tantum denotat. Idem p lege agraria. Audite vos qui amplissimi populi senatusq; iudicio exercitus habuistis & bella gessistis quoad quēq; peruenit aut peruenerit ex ꝑda ex manubijs: ex auro coronario. Et sic semper exponitur pro quantum.

Quoadeius tota vna dictio significat vsq; vel inquantum vel quantum ad eius vires: vel quantum ab eo. Cice. lib.). de oratore. Officiū est de ijs reb⁹ posse dicere quę ad vsum ciuilē moribus & legibus constituta sunt cū assensione auditorū quoad eius fieri poterit: Idem. Elaboro quoadeius facere possim vt consilia hostium intelligam.

Quoaduscq; eiusdem significationis est scilicet quantū vel quousq;. Actius. Nihil te impedio quoaduscq; rem peragas.

Quocirca significat quamobrem.

Quousq; q̄diu vel vsq; ad quod tempus. Et ponitur interrogatiue. Cice. Quousq; tandē abutere Catilina patientia nostra? Relatiue: vt quousq; volui comedi: id est tam diu comedi: q̄diu volui. Infinite vt quousq; esses didici. Aliquādo significat vsq; ad quē locū: vt Quousq; agri tui fines protraxisti.

Quomodo tota vna dictio: significat quēadmodum. Cice. Quomodo potuissem te cōuenissem. Tale est ac si diceretur. Si quattuor pedibus ad te venire necesse fuisset. Quoquomodo. i. qualicūq; ratione: vt cunq; qualitercūq;.

Quoquoversus vel quoq; versum significat versus oēs partes: qđ vernacula lingua dicim⁹. En quelque partie q̄ on se treuue: vt Quoq; versus se verterit aia hominis ad dolores figitur alibi preterq; in te.

Quoq; significat aliquo id est ad aliquā partē locū ve.

Quocq; ponit pro etiā. Seneca. Tu quocq; simili modo exercere te debes. Aliquando p similiter. Virgilius Vocabere tu quocq; votis.

Quo minus significat: vt nō. Aug. sup Joānē. Si quo minus dixisses vobis. Interdū statim. Virg. Et quo minus arua insequitur. Quandocq; sunt duę partes. Ambro. sup Lucā. Fide tutus putet sibi quo minus ea requirat magis posse suppetere.

Quo iure: quacq; iniuria: prouerbiale est: quasi per fas nefas velis nolis. Teren. in And. Quo iure: quacq; iniuria me precipitē in pistrinū dabit.

Quoniā coniunctio causalis vt quoniam prodest lege. Potest etiaz esse subcōtinuatiua: vt quoniā ambulat mouet. Interdū auctore Festo significat postq̄.

Quod nomen relatiuū est: & cōiunctio causalis cū ponitur pro quia: vt q̄ scribas leto. Et non castigo te q̄ odio habeā: sed quo meliorem efficiā. vbi enim potest esse ibi etiam quia. Et vbi potest esse vt ibi potest esse quo: & ecōtrario. vt Non te castigo: quia odio habeam: sed vt meliorem efficiā. Quandocq; ponit pro sed: & in principio clausule locari solet. Cice. Q̄ si quia a me huius consilij mei causam queratur: ita respōdeo. A quod fit quoddā quodpiā quodcq; qdcūcq; quodlibet: vnūquodcq;.

Quondā aduerbiū tēporis: & mō ꝓteritū tēp⁹ denotat: pro olim: vel aliquando. Cicero. Fuit ista quondam in hac rep. virtus. Modo presens. Virgi. Quondā etiam victis redit in precordia virtus. Ponitur quādocq; pro semper. Idem vt Quondaz in stipulis magnus sine viribus ignis.

Quorsum: versus quē locū quasi quo versum: vt quorsum vadis? Quorsuz seru⁹ tuus iuerat tu uisti: quorsum sit res euasura dubito.

Quot nomen numerale: vt Quot numi tibi sunt. Scio quot nūmos habes habeo tot quot tu.

Quotquot: id est omnes qui.

Quotidie. Vide in dictione Cotidie

Quotiens: significat quot annorum: habet enim antecedentia nomina numeralia vel composita ex numeralibus & anno: vt anniculus biēnis triennis: vt tu es biennis quotennis ille: Quidā etiam vsurpant quotenniū sicut septennium.

Quotenus: relatiuum diuisiuū significat vsq; ad quem numerū. Cicero ad Atticum. In ripa nescio quotenorum iugerum.

Quotus relatiuum ordinale quo significatur cuius numeri: siue in quo numero aut ordine: vt sum primus in ciuitate: quotus es in tua. Quandocq; ponitur pro quot. Mar. Dic quotus es: quāti cupias cgnare: nec vllum Addideris verbū mensa parata tibi est. i. quot estis: & quot tecū habes: Quādocq; significat cōtinuā quantitatem & ponitur pro quantus. Juue. Quota portio fecis achęę.

Quotusquisq; in singulari: idem significat quod nomē numerale quot: vt quotusquisq; est qui aliter sentiat Aug. lib. xix. de ciuita. dei. Quotusquisq; hominū est cui ꝓfunditas vtilitatis hui⁹ appareat. Et est vetus elegansq; locutio per interrogationē & ad paucitatē referri: vt quotusquisq; studet? hoc est q̄ pauci sunt qui studeāt. Cice. Pro plancio: Quotusquisq; iuris peritus est: quotusquisq; disertus est?

Quotuplus: ad mensuram vel ad pondus refertur: vt Deus ager reddit decuplum quotuplum non reddit tuus.

Quotuplex quot generum.

R Littera semiuocalis est: & liquida quę post mutam in eadem syllaba posita precedentem syllabā modo longam modo breuē facit: vt Ouidius in dictione patrē exemplum posuit. Jam patrem famulosq; patris: lucemq; timebam: vbi pa. syllaba & producitur et corripitur. Et apud grecos in initio dictionum r littera recipit aspirationem: vt Rhadamanthus: rhea & huiusmodi. Conuertiturq; nōnunq; in l vt intelligo ꝓ interlego. Pelluceo pro perluceo: in simplicibus vt niger nigellus: vmbra umbella. In s vt arbos ꝓ arbor: odos pro odor. Transit in duo ss vt vro vssi: gero gessi. In u consonantē: vt sero seui. Tero trui. In n: vt Eneus pro ereus.

R Ante A

Rabies ei: ꝛ rabia ę. a rapio: morbus canū: cum veluti furore quodā actu: hucatq; illuc rapiuntur nec vllum quietis locum inuenunt. Alij rabiem quasi rauiem dici putant a raucitate vocis: quā rabiosi habent similem canis latratui. hinc

Rabiosus quia rabiem habet. Plinius lib. xxix. Datur morsis a rabioso ne rabidi fiant. Ponitur quandoq; rabiosus pro iracundia pleno qui veluti rabie agitatus videatur.

Rabiosulus diminutiū. Cice. Trebra Primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti.

Rabidus qui rabiem habet.

Rabio is: nimia ira ꝛ quasi rabie agitor. Varro. Quid est quod latras? quid rabis? quid vis? Cecil. Rabia rabere se ait.

Rabula a rabie vt quidā volunt ꝛ a raui. i. raucitate: vt is sit Rabula qui in negocijs agēdis acer est ꝛ rabiosus. Unde ꝛ pro aduocato ꝛ causarum patrono accipi solet. Vel dicitur a radendis auribus. Nam vt a fando fabula: a nando nabula: a stādo stabula a pascēdo pabula: ita a radendo rabula. Nec alia ratione rabulas in foro dictos puto q̄ radant. i. offendāt aures ꝛ vt ait. Quintil. Mimia verbositate feriāt quasi ab instrumento illo nuncupati quod rabula cōmodius q̄ radula vocari possit: hodie q̄q; vulgus ipsos garrulos ꝛ linguaces: ab alio instrumēto Ludiculas ꝛ pistilla cognominat. Quintil. Super omnia perit illa que Cice. in ora. Non enim declamatores aliquē deludo: aut rabulam de foro sed doctissimū aut perfectissimū querimus. Idem quasi rabule qui sibi diserti non videntur nisi omnia tumultu ꝛ vociferatione concusserint.

Racemus penul. pro. pars botryonis siue potius ipse botryon qui ꝛ botrys more greco ꝛ botryus hoc est integer vuę racemus. Est enim illa testa vuarum plurima grana continens.

Racemosus a um. qō est racemis plenum. Pli. Vedere modo racemosa est. Racemat⁹ a um: qō racemos habet. Idem libro. xviij. de panico. Paruis racemato paniculis.

Racemarius malleolus: ex quo pāpini pullulāt vel sterilis: vel certe minus feraces: vt inquit Col. lib. iiij.

Racha: nomen hebreum est inquit Piero. qō idem est qō κενος id est inanis aut vacuus: quem nos possumus vulgata iniuria absq; cerebro nuncupare. Quidam ethymologiā huius nominis de greco trahere voluerūt putantes dici pannosum Grece enim παρρος rachos dicitur. Sed nos huius verbi ꝓprietatem subtilius ꝓspicientes nihil intelligimus aliud esse racha nisi vocem incognitā irati animi cōmotionem significantis quales sunt interiectiones apud grāmaticos: sicut a dolente heu. Ab irascente hem. ꝛ huiusmodi. Aug. super Matthēū. Racha vox indignantis animi motum significans.

Rado is ſi sum: complano incido extirpo mundo. Col. libro. ix. Sic tamen ne quid radatur. Piero. in Leui. Die septima radet capillos capitis barbamq; ꝛ supercilia ac totius corporis pilos. Juuena. Nam sergius iam radere guttur ceperat. Per translationē ponitur ꝓ ledo laceroq;. Quintil. li. iiij. Me ieiuna atq; arida traditio auerteret animos: ꝛ aures ꝑsertim delicatas raderet: hoc est offenderet fatigaretq;. Huic composita sunt Abrado: adrado: iurtarado. Col. lib. iij. Reliquam partem que continēs matri est adradito ne superuacua sarmenta procreet. Circūrado. Idē libro. iiij. Recentissimū eligatur sarmentū ꝛ leniter circūrasum vt cortex tantū detrahatur. Corrado: derado: de aliquo rado. Plinius. Quod derasum est terię ꝛ cribrat. Erado extra rado. Col. li. iij. Postea surculos quos inserere voles eradito tam alte q̄ cuneum dimisisti: sed ita ne medullā: neue alterius partis corticem ledas. Interrado in medio rado. Idem in eodem. Nam si spisse posueris neq; in terra quid ferre poteris: nec ipse fructuose erunt nisi interraseris. Obrado circūrado. Et oia habent pe. ꝓductam.

Rasito as: penulti. correpta significat sepe rado. Bel. libro. ij. Comperimus autem ceteros quoq; in his temporibus nobiles viros barbam in eiusmodi ętate rasitauisse.

Rasores qui radunt. Et ꝓ translationē fidicinas qui videntur chordas ictu radere.

Rasura ipse radendi actus. Col. lib. v. Eaq; rasura ita deducitur.

Rasamentum. Idem. Terebra gallica non scobem sed rasamenta facit.

Rasilis ꝛ hoc rasile penul. correpta quasi rasum nihil extantis ac redundantis plenitudinis. Virgi. cū Et torno rasile buxum: quasi rasibile dixit.

Rasorius a um: quod ad radendū pertinet. Unde dicimus cultros rasorios.

Radix dicta est q̄ sepe effossa parum per terra raditur: vt arbor melius fructicescat. Plinius. Cum pali defixi radices ęgisset. Huius diminutiū est radicula.

Radicula parua radix. Colu. libro. iiij. Idem penus auctor ꝓbat vinacea ꝓmixta stercore depositis seminibus in scrobem mouere q̄ illa prouocent ꝛ alliciāt nouas radiculas. Et radicula vocatur herba succum habens lauādis lanis cōmodissimū: hanc greci Struthion: ꝛ lanaria ob id a nostris vocatur.

Radico as: penul. pro. radicem facio: ꝛ radicem capio dicitur Pli. li. xviij. Frumēta multis radicant fibris Hinc componitur Eradico: quod est vsq; ad radices euello. Piero. in ꝓfa. psal. Cogitis ergo vt veluti quoddā nouale scissum iam aruum exerceam ꝛ obliquis sulcis renascētes spinas eradicem.

Radifico as: similiter significat radices facio.

Radicitus penul. cor. aduerbiū significat a radice: vnde ꝛ pro omnino quandoq; ponit.

Radius splendor a sole micans. Varro. O summe sol qui totam hanc mundi cōpagem tuis radijs illustras Transfertur ꝛ ad fulgorem oculorum. Pli. Cuius ex oculis radij nocte micātes cernunt. Bel. Stoici causas esse videndi dicunt radiorū ex oculis in ea quę videri queunt emissiones. Item radius dicit virga qua Geometre lineas iudicant. Virgi. Descripsit radio totū qui gentibus orbē Inuenta autē est hęc ars tempore quo nilus plus ęquo crescēs confudit terminos possessionum: ad quos innouādos adhibiti sunt philosophi: qui lineis diuiserunt agros. Inde Geometria dicitur cum non tantū terrę sed etiam maris ꝛ cęli ꝛ aeris spacia metiri consueuerūt. Item Textoris instrumentū qō vulgo druellam nominant: quo tele annectuntur radius dicitur. Idem. Excussi manibus rudij reuolutaq; pensa. Radij quoq; rotarū dicunt: vt apud eundem. Hinc radios triuere rotis. Instrumentū etiam quo raduntur mensurę radius vocatur qō alio nomine bostrion nominat. Plau. Dij deęq; omnes tantā nobis letitiā: tot gaudia sine radio cumuletis. Et radij dicūtur oliue oblonge. Virg. Nec pingues vnam in faciem nascuntur oliue. Orchades ꝛ radij ꝛ armara pausia bacca.

Radio radios emitto: fulgeo. Piero. in ꝓlo. Paral. Ubicūq; astriscos id est stellas radiare in hoc volumine videritis: ibi sciatis de hebreo additum quod in latinis codicibus nō habetur. Ouidius lib. ij. me. Argenti bifores radiabant lumina value. Hinc componitur Irradio qō est illustro ꝛ quasi intus radio. Plautus. Faciunt qō consueuerunt: irradiant salibus

mensam: omnis ad risum ꝓuocant.

Radula penultima cōrepta. Instrumentū ferreū a radendo dictum. Unde pix radulana est dicta que radula eraditur. Plinius libro. xiiij. Radulana pice ac resina condire musta.

Ragades ⁊ ragadia fissure sunt ⁊ rime inter sedis vitia annumerate quorū crebra mentio est apud Plinium. Auicenna non solum in ano sed in mentula nasci ragadas ꝓdidit. De quo ⁊ in dictione Condilomata.

Rālla genus vestis a raritate. Nam rarū facit diminutiuū rallū. Plau. Toga ralla: tunica spissa.

Rallum a radendo ferrum illud quo vomeres idētidez purgantur in arando.

Ramex genus hernie. Uide in dictione hernia. Hinc ramicosus qui patitur illum morbū. Col. lib. ⁊. aliter accipit ramices cum inquit de Uinario constituendo Deinde per transuersa laterum caua transmittuntur ramices qui exitus ferarū obserent.

Ramēta tenuis cuiuscz rei particulata: a radēdo quasi rasura. Unde ramenta auri: ramenta argenti: lignoꝝ ⁊ ceterarū rerū dicimus: cum fodatur aliquid animalis ex tritu siue excursu: aut ex arena fluuiorum. Unde Plinius lib. xxxiij. Apud nos tribus modis fluminū ramentis. s. aurum inuenitur: nec ullū absolutius aurum est cursu ipso tritucz perpolitum.

Ramus arboris pars est cuius diminutiuū est ramuscu lus. Dicit ⁊ ramulus. Col. Et cū primū germina tumebunt de ramulis amniculis eos ligato.

Ramale idem qō ramus. Ouidius li. viij. meta. Vultifidasqz faces ramaliaqz arida tecto. Persius. Et ramale vetus.

Rameus a um: quod ex ramo est. Virgilius libro. iiij. Georg. Et ramea costis subiciunt fragmēta thymū cassiasqz recentes.

Rammus genus sentium asperrimū aculeis ⁊ flore gratissimū: ait Piero. super illud psal. Priusqz intelligerent spinę vestre ramnū. Et rhamnus cum h̄ genitiuum facit rhamnuntis sicut Amathus untis. Trapezus untis. Et est attice regionis pagus ex quo formatur Rhamnusius a um: qō est ex rhamno. Terēn. in And. Hoc certe scio rhamnusium se aiebat. Inde rhamnusia indignatiōis dea quā greci ῥαμνουσιν vocant. Nam cum narcisus formę bonitate abuteretur superbius: recte fingitur eiusmodi dea aduersus eos qui bonis ꝓsentib⁹ sit indignus. Nemesis inqz indignationem significat: cuius simulachrū pulcherrimū eo in loco colebatur. Quod quidem marmoreū tradunt a phidia vlnarum in altitudine decem factū. De hac Ouidi⁹ libro. v. de tris. Exiget ad dignus vltrix rhamnusia pœnas.

Rana genus animalis palustris: ranarum alie sunt terrestres licet in aquis dulcibus degant: alie marine. Ex terrestribus quedam in vepribus tantū viuūt et rubete appellantur. Alie inter harūdines fruticesqz versantur. Est ⁊ rana arborem scandens: ⁊ ex ea voci ferans ob id a calamis calamita. Rane etiā morbus est qui bobus accidere solet. Colu. libro. vij. Solent etiā fastidiosa cibo afferre vitiosa incrementa linguę quas ranas vocant veterinarij.

Ranunculus diminutiuū est a rana. Ambro. lib. Hexa. Culices ⁊ ranūculi circa genitales strepūt paludes.

Ranceo ces cui: rancorem habeo siue puteo.

Rancor putor quidam: a ranceo nomen verbale: sicut Acor ab aceo: albor ab albeo. Palladius in reb⁹ rusticis: Receptacula olei semp sint munda ne nouos sapores veteri rancore infecta corrūpant.

Rancidus a um: qō est rancore putidū. Hora. Rancidum aprū antiqui laudabāt nō qz nasus Illis nullus erat sed credo hac mente ꝓ hospes tardius aduenies vitiatū cōmodius qz integrū ędax dns cōsumeret. Huius diminutiuū rancidulus. Iuue. Mō tamē his illa vnqz opsonia fiunt rancidula.

Rantū dixerūt veteres quadrantē: ꝙ in eo ⁊ triente ratis fuerit effigies: quēadmodū nauis in asse.

Rapio pis pui ptum: significat per vim aut cum festinantia siue cum furore rapio: traho/cuello/aufero. Terē. in and. Sublime hūc intro rape quātū potes. Lactā. li. v. Alios etiā in ꝓsortio mali sui rapiūt: qsi habituri solatiū de ꝓditione multorū. i. trahunt Virgilius. Qui faceret quo se rapta bis coniuge ferret: id est ablata. Et li. j. Geor. Atqz illū in ꝓceps ꝓno rapit alueus amni. i. subito rapit. Aliqn rapę est vim afferre vitiare. Et ꝓprie de virginibus atqz impuberibus pueris etiā si loco non dimoueant. Virgi. Et rapti ganymedis honores. Sene. Rapta raptoris aut mortē: aut indotatas nuptias optet. Composita Abripio/arripio/corripio/deripio/diripio/eripio/irripio: ꝓripio/ꝓripio/⁊ surripio.

Rapto as: frequenter rapio trabo. Virgi. Ter circum iliacos raptauerat hectora muros. Et lib. iij. georg. Sed me parnasi deserta ꝑ auia dulcis raptat amor.

Raptito as penultima correpta aliud frequentatiuum a rapto raptas.

Rapax auidus ⁊ rapinis semper intentus. Sueto. Inopia rapax metu seuus: Hinc rapacitas. Columella libro. j. Nisi maxima vel negligentia serui vel rapacitas interuenit.

Raptor qui rapit. Ambrosius. Raptores non nisi alienа diripiunt.

Rapo onis: idem qō raptor. Pompo. Ne vos corrumpent auri argentiqz rapones.

Rapidus velox ab eorum qui rapiunt celeritate dictus Unde amnis rapidus qui cū celeritate ⁊ furore labit

Raptio: rapina ⁊ raptus distinguuntur ab inuicem: ꝙ raptio ad personā: rapina ad rem: raptus ad stuprū referat. Terēn. in adel. Disperij thesiphonē audiui filiū vna in raptione fuisse cum echino. Lice. Quas res luxurtes in flagitijs: crudelitas in supplicijs: auaricia in rapinis: superbia in contumelijs efficere potuisset. Idem. Matronarū cedes: virginū raptus: Col. etiā rapinas vocat culturas raporū.

Rapinator a rapina raptor dicit. Lucil. Homo impudicus impune est rapinator.

Raptim aduerbiū significat cū festinatione.

Rapa ę. dicitur ꝙ passim rapiatur. Palladius. Rapa mutat in napos in alio solo per biennium sata. Alio ꝓ napus trāsit in rapam. Dicit ⁊ rapū neu. genere. Mar. Hęc tibi brumali gaudētia frigore rapa. Varro. Ex semine brassice vetere sato nasci aiunt rapa. ⁊ cōtra ex raporū brassicā. Col. lib. ū. Ab his legumi nibus ratio est habenda napoꝝ raporūqz magis vtilia rapa sunt. Piero. ꝓ ad Eusto. Uix raris fabis ⁊ rapibus cū rudi hordeaceo pane saturant.

Rapulū diminutiuū a rapum. Hora. in ser. Captus vt aiebat cene acria circū rapula. Et iterum. Cū rapula plenus atqz acidas mauult inulas.

Rapunculas a rapo radicis exigue qui comedit in acetarijs: rapunculū vernaculi nostri dicitant.

Rapacia orū: raporū frondes quas homines decoctas in cibum sumunt. Plinius. Et homini nō minor rapactorū gratiā q̄ cimarum.

Raphanus penultima correpta: genus radicis notę cognitibilisqz. Plinius. Fertur in templo Appollinis delphici adeo ceteris herbis ꝓlatus raphanus: vt ex auro diceretur: beta ex argento: rapū ex plumbo. Refert Alexander aphrodiseus esse calidum humores exsiccare et attenuare. Mouere ex humoribus spūs: ac eos exhaurire ⁊ extinguere dum ꝙ os eructat. Est ⁊ aliud raphani genus Armoracia a nostris dicitur. Quidā hoc nomen aspirant in prima.

Rarus a um: ꝓprie dicitur qđ nou est densum. Interdum ponitur ꝓ prestāti: qñ omnia preclara rara sunt. Virgi. Hic rarū tamen in dumis holus. Piero. Rara est virtus nec a pluribus appetitur.

Rarenter aduerbiuz idem qđ raro. Gel. lib.). Rarus nō dicit rare: sed alīū raro dicūt: alīū rarenter.

Raro as: rarū facio. Cuius composita sunt Disraro et Interraro: qđ est in medio rarū facio. Col. lib. v. vtit.

Rarefacio. Idē lib. vij. Hoc autē facile contingit si pus rarefeceris etiā eas partis supra quas ramū secaturus es ligno aut stramentis texeris.

Raripilus a um: penul. cor. qđ habz raros pilos. Col. in ꝓfa. Et id ipsum aliter curatur mutilū et raripilā aliter cornutum et setosum.

Rarescere significat rarum fieri siue deficere. Col. li. iiij Negligētia cultorū magna pars deperit: et interius seminū ceteraq; virentia rarescunt. Lactan. lib. vij. Ira enim iusticia rarescet: et impietas et auaricia et cupiditas et libido crebrescet.

Rastrum et raster mas. generis. Terē. Et istos rastros interea depone. Virg. Rastraq; incurues exum tribuere ligones. Dicūt aūt rastra seu rastri qui et rutabri vocant ꝓprie quibus ꝑ fenisecia festucas abradimus a quo abrasu rastelli sunt noiati: vt inquit Varli.). de re rus. Tū de ꝓratis inquit stipulam rastellis eradi atq; addere fenesecio cumulū quo facto sicilienda ꝓrata. i. falcibus cōsectāda. Verū et stabulariozuz vsibus deputanē: bisdē quoq; terrā effodiūt. Sue. in Nero. Tubaq; signo dato primus rastello humum effodit et chorbulę cōgestā humeris extulit.

Rastelli. Vide in dictione Rastrum.

Ratus a um: participiū a reor reris qđ significat puto. imagino. Plin. Reor quoq; ratus facit participiū vt puto differētię causa: quia ritus aliud significat: et retus ꝓ reatus dicebant: quō saucius ꝓ sauciat°: lassus ꝓ lassatus. Plau. in amph. Victis hostibus quos nemo superari posse ratus est. Aliquando ratus dicitur firmus: certus. Terē. in Hecy. Me qđ ego egissem esset ratum.

Ratifico as approbo: et quod actum est confirmo. Veteres ratare ꝓ ratificare dicebant. Unde est irritare contrarium.

Ratio a ratum supino fit. Et est vis illa animi qua a ceteris animalibus homo disiungit. Quę sic diffinitur ab Augusti. lib. ij. de ordine q̄ sit mentis motio: ad ea q̄ discutiuntur distinguendi et cōnectendi potens. Vñ ab Horatio ponitur ꝓ ratiocinatione et discursu animi ad inuestigandā verum. Cice. lib. ij. ad Herē. Rō est causa q̄ demōstrat verū esse id qđ intendimus bene subiectiōe. Seneca. Quid est rō nisi nature imitatio? Sequit ratio naturā et bonū sine rōne nullū est: et virtus non aliud q̄ recta rō. Aliq̄n tū rō ponit ꝓ respectu et cura. Cice. Plāco. Peto a te vt me rōnes habere velis: et salutis et dignitatis mee. Sic dicim° habēda est ratio bonoris: rō rei familiaris. Idē lib. ij. offi. Habēda rō est rei familiaris: quā qdē delabi sine re flagiosum est. Si vo iūgat cū ꝓpositiōe cū: significat negociū. Idē in Cato. Rōnē habz cū terra q̄ nūq; recusat imperiū. Et ad Atticū. Cū oibus musis rōnē habere cogito. Aliq̄n ponit ꝓ causa: vt apud eundē V. Catoni. Cū aūt ad Libistra ꝓter rōnē belli q̄nq; dies essem morat°. Aliq̄n ꝓ modo via et forma. Salu. Et ego vobis in qt si modo vultis esse viri rationē ostendā qua tāta ista fugiatis. Et rō q̄nq; dicit suppuratio vel calculus siue expensa. Plaut° in aul. Supputat rō cū argētario. Idē in amp. Et vt res rōnesq; viroz oim bene expedire vultis. Tū rōnari° codex in quo accepti et expensi rōnes describunt. Sue. in Cesa. Seruitia recentioza immēso prēcio et cuius etiā ipsum puderet sic vt vetaret rationib° inferri: id est nolebat in rōnario pscribi eā sūmā quā impenderat in emptione seruoz. Ratio etiā ꝓportio dicit: vel si quādo numerus ad numerū habet ꝓportionē quaz nos rectū dicim° rōnē vel duplā vel triplā vt octuoz ad duo: et sex ad duo. Rōnē purgare. Vide in dictione Purgo. Rōnē cōstare est equā legitimāq; rationē ostendi aut apparere ostendi posse. Plin. iunior. Mirū est q̄ singulis diebus in vbe rō aut cōstet aut constare videat: cū pluribus cunctisq; nō cōstet.

Ratiuncula diminutiuū. Terē. in Phoz. Erat ei de retiūcula iāpridē apud me reliquū paurillulū numoz.

Rationale: philosophi dixerunt esse qđ ratione vteret vel vti posset. Unde dicimus hominem esse animal rationale et mortale. Hic genere posito qđ animal est dictum: videmus additas duas differentias quibus admonendus erat homo et quo sibi redeūdum esset: et vnde fugiendum. Nam vt progressus anime vsq; ad mortalia lapsus est: ita regressus esse in rationem debet. Uno verbo a bestijs qđ rationale: alio a diuinis separat qđ mortale dicitur. Illud nisi tenuerit: bestia erit. Hinc nisi se auerterit diuina non erit. Rationale substantiuum genus vestis sacerdotalis est. Piero. ad Fabiolam. Rationale etiaz dicitur genus vestis apud hebreos olim: greçe logion: nos rationale possumus appellare: pannus est breuis q̄ auro babens magnitudinē palmi per quadrū et duplę ne facile rumpatur.

Rationabile dicitur qđ cum ratione factum dictum ve est. Cuius cōtrarium est Irrationabile. Itaq; domū aliquam rationabilem possumus dicere: nostrūq; sermonem. Rationales autem vel illum qui hanc fecit: vel nos qui loquimur. Ergo procedit ratio ab anima rationali in ea quę vel fiunt rationabilia vel dicūtur. Duo ergo sunt in quibus potentia vel vis rationis possit etiam ipsis sensibus admoueri opera hominum que videtur et verba que audiunt. In vtroq; autem vtitur mens gemino nuncio ꝓ corporis necessitate. Uno qui oculorum est: altero qui aurium. Ita cum aliquid videmus congruentibus sibi partibus figuratum non absurde dicimus rationabiliter apparere. Item cum aliquid bene concinnere audiuimus: non dubitamus dicere q̄ rationabiliter sonat. Irrationabile vero qđ his caret. Quintilia. libro. ij. Sed qz carēt sermone quę id faciūt muta atq; irrationabilia vocantur.

Rationarius: liber in quo rationes rerū gestaz cōtinentur. Sueto. in Aug. Rursus tedio diuturne valitudinis cum etiam a magistratibus ac senatu domum accitis: rationariū imperū tradidit. Et rationarius liber accepti et expensi: vt supra in dictione ratio. Itez rationarius qui rationariū conficit vel qui rationib° ꝓeest. Marcellinus. Quidam ex mercatore opulēto rationarius apparitor.

Ratiocinoz penultima correpta significat ꝑ rationem quandā deprehendo/colligo/cōputo. Gel. li.). Plutarchus in lib. quē conscripsit scite subtiliterq; ratiocinatū Pythagorā dicit in reperienda modulādaq; statua lōgitudinisq; prēstātia. Cice. libro. j. Tus. Et nos metuendi ratiocinādiq; vtilitate inspecta huius artis terminauimus modus. Hinc ratiocinatores dicti sunt: qui calculatores vulgo nominantur. Mar. Nec calculator nec notarius velox maiore: quisq; circulo coroneē. Ratiocinatio inquit Aug. lib. de imoztalitate anime: est a certis ad incertorū indagationē nitens cogitatio.

Ratis et rates ꝑm Probum efferri potest. Et ꝓprie rates dicūtur connexe et recte compacte inuicem trabes quę per aquā trahuntur. Abusiue a poetis vsurpant ꝓ nauibus. Virg. Disiecitq; rates.

Raudum dicebāt ęs, Vide in dictione Rudus.

Rauēna vbs in octaua regione Italię. Sabinorū oppidū in ora littoris Adriatici olim tota ligneis compacta ędificijs: aquis diffusa: pontibusq; ac lembis ītegrata a thessalis cōdita phibet. Et cū a mari fiunt inundationes nō mediocre accipit partē cęni paluſtris. De hac Syrius lib. viij. Lenta paludoso ,pscindunt stagna Rauēne. Hinc ortus est Cassiodorus senator: qui multa eruditissime scripsit.

Rauis raucedo vocaē quę fit aut nimia siccitate ,pter clamorē: aut nimio humore ad vocis loca fluente: ex quibus vox homini plerūq; negaē. Plu. in au. Huc cine deduxisti me ad senem parcissimū: vbi si quid poscamus ad rauim poscam⁹ prius q̄ bibā: deq; dēt: Hinc rauio is: r rauus a um.

Rauum veteres dixerunt obtusum. Unde raua vox obtusa r parū liquida. Rauus color obtusus. i. mixtus niger cum fuluo: color inter flauū r cęsium. Cice. lib. iij. acad. Quia nobis metipsis tū ceruleū tum rauum videtur qđq; nunc sole collucet.

Rauisellus diminutiuū a rauo. Plau. Quis inq̄t hęc mulier r ille rauisellus qui venit.

Raucus qui nimio clamore vel alia causa vocem obtusam habet. Aliquādo tū refertur ad optimā vocem. Virgi. Dant sonitū rauci p saxa liquētia cygni. Hinc raucitas r raucedo pro vocis obtusitate.

Rauces vermes terreni: radices arborū ledētes. Pli. Olea vbi quercus effossa sit male ponit: q̄ vermes qui rauce vocant in radice quercus nascūt r trāseūt.

Raucio is. rauci rausum raucus sum. A quo Irraucio. Est r rauceo es: a quo rauceſco r irrauceo.

R Ante E

Re ꝓpositio p Apocopē a retro facta videt. Ūñ respicio retro aspicio reuerto: retrouerto: reposco rez datam retro posco. Et non nisi composita reperitur: quę etiā alias significationes habet. Nam quādoq; perfectionē denotat vt recognosco. Quandoq; reiprocationem: vt redamo: Ūñq; cōtra siue aduersus vt reluctor repugno resisto: Ūñq; iterum atq; iteruz seu sepe: vt reputo: Ūñq; de nouo: vt renouo: q̄ est rursus nouum facio: Ūñq; inde: vt remouco: Ūñq; valde vt redundo: Quādoq; longe. Virgi. li. iij. Italiā petere r terras tentare repostas. Ser. i. lōge positas: Ūñq; denotat cōtrarietatē suoz simplicīū: vt retego q̄ tecum erat denudo. Resigno q̄ signatum erat aperio. Recludo clausuz patefacio: Ūñq; habet diuersam licet nō contrariā a suis simplicibus significationem: vt scisco. Nam cum scire sit cognoscere rescire tū siue rescīscere nō est rursus cognoscere: sed factū aliq̄ occulti⁹ r inopinatū insperatūq; cognoscere re: aduertere. De hoc loco suo. Sic respondeo q̄ nō solū redico aut repromitto: sed re atq; affectu satisfacio. Habet aliquando re eandem significationē quā habet simplex: vt repręsento. Componit autē cū dictione ab a incipiente: vt redamo redarguo. b vt rebello. c vt recurro. d vt reddo. e vt redeo. f vt refero. g vt regredior. h vt redhibeo. i vt reiicio. l vt relego. m vt remigro. n vt renitor. p vt repugno. q vt requiro. s vt resarcio. t vt retineo. u vt reuertor. Sed cuz a. e. r h. interponit d. causa euphonię.

Reapse significat re ipsa. Pacu. Si non est ingratum reapse quod feci.

Reate ciuitas in Umbria: ex qua Uespasianus origi nem duxit.

Reatus us: culpa crimen.

Rebello as: ex re et bello proprie significat repugno. Unde rebelles dicunt qui in fide nō ꝑmanēt: r iussis potestatū repugnāt. Et rebellio repugnātia. Rebellare vulnera seu vitia dicūtur q̄ semel curata repullulant. Pli. Strumeq; herbę est: qua rursus sata rebellare credunt herbarū q̄ curauerūt vitia.

Rebla regio babyloniorum: vel vbs que nunc Antiochia dicitur.

Reboo as: er re r boo mugio. Græcū est (vt inq̄t Ser. in cō. Ge. Nam apud latinos nullum verbum est qđ ante o finalē habeat o: excepto inchoo: qđ tamen maiores aliter scribebant: aspirationem interponentes duobus vocalibus r dicebant inchoo p translationē tamen roboare significat resonare. Virgi. li. iij. geor. Reboant sylueq; r magnus olympus.

Recalesco rursus calesco. Cice. lib. iij. de natura deoz. Quod nostris quoq; corporibus contingit: cū motu atq; agitatione recalescunt.

Recaluaster diminutiuuz est: significat eum qui fronte calua est: nō toto capite quasi recaluatul⁹. Legi quendā alioquin eruditū exponentē recaluastrū esse retro caluū: qđ falsum esse constat ex auctoritate Uiero. in Leui. scribēs. Si a frōte ceciderint pili recaluaster r mūdus. Dicitur r recaluus. Plau. in ru. Ecquem recaluum ac silonē senem. Uiero. contra Joui. Recalua fronte de socrate. Hinc recaluo as.

Recanetū ciuitas in Italia q̄ a pulcis recinata dicebat

Recedo is: abeo discedo. Unde recessus pro discessu: Aliq̄n protraho extendo: a quo recessus pro spacio. Curtius. In eo nemore longo recessu domus erat. Et recedere est retro cedere: a quo fit aduerbium recessim: quod est retro cedendo. Plautus. Recessim cedam ad parietem.

Recello is: reduco: reclino: sicut excello in altum extollo. Apul. lib. x. de asi. Illa cū quotiens ei parcēs nares recellebā accedens: totiēs nisu rabido et spinam prehendēs ad eā applicioze nexu inherebat.

Recelliciunie dicte sunt meritorie meretrices quę desultura quadā r assultura mouēt clunes: vti venus concinnioz incensoi prestetur. Plautus. An vis interista versarier procedas pistorum amicas recelliciunias alicarias.

Recens nomē significat nouū: hoc est qđ nuper accidit Unde recentior recentissimus aduerbium recenter. Cice. Morū recentioz nunq̄ dictum ab vllo qđ sciā. Idē Au. Cicinne. Cōmemorarē non solū veterū sed horū etiā recentiū vel ducum vel comitū tuorū grauissimos casus. Inuenit etiā recēs aduerbiū. Plau. Qui recens ex agro venerat. Virgilius. Sole recēs orto: id est recenti tempore.

Recentari: renouari: r denuo recens fieri. Actius. Jam albicascit phebus r recētatur cōmune lumen hominibus et voluptas.

Recenseo es: recognosco r summā totius populi per numeros colligo. Ūñ recēsus ,p recensione r recognitione dicitur. Et recensiti qui p recensum numerati sunt. Sue. in Cęsa. Recēsuz populi vicatim p pōs insularū egit. Et in lib. Numeri scriptū est q̄ recēsiti sunt a viginti annis oēs q̄ poterāt ad bella ,pcedere.

Recido is: penul. cor. recidi recasum significat retro siue iterū cado: r semp ,ducit re. Prop. Recidit inq̄ suos mensa supina pedes. Ambro. de obitu Satyri: ,p simplici posuit. Semp optaui vt si quę turbationes vel ecclesiā vel me manerēt: in me pot⁹ ac meā recīderent domum.

Recidiuus a um: pe. ,ducta significat qđ recidit. Virgilius lib. iiij. Et recidiua manu posuissem pergama victis. i. quę reciderunt quasi didoni se purgās dicat eneas. Si mihi licuisset ruinas troie protinus instaurassem: nō tot tantisq; laboribus ac periculis cōdere nouā vbē quęsissem. Similiter capit illud ex lib. vi. Quin idē veneri pare⁹ suus r paris alter Funestęq; iterū recidiua in pgama tede. licet Ser. interpretet recidiua post casum restitura. Quod minime vez est cū nunq̄ restituta fuerint. Nam r si febres a Pli. re

cidiue dicant: nō ꝓprie: neq; ex vocabuli significatione sit sed ex appellatione tm̄: quasi recidiuorum febres ꝓpter eos qui in eas incidūt: z post eaz depulsionem restituunt rediuiue ꝓprie non recidiue dicūt qz tū non recidūt siue nō depellunt sed reuiuiscūt z integrant. Recidiuus igit qui recidit. i. qui retro vel rursus cadit: z nō possit ꝑmanere. Vñ etiā eius simplex Cadiuus q̄ cadit. Pli. lib. xv. Colligi mala post equinoctiū autūnale neq; ante sextā decimā lunā neq; ante primā horā cadiua separari stramentis: storeis paleis ve substernit: rara cōponi vt limites peruij spiritum equalem accipiant. Similem significationē habent reliqua nomina in uus terminata: vt natiuus: votiuus: rediuiuus.

Recido is cidi sum: penul. ꝑdu. ex re z cedo: qō incido significat quasi retro seco. Unde recisos ramos dicimus: id est resecatos.

Recisamentū a recido paruū fruſtū z quasi ramentū ex aliquo recisum. Pli. Ocyssime ꝺo eruginē cōtrahit ex cozonarium recitamētis in acetū additis.

Recipio is: penul. coz. ex re z capio. proprie recipere dicimus quādo quis aliquid qō tradidit recipit: quasi retro vel rursus capio. Liuius. lib. ix. Recipiant arma que p pactionē tradiderūt. Qñq; pro admittere: accipere. Cice. lib. ij. offi. Cyrillū quendā suadentem vt in vbe manerent: rex̄q; reciperent lapidib⁹ obruerūt. Qñq; p reuocare. Virg. Sic oze effata recepit ad sese. Qñq; in tutuz reducere: liberare. Idem. Hedioq; ex hoste recepi. Hinc receptus us ꝑ reductione. Et recipe seruū. Ulp. dicit refugiū esse abscondendi causa seruo ꝓstare: vel in suo agro vel in alieno loco ędificio ve: qō receptuz dare vulgo dicit. Qñq; simpliciter reducere. Plau. in cap. Inde me cōtinuo recipiā rursuz domū. Qñq; recuperare. Cice. in Cato. Tarētū ꝺo qua vigilāria quo ꝓsilio recepit: tū ꝺem me audiēte salinatozi q̄ amisso oppido fugerat ꝺin arcē gloriāti atq; dicenti. Hea opa Quinte Fabi Tarētum recepisti. Et certe inquit ridens nisi tu amisisses nunq; recepissem. Qñq; excipe ad vsum suū z reseruare qō sit cū venditis ceteris sibi quippiā reseruat. Plau. Ubi nunc adolescens habet: posticulū hoc recepit cū ędes venderet. Hinc receptitius seruus appellatus est nuptę mulieris ꝓprius: quē. s. cū dotem marito daret: sibi reseruauit: quotiens em̄ mulier in dāda viro dotę aliqua ex suis bonis retinet: nec ea ad virū transmittit: recipe ea dicit. Qñq; prosternere. Virg. li. viij. Totū cui cominus ensem cōdidit assurgēs z multa morte recepit/qō z ꝑ accepit exponi pōt. Sicut cū dicimus. Accepit eum crudeliter vel malis modis. Significat etiam facienda suscipere z cū obligatione ꝓmittere. Cice. Crasso. Que tibi ꝓmitto ac recipio sanctissime esse obseruaturū. Qñq; simpliciter ꝓmittere. Licinna ad Ci. Sed tū ego filio dirā librū legeret: z ea cōditione daret si recipes te correcturū. Ci. Bruto. ꝑ polliceor posuit cū inquit. In ipsa causa exponēda satis etiā de probitate dixi: sed tū seꝑatim ex me recipio fore eū tibi z voluptati z vsui. Mā z modestū hoiem cognosco z prudentē z cupiditate omni remotissimū: ꝓterea magni laboris: sūmeq; industrię: neq; hęc polliceri debeo q̄ tibi ipsi si bñ cognoris indicāda sunt. Seruat Cice. morē suū vt difficile verbū recipio ꝑ facile polliceor postea do

Recepti in ciuitatē dicunt qui cū suffragio ci- (ceat. ues sunt effecti: vt apud Liuiū sepe legit. Et receptꝰ mos est quē sponte ciuitas alienū asciuit.

Receptus us: reductio. i. quo se tutus recipit exercitus Vñ receptui canere dicim⁹ cū tuba exercit⁹ e plio reuocatur. Virgilius libro. x). Planicies inculta iacet tutiq; receptus.

Receptitius a um: quod reseruatur. Unde receptitius seruus appellatus est nuptę mulieris ꝓprius quem reseruauit cum dotem marito daret. Qui z sydotalis dicit dñe futurus iugis comes.

Recepto as: frequētatiuū a recipio. Terē. Deum receptas filium.

Receptaculū locus in quem se tuto recipiunt. Cicero. Omniū bonarū artiū receptaculum.

Recipatia a veteribus dicebatur cū inter ciuitates pegrinas lex conuenit: vt res ꝓriuate reddantur singulis recuperenturq;.

Recidipna vestes quas vocant cęnatorias. Iuuenalis. Rusticus ille tuus sumit recidipna quirine. Cōpositum nomen ex latino z greco. s. ex recinio. Δειπνος ꝺo cęnā significat. Eadē etiā Tricliniaria dicunt.

Recinū vestis antiquissima quadrata vt inquit Var. cuius mediam partez retrorsum iaciebant. Vñ reciniati mimi. Ser. in cō. lib. j. eñ. recinus dicit ab eo qō post tergū reijcit: qō vulgo mauorte dicit.

Reciprocus a um: pe. coz. qō est repetitum. Unde pronomen reciprocum dicit: quia in seipsum reflectitur. Var. A recipiendo deriuat reciprocū: z id esse asserit qō aliquūde ꝓfectū redit eo vnde ꝓfectū est.

Reciproco as: repeto/reflecto/remitto/retrogradior. Liuius lib. ij. de bello punico. Cū iā spiritū includeret ventus nec reciprocare animā sineret auersi a vento parumꝑ consedere. Gel. In eam phystulā q̄ spiritus reciprocatur. Ci. lib. j. de diui. Si quidē ista sic reciprocantur: vt si diuinatio sit: dū sint: si dū sint: diuinatio sit.

Recito as: ex re z cito significat scripturā clara voce vt alij audiant intelligantq; lego. Vñ poete et alij scriptores recitabant publice opa sua z nōnulli aliena. Aliqñ nō legēdo sed memoriter referēdo fit recitatio Quintil. Et ista legē recitat: loquēs de muliere que

Reclamo as: pe. ꝑdu. clamore aduersor: (cęca erat. nō acquiesco. Cice. ꝓ Pōpeio. Propterea q̄ istis reclamātibus vos vnū illū elegistis quē bello ꝑdonum pponeretis. Idē Lētulo. Eius orationi vehementer reclamatum est. Piero. ad Dama. Sacerdotalē ordinē nō tam pie q̄ audacter inuasit: z reclamantibus leuitis: nōne tu es Ozias rex z nō sacerdos.

Recludo is: pe. ꝑdu. modo significat ꝓhe claudo. Hiero. Ostiū qō patebat recludēs sera offirmauit. Dē habet significationē contrariā suo simplici. Plau. in cap. Cellas refregit oēs intus: reclusitq; armariū.

Recluniū morbus cū circa vngues cutis se soluit. Cluere enim soluere est.

Recognosco rursus cognosco. Amb. Fraudis sue vasculum diabolus recognouit. Interdū ꝓfecte cognosco. Lactā. lib. ij. Que facta cuz pater recognouisset abdicauit atq; expulit filiū. Interdū est (vt se aliquid habet) reuideo. Col. lib. j. Panis potionisq; bonitatē gustu suo explorer: vestē/manicas/pedūq; tegmia recognoscat. Inde etiā cū opus cōpositū emēdandi causa reuidemus recognoscere dicimus.

Recolo is: pe. coz. significat reputo: repeto: medito: et mente tracto. Diom. Superest vt singula recolēdo memoria tenus mādent: ne frustra cuz tpe euanescant. Cice. ꝓ Archia. Quantū alij tribuūt tēpestiuis conuiuijs: quātū deniq; aleę: quātū pile: tm̄ ego mihimet ad hęc studia recolēda sumpsero. Interduz recolere est rursus colere/celebrare/reuidere/seu requirere. Hiero. in ꝓlo. Paral. Si q̄s in hac interꝓtatiōe voluerit aliq̄d reꝑhendere: interroget hebreos: suā conscientiā recolat: videat ordinē textūq; sermonis: z tāe nō labori si poterit detrahat. Idē ꝑ recitare posuit scribēs ad Principiā. Sepe z multū flagitas virgo christi ꝓcipia: vt memoriā sancte femine Marcelle litteris recolā: z bonū quo diu fruiti sumus etiam ceteris noscendū imitandūq; describā. Interdū signifi-

cat ad mentē seu memoriā trahere. Aug. lib. ix. con. Ad hęc ei quid responderim nō satis recolo.

Recondo is: repono ⁊ contego.

Recordor: rursus in cor reuoco: vel iterū rem cordi do. Et dicimus recordor huius rei ⁊ hanc rem. Cice. in Cato. Vt pedestres nauales ve pugnas: vt bella a se gesta triūphosq; recordent. Inuenit ⁊ cōmune. Diero. in Ezech. Oēs iusticię q̄s fecerat nō recordabunt.

Recresco: rursus cresco. Pli. Cartilago rupta non soli descit: nec ꝑcisa ossa recrescūt.

Recrudesco: renouo tractū a vulneribus que agitatiōe nimia iterdū recrudescunt. i. cruda ⁊ noua fiunt.

Recupo as: pe. cor. redimo ⁊ rē amissam rursus acq̄ro Liuius li. v. Ferro nō auro recupare patriam iubet.

Rectus a um: a rego fit: ⁊ id est qđ regitur: sicut rector qui regit. Aliq̄n rect⁹ dicit qui stat et erect⁹ est. Aīa dicimus. Ille vadit rectus: hoc est non flexus. Aliq̄n dicit qui nullā in partē flectit: cuius cōtrariū est obliquus. Vnde per translationē recti homines vocant iusti: ⁊ rectū iustū. Item rectū dicit ꝑfectum officium qđ greci catorthoma vocant.

Rectus apud grāmaticos dicit primus casus: q̄ tamen impropꝛie dicit casus: cū ntūs a nullo flectat: ⁊ ceteri casus ab eo flectant ⁊ cadāt: ideoq; dicunt casus.

Recta absolute a veteribus dicebat cena quā cliētibus ⁊ cōuictoribus ⁊ recto ordine discūbētibus laute ꝓncipes dabāt. Sue. de Aug. Cōuiuabat ⁊ assidue: nec vnq̄ nisi recta nō sine magno ordinū hominūq; delectu. Mar. Promissa ē nobis sportula recta data est Sportula vo specimē erat pusilli parcię bois. Idē in Mero. Adhibit⁹ sumptib⁹ mod⁹ publice cene ad sportulas redacte. Recta tunica dicebat q̄ ita ꝓtexta erat: vt veluti rigēs staret. Vel q̄ a stantib⁹ ab imo in altū texebat: hac Tirones ⁊ noue nuptę induebant. Inuenit etiā recta aduerbiū. Pli. Cū domū recta ꝓficisceret. Virg. Non assis faciunt cuntq; recta.

Rectum dicit intestinum: quia ꝺ imo vnde excernitur dirigitur.

Recte aduerbiū significat bene iuste. Et differt recte dicere ⁊ vere dicere: q̄ recte dicere ad ꝟba: vere ad sentētiā referat. Mā possum⁹ recte ⁊ falsū dicere: dū mō nullo vitio verboꝝ dicat. Terē. Et recte ⁊ vere dicis

Rectangulus est cum lineę ita cōiunguntur: vt nulla pars magis declinet.

Recubo as penul. cor. ⁊ recūbo is: quiesco: iaceo. Virgi. Tityre tu patule recubans sub tegmine fagi. Et iterū. In te omnis domus inclinata recūbit.

Recula ę. pe. cor. diminutiuū est a res.

Recuso as: penul. pdu. ex re ⁊ cuso qđ a cudo is fit. Et significat refuto. Ambro. Que a beata Agne veluti quedam sunt stercora reculata.

Recuticus pe. pro. curtatus: ⁊ cui a glāde reiecta est cutis. Quo nose dicti sunt iudei. Sidon. Fert recutico rū primordia iudeoꝝ. Causa cur hoc fiat refert a Lactantio. Deus cupiēs (vt Socrati pariter placebat) corpora humana esse fenestrata: nihil recti ⁊ obuoluti in sinib⁹ cordis iussit nudādā glandē: hoc est cor discoperiendū: qđ figurata similitudine glandi cōuenit: vt significaret cor ipm retegendū ⁊ pura nuditate nudādum. Recutici ergo a recisa verendoꝝ cute vocati sunt iudei. Mar. Nec recuticoꝝ fugis inguina Judeoꝝ. Etiā q̄ sanior est glans a sanię.

Redamo as: pe. cor. significat cōtra vel similr: siue me amātē amo. Aug. lib. iiii. cō. Vis atq; hmōi signis a corde amātiū ⁊ redamātiū ꝓcedētib⁹ p os: p linguā: p oculos: ⁊ nulle mot⁹ gratissimos q̄si fomitib⁹ ꝺflare aios ⁊ ex plurib⁹ vnū facere: hoc ē qđ diligit i amicis: ⁊ sic diligitur: vt rea sibi sit būana ꝺscia si nō amauerit redamantē: aut si iam amantē nō redamauerit. nihil queres ex eius corde ꝑter iudicia benuolentię.

Redandruo as: de ꝑcis dictionib⁹ est ex re ⁊ andruor significat redeo.

Redeo is: rediui ⁊ redij itus: retro eo siue reuertor. Terentius. Redeo inde iratus atq; egre ferens. Interdū reuocor. Virg. Redit agricolis labor actꝰ i orbē.

Redito as: pe. cor. frequētatiuum significat statim siue continue redeo. Plau. in cap. Nunc ita conuenit inter me atq; hunc Tindare: vt te estimatum in aulidē mittā ad patrē si non reditas.

Reditus us: pe. cor. duo significat. s. reuersionē. Qui. Vela queror reditu ꝟba carere fide. Et ꝓpertius: eo q̄ singulis annis reditus redeat. Idez lib. ii. de ponto. Vt reditus iā quisq; suos amat: ⁊ sibi q̄d sit vtile solicitis supputat articulis.

Reddo is: reddidi itū p duplex dd. differentię causa vel euphonię: quasi retro do. Nam ꝓprie reddere est acceptū vel ablatū restituere. Terētius in phor. Si q̄s quid reddit: magna est habēda gratia. Ponitur etiā pro dare. Celsus iureconsul. Reddēdi verbum q̄ q̄ significationē habet retro dādi: accipit tū ⁊ p se dādi significationem vt reddo tibi litteras quas mihi Cicero ad te dedit. Item pro facere: vt reddo te certiorem ⁊ tu me reddidisti probū virum. Virg. Tu das epulis accumbere diuum. Itē ⁊ reponere. Plautus. Tempestas venit ꝓstringit tegulas imbriceq; ibi dies indiligēs reddere alias ne vult. Itē ꝓducere. Idē in Tri. Id frumēti qđ alibi messis maxia est tribus tantis illis minus reddit q̄ obseueris. Itē ꝓ Exponere. Idē in aul. Tibi ego rōnē reddā stimuloꝝ seges.

Redibeo es: pe. cor. ex re ⁊ habeo: d interposita cā melioꝛ: soni ⁊ abiecta aspiratiōe. Et ē redibere. vt Vlp. inq̄t facere vt rursus hęat venditor qđ habuerat. Festus Rediberi id ꝺr qđ redditū ē iprobatūq;. Et q̄ dicit rursus coact⁹ est habere id qđ ante habuit. Vnde redibitio actus ipse restitutiōis. Verius h. seruat.

Redigo is: pe. cor. ex re ⁊ ago: a in i cōuersa ⁊ d interposita significat quadā vi aut industria reduco ⁊ semq; actū cū ꝓpositiōe postulat: multisq; accōmodat actibus. Plau. i amp. Deniq; Alcmenā rediget antiquā in pristinā coniugis. Idē in asi. Redigāq; te vñ orta es ad egestatis terminos. Cice. li. iiii. phil. Potērissimos reges bellicosissimas gētes in deditionē huius imperij redegerūt. Et li. v. Quib⁹ reb⁹ tāta pecunia vna in domo coaceruata est: vt si hoc gen⁹ in vnū redigatur nō sit pecunia reip. defutura. Lactā. lib. iij. Quid ille q̄ patrimoniū in nūmos redactū effudit in mare. Et iterū. Sed si id fecisset ipse se in populū redegisset. Terē. in adel. Tu hō rediges me ad insaniā Et in phor. Ego me nego tu q̄ais redige i mēmoriā. Et itez. In id redact⁹ sū loci vt q̄d agā ex illo nesciā ꝓrs⁹

Redimo is: pe. cor. ex re ⁊ emo: d interposita euphonię cā: significat emo. Cice. Qui merces redimūt vt statim vendāt. Et in iure ciuili redēptores vectigalium emptores appellant. Cice. in ver. act. ii. Vt primū ex ꝓuincia redūt redēptio huius iudicij est facta grandi pecunia. Et redimere ē recupare qđ vernacla lingua dicimus rescodere. Ci. Re vilissima ⁊ parua maximā redemit. Aīa q̄ ab hostib⁹ capti sunt vel q̄ alicui pene sunt obnoxij soluto ꝑcio redimunt. Itē q̄ iniuste vexātur si p solutionē pecunię liberati fuerit redemisse vexationē dicunt. Plau. i asi. Redime isthoc bñficio te ab hoc ⁊ tibi eme hūc isto argēto. Curti⁹. Sed medici quoq; grauiores morbos asperq; remedijs curāt: ⁊ gubernator ybi naufragiū timet iactura ḡēq̄d seruari pōt redimit. Terē. in eu. Quid agas nisi vt te redimas captū q̄ q̄as minimo si neq̄as paululo at quāti q̄as. Diero. in Exo. Omne primogenitū bois de filiis tuis ꝑcio redimes. Rursus redimere emēdare: quod tamē fere in idē recidit. Cice. Nō em̄ ꝑteritā culpam videri nolo redemisse. Ille em̄ ꝓteritā culpam redi

mere dicit qui aliquo egregio facto eā cōpensat.
Redempto as:frequētatiuū est a quo redemptito as. Plau. Redēpitauere ad vnum captos.
Redimio is:redimiui itū:pe.p2o.ex re ⁊ emio d. interpositra:⁊ e in i mutata:significat ozno cozono acupingo. Clau.li.ij.de raptu. Nec sic innūeros arcu mutā te colores. Incipiēs redimit hyems cū tramite flexo Semita discretis iteruiret humida nimbis. Et li.iij. Dedijs inuenim⁹ aruis examinē:cyane ceruis redimita iacebat. Nā ei⁹ simplex Emio ozno seu decozo significat. Oui.li.j. Hero. Nō tibi donaui pfide lit/
Redimicula oznamēta capitis mulierum ⁊ (tus emi. vittarū tenię pēdētes a posteriozi parte mitrę. Juue. Accipiēt te paulatim qui longa domi redimicula sumūt Frontibus ⁊ toto posuere monilia collo.
Rediuiua q̄ post interitū redeunt:vel qō moztuū est ad vitā redire pōt. Cypri. Ad hāc denuo lucē rediuiuus cozpus aiaē. Vel rediuiua sunt q̄ ex vetusto renouāt Nō ⁊ Seneca sentire videt li.iij.decla. Rediuiuum me senē meretrix vocat. Juue. Prodiga nō sentit pueritē fgmina cēlum. Ac velut exhausta rediuiu⁹ pullulet arca Mūmus:⁊ e pleno semp tollaē aceruo.
Rediuius vermiculus seu bestiola quedā q̄ inpzo semp sanguini capite viuit cui vni ex oibus aialib⁹ cibi exitus nō est:sed vsq; adeo intumescit satietate:vt ipso alimento moziaē:hoc grēci κροτωρα vocant:latini rediuium a rediuiendo.i.soluendo ꝙ carnes animaliū succu resoluat. Vernaculi nr̄i tecas appellāt. Col.lib. vij. Vētri quoq; ⁊ sub fgmina manū subūcere conuenit ne ad hmōi tactum postmodū pauescāt:⁊ vt rediuiū q̄ plerūq; fgminibus inherēt eximant.
Rediuia morbus est cū cutis extra vngues se soluit qz rediuire est soluere. Grece παρωνυχια dicit. Pli. lib.xxix. Lana succida rediuias sanat ex aqua frigida Placidus grāmaticus accipit rediuias pro serpentium genere exuuijs.
Redoleo es:pe.coz. Vide in dictione Oleo.
Reduco is:pe.pdu.retroduco retrahо. Just.lib.ij. Reliquas copias rex ipe reducere in regnū parat. Sue. de Cali. Equitē romanū obiectū feris:cū se innocētē proclamasset reduxit abscisaq; lingua rursus induxit. Item reducere est liberare et sine periculo recipere. Apul. Deq; oppido in arcē reduco. Hinc reduces Itē replicare:a quo reductū replicabilē dicim⁹. Virgi. Inq; sinus scindit sese vnda reductos. Itē reconciliare:vt illud eiusdē. Mumēq; reducant. Hui⁹ verbi q̄nq; prima ,pducit:q̄nq; corripit. Hoza.lib.Ser. Dū tibi dent capta classem reducere troia. Virg.lib. iiij. Siectam classem socios a moꝛte reduxi.
Reducē ⁊ reduces pe.coz. illos dicimus qui a periculis in tutū ab exilio siue captiuitate reducuntur in patriā. Cice. p Mi. Quid me reducē esse voluistis:an vt spectāte me expellerēt hū p q̄s essez restitut⁹. Virgi. Nāq; tibi reduces socios classemq; relatā Mucio
Redūdo as:ex re ⁊ vndo d.interposita significat supabūdo. Hiero.in plo.puerb. Vt plen⁹ cognoscatis quid in libris nostris minus sit:quid ve redunder. Et redundare refluere seu recipe. Plau. Hoc facinus in tuum redundabit caput.
Refello is:ex re ⁊ fallo significat qō dictum est arguendo falsum ostēdo. Cice.li.ij.tus. Et refellere sine pricacia:⁊ refelli sine iracūdia parati sumus. Et differt a purgo:ꝙ refellere dicaē de eo q̄ factū negat. Purgare de eo qui fateē quidē factū:sed defendit.
Refero pe.coz.repozto quaē retro fero. Quintil. Ad patrē arma nō retulit. Aliq̄n in ꝓsultationē pono. Et sic construiē cum actō mediāte ad. Salu. Referinq̄t ad senatū.i.fer in consultationez: vbi solet iungi de. vt De oibus retulit ad senatū. Hinc relatiōes fieri diciunt in senatu. Seneca. Et relatiōib⁹ mauāt senatuscōsulta. Qō etiā i facto solet:vt Cice. Si ad vnū oia referēda sunt:dignissimū esse Pōpeiū. Hoc est si vni oia adscribēda sūt. Aliq̄n reuoco redeo. Virgi. Illa pedē referēs. Cice. Referebā me ad illud icredibile. Aliq̄n recēseo. Virgi. Cogere donec oues stabulis numerūq; referre iussit. Aliq̄n ascribo Sue. Et i deorū numerū retulit. Aliq̄n cōuerto. Virg.li.xj. Vulta dies variusq; labor mutabilis qui retulit in meli⁹.
Aliq̄n renouo ⁊ quasi rursus fero. Jdē lib.v. Hunc moꝛē hos cursus atq; hęc certamina primo Ascanio Longā muris cū cingeret albā retulit. Aliq̄n ,pduco Pli.lib.xj. Virimus ⁊ terrā referre multum. Aliq̄n narro:indico. Virg. Referes ergo ⁊ hęc nōcius ibis Pelide genitozi. Aliq̄n ostēdo. Lucil.li.j. Quis poset odiri:q̄s neq̄at referat vnde. Aliq̄n dico:vt rettulit mihi. Aliq̄n exprimo imitoz. Juue. Et multū referens de mecenate supino. Aliquando reddo. Virgi. lib. viij. O mihi ꝓteritos referat si iupiter annos qualis erā. Etiā cū de bñficio reddēdo loquimur gr̄a in singulari ,p beneficio sumi debet vt referam gratiam Quin ⁊ ad maleficiū reddendū eo auctoꝛes vtuntur Plau.in Cur. Vi argētū referas. Sed quō differat ab ago et habeo:vide in dictione ago. Aliq̄n pozto Coz. Tacit⁹. Cū ex agris segetes domū referrēt. In tertia ꝑo psona ponit ,p estimandū est:siue valet aut interest siue vtile aut cōmodū est:⁊ contra naturā re syllaba ,producit. Cice. Pu. Seruilio. Sperare tū videoz Cesari college nos foꝛe cure ⁊ esse vt habeam⁹ aliquā rēp.cuius consiliq magni referebat te interesse id est estimādū erat. Pli. Infinitū refert lunaris rō.i. valet.in infinito. Jdē. Quippe victimas cedi sine precatione non videt referre:nec deos rite consuli.i.interesse. Aliq̄n ponit ,p obest. Terē.i phoz. Quid tua malum id refert magni demipho. Colu.lib.viij.de canibus loquens. Non multū refert an villatici coꝛpoꝛibus graues ⁊ parū veloces sint.i. ꝓiudicat:siue incōmodū est:siue estimandū est. Plau.in rud. Quō habeas id refert iure an iniuria. Pli.li.xvj. Nec terre tm̄ natura circa bas referr.i.vtile est. Liui.ꝙ li.ij. Aliter adeo ne est fundata leuiter fides vt vbi sim q̄s qui sim magis referat.i.estimet siue existimetur curetur ve. Aliq̄n sumit ,p necesse est. Salu. Quare vanū quidē hoc consiliū est si periculum ex illis timuit:si in tāto omniū metu solus nō timet eo magis refert me mihi atq; nob timere. Virg.li.ij.ge. Neq; em̄ nūero cōpzendere refert. Hz ꝑ vbū ꝓteritū retuli et supinū relatū:quoz vnū p duplex tt.alterū p duplex ll. q̄nq; apud poetas scribit. Hoza. Rettulit acceptos regale numisma philipos. Lucr. Jd rursū cęli rellatū tēpla receptāt. Catul.asr. Si reditū retulisset is aut i tpe lōgo. Oui.li.xv.met. Esse fidē digitz ad frōtē sępe relatz
Refero acceptū fateoz me accepisse ab aliq̄. Cice. Vitā acceptā refert clemētię ruę. In malū. Jdē. Omnia deniq; q̄ postea vidim⁹:ad aūt mali nō vidim⁹ si recte rōcinabimur vni accepta referemus Antonio.
Refero ipensuz:est rōnē de expēsis vel facio vel reddo.
Refetio is si tū.ex re ⁊ farcio significat repleo:qō quidē alij cū ablō:alij cū grō cōstruūt. Cice.p.Coz. Ex eis rebus vbē Jtaliāq; referserunt. Gel. Js librū multe varieq; hystoꝛie refertū cōposuit.
Reficio is:pe.coz.recreo restauro. Pli. Cū reficiēdi animi gr̄a id feciss. Ān refectū ilstauratū renouatū ⁊ qō coꝛruptū erat i statū pristinū reductū dicit q̄si rursus factū. Ulp. Verbo reficiēdi tegere substruere:farcire edificare:itē aduehere apportareq; ea q̄ ad eandē rē opus erit cōtinent. Aug.li.j.con. Ruinosa est dom⁹ refice eā. Et in euāgelio. Erant reficiētes retia.
Refigo is:pe.pzodu.qō fixum erat educo.
Refluo is:retro seu rursus fluo. Unde flux⁹ ⁊ refluxus maris dicitur.

Refrago⁹ penul. p⁹o. verbū deponens: licet ꝛ refrago legaꝫ: ſignificat modo reſiſto: mō ſuffrago⁹. Siſen. lib. xxij. Multi populi plurime concionis dicturaꝫ offitbus animis ꝛ ſtudijs refragauere. i. dicture nō ſuffragati ſunt.

Refrango is. rumpendo aperio. Plaut. in cap. Cellas refregit omnes intus: reclu ſitq; armarium. Et refrin gere eſt fo⁹titer vel iterū frangere. Aug. lib. iij. con. Et hoc ſoluꝫ me in tanta refragantia refrangebat ꝙ nomen chriſti non erat ibi.

Refractarius ⁹. qui contumax eſt et nimis ſue ſentētię tenax. Seneca. Exiſtimant philoſophię fideliter de ditos cōtumaces eſſe ac refractarios. Dictus refra ctarius a refringēdo tanq; liberrim⁹ ſit ꝛ cūcta obſtā tia refringēs: vt nullo ſeruitutis claſtro coerceaꝫ.

Refrico as. pe. co⁹. renouo. Tractū a vulneribus que plerumq; fricando renouanꝫ. Cice. Sextio. Sin aūt oīa que ſentio perſcripſerim ne refricem meis litte ris deſideriū ac dolo⁹em tuum.

Refrigero as. pe. co⁹. frigus induco vel rē calidā frigi dā facio. Cic. in Cato. Ubi eīm pō illa ętas aut cale ſcere: aut aꝑicatiōe melius vel igni: aut viciſſim vm bris aquiſ ve refrigerari ſalubrius. Colu. lib. ij. Atq; ita rurius in ſole ſiccata ꝛ mox refrigerata recondiſ. Aliq; refrigerare eſt ſubleuare recreare. Ūñ refri gerū ſubleuatio ꝛ quaſi recreatio mētis: tractum ab eſtuantibus qui flabellis et frigida aura recreantur. Aliq; diminuere ſiue dimittere: ſicut ecōtrario Fer uere ꝙ creſcere ꝛ frequentari.

Refrigeratorius a. um. quod refrigerat. Plin. lib. xxij.

Refrigeratoriā eīm vim eſſe conuenit.

Refugio: vide in dictione fugio.

Refuga ę. p. co⁹. ge. cōis qui alio⁹ dominiū refugit. Eſt ꝛ refugus a. um. quod eſt recliue ac reiectum. Sido. Capitis aper rotundus in patulū a planicię frontis verticē ceſaries refuga criſpaꝫ. i. in frontē reiecta.

Refuto as. pe. p⁹o. a fuco frequētatiuū verbi fuo is. qđ ꝓtulit. Plau. in am. Me ęs tā audax fuat qui obuiā obſiſtat. Preſertim cū dicat Feſtus Futare arguere eſt. Ūñ et cōfutare. ſed Cato hoc ꝓ ſępius fuiſſe po ſuit. Ergo iurta Feſtū refutare redarguere ē: ſiue nō ita eſſe oſtendere. Cice. Dolobelle. Mō tā id laboro vt ſi qui mihi obtrectent a te refutenē ꝯ intelligi cu pio: qđ certe intelligiē: me a te amari. Alio mō dixit Lact. lib. iiij. Que oīa cū nec ingenio nec doctrina defendere ac refutare poſſent. ſ. refellere: ꝯuis etiaꝫ ꝓ redarguere ſunt queat. Inde refuratio vna pars oīonis ⁹. quę alio noīe confutatio noiaꝫ.

Regelo as. pe. co⁹. cōtrariū eſt ſuo ſimplici. Col. lib. j. Quāto fuerit ędificū ſolā ꝓni⁹ orienti ꝛ eſtatē liberi⁹ capere ꝓſtatus et hyemis ꝓcellas minus infeſtari et matutino regelari o⁹tu poterit vt ꝓcretiores lique

Regero is. Vide in dictione Gero. (ſcant.

Rego is. xi. ctum. guberno: quaſi rē populi ago. Virg. Dacatūq; reget patrijs virtutib⁹ o⁹bē. Et regere eſt rectum tenere. Co⁹. Qui nimio dolore regere caput non poſſet. Qui⁹ cōpoſita ſunt Arrigo qđ eſt erigo: elcuo. Terē. in an. Arrige aures Pamphile. Salu ſtius. Sed vbi primum dubijs rebus nouādis ſpes oblata eſt: vetus certamē animo⁹ eorū arrexit. Co⁹ rigo/dirigo/erigo/pergo/porrigo/ſurgo ſiue ſurrigo ſurſum rego. Virg⁹. lib. iiij. Tot lingue totq; o⁹a ſo nant tot ſurrigit aures. Amb. lib. hexa. ſubrigo vſur pat. Aſt vbi ad eſtiuas conuerſiones in ſeptentrionē ſe ſubrigit ſpatia diurna ꝓducit.

Reges dicunē qui regna poſſident: regna ⁹o vocātur integre regiones q̄ ab vno rege poſſidenē: vt gallia regnū eſt: et qui gallią poſſidet rex gallię ⁹. Sic eīm diſtinctus olim erat o⁹bis terrarū vt ſingule fere re giōes regna dicerenē et reges ꝓprios haberēt a qū⁹ ipſe regiones appellate quos ad faſtigiū maieſtatis non ambitio popularis ſed virt⁹ et ſpectata inter bo nos moderatio ꝓuehebat. Dici tū reges poſſūt etiā ſi vni⁹ eīm vtbis imperiū habeāt. Sic ꝓncipio reges romanoꝝ dicti ſunt quib⁹ imperiū vtbis ꝓmittebaē. Hinc regnū dictū tam ipſa regio ſubiecta ꝯ ipſe do minatus. Unde interregnū ꝓpie apellaē id tēpus q̄ regnū vacat rege: hoc ē anteq; inde mo⁹tui locū no uus rex ꝯficia ē: er interrex qui intereat regis locū te net: ꝙ tranſlationē tū interregnū eſt dictū: cū loco ma giſtratus interrex creatur. Liui. Cū ſine curuli magi ſtratu reſp. eſſet: patricij coiere ꝛ interregē creauere. Coutētio cōſules ne an tribuni militū crearenē in in terregno. Rem cū plures dies tenuit. Aliq̄n rex po niē ꝙ dño: Huis etiā ꝙ tyrānidē occupauerit imperiū. Aliq̄n ꝓ potētio⁹e ꝛ eo quē nobis veluti in patronū eligimus quē ſequamur. War. Qui rex eſt: regē ma xime nō habeat. Col. An honeſti⁹ mercenarū ſaluta tozis mēdaciſſimū aucupiū circūuolitāē limina potē tiozū ſomniū q; regis ſui rumoꝛib⁹ aucupātis. Neq; eīm rogāti qđ agatur intus reſpōdere dignanē ſeruꝰ. Aliq̄n p⁹o diuite. Hora. Siue reges ſiue inopes eri mus coloni. Terē. in pho⁹. Regē me eſſe opo⁹tuit.

Regina regis vxo⁹: vel quę regnū poſſidet etiā ſi virū nunq; habuerit: vtpote ad quā regnū ex ſucceſſione peruenit. Ūñq; ponitur p⁹o diuite. Terē. Quia ſolę bis vtuntur regine.

Regulus diminutiuū quaſi paruus rex: nō ꝙ pue ſtatu re: ſed ꝙ alicui⁹ vtbis aut oppidi dñs ſit qui generali vocabulo dñs aut princeps dicit: ꝯuis ꝓpie reguli ſint filij aut nepotes regū. Eſt et regulus auis mini ma a quibuſdā regaliolus dictus: alio noīe Trochi lus: et ab Ariſtotele πρεσβυσ q̄ſi rex et pſes auiū dicit. Et regulus genus ſerpentis eſt.

Regaliolus auis quā Pli. lib. x. ſcribit appellari regē auiū in italia, ꝓter diſſidia ꝛ bella que ſunt inter eā ꝛ aquilā. Aliꝰ putāt Galgulū q̄ auis grece ⁹. Icteros a colo⁹e. Sue. Pridie autē ealdē idus auē regaliolū cū laureo ramo Pompeiane curie ſe inſerentē volu cres varij gener⁹ e ꝓximo nemo⁹e ꝓſecute ibidē de

Regullus et dimi. a rex: ꝛ nomē ꝓriū viri. (cerpſerūt.

Regilla: veſtis q̄ et baſilica ꝛ trabea dicit: qm ea reges vterenē auro ꝛ purpura intexta. Plaut. Baſilicā au regillā induā tunicā.

Regius a. um. qđ eſt regis. Cice. lib. iij. offi. Erat autē regius paſto⁹. Aliq̄n ⁹. qđ eſt rege dignū. Regius morbus dictus eſt ꝙ multo qđ genus potionis in re gum delicijs erat: curareē inq̄t Var. vel q⁹ vt Celſus ſcribit eo morbo affectos aꝑatu regio: hoc ē lecto et ꝛclaui cultio⁹e ꝛ ludis laſciuiaq; vti putile eſt: ꝙ q̄ mīs egrotāē exhilareē. Hor. Aut mala quē ſcabies aut morb⁹ regi⁹ viget. Idē morbus aurigo añ dice baē a colo⁹e aure quē bilis ꝙ totū cor ꝓ⁹ diffuſa repꝛe ſentat. Arquatus q̄q; morbus aꝑellaē: ꝙ egleſtis cō colo⁹ ſit de viro⁹e. Vel ꝙ ita ſtringat hūana cor ꝓ⁹: vt in arcū ducat. Greci Icterici noiant.

Regia ę. domiciliū ꝛ aula regis. Liui. lib. j. Eo tēpore in regia ꝓdigiū viſu euentuq; mirabile fuit omen. Juſtinus. In regiam ſe recipit.

Regia via militaris: hoc eſt cōis q̄ latio⁹ eſſe cōſueuit. Hier. in li. nūer. Via regia gradiemur. Sup etiā di xit: ꝙ trita viā q̄diemur. Et gradiemur via publica.

Regalis ꝛ ꝯ le. ad claritudinē ꝓtinet: ꝛ ſignificat dignū rege. Ci. in Cato. Mihil ei tā regale videri ꝯ ſtudiū agri colendi. Hinc regularit̄ ꝓ ſplēdide ꝛ munifice.

Regale vnguentū quo parthoꝝ reges vngebanē.

Regiſcus a. um. quod regē facit.

Regifugiū: ſacrū q̄ die Tarquinī⁹ fugit ex vbe roma.

Regnū ⁹. regio quę a rege poſſidet. Cic. Caſſo. Non regno ſ⁹ rege liberati videmur. Interfecto eīm rege

regios offices nutus tuemur. Regnū etiā dici potest quicq̄d possidet. Idē lib. j. de ora. Quare negabit te fuisse laturū nisi in regno meo esses. i. in tusculano.

Regno as. regnū possideo. Prīs. Rex solū q̄ a regendo nascit̄ peperit ex se aliū p̄bū regno. Ci. li. iij. offi. Mās violādū est ius regnādi grā violādū est. Hinc sit cōregno. Amb. Si tolerabimus z cōregnabim⁹.

Regio dicta a rego: q̄ p̄riusq̄ prouincie fierēt regiones sub regibus erāt atq̄ ab his regebant. Postea maiores in vrbe partes regiones appellari cepere a similitudine earū regionū in q̄s orbis diuidit. Quattuor autē fuerūt antiquit⁹ vrbis rome regiones: e quibus prima regio Suburrana: secunda Exquilina: tertia Collina: quarta Pallatina. Regiones cęli quattuor sunt Ortus Occasus Meridies et Septemtrio. Ortus z Occasus mobilia ac varia sunt. Meridies Septentrioq̄ perpetuo statu p̄manēt. Oritur quippe sol nō itidē semp: sed aut equinoctialis oriens ōr: aut solstitialis: aut brumalis. Jtē non in eundē semp occidit locū: iz occasus eius silr fit aut equinoctialis: aut solstitialis: aut brumalis. Ab his q̄ttuor regionibus quattor venti flare dicunt: qui sunt Eurus Auster Fauonius Aquilo. Sunt tū et alij venti de quibus alibi. A regio fit eregione: q̄d est ex aduerso.

Regionatim aduerbiū significat p̄ singulas regiones. Sue. in Cęsa. Ludos etiam regionatim vrbe tota et quidē per omniū linguarū histriones.

Regium oppidū Cisalpine Gallię a Lepido ędificatū. Unde et regium Lepideū vocatur. Regiū p̄opter pulchritudinē et amęnitatē. Et est aliud rhegyū q̄d cū h. et y. scribit̄: de quo infra. Ab illo rhegyēses: ab isto rhegini sunt appellati.

Regiesco is. veteres p̄ cresco vsurparūt.

Regula norma qua lineę diriguntur: quasi mensura regens: per trāslationē ōr breuis rerū p̄ceptio. Hinc regulo as. quod est dirigo.

Regularis z hoc regulare: q̄d p̄m regulā est: vel q̄d in regulā trahi potest. Unde ęs regulare dictū est q̄d a caldario coronarioq̄ distinguit̄. Coronarium est q̄d tenuat̄ in laminas: tauroq̄ felle tinctū specie auri p̄bet in histrionū coronis. Caldariū q̄d fundit̄ tū malleis fragile est. Regulare q̄d obsequit̄ malleis: et ab alijs ductile appellat̄. Sz et ceter⁊ metallis regulare ōr q̄d excoctū igni diligētius ē vitiisq̄ purgatū.

Rgrador pen. cor. q̄si retro grador z per gradus retrocedo. Hiero. cōtra ruū. Sacerdotes qui peccauerāt regradabant̄ in ędituos z ostiarios.

Reiicio is. pe. cor. retro iacio. Virg. Reiciūt parmas z equoe ad mēnia ducūt. In quo p̄ducit̄ re. syllaba. Corripit̄ vo apud Statiū lib. iiij. th. Tela manu reiicitq̄ canes. Q̄nq̄ reiicere ē repellere. Virg. Tityre pascētes a flumine reiice capellas. Q̄nq̄ refutare abiicere et p̄ vili habere. Apul. De vo tanq̄ inutilē reiecerūt. Q̄nq̄ euomere. Sue. de Aug. Senos sertantes nō excessit: aut si excessisset reiciebat. Hinc reiecto as. Spartian⁹ de Antonino pio. Cū caseum alpinū in cęna edisset auidius nocte reiectauit. Reiectio z reiectus p̄ vomitu. Pli. Et vernatio vtilis erit si postq̄ sorpta fuerit statim reiectio sequat̄. Celsus. Et reiectus cibi nō erit inutilis si raro fiat.

Reiectanea: siue reiecta a philosophis dicuntur mala qualia sunt morbus egestas/dolor: ex eo dicta q̄ reiiciant̄ repellanturq̄ tanq̄ noxia. Quę etiā alio noie dicunt̄ relationes.

Reiectio sanguinis grece dicit̄ αἵματος ἀπαγωγη triū generū. Diabrosis quotiens exesa parte aliqua sanguis expuit̄. Rhegmocasmos quotiens rupta id p̄stigit. Tertiū anastomasis quotiens venarū alicuius ore patefacto effundit̄.

Reiecule: oues que ętate vel morbo reiiciuntur. Varro. Scire oportet in grege quot reiecule sint alienāde.

Relatiuū a grāmaticis dicitur q̄d aliq̄d superius dictū refert: vt qui/que/q̄d. Dialectici dicūt: relatiuū esse: quod aliq̄d refert sine quo nec ipsum potest cōsistere vt pater z filius: dominus z seruus: relatiua sunt q⁊ nec pater esse potest si filium nō habeat: nec dōs nisi seruū: et talis respectus relatio vocat̄. Notandū q̄ relatiuū trahit ad se sepe antecedēs p̄sertim cū antecedens postponit̄. Quinti. Timeo ne quos porrexerim cibos venena fiant. Preterea relatiuū substātie sepe p̄o relatiuo accidentis ponitur: vt non sum is quē putas. i. talis qualem putas.

Relego as. pe. p̄o. separo/remoueo. Virg. li. iij. geo. Atq̄ ideo tauros p̄cul: atq̄ in sola relegant pascua. Lic. lib. iij. offi. Criminabat̄ etiā q̄ Titū filiū qui postea torquatus est appellat⁹ ab hoibus relegasset: et ruri habitare iussisset. Aliq̄ remitto. Plini. lib. vij. Nec tū ego in plerisq̄ eorū obstringā fidē meā potiusq̄ ad auctores relegabo qui de dubijs rogēt oib⁹.

Aliq̄ exulē facio: in exiliū mitto. Uū relegari dicūt̄ in exiliū missi. Hieron. Herodes ille qui cū Pylato postea amicicią fecit huius Herodis filius est frater Archelai quē et ipsum Tiberius Cęsar lugdūnū relegauit que est Galliarū ciuitas.

Relego is. penul. cor. rursus lego. Ouid. Cum relego scripsisse pudet: nā plurima cerno Me q̄q̄ qui scripsi iudice digna lini.

Religo as. pe. cor. vide in dictione Ligo.

Reluctor aris. vide in dictione Luctor.

Reluo is. rursus lauo: et sic cōponit̄ ex re z lauo: sicut diluo. Q̄nq̄ significat soluo: siue repignero. Plau. Repignerat/reluit/vēdit. Et sic ex re z luo cōponit̄.

Relicinus pe. p̄o. significat in occiput refugiēte capillamento recrispū: nomē vt quidā putāt a recello deductū q̄d significat retraho/reuibro/reclino/ z cessim reduco. Et q̄n ad craneū capillitiū retorquet̄. Inde relicinus veluti recellinus crinis apellat⁹ euphonie causa. Apul. lib. j. florī. Laudauit sese q̄ erat z coma relicinus z barba squallidus z pectore hirsutus. Et relicina frons ōr: vt idē paulo post. Et tabulis et torreumatis idē vigor acerrimi bellatoris: idē ingenium maximi bellatoris: eadē forma viridis iuuente: eadē gratia relicine frontis cerneret.

Religio vt Lice. lib. ij. artis. ve. inquit est q̄ superiorius cuiusdā nature quā diuinā vocant curā cerimoniāq̄ affert. Plutrarchus in pauli emilij vita dicit religionem esse diuinarū rerum scientiā a phis appellatam. Wasserius Sabinus scribit: religiosus esse id quod ppter sanctitatē aliquā remotū ac sepositū sit a nobis: a relinquēdo dictū. vñ Virg. Est ingens gelidū lucus ppe ceritis amnē Religione patrū late sacer: vndiq̄ colles. Inclusere caui z nigra nem⁹ abiete cingunt. Ostendit eñ religiosum locū esse a populi cōmunione separatū difficultate adeundi. Lactantius a religando religionē dictam lib. iiij. asserit. Hac cōditione inquit gignimur: vt generati nos deo iusta z debita obsequia p̄rebeamus. Hūc solū nouerimus: hunc sequamur: hoc vinculo pietatis obstricti deo et religati sumus. Unde ipsa religio nomen accepit non vt Cicero interpretatus est a relegendo. Augustinus vero lib. x. de ci. dei. A re eligendo religionē dici existimat cum inquit. Nunc eligentes vel potius reeligentes: amiseramus eñ negligentes. Hunc ergo reeligentes. Unde et religo dicta perhibetur. Quandoq̄ tamē religio accipitur p̄o metu/conuera enim sunt timor et religio. Sta. Primus in orbe deos fecit timor. Virg. Jam rum religio pauidos terrebat agrestes dira loci. vbi Ser. Religio: id ē metus vel sollicitudo ab eo q̄ mentē religet. Inde dies religiosi infames vel infausti dicti sunt. Sue. de Augusto

Huc introire nisi necessario ⁊ caste religio ē.i. nefas nō licet: metus ē. Aliqñ sumit p̄ superstitione. Unde religiosus dicitur qui nimia et superstitiosa religiōe se alligauit. Teren. in heau. Et stulte ⁊ misere omnes sumus religiose. Religiosus ñ hō etiā ōr qui amat religionē. Sepulchra ⁊ monumēta religiosa sunt: id est habent in se religionē: ille adorat hec adorantur: Religiosi dies vt li. iiij. docet. Sel. dicunt tristi omine infames impeditiq̄ in quib⁹ res diuinas facere ⁊ rem quāpiā exordiri nouā cēperandū est: q̄s vulgus nefastos vocat. hinc Cice. ad atticū: die alliensis pugne religiosum esse dicit. Sacro. lib. iij. fatur. Religiosi sunt dies qui facienda ⁊ vitanda discernūt.

Relinquo is. retro dimitto. Lact. lib. j. Fur ac nebulo mercurius qui ad famā sui nil reliquit nisi memoriā fraudū suarū. Et relinquere est aliq̄d ꝓ suo alicui dimittere seu legare. Plaut. in aul. Agri reliquit ei nō magnū modū: q̄ cū labore magno et misero viueret. Huius cōpositā est derelinquo.

Reliquus a. um. penul. cor. significat id quod supereſt. Cesar lib. j. cō. Demonstrant sibi ꝑter agri solū nihil esse reliqui. Ci. Curio. Reliquū ē vt certem⁹ officijs inter nos. Terē. in an. Vt pnoscatis quid spei sit reliquum. Reliquū feci elegāter dicit ꝓ reliqui: sicut missum feci ꝓ dimisi.

Reliquiæ arū. dicunt pauca q̄ relicta sunt. Virg. Vis accēsa sup iactatos ḡnte toro: Troas reliquias danaū.

Remedium a medeor eris. descendit.

Remedior aris. depo. remedio adhibeo. Piero. cōtra Iouī. Multi impatientia gulę vomitu remediant.

Remendo as. vide in dictione menda.

Remeo as. retro meo/redeo. Virg. Si patrios vnq̄ remeassem victor ad argos.

Reminiscor/recordor: qō fit cū mēs ea que tenuit repetuntur: quasi iterū rem in mentē reuoco. Componit ex re ⁊ miniscor: vñ ⁊ cōminiscor. Est autē miniſci fingere ⁊ formare: reminiſci reformare: et iterū cōponere q̄ lapsa erant. Qui ꝺo reminiſcit iterum in mentē reuocat. Et qua re homo sapiētior redditur. Et ideo recordatur. i. iterum cordatus fit. Differt memoria a reminiſcentia: q̄ illa cōis est omniū animātiū: hęc ad bones trāſ: cū ſit diſcurſus rerū cū ratione ad vniuerſalia ad particularia ⁊ a remotis a ſenſu.

Remitto is. ꝓprie retro mitto. Plau. Munera accipit frequēs: remittit nūq̄. Cōſtruit q̄q̄ cū ablō p̄cū vt apud Curtiū lib. ij. Captiuos ſi placet reddi honeſti⁹ dono dabim⁹ q̄ pretio remittem⁹. Aliqñ rurſus mitto. Col. lib. j. Et eadē euentilata mūdiora ſunt lapilliſq̄ carēt et glebulis q̄s ꝑ triturā fere terrena remittit area. Aliqñ ſimplr, ꝑ mitto ponit. Lucil. Cohibet domi meſtus ſe albin⁹ q̄ repudiū filię remiſit. Aliqñ ꝑ relaxo ⁊ ad negligētiā deſcēdo. Ut animū remittere dicim⁹ cū deponimus curas ⁊ negligim⁹. Cui⁹ cōtrariū est intendo et trāſlatiōe ab arcu. Cice. Quero nō quibus intēdā animū rebus: ſed q̄bus remittā. Hinc remiſſio relaxatio animi dicit. Aliqñ ꝑ concedo/condono/et dimitto. Et tunc conſtruit cum dtō. Tatinius Ci. Meā animaduerſionē ⁊ ſupplicū quo vſurus erā in eū quē cepiſſem remitto: tibi condono. Juſti. Igit magi ad fauorē populi cōciliandū tributa ⁊ militie vacationē in triennū remittunt: id est concedūt. Lact. lib. v. Et ideo cū nefanda perpetimur: ne ꝺbo quidē reluctamur: ſed deo remittimus vltionē. i. dimittimus ſiue cōmittimus. Aliquādo ꝑ demitto. Cice. lib. j. offi. Ex oculorum obtuitu et eluatione et remiſſione ſuperciliorum: aut ex contractione. Aliquādo ꝓ relinquo. Colu. lib. j. Nunquid abſentia ſua de diſciplina ⁊ cuſtodia remiſerit: vnde aliqua vitia: num arbores/num fruges abſint. Aliquādo ꝓ interimo. Terē. in heau. Nullū remittis tempus: neq̄ te reſpicis. Aliquādo ꝓ ceſſo. Idē in ecy. Nā ſi remitteret quippiā philomena dolorus omnē rem narrabit ſcio.

Remiſſe aduerbiū modo hūiliter. Sal. Pauca timide remiſſeq̄ locut⁹ abſceſſit. Modo lete et veluti remiſſo. i. relaxato animo. Cice. lib. de ora. Quis nūq̄ res ꝑter hūc tragicas pene comice triſtes remiſſe ſeueras hilare forēſes ſeneca ꝑe venuſtate tractauerit.

Remora penul. cor. anial aquatile admodum breuis: a gręcis echeneis ōr ſpinis ⁊ cruſtis tectū a remorando dictum: q̄ nauem cui adnixum fuerit remoretur. Pli. lib. ix. Eſt paruus admodū piſcis aſſuet⁹ petris echeneis appellatus: hoc carinis adherente naues tardius ire creduntur. Inde noie impoſito remora a morando dicit: remora etiā retardatio dicit. Lucil. Que nā vox ex te reſonans meo gradu remorā fecit Plautus in tri. Ira vincunt illud conducibile gratie que in rebus multis obſtant odioſeq̄ ſunt: remorāq̄ faciunt rei priuate ⁊ publice.

Remores: aues in auſpicio dicunt que acturū aliquid remorari compellunt.

Remeligines: remore a morando. Plaut. Quid nunc ille tam diu remorant remeligines?

Remoror pe. cor. retardo/retineo: a remora piſce vt inquit Do. Terē. in an. Me q̄d vīm remorer cōmodū. Apule. Sic me abire oppido volentē ſuaui remorat.

Remus nomē ꝓriū fratris romuli: ⁊ inſtru (illeceb⁹. mentū quo naues aguntur: απο του ρεειν. Itē remus ōr lorū q̄ continet tubā: vt inq̄t Ser. in cō. lib. v). eneī.

Remiges nautici qui remos agūt ⁊ remigandi miniſterio mancipati ſunt: huius ntūs ſingularis eſt remex remigis. Curt. Remex militis officia turbabat.

Remigo as. pe. cor. remis nauigo: q̄ſi remis ago. Cice. lib. iij. tu. Utrū igitur mauis nos ſtatim vela facere an quaſi e portu: egredientes paululū remigare. Huius cōpoſita ſūt Eremigo ꝑ enauigo emetior. Pli. Circa caſpiū q̄q̄ multa oceani littora explorata parum⁹ breui⁹q̄ tor⁹ hinc aut illinc ſeptētrio eremigat⁹. Subremigo ſubtus remigo. Idē li. ix. Ceter⁹ ſubremigās brachiū media cauda vt gubernacl'o dirigit.

Remigiū ipſa remor agitatio ⁊ remigatio. Virg. lib. j. geor. Non aliter q̄ qui aduerſo vix flumine lembū remigiis ſubigit. Idem tranſtulit ad aues: Volat ille per aera magno remigio alarū. Aliqñ ponit ꝓ remigū multitudine. Idē lib. iij. Remigiū ſupplet: ſocios ſimul inſtruit armis.

Remulculo ꝑprie eſt remigando e ſcapha grandiorem nauim trahere: quod aliqñ non neceſſitatis gratia fit. ſed vt nauis ḡtius agat. Hinc remulculare aliquādo dicim⁹ molli ac leni tractu ad progreſſum mulcere. Siſen. li. ij. Si qua celeriter ſolui poterat in altū remulculando trahit. Et a remulcēdo fit. In eadem ſignificatione ſunt remulco as. et promulco as.

Remullū repandū ōr a remi ſimilitudine.

Remordeo es. crucio/ſollicito. Virg. Hāc hęc te cura remordet. Enn. Rinos campoſq̄ (remordet. remant. Alii remere putant dictū quaſi remeare.

Remorbeſco is. ſignificat in morbū recido.

Renes: ſunt qui lumbis adherēt. απο του ρεειν fluo q̄ riui ab his obſceni humoris oriantur. Hi a veteribus nephrūdines vocabant: qui a gręcis dicunt νεφροι νεφροσ ren. νεφριτις morbus renū. νεφριτικοσ qui renum morbo laborat. Diminutiuum a ren eſt renunculus.

Renarro ſignificat ſicut ſimpler: vel re ꝓ diligenter: ſiue ꝓ affatim accipiendū puto. Virg. lib. iij. Sic pater ęneas intentis omnibus vnus: Fata enarrabat diuum curſuſq̄ docebat.

Renuncio renūcias: refero ſiue reporto: vt miſſi nuncij referre ſolent de his ad q̄s miſſi ſunt. Cesar in cō.

Qualis esset natura mōtis: et qualis esset in circuitu census qui cognoscerent misit: renūciatū est facilem esse. Aliqñ renunciare est aperte nūciare significare. Terē. in an. Quasi tibi nō renūciata sint hęc sic fore. Et iterū. Id ego iam nunc tibi here renuncio futurū vt sis sciens: ne tu hoc mihi posterius dicas daui sactū consilio aut dolis. Do. Renūciare est q̄si secretū consiliū vel malū nunciare. Re. em̄ syllaba apud veteres interdū abūdat. Aliqñ significat renuere/cedere/resignare/seu restituere. Cic. in ver. acti. iiij. Atq; iste stenio vehemēter incensus hospitiū ei renūciat: domo eius emigrat. Hinc renūciatio cessio: hinc cōponitur abrenuncio.

Renideo: vide in dictione nideo es.

Renunciata insula in ethiopico mari que sicut Plini. lib. vj. scribit ita diues ē vt equos talētis auri incole permutent.

Reor reris rat⁹: existimo: opinor. Plau. in amp. Quid me nō rere expectatum?

Repagulū et repages is. pe. pro. ex re et pago is. dici possunt obices. Ouid. lib. v. meta. Raptaq; dextro robusta repagula postis ossib⁹ illisit: proprie repagula dicunt q̄ patefaciendi causa ita figunt vt econtrario pangant. Pli. Firmissima in rectū abies eadem valuaq; repagul⁹ et ad q̄libet intestina opa aptissima

Repandus a. um. quod est recurui et simum et quod retrorsum patet. Hieron. de Socrate scribit q̄ esset repandis cruribus.

Reparo as. pe. cor. restauro q; in statū pristinū redigo: q̄si paro rursus. Cur. Ille nō ignar⁹ et p̄ncipes amicor et exercitum offendit gratiā liberalitate: donisq; reparare tentabat. Lact. li. vj. Mā parcere. i. medio/crit vti pecunia q̄si q̄dā pusillanimitas ai ē aut p̄timētis ne sibi desit: aut desperant posse se illa reparare.

Reparamen idē quod reparatio.

Repastino as. penul. pro. ex re q; pastino qđ est fodio: vide in dictione pastino.

Repedo as. penul. cor. pedem retraho/recedo: vide in dictione pedo as.

Rependo is. retribuo/reconpenso: tractum a pecunia. Virg. Fatis cōtraria fata rependēs. Amb. Alius q̄ fructū accepti beneficij: vt aurū auro: argētū argēto

Repēso as. pōdero q; repōdero: seu reuideo (rependi. q; subtilit iudico. Lac. Mā qui violauerint impie humilē sentient in potestate vltorē: eaq; omnia q̄ legunt q; nō intelligunt repensante deo patientur.

Repello is. repulsi. sum. significat retro pello/reūcio. Ouid. Quecq; feror repuli doctis medicatib⁹ ignes. Plautus in cas. Repulit mihi manu. Apud poetas repuli per dupler pp. q̄q; scribit Luc. Reppulit a lybicis immensum syrtibus equor.

Repulsa reiectio ab honore seu magistratu.

Reperio pe. cor. reperi vel repperi apud poetas p duplex p. ere q; perio: vñ reptū q̄si repartū q; in lucem p̄ditū. Et p̄prie reperire fortune est/inuenire cōsiliū. Ouid. Tu nō inuenta repta es. Auso. Uno distichо primā huius p̄teriti et productā q; correptā protulit. Ac qui condiderat postq; nō reperit aurū. Aptauit collo quē reperit laqueū.

Repeto is. pe. cor. proprie restituēdū peto. Cice. lib. ij. ad here. Id qđ argentario obtulerā expensum a socio ei⁹ recte repetere possis. Terē. in eu. Māc tibi dono do: neq; repeto. p illa abs te quicq; precū. Interdum repetere ē sepi⁹ petere. Idē. Cesari repetenti negare nō potui. Interdū reiterare/resumere/inchoare. Ci. de ora. Repetā et nō ab incunabulis nr̄e veter̄ puerilisq; doctrine quēdā ordinē preceptor. Cesar com. Bello helueticо confecto totius fere gallię legati: principes ciuitatū ad cesarē congratulatū venerunt intelligere sese tametsi gueteribus helueticorū iniurijs popul⁹ romanus ab his pęnas repetisset: tamē eam rem non minus ex vsu terre gallię q̄ populi ro. accidisse. i. resumpsisse. Interdū reuoluere siue volutare cū ablō huius nois memoria. Cic. in ora. Cogitāti mihi sepenūero q; memoria vetera repetenti. Interdū redire. Virg. Cū primū pasti repetent p̄sepia tauri. Liui. lib. j. Quippe vera fuga qui simulantes pauloante secuti erāt opidū repetebant.

Repetūdarū a. puincialib⁹ accusat⁹ is qui preses puincię alienas pecunias aut vi aut dolo expilauit. Ut iureconsul. lib. xl viij. digestor. Lex iulia repetūdarū ptinet ad eas pecunias q̄s quis in magistratu legatione: vel alio officio: ministerio ve acceperit. Et postea latius patuit vt hoc noīe oia q̄bus diuitię p̄stant cōtinerent vt vasa p̄ciosa/vestes/frumētā/nauigia: vt etiā siqs plus alteri p̄lo iniuriā fecerit: aut captiuorū: aut incendij: aut p̄dę q̄ iniuriā repeteret: diceret agere repetūdarū rerū. Ergo cū repetunt q̄ sunt ablata: tunc repetundarū rerū agit vel de repetundis. Nec hȝ plures casus: a repeto is. e in u. mutata: q̄ id tertia cōiugatio p̄ter ceteras patit. Et vt differret ab illo qđ dicit Missi sunt legati ad res repetēdas. Quo significat principi vel ppl'o erepta esse vel pecorū vel hominū vel locorū corpora.

Repēte aduerbiū significat subito: qđ quidā a repo is. deriuāt p antiphrasim. Sed nō videt verū q; repēte primā cor. hēat: sed magis a repēs cui⁹ p̄ma silr corripit. Qui. i fas. Bina repentes oculis occulit ora meis.

Repentinus a. um. pe. pro. qđ est subitarium: vt mors repentina: bellū repentinū.

Repignero as. pignus recipio soluto precio. Iurecon. ti. Cōmodati. Non repignoras vt mihi reddas.

Reporta dicta sūt cū postridie nuptias apud nouū maritū cenat: q; quasi reficiat potatio. Hora. Ille reportia natales aliosq; dierū festos albatus celebret.

Repo is. psi. ptū. p̄prie or. de animalibus que pedibus et ventre graduntur: vt sunt vermes qui reptilia dicunt a rependo: q̄uis q; ea que paruos pedes hñt repere dicant: vt sunt lacerte q; silia. Transferr etiā ad radices. Colu. lib. viij. Spatiū aūt radicib⁹ q̄ repant lapides q; p̄bent. Hui⁹ cōposita sunt Adrepo qđ est ad aliqđ repo. Correpo simul repo: simul teneo. Varr. in plo. lib. ij. de re rust. Ygit qđ nunc intra murū fere patres familię correpserūt relict falce q; aratro. Col. in p̄fa. Patres familię falce q; aratro relictis intra murū correpsimus et in circis potius ac theatris q̄ in segetib⁹ ac vinetis manus mouemus. Erepo. diffi culter loca aspera q; edita scando: tanq; opus sit erepere magis q̄ ambulare. Suet. in Tybe. Territus q; is a tergo insulę per aspera q; deuia erepsisset a se. Irrepo intro seu latenter repo. Hieron. ad Dama. Nunc illud quod non quęseras dum aliud agimus irrepsit. Obrepo/p̄repo seu q̄ primū aut ante repo. Col. lib. v. Videtur etiā socaneus palmes qui solet in bifurco medius p̄rerepere. Et idcirco eum prędicto vocabulo rustici appellant: qđ inter brachia quasi diuidit vitis enatus: velut fauces obsidet. Prorepo vltra repo. Idem libro quarto. Ut mots equaliter humus nouellis radicibus quacunq; in partem prorepserit. Perrepo valde seu ad finem q; cū labore repo. Col. libro. x. Tota maceries opere tectorio leuigatur extra intraq; ne feles aut vipera perrepat. Surrepo subtus vel latenter repo. Et habēt penultimā productam.

Repto as. frequentatiuum: significat sepe seu cōtinuo repo. Hieronymus ad Furiam. An vereris ne proles furiana deficiat: et ex te parens tuus non habeat pustionem qui reptet in pectore. Et reptare dicimus eū qui segniter et quasi testudineo passu incedit quales sunt qui in horto aut vinetis spatiantur. Hora.

An tacitū siluas interreptare salubres.
Reptile pe.cor.quicqd repit. Amb.lib.hexa. Scimus reptilia dici genera serpentiū: eo q̄ sup terrā reptāt: sed multo magis omne qđ natat reptandi habet vel speciem vel naturā. Hiero.in gen. Producant aquę reptile animę viuentis.
Represento as.ad presens affero.
Repono is.pe.pro.rursus pono. Virg. Arisq̄ reponimus ignē.i.rursus adhibemus ignē et sacrificamus. Har. Ill° si re pudor ē repone cenā. Vñ reponere fabulas z scripta poete dicū: cū secūdo hęc in scena aponū.i.cum rursus recitāt. Solebāt em̄ vt inquit porphyrio qui ludis apud veteres herant scriptores cū primū in scenā ꝓdirent benigne excipę: vt si forte nō recte egissent iterū ad scribendū audientiū benignitate allicerent. vñ Hora. Fabula q̄ posci vult et spectata reponi.i.primo z scđo recitari. Vñq̄ reponere est recōdere. Leo papa. Quod luxuria vl̄ gula dissipauit in mundo: pietas reponat in cęlo. Virg. Manet alta mente repostū Judiciū paridis. Vñq̄ rēddere vl̄ restituere: q̄si retro apponere. Plau.in psa Des mihi nūmos sexcētos q̄s p capite illius pendā: quos ꝓtinuo tibi reponā in hoc triduo aut q̄triduo: et auctore Seneca ad Lucil. Prisci signate dixerūt id reponi qđ creditori debem°. Iuue. Semp ego auditor tm̄ nunq̄ ne reponā: q̄ verba indignantis sunt: vtpote semp audictis z nunq̄ scripturi. Vñq̄ reuocare/reprimere/cohibere Sta. Quotiens iam torta reponam fulmina: q̄ rarus terris hic imperet ignis. Vñq̄ reducere/reficere. Virg.lib.ij.geor. Et quātū longis carpēt armēta diebus: Exigua tm̄ gelidus ros nocte reponet. Vñq̄ superaggerare. Idē in eodem lib.iij. At qui non massica bacchi Munera: non illis epulę nocuere reposte. Vñq̄ scribere. Hora. Scriptor honorati si forte reponis achillē. Vñq̄ retrorsum seorsum ponere. Hiero.lib.j. Re. Da partē quā dedi vt reponeres seorsum apud te.
Repositoriū vas in quo reliquie/ciborū z mense instrumenta recondunt siue ex corio sint: siue ex alia materia. Pli. Bibente ꝓuiua mēsam vel repositoriū tolli inauspicatissimū habet.
Reporto as.retro porto/reuebo. Hiero.lib. Re. Reportat archam in vbē.
Reprimo is.pe.cor.contineo/cohibeo. Lic. Reprime impetū. Virg. Dextramq̄ repressit.
Reprehendo retraho q̄si retro prehendo. Liui. Adeo turbati erāt dextere ale equites peditesq̄: vt quosdā cōsul Cato manu ipse reprehēderit verteritq̄ in hostē Prop. Quantū possit nostros quisq̄ reprehēdere cursus. Als significat arguo/increpo.
Reproces .p asperis z difficilib° vsurpat. Pli.li.xviij. In reprocibus ac supinis lateribus ꝓcumbere qualdam occecari z in alias dirigi.
Repromitto iterū siue maxime ꝓmitto. Amb. Diuitias domos possessiones repromisit: si consensum suū eius coniugio non negaret.
Repudiū recusatio q̄ fiat ob rem pudendā. Differq̄ a diuortio q̄ repudiari futuę matrimoniū potest. Nō recte autē diuertisse sponsa dr: q̄ diuortiū ex eo dictū est q̄ in diuersas partes eunt qui discedunt.
Repudio as.matrimoniū dirimo: et q̄si ob rem pudendam aliquā repello. Sue.in Iesa. Neq̄ vt repudiaret illā cōpelli a dictatore Sylla vllo modo potuit. Interdum ponit simpliciter pro nō accipio/recuso. Terē.in ag. Repudio consiliū qđ primū intenderā.
Repugo: q̄n de ratione vel calendario loquimur facit q̄ iterū repugnā: q̄si vero vicē redditā ostēdim° repugi. Li.lentulo. Darēt mihi ipsi aliū publiū in quo possem illoꝝ aios mediocriter lacessitus repungere.
Reputo as.pe.cor. vide in dictione puto.
Requiro is.pe.p.repetitionē vel augmentū actus denotat. Piero. Et nūc qđ superest vt ab aliquo doctore req̄ratis. Interdū req̄rere ē sępi° vl̄ rursus querere.
Res generalē hz significationē. Nā vt Paul.iureconsul: inq̄t siue corpalia siue incorporalia cōprehēdit Corporales res sūt q̄ vere tāgi possunt: vt hō vestis Incorporales res sūt q̄ tangi nō possunt: q̄lia sunt ea que in iure ꝓsistūt: sicut hereditas: vsusfructus obligatiōes sunt. Et a dialecticis dr terminus transcendens quo substantia/q̄litas/actio cōprehendunt. Sumit q̄nq̄ res ꝓ statu ac conditione: vt respublica: res priuata: res familiaris: res ꝓuincia: res mea: res tua. Li. Jd em̄ rebus nr̄is minime ꝓducebat.i.statui nr̄o. Salu. Et nobis est domi inopia: foris ex alienū: mala res spes multo asperior. Q̄nq̄ res dr ꝓout distinguit a pſona. Vñ loci argumēto ꝓ sūt a reb° et a pſonis. Q̄nq̄ ꝓut distinguit a ꝓbis. Hora. Verbaq̄ ꝓuisam rem nō inuita sequent. Sumit et ꝓ contentiōe/lite/negotio: siue cōmercio: vt est mihi res cū latrone. Teren. Quid huic rei est.i.negocij. Cice.pro mure. Mondū potuisse statuere iurisconsultos vtrū rem an litē dici oporteret. Itē ꝓ causa: vt quāobrē.i. ꝓter quā causā qua de re de q̄ causa: abre sine causa. Itē ꝓ censu siue diuitijs. Ter.in heau. Eius frater aliquātulū ē ad rē auidior. Itē ꝓ impio. Virg. Postq̄ res asię ꝓlamq̄ cuertere gentē Immeritā visum supis. Itē ꝓ vtilitate. Terē.in Ecy. Si in rem est bacchidis. Et iterū Neq̄ in rē nr̄am est vt quisq̄ amator nuptijs letetur Do.in vtilitatē.i. ꝓ cōmodo. Itē pro actu venereo. Idē. Miles cū quo tum rē habebat. Do. Rē habere honeste res impura dr. De triplici significatione Ausonij hȳus est in monosyllabis. Imperiū litē venerē cur vna notet res. Itē ꝓ experictia siue effectu. Terē.in adel. Re ipsa reperi facilitate nihil esse melius neq̄ clemētia. Cice.in Cato. Habui hęc de senectute q̄ dicerē vobis: ad quā vt pueniatis vt ea q̄ ex me audistis re ex parte ꝓbare possitis. Itē ꝓ valore pretio vel estimatiōe. Terē.in phor. Et si talentum rē reliquisset decē.s.primus esse cognatus. Itē ꝓ periculo: vt apud cūdē. Verū pone esse victū eū tandē tm̄ nō capit? ei° res agit? hȳ pecunię. Et res dr veritas Terē.in adel. Verū cogito qđ res est. Huius .dimi.
Res comperēdinata dr cū causa.i.iudiciū (est recula. in diem tertiū constitutū est.
Res iudicata dicit q̄ finē ꝓtrouersiarū pronunciatione accipit quod vel condēnatione/vel absolutiōe cōtingit: vt auctor: est Ulp.
Res forensis dr causa que agit in foro: z ad causidicos
Respublica ciuitas libera que iure regitur. (pertinet.
Rescio: siue rescisco is. est factū aliquid occultius: aut inopinatū insperatumq̄ cognosco. Terē. En tibi resciuit omnē rē.i.qđ occultū putabamus ꝓter nr̄am opinionē cognouit. Aliq̄n significat rē post q̄ gesta est scio quā nescieba cū gereret. Hiero.in lib.numerorū. Q̄ si audiens vir tacuerit: et in alterā diem dīstulerit sententiā: quicquid nouerat atq̄ promiserat reddat: q̄ statim vt audiuit tacuit: sin autē cōtradixerit postq̄ rescisit portabit ipse iniquitatē ei°. Et primo Re. Quod cū dicendū rescisset: quia ꝓpararet ei Saul clam malū dixit ad Abiathar.
Rescindo rescindis: cedo/tollo/ aufero/destruo. Cęsar .j. con. Pontē qui erat ad Genuam iubet rescindi. Quod verbū ad omnia que rescinduntur fere ꝓprie pertinet. Colu.lib.ij. Et quod falx reliquerit prius q̄ inarescat vomis rescindat atq̄ obruat: id em̄ cedit ꝓ stercore. Virg. lib.iij.geor. Non tamen vlla magis ꝓsens fortuna laborū est. Q̄ si quis ferro potuit rescindere summū: Ulceris os alit vitiū viuitq̄ tegendo.i.aperire. Idem lib.j.geor. Cęlum rescindere fratres: Ter sunt conati: id ē oppugnare. Et rescindere

est rursus scindere. Piero. ꝯtra Rufi. Quid meruit homo latens vt nudares cicatricē eius ⁊ obductam cutē īsperato dolore rescinderes? Aliqñ nō ratum habere/irritum facere. Sal. in Jug. Jugurtha inter alias res ait oportere quinquennij cōsulta ⁊ decreta oīnia rescindi. i. tollī ⁊ destrui.

Rescribo rursus vl retro scribo. Ouid. Mil mihi rescribas attamē ipse veni. Et rescribere significat reddere seu renunciare. Teren. in Phor. Atq; illud mihi argētū rursum iube rescribi. Do. Rescribi reddi: seu per mensem scripturā dari: quoniā ad pecuniē renūerationē antecedit scriptura: rescribere dicebant pro renūerare. Unde hodie datur chirographus. Ser. Scribi est dari. Hor. Scribe decē nerio: nō est satis adde cicute: rescribi vero reddi. Horā. Dictātis qō tu nunq; rescribere possis.

Reseco as. pe. cor. aui. atū. et resecui resectū: significat rescindo: vide in dictione seco.

Resero as. penultima correpta aperio a sera deductū. Cice. Nec ita claudenda est res familiaris: vt eā benignitati aperire non possit: nec ita reseranda vt pateat omnibus.

Resero is. penul. cor. reseui/resitū: rursus semino: seu rursus planto. Pli. lib. xviij. Mā cū hyeme ḡgelida capte segetes essent reseuerunt resarrīctes campos mense martio.

Resegmen: quod ex vnguib⁹ amputat. Pli. lib. ij. Nec pauci apud grecos singuloꝝ viscerū membrorum; etiā saporēs dixere omnia psecuti vsq; ad resegmina vnguiū. Est ergo generale amputamentū.

Reseruo as. q̄si retro seruo: ab alijs seruo salio. Lact. lib. ij. Fabricauit arcā in qua ipse cū suis atq; tribus filijs reseruatus est: cū aqua vniuersos mōtes altissimos operuisset. Piero. ad iul. Nihil tibi ob metum inopie reseruaueris: ne cū anania dāneris ⁊ saphira.

Reses idis. a resideo qui remanet siue restat ociosus a labore seu opere quod exercere solebat. Liui. lib. ij. Timuere patres residā in vrbe plebē incerti manere an abire mallent.

Resideo es. penul. cor. quiesco/sedeo/firmiter sto. Mā hic re nihil significat. Virg. Omisq; repente resedit flatus. Hier. Atq; in regni solio sublimata post christū gloriosa resedit. Lact. lib. ij. Posteri hebrei dicti penes quos religio dei resedit. i. restitit.

Respisco is. vide in dictione despio.

Reser ecis. Col. lib. iiij. Nam confitebor pampinarios q̄s cū eduro ꝓcesserint tpe anni sequētis acquirere fęcunditatē: et ideo resecem summittī: vt ꝓgenerare possit. Verū eius modi partū comperimus nō tam ipsius resecis q̄ materni esse muneris.

Resigno as. quod signatum erat aperio/relaxo/patefacio. Est em cōtrarū suo simplici signo qō est annulo signū imprimo. Plau. in tri. Jam si obsignatas non feret dici boc potest apud portitorē eas res resignatas tibi inspectasq; esse: hinc resignatio testamento ⁊ appellata. Jtē resignare est pfecte signare. Col. li. iij. Quius q̄ arbusculas transferas rubrica resignato: vt bisdem quibus ante steterunt constituas eas. Jtem resignare claudere. Virg. lib. iiij. Et lumina morte resignant. Antiqui etiā resignare, pro subscribere: et resignatū ęs dicebāt militi cum ob delictum iussu tribuni militū ne stipendiū ei daretur in tabulas referebatur. Jtem resignare reddere quod fit cum in libris datorū: et accepto ⁊ pecunia quā acceptā signauim⁹ redditam demonstramus. Horacius. lib. ij. car. Res resigno quas dedit.

Resimus penul. pro. ex re ⁊ simus: idem est qō simus: hoc est qui sursum versus depressas hz nares. Virg. Simus posuit. Dū tenera attondent simę virgulta. ēpellę. Ser. Sime grecū est nomē. i. pressis naribꝰ: vnde et simias dicimus. De resimus. Colu. lib. vij. loquens de boum indole. Pandorū inquit naribus resimis patulis. Huius contrariū est desimus ꝓ eo qui non est pressis naribus.

Resina humor ex arboribꝰ defluēs in hisdēq; residens: a quo resinatus a. um. qō est resina illitū sicut a pice picatū. Juue. Quid cū resinata iuuentus.

Resoluo quasi dissoluo. Col. lib. ij. Ex his nihil nō melius resoluta humo q̄ densa prouenit. Jtē resoluere destruere: amouere. Virg. lib. j. geor. Inuitat genialis hyems curasq; resolut. i. amouet. Jtē dissoluere et qō ligatū erat non ligatū facere. Ouid. lib. j. me. Et velate caput: cinctaq; resoluite vestes.

Respicio retro aspicio. Plaut. in aul. Tu ex hoc loco digitū transuersum aut vnguē latum excesseris: aut si respexeris donec ego te misero. Interdū respicere est respectum habere/ prouidere/ remediare. Plan. ciceroni. Ex si aut cęsar respexerit se: aut africane legiones celeriter venerint securos vos ex hac parte reddemus. Teren. in an. Carine me ⁊ te imprudens nisi quid dū respiciūt perdidi. i. prouident: vel remediū afferūt. Interdū custodire reseruare amare. Jdē in heau. Deniq; nullū amitt; tēpus: neq; te respicis: id ē custodis. Et in phor. Dū nos respiciūt: gnatam inueni nuptā cū tuo filio. i. diligunt.

Respecto as. sępe video/amo/adiuuo. Virg. Si qua pios respectant numina.

Respectus modo ipsam respectionē. Plau. Et me respectu terruit. Modo rōnē qua ad aliq̄d agēdū moueмur. Pli. Māq; eo respectu cōmotus abcesserat.

Respiro spiritū capio/resuscito/seu in statū pristinū redeo. Plaut. in epi. Vane: sine respirē queso immo acquiesce animo male est recipiā anbelitū. Li. Aulo torquato. Si armis aut conditione positis aut fatigatione abiectis: aut victoria detractis ciuitas respirauerit: et dignitate tua tibi ⁊ fortuna vti licebit. i. in statū pristinū redierit.

Respondeo es. et respondo is. Manil. lib. v. Sic etiā magno quedā respondere modo. Est aūt respondere posteriore loco dicere: a q̄ responsum responsio. Et dicimus ego respōdeo tibi et ad te. Pli. Cū ad eos breuissime respondissem: greca tamen meliorē modū habent. Unde xenophon in lib. quem fecit de miseria tyrānoꝝ. και οι ερωτωμενοι υπολαβωμεν ο τι μηδια εφησει μωριδη και εξω απεχθανομενοι ταις επ αφροσι ποιημασ πολυπλειω τουδιδω των αναγκησ τι παραγματευεσθαι. Aliquādo significat conuenire/consentire: et parem esse. Virg. Dictis respondent cetera matris. i. cōsentiūt: et cor formia sunt. Pli. lib. xxxvj. Structurā ad normā et libellā ⁊ ad perpendiculū respondere oportet. Cice. lib. tus. Nec tū si quis magnis ingenijs in eo genere extiterunt nō satis grecorū glorie respondērūt: id est acceserunt vel pares fuerūt. Piero. ad furiā. Et qbꝰ nati sunt liberi suo generi respondērūt. i. similes fuerunt. Cicero trebo. Cui quidē vt ceterę rebꝰ posse m amore certe respondebo. i. satisfaciam: vel par ero. Virg. Illa seges demū votis respondet auari agricole. Aliqā respicere seu cōtra positū esse. Jdē li. vj. Contra elata mari respondet gnosia tellus.

Respuo is. vide in dictione spuo.

Restagnare extra redundare seu aquā continere. Col. lib. ij. Ita quasi palus in aliqua parte subsidēs restagnat sulcis deriuanda est: quippe aquarū abundātia atq; penuria: grauimbus eque est exitio. Cōponitur autē ex re et stagnare.

Restauro as. ex re et stauro: vnde et instauro significat reintegro. Justi. lib. ij. Interea et darius cū bellū restaurarer: in apparatu decidit.

Restare superesse. Cice. in Cato. Nec cū equalibꝰ solū

qui pauci ad̃modū restant. Itē remotum esse. Enni. Restat vsus fuit.i. distat et remotū est. Itē retrostare. Terē. in eu. Utinā illū dū deq̃ omes senē pdant qui me bodie remorat⁹ est: meq̃ adeo qui restiterim. Itē restistere. Cice. de finibus. Nullā querētes voluptatē stoici restant. Item restare cū datiuo significat manere: et cū actō: vt ꝑ mihi restat.i. bo me manet. Virg. lib. vii. ꝓclatio restare canūt qui sanguine nostrū Nomē in astra ferant.

Restito as. sepe morās facio. Terē. in eu. Exi foras sceleste: at etiā restitas? fugitiue prodi.

Resisto is. retro sisto. Vlcr. lib. ij. Re. Cūq̃ transisset vniuersus populus z rex iordanē restitit: et oculat⁹ est rex berçelai. Et resistere est aduersari/ repugnari. Cice. Cū resistere eius improbitati nō possem.

Restare est ad referendū/ laborandū/ colendū ve aptum esse. Col. lib. iij. Nam vt quecq̃ restare incipiūt tempestiue leguntur: et quę nondū maturitatē ceperūt vue sine dispendio differuntur.

Restibilis qui restituit et referitur. Pli. lib. xviij. Conceptū leporis vtero exẽptū his que parere desierint restibilem fecunditatē afferre. Unde ager restibilis. Col. lib. ij. Fabellus terre mandabit: vel in veterano vl melius pingui z restibili agro. Festus. Restibilis ager fit qui cōtinuo biēnio serit: restibilis seges est: q̃ regerminat: quasi cuius fecūditas in sequentē quoq̃ annū restitat. Grēci palimblaston vocāt. Pli. Ubertatis tāmē tante sunt: vt sequēte anno sponte restibilis fiat seges.

Restituo is. modo significat reddo. Terē. Gnatum ei restituit. Modo in statū pristinū reduco. Justi. Huc regno a patre priuatū filius restituerat: et ꝑtie restituunt volentes: cupientesq̃: vt ciuis patrie: et filius patri. Hinc restitutio repositio. Cui⁹ restituere inēt plus est q̃ exhibere. Nā exhibere est ꝓsentiā corporē ꝓbere. Restituere vo est etiā possessorē facere: fructusq̃ reddere. Hinc restibilis ager.

Restis funis a resto vt quidā aiunt: vt quecumq̃ ligata stare faciat. Apulei. Restim qua grabatulus erat intextus aggredior expedire.

Restio onis. funiculus. Quo etiaz nomine dictus fuit prouolus augusti.

Restingo is. xi. ctū. a stinguo cōpositū est. Unde et distinguo z extinguo. Stinguo vero/ vt opinor significat obscuro: de quo Pris. Extinguo extinxi: cui⁹ simplex in raro vsu ē. Cicero tū in arato. participio vsus est. Quē neq̃ tēpestas perimet: neq̃ lōga vetustas. Interimet stinguens preclara insignia eglē. Idem in prognō. Ut cum luna means hiperionis officit orbi: Stinguūt radij ceca caligine tecti. Restinguere aūt est qō vernacula lingua dicim⁹ rememorare. Plau. in cas. Ignem restinguūt aqua. Virg. Quale per estū Dulcis aquę saliente sitim restinguere riuo.

Restringo is. retro stringo. Plini. lib. xxv. Item belli imaginē pinxit restrictis a tergo manibus alexandro in curru triumphante. Aliquādo valde seu perfecte stringo. Amb. lib. j. offi. Ut lingua tua mēti subdita sit restringatur habene vinculis. Aliq̃ soluo. Apul. Jumentum restringit abireq̃ stabulo liberum sinit: quod stabularius inuentū mox domum reducit. Aliquādo rursus stringo. Idē. Et duplici ne solui facile queat restringit.

Resilio silis. penul. cor. Vide in dictione resulto.

Resulto a resilio fit: quod significat in cōtrarium salio reuertor/ agor/ rebello. Plini. Quādoq̃ resilit vulnus et curare scalpello oportet. Hiero. ad nepotem Sagitta in lapidē nūq̃ figitur. Interdū resiliēs percutit dirigentē. Et resilire est cito recedere. Quadrigarius li. vj. Atrocius caute dextrū humerū sauciat. atq̃ resiluit. Resultare igit resilire reluctari: in contrariū ferri/ seu reaudiri: ac reclamari. Virg. lib. v. Pulsati colles clamore resultant. Sic z dissulto: vt apud eundē lib. viij. Impulsu quo maximus intonat ether dissultant ripe.

Resumo pe. pro. rursus sumo. Plini. Resumptis post longā egritudinē viribus.

Resupino as. sursum reuoluo. Nā supinare est sursum voluere a supino. Juue. Et multū referens de meccenate supino. Nā pronus supinusq̃ ac resupinus contraria sūt. Col. li. iij. Quia siue pronū: siue resupinū. Pli. Eosq̃ sciopidas vocari qui in maiori estu humi iacentes resupini umbra se pedū ꝓtegunt. Itē resupinus proiectus molliter. Ouid. Et modo cantabā veteres resupinus amores. Resupinare igit inuertere/ subuertere. Interdū etiā a ꝓposito: seu incepto reuocare: differre peruertere. Juue. Aulā resupinat amici. Idem. Et resupinati cessantia tympana galli. Sed hec per translationē.

Rete tis. neu. ge. et retus mas. ac fœminini: et hec retia g. a rapio: vel a raritate: vt inquit Var. Plau. in ru. Non vides ꝓferre me inuidū retē sine squamoso pecu. Et iterū ibi. Nā tūc z operā z ludos facit z retiā: vt tēpestas est. Rete Vo in ablō rete ꝓreti. Ouid. lib. v. fast. posuit. Cur tibi pro libycis claudunt rete leones. Hinc fit irretio is.

Reticulum diminutiū a rete. Quo nomine vtit sepe Hiero. in instrumēto veteri. Est z genus retis: quod in orbem spargitur: quod aliq̃ capitur pro tegmine muliebris capitis qō capillos cōtinet. Juue. Reticulumq̃ comis auratum ingentibus implet. Et est reticulum sacculus in modum retis: quo viatores denarios z panes gestant. Horā. Ut sit reticulū panis venales inter onusto Forte vehas humero. Alio nomine dicitur funda.

Retiaculum diminutiū a retia. Hiero. in psalmis. Cadēt in retiaculum peccatores. Plaut. in asi. Jubeas vna opera me piscari in aerem: venari aūt retiaculo in medio mari.

Retiolum idē quod reticulū. s. tegmen capitis.

Reticula dimi. a retis fœmi. ge.

Reticulatus a. um. quod est factū in modū retis. Pli. lib. xxxvj. Reticulatā structuram: qua frequētissime rome struūt remis oportunā.

Retiarius dicebatur qui rete emicebat. Nam cōpositi gladiatores per paria diuersa nomina sortiebantur. Nam alter dicebatur retiarius q̃ rete faceret. Alter secutor: perinde ac retiarū fugiens vel fugā simulās sequeretur: hoc genus pugne instituit pittacus vnus et septē sapientibus.

Rete sunt arbores que ex ripis fluminū eminent: aut in alueis ipsorum extant a retibus dictę q̃ pretereūtes naues retinerēt instar retium. Unde in edicto pretorum legitur: retanda flumina: qō significat purgāda: ne quid morę: siue periculi nauibus in ea virgulta incidentibus fiat.

Retego is. pe. cor. qō tectū erat denudo.

Retero is. contrariū est suo simplici. Significat em̃ qō textum erat reddo non textum. Tractum a telis que destruunt cum retexuntur. Et retexere rursus texere renouare. Varius Ciceroni. An quod adolescens prestiti cum etiā errare cū exculatione possem: id nūc etate precipitata cōmutem: ac ne ipse reteram. Item significat aperire/ dissoluere.

Retineo es. penul. cor. remoror. Unde retinacula per translationē ponit pro recordor: vt cum dicimus Si retines q̃ dicta sunt. Aliq̃ ꝓ cohibere. Amb. Satis abundeq̃ dixisse me credo superiori tractatu quēadmodū cōpti vel nitidi natalē dñi suscipere debeam⁹ et supuenientē festiuitatem eius ab omni ambitione retinere: vt quicq̃ perdat vel cōsumat. Lact. lib. vj.

Homen itaq; solum retinuerūt: vim vero ⁊ rationē ⁊ effectū perdiderunt.

Retento as. frequentatiuū sepe retineo. Plaut. in asi. Cur me retentas? Et retentare iterū tentare. Ouid. lib. j. me. Erigit metuitq; loqui ne more iuuēce: Dum giat ⁊ timide verba intermissa retentat: id est iterum tentat proferre.

Retinacula: quibus aliqd retinet siue remorat. Virg. lib. j. geor. Utq; amerina parāt lente retinacula viti.

Retorqueo es. retro iacio vel mitto. Amb. li. j. offi. Et cuius septus armatis nō retorquebat cōuiciū.

Retracto as. a retraho: qō significat rursus traho: revoco ve. Unde liber retractationū: quē pater meus Aug. edidit recte appellatus: in quo que min⁹ docte alibi tractauerat retractauit. i. revocauit. Aliquādo retractare est retro trahere/recusare/reūcere. Virg. lib. x. eñ. Semianimesq; micant digiti ferrūq; retractant. Colu. lib. v. Hec eorūq; similia post putationē tractanda sunt retrotractanda ⁊ remouenda.

Retribuo recōpendo: quasi retro tribuo.

Retrimentū a retero is. videt esse sicut detrimentum a detero. Var. Amurca cuz ex olea est expressa qui est humor aquatilis ac retinentū conditū in vas fictile.

Retorridus da. dum. quod intempestiue amissis viribꝰ a sole torretur. Colu. lib. iij. Si in olea vnus ramus aliquanto ceteris letior est: nisi eum recideris arbor tota fiet retorrida.

Retorrescere idem est qō retorridū fieri. Idem lib. iiij. Deinde sata non ita enutriunt: vt ante cōualescāt ac prosiliant q̄ retorrescant.

Retrudo is. penul. pro. retro trudo. Plau. in epi. Lepi rursum vorsum ad illa puxillatim accedere quasi re truderet hominē me vis inuitum.

Retundo is. Vide in dictione tundo.

Reualesco cis. ad sanitatē redigor. Gel. Q. in eorum finibus sub ipso oppido ex capitali morbo reualuisset.

Reuenio is. pe. cor. retro venio/reuertor.

Reuertor deponens: et reuerto redeo: q̄si retro verto. Cice. appio. Conscendēs iam nauē epheso laodiciam iam reuertit. Et lib. iij. offi. Factus ē alter eius sistendi vas: vt si ille nō reuertisset: moriēdū esset ipsi. Aliquādo reuerti ponit simpliciter p venire/diuertere. Idē Ad Chrysippi laqueos reuertamur: cuz nihil de Chrysippo antea dixisset.

Reuelo as. penul. pro. contrariū est suo simplici: velo qō tego significat: vt reuela oculos meos: id ē aperi et detege.

Reuello is. vide in dictione vello.

Reuiso is. redeo vt videam. Terē. in an. Reuiso quid agant: aut quid captēt cōsilii. Plau. in truc. Nūquid naz me vis aliud? Ut quādo ociū tibi sit me reuisas id est ad viuendū me reuenias.

Reuiuisco is. reuixi rursum viuus fio.

Reuoco as. penul. cor. retro voco/reduco/retraho/retrouerto/resuscito. Hie. Non illū vxoris lachrymę: nec cōmunio sanguinis: nō despectans cūcta ex alto deꝰ a scelere reuocat. i. retrahit: vnde ⁊ reuocare pedem dicimus nō modo de animalibus: sed etiam de fluminibus. Virg. Cunctatur ⁊ armis rauca sonās reuocatq; pedem. Sal. Sepius vindicatū est in eos qui contra imperium in hostem pugnauerant: quicq; tardius reuocati prelio excesserant q̄ qui signa relinquerunt: aut pulsi loco cedere ausi erant. i. retro vocati. Plaut. in cur. Postq; hec mihi narrauit ab illo reuocat me illico. i. vt redeam vocat. Lactā. lib. iiij. Jacentia mortuoz corpora erexit: eosq; nominibus suis inclamatos a morte reuocauit. i. suscitauit. Aliquādo reuocare significat per vices mutuo vocare. Var. Quod nobis ministrare pueri diebus festis circ viridē: qui nos ꝓuocare cum audeant: nos illos reuocare timemus. Huius compositū est adreuoco Cice. j. offi. Danda igit opera est: vt si etiā aberrare ad alia ceperit adreuocet oratio.

Reuolo as. pe. cor. retro volo. Cic. libro. iij. de natura gruis Eque in tergo q̄uolātiū colla ⁊ capita in tergo reponūt: quod qz ipse dux facere nō potest: quia non habet vnde nitatur: reuolat: vt ipse quoq; quiescat in eius locū succedit ex his q̄ assequit: eaq; vicissitudo in omi cursu conseruat.

Reus: dicitur quicunq; in litem adducitur: etiā si nihil admiserit. i. contra quē quispiam agit. Cice. lib. ij. de ora. Reos appello non modo eos qui arguūtur: sed omes de quorū re disceptatur. Unde a re dicit reus ꝙ rei alicui obnoxius sit: vel a re quā promisit: reum fieri: vt Asco. inquit nihil aliud est nisi apud pretore legibus interrogari.

Reus agit qui accusat. Reus peragitur qui damnat. Plinius iunio. Dum ille peragitur reus sedimus. Jureconsul. Peregisse reū non alꝰ quis videtur nisi et condemnauerit.

Reus stipulādo qui stipulat. Reus promittendo qui suo noie quid p altero promittit.

Reus voti inquit Macro. qui suscepto voto se numinibus obligat.

R Ante H

Rha fluuiꝰ a quo nomē medicamēto notabili: vt Ammianus inquit: quod rheon seu rha barbaz atq; ponticum vocatur.

Rhadamanthus Jouis ex europa filius ⁊ rex lycię: qui ꝙ seuerus fuerit et iusticię executor: fingitur a poetis apud inferos nocētū explorare culpas. De quo Virgi. lib. vj. Gnosius hic rhadamanthus habet durissima regna. Castigatq; auditq; dolos: subigitq; fateri. Quę quis apud superos furto letaꝰ inani. Distulit in serā cōmissa piacula mortē.

Rhagades et rhagadia vocant scissure q̄ in sede, puenit. Dicte rhagades a verbo greco ῥαγίζω quod significat abrūpo. De hoc in dictione condylomata. Comedo vulgariter māçadure de muro.

Rhānusia: vide in dictione ramus.

Rhamnetee nomen propriū viri.

Rhampsinitus nomen propriū regis egypti: vt Herodo. lib. ij. hist. refert.

Rhagearum: nomen ciuitatis medorum ab auulsione terremotus.

Rhea cęli ⁊ terrę filia: quę alio nomine cibelle dicitur.

Rheda vocabulū gallicū vt inqt Quinti. Et significat carrucā. Unde a Ciceron rhedarius dictus est auriga rectorq; ipsius rhede: unde epiredium

Rhegyum oppidum situm in margine Italię cui greci nomē dedere a fractura per ỿ. rhegyon eñ grece abruptū dicit. Hinc eñ sicilia auulsa abruptaq; est ab Italia Trogus: qñ inqt grece abrupta hoc nomine ꝓnunciat: greci a dehiscendi argumento nomē dedere Olym rhegyne ciuitat⁊ ingens fuit portēta: ob eā q̄ causam nomē ciuitati factū esse autumāt: quasi regia vbs foret: vñ ⁊ Stra. scribit quosdā existimasse a quodā rege dici potuisse. Sicq; absq; aspiratione scribendum esset. Ab rhegyo dicti sunt rhegyni. Est aliud regiū cisalpinę gallię oppidū nō longe: a parma et mutina a lepido instauratū q̄ et regiū lepidi pro differētia alterius dicit: a quo regienses: sed melius dicit regiū lingobardię.

Rhebanus fluuius in faucibꝰ bosphori thracii vt Pli. lib. v. testatur.

Rhemi populi gallię: vñ preciosissimū rele genus rhemēse: cōcata alūs q̄q; galliarū ppris tertrini gloria.

Rhenus ⁊ rhenū vtroq; modo dicit pro fluuio gallię q̄ de iugo rheticaz alpiū vsq; i oceanū ꝓfunda cursum

suū dirigit. Romanis memorādus aduersū feras gētes murū imperū. Virgl. Rhenusq; bicornis. Horā. Aut flumē rhenū: aut pluui⁹ describit arcus.

Rhenones: vestes pellicee/q̄cipue ferinę ad vsū humanū redactę: dictę q calidos teneant renes: siue q̄ rhoo pellis dicit: siue q rhenani populi hisce peculiarit vtebant. Cęsar cō. vj. scribit germanos vti pariis rhenonū tegmentis.

Rhesus rex thracię: quē Homer⁹ scribit cū eqs albis in auxiliū troianoz venisse/et a Diomede interfectum. Quo noie etiā dict⁹ est quidā troian⁹ fluuius.

Rhetus gygas: quem Dionysius in leonē cōuersus occidit. Rhet⁹ ꝺo mōs Troię: in quo Aiax thelamonius sepultus traditur.

Rheti populi a Tuscis cōditi: qui duce Rheto a Gallipulsi/alpes occupauerūt: et a nomine ducis Rheto cōdiderunt Rhetiā. Vinc rheticę vites/et rheticum vinū: quod inter generosa Italię vina numerat. Nō vt Stra. libro. iiij. scribit: in montanis rhetoz radicibus nascit: qui populi Veronā comūq; vsq; peruenerunt. Rhetia regio Europę est: quę vt lib. ij. Prole. refert: ab occasu limites habet montē adulam: et fontes Danubij et rheni: ab ortu Lycū fluuiū/ qui i Danubiū erit: et rhetiam a Vindelicia diuidit. A septentrione Danubiū: A meridie alpibus terminat: supa galliā cisalpinā. Post rhetiā Ysus oriente sequit Vindelicia/cui nozicū adhęret: Eno tm̄ fluuio diuīcta: q̄ dā eā Bauariā appellant.

Rhetor: latine orator: q̄q̄ differant/q̄ orato: sit qui in iudicijs et cōcionibus causas agit: rhetor qui rhetoricen profitet. Declamator: qui aut docēdi alios: aut exercendi se grā fictam causam agit: vt in veris post ea causis possit orare. Aliquando tamen rhetor ponit⁹ pro oratore: rhetorica/oratoria. Rhetoricus mō p rhetore/modo p oratore sumit. Rhetorico: aris. rhetoz more loquoz. Hiero. cōtra Helui. Rhetoricati sumus: et in morē declamatoz paululū lusimus: Rhetorissō as. rhetorice loquoz.

Rheuma matis. latine eruptio siue fluxus dicit. a ῥεω fluo. Ambro. lib. Hexa. Dicas si ascēdentes videas rheuma quoddā esse ita pruīt: fluctusq; intersecant p pontidē in euxinū portū violēto impetu pfluentes: vñ et pituita dicit/quū fluat.

Rhinoceron ontis. et rhinoceros otis. animal quadrupes habens in nare vnum cornu: vt ait Plini. Genitus hostis elephanto: cornu ad sęva limato pręparat se pugnę in dimicatione: aluū maxime petens: quam scit suis ictibus peruiā esse. Solinus dicit repandum esse: id est recuruum eius cornu/et attritū cautibus in mucronem excitare: pugnare cū elephantib⁹ longitudine parem/breuiorem cruribus. Pausanias affirmat rhinoceronta duo habere cornua: alterū insigni magnitudine ex naribus extans: alterū quod supne erumpit: exiguū quidē/sed validissimū. Vinc sagacem et prudentem virū nasum rhinocerontis habere dicimus. Mar. Juuenesq; senesq;. Et pueri nasū rhinocerontis habent. Compositū nomen a ῥις ῥινος quod nasum significat/et κερας cornu. Ponit et pro quodam vase oleū guttatim fundente/lauantibus se in balneis. Marci. Bestauit fronte modo me iuuencus rhinoceronta. Ne putabis pleno gutto. A Rhinoceron fit adiectiuum rhinocerontius a.um. vt Cornua rhinocerontia.

Rhodos: latine rosa. Inde Lynorhodos et Rhodoꝺaphne. Et Rhodos nomen vrbis (vt inquit Stra.) super orientali pmōtorio sita: dicta q̄ capulo rosę illic inuento sit ędificata. Ea portubus olim et vūs et mēnibus et reliquis ornamentis cātopere cęteras superauit: vt nulla putarēt equalis: legū pręstātia et nauale rei peritia adeo valuit: vt annis multis maris impio potirēt: et pyratarū latrocinia sustulerit. Quo etiā nomine dicta est insula in qua ea vrbs est: quam Plini⁹ Lyciq; et primā Cycladū scribit esse venientibus ab oriente. Hęc insula nongentoz ac viginti stadiorum ambitu patet: inter Asiaticas insulas tertia. Nam Lesbus et Cyprus maiores habētur. Prius Ophiusa dicta est: deinde Stacia/postea Telchin: eo q̄ telchines insulam incolerent: quos nōnulli maleficos. alij eximios artifices fuisse tradūt: qui ęris et ferri fabricam inuenisse dicūtur. Sunt qui hanc insulam Carpathio mari assignant: vt ex lucilliano versu intelligi licet. Rhodos carpathiū in pelagus se incli nat apertū. Soli sacra est: qui puellę nomine Rhodię amore captꝰ/rhodū ab ea nominauit: vt Diodo. libro sexto refert. Nam (vt Solinus auctor est) nūq; ita cęlū nubilū est: vt in sole rhodos nō sit. Aurum Rhodi pluisse ob fęlicitatem insulę cecinit Pindarus: vbi studia liberaliū artiū et in primis oratorię facultatis floruerunt. In ea fuit admirandę magnitudinis Collossus: a quo postea rhodū appellati sunt Colossenses: ad quos apls epistolam scripsit. In ea etiā vrbs opulentissima Lyndꝰ: et qua Cares statuariꝰ/ qui Colossum extruxit. A Rhodꝰ sunt adiectiua: rhodius/rhodiensis et rhodiacus.

Rhodinū: oleū e rosis: qō rosaceū nostri nūcupauerūt. Rhodinū vnguentū: qō fit oleo rosaceo.

Rhododendris frutex: quē et rhododaphnē noiant/folio silis amygdalę: sed maiori pinguioriq; semie: patēt: licet ῥοδον και δενδρον. i. rosa et arbor.

Rhodanus pe. cor. fluui⁹ gallię: a rhoda rhodioz oppido: vt ait Pli. lib. iiij. Hiero. in cōmento epistolę ad Galathas. Rhodani rhodioz coloni locauerē. Tū annis rhodanus nomen accępit: adeo magni cursus est: vt vix aduersa possit nauigari aq̄. Ferūt būc amnem ex alpibus oriri/quę Italiam a Gallia diuidūt: nō lōge a fontibus Rheni et Danubij. Ferē p lemānū lacū: et versus occidentē per Galliā fluens/ Araris suscipit. Inde ad meridiem cōuersus: et Isara duentiaq; suscipiens: apud Heraclea vno ostio: et paulo vlteriꝰ duobus aliis in mare thyrrenū irrūpit. De boc Amb. lib. Hexa. Rhodan⁹ rapido cōcitus cursu thyrreni equoris freta scindit: in q̄ nō mediocre ferē nauigantiū periculū: dū inter se maris fluctꝰ et amnis fluenta decernūt.

Rhodope: mōs thracię: a Rhodope thracū regina vbi sepulta est: cuiꝰ prima coz. Ouid. Qua patet vmbrosū rhodope glacialis ad hemū. Et Rhodope p noie pprio meretricis thracię: quā Pli. lib. xxxvj. scribit fecisse quęstu suo pyramidē laudatissimā et oseruū fuisse Esopi fabulaz phi: prima. Māc etiā rhodopin declinatiōis tertię vocāt: vt ntūs sit rhodopis idis. A rhodope fit adiectiuū rhodopeius a.um.

Rhodogune: fuit filia Darij: q̄ post mortē viri nutricis q̄ illi scōas nuptias suadebat/occidit.

Rhoet⁹ cū oe diph. vide in dictiōe Rhetus.

Rhoicę mulieres: quaz vulvę rheumatismo: id est fluctionibus laborant.

Rhoiton a grecis dicit vinū qō e granis malorūpunicorū exprimitur.

Rhombus: greca voz est: significatq; figuram quadratam solidam: cuiꝰ latera oīa sunt equalia: anguli vō obliqui tetrapleuros: id est quattuor: latez. Dic si in terram iactet: voluit ad similitudinem fere cylindri. Utebant eo malefice mulieres ad deducendā lunam ex tris filis cōfecto. Ouid. Quid torto concita rhombo licia. Mar. Que nūc thessalico lunam deducere rhombo. Propert. Deficiūt magico fortē sub carmine rhombi. Est et Rhombus piscis genꝰ. Iuue. Incidit adriaci spaciū admirabile rhombi. Hō domū veneris. Itē rhombꝰ est torques siue machinula illa q̄

vertēdo mulieres trama ad laniciū nent.
Rhomphea: genº gladij. Vale. Fla. li. vj. Aequaq nec ferro breuior nec rhomphea ligno.
Rhoria: regio septentrionalis: quā Poloni et sarmatę suā esse dicunt.
Rhorolani: populi scythici vltra Danubiū: quos qui/dā rhutenos ēe putāt.
Rhuteni: populi Gallię aquitanicę: vt inquit Pli. con/terminī Narbonensi, puincię: de quibº Lu. lib. j. Sol uunt flauī lōga statione rhuteni.
Rhynton Tarentinus nugator vilissimus in agendis: precipue fabulis.
Rhytion: vasis genº lunari specie. Var. In rhytio po teris phębę lauare pedes.
Rhyparographº sordidaz rez pictor. Sic ēm cognoia tus fuit Pyreicº pictor excellēs q̄dē: sed q̄ tonstrinas ac sutrinas asellos opsonia, aliaq̄ hmōi humilia se/cutº est. Ā ρυπαρωρ greci sordidū dicunt.
Rhithmus latine numerus. Quintil. li. ix. ō insti. Sūt numeri rhythmi: qui neq̄ finem habent certū/nec vl/lā in cōtextu varietatem: sed qua ceperunt sublatiōe ad positionem vsq̄ decurrunt.

R Ante I

Rica: q̄dratū vestimētū fimbriatū z purpureū q̄ pal/liolo vtebant flaminicę. Est z veli genus q̄ mulieres capita tegūt. Dictū a ritu (vt Var. auctor ē) q̄ roma/no ritu sacrificia fęminę cū faciūt capita tegūt. Huiº dimi. est ricula: qō p sudario ponit.
Ricinus: genº vestis: qō z riciniū dicit/a reūcitdo. Fe/stus. Riciniū: est oīe vestimētū quadratū. Est z rici nus: genº cucumeris et ōmis/canes acriº atq̄ boues infestās. Var. Quidā nucibº grecis i aqua tritis per/ungunt catulo aures: q̄ ricini soleāt si hoc vnguine nō sīs vsus/eas exulcerare. Ab huiº ajalis silitudine ricinus dicit herba instar arboris: quā Diascorides arborosū fruticē vocat/similez ficui/sed minorē: folia habētē similia platano/sed maiora/lenia et nigriora: ex q̄ exprimit oleū cycinū
Rictus us. et rictū: nō solū hiatū significat vnde verba exeunt/sed ps illa circa ipsum hiatū: quę in homine ri dente: vel alio modo os torquente lineis quibusdam eminat: vt maxime sunt labia. Lactā. sic. Oris quo/q̄ species z rictus ex trāsuerso patefactus q̄ vtilis z q̄ decēs sit/enarrari nō potest. Putat z rictus esse fi gura in ore ad tempus aliquo mō cōtracta/vel pduc/ta/vel inuersa/vel extēsa: quę paulopost reditura sit in naturalem formā. Et est cōmunis tā beluis q̄ ho/minibus. Hor. Ergo nō satis est risu diducere rictū. Lucre. libro q̄nto. Hollosū Mollia dicta premunt duros nudātia dētes. Aliquādo capit p rostro. Ā nonnulli a grecis deductum volunt: apud quos ρυγ/χοσ rostrū dicit.
Rideo es. risi risum: sine casu construit ſm consuetudi/nem. Gel. lib. j. Rex quasi anus ętate desiperet risit. Aliquādo significat lętū esse. Virg. Virtaq̄ riden di colocasia fundet acātho. Cū aūt actū habet signi ficat derideo. Lactā. lib. j. Si quis autē accepta sapi entia deposuerit errorem: pfecto ridebit ineptias ho miuū pene dementiuz. Huiº cōposita sunt Arrideo: qō est in alicui gratiā placide rideo/applaudo: et lęti/ciā animi ridendo ostendo. Ouid. Arrisit paries ad/ueniente dea. Teren. Arrideō oīibus. Corrideo: si mul rideo. Hiero. in Señ. Quicūq̄ audierit corride bit mihi. Derideo: deludo/ptēno: z cū irrisiōe ac cōtęptu rideo. Plau. i Aul. Neq̄ edepol ego te derisū venio: neq̄ derideo/neq̄ dignum arbitror. Irrideo/idē qō derideo. Teren. in Ecy. plo. Ne eū circūuen/tū inique iniq̄ irrideāt. Obrideo/subrideo: paz seu la tēter rideo. Omniaq̄ habēt pe. p.
Ridiculū significat sermonē risū excitātē. Ci. li. de ora. Sępe etiā sententiose ridicula dicunt. Plau. in Sti. De meū obtentuz ridiculi meis. Vinc Gel. Fouma uit cōpositū Deridiculū. Ut vel ipa re q̄ ita dicebat opprobraret aduersarijs z p facetias ostētaret/faceret eos deridiculū: q̄ pinde celio formā crimini darent.
Ridiculus dicit qui alijs risui est/ et de quo alij rident. Iuue. Nil habet infelix pauptas duriº in se/q̄ ridi culos hoies facit. Interdū significat eū q̄ alios ride/re facit. Plau. in sti. Vides ridiculos nihili fieri. Li. L. Sicinº homo impurº/ sed admodū ridiculº. Sic dicimº iocos ridiculos. Plau. in sti. Jocos ridiculos vendo age licemini.
Ridiculare: idē qō ridiculū. Plau. i Asi. Witte ridicu/laria. i. deceptiones q̄ derisionē ꝓbēt/seu q̄ risu digne
Ridice: pedamenta vineaz q̄ e grecu z iunipero (sunt. solēt fieri optia: sīc Var. li. j. de reru. docet. Col. li. v. Hic anº nōdū vehementē palū aut ridicā desiderat.
Rigo as. madefacio/adaquo. Hiero. in Paulo. Talia eo loquēte/lōguº viator vbertim facię lachrymis ri/gabat/q̄s magnitudo lęticię indices cordis effuderat. Huiº cōpositū est Irrigo as. de quo alibi.
Riguº a. um. quod rigat/seu quod rigari facile potest. Col. lib. ij. de prato loquens. Eius inquit aduertimº duo genera: quoz altez est siccaneū/alterū riguum. Siccaneū/qō rigari nūq̄ aut nō facile potest intelli/go: riguū quod facile.
Rigor modo sumit p frigore/modo p duricie. Virg. Et ferri rigor.
Rigidus a. um. idē qō frigidº. Virg. Tellurem borez rigidā spirante moueri. Aliqñ ponit p duro: vñ rigi/dus homo dicit asperet rigiditas aspitas. Aliqñ p erecto: qō nō nisi ex duricie accidit. Idē. Tū rigidas motare cacumina quercus.
Rigeo ges gui. frigeo: a q̄ rigesco/ frigesco. Per trāslationē rigescere capit p indurari/vl erectū seu contra ctū esse: quoniā que frigent/horrent z durescunt. Ci ce. libro primo Tuscu. Ceteras ptes incultas/q̄ aut frigore rigeant/aut vrant calore. Virg. libro secun do Geor. Aeraq̄ dissiliunt vulgo vestesq̄ rigescunt. Ser. Durank/vt frāgi potius q̄ scindi posse videan tur. Huiº composita sunt Dirigeo: a quo Dirigesco. Obrigeo/obrigesco: qō est torº frigore ptrahor: z q̄/ si indurescō z rigidº fio. Col. lib. v. Cōpescit harūdo cū obriguit hiberno frigore. Sene. Ita membra fri/gore obriguerūt vt seminecē putarem. Hiero. li. ij. Reg. Ipse stetit z percussit philisteos: donec deficeret manus eiº/z obrigescęret cū gladio.
Rima: fissura: et ppie rimę dicuntur exiguę distantię ta bularum in iuncturis. Unde tractum est vt omes fis/surę rimę dicank: et rimas agere findi. Huiº diminu/tiuū ē rimula. Hiero. p trāslationē dixit. Si tenui cu/iusvis dilectionis rimula ptinuº insidiator diabolus intuitū valet infigere.
Rimosus a. um. qō est rimis plenū. Col. lib. j. Quicq̄d inferiore mor aposueris/fissū erit rimosumq̄.
Rimor aris. z rimo as. ſm Pris. diligēter gro/scruto/ z q̄si rimulas q̄sq̄ pquiro. Tractū a suibº qui glādes rimank de rimis terraz. i. fissuris. Virg. lib. j. Geor. Dulcibº in stagnis rimank prata caystri. i. pascunk in pratis: z cibū p oēs rimas terrę pquirūt. Interdū ri mari ē scindere/z q̄si in rimas agere. Idē. Ergo egre rastris terrā rimank. Interdū expleri: vt apud eundē. Rimaq̄ oculis: habitatq̄ sub alto pectore.
Ringo gis. gi. rictū: qō et ringor dicit: significat os tor/queo: qō canes faciunt dū latraturi sunt: vel cū ex ira in rugas deducunt os. Vinc ringi, p irasci/indignari/ adlatrare/pulsare/cōuiciari/murmurare ponit. Te rē. i Phor. Tū ille z cura et sumptu ablumit: dū tibi sit qō placeat: ille ringit/ tu rides. Sidoniº. Vultū

ringiť ociosa ꝓtus. Dicit autē ringi anariū torturā. Mā ρὶρ naris dicit: ut sit ringi q̄si narē agi. i. torqueri. Hinc rictus. ꝛ rictū: de quo supra.

Ripa: extremitas terrę: dicta ꝙ aquaꝝ agitatione rumpat. Et ꝓpie est aquaꝝ currentiū: litus ea ꝑ quam alluit mare. Potest etiā lacuū ꝛ stagnoꝝ esse/ quę maris imaginem habent.

Riparia: auis quę in ripis habitat. Plinius lib. xix. Multo tñ efficacissime ripariarū pulli: ita vocāt in ripaꝝ cauis nidificātes.

Ripę siue ripei sine h. montes Archadię: quā addimus quotiēs ripheos mōtes scythię significam⁹. Virgil. Quiq̄ ripas lectulūq̄ tenēt atq̄ arua celenę.

Rhipei: mōtes scythici: a ριπτησ: vt quidā putāt: id est a ventoꝝ ꝓpetuo iactu. Virgil. li. iii. Geor. g. Hēs ef frena viꝝ ripheo tundit euro. Mā ριπιζω grece flo significat. Ūn et rhipei cū h in ꝓma scribūt ripheos ꝑlos Riphaat filius Homer instituit: q̄s a se ripheos noiauit: vt scribit Josephus lib. i.

Riscus (vt iquit Vo.) cista est ex pelle ꝛtexta. Ser. ꝟo ait esse fenestrā quā i pariete. Ter. i Heau. Ibi sistella domo affer cū monumētis: vbi sita est: in risco.

Ritus. tus. mos et approbata cōsuetudo: quā oēs ratā habēt: dicit etiā Rites is. Sta. lib. xi. The. Dei mihi ꝓmittūs araꝝ et rite nefasto.

Rite a duerbiū a rito ꝟbo ꝑm Ptisci. ꝛ significat recte: q̄ nihil tradit ritib⁹ qđ nō rectū esse credat. Vel vt inquit Var. q: qđ sit rite/id ratū ꝛ rectū est.

Rito as. a ruo is. deducit. Cui⁹ composita sunt Irrito ꝓuoco: ꝛ prorito.

Riu⁹: a ρεω fluo: loc⁹ depressus ꝓlōgitudinē aquę currentis. Hinc deriuo as. ꝛ corriuo as. qđ ꝓpie de bubus dicit: cū potādi grā ad eundē riuū cōueniūt. Huius dimi. est riuulus: paru⁹ riuus.

Riuales ꝛ corriuales dicunt emuli de mulierib⁹: quasi in vnū amoꝛ deriuātes. Teren. in Heau. Militem ego riualē recipiendū cēseo. Trāslatio vel a bestiis q̄ sitientes cū ex eodē riuulo haustū petūt/ pręliū contra semuicem concitāt: vel a re rustica. Mā riuales dicunt hi quoꝝ agros riu⁹ aliq̄s disterminat: qui incertitudine ꝛ mutatiōe crebra cursus: lites sępe inē eos suscitat. Et Vip. Riuales: qui ꝙ eundē riuū aquā ducunt: inter quos sępe cōtentio est de aquę vsu. Itē riuales dicunt qui in riuis habitāt. Col. lib. ix. Dat camarus et riualis alecula: vel si qua sunt incremēti qui fluuioꝝ animalia.

Riualitas dicta est emulatio illa inter amasios.

Riuinus: adē qđ riualis. Plaut⁹ in Asi. Cedit noctē filius riuin⁹ amens ob raptā mulierē.

Rixa: nomen fictitiū: a ringendo/ qđ est canū quādo irritant. Hinc rixosus a. um. cōtentiosus. Fest⁹. Rictę ripe/ rixose a ringiē dici videnť: qr in diuersum rumpanť/ cōtrariaq̄ sint recto.

Rixor aris. iurgo/ cōtendo.

R Ante O

Robur siue robor: per o/ species quercus est durissimę. Etiam per translationem sumit ꝓ animi fortitudine quā quis durat aduersus pericula. Capit ꝛ ꝑ corporis firmitate q̄ aduersus oēs difficultates firmiter obnitit. Demū omniū rex firmitatē duriciāq̄ robur dicimus. Col. lib. ii. Quod ꝓtinus exilenatuꝝ sit nunq̄ robur acquirē manifestū est. Unde Ser. dicit. Omne qđ forte est/ robur vocamus. Virgil. lib. vii. Aeternaq̄ ferri robora.

Roboreus a. um. qđ ē ex materia roboris. Col. li. xii. Materies si roborea ē/ vno fabro dolari ad vnguē debet

Robustus a. um. apud Catonē deriuatū a robore.

Robus apud veteres dicebāt rube⁹: ꝛ bouē robū iccirco rustici vocabāt. Ūn ꝛ materia q̄ plurimas huius loris venas habet dicta est robur: ꝛ boues valētes ac boni coloris robusti. Rob⁹ etiā gen⁹ tritici maxime laudabile: vt inq̄t Col. cū pōdere ꝛ nitore ꝓstet.

Robust⁹ a. um. qđ ē multi roboris. Col. li. ii. Neq̄ dubiū est ex robusto semine posse fieri nō robustū.

Robora. as. pe. cor. fortifico. Hiero. lib. ii. Re. Roboramini ꝛ estote viri fortes. Hinc componit corroboro: qđ est totū simul fortifico. Li. Lassio. Manebat em illud malū vbanū: et ita corroborabat q̄tidie: vt ego quidē ꝛ vbi ꝛ ocio diffiderē vrbano.

Robigo pe. pd. dea quā Romani putabāt rubiginem auertere. Ouid. Flamen in antiquū luctū robiginis ibat. Erat ꝛ Robig⁹ de⁹: robigalia sacra. vii. kal. maii fiebant: qm̄ tunc fere segetes robigo occupat: vt ait Pli. Est et robigo morb⁹ segetū/ q̄ culmis frumēto innascit ex nimio humore: vt ait Var. Virg. li. i. Heor. Et mala culmos esser robigo. Ser. ꝟo dicit. Rubigo gen⁹ vitū quo culmi pereūt: sed abusiue rubigo dicit. Mā ꝓpie robigo dicit. Var. dicit vitiū esse obscenę libidinis qđ vlcus vocat.

Rodo is. rosi sum. ꝓpie muriū est et similiū: qui dentibus fere semp aliquid demoliunť. Per trāslationem quādoq̄ ꝑ detrahо sumit. Hierony. in pręfatť. libri Paral. Hęc pace veteꝝ loquor: et obtrectatoribus meis cm̄ respondeo: qui canino dente me rodunt/ in publico detrahentes/ legentes in angulis. Rut⁹ cōpositа Arrodo. Cice. ꝑ ser. Et illa ex vepreculis extracta nitedula rempu. conaret arrodere. Corrodo erodo ꝛ ꝓrodo: qđ est anterodo. Col. lib. iii. Mā si ę pius cacumina manu ꝑfracta aut a pecore ꝓrosa fuerint/ in ꝓpetuū corrumpunť.

Rogo as. posco. Gel. Crepidariū cultellum rogauit a crepidario sutore. Quādoq̄ rogare est quęrere. Lice. Roga ipsū quemadmodū arimini ego eū acceperim. Quādoq̄ orare/ deprecari. Virg. lib. vii. Littus q̄ rogamus innocuuꝝ. Q̄q̄ statuere. Gel. libro. i. Lex deinde licinia rogata est. Cice. lib. ii. Phil. Ego ad eā belli ciuilis causaꝝ attuli. Ego leges pniciosas rogaui. Hinc legis rogatio dicit: qm̄ rogare populū magistrat⁹ solebāt/ an id placeret quod statuerant. Hinc etiā derogare legi et abrogare legē dicim⁹. Et rogationis nomine contineť lex/ plębiscitū et priuilegiū. Est em̄ q̄si caput ꝛ fons totius iuris popularis: Mā rogare populū est agere cū populo. In qua re hęc erāt ꝟba solennia: Velitis ne. Iubeatis ne quirites/ vt hoc vel illud fiat. Unde rogatio q̄si quędā interrogatio. Sueto. in Cęsa. Reditū in ciuitatē rogatione Plotia cōfecit. i. lege a plotio lata. Componit hoc verbū cum ad: vt Arrogo: cū ab: vt abrogo: cum con: vt corrogo. Cice. lib. iiii. ad Heren. Si Promotheus cū mortalibus ignē diuidere vellet: ipse a vicinis cū testa ambulās carbūculos corrogare/ nū ridiculus videreť? Cū de: vt derogo. Cum e: vt crogo: a quo superogo. Cum in: vt irrogo: cū ꝓ: vt ꝓrogo: qđ est ꝓtrabo/ plōgo. Col. li. i. Quis em̄ dubitet eā materiē ꝓbatā haberi/ sine q̄ nemo nostrū vł. pspere vel aduerse valitudinis vitā ꝓrogat? Cice. Appio. Illud pugna atq̄ enitere ne quid nobis temporis ꝓrogeť. Prorogare imperiū: significat noua rogatione in lōgiora tępora ꝓferre. Cū sub: vt subrogo: qđ est substituo. Quintili. Cū defuncto patre in eius locū subrogat⁹ fuisset. Et oia habēt pe. cor.

Rogito as. frequentatiuū: sępe ꝓcor. et sępe scisciтor. Plini⁹. Patrē agit: rogitat vt sui misereať. Virgil. Multa sup̄ ꝙmo rogitās sup hectore multa. Hinc componit Erogito: quod est valde stricteve rogito. Plau. in Cap. Erbac statua veruecea volo erogitare meo minore qđ factū sit filio.

Rogatores: postulatores ꝛ mēdici q̄ elemosynā postulāt. Plau. Vt rogator: ostiatim petā panem.

Rogatarius:tabellio qui rogat qđ quisq; stipulet: hoc est/promittat.
Rogamē:rogationē seu precē significat.
Rogus:strues lignorū ad cremāda cadauera:dictus q in eo dū manes rogent.
Roma:vrbs Italię:regina vrbium/ et totius orbis caput. Hęc paruū ab initio oppidū fuit a iuuentute latina Valentia appellatū. Quod cū Euāder ad ea loca veniens extēdisset seruata prius impositi nominis significatione Romā nūcupauit. Siquidē greci ῥωμη robur appellāt. Hiero. cōtra Iouī. Roma autē fortitudinis nomē est apud grecos:aut sublimitatis iuxta hebręos. Alū volūt Troia capta quosdam ex achiuis in ea loca vbi nūc Roma est deuenisse per Tyberim. Deinde suadēte nobilissima captiuaz: cui Romę nomē erat incensis nauibus posuisse sedes:r structo oppido romen ab ea vocasse. Alū Romam a Romulo dictā volūt.. Romulus ꝺo a romula arbore.i.ficu:sub qua Romul⁹ r rem⁹ pueri inuēti sunt cū lupa przbēte infantib⁹ rumē:id est māmam: vel a ruminādo/q estate sub ea pecudes ruminabāt. Sūt etiam q Romulū et remū a roboze αποτεσ ρωμης appellatos volūt. A Roma fit romanus a.um. qđ e Roma est: vel qui Romā inhabitat. Romanēsis:q alibi ortus est/ sed in Roma versatur. Vñ Cato seu Var. in lib. de re rus. salē romanēsem appellat:nō Romę factū/sed qui romę vendebat.
Romulus:nomē,prīū eius qui Romā cōdidit:a q̄ Romulida et romulis tribus.
Ronch⁹ stertētis son⁹:nomē factitiū. Var. Maiores nuscq; ronchi iuuenesq; senesq;. Et pueri nasū rhinocerotis habēt. Ponit qnq; p derisione.
Rōchisso as.sterto. Plau. Cyathisat dū cęnat:dū dormit ronchissat.
Rozo as.humorē instar rozis paulatim demitto. Virgil.lib.viij. Raptabatq; viri mendacis viscera Tulius Per filuā:r sparsi rozabāt sanguine vepres. Hic componit Irrozo pe.p.qđ est intus vel supra rozem spargo r madefacio. Virgl.lib.j. Geo:gl. At cū sole nouo terras irrorat eoous.
Rozesco is.a rozeo es.cōuenit esse. Pli.lib.xviij. Aquilonē,pnūciat terra siccescēs:sed rozescēs repēte hausrū immiscet humescēs in roze occulto.
Rozulētus a.um.qđ est plenū roze. Col.li.vj. Cauendū ne aut septēttionalib⁹ vētis/aut rozulēte/sed ficce seranť vites. Idē. Rozulēte baccę nō leganť.
Rozarij milites:qui armatura leui przlium primi committebant:q vt ante pluuias cęlū rozare solet:sic illi ante grauem armaturā qui prodibāt/rozarij appellabanť/qui r ferentarij.
Rozarij:vinū qđ rozarijs dabať.
Ros:humor qui sereno tpe e cęlo fluit.
Rosidus a.um.qđ est roze plenū: vñ nox rosida dicit:q roze humecta est. Pli.lib.xviij. Quidā pridie rigant prata vbi sunt rigua noctib⁹ rosidis siccari meli⁹. Similiter mala rosida quę matutino roze humecta sūt. Virg. Sępib⁹ i nostris quā te rosida mala (Dux ego vester erā) vidi cū matre legentē.
Rosa:flos e spina nascens.
Roseus a.um.vt rose⁹ color:a rosa z similitudine:a quo et roseus pānus/rosea vestis. Pli. Assa a coitu spuma collecta roseo pāno r inclusa argēto venerem stimulat:roseę purpureę genę.
Rosace⁹ a.um.qđ ex rosa factū est. Vñ rosaceū oleū ex rosis. Pli.lib.xx. Succe⁹ ex strigmētis illit⁹ cū rosaceo et aceto/febrib⁹ ardores refrigerat.
Rosariū copiā fruticū significat vno loco rosas gignentiū. Pli. Rosaria a fauonio fossa oportet esse.
Rosetum:idē quod rosariū.
Rosea: campus in agro reatino:q in eo arua roze humida semper seruntur.
Rosci⁹:prīū histrionis nobilissimi nomē: a quo oīes in aliqua re pfecti roscū dicunť.
Rostrū:quo aues aliquid apphendūt. Nec solū de auibus/sed de reliquis quoq; animalib⁹ r de ipso homine dicit. Plin⁹. Et mugilis rostrū. Plaut⁹. Ad vlq; rostrū hominis. A similitudine autē rostri auiū dicta est ps illa expolrecta atq; acuta e proza: a quo naues ipię rostratę dicunť. Et sicut scribit Liuius. Rostra dictū est templū seu forū ante curiā hostiliam: in quo erat pulpitū ornatū ex rostris nauiū antiatū. Ex quo loco concionari solebāt. Unde sępe legim⁹,p rostris:id est in rostris. In eo em̄ loco rostra ab hostib⁹ capta fixa erāt. Rostellū:paruū rostrū. Pli. Murtis rostellum. Colu.libro.ix. Animaduertat an pulli rostellis oua percuderint.
Rotundū dicit collectū et p omnē circūitū lene sine offensione asperi anguli:dictū quasi retundū a retūdēdo:q ois vndiq; retunsa et veluti detorquata sit asperitas. Habet em̄ quod rotundū est vnicā superficiē:in qua nec principiū notari pōt/nec finis. Rotundū etiam a radendo dici pōt/q circūrasum atq; expolitum sit. Transferť quādoq; ad animū:r p collecto cōcinno ac pfecto accipit: vñ ore rotūdo loqui dicunť qui multa paucis exprimūt. Capaciozis em̄ formę videtur horū vba q̄ eoz qui multis pauca dicūt. Hora. Grauis ingeniū grauis dedit ore rotūdo Musa loq. Bel. Crispū sane agmē ozōnis rotundūq;/ac modulo ipo numeroz venustū. Li. Theodectes aūt przfatoz nec satis (vt ita dicā) rotūd⁹ prim⁹ instituit dilatare vbis. Idē. Accedūt vba apte et rotūde dispōsita id est collecta elegāter cōcinneq;.
Rota:a rotūditate seu ruēdo:ruit em̄ facile in suos orbes. Rote etiā a latinis dicunť capręz: vt inqt Var.li. ij. de re rus. Hui⁹ dimi. est rotula.
Rotella diminutiuū a rotula. Aug⁹. Breuis etiā rotella orbiculus appellať.
Roto as.verto. Hiero.lib.j. Re. Porro inimicoz tuoz aia rotabit q̄si i impetu r circulo fundę. Col.lib. ix. de pauonib⁹ loquēs. Signa sunt extimulatę libidinis/cū semetipm velut mirantē caudę gēmātib⁹ pinnis,ptegit. Idq; cū facit rotari dicit.

R Ante Y

Rubus:sentis gen⁹ inoza agrestis. Sic em̄ a rusticis in Italia appellať. Hor.li.j.car. Seu virides rubi. Seren⁹ Wādit apta rub⁹ gingiuis r bona labrīs. Rubetū:locus rubor in quo rubi sunt.
Rubeta.rane gen⁹ venenosū in sicco semp rubēs:r a rubis nomē trahit:in qb⁹ plerūq; victitat. Iuue. Porrectura viro miscet stridente rubetā.
Rubi ozū.cm̄ pluraliter:oppidū campanię a rubor⁹ frequētia/seu a colore rubris. Hor.in ser. Inde rubos fessi puenimus:vtpote longū Carpētes. Inde affere banť rubea vimina,p fiscellis. Virgl. Nūc facilis rubea texať fiscina virga.
Rubia:herba tingēdis lanis ac corijs idonea/vulgo ro
Rubeus r rufus:generalia nōia sūt ad omnia quę ꝟ(ta. quomodolibet rubent. Etem̄ sanguine⁹/croceus/aureus/ostrin⁹/fulu⁹/flau⁹/rubid⁹/phenice⁹/ rutilus/luteus/spadyceus: rubei seu rufi colozis sūt: vt acuētes eū quasi incendētes/aut cuz colore viridi miscentes/ aut nigro infuscantes. Gel.lib.j. Sed cū aliter rubeat ignis/aliter sanguis/aliter ostrū/aliter croceū: has singulas rufi varietates latina ōro singul' ,prīusq; vocabulis nō demōstrat: oīaq; ista significat vna ruboris appellatiōe: cū em̄ ex ipsis reb⁹ vocabula mutuentť r igneū aliqđ dicit r flāmeū r sanguineū r croceum r ostrinū r aureū. Aliqn̄ rubeus ponit̄,p spineus a rubo:qui et vitil⁹ vsu cōmendať a Plinio: vel a rubis

opido cāpanię: vt putat Ser. illo versu. Mūc facilis rubea texāt fiscina virga. Sunt tñ qui negent rubeū dici debere/sed rubentem.

Ruber a.um. idē qđ rube⁹. Hora. lib. j. Ser. Obscęno qđ ruber porrect⁹ ab inguine palus.

Rubor: ipse color rube⁹: qui ꝛ rubedo dicit.

Rubeo es. aui. rubeus sū. Virgil⁹. Sāguineisq; inculta rubent auiaria baccis. Hiero. Inter cādentia lilia ꝛ rubentes rosas.

Rubesco: rube⁹ fio. Virg. Jāq; rubescebat stell' auroꝛa fugatis. Hinc cōponit Erubesco: eiusdē significationis. Ouid. Tū pater vt terras mundūq; rubescere vidit. Trāsfert sępenumero ad verecundiā. Virg. Nostra neq; erubuit siluas habitare thalia.

Rubefacio: notę significatiōis: a quo rubefio.

Rubicūd⁹: rubore plen⁹/siue abūde rubens: Jn q̄ alternitatis causa: vt inquit Prīs. c. loco b ponit: ne sit absonū si rubicūdus dicat.

Rubidus da. dū. qđ est colore rufo atriore multo mixtū. Aliq̄n tamē rubidus scaber atq; asper dicit. Unde a scabricie panis secundo coct⁹ rubid⁹ vocat: qui a nautaꝛ vsu nautic⁹ appellat. Plaut⁹. Exiguā bucellā rubidi panis. Jtē scorteę: ampulle rugosę rubidę dicunt. Quidā etiā ruuid⁹ scribūt.

Rubellę vites appellatę sunt: ꝛ rubellę vineę: ꝙ vitium iſpaꝛ materia rubra sit. Pli. lib. xiij. Proxima dignitas nomentanis rubętę materia. Quapropter quidā rubellas appellauere vineas.

Rubellū: vinū subrubeū. Var. Et veietani bibitur fex crassa rubelli.

Rubrum mare dicit: qz aquas rubere credebant. Quidam a solis repercussu existimarūt talem reddi colorem. Alii ab arena terraq;: quod latini rubꝛ mare nū cupāt: greci erythręū vocant. Erythros em̄ rubrū latine dicit. Curtius ab Erythro rege inditum esse nomen existimat.

Rubrica penul. p. terra rubei coloris et minio ꝓpria. Col. libro. iij Omnes arbusculas priusq̄ transferas rubrica notare cōuenit: vt cū serent/easdē cęli partes aspiciāt: quas etiā in seminarijs conspexerāt. Hac legū rituli et capita notabant. Persius. Pręsertim si quid masuri rubrica notauit. Dic Rubricatus ta. tū. quod est rubrica intinctū. Hieronym⁹ i Exo. Pelles arietū rubricatas.

Rubricęta: vulgo rosetū dicit. Plau. i Tru. Vala buc cas rubricęta omne corpus intinxit tibi.

Rubigo: quę in metallis situ quodā cōtrahit arida ꝛ rubra metallū paulatim absumens/qualē in ferro videmus. Dicta a colore: nam veteres robū rubeū dicebāt. Erugo vo, ꝓpie fit in ęre/sicut ferrugo in ferro: ꝛ cōtrahit ex humore: nō rufa ꝛ sicca/qualē dixim⁹ rubiginē esse/sed viridis atq; humida. Jnde fit rubiginosus a. um. Vide supra in dictione Robigo.

Rubicon pe. cor. fluui⁹ q̄ disterminat Italiā a Gallia citeriore: quem Plini⁹ octaua regiō Italie collocat. Sue. in Cęsa. Cōsecutusq; cohortes ad rubiconē flumē: qui, puincię ei⁹ finis erat/paulū cōstitit.

Ruct⁹: est, ꝓpie digestio cibi/et cōcoctaꝛ escaꝛ in ventū efflatio. Plau. in Pseu. Partim ructare mos suauis mihi ructus est.

Ructuo as. vide in dictione Eructo.

Ructo as. a q̄ ructito frequen. vide in dictione Eructo.

Rudię diaꝛ: vbi salentinoꝛ. Syrius. Miserūt Calabri rudię genuere vetustę.

Rudis fęmi generis: virga qua gladiatores fęragenarios ab eo munere prętor eximebat: quos cū prębi fuissent q̄ multa reportassent lemuscata: Tiberi⁹ ad maiorem ludoꝛ suoꝛ magnificentiā revocatos: cērenis nūmū mlib⁹ donauit. Cice. in. ū. Phil. Tā bon⁹ gladiatoꝛ rudem tā cito acceꝑisti. Rudibus autē solitos pugnare gladiatores/testis est Lāprid⁹ qui ait: Cōmodū i arena rudib⁹ inter cubiculares gladiatorios depugnasse. Qui vo hi gladiatores dū libertate donabant: ne gladiaturā ampli⁹ exercerēt/virga donari solebāt. Factū est vt ꝓ libertate et ꝓ fine rudis aliq̄n ponat. Juue. Ergo sibi dabit ipse rudē. Aliq̄n ponitur ꝓ rutabulo siue impolita virga. Plini⁹ lib. xxxiij. Urit i platinis g laminas minutas cū sulphure versatū rudib⁹ ferreis aut ferrulaceis. Rudis vo adiecti ū idē est qđ recēs/impolit⁹/imperfect⁹/dur⁹. Trāsfert inde ad animū: rudesq; illi dicunt qui adhuc animū nō expoliuere disciplinis et doctrina/rerūq; vsu. Ter. in Phor. Adeon te esse ingenio rudi ꝛ inepto/bili. Pli. lib. j. Sedere cępit sentētia hęc: pariterq; ꝛ eruditū vulgus ꝛ rude in eā cursu vadit.

Rudicula dimi. qua virga impolita ad multa vtil. Cato. Jgni bū coęto: rudicula agitato crebro vsq; adeo dū fiat tā crassum q̄ mel. Pli. li. xx. Mō est op⁹ in hoc vsu lanas rudicul' esse curatas. Jtē rudicula (vt Col. inquit) est organū erectę tribulę simile.

Rudiarij dicti sunt: qui impetrarūt missionē artis gladiatorię donati rude. Sueto. in Tiberio. Rudiarijs quoq; quibusdā revocatis auctoramēto centū milliū dedit. Jtem rudiarū dicūtur qui faba ruuida ꝛ noua poliūt. Jtem qui ruderarū cribrū facit ꝛ rudiora lineamina/rudiarius dicit.

Ruditas: imperitia ꝛ obtusitas ingenij.

Rudio dis. rudiui et rudij/ruditū: rudē doceo. Ūñ Erudio: qđ est pfecte q̄ rudes scire oporet doceo.

Rudimentū: principiū siue prima disciplina quę rudibus committitur.

Rudo dis. di. ꝓpie ad asinos ptinet. Mā rudere asini dicunt cū vocē emittūt. Pers⁹. Fingor vt arcadię pecuaria rudere credas. Abusiue ꝛ de leonib⁹ ꝛ de boibus dicit. Vir. Sera sub nocte rudētū. Et alibi. Jnclusū q; cauo saxo atq; insueta rudentē. Ubi sciendū apud Virg. ru syllaba breuis est: cū apud Persiū ꝓducat. Fingor vt arcadię pecuaria rudere dicas.

Rudēs a rudo dis. ꝓticipiū est. Q̄q; nomē substātiuū tā mas. q̄ fęmi generis est: et significat funem nauticū: qñ cuꝫ funes vento agitant/rudere vident. Tāet si primę syllabę quātitas nō seruet. Virg. Jnsequit clamoꝛq; viꝛ stridoꝛq; rudentū. Catul. Cādidaq; in toꝛti sustollūt vela rudentes.

Rudus eris. dupleꝛ est: nouū scꝫ et vetus. Nouū rud⁹ est materia pauimenti: hoc est saxa de nouo contusa: seu testę confractę cū calce ad pauimentū faciendum. Vitr. li. vij. Deide ruderi nouo tertia ps testę tusę admisceat: calcisq; duę ptes ad q̄q; mortarij mixti oibus prębent responsum. Vetus rud⁹ est materia veterū pauimentoꝛ ꝛ diruptoꝛū ędificioꝛ: quę lapidib⁹ et testis cōfractis calceq; arena cōmixta cōstat. Pli. Complanatę veteri rudere erāt vię. Jtem rud⁹ dicit stercus quod radit. Et rud⁹ siue rand⁹ et ruduſculus a veteribus dicebāt ęs: res rudis aspera et impolita. Unde Festus. Randusculana porta Romę dicta ꝙ rudis et impolita sit.

Ruderari ē rud⁹ inducere. Victr. Me minoꝛi saxo q̄ qđ possit man⁹ iplere crustuminationib⁹ iducę ruderer. Ūñ ruderat⁹ ager dicit qui veterū ędificioꝛ materia scatet. Pli. li. xx. Rosā siccis locis q̄ humidis odoratioꝛē cōstat nasci serendā: nec pinguib⁹ nec argillosis locis: cōtentāq; raris, ꝓpieq; ruderatū agrū amare. Eruderare vo est rudus eiicere.

Rudetū: plenū rudere: siue terra q̄ pl⁹ rudis fuerat et inculta/tū autē arata. Cato. Lento in rudeto ꝛ rubricoso: qui herbosus non stet serito.

Ruderariū: cribrū vilius ꝛ furfurariū. Ꝑpul. dixit. Ecōtrario liberale pani ganeatioꝛ conficiūdo per q̄ accommodū pollinariū dicunt. Plautus. Ceteris hoc

pollinem: hoc est/flore farine trāsmittit. Eo siliginarij vtāt z pollintores. Qui ruderarū cribz facit z rudiora linteamina/rudiarij vocāt.

Rufus color: nō plene ruber. Var. Roma magis fuscis vestit/gallia russ. Est z Rufus nomē viri, ꝓnū: a quo ꝑ diminutionē fit Rufinus.

Rufo as. rufū facio. Pli. Eadē rufat capillū.

Rufeo es. a quo Rufesco: rufus fio. Plin. Grues senecrute nigrescūt: Herula ex nigra rufescit.

Rufuli appellati sūt tribuni militū: nō a ꝓfulo/sed a ꝓfule facti: q ō cozꝛ iure Rutili⁹ rufus legē tulerit. Qui post ea mutatione vni⁹ litterę rutuli sunt appellati.

Ruga non solū in cozpib⁹ dici solet q̄ fit ꝑ senectute/sed etiā i vestib⁹: vulgo falda. Pli. lib. xxxv. Pręterq̄ in veste rugas z sin⁹ inuenit. Ruga exterior est/sin⁹ interior. Lice. in Lato. Nō cani nō rugę repente auctoritatē arripere possunt.

Rugo as. rugas ꝓtraho. Plau. in Cas. Vide Palliolū vt rugat. Huic ꝓtrariū est erugo pe. cor. Pli. lib. xxj. Furfures in facie emendāt z erugāt cozpora.

Rugo is. xi. ctū. ructū emitto. Cui⁹ cōpositū est Erugo: a quibus Ructo/eructo frequentatiua: et Ructito: de quibus in Eructo.

Rugio is. rugiui et rugij. Vnde rugitus: q̄, ꝓrie leonis est cū vocē emittit. Hiero. Amos. iij. Leo rugiet: q̄s nō timebit? Hinc cōpon⁹ Irrugio is.

Rullū: instrumentū ferreū stimulo rusticoꝝ additū ad vomerē detergēdū. Pli. Purget vomerē subide stimulus cuspidari⁹ rulla. Est aūt dimi. a runa: q̄ est teli gen⁹. Enn. Runata recedit. i. runis ꝓliata. Habet aūt hoc telū latiozē cuspidem.

Runa s veteribus dicebatur māma. Et Ruma gutturis pars eminēs. Ser. Ruminatio dicta est a ruma eminente gutturis pte: per quā demissus cib⁹ a certis reuocaī animalibus.

Rumo as. lacto: q̄si māmā imitto: a quo irrumo: z subrumari agni dicunt qui ad māmā admouent.

Rumia dicta est dea q̄ rumis: id est māmis: hoc est pueris lactēti⁹ ꝓsidebat. Hui⁹ meminit Aug⁹ lib. iiij. de ci. dei. Varro. Nō negarim inquā ideo apud diue rumię sacellū a pastoꝛib⁹ sata ficū. Ibi eīm solēt sacrificare lacte, ꝑ vino/z, ꝑ lactentibus.

Rumen: eminens sub mento gutturis ꝓs/qua cibus in aluū dimittitur. Inde fit Rumino as. Est z Rumen māma. Pli. lib. xv. Quoniā sub ea inuēta est lupa infantib⁹ prębens rumen. Ita eīm vocabāt māmā. Honius docet rumen esse locū in ventre quo sumit cib⁹/et vnde reddit. Pompo. Ego rumoꝛē paruifacio dū sit rumen qui implea.

Rumino as. pe. cor. z rumino deponens: significat reuomo/ac rursus ꝓsumo: q̄si cibū ad rumē reuoco: ite rūmo cōficio. Col. lib. vij. Ꝓpt⁹ q̄ bos neq̄ ruminat/neq̄ lingua se detergit. Per translationē ponit ꝓ in memoriā reuoco. Var. Nō mō absens de te sepi⁹ cogitabit: sed ruminabit humanitatē tuā.

Ruminalis ficus/sub qua lupa Rhomulo et Remo dicitur māmā prębuisse: quę et Romula vocitata est. Quid. Romula nūc ficus/romula ficus erat: siue ꝙ sub ea pecudes ęstatis tempoꝛe frigoꝛa captātes herbas ruminare consueuerūt.

Rumis: māma. Var. Antiq̄ vocabulo māma rumis.

Rumentū: abruptio.

Rumex: lapatij siluestris genus: cuius succ⁹ impositus scabiei statim illā purgat. Virg. in Moreto. Fecundusq̄ rumex maluę violeq̄s virebāt. Et rumex: gen⁹ teli simile spari gallici. Lucil. Tū spara/tum rumices portant tragula porro.

Rumoꝛ: sermo in populo sine certo auctoꝛe in bonum vel in malū de recenti dispersus. Lice. in Phil. Improbissimis rumoꝛib⁹ dissipatis. Tere. in An. Deū gnatū rumoꝛ est amare. Aliq̄n ponit ꝓ fauoꝛe. Vir. Ergo iter inceptū pagūt rumoꝛe secūdo.

Rumusculus diminutiū: paruus rumoꝛ.

Ruminifero as. rumoꝛem fero: q̄s z rumigero as. dicit. Plau. in Am. Thebani ꝙ ruminerāt ꝓbāt

Rumigerulus pe. cor. q̄ rumoꝛē gerit.

Rumpo is. rupi ruptū: frāgo. Virgilius lib. x. Rumpimus inuite tua vincula. Rupisse cū vtiq̄ accipiem⁹ qui vulnerauerit: vel virgis aut loꝛis pugnis ve ceciderit: vel telo vel quo alio vt scinderet alicui coꝛpus vel tumoꝛem fecerit. Interdū rumpere ponit ꝓ defatigare. Teren. in Ecy. Vt me ambulādo rumperet. Interdū ꝓ difficere. Virg. Frigid⁹ in ꝓtis cantādo rumpit anguis. Rumpere silentiū/et rumpere vocē est loqui: seu diu tacita ꝓferre. Virgil⁹. Quid me alta silentia cogis rumpere? Hiero. ad Iuuanū. Longū ad te silentiū rumpo: offerens tibi nudā officij voluntatem. Rumpere moꝛas est auferre. Virg. lib. iij. Heoꝛ: En age segnis rūpe moꝛas. Hui⁹ verbi cōposita sunt Abrūpo/coꝛrūpo/dirūpo/erūpo/irrūpo/interrūpo: perrumpo z, ꝓrumpo.

Runcinę pe. ꝓ. apud Pli. sunt maioꝛes serrę/quibus fabri materiarij secāt arboꝛ moles subiectis canteriꝭ. Hiero. in Esaia. Artifex lignarius extendit normā: z formauit illud i runcinā. Cāterū sunt qui a rusticis ferre dicunt caballi: q̄ ipsos equos cāteros vocamus. Sꝛ et rūcinos agreste vulg⁹ dicit minoꝛes equos ex hac foꝛtasse runcina ꝛ origine. Runcina etiā rumpia ferrea z ligo ad dumeta excidēda. Plau. Derenūciare vsurpat, ꝓ dissecare dissipare. q̄, z rūcādo excidere/et mūditer excolere. Pręterea rūcina putabāt dea q̄ rūcationi ꝓesset. Aug⁹ li. iiij. de ci. dei. Cū rūcanē. i. terra auferunt: deā runcinā ꝓfecerūt.

Rūco cas. eruo/euello. Cornu. Runcari, ꝓrie segetes vel herbę dicunt. Col. li. ij. Frequētē tū exigūt sarritiōnē z rūcationē/vt herbis liberent. Hic cōponit erūco: q̄si extra runco: a quo Abrūco: de quo supra.

Ruo is. rui rutū z ruitū. Ruere, ꝓrie est cōcidere. Virgil⁹. Ruit alto a culmine troia. Per trāslationē q̄nq̄ ponit, ꝓ effundi. Idē lib. vj. Unde ruunt totidem voces respōsa sibyllę. Q̄nq̄ ꝓ decipi. Ci. li. iij. off. Sed hoc non est emptoꝛē pati ruere: z ꝑ erroꝛē in maximā fraudē incurrere. Q̄nq̄ ꝓ euertere/diruere/complanare. Et sic habet accusatiū: cū alibi absolutum sit. Virg. lib. j. Heoꝛ. Quid dicā tacto q̄ femine comin⁹ arua Insequit: cumulosq̄s ruit malę pinguis arenę? Q̄nq̄ ꝓ festinātēr ire/seu in ꝓceps ferri: z sine cautela in aliquē impetū facere. Idem libro decimo. Quo moriture ruis/maioraq̄ viribus audes? Quandoq̄ ꝓ impellere. Teren. in Adel. Leteros ruerē/agerē/raperē/tunderem/, pternerē. Quādoq̄ ꝓ eruere/eleuare. Plin⁹. Verbas ruentibus/limōq̄s reduncat: vt suū generi. Virgil. lib. xj. Confusa ruebāt ossa focis. Q̄nq̄ ꝓ crepare. Virgil. Ruit arduus ęther: id est tonitru ꝓcrepat. Sic ruina ꝓ tonitru: vt Celiq̄s ruina. Hui⁹ cōpositi sunt Adruo/coꝛruo: simul ruo/sue deoꝛsū me totū deijcio. Li. lib. j. Duo romani fuga alij: ali⁹ vulneratis tribus albanis expirātes coꝛruerunt. Hiero. in Paulo. Tum ꝙ Antonius, ꝓ foꝛtibus coꝛruēs: vsq̄ ad sertā vel eo amplius boꝛā aditum pręcabāt. Diruo: varie ruo. Terē. in Adel. Hāc in hoꝛto macerią iube dirui. Liui⁹ lib. j. Ią fragoꝛe tecto q̄ diruebant: vltimis vꝛbis partib⁹ audiebāt. Eruo/irruo/obruo z subruo. Sciendū est ꝙ Ruo cū sit neutrū: inuenit habere significationē actiuā. Virgil. Et ruit atrā Ad cęlū picea crassus caligine nubē. Ex quo etiā eruo/diruo z obruo actiua sunt. Et omia habēt penultimā supini coꝛ.

Ruina: casus excidiumq̄s dicitur. Nam (vt inqt Hieronymus) ruina est/cum parietes domoꝛum diruūt.

Hinc Ruinosus a.um. quod est ruinis plenū: hoc est casuz. Aug⁹ lib. j. Confessi. Angusta est dom⁹ animę meę: quo venias ad eā dilatet⁹ abs te. Ruinosa est/re fice eā. Accipit ꝛ ruina, p tonitru.

Rupes sunt ꝙ rupte ptes terrę, pter altitudiné ac, pcli uitatem inaccesse/ꝙ veluti abrupte sint: a rūpēdo dicte: quales sunt quę in torrentibus fiūt: vnde fluminū quoq; altiores atq; inaccesse ripę rupes dicunt. Nā ripę plane fūt: quas Alpi. diffinit esse/quę flumē cōtinent naturalē/cursus sui rigorem ptinētes. Rupes ꝑprie de montibus dicunt.

Rursus ꝛ rursū aduerbiū: significat retrouersū. Ter. in ecy. Tace: trepidari sentio ꝛ cursari rursū, prsus. Dona. Rursū, ꝑprie retro añ significat: sicut dicim⁹ sursū deorsū/intro foras/hac illac. Añq; ponit rursus pro cōtrario. Virg. Haud rursū enodes trūci resecant.

Rus: locus extra vrbē vbi agri sunt: ꝛ ville dictum ꝙ in agris quotannis rursus eadem fiant: id est colant/vt rursus capiat fructus.

Ruralis et hoc le. quod ad rus pertinet. Ambro. lib. de paradiso. Et ꝙuis paradisus opibus ruralib⁹ nō egeret: tū in paradiso speciē laboris suscepit. Ruralibus aūt dūs mercurio panicq; sacrificabāt placētas et vinū. Vñ Leonides in epigrāmatis: αυλια και ρυλι φαιων ιερος παγος αιθ υποπεσρη πιλακες ηθυλασιρυει ζοη εους α πισυ και συλεσρα/ γλωχιν μηλοσσοε μαιαδος ερμαος ιε/ ζον αιγιβοτηρ παρκαλεχειο σκοπελοριλα ριζαφαισ ζοτε σκυφος ελιπλεον οιρηος δε ξασσαι ακιδεω ζωρα ρεο πολεμου.

Rurestris ꝛ hoc re. qđ est ruris. Apu. rurestri vocabulo vulgus indoctū rosas laureas appellat.

Ruro as. ꝑm rus facio. Plau. i Cap. Dum ruri rurant boies. Dicit ꝛ ruror deponēs. Var. Dū i agro studi ost⁹ ruror triptolemū sculponeatū bigas seq; cornu/

Rusticor: ruri dego. Pli. Cū simul estate rustica (tas. remur. Lice. Tironi. Liceat mō rusticari.

Rustic⁹ a.um. pen. cor. idē qđ rurestris: vt dom⁹ rustica. Añq; rustic⁹ dicit morib⁹ ꝛ vita incult⁹/qñ semibarbarus. Vñ veteres rustice, p barbare vsurpabāt. Est etiā Rusticus nomē viri, ꝑriū.

Rustica: auis pdici similis/nisi ꝙ rostz longius habet. Var. Rustica sū pdix: quid refert si sapor idē. Carior est perdix: sic sapit illa magis.

Rusticanus a.um. idē quod rusticus. Ambro. Cultu rusticani laboris acquirit.

Rusticarius a.um. qđ ad rus ptinet. Vñ falces rusticarias dicimus. Vide in dictione Siluaticus.

Rusticatim aduerbiū, p rustice. Pompo. Ego rusticatim tangā: vrbanatim nescio.

Rusticitas vrbanitati contraria est. Est aūt vrbanitas/ qua significamus proprium quendā gestū vrbis/ꝛ sumptā ex cōuersatione doctor⁹ tacitā eruditionem. Ponit qñq; ꝑ inepta et timida verecūdia. Quid. Et si rusticitas non vetat ipsa rogat. Lice. Deterruit me pudor quidā subrusticus.

Ruscū. Ser. Ruscū virgultū est vñ vites liganť. Quidā accipiūt ꝑ frutice ex quo nūc scopę fiūt: q̄ folia habet myrto silia/sed acutiora ꝛ rigidiora. Virg. li. ü. Geor. Necnō etiā aspera rusci Limina p silua. Alii pro theca in q̄ includit semē asparagi. Col. Et scyla birsuto sepe nūc horrida rusco.

Ruspor aris. sepe seu diligēter scrutor. Actius. Vacātes ruspanť siluas. Proprie vo ruspari dicunt gallinę/hoc est scalpere. Hinc cōponit corruspor, p cōquiro. Plau. Corruspare tua cōsilia in pectore.

Ruta herba: a ruēdo: id est eruēdo dicta/ꝙ vna ex omnibus herbis, pter multiplices ei⁹ vsus maxime eruat. Peculiaris est illi auctoritas, ꝑ er venena quib⁹ remediū exhibet ꝙ licentaneū: vnde ꝛ mustelę contra serpentes dimicaturę ruta se munit. Hinc Rutaceus a.um. ꝛ rutatus a.um. quod ex ruta materiatum est. Pli. Inuenio mustū rutatū populo datum.

Ruto as. frequentatiuū est verbi Ruo is.

Rutabulū: ꝑrie instrumentū quo rustici vtunť in prędo igne: panis coquēdi grā: Festus auctor. Vodiecq; id nomen custodit apud nos.

Rutrū: quo quid eruit: a ruendo. Nā sicut aratum arātrū: sic rutū rutrū facit. Idē Festus. Rutrū inqt teneētis inuenis effigies i capitolio ephebi fuit: more grecor arenā eruētis exercitatiōis grā: qō signū deportauit ex Bithynia romā Pompeius bithynicus.

Rutilo as. pe. cor. splendeo. Vnde dicimus aurū rutilare. Rutilum aūt rufum quod habet aliquid nigroris: cui⁹ coloris studiose mulieres rutilię dicte sūt. Et vestes rutile: q̄ ꝛ hiacynthinę ꝛ bisginę ab bisge herba vocanť. Hinc componit irrutilo: qđ est valde rutilo. Ambro. lib. Hexa. Irrutiles igit licet o hō: aut splendore nobilitatis: aut fastigio potestatis/aut fulgore virtutis: semp tibi spina, prima est.

Rutuli pe. cor. populi italici nō longe ab vrbe Roma: vbi Ardea opidū est.

Rutupinū pe., pdu. pmontoriū Britānię. Luc. lib. vj. Aut vaga cū Tethys rutupina ve littora ferucť. Unda caledonios nescit turbata britānos.

Rutheni: ꝑpli gallię nō lōge ab aluerna ꝛ santonibus.

Sllittera seminoca

lis: quę si antecedat m. vel p. vel t. in simplicibus dictiōibus: eiusdem est syllabę: vt Cosmus/ Prosper: Celtis: i compositis vo aliud est. Nam Arusper teste Quintiliano/ quia pars eius posterior a spectando est: tertię dabimus. Abstemius vo quia ex abstinentia temeti composita vox: prię relinquetur. Transit quandoq; s in m: vt rursum pro rursus/dimminuo, p disminuo. Jn u: vt sāguis sānguinis. Jn r: vt flos floris.

S Ante A

Saba: ciuitas regia ethiopię/inqt Josephus: quā post ea Cābyses a sorore suę noie Meroen denoiauit. Hanc Milus circūdās inexpugnabilē reddebat. Dicta Saba απο του σεβειν: qđ ē sacrificare: qr thus mittit q̄ in sacrificijs vtunť. Sunt q̄ dicāt Saba arabū lingua mysteriū significari. Piero. vo puersionē sonare autumat. Hinc Sabeus a.um.

Sabei: populi felicis Arabię ditissimi: siluarū fertilitate odorifera. Hos Joseph⁹ lib. j. a Saba Chusi filio (qui a Cham orꝛ fuit) dictos affirmat.

Sabath: nomē ꝑriū: a q̄ Sabathei nominanť: qui a gręcis Jstabari dicunť: vt Josephus inquit.

Sabate: lacus est: vnde fit Sabbatinus sabatina sabatinū. Columella libro nono. Inde velinus: inde etiam Sabatinus. Item volsinēlis et Liminus lupos auratasq; procreauerunt.

Sabbatū: hebraica ligua dies quietz dicit. Et Sabath grece/latine quies. Et est septim⁹ dies quo requieuit deus ab operibus suis. Prima sabbati dicit primus dies: quem dominicū etiā nominamus. Secūda sabbati secūdus dies. Tertia sabbati tertius dies. Quarta sabbati quartus dies. Quinta sabbati quintus dies. Sexta sabbati sextus dies a die dominico. Et ipsum sabbatū septimus dies. Quod etiā nomē ab hebręis (sicut Josephus refert) septimana dicit. Hanc ethnici idolor⁹ ꝛ elemētor⁹ noib⁹ appellāt: vt sēda sabbati a Luna sit. Tertia a Marte. Quarta a Mercurio. Quinta a Ioue. Sexta a Venere.

Sabbatizare: ē sabbatū obseruare. Piero. in ꝑ epistolico:

Aũ fueritis in terra hostili: sabbatiçabit/ et requescet in sabbatis solitudinis suę.

Sabbatarius: qui diem sabbati seruat. Unde illud q̃ ieiunia sabbatariorum.

Sabbatismus: vacatio facta post labores.

Sabe: Syroꝝ lingua mensis februarius dicitur.

Sabaoth: numeri pluralis ꝛ generis feminini: interpretaꝫ militiarũ vel exercituũ siue virtutũ. Aũ dñs Sabaoth inquit Hiero.

Sabulũ: arena grossior. Hinc Sabulosus a.um. Col. li. v. de Castanea. Pullã terrã ꝛ resolutã desiderat: sabulũ humidũ vel refractũ tophũ nõ respuit.

Sablo onis. idem quod sabulum. Ambro. libro Hexa. Infirmissimo ita omniũ vil sablonis puluere vis maris intempestas cohibetur: et velut habenis quibusdam cęlestis imperij prescripto sibi fine reuocat: violentiq̃ equoris motus in sese frągit: atq̃ in reductos sinus suos scinditur.

Sabburra: licet ꝑm Priscianũ gemio bb. scribat: apud Virgiliũ tamen eius prima corripitur: vt Cimbę instabiles fluctu iactãte saburram tollunt. Est aũt Saburra, ppric nauiũ et quacunq̃ materia. Sed Sabulũ fere significat quo naues onerari solẽt vsq̃ ad certã mensurã quo stabiliores sint.

Saburrare siue suburrare: est satagere in sabulo ac mersare: vt puluerare in puluere. Plu. li. xviij. Echini affligẽtes sese aut arena saburrãtes/tempestatis signa sunt. Solin°. Hues volaturę arenas deuorãt: subla tisq̃ lapilł ad moderatã grauitatem saburrant. Hã Saburra/vrbis regio: ꝛ Saburrana trib°: quã veteres p c. nostri p b scribebãt. Hoc est succurrã/nõ suburrã: quia vt verius Flacc° ait: a pago succulsano dicerent: vel a statiuo ꝑstidio: qõ solitũ sit esquilijs succurrere Sabinis infestantibus.

Sabini populi sunt in quarta Italię regione/nõ ꝓcul a Roma: a religiõe et cultu deoꝝ cognoiati: q̃si Sebini: ἀπο τοῦ σέβειν. Syrius vo a Sabo auctore gẽtis sabinos dici putat: qui libro. viij. ait. Uuctorẽ gẽtis po laudes oze ferebãt Sabe tuas: q̃ de patrio cognomine ꝓim°. Uicisti populos magna ditiõe sabinos. Hos Plini° Apẽninis iugis vallatos vtrinq̃ scribit. Stra. Sabinos ait angultũ incolere agrũ i lõgitudinẽ, ptensum a Tyberi vsq̃ nomentũ oppidum stadijs mille vsq̃ ad vestinos.

Sabell° a.um. deriuatũ nomẽ a Sabin°. Sũt aũt Sabelli ꝓli a Sabinis orti: q̃ incolũt mõtes: q̃ sunt inter sabinos ꝛ marsos. De his Virg. lib. ij. Georg. Hęc gen° acre virũ marsos pubẽq̃ sabellã.

Sacarum regio (vt Ptole. inquit) est in Asia vltra mare caspiũ: Sogdianis ꝺtermina: i qua nec vrbes nec vicos esse testat: sed incolę ei° regionis nemora ꝛ spęcus habitãt/sagittãdi arte peritissimi. Qui olim bactrianã, puinciã occupauere: et optimã Armenię regionẽ adepti sunt: vt lib. x. Stra. refert: atq̃ vsq̃ ad Cappadocas, pcesserũt. Sed cum ex spoliis festa celebrarẽt: Persaꝝ impatores eos noctu adorti/fundit° deleuere. Hos quidã Sacassanos vocãt.

Sacassani: vide in dictione Sacarum.

Saccarum penulẽ. cor. dicit mel in harundinibus collectum/gummi mõ candidũ ac fragile. Nascit in Arabia/Indi a/Creta/Italia ꝛ Sicilia. Hñ Oryzaccarõ potionis genus ex saccaro ꝛ aceto.

Sacondion: genus gẽmę colozis hiacynthini.

Sacrũ nomẽ substãtiuũ: dicit ossę quod noie deoꝝ habetur. Unde Virg. quotiens sacrũ nominat/additi onem fere deoꝝ facit. Sacra idoneę matri diuisq̃ ferebã. Idẽ Sacra Ioui stygio q̃ rite incepta parabã. Ponit eẽ ꝓ sacrificio. Macro. i Satur. Sacra celebritas est cum sacrificia offerunt: vel cum dies diuinis celebrant epulationibus: vel cum ludi in honorem agũtur deorũ: vel cũ ferię obseruant. Item Sacrum dicit templũ. Paul. Sunt aũt sacrilegi: qui publica sacra compilarint. Et qui ꝓiuata sacra vel ędiculas incustoditas tentauerint: ampli° q̃ fures/min° q̃ sacrilegi merent. Et Sacrũ dicit magicũ quoddã ad compescẽdas detrahentiũ linguas. Ouid. lib. ij. Fast. Ecce anus in medijs residẽs annosa puellis Sacra facit tacite: nec tamẽ ipa tacet.

Sacer a.um. idẽ q̃ venerabile. Virg. Extulit os sacrũ cęlo. Capit nõnũq̃ ꝓ execrãdo scelesto: vt idẽ. Quid nõ mortalia pectora cogis auri sacra fames? Et antiquitus hõ sacer dicebat quem ꝓpls ob maleficiũ iudicasset: neq̃ fas erat eũ molere. Et si quis eũ occidisset parricidij nõ damnabat: et quo ois hõ mal° atq̃ improb° sacer appellari solet. Hor. Intestabilis ꝛ sacer esto. Sacer locus: locus consecratus.

Sacer mõs, trãs Anienem fluuiũ vltra tertiũ milliariũ appellat: qui Ioui fuerat cõsecratus: vel mons in finibus Galatie aurũ ferens.

Sacer ignis: morbus: cui° multa sunt genera: quę apud Pliniũ habent. Col. li. viij. Est etiam insanabilis sacer ignis: quã pustulã vocãt pastores. Ea nisi cõpescitur intra ꝓmã pecudẽ: quę tali malo correpta est/vniuersũ gregẽ contagione, sternit. Sic quidẽ nec medicamentorũ nec ferri remedia patit: Nam pene ad omnẽ tactũ excãdescit.

Sacer morbus appellat Comitialis: q̃ Hercules eum passus fuerit ex gręcis: nũc gallicũ dici dubito.

Sacra via in vrbe Roma vocitata est: q̃ in ea fed° ictũ sit inter Romulũ ꝛ Tatiũ. Hac triũphãtes i capitoliũ ibãt. Tẽdebat aũt regia vsq̃ in arcẽ. Hãc Hor. libro Lar. sacrũ oliuũ nũcupauit.

Sacra certamina gręcę ꝺcuor a Tacito ludicra vocãtur. In his morẽ fuisse/vt patres et patrię vincẽtium ꝓconis voce nominarent.

Sacrũ ꝓmõtoriũ: qõ nũc appellãt caput sci Vincentij.

Sacro as. deo dedico/et sacrum facio. Aug° li. ij. de ciui. dei. Quę romani numina partim peregrina receperũt: partim sua, quia sacrauerunt. Plini° lib. xxxvj. Eiusdem remanet et alius centum cubitorum: quem post ęcitatem visu reddito ex oraculo soli sacrauit. Huius composita sunt Consecro: eiusdẽ significationis. Desecro: exacro, ꝑhanus facio: et qõ vulgo dicit degrado. Plau. Desecrare eus ꝓius oportet/ne manus contaminem. Obsecro/resecro: religione absoluo. Plau. Resecro mater quod dudũ obsecrauerã. Prosecro: diu sacrificiũ facio. Lacã. lib. iij. Qõ cũ intelligerẽt haruspices: instigãtib° hisdem demonijs quib° consecrãt/cõquerẽtes, ꝑphanos hoies sacris interesse: adegerunt principes suos in furorem. Et hęc oia habent pe. coꝛ.

Sacellũ: dimi. a sacrũ: ꝛ significat locũ paruũ deo sacratũ cũ ara. Trebatius iurecõsul. scribit sacellũ compositũ verbũ: quasi sacra cella.

Sacrarium: locus sacer in templo: et in quo sacra reponunt. Unde a Cicerone Sacrariũ bonę dęę nominatur. Seneca lib. v. quęstionũ. Arcana illa rerũ naturę sacra nõ ꝓmiscue: ꝛ omib° patẽt reducta/ꝛ in interiori sunt clausa sacrario. Egesip° lib. v. scribit sacrariũ templi hierosolymoꝝ fuisse, ꝑhanatũ a gẽtib° quo solus semel in anno princeps sacerdotũ solebat intrare nõ sine sanguine. Quid interslt inter sacr̃ locũ ꝛ sacrariũ: ostẽdit Ulp. inquiens. Sacer locus est consecratus: Sacrariũ in quo sacra reponunt. Sueto. de Augu. Mõ tã, p sacroꝝ repositorio q̃, p sacello locoq̃ sacrato sumpsit. Varus est (inquit August°) ad capita bubula: vbi nunc sacrariũ habet aliquanto postq̃ excessit constitutũ.

Sacratę leges quib° sancitũ erat: vt si q̃s aduersus eas fecisset: sacer alicui deoꝝ cũ familia pecuniaq̃ esset.

Sacres ꝓzci appellabant: qm̃ puri essent ad sacrificiū: vt imolarent: cū depulsi sunt a mãma: qui a partu decimo die habent puri: z ab eo appellant ab antiqs sacres/q̃ tū ad sacrificia idonei primū dicunt. Plau. in Bene. Quãti hic pozci sunt sacres?

Sacramentū dicit quod iurisiurãdi sacratiõe interposita gerit. Et sacramentū quo milites scribẽdi a sacerdotibus adigebant: nec prius militare: aut post q̃ eo absoluti essent/in hostem pugnare poterãt. Var. de lingua latina. Sacramentū a sacro: qui petebat/ et q̃ inficiabat: vter q̃ quingenta gris ad pontificẽ deponebat. De aliis item rebus alio certo numero qui iudicio vicerat: suū sacramentū a sacro auferebat: victi ad grariū redibãt. Et quibus verbis constat ꝙ sacramentū alia q̃ dei inuocationis quę p iusiurandũ fit/ obligatio rerũ erat. Seruius de sacramento militari sic scribit. Legitima militia erat eoz qui singuli iurabãt, p repub. se esse facturos: nec discedebãt nisi cõpletis stipendijs: z sacramentū vocabãt. Vege. ō re militari lib. ij. Milites iurare solẽt: z ideo militię sacramẽta dicunt. Jurãt aũt se oĩa strenue facturos q̃ ꝓceperit impator: nũ q̃ desertur os militiã, p romana repub. Hinc milites a Juue. sacramenta dicũtur illo versu. Prędia nũc alia atq̃ emolumẽta notem sacramento q̃. Sue. in Ḽsa. sanxit: ne q̃s ciuis maior viginti annis/minorve decẽ q̃ sacramẽto nõ renouaret: plus triennio cõtinuo Italia abesset.

Sacrosãctũ dicebãt qõ iureiurãdo interposito erat institutũ: vt qui violasset morte pœnas pẽderet.

Sacrifico as. sacrũ facio. Jnterdũ veniã peto. Lito Jouem impetro. Plau. in Pe. Si hercle istuc vnq̃ factũ est. Tũ me Jupiter faciat/ vt semq̃ sacrificẽ: neq̃ vnq̃ litẽ. Confundunt tũ qsq̃.

Sacrificulus: rex sacroz.

Sacrilegus pe. coz. qui sacra aut de loco sacro legit: id est furat. Nã legere qnq̃ furari significat. Et Sacrilegiũ: ipm sacroz furtũ.

Sacriscrinis: dictio cõposita ex recto z obliq̃. Sacrę em dicunt eplę impiales: z is dicit q̃ fert regalibus eplas/ vel custos libroz: qui etiã acõmẽtarijs dicit.

Sacerdos: q̃ deo dicat est ad sacrificia faciẽda: a sacris dict. Apũd Romanos varia erãt sacerdotũ genera. Flamines/ Diales/ Martiales/ Quirinales/ Salij: põtifices minores: põtifices maximi/ reges sacroz sacrificuli: z galli: q̃ Cybelles sacra faciebãt.

Sacerdotiũ mõ sacerdotis dignitatẽ significat: vt est illud: Fũgi sacerdotio. Dõ sacerdotis, puentũ: Nam apud gentiles ea sacerdotia fuerũt/qualia nos christiani ꝓpriori vocabulo beneficia appellam: Unde Li. lib. ix. Gens potitia cui ad arã Herculis familiare sacerdotiũ erat. Sacerdotiũ aũt sit z beneficioz duo fuerunt genera. Unũ qõ sacris esset addictũ locis: q̃ reipub. aut principũ/aut pontificũ collegij collationis essent. Alterz qõ edis aut sacelli iuris esset a patrefamilias ea rõne erecti dedicatiq̃: vt z sacrorũ cura z fructuũ ipsi sacerdotũ ꝓceptio/ad solã gẽtẽ familiã, q̃ suã ꝓpetuis successoribus deuoluerẽt. Que sacerdotia a plcis gẽtilicia bñficia: a nostris iurispatronat appellata sunt. Coz. Tacit ō Othone. Et recẽs ab exilios reuersos adolescẽtes auctis z paternis sacerdotijs in solatiũ reposuit.

Sacerani dicti fuerũt reate ozti: qui ex Septimontio ligures siculosq̃ eiecerẽt. Sic appellati q̃ iure sacro nati.

Saconia ę. quidã, p territorio accipiũt seu (ti fuissent. pro pãniculo tersorio. Cicer. lib. ix. Auz ad sacconiam appendit: redemptoris opus manufactũ subtiliter regi approbauit. Nã sacconia: hoc est tela/ tegebant: vt posset inhęrere pictura.

Saccus culeus est: vt illud i Jona. Omnes induti sunt saccis. Dictus (vt quidã volũt) a sago: quod est genus vestis equaliter late ex vtę supioze et inferioze. Hinc Sacculus z saccellus diminutiua: quibus significatur marsupia. Asco. Sacci sacculi z saccelli. Saccus frumentarius: quo frumentũ gerit. Saccus vinarius: quo vini feces colãtur.

Saccaria ę. saccoz mercatura. Apul. lib. j. de Asi. Saccariã faciens mgrebã.

Saccellare: est vinũ saccis perfusũ corrigere.

Seculũ: a sequẽdo se: eo ꝙ sequaẽ et i se revoluat. Varro a sene deriuat: qz rem productissimã designabat. Placuit antiquis significationis cã primã syllabã, producere/et p diph. scribere. Est aũt, vtre seculũ spaciũ centũ annorũ. Unde carmen seculare Horatij dicit: in quo tractat de sacrificijs quę fiebãt de cẽtesimo in centesimũ annũ. Hoc ostẽdit Li. lib. ab vbe cõdita qz dicit Pompilij ante Pythagoram ducentis fere me annis fuisse. Unde Cice. Et quo etiã quidã Numã pompiliũ regem nostrũ fuisse pythagoreũ ferũt: qui annis pmultis aũ fuit q̃ ipe Pythagoras. Quo etiã maioz vir habend est illã sapientiã cõstituẽdę ciuitatis duob, qe seculis aũ cognouit/q̃ eã greci natã esse senserũt. Sũt etiã q̃ seculũ. xxx. annoz tẽp existiment/ vt cursus est Saturni. Alij mille annos seculũ habere putãt. Poetę frequenter, p tpe vsurpãt: sicut in hymnis sacris camꝰ.

Sępe aduerbiũ significat frequenter: recipitq̃ diph. vt differat a spe abltõ nois spes. Aliq̃n ornat cã iungit numero: z fit vna dictio sępenumero. Inuenit sępissimus suplatiuũ nõmẽ a sępe formatũ. Hiero. ad Eusto. Sępissimo rogatu o Ꝑgo christi Eustochiũ a me tua deposcit charitas: vt tibi notũ faciã vnde Petri apli in klis Augusti: q̃ celebrat festiuitas initiũ habuerit. Hinc etiã fit compositũ Persępe.

Seu: dur/horrid. Air. Cũ seuo e scopulo mlta vir arte reuulsus. Per trãslationẽ: mõ, p ũmico crudeliq̃ ponit. Jdẽ. Seue memoz Junonis ob irã. Qñq̃, p fort: vt Seu vbi eacide telo iacet hector. Qñq̃ prorato: vt Et seuũ ambobus Achillẽ. Qñq̃, p magno. Jdẽ de Enea pio. Paternis seu in armis.

Seuitia z seuitudo: crudelitas. Plaut. Vincula virga mole: seuitudo mala sit peior.

Seuio is. seuiui et seuij. itum. trasco. Pacu. Quid commerui? Quid in me seuis pater? Aliquãdo seuire est fortiter facere. Varci. Belliger inuictis, q̃ Mars ti bi seuit in armis. Aliq̃n immanitatem exercere. Liu. Cũ post victoriã quoq̃ in hostes seuiret. Ouid. composita sunt Deseuio: qõ est valde crudelitatem exerceo. Hiero. in Prolo. lib. Reg. Latrãtes canes qui aduersus me rabido ore deseuiũt. Cõseuio: simul seuio. Aug. lib. j. de ciui. dei. Tãtus itaq̃ hui vitę cõtemptor regulus cõseuientib hostib q̃ quaslibet pœnas eã finire/q̃ se ipe perimere maluit. Obseuio: cõtra seuio. Plau. i Epi. Tu tis es q̃ p voluptatẽ i mea erumna obseuisti grauiter.

Saga: mulier prudẽs/ sluta. Jtẽ perita sacroz z diuia. Ũ ꝓsagia: prędiuinationes mẽtis. Ci. lib. j. de diui. Neq̃ em temere illud verbũ psuetudo approbasset: si ea res nulla esset/ omino ꝓsagibat animus me ire frustra cũ exirẽ domo. Et saga dicit mlier ad libidinẽ viroz indagatrix. Et hs pmã, pducta. Var. Erozat noctes dũ mihi saga tuas. Acrõ. Saga dicta est venefica: q̃ sat agat: z ea est q̃ carminib z herbis mala hominib dicebãt vel arcere vl impellere. Hora. Que saga quis est soluere thessalis magus venenis.

Sagax generis omnis: acut/solers: z habet pmã corre prã. Ũ et canes indagatores sagaces appellati sũt. Hinc Sagacitas, p astutia.

Sagio is. iui. itũ. acute sentio. Cic. libro. j. de diui. Sagire: ẽ acute sentire. Hinc Presagio: quod ꝓsentio z diuino significat.

Sagū: chlamys militar⁊ q̄dra. Juu. An saga vēdēti nu
bat caupone relicto. Scribit Cl. i phil. Saga sumi so
lere in bello atq; tumultu. Et q̄n in sagis tota ciuitas
erat: cōsulares viri rogati esse solebāt. Sueto. Fere/
bat: ⁊ vagari noctib⁹ solit⁹: atq; inualidū quēq; obui
ozū vel potulētū corripe: ac diligēto sago impositū in
sublime tactare. Hui⁹ diminutiuū est Sagulū. Virg'
lib. viij. Virgatis lucent sagulis.

Sagatus: qui sago indutus est. Suetoni⁹ in Cesa. Duo
bus triclinijs: vno quo sagati palliati ve: altero q̄ to/
gati cū illustriozib⁹. pmanciaz discūberēt. Mar. Vis
te purpureū Marce sagatus amem.

Sagarius: qui vendit saga. Sagaria ꝺo est exercitium
vendendi saga: sicut ab argento argentaria. Vlpi. de
tributaria actione. Duas negociatiōes exercebat pu
er: sagartā et lintearīā.

Sagana pen. cor. vas in quo aliq̄d terit. Quo etiā noīe
dicta fuit meretrix quędā.

Sagena pe. p. gen⁹ rēt⁊ piscatoriū: σαγηνη latini Ver/
culū appellāt. Manil. li. v. Excipiunt vasta circūual/
lata sagena.

Sagino as. pe. p. pingue facio. Col. li. vij. Ea herba vi
ridis: nec tarde tñ aridā fęni vice saginat: iumēta: ve/
rū modice dāda: ne nimio saginię strāgulēt pecora.
Interdū ablō iūgit: cuz res q̄ q̄d saginat exprimit: vt
apud eūdē li. ix. Formant offę quib⁹ nerui saginant.

Sagina ę. pe. p. cib⁹ quo q̄s pinguis efficit. Q̄nq; etiā
dicit pinguedo supuacua arte non natura adaucta/ p
totū disposita corp⁹. Justi. li. xx. Sublatis deinde emul
in segnitiā lapsus saginā corpis ex nimia luxuria: ocu
lozūq; valitudinē cōtraxit: Et a sagino descēdit. Nisi
esset q̄s pius saginat⁹ fuisset: nō esset i eo sagina. Juue.
Genial' agat Iste dies, pera stōachū laxare saginis.

Saginariū: loc⁹ vbi sagināt altilia. Var. li. iij. de re rus.
Pullos anser icludūt i saginario: ibiq; polētā ⁊ pol/
linē aq̄ madefactā dāt cibū: ita vt p dies saturēt.

Saginarius a. um. qō saginatū est. Q̄n a Seruio dicit
Bulus saginarius ⁊ mula saginaria.

Sagitta: iaculi gen⁹ qō arcu emittit: q̄ satis lōge agat.
Vel a satis ⁊ ict⁹. Ad longū em̄ spaciū, pfert ictū suū
vel q̄ sagax sit ict⁹ ei⁹. Sagitta etiā a rei rusticę scpto
rib⁹ sumit, p nouissima surculi pte: siue qz lōgi⁹ recessit
a mre: ⁊ q̄si emicuit atq; pslituit: seu qz cacumine atte
nuata q̄dicti teli speciē gerit.

Sagitto as. sagittas iaculo. Hiero. in Pš. Vt sagittēt
in occultis immaculatū.

Sagittari⁹ a. um. qō ad sagittas ptinet: siue idoneū ē vt
eo fiāt sagittę. Plin. li. xvj. Suū gen⁹ sagittario cala/

Sagittari⁹: q̄ sagittas emittit: vt i sacris litter⁊. (mo.
Percussus est a sagittarijs. Est ⁊ sagittari⁹ signū cęle
ste: quē alij cētaurū chironē arbitrant: alij Erotū filiū
Euphemis nutricis musarū: ⁊ habitasse i parnaso cū
musis/ ⁊ venatiōi incubuisse: vñ ⁊ vsū sagittis ⁊ eā in
sedisse. Post mortē p̄cib⁹ musaz a Joue inē astra re/
latū: ⁊ varia forma cōscptū: Jdib⁹ Febzu. vespe occi
dit: vehementer hyemat inquit Col.

Sagūt⁹: hispanię ciuitas: quā romanis fidelissimā An/
nibal ad internecionē deleuit: Vnde Sagūtin⁹ a. um.
vt vasa saguntina: q̄ maxime cōmendant. Mar. Su
me sagūtino pocula facta luto.

Sagma ę. ⁊ sagma atis. sella quā vulg⁹ bastā appellat:
sup quo cōponūtur sarcinę. Sed ⁊ p sarcina q̄nq; po
nit. Interdū sagmata dicunt vnguenta quę succo cō
stāt quasi distillationes. Quę aūt corpore constāt di
cunt hedismata: ἑδεσμα grece condimentū dicit: et
sagma cumulus dicit.

Sagmina: quasi sācimina: q̄n e loco sancto capieban/
tur legatis ad indicendū bellū/ aut fędus inūciēdū, p/
ficiscentibus. Vel a sanciendo: id est confirmādo: vel
ab agendo q̄ e sacris agat. Herba est q̄ vocat Ver/
bena. Plin. lib. xxij. Q̄n nō aliūde sagmina in reme/
dijs publicis fuere ⁊ in sacris legatiōib⁹ q̄ verbenę.
Certe vtroq; nomīe idē significat. Hoc est gramē ex
arce cū sua terra euulsū. Hac semp ⁊ legati cū ad ho
stes clarigatūq; mitterent vsi sunt.

Sal λεξισ ηλλεγικη αλσ δελεγεσαι αλλα με/
ταθεσισ εσ ιλασιγοισ: quo vtimur in condiendis
cibis vtroq; numero: ⁊ tā masc. q̄ neutro genere dici
tur. Cato. Et sale q̄ apud Carthaignenses fit. Sal. in
Jug. Neq; salem neq; alia gulę irritamenta. Afra. in
compitis. Quicqd loquit sal merū est. Col. Carnem
salibus aspersam. Pau. iureconsul. Totem ferro su/
bigendā: necessaria quoq; hostibus venūdari: vt fer/
rū et frumentū ⁊ salos: nō sine periculo capitis licet.
Dicit etiā hoc Sale p̄m Pusciani⁹. Enni. libro quar
to annaliū. Ceruleū spumat salē conferta rate pulsū
per mare. Aliquādo sal ponit p sapientia: et mascu/
līn genere proferri consueuit. Aliquādo pro vrbani/
tate/ioco et ridiculo: et dictis ad risū vel ad delecta/
tionem compositis/ taz singulari q̄ plurali numero.
Catul. Nulla est i toto corpore mica salis. Hoc est:
nihil venustū ⁊ sapiēter dictū. Cicero publio Scipi/
oni. Oēs sale et facetijs superabat. Luc. Nō soliti lu
sere sales. Quinc. lib. vj. Salsū inquit in cōsuetudi/
ne, p ridiculo tñ accipimus natura nō vrq;. Hoc est
q̄ ridicula oporteat esse salsa: Nā sicut sal suaui/
tatē quādā cū mordacitate habet: ita etiā vrbanoz io
ca. Sales esse, p Ciceronis sentētia sūt ipa ridicula q̄
necessario salsa oportet esse: Nā salsū erit qō nō erit
insulsū/ velut q̄ddā oris cōdimētū quod sentiē latēte
iudicio: ⁊ veluti palatū excitat. Q̄nq; sal mare dicit.
Virg⁊. Et spumas salis ęre ruebant.

Salnitrū vt mō in consuetudinē vulgi dicit factitiū/ et ad
tormēta ignīū missilia repertū/ veteribus fuisse videt
incognitū. Vide in dictione Nitrū.

Salhammoniac⁹: fic dict⁹ est: qz sub arenis inuenit. Si
milis est colore alumini/ medicinę vtilis.

Salapusi⁹: a sale ⁊ pusi⁹ cōpositū nomē. Pusi⁹ em̄ siue
pulsus ⁊ pusio: apud latinos dicit puer. Quo noie di
ctus est Calu⁹ Catulli familiaris rāq; puer/ ob statu/
rā puerilē: plen⁹ salis ⁊ oratorię mordacitatis.

Salsugo appellat i salinis tota liq̄da/ marina aq̄ salsior.
Salsugo etiā dicit humor: cū sapore salis.

Salsilago: idē est qō salsugo. Pli. Natura ciceris est gi
gni cū salsilagine.

Salarius: qui sal vel salsamenta vendit. Var. Q̄ō vi
les pueri salariozz.

Salarius a. um. qō ad sal ptinet. Li. xxix. Vectigal etiā
nouū ex salaria annona statuerūt.

Salaria: via rome dicta ē q̄ p eā sabini sal a mari defere

Salariū dicit stipēdiū seu merces quā q̄s, p ser/ (bāt.
uitio merit⁹ est. Aug⁹ li. j. ō ci. dei. Doctores ipos in/
sup ⁊ salario publico ⁊ honoziб⁹ dignissimos habue
rūt. Dicti salariū: q̄ ita necessariū sit vt homini sal.

Salsus a. um. qō salis sapore habet: siue qō sale densa/
tū est: a q̄ fit salsior fissim⁹: ⁊ dimi. Salsiusculus. Aug.
li. viij. Cō. Ebrios q̄dā salsiuscula comedūt q̄ fiat mo
lest⁹ ardor: quē dū extinguit/ potatio fiat delectatio.

Salsamētū: qō ē sale cōpositū ad vsū ciboz: vt pisces sal
si ⁊ lardū: q̄ p Syncopen salsamēta dici pñt.

Salsamētarius: q̄ salsamēta vēdit: qui ⁊ Salarius.

Salsamētari⁹ a. um. qō ad salsamēta ptiet. Pli. Quin ⁊
testis cadi salsamētarū tusta cū axūgia vetere mirum
immodū, pdest. Col. lib. ij. Ita rursus i sole siccata et
mox refrigerata ꝺdak i vasis olearijs salsarūsq;.

Salsuta: idē qō salsamentū. Col. li. ix. Nulla tñ equo q̄
ꝺdictę salsutę pabula cōmode dank.

Salitura: idē qō salsura. Col. li. xij. Post salituraū musti.

Salsedo inis. ipe salis sapor.

Salina: locus vbi fit sal. Plin. lib. xxxj. Fit sal vulgaris

plurimusq; in salinis effuso mari: nō sine aḡ dulcis riguis: sed imbre maxime iuuante/sed qñ sal, p facetijs ponit: nōnūḡ, p apophthegmatib⁹ z facetijs z scommatib⁹ trāslative apud Cice. postrū repit.

Salinę arū. vbs Sicilię iuxta lilybeū palmis abūdās: p iuxta eā salinę fuerint: id est fosse in quib⁹ fit sal.

Salinū: vascula in q̄ sal reponit: tū ad mēsę vsū: tū ad sacrificia paratū. In eo em̄ cū sale dijs p̄mitię offerebātur. Persi⁹. Puꝛ, z sine labe salinū. Ponit tñ, p q̄cū q; vase fictili mēsę paupis. Hoꝛ. lib. ij. Car. Cui paꝛuū splēdet in mēsa tenui salinū.

Salinatoꝛ dict⁹ est Liu⁹ roman⁹/, pter vectigal qđ nouū ex salaria annona cōmētus est in cēsura.

Salnacidus a. um. qđ salis saporem habet. Pli. Nam introsas aquas atq; salnacidas et feculentas addita polēta vtiles esse aiūt.

Salū mare: a saporę salis: vel a verbo greco σάλευω qđ significat mouere/fluctuare. Virgili⁹. Perq; vndas superāte salo.

Salio is. quartę cōiugatiōis et p̄ma correpta: significat sale p̄dio. Tibu. Farre pio placet z saliēte sale. Hui⁹ p̄teritū saliui/supinū salitū. Ūñ salit⁹ z salitur⁹. Liu. Salitur⁹ ista esse mittā salē. Coꝛ. Seuer⁹. Ad quem saliti pomiliones afferebant.

Salio is. p duplex ll tertię p̄iugationis: salli saltū et saltu r⁹ in eadē significatiōe. Ūñ saltus et saltur⁹/salsus z salsur⁹. Lucil. lib. iiij. Sallere murenas et frigidis ria ferre. Participiū passiuę significatiōis i dus posuit. Col. lib. viij. cū mḡt. Oꝛ si ea res ggritudinē non depellit/vēdēda sūt pecoꝛa. Ut si necḡ id p̄tigere potest/ferro neoāda saliendaq;.

Salio is. p simplex l. saliui vel salū seu salui diuisas syllabas/supinū saltū. Et habet p̄mā correpta. Virgil. Mollib⁹ in p̄ratis vnctos saliere p vtres. significat salto. Cōposita tū magis p̄teritū p ui faciūt: vt assilio assilui tum. Cōsilio lui tū. Desilio desilui tū: Virgil. Desiluit Turn⁹ bijugis. Desilio/exilio: extra salio. Insilio/, psilio: vltra seu foꝛas vel ante salio/proꝛumpo. Lactan. lib. iiij. Māq; cū sitim' paterent: ictu virgę rupe pcussa, psiluit fons aque. Virgil. libꝛo. v. Haud moꝛa, psiluere omnes: ferit aurea sidera clamoꝛ. Liu. lib. ij. Prope attonit⁹ miraculo rex cū a sede, psiluisset. Præsilio: añ salio. Resilio/subsilio: surgo deoꝛsū salio. Hiero. lib. ij. Re. Michol vidit Dauid subsilientē. Trāsilio: vltra salio. Liu. li. j. Vulgatioꝛ fama est ludibꝛio fratꝛ remū nouos trāsiluisse muros. Salire tamē dicunt animalia ratione carentia: quādo mares ineūt fœminas. Mā saliendo ascendūt. Unde. Lęta saliť ouis. A Salio fit salto frequētatiuū. Cui⁹ cōposita mutāt a in u: vt Assulto/consulto/dissulto/desulto/exulto/, psulto/præsulto/resulto z subsulto. Plau. in Cass. Qui festinabat miser: vt sībsultabat postḡ vicit villic⁹. Trāssulto. Idē in Cap. Tu trāssultas: ego miser viradsto p̄ formidine.

Salto as. significat tripudio. Sal. Sed in his Sēpꝛonia quę multa virilis audacię commiserat. Hęc mulier genere atq; forma p̄terea viro liberisq; satis foꝛtunata fuit: litteris grecis atq; latinis docta: psallere et saltare z cantare elegātius q̄ necesse est: pbe multa alia q̄ luxurię instrumēta sunt. Hinc Saltatio et saltus: p ipo saltādi actu.

Saltito as. pe. coꝛ. frequētatiuū est a Salto as.

Saltatio ē illa hoim iactatio/quā vulg⁹ tripudiū vocat.

Saltat⁹us. idē qđ saltatio. Liu. Per vrbem ire canētes carmina cū tripudijs/solēniq; saltu iussit.

Salt⁹us. z salti densioꝛ silua z inuia ē: q̄ ibi arboꝛes saliāt: in q̄ pasci z estiuare pecudes solēt. Sunt q̄ dicāt saltus esse loca arboꝛib⁹ expedita: qꝛ facile in his salteť. Virgi. lib. iij. Geoꝛ. Saltibus in vacuis pascuntur plena scom Flumina. Ponit z, p loco nemoꝛoso/vbi latrones insidiari consueuerūt. Et saltus' ceruoꝛ est. Idem li. ix. Tum demū saltu p̄ceps sese oībus armis In fluuiū dedit.

Saltari⁹: siluaꝛ seu salt⁹ custos. Pompo. Dñs, p̄rietatis etiā inuito vsufructuario. Fundū vo ędes p saltuariū vel insulariū custodire potest.

Saltuosus: loc⁹ saltibus plenus.

Saltum siue saltuatim: significat p salt⁹. Hel. Nos vna estate in Asia z Hęcia gesta litteris idcirco p̄tęctia mādauimus: ne velicatim aut saltuatim scribendo lectoꝛ animos impediremus.

Saltē: coniūctio p defectionē dicit: quasi si aliter nō posset. Vel vt inquit Hel. u littera abiecta. Mā a principio salutem dicebāt/quod nos saltē dicim⁹. Mā cum alia quędā petita z nō impetrata sunt. Hinc solemus quasi extremū aliq̄d petituri: qđ negari minime debeat dicere: hoc saltē fieri aut dari oporteret: tanḡ salutē postremo petētes: quā impetrari sit equissimū. Ser. Saltē, vt hoc tractū a captiuis: q̄ cum tenerenť ab hostib⁹: dicebāt sublatis oībus salutē cēdere. Hinc p synęresim nat⁹ est sermo: vt in cōceptu reꝛ multaꝛ petituri aliquid saltē dicamus.

Salaꝛ dicit libidine p̄uriens: foꝛtis i coitu z creber: cuius membꝛ facile salit: id est arrigit. Et salire dicunt quadrupedes dū coeunt: vel quia ex humoꝛe salso ea tāť libido. Ūñ Ven⁹ dicta est e mari oꝛta. Var. Gallos salaces. Et salaces aquę scaturiētes/quasi e terra p̄osilientes. Ūñ etiā nymphę salaces dicunt. Qui. Nymphęq; salaces.

Salacia: dea aḡ/a Salo cīdo appellata. Ūñ z a poetis sumit, p aq̄. Pacu. Hinc fugitiā salacis fugimus.

Salebꝛe: a saltu dictę sunt: loca inęqualia et aspera: quę quasi sine saltu p̄teriri nō possunt. Per trāslationem Ci. de fi. bono p dixit. Hic si diffinire/si diuidere potuisset: si loquendi: si demḡ cōsuetudinē verboꝛ teneret: nūḡ i tātas salebꝛas incidisset: id est i tātas aspeꝛitates/siue incultas oꝛōnes. Hinc salebꝛosus a. um. quod multas habet salebꝛas.

Salū: sacerdotes Martis: sic dicti q̄ in poꝛtādis ancilib⁹ saltare eos mos esset. Li. Numa salios. xij. martį gradiuo legit: tunicęq; insigne dedit: z sup tunicaz ęneū pectoꝛi tegmencle stiaq; arma q̄ ancilia appellant ferre: ac p vbē ire canētes carmina cū tripudijs solenniq; saltatu iussit.

Salį p simplex i: auiculę sunt: q̄s Aristoť. Aegithos appellat: fęcūditatis magnę/vt perdices gallinęq;.

Saliaris et hoc re. qđ ad salios p̄tinet. Ūñ saliares cęnę appellatę sunt: q̄s salū faciebāt amplissimo apparatu: ex quo opiparę ac copiosę cęnę saliares dicunt.

Saliunca: herba e terra statim exiliens: foliosa quidem sed bꝛeuis: vt inquit Pli. lib. xx. et quę necti nō possit/radici cohęret.

Salix arboꝛ: a saliendo: vel q̄ sata/vl casu terrę cōpacta salit ac surgit. Hęc arboꝛ talē habet naturaz. Est q̄dē lignū infructuosū. Et dicit/si q̄s ex illa accipiat potionē/aut māducet: filios nō facit.

Salignus a. um. qđ ex salice materiatū est. Virg. Est tuguri custos armatus falce saligna.

Salicetū/et per Syncopen salictū: locus salicib⁹ consitus. Varro. Idoneus locus eligendus vbi facias salictū et harundinetum.

Salicastrū: gen⁹ labꝛuscę in salictis nascens.

Sala: nomen fęm vrbiū: z nomen fluuij in Germania: vt Stra. lib. vij. scribit. Inter quē z Rhenū cū Drusus germanic⁹ bellaret: domitis hostib⁹ victoꝛ optetit.

Salaconia: supbia: z Salacones supbi dicunt. Salacō enim (vt inquit Suidas) vir fuit qui cū paup esset/se diuitem simulabat.

Salentinoꝛum regioꝛ: quę nūc (vt quidam volunt) terra Idrūti/siue terra de bari vocať. In Italia sita est/et

Apulię finitima. De quibus Virgil⁹ libro. iii. Et salentinos obsedit milite campos. In ea est Japigiū p montoriū/quod ꝛ salentinū dicit. Sal. Omnis Italia coacta in angustias scindit in duo promotoria: Pachynū et Salentinū. Salentini populi dicti/q̄ in salo amicitiā fecerint Idomene⁹ et Locrenses. Hos Strabo scribit esse Lrrenses. Salentin⁹ lac⁹ est Salentinoꝝ iuxta Anduriā oppidū. Hic ad margines vsq; plen⁹: neq; exhaustis minuit: neq; superfusis augerur aquis.

Salassi p̄ alpini boūs eluetūsq; finitimi: q̄s Cato tauriscę gētis esse arbitrat. Salassoꝝ vell⁹ aurifodinas habet: diuq; olim potētes fuerūt: sed August⁹ eos deuictos oēs sub corona vēdidit. Auctor Stra. lib. iiū.

Salamin siue salamis ꝛ salamina: insula i Euboico mari ꝓra Athenas sita: in q̄ vrbs est eiusdem nois: vbi Thelamō Aiacis ꝛ Teucri pater regnauit. Sed cū Teucer a bello troiano reuersus/ ꝺ Aiacis inimicis vlt⁹ nō fuisset: expulsus a p̄re i Cypꝝ nauigauit: ibiq; vbē aliā ꝓdidit noie salaminā/ q̄ nūc Cōstātia dicit: vbi amnis noie Cōstātia pestifer ꝛ æstuosus. Dicta p̄ma a salamine Asopi filia: sed Suidas noster multa: ꝛ sarū in quo sedit Thesē⁹ ꝛ Ceres.

Salmādra: animal lacerti figura stellatū: nūq; nisi magnis imbrib⁹ ꝓueniens/ꝛ estate deficiens: cui tantus rigor est/vt ignem tactū extinguat/nō aliter q̄ glacies. Et licet venenatissimū sit: mā si arbori irrepserit omnia poma inficit veneno: et eos qui ederint/interimit. Idem facit si in puteū cadat: a suib⁹ tñ sine nocumēto mādit. Noster Suidas: Ἰωον ὡσ σαυρα/ιο μεγεθοσ πυρ εισ δυο μερον τὴν φοναν βερυυειν και αυτο μη πιμπρασθαι.

Salāga: mōs altissim⁹ mari imminēs: inter Britanniā et Hyberniā: a salanga bareulani primi habitatoris Hybernię filio dict⁹. Hodie mōs dñi appellat/a templo beati Domini ibi cōdito.

Saliuū et saliua: sputū q̄ fere salis saporē habet. Vl'a saliēdo/q̄ in ore saliat ꝛ crescat. Saliuā virginē dixit Aug⁹: q̄ stomacho ieiuno manauit.

Saliuo as. sanū facio. Pli. lib. ix. Cōgregank verno tēpore purpure: mutuoq; attritu lentorem cuiusdā cere saliuāt. Col. lib. vii. Tūc panacis et creungū radices feniculi seminib⁹ miscēdę: et cū defruti ac molliti tritici farina cādētiq; aqua cōspergēda: eoq; medicamine saliuandū egrotū pecus.

Saliuari⁹ q̄ saliuat. Plini⁹ ibi lib. ix. Quę durioris testę sūt murices purpurę saliuario lētore pariūt.

Salmone⁹. Eoli filī⁹: qui apud Helidē regnauit: sed in infernū a Ioue detrusus est.

Salmaces: fons in Caria iuxta Halicarnassū: dict⁹ venere⁹ ab amenitate incolaꝝ. vbi paulatim boies alterci oēm feritatē deposuerūt.

Salmo: gen⁹ piscis qō in Rheno ꝛ Rhodano inuenit: ꝛ p̄ferē alīs piscib⁹ marinis.

Salo: fluui⁹ q̄ et Bilbilis dicit: quo temperat ferrū atq; acrius reddit.

Salon: regio Bithynię/pascēdis bobus idonea: vnde ꝛ salonēsis caseus.

Salone: vrbs insignis Liburnię inter Dalmatas ꝛ Illyricos: quā Pollio deuicit.

Salus: incolumitas. Aliq̄n etiā remediū. Virgil. Una salus victis nullā sperare salutē. Et sal⁹ dea salutē creditā. Ita salutaris porta Romę appellata: ab huius deęgede/q̄ ei/prima fuit.

Saluber pe. p. mal. ge. salubris fęmi/salubre neutri. Et hic ꝛ hęc salubris ꝛ hoc bre. qō p̄bet sanitatē. Ita aer cibus/loc⁹/salubres dicunt. Col. lib. i. Salubri cęlo. Idē. Fundū sicuti ne fęcūdissimi q̄dē soli cū sit insalubris: ita nec efferi ſt parandū. Aliq̄n salubris accipit̄ p̄ sano. Sal. Gen⁹ hoim salubri corpe. Li. Grauiore tpe anni circūacto defūcta morbis corpa salubriora esse cępere. Hinc salubritas: sanitas.

Salutaris: idē qō saluber: hoc est sanitatē p̄bens/vel ad sanitatē prębēdā idoneū. La. ad Octa. Nulla remedia tā sacūt dolorē q̄ⁿ: q̄ pollici ē prorum⁹: q̄ ꝛ index dicit. Sue. ꝺ Aug. Dextręq; man⁹ digitū salutarē tā imbecillū interdū sentiebat: vt torpentē ꝓtractū q; frigore vir cornei circuli supplemento sępturę admoueret. Martianus de nup. Verū q̄dā redimit⁹ puer ad os cōpressо digito salutari silētiū cōmonebat. Dicit aūt salutaris: vl' qr nō salutam⁹ nisi visa ꝛ indicata. Virg. Italiā lęto socii clamore salutāt: vel qr eo cōprimim⁹ os ad silētiū: qō salutare est pręceptū.

Salutariter aduerbiū: significat qō vulgo dicit ad salutamentū. Plāc⁹ Li. Quadraginta miliū passuū spacio relicto cōcedi eo cōsilio: vt vel celeriter accedere/ vel salutariter recipere me possem.

Saluto tas. salutem dico/visito/colloquor: quod nō accedentibus tm̄/sed abeūtib⁹ quoq; attribuit: vt Stati⁹ lib. iiū. Theb. Stāt tamen et nota puppim deruꝑe salutāt. Teren. in Adel. Operiat hoiem hic vt salutē. ꝛ colloquar: id est visitē. Et salurare est venerari. Teren. Hinc deos domū salutatū pgā. Ita mos os et res inaiatas venerātes salutare solem⁹: nō salutē impęantes: q̄ nulla in his esse pōt/sed venerationē indicētes. Qui⁹ cōpōsita sunt cōsaluto: simul saluto. Liu. lib. i. Utrūq; regē sua multitudo ꝓsalutauerat. Obsaluto: salutādi gratiā offero. Resaluto: me salutatē saluto. Insalutat⁹: nō salutatus.

Salu⁹ a. um. qō est sanū: a quo saluo uas. quod est saluū facio. Ita et saluator: q̄ saluat: grece dicit soter. Saluifico: idem qō saluo.

Salue: verbū salutātis: hoc est salu⁹ fio. Et habet tm̄ salueto saluete ꝛ saluere: vt Jube scipionē saluere: id est saluta scipionē. Vide in dictione Valeo.

Salutiger: quo noie vtit Apul. videt esse nō q̄ dat salutē/sed q̄ nūciat tā: interpres ꝛ administer superioꝝ. Plau. in Aul. salutigerulos pueros.

Saluia: herba dicta q̄ diuersos sanet morbos: grece elisphacō dicit: ꝓdest paralitici: et cōtra serpentium morsus remediū exhibet.

Salpiga pe. p. gen⁹ formicaꝝ venenataꝝ. Luc. libro. v. Quis calcare tuas metuat salpiga latebras. Cic. appellat eas solifugas.

Salgama pen. cor. apellabant a p̄scis q̄dā ꝺitanea ad victū nostrū in vasis seruabant: vtputa pira/fici/vuę/rapę. Col. Tpe nō alio vili q̄s salgama mercę. Inde salgamarū: qui salgama vendūt.

Samaria: ciuitas regalis in Israel: quę nūc sebasten dicit/ab Augusti nomine. Sed ꝛ omis regio q̄ fuit circa eā a ciuitate nomē accepit. Ea est Palestinę inter Judęā ꝛ Galileā sita. Hinc samaritani ꝛ samaritę dicti sunt/qui Samariā habitāt. Hiero. ad Alga. Hostili inter se samaritani atq; iudęi discordāt odio. Idē ibi. Mō receperūt eā samaritę.

Samara: ꝓmotorio i oceanū occidentali vbi deficit cauca/

Samarobrinę: fuerūt p̄ū i Gallia inē belgas: vbi (ius. Cęsar gallor ꝓcilū indixit: hāc cameracēsem esse vrbē nōnulli autumāt: quā Sabis fluui⁹ interfluit.

Sābuca: dictio barbara: quo significat quoddā instrumentū musici generis: vt est apud Danielē. Cū audieritis sonū sambucę. Hiero. ad Dardanū ostēdit quō Sambuca cōficerē. Est et gen⁹ machinę militaris q̄ vrbes expugnari ꝓsueuerūt: in q̄ sic funes intēdebāt/ sicut in organo musico chordę.

Sabucistria: quę sambuca canit.

Samos: altitudo ꝛ sūmitas iterp̄tat. Est et nomē duaꝝ insulaꝝ. Una est i mari Icario modica/ꝛ iunonidicatissima q̄ i ea nata fuerit ꝛ educata ꝛ ioui nupta. Scri

bit Varro Samon prius Partheniā nominatā: vbi antiquissimū fuit templū et simulachrū in habitu nubentis figuratū: et sacra ei⁹ anniuersaria nuptiaꝝ ritu celebant: a qua et Juno Samia dicta est. In ea Pythagoras quoq; pbus ortum habuit: necnō ⁊ vna de Sibyllis: quę exinde Samia dicta est: quā ferunt de Christo ꝑdixisse. Tu eñ stulta Judęa deū tuū nō cognouisti ludentē mortaliū mētib⁹/sed de spinis coronā/hoꝛridūq; fel miscuisti. Fiebant etiā in ea vasa ficti lia egregie ex creta fabꝛicata ꝙ Samia vocabant. Ferunt hāc insulā Thꝛacię adiacere: quę postea ex comixtis Thꝛacię pp̄lis Samothꝛacia appellabat. Virgil. Thꝛeiciāq; samū quę nūc samothꝛacia ferē. Altera ꝯ est Samos insula a Pli. collocata ꝑ Ithacā apud Dulichiū: de qua videt Suetoni⁹ intelligere: cū nō multū distet ab Epiro: vbi in Aug. ait. Ab Actio cū in samum insulā in Hyberna se recepisset. Same ꝯ vt inquit Seruius: ciuitas Thꝛacię est in Cephalea apud Strabonē: ⁊ legim⁹ samū ⁊ samen: samū vbē esse: samen ꝯ insulā. Sunt qui scribāt Samothꝛaciā insulā esse quę prius Dardania vocabat/a Dardano qui palladiū Mineruę secū eo ferēs cōfugisse tradit: post samȳs insula bello eiectis: cū eo se in Thꝛaciā ex Asia recepērit inditū nomē: vt ꝙ Dardania samothꝛacia vocaret.

Samius a. um. qđ e samo est: vt homo sami⁹. Veteres tū q̄q; samū ꝙ acuto ponebāt: et samiare ꝙ acuere: ⁊ q̄si samię telle acumen reducere.

Samia subſt. iuū: vasa a samia insula dicta: sicut Samiꝛica ab hispania. Lic. lib. iiij. ad Herē. Nos samȳs

Samnites pe. p. populi in sammio qđ (delectabimur. nūc Apꝛuciū vocamus regio Italię inter Picenū/Cāpaniā et Apuliā. Urbes in ea sunt Adria/Aquila/Amiternū/Sulmo/Ortona/Arpinū/Aquinum/Atyna/Beneuentū/Cosiniū. Ut samnites dicti sūt a samnio colle/in quo e sabinis veniētes cōsederūt: et eius dē nois opidū ędificauerūt. Quidā etiā samnites ꝙ duplex nn scribunt. Vt quondā apud caudinas furculas romanū exercitū ꝓfligauerūt: quos postea L. Papyrius sub iugū misit.

Samniones a samnȳs dicunt/q̄ sāt i dictis fatui/⁊ i moꝛib⁹ obsceni. Lic. li. de oꝛa. Quid porro tā ridiculū ꝯ samnio ē: q̄ oꝛe/vultui/imitādis moꝛib⁹/voce: deniq; coꝛpe ridet ipso. Quidā tū samniones a samna deducū nomē arbitrant: q̄ sit os distoꝛtū cū vultu.

Sansuc⁹ herba: quā nūc Valoꝛanā appellāt: alioq; nomine Amaracus dicitur.

Sancio is. iui. itū. vel sanxi sanctum: significat aliq̄d sanctū vel cōsecratū facio sub sāguine hostię. Ūñ sanctū auctoꝛe Seruio dicit q̄si sāguine consecratū. Et sancio vocat lex cum teꝛꝛoꝛe pęnę. Aliq̄n sancire est firmare/munire/roborare. Terē. in Ecy. Aliud si scirē qui firmare meā apud vos possem fidē sancti⁹ ꝯ iusiurandū id pollicerer tibi. Inde sanctio et sancta res dicit: id est res decreta et inuiolabilis. Martian⁹ ait sctīm ꝙ die qđ ab iniuria hoīm defensū atq; munitū est. Tractū a sanguinib⁹ herbis ꝙ legati populi romani ferre solebāt/ne quis eos violaret. Juuen. Ut sanctā filius omni aspiciat sine labe domū vitioq; caꝛentē. Vlp. de ver. sig. scribit sanctū esse/qđ nec sacrū nec ꝑphanū est/sed sanctione aliqua firmatū: vt sanctę leges/hoc est sanctione quadā subnixę. Alū dicūt sanctū esse religiosum et sacrū incoꝛruptū. Aur. Sancta ad vos aia atq; ist⁹ insicia culpę De scendā: id ē incoꝛrupta. Idē. Tuq; o sanctissima coniūx fęlix moꝛte tua: id est castissima. Ūñ sanc⁹ vir dicit integer moꝛibus. Do. Sāctū dicit qđ oīm obseruatiōe inuiolatū est. Et ꝑm scꝑturaꝝ sacraꝝ idioma sctīm dicit mundū/purificatū atq; expiatū. Ūñ sācti dicunt fideliū filiꝙ quasi cādidati sint/⁊ nullis idolatrię soꝛdib⁹ pollu/

anē. Vasa quoq; sancta in tabernaculo legim⁹: ⁊ cętera q̄ ad ritum cerimoniaꝝ ꝑtinēt: cū vtiq; sctā esse nō possint nisi ea ꝙ sentiunt ⁊ veneranē deū. Sic ⁊ beth sabee sctificata scribit ab immūdicia sua: et ipsū templū sanctuariū nominat.

Sāctus a. um. ꝓcipiū a sancio: de quo moꝛ. Cui⁹ diminutiuū fozmauit Piero. cōtra Russi. cū inquit: Tibi quasi religiosus ⁊ sanctulus pſonā humilitatis imponis. Ab aduerbio sācte fit ꝑsancte: qđ est valde firmiter. Plau. Jdq; ꝑsancte iurauit se factuꝝ.

Sctitas/sctitudo ⁊ sctimonia eiusdē significati sunt.

Sāctuariū: sacer loc⁹/tēplū/sacrariū. Sanctuariū q̄s sue sāctuaria. Pli. Mithꝛidatis appellauit ꝙ alio loco arcana: ⁊ Plutarch⁹ απορρητα vocauit.

Sāctimoniales dicunt monachę. Aug⁹ sup Pš. Jubilate. Jnuenies sāctimoniales idisciplinatas/nūquid ideo sanctimoniū rephendendū est?

Sāctimoniū vocat sanctimonialiū ꝓfessio.

Sādaliū: calceoꝝ genus/siue caligaꝝ. Gręci σανδάλιον soleā dicunt. Teren. in Heau. Utinā tibi cōmitti/gari videā sādalio caput. Vinc sandalari⁹ Apollo dictus est a vico: cui⁹ meminit Hel. lib. xvij. In sandalario fozte apud librarios fuimus.

Sādalioꝛis: sardinia insula denomiata est ab effigie sandali/hoc est soleę: quā nōnulli Ichnusā vocāt a silitudine vestigij: qđ gręce ιχνος dicit.

Sādaraca: gen⁹ colozis qui inuenit in aurarijs et argētarijs metallis: adulterat ex ceruſa in foznace cocta: hęc ſt coꝛreat equa ꝓte rubꝛica admixta sandicē facit: ꝙ hāc herbā esse Virgl. scribat. Hoc noie aiūt qui dā ſignificari vernicez: cui⁹ fumus ꝙ ceteris doloꝛem dentiū leuare dicit: vt est apud Auicēnā. Gręci σανδαραχη dicunt.

Sandix icis. penultę. ꝓd. ſi Virgilio et eius interpreti Seruio: necnō ⁊ quibusdā credit: masculi generę: herba est delicatę olfacturę/breui caule: ⁊ in alijs fenicu lo ſimilis. Virgili⁹. Spōte sua sandix pascentes vestiet agnos. Propert. Jllaq; plebeio vel ſi sandicis amictu. Huius herbę peculiaris laus ſinquit Plini. lib. xxij. ꝙ fatigato venere coꝛpoꝛi succurrit. Nascitur in insula maris rubꝛi. Est et sandix genus coloꝛis ex sandaracha et ceruſa factus. A sandix fit sandicinus a. um. vt coloꝛ sandicinus/qui est flāmeus: ex rubꝛica et sandaracha factus.

Sanates ꝓpli: qui supra infraq; Romā habitauerunt. Ob nomē ideo ē inditū: qꝛ cū defecissent a romanis: breui post i amicitiā q̄si sanata mēte redierunt.

Sanus, ꝑtie dicitur integer et incoꝛruptus. A quo sanitas: integritas. Transfertur quoq; ad animū. Ūñ dicimus hominē sana mente/sanoq; consilio. Et quo insanus: demens: qui mentē nō habet integrā. Et insania: stultitia: quę et insanitas dicit. Cicero. Insipientis quasi insanitas/eademq; dementia. Et insanio ꝑ decipio. Interdū tamen sanū dicit qđ sanitatē prębet. Siquidē dicimus sanū aerē/⁊ sanū cibū: quasi salubrē ⁊ sanitatē prębentē.

Sano as. sanum facio/redintegro/et incolumitati restituo. Hinc fiūt composita Cōsano: quod est simul vt omnes sano. Col. lib. v. Et sic vitis laniata scabꝛata q; putrescat humoꝛibus: nec plagę cōsanent. Resano: rursus sano. Lactan. lib. v. Quib⁹ postea eiectis omnes qui resanati fuerint/adhęrēt religioni. Et habent penultimā ꝓductā.

Sanesco: san⁹ fio. Col. lib. vij. Sed vulnera facta interdū sanescūt. Hui⁹ composita sūt Cōsanesco ⁊ resanesco. Idem lib. v. Tū etiā vitē minus cicatricosā reddit: qm̄ id ex quo viride ⁊ tenerū decerptū est/celeriter cōsanescit. Lactan. lib. v. Nō mō suſceptis deoꝛ cultibus resanescant: sed etiā vt pinaci obstinatione depoſita. coꝛpis cruciamēta deuitent.

Sane ꝙdueꝛbiū: quãdoq; affirmatiue ponit ꝓ eo quod est certe: vt Ita sane. Sane ꝺo quãdoq; permissiue/ quando aliq̃d aduersario tribuim⁹: vt sit sane vt vis/ ꝓ eo vt vis. Lice. Quid enim habet cõmodi: quid non pot⁹ laboꝛis? Sed habeat sane: hoc est in bona hoꝛa/ aut in dei nomine. Quintil. Tulerit sane filius noster merito pœnas: dederit spiritũ suppliciꝺ: nihil de ꝑteritis loq̃mur. q. ꝺ. Esto ita sit vt tu vis. Qñ/ q; ponit ꝓ valide: quoniã qui san⁹ est valid⁹ est. Sueto. Bellũ sane difficile gessit. Jũgit nõnũq; cũ et/ affirmatiua q; est. Quintil. Et sane q̃s concipiat vel declamãtis habitũ/ vel oꝛãtis vocẽ/ incessũ/ ꝓnũciatio/ nem: illũ deniq; animi ꝛ coꝛpis motũ. Jte cũ q;. Hel. Sane q; vtile est.

Sanies: sanguis coꝛrupt⁹: qꝺ quidam a tabo sic distinguũt. vt illud de moꝛtuo/ hoc de viuo dicat. Virgil. Et sanie taboq; fluentis.

Sanguis: qꝺ et sanguen neutro genere ab antiq̃s dicebat. Lucre. Viscerib⁹ visc⁹ gigni: sanguenq; creari. Dicit aũt sanguis qui est intra venas: cruoꝛ fusus/ sine sanies. Ponit interdũ ꝓ genere. Virgil⁹. Troiano a sãguine duci audierat. Quo ad ꝑmũ significatũ fit cõpositũ exanguis. Quo ad secundũ fit ꝓsanguine⁹: licet sanguine⁹ aliud signiſicet.

Sanguen mõ sanguis dicit: modo aꝛboꝛ/ cui⁹ coꝛteꝛ ad sanguinis similitudinẽ rubet: a quo sanguine⁹ a. um. vt Virga sanguinea.

Sanguineus a. um. modo ad coꝛpus referꝛ: ꝛ significat plenũ sanguine: modo ad animũ: et significat crudelem cruentũq;. Apul. Immani ac sanguinea voce ꝓterruit. Mõ ad aꝛboꝛẽ: et significat qꝺ est ex aꝛboꝛe quę sanguen appellat. Plini⁹. Si quis duas virgas sanguineas manu tulerit.

Sãguinolẽtus: idẽ qꝺ sanguine⁹. Var. Jtaq; ꝓter amorem imperũ magistrat⁹ gradatim seditionib⁹ sanguinolentis vrbẽ pturbauere.

Sãguinari⁹: seu⁹ ꝛ crudelis. Cic. Jtaq; grauẽ illã ac sanguinariã vocẽ audiuim⁹: sic sãguinari⁹ hõ dicit a Seneca: q̃ gaudet humano sanguine ꝛ crudeli.

Sãguinaria: herba dicta est: qꝛ succ⁹ ei⁹ infusus naribus suppmit sanguinẽ. Col. libꝰ. viij. Est etiã grauis gnicies herbę sãguinarię: quã si pasta est ouis: toto vẽtre distẽdit ꝓrabiq; ꝛ spumã quandã tenuẽ tetri odoris expuit. Hẽci eã polygonon appellãt.

Sãguinare ẽ sãguine manare. Quin. i decla. Tũ repeti tis sãguinauere plãctib⁹ ĩã ꝓuale scẽtes lacerti. Et iterũ. Vlier q̃ sãguinãtes ad iudicẽ poꝛrigit lacertos.

Sãguisuga pe. p. ꝼmis q; ꝛ hirudo dicit ꝛ sãguisugita.

Sãguicul⁹: sãguis bedi siue suis in cibũ foꝛmat⁹. Pli. Vtunt ad vrũq; vitiũ: et coagulo hedi in vino myrteo magnitudine fabę poto ꝛ sanguie eiusdẽ in cibã foꝛmato/ quẽ sanguiculũ vocãt.

Sanga: Cãtabꝛoꝝ fluuius.

Sãgaris: fluui⁹ gallogrẽcię q̃ ꝓ Phrygiã defluens/ tãdem in ꝓpontidẽ influit.

Sanna ꝓ duplex nn. irrisio: q̃ (vt Hiero. inq̃t) ab occipitio distoꝛto oꝛe ꝛ labꝛis cõtractis fit anterioꝝ dentiũ ostẽtatiõe. Quo vocabulo vsus ẽ Juue. J nũc ꝛ dubita q̃ soꝛbeat aera sãna Tullia. Hinc sãniones ꝛ sãnũ/ vt inq̃t Prob⁹: q̃uis ꝛ sãniones dicant q̃ sic irrideꝛt. Delanno as. qꝺ est ꝓfastidiũ derideo. Sublãno de quo alibi. Silꝛ sãnatoꝛes: q̃ eo mõ irrident.

Santones et santoni penul. coꝛ. et santonici: populi qui dã Gallię nõ longe a Tolosatiũ finib⁹ quę ciuitas est in ꝓuincia: vt Cęsar cõmẽ. j. scribit. Luca. libꝰ. j. Haudeꝛtq; amoto santonus hoste. Juue. Tpe santonico velas adopta cucullo.

Sannaus: lac⁹ de quo Pli. li. ij. Lac⁹ inq̃t Sãna⁹ i Asia circum nascẽte absinthio inficit: a Ptolemeo sannis appellat. Apud gręcos ꝓ simplex n scribit.

Sanse: ossicula oliuaꝝ. Col. libꝰ. xij. Et cũ est oliua i sansam redacta: tũc sal coctus tritusq; manu ꝑmiscet cũ ęteris aridis cõdimentis.

Sapa: a sapiditate dicit: et est mustũ vsq; ad tertiã partem: vel (vt quidã volũt) ad dimidiã decoctum. Glide in dictione defrutum. Hęc ☞epsema ab αφεψειν quod est decoquere dicit. De hoc Var. Et laletane nigra lagena sape.

Sapio pis. sapiui vel sapij sapitũ penul. pd. Vel sapui sapitũ penul. coꝛ. ꝓrie pertinet ad sensum coꝛpis: vt sit sapere quod vulgo dicit saporitum esse. Juue. Qui meminit calide sapiat qꝺ vulua popinę. Hinc sapoꝛ et sapidus. Aliquãdo sapere/ saporẽ habere: qꝺ vernaculo sermone dicim⁹. sapere de la chose: vt Hoc sapit hęresim. Hieron. ad Pãma. Simplices epistolę tuę olent ꝓphetas: apostolos sapiũt. Transferꝛ et ad animũ ꝓ sapientem esse/ seu rectam sententiam vel opinionem habere. Terenti⁹. Si sapis: neq; ꝓter quas ipe amoꝛ molestias habet addas: et illas quas habet recte feras. Aug⁹ libꝰ. j. de ciui. dei. Tribulationis tpe ꝓbauerunt q̃ recte sapuerint. Var. Mubere vis ꝓsico? nõ miꝛo: paula sapisti. Qñq; dꝺ ũgitur. Plau. in tri. Habeꝝ tu amicũ aut familiarem cui pec⁹ sapiat? Qui⁹ cõposita sunt Desipio et resipio. Vide in dictione Desipio.

Sapientia est ꝛeꝝ diuinaꝝ atq; humanaꝝ scientia. Hęce Sophia dicit. Et qui eam profitet/ soph⁹/ hoc est sapiens appellat. Quod nomen inditum fuit ullis septem clarissimis viꝝ: scꝛ Thaleti milesio/ Soloni salamino seu athenienſi: Chiloni lacedemonio: Pitta co mithyleneo: Bianti pꝛieneo: cleobolo lydio: Periãdro coꝛinthio. Sed postea Pythagoras ꝓim⁹ nõ sophum (ę/ sed philosophũ appellauit: hoc est/ nõ sapientẽ/ sed sapientię amatoꝛẽ. Et scientiã ipsam nõ sophiã/ sed philosophiã nũcupandã existimauit: ꝙ nullus hoĩm/ sed solus deꝰ sapiens esset.

Sapoꝛ: qui sapit. Sapoꝝ ꝺo decem sunt genera: vt docet Pli. scꝛ dulcis/ suauis/ pinguis/ amarus/ austeꝛ/ acer/ acutꝰ/ acerbus/ acidus/ et salsus. Idẽ Pli. existimat omnib⁹ animalibus sensuꝫ gustus esse. Tria ꝺo sunt naturę ꝛeꝝ elementa: ignẽ/ aerẽ/ aquã sine saporẽ sine odoꝛe/ sine succo.

Sapidus da. dum. quod gratum saporem habet. Cui⁹ contrarium est insipidus: sine saporẽ: vt Caseus insipidus/ vinũ insipidum.

Saperda: dici põt sapiens/ elegãs. Var. Omnes videmur nobis esse belli festiui saperde/ cũ simus cancpi. Et saperda genus est conchę mali saporis. Et nõnun q̃ ꝓ sterquilinio ponit. Pers. Et quid agã rogitas? en saperdã adueho ponto.

Sappho per p ante ph. nomen mulieris vatis. Ferunt nõnulli fuisse duas hoc nomine: quarum vna Ereria: quę et antiquioꝛ lyrica: qua tempestate Alceus claruit: Terpsicoꝛus ꝛ Pittacus tpe Tarquinij ꝓisci. Ea plectrũ prima inuenit. Scripsit lyricos modulos/ epigrammata/: elegia/ iambos et monades. Altera Mithylenea longe iunioꝛ: cui⁹ pulcherrimũ opus ad amicũ Phaonẽ extat. Scripsit et alia multa apud gręcos: vt merito nona iter lyricos poetas annumeret. Antipater autẽ Sidoni⁹ epigrãmatis μνημοσυναν ελεθαμβοσ οἷς ἐκλυε ἴασ μελίφωνοσ ἀπφουσ μνημοσυναν μουσ αγεχουσι βροτοι: id est Mnemosynẽ matrẽ musaꝝ cępit quando audiuit dulciſonã vocẽ sapphus: nũquid decimã musam habent moꝛtales?

Sapphir⁹ ꝓ p añ ph. et pe. pd. lapis ꝓciosus coloꝛis aerei. Qñ fit sapphirinus a. um. Hiero. i Exo. Sub pedibus ei⁹ quasi opus lapidis saphirini.

Sapphiratus: sapphiris maculatus et variaganter intertus. Sidoni⁹. Ac si subuersi coloꝛib⁹ figuris ver-

nās herbida crusta sapphiratos.

Sarra:nomē vrozis Abrae/z nomen ciuitatis:q̄ postea Tyr⁹ dicta est:a q̄ sarran⁹. Sed id ꝯ nomē a pisce q̄/dā accepit q̄ illic abundat. Et Sar illa lingua vocat: ex cui⁹ sāguine sericū in purpurā tingebat. Est z Sarra insula Epyros:a q̄ sarrana etiā dicunt.

Sarranus a.um. qō ex sarra tyro est. Unde sarrane ve/stes tyrię dictę sunt:quę z Ostrinę et purpureę. Vir. Et sarrano dormiat ostro. Iuue. Aut picte sarrana ferentē Ex humeris aulea togę.

Sarn⁹:fluuius cāpanię/oriēs a sarano mōte inē pōpeia nū agrū z salernū/iuxta oppidū sarni in radicib⁹ mōt/ positū:a q̄ Sarastes ppli sunt cognoiati. Virgil. Sarastes pplos z q̄ rigat ęquora sarnus.

Sarraca:nomē est duaꝝ vrbiū:quaꝝ vna est in Media: alia in pclici Arabia.

Sarraceni populi post Nabatheos:a sarraca: vt Stephan⁹ inqt:quę est ps Arabię.

Sarracū:vehiculi gen⁹:q̄ ligna z lapides vehi cōsueerūt. Iuue. Lōga consulcat Sarraco veniente abies. Idē. Frigida circūagūt pigri sarraca boote.

Sarraballa:chaldaicū nomen neutri generis et numeri pluralis:sūt brachę: vt apud Danielem.pheta. Qui dā dicunt esse fluxas vestes z sinuosas: q̄ a germanis rhenones dicunt: vestes pellicę quib⁹ i castrꝛ vtunt.

Sarcasmos:latine dicit iocus cū amaritudine: vt apud Virgiliū. Referes ergo hęc et nūcius ibis pelide genitori:illi mea tristia facta Degeneremq̄ neptolemū narrare memento.

Sarcari⁹ fluui⁹ est:quē in phrygia esse aiūt quidā.

Sarcina pe.cor.,prie vtensiliū est/z eoꝝ quę ad cultū z ad cętez vsum ptinent: veluti fascis quem quis in itinere faciendo comportare possit. Hinc milites cū castra mouere volūt/sarcinas colligere dicunt. Et qui in aliā domū remigrāt/sarcinas suas cōponere solēt. Res etiā nostras domi cistis capsisq̄ cōpositas etiā sarcinas vocamus. Quintil. Jacēt relictę sine hęrede sarcinę. Per trāslationem q̄q̄ sarcina ponit ,p inutili onere. Aug⁹. Et hāc corporis sarcinā aliqn depone rem. Hui⁹ diminutiuū est sarcinula.

Sarcino aa.sarcinas sumo. Inēdū sarcinare capit ,p suere. Lucil. Sarcinatorē esse sūmū:suere centonē optime. Hui⁹ cōpositū ē cōsarcino:qō ē sarcinas colligo: qō vnacta lingua dicim⁹ enfardelare/o samare. Bel. lib.j. Versus hi sunt Cecilij trunca quędā ex Menādro dicētis z cōsarcinātis vba tragici tumoris.

Sarcinatrix:mulier q̄ vestes suit.

Sarcio is.ui.itū.et sarci sartū: significat integrū facio. Hīc sartores dicti sūt q̄ vestes sartiunt: et sartatecta opa publica q̄ locant/vt integra ꝓstent. Et sartę integrę. Itē sarcire:cōponere:tractū a vestib⁹ q̄ dissutę sarciunt.i.cōponunt. Per trāslationē ponit ,p damnus soluere. Pacu. Tu dāni nostri causa fuisti:tu nobis sarcito vt debes. Hinc cōpont Resartio,p instauro/z quasi nouā formā induco.

Sartatecta:vide in dictione Sarcio:de quo modo.

Sargacę:populi(Pōponio auctore) iuxta Scotidē: quoꝝ oppida Surmetion/Pāticapeū/Theodosia/Hermistium.

Sarrio is.iui.itū.significat sarculis fodio/purgo:quod fit cū segetes leuiter scalpēdo/et rastris a noxijs herbis purgam⁹. Plau. Semp occāt prius q̄ sarriūt rustici. Pli.lib.xviij. Qui sarriet/caueat ne frumenti radices suffodiat. Hinc componit Resarrio:qō est rursus sarrio. Idē. Cū hyeme ꝓgelida captę segetes,/sent:reseuerūt resarrientes cāpos.

Sarculū:gen⁹ rastri:hoc est crates illa dentata q̄ subtrahit satis:a sarriendo vl serendo: vt inquit Var. Alij putāt esse ligonē/seu quā vulg⁹ vannā vocat. Horat. lib. Car. Haudentē patrio findere sarculo.

Sarculo as.sarculo fodio. Col.lib.2o.vj. Primo plante sarculari debēt: ita vt simplex stilus altitudinē marime scrobis excedat.

Sartor:purgator. Plau. Sator sartor:q̄ lcelez z mes/sor optime.

Sartura:ipa purgādi actio. Pli.lib.xviij. Sartura nocere z vineę z segeti existimat.

Sarritor pe.pd.q̄ sarrit. Col.lib.ij. Tritici modij q̄tuor vel q̄nq̄ bubulcoꝝ opas occupant q̄tuor/occatoris vnā/sarritoris duas. Sarritura purgatura.

Sarcophagus pe.cor.latine carnē comedēs dicit. Pli. Sarcophagus lapis est fissili vena corpa defuncto condita in eo absumi intra quadragesimū diē cōstat/ exceptis dentibus. Ideo nomen habet a carne edenda: σαρξ σαρκοσ em caro est: φαγω comedo. Hīc cōueniēter ,p sepulchro poni ꝓsueuit. Aug⁹ lib. xvij. de ciui. dei. Quia em arca in qua mortu⁹ ponit: quod oēs iā sarcophagū vocāt: σωροσ grece dicit:a nostris ,p sepulchro/vsurpat.

Sardanapalus pen. pd. vltimus Assyriorū rex: de quo Justi. lib.j. Fuit hic omnis generis luxurię dedit⁹: nec erubuit inē scortoꝝ greges nere: z mulierū habitu fęminas omnis lasciuia anteire. Quōobrē indignati Assyrij tali fęmine parere: duce Arbace desciscētes bellū sardanapalo intulerūt. Qui vict⁹ inē Regiā se recepit: z extructa Pyra: se atq̄ diuitias i incendiū misit. Hic fuit a Nino trigesim⁹ rex: vt inqt Dio.li.iij. bibli. Et mortēs cōdidit hoc epitaphiū. Ede/bibe/lude. Et cū te mortalē noueris/p̄sentib⁹ exple delicijs animū: post mortē nulla voluptas. Iuue. Et venere z cęnis/z plumis sardanapali.

Sardanis:vir Lydi⁹:qui Creso suadere conatus est/vt Persis bellū inferret.

Sardis tm pluraliē:vrbs Lydię magna/posterior troianis reb⁹/z Cresi regia. Hor. Quid cōcinna samos q̄d Cresi regia sardis? Terminat aūt ntm z actū i is ,ductā/quō Trallis z syrtis. Ex sardis fuere duo doctores oratores:quoꝝ iunior Strabonis amic⁹ fuit:z historias scripsit et poemata. In sardis eccliā fuit vna ex septē Asię:quaꝝ Joānes meminit.

Sardinia:insula in Tyrrheno seu ligusticomari/a sardo Herculis filio:sicut Strabo et solinus scribunt:q̄ e Libya veniens/cū multitudine colonorū insulā occupauit:cū antea Sandaliotis appellaret ab effigie soleę:quā greci Sandalion vocāt:et Ichnusa a similitudine vestigij:quod grece dicit Ichnos. Huius latitudo est miliū passuū.lxxxviij. Lōgitudo.cxij. q̄q̄ alij stadia multa adijciant. Hiz in ea insula neq̄ lupum gigni/neq̄ serpentem repiri. Habet ciuitates multas:sed omniū ꝓclarissima Calaris est. vbi corpoliorū piscatio est. In qua diui Augustini patris mei ossa tādiu cōquieuere/quoad ab Heliodōro rege papiā trāslata sunt. Hęc ciuitas Iole a prisci⁹ appellabat/a Iole illa quā Hercules ꝓditissime amauit: Insulā peni occupauere:sed a romanis expulsi:tādē primo bello punico amisere. A Sardinia sardus sardonus z sardinēsis adiectiua sunt.

Sardinēses:q̄ sardiniā incolūt vt ibi negocient.

Sardi:indigenę q̄ in sardinia nati sunt.

Sardous a.um. possessiuū. Ouid. lib.iiij. Fas. Sardoa q̄ regna sinistris respicit a remis.

Sardoa:herba apiastro similis/q̄ nascit i Sardinia et in fontiū defluuijs largi⁹ ,puenit: ea si q̄s vescat/neruos cōtrahit/z rictu diducit ora: vt q̄ moriunt/veluti ridentiū facie intereāt.

Sardonyx sardonychis pen.cor. sicut onyx onychis:a quo componit tā mascu. q̄ fęmi. generis. Componitur em ex sarpo:qui lapis fuit in sardinia ꝓmū comptus/colozis rubei:et Onyx gemma cui est cādor subcādidus vnguis humani similitudine quasi vtriusq̄

colorē obtineat. Iuue. In manib⁹ dēsi radiāt testudine rotā Sardonyches. Persi⁹ fgmi. genere dixit. Et natalicia tandē cū sardonyche alb⁹. Dicit et sardonychus et Sarda. Iuue. Arguit ipsoz quos litterā linguaq; p̄inceps Sardonychus. Plin. Ediuerso ad hęc sarda vtilissima q̄ nomen cum sardonyche cōmunicauit ipsa gēma vulgaris/et primū a sardib⁹ repta. Ptolemeus sardonychem a sardonyche Indię mōte deriuari scribit.

Sardonychat⁹: sardonyche ornat⁹. Varr. Cui⁹ hinc lucet sardonychata manus.

Sardo as. antiq̄ p̄ intelligo vsurpabāt. Ueni⁹. Qō bruti nec satis sardare queunt.

Sarepta: vrbs sydonioz. vbi diuin⁹ vates Helias esuriēte viduā miraculo pauisse credit. Hinc sareptan⁹ a. um. Sydoni⁹. Vina mihi nō sūt gaçetica chis pharerna. Queq; sareptano palmite missa bibas.

Sarmēta: p̄gule vitiū supuacuę absciſę. Inde sarmēti⁹ a. um. qō est ex materia sarmētoz. Col. li. vij. Uez vulnera ei⁹ sarmēticio cinere liniēda sunt.

Sarmēt⁹: nomē viri, p̄riū q̄ scurrilitate claruit.

Sarmatę: p̄pli scythię iuxta Danubiū/in Heoticā paludem ꝙgentes: qui a grecis sauromatę dicunt: et regio eoz sarmatia dicit. Pli. li. iij. Sauromathas gētes scythaz greci vocāt: qs sarmatas romani dicunt. Dicti sauromatę ab oculis lacertaz: σαυροσ em̄ lacerta est: ὀμμα ocul⁹. Utunt plaustris p̄ domib⁹: pascunt; lacte eq̄no: Ex quidā eos ἱππομολγοὺσ: hoc est equoz mulsores: Alii γαλακτοφαγοὺσ/id est lactifagos vocāt. A Sarmatia fit sarmatis idis. Ouidi⁹. Terreat haud manes sarmatis vmbra meos. Sūr aūt sue sarmatię p̄m Ptolemeum: quaz vna est in Europa: q̄ (vt lib. iij. scribit) septentrione oceano terminat: ab occasu p̄te germanię/ a meridie lacigib⁹ metanastis. In ea est Oliba: quā nūc Russiā et Tartariā esse crediderūt. Altera Sarmatia est in Asia: vt idē lib. iij. refert: que a septentrione terra incognita terminat/ab occasu sarmatia europę et Tanai fluuio. In ea sūt Causi mōtes.

Sarissa: hasta p̄longa. Liui⁹ libro. xxvij. P̄longas hastas Macedones sarissas vocāt. Suidas: σαρισσα εἰδοσ ακοντι ου ελληνικου δορυ μακρον παρα μακεδοσι.

Saronic⁹: sin⁹ est cōtra corinthia cū: suū habens nomen a saron: qō quercū significat apō grecos: q: olim redimitū erat quercubus.

Sarpa: vinea putata. Nam sarpere antiqui p̄o purgare vsurpabāt.

Sarpedon pen. pd. rex Lycię: qui Troianis aduersus grecos tulit auxiliū.

Sarte: p̄pli sūt Europę/scythię cōtermini: q̄ (vt Pōponi⁹ ait) ob scua hyemis admodū assidue demersis in humū sedib⁹: specu aut subfossa habitāt: totū brachati corp⁹ nisi q̄ vidēt: etiā ora vestiti.

Sartago: patella in qua caro frigit: a σαρξ: que caro ē nomen assumpsit: latine Frixorium dicit/ab ipso frixationis sono: q: crepitū cōfusū in frictu emittit. Hiero. in li. Hach. Iussit ignem admouere: et adhuc spirantē torreri in sartagine. Apud antiquos etiā ad alios vsus adhibebat.

Sarsina: vet⁹ ciuitas in Emilia: ex q̄ Plaut⁹ poeta comicus ortus est.

Sason onis. pe. p. fluui⁹: de q̄ Syri⁹. Adriaci fugite in faustas sasonis arenas. Et alibi. Expauit sonitus tremefacto littore sason.

Sathanas interp̄tat⁹ aduersari⁹. Quo nomine appellatus est diabol⁹ ꝙ christi aduersari⁹ fit. Quicquid em̄ animę ad deū tendenti resistit et aduersat: et quicq̄d paci cōtrariū est. hoc sathanas esse nominat. Sicut legit in Regnoz libris: q: suscitauit de⁹ Salomoni sathanā aduersus eū qui erat pacificus.

Satarchę: p̄pli in Scythia: q̄ (vt Solin⁹ refert) dīnato auri z argēti vsu: se a publica auaricia abdicauerūt.

Satis aduerbiū est p̄ Apocopen Sat significat abunde quātū op⁹ est. Cice. lib. artis veteris. Lōgū est qō plutib⁹ sentētijs vltra q̄s satis est, p̄ducit. Aliq̄n ponit loco nois: vt Satis eloquentię habeo. Sic etiā noia p̄ aduerbijs ponunt: vt spōte sua/mane nouū. Et cū satis significet quātitatē: sati⁹ tñ compatiuū q̄litatē denotat: q: deriuatiuū nō semp seruat sensū p̄mitiui. Virg. Nonne fuit sati⁹ tristis amarillydis iras: Et ꝙs supba pati fastidia: id est melius.

Satin, p̄ satisne. Ter. Satin sana es:

Satisfactio dictū est eodem modo quo et satisfactio. Ūñ et satisacceptio: q̄ est (vt Pompo. inq̄t) stipulatio: q̄ ita obligat, p̄missorem/vt ex p̄missoꝛes q̄s ab eo acceꝑit fiant: id est q̄ idē, p̄mittāt.

Satago is. pe. coz. ex sat et ago compositū videt: vnde sategi p̄teritū/et satactū supinū facit. Et est satagere anxiū esse: z qō vulgo dicit: satis habeo qō agam. Terē. in Heau. Mā hic clinia/z si is quoq; rez suaz satagit: attū habet bene et pudice educatā/ignarā artis meretricię. Aliq̄n significat diligentē esse seu festinare. Plau. in Asi. Nāc satagit: adducit domū ei vtro: z scribit nūmos. Aliq̄n inuiti: vt in hymno: Hagne pater Augustine p̄ces nostras suscipe: z p̄ eas cōditoꝛi nos placere satage.

Satagite: populi in Asia scythica: vt libro. iiij. testatur Herodotus.

Satisdo is. significat fideiubeo/, p̄mitto p̄ vadem siue fidē meā pignoꝛi do/z re ipa certifico. Cice. Sulpitio. P̄imū vt si qd satisdādū erit: ampli⁹ eo noie peti cures/vt satisdet fidei meę. Cai⁹. Satisdatio eodē mō appellata est q̄ satisfactio: Nā vt satisfacere dicimur ei cui⁹ desideriū implemus: ita satisdare dicimur aduersario nro aliquē dare q̄, p̄ eo qō a nobis petit: ita caueat/vt eū hoc noie secuz faciamus.

Satisfacio: tantū facio quātū satis sit irato ad vindictā inquit Asco. Et constituit cū datiuo: sed cuz p̄ punio ponit/actū postulat. Cice. ad Heren. Nō conuenit censoꝛes istū satisfacere: ex eo q̄ ait se nō potuisse ita adesse/vt iuratus fuerat.

Satisp̄resto as. idē est qō satisdo.

Satio as. a sat deduci videt: z saturo seu expleo significat: p̄tinetq; ad oēs sensus/z frequēter ad animū. Cice. in Cato. Satiari delectatiōe nō possū/vt meę senectuz requiē oblectamētūq; nosc̄at. Ad coꝛp⁹ vi⁹ē. Col. li. ij. Satiatq; semodi⁹ cibi i dieb⁹ singul⁹ vicēos z cētenos turtures. Huc cōpōit eratio. Satiabil: q̄ satiari pōt facile: cui⁹ p̄trariū est Insatiabil. Sal. Auaricia insatiabil est: neq; copia neq; inopia minuit.

Satietas plerūq; p̄ fastidio sumit. Cic. in Cato. Sino vt mihi quidē videt studioꝛū oīm satietas facit vite satietatē. Dicit z saties, p̄ satietas. Teren. in Eu. Ex meo, p̄inquo rure hoc capio cōmodi: neq; agri/neq; vrbis odiū me vnq̄ p̄cipit: vbi satietas cępit fieri: cōmuto locū. Sal. Hi saltib⁹ occupatis exīnoꝛū agros inualere: frumētiq; ex inopia graui saties facta.

Satur a. um. quod est cibo pleuū. Teren. in Ecy. Sed tu cū satura atq; lebria ex̄ puer vt sis satur facito. Sumit indū, p̄ fęcūdo et abūdāte. Per. Nec rus saturū laudare. Virgili⁹ lib. ij. Heoꝛ. Salt⁹ et saturi petito lōginqua tarenti. Ubi Ser. Saturi aut fęcūdi aut qō ē iuxta opidū satuz. Tarentū em̄ et satuz: vicina sunt Calabrię ciuitates.

Saturo as. pen. coꝛ. sicut satio capit: z similiter ad oēs sensus p̄inet. Cice. Iocundā meam satura tuo sanguine. Moni⁹. Expleri z saturari hāc habēt differentiā. Expleri est tm̄modo plenum esse/saturari supra modū. Cice. lib. vj. ō rep. Haues em̄ domine cogi-

sationū libidines infinita quedā cogūt atq; imperāt quecq; expleri atq; saturari nullo modo possunt. Exaturo q̄ est pfecte saturo. Apul. Sed ille libidine exaturatus iacebat in grabatulo. Obsaturo: de quo alibi. Hinc saturitas ꝓ satietate. Plau. in cap. Proin tu deū hunc saturitate trāquillum facias tibi. Atq; ꝓ fecunditate. Cice. in Cato. Neq; solū officio q̄ hominū generi vniuersoꝝ cultura agroꝝ est salutaris: sed etiā delectatione quā dixi ⁊ saturitate: copiaq; rerū omniū quę ad victum hominum ⁊ ad cultū etiā deorum pertinent.

Satulo as: idem quod saturo. Varro. Neq; in puluere mitico coquam carnes quibus satulem corpora ⁊ famem ventris.

Saturnus: a poetis fingitur deus: ꝙ annis saturet: vel quia se in deuorandis filiis saturauit. Ex se enim natos comedisse fingitur: quia consumit ętas temporū spacia: annisq; ꝑteritis insaturabiliter expleꝝ. Quidā. Tempus ędax rex tuos iuidiosa vetustas. Dia destruitis vitiataq; dentibus cui Paulatim nigra consumitis oia morte. Ab a grecis cronos dicit: q̄ tempus designat. Alij philosophi interpretant saturnū cronō velut a satietate intellectus: eo ꝙ grece satietas cros intellectus vero siue mens νους dicit: vt sit nomen cōpositū saturnus ex prima parte latina ⁊ posteriore greca: ipsa satietas mentis. Sunt qui saturnum a satu deducant: qm̄ peritiā ruris ⁊ satorū omniū primꝰ edocuisse fertur. Quidā a verbo q̄ greci dicunt σατην quo virilia significantur: ꝙ patris pudēda abscidisse atq; in mare iecisse dicit. Unde venerē ꝓcreatā ferūt: q̄ a spuma vnde coaluit aphrodites nomen accepit. Hinc saturnus a um. vt Juno saturnia q̄ fuit filia saturni. Versus quoq; ab olim fauni vatesq; canebāt saturnios antiqui nominabāt: vt ait Varro.

Saturnia substantiuū nomen regionis ⁊ nomen oppidi Virgi. Janiculū hinc illi fuerat saturnia nomē. Editoria etiā loca (vt Diod. scribit) saturnia dici cōsueuerūt. Possedipus autē poeta in epigrāmatis scribit lysippū ita fecisse inter alia quę scribit habitum Saturni. Τιπτε δε απο ακραβεβηκασ αειρόχαω τιδεσαρσουσ ποσσιν εχεισ δίφυεισ ιπλα μυ πηρεμίοσ χειρίδεσ δεξίερη τίφερεισ ξυρον ⁊ subdītur η δε κομητικα τα οφιρυπαρτιασ αφι λαβεσ θαι ρηδια ταξοπιθεν προσ τιφαλακρα πελει.

Saturnalia orū: festa septē seu quinq; dierū mense decembri saturno dicata: erantq; pleni leticię in quibus romani synthesin vestē sumebant. Dies quoq; quibus munera vtro citroq; mitti remittiq; solebant Saturnalia seu sacurnalicia dicebantur. Sue. in Aug. Saturnalibus ⁊ si qñ alis libuisset modo munera diuidebat modo nūmos omnis notę.

Saturnalicius a um: qđ ad saturnalia ꝑtinet. Var. Saturnalicię ligulā misisse celebre.

Saturea herba fragrātis odoris quę ⁊ Cunila dicit et Origanū heracleoticū a saturo dicta ꝙ nullū fere cōdimentū sine ea fiebat: ꝓpter qđ saturitatem inducere videbatur. Col. Et satura thymi referens thymbreq; saporē. Alij cymbrā vocant. Venerē emortuā suscitat in cibis sumpta. Ab ex greco vt quidam volunt nomen sibi vendicauit: quasi satyrea vt satyri in venerem proni ⁊ salices.

Saturum vbs calabrię fuit nō longe a Tarento. Ab saturei anus a um: possessiuū. Hora. De satureiano vectari rure caballo. Quidā etiam satyrū scribūt. vñ ⁊ nōnulli agrum in quo Tarentū conditū est Saturam vocari affirmant.

Satelles miles mercede conductus: vt ab imperatoris latere non discedat. Et Satelles qui sontibus capiendis ꝓest: qui ⁊ apparitor dicitur.

Satellitiū ipsa satellitū actio: Aug. li. v. ꝓfes. Procurauit aliā nō vtiq; cōiugē quo tanq; sustentaret ⁊ ꝓduceretur vel integer vel auctior: morbus aie mee satellitio pdurātis cōsuetudinis in regnū vitiorum.

Satrapa pe. cor. dictio ꝑsica: ⁊ apud nos significat ꝓfectum. Suidas. σατραπεία επαρχια σατραπησ δεσπότου εἰδόσ αξιωματοσ

Satyri dicti sunt qui in libidinē semꝑ ꝓni sunt: a virili membro qđ veteres greci σατην appellabant. Hi sunt (vt Pli. lib. v. ait) aialia quadrupedia in subsolanis indorū montibus pernicissima humana effigię rete currētia. Veteres huiusmodi monstra ꝓ sylvestribus dīs coluerūt. Ab Hiero. Vidit homunculū inquit aduncis naribus ⁊ fronte cornibus aspera: cui extrema corporis in capraru pedes desinebāt. Et ꝓg missō signo crucis eū quisnā esset interrogaret Antonius: respondisse fertur. Mortalis ego sum vnus ex accolis eremi: quos vano errore delusa gētilitas faunos satyrosq; ⁊ incubos appellat.

Satyriasis: pulsus testiuꝰ ⁊ velut singultus quidam inguinis sequs inflāmatā quandā passionē seminalis receptaculi: cum intensione ⁊ tentigine. Quod si nō cessauerit pulsus ille: solent seminis receptacula intēdi: vel spasmus nasci. Qui morbus etiam priapismus dicitur.

Satyrion herba folijs lilij rubri aliquanto minoribus: tribus nō amplius a terra exeuntibus: caule leui cubitali modo radice gemina: hāc arabice chasalce vocant: orchis grece: q̄ vor testiculū denotat: latine vulpis testiculus vel leporina.

Satyriacum signum simulachrum priapi: qđ in hortis apud antiquos ponebatur. Pli. lib. xix. Est et religio quedam hortosq; ⁊ feras tantū cōtra inuidentiū effascinationem dicari videmus in remediū Satyriaca signa.

Satyria: auis corui. Lucꝰ Florus. Cū singulari certamine Bālius aureū torquē barbaro inter spolia detraxit. Inde torquati. Iterū Pontino agro cū in simili pugna latius insidēte galeę satyria alite adiuꝰ Inde Corvini. Satyria etiā apud latinos cibarium cōfuseneū dicit: veluti cinnus ex varijs rebꝰ cōpositꝰ

Satyria pe. cor. quasi satura dici videt ob carmis varietatē: seu ꝓpter copiā rerū que ibi tractant. Est em̄ satyra carmen maledicū ⁊ ad carpenda vitia cōpositū: quale scripserūt Lucil. Horatius. Juuenalis. Persius. Accepit em̄ id carminis hunc titulum ꝙ ꝓsonis factisq; fariatū abūdare videat. Quidā a satyra lance quę referta multis varijsq; primitijs in sacrificijs dīs offerebat. Alij a lege satyra dictā existimāt: quę vno rogatu multa simul cōprobat. De qua lege Sallusti. in Jug. Deinde quasi per satyram sententijs exquisitis in editione accipitur. Varro a quodam sarciminis genere qđ multis rebus reficiebatur: dictam satyrā esse scribit. Unde in secūdo libro Plautinarū questionū habeꝰ. Satyra est vnapassa ⁊ pollenta ⁊ nuclei pinei ex musto cōsperſi. Sunt q̄ a satyris deriuāt: ꝙ in hoc genere carminis res ridicule pudēdeq; scribunt: quēadmodū ꝓferri a satyris solēt. Donat. in Terē. Deinde aliud genꝰ fabule: id est satyra sumpsit exordiū: que a satyris quos illoros semꝑ ac petulātes esse legimus vocitata est. Potest etiā dici satyrā ideo vocatā: ꝙ in antiqua satyra introducebant satyrarū ꝓsonę: aut si quę erāt ridicule similes satyris. Duo quippe satyrarū genera fuisse constat. Alterus antiquius qđ sola carminum varietate cōstabat. Alterum recentius apertā hominū reprehēsionē continens. Hinc satyrus ⁊ satyricus ꝓ eo qui satyrā scripsit. Satyrice aduerbiū significat acriter cū conicio.

Satus a um: a sero is fit ꝓ semino. Unde etiam a Virgilio ponit ꝓ genitus.

Satus us: ꝛ Satio onis: ipsum serendi actum denotāt. Plinius libro. xvij. Quapropter de talearum satu: nunc dicendum: id est plantatione. Quandoq; etiaꝫ satus semen dicitur.

Satyrorū insulę sunt tres contra Indiā extra gangem sitę: sicuti Ptolo. li. vij. scribit. Quas q̄ habitāt caudas habere dicunt quales satyris pinguntur.

Satū: ager in quo semē est: vt Hiero. in lib. Judith. Et satum eodē auctore genus mensurę iuxta morē puincię Palestinę vnū ꝛ dimidium modium capiens. In Genesi tamen non tantā capit summā vbi scriptum est. Accelera tria sata simile commisce: ꝛ fac subcineritios panes.

Satiuus a um: qđ seminatur: vel qđ idoneū est vt seminet. Hel. Sed hi pleraq; naues lozis suebant greci magis canabo ꝛ stuppa ceterisq; satiuis rebus.

Sautus a um: nomen qđ nascit a participio sauciatus quō lassus a lassatus: ꝛ lacerus vel lacera a laceratus Et est saucius vulneratus. Virg. Qualis mugitus fugit cum saucius aram Taurus.

Saucio as: vulnero: a quo fit compositum Consaucio. Ambro. lib. j. offi. Verberamur vocis nostre verbere cū loquimur ea quoꝝ sono ceditur animus noster et mens consauciatur.

Sauromate populi. Vide in dictione Sarmate.

Sauior aris. Vide in dictione Dissauior.

Saxum: maius asperius duriusq; ꝫ lapis: licet qñq; saxum ꝓ lapide ponat. Hinc Saxeus a um: qđ e saxo est. Saxosus a um: saxorum copiā significat: vt saxosa via. Saxulum diminutiuū. Cice. lib. de ora. Illam in asperrimis saxulis tanꝫ nidulū affixam.

Saxumferratum: oppidum in Piceni atq; vmbrie finibus situm: ita appellatū a ferro ꝓpter fodinas ferrarias quas eo in loco multas fuisse earū reliquie ostendūt. Sentinū a veteribus dicebat: a Sentino amne iuxta mgnia labente: quē nunc quoq; incolę Sentinū vocant: hoc oppidū nobile factū est duoꝝ viroꝝ ortu Baldi. s. ꝛ Alexandri: quorū primus Cęsarearum legum interꝫtatione clarissimus. Alter in sacris litteris eminentissimus: qui cū in omni doctrine genere: vite sanctimonia summus haberet nostre augustinia ne religioni magno omniū consensu ꝓfectus est: nec multo post ob res ꝓclare gestas cardineis insignibus a Pio pontifice maximo decoratus fuit.

Saxatilis ꝛ hoc saxatile penul. correpta qđ saxa incolit: vt pisces saxatilis. Et saxatile dicit vernacula lingua da sassi. Plautus in ru. Piscatum hamatilem saxatilemq; aggredimur.

Saxones: illustres Alemanie populi qui Angele regine auspicio Angliam deuicerunt: a qua etiam nomē sortita est Anglia quasi Angela: cum prius Albion diceret. Hos Ptolo. non lōge a Cimbris in oceani septētrionalis littoribus ꝛ paludib⁹ inuīs ꝓstituit.

S Ante E

Scaber a um: qđ rubiginosum est. Virg. li. j. Geor. Ense scabra rubigine pila. Hinc vngues ꝛ dētes dicunt scabri q̄ sordidi sūt: etiā si nō sint asperi tactu.

Scabredo asperitas sicut quādo caro cōtrahit et fit rugosa: Quo vocabulo vsus est Hieronymus in vita Hylarionis vita.

Scabricia ꝛ scabricies rubiginositas. Unde Plinius vnguium scabriciam dixit.

Scabo is: scabi scabitū significat scalpo: conforo ꝛ quasi vnguibus fodio. Pli. lib. viij. Si vero squame obrepuere spinis iuniperi scabit.

Scabies a scabo siue a corporis asperitate dicta est quę vt Celsus scribit: est durior cutis rubicunda: ex qua pustule oriuntur quedam humidiores: quedā siccio/res. Erit ex quibusdam scabies: sicq; ex his continua/te exulceratio percutiens. Hec etiam psora a grecis dicit. A scabies fit scabiosus a um.

Scabro vermis qui nascit de carnibus equoꝝ putridis

Scabellum diminutiuum significat paruum scamnum. Nōnunq̄ ponitur pro suppedaneo. Aug. super pš. Suppedaneum dicitur scabellum: qđ dicunt greci υποποδιον dixerunt latini scabellū: ꝛ alij dixerūt suppedaneū. Vide in dictione scamnum.

Scei sunt thraces populi sceę troiane porte. Sceus amnis: ꝛ sceus murus.

Scenos: latine habitatio vmbra tabernaculū vel funis.

Scenofactorius a um: vt ars scenofactoria qua fiāt vmbracula: vel tabernacula vel funes.

Scenophegia orum: ꝫneutri generis festa tabernaculorū quibus iudei faciebant tabernacula ad similitudinem tabernaculorum in quibus habitauerūt cum exegypto pegrinarent in eremo: ab σκηροσ ꝛ πηκνυμι latini ꝺo aspiratione addiderūt.

Scena cum e diphthongo magis ex antiquorū consuetudine q̄ ex vera orthographia: vt inquit Priscia. qz cū greca sit dictio q̄ apud illos sine diphthongo σκηνη scribitur: apud nos etiam absq; diphthongo debuit transferri: alij in signum productiōis per e diphthongon notandū putant: vt Apul. Est autem scena inumbratio: απο τεσ σκιασ q̄ quidē vt docet Seruius a rusticis primū inumbrationis causa comperta fuit: vbi prius carmina incondita decantabant. Quare ꝛ a nōnullis tabernaculum a Papilio traductuꝫ fuit. Postea tabulata ceperunt componere in modū parietis. Unde hodie consuetudo permansit vt cōponātur pegmata a ludorum theatralium editoribus. Unde Scenophegia tabernaculorū festa. Sed cum in vrbes deducta fuit scena: redactum est nomen ad eam partem theatri quę ab vno eius cornu ad aliud ducebatur. Constat enim scenam theatri frontem binis plurimisq; ve contignationibus constratam: in quibus histriones recitabāt: mimiq; mirmillones ꝛ ceteri ludij varios ludos ac gesticulationes ędebant. In scena autem cuz hemicycli formam haberet gradus sediliaq; fuere: de quibus primarij magistratus honoratioresq; spectarent: eorumq; sedilia pars intima orchestra est dicta. Placidus grāmaticus scribit scenam esse camerā hincinde cōpositā: que in vmbre locum in theatro erat: in quo ludi actitabantur. Item scenā dici arborū in se cubantiū quasi concameratazꝫ densationē: vt subter positos tegere possit. Item scenam vocari compositionē alicuius carminis q̄ digna sit agi in theatro exclamatiōibus tragicis. Scena sic diffinit a Labeone quę sit ludorū faciendoruz causa quolibet loco vbi quis cōsistat moueaturq; spectaculum sui ꝓbituram: posita sit in publico priuatoq; vel in vico quo tandem loco passim homines spectaculi causa admittant: hec autem versatilis erat aut ductilis. Versatilis que subito tota machinis quibusdam vertebatur: ꝛ aliam picturę faciē ostendebat. Ductilis que cōtractis tabulatis: hac atq; illac interiorem picturę speciem denudabat.

Scenicus a um: quod ad scenam pertinet: vt scenici ludi Augusti. libro. iij. confer. Sed qualis tandem misericordia in rebus fictis ꝛ scenicis. Scenicus vero absoluto vocabulo histrio dicitur. Sueto. de Nero. Ac spectaculis theatri clam illatus: cuidam scenico placenti nuncium misit.

Scenoma tis: significat tabernaculū seu sacculū.

Scenite cognominati sunt quidam Arabię populi a tabernaculis qui in tentoriis habitant (vt inquit Solinus) que caprarum pilis tecta sunt: apud quos si sus vectus fuerit: illico moritur.

Scena dicit qui sinistra manu vtitur pro dextera. Quo nomine dictus fuit quidam romanus: de quo Suc.

in cęsa. Scęua excusso oculo transfixus femore ⁊ humero centũ ⁊ viginti ictib⁹ scuto perforato custodiã comissi castelli obtinuit.

Scęuola: a scęua id est sinistra (vt inquit Varro) eo q̃ quę sinistra sunt bona auspicia putantur. Et greci sinistram σκαίαν vocant: hinc scęue dicti sunt: hoc nomine dictus est Mutius nobilis vir Romanus qui debilitata dextra/sinistra vsus est. Liuius lib. ij. Mutium demissum cui postea scęuole a clade dextre manus inditum nomen. Scęa enim sinistra est. ⁊ Mutius sinistra est vsus exusta dextra.

Scala scalę: ⁊ scale arum: vtroq̃ modo dicitur a scandẽdo: q̃ his altiora scandamus. Nam ꝓprie scale sunt quę ex pluribus gradibus constant. Distinguũt quidaz sic. Scala est quę ex teretibus lignis aut funibus alijs ve materia simili huc atq̃ illuc transferri potest. Scale quę latiores habent gradus ⁊ imobiles pmanent. De hac Pli. Etiamnum scalis tectum epheſſe diang scandit. De illa Caius iureconsul. Vel scalam sciens cõmodauerit ad ascendendũ. Sed sępe cõfundunt. Et scalas magis in vsu esse q̃ scalam dicim⁹. Salustius in Jugur. Vne atq̃ altere scalę cõminute sunt: qui superstiterant afflicti sunt. Non dixit vna atq̃ altera. Scale quibus per gyrum ascendimus a cocleę forma. Coclides et cocleę dicuntur: quę vero ex lignis teretibus siue canabinis funibus a Capaneo inuente primum ferunt: vt est apud Vegetium libro de re militari.

Scalmus: lignũ teres cui naute remos loco quodã alligant: ad nauigandũ vt firmius nauigent.

Scalpo is: pſi ptum: fodio ⁊ vnguibus pruritum aufero. Scalpunt enim homines vnguibus: ⁊ galline pedibus. Plin. lib. ix. Attritu q̃ petre scalpentes pisces pruritũ inuadit. Dosiñ. grãmaticus scalpturam dici probat nõ sculpturam. Scalpta inquit gemma dicẽdum est non sculpta: quoniam adiecta prepositione facit insculpta.

Scalptor qui scalpsit. Plinius lib. xxxvij. Expetuntur a scalptoribus ferroq̃ includuntur nullam non duritiam ex facili cauantes. Scalptura scalpendi actio. Idem Omnia autem hęc genera scalpture cõtumaciter resistunt.

Scalpurio is sui itum. Idem quod scalpo: qđ proprię est galli gallinacei cum terram scalpit. Plau. in Aul. Vbi erat hęc defossa occepit scalpurire vnguibus.

Scalprum ⁊ scalprus: et diminutiue scalpellum ⁊ scalpellus ferrum quo aptatur coriũ: et quo raditur vel celtis. Vtuntur tamen eo instrumento diuiuersi artifices. Cato de re rust. Ficos ⁊ oleas altero modo q̃ genus aut ficum aut oleam esse voles. Inde librum scalpro eximito. Colu. lib. vij. Scabies ferro cęsa g̃luatur vrina: etiam sępe scalpello vsq̃ ad imũ resecare ⁊ amputare scabiez sępe profuit. Et libro. v. Scalprum q̃ deinde aduncum est: rostrum appellatur. Sueto. de Vitellio. Scalpro librario venas sibi incidit. Scalpra sutoria. Horatius intelligi voluit illo versu. Si scalpra et formas non suto: nautica vela. Auersus mercaturis delyrus ⁊ amens Vndiq̃ dicatur. Liuius fabrile scalprum appellat quo magistri elephantos interimebant inter aures belue adacto in ipsa compage qua coniungitur capiti ceruix. Cor. Celsus scalprum inter ferramenta chirurgica numerat vbi ait lib. viij. Tum demũ ad manum scalpro q̃ veniendum est. Col. lib. v. Ferramentũ scalpratũ dixit ad similitudinem scalpri formatum: quo ait opus esse ad castrandas apiũ alueos.

Scapellus et scapellum diminutiua sunt. Vide in dictione Scalprus.

Scalpturarũ genus pauimenti quod et vermiculatus dicitur: quod factum est post tertium punicum bellũ fuit ex tessellis minutis diuersicoloribus vt in templis antiquis. Et nos Mosaicam dicere solemus. In his pauimentis picturę radendo fiebant quomodo nunc scalpturata alba in exteriore parte parietum ac murorum fiunt.

Scamãder: fluuius qui Europã ab Asia diuidit ⁊ alio nomine dicitur xantus.

Scamandria vrbs parua a portu iliensi parum remota

Scamonia: fruter cuius succus valet ad medicinas.

Scandalum est qđ nos offendiculum vel in ruina: vel in pactione possumus dicere. Quando ergo legimus Quicũq̃ de minimis scãdaliçauerit quẽpiam: intelligimus q̃ dicto facto ve occasionẽ ruine cuiq̃ dederit: hinc Scandaliço as: qđ est alicui scandalum prębeo.

Scandinauia insula est oceani septẽtrionalis quã Pli. lib. iiij. incõperte magnitudinis esse scribit. Eam alterum orbem terrarũ esse crediderunt.

Scando scandis scandi scansum: in altum vado. Cice. in Cato. Vt si qui gubernatorem in nauigando nihil agere dicant: cum alij scandant malos: alij per foros currant. Hinc scale dicte sunt per quas in altũ ascendimus. Huius composita sunt Ascẽdo: quod est sursum scando: cuius contrarium est descendo deorsum scando. Conscendo simul sursum scando. Virg. Bis denis phrygium conscendi nauibus equor: Patre dea monstrante viam. Inscendo sicut eius simplex. Plau. in Asi. Hecq̃ in lectum inscendat proximum. Superscando. Liuius. Jam euaserant media castra cũ superscandens vigilum strata somno corpora miles ostenso scuto sonitum prębuit. Transcendo. Plau. in aul. Hoc magnum est periculum: me ab asinis ad boues transcendere. Lactã. lib. ij. p translationẽ dixit Tum dedit ei certa mandata: que si obseruasset immortalis maneret: si trãscẽdisset morte afficeretur.

Scandulaca herba a scandẽdo frugibus inimica: q̃ eas velut hedera implicans nectat.

Scamnũ est qđ lecto veluti gradus apponitur: vt per id in lectũ facilius ascendatur. Varro scribit scamnum esse quo duplici gradu in lectum altiorem conscendebãt. Scabellũ q̃ simplici scãsiõe in lectũ nõ altũ scãdebant. Qui. in arte. Et caua sub tenerũ scamna dedisse pedem. Et scamnũ dicitur terra illa altior que inter duos sulcos in colendo reliquit. Pli. Scamna inter duos sulcos cruda relinquantur. Et Col. lib. ij. vocat scamnũ crudum solũ ⁊ immotũ minimeq̃ aratro ꝓscissum. Idem lib. iiij. Duabus gemmis supra terrã eminere passim reposita humo cetera cocquãt que faciunt in eadem linea intermissis totidẽ pedũ scamnis dum pagant ordinẽ. Quoniã vero in his sedere consueuimus: factũ est vt scamnũ ⁊ scabellũ sępe ꝓ subsellijs vsurpent. Qui. lt. vj. fas. Ante focos olim scãnis considere longis Mos erat. Scamna etiã in arboribus dicunt rami ⁊ brachia p q̃ vites ascendunt.

Scansile pe. cor. dicit id per qđ ascendi potest.

Scandis berba que in holere syluestri a grecis ponitur.

Scandule parue tabelle: hoc est in paruas laminas scisse e ligno quibus tecta teguntur. Fiunt autẽ ex robore abiete ⁊ picea fissis vel assulatim desectis.

Scapha nauicula in ligno cauata: ab σκαπτω fodio: cauo. Vnde ⁊ σκαφη a multis fossura alueus linther traducitur: que maiorẽ nauem sequitur. Et parue ad piscandum naues scaphe dicũtur. Hinc scaphiarius sicut a classe classiarius.

Scaphium vas concauum: in quo cacare ⁊ meiere consueuerunt: dictum a similitudine scaphe nauis latini Matulam vocant. Juuena. Et rude positis scaphiũ cum sumitur armis. Propie tamen vt aliqui putant vas fẽminarum in qđ mingunt: quemadmodũ viris lasanum necessarium erat in quod ventris excrementa deijcerent. Erat ⁊ scaphium vas eneum in quo sti-

li in medio stri proceritas horarū ductus discriminabat. Plutar. in Numa. scaphiū apellat quo ignis sacer extinctus solis tm radiis accendebaf. Suidas. σκαφιον ειδος κουρας αριστοφανης συλε κωμχω εοικης σκαφιον αποστελλμενω

Scaptensula locus in macedonia vbi argentum fodi solebat: ab σκαπτω fodio. Lucre. Quales expirat scaptensula fabrer odores.

Scapule: humerus siue dorsa a scandendo: vt quidam volunt: que mobiles veluti mollib⁹ iugulis a ceruice demittunt. Plau. in asi. Mirabar quid dudum scapule gestibant mihi hariolari ceperant mihi imundo malus. Hiero. in Gen. Apparuit rebecca venies cū hydria quam portabat in scapula: que festinans depoluit hydriam de humero.

Scapulares serui dicti sunt quia scapulis cedunt.

Scapularis: vestis que tm scapulas tegit.

Scapilium veteres ,p tergo vsurparūt: z aliquādo pro ipia scapula. Unde z spaciū qō inter scapulas quasi vallecula est: interscapulium dicitur.

Scapus dicitur id in quo semina quarundam herbarū dependent: vt in papauere. Plinius. In papauere z similibus scapus: In harūdinibus: in glandibus: in auellanis panicula appellat: z scapi in quibus vuarum grana sunt. Varro. Que calcate vuę erunt eoz scapi cum folliculis subiiciendi sub prelum: vt siquid reliqui habeant musti exprimat in eundē lacum.

Scarus piscis: qui solus piscium dicitur ruminare herbisq; pasci: quo carpathium pelagus abūdat. Opianus hic scar⁹ sara frequentat. Qui mites inter pisces clamore tremendo Intonat: z solus pallentes ruminat herbas.

Scarabeus: animal paruus volatile: vulgo scarauacius dicitur. Scarabeorū diuersa sunt genera. Nam quidam sunt coloris viridis e vermibus fimo bouis aut iumenti creati. Alii grandiores cornua prelonga bisulcis dentata forficibus in cacumine habentes. Alii e fimo ingentis pilas auersis pedibus volutant: hos egyptii summopere venerabantur: animatum solis effigiem esse putantes: vt inquit Eusebius libro preparati. Scarabeus autem omnis virilem sexum habet: z spermate in stercus infuso: pila deinde cōfecta pedibus inuoluit.

Scarifico as scalpello: aperio: quo aliqd facilius exeat. Unde scarificatio dicit: quādo tenui vulnere sanguis emittitur. Plinius. Dentium dolores sedantur ossibus draconis scarificatis gingiuis. Scarificare dolorē significat scarificādo dolorē expellere. Idē. Preterea in coede equoz inuenit os dentibus caninis maxime simile: hoc scarificat dolorem putant.

Scardona insula in mari adriatico adiacens illyrico vt Ptolome⁹ libro. ii. refert. In ea sunt due vrbes Colentum z Arba.

Scatinia lex erat in eos qui nefando scelere laborant.

Scateo es: scatui significat emano: erumpo: ebullio: vt Anthiochus scatere cepit vermibus.

Scaturio is: penultima correpta pro suo primitiuo scateo ponitur. Quod est non solum aquarum sed herbarum z ceterorum sua sponte vbertim nascentium. Hierony. In sepulchro eius non nisi manna inuenit qō z scaturire cernitur.

Scatebre penultima correpta ebullitiones aquę surgentis. Virg. lib. j. Scatebrisq; arentia temperat arua. Sic scaturies z scaturigo.

Scaturigo penultima ,producta idem qō scatebra. Aug. sup ps. Scaturigines dicimus ab imo aquas ebullientes. Col. libro. iiii. Nam prestat non conserere q̄ in summa terra suspendere: nisi tamen scaturigo palustris obuia sit: sicut in agro rauēnate pluscq; sesquipedem prohibeat infodere.

Scauri dicti sunt qui talos pedum tumentes ac porrectos habent. Horatius lib. j. Ser. Illū balbutit scaurum prauis fultum male talis. Fuit z scaurus cognomen familię romane: ex qua Emilius scaurus nobilis et pauper. sed eloquentia sua gloriam peperit. Consul ligures z Gantiscos domuit atq; trīūpha uit. Censor viam Emiliā strauit: pontē emyliū fecit

Scelus: flagitiū: facinus: a quo Scelestus z sceleroſus.

Scelero as: polluo. Virgil⁹. Parce pias scelerare manus. Hinc sceleratus a um.

Sceleratus ita distingui solet a sceleroso: vt sceleroſus sit auctor: sceleris: sceleratus in quo sit scelus constitutum aut cōmissum. Terentius in heau. Ubi ego illū sceleroſum atq; impium inuenia? Aliquando tamen sceleratus ponitur pro nocente. Virgi. At sceleratū exquirere frigus Difficile est. Scelerata porta rome dicta est: z sceleratus cāpus: hoc est pollutus.

Scepsis: ciuitas phrygię quā quidam enee regia fuisse tradūt. Hinc Scepsius scepsia scepsium. Ex hac fuerūt Hetrodorus: qui artem memorię confūmauit: z Demetrius grammaticus qui troianam extructionem exposuit.

Sceptrum: virga qua reges vtebantur.

Scheda: tabella siue pagella phillyracea: hoc ē tiliacea: qua pro chartis priscos vti solitos Eustachius z Aelianus asserunt: hodieq; grecum vulgus scedas vocat tabulas eas quibus supputatores numeris scribendis vtuntur: vt mox lita sponge leuiter aboleri possint. Accipitur quandoq; pro folio chartę siue papiri nondum compacti et ligati: quod z phylluram greco vocabulo nuncupamus. Plinius. Sed ratio deprehēdit vitium vnius schede reuulsione. Quidā detracta aspiratione Scedam scribūt. Quintil. Nā qui omnes etiam indignas lectione scedas excutit: a vilibus quoq; famulis accōmodare operam potest. Unde z pro libris monumentisq; litterarum schede: quandoq; accipiuntur. Mar. Ohe iam satis est ohe libelle: Tu ,pcedere adhuc et ire queris nec summa potes in scheda teneri.

Schedula diminutiuū a scheda: z id est qō vulgo dicūt boletinum: non vt multi dicūt Cedulā. Hierony. ad Alga. Detulit mihi in parua schedula maximas questiones quas a te datas mihiq; tradendas diceret. Ponitur z pro libro.

Schedia nauigū genus incōditum z trabibus tantum inter se connexis factum: quales sunt rates. Et apud grecos schedia sunt que nos extēporalia vocamus. Unde z pro inconditis z extemporariis carminibus dicuntur: que nostri syluas appellant. Grecl eām σχεδιον vocant: qō ex tempore compositū est: quasi dūtaxat in schedis scriptus: z primo ruderatu deformatum: non adhuc expolitū σχεδιαζω significat rem ruditer incipio. Schedicus a um. Apul. in deo Socratis. In isto schedico z incōdito experimini an idē sim repentinus: qui preparatus.

Schema atis: z Schematus z schema ę. forma vel figura: siue cultus ornatus ve latine dicitur: quia per hoc quodāmodo vestitur z ornat oratio. Plau. in Persa. Lepida cū decora schema. Ambro. Adhuc athlete in schemate sunt: z tu iam otius petis? Huius multe sunt species: videlicet prolepsis: zeugma hypoceusis. Syllepsis: anadiplosis. Anaſionomaton: Paromeon: Homeoptoton. Polyptoton: Irmos. Polysintheton: Dialyton. Prisci latini absq; aspiratione pronūcisbant z declinatione secunda. Unde vetusti codices Plautini habent scriptū qō ego huc ,pcessi sic Cum seruili schema id est habitu.

Schesis dici potest habitudo: cum multitudo nominus incōiunctorum quodam ambitu copulatur: vt nubila: nix grando: ,pcelle: fulmina venti.

Schisma tis: latine scissura: ab σχίζω qđ est scindo. Hinc diuisionem ecclesie schisma dicimus nō scisma vt multi ꝓferunt male.

Schenos: latine finis Quo nomine etiā dicta fuit vrbs Boetie a Scheno Athlantis patre sic appellata. Schenos quoq; mensura terrę quinquaginta stadia continens: vt inquit Herodotus libro. ij.

Schenus untis: flumen athenis proximū: vt inđt Strabo a iuncis dictū. Proindeq; iuncarios in hispania campos schenuntas vocāt. Sed z in arcadia schenū tis fit mentio: ab amne quē schenuciam appellāt. Itē Schenus arbor lentisci.

Schenum locus in boetia collocatur.

Schenismos mensura terrę est.

Schenoplocos funarius z restio latine appellatur: qui funes facit.

Schenobates penultima correpta qui per funes ludendo graditur. σχοινος funis dicitur: z βαινω ascendo quasi funis ambulus. Iuue. Augur schenobates medicus magus omnia nouit. Ita Firmico dicuntur Neurobate Funerepei. z Funepei ab Apuleio. Funambuli ab omnibus.

Schenite penul. pro. populi sic dicti a tabernaculis in quibus degunt quę cilicijs metantur.

Schola litterarū ludum significat: a verbo greco σχολαζω qđ est vaco: qz ceteris rebus omissis vacare liberalibus studijs pueri debēt. Ausonius tū ab σχολη id est ab vacatione z laxamento qđ pueris interdū dandū esse ꝓscribit: dici sentit. Sic eīm ait. Graio schola noie dicta est. Iusta laboriferis tribuantur vt ocya musis. Aug. lib. j. cōfeſ. Inde datę sum in scholā vt discerē lras. Plurali nūero scholę apud Festū. Erat z in balneis schola. apud Victr. pars labri siue alphei a prestolādo vt quidā arbitrant dicta vt occupato ab his q̄ priores venissent labro in schola ceteri circūspectātes recte stare possent. Erat z in porticibꝰ auctore Pli. Alexādrū inđt et philippū cū minerua qui sunt in schola in octauie porticibus et philippi. Lice. lib. tus. posuit scholas ꝓ disputationibꝰ z controuersijs quę in scholis inter doctorem z discipulos ociose agitari solent cū inquit. Hanc ꝓfectā philosophiā semꝑ iudicaui: que de maximis questionibꝰ copiose posset ornateq; dicere: in quā exercitationē itanos studiose operam dedimus: vt iam etiam scholas grecorū more habere auderemus.

Scholaris z hoc scholare qđ ad scholaz ꝑtinet. Hiero. ad Nama. Nec aures Quintiliani flosculis z scholari declamatione mulcende.

Scholasticus scholastica scholasticū idem qđ scholaris Unde scholastica disciplina: z scholasticos vocamꝰ discipulos qui discēdi gratia scholas frequētant.

Scilicet aduerbium significat certe: quasi scire licet. Et modo affirmatiue. Liuius. Terrā osculo cōtigit: scz ꝙ cōmunis mater oim mortaliū esset. Ouid. Scilicz est aliquid cū seuis viuere vētis. Hoc est ꝓfecto multum est. Modo Ironice: vt cū ꝓnunciaē cū quadam acerbitate. Nam tum negat qđ dicit. Virg. Scilicet is superis labor est? Lice. Furnio. Scilicet id agitur quasi dicat nō agit. Interdū significat ad hoc. Hiero. in paulo. Et inter equuleū laminasq; victorū iussit melle perungi: scilicet vt mulcaz aculeis cederet qui ignitas sartagines ante superasset.

Scylurus penultima producta nomen viri de quo in dictione Silurus.

Scindo scindis scidi: scissum per duplex ss. significat findo: frango. Virg. Scinditur in certum studia in contraria vulgus. Huius verbi cōposita sunt Abscido: Conscindo. Hiero. ad Ctheſi. In mētem tibi veniat tunicā saluatoris: nec a militibus fuisse conscissam. Discindo varie scindo. Terē. in Eu. Uestē oēm misere discidit. Interscindo per mediū scindo. Lactā. lib. de opi. Labra ipsa quę quasi antea cohęrebant ꝝ deceter interscidit. Proscindo valde vel vltra seu sub tus scindo. Rescindo. de quibus alibi.

Scissile pe. cor. quod scindi potest.

Scissio: scissura: z scissus us: idē significāt. Varro. Scissu materie fatigatus quiescebat lectulo.

Scintilla: quasi scindilla: ꝙ scindatur a re ignita. Uide in dictione Faucilla.

Scintillo as: splendeo/micо.

Scylla: saxum in mari periculosum mare faciēs nautis Unde est illud. Decidit in scyllam cupiēs vitare charybdim. Est z Scylla nomē filię Nysi Megarensiū regis: que Minois amore capta sed ab ipso spreta cum ex dolore defecisset: in auem sui nominis mutata est. Ouidius. Filia purpureos Nysi furata capillos Puppe cadens nauis: facta refertur auis. Altera fuit scylla Phorci filia: que versa fertur in saxum cui nomen est Scylla in mari periculosum: lege Seruium: qui latius eas pertractat. Item scylla genus piscis: quo maxime abūdat Lyris amnis Campanię Minturnesium vrbem interfluēs. Horatius. Affertur scyllas inter murena natantes. Var. Ceruleus nos lyris amat quem sylua marice Protegit: hinc scylle maxima turba sumus. Item scylla stirpis species est. Aristoteles libro. j. de vegetantibus. Quedam inquit habent vnam tantuz radicem vt Scilla: quia illa nascitur ex solo raro: proceditq; inferne dilatando se. Rursus Scylla est genus cępe. Col. li. vij. Sed etiam remedio cum dulci vino tritum serpilluz et concisa z in aqua macerata scylla. Suidas. σκιλλα εἰδος βοτανης πικρας και θαρα τηφορον σ τοις εσθιουσι.

Scylleta: loca in quibus scylle pisces capiuntur. Lice. Hac lege tribunitia decē viri vēdēt agrū cāpanū: accedet ei mōs caurus: accedēt scylleta ad minturnas.

Scylleuz ꝓmontorium in peloponneso: vt Pli. Strabozq; testant: sed sinu Argolico iuxta Hermionē quo Scylla nisi filia fluctibus eiecta creditur.

Scyllaceū atheniensiū colonia in vltimo italie ab atheniensibus dū cōderent scylletium dictuz a quo sinus syllaceus: qui hippomatē sinū isthmū facit. Virg. liū. Caulonisq; arces z naufragū scyllaceū.

Scyllus untis: oppidū achaię vt Strabo scribit quo ꝛe nophon donatus est a Lacedemoniis. Scyllus scylli prorium nomen fratris dipeli.

Scyphus vasis potorū genus: qđ ꝓrie Herculi artribuitur: sicut Catharus libero patri. Hoc veteres in sacris vsi sunt z in conuiuijs. Virgilius. Et sacer impleuit dexteram scyphus.

Scyron latro fuit: cuius ossa cum in mare cecidissent: in scopulos conuersa ferunt: que adhuc Scyronia saxa vocant. Sunt autē in attica regione simul cum oppido eiusdē nominis non longe a Megaris iuxta mare: ita sita vt transitū non relinquant. Hinc Atheniēses ventum ab his locis flantem ꝓcellosum scyronē appellant quoniā spirat a saxis que Scyron latro in coluit. Hic paulo ab Argeste deflerus esse dicit: quē z Olympius vocatur: z a nōnullis Hellespontius Seneca libro. iiij. naturalium questionū. Arabulus Apuliam infestat: Calabriam Japyr: Athenas Scyron. Galliam Circius. Scirron vero per duplex rr. Nam grece σκιρρον scribitur: est illud qđ gignit in ventre viri. Hoc splenis hepatisq; vitio exuberat ꝑsertim in hydropicis.

Scirron. Uide in dictione Scyron: de quo modo.

Scyros insula est contra Magnessiam in mari egeo vna ex cycladibꝰ: Lycomedis regis patria: vbi achilles puerili habitu educatus est: z in qua est vrbs eiusdem nominis. Patet hęc insula Plinio teste longitu-

dine. xxv. Hil. passuum ex qua lapidem integrū fluctuare trādunt: eundez cōminutū mergi. Hinc Scyrius scyria scyrium: z Scyrias: quoz prima ꝓducit Ouidius. Sepe malis stupeo: rerumqz oblita locqz Ignara tetigi scyria mēbra manu. Idē lib. j. de arte. Scyrias hemonio iuncta puella viro. Sunt aūt tres nominibus confines insulę. Scyros Scyrnus z scyrus. ex qua Pherecides: ne errent qui aut scyrium aut syrum quasi e terra syria scripsere. Dicta est autē Scyros: quia σκιροσ dicitur salebra z asperitas: vt inquit Eustathius.

Scythia: regio septētrionalis: a Scytha Herculis filio: vt inquit Herodotus: ita dicta. Hec diuiditur a Tanai fluuio: z pars vna remanet in Europa: altera in Asiam ꝓtenditur. Scythia Europe terminat ad Thraciam: in ea solum est aurum ꝓducens vt Pompo. refert: inhabitabile tamē ꝓpter Gryphos aurū custodientes: In ea regione sunt Arimaspi homines quib⁹ singuli oculi esse dicūt. ibi Boristhenes qui gētem sui nominis alluit inter scythie amnes amenissimus. Scythia vero Asię ita a iustino libro. ij. describitur. Scythia in orientē porrecta includitur ab vno latere ponto et ab altero montibus ripheis: a tergo Asia z Tanai flumine. Vultum in longitudinem z latitudinez patet. Hominibus inter se fines nulli: necq enim agrum exercēt: nec domus illis vlla aut rectum aut sedes est: armenta z pecora semper pascentibus: z per incultas solitudines errare solitis. Vrozes liberosqz secum in plaustris vehunt. Quibus cozis hymbrium hyemisqz causa rectis ꝓ domibus vtūtur. Justicia gentis ingenūs culta non legibus. Nullū scelus apud eos furto grauius. Quippe sine tecto z munimēto pecora armenta habētibus quid saluuz esset: si furari liceret? Aurū z argentū ꝓinde asperantur: qđ reliqui mortales appetunt. Lacte z melle vescūtur. Laneus vsus ac vestiū ignotus. Et q̄q̄ cōtinuis frigoribus vrantur: pellibus tamē ferinis aut murinis vestiuntur. Hec continentia illis mozūqz iusticiam dedit: nec alienum concupiscentibus: quippe diuitiarum cupido ibi est vbi z vsus. Atqz vtinam reliquis mortalib⁹ similis moderatio z abstinētia alieni foret: ꝓfecto non bellox tantū per oia secula terris omnibus continuaretur: neqz plus hominū ferrū et arma q̄ naturalis fatozum conditio raperet. Scythe ab alieno imperio aut intacti aut inuicti mānerūt Darium regem persarum turpi a scythia sūmouere fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarunt. Alexādri magni ducem cum copūs vniuersis deleuerunt. Romanozum audiuere non sensere arma. Bene z laboribus z bellis aspera. Vires cozporum imensę. Inde dicti sunt scythe populi qui dipertiti sunt. Alteri Europei: alteri Asiatici. A scythia fit Scythicus a um. Apul. Plericqz eoz scbrycis moribus viuebāt.

Scythotauri populi scythie qui vt Solinus scribit ꝓ hostus aduenas cedere consueuerūt.

Scyros: latine cozīū. Ūū scytorom⁹: cerdo incisoz cozū.

Scytala: mus araneus latine dicitur. Col. li. vij. Mus araneus: greci σκυταλην appellant.

Scytrops z scytropus penultima ꝓducta tristem mestumqz significat.

Sciopodes penultima correpta. Umbripedes dicuntur: homines indici singulis cruribus mire pnicitatis ad saltum: sic dicti q̄ in maiore estu humi iacentes σκιοποδοσ hoc est vmbra pedis se ꝓtegāt. Aug. lib. xvj. de ciuitate dei. Ferunt esse gentem vbi singula crura in pedibus habent: nec poplitem flectunt: et sunt mirabilis celeritatis: quos sciopodas vocant: q̄ per estum in terra iacentes resupini vmbra se pedū protegant.

Scio is: sciui scitu: futuro sciam z scibo. Terē. in adel. Hinc scibo iam vbi siet. Et ꝓprie scire est rem per causam cognoscere. Huius cōposita sunt Ascio: adscio: cōscio: descio: nescio: perscio: z rescio. A quibus ascisco: conscisco: descisco: prescisco: et rescisco. De quibus alibi.

Scire vti foro est se accōmodare ad mozes aliozum nec eozum opinioni studūsqz aduersari. Dona. ꝺo Scilli vti foro. i. scis quid facere oportet.

Sciētia: a participio sciens fit. Ambro. Cur estimabas q̄ ad scientiā meā que gererer non peruenirent. Est autem scientia qua aliquid scitur. Cuius contrarium est Inscientia. Col. lib. iij. Queruturqz non respondere sibi vineta que per auariciam vel inscientiā vel negligentiam perdiderunt. Hec etiam inscientia dicitur: vt apud eundem. Nam plurimos per hāc inscientiam vastare vineta compert.

Scitus dicitur: qui sciens z argutus est: z vulgo dicitur saputus. Unde Scite platonis interrogatiōes dicūtur astute z vafre: z magna arte composite. Terē. in Eu. Scitum hercle hominē: dic ꝓsus ex stultis insanos facit. Cice. Lel. Scitū est illud Catonis. Vulto melius de quibusdā acerbos inimicos mereri: q̄ eos amicos qui dulces videantur. Interduz Scitus dicit elegās: formosus. Terē. in And. Scitus puer natus e Pamphilo est. Plau. in amp. Hec nox scitę est exercēdo scorto ꝓducto male. Huic ꝓtū ē Inscit⁹ penul. producta qđ modo ꝓ ignorante z imprudente ponitur: vt apud Terē. in Hecy. Nā si id nūc facis factura' ve es: bon⁹ qđ par est facere inscitū offerre tibi iniuriā me imerenti iniquū est. Modo ꝓ ineleganti vt apud apm Jacobū. Suscipite inscite verbum qđ potest saluare animas vestras.

Scite aduerbiū significat doctę artificioseqz seu cuz bona scientia vel cū bona ratione. Gel. Scite subtiliterqz ratiocinatū Pytbagoram philosophum dicit. Col. lib. v. contrariū posuit. Nam id plurimum refert inscite non facere.

Scitum substantiuū significat decretum. Liuius. lib. j. Cetera quoqz omnia publica priuataqz sacra pontificis scitis subiecit. Hiero. Quare discipulos meos arguendos creditis: q̄ seniozum iussa parumpendant: vt dei scita custodiāt. Hinc plebescitum plebis statutum. Cice. lib. j. ad Terē. In rem cōferē vt si quis ex testamēto qđ facere iussus est: ex plebescito veretur.

Sciens feci. Inscius feci. Illud est qđ cum facerem aliquid sciui me facere hoc autem ignoraui. Scienterse ci. i. cum scientia z doctrina feci. semperqz in laudem Inscienter semp vituperabile.

Scius: qui scit. a quo Cōscius: inscius: nescius z pscius.

Sciolus diminutiuum est: z sumitur ꝓ aliquantulum docto. Hierony. in prologo Danielis. Qui mihi videbar sciolus: inter hebreos: cepi rursus discipulus esse chaldaicus.

Scisco is z scisco: deponēs: vt inquit Priscianus. Unde sciscito as: z sciscito: deponēs idem significans qđ scito: z magis in vsu est. Plau. in capti. Secede huc Nam sunt que ex te solo scisciari volo: quarū rerum te falsiloquū esse nolo. Sciscito tamen apud antiqs significat sententiā dico. Sciscere ꝺo est scire. Idem in Amphi. Scius accurro vt scisca qđ velit. Aliquādo etiam ponit ꝓ statuere: decernere. Idē in Cur. Rogationes plurimas ꝓpter vos populus sciuit quas vos rogatas rumpitis.

Scito: aris: depo. iterrogo seu inuestigo: q̄ occulta magis ac secretiora sunt. Virgi. Suspensi eurypilū scitatum oracula phebi Mittimus. Sed in raro vsu est: nisi apud poetas.

Scipio africanus qui Carthaginē tributariaz romanis fecit. Scipio minor qui carthaginem deleuit: z Numantiā deiecit. Constat familię Corneliozū cogno-

mentū Scipionum inditū esse ex eo q̄ Cornelius qui patrem luminibus carentem pro luminibus regebat Scipio cognominatus: nomen ex cognomine posteris dedit. Scipio enim virga siue baculus dicitur.

Scyrite gētes sunt inter nomadas indos secuti Plinius lib. vij. refert que nariū loco foramina tantū habent.

Scobs ḡminini generis ꝑm Prisciānū. vel hic scobis ꝑm Phocam. Et est id qđ ab aliqua materia minutissimū decidit: dū vel per serram secatur: vel per terebram perforatur: necnon ex attritione laterum scobs habetur: qua frequenter ad metalla ⁊ pauimenta terenda seduli ministri vruntur. Horatius in Ser. Tribus in scopis in napis in scobe quantus Consistit sumptus neglectis flagitiū ingens. Ten lapides varios lutulenta radere palma. Plinius lib. xxxiiij. Aliū elimatam scobem in fictili cado coquunt in caminis donec percoquatur figilinum.

Scobina pe. ꝑducta liminatura quę etiaꝫ scobs dicit. Inde Descobinatus ꝑ saucio abraso ⁊ desecto. Sūt etiam qui scobinam dicant instrumentū fabrile: quo arcus pręcipue leuigantur.

Scolopendra: animal e vermibus terre pilosuꝫ multis pedibus arcuatim repens: tactuq̄ contrahens se: qđ ab aliis multipeda: ab aliis centipeda: ab aliis millepeda dicitur.

Scolecia genus eruginis a specie vermiculorū Græce enim σκωληκιον dicit vermiculus.

Scomma: latine cauillum. Nam vt Macro. inquit est morsus figuratus qui sepe fraude vel vrbanitate tegitur: vt aliud soner: aliud intelligat: nec tamen semp ad amaritudinē pergit. Ledria ꝺo exprobratio est ac directa cōtumelia: vt Micarchus ει μεφιλεισ μισεισ μεει μισεισ συφιλεισ με κειδε μεμνησισ φιλατε μημεφιλει.

Scombrus genus piscis marini: cui in aquis sulphureꝰ color est extra aquā qui ceteris. Scombrorum tanta multitudo in freto hispano est: vt insula ad Carthaginem nouam spectans. A scombris scōbria sit noiata.

Scopa instrumentū quo pauimenta verruntur. Plau. in Sti. Mundicias volo fieri hic: ferte huc scopas: simulq̄ barūdinem: vt operā omnem aranearū perdam ⁊ texturam improbam: dehinc iamq̄ earū ois telas. Dictę scope quasi scobe: q̄ his purgamēta veluti scobem educimus. Hoc instrumento plectuntur fontes ob noxam dum ceduntur scoparum fasciculo manuali circūducti per foza: vt vibices rubentes eriſtant in tergo: hoc vulgo dicitur scopare. Huius diminutiuū est scopula. Colu. libro. xiū. Deinde penniculo detergit: ⁊ ferutissima pice infusa nouo alio rutabulo ⁊ scopula picatur. Et est Scopa nomen ville in lybia. Scopas nomen viri ꝑprium.

Scopula diminutiuū parua scopa: ḡre i dictiōe Scopa

Scopo as aui: ⁊ scopo is psi: significat sicut sonat Hiero. in Esaia. Et scopabo eam in scopa terens. Idem in ps. Et scopebam spiritū meū.

Scoparij dicunt ministri quoꝝ ministeriū est vt scopis deuerrant pauimenta sordentia. Alp. ti. de fundo instructo. Si villa cultior sit accedere instrumēto fundi atrienses ⁊ scoparios.

Scopei homuli parui: qui etiam ab aliquibus Stilpones vocantur.

Scopus: ⁊ diminutiue Scopulus: saxum eminēs a speculando dictus σκοπειν eñ speculari est. Unde ḡreci Scopon dicunt locum in quem sagittando tela diriguntur. Sueto. de Domi. Nōnunq̄ in pueri ꝑcul stantis prębentisq̄ ꝑ scopulo dispansam dextre manus palmā sagittas tanta arte direxit: vt oēs per interualla innocue euaderent. Uege. lib. ij. refert q̄ sagitarij funditoresve ponere solebant ꝑ scopo. Hoc est signo scopas: id est fruticū vel straminum fasces.

Macro. Propositū vocat qđ ḡreci σκοπον nominant. Similiter apud oratores scopos quo rēdit omnis ductus oratorius. Et ḡreci σκοπελον locum eminentē: id est speculam nominant. Potest etiā dici scopulus vt inquit Ser. a tegmento nauiū απο του σκεπαζειν. Scopi etiam dicuntur vuę cum fuerint calcate ⁊ folliculi corticeꝫ.

Scoria: metallorum purgatio: quasi fer: sicut spuma que ex feruescente materia tollitur. Pli. lib. xxxiiij. Spurcitia in omni metallo Scoria vocatur. Hierony. in Esa. Argentū tuum versum est in scoriam. Ponitur interdum ꝑ cura ⁊ passione. Virg. ad Hesal. Et scoria patiar tabescere tali.

Scorodon σκοροδον latine allium dicitur.

Scorpius ⁊ scorpio vtroq̄ modo dicitur: ⁊ pro animali venenoso cauda feriēte: Huic Galla dissentiat. Aug. super Matth. Nam qualiscūq̄ latro homo est q̄ febris/q̄ scorpius/q̄ fungus malus: manducant homines fungum malū ⁊ moriuntur. Idem super Lucam Omnes qui propter istas diuersitates blasphemant christum nostrū: cauda scorpionis sunt. Et in euāge. Ecce dedi vobis potestatē calcandi super serpentes ⁊ scorpiones. Scorpius etiam siue Scorpio celeste signum. Col. Si ingreditur scorpium. xiij. kal. Nouembris. Item militare instrumentum: q̄ paruis ac subtilibus spiculis inferat mortes: siue q̄ scorpionis similitudinē habeat: cū arcus hinc atq̄ hinc sceleruꝫ similitudine pręferant spiculum cande. Sunt qui hunc Arcubalistā appellent. Quidam etiā accipiūt scorpium pro genere instrumēti torquendi vt sunt rubi aculeati: vel flagellū virgarum: vt scutica habens in sūmitate glādes plūbeas. Quo quidē tormēti genere sepe legim⁹ martyres afflictos fuisse. Preterea scorpius herba est semen habēs ad similitudinē scorpionis: quę valet aduersus animal sui nominis.

Scorpionarū qui scorpionibus. i. qui arcubus vruntur: vt sagittis feriant.

Scorpena genus piscis: de quo Ambrosius. Scorpena quoq̄ castitatem immaculati connubij generi suo seruat: non pcutit sed reficit.

Scortes: testium aretinoꝝ pelles. Hinc scorteus a um. quicquid ex pelle est. Et oia ex pellibus facta scortea dicunt: vel ab eo qđ est σκωρ.

Scortū idem qđ corium. Unde ⁊ scortum meretrix dicitur: q̄ sicut pellicula subigatur: cum solum calcamētorū omnibus subiectū sit: vel q̄ in grabatulis pelles stratas tenere consueuerunt. Scortum enim dicitur corium qđ est animaliuꝫ que crassiorem ac durioꝛem pellem habent. Hiero. contra Ioui. Scorta atq̄ ꝓstibula si fuerint baptizate virginibus coequabuntur origo est σκωρ.

Scortor aris: sepe meretricula duco. Hiero. in Deute. Non erit meretrix de filiabus israel nec scortator

Scoti populi brytānici apud quos nulla coniunx ꝓria est. Hiero. Quid loquar de ceteris nationibus: cum ipse adolescētulus in gallia viderim Scotos gentes brytānicam humanis vesci carnibus: ⁊ cū p sylvas porcorum greges ⁊ armentorū pecudūq̄ reperiant: pastorū nates ⁊ fœminarū papillas solere abscindere: ⁊ has solas ciborū delitias arbitrari.

Scotomia infirmitas quedam tenebrositatē inducens. Unde ⁊ obtenebratio dici potest. Nam ab σκοτος μια deducitur: qđ est vertigino.

Screo as: significat cum conatu quodā de pectore sputum eiicio. Pli. lib. xxiij. Cadez in lumento hominis eq̄ phlegma aut sanguinem qui screatur talo circūligata sanat. Hoc verbum quidaz a creo componi volūt. Huius cōpositū est Excreo. Pli. lib. xx. Medius ad hęc ⁊ sanguinē excreātibus coctos dari iubet. Tibul. Ante ipsas excreat ipse fores.

Screatus us:ipsa screatio. Terētius in Heau. Hemi⁹ screatus tussis.

Screabile:qđ screari potest. Pli.lib.ij. Pulmonū vitia execrabilia facit.

Scribo is psi ptum. Scribere eorum proprie est qui aliquid condūt. vnde scriptores. Nam librarij ⁊ qui ab exemplarijs aliquid excribendum sumunt: non proprie scriptores sunt:nec proprie scribūt sed describūt aut exscribunt transcribūtve. Lice. Omnis. Sed prime de optimo genere dicēdi. Vide in dictione Describo. Interdum etiam Scribere accipitur pro manu ꝓpria litteras fingere:qđ ⁊ librarij faciūt. Quandoq; scribere significat pingere. Plinius de Nicomacho pictore. Scripsit ⁊ apollinē ⁊ Dianaz deūq; Martem in leone sedentem. Unde ⁊ picturas legere dicimus. Virgilius. Quin protinus omnia legerent oculis. Huius cōposita sunt Ascribo/Conscribo:Circūscribo:Describo:Exscribo:Inscribo: Perscribo: Prescribo: Proscribo: Rescribo: Subscribo:Superscribo:Unde ⁊ superscriptio:Transcribo que habent penultimā ꝓductā.

Scripto as frequentatiuū:a quo fit aliud frequētatiuū scriptito as.

Scriba:q̄ litteras vel gesta:vel tabellas:⁊ alia quecūq; scribit nomine regis vel alterius. Liuius libro.ij. de Cor. Mutio loquens. Ibi cum militibus stipendiuz forte daretur:⁊ scriba cū rege sedens pari fere ornatu multa ageret:⁊ paulo post. Scribam pro rege obtruncat. Lice. Rufo. Ad ea que scripsisti cōmodius equidem possem de singulis ad te rebus scribere: si M. Tullius scriba meus adesset. Scribę etiaz dicūtur librarij q̄ ab alijs editos scribūt. Itē scribe tabellarij q̄ dicunt Tabelliones ⁊ notarij: q̄ rōnes publicas scribūt in tabulis. Græci γραμματεας dicūt.

Scriptor qui scribit siue texit epistolam/orationē/libruz/opusve qōcūq;. Liuius lib.j. Et si in tanta scriptorū turba mea fama in obscuro est. Dona.in ꝓlo. Terē. Indifferēter inquit omnis qui aliquid scripsisset scriptor a veteribus dicebat.

Scripturarius qui scripturis omnia: vel vbium vel pruntiarū gesta publice cōputat. Lucili⁹. Publicanus ꝺo vt asię fiā scripturari⁹. Idē ⁊ Tabellio dicitur.

Scriptum:q̄uis adiectiuū etiā habeat: substantiuū tñ sepissime reperitur:sicut dictū factūq;. Respicit autē ꝓprie ad tempus preteritū ⁊ significat generatim qđ cūq; scriptum. Lice. lib.j. ad Were. Ex scripto sententie coutrouersia nascitur hoc modo. Cum videbitur scriptoris voluntas cum scripto ipso dissentire. Aliquando etiam futurum ⁊ quasi presens tempus aspicit. Idem Lucceio. Ardeo cupiditate icredibili:neq; vt arbitror reprehēdēda vt nostroz nominū scriptis illustretur ⁊ celebretur.

Scriptura est id qđ scribimus vel scribendum censuimus censemusve. Lice.libro.iij.ad Were. Non suz nescius quantum suscepserim negociū qui motus corporis exprimere verbis ⁊ imitari scriptura conatus sim voces:scriptura.i.scribendo. Et libro.iij. Reliquum scripturę consumetur in exemplis: id est eius qđ scribendum est. Aliquādo capitur pro stylo quo quis vtitur in scribendo. Idem. Trebo. Cum vero ea quę scriptura persecutus est sine summo amore cogitare nō potueris. Cecinna Ciceroni. Genus autez hoc scripturę non modo liberum sed incitatum atq; latum esse quis ignorat?

Scriptio:epigrāma siue id quod scribitur: vt sit memorabile. Licero ꝓ Archia: Quā multas nobis imagines verūetiam ad imitandum fortissimoruz virorum expressas scriptiones ⁊ greci et latini reliquerūt: quas ego mihi semp in administranda rep. proponens animū et mentem meam ipsam in cogitatione hominū excellentium confirmabam. Idem Dolobelle Gratiunculam pro Deiotharo quam requirebas habebam mecum:qđ non putaram. Itaq; eam tibi misi: quam velim sic legas: vt rem tenuem et inopem nec scriptione magnopere dignam. Ponitur etiam pro quacūq; scriptura. Varro. Suarus generator spe lucri rem scriptione duplicarat.

Scriptorius a um: quod ꝺaptum est vt ex eo scribatur: seu quod ad scriptorem pertinet: vt Atramentum scriptorium.

Scribligo a vetustioribus latinis dicebatur soleocism⁹ a tortuose orationis prauitate ac versura.

Scriblita appellata est ꝙ in circuitu ad restis modum torqueretur. Hoc solum differens a placenta: ꝙ hac melle coquebat:⁊ feruētissima edi solebat. Var. Circūlata diu mensis scriblita secundis Urebat nimio seua calore manus. Plau. Dum ludi fiunt in popinā pedissequi irruptionem facite:nunc dum occasio est: nunc dum scriblite estuant occurrite.

Scrinium a secernēdo:archa dicitur: qua seruantur pręciosa ac secreta. Pliniꝰ. Alexander cępit scrinium vnguentoz. Huius diminutiū est Scriniolū.

Scriniarius scriniorū custos.i.rerum secretarū.

Scrobs generis tam masculini q̄ feminini ꝑm Prisci. Sercamen ait magis masculinum esse q̄ femininū: ⁊ allegat Plautum qui dixit Sexagenas scrobes. Lu. vero ait. Exigua posuit scrobe:sed contra artem Sunt autem scrobes fossiones vt putei vel fouee intra terram manu factę ad vineas vel arbores conserendas vel ad metalla ⁊ quecūq; alia fodienda. Col. Ante annum q̄ poma disponere voles: scrobes fodito. Huius diminutiū est. Scrobiculus. Pli.lib.xvij. Atq; in scrobiculis seruntur heminis fecis circūfusis. Col.lib.v. Et id qđ a matre abscissum recessit:cōfestiz a latere circūfoditur:⁊ scrobiculo facto ad imū solum preciditur.

Scropha que multos peperit porcos. Var. Propterea matrem scrophaꝫ sua quecq; hara suos alat oportet:que alios aspernatur. Fuit ⁊ scropha cognomen familię romanę.

Scrotum pellis que testiculos continet. Quidā tamen serotū non scrotū legunt: qđ grece oscheon: ꝙ ille stamnus inuoluat seret ⁊ obnubat testes.vel a sero is:ꝙ seminalis principij ⁊ initialis sit retinaculum. Scrota etiā qdā interpretāt imagūculas puellares deliciarij opis q̄ pplo circūferebant bellariorū tāliū liguritor cupiētissimo. Hęc vēdebant ꝓpiapi siliginei scroto et testibus insignita q̄ erāt erq̄sitioris ganeę. Dicunt et Scruta. Hora. Milia vēdēte tunicato scruta popello

Scrupus ꝓprie lapillus breuis qui pressus solicitudinē creat. Hinc scrupeus a um:quod est lapillosus. Virgilius lib.vj. Spelunca alta fuit vastoq; imanis hiatu Scrupea tuta lacu nigro.

Scrupulus diminutiū a Scrupus ꝓprie lapillus breuis ⁊ asper qui in calceo latēs plerūq; nos ledit:nam pressus pede solicitudinē creat. Unde pro solicitudine ⁊ difficultate ponit. Terē. in adel. Inieci scrupulū. Aug.lib.ix.de ciui.dei. Non multū de noie disputandum est:cuz res ipsa ita clara sit vt a scrupulo dubitationis aliena sit. Et scrupulosum solicitū ⁊ anxiū dicimus. Vale.max. lib.j. Qui tam scrupulosa cura paruula que.q; momēta religionis examinari vident Idē scrupulosa res dicit q̄ habet in se aliquid asperi. Scrupulus etiā ⁊ scrupulū siue scrypul⁹ ⁊ scrypulū nomen est ponderis:latine obolus:⁊ sex siliqs consiciebat:⁊ ex trib⁹ scrupulis drachma fit ait Prisc. In scrupulis trinis drachmā. Vale.max.li.viij.de paupte. Eadē ges nullū ante scrupulū auri habuit. Quid. de medi. Quinq; parāt maratri scrypula myrrha nouē. Scrupul⁹ etiā mēsura est in metiēdis ferris. Col.

lib. vj. Igit iugerū hȝ quadratoȝ pedū milia. xxviij. dccc. qui pedes efficiūt scrupula. cclxxviij.

Scrupulatim per scrupula. Pli. lib. xxij. Scrupulatim quidē colligere ac miscere vires nō cōiecture hūane opus: sed imprudentie est.

Scrutum: vide in dictione scrotum.

Scrutor/inquiro: vt dominus scrutatur corda hominū. Dicit ꝛ scruto as. Unde ꝛ perscruto: sicut ꝛ perscrutor. Hiero. super p̄s. Ꝟ bonus perscrutaui ꝛ si laborioſe existimaui.

Sculptile penul. cor. quod sculptū est: siue qđ sculpitur vt sculptile simulachrū qđ sculptū est. Hier. in exo. Non facies tibi sculptile. Et in Esaia. Nūquid sculptile conflabit faber?

Sculpo is. pſi. ptum. ſignificat cedēdo imaginē aliquā efficio. Et ꝓprie in marmore ꝛ alijs lapidibus sculptura dicit. Conflatura in metallis: q̄ solui possunt: ctȝ cōflari: vt auro/argēto/et ceteris. Verū scalpo nō sculpo dici debere: auctor est Diomedes.

Sculponee calcei ex lana confecti. Plaut. in cas. Qui queso potius q̄ sculponeas quib⁹ butuatur tibi os. Ueuius. Sculponeis batuēda sūt latera. Hinc sculponēatus dicitur qui est sculponeis indutus. Var. Aspicio sculponeatā bigas seq̄ cornuatas. Scribit Cato sculponeas bonas alternis annis dari oportere familie rusticane.

Scurra: qui risum ab audiētib⁹ captat non habita rōne verecūdie aut dignitatis. Dictus scurra vt quidā volunt: a sequēdo: ꝙ id genus hoies sequi soleant opulentiores aliquid promerendi causa: quos greci βωμολοχους dicūt. Inde scurrilitas vitiū vrbanitati oppositū: ꝛ scurrile penulti. producta ridiculū cū turpitudine.

Scurro idē quod scurra. Hiero. ad Ocea. Uinolentia scurronū est ꝛ comessatorū.

Scutū ꝛ scuta g. ſm Pris. cuius diminutiuū est scutella necnon ꝛ scutula ab σκυτος pellis ꝙ nō sine pellib⁹ fiat vel a sectura: vt inquit Varro. ꝙ e minutis confectum sit tabulis.

Scutatus: scuto armatus.

Scutarius qui scutorū curā hȝ. Hiero. lib. iij. Reg. Et scutarius qui scuta facit. Plau. in Epi. Jd modo videndū vt materia suppetat scutarijs. Scutigerulus a Plauto sumit⁹ pro armigero qui gerit scutū oñi.

Scutarius a. um. quod ad scuta ptinet. vnde Sege. lib. ij. In romana militia habebant fabricas scutarias et loricarias quib⁹ armoꝝ genera formabant.

Scutula g. forma rotunda quales aranea cōtexit. Pli. lib. xj. Quāta arte celauit pedicas scutulato rete ad capiēdas muscas circa grassantes. Est ꝛ scutula vas octo vnciarum capax. Var. Beſſalem ad scutulam sexto puenimus anno. Jdē. Sic impleti gabatas paropſides ꝛ leues scutulas cauaſq̄ lances. Est et scutula serpētis genus in affrica. Itē scutula hasta teres qua lina tunduntur.

Scutulata vestis dicitur que habet quosdam orbes vel circulos quasi scutulis distincta. Nā sicut diuersos colores picture babylonij: plurimis vero licijs alexandrini texere que polymita appellant: ita galli scutulis vestes diuidere q̄ scutulata dixerunt instituere. Plinius. Scutulatorem araneū appellat qui insoluibili nodo implicat pedicas. Potest etiaꝫ dici vestis scutulata a colore. Est enim scutulatus color: vt Palladius inquit. Colores hi ꝓcipui: Albineus: russeus: murreus: ceruinus: gilbus: scutulatus: albus: guttatus: niger: preſſus.

Scutella: vasis genus rotundi concaui quo minutal ex carne vel ex olerib⁹ in mensam exhibēt: a scutra sicut a mitra mitella: seu a scutula. Cicero. lib. tuſ. Demus scutulā dulcicole potionis: aliq̄d, puideamus ꝛ cibi.

Scutulū: tenue ac macrū in quo tm̄ exilis pellicula cernit: diminutiuū a scuto. Lice. lib. ij. de natura deoꝝ. Cum pelle caprina: cum hasta: cum scutulo: cum calceolis repandis.

Scutica penul. cor. genus verberis e loris facti: a greco σκυτος. corium vel pellis: quia ex corio fit. Uuius diminutiuū est scuticula.

Scutrilcum: vasis genus apud Catonē. Et videtur ex figura greca deriuari a scutra. Est cm̄ scutra vasis genus: quod ꝛ scutula dicit.

S Ante L

Se duobus modis dicit. Nam ꝛ pronomē ꝛ ꝓpositio est. Pronomen autē quādoq̄ per se proferturꝫ cum aliquem quippiam in aliū fecisse ostendimus: vt hic fatetur se nocuisse mihi. Cum autem in seipsum tunc geminatur ꝛ dicimus sese. Se prepositio semꝑ composita inuenitur: et modo vim separatiuā habet: vt separo/seduco: modo abnegatiuā: vt securus. Fitq̄ vt quibusdaꝫ placet a semis quod separationē facit: siue a secus. Sed magis puto semis ꝛ secus sicut et seorsum a se prepositiōe fieri. Componit vero cum dictiōe incipiente a L. vt secedo. D. vt seduco. E. vt sedeo. Aū seditio vbi d. interponitur euphonie causa H. vt segrego. J. vt seiungo. L. vt seligo. P. vt separo. U. vt seuoco.

Sebennytū vbs in egypto: vbi ꝛ palus ꝛ amnis sunt cognomines. Unde prefectura quoq̄ sebennytica: et sebennyticū nili ostiū vocari constat: quod in duo alia diuidit. s. in saiticū ꝛ mendesium.

Sebunus penul. pro. Lacus quem facit fluuius Loli⁹ apud Sarnticū vallis calepine oppidū. Hodie vulgus ipsum lacum Iſei appellat.

Sebetos penul. pro. fons apud neapolim cuius aquas vicatim decurrēs: oñes fere vsus neapolitanis prestat. Pap. lib. j. siluarū. Et pulchra tumeat sebetos

Secedo is. pe. p. seorsum vado: seu seorsum (alumna. venio. Plau. in am. Secede huc tu Sosia. Idem in Cur. Fugite ois abite ꝛ de via secedite. Itē secedere significat spaciari ꝛ a negocijs vacare. Inde secessio

Secessus us. mō pro discessu ponit: mō ꝓ vacatiōe: mō ꝓ sinu secretiore. Virg. Est in secessu longo locus.

Secerno is. secreui secretum: significat diuido. Cicero. Secernant se mali a bonis. Hinc secretū locum dicimus solum: et quasi a ceteris separatum. Et secreta mandata: secretas litteras: q̄ vel nulli vel paucis cōmunicantur. Et a secretis cui secreta cōmittunt. Aliquādo secernere est seponere. Lice. Luceio. Quod mihi acciderit optatius si in hac sentētia fueris: vt a continentibus tuis scriptis in quibus perpetuā rerū gestarū historiā cōplecteris secernas hāc quasi fabulam rerum euentorūq̄ nostrorū.

Secretariū: rerū secretarū repositorium. Josephꝰ. lib. xviij. antiquitatū. Philonē ex secretario Caiꝰ iubet excludi absentēq̄ fieri. Apul. in cosmagraphia appellat secretaria terre: occultiora sub terra loca.

Secespita: culter ferreus oblōgus manubrio eburneo rotūdo solido iuncto ad capulū: argento auroq̄ fixo clauis eneis: gre cypꝛio q̄ flamines ad sacrificia vtebant: a secando dicta. Sue. in Tibe. Nam et inter pontifices sacrificāti simul ꝓ secespita plūbeū cultrū

Secludo is. pe. pro. seorsum claudo (subiiciendū curaui. do. i. claudo. Lice. lib. j. tuſ. Uis demū quoddā iter esse seclusum a cōcilio deoꝝ. Quiq̄ excludo. Virg. Soluite corde metū teucri: secludite curas.

Seco as. secui sectum proprie excido. Col. lib. ij. Cum secueris autē herbam medicā sepius eam rigato. Et quoniā dū iter facimus quodammodo viā diuidere videmur: secare pro ducere ponit. Virg. lib. vj. Ille viam secat ad naues. Et secare est sequi. Idem lib. x.

Quę cuiqꝫ est fortuna hodie quā quisqꝫ secat spem. Huius verbi composita sunt. Conseco quod est etiā seu totum seco. Cice. lib. j. offi. Id agendū etiā est vt ea facere ne videamur irati: sicut ad vrendū ⁊ ad consecandū: sic ⁊ ad hoc genus castigandi raro inuitiꝫ veniemus. Circūseco. Cato de re rust. Quātū putabis ei rei satis esse vini: tot vites ablaqueato ⁊ signato: earū radices circunsecato ⁊ purgato. Deseco dorsum seu de aliqua re seco. Colu. libro. ij. Ea bubus ceterisqꝫ pecudibꝰ optime desecta p̄bẽt. Et li. iij. Si fieri p̄t: iuxta aliquē modū serrula desecato. Dissecco variꝫ modis seco/dilanio. Vide in dictiõe Dissecatus. Execo extra seco/excido. Lactā. lib. j. Et eum cū pellice deprehensum exectis virilibus semiuirum reddidit. Colu. lib. iij. Arborem quā inserere voles diligẽter execato ea parte quę maxime nitida est. Inseco intus seco. Idem lib. v. Sequenti deinde anno insecatur superior pars curuature vsqꝫ ad medullas Interseco per medium seco. Perseco perfecte seco. Proseco seco. Unde prosecta exta quę sacrificijs adhibentur. Præseco: præcido ante seu prius seco. Col. libro. iij. Radicem harundinis acuta falce præfectā impẽdẽti pluuia disponito. Reseco: rescindo: de aliquo excido. Idem in eodem. Ceterem vineam si in summo radices habebit resecare nolito: alioqn etiā nouellam vineam que ex resectione enata fuerit vini inutile habebis. Licero in Lel. pro restingo posuit. Neqꝫ id ad viuum reseco: vt illi qui hęc subtilius disserunt: fortasse vere: sed ad cõmunẽ vtilitatẽ parum. Subseco subtus/ seu paulatim seco. Colu. libro. ij. Quedam etiaꝫ subterranee pestes adultas segetes radicibus subsectis enecant. Et omnia habent penultimam correptam.

Sectio modo concisio ꝺ:: modo pars dimidia: vel aliq̃ pars bonorū qua quis mulctat. Cęsar cõ. iij. Postridie eius diei refractis portis cū iā defenderet nemo atqꝫ intromissis militibus nostr' sectionẽ eius oppidi vniuersam cęsar vendidit.

Sectura ipsa sectio. Pli. lib. xxxvij. Et quidẽ Calaides tali sectura formāt. Itẽ secture cauerne subterranee q̃ a terra secte. i. diuise sũt. Cęsar. com. iiij. Quibus fortiter resistentibus vineas turresqꝫ egit: illi als eruptione tentata: als cuniculis ad aggerem vineasqꝫ actis: cuius rei sunt longe peritissimi aquitani: ꝓpterea q̃ multis locis grarie secture sunt.

Sectile pe. cor. quod sectū est aut excidi potest. Sectile porrum dicit sectū ⁊ sua sponte concisum. Nam concisum ⁊ sectum introrsus videt. Juue. Quis tecum sectile porrum sutor?

Sectiuus a. um. pe. ꝑ. vt porrū sectiuum q̃ folia eius sępius secentur vt profundius crescat. Duo em̃ sunt porri genera: vnū capitatū: alterū sectiuū. Col. Porrum si sectiuū facere velis densius satum ꝓceperunt priores relinqui: et ita cū increuerit secari

Sectores q̃ spem sui lucri secuti bona dãnatorꝫ emebãt in auctionibus ac postea ꝑ compendio venditabãt: q̃ empta sua prosequant. Inde a Cice. D. Antonius sector pompeũ appellat: quoniã in subbastatiõe bona. Cn. pompeũ redemerat. Ci. pro Roscio. Mescis per ista tẽpora eosdẽ fere sectores fuisse bonorū et colorū. Item sectores sunt qui ex damnatiõe accusati dimidiū bonorꝫ expectant aut certe aliquā partẽ et id persequuntur.

Sector aris. frequenter sequor: quod fit cū quis aliquẽ sequi frequentat: vt eũ possit vel videre vel alloqui. Plau. in Cis. Unum sectatus sum clamore per vias Est et sectari continue sequi: vt fit cū quempiã in sermonibus: in sententijs: in disciplinis ⁊ ceteris factis sedulo perpetuoꝫ sequimur ac imitamur. Unde et secte philosophorꝫ. i. ductus. Terẽ. in eu. Ibi homo cepit me obsecrare vt sibi liceret discere id a me: sectari iussi si potis ẽ. Hui' cõposita sunt Assector/cõsector. Lact. lib. j. Qui si asino aut sui aut cani facultas loquẽdi tribuat queraſqꝫ ab his quid sibi velint cũ feminas tam rabide consectant: vt vir diuelli queant. Insector: persequor.

Secta a sector/seu a sectus ductus fieri cõstat. Ea inter philosophos ẽ aut philosophis similes: vt platonici aristotelici. A grecis heresis dicit. Col. li. ij. Quare antiquissimũ est formã huius operis cõscribere quã velut sectã legemꝫ in proscindendis agris sequant agricole. Hinc consectaneus q̃ eiusdẽ secte est. Aug. lib. x. de ciui. dei. Quanto humanius ⁊ tolerabilius cõsectaneus tuus platonicus apuleius errauit.

Sectarius veruex qui gregem agnorꝫ precedens ducit.

Secula penul. cor. fal. a sectando dicta hac vtũtur qui in pratis herbas secant.

Securis instrumentũ ad secanda ligna: q̃si semi quiris: vt inquit Ser. Sabini em̃ quirim hastam appellat. Virg'. libro. xj. Heratam quatiens tarpeia securim. Hui' instrumẽti inuentrix fuit penthesilea amazon. Unde ⁊ amazones securigere a poetis dicte sũt. Ali quãdo securis ponit pro dignitate ⁊ magistratu qm̃ consules habebant. xij. lictores qui gestabant fasces virgarũ securibus alligatos. Huius diminutiuũ est Securicula.

Securus tranquillus/ qui sine cura est: quasi seorsum a cura. Et differt a tutus q̃ securus dicatur is qui non timet etiã si immineat periculũ. Tutus ẽ extra periculũ q̃uis etiã timeat. Aliquãdo securus capitur ꝑ contẽptore. Virg. Securus amorũ germane. Hinc securitas tranquillitas.

Securo as. securũ facio. Aug. lib. Soli. Quę cũ considero cõtremiscũt omnia ossa mea: q̃m non securat hõ viuens super terrã. Et lib. ij. acad. At si in quoꝫ fortasse aberrauero: securabis id: vt deinceps hmõi delegationẽ non pertimescam.

Secale penul. pro. frugis genus tantũ ad arcendam famẽ vile fęcũda: sed gracili stipula. Huic miliũ miscetur panisqꝫ fit melior.

Secors ⁊ socors dicit qui in corde nihil se ad ꝓbitates exercet: et qui tardus vel negligens est in cõsulendo meditando ꝑspiciendove quid opus sit facto. Compositũ nomen ex se ⁊ cor/ quasi seorsum a corde. Unũ secordia ⁊ socordia pro ipso vitio quo quis in hmõi tardus aut negligens est.

Secubo secubas penultima correpta. Quere in dictione Cubo.

Secundus a. um. quod immediate sequitur primũ: id ẽ quod secũdo loco est: et tam numerũ q̃ ordinem denotat. Per translationem ponitur ꝑ prospero q̃ ita vti volumus secet. i. sequatur: vel q̃ que adsunt prospera esse dicunt. Hinc secũda fortuna quę vl nobis adest: vel nobis obsequit. Et res secundę quę pro nostro desiderio sequuntur. Virg. Et seruare modũm: rebus sublata secũdis. Et secundo flumine nauigat qui aqua sequente nauigat. i. in eam partẽ fluentem ad quã tendimus. Sicut aduerso flumine nauigat: q̃ contra aquã nauigat.

Secundũ aduerbialiter ponitur pro iuxta: siue prope. Mã quod secũdo loco est prope est. Ser. Sul. Duo vulnera accepisse: vnũ in stomacho: alterũ in capite ꝑm aurem. Aliquãdo sumitur pro post: quasi secũdo loco. Quintil. Nam quod vnum mihi ꝑm patrem fortuna videbatur parasse presidiũ id ego sperare in alia sorte non poterã. Cic. Proxime autem ⁊ ꝑm deos homines hominibus maxime vtiles esse possunt. Aliquando significat pro: vt ꝑm te litem do: ꝑm me iudica: id est pro te pro me. Sue. in Claudianũ. Absentibus secundũ presentes dabat. Aliquando in: vt

ꝑm quietem. i. in quiete. Idem in Augu. Affirmauit ipsum esse cuius imago ꝑm quietem sibi obuersata sit. Aliquādo super. Sal. in Jug. Secūdū ea vti deliberetis vtere. Aliquādo ad emulationē: vt ꝑm pythagoram viuo. i. similiter illi. Aliquando eam vim habet quam iuxta sententiam: vt ꝑm Platonem: ꝑm Aristotelem.

Secundo aduerbium. Modo significat: vt primo/secundo/tertio. Modo bis: vt secūdo cōsul: id est bis consul. Et secūdo eū monuerā. i. bis. Modo rursus. Cic. Semel hominē allocutus fuerā an secūdo mihi redeundū esset ignorabam.

Secūdo loco ornate dicit ꝓ eo qō est secūdo.

Secūde arū tantū pluraliter: ꝓ membrana illa qua partus obuolutus vtero prodit dictę q̄ nascentē infantē sequanē. Pli. Prassice sementi contra ardorē febriū facit: et stomachi vitia ⁊ ad secūdas. Hę etiam volum appellantur.

Secundarius a. um. quasi secundi ordinis: vt panis secundarius vulgaris dicit: et cibarius. Sue. in Aug. Cibi minimi erat: atq̄ vulgaris fere: secundarium panē ⁊ pisciculos minutos maxime appetebat. Pli. libro. xviij. Preterea flores semodiū et cibarij: quod secundarij vocant sertarios quattuor furfuris sertarios totidē. Hic etiā secūdus dicit. Hora. Pasti sili quis ⁊ pane secundo.

Secundo as. prosꝑo. Proper. Jam liquidum nautis aura secūdat iter. Hinc obsecūdo as. de quo alibi.

Secus ꝓpositio significat prope. Hoc est qō in mente secat: id ē sequit vt secus decursus aquarū serunt salices. Aliquādo est aduerbium: et significat aliter: presertim/quando/non/vel haud secum comites habet. Virg. Haud secus androgeus visu tremefactus abibat.

Secius quidā a secus deriuant: quidā a sero. Ūñ q̄nq̄ sumitur ꝓ positiuo: quādoq̄ ꝓ minus vel tardius. Virg. Nec secius oēs in vnguē arboribus positis secto via limite quadret. Apul. Nec eo secius apparebitur tibi nūc etiā firmitas animi mei. Actius. Si forte paulo q̄ veniā secius. Secū a veteribus dicebat libū quod in sacrificio secespita secatur.

Sed cōiūctio quādoq̄ inceptiua est. Ter. in an. Sed pamphilū video ꝓ atq̄. Quādoq̄ discretiua: vt si dicā Non sapiens sed miser es.

Sedeo es. sedi: sessum. Huius neutrū sit. Inuenitur tamē in tertia persona passiue vocis prolatū. Piero. li. iij. Re. Et domūcula in qua sedebat ad iudicandū erat in media porticu simili opere. Componitur autē sedeo a se ⁊ eo: quasi seorsum eo. Nā seorsum ire videmur et quasi a ceteris separari dum sedemus. Quidam a do fieri existimant: q̄ qui sedet seorsum dare se videtur. Estq̄ sedere oppositū stare/seu pergere. Plau. Si non vbi sedeas locus est: at est vbi ambules. Dicimusq̄ sedeo sup equū/et sedeo equo. Hier. in libro numeri. Stetit angelus dñi in via cōtra balaam qui sedebat asine. De auibus vero sedere dicit in loco altiore esse: vt passer sedet in tecto. Comix sedet in arbore. Virg. Nocte sedens serū canit improtuna per vmbras. Quintil. Vt si queratur an sit credibile super caput valerij pugnantis sedisse cornum qui os oculosq̄ hostis galli rostro atq̄ alis euerberaret. Ita esn de auibus sedere dicitur: vt de homine dum sedet super equū quocunq̄ modo: aut quocūq̄ corporis habitu ibi maneat. Aliqñ ignauiā cessationemq̄ denotat. Virg. Sedeant spectentq̄ latini Ter. Ēn sedere oportuit domi virginē tam grandē Aliqñ sedere ponit ꝓ placere: et tunc cum datiuo ꝓstruit. Virg. Idq̄ pio sedet eneę ꝓbat auctor aceſtes. Hier. in deutero. Si autē postea nō sederit alio uo: dimittes eā liberā. Aliqñ ꝓ manere/immorari. Liui. li. ij. de secūdo bel. pu. Id horreū fuit presidiū penis sedentibus ad Trebiā. Aliqñ sedere est ꝓsilire capere: cōsiderare: vt Celsa sedet eolus arce. et Turnus secreta valle sedebat. Plau. Sine iuxta aram sedeā ⁊ dabo meliora consilia. Et ꝑm Augures sedere est auguriū captare. Nā post designatas cęli partes a sedentibus captanē auguria. Hui⁹ verbi cōposita sunt Assideo: Consideo simul sedeo. Cice. lib. acad. Consedimus oēs tum varro ita exorsus est. Circūsedeo/dissideo/desideo/insideo/obsideo/ꝓsideo/possideo/resideo/subsideo/et supsedeo. In quibus sylla ba si corripitur.

Sedes: locus in quo sedemus q̄ et sella ⁊ sedile dicitur Interdū ponitur ꝓ habitaculo: ac domicilio. Cęsar. Crescenti em populi multitudine mutare sedes statuerunt. Interdū ꝓ sepulchro. Virg. Sedibus vt saltem placidis in morte quiescā. Interdū ꝓ podice ⁊ ani circulo. Galen.° Fiunt de nigra cholera quādo in venas circa sedē densius inciderit. Plin. lib. xxiij. Linis sarmentorū vitiumq̄ ⁊ vinaceorū cōdyloma tis ⁊ sedis vitijs medetur.

Sedicula: parua sedes: sicut ędicula ab ędes.

Sedile pe. ꝓ. locus ad sedendū a sede dictū.

Sedentarius a. um. quod sedēdo fit. Unde sedentariū laborē dicimus qui sedendo contrahitur. Apul. Vt etiā fatigationē sedētariā incessus vegetatiōe discuterem. Et sedentaria opera q̄ sedendo fit. Col. Neq̄ em sedētaria eius opera est: sed modo ad telā debebit accedere: modo eos qui cibum familię conficiunt inuisere. Sedentarij qui sedendo opus faciunt sicut sutores: vt est apud Plautū in aul.

Sedum herba quę et semperuiua dicitur a semp sedendo: vel vt Verula inquit quā Anagorū alio nomine vocant: hanc alij Sadum: alij Sesunium vocant nascit in tegulis ⁊ apud nostros Bergomates Oregina dicitur.

Seduculū quasi suducula dictū genus flagelli est quod vapulantes sudare faciat.

Sedulus penul. cor. teste Donato et Nonio: dicit qui ex animo ⁊ sine dolo instāter intentus est: vt sit quasi assiduus: quia negligētes dolosi dicunt. Hinc sedulitas ꝓ instanti et fideli officio ac diligentia. Sedulo aduerbium secus a dolo: siue vt dicere solemus realiter/instāter/diligēter: quasi assidēdo: hoc est sine intermissione. Augu. lib: v. con. Sedulo agere cepera propter quod veneram.

Seditio a se: hoc est seorsum ⁊ itio componit qō nomē fit ab eo is. nisi velimus ab ipso verbo eo: cōpositionem initam fuisse: vt sit sedeo is. Huius in vsu nō sit. Cice. lib. vj. de repu. declarat seditionis ꝓpriętatē a dissentiōe ciuiū dictā esse q̄ seorsum eūt alij ad alios. Est em ꝓprie cū populo discordante itur ad manus: q̄lē describit Virg. Ac veluti magna in populo cū sępe coorta est Seditio: seuitq̄ animis ignobile vulgus. Jāq̄ faces et saxa volant furor arma ministrat. Similiter seditio in exercitu dicit in classe: in campo et vbicunq̄ est multitudo hominū. Hinc seditiosus qui seditionē amat.

Seditionarius qui seditionem facit. Unde scribitur distin. xl vij. Seditionarios statuimus nunq̄ ordinandos clericos.

Sedo as. a se et do cōponitur ⁊ multa significat vt sunt res de quibus agitur: quę tamē ad vnum redeunt. s. mitigo/placo/lenio/remoueo/freno/extinguo: ⁊ alia. Salu. Namq̄ animus impurus dūs hominibusq̄ infestus neq̄ vigilijs: neq̄ quietib⁹ sedari potuit ita conscientia mentē excitā verabat. i. pacari. Cice. lib. iiij. ad heren. Et hic sitiens ſmaxime loquatur: neq̄ habeat qui sitim suam sedet: id ē extinguat. Alie etiā significationes legentibus obuenient. Quidam

cū diph. scribunt: vt sit sedo quasi sanū do: hoc est abstra ⁊ furore ad lenitatē animi reuoco. Hinc sedatio: de qua Cicero lib. j. offici. Temperantia et modus: omniscq; sedatio pturbationū animi.

Seduco is. penul. pro. ppie seorsum duco ab alijs q̄st de rebus aliquibus locuturus. Cice. Trebo. Ex a te viro optimo seductus ē tuoq; beneficio adhuc viuit hec pestis. Plaut. in aul. Eo nunc secreto ego te huc foras seduxi. Cice. lib. j. tus. ad animū transtulit. Cū a negocio omni auocamus animum quid inquam agimus nisi animum ad seipsum aduocamus: secum esse cogim⁹ maximeq; a corpore seducimus? In malam partē per translationē significat decipio. Terē. in an. Etiam nunc me seducere istis dictis postulas. Licero pro. Flac. Usus est pro depono: cum inquit: Remittant spiritus: comprimāt animos suos: seducant arrogantiam.

Seductile penul. cor. qđ seduci. i. decipi potest. Augu. lib. ij. con. Calcabat me inimicus inuisibilis ⁊ seducebat me: qz ego seductilis eram.

Seges ppie fruges eorū seminū ex quibus conficitur panis nondū demessa. Q̄nq; accipitur p ipsa humo ad accipienda semina subacta nondū sata. Nam q̄s ager satus noualis dicit. Unde Var. ait. Seges dr quod aratū: sed necdum satum est: a satu. i. semine. Virg. Illa seges demū votis respondet auari Agricole bis que solē bis frigora sentit. Pli. li. xviij. Segetes que interquieuere fundunt rosam odoratiorē: satiua adeo terra non cessat parere.

Segetia dea quā piscicolebāt vt letas faceret segetes.

Segmenta propie segmina. i. sectiones a secādo quasi secamenta ⁊ ramēta. c. in g. mutata: vt a fingo figmētum: a stringo strigmenum. Quod ex Plinio intelligi potest: cū secandorum marmor⁹ rationē afferens ait libro. xxxvj. Crassior arena laxioribus segmentis terit: et plus erodit marmoris. Hel. Unguū dialis ⁊ capilli segmina subter arborem felicem terrā operiunt. Hiero. Segmenta eboris in medelas varias assumuntur. Segmenta etiā incisure ⁊ virgule secte ex gēmis ⁊ vnionibus. Unde partes ⁊ vt ita dicam membra mundi in que vniuersa terra digeritur: que nostri circulos greci paralellos appellant ⁊ climata segmenta dicuntur. Plin. lib. vj. Plura autē sunt segmenta mundi: principiū habet indię pars versa ad haustrū patetq; vsq; ad arabiā: et rubri maris accolas. Idem. Quod supereſt terrarū tribus assignatur segmentis. Et quoniā ornamentū colli quod monile vocatur ex segmentis fieri cōsueuerit. i. ex bracteolis argēteis/aureisve segmentū etiā appellat. Val. ma. Datū est mulieri⁹ vt segmēta aurea gestar ēt. Iuue. Segmenta ⁊ lōgos habit⁹ et flammea sumit. Sunt tū qui ibi segmēta interpretenē fasciolas que in ordine vestis extrema parte assute iuncteq; ornamēto sint indumentis mulieb⁹: vel quibus noua nupta amicitur: vt ait probus. Alij accipiunt pro margaritis et murenulis: hoc est torquibus.

Segmenate vestes dicunē purpureę segmentis. i. bracteolis/lanceolis/meandris/et orbiculis variegāter intexte. Ouid. lib. iij. de arte. Quid de veste loquar nō iam segmēta requiro. Nec q̄ de tyrio murice lana rubet. Quicqd etiā ex tenuissimis segmēt⁹ vermiculatim cōpositū est etiā si segmēta l ignea sunt: segmētatū dicitur. Iuue. Et segmētatis dormisset paruula cunis. i. vermiculato emblemate pictis: vel p̄ segminibus. i. tenuissimis ligneis ramētis ac versicolorib⁹ depict⁹? q̄buis etiā intelligi possit segmēto tectis: hoc in pauimentis Tessellatū dicit de quo alibi. Ornamentū quoq; equorū a collo in pectus prępendens Segmentū dici potest.

Segmen idem quod segmentū. i. sectiones: a quo fiunt prę segmen ⁊ resegmen.

Segmentarij qui vestes ex auro laborant.

Segnis quasi seorsum a recto nitēs ginterposita causa euphome. Et forte magis ad differentiā senis. Componitur igit segnis a se et nitor. Vel dicit segnis q̄st sine igne. Unde segnis homo. i. tardus ⁊ ignarus: sicut econtrario ardens p festinātē ⁊ acuto ingenio. Virg. lib. iij. Haud segnis strato surgit palinurus ⁊ omēs explorat ventos. Interdū ponit p infęcūdo ⁊ inutili. Idē lib. j. geor. Segnisq; horreret in aruis Carduus. Hinc segnicies siue segnicia/tarditas/negligentia ad agendū: q̄ vt festus inquit: sit sine nitendo quid vtile ⁊ honestū. Socordia ꝺo est negligētia in consulendo meditando p̄spiciendo quid opus sit facto. Terē. in an. Enimuero daue nihil loci ē segnitie neq; socordie. Quādoq; segnicies dicit infęcūditas. Plini. Hinc negligentia cultorū: hinc agrorum segnities. Legit et segnitas pro segnitia. Cic. lib. de orato. Et quando de prudentia diximus: castigemus etiā segnitatem.

Segobriga oppidū celtiberie vbi Sertorius ⁊ metell⁹ prelium commisere.

Segrego as. penulti. cor. ex se ⁊ grego. Unde ⁊ cōgrego que sunt contraria. Est enim segregare ab aliorū numero: vel societate vel grege separare. Teren. in ecy. Nam si ita est vt hęc nunc pamphilum vere a se segregarit.

Seir mons in terra Edom in quo habitauit Esau in regione galaena: q̄ ex eo q̄ Esau pilosus esset et hyspidus: seir. i. pilosi nomē accepit.

Seiugi et seiuges penul. cor. dicunē equi sent ad vnum currū adhibiti. Apul. in floridis. Uir cui omēs puisq; quadrūiuges ⁊ seiuges currus vbiq; gentium ponere gratulantur.

Seiungo seorsum iūgo: et per se pono: siue separo. Cicelentulo: Tibi autē multo notior atq; illustrior meus in te animus esset si hoc tēpore omni quo scīcti fuimus ⁊ vna ⁊ rome fuissemus.

Selemetes lapis in perside: cui⁹ interior candor vt scribit Aug. lib. xxj. de ci. dei. cū luna crescit ⁊ deficit.

Selibra dimidia libra.

Seligo is. pe. cor. seorsum colligo secerno. Ci. de opti. genere dicendi. Que exēpla selegissem nisi vel notos esse arbitrarer: vel posse eligere qui querent.

Seliquastra genus sedilium est antiqui generis. d. litteris in l. cōuersa: sicut et in sella ⁊ solio factū est: q̄ omnia a sedendo dicta sunt. At Siliquastrū herba hortensis que alio nomine Piperitis nominatur: vt memi nit Plinius.

Sella quasi seda a sedendo. Et erat apud romanos magistratuum edilis et pretorijs sedes qua per vrbē ius dicentes comportabantur. Hęci autē ꝺpopop. sellam dicunt.

Sellaria dicta sunt loca in quib⁹ sedes disponi solebāt. Plini. lib. xxxiij. Atq; ex omnibus que retuli clarissima queq; in vrbe iam sunt dicata a Uespasiano principe in templo pacis: alijsq; eius operibus violentia neronis in vrbem ꝺuecta ⁊ in sellarijs domus aureę dispositra. Sue. in Tibe. Secessu vero capriensi etiā sellariam excogitauit sedem arcanarum libidinum. Huius diminutiuū est Sellariola Var. In sellariolis vagus popinis.

Sellularij opifices qui sedēdo opus faciūt quos Liui. lib. viij. scribit militię minime aptos. Sic sedentariū opus: de quo supra.

Seleucus: fuit vnus ex principibus Alexandri qui primus post alexādri mortē regnauit in syria: annos. xl. Fuerunt ⁊ alij seleuci.

Seleucia: prima Syrię ciuitas vt inqt Stra. iuxta quā Orontes affluit amnis: hanc alij a Hicanore: alij a

Nicatore conditam ferunt. Stra. Seleuciā inquit ad Tygrim amnem iuxta babylonem tercentis fere stadijs seleucus nicator eredificauit. Ptol. Tres seleucias facit. Plinius ad euphratē: ad bellum. scribit Plini. lib. vj. Seleuciam plerumq; Mesopotamiā dictam fuisse.

Selinus penul. pro. nomē fluuij: a quo etiā oppido nomen datū est. Sylius. Necnon qui putāt hūspamq; alabynq; sonoros Selinus.

Selinon latine Apium: a quo Petroselinon. Selinis vbs a selino q ibi plurimū nascat.

Semel aduerbium quasi vna non diuisim: vl vno vt ita dicam tempore. Nam quod semel fit nullam recipit diuisionem. Aliquando accipitur pro vno loco: pro omnibus: siue summatim aut in summa. Quinti. Denicq; vt semel finiam sic fere componendū cū pronunciabis erit. Idem. Et vt semel omnia complectar. Ūñ et pro immutabiliter z irreuocabiliter poni consueuit: quia quod semel tantum fit: nō habet regressum vt rursus fiat. Hiero. in ps. Semel locutus est deꝰ duo hęc audiui. Aliquādo significat cito. Virg. Qui ne quid tale videret ,pcubuit moriens: et humū semel ore momordit. Ouid. Nulla reparabilis arte Læsa pudicicia est: deperit illa semel.

Semele pe. cor. Cadmi filia: de qua Prop. Marrabis semele quę sit formosa.

Semen quasi serimen a sero is. quod etiā de virgultis z surculis dr. Virg. Seminibꝰ positis superest deducere terrā Sepius. Col. lib. iij. Si cōpluribus vinde mijs eūdē tenorē seruarint ex ciusmodi vitibus lecta semina multū bonūq; vinū ꝓbebunt. Est z semen frumenti genus quod ceam appellāt simile farri. Ex ea alica fit pręclara res.

Seminiū idē quod semen vel herba: vel quid producibile. Colu. lib. ij. Mōnunq; supfusa terra latentibus seminis. Ūñq; accipit ,p seminis lucro. Plau. in ru. Uenundat merces nō hoc suo seminio.

Seminariū etiā semen dicit quod et ,p plantario: id est pro loco in quo plante seu semina cōponunt: capi solet. Col. lib. iij. Qui vineā vel arbustum constituere volet: seminaria prius facere debet. Sic em sciet cuius generis vitē positurus sit. Idē lib. vj. Operam dabit ne emortuus arborib⁹ rarescat: ac primā quāq; senio ac tēpestate afflictā summoueat: et inuicem nouellam sobolē substituat. Id autē facile consequi poterit si vimorum seminiarum paratum habuerit. Aliquādo seminiarū dicit arbor de qua aliquid sumitur vt plantetur. Idem. Satoris officium est de seminario transferre plantam.

Seminarius a. um. qđ ad seminandum pertinet. Amb. Inest nascentibus singulis: aut semen: aut virtus aliqua seminaria.

Sementis fęmi. generis significat ipsam sationem: seu seminationē. Pli. lib. xviij. Sunt qui properent atq; ita, pnuncient festinatā sementē sępe decipere serotinam semper. Col. lib. xj. Quibus magnis sementis pręparat. Liui. Et campani sementē facere possent. Accipitur nōnunq; pro semine. Hiero. in gñ. Et habens vnumquodq; sementē iuxta genus suū. Ouid. lib. j. fast. Uillice da requiem terrę semente peracta. Mōnūq; ,p seminādi tpe. Col. lib. ij. Prima semētis rarius serere pmittit: nouissima spissius postulat: id est primū tēpus sationis. Idem seminari debet post equinoctiū media fere sementi leto solo.

Sementicus a. um. vt disti. v. Et sunt verba. Hie. Ab ossibus quoq; quę sementinā trahūt originē carnis iciunemus a lacte videlicet caseo z ouis.

Sementicus a. um. penulti. cor. qđ seminari potest. Pli. lib. xviij. Sementica autē triticū hordeū frumēta multis radicantur fibris.

Semento as. semen ,pduco. Idē in eodē. Est in primis inutile enasci herbas sementaturas.

Sementine ferie a sementę: quę ideo instituę sunt: vt sementē maiorē facere possent.

Semino as. notę significationis. Col. Seminari debet hordeū post equinoctium. Per translationē significat spargo/diuulgo. Lact. lib. iiij. Et cultum dei per totam terrā seminaret. Huius composita sunt Disseminо: qđ est varie: vel diuersis locis semino. Hier. in gñ. Tres isti sunt filij noę: et ab his disseminatum est omne hominū genus sup vniuersam terrā. Insemino intus semino. Gel. Talemq; z morbos sensim atq; in diē longā viscerib⁹ inseminare. Supsemino. Augu. Uenit diabolus et superseminauit eos quos malos filios dominus interpretat.

Semis significat dimidium: vt semideus: semiuiuus. Aliqñ accipitur ,p media libra. Uerū quādoq; inclinabile ē: vt duos z semis cubitos hз. Ūñq; semissis gtīn facit. Hiero. in Exo. Duos cubitos et dimidiū tenebit lōgitudo eiꝰ z cubitū ac semissē latitudo.

Semissis genus mēsurę z monetę. Semissis homo: ōr homo vilis: et quasi semihomo: sicut semissem semiassem dicimus. Iuuati. Ciceroni. Simul vero semissis homo contra me arma tulit.

Semianimis: quasi exanimatus. Semicirculus mediꝰ circulus. Semiplenus nō pfecte plenus.

Semimetrū pe. cor. media mensura.

Semiplagiū paruū rete.

Semesum penulti. correpta semicomestū. Eadem est forma dicit qua Ambesum z comesum. Suc. in Tibe. Solennibus ipse cgnis prudiana sępe ac semesa opsonia apposuit.

Semiploria solee quibus vtebant in venādo quo planius pedem ponerent.

Semestris luna dr cū mensis mediū pmensa est spaciū. Semestris res que est sex mensiū. Semestre aurum: sex mensiū annona pecuniaria.

Semimares penul. cor. semiuiri non pfecte viri. Idem significat semiuir ,p eunucho.

Semicinctiū succinctoriū q mediū hominē cingat: id ē vestiat. Est enim genus vestis breuissime quo venter z velanda tegunt. Hiero. cōtra rufi. Hoc solū requiro ab eximia sanctitate z censura tua: cuius tanta est puritas: vt ad sudaria semicinctia tua dęmōes rugiant: cuius exemplū in scribendo sequaris.

Semiferus penul. cor. nō prorsus ferus: vt ceruus.

Semuncia dimidia uncia. Pers. Sed nullo thure lita, bis Mereat in stultis breuis vt semūcia recti.

Semiustus dimidia parte ustus. Seminudus dimidia parte nudatus. Semirutꝰ pe. cor. ex parte dirutus. Semipes dimidius pes. Semiuiuus idē quod semimortuus: et qñq; debilis dr et vigoris exigui.

Semispathiū breuior ensis.

Semitogiū breuis z quasi dimidia toga: a quo Semi/

Semiuocales: quasi dimidiatum vocalium (togatus. sonum habentes.

Semita. penul. cor. quasi semiter: via arcta dimidia via Est em minor q̄ via. Unde semito tas. de quo in dictione Limito.

Semiquinaria diuisio est: cum in scandendo quinq; pedes per dimidiū diuidunturita vt post duos pedes vltima dictionis supersit: vt Arma virūq; cano. Semiseptenaria diuisio cum id fit in septē pedibus: vt Arma virumq; cano troię.

Semodius quasi semimodius. Iuuc. Et tñ vno semodio scobis hęc emendat seruulus vnus.

Semiramis is. vel idis. Unde accusatiū semiramin: vel semiramidē facit: fuit nomen Assyriorum reginę Nini regis vxoris: quę mortuo viro res ꝑclaras gessit. Uerum eadem impudica z mollis fuisse traditur

vtpote que filiū concubitū expetierit: et equū vsq; ad coitū adamasse dicat. De hac Plutar. in apophthegmatis scribit. Semiramis quod sibi sepulchrū construerat inscripsit litteris. Quicūq; rex pecunijs indiguerit: patefacto monumento quot voluerit accipito. Iraq; Darius sublato lapide pecuniarū nihil inuenit: sed alias reperit litteras que hec dicerēt. Ni malus vir esses ac nūmis insatiabilis cadauerū loculos nō moueres. Semiramis lingua syria auē significat. Namq; ab auibus adhuc infans nutrita dicit. scribit Val. mar. Dum die quadā circa cultū corporis occupata esset ⁊ nūciaret illi babylonē defecisse: soluta adhuc altera parte criniū prorip° ad eā expugnandā cucurrit: nec prius decorē capillorū redegit in ordinem q̄ tātā vbē in suam potestatē restituerit Huius penulti. cor. est. Juue. Quod neq; in assyrio pharetrata semiramis orbe. Exercitum scribit Suidas ipsius πεζου μεν μυριαδας τιππικου δεκαδον δρεπανηφορων δε αρματων μυριαδας δεκαανδρων επικαμηλων μαχομενων τοισον πληθος αλλων δε καμηλων μυριαδας εικοσι βυρσας δε βοων μοδεψη των εισ λυριαδας ραυσταυρηγεισ θαι τρυσιχιλιας: ⁊ multa alia q̄ prosequi admiranda.

Semoueo es. penul. correpta seorsum moueo. Augu. lib. v. cō. Statimq; cognitū manu apprehensa semouit a turbis: et tanti mali causam querēs: quod gestū esset audiuit.

Sempiternū q̄si semp eternū: vide in dictiōe perpetuū

Semperuiuū. herba que grece Αιζον dicitur. αει semp ζαω viuo: herba hec folio carnoso leni atq; oblōgo. Duo eius genera sunt. Maius in fictilibus vasculis seritur qō aliqui buphthalmon a similitudine: hoc ē bouis oculū vocant βους em̄ bos οφθαλμος oculus. Alij ζωοφθαλμον: hoc est animalis oculum ζωον em̄ est animal και οπτο εστιτο οραω ευθεωοφθαλμος. Alij hypogeseon quoniā fere in subgrundijs nascit. Alterū genus ē minusculū quod Erithelles vocatur: quasi amor florescens θαλλω em̄ floresco significat. Alioꝝ Trithelles q̄ ter floreat. Aliud Chrisotelles q̄ ter florem producat. Latini primū genus a semp sedendo sedum: cū cubiti altitudinem excedat crassitudine plusq; pollicari. Secundum vero oculū vocant: aut dignitatem pleriq; semperuiuū. Quod minus est in muris parietinisq; nascitur et tegiolis.

Sena: insula britanico mari: aduersa littoribus Gallie auctor Pōponi lib. iij. Est et nomē ciuitatis inclyte in Thuscia quā Brennus Gallorū dux pro senibus valitudinarijsq; et armētis extruxit anno ante christi aduentū. cccxij.

Sennaar campus babylonis in quo turris extructa est. Inde egressus Assur edificauit niniuen.

Senex dictus videtur quasi seminex: q̄ acta maiore sue etatis parte iam morti ꝓpinquior sit. Et est generis cōis p̄m Priscia. Var. de lin. la. Et tua amica senex. Huius genitiuus est senis: vel senicis p̄m analogiā. Plau. in cis. Vos negocioli senicis soletis esse. Cōparatiuū est senior: qō valde senem significat. Quidā. li. xij. me. Tum senior: cuius obstet mihi longa vetustas. Quitili. de Ysocrate. Eo namq; senior: octauū em̄ ⁊ nonagesimū complexit annū: precipere Aristoteles pomeridianis scholis cepit. Capitur quādoq; etiā senior pro magis sene. Seneca epla. lxxv. Quē admodū ex duobus sapientibus qui senior decessit nō est beatior eo cuius inter pauciores annos terminata est virtus. Et est senior gene. cōis. Amb. Et ideo cū angelus abscondita nunciaret: vt fides astrueret exemplo senioris femine sterilisq; conceptū virginis marie nunciauit. Senes vocantur q̄tum ad priuatā ipsorum vitā q̄ vsq; ad senilem etatē vixerunt. Vetres q̄tum ad publicū tempus q̄ alia etate vixerunt etiā si ad senium non peruenerūt. Utriq; antiqui dicunt: sed magis veteres q̄ senes.

Senectus/senecta: seniū senitudo et senitas in eodē sensu accipiunt pro senum etate. Sed non dicitur senecta etas nisi dicamus etas senecta. Est autē senectus sexta hominū etas dicta a senario numero: vel a sentiendo: q̄ in ea sensus deficiat: siue a senesco is. senui senectū. Unde senectus a. um. nomen verbale. Sal. lib. iiij. Histo. Omnes quibus senecto corpore animus militat ⁊ erat etas quidē incipit ab infantia vsq; ad septimū annū que dicitur a nō fando: quia homo in ea nō fatur: vel si fatur imperfectus est sermo. Secunda pueritia cuius pars est pubertas vsq; ad. xiiij. Tertia adolescētia. Quarta iuuenta. Quinta virilis etas. Sexta senectus cui° pars est decrepitas. Senectus etiā dicit corium vetus quo serpentes exuunt. Vide in dictione Uernatio.

Seniū idē quod senectus. Dicimus em̄ hic homo cōfectus est senio. Unde etiā dicit tediū/tristitia/⁊ molestia: q̄ senes oīnibus odio sunt. Turpil. Quia odio ac senio mihi nuptie sunt. Meuius senium sonticum appellat quasi nocens: quia senectus naturalis morbus est: vt inquit Aristoteles.

Seneo es. senui/senectū: a quo senesco senex fio. Unde et Consenesco: quod Var. posuit pro putresco; cum ait: Ob quam remoua: aut inequaliter matureſcunt aut consenescunt.

Senecio diminutiuū est a senex: quo nōie etiā dicta est herba q̄ vere canescat: que alio nōie Erigeron vocatur: in tegulis et in muris nascens specie et mollicie trifagenis cauliculis subrubicūdis.

Senio in talis sex puncta continet. Uā a senario numero dici videt. Uā et eius iactus putilis erat. Interdum etiā damnosus sicut ⁊ canis. Nam qui iecerat canem: aut senionē: ille denarios singulos ꝓferebat in mediū: vt ē apud Sue. in Aug. De senione ⁊ cane. Var. Senio nec nostrū cū cane quassat ebur. Pers. Jure: etenim id summū q̄ dexter senio ferret Scire erat in voto. Existimāt eruditi senionem significare quaternariū q̄. s. qui iecerat duos seniones ille quat tuor nūmos lucrabatur.

Senatus tus. et senati a senecture: vel a sinendo: quia magistratibus nō plus licebat: q̄ senatus permitteret. Et significat tam locū in quē senatores cōueniūt: q̄ ipsos senatores:

Senatusconsultum: id est senatus sententia: quod fiebat aut per rogationem cum rogabatur vnusquisq; sententiam quam verbis efferebat: aut per discessionem: quando pleriq; idem sentientes in vnam partē pedibus ibant: sicut testatur Gel. lib. j. Flauius Vopiscus de Aureliano. Deinde alijs manum porrigentibus: alijs pedibus in sententiam euntibus pleriſq; verbo consentientibus: conditum est senatusconsultum.

Senaculū: vbi senatores cōsultandi gratia ꝓsistebant. Val. scribit senatū apud senaculū habitare consueuisse: vt cū a curia vocaret presto adesset.

Senatores inquit Plutar. in proble. alios patres vocant: alios patres ꝓscriptos q̄ primis a romulo alij additi ⁊ conscripti: vel q̄ qui sentētia dicūt cōscripti sunt: qui nō solū patres vocati. Ulp. dicit senatores qui a patricijs ⁊ consularib° vsq; ad omnes illustres viros descendūt quia hi soli in senatu dicere sententiā possunt: appellatiq; sunt ab etate ꝓuecta q̄ tales in p̄ncipio in senatū electi fuere. Sed ⁊ a sinēdo dici possunt senatores: qm̄ ipsi agendi facultatē dabant.

Senatorius a. um. quod est senatoris: vt senatoria di-

gnitas. Aug. lib. ij. de ciui. dei. Romani hominibus scenicis nec plebeiā tribum: quanto minus senatoriā dehonestari sinunt.

Senarius a. um. quod constat ex sex rebus: vt senarius numerus. hinc Senarioli dicti sunt versus a sex pedibus. Cice. lib. v. tus. Tenebam eñ quosdā senarios quos in eius monumento esse inscriptos accepe ram: qui declarabant in summo sepulchro spheram esse positam cum cylindro.

Sentio is. si. sum. sensu percipio: quod ad corpus tātū pertinet. Unde quinq; corpor? sensus appellati sunt: visus/auditus/gustus/odoratus/et tactus. Interdū sentire ponitur pro intelligere. Licero Nam et ipse animus sentit nescio quid in se esse diuinū. Hierony. ad Pauli. Nolo vt offendaris in scripturis sanctis in simplicitate z quasi vilitate verbor: que vel vitio interpretū vel de industria sic prolate sūt: vt rusticā cōcionem facilius instruerent: et in vna eadēq; hora: aliter doctus: aliter sentiret indoctus. Interdū iudicare. Plinius Junior. Cupio abs te intelligere quid sentias. Interdū aduertere. Plau. in am. Nec nīm quisq; sensimus cū peperit. Huius composita sunt Assentio. Consentio: qđ est conuenio. Lactan. lib. j. Si congruentes annos diuidas nūerus consentiet. Inde consentaneus a. um. pro cōuenienti. Cice. lib. j. offi. Ne igitur discipline sibi si consentanee velint esse de officio nihil queant dicere. Aliquādo consentire est acquiescere. Hñ consensus. Absentio. Dissentio. Presentio/ante vel prius sentio: hoc est aduerto z prēcognosco. Cice. de diuina. Quia cōmodus arbitrat° es separatim id queri de eoq; differi. Idē de diuinatione que est earū rerū que fortuite putantur prędictio atq; presentio. Hinc p̄sentisco. Presentio perfecte sentio: a quo presentisco. Terē. in heu Derito nunc ego succenseo: quot res dedere vbi possem persentiscere. Subsentio: aliquantū sentio/aduerto. Idē. in eu. Et si subsensi id q̄q; illos ibi esse id agere inter se clanculum.

Sensus us. a sentio: q̄ per eos tanq; per quasdā fenestras animus sentit. Nam sensus sunt qui sentiunt: sensa que sentiuntur. Et licet proprie sensus sint corporis: consuetudo tamē iam tenuit vt mente percepta sensus vocaremus que etiā sensa dicuntur. Cice. lib. de ora. Et qđ dicēdo exprimere sensa possumus. August. libro. ij. de ciui. dei. Non multo sermone opus esset ad cōuincendū quemlibet vane opinionis errorem his qui recte sentiunt: et sensa verbis sufficientibus explicant. Et lib. xi. Sicut de visibilibus que nō vidimus eis credimus qui viderunt: atq; ita de ceteris que ad suū quemq; sensum corporis pertinēt itaq; de his que animo ac mēte sentiuntur. quia et ipse rectissime dicitur sensus. Unde et sententia vocabulū accepit: hoc est de inuisibilib° que a nostro sensu interiore remota sunt. Accipitur etiā quādoq; sensus p intelligentia.

Sensus a. um. participiū est. Unde dicimus dolor sensus est a me.

Sensim aduerbium significat paulatim: quia ea maxime sensum faciunt que morantur: quasi cum meditatiōe et sensu. Plautus in Cas. Sensim super attolle limen pedes noua nupta. Licero. lib. j. offi. Magis dicere censent sapientes sensim diluere q̄ repente precidere.

Sententia modo iudicium dicitur: id est id quod animus sentit: quod et credulitas z opinio vocari solet vt nemo est in ciuitate cui non liceat libere sententiam suam dicere. i. pronunciare quod habet in animo Salu. Ar. W. Porcius cato rogatus sententiā huiusmodi oratione hs buit. Modo dicitur iudicatum: hoc est cum ex lege: vt ex equo et bono sententia dicitur: vt iudex in causa mea sententiā dixit. i. sanciuit qō ius vellet. Et vt digestis de arbitris scribit Pau. Dicere sententiā estimatur is qui ea mēte id pronunciat: vt p̄m hoc discedere eos qui litigant a tota controuersia velit. Modo capitur pro eo quod verba sonant. Hñ dicere solemus. Hic etiā obscure loquitur: vt nulla ex verbis eius sententia colligi possit. Que sic diffiniri solet. Sententia est oratio generalē pronūciationē habens que vel hortatur vel dehortatur: vel demonstrat: vt nil metuant qui non deliquerunt pēnas. Sententias etiaz vocamus limina orationis p̄sertim que in clausulis sunt breuiter collectae vt obsequium amicos: veritas odiū parit: Hinc sententiosus a. um.

Sensiculus dimi. a sensu. Quinti. Inde minuti corruptiq; sensiculi z extra rem petiti.

Sensibile dicitur de eo quod sentitur z de eo qō sentit. Dicitur autē sensibile quod per oculos vel aures vt olfactum vel gustum vel tactū: quasi quandā noticiā prebeat sui.

Sensile penultima correpta: idem quod sensibile: hoc est quod sensui subiectum est. Insensibile quod sentiri non potest. Lucr. lib. ij. Ex sensibilibus nec credas sensile gigni.

Sensificus a. um. quod sensus causam prestat. Macro. Spiramentum sensificum ad suaq; loca naturali lege ducentes.

Sentina penul. pro. pars nauis inferior in quā quicq̄d instillat aquarū defluit: corruptęq; male olent: a sentio is. q̄ eius fętor sentiat. Hā odorē fętidū emittit. Juue. Si iubeat communi durū est conscendere nauē: Tunc sentina grauis: nunc summus vertit aer. Per translationē sentina dicit omnis locus qui sceleratorū hominū receptaculū sit.

Sentino as. satago/ ac subtiliter piculū euito a sentina nauis quā quisq; vt aqua liberet euacuare cōtendit. Lecil. Capit consiliū postq; sentinat satis.

Sentinū vmbrie oppidū qō nunc sarsinatū appellat: a quo Sentinates populi dicti sunt. Vocatū sentinū ab anime qui sentinus dicitur.

Sentis spina: q̄ a tangentibus q̄primū sentiat. Hinc Senticosus a. um. spinosus z asper. Lucil. Q̄ senticosa verba pertorquet.

Senticetū locus in quo sentes sunt.

Sentus pilosus/horridus: q̄si spinosus. Terē. in enu: Video sentū squalidū ęgrū annis pannisq; obsitū.

Senones ppli Gallię finitimi belgis qui olim vrbē romam incenderūt z capitoliū obsederūt hos Furius Camillus aggressus adeo cecidit: vt incendiorū vestigia gallici sanguinis vndatiōe deleret. scribit Cerrius ideo senonas appellari: q: noui venerūt ex trālalpina gallia quasi cenonas littera immutata. καινοσ eñ grece latine nouus dicit.

Seorsum aduerbiū vernacula lingua significat da parte. Piero. lib. j. Re. Da partē quā dedi tibi: et p̄cepi vt reponeres seorsus apud te. Dicit z seorsus a. um. remotus. Virg. lib. de est z non. Pariter nōnunq; sepe seorsis obsistunt dubijs.

Separo as. pe. cor. diuido/ distraho a se et paro. Hinc disseparo et aduerbiū separatim diuisim. Sal. Quia virtut? premia ambitio possidet: neq; mirū vbi vos separatim quisq; consiliū capitis.

Sepes is. et seps pis. fę. ge. q̄ obiectū introitū ,phibet.

Seps masc. ge. paruus serpēs: ex cuius ictu membra percussa putrescunt: ab σηπω quod est putrefacio. Nam quicquid momorderit: resoluit in putredinē. Luc. Ossaq; dissoluens cum corpore tabificus seps. Pli. lib. xxix. Lacerta quā sepa: alii chalcidicē vocāt. Huso. An libye ferale malum sit romula vox seps. Suidas tñ σησ σηησσ οσ κωλη̄ λεγει.

Sepio is.iui.itū. vel sepsi septū: significat teneo impedio: dictū a sepibus q̄ obiecte intercludūt iter. Hier. in Esaia. Sepiunt eam z lapides elegit ex ea. Huius cōposita sūt Cōsepio: circūsepio: intersepio: p̄sepio: quod est sepem ante facio.

Septa generali vocabulo dicunt omnia loca munita et quodā sepimento vallata. Inde stabula ouilia/bubilia/capulia et id genus reliqua: septa nūcupant. Ānz septa aliq̄n pro ouilib⁹ ponunt. Virg. Quis multa meis exiret victima septis. Ecōuerso Luc. Et misere maculauit ouilia rome. Inde in Martio campo loca inclusa tabulatis in quibus stās populus romanus suffragia ferre cōsueuerat: septa dici meruerunt ad similitudinē ouiliū. De quibus Mar. In septis mamura multūq; diuq; vagatus. Var. de re rus. appellat septa omnia que habēt inclusa animalia que pascunt. Idē inq̄t intra septa ville habeas aquā. Apud eūdem inscriptio est de fundo z septis sepio munio. Inde septus locus: septa villa: septū tectū. Iurisconsulti accipiunt septa pro ouilibus z claustris quibus vtimur ad impetus fluuiorū coercendos.

Sepimentū id dicit quo aliquid sepit. Var. Primū naturale sepimentū q̄d obseri solet virgultis aut spinis quod habet radices viue sepis.

Sepia gen⁹ piscis qui emisso cruore atro occultat iter. Persi⁹. Nigra q̄ infusa vanescat sepia lympha. Est z sepia scopulus iuxta Athenienſium littus: vt inq̄t Herodotus. Suidas. σηπια οιχθυσ αρισ τοφανησ καθησο τοιρυρ σηπειασ μασσω μεγοσ ο ιορει ιρυφων λιαθην εξουσιαν.

Sepius ciuitas q̄ nūc sipontū dr a sepiarū multitudine fluctibus erectarū.

Sepū: quod z seuū dr: fit ex aſalib⁹ vna parte dentatis z cornigeris. Hinc sepatius a.um. q̄d ex sepo est vt candele sepatie. Apul. Tota domus cōpletur tedis lucernis cereis sepacijs et ceteris nocturni luminis instrumentis. Sunt qui legant Sebū et Sebo as.

Sepelio is penul. cor. iui. itū. et sepultū. Quid in hero. Et sepeli lachrymis p̄fusa fidelib⁹ ossa. Quod verbū a sepio quidā deducunt: quia cadauer terra: vel alio materię genere circunsepit.

Sepultus dr quocunq; modo situ: humatus vo nō nisi humo contectus. Aliq̄n sepultus sumit pro eo qui mortuo similis: q̄si sine sensu iacet. Virg. Inuadunt vrbem somno vinoq; sepultā.

Sepulchrū locus in quo corpus ossaq; hominis sepulta sunt: quasi seorsum a pulchro: vt inq̄t Ser. Propter recordationē dolor. Vel dr a semis: q̄ pulchr supficie intus ossibus plenū est. Vel fm Do. q̄ sine re pulchra sit. Aut q̄ ibi sine pulsu sint id est mortui. Aut a separādo q̄ illic animę a viuis separent. Sed melius est vt sepulchrū dicat a sepeliēdo: sicut simulachrū a simulando: et lauachrū a lauando: tū cum h. scribendū censeo. Sepulchri autē appellatione omnis sepulture locus continetur.

Sepulchrale: quod ad sepulchr pertinet: vt cerimonie sepulchrales que pertinēt ad funerationē impensam structuramq; sepulchrorū. Titulus est apud iurisconsultos de religiosis et sumptibus funerū. Lice. Refert leges quib⁹ p̄cipitur sepulchrorū magnificentiam esse minuendam.

Sepultura q̄nq; sepulchrum dr: q̄nq; sepeliendi actus. Pli. Post sepulturā alie manū ambages sunt.

Seplasia: fuit forū Capue in quo vnguētarij negociabant: cuius delicijs fractā fuisse punicā ferocā testatur Val. max. lib. ix. Lice. contra Rul. Iam do qui metus erat tunicatorū illorum in albana et seplasia. Hinc seplasiarius pro vnguentario et effeminato. Lampr. in heliogabalo. Pinxit se vt cupedinariū vt seplasiarium: aut popinarium propter vnguenta que seplasse conficiebantur.

Sepono is.pe.pro. diuido z missum facio q̄d dicimus metere da cantō. Quinti. libro. xii. In consilijs vero quę ratio suadendi est ab honesti questione seposita id est diuisa. Liui. lib. j. Pecuniā in edificationē eius templi seposuit. Lactan. lib. ij. Seponatur interim nobis hic locus de ira dei disserendi. Hiero. Sepositis occupationibus quibus arctabar huic vnā lucubrationem dedi.

Septentriones: sunt septē stellę ex quibus quasi iuncti triones figurant. scribit Var. Triones rusticorum vocabulo boues vocari q̄si teriones: hoc est arandę terrę ac colēdę idonei: vel ideo magis hę septē stellę triones appellate sunt: q̄n ita site sūt vt terne quęq; stellę proxime inter se trigona. i. triquetrā figurā constituant: quā recentiores vocant triangulū. Ex septē siquidē stellis duę pariles vno in loco vident que p bobus accipiunt: reliquę quinq; plaustri figurā designāt. Iraq; et proximū huius sidus bubulcus: id est bootes appellat: q̄ more bubulci currā sequit. Hoc sid⁹ a figura: q̄ simile plaustro videt antiqui grecorum μαξαν. i. plaustrum dixerunt nostri a bobus iunctis septentrionales appellarūt. Ab his etiā ventus spirat: qui haustro obiectus est: et latine septentrio: et septentrionalis ventus: et septentrionarius. Bręce ro q̄ ab arcto flat aparctias appellat.

Septicollis dicta est vrbs roma: q̄ septē colles habeat Palatinū. Quirinalē Auctinū Celiū Viminalē Esquilinū et Janiculare.

Septuns nomen dictū a septē et vncia.

Sequana pe. cor. fluuius Belgarū in gallia iuxta quę habitātes Sequanici dicti sunt: et Sequani. Hodie Burgundie ducatū incolentes: heluetijs heduis ac lingonibus finitimi. Luc. lib. j. Optima gens flexis in gyrum sequana frenis. Mar. Hāc tibi sequanice pinguem tertricis alumnam.

Sequester strīs.stre. Et hic z hęc sequestris z hoc sequestre. Et sequester a.um. Et pace sequestra inq̄t Virg. Plau. Haud fugio sequestrū. Est aūt sequester apō quem plures eandē rem de qua controuersia est deposuerunt. Dictus vt docet Gel. q̄ eius qui electus sit vtraq; pars fidē sequatur. Est enim medius inter duos altercātes apud quē aliquid deponitur. Quapropter virg. pacem sequestrā inducias apellauit: q̄ media sit inter bellum preteritū et futurū. Unde Asco. Sequestres sunt apud quos pecunia deponitur. Lice. in ver. Aut sequestros aut interpretes corrumpendi iudicij.

Sequestro as. apud sequestrū depono. Unde sequestrata res dicitur. Interdū sequestrare est separare. Hiero. Quia petitis vt vobis diuersos psalmos p ordinem sequestrem.

Sequestro aduerbiū. Cato. Per deū immortalē nolite vos sequestro ponere.

Sequor eris. secutus: a seco fit: et est verbū cōmune fm Prisc. Ās et in euā. legimus in significatiōe passiua. Et psequimini de ciuitate in ciuitatē. Huic cōposita sunt Assequor/consequor/exeq̄r/insequor/obsequor/persequor/prosequor/subsequor. Pedissequ⁹ z odorinsequus: que omnia habent pe. cor.

Sequela penul. pro. ipse sequendi actus.

Sequax quod aliquid sequit. Sene. Ceteriq; aristippi sequaces. Leo papa. Sed tu iudaice cęcitatis sequatior non imitaris fidem gentiū. Aliquādo significat id q̄d se spargendo dilatat. Persi. Quorū imagines lambūt hedere sequaces. Sequacem vero materiā appellat Pli. inherentem.

Sera per simplex r. instrumentū est quo claudunt ostia. Ab asserere q̄d significat admouere q foribus admotę sere opponūtur defixę hostibus: habetq; pinā cor.

Jnue. Pone serā cohibe: sz ḡs custo diet ipos: Wāc
etiā patibulā vocant: q ea remota value patescunt.
Var. a sarrire deriuat: qđ est aperire. Est ꝛ sera no-
men vbis in asia scythica.

Sero as. claudo. Col. lib. vii. de mule femineibus loḡns
Femina inquit serari ꝛ interdū inuri solet. Huius cō
posita sunt: Obsero/pro occludo. Terenc. in eu. Tu
abi atq; obsera ostiū intus. Resero/aperio.

Serra per duplex rr/instrumentū dentatū quo ligna et
la pides secanc. Col. lib. vj. Uno ictu arborē precidi
si min⁹ serra desecari. Var. Et pingues tunicas ser-
ra secare potes. Itē serra instrumentū ligneū dētatū
quo trahētibus bobus hoies torquebant. Itē est ge-
nus piscis maritimi: vt apud Ambro. li. Hexa. Ser
ra ḡliari dicit cū assidue accedit/recedituq; : necvllo
tpe consistitur: vt serra facit/dum aliquid secat.

Serrula diminutiū /parua serra. Col. lib. iij. Et si fieri
pōt iuxta aliquē nodū serrula desecato.

Serro as. serra per mediū seco. Hiero. li. ij. Reg. Po-
pulū eius adducens serrauit. Syri⁹ lib. vj. Auro ser
rauit ramos iunonius anguis.

Serratus a. um. qđ est serra factū: Et qđ ad modū serre
factū est. Ūñ serrati dētes/q̄ inter se distincti sunt ad
similitudinē dentiū serre pectinatim sese stipātes. Plī.
Dentiū tria genera. Serrati/aut cōtinui/aut exerti.
Serrati pectinatim coeūtes ne ꝓtrario occursu atte
rantur/serpētibus/piscibus/canibus. Cōtinui: vt bo
ui/equo. Exerti: vt apro/elephanto.

Sero is. seui. satū/significat semio. Hiero. in Leui. Si
triginta modūs hordei scritur terra. Quinquaginta
siclis vendeī argenti. Aliquādo significat plāto. La
ctan. lib. ij. Terrā studiose coluit/ac vineā suā manu
seuit. Unde arguūtur qui auctorē vini liberū putant.
Per trāslationē Serere q̄q; capiť ꝓ generare. Ūñ
Satus. i. generatus. Hui⁹ cōposita sunt Asséro/cir
cūsero. Plīñ. lib. xx. Et genistas circūseri aluearijs
gratissimū: Cōsero /dissero/desero/exero/insero/in-
terséro/obséro/reséro ꝛ subséro: quę habent penulti.
cor. de quibus locis suis.

Sero is. serui ꝓ diuisas syllabas sertū/significat admo-
ueo. Ūñ Asserere manū veteres dicebāt cōprehēde
re/cum eā prehēdebāt in libertatē. Itē texere ꝛ ordi
nare: Q̄m ea q̄ ordinanť annectunť inuicē atq; cohę
rent. Unde serta corone dicūtur ꝛ series.

Seranus/cognomē sumptū a sero ꝓ semino seu plāto.
Comu. Q. Cincinatus cum suū agrum ꝛ araret ꝛ se
reret. Dictatura ei a pplo romano delata ē. Qui cō
tra samnites ꝓfectus victor extitit/qui a serendo sera
nus appellatus est.

Series/ordo ꝛ quasi quędā rerū cōtinuata progressio:
a serēdo. i. ordinando dicta: vt in serie orationis. i. in
contextu. Gale. maxi. Quis cōpos mētis domestice
peregrineq; historię seriē felici superiorū stilo condi-
tam vel attentiore cura vel ꝓstantiore facundia tra
diturū se sperauerit?

Seres populi asię/scythicę a sera vrbe sic dicti: apō ḡs
arbores sunt: quę nō solū folia: sed lanam quoq; pro-
ferunt tenuissimā. Nam ex earū frondibus caniciem
depectunt aqua perfusam: ex quo vellere vestimenta
cōficiunt quę serica nuncupantur. Virgi. Velleraq;
vt solūs depectāt tenuia seres. Hui⁹ nois nomina-
tiuus singularis est ser. Sidonius Assyrius gēmas
ser vellera/tura sabeus. Iuso. Jam pelago volitat
mercator vestifluus ser. Nam ꝛ vermiculus ipse: vt
auctor est paulanias ser appellatur.

Sericus a. um. pe. cor. qđ est cōfectū ex ea lana. Ūñ ve
stem sericā dicimus. Hinc fit holosericus: vt vestis
holosérica: ex serico cōtexta sine alia materia. Sub
sericus. a. um. qđ nō est plene ex serico.

Sericū subst̄atiuū/vestis serica. Hiero. ad Paulā: Ha
beant sibi cęteri si velint suas opes: vasę gēmato bi-
bant/serico niteant/plausu ppli delectenť: ꝛ ꝓ varias
voluptates suas diuitias vincere nequeant.

Sericatus/qui est indutus serico. Sueto. de Calig. Ar
millatus i publicū ꝓcessit: aliqñ sericat⁹ ꝛ cycladat⁹.

Sericarius /textor sericorū. Juli. Firmic⁹ lib. viij. Ba
theseos refert sericariū textorē nasci q̄ habuerit horo
scopū in. xx viij. parte arietis.

Serius/fluuius cisalpinę Gallię per bergomatē agrum
in Aduā fluens: a quo vallis seriana in eodē agro po
pulosa artificiosaq; nōata est.

Serius a. um significat graue. Terē. in eu. Ait rem diui
nam fecisse ꝛ rem seriā velle agere mecū.

Serio aduerbiū/significat vere ꝛ cū grauitate. Plaut⁹
in am. Nunc quidē ḡter nos nemo est dic mihi verū
serio. i. sine risu. Teren. in eu. Wiltt porro orare vt
venirē serio. i. cum effectu.

Seria sunt q̄ iocis opponunť. Mā sunt vera ꝛ grauia.
Acti⁹: Nos nugas affert/nos seria loq̄mur. Var.
Parce precor socero seria forsan amat.

Serus a. um. modo tardū significat. Plau. Quid tā se-
ra aduenis? Hinc col. li.). cōparatiuū formauit. Sa-
tiōes eius duas seruam⁹: alterā maturā per media;
sementē: serioremq; alterā mense februario. Actius: He
si forte paulo ḡ tu venia ser⁹. Modo significat gra
uem magnū. Salu. Serū bellū in angustijs futurū.
Virgi. Seraq; terrifici cecinerūt oia vates.

Sero aduerbtū/significat tarde. Senec. in trag. Sero
nos illa referat senectus nemo ad id sero venit. Ali-
quādo significat vespe: qđ est post occasum: aliquan-
do post tps. Qđ eīm post solis lucē ē: id vere post tps
dici pōt. Lice. Cū accusator Milonis idēitidē inter-
rogatus ꝓstaret: quo tpe clodi⁹ esset occisus: vbi hanc
rñdit. Sero quasi post id tps quo debuisset occidi.

Serū subst̄atiuū/significat extremā partē diei. Liuius:
Erat iam diei serū. Sue. in Aug. Nec multo post na
uali ꝓlio apud Actiū vicit in serū dimicatiōe protra
cta: vt in naui victor pnoctauerit. i. in horam vesperti
nam. Et serū dicit aqua lactis ad mitos morbos vti-
lis. Virgi. Acremq; molosum pasce sero pingui.

Serotinus a. um. pe. cor. a sero pro vespere fit hora se-
rotina: ꝛ tps serotinū. Et serotinus a sero pro tarde:
vt poma serotina quę post legitimū tps: vel tardi⁹ cę
teris matureścunt. Col. li. iij. Locis frigidis ꝛ auctū
ni tēporibus aquosis precoces serito: locis hybernis
serotinas serito.

Seria ę. vas fictile oblongū. Liui. lib. iiij. de secun. bel.
pu. Et in vico histrio fonte sub terra tanta vi aquam
fluxisse: vt serias doliaq; ḡ in eo loco erāt prouoluta:
veluti impetus torrētis tulerit. Est ꝛ seria nomē vr-
bis Tuditanorū in hispania.

Seriola dimi. a seria. Persi. Seriole veterē metuēs de-
radere limū. Et serita est orcarū ordo directo.

Serapis is. idis. Et seraphis cū ph ab aliquib⁹ scribit:
cuius pe. indifferēs est. Var. Uincebant nec ḡ tur-
ba serapin amant. Idem Jseū seraphim nilus vene
rať osirim. Fuit cognomē osiridis. De quo i dictio-
ne Apis dictū est. Serapiū ꝺo or ędes serapidis: sic
templū Jsidis isiū. Lampri⁹ /in Alexādro Jsiū et se
rapiū decenter ornauit additis signis.

Seraphim cū m tā neu. ḡ mas. gene. est. Hiero. ad Fu-
riā. Hęc sunt duo seraphim ter glorificantia trinita-
tē. Seraphin cū n pluralis numeri neu. generis est ꝓ
Schoro angelorum. Unde quotidie in missis dicimus:
Beata seraphin socia exultatiōe cōcelebrāt.

Serta corone dicunť a sertis: hoc est a digestis inuicem
floribus frondibusq; : ex quibus ab initio fieri corone
solebant. Et subst̄antiuū est. Virgi. Sertisq; recenti
bus halant. Et serta ꝓcul tū capite delapsa iacebāt.
Cū tū dicam⁹ sert⁹. a. um. vt sertos flores certas co-

ronas. Luc. Accipiunt sertas nardo flozẽte coro nas.
Sermo/loquela a cõpositis ⁊ simul ptertis verbis. Est autẽ sermo: vt Cice. lib. iii. ad heré. scribit: Oratio remissa ⁊ finitima quotidianę locutioni. Ser. Sermo est consertio orationis ⁊ confabulatio duoꝝ vel plurium. Huius diminutiuũ est sermũculus. Hiero. ad Mar. Duas epistolas quas ad sororẽ tuã Paulam huic sermunculo annexui.
Sermocinoꝛ pe. coꝛ. sermonẽ facio. Pli. lib. ꝛ. Sup oĩa humanas voces reddũt psyttaci ⁊ quidẽ sermocinãtes. Hiero. Inter has sermocinantes suspiciũt alitẽ coꝛruũ in ramo arboꝛis consedisse.
Serenus a. um. pe. p. significat trnnquillũ sine nubib⁹/sine imboꝛe: qõ id maxime tps sationi aptũ sit. Qñq ponit pro sicco. Vir. Vñ serenas vẽt⁹ agat nubes.
Sereno as. clarifico/tranquillo. Virg. Vultu quo cęlũ tẽpestates ⁊ serenat.
Serefco is/siccus fio/quasi sereneſco ⁊ serenus fio: quoniã serenitas sicca est. Lucil. Deniq; fluctiuago sulpẽ se littoꝛe vestes Vuescũt tandẽ candẽri sole serescũt. Aliqñ serescere est in se abire. Pli. li. xi. Omne autem lac igne spissat/frigoꝛe serescit.
Seriph⁹/insula in egeo mari vna ex cycladib⁹ vt Strabo. li. x. scribit. a qua ht adiectiuũ Seriphi⁹ a. um. vt est illud Themistoclis. Neq; em̃ vel tu si athenẽsis cẽs clar⁹ extitisses: aut ego si seriphius essem ignobilis.
Serpo is. psi. ptũ. significat repo. ⁊ q̃nq; quasi i modũ serpẽtis circuio ⁊ paulatim decurro. Hiero. Cũ leui iuꝛta murmure serpet riu⁹. Hinc cõponũt Inserpo/intro serpo. Claud. lib. i. Et raucũ bibulis/inserpere murmur arenis. Proserpo/porro serpo. Plini. Hęc berba nisi sata sit mire pserpit. Hinc proserpina.
Serpens/modo participiũ/modo nomẽ tam masculini q̃ fẽmi. generis. ⁊ generale est ad omnia quę serpunt citra viũ pedũ a serpendo dictũ. Hinc Serpentinus a. um. vt vox serpentina.
Serpula a veterib⁹ dicebaꝫ quã nos serpentẽ dicimus.
Serpillus/herba paruoꝛ foliozũ capillis ꝑ terrã serpẽtibus a quibus nomen accepit. Et in greco aspirationẽ habet ερπιλλον λεγουσιν οι ερπωλο ερπιλλω. In multis enim nominibus quę in greco aspirationem habent pro aspiratiõe ſponitur ες ser hepta septẽ herpillũ serpillũ.
Serperasta vocanꝫ instrumenta quę geniculis puꝛoꝝ alligank: vt cũ his deptauata coꝛrigant cruꝛa: a serpẽdo dicta: serpunt em̃ magis pueri q̃ gradiantur.
Seruo as. libero. Virgi. Seruatũ ex vndis strophadũ me littoꝛa primũ accipiunt. Itẽ custodio tueoꝛ: vt diũ patrũ seruate domũ/seruate nepoteꝫ. Itẽ sollicite ac diligẽter obserue. Plau. in ast. Tuus seruus seruet Veneri ne eas det an viro. Item inhabito/possideo. Virgi. lib. iiii. geoꝛ. Centũ quę sylvas/centũ q̃ flumina seruant. Itẽ Teneo. Idem li. vi. Curuã seruans sub imagine falcẽ. Huius composita sunt: Asserue. Plau. in cap. Asseruate istuꝫ sultis seruĩ: ego ibo vt cõueniã senẽ. Cõserue. Cice. lib. ii. offi. Res familiaris quęri debet his rebus a quibus abest turpitudo: conseruari aũt diligentia ⁊ pſimonia. Obserue/pręserue ⁊ reserue.
Seruus dic⁹ est a seruo as. Aug. li. xix. de ciui. dei. Origo vocabuli seruoꝝ inde creditꝫ ducta/q̃ hi q̃ iure belli possent occidi a victoꝛibus conseruabanꝫ: serui fiebant a seruãdo appellati. Et est seruus q̃ dño alieno cõtra naturã iuris institutiõis subiicit. Huius diminutiuus est Seruulus. Cõpositũ pseruus/qui in seruitute pariter est: qui eiusdem dñi seruus est.
Seruio is. iui. itũ. pꝛopꝛie ad seruos pertinet. Est enim seruire in seruitute esse. Interdũ parcere/seruare. Teren. Rus habitatũ abũ concedens vobis: ⁊ rei seruieas. Huius cõposita sunt Asseruio. Cice. lib. ii. tus. Toto coꝛpoꝛe contentioni vocis asseruiunt. Deseruio/inseruio/qõ est obsequoꝛ ⁊ quasi officiũ seruitꝰ alicui ꝑsto/siue in rebus ⁊ negociis alicui⁹ studiosus sum. Cice. lib. i. offi. A quo plurimũ sperant etiã si ille his non eget: tamen ei potissimũ inseruit. Subseruio/parũ vel leuiter seruio. Interdũ quadro cõueniõ/respondeo. Terent. Venire me assimulabo: tu vt subseruias orationi vbicũq; opus sit verbis.
Seruitus pe. coꝛre. ipsa seruiendi conditio. Aliqñ dña/tus dicit. Terẽ. in an. Vt semper tibi apud me iusta ⁊ clemens fuerit seruitus.
Seruitiũ/idem qõ seruitus. Terẽ. Ego pamphile hoc tibi pro seruitio debeo conari manibus/pedibus/noctesq; ⁊ dies capitis periculũ adire dum prosim. In plurali vo seruitia quãdoq; ipsi serui dicũtur. Salu. Interea seruitia repudiabat quoꝝ in initio magnę copię ad eũ concurrebant.
Seruile/qõ seruoꝝ est: vl qõ ad seruos pertinet: vt seruilis conditio ⁊ seruile officiũ.
Serapta/ciuitas phenitię/ apud quã nascebaꝫ vinũ latꝰ datissimũ. Unde seraptanũ vinuꝫ Sidoni⁹. Aueꝫ seraptano palmite missa bibas.
Serotum. vide in dictione serotũ.
Serbonis/pal⁹ iuxta mõtẽ casiũ auctoꝛ herodot⁹.
Sessio/modo ipsum sedendi actum significat/mõ ipsus sedile. Cice. Tot locis sessiones gymnasioꝝ: id est tot sedilia.
Sessiles pe. coꝛ. lactucę dicunꝫ quasi sedentes.
Sesqualtera/proportio est q̃ tãtũdẽ ⁊ dimidiũ habet.
Sesquiplũ/idem qõ sesquialterũ qõ greci hemolion appellant. Verbũ aũt sesqui vt Aug. interptaꝫ, p eo qõ est se absq; dictũ videri põt. Erat ⁊ vsuꝛę genus sescuplum in iure pontificio dãnatũ. Qõ fit cũ datur summa aliqua: ⁊ recipit sũma illa/cum sua plica. i. medietate. vt dis. xlvii. Nõ licet fgnerari ministris altaris vel lucra q̃ sescupla dicunt accipere. Et sexcuplũ ꝑ dicit quelibet res series multiplicata.
Sesquipes/vnũ pedẽ ⁊ semis continet. Sic sesq̃mẽsis vnus mensis cum dimidia parte alterius. Var. li. i. de re rus. Annus est diuisus in quattuoꝛ partes totẽ. Et idem subtilius sesquimẽses in octo. Sesquilibra/libra vna cum dimidio alterius. Sesquihoꝛa/vna hoꝛa cum dimidia. Sesquiculeare/vas qõ ptinet culeũ ⁊ dimidiũ alterius. Sesquimodius/qui cõtinet vnuꝫ modiũ cum dimidia parte alterius. Var. lib. i. de re rust. Ut nuces integras quas vno modio cõprehẽdere possis/q̃ putamina suo queq; habent loco natura composita cum easdem si fregeris vix sexquimodio concipere possis. Sesquiopera. Col. li. ii. Fabę occãtur sesquiopera.
Sestertius ⁊ sestertiũ per s ante t/quasi semis tertij⁹/eo q̃ cõtineat in se asses duos ⁊ dimidiatũ tertiũ. Veteris cõsuetudinis fuit: vt semis anteponerẽt: vt semis/quartus/semisquintus/semistertius: a quo Sestertius. Et est cõpositio attico moꝛe facta. Illi em̃ ερτα/ημισυταλαντα. hoc est septẽ semi talenta dixerũt seruantes illud: vt expꝛessius numerus, p dimidio caperetur. Apud romanos ex ere signato ptinet libras duas ac semis vel dipondiũ ac semissem: ⁊ per duo ll ⁊ s notabaꝫ: vt apud Cice. in ver. Valebatq; mille nũmos: vt ex Pli. intelligi licet: qui scribit Asinium celerẽ sestertijs octo mulũ emisse. Quod pcũ fuisse octo miliũ nũmũ Macrobius tradit. Et nemo in oꝛdine equestri sedebat spectaturus nisi sestertia. xl. milia possideret. Apud eruditos q̃nq; seruaꝫ vt sestertiꝰ masculino genere vsurpẽt significãtes minutulã summam sestertia vero pro maioꝛibus summis: vt. cccc. sestertia pro quadringentis milibus: q̃ sũma est cẽsus equestris. Est etiã sestertiũ genus veli triplici licio texti: vt tertiũ filũ duob⁹ impar sit. Sue. in Aug. Ite

vt in extremis spatijs subsultim discurreret sestertio vel lodicula inuolutus. Qui⁹ diminutiuū est Sestertiolus vel sestertiolū cum accentu in antepenul.

Sete dicuntur pili crassiores rigidiq; atq; erecti quales sues habent. Unde setosum, siue setigerū animal vocatur. Et a sue dictę sūt setę: quasi suetę: a quo ꝛ Suo suis deducitur.

Setuosum/a veteribus dicebaꝫ obscurū. Liui. Setuo se abs te daꝫ qō psecuta sapiens egre cōtulit.

Setia/vrbs campanię: a qua setinū vinū. Var. Pēdula pōtinos quę spectat setia campos Exigua vetulos misit ab vrbe cados.

Seuerus a.um. pe. pro. quasi secus. i. iuxta verū: vel dicitur a seuus detracta a ꝛ prima syllaba correpta. Et mō ponit pro graui ꝛ censorio. Virg. Romulidis tactiq; sent curibusq; seueris. Mō pro crudeli ꝛ aspo. Idem: Qui terrice horrētis rupes montēq; seuerū. Mō pro tristi vitabili. Idem: Inuidia infelix furias amnēq; seuerū. Hinc Asseuero ꝛ perseuero.

Seueritas/grauitas: quę ē pars iusticię qua iudex nihil omnino de supplicio remittit: neq; a vero discedit adeo vt videatur misericordię contraria. Unde ꝛ pro crudelitate ꝛ quadā naturę torsitate ponitur: quę ꝛ seueritudo dicitur. Plau. Quid illud est q illi caperatur frons seueritudine?

Seuū/pinguedo ex qua fiunt candelę. Pliñ. lib. iij. Seuum/ex omēto pecudis. Serenus: Parua sabuc⁹ inest hircino collita seuo. Et est cornigerorū dūtaxat q̄ in vna parte dentata sunt: ꝛ quę in pedibus talos habent. Bissulca Fo ꝛ quę pedes scissos in digitos habent ꝛ carent cornibus non seuū: sed adipē habent q̄ concretus est: ꝛ cum refrixit/facile frangit/semp; est in fine carnis sine sensu: q̄ nec arterias habet/nec venas. Contra pingue inter carnē cutēq; est succo liquidū: qō etiā in aliquib⁹ sine sensu eē manifestū est. Unde sues viuētes a muribus tradūt rosas. Id pingue in sue Lardū dicit. Hinc Seuosus a .um. qō instar seui vngit. Legit tamen ꝛ Sepum: a quo Seuo as. seu sepo as. qō est seuū impono seu candelas ex seuo facio. Col. lib. ij. Ferijs autē ritus maiorū etiā illa p/mittit far pinsere/faces incidere/cādelas seuare: seu vt quidā legunt sebare/aut separe.

Seuoco as. penul. cor. seorsum seu in alterā partē voco duco ve. Cice. li. ij. phil. Et ob eⁿ consilij societatē cū interficeret. Cęsar: Tū te a trebonio vidim⁹ seuocari

Sextans/sexta pars assis: hoc est duę vncię.

Sextarius/dicitur q̄ sit sexta pars congij quę mensura apud antiquos tam liquidis q̄ aridis seruiebat. Cice. li. ij. offi. Si emere sextariū aquę mina cōgerer.

Sextula/sexta pars vncię.

Sexus masc. generis: ꝛ hoc sexus sexi. Scōm Prisci. Plau. in ru. Virile sexus nunq; habui ytlū. Var. lib. j. de anal. Sexus vtrūq; virile an muliebre an neutꝛ sit dici pōt habitus vel natura ab ἕξω futuro indicatiui: qō est habebo aspiratione in s mutata.

S Ante I

Sibilon insulā indię esse docet. Aug. lib. xxj. de ciui. dei. Quę ex eo ceteris terris prę ferē/q̄ omnis arbor quę in ea gignitur/nunq; folijs nudaꝫ.

Si coniunctio quādoq; adiunctiua: vt Si venias faciā. Quādoq; causalis: vt eris doct⁹ si legas. Quādoq; approbatiua: vt Si pcessa pero. Et si qua est ęqlo pietas. Ser. Ibi si exponit pro siquidē. Et tūc iungit indicatiuo. Nam subiunctiuo cōiuncta abnegatiua est vt facerē si possem. Ponit interdū pro vtinā. Virgil. vj. Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus ostendat. Interdū pro postq̄. Teren. in Phor. Verus si redierit molendū vsq; in pistrino. Quādoq; p non. Mier. in lib. j. Pume. Quibus iratus dñs iurauit/dicens: Si videbunt homines isti qui ascenderūt ex egypto terrā ꝛc. Nonnunq; pro q̄ seu siquidem. Est enī cōfirmātis. Plau. in am. Si similē rem ipe in legē iussit esse iuppiter. Virg. li. j. geor. Cestro si munere tellus Chaoniā pingui glandes mutauit arista. Eius cōposita Sin/siq̄d/siue/osi/etsi/siclicet/siq̄s.

Si est vt admiserit. i. si admisit apud Terē.

Sibaris/oppidū antiquissimū ab vrbe. xij. milibus pas. distans. Aliud est oppidū calabrię qō trecenta milia cōtra crotoniatas armauit. Cuius populi sibarite dicti sunt de vicijs ꝛ luxuria intēperātes: qui a crotoniatis turpiter victi fuere. Unde apud idones auctores sibaris pro mollicie capitur/q̄ scilicet omniū mollissimi ꝛ delicatissimi fuerint sibarite. Ex quo vice prouerbij sibaritice ꝛ sibarice delicię dicuntur: ꝛ sibaritici ludi cū modū excedūt sibaritici libelli lasciui improbi petulātes. A sibaris etiā fit sibaritanus a.um. Scribitur a nōnullis per y ypsilō. Fuit ꝛ hoc nomine fluuius in calabria. Et Iuuenis apud Horatiū. Lydia dic q̄ oēs te deos oro sibarim cur properes amando perdere.

Sibilus pe. cor. in singulari generis masc. In plurali masc. ꝛ neu. Hiero. in lib. Iudi. Quare habitas inē duos terminos: vt audias sibilos gregū? Idem contra Ioui. Nec sunt sibila serpentis antiqui. Luc. lib. ix. Cerberus orpheo lenibit sibila cantu. Est autē sibilus qui fit ore: vt equi/boues ꝛ hmōi/si ad bibendū ducanē. Col. li. ij. Sibilos allectari quo libentius bibant. Qō tamen ꝛ de vento ꝛ hmōi dicitur. Virgil. in buc. Nam neq; me tantū venientis sibilus austri. Nec percussa iuuāt fluctu tum littora: Nec quę saxosas inter decurrūt flumina valles.

Sibilo/sibilū facio. Hiero. Per translationē ad ebreos. Qō per os eorū intolerabilem diabolus sibilet blasphemiā. Huius cōposita sunt: Assibilo/qō est iuxta seu retro sibilo. Claud. lib. ij. Gorgoneisq; premens assibilat hydris. Exibilo/extra vel valde sibilo/aut tumultuari sibilatione eūcio. Cicer. in parado. Histrio si paululū se moueat extra numerū: aut si versus pnū ciatus vna syllaba breuior/aut longior exibilatur et exploditur.

Sibylla cum y ante geminū ll/puella dicit: cuius pectus numen recipit: ꝛ quę vaticinant: vt Lactā. ꝛ Var. testantur. Et a consilijs deorū nunciandis veteres hoc nomē imposuerūt. Aeoles enī σιους deos dicunt: βουλη sententia seu consiliū dicit. Ergo sibyllas q̄si fibullas. i. quę dei sentētias dixerūt. Hiero. ptra Joui. q̄ si eolici sermōis genere sibylla θεοβουλη appellaꝫ recte consiliū dei sola scribit nosse virginitas Sibyllas decē fuisse scripsit Var. Prima fuit persica: secūda libyca: tertia delphica: quarta cimea in italia: quinta Erythrea: sexta samia: septima cumana: amalthea noīe: Octaua hellespontia: nona phrygia: decima tyburtina noīe Albunea. Suidas aūt plura scribit de ipis ꝛ alio modo: sed quoniā Suide nostri mentio facta est codices imprssi sunt emendādi: vbi est maximus error. nam dicit σιβυλλα ρωμαικη λεξισεστιν ερμηνευομενη προφητισηουμαρτισimmo debet dicere: σιβυλλα ρωμαικη λεξισουκεστισιοσ esti colice dicit deus βουλη cōsiliū: quoniā scit deorū secreta.

Sibur vnteres vocant callidū ꝛ cautū.

Sic aduerbiū affirmātis: vt feciſti ne hoc? Sic. Quandoq; similitudinis. Virg. Non sic aggeribus ruptis cum spumeus amnis exit. Aliq; optādi. Idem: Sic patꝫ ille deū faciat: sic magn⁹ appollo. Est ꝛ cōiūctio illatiua. Cice. Sic tot simul virtutes cōtinētię grauitatis iustitię fidei defecerūt. i. igit. Nōnunq; capit p valde. Apul. Nec ego rebar sic multo rē opus dierū esse. Frequentius tamē in hoc sensu cōpositū sic

reperiē. Duplicat etiam maioris expressionis causa. Virgi. Sicsic iuuat ire per umbras. Fit aūt sic a si.

Siccine/aduerbiū interrogantis est. Plau. Siccine tu illā? Siccine nos habes ludibrio omnis?

Sicut ꝛ sicuti aduerbia similitudinis sunt. Interdū tamen nō res similes/sed diuersas ꝛ plane ꝓtrarias denotant. Quintil. Sed hęc eloquēdi ꝑcepta sicut cognitiōi sunt necessaria: ita nō satis ad vim dicēdi valēt nisi illis quędā facilitas quę apud grecos lexis nominatur accesserit. Habet etiā venustatē atq; vtilitatez magnā quotiens antecedentē sententiā annectit cum sequenti. Plin. Ferunt crassum auū crassi in parthis interempti nunq; risisse ob id Agelastū vocatū: sicut nec flesse multos.

Sicubi pe. co. si alicubi. Hieron. in prolo. Josue. Et si cubi ir antiquorū voluminibus lectiōe dubitauerint hoc illis cōferentes inueniāt qđ requirant.

Sicunde aduerbiū/significat si ex aliquo loco.

Sica/genus gladū breuioris/quasi seca a secando.

Sicarius/q̄ sica. i. gladio hominē interficit: per abusionem dicit qui cedē telo quocūq; cōmiserit.

Siccus a. um. per duplex cc. qđ est aridū ꝛ sine humore. Virgi. Summa petit scopuli siccaq; in rupe resedit. Per trāslationē ponitur pro exercito quasi nimio labore exhausto. Plau. Siccū/frugi/continentē amātem vtilis maxime.

Siccitas ꝛ siccitudo. Col. lib. ij. Si vero tempore celi siccitasq; regionis suadebit februario statim proscindē di sunt.

Sicco as. tam in passiua q̄ in actiua significatione reperitur. Lactā. lib. vij. Flumina ꝛ stagna siccauerint: id est sicca facta fuerint. Col. li. ij. Si humidis erit abūdantia vliginis ante siccetur fossis. Huius cōpositā sunt Assicco/qđ est valde sicco. Idem in eodē: Ea cū spicas ediderint prius q̄ semina byent ēstib⁹ manu carpunt ꝛ suspensa in sole cum assiccauerint recōdūtur: atq; ita reposita perrēāt quo diutius q̄ cętera. Absicco. Idem lib. j. Plurimū refert non absiccato sicco simū vires cōtinere ꝛ assiduo macerari liquore. Desicco/valde sicco. Exicco/extra sicco/euacuo.

Siccesco is. a sicceo es. Pli. lib. xviij. Aquilonē ꝑnunci at terra siccescens/sed rorescens repente baustrū immisceat in rore occulto. Col. lib. vlti. Fenū grecū vetere vino macerato: deinde in sole exponito/aut in furno vt siccescat. Hinc Assiccesco. Idem ibi: In muria luere optet ꝛ exp̄ssos in cratib⁹ pādere dū assiccescāt.

Siccaneus a. um. qđ est naturaliter siccū. Col. li. ij. Et⁹ prati animaduertimus duo genera: quorū alterū est siccaneū; alterū riguū.

Sicera peū. co. nuncupat omnis potio apud hebreos quę inebriare potest: vt scribit Hieron. y. ad Repo. Siue illa quę fermēto cōficit: siue pomorū succo aut faui decoquūtur/in dulcē ꝛ barbarā potionē aut palmarū fructus exprimūtur in liquorē/coctisq; frugib⁹ aqua pinguior colorat.

Sicābri/populi germanię menapijs finitimi ad vtrāq; rheni ripam habitātes. Hi crines natura flauos habent: quos crescere sinūt ꝛ artificio quodā intorquēt. Dar. lib. j. Crinibus in nodū tortis venere sicābri. quidā cum y greco scribunt.

Sicani/populi hispani a fluuio sicare dicti. De q̄ Luc. Hesperios inter sicanis non vltimus amnis. bi duce siculo exclusis aboriginibus italiam tenuerūt ipsiq; postea ab illis pulsi quos ante pepulerāt insulā vicinam italię occupauerūt: ꝛ eā sicaniā a suo nomine nūcupauerunt. Huius dictionis syllabica indifferenter ponitur. Virgi. lib. iij. Sicano prętenta sinu iacet insula cōtra. Syrius li. xiij. Sidera elisceis aderat gēs sicana votis.

Sicanis/dicta est sicilia a sicanis populis qui primi eam insulam incoluisse feruntur: qui tamen non sunt indigene/sed hyspani. Sicilia vero a ducis nomine: ve inquit Seruius.

Sicanis penulē. co. nomen est fluuij in hyspania: a quo sicani populi dicti sunt.

Sicionia/insula est in mari ęgeo ex opposito ad epidaurum. Alta quidē ꝛ eminens: vt refert Pli. Est ꝛ Sycionia seu sycion vrbs in achaia nō procul a corintho in qua primus regnasse ferē Aegialeus: quę nūc Clarentia dicitur Sycionē fuisse officinaz omniū metallorū patriā, Pli. scribit: In ea etiā Licerō teste molles ꝛ mulierbres calcei confici solebant. Unde Sicyonia calceamenta dicta sunt. Lucil. Et pedibus leua sicyonia demit honesta.

Sichem/filius chanaā q̄ ciuitatem sui nois edificauit in phenice quę Sidon a grecis appellata est.

Sicilia/italię insula a Siculo Neptuni filio dicta. Vel sicilia quasi sicelita: hoc est execta. Nam olim agro Bruttio ānexa: mox interfuso mari siculo auulsa. Ob hoc greci rhegyo nomē dedere quasi auulso. Unde Virgi. lib. iij. Hęc loca vi quōdā ꝛ vasta cōuulsa ruina (Tm̄ qui longinqua valet mutare vetustas) Disiluisse ferunt cum protinus vtraq; tellus Una fuerat. Eam greci sicelią dixerūt. Olim trinacria appellata est q̄ tria acra: hoc est tria cacumina habeat. Nā tribus promōtoriis in diuersa procurrit. Vel Triquetra/q̄ triāguli figurā habeat hmōi Δ. Triquetrā eā figuram triangularē dixerūt. Quorū vnus angulus qui in meridiē vergit/pachynus dicit. Alter Pelor⁹ qui ad septentrionē spectat ꝛ ab italia mille quingentis passibus distat. Tertius lilybeus qui carthaginē maxime spectare videt ꝛ ab aphrice littoribus. cxx. milibus pas. distare prodiderūt. Hęc ab oriente ꝛ occidēte septentriōeq; tyrrheno mari a meridie aphrico alluit. Patet in longitudine a pelore vsq; ad pachinū milia pas. clxxxvij. In latitudine. clxxxix. Sicania pręterea dicta est a sicanis hispanię populis q̄ duce sicano primū in italiā venisse feruntur. Hęc a principio: vt Justi. scribit Cyclopū patria fuit: quibus extinctis solus regnū insulę occupauit. Unde Virgi. lib. iij. Ignariq; vię cyclopū allabimur orię. Et illud Exulat ethneos vidit cyclopas vlysses. De hac Dio. sic scribit: Sicilia optima insularū omniū antiquitate rerum cęteras antecellit. In ea sunt panorm⁹: Catbana/Syracuse. xj. olympiade condite. Prętereа Messana/Eryx ꝛ Leōtinū/Horgie philosophi patria. Ibi Arethusa fons. Eryx ꝛ etna montes. Est et Sicilia herba a siciliendo dicta: quā alio nomine Fenogrecū vocāt/q̄ nulli⁹ fere cultus sit/sed tm̄ sicilię: hoc est secaē. In ea primuz seminatū est: ꝛ Comedia primū inuenta est. Hic archimedes natus q̄ siderum disciplinā machinatus est. In ea specus lestrigonuz vbi habitabant ꝛ Achates lapis inuenit.

Siciliēses dicunt qui alibi orti in sicilia versant.

Siculi/qui e sicilia sunt/vl incole/vel indigene. Siculū mare angustū atq; anceps alterno cursu modo thuscum/modo in Jonium pelagus influit verticosum ꝛ scyllę ac charybdis scuitia inclytū.

Sicilis idis forma greca a Sicila fit. Virgi. Sicelides musę paulo maiora canamus.

Sicilisso as. sicula lingua loquor. Plau. Nō atticissat: sed siciliſſat.

Sicileo es. sicilui: vl sicilio is. iui. itū. Sicilire est q̄ male secta sunt secare: vt fit cum ligneces prętereunt in pratis: Pli. lib. xviij. Prata quotiens secta sunt/sicilire oportet: hoc est qđ ligneces ꝑterierūt se. care Var. lib. j. de re rus. Quo facto sicilięda prata. i. falcib⁹ cōsectanda quę ligneces ꝑterierūt/ac quasi herba tuberosum reliquerunt campū: a qua sectione arbitror dictum sicilire pratum.

Sicilicus scrupulos sex cõtinet: dicꝰ ꝙ semiũciã secet.
Sicilices/hastarũ spicula lata.
Sicilus apud hebreos ōz uncia. Apud greꝯos latinosꝯ quarta pars unciꝫ ꝛ stateris mediet as drachmas duas appendens.
Sicimina quidã ita edisserunt inquit Piero. ut ea genꝰ arborũ appellare velint quę palestine nascunt in cãpestribus q̃ si nõ vellicent amarissimas caryculas faciunt: ꝛ a culicibus corrũpunt nobis aũt qz solitudo in qua morabat Amos nullis hmõi gignit arborem magis videt rubos dicere qui asserũt moras ꝛ pastorum famẽ ac penuriã consolantur.
Sicimnii/genus veteris saltationis quasi sitticiniũ: hoc est cantũ apud sitos. Unde Siticen q̃ apud sitos canere solitus est: hoc est vita functos ꝛ sepultos.
Sidon vbs phenicis insignis cananeorũ ad aquilonez respiciens: ꝛ postea regionis iudeę: hãc phenices: ut quidã aiunt cõdidere qui terremotu relicto patrio solo assyriũ stagnũ primo mox mari proximũ littus incoluere: condita vbi vbe quã a piscũ vbertate sidona vocauere: eo ꝙ tali noie piscem vocent. Sed deinde post multos annos expugnati ciues sunt qui nauibus appulsi Tyron vbem anno troianę cladis cõderũt. Hanc Eusta. a Sida Beli filia dictã putatio/sephus a Sichẽ filio chanaan q̃ apud hebreos et iã sichẽ vocat. Hinc Sidonꝰ a.um. vt vestis sidonia: id ẽ purpura: quoniã Sydon in tyro est. Et licet dosyllabã correptã habeat. Uirg. Sidoniasꝯ ostentat opes. Et Sidonio est inuectus equo. Inuenit tamẽ quãdoꝯ producta: vt apud eũdẽ: Obstupuit primo aspectu sidonia dido. Sicut in primitiuo: Teucrum memini sidona venire.
Sidonij populi sidonis vbis. Sidones ꝺo ppli tbracũ prope hebrũ quos Pli. Sidonos appellat. Sũt ꝛ alij sydones in scythia.
Sido is. sedi sessum. Hutusmodi enim ꝓteritũ a sedeo. Est autẽ sidere deorsum descẽdere seu ad sedendũ/firmãdum/manendũ ve ponere. Uirgi. Sedibus optatis gemina sup arborẽ sidũt. Huiꝰ cõposita sunt Assido cõsido/circũsido/desido/insido/obsido/ꝓsido/qđ est valde seu perfecte sido/persisto. Uirgi. lib. iũ. Georz. Turpis oues tentat scabies vbi frigidus imber Altius in viuum persidit ꝛ horrida cano Bruma gelu. Subsido/subdus cado/descendo/decurro. Uirg. li. v. Subsidunt vnde tumidũq̃ sub axe tonanti Sternitur equoꝝ aquis. i. sublabunt. Ouiđ. li. j. me. Jam mare littus habet plenos capit alueꝰ amnes. Flumina subsidũt colles exire vident. Jussit ꝛ extẽdi cãpos subsidere valles. i. descendere.
Sideritis/lapis quẽ alio nomine heracleon alio Magnetem vocamus ἀπο τοῦ σίδηρου: hoc est a ferro. Nam a magnete trahit ferrũ.
Sidus licet quidã greꝯũ esse velint ꝛ ἀπο τοῦ σῦρ: qđ est simul ꝛ εἰδειν videre ꝙ plures stellę simul cõspiciantur. Alij ab συροδεύω: qđ est cõmeo ꝛ puenio: vt sit plurimũ stellarũ conuẽtus: latinũ tamẽ esse putatur: ꝛ a sido deduci quod est fixus maneo: ꝙ sidera insidant. i. fixa stent. Est enim sidus qđ aliqđ signum cõpluriũ stellarũ cõpositũ est: vt arties/taurus/andromeda/perseus/corona ꝛ quęcũq̃ variarũ genera florũ cõposita ferunt in cęlũ recepta. Stella ꝺo singularis est quę non admixta alijs sola ferit. Sic apud greꝯos aster ꝛ astron diuersa sunt. Et aster/stella vna Astron signũ stellis coactũ: qđ nos sidus vocamus. Quãdoq̃ tamẽ sidus ꝓ stella ponit. Lice. Itaq̃ nescitũ hos siderũ errores. Quinti. Quid hęc fulgẽtiũ siderũ venerãda facies: q̃ quadã velut infixa ac cohęrentia perpetua semel capta sede collucẽt. Alia toto sparsa cęlo vagos cursus certis emetiunt erroribus.
Sidereꝰ/sidereus sidereũ: qđ ex sidere est; vt splendor sidereus. Aliquãdo ponit ꝓ alto. Mar. Hic vbi sidereus ꝓpius videt astra colossus. Aliqñ ꝓ fulgẽti. Uirgi. Et splendidus ethra siderea polus.
Siderari est sidere afflari. Hinc Sideratio morbi genꝰ partem aliquã corporis sępe pene totũ corpus pcutientis subito atq̃ exiccãtis ꝛ plerũq̃ hominẽ enecãtis/ꝙ cum repentino quodã cueniat impetu ꝛ e cęlo vi quadã sideris prouenire putat. Unde Pli. Sideratio tota e cęlo ẽ. Idcirco a sidere nomẽ assumpsit. Sideratio etiã dicit ꝙ corpus stupore quodã attonitum subito cõficiat. Hec in humanis tm̃ corporibus sed in arboribus ac plãtis sideratio est quãdo vaporum siccitate arbores morium̃t: vt inquit Pliñ. lib. r. Hũc morbũ greci ἀστροβολιαν noiant a sideris pcussiõe maxio saturni ꝛ martꝫ coitu in sede virginis aut geminorũ lunę solisq̃ defectu. Sic desiderati dicuntur q̃ sidere vexant ꝛ lędunt. i. q̃ vim ꝛ malignitatem alicuius sideris statutis tẽporibus sentiũt. Pli. fluuiatiliũ silurus caniculę exortu siderat ꝛ als fulgore sopit. Plau. Sideratus est moueri nõ põt. Hinc ꝑsiderari dicit cum maturius hyberna tẽpestas mouetur quasi sideris tempus.
Siderites peñ. ꝓ. herba quę ꝛ asteriscũ: folio similis ocymo nigrioꝝ tm̃ nascens in tegulis parietinisq̃.
Sifilatores a veteribus dicebant similatores ꝛ Sifilare: qđ nos sibilare dicimus.
Signũ ꝓprie est parua quędã significatio/indicãs totius rei qualitatẽ inquit Do. Terẽ. Num eius colorꝭ pudoris signũ vsq̃ indicat? Hinc litteraꝝ notę signa dicunt. Item notę genitiue ꝛ q̃ pecudibus inurũtur. Hinc duodecim signa cęlestia signa dicũt q̃ in zodiaco sunt: qz notę quorundã animaliũ sunt q̃ ad naturã solis iure referũtur: sez Aries/taurus gemini cancer leo/virgo/libra/scorpius/sagittarius/capricornꝰ/aq̃rius pisces. Itez signũ vexillũ dicit ab effigie animalium quę in vexillis fieri cõsueuerũt. Luc. Signa pares aquilas ac pila minantis pilis. Hinc antesignanus signoꝝ ꝓpugnatoꝝ qui ante signũ constituitur in acie. Signa quoq̃ dicũt sculptilia siue fusilia ad effigiẽ animaliũ fabricata quemadmodũ tabulę opa pictoꝝ. Unde signa ꝛ tabulas dicimus ꝓ celatis opibus atq̃ depictis. Siquidẽ in tabulis antiq̃ pingebant non in parietibus. Tabulę igit̃ picturę sunt signa ꝺo statuę. Unde apud Sal. Signa ꝛ tabulas pictas vasa celata mirari ea priuatim ꝛ publice rapere delubra spoliare. Hinc fit insignis. In figuris autez vt Aug. li. de quãtitate animę scribit signũ dicitur si principiũ lineę est/aut etiã finis/vl̃ cum oino aliquid notat qđ sine partibus intelligẽdũ sit/nec tm̃ obtinet figurę mediũ. Puctũ cum mediũ tenet figurę. Est igit̃ signũ nota sine partibus: punctũ nota mediũ figurę tenens. Ita fit vt omne punctũ etiã signũ sit: nõ autẽ omne signũ punctũ videatur.
Sigillũ diminutiuũ. i. paruũ signũ ꝓ vt signuz statua significat.
Sigillatim aduerbiũ/significat per singulos.
Sigillo as. signũ imꝑimo. Hinc sigillate dicũtur litteręz. i. clausę ꝛ a nullo impꝛessę ꝓpter qđ veteres sigillare ꝓ claudere vsurpabant. Uar. Cõtra lex nimis impia est/ne filij patribus luce sigillent oculos.
Sigillaria opa sunt paruę imagines fictilibꝰ descriptę dicta a sigillis. i. paruis signis.
Sigillaria/vicus erat vbi sigilla vendebant. Gel. li. v. Sigillaria forte in libraria ego ꝛ L. Paulus apud poetam consederamus.
Signifer/q̃ signa fert: hoc est vexillifer. Et signifer dicitur circulus in quo. xij. signa sunt q̃ greꝯe zodiacꝰ appellatur ab effigie animaliũ quę in eo sunt.
Signo as. signũ imꝑimo. Uirg. Et sũmo vestigia puluere signent. Unde signare epistolã dicimus anulo

signū imprimere. Cuius contrariū est: Resigno/ qđ est deleto signo aperio. Sic signatā pecuniā dicim⁹. Piero. Habitacula in quibus scabre etiā incudes ⁊ mallei quibus pecunia signat visebant. Sic signata pecora quę signis notata sunt: ⁊ quę notā inustaq; habent. Interdū signare significat ostēdere/indicare signo. Plau. in Cis. Cui hęc excidit cistella? recte eccū locus signat vbi ea excidit. Idem hic meretricē deperit signat tamē se eā non amare. Interdum scribere. Col. lib. j. Huc pertinet prędara nostri poetę sentētia. Laudato ingētia rura/exiguū colito. Qđ vir eruditissim⁹: vt mea fert opinio traditū vetus prędceptū numeris signauit. Unde ⁊ subsignare subscribere dicim⁹. Et signare designare. Virgi. lib. ij. geor. Quin etiam cęli regionem in cortice signant. Huius cōposita sunt: Assigno/qđ est attribuo. Dona. Lice. lib. j. ad heren. Sed si quo tardius hęc q̄ studes absolueris tum rerū magnitudini/tum occupationibus assignare debebis. Lactā. lib. iij. Existimauit oportere etiaq; mulieres militare ⁊ cōsilijs publicis interesse: ⁊ magistratus ingerere ⁊ imperia suscipere: ita his arma ⁊ equos assignauit. i. dedit. Cōsigno sigillo. Plau. in cur. Eamus intro nunc vt tabellas consignemus. Lactā. lib. de ira dei pro mando vsurpauit. Cū hęc etiam scriptis ad eternā memoriā cōsignaret. Circūsigno. Col. li. iij. In his deinde obseruato gēmā quę bene apparebit certamq; speciem germinis habebit eam vndecim digitis quadratis circūsignato. Desigo/exigno/perfecte signo/noto ve. Liui. lib. j. Eiq; sacra omnia exscripta/exignataq; attribuit quib⁹ho/stijs/quibus diebus/ad quę templa sacra fierēt. Obsigno/resigno ⁊ subsigno.

Significo as/signū facio siue per signa notus facio/demonstro. Cice. Heu quę significatio doloris. Hinc consignifico. Apul. Ea furoris consignificatione perterritu omnes.

Signatorius a.um. qđ signat: seu quo ad signandū vtimur: vt signatorius anulus. Valeri⁹ mari. Ut anulo quo signatorio vtebat. Paul. iurisc̄onsultus. Annulus signatorius ornamenti appellatione nō cōtinet.

Signaculū/proprie est signū alicui rei impressum/vt lateat quousq; reseretur.

Signio is.ui.tum. signo aliquo notoris quo sit compositum Insigino. Inde insignitus.

Signinū op⁹ qđ fractis testis addita calce conficiebat. Col. li. j. Cuius solū terrenū prius q̄ consternat per fossum ⁊ amurca recenti madefactū: velut signinum opus pilis condensatur.

Signia/vrbs campanię in lepino monte posita. Colu. Quę marrucini/quę signia monte lepino.

Sigeū/Troię promōtoriuq; appellatū est propter herculis taciturnitatē. Unde enim quia ꝓhibitus hospitio fuerat/simulauit abscessum: moxq; per silentium aduersus troiam veniens eā cepit. σιγη est silētiū facere greci dicunt: tū cōtra Suidas aliter dicit: inq̄t esti σιγειον πολισ του τροαδοσ ο απο ταυ τησ σιγιευσ και σιγειον ακροτηριον.

Sigma atis. mensula exculta quę sex capet conuiuas in similitudinē elemēti grecanici. Unde forte ⁊ nomen accepit quemadmodū ceta siue cetecula a ç litterę figura. Lāpridius de helioga. Primus inuenit sigma in terras sternere. Idē: Ut de croco stigma strauerit cū sāmos viros vocaret ad prandiū.

Sileo es. lui. significat taceo: Quis inter se differāt q̄ silere dicaf qui nondū cepit loqui. Tacere qui iam cepit. Si hęc differentia vera est quaq; ponit Ser. falsi sunt qui dicunt Silere facitiū verbū esse ab s litterā q̄ silētū nota est: qm̄ in ludis litterarijs/publicisq; conuenientibus dū volunt silentiū indicere s litteraq; q̄si sibilādo ꝓnūciāt. Hinc fit cōpositū Cōsileo.

Silesco/tacitus fio. Teren. in adel. Quid ego nūc agā nisi dum hę silescunt turbę. Interea in angulum aliquo abeam.

Silentiū/tatiturnitas. Unde silentiū noctis ꝓ intempesta nocte ponit quā alij cōcubium: alij conticiniū vocant.

Silentia dicunt loca in quibus siletur.

Silenus/bacchi nutricius fuit.

Silanius/mōs hibernię insulę altissimus: a Silanio rege in vertice eius sepulto dictus.

Siler generis neutri/arboris quā vulgo salicē vocāt. Virgi. lib. ij. geor. Namq; alię nullis hominū cogentib⁹ ipse sponte sua venīt cāposq; ⁊ flumina late Curua tenent: vt molle siler/lentecq; genestę. Siler generis mascu. fluui⁹ picētinorū iuxta Salernū decurrēs qui ⁊ silerus dr. Luc. libro. ij. Radensq; salerni tecta siler. Hic Lucanū diuidit a picentinis campanoq; cuius aqua virgulta indurescunt: vt inquit Syrius.

Silerus peñ. coz. fluuius de quo modo syrius lib. viij. Nunc silerus quo nutrit aquis.

Sile/herba quā alio noie Siselin vocāt cuius vel radice vel semine vinū condiebāt: qđ ante meridiē sumere mos erat: ꝓpterea silatū antiqui dixere.

Sil silis/idem qđ ceruleū: vt est apud Pli. lib. xxxv. Auso: Sit ne peregrini vox nois an latij sil.

Silus/nasus sursum versum aduncus. Unde galee q̄q; a similitudine silę appellatę sunt: quemadmodū Simus vocatur qui prelsis est naribus.

Silis/amnis Venetię primus in stagnū cadēs: vbi nūc habent suburbanę Venetiarum insulę/Murianum Torcellumq;.

Silli per duplex ll. Nam apud grecos σιλλοι scribitur pro dicacitatib⁹ ⁊ salibus. Unde Bel. refert Timonem quendā scripsisse libū maledicentissimū qui sillos inscribitur.

Sillo/qui prominentia habet supercilia a Sileno quez hirsutis supcilijs fuisse tradunt.

Silicia siue silicula/herba quę alio noie dicit fenū grecum ⁊ telis a diascoride vocatur.

Siler mas. generis/lapis durus: ex quo ignis excuti solet: dictus q̄ de eo ignis saliat: vel q̄ silentem intra se ignē habeat: qui attritu aut pcussu excitet. Virgi. li. vij. tamē fę. genere vsus ē. Strabat acuta siler ꝓcisis vndiq; saxis. Ouid. li. vij. me. Aut vbi terrena silices fornace soluti. Hunc lapidē iuraturi p̄ iouē tenebant dicentes: Si sciēs fallo qui me despicit salua vrbe/arceq; is me eiiciat vti hunc ego lapidē.

Sileceus. a.um. qđ est ex silice.

Silicatus a.um. qđ est ex silice factū: vnde stratę vię dicuntur silicatę.

Silicernū varie exponi solet: scribit Nonius esse funebre cōuiuiū/qđ senibus exhibeb. Festus docet eē farciminis genus quo familia in luctu a fletu purgab: qr cuius noie instituebab ea res is iam silētiū cerneret. Cicl. Credidi me silicernū eius esse esuz. Dona. inquit esse cęnam quę inferb diis manibus: vel q̄ eā silentes cernāt vmbrę: vel q̄ hęc inferūt cernant necq; degustent. Nam de his quę libant inferis q̄q; ederit aut biberit funestab. Hinc Teren. in adel. appellat senē silice. niū q̄ tamā silētibus cernēdus sit. Alij Silicernū nomē fictū a Terētio existimarūt ꝓ sene q̄ incuruitate silices spectet. Qui recte sentiūt/affirmant silicernū funebre conuiuiū esse qđ apud veteres senibus exhiberi solebat: dictū q̄ cum silētio edētes cernerenf: vel q̄ cogitarēt se mox illū secuturos. Quapropter abeūtes a cōuiuio: veluti se ampli⁹ nō

visuri mutuo se salutabant. Var. Funus executi laude ad sepulchrū antiquo more silicernīū cōfecim⁹: id est conuiuiū in quo p̄ansi discedentes dicimus alijs alij vale. Silicernīū ergo. Teren. senem vocat atq; decrepitū. i. dignū: vel cui silicernīū fiat: vel qui ad silicernīū vocetur.

Siligo pe. cozre. a Prisicia. sumit p̄ maguderi: qui livij. inducit. Plau. in ru. Seu tibi confidis fore multam maguderim id ē frugis genus: hoc est caulis qui nascit ex ea parte cuius radix sirpis auellit: vel potⁿ vt alij dicunt siliginē. Pli. ꝯ siligo nūq; matureſcit pariter: nec vlla segetū minus dilationē patit: ꝓpter teneritatē bis q̄ maturuere granū demittentibus/sed minus q̄ cętera frumēta in stipula periclitat: quonis semp habet tectā spicā: nec rozē cōtinet: qui rubiginē facit. Idem lib. xvj. Siligine lautissimus panis pistrinarūq; opera laudatissima p̄cellit in italia. Col. lib. ij. Omne triticū solo yliginoso post tertiā arationem cōuertit in siliginē. Ex quo hic patet siliginē ē tritici genus. Vnde Siligineus a. um. qđ est materiatum ex siligine: vt panis siligineus quē Seneca commendat his ꝑbis: Halū panē inq̄s: expecta bonus fiet: etiā illū tenerū tibi t siligineū fames reddet.

Siliqua pe. coz. foliculū/seu integumentū vbi grana leguminū includunt: t si qđ leguminibus est sile. Virgi. li. j. geor. Grandior vt fętus siliquis fallacibus esset. Pli. lib. xviij. de fabis loquēs ait. Nam siliquę caulesq; grassissimi sūt pabulo pecori. Nescio an Ambro. de hac intelligat/cū sup Lucā inquit: Qui autez aptior hmōi cibus q̄ is qui siliquę modo intⁿ inanis foris mollis est quo corpus nō reficit/sed implet: vt sit magis oneri q̄ vsui. Siliqua ītē grani genus est: vt est apud Col. Siliquę modij sex vt septē totidem operis obzuunt/metunt vna. Ītē siliqua fructus arboris. Hora. Viuit siliqs t pane secūdo. Arbor ipa sliter Siliqua appellat: ꝑdulcis est t cortex ipse: vt Pli. scribit: mandit: digitozū bois lōgitudinē habet: latitudinē vo policarē/t nonunq; falcata est. Quidā ex recentioribus nō indoctus scribit siliquā esse granum thece inclusum quo abundat apulia varioq; vocabulo apud italicos thecaq; oblōga t plana saporis dulcedinē habet. Genuēses carubā vocant: t alij fabā grecā. Vnde t primū omniū t minimū pōdus erat apud romanos. Post siliquā erat scrupulⁿ grece latine obolus q̄ sex siliquis cōficiebat: quem nos pēsum denariuz iam dicimus. Est vo vigintimaquarta pars vncię. Supra scrupulū drachma erat: q̄ ex scrupulis tribus cōstabat. xviij. siliquas cōprehendens. Sextula aūt ex quattuor scrupulis: hoc est drachmā t tertiā cōtinebat: dicta q̄ sexta sit pars vncię. Hanc quodā tēpore vetustiores denariū appellarūt denarius tunc argenteus minimus erat ponderis siliquarum. xxiij. q̄q̄ denarius ꝓprie de decem assiū pondo cōstat atq; erat apud antiquos minima gris signati pars. Supra sextulā semunciā legimus dimidium vncię continentē. Uncia ab vno denoiatur/ q̄ ex. xij. ea vnica est pars assis: t ea ex octo drachmas cōficiebatur/siue sex denarijs. Uncię duę sextans/q̄si sexta pars assis nuncupat. Quadrans/quarta pars. Triens/tertia pars. Vide in dictione as. Inde as ex. xij. vncijs constans q̄ libra dicit ex. cxvj. drachmis siue denarijs. lxij. confecta. Supra assem erat dupondⁱ duę libręa duobus ponderibus. Pondus em̄ t pondo assis pondere dicebat. Unde t vnum pondus est assipondiū appellatum. Ultra dupondiū est Sesterⁱ libręa duę t semis: quasi semistertius: hoc est post sequens tertio loco semis. Q̄ enim fiebat ex duobⁿ assibus t tertio semisse sestertiū veteres vocauerunt. Supra sestertiū Tressis a tribus assibus. Ocussis quoq; ac nonussis/decussisq; reperitur octo/nouē ac decem asses. Decussem vo denariū: ta decem assib⁹ noiauerunt. A duobus deinde decussibus vicessis. i. viginti asses. A tribus tricessis: triginta asses a cētū centussis centū asses q̄ erāt brzues ex gre nūmi supra centussem maius gris vocabulū non habemus.

Siliquor aris. siliquas facio: hoc est integumēta. Pli. lib. xvij. Inter oēs aūt cōstat nihil esse vtilⁿ lupini segete p̄ius q̄ siliquet aratro vel bidentibus versa.

Siliquastrū. Vide in dictione Seliquastra.

Silurus pe. p. peculiaris nili piscis tradit. q̄q̄ t in dubio reperiat quē nō absimilē ei putāt quidam doctissimi quē sturionē appellamus. Ambro. lib. hexa. Captus est silurus t inutilis p̄da detecta est. Et rursus: Et silurū qui minoū piscium viscęribus aluū replet. At Scylurus per c t y nomen viri p̄opriū qui vt Plutar. auctor est cū relictis maribus filijs octoginta diē esset obitur⁹ hastiliū fascem cuiq; obtēdēs vt illū confringerent iubebat. Id aūt singulis se posse negantibus ipe singillatim educta hastilia omnia facile cōfregit. Ita docens illos vbi vna esse perseuerarent firmos ac potentes fore: imbecillos autē si separarenk ac dissiderēt. Sillura/insula in oceano britannico: vt Solinus inquit: cuius hoies numos retu tan. Dant res t accipiūt mutuatiōibus.

Sylua generale nomē est: nō solū arboz/sed etiā herbarum. Virgi. li. j. geor. Subit aspera sylua lape tribuliq;: p̄opriē tamē arborū t quę cedua est: hoc est quę habetur in eā vsum: vt ex ea materia cedat/q̄ si succisa sit/nihilominus ōr sylua: quoniā rursus ex stirpibus aut radicibus renascit. Dicta sylua quasi soliua: vel ab eo q̄ grece υλη. i. materia dicit. Et vt illi hylē p̄o materia: sic nostri sylua posuerūt. Et est aut glandifera: cuius arbozes non cedunt/sed ad escam q̄drupedibus p̄bēdā seruant: aut cedua q̄ in ea arbozes cum ad iustā ꝓceritatē creuerūt cedunt: vt vel ędificationibus vel alijs vsibus materiā ꝓbeant. Luc⁹ nō est ceduus/sed manu cōsitus religiosusq; deo vt hominis alicuius cineri dedicatus circa delubrū deiꝝ vel sepulchri. Saltus est sylua inuia vbi pasci atq; estiua re vel hyemare pecudes solēt. Memora voluptatis causa cōparata t plena amęnitatis. Quādoq; sylua dicit qđ ex tēpore scribit velocissime. Estq; velut prima materia quales sunt papinū sylue. de quibus ipe sic scribit: An hos libellos qui mihi subito calore t quadam festinandi voluptate fluxerūt/cum singuli de sinu meo p̄odissent cōgregatos ipse dimitterē. Quintil. Diuersum est huic eorū vitiū qui primo decurrere per materiē stilo q̄ velocissimo volunt t sequētes calorē atq; impetū ex tēpore scribūt. Hanc sylua vocant. Sylua t poetę nominat elementorū congeriē: vnde cuncta p̄ocreātur. Hinc Syluula t sylueccula diminutiua: t cōpositū syluicula.

Syluaticus a. um. qđ est sylue seu qđ ad sylua pertinet. Aug. in Pš. interp̄etatione. Pone paganos ligna esse syluatica extra ecclesiā adhuc pōt inde fieri aliq̄d quō de lignis fabrilibus est lignuz fabro aptū. Varli. j. ōre ru. Ut falces dicūt ab eodē scriptore vineatice op⁹ esse sex sirpiculę quinq; syluatice quinq; arborarię tres/rusticarię decē. Per translationē syluaticū dici potest incultū moribus.

Syluester stris. stre. vel hic t hęc syluestris t hoc sylue stre/qđ est sylue. Virgi. Syluestrē tenui musam meditaris auena. Aliquādo ōr quod est in sylua. Lice. in Lel. Cum locis ipis delectemur montuosis syluestribus in quibus diutius cōmorati sumus: hoc est locis qui in montibus sunt t syluis.

Syluescere est in syluā redigi: seu syluestrē aut infructuosas arbozes sarmēta ve fieri. Lice. in Cato. Quē serpentē multiplici lapsu t erratico ferro amputās coercet ars agricolarū ne syluescat sarmentis t in omnes

partes nimia fundat. Col. lib. v. Nec pati vitē sug/uacuis frondibus luxuriantē sylvescere.
Sylvanus/sylvarū deus: quē greci pana vocāt.
Sylvius/nomen est eius qui in sylua natus sit.
Simois/fluuius qui ex ida monte troiano defluens iu/xta troiā labit̄ z mari appropinquans cōmiscet̄ xan/tho ac in paludem cogit̄: deinde exit in mare iuxta si/geum promontorium.
Simbella/libellē dimidiū: hoc est signū semis assis. Itē instrumentū paruū quo sin guli nūmi ponderant.
Similis quasi simul: cū ad morū vel doctrinę vel hmōi imitationē referē iungit̄ grō: vt versus lucani nō sunt siles versuū Virgilii. Hora. in Ser. Silesq; meo: rū Ille die versus describi posse trebati. Cice. Ut ali quor ū siles in dicēdo valeam⁹ esse. Aū so vel in for ma vel in ętate vel in fortunis aut alijs hmōi reb⁹ si/militudo est datiuo iū git̄. Virg. Os humerosq; deo silis. Pli. Effigie ac lineamētis corporis patri silis. Sz cōfundit̄/qūq; apud auctores hęc differētia. Cō posita sunt: Absimilis/dissimilis/assimilis qui est ali cui similis. Plau. in merca. Quasi tu nunq; ḋcq; assi mile eius facti feceris. Cō similis z verisimilis.
Simulo as. similis sum: cōstruit̄q; cū accusatiuo. Var. Cum sint crura tibi similent q̄ cornua lunę. Hinc cō/ponit̄ assimilo/qō est cōparo.
Similitudo q̄ z similitas dicit̄ apud veteres. Cecil. Ui de quid ferat morū similitas. Eius cōtrariū est dissi/militudo. Cice. in Lel. Dispares mores disparia stu dia sequunt: quorū dissimilitudo dissociat amicitias.
Simulo as. a similis z significat imitor z refero: quidā a simt̄ deriuāt. Nihil em̄ aliud est simulare q̄ ea quę absunt simul esse ostendere. Hora. in epis: Ducent ęra fortis alexandri vultū simulantia. Huic quoniā proxima est significatio simulare ponitur pro finge/re. Cice. Simulabat se romā rediturū cum in africā nauigaturus esset. Huius cōposita sunt. Assimulo/ valde simulo/seu ostendo vnā rem pro alia. Plaut⁹ in am. Sed ita assimilauit se quasi amphitrio siet. Dissimulo z Insimulo. De quibus alibi. Hinc Si/mulatio: quę grece ironia dicit.
Simulter aduerbiū dixerūt antiq̄ pro similiter. Plaut⁹ Erosilabo ego eū simulter vt murenā coquus.
Simitu p simul. Plau. in mer. Ita tres simitu res agē dę sunt. Idem in am. Non ego cum vino simitu ebi/bi imperiū tuū.
Simultas dicta est a cōtrario sensu: quia nō sunt simul. Potest etiā dici a simulatiōe q̄ q̄ simultates exercēt inter se simulata loquūtur. Est autē simultas odium quę plerūq; intelligi contēta est cum inimicitia opere se ostendat. Cice. pro Dan. Ut multas simultates partim occultas/partim apertas intelligā mihi esse subeūdas: neq; politici est neq; tyrānus tam iglici q̄ hāc euadere potuerit: vnde merito demosthenes in philippicis μηγαρωσθεωρο,τιζετεκειρω τα/παρορτατεπηγεραιπραγ,ματααθαρατααλ λακοι,μισειτισ ἐκειρον και δε δοιερω αρδρεσ αθηναιοι.
Simulto as. simultates exerceo.
Simulachrū. pe. pro. a simulo as. Et ꝓprie dicit̄ alicu/ius ficta imago. Simulachra em̄ principio ex deside rio mortuorū orta sunt: vt quę iam defecerāt/ viuere viderentur.
Simones q̄ sine narib⁹ nati sunt: vt inquit Pliñ. lib. xj.
Simonides/nomē viri ꝓpriū e Cea insula qui Helic⁹ dictus est. Hic lōgas z duplices litteras inuenit lon gas. i. ω. Eusta. inḋ duplices cuiusmodi sunt ξ. ϕ. palamedes vo. θ. ξ. ϕ. χ. z υ. Preterea memorię artē z lyrę tertiū sonū cōperit. Et Pliñ. octauā inḋt chordā addidit Symonides. Fuit z alius Simoni/des poeta. Iambicus ex Amorgo insula.
Simila q. pe. cor. farina alba z flos seu delicię farinę tri ticeę. Var. Nec poterę simile dotes numerare nec vsus. Hieron. in Hñ. Accelera tria sata simile cōmi/sce z fac subcinericios panes.
Similago. pe. pro. Idem qō simila. Pli. Similago ex tritico fit laudatissima.
Similar. Vide infra in dictione Similar.
Simul aduerbiū cōgregandi: vt omnes simul currunt. Aliqñ ponit̄ pro deinde vel etiā. Latinius Cice. Ci ues romanos occidit abripuit/disperdidit/regiones vastauit simul vo semissis homo cōtra me arma tu/lit. Sal. Vis amicis socijsq; cōflasse catelina simul q̄ es alienū p̄ oēs terras ingens erat. i. etiā. Inuenitur qñq; geminata: z habet quasi eandē vim quā cū z tē siue partim. Quinti. Simul vt plenior obsequio de mererer amantissimos mei: simul ne vulgarē viā in/gressus alienis vestigijs insisterē. Hinc fiūt insimul qō est vna. Simulac z simulatq;
Simulac z simulatq;/significāt q̄ primū vel statim cuz siue postq̄. Salu. Iam primū iuuētus simul ac belli patiens erat. Col. li. vj. Semper cōuenit simul atq; folia agere cępint sic⁹ rubricā amurca diluere. Cice. Appio. Gratissimū mihi feceris/ si ad me simul atq; adeptus eris miseris.
Simus a. um. qō est pressum. Hiero. de Socrate: Quę cum crebro inter se iurgarētur: z ille eas irridere cōt solitus/q̄ propter se fędissimū hominē simis narib⁹ recalua fronte pilosis humeris z repandis cruribus disceptarent. Virg. Dum tenera attondent simę vir gulta capellę. Huius diminū est Simulus. Cōposita Desimus qui est cōtrarius simo: vt Depes/denares depiles/deplumes: et mille alia. Subsimus/parum simus. Var. lib. ij. de re rus. Vt sint bene cōposite: vt integris membris pilosis oblōge amplę subsimi nec gibberi Resimus. de quo alibi.
Simie z simū hominū figuris ꝓprima animalia quę cauda carēt: z in libya nascunt̄/dictę q̄ simę sint. i. narib⁹ de/pressis vl quasi mimę: hoc est imitatrices. Var. Cal/lidus emissas eludere simius hastas.
Simplex nomen numerale: vt simplex/duplex/triplex. Aliqñ ponit̄ p vo z sincero: sicut e contrario duplex p fallaci. Ci. Tuū erga me animū simplicē atq; ami cū aguit. Hora. Aut cursus duplicis p mare vlysses.
Simplus nomē numerale z significat semel tm̄: sic du/plus bis tm̄/triplus ter tm̄ z hmōi.
Simpulū/calix fictilis quo vinū in sacrificijs libabatur: a sumendo/q̄ eo vinū sumebant minutatim. Pli. li. xxv. Sed fictilibus ꝓlibabat simpulis innocētius. Apul. Latinū z simpulum sacrificijs adhiberi solita ostendit his verbis. Paupertas populo romano im periū a primordio fundauit: prosq; eo in hodiernum dies immortalibus simpulo z carino fictili sacrificat.
Sin ex si z ne cōpositē abiecta e/significatq; si vo: quod nūq; in prima parte collocat: z nisi ꝑcesserit si: sed in secūda vbi fere duorū est oppositio. Teren. Si illuz relinquo/eius vitę timeo: sin opitulor huius minas. Habet enim quandā vim negationis: perinde ac si dicerē: Si autē non relinquo sed opitulor. Aliquā/do sin solā regit̄: sed q̄ secūdi loci vim obtinet. Sal. Imperat vt pcio sicuti multa cōfecerat insidiatores maxime paret/ac maxime occulte. Sin id parū ꝓce/dat: quouis modo Numidā interficiat. i. si potest oc culte/si non potest vtcunq;
Sina/vrbs Mesopotamię: quo noie etiā dict⁹ est mōs petreę z arabię. Apls: Sina mons est in arabia q̄ cō/iunctus est ei quę nunc est hierusalē.
Sinapodes populi fuerūt in desertis africę qui vt Pō po. refert inflexi lentis cruribus serpere magis q̄ in/gredi trędunt̄.
Sinarum regio auctore Ptol. lib. vij. terminat̄ a septē/

trione parte secum: ab ortu solis terra incognita: ab occasu india extra gangen.

Sinapis is. penul. pro. fœmi. generis: ꝛ hoc sinapi inde clinabile/herba seu semen qđ prosilit cum tanta acrimonia vt lachrymas ciat comedenti. Jd aũt tritũ admixto musto ac melle ac vuapassa: necnõ defruti paululũ cõfectionẽ gustu suauẽ efficit: nec decrescit si adũcias cynnama ꝛ cariophales. Col. Hoc sinape declinat. Ait enim: Sinape atq; coriandrum vti sata sunt sua sede imota permanent. Plau. in pseu. genere fœlus est. Terẽ scelerata sinapis cũ illis. Vacer. Inter eas quas Pythagoras laudauerat herbas: asseritur primã laudẽ tribuisse sinapi.

Sinapiũ a sinapi: sicut ab allio alliatũ. Quidã tamen p y scribunt/sed male.

Sindon/velũ subtilissimũ: vt in euangelio. Et inuoluit eum in sindone munda.

Sine prepositio semp separatiua ꝛ significat absq; vt Sine cerere ꝛ baccho friget venus. Est ꝛ imperatiuum verbi sino is. vt Sine videamus an veniat helias ad deponendũ eum.

Sino is. siui situ/permitto. Var. Sine is ad pubertatis annos perueniat. Huius compositũ est Desino/qđ est cesso/termino.

Sinope es. pe. pro. vrbs ponti. Val. Flac. li. v. Assyrios cõplexa sirus stat opima sinope. Hãc Hulesũ cõdiderũt: cuius potentia magna fuit: q̃ classe cõparata mari qđ intra Cyaneas est imperauit: ędificia in vrbe magnifice extruera gymnasiũ ꝛ fori ꝛ porticus ꝛ tẽpla splẽdida. Hic Diogenes cynicus ꝛ Timotheus ꝛ patrion ꝛ Diphilus Comicus orti sunt. Est ꝛ sinope nomen regis numidarũ.

Sinopis idis. color quidaꝫ natiuus seu rubrica dicit: q̃ primo apud Sinopẽ inuenta est. Victru. lib. vũ. eaꝫ rubricã sin opicã appellauit. de qua Stra. lib. xũ. sic scribit: In capadocia nascit ea q̃ sinopica rubrica dicit omniũ optima q̃ cũ Iberica decertat. Idcirco sinopica appellat qꝫ eã mercatores eo deferebãt prꝰ q̃ ephesiorũ emporiũ tam celebre esset.

Sinus us. pe. cor. dicit illa pars quę est intra pectoris brachiorũq; complexũ. hinc sinus vestiuꝫ appellati sunt: quales erãt tunicę romanorꝫ ꝛ laxitas illa supra cincturã. Virg. Sinus collecta fluctes. Per translationẽ Sinus vocant littora curua ad similitudinẽ sinus ꝛ quasi brachijs mare amplectentia. Greci κολπον vocant: a quo curuitas ipsa sinuatio dicit. ꝛ Sinuatim p sinꝰ. Aliq̃ sinꝰ dr cõcauitas oculorũ. s. palpebre vbi lachrymarũ cõceptacula sunt ꝓpter quandam similitudinẽ. Virgi. lib. iiij. Sic effata sinum lachrymis impleuit obortis. Aliq̃ ponit ꝓ quacunq; re fluẽte ob lętitiã atq; capacitatem. Juue. Fata regunt hoies fatũ est in partiꝰ illis. Quas sinꝰ abscõdit. Vnde ꝛ retia sinꝰ vocant. Idem: Impleuitq; sinus. Aliq̃ ponit ꝓ velo quod ventis flãtibus curuatur/ꝛ sinũ facit. Idem. Totos pãde sinus. Et sinꝰ in sacra scriptura locus est in quo abrahã cum sanctis patribus vsq; ad christi aduentũ perstitit.

Sinuosus a. um. qđ habet multos sinus vt mare sinuosum: vela sinuosa q̃ sinꝰ. i. curuationes faciũt. Claud. li. j. de rap. Sinuosa draconũ mẽbra regẽs. i. nodosa.

Sinuo as. curuo/in sinus flecto Virgi. lib. ũ. Sinuatq; immensa volumine terga. i. in sinus flectit. Oui. li. ij. meta. Tremulę sinuant flumine vestes: i. formantur ruganꝫ: vel in sinus colligũtur. Clau. lib. j. Ceperat ꝛ vitreis sũmo iam margine teri Oceanũ sinuare vadis. i. nodosum facere. Hinc componit Insinuo/qđ proprie significat coniungo ꝛ quasi in sinũ pono/immitto/influo. Justi. Cui se celeriter officij comitate ꝛ obsequẽdi gratia insinuauit. Lactan. lib. iiij. Descendens itaq; de cęlo sanctus ille spiritus dei sanctã virginem cuius vtero se insinuare elegit. i. imittere. Idẽ in eodem. Item surdorũ patefactis auribus insinuabat auditũ. Plaut. in cis. Obsecro quo is homo insinuauit pacto se ad te? id est introduxit. Et insinuare est ostendere. Viero. ad Rusticũ: Totũ qđ insinuare tibi cupio. Et in prologo Hester. Volẽtes septuaginta interpretũ ordinẽ per hoc insinuare studioso lectori. Similiter insinuare dicimus non aperte ꝛ simpliciter rem exponere/sed latenter vel caute in animum audientis veluti in sinũ qđ volumus mittere ꝛ ingredi facere. Cice. Pu. Figulo. Nam ꝛ cõplector eius familiarissimos qui me admodũ diligunt/multumq; mecum sunt: ꝛ in ipsius consuetudinem quam adhuc meus pudor mihi clausit insinuabo. Hinc insinuatio occulta ingressio: quę ẽ exordij pars qua artificiose dissimulanter surrepimus animis iudicuꝫ in causa non satis fauorabili. Idem ad heren. Ergo si fidem factam putabimus/insinuabimus ad causam. i. per sinũ locũ dicẽdi quem sumpsimus occulte ingrediemur. Sic insinuatus sumitur ꝓ conciliato in amicitiam non rectã/sed per quosdã sinus ꝛ quasi diuerticula intrat in amicitiã latenter.

Sinus us. ꝛ sinũ penul. pro. genus vasis: sicut galeola. Plau. in cur. Hic cum vino sinus fertur. Var. Ubi erat vinũ positũ in mensa/aut galeola/aut sinu. Virgi. Sinũ lactis ꝛc. Quidã accipiũt ꝓ flasco.

Sinuessa/ciuitas mediterranea Cũpanię vino satꝫ abũdans quod sinuessanuꝫ dicit. De hac Liui. lib. x. In saltu vestino Falernũ cõtingente agrũ. Sinope dicitur greca vrbs fuisse. Sinuessa deinde a romanis colonis appellata. Stra. li. v. Sinuessa in setino sita est sinu: a quo nomẽ vẽdicat: ei, prime calide sunt balneę ad ęgritudines qualdã accõmodatissime.

Singulus a. um. quasi sine angulo: qꝫ ea quę vnica sunt nequeant constituere angulum. Dicunt aũt singuli vnusquisq; per se: hoc est separatim ab alijs. Plau. Et ad singulũ video vestigiũ. Aug. lib. xiij. de ci. dei. dixit: Singulus quisq; homo: vt in sermone vna littera: ita quasi elementũ est ciuitatis ꝛ regni quãtalibꝫ terrarũ occupatione latissimi.

Singulare/qđ est vnicum excellens: ꝛ tam in malum q̃ in bonũ sumitur. Cice. pro Silla. De singulari immanitate ꝛ crudelitate prędituꝫ.

Singulatim/multi separatim ꝛ vnũqõq; per se. Cecil. Primũ malo publicos singulatim gratias agere.

Singillatim a singulo/idem qđ singulatim. Lucil. Singillatim vnusquisq; nostrũ mouetur. Sue. in Augu. Atq; etiã singillatim e certo genere hominũ libẽtes ac pro facultate quisq; pecunias contulerunt. Horat. lib. Ser. per syncopẽ/dixit: Ut veni coram singillatim pauca locutus. Verius legit singulatim.

Singulariter/vnice/excellenter.

Sinistra/manꝰ leua: a sino is/qꝫ gerere nos dextra manu quę aptior est/sinat. Sinistrũ aũt quãtũ ad augu/ria pertinet/significat prosperũ/qꝫ nos agere aliquid sinat. Aliq̃ dicit aduersum/noxiũ. Virgi. li. j. geor. Arboribusq; satisq; notus pecoriq; sinister.

Sinistro/sum aduerbium/significat ꝛ sus sinistrã partẽ

Siphones penul. produ. cãales tibię fistule: per quas vrgente spiritu aqua vel alius liquor emittit: a sono vocis dicti ꝛ si si. Unde illud Juue. Effigiẽq; deę longis siphonib⁹ implẽt. Pli. lib. ij. De aqua in sũma iuga erũpẽte quo spiritu acta ꝛ pondere terrę pressa siphonũ mõ emittat. Tales sunt i fontib⁹ manu fabre factis in quibus sunt hmõi lingulę plures ꝓminẽtes ꝛ aquas plurifariã euomẽtes. Pli. ad apollinarẽ. In hoc fonte crater circa siphonculi plures miscẽt iucũdissimũ murmur. Est aũt siphonculus diminutiũ a siphone: ꝛ accipit ꝓ exigua fistula ex ęre vel marmore alia ve materia ex qua aqua exilit e fonte.

Siphnos/insula in mari egeo in qua auri ⁊ argenti fodine erant. vt Herodo. ait.

Sipo as. spargo. Hinc fiūt cōposita Dissipo/qō est destruo. Cice. Marcel. Habem⁹ etiā rationē rei familiaris tuę quā dissipari volumus. Aliquādo dissipare est dispergere/diuulgare. Col. li. ij. Commosq; quos ad versurā plerūq; tractę faciūt/crates dissipabim⁹. Insipo/injicio/intus iacio. Cato. de re rusti. Pultes panicā sic coquito/libzā alice in aquā indito vti bene madeat id infundito in alueū paruz eo casei recentis p. iij. mellis p. v. ouū vnū omnia vna permisceto: bene ita insipito in aulā nouā. Obsipo: de quo alibi.

Sipontum/vbs Apulię iuxta garganū montē a Diomede ędificata/quę ⁊ sipus ⁊ a grecis ob multitudinem sepiaz q̄ ibi capiunt Sepius sepiūtis oz. Hinc Sipontinus a siponto ⁊ sepiūtinus a sepiūte.

Siquidē habet accētū in antepenul. Componiturq; ex si ⁊ qdē: Cuius si per se p̄oducatur/ibiq; correpta sit: nec significationē partiū habeat ex quibus componitur. Significat enim nā seu: quoniā. Cice. Dolobelle. Catulo: baijs nr̄is: siq̄dē vt scribis salubzes repēte facte sunt. Ponitur ⁊ pro si certe dubitatiua coniūctione. Asinius. Cice. Nam ⁊ robur ⁊ soboles militum interūt: siquidē quę nunciātur vera sunt. Col. in p̄fatione. Accedit huc q̄ ille quem nos perfectum esse volumus agricolā: si quidez artis cōsūmate sit id est si vere. Quidem duplā esse putant: sed vnā dictionē ostendit Ouidi. Qui in eodem significato vtitur p̄ima breui: q̄ non accideret nisi esset composita. Quę mihi ventura est si quidem ventura senect⁹. Cum desit numeris ipsa iuuenta suis. ¶ Valla quo q; sic legit: sed duas particulas censet: vera autem lectio est si qua est.

Siquis alius/elocutio ornata: vt cum dicimus: Varro doctus est siq̄s alius: hoc est p̄ouꝝ quispiā alius doctus reperiri potest. Suc. in Claudio. Siquem aliū ⁊ se liberum esse.

Siren ⁊ sirena monstrū maris ab εἴρειν q̄ connectere vel retinere significat: vel a σειρα catena: eo q̄ libidinis vinculū sirenes fuerint. Sunt ⁊ qui hoc nomē ab σύρω traho deducant. Cāñ fit vt quidā per i latinum quidā per ypsilon scribant. Hiero. in p̄logo Josue. Et nos ad patriā festinantes mortiferos sirenarum cantus surda debemus aure transire. Fuerūt autem Sirenes/Acheloi ⁊ Calliopes filię ore ⁊ pubetenus virgines: reliqua parte corporis pisces siculum littus incolentes: quarū nomina fuerunt parthenope lygia ⁊ leucosia.

Sirius/stella in ore leonis perniciosa. Continet eñ canis decemocto stellas. Luc. lib. r. Rapidus qua sirius ignes exerit. Sta. lib. j. syl. Nec calido latrauit sirius astro: ductū nomē ἀπο τοῦ σειρεῖν hoc q̄ pestū p̄cipue canes faciunt: quo tēpore plerūq; in rabiem cōuertūtur. Vel ἀπο τοῦ σειροειν: q̄ est arefacio: q̄ tunc maxima siccitas est omnibus ac fontib⁹ deficientibus. Vel dicit sirius a lōgo tractu quoniā magnitudine sua triū signoꝝ spatiū occupare videtur. Hęc annis omnibus: vt inquit Ser. oritur circa viij. kal. Julij noster Suidas σειριον ϗαλοῦμλε πλοϝ μᾶλλον αἰπαθῶϝ. Et subdit solē sirium dici: ⁊ omnia astra nominari siria σειριον γὰϝ κυρα ὁ τε δε καὶ γὰϝ ἡλιοειδυκοσ δε παρὰ τα ἀστρα σειρια λεγει etiam ex auctoritate eliani dicit q̄ sol dici potest sirsiros ⁊ siri⁹ sirij καὶ σιρσειροσ ὁ ἡλιοσ οἱ δε καὶ σειροσ.

Siri defossiones terre in modū puteoꝝ vbi transmarine p̄ouincię loco horreoꝝ frumēta defossa seruant: vt Col. lib. j. ⁊ Varro de re rusti. scribunt.

Sirpi iunci fragiles palustresq; sunt: nec in fruticū vepiū ve aut caulū siue herbarū genere numerantur. Et his tegunt domus ⁊ tegetes fiunt his velificāt in pado nautici: ⁊ dicunt storeę. Dona. Sirpus sine nodo ⁊ lenis iunci species palustris res. Hinc factū est p̄ouerbiū. Modū in sirpo quęris: de his qui in reb⁹ claris atq; apertis difficultatē faciūt. Hiero. ad Pāma. Qui inimicus est etiā in sirpo nodū quęrit. Sirpi etiā dicunt nodosa poemnta ⁊ implicata instar vimināū capolatim sirpata vt enodari nō possint. Gel. lib. xj. Quę greci enigmata/latini sirpos appellauerunt. Tales etiā a grecis itidē Gryphi vocitant.

Sirpo as. vincio/ligo/necto/implico a sirpis dictum.

Sirpea/qui virgis sirpat: hoc est colligādo implicatur in qua stercus/aliud ve simile vehit iumētis. Ouid. In plaustro sirpea lata fuit. Cato. Crates sesternarias vimine cōtextas appellat sirpeas. Sirpea/simulachza vocat. Ouid. li. v. fast. Pro vimineis argeis. sirpea dolia quassa.

Sirpicula/falces quibus in sirpandis: hoc est ligandis vineis vtimur ad amputanda superflua ligamentoꝝ Var. Falces dicunt vineatice opus esse ser: sirpiculę quinq;. Hę etiā dicunt sirparię falces.

Sirpiculū/canistrū vel q̄ de spinis confectū est vel q̄ verius videtur a sirpando.

Sisamus teste Homero/fuit vbs Paphlagonię.

Siser/herba cuius radicē olim nobilitauit Tiberi⁹ flauitas eā omnibus annis a germania.

Sisapo penul. cor. locus in hispania vbi miniū celeberrimū nascebatur. Unde ⁊ sisaponensis regio. Plini. lib. xxxij. Celeberrimū miniū ex sisaponensi regione berbica minario metallo.

Sisyphus penul. cor. re. fuit groli filius qui ob latrocinia a Theseo fertur occisus: ⁊ hac pena apud inferos afficit: vt grande saxum supza montez portare coactus: cum ad apicem deduxerit/cōtinuo ad ima relaxetur. Unde Ouid. lib. xiij. meta. Aut petis aut vrges rediturū sisyphe saxum.

Sisto is. siſti supinū non habet/significat stare facio seu retineo: vt siste gradum/siste lachrymas. Pli. Sanguis p̄fluuiū sistit herbę peonię semē rubzū. Quandoq; sistere significat p̄sentare: ⁊ quasi ꝑsentiā corporis exhibere/cōparere. Dicit ab eo q̄ eo nō tm cōparere quis debet/sed etiā manere. Cice. ad atticū: Des operā id quod mihi affirmasti: vt te ante Calē. Januarias vbicūq; erimus sistas. Idem: Quas fact⁹ est alter sistendi: vt si ille non reuertisset moriendū esset sibi. Quandoq; est confirmare/corroborare: vt Romā magno turbante tumultu sistet eques. Sto tamen steti statū facit. Unde stator non autē a sisto: vt quidā putarunt: cum teste Priscia. nullū habeat supinū: nec vllū vocabulū a sisto profectū legam⁹. Ma si supinū haberet non statū/sed stitum esset: quoniam eius p̄teritū non steti est: vt Priscia. quosdam velle dicit: neq; statui vt ipse sentit: quoniā tunc statutū supinū faceret/sed stiti est: si Gellio credimus ita dicenti. In libzo vetere. M. Catonis qui inscribit cōtra Tiberiū exulem scriptū quidem sic erat. Quid si vadimoniū capite obuoluto stitisses? Recte ille stitisset scripsit sed falsi ⁊ audaces emendatores exempros per libzos steterisse fecerūt tanq; stitisses vanus ⁊ nihili verbū esset ḋn̄ pot⁹ ipi neq; ⁊ nihili sunt qui ignorant stitisse dictū a Catone: quoniā sisteretur vadimoniū/non staretur. Igitur cum supinū huius verbi si habet conueniat esse stitum non statum iā cōstat statoz a statū: nō a stitū esse formatū: p̄terea cū nullū vocabulū a sisti descendat: multa vo a sto nemini dubiū esse debet/quin sisto supino careat. Hinc eñ stabilis/stabilio/stellę/staturus ⁊ multa alia. Nec quia Romulus orauerit Jouem vt suoꝝ fugā sisteret: ⁊ statoꝝ Jouī templū vouerit: idcirco a sisto stator est. Non enim dicit Liuius ꝓpterea q̄ Romul⁹

precatus est Iouē vt suos sisteret: inde iouē sistorem appellatū: nec Romulus iouem statorem appellatu rum si suos sisteret: sed ait: Hic ego tibi templū sta/tori Ioui. i. qui es statoꝛ propria virtute stans: ⁊ reꝛ stabilitoꝛ tanꝯ stabilitoꝛi nostro futuro tēplū qō mo numentū sit posteris tua ꝓsentia ꝓseruata esse vbeꝫ voueo. Nam ꝙ Romulus dixit fugā fgā siste: non sic accipiendum est ꝙ precatus sit iouem: vt suos so/lum sisteret (hoc eīn ridiculū foꝛet) sed vt sic sisteret: vt in sabinos ipugnātes ac insecātes starent: illisq; resisterēt. Qō Liuius eodē loco tāgit/cum ait. Hec precatus velut si sensisset auditas preces hic inqt ro manis Iuppiter optimus maxim⁹ resiste re tet atq; ite/rare pugnā iubet. Resistere romani tanꝯ celesti vo/ce iussi. Hoc etiā Cice. lib. j. inuec. ꝓprie posuit: Tu iuppiter qui ipse rebus quibus hec vbs condita au spicijs a Romulo es cōstitutus: quē statoꝛē huius vr bis atq; imperij vere noīamus: hunc ⁊ huius socios a tuis aris/ceteriscq; tēplis ac tectis vbis a mgnibus a vita foꝛtunisq; ciuiū omniū arcebis. Et lib. iij. de fi ni. Ad seruandū genus humanū natura incitanſ atq; etiā iouez tū op timū maxim̄ū dicimus: cūq; eū salu tarē hospitalē statoꝛē hoc intelligi volumus salutem hominū in eius esse tutela. Et his cōstat Iouē cogno minatū statoꝛē fuisse nō a sistēdo: vt Valla dixit: sed a standō: quia cum stare solus putareſ aduersus tē/plo sibi dicato tanꝯ vbis Romę romanisq; populi stabilitoꝛ: vt ibi pro tutela romanoꝝ veneratus sta/ret hospitalis/eo ꝙ romanos aduersus sabinos sta/re fecisse crederēſ. Quod ⁊ pater meus Aug. lib. iij. de ciuitate dei. paucis verbis complexus est dicēs: Hic tamē Romulus de suoꝝ virtute desperans/io/nem oꝛauit vt starent: atq; ille hac occasione nomen statoꝛis inuenit. Nec mirū si a sto statoꝛ sit: quoniaꝫ stare est virozū foꝛtiter pugnantiū: vt apud Plau. in am. Si in fugā se tū nemo cōuertit: nec recedit loco quin statim rem gerat animā omittunt ꝓius q̄ loco demigrent: quisq; vt ſtetterat iacet obtinetq; oꝛdinē. A sisto fiūt cōposita Absisto/assisto/ qō est ꝓsentem me exhibeo siue cozā me firmo. Teren. in adel. Accede huc parmeno nimiū isthoc abisti. Hic ꝓpter hāc assiste. Virgil. Ac libię citus astitit oꝛis. i. ꝓsentauit. Cōsisto/circūsisto/desisto/existo/insisto/obsisto/persi/sto/duro pseuero. Apul. Cum me rogassent an in ꝓ/posito perstiterē. Præsisto/ antesisto/resisto.

Sistrū/muſcū instrumentū: hoc est coꝛnu recuruū pecu liare egyptioꝝ quo/vtūtur in isidis sacris argutū et sonoꝝ dum percuteretur. Ouid. Per tua sistra/pre/coꝛ per anubidis oꝛa verendi. Apul. Ereis et argen/teis ⁊ aureis sistris argutum tinnitū constrepentes. Mar. Si q̄s plozato: collo tibi vernula pēdet: Hec quatiat tenera garrula sistra manu. Hoc tamē instru mentum apud egyptios vicem tubę exhibebat. Vir gilius: Patrio vocat agmina sistro. Inde a martiale dicitur Sistrata tuba.

Sitaces/auis quę alio noīe psitacus ⁊ papagallus dici tur. Pli. India auē hāc mittit sitacen/vocant viridē toto coꝛpoꝛe: toꝛque tēn miniato in ceruice distinctā.

Sitarchia/vas repositoꝛiū siue sace⁹ vel pera in qua po ni consueuit cibus. σιτος enim cibus. Hiero. libꝛo. j. Regū. Panis defecit in sitarchijs nostris ⁊ sportu/lam non habemus.

Sitometra/mensura frumenti ad largiendū.

Sitonia/regio littoralis macedonię versus Thermo/pontū: in qua mōs est sithon niuosus. Virgi. Sitho niasq; niues hyemis subeam⁹ aquosę. Hoc etiā no/mine dicta fuit Thracia: vtinqt Bel. lib. v. Vnde spi rat aquiloꝛ: quoniā ad septentrionē exposita. Ouidi. Et sithonio aquiloni.

Sitis/ꝓprie bibendi appetitus. Per translationē po nitur ꝓo nimia auiditate cuiusq; rei. Plancus. Cu/pio te amplecti: neq; aliter sitim iamdiu conceptā se dare possum. Hinc sitio is. Justi. Satiare inquit san guine quē sitisti. Huius diminutiuū est Siticula.

Siticulosus/qui semper sitit. Inde Hoꝛa. Siticulosaq; vocat Apuliam.

Sitibundus/abunde sitiens.

Situla/cista qua populi suffragia in creandis magistra tibus/legibusq; ferendis colligebātur. Plau. in cas. Sortitia illa in situla. Situla etiā vas ad hauriendā aquā acōmodū ꝙ aquā sitiat. Idem: Si hanc situlā accepero/omnē illi puteo animā intertraxero. Hui⁹ diminutiuū est Sitella. Cice. ꝓ Cozne. Hecq ma/ius est legere codicē cum intercedaſ q̄ sitellaq; ipsam cum ipso intercessoꝛe deferre.

Situs a. um. positus. Et sitū est quicquid loco suo posi tum non euertit. Teren. in adel. In quo nostrę spes opesq; omnes sitę erant.

Situs us. lanugo ex humoꝛe creata que sit in locis sole carentibus. Dona. exponēs illud Virgi. li. vij. Sed te victa situ/sic scribit: Situs est coꝛruptio ex humo re ⁊ diuturnitate ꝓtracta qua deteꝛioꝛes fiūt species vno loco ⁊ ꝓlixo tēpoꝛe cōstitutę. Victoꝛ. situ quasi quę senio esset/⁊ nihil agēdo coꝛrupta. Solet autē in locis situlentis odoꝛ quidā teter ⁊ aspernabilis olfa/ctantiū nares offendere/qui ⁊ ipse situs dicit. Plin. li. xxj. Pessimū esse crocū qō situ redolet. Sedet etiā situs in vultu/capite/totoq; coꝛpoꝛe ⁊ habitu: pręser tim inopū qualem Luc. describit: Fgda situ macies. Hunc etiā pedoꝛē dicimus. Col. lib. v. Vitibus situ dedit. Jā vo muscus qui moꝛe cōpedis cura vitiū ⁊ vincta cōprimit situq; ⁊ veterno macerat: ferro di/stringendus ⁊ eradendus est. Præterea situs dicit loci qualitas: vt de situ syracusarū. Virgil. lib. j. geoꝛ. Et segnē patiere situ duresscere campū. i. sicut stat.

S Ante ꝏ

Smaragdus/gēma qua oculoꝝ acies recreaſ quo nihil viridius. Hinc smaragdinus a. um. pe. coꝛ. Suidas. σμαραγδοσ θηλυκωσ λεγεται εστι δε ειδοσ λιθου πολυτιμοι ελεγχοσ δε βεβαιοτητοσ θεοσεβειασ και λοιπα.

Smigma tis. dicit omne illud qō purgat: ab σμηχω purgo/abstergo. Et est generale nomē quo medica/mentū omne significaſ: qō valet ad emaculādā faciē ⁊ abstergenda coꝛpoꝛum dehonestamēta. Hiero. in Dañ. Afferte mihi oleū ⁊ smigmata.

Smigtic⁹ a. um: Ut ius Smigtica efficatia smigmat⁊.

Smilax/arboꝛ quā latini taxum vocant. Est ⁊ gen⁹ her bę hedere similis densis geniculatę caulibus ipinosę fruticosę ramis folio herbaceo floꝛe candido olente liliū. Oui. li. iiij. me. Et crocon in paruos versum cū smilace flozes. Sunt qui smilacem antophoꝛum vo cant quasi seipsum ferentē. Hinc Smilaceus a. um. quod est factū ex smilace.

Smyrna/vbs in minoꝛi asia: quā fluuius Meles circū fluit. Hanc Theseus Thessalus in memoriā vꝛoris suę quę smyrna vocabaſ/extruxit. Ex hac Homerum oꝛtum habuisse quidā existimant.

S Ante ø

Soanes populi Asię caucasi extreima obtinentes: sicut Strabo refert. lib. xj. Qui ducēta hominū milia co/gunt exercitum.

Soboles/successi oꝛis oleſcendo. i. creſcendo dicta.

Sobrius/dicit homo sane mentis: quasi separatus ab ebꝛio. Teren. in an. Tu pol homo non es sobrius.

Sobrini/duarum plurium ve soꝛoꝛum filij quasi soꝛoꝛi/ni Patrueles patruoꝛum filij: id est duoꝝ aut pluriū fratrum filij.

Socer vxoris meę pat. Socrus vxoris meę mater. Socer magnus/vxoris meę auus/qui ⁊ prosocer dicitur ⁊ ego sum illius progener. Et auus meus socer magnus est vxoris meę:illa illi pronurus. Socer autē ⁊ socrus dicunt:q; sibi generū associent. ⁊ socer fiunt cōsocer/prosocer ⁊ adsocer. Cōsoceros vocāt quorū filij inter se matrimonio copulati sunt. Verbi gratia Ego illi cōsocer sum:⁊ ille mihi cōsocer est: cui⁹ filio filia mea nupsit. Prosocer ⁊ absocer eodē modo dicuntur quo proauus ⁊ abauus.

Socus per simplex c fuit vir Troianus animo ⁊ corporis dignitate generosus.

Soccus per duplex cc. genus calceamenti a sacco deductum nomē:ad cuius similitudinē erat factū /ita q; ligatū super pedē plicas multas per totū effundebat: qō non tm̄ comedorū erat: vt apud Hora. Nunc socci cepe pedē/sed etiam mulierū. Hiero. ad Saluinā: Quę pullā tunicā/nigrosq; calceolos candidę vestis ⁊ aurati socci depositione sumpsisti. Sueto. de Cal. Sepe gēmatas depictasq; penulas manulcat⁹ ⁊ armillatus in publicū processit:aliquādo sericat⁹ ⁊ cycladatus ac modo in crepidis ⁊ cothurnis:mō in spiculatoria caliga:nonnunq̄ socco muliebri.

Socculus/paru⁹ soccus. Sue. in Vitel. Pro maximo munere a Messalina petijt vt sibi pedes pręberet ex calciandos detractumq; socculū dextrū inter togam tunicasq; gestauit.

Socius dicit q̄ sit eiusdē sortis: vel q̄ secet. i. diuidat laborem alterius: vel q̄ eū in re laboriosa sequat: vl a socco qui calceus est vtriq; pedi aptus: quoniā socius se amico cū modū in vtraq; fortuna prębeat. Sunt autē socij qui pari cōsilio ⁊ auctoritate rem simul agrediūtur. Et qui in re seria ⁊ laboriosa aliquorū pares sunt. Vnde socij populi romani dicebant:ita cū his fedare cōiūcti: vt paucis ac belli particips cēnt: q̄uis plus sit socius q̄ particeps. Comites qui consulēdo operā ve p̄stando subsequūtur: ⁊ ꝓprie in itinere qui non sua causa iter capiūt:sed vt aliū prosequātur. Cęsar cum sevictorie pompei comitē esse mallet q̄ socij cęsaris. Et generaliter quicūq; aliquē sequit̄: comes appellat̄. Cice. Est gloria cm̄ sequit̄ honestatē: sicut vmbra corpus. Sodales in rebus leuioribus ⁊ fere in cōiuijs dicunt:quasi simul edales: vel q̄ vna sederēt ⁊ essent simul in mēsa: vel q̄ ex suo datis vesci solerēt: vl q̄ inter se suaderent qđ vtile esset. Quintil. Et tēpestiua cōiuia ⁊ pigiles locos aduocata sodaliū turba solut⁹ atq; affluens agerē. Caius: Sodales sunt q̄ eiusdē collegij sunt. Cum eo sentire videt apud Cice. Antonius: q̄ Mordanū quęstorē suū appellat sodalē.

Socialis ⁊ hoc sociale/qđ est sociorū. Vñ Sociale bellum qđ cum socijs gestū est: hoc dictū est Marsicū: quoniā a Marsis rebellandi susciatū fuerat initiū. Sociale autem:quia omne latius picenum ⁊ etruria omnis atq; Campania:postremo italia cōtra romā consurrexerunt.

Societas q̄s participatio. Liui. Infida regni societas.

Socienus dicebat socius. Plau. Ybo intro atq; illi socieno tuo iam interstringā gulā.

Socio as. iungo quasi sociū socio appono. Col. lib. iiij. Et si quis cum sciētia sociauerit diligentiā. Eius cōposita sunt Associo/consocio eiusdē significatiōis cū primitiuo. Lactā. lib. vij. Licet anima ⁊ corpus consociata sint. Dissocio/deiūgo: sicut dissuadeo/dehortor. Mam dis interdū non diuersitatē/sed diuisionē facit: sicut dissimilitudo/dispar ⁊ hmōi. Cice. Quorū dissimilitudo dissociat amicitiā.

Socordia. vide in dictione socors.

Socrates penul. cor. philosophus athenienſis vnus omniū sapientissimus iudicatus: qui philosophiā naturalem in moralem transtulit. Suidas. σοκρατης σωφρονισκου λιθοξο ου και μητροσ φαιναρετησ μαιασ προτερον γερο μενοσ λιθοξοοσωσ τε και φασιν αυτου εργον εἰναι σαθηνησιν εν Δελυ μεναισ χαριτασ εἰτα φιλοσοφησασ Διαλογοισαι αναξαγορου του κλαζομενιου. Hic q̄bilitatē in omni vita seruauit: vt idem semper vultus/eademq; frons/siue prosperis/siue aduersis rebus exiterit vsq; ad extremū. Plini. lib. vij. Ferunt Socratē clarū sapientia eodem semq; visum vultu/nec aut hilari magis aut turbato. Habuit duas vxores Xātippē ⁊ Mironē vno tpe. Quę cum crebro inter se iurgarent:⁊ ille eas esset solit⁹ deridere/q̄ propter sędissimū hominē simis naribꝰ recalua fronte/pilosis humeris/repandis cruribus disceptarent nouissime verterunt in eū impetū:⁊ male mulctatū fugientēq; diu persecutę sunt. Quondā cū infinita conuicia ex superiori loco ingerenti xantippę restitisset aqua perfusus immunda nihil ampliꝰ respondit q̄ capite terso. Sciebā inquit futurū/ vt post ista tonitrua imber subsequerē:interrogauit Alcibiades cur mulierē tā acerbā domo nō exigeret: Quoniam inquit Socrates cum illā domi talem perpetior/insuesco ⁊ exerceor/quo foris petulantē iniuriam facilius ferā. Item dicenti Alcibiade intolerandam esse xantippes maledicentiā. Tu inquit nonne toleras anseres clamore pstrepantes? Illo annuēte quoniam mihi oua ⁊ pullos pariūt. Et mihi ait xantippe filios gignit. Pater Socratis fuit Sophronisc⁹ lapidarius:mater phenareta obstetrix. Qui in paupertate beatissimus amicis olim audientibus Emisem pallū si nūmos haberē neminē popposcit:omnes admonuit:a quo acciperet ambiguus fuit. Hic audit or fuit Anaxagorę ⁊ Damonis:postea ad Archelaū physicum se contulit. Qui animaduertens naturalis speculationis fructū nullū esse:inuenit primus ethicen. i. moralem philosophiā ad quem transiens ferē dixisse:quę supra nos nihil ad nos. Auctor est Xenophon Socratē n unq̄ de natura rerum neq; de sublimioribus rebus disputasse:cum ea sint supra captū hominū. Ex socratis varijs in omnē partem diffusis disputationibus plures fluxere discipuli. Et cum aliꝰ aliud appręhēderet:proseminate sunt/quasi familię dissentientes inter se:cum tamē omnes se philosophi socraticos ⁊ dici vellent ⁊ esse arbitrarent. Primus ab ipso Socrate Plato:a Platone Aristoteles ⁊ renocrates. Deinde ab antisthene qui patientiā ⁊ duriciam in socratico sermone maxime/adamarat. Cynica. Cum ab aristipppo quem maxime voluptarie disputationes delectarunt Cyrenaica philosophia manauerunt: fuerunt etiā alia genera philosophorū: vt Eretricorū/ Megaricorum/ Pyrrhonior: qui se socraticos esse dicerent. Vnde philosophoꝝ fons Socrates appellatus est.

Sodalis. Vide in dictione socius. Hinc sodalitas ⁊ sodalitiū quę significant collegiū multorū seu cōiuiū. Cice. Sodalitates me quęstore sunt institutę. Idem in arte veteri. Venit in ędes quasdā in quibus sodalitiū erat futurū eodē die.

Sodes quidā aduerbiū p̄cationē vel exhortationem denotans arbitrantur. Priscia. putat verbū. Sit enim quedā verba quę in vsu deficiunt personis: vt cedo/sodes/salue/aue/furis/insit/inquā/fozet/flo. Dictum sodes/pro si audes: vt sis ꝓ si vis:illico/pro loco.

Sodoma ę. Sodomū ⁊ Sodoma oꝝ. plurali tm̄/oppidum fuit iudeę. de quo legit̄ in Hen. Anteq; subuerteret dn̄s sodomā ⁊ gomorrā. Et itez: Habitauit in sodomis. Solin⁹ de situ iudeę. Ibi duo oppida: vnū Sodomū: alterū gomorꝝ. Hinc sodomite dicti sunt sodomorū incolę.

Sodomito'as.pe.pro.verbū obscenū. Li.lib.j.of. La/trocinari/fraudare/adulterare/sodomitare turpe est sed dicit nō obscene.

Sogdiana/puincia a sq̄ q̄ vt li.vj. scribit Ptolemeus a septētriōe parte Scythię terminat. ab oriēte secis: a meridie occasu bactriana. In ea sūt vrbes Oriana/Maruca z alexādria: quā vt Solinus ait: Alexāder tertiā cōdidit ad cōtestandos itineris sui terminos.

Solus a solon/qđ oscoꝝ lingua totū significat. Nā qui vnus est/totus est. Hinc solitudo q̄ z solitas a veteribus dicebat. Sciendū q̄ solus z vnus pro solus more superlatiuoꝝ genitiuū regūt vt solus vel vnus omniū accipenser squāmis ad os versis cōtra aquas natando meat: inquit Pliū. Item dicimus solus vel vnus ex omnibus vel inter omnes. Et cū singularitatem significet/inuenit tamē pluraliter. Ter. in adel. Sole sumus. Quādoq̄ solus dicitur desertus. Virgi. lib.iij. geor. Heu male tum libyę solis errat in aruis. Teren. Venit meditatus alicunde ex solo loco. Idē: Nonne hunc abijci oportet in solas terras? Facitq̄ genitiū solius: z soli sole soli. Terē. in eu. Hi bi sole ridiculo fuit.

Solitarius a.um. vt Solitarius qui solus viuit. Hinc solitarius piscis z solitaria vita.

Soliloquus pe.coz. qui solus loquit. Et soliloquiuꝝ qđ per nos cōtemplando loqui solemus.

Soliuagus peñ.coz. qui solus vagat. Aug. lib.xij. de ciuitate dei. Nam cum animātes alīs solitarias z quodammodo soliuagas. i. q̄ solitudinē magis appetāt: sicuti sunt aquile/milui/leones/lupi.

Solennis z hoc solenne per duplex nn. qđ omnibus annis p̄stare debet: compositū nomen ex solo z anno Vale. mari. Maiores statas /solēnesq̄ cerimonias pōtificū scientia bene gerendarū rerū auctoritate tē. Hinc solēnitas.

Solenniū solennij z solennia solennioꝝ/festa q̄ singulis annis certo tēpore fiunt.

Soliferreū/genus teli appellatū/quasi totum ferreū. Nam solū significat totū z solidū.

Solitaurilia/imolatio triū hostiarū erat diuersi generis/tauri/arietis z verris: quia oēs solidi integriq̄ corporis sint. Pli.li.viij. Si potiatur marti solitaurilibus piaculū fieri. Hoc sacrificiū censores: vt scribit Asco. vrbem completo quinquennio lustrantes de sue/oue/tauro/faciebant.

Solū dicitur omne qđ sustinet: z vnicuiq̄ rei subiacet: vbi aliquid fundari potest. Unde aq̄ superficies dicitur solū: quia nauiū fundamentū est. Virgi. lib.v. Subtrahiturq̄ solū. Celeste stellarū solū est. Quidā. Astra tenent celeste solū. Ennius ꝓ sola terraꝝ plurali numero dixit: Aer etiā solū dicit: quia auiū sustētaculum. Hinc solū pro loco seu sedili ponit. Itē pro terra/q̄ hominū z animaliū fundamentū sit. Col. lib. ij. Maꝝ qđ sicco solo ingestū z iam inoccatū: perinde ac si repositū in horreo non corrumpit. Unde natale solum dicimus patriā: hoc est terrā in qua nati sumus. Unde exul qui extra solū: hoc est patriaꝝ ejectus est. Virgi. lib. vij. etiā mensam appellauit solum. Et cereale solum pomis agrestibus augent. Rursus solum inferior pedis pars: quā vulgo soleā vocāt: q̄ callosa sit z dura etiaꝝ discalciatis. Tice. lib.v. tuscu. Sibi amictui est scythicū tegmen calciamentū solorum callum: cubile terra. Ambro. Mota facta solo atrita est plurimorū. Et solū dictū est pro solea calciamenti z corio. Var. Sordidus antiquas solit⁹ pro. ducere pelles. Et mordere luto putre vetusq̄ solum. Proprie tamē solū terra dicit.

Sol/a solus sit/q̄ solus cū est exortus obscuratis omnibus alīs apparet. Vel vt scribit Diodo. ad Hyperionis filiū qui liber a romanis appellatus est/q̄ liber z vagus sit. Soles plurali numero /pro die legim⁹. Virg. lib.iij. Tris adeo incertos ceca caligine soles Errauimus pelago. Et soles solis splendores vel radij dicunt. Var. Hibernis obiecta locis specularia puros Admittūt soles z sine fece dies. Itē soles estus vel ardores solis. Hora. Corporis exigui p̄canum solibus aptum. Hinc Insolo insolas. de quo supra.

Sol autē grece dicit ἥλιος.

Solis/insula est in mari indico semper rubēs: vt Solinus refert: omni animantiū generi inaccessa: qm̄ co ingressos vis circūfusi aeris cōfestim exanimat.

Solaris z hoc solare: qđ est solis: vt radij solares ann⁹ solaris: cum sol expleto per omnia signa circuitu ad id vnde digressus fuerat redit: qđ fit fere. cccl.xv. diebus. Et solaris herba q̄ grece heliotropiū dicitur: q̄ se cum sole circumagat etiam nubilo die. Tantus est eius sideris amor.

Solanus a.um. pe. p. idem qđ solaris. Hinc Subsolanus/ventus q̄ sub sole oriēte nasci videt.

Solariū/locus in quo horę ad solē cōspiciūtur. Prim⁹ romanis hoc statuisse dicit. L. Papyrius cursor ad ędem Quirini ante duodecim annis q̄ cuꝝ Pyrrho bellatū est. Nā prius ortus tm̄ z occasus solis noiabantur: post aliquot annos adiecto meridie. Dicit z solariū locus in domo superior stratus. Hiero. li.ij. Reg. Vidit mulierē se lauantē ex aduerso super solarium. Nam latini solaria vocant plana tecta q̄ greci domata: vt ides Hiero. est auctor. Preterea solariū appellant iurisconsulti vectigal qđ pro solo penditur: titulo: Ne quid in publico fiat.

Solario as.pe.pro. in altū ędifico.

Solstitiū/solis statio: cum sol vltra non ꝓgredit/sed retrocedere incipit. Singulis quippe annis duo solstitia sunt. Unū estiuū: alterū hyemale. Sunt em̄ duo tropici: hybernus z estiuus. Hybernus quidem est per quē sol trāsmittēs octauā capricorni partē solstitium hybernū facit. viij. Kal. ianuarias die quo tempore sol altiores incipit circulos petere. Aestiuus vero per quē sol octauā partē cancri transmittēs solstitiū estiuū facit. viij. kal. Julij quo tempore remeare sol ad inferiores incipit circulos. Sane veteres solstitiū fere vocant estiuū: licet nihil adjciat. Virgi. lib.j. Semida solstitia atq̄ hyemes optate serenas Agricolę. Nā inuenias vbi adjcit bruma le vbi de hyberno fit mentio. Col. lib.xj. Cal. Januarij. Sol in capricornū transitū facit bruma le solstitiū.

Solati dicunt q̄ sole correpti sunt/quēadmodū siderati q̄ sidere. Pli. Sic z solatis prosunt.

Solipugna seu solifuga genus bestiole malefice q̄ acri⁹ cōcitatiusq̄ fert calore solis vnde nomē traxit.

Solea/q̄ solo pedis subijcit: qm̄q̄ etiā id genus calceoꝝ est: quo plantarū calces tm̄ obtegunt ceteris ꝓpe relictis nudis pedibus partibus teretibus superne pedem vinciens ansis quas ligulas vocant. alio nomie subere dicunt. Et a grecis crepide: licet hec differre putēt aliqui. Dictę soleę/q̄ sola pedibus subijcianꝰ. Plau. in tru. Date iam soleas atq̄ intro me actutum ducite. Fiunt autē quādoq̄ soleę dum solea capit ꝓ ea quę solo pedis subijcit ex ferro vel argento corio vel alia materia. Maꝝ equis z bobus soleę ferreę applicātur. Catul. Et supinā amnij graui delinquere ceno ferreā. Et soleā tenaci ivorazagine mula. Ponitur interdū ꝓ calceo. Prop. Prosilit in lapa nuda pedem solea. Item Solea genus piscis plani a similitudine soleę. de quo Col. Pli. lib.ix. Rumbi sole passeres habent formā planā. Et solea dicitur materia rotorea super qua paries cratitius extruit. Juue. Et solea pulsare nates.

Solearij/solearū sutores. Plau. in aul. Solearū astāt: astant molochinarij.

Soleatus dicit qui soleis indutus est. Hel. Cur solea/tos dixisset qui gallicas non haberet soleas.

Solii/armarii ex vno ligno facti: in quo reges ob cor/poris sui tutelā sedebāt: dicti quasi solidi: quoniam ex prędura materia roboris fiebat: vel dicit quasi so/lū q̄ in his soli sederēt. Syr. Cōsedit solio rerūq; in/uasit habenas. Vel ꝑm alpzus per antistichon quasi sedii a sedēdo. Vā z sella quasi seda dicta est. Abu/siue tamē quādoq; ponit ꝓ sella regali. Virgi. Pre/fatus diuos solio res infit ab alto. Quādoq; pro va/se saligno vel abiete ad vnū plurimosq; liquores trā/ferendos z ad pannos lineos cum lixinio calido z ci/nere emaculandos accōmodato: z quo in balneis se/dētes lauamur. Celsus: Interpositis duabus bozis in solium: is aquę calidę resupinus dimittendus est si cut a genibus ad vmbilicū aqua teneat. Var. Nō vis in solio prius lauari. Sue. de Aug. At quotiens neruoꝝ causa marinis albulisq; calidis vtendū esset contentus: hoc erat vt incidens ligneo solio qō ipse hispanico verbo duretā vocabat manus ac pedes al ternis iactaret. Nonnunq; huic simile vas dicit seu loculamentū sepulchrale in quo condūtur defuncti. Pli. lib. xxxv. Quoniā defuncto sese multi fictilibus soliis cōdi maluere. Curtius: Septimus dies erat ex quo corpus regis iacebat in solio.

Solidus a.um. penul. cor. modo iuge ac continuū signi ficat. Plau. Decē annos solidos errauit puer. Vo/do plenū integrū nihil cōcaui aut vacui habens. Ūn solidū corpus dicimus: qō constat longitudine /lati/tudine z altitudine. Virgi. Solidoq; adamāte colū nę. Hinc fit insolidū aduerbialiter qō significat in in/tegrū: vt oēs ꝑmiserūt in solidū se satisfacturos. i. in/teger vnusquisq; pro se/z non omnes simul. Solidū quidā a solo terra deducūt: alij a solon oscorum voca bulo: qō totū significat. Est z solidus substantiuū ge/nus nūmi/quo in ꝓsentia vtimur: cum dicimus vigin ti solidos libzā constituere.

Solido as. pe. cor. robozo/firmo: qō vernacula lingua dicimus saldare. Virgi. lib. j. geor. Area tum primū ingenti est equanda cylindro. Et vertenda manu et creta solidanda tenaci.

Solidesco/solidus fio. Pli. Vesica membrana constat vulnerata cicatrice non solidescit.

Solistimū pe. cor. qō est soli: ita em a solo solistimū fit: sicut a medio mediastimū. De solistimo tripudio vi/de in dictione tripudiū.

Solidurius/lingua gallica dicit deuotus. Cesar: Cū sex centis deuotis: quos galli solidurios appellant: quo rum est conditio. vt omnibus vitę cōmodis vna cum his fruantur: quezū se amicitię dedidierūt si quicq; ꝑ vim accidat: aut eundē casum vna ferāt: aut sibi mor/tem consciscant.

Soli/ciuitas insignis Cilicię ab achiuis z rhodijs edifi/cata: postea Pompeiopolis appellata a Pompeio qui piratas in eam transtulit: quos dignos existima/uit/vt seruarent. Hinc fuit Chrysippus philosoph⁹ stoicus z philemon comicus poeta: z Eratus qui de astris versu conscripsit: cuius plurima carmina Cice ro in latinum vertit.

Soloecismus/est impar z inconueniēs cōpositura par/tium orationis: a nostris imparilitas: a vetustioꝝ⁹ latinis Scribligo dicebat inuersura z prauitate tor/tuosa orationis tanq; strebligo quędā: siquidē στρο βεω torqueo ac deprauo significat. Per translationē dicitur a poetis error. Iuue. Soloecismū liceat fecis se marito. Var. Sepe soloecismū metula nostra fa/cit. Dicitur etiā solecon: sicut barbarismus z barba/ron. Soloeci autem nomen a Solone deductū La/ertius testatur: qui cum in Cilicia vrbem a suo nomi/ne Soloe condidisset: pauci ex atheniensibus quos in ea relict: nō multo interiecto tꝑore corrupto pa trio ꝑmōe incōuenięti partiū structura loq ceperūt. Quapropter qui eo vitio aliquādo vterentur/dicti sunt σολοικιζειν: hoc est solocissare. Suidas. σο λοισικελιασ πολισ και κυπρου αφωρο ησο/λικισμοσ βαρβαριζον των και την διαφ λωσσαν σολων δε ταυτην ικτισεν.

Soleo es. solitus: quasi solus: id est totus eo. Sal. li. ij. hist. solui pręteritū vsurpauit. Neq; inquit subsidijs vti soluerat cōpositis. Eius significatio nota est. Ac/cipitur enim per solere essere vsato. Virg. Unde oīs troia videri. Et danaū solute naues: z achaica castra Huius cōposita sunt Assoleo/absoleo/obsoleo/inso lens/insolitus/pro insueto.

Solet impersonale passiue significatiōis. Cice. in Lel. Cum in hortos D. Bruti cōmentandi causa (vt assolet) venimus: tu nō affuisti.

Solito as. frequēter soleo. Hel. Scipionē africanū solitauisse noctis extremo prius q̄ dilucularet in capi toliū ventitare. Hieroñ. in Esaia. Et habitabunt ibi struciones: z pilosi solitabunt ibi.

Solers/cōtrarius maxime est inerti: hoc est totus inge niosus z artificiosus: quasi totus ex arte: vel quasi so lus in arte sit: quicq; in omnibus rebus prudens est. Hiero. in prolo. Danielis. Quę magis prudētia so/lertis viri/q̄ prophetali spiritu erat propheta. Hinc solertia quę est ingenij totū acutū z artificiosuz: qua quidē bene vtuntur: quidā male. Bene. Cice. in La/tone. Tum eū dixisse mirari se non modo diligentiaz sed etiā solertiā eius: a quo essent illa dimensa atq; de scripta. Hale. Idem lib. j. offi. Itaq; eozum fines si cut ipsi dixerant/terminauit: z in medio relictū quod erat populo romano adiudicauit. Unde hoc impro/bans. Cice. sequitur: z ait: Decipere hoc quidem est/ non iudicare. Quo circa in omni re/fugiēda est talis solertia. Ex quo apparet etiā/q̄ solers quis bon⁹ vel malus erit pro qualitate solertię qua vtit. De cuius ꝓprietate Claud. li. iij. de raptu sic inquit: Rerumq; remotas ingeniosa vias paulatim explorat ęgestas. Utq; artes pariat solertia nutriat vsus.

Solicitudo/cura z mētis inquietudo q̄ mētiꝝ⁹ inbaret. Tere. in an. Quātas hic cōficit solicitudines: z Soli/citus/inquietus z curis affectus/nō autē diligēs. Ci ce. Celio: Desunt aūt ꝓpter hanc causam q̄ mirifice sum solicitus quidnā de ꝓuincia decernat.

Solicito as. penul. cor. spem metūq; ostendo: vt Soli/cito plebē. Aliquādo inquieto z curā inūcio seu ꝓti/stoz. Teren. in an. Cur mea senectutes solicito huius amentia: z Hinc solicitatio quę fit ab alio. Aliquando insto: vt Solicito te ꝓmissis. Curt. li. ij. Uerū enim/uero: cum modo milites meos litteris ad ꝑditionē modo amicos ad pernicię pecunia solicitet: ad/inter/necionē mihi persequēdus est: non vt iniustus hostis sed vt percussoz venefícus. Dictū solicitare quasi so/lo citare. i. suo loco mouere.

Solor/lana crassa quasi solida. Item pecus lana tectū. Titi. Lana soloci ad purpurā data. Lucil Donta/no hirco atq; soloce.

Solor aris. a solū ꝓ terra solida fieri quidā existimāt quasi solidū reintegro. Virgi. Interea longum can/tu solata laborem. Arguto cōiunx percurrit pectine telas. Hinc fiunt cōposita Consolor. Cice. Ser. sul. Quid me ista res consolatur in tantis tenebris z qua si perpetuis reipu. Est enim vix cōsolabilis dolor: tā ta est omniū rerum amissio z desperatio recuperādi. Desolor contrariū est. Hiero. ad Tira. Sola desper/atione dormientis estuans desolatus solatio pij pi/gnoris iactor. Et habent penul. cor/re.

Solo solas in eadem significatione. Unde z desolo. de quo loco suo.

Solatiū/ipsa cōsolatio:ꝛ ꝓprie rebus fit. Hiero. Hic tristis solatia sumptuū. Quintil. Lęcitatis miserę solatium/est habere rem videntiū.

Solamen/idē qđ solatiū. Cice.i Lel. Et si illis plane orbatus essem magnū cū ferret mihi ętas ipsa solamē. Virgi. Solamenq; mali de collo fistula pendet.

Soluo is.ui.utū.qđ ligatū erat nō ligatū facio/enodo. Virgil.lib.vii. Soluite crinales vittas capite orgia mecū. Plau.in am. Mam noctu hac soluta est nauis nostra e portu persico. Sed quoniā q̄ debent quodā modo obligati sunt creditori:soluere etiā p̄ debitū reddere ponit. Cice.in Ver. Pro quo frumēto pecunia soluta nō est. Hinc per translationē solutiōis vocabulū ad omnē liberationē quoquo mō factū transferturꝫ magisq; ad subiectū obligatiōis q̄ ad nūmorum solutionē. Unde soluere p̄ satisfacere. Teren. in adel. Meq; tu verbis vnq̄ solues/qđ mihi re male feceris. Quādoq; p̄ dimittere. Virgi.lib.ii. geor. Solue mares mitte in venerē pecuaria prim⁹. Quādoq; ꝑ liberare. Idem: Soluite corda metu teucri. Unde solutus ri⁹ dicitur magn⁹a curis liber. Idē Risuq; soluto. Quandoq; p̄ molle facere. Horat. car. Soluitur acris hyems grata vice veris. Solucre fidem est rumpere vel nō seruare fidem. Teren. in an. Soluisti fidem. Et soluere est aperire. Col.lib. vii. Ea porro vena que in auro videt esse amplissima sarmento prius verberat:deinde cum ad ictum intumuit/cultello soluit. Cōposita huius verbi sunt: Absoluo/dissoluo/eroluo/persoluo ꝛ resoluo.

Soluendo non sum/significat non satisfacio:p̄ eo qđ obligatus sum siue pecunia/siue remuneratione. Cice.in phili. Tu nec soluēdo eras:id est soluere debita non poteras.

Solutus a.um. ꝗter significationes quas cōmunes habet cum soluo:ponitur p̄ raro/quod est contrariuꝫ spisso. Colu.lib.i. Soli pinguis vel macri/soluti vel spissi/humidi vel sicci.

Solubilis penult. cor. quasi solubilis/q̄ facile solui pōt: vel q̄ solutus ꝛ non fideliter ꝓtutus est: vt nauis quā Nero p̄ insidias matri Agrippinę fecit naufragiū.

Solimi fuerūt populi iuxta Lyciā quos Homer⁹ pugnacissimos fuisse scribit:ꝛa Belerophōte deuictos Lycie. tacitus de origine iudęorū. Illi clara iudęorum initia solymos carminibus celebrataꝫ. Homeri gentē conditā vbē hierosolymā nomine suo feciſſe. Unde Iuue. Interp̄es legū solymarū. Et declinat solymę arū.ꝛ hierosolymę aꝝ.ꝛ hierosolyma ę. Unde Hierosolymitanus.

Solon fuit vnus ex septē sapientibus grecię patria Salaminus:qui teste gellio lib.xvij. Athenis claruit/regnante Tarquinio prisco Rome:hic athenien sibus leges dedit cū tanto tēperamēto cōpositas/q̄ parez gratiā a senatu ꝛ plebe cōtraheret:q̄q̄ plebs ꝛ senatus in summa prius essent dissensione.

Somatophylaces/custodes corporis regis:quos latini p̄sco vocabulo latrones dixerūt/quasi laterones.

Sonchos/herba quā scariolā punici vocant:ꝛ quā pimpinellam vulgus nominat.

Somatopeia/latine corporis factura. Et est figura cuz incorporeū modo corporeo loqui introducit.

Sonus dicitur omnis vox ꝛ quicquid auribus percipi potest. Hiero.tamen in interpretatiōe Ps. docet sonum ꝓprie dici cū additur tātūmodo sonus:ꝛ ꝑ vox nō intelligitur. Soni tria sunt genera:aut enim voce constat per fauces:aut flatu per tubā/ aut pulsu p lyram ꝛ omnia crepitantia. A sonus fiunt Absonus sine sono/inconueniēs/altisonus /armisonus/ bombisonus:bombū sonans. Consonus /cōueniēs ꝛ simul sonans. Dissonus/diuerse sonans/inconueniēs. Dulcissonus. Et omnia habent penul. cor.

Sonor/vehemuntior sonus. Virgi. Magno veluti cū flāma sonore Virgea suggerit costis vndātis aheni.

Sonit⁹us.pe.cor.idē qđ sonor. Virg.li.iij. Dum flammas iouis ꝛ sonitus imitatus olimpi.

Sono as.aui.atū. Unde sonatus ꝛ sonatur⁹. Hora.li.j. Ser. Magna sonaturū des nostris huic⁹ honorem Dicit ꝛ sono is.ui.itū. Ecci⁹: Clamore ꝛ gemitu tēplū resonauit. Est aūt sonare musico aliquo istrumēto canere:ꝛ ꝓstruit cū abl'to. Uar. Mō arguta sonāt tenui psalteria chorda. Et resonant arbusta cicadis. Aliq̄n significat effigere:ꝛ sic ꝓstruit cū actō. Idem Nec vox hoiez sonat. Danil.li.v. Aura ꝑ extremas resonauit flebile rupes. Aliq̄n ꝓferre/ pronunciare. Hiero.in.plo. Dañ. Et vt verū fatear: vsq; ad ꝓsentē diē magis possum sermonē chaldaicū legere ꝛ intelligere q̄ sonare. Aliq̄n laudare. Idez in ꝓlo. Paral. Unde ꝛ nobis cure fuit vt circuirem⁹ ꝓuincias quam vniuerse christi ecclesię sonāt. Aliq̄n significare. Idē ibi: Sed ꝛ ipsę appellationes nō hoies vt plęriq; existimant:sed vrbes ꝛ regiōes ꝛ saltus ꝛ ꝓuincias sonant. Q̄q; indicare/exprimere. Idem: Quid aliud sonant euangelia nisi nascētē dñm ex maria virgine:ꝛ Illud autē eiusdē habet nescio quid latentis energię viua vox vt in aures discipuli auctoris voce trāslusa fortius soner:hoc est imprimit vel ingredit. Huius cōposita sunt: Assono/resp̄ndeo seu iuxta sono. Persi. Reparabilis assonat echo. Interdum male sono. Cōsono/simul sono/cōcordo:a quo Cōsonantia/concordia vocuz quę ꝛ vocalitas latine:grece euphonia dicit. Circūsono. Cice.lib.iij. offi. Tamē conducere arbitror talibus aures tuas vocibus vndiq; circūsonare. Dissono/diuerse sono/discordo. Hinc dissonātia/vocū discordātia. Insono/valde sono:vt insonuit nem⁹. Intersono/in medio sono. Persono/valde sono siue pfecte sono: vel sonando sono. Lactan. lib.j. Qui cū frequēter cytharę cantu personaret:citherō apperlat⁹ est. Hiero.de Pauli. Cuiusq; doctrine academię gymnasia personabant.i. diuulgabant. Resono/,prie cōtra sonantē sono. Virgi. Formosam resonare doces amaryllida syluas. Et resonare/sonum reddere. Apul. Et cicadarū cātu agri resonarēt. Itē sonādo repsentare/explicare. Hiero.i Job. Hęc aūt trāslatio nullū de veteribus sequit interpretē: sed ex ipso hebraico/arabicoq; sermone:ꝛ interdū nūc vbū nūc sensum/nunc simul verumq; resonabit. Et illud: Quid si ipsam audisseris bestiā sua verba resonantē id est ꝓferentē. Et omnia habēt pe.cor.

Sonito as.pe.cor.frequentatiū est a sono.

Sonipes pe.cor. significat celerē equū:a sonito pedis/q̄ pedibus sonet.

Sonorus a.um.pe.pro.qđ graue sonat:ꝛ ꝓprie epithethon tēpestatis est. Virgi. Luctātes ventos tēpestatesq; sonoras. Hinc sonoritas ꝛ sonorositas.

Sons/,prie dicit cuius culpa tam sonat:hoc est erroris cōuictus est. Unde insontē dicimus eū qui innocens repertus est. Item sons est q̄ cuiq̄ rei nocet.

Sonitic⁹ a.um.pe.cor. qđ nocet. Unde sontic⁹ morb⁹ q̄ totū inuasit corp⁹. Genuleus. quotiēs morb⁹ sonticus noiat eū significari Cassi⁹ ait:qui noceat. Nocere aūt intelligit q̄ perpetuus/nō q̄ tpe finit. Plini. Gagates lapis nomen habet loci ꝛ amnis Gagatis Licię niger est planus pumicosus:nō multū a ligno differens/leuis/fragilis/odore si terat grauis:fictilia ex eo inscripta/nō delent:cū vrit odorē sulphureum reddit/fugat serpētes/dep̄hēdit sonticū morbū ꝛ virginitatez suffitus deprehendit inquit: hoc est vtrum perpetuū sit/an interualla habeat. Q̄n aūt sontic⁹ morbus est iusta causa absentię:interdū sonticū ponitur p̄ iusto. Terentius: Sontica esse oportet causam quāobrem perdas mulierem.

Sophocles/nomen poetę tragici: qui inter grecos principatum obtinet. Hunc Cicero diuinū poetā li.j. de diuinatione vocauit. Hinc Sophocleus a.um. Vnde Carmina sophoclea.

Sophaci appellati sunt afri: a Sophano/qui in africa regnauit.

Sophia/latine sapiętia dicit: z q̄ eam ꝓfitent/sophi appellant σοφοσ enī sapiens doctus. Var. Cuz tibi sit sophię par cura z cura deoꝝ.

Sophista z sophistes/dicitur qui sophię cauillator est. Vnde ea pars dialectices nomen sumpsit sophistice q̄d sit Suidas ait sic: σοφισ τησ παστ εχνιτησ και οτο λεκτορ ησ κηκασ και ο επηρεα ζων εκ/ων εν τοισ λογοισ εσ τι και απα τεωρ και πολ/λαχη τει δε εν τω λυραμισ συνιδου. Capit nō/nunq̄ ꝓ apparente z non existente sopho. Itē ꝓ sapiente: necnō z ꝓ eo qui in arte rhetorica ꝓponit quę imitari debeam⁹. Plato docet sophistas eē rhetores qui veluti venatores parati sunt ad capiēdos iuuenū animos sophistica disciplina quā venalē per vrbes circūferunt/verbo demonstrātes se oratorie z ciuilis disciplinę esse professores: cum revera sint corruptores. Aristo. lib. x. ethicorū. inquit scięntiā gubernandarū rerū pu. sophistę profitent: quorū nullus rē/pu. gerit. Hinc antisophistę a Suetonio dicuntur inter se cōpugnantes sophistę.

Sophisma atis. dicit cōmentū z oratio ita cōposita: vt vera esse videatur. Quo nomine etiā dicitur fraus/deceptio/cautela.

Sophronią/nomen est femine per diminutionē adulationis amatorię ꝓlatū: z ab σωφροσυνη que est ꝓudentia deductū velut totula ꝓudens.

Sophron/latine tēperantia qua carnales frenātur libidines/ne in quecq̄ vitia mētē cōsentiētē trahāt.

Sophrosyne/similiter temperantia/modestia/castitas. Hiero. contra Ioui. Non enim vt male habetur in latinis codicibus sobrietas est legēda: sed castitas/id est σωφροσυνε.

Sopor/idem q̄d somnus: a quo soporifer.

Soporo as. pe. pto. soporē inducere. Vnde soporatus cui veluti irrigatus est somnus.

Sopio is. iui. itū. significat soporo. Quinti. Illa statim nocte iam totā domū ac familiā quies ꝓma sopiuerat. Vnde sopitum dicimus qui iam cępit dormire. Virgi. tamē sopitū somno dixit quasi irrigatum. Et sopitus dicit qui sensus amisit: vulgo stramortie⁹ dicitur. Liui. lib. j. Jubet bono animo esse: sopitū fuisse regem subito ictu: ferrū haud alte in corpus descēdisse: iam ad se redijsse inspectū vulnus absterso cruore omnia salubria esse cōsidere ꝓpe diē ipm eos visuros. Huius cōpositū est consopio/q̄d est totus sopore obruor. Cice. lib. j. tus. Num igit eū curare censes cum luna laborat aqua consopitus putatur: vt eū dormientē osculetur?

Somnus Hęce σπροσ: latine apud antiquissimos sypnus: postea sopnus/mutata aspiratiōe in s z ū in o: sicut sit in berpillon serpillū. Sunt tamen qui magis somnus vsurpent sine p. Et dicit somnus cū dormimus. Virg. lib. j. geor. Nec somnos abrumpit aura quietos. Somniū vo illusio quā patimur cū dormimus. Hiero. ad Eusto. Nec vo sopor ille fuerat: nec vana somnia quibus sępe deludimur. Ponit quandoq̄ somnus ꝓ deo. Var. Et q̄ nulla venit: tu mihi somne veni. Ser. tamē cōmē. lib. v. en. ait: Somn⁹ ipse deus somnium q̄d dormimus. Insomniū quod in somnis videm⁹: vt falsa ad cęlū mittūt insomnia manes. Sciendū tamē vt Macro. docet q̄ eoꝝ que dormiētes videre nobis videmur: quinq̄ sunt genera sōniū. s. visio/insomniū/oraculū/visus qui a grecis phantasma dicit. Ex his insomniū z phantasma cuz falsa sint interpretatione non indigent: tria reliq̄ vates interpretant. Et oraculū quidē est cū quis insomnijs aliquid nobis denunciat. Visio cū id quis videt q̄d eodē modo quo apparuerat euenit. Somniū autem ꝓprie vocat q̄ tegit figuris z velat ambagibus nō nisi interpretatione intelligēdis. A somn⁹ fit insomnis: q̄d est peruigil. Vnde insomnes noctes dicuntur peruigiles.

Somnio as. per quietez aliquid quasi vigilans video. Vñ somniator apud genesim. Plau. in cur. Quos tu mihi luscos libertos/q̄s sumanos somnias: ad est somniādo loqueris. Aug. li. de ciui. dei. absolute posuit. Et dormiuit in loco illo z somniauit.

Somnifer a.um. q̄d affert somniū. Pli. lib. xviij. Viscq̄ somnifera etiā satiuo papaueri.

Somnificus a.um. q̄d somnū inducit: vt vis somnifica.

Somniculosus a somniculo magis fit q̄ a somno: z is dicit qui ad somnos vacat. i. somno plen⁹ z ignauię. Interdū dicit non qui somno indulget: sed qui somnum inducit/habetq̄ vim somnificā. Vnde Linna: aspidem vocat somniculosam: nō q̄ ipa dormiat/sed q̄ vi somnifica homines percussos enecet.

Somnozinū/apud antiquos dicebat id q̄d insomnis vidētur. Var. Hinc somnozinas imagines affat.

Sozа fuit oppidū volscoꝝ. de q̄ Liui. li. ix. Et Iuue. eⁱ⁹ meminit cū ait: Optima sore aūt phabraterię dom⁹.

Soracte/mons in phalliscis apollini sacer: quo spelūca cooperta latebrā sibi elegit diu⁹ Siluester. Et genetris neu: q̄d z hęc soras z hoc soracte is. vī. Syr. lib. viij. Et sacrū phebo soracte frequētāt. Virgil. lib. xj. Sūmę deū sancti custos soractis apollo. Itē dicitur soractis is. sicut preneste z prenestis.

Sorbeo es. bui. itum. Vnde sorbitio. Dicit z sorbo is. psi. ptum. Est autē sorbere deglutire quicq̄ molle: factiū verbum: a sono vocis quem faciūt qui sorbent. Transfert z ad alia. Hiero. in paulo. Fontē lucidissimū ostēdēs tātūmodo foris eundē quē genuerat terra sorbebat. Huius cōposita sunt Absorbeo vel absorbo. Luc. lib. iiij. Absorpsit penitus rupes z tecta ferarū. Aug. lib. vj. con. Burges tū morū carthaginensiū quibus nugatoria ferunt spectacula absorbuerat eū insania circensiū. Exorbeo vt exorbo/extra sorbere. Cice. lib. ij. Phil. In sanguinē ciuilem exhausit vel potius exorbuit. Plau. in epi. Jam ego mē conuertā i hirudinē atq̄ eoꝝ exorbebo sanguinē. Obsorbeo vel absorbo/totū sorbeo. Idē in cur. Vin aquā? Si frusculēta est: da obsecro/hercle obsorbeā.

Sorbitio/ipe sorbēdi actus. Pers. Barbarū hęc crede magistrū Dicere sorbitio tollit quē dira cicute. Hui⁹ dimi. est sorbitiūcula ꝓ cibo q̄ defacili sorbet.

Sorbites/idem quod sorbitio: a quo fit diminutiuū sorbitiuncula.

Sorbillo as. diminutiuū a sorbeo. Et proprie est paruę sed frequēter sorbeo. Ter. in adel. Et cyathos sorbillans paulatim hunc producā diē.

Sorbū/genus fructus similis pyri/ q̄ siccū aluū sistit. Var. Sorba sumus molles nimiū durātia vētres. Apri⁹ hęc puero q̄ tibi poma dabis Col. Sorba manu lecta in vrceolos picatos adūcito.

Sordes imundicia: a quo sordidus.

Sordidus a.um. q̄ est sordibus infectū. Liui. Teren. Var. loco nō humili solū/sed etiā sordido ortus.

Sordeo es. dui. sordidus sum. Pli. lib. xxv. Vitā iuuare non fortassis credet aliquis/cum hęc quoq̄ nostra friuola existimētur adeo delitijs sordent: z quę ad salutem pertinent.

Sordesco/sordidus fio: vt qui sordet/sordescat adhuc. Hinc exordesco/q̄ē valde sordesco. Hel. Cur ergo non patrimur nomen philosophię illustrissimū in hominibus deterrimis exordescere.

Sordido as:sordidū facio:fedo. Aug. lib. j. confes. Dilata est ita q̄ mundatio mea:quasi necesse esset vt adhuc sordidarer si viuerem.

Sorex animal paruum a sono vocis quē rodendo facit. Vide in dictione Mus. Hinc sorīceus a um: et Soricinus a um. Unde Soricinos dētes dixit Plaut⁹.

Sors dicta est q̄ q̄si seorsum a sua stirpe nascit: separat̄q̄ ab ea domo in qua oritur et in aliā familiā transgredi tur: vel sors quasi diuersa sorte orta.

Sorsius dictus est cui sors mea nupsit. Similiter frater et sorsius filius sorsius dicitur.

Sorsie:puellarū māme vocant̄ cū intumescunt.

Sorus grece:apud nos aceruus siue cumulus dicitur. Unde Serapis quasi sorus apis.

Sors a serie dicit̄ ꝓm Var. ponit̄ ꝙ fortuito alicui⁹ rei euentu. Un̄ Sortior verbū. Aliquādo ꝓ fatali necessitate. Virgi. Hic exitus illuz sorte tulit. Quid sit sors Aug. in psal. interpretatione ostēdit his verbis Sors est res in dubitatione humana diuinā indicās voluntatem. Nam et sortes miserunt apostoli: electi sunt duo iudicio humano: et electus de duobus iudicio diuino. Unde scribitur. Cecidit sors super Mathiam. Ponitur ergo sors ꝓ gratia qua saluamur: quia in sortem non est electio: sed voluntas dei. Mā vbi dicit̄. Iste facit: sibe non facit: merita considerā tur: et vbi merita considerantur electio est: non sors. Quoniā autē deus nulla merita nostra inuenit: sorte volūtatis siue nos saluos fecit: quia voluit: non quia digni fuimus. Hec est sors. Unde in actibus apostolicis. Quia existimasti donum dei pecunia comparari: non est tibi pars neq̄ sors in fide hac: id est gra nō ptines ad istaz gratiā quā gratis oēs accepimus. Et sortes ex ꝓmissione dei ptes hereditatis vocant̄: que populo sunt distribute. Unde tribu leui ꝛceptum est nō habere sortē inter fratres suos: ꝙ ex eorum decimis sustentaret. Hinc sors dicit̄ patrimoniū. Unde consortes et cōsortia: qui aliqō patrimoniū simul habent. Et sors summa est siue caput et prima pecunia que cōfertur in societatē: vt inde lucrū fiat. Teren. in adel. Dei mihi etiā de sorte nunc venio in dubiū: hoc est de ꝓcio quo empta erat fidicina. Inde cōsortes qui tantūdem sortis attulerāt ad societatē: quantum ille cum quo est societas. Item sors est fatalis necessitas siue parce: ꝙ ita vnicuiq̄ sortitū sit vt ipse voluerunt. Virgi. Hic exitus illum sorte tulit. Item dicitur iudicium. Idem. Nec vero hę sine sorte date sic iudice sedes. Tractum ex romano more. Non em̄ audiebtāur cause nisi per sortē ordinate: nā quo tempore cause agebantur: conueniebant omnes: et ex sorte dierum ordinem accipiebant: puta ꝙ post triginta dies causas suas exequerētur. Item Successio vt in hymno. Ut cum dies abcesserit: noctēq̄ sors reduxerit: mūdi ꝙ abstinentiā ipsi canamus gloriā.

Sortilegus penul. cor. qui ꝙ sortes futura pnūciat et ꝙ per sortē aliquid eligit. Hinc sortilegiū.

Sortior iris: sortes facio: siue ꝙ sortes aliquid recipio: et sorte aliquid consequor. Lactā. lib. vij. Un̄ apparet hominē q̄ eo vtitur imortalē sortitū esse conditionē. Suet. in Aug. Ex ꝑtura macedoniā sortitus. Aliq̄n Sortiri significat disponere: Virg. Sic fata deū rex sortitur volutq̄s vices sic vertitur ordo.

Sortito penul. pdu. aduerbium qualitatis significat ex sorte Dor. li. car. Lupis et agnis q̄nto sortito obtigit

Sospes generis cōmunis: q̄uis Sospita femininū habeat. Et nō solum qui seruatur. i. saluus est sospes dicitur: sed etiam qui seruat. Unde Ennius sospitē pro seruatore posuit.

Sospitalis: q̄ sospitatē dat. Plau. in pseu. Quis est qui mozā occupato molestā obtulit q̄ tibi sospitalis fuit.

Sospito as: penul. cor. incolumē seruo. Liuius. libro. j. Propicius suam semp sospitat progenie.

Sossia: nomen viri propriū apud comicos.

Sostratus fuit vir Aeginita Laodomantis filius.

Soter: vt Cice. in ver. acti. iiij. inquit vno verbo exprimi nō potest: cum eum significet qui salutem dedit. Soteria salus: soterion salutare dicitur

Sotularis: calceus. Hiero. contra Iouinia. Legimus quendam apud romanos nobilem cum cū amici arguerent quare vxorem formosam et castam et diuitem repudiasset protendisse pedem et dixisse eis: Et hic sotularis quez cernitis videtur vobis nouus et elegās: sed nemo scit pręter me vbi me premat.

S Ante P

Spado: et eunuchus grece dicti omnes sunt in nullo differētes: nisi q̄ elegantius et magis atticū est eunuchū q̄ spadonem dicere. Fit autem Spado ab σπαω quod est aufero: euello: q̄ ab eo pars maxima virilitatis auferatur.

Spadix teste Gel. lib. ij. est auulsus: a palma termes cuz fructu: ꝑ e palmes. Est et color. Virg. li. iij. ge. Luxuriatq̄ toris animosuz pect⁹: honesti Spadices glauciq̄

Spadicus penultima ꝓducta color qui et phęniceus: id est coccineus: q̄ non sit dissimilis fructui palme arboris nondum sole incocto.

Spera: latine globus: et id est qō ex omni exteriore parte rotundum apparet. Nonnunq̄ etiā Sphera cuz ph. aspirato scribit̄. Mā grece σφαιρα dicta: vt Ethebius lib. ꝑpara. quasi sphera: hoc est corp⁹ ethereū Manil. Ingēti sphera totū pcingit olympū. Virgi. Sphera est species q̄dā in rotūdo cōformata oibus er partibus equalis apparēs. Huius diminutiuū est sperula et spherula: parua rotūditas.

Spartha: lacus in atropatia: in quo sales nascūtur et cōgelascunt.

Spargapises: fuit teste Herodoto filius Tomyris magagetarum regine.

Sparta ę. et sparta es: eadē est que et Lacedemon vbs Laconie in peloponeso: a Sparto Phoronei filio: q̄ eā cōdidit appellata Sparta. Fuit autē ciuitas grecię insignis: q̄ diu cū atheniēsibus grauia bella gessit: q̄ Lycurgi legib⁹ optime īstituta fuit. Ab ea dicti sūt Spartiate: sparte: et spartani: Spartiatas legim⁹ in lib. Machab. romanis fuisse confederatos. Virgil. Veloces sparte catulos acrēq̄ molossuz Pasce sero pingui. Idē. Virginis os habitūq̄ gerēs et virginis arma Spartane. σπαρτη latine filū: linea carpētarij siue rubrica trāsferri pōt. Suidas. σπαρτη σχοινια σπαρτη ηπολισται λακεδαιμονιων ο απο σαυτησ σπαρτιατησ και σπαρτιητεων.

Spartacus famosus gladiator fuit ex thracia oriūdus. robore animi et corporis ꝑstans: q̄ vna cuz Chryso et enomao effracto Lentuli ludo gladiatorio cū lxx. gladiatoribus erupit capua manuq̄ seruoz cōgregatas quasi iusto exercitu cōparato bellū ingens excitauit. sed victus a Crasso fuit. De quo Luc. Ut simili causa caderes qua spartacus hostis.

Spartea sunt vtēsilia ad maiorīs sūme pecunias capiēdas. Mūmoz em̄ receptacula varūs noibus appellata fuere. Mā vt sacci: sacculi: saccelli: crumene scorteę et mātice et marsupia: ita fisci fiscine et fiscelle.

Spartum: genus herbę apud hispanos frequētis. Quidam latini hanc Genistam interpretant̄. Et spartum fit sparteus a um.

Sparus seu sparum: telum rusticum in modum pedis recuruum. Virgilius libro. x. Agrestisq̄ manus armat sparus. Sal. Sed ex omniū copia circiter quarta pars militaribus armis instructa: ceteri vt quoq̄ casus armauerat sparis aut lanceis: alij pręacutos sudes portabāt. Festus. Spara paruissimi generis sūt

S

facula a spargēdo dicta: q̄ passim pugnādo spergerēt Lucil. Tū spara: tū murices portant tragula porro.

Spargo is si sum: passim aliquid iacto. Virg. Jam cornu petat: z pedib⁹ q̄ spargat arenā. Et spargere sternere. Idē. Spargite humū solūs. Q̄ñq̄ guttatiz infūdere. Idem Spargit' rara vngula rores sanguinis. Q̄ñq̄ madefacere. Ūñ adspgere dicimus. Solebāt ēñ veteres vt nos quoq̄ facimus aqua corpus purgationis causa madefacere: dūs inferis sacrificaturi. Huius cōposita sunt Aspgo Conspgo. Col. libro. ü. Stercore vel palea cōspgito humū ante brumā. i. p̄fecte spgito. Dispgo diuerse spgo. Lactā. li. iiij. Ubi animus in multa dispsus: huc atq̄ illuc diuagat. Circūspgo. Pli. li. xviij. Ibiq̄ se purificātes soleniter aq̄ circūspgi. Inspgo: intus vel valde spargo. Respergo satis bene spargo. Liuius li. j. Me sanguine se nefando soceri generiq̄ respgerēt. Col. li. j. deinde cuz p̄dictū rectorū inaruit: rursus amurca respergit.

Spastici dicunt quib⁹ aliq̄d intus cōuulsum est. Pli. li. xviij. Tremulis spasticis exilitēbus.

Spasticus dicit quasi maligno spū correptus: qui in aliquo loco neq̄ p̄sistere sed subito mouet. Pli. li. xxiij Neq̄ expauescentibus repente: nec spasticis rursus torpētibus: nec sup somnos genitura effundat.

Spata: a σπαω scindo vel dilacero: vel ab σπαω qđ cuello: siue euagino significat. Apuleius. Militaris z sacramenti geniū od amissam spatā veredat.

Spatula: siue spatalū diminutiū a spates: dicit ram⁹ vel foliū palmę. Spates ēñ ramus palmę vocat a quo pendēt balani: hoc est palmule siue palma.

Spatiū non solum de loco dicit: sed etiam de tempore. Cice. lib. ü. ad Vereñ. Spaciū ita cōsiderat: satis ne longū fuerit ad eā rem transigēdā: scierit ne satis ad p̄ficiendū spaciū futurum.

Spatior: spatiatū eo. Virgi. lib. j. Georg. Tū cornix plena pluuiā vocat improba voce. Et sola in sicca secum spatiat arena. Et spatiari est intra certū spaciū deambulare. Idē. Aut ante ora deū pingues spatiatur ad aras. Festus. Spatiatorē p erratore posuit Cato.

Specio is: xi ctum apud antiquos in vsu fuit: qđ videre significat. Unde Augures specere: hoc est inspicere aues dicebantur. Ennius. Uos epulo post q̄ spexit. Eius cōpositis rēñ vtimur. Aspicio: Cōspicio: Circūspicio: Despicio: dispicio: inspicio: pspicio: pspicio: p̄spicio: respicio: introspicio: suspicio: z transpicio.

Specto as: frequētatiuū significat spe seu fixe intueor Lactā. lib. ij. Spectare nos cęlum deus voluit vtiq̄ nō frustra. Et refert ad omnia: sed p̄prie ad voluntatē. Ūñ spectacula dicta sunt. Interdū Approbo. Cice. li. v. tus. Non igit ex singulis vocib⁹ philosophi spectādi sunt. Ūñ z spectatores pecunię dicunt q̄ eā p̄bāt. Interdū caueo: inspicio. Plau. Spectādū ne tibi ānulū det neq̄ roget. Interdū Tēdo: z q̄st respicio tēdo: vt apō Cice. Ad extremū si ad pniciē patriq̄ spectabit: patriq̄ salutē antepones saluti p̄tis. Quintilia. Et qđ ad pessimū spectat cunctū miserabilis sis oportet vt amator esse videaris. Interdū Cōparare Virg. Si ad vitulā spectes nihil est q̄ pocula laudes

Spectatores qui ad ludos spectandi causa conueniunt Plau. Nūc spectatores iouis sūmi causa clare plaudite. Et spectatores, pbatores dicūt. Terē. i Eu. Cū meipsum notis q̄elegans formarū spectator siem.

Spectabilis: spectatione dignus: z quasi admiratiōe dignus. Apul. Jubet p̄strui pulchrū z spectabilē currū

Spectatus, pbatus: cuius scilicet spectata iam virtus est. Virg. Sunt nobis fortia bello Pectora: sunt animi z rebus spectata iuuentus.

Spectaculū dicitur id quod spectatur: hoc est ludi qui spectantur. Virgi. Nocte pluit tota: redeunt spectacula mane. Liuius lib. j. Indici deinde finitimis spectaculū iubet. Aliquādo dicitur ipsa spectatio. Cice. O graue acerbūq̄ spectaculū. Aliq̄n locus vnde spectatur. Sue. De spectaculo excitatus descendit. Liuius. Tum primū Circo qui maximus dicit designatus est locus: diuisa loca patrib⁹ eq̄tibusq̄ vt spectacula sibi quisq̄ faceret fori apellati.

Species: effigies: facies: vel imago. Cice. li. j. offi. Que autem specie quadam vtilitatis: hanc greci ideam vocant. Et in top. In diuisione formarū quas greci ideas vocant: nostri si qui hęc forte tractant species appellant. Jrē Cęsar in com. iiij. Auriliaresq̄ quib⁹ ad pugnā non multū Crassus confidebat telisq̄ submi nistrandū: z ad aggerem cęspitibus comportandum speciem atq̄ oppugnationē pugnantium p̄berent id est demonstrationē siue simulationē p̄tectum et quasi velamentū. Q̄ñq̄ species sumitur p aspectu z re visa. Virg. Non tulit hanc speciem furiata mente chorebus. Quandoq̄ p pulchritudine seu deformitate a speciēdo. Undē dicimus Speciosus forma q̄ filijs hominū. Et species vt diffinitur a dialecticis est que dicit de pluribus differētibus numero: vt homo est species: qm̄ de Socrate z Platone: z alijs nō specie: sed numero differētibus p̄dicatur. Ob eā rationem ita appellata: q̄ multorum collectio vna quasi visione comprehendatur. Jam genus est qđ p̄dicatur de pluribus differentibus specie: vt animal qđ de homine/equo/asino z huiusmodi dicitur: que specie differant. Quandoq̄ species sumitur p̄o aromatib⁹. Macrobi⁹ libro vltimo satur. Species z acres z calide superficiem cum apponunt exulcerant. Hieronymus in Cañ. Homelia dixit. Aromata quidem species esse: sed non simpliciter. Addidit ēñ species pigmentorū. Martianus iureconsul. Species pertinentes ad vectigal: Cynnamomū: piper longum: piper album. Sic dicitur vicus speciarius a speciebus arabis peregrinisq̄.

Specialis z hoc speciale significat non tam particulare q̄ proprium: z veluti peculiare sicut ait Jul. Capi. Macrianoz familiā id speciale sp habuisse vt Hercūlis magnū in auro z argēto exculptū semp haberēt.

Speciatim aduerbiū: significat particulariter.

Specificus a um: qđ est particulare.

Speciosus: pulcher. Semper enim in bonum accipit Huius species medium vocabulū sit. Virg. Neq̄ ēñ specie fama ve mouet: hoc est nec p̄senti deformitate nec rumore mox futuro: sic et Formosus licet forma indifferenter ponatur.

Specimen penul. co. experimentū: probatio: siue exemplar. Nam est illud parum qđ in mercibus emptori ostendi solet: vt in pannis: vel degustatio in esculētis. Cice. in Tusc. Quid illud num dubitas quin specimen nature capi deceat ex optima quaq̄ natura. Aug. li. xvj. de ciui. dei. Uerū z hoc eoz supplicium futuri iudicij diuini specimen fuit.

Specula g. accipitur p loco edito z eminenti vñ aliq̄d longe videri z speculari potest: siue sit mons siue turris: siue lapis: siue arbor: siue qđ aliud eminēs. Virg. Specula de mōtis in altū Deferar. Ouidi⁹. In speculis omnis abydos erat. Est z specula diminutiū a spe: z significat paruam spem qđ fit blandimenti causa. Cice. Celio. Hac cū oblectabar specula. s. tullia. Ut ēñ a res recula: ita a spes specula fit.

Speculum in quod aspicimus: ac speciem. i. imaginem nostram contemplamur quod datum nobis a natura fuit: vt nosmetipsos noscceremus: z formosi deuitare mus infamiam: deformes redimendu z sciremus esse virtutibus quicqd corpori deesset: sicut Socrates monebat adolescentes.

Speculare: z per apocopen Specular z specularium: idem quod speculum. Interduz ponitur p vitreata:

siue pro ocularūs: vtpote olim facta e speculari lapide transluc̃do: nunc autē e vitreis orbibus vel tesselis plumbo iunctis. Vlp. Specularia et vela que frigoris causa vel imbrium in domo sunt ĩstrumento domus non contineri Cassius existimauit. Iuuena. Que vehitur clauso latis specularib⁹ antro. Specularis autem lapis dictus est: q̃ ad speculi similitudinem luceat atq; imaginem reddat. Finditur in tenuissimas crustas. Pli. Vulti alucaria z e speculari lapide fecere: vt operantes intus spectarent. Idem li. xxxvj. In arabia quoq; esse lapidem vitri modo trāslucidum, quo vtuntur pro specularibus. Juba auctor est Specularioꝝ vsum clarum transmittētium lumen memoria sua prodūsse scribit Seneca in epistolis. Qui item de Scipione ait: q̃ non in caldarū suū latis specularibus diem admiserit. Mar. Vibernis obiecta notis specularia puros Admittit soles: et sine fece dies.

Speculor a specula fit: quasi e specula prospecto vel vt videā intēdo. Unde speculatores qui e specula aspiciunt: vel in bello ante exercitum explorandi gratia mitti solent. Per translationem speculari ponitur p scrutari z exacte cōsiderare. A quo compositū Prospeculor: q̃ est ante speculor. Suet. de Cesa. Exercitum neq; per insidiosa itinera duxit vnq̃: nisi prospeculatus locorum situs.

Specus a specio. Est eñ vt in ,pble. Plutar. inq̃t locus vnde despicitur z inde spectacula dicuntur. Unde et specula dicta est. Et dicimus specus us: z specus citam masculini q̃ fgminini generis. Similiter specus oris. neutri generis ,p spelunca: que a grecis speleū. Uñ Virg. ad imitationē grecorū Spelea ferarū dixit. Bel. lib. vj. Sole medio z arido ac flagranti specum quandā nactus remotam latebrosamq; penetro Hora. lib. iij. car. Que nemora aut quos agor in specus. Inuenīt etiā hec speca: hoc specū z hoc specu. z in plurali he spece. Seruius docet specus apud maiores trium generū fuisse quod hodie in numero singulari tribus tñ vtimur casibus. In plurali a genere mascu. habet omnes casus.

Specium. Instrumentū teres z paruum quo medici ad tēptandā vulnerū ac fistularū viam vel ,pfunditatem vtunt. Pacu. Ut medici faciūt qui prius specio vulnus tēptant. Fit autem a specio.

Specillum diminutiuū: paruum specium. Cor. Cel. lib. v. Ante omnia specillum dimitti in fistulaz conuenit vt quo tēdat: z q̃ alte pueniat scire possimus. Hinc auricularium specillum dicitur: quod curādis auribus adhibetur. Est et specillum instrumentū quo oculos inungimus. Pli. lib. vij. C. Julius medicus duz inungit specillum per oculum trahens. Cel. libro. vj. Specillo sug oculum inducatur.

Speleum: a nostris dicit spelunca. Virg. Certum est in syluis inter spelea ferarū Valle pati.

Spectra: simulachra. Cice. Cas. Uis autē spectris etiā si oculis possent feriri. i. imaginibus mentis.

Spera: vide supra: quia scribit cum diph. sphera.

Sperma atis/grecum est z latine Semen dicitur: generale ad omnia semina.

Sperno is: sprevi sprētū fastidio despicio. Antiqui etiā spernere pro separare posuerunt. Ennius. Jus atq; equū se a malis spernit ,pcul. Hinc fit compositum. Desperno: q̃ est valde sperno. Var. Homo ridiculus z ab omni pube desprētus.

Spes spei: z speres ei: antiqui ,prulerunt. Var. Quib⁹ suam delectet ipse amicam z sese speribus iactet suis Unde aspere quasi sine spere: z ,pspere ,p spere. In plurali habet omnes casus: z marime spes: z speb⁹. Ulero. in li. Bacha. Moli extolli vanis spebus. Est autē spes opinio futuroꝝ. Referturq; tā ad mala q̃ ad bona. Hui⁹ diminutiuū est specula: de quo supra. Et compositum Expes sine spe.

Spero speras: ad dolorem et ad voluptatem refertur. Virg. Hunc ego si potui tantum sperare dolorē. Et perferre soror potero. Sperare inquit id est futurus opinari siue timere. Pli. lib. xj. Sperato: largior ,p uentus. Hinc bene spero z male spero. Aliquando Sperare est existimare: seu credere. Et tam de ,p̃senti q̃ de preterito dicitur: De ,p̃senti. Quint. Facilis vt animaduertere vos spero defensiōis mee cursus est. De preterito. Idem. Et innocentiam quidem puelle satis vt spero defendimus. Hinc speratum veteres dicebant eum qui vxorem petit: z Speratas virginē que petitur. Afranius. Curre et nuncia venire z mecum speratam adducere vt videat puellam. Postq̃ do sponsio facta erat: nō sperata sed vel dicta vel pacta: vel sponsa vocabatur. A spero fit compositum Despero: et insperatus.

Sperchius: fluuius Thessalie quē Pelion mons effundit: z velocissimo cursu defluit in sinū Maleacū.

Speusippus: philosophus atheniēsis Platonis ex sorore nepos: qui octo annos Platonice schole ,p̃fuit. Ferūt hūc senio confectū sibi mortē cōsciuisse merore impulsum. Plutarchus do scribit illū pediculis efferuescentibus interrūpsse. Primus inuenit quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia.

Speusici panes dicti sunt a festinatione σπευδω eñ greçe significat festino.

Sphera: vide in dictione spera. Suidas. σφαῖρα αεῖβολος ἴσας δεσφαίρασ̃ ευρεσιν αραγαλισμη κερκυραια γραμμαϊκη ραυσικαάη αλκρου ὑυαλριαν αἰθησι ,p pila lusoria etiā ponitur spheristerion locus vbi luditur.

Spheristerium: locus balnei specie rotunda in quo varia exercitationū genera veteres habuere. Pli. in epistolis. Apoditerio suppositū est spheristerū: q̃ plura genera exercitationis: pluresq; circulos capit. Sz in ,pmis ad exercitiū pile deputat⁹ ē: quā greci σφαιραν appellāt. Mā σφαιρω significat pila ludo. Lāpsid. Post lectionē operā palestre: aut spheristerio aut cursui: aut luctaminibus mollioribus dabat.

Spheromachia: pile lusorie ceratmē: a spherica circularis q̃ figura dicta est.

Sphinx gis vel gos: z Sphingiū: animal ethyopie prodigiosum ad hominis speciem accedēs solo pilo quē fuscum habet et similitudine feram assimilaē: habet geminas mammas in pectore: vt inquit Pli. lib. viij. a stringēdo dictū: hoc est απο του σφιγγειν. Hic cū hoibus offert si illū ,p̃sentiat: saluaē. Si do bestia prius hominē senserit: pdit homo. Albertus magn⁹ li. xxij. De aīalibus inter simiarum genera enumerat sphinga insignē duab⁹ i maxilla maculis nigricātib⁹ cauda coloris subnigri oblonga. Solinus. Inter simias habent z sphinges villose comis: māmis ,pminentibus: dociles ad feriatis obliuionem.

Sphondyliū: internodiū seu vertebrum spine dicitur: z Sphondylus penul. ,pdu. Sunt autem decem z septem spondyli. quoz. xxij. spinam faciunt: relipui do lumbos. Sunt z qui sphondylos dicant cubos. Seneca z Macro. videntur accipere ,p quodam piscis genere: quē iuniores Schinalū dicitant. Sphondylus etiam verticulum dicitur appositum fusis: vt nendo melius vertātur.

Spica ce. z spicus et spicum dicitur cum per culmi folliculum. i. extremum tumorem aristę adhuc tenues in modum spiculi eminent. Abusiue tamen z de maturis frugibus dicit: et de quocūq; acumine ad spice similitudinē facto. Dicta spica a spe: vt inquit Varro. Nam cū fruges in spicam exit: spem prebet hoibus. Spica in hordeo z tritico tria habet cōuenientia gra-

num/glumā: aristā. Sciendū est a spicus vtrūq; numerū esse: a spicū tātū singulare. Lice. in aratro. Spicum illustre: ferens insigne corpore virgo.

Spica mutica: que nō habet aristam. Arista enim quasi cornua sunt spicarum.

Spiceus a um: qđ ex spicis est. Tibul. Flaua ceres tibi sit nostro de rure corona spicea.

Spicilegium: collectio spicarum. Varro. Ad corbem messe facta spicilegium venire oportet: aut domi legere stipulam.

Spico as: spicas emitto. Pli. lib. xviij. Grana in stipula crinito tertu spicātur. Ūñ suspico as: penul. pdu. qđ est ad spicarū similitudinē incido vel fodio. Hinc spicatus a um: qđ habet spicas. Idē lib. xxj. Aliud rursus spicatarū genus herbarum.

Spiculum lancea breuis: seu vt Vege. ait: telum missile cuius ferrū est triangulū vnciarū nouē: hastile pedum quinq; z semis. Antiqui pilū neutro genere vocauerūt. Accipiē z p sagitta. Virg. Spicula puerso fugiē tia dirigit arcu. Aliqñ dr sagitte ferrū: seu cuspis ipsa z acule⁹: vt sunt spicula sagittarū z aculei apiū. Curtius. Alexander sagitta ictus est: q̄ in medio crure reliq̄rat spiculū. Virg. de Apib⁹. Et spicula cęca reliquūt Affixe venis. Dicū spiculū a spicarū specie.

Spiculo as: cuspidē acuo. Pli. lib. xj. Telū ꝑo gfodiendo tergori quo spiculauit ingenio.

Spiculatores dicti sunt satellites principū a spiculis q̄ gestāt. Cor. Tacitus Dilapsis spiculatoribus cetera cohors non aspernata concionantē. Quidā etiā iacci cipiunt spiculatorē p carnifice.

Spinus: pyrorū seu prunoq; arbor: q̄ spinis referta sit. Virgi. lib. iiij. Geor. Edurāq; pyrum et spinos iam pruna ferentis.

Spina: sentis qua pungimur. Hinc spineus a um: vt corona spinea: q̄ e spinis facta est. Spinosus a um: spinis abundās. Spina etiā dicit a collo vsq; ad natiuz flexū deꝓssa: q̄ q̄si vallis ē inter colles qs vocāt dorsa Pli. li. xj. Spina lūbus ossea ſs tereti structura p media foramina a cerebro medulla descēdēte: esse ei naturā quā cerebro colligūt qñ p̄tenui eius mēbrana mō incisa statim expiret. In spine igit̄ parte supiore scapule: a lateribus dorsalq; oia dicunt terga.

Spinter: fibula in humeris: aut armilla vt inquit Pūl. Plau. i Mene. Jubeas spinter nouū recōcinnarier. Hoc armille genere mulieres vtebāt brachio sūmo sinistro: solisq; feminis decorā fuisse vestē lōge latecq; diffusam ad vinas cruraq; ab oculis defendentas

Spintrie dicti sunt repertores monstrose libidinis nouiq; concubitus. Sue. in Tiber. Monstrosiq; cōcubitus reptores quos spintrias appellabat.

Spitrillum: barba capre.

Spire sunt reuolutiones siue circuli qui in seipsos non recurrūt. Hinc in ornamentis capitis matronarū: et in serpētib⁹ ē spira cū se i girū voluūt. Ūñ z p serpēte q̄q; ponit. Pli. li. ix. Lollia paulinā q̄ fuit Caij ꝑncipis matrona vidi smaragdis margaritisq; operta alterno tertu fulgētibus toto capite crinibus spiris auribus collo monilibus digitisq;. Virg. li. ij. Geor. Nec rapit immēsos orbes p humū neq; tāto Squāme⁹ in spirā tractu se colligit anguis. i. i circulū. Et li. ij. En. Spirisq; ligāt igētib⁹ z iā bis mediū Amplexi Ser. Spiris nodis. Ūñ z bases colūnarū spirulas dicūt. Nā ꝓprie spira est volubilitas funiū puta cuz funis nautic⁹ in orbē cōuolut⁹ ē. Itē spira dr funis q̄ a pileo ad fauces distēdit z sub mento alligat. Juue. de faucib⁹ aurea cū se Porrigat: z lōgo iactet spira galero. Itē dr basis colūnę vni⁹ toti aut duoz. Pli. In epheſie Diane ęde primū colūnis spire subdite z capitella addita. Itē spira genus operis pistorij. Ennius etiā spiram hominū multitudinē vocauit.

Spiro as: exhalo. Pli. Hec duo genera fistulis spirāt: q̄ ad pulmonē pinēt. Aliqñ spirare est emittere z sic constituit cū actō. Virg. Ambrosiaq; comę diuinum a vertice odorē Spirauere. Col. li. j. Reliquisq; immundicijs retrū odorē spirantibus. Si autē de morte fit sermo: absolutū est. Huius verbi cōposita sunt Aspiro: Cōspiro: Exspiro: Inspiro: Interspiro: Prospiro: Respiro z Suspiro.

Spiritus halitus. Idem enim sunt spiritus: halitus et anime. Pli. Anime leonis virus graue: vsū pestilēs hominis tñ anima infici voluit pluribus modis. Ali quando etiam spiritus dicit ventus.

Spirituale: z p syncopen spiritale: qđ est spiritus.

Spirabile: vitale quo spiramus. Virg. lib. iij. En. Per sydera testor Per supos atq; hoc cęli spirabile lumē Licero tñ spiritabile dixit in libro de natura deor.

Spiramentū est p qđ exit spiritus. Virg. lib. iij. Geor. In tectis certatim tenuia cera spiramēta linunt.

Spiraculū idem qđ spiramentū. Virg. Seui spiracula ditis. Hiero. in Hen. posuit p ipso spiritu. Et inspirauit in faciē eius spiraculū vitę.

Spiracus: quasi primipilaris: aut cohortis ꝓfectus.

Spissus a um, prie densum significat: a sepiū densitate. Virg. Scrobib⁹ supabit Terra spissus ager. Aliq̄ significat tardū. Plau. Spissum: hoc est amanti dicere veniet. Idem. Quia qđ bene ꝓmittūt haruspices: pspisse euenit: id qđ male ꝓmittūt prȩsentaneuz est. Hinc Spissitas: z spissitudo.

Spisso as: spissum facio. Cuius cōposita sunt: Inspisso z Conspisso: quod est totum simul denso. Col. libro viij. Atq; vbi duratus est: vehemētius ꝓmitur: vt cō conspissetur caseus.

Splen dicit qui z lyen. Celsus lib. iiij. Splen in sinistra parte est intestino innexus: natura mollis z rarus longitudinis z crassitudinis modice.

Splenēticus: qui ex splene laborat.

Spleniū: vt Jul. pol. inquit: est caput splenis pinguis. Hinc splenia velut p similitudinē dicunt facta expāno laneo vel lineo q̄ ad curā corporis supponi solēt Pli. Supimponi oportet splenio e melle decoctum

Splendeo es: dui. luceo. Ūñ splēdesco is: splēdidus fio Apul. Cum iam aurora splendesceret. Huius compositum est Resplendeo.

Splendor: lux p translationē ponit p decore dignitate gloria. Ūñ splendor: noris: splendor familię splendor virtutū: hoc est claritas.

Splēdidus a um: clarus fulgens. Et splendidi dicuntur qui opas suas ad libertatē cōuertūt. Econuerso Sordidi auari. Flora. Quatinus id facis vt quidā memoratur athenis Sordidus ac diues. Et alibi. Obūciet nemo sordes: id est auaricia.

Spolio as: priuo. Tractuz a militibus. Spolia eñ dicunt quecūq; hosti detrahunt. Terē. in Hecy. Quin spolies mutiles laceres. Hui⁹ cōposita sunt. Despolio Dispolio varie spolio. Amb. Hi autē dispoliāt q̄ accepim⁹ indumēta gre spūalis. Exspolio pfecte spolio: vt apō apl̄z. Expoliātes veterē hoiez iduite nouū

Spoletium cū tante um: ciuitas in vmbria q̄ nūc ducatus spoletin⁹ dicit nō spoletan⁹: sicut ab Aretio aretinus. Var. De spoletinis que sunt cariosa lagena Valueris q̄ si vina falerna bibas. Sic Lice. lib. de claris oratorib⁹. P. Conutiū spoletinū dixit.

Sponda: latus lecti. Haz sponde sunt tabulę q̄ vtrinq; lectū sustinēt. Var. Nec nudi sponda grabati.

Spongia: apud antiquos in vsu erat tergēdarū mensarū: adhibebaturq; ad obscena emūdāda. Var. Nec tibi sorte dat tergēdis spōgia mēsis. Sen. li. x. epla. Unus e germanis lignū id qđ ad emundanda obscena adherente spōgia torū in gulam farsit: z in pręclusis faucib⁹ spūm emisit. Accipit z spōgia p asparagi

satiui radice: vt apud Pli. ⁊ Col.

Spondeo es: ſpopondi ſponſum: Vide in dictione Deſpondeo. Eius cōpoſita ſunt Conſpondeo. Unde veteres conſponſos dicebant fide mutua obligatos: et Conſponſores: ſibi inuicem ꝓmittētes. Cice. Lepte. De negocio tuo q̄ ſponſor es pro Pompeio: ſi Balba conſponſor tuus redierit. Deſpondeo ⁊ Reſpondeo: de quibus alibi.

Sponſo as: frequentatiuum: a quo Deſponſo as ⁊ Deſponſor aris.

Sponſio: non ſolum ꝓmiſſio dicitur: ſed etiam actionis genus eſt. Caper. Religione ſancitur fœdus at ſponſio pœna. Paulus iureconſul. ſponſionem dici affirmat: non ſolum quę per ſponſi interrogationē fit: ſed etiam omnē ſtipulationē promiſſionēq̄ ⁊ ſponſor ꝓ fideiuſſore quandoq̄ ponit.

Sponſus us. Sponſo: Ser. ſul. Si poſt eas ſtipulationes vxor non dabat: qui ſtipulabatur ex ſponſu agebat: iudices cognoſcebant.

Sponſus a um: participiū. Tereñ. in Eu. Scis ſponſam mihi: Et deeſt eſſe.

Sponſalis et hoc ſponſale qđ ad ſponſionem pertinet. Unde ſponſalis dies dicit quo puella ꝓmittit.

Sponſalia orum: ꝓmiſſio ſiue contractus ſtipulationū futurarum nuptiarum. Sponſalia hoc modo fiebāt. Qui vxorem ducturus erat: ab eo vnde ducēda erat: ſtipulabatur eā in matrimoniū ductū iri. Qui daturus erat itidem ſpondebat daturū. Is contract⁹ ſtipulationū ſponſionūq̄ dicebat ſponſalia.

Spondeus: pes duabus ſyllabis longis conſtans. Legitimus pes qui in heroico verſu omnē ſibi vēdicat locum: licet raro quinto loco reperiatur. Dictus ꝙ in ſacrificijs ⁊ libamentis eo maxime vterentur. Nam σπονδη libamentū fœduſq̄ ac ſponſionē ſignificat.

Spondylus eſt qui in ima parte fuſi apponitur: vt fœmine melius nere poſſint: a cuius ſimilitudine callus ſiue caro interior omniū oſtreorum ſpondylus dicit. Var. ꝓ aialiū officulis in Sātra. lib. vij. Roſos tepenti ſpondylos ſinu condit. Eſt ⁊ ſalſamenti genus ſpondyle apud athenū: ⁊ nomē piſcis apud Pli. inſectū apud Ariſtotelē. Pli. li. xxvij. Nullū aial radices a nobis dictas attingit excepta ſpondyle q̄ oēs ꝓ ſequit. Genus id ſerpētis eſt. Atheneus id qđ in capite mugilū echinata ſpecie conſpicimus ſpondylus tradit appellari. Sed ⁊ calculus eneus quo ſuffragia ſua iudices athenis dabant: ſpondylos vocabāt: vt eſt apud Julium pollucem.

Sponte aduerbiū ſignificat naturaliter: vt multe arbores ſponte naſcunt. i. naturaliter ⁊ nō ab hominibus ſate. Aliqñ ſignificat ſine reqſitione: vt ſponte ad te venio. Capit nōnunq̄ noialr ⁊ in ablō tm̄: vt ſponte mea: ſpōte tua. Virg. Spōte ſua ſandyx paſcētes vellere agnos. Hinc Spōtaneus a um: qđ eſt voluntarium: aut naturale. Amb. Terra aūt ſpōtaneos fructꝰ germinat: aut creditas vberiore cumulo refundit.

Spozos græce: latine ſemen dicitur.

Spozades: inſulę quedā circa cretā in mari Carpathio ſicut Stra. li. x. ſcribit: dictę ꝙ in mari ſparſe ſint: ſunt autē harū noia Hellene. Phocuſa. Necaria. Schimuſa. Polegrados. Thera. Anaphe. aſtypalea. Laguſa. Jon: vbi ſepultus fertur Homerus.

Sporta que ⁊ ſportula: aut a ſparto herba que frequēs apud hiſpanos naſcitur: aut ab aſportando: vaſis genus quaſi fiſcella. Sal. lib. ij. hi. E muris canes ſportis dimittebant. Et cū in ſportis pecunia: qñq̄ etiaz cibus in quotidianū vſuz deferri ſolebat: mō ꝓ diſtributiōe ad plm: mō ꝓ ipſis cibis ſumiē. Sue. in clau. Exhibuit anniuerſariū in caſtris ſtrenarum ſine veneratione apparatuq̄ iuſtū atq̄ legitimū in ſeptis ibidē extraordinariū ⁊ breue dierūq̄ paucoz. Nōq̄ appellare cœpit ſportulā: q: primū daturum ſe dixerat: velut ad ſubitā dictāq̄ cenulā inuitare ſe populum. Idē dicit Veronē cenas ad ſportulas reuocaſſe. i. ad parua conuiuia. Juue. Nonne vides quāto celebrē ſportula fumo? Erat ⁊ ſportula locus in atrio domꝰ: vbi ꝓponebanē eo die q̄ dono danda erāt. Diminuitiuū a ſporta eſt ſportula: a quo fit ſportella.

Spuma: fœdes earū rerū a quibus eūcit. Virg. Spumas ſalis ęre ruebant. Hinc ſpumeus ⁊ ſpumoſus.

Spumo as: ſpumū facio: a q̄ Deſpumo: de quo alibi.

Spuo is: ſpui: ſputū ſaliuā emitto. Virg. lib. iij. Geor. Nāq̄ alie turpes horrēt ceu puluere ab alto: Cū venit ⁊ terram ſicco ſpuit ore viator Aridus. Huius compoſita ſunt. Cōſpuo ſimul ſpuo vel aliquē fœdo. Lactā. lib. iiij. Poſt hęc cōſpuerūt in faciē eiꝰ. Plau. Ab oibꝰ deriſus atq̄ ꝛſputꝰ. Deſpuo: Expuo: inſpuo in aliquē ſpuo. Pli. lib. xxij. Traditq̄ cōmanducata ea ſi inſpuat morſi ſerpētē. Reſpuo repudio: ⁊ quaſi cuz ſputo per contēptū reiicio. Lactā. li. j. Nāc totā opinionē quaſi a poetis conflctā Saluſtius reſpuit.

Sputo as frequentatiuū. Plau. Nam illic iſti q̄ ſputatur interdū morbus venit.

Sputū: ſaliua: qđ a pus deſcēdit. Dicitur ⁊ ſputus us. Lactā. lib. iiij. Dabūt autē deo alapas manibus inceſtis: ⁊ impurato ore expuent venenatos ſputus.

Sputamen: idē qđ ſputum. Hiero. in lib. Judi. Quō ſi rumpat quis filū de ſtupa torū ſputamine.

Spudacten: quidaz interꝑtant amatorē. Hiero. lib. de viris illuſt. Ubi de diuo Luca agit. Sed ⁊ Tertullianus vicinus eoz tēpoz refert ꝓſbyterū quendam in aſia σπουδακτηρ. i. amatorē pauli cōuictū apō Joannē ꝙ auctor eſſet libri: ⁊ confeſſum ſe hoc pauli amore feciſſe loco excidiſſe.

Spurcus a um: qđ eſt impurū: obſcenū: lutulētū: a ſpuēndo dictum: ꝙ tale ſit vt de eo ſpuat. Plaut. Tot noctes reddat ſpurcas quot puras habuit. Aliqñ ponit ꝓ fœtido. Apul. Tam multe res ſpurce ⁊ graues nares infeſtāt. Aliqñ ꝓ vehementi: aſpo. Cice. Jactati tēpeſtate ſpurciſſima. Col. Atq̄ in his ipſis haberet cognitū qđ recuſaret collis: qđ cāpeſtris poſitio: qđ humidꝰ ⁊ gramioſus: qđ ſiccꝰ ⁊ ſpurcꝰ ager. Aliqñ ꝓ ſeuo ⁊ ſanguiario. Var. Spurcꝰ gladiator ⁊ carnifex.

Spurcicia ⁊ ſpurcicies imundicia. Lucre. lib. vj. At cōtra nobis cęnante teterrima cū ſit ſpurcicies eadem porcis hęc munda videtur.

Spurco as: fœdo vitio. Celſus iurecō. Cum eo agi poſſe aquilia qui vinū ſpurcauit: vel effudit: vel acetū fecit vel aliquo alio mō vitiauit. Plau. Spurcat naſum odore illutibili. Antiq̄ ſpurcū vinū dicebant cū aqua mixtū: tanq̄ nō amplius purū foret: aut igne calefactum: aut muſtū anteq̄ deferueſcat. Hinc fit cōpoſitum. Conſpurco. Col. lib. ix. Nam ſupſiliens auis ꝓluuie ventris cibos ⁊ aquā conſpurcat.

Spurius: incerto patre natus: ab σπειρειν. ſeminare: quia nihil habet a patre niſi ſemen. Unde ſpurios verſus dicimꝰ alterius aut incerti auctoris. Auſoniꝰ. Quicq̄ notas ſpurias verſibꝰ apposuit. Ser. Spuriꝰ dicit qui ex muliere non nota ortus eſt. Sabini nāq̄ pudenda mulieris ſpozios dicunt.

S Ante Q.

Squallor: inquinatio: fœdes. Gel. In corporibꝰ inculcatis ſquamoſis alta cōgerie ſordiū ſquallor appellabat.

Squallidus: ſordidus: incultus. Unde ager nō aratus ſquallidus dicit. Aliqñ ponit ꝓ fulgēti. Virg. Alter erit maculis auro ſquallētibus ardens.

Squalleo es lui: a ſquāmarū crebritate ⁊ aſperitate dictum. Unde ⁊ ſquallēs ꝓ fulgenti pleno diuite honorato abundātiq̄ ponit. Quicqđ eñ nimis inculcatū obſitūq̄ aliqua re erat: ita vt incuteret viſentibꝰ hor-

rore squallere veteres dicebant. Virgi. li. vii. Per tunicam squallentē auro latus haurit apertum. Hinc postea tractū est vt corpora inculta z veluti squāmosa alta congerie sordium squallere dicant. Idē lib. v. Squallentē barbam z cōcretos sanguine crines. Et lib. j. Geor. Squallēt abductis arua colonis.

Squāme: quibus corium piscis aut serpentis tegitur. Hinc Desquāmo as: z erquāma as: qō est squāmas detrabo. Plau. in au. Dromo desquāma pisces. Ab harum similitudine loricarū quoq catenule squāme dicunt. Virgi. Quem pellis aheneis in pluma squāmis auro conserta tegebat.

Squarosus: a squāmarū similitudine dicitur: cuius cutis exurgit ob assiduā illuuiem. Lucil. Aaronū acra picum squarosa incondita rostra.

Squatina: ex planoz piscū genere: q̄ ꝓpter squallorē hoc est asperitatem cutis ligna z eborea poliunt.

Squille genus arboris. Var. li. j. de re rust. Alia in mari: vt palmas z squillas.

S Ante T

Stalagniū genus inauriū fuisse ostendit Nonius. allegās Cecilū q̄ ait. Ex auro ei⁹ stalagniū domi habeo.

Stadiū latine curriculū: siue locus in quo equi homines ve currūt z certant athlete. Nam z Domitianus inter cetera stadiū extruxit. Dictū stadium απο τησ στασεοσ hoc ē a statione: q̄ hercules eo spatio vno spū confecto constitisset. Nam clarissimū fuit curriculū stadij olympij qō hercules suis pedib⁹ metatus fertur: continetq octauam mille passuum partem qō centum. xxv. nostros efficit passus hoc est pedes sexcentos vigintiquinq vt scribit Pli. Que mensura octies efficit mille passus.

Stadiodromi dicti sunt qui in stadio cursu certāt Firmicus Si mars respexerit lepore celestē in horoscopo: faciet stadiodromos. Stadiodromos etiaz locus in quo ludi z cursus exercent. Plinius. li. xxiiij. Eundē vicit: z leontius qui fecit stadiodromon astylon qui olimpie ostenditur.

Sto stas steti: statū ꝓprie significat in se z sua mole consistere. Et nō tantum de animatis: sed de inanimatis quoq dicitur: vt nauis stat: flumen stat: currus stat: sol stat. Unde solstitium. Item auis in aere stat. Arbor stat. Virgilius. Stabat acuta silex. Item Stare significat rectum esse. Seneca. Alios stantes/ alios genibus flexis vidisses: sedentem aut cubantem nemimem. Item permanere: durare. Licero. Facere ꝓmissa: stare conuentis: reddere depositum. Virgili⁹. Et bene apud memores veteris stat gratia facti. Itē horrere. Cecil. Stat ager sentibus. Item plenus esse Virgilius. Jam puluere cælum Stare vident. Item prominere. Lucil. Hic corpus solidum inuenies hic stare papillas Pictor marmoreo. Item prestitutum esse z immobilem. Virgilius. Stat sua cuiq dies. Ouidius. Sic stat sententia: id est imobilis z fixa est. Item in animo esse. vt Virgilius. Omnis in ascanio chari stat cura parentis. Itē quiescere. Apul. Dū forte starent in taberna ludentes. Itē in pristino statu manere. Virgil. Troiaq nunc stares priamiq arx alta maneres. Itē constare in precio esse. Liuius. lib. xxiij Multoq sanguine ac vulneribus ea pgnis victoria stetit. Belli⁹. Magno ei stet ea nocte absentē fuisse. Quintilianus. Neq ipse hoc periculū ignoro expertus nō leui documēto quāti steterit mihi q̄ semel impata nō feci. Stare firmū esse nō moueri: sed cōstantem esse. Liuius. Resistis aūt aduersus famā: rumoresq hominū: si satis firmus steteris. Stare ꝑ me: ꝑ se: per illū dicit: cū nos ad aliquid aliud causa sumus ne qd fiat. Pli. lib. xviij. Non stat ꝑ me: quo minus eglū itelligas z celestia scias. Quint. Nō ꝑ me stetit sed ꝑ illa. Cōposita huius verbi sunt. Absto adsto vel asto. Cōsto: circūsto: Antesto: Cōtrasto ꝓ aduersor Meuius. Cōtrastat semp: nec me finit loquier. Extro a quo supextro. Insto: Interesto. Visto. Obsto. Persto Resto: Substo: Supersto. Et ym aliquos Manifesto: qō est quasi ad manus foris sto. Preterea. Solstitium z iusticiū a sto deducunt.

Stabilis: qui est aptus ad standū.

Stabilio is: stabilem facio: firmo: Plau. in am. Regis thebano Creonti regnū stabiliuit suū. Hinc Constabilio: qō est totū stabilio. Idē in ac. Ego rē meā cōstabiliui cū illum emi de pręda a questoribus.

Stabulum: a stādo locus dicit in quē longo itinere fessi succedere solent: q̄ z diuersorium z hospitium dici solet. Unde z prostibulę meretrices dicte q̄ questus copiosioris gratia concurrentibus illuc aduenis mansiones ante stabula habuere. Petro. in satyr. Sed nec viam diligēter tenebā: quia nec quo stabulū esset sciebam. Hinc stabula dicunt loca generaliter in quibus armenta gregesq consistunt in agris z sub dio veluti quedam stationes animaliū. Nam vbi equi tenentur specialiter Equile. vbi oues Ouile. Ubi sues haram dixere. Bobile quoq a bobus. Capile a capris nomen traxerunt. Virg. Quattuor a stabulis prestanti corpore tauros Auertit. Idē. Interea cū iam stabulis saturata moueret Amphitrioniades armēta abitūq paret. Potest etiā pręsepe in hospitijs stabulum dici. Apul. Durissimo casui meo seruiens ad equū illū victorē meū. pbissimū in stabulū cōcedo. Ubi aliū etiā Philonis quōdā hospitis mei asinū stabulantē inueni. i. quasi hospitantē. Stabulū etiā sumit ꝓ quacūq statione seu habitatiōe z loco vbi q̄s stare consueuit. Virg. Ardua tecta petit stabuli z de culmine sūmo Pastorale canit signū. A stabulū fit ꝓstibulū.

Stabulo as: neu. z stabulor deponens significat sto diuerto: z q̄si stationē habeo: siue etiā in stabulo guberno. Var. lib. j. de re rusti. Si prata sint z i fundo necz pecus dns habet: dāda opa vt pabulo vēdito alienū pecus in suo fundo pascat z stabulet. Col. lib. vii. Si idoneis tēporib⁹ ad ꝓsepia: ad aquā: ad exercitationē pecus duxerimus: curecq fuerit vt stabulent: sic in eo loco ne humore madescant vngule: qō facile vitabimus: si stabula roboreis asseribꝰ cōstrata: aut diligenter subinde emundata fuerint hum⁹ z palea supiecta Sta. li. j. th. Hericeq pec⁹ stabulare sū hemo. Sui. lib. xiij. met. Hoc pec⁹ omne meū: multę stabulant in antris. Hel. Tubero in historijs scriptū relict. Attiliū consulē in Africa apud Bagadā flumē grāde fecisse aduersus serpentē in illis locis stabulantē pręliū Hinc stabulatio mālio in stabulo. Col. li. vii. Caloze boues sub dio: frigoribꝰ intra tectū manere oportet. Itaq hiberna stabulatio eoz pręparāda est. i. locus stabuli: vel vbi stabulentur.

Stabularius hospes viatores pręcio recipiens. Apul. Sumo sarcinulā z pręcio mansionis stabulario pfoluto capessimus viaz. Ulp. Caupones z stabularios eos eque accipiemus q̄ cauponā z stabulū exercēt: et stabularius dicit q̄ stabuli: hoc est loci vbi aialia stāt curā gerit. Col. li. vii. Hic em recognosci grex poterit: numerusq cōstare si velut ex militari disciplina intra stabularij castra manserint.

Statio: locus in quo naues aut milites tuto ad tempus stant: vel in quo frequenter consistitur. Curt. Cognitū id ꝑ explorātores q̄ stationes hostiū fuerāt ingressi. Itē statio dicit loc⁹ ad custodiā assignat⁹: qū milites stantes vigilāt. Virgi. Seruantq vices statiōe relicta. Ipse comes nyso gradit. Hinc stationarij milites. Itē officina in qua multi cōueniunt vt de aliq re decernāt: z ius dicāt statio appellat. Bel. Questus esse memini in plerisq vrbis stationibus ius publicę

docētium. Iuue. Stationes omne theatrū. Similr erātiū stellaz matutine q̄s ꝓmas vocāt: z vesptine q̄s scōas cōstare spectātiᵇ videanť in oriēte z occidēte stationes vocanť. Et statio ipse standi actus: vnde et nomen accepit statio. Hiero. Jesus filius naue stationem impetrauit soli z lunę. i. vt starent.

Statiuncula: diminutiuū: id est parua statio: sicut a ratio ratiuncula.

Stationarij milites dicunť quibus custodie aut p̄sidiū gra statio assignata est. Jrē q̄ in vrbibus aut ꝓuinciis tenenť ad ꝑsoz q̄rē tuendā stationarij vocanť.

Stationalis firmiter stans. Pli. de siderib⁹. Eadē stationalis senis mēsibus cōmozat in signis: alioq̄n bimestris cū cetere vtraq̄ stationē q̄ternos mēses nō ipleāt

Statiua z statiue: quasi stationes dicunť siue munitōes in quibus vt ꝓpius pugnēt milites considēt. Liuiᵒ lib. j. Tentata res si primo impetu capi ardea posset Ubi id parum p̄cessit obsidione et munitionibus septi primi hostes. Jn his statio vt sit lōgo magis q̄ acri bello satis liberi cōmeatus erant. Et lib. ix. Statiua nostra munimento satis tuta sunt.

Stata: sacrificia que certis ac statutis diebus fiebāt que nō mutabanť: sed firma z stabilita erant. Cato. Sacra stata solēnia sancta seruasti. Ennius. Vodicaz et modestā formā mulieris statam vocauit.

Statarius a um: a participio status q̄si stabilis siue idoneus ad standū. Terē. in heau. Adeste equo aio: date mihi potestatē statariā agere: vt mihi liceat p stlētiū. Liuiᵒ. lib. ix. Statarius vteraq̄ miles ordines seruās

Stator: qui apud magistratū assidue est: a crebra statione: quales sunt nūcij: vel tabellarij: vel apparitores q̄ reos in ius vel in carcerē ducunt: q̄n apud magistratum dicati sunt vt stēt parati ire quo ab illo missi fuerint. Unde Plancus de statore Lentuli consulis ad Ciceronē scribit. Presto mihi fuit stator: eius cū lris q̄bᵒ ne venirē denūciabat. Et stator dictᵒ est Jupiter q̄n stare fecerit. Romanos in fugā a samnitibᵒ vosᵒ De quo in sisto dictū est. Non em̄ a sisto: sed a sto descēdit: q̄d patet ex eius cōpositō Antistitor: q̄d cōpositionē z significationē habz a sto: sicut z antistes. Et dicit Stator iupiter: qui stare animo facit.

Status us: conditio habitus q̄d lingua vernacula dicimus cōditione. Hiero. Nā corporis nostri certus est status. vt omniū animātiū. Sed q̄n apud deū nō de statu corporis nostri: sed de vitę meritis iudicamur apparet omnē hominē mente sua sibi ꝑpsi statum nomenq̄ formare. Col. lib. viij. Quare status eius longior ꝓductioq̄ ad hos casus magis habilis est. Ci. Qui status rerū: que conditio tēpoz. Ho. Statᵒ ad habitum refertur. Statura corpori adscribitur. Status est scenici statura lōgitudo corporis. Q̄nq̄ apd rhetores Status dicit in quo causa maxime vertitur Cice. Status est in q̄ primo insistis q̄si ad te pugnandum congressa defensio. Quintil. Status est q̄d ex prima conflictione nascitur. Exempli causa. Intentio est. Fecisti homicidiū. Depulsio est. Non feci. Questio an fecerit. Hinc constitutio cōiecturalis q̄ et status dicitur. Tres aūt esse status quidā dixerunt. Coniecturalem: Juridicialem: z finitiuum: siue legalem. De quibus in rhetoricis.

Status a um: idem q̄d firmus. Pli. lib. xviij. Jam primū banc iniuriā oibus annis accidere nō posse propter statos syderum cursus. Stati dies dicebantur q̄ iudicij causa cum peregrino instituunť. Plau. in cur. Status condictus cū hoste intercessit dies.

Staturus a um: participium est a Sto.

Statim aduerbiū significat constanter: pseueranter: continue quasi insistendo z vno statu a stando. Plau. in amp. Nec recedit loco quin statim rem gerat. Neq̄ velsugo neq̄ vergilie occidūt ista statim stant. Terētius in phor. Bina talenta capiebam statim. Aliqñ mox illico: q̄ ea q̄ mox fiunt cōmenter fieri videanť. Cice. in ver. Statim messa nam lras dedit.

Stagnum a stando dicit aqua stans. Virg. Stagnū ꝑ parte maris ꝓfundissima posuit q̄ ea minime mouetur: semp̄q̄ stet. i. quiescat. Emissamq̄ hyemen sensit neptunus z imis Stagna refusa vadis. Stagnum etiam metallū est: a quo Stagneus a um. Pli. li. xxx. Pyride stagnea dixit: hoc z stagnuz dicitur.

Stagno as: stagnum facio: aquā contineo. Virg. li. iiij. Geor. Nam qua pelei gens fortunata canopi Accolit effuso stagnantem flumine nilum. Et dicimus stagnare aquā cum non effluit: neq̄ horbetur. Pli. Ubi marini fluctᵒ effusi stagnare solēt. Et stagnare terraz que nō absorbet: sed cōtinet aquā. Idē. Agris humidis atq̄ stagnātibᵒ. Huius cōpositū est. Restagno: q̄d est exundo: vt apud eūdē lib. ix. Idē tradit in paphlagonia effodi pisces gratissimos cibis terrenos altis scrobibus in his locis vbi nulle restagnēt aque.

Stannum plumbum a stando dici videť q̄ in fornacibus primū fluat ac per se stet: q̄d z Stagnū et grece cassiterū siue Catiterom: siue Cassiriton imutatis ab homero lris. Nam plumbi sunt duo genera nigrum scz z albū. Hinc Stāneus a um. Tū vasa stannea.

Stamen a stando: q̄ eo stat in tela omne velamentū eo q̄ firme stat dū texitur: non id q̄d hinc inde trahitur. Subtegmē q̄d subit stamini. Dicit etiā stamen q̄d in colo ad nendū ponit. Hiero. ad Fabio. Ex quibus facta fila retorquenť cū subtegmine triū colorū hyacinthi cocci purpure z cū stamine byssino.

Statilinus z Statanus: dij ꝑsides q̄si nobis adstātes.

Stater eris pe. corre. generis masculini teste Hiero. in Matth. dicitur qui duo habet didragmata. Idem lib. Regū. Ecce inuēta est in manu mea quarta pars stateris argēti. Et in Hiere. Et appēdi argentū septē stateres z decē argēteos. Fit aūt a greco ισταμι: q̄d est pondero η in α cōuerso: sicut z ab ιστημι q̄d est sto fit στασις statio. Pari modo η in α mutato. A cuius actō greco στατηρα formauerūt. Quidā hoc nomē aspirāt atq̄ ab σταθμιζω: q̄d est trutino vel pōdero deducūt. Suidas tñ στατηρ ο εκχρυσου νομισματων βαλαντιων η συνωρισ το μερ εικερ εβολουσ εκχαλκου του δεστατηρασ χρυσιου των ευμηλου ιππων πολυ μαλλον αλληλοισ εοικοτασ.

Statera e pe. prio. a stando dicta est: quia stante libra pōsatur aurum vel argentū. Est em̄ instrumētū quo res ponderantur sine bilancibus.

Statuo is tui statutū. delibero: ordino: dedico: firmiter pono. Lactā. lib. ij. Abstinere ꝑlio statuisset. Et li. vj. Sed his omnibᵒ deus certos limites statuit. i. ordinauit. Virgi. Crateraſq̄ duos statuam tibi pinguis oliui. i. dedicabo. Terē. ꝓ Concutere posuit cum ait Sublimē illum arriperem z caput primū in terram statuerem: vt cerebro dispergat viam. Huius cōposita sūt Cōstituo: Destituo: Jnstituo: Prestituo: Prostituo: Restituo: z Substituo.

Statua a statuo deduci videtur: et est imago alicuius q̄uis inter se differant: q̄ statuę sint ęnee eboree lapidee. Imagines cereę z pictę. Sue. in Tibe. Etiā statuas atq̄ imagines nisi ꝑmittēte se poni ꝓhibuit.

Statuncula diminutiuū parua statua.

Staticulū diminutiuū a statua. Hiero. in trāslatiōe homelie origenis. Sed vror eius inemor ꝓcepti retror sum respicit: impositā legē rupit: fit staticulum salis.

Staticulū etiā dicit i vehiculis sicut Essedū in quo z petorritū in mula. Pli. li. vltio. Recūt spēs flumini nū nemoz z iumēto z esseda z staticula z equoz ornamenta. Apud Plau. in ꝓlo. Staticulū genus saltationis est.

Statuarius qui statuas fingit: seu qui imagines fundit. In qua nimirū arte excelluere Lisippus. Appelles Praxiteles Myron Polycletus.

Statuarius a um: qō ad statuā ptinet vt opus statuariū

Statuaria ę. ars ipsa faciendi statuas.

Staturosus qui statura. i. magno corpore est. Aug. Forte habens seruum formosum: staturosum: bene cōpositū: habens alium forte staturā paruum.

Statumen pe. pro. dicit id quo fulcit vitis: vt pali ⁊ pedamēta et quicqd ꝓ monumento accedit. Statumē dici pōt: qā armamētū quo res stare possit. Ipsa ūq; pedamēta vitiū ob hoc armamēta qnq; nominant. Apud Vicer. Statumē dicit quicqd ꝓ strato adijcit. Et statumina a statu arborū dicunt ꝓ vt crescēdo statū accipiūt rami. Quo ad primū significatū. Col. li. v Posita vinea. i. tertio auctūno vehemētioribus staturninibus statim impedienda est.

Statumino as: statuminibus firmo. Pli. lib. xviij. In solutiore terra sepibus formari ora vtrinq; lapidibus statuminari: ⁊ alio semp integi.

Strapedes pe. cor. machinulę ferreę in quibus pedes habere solemus dum equitamus.

Stachys latine spica. Vnde nardi stachys. i. nardi spica ex qua vnguentū generosum concinnat. Nam vt scribit Pli. Vnguētarij non solum folia: sed etiā spicas nardi in vnguēto celebrāt. A folio ꝺo nardi foliata nuncupātur vnguēta nardina.

Stacris myrrhe flos appellat. Piero. Marrent ⁊ hi qui aromatū nouere virtutes stacte florem esse myrrhe. Hęc ⁊ Gutta alio nomine dicit siue stilla ⁊ aloe. Vā in euāge. legimus ꝙ Nicodemus centū libras myrrhe ⁊ aloes ad sepeliendū dūm pparauerit.

Staphylinus pastinaca agrestis. Col. lib. x. Tum agrestis pastinaca ⁊ eiusdē nois edomita quā greci σταφυλην vocant: hęc etiaz staphis dicit. Palladius. Staphysagria perimit pediculos gallinarū.

Staphis. Vide in dictiōe Staphilinus de quo modo.

Statius nomen ꝓpetę comici fuit qui Cecilius dictus est. Statius autem appellatus fuit qm̄ seruus fuit. Statius em̄ nomē serule est. Fuit ⁊ alius poeta hoc noie qui heroico carmine multa conscripsit.

Strechades pe. cor. sunt tres insulę in rhodani ostio vicine massiliēsibus sic dictę ꝓpter ordinē quo sitę sunt. Greci em̄ sticon dicunt ordinem ⁊ versum. Luc. singulariter ꝓtulit. Generat in fluctus rhodani cū gurgite classis Strechados ora tenens.

Stella a stando: ꝙ stare stelle videant. Sunt aut̄ singulares stellę non admixte alijs: sydera vero siue astra sunt que ad aliquod signum compluriū stellarū composita sunt: vt aries taurus. Est ⁊ stella nomen poetę patauini lepidissimi.

Stello as: luceo: ⁊ quasi stellas facio. Var. Et numerosa linunt stellantē splenia frontē. Pli. lib. xxxvij. Am̄ stellarū hyadum ⁊ numero ⁊ dispositione stellantur. Hinc steliatū stellis plenum: qō est cęli epithetum cū serenum est. Interdū stellare est ad modū stellarum factum esse: qō dicimus facto id ē stellę. Claud. lib. ij. Ducit in thalamū virgo stat ꝓnuba iuxta Stellātes nox picta sinus. Idē lib. iij. Et patuit stellata dom⁹ cōsidere iussi. Interdū inuidere a stellione aiali cuius natura est inuidiā habere. de quo Pli. lib. xxx.

Stele per simplex l. colūnę quas latini pilas vocant.

Stellio animal simile lacerte tergo depictū lucentibus guttis ad modū stellarū: vulgo Tarantula dicitur a grecis Escalabotes ꝙ apud eos ασκαλωθ circulus est. Stellio aut̄ circulis quibusdam depictus est Et veluti lucētibus guttis in modū stellarum. Vox sus eius perraro interimit hominē tū semistupidum facit ⁊ varie afficit. Est ⁊ alius stellio ex araneo ⁊ genere lentiginosus in cauernículis debiscētis ꝓ estum terrę habitans. In apulia frequens visitur: ⁊ similiter Tarantula dicitur scorpionibus ita contrarius: vt visus ab eis pauorem ipsis afferat ⁊ torpore. Augusti. lib. x. cōfes. Quid cum me domi sedentē stellio muscas captās: vel aranea retibus suis irruētes ipli/cans sępe intrētū facit. Hinc stellare ꝓ inuidere. Sed ⁊ maledicta: hinc ⁊ stellionatus crimen: ⁊ Stellaturā accipere apud Spartianū qui ait. Tribunos qui stellaturas militibus tulissent capitali pena afficit.

Stellionatus crimen apud iurisconsultos a stellione nomen sumpsit. Qō fit cum aliquid dolo factum est: vt si ꝙs rem alij obligatā dissimilata obligatione per callidi/tatē alij distraxerit: aut si quis merces corruperit aut impostura fecerit: cuius nulla ordinaria pena est: sed extraordinarie plectit. Et ad ꝓsidē spectat.

Stemma atis: coronamentū quod ex multis floribus cōpositum est: dictum a greco quasi στεφανωμα: στεφω corono: και στεφανος corona. Firmi. lib. iij. Magnos viros faciet Mercurius qui sacris ⁊ gloriosis stemmatibus coronentur. Quandoq; significat claram familiam: in qua insignes viri vt in sertis flores elucescunt: et que plerūq; ex victoriis ⁊ coronis maiorum cōtrahitur. Iuuenalis. Stemmata qd faciunt? quid prodest pontice longo: Sanguine censeri. Sueto. ꝙ in vetere gentilitū stemmate. L. Lassij pcussoris cęsaris imagines retinuisset. Quoniā vero mos erat apud antiq̄s vt viri ob res bñ gestas coronis donarentur: et eedem statuarum capitibus imponerentur: inualuit consuetudo: vt stemma aliquando ꝓ facinore accipiatur. Aliquando ꝓ ipsis imaginibus maiorum que poni solebant in atrijs. Var. Atria pisonum stabant cum stemmate toto. Seu ꝓ gradibus generis ⁊ ordinibus descendentium qui ramis quibusdam ⁊ velut intercurrētibus lineis distinguebātur. Plinius lib. xxxv. Stemmata vero lineis discurrebāt ad imagines pictas. Augu. Lucas euangelista sanctus cōmemorat generationes eius quo ordine: qua serie: quo stemmate ad illam generationez ventum fuerit qua natus est christus. Quin ⁊ ꝓ inscriptionibus sarcorū. Var. Tristia sarcorum stemmata delet herus.

Stentor ab homero inducitur vocalissimus cuius [illegible] tuo erat vocis sonus quātus alioū quinquagi[illegible]

Stercus ab extergēdo deduci videtur: ꝙ vndiq; abstergi soleat.

Stercoro as: simum agris fecunditatis gratia adhibeo. Pli. lib. xviij. Ager si non stercoratur algeat: si nimiū stercoratus est aduritur. Colu. Lupinum vbi in florē verterit: nihil agruz stercoraueris. Et Stercorare est pinguefacere. Idem libro. xij. Vicia ⁊ faba stercorare agrum dicuntur. Stercoratum stercore infectum etiam dicitur. Idem libro. j. Pomaria quoq; ⁊ hortos oportet septo circundari: ⁊ esse in ꝓpinquo atq; in ea parte qua possit omnis stercorata colluuies coh/ortis balneorumq; et oleis expressa amurce sanies influere.

Stercutius dictus est saturnus: ꝙ primus stercorandi agri rationem inuenerit.

Stercorarius a um: quod ad stercora pertinet. Varro. libro. j. de re rusti. Sic e ligno ⁊ ferro vt plaustra maiora tria aratra cum vomeribus: sex crates stercorarias quattuor.

Sterquilinū: locus stercoribus plenus: seu stercoris receptaculū. Col. lib. j. Sterquilinia duo sint. Vnū qō noua purgamenta recipiat ⁊ in annū conseruet. Alterum ex quo vetera vehantur.

Sterno is: strauī stratū: de statu deūcio: ⁊ quasi in terrā extendo. Virgi. libro. x. Sternitur infelix alieno vulnere. Hinc Cesum exercitum: stratum dicimus. Inde Strages. Per translationē sternere ꝓ extendere

quãdoq; ponitur. Unde sternere humi tapetas frondes et hmõi dicimus. Et quoniã sternendo fit vt id supra quod sternimus: hoc est extẽdimus aliquid tegamus sternere etiã pro tegere: atq; implere sumit. Unde sternere equos dicimus: hoc est instratis regere. Hiero. in Gñ. Habraã de nocte psurgens strauit asinũ. Sic sternere equos cooperire: sternere humũ floribus implere. Virg. Sternitur omne solũ iaculis. Item quoniã sternẽdo. i. extendendo: et id quod extendimus cõplanamus atq; cõponimus fit vt sternere quoq; p componere: ac cõplanare vsurpemus. Et stratum dicamus complanatum atq; compositũ Unde stratum mare dicimus quando nullo vrgente in fluctus vento equatum manet. Virg. Et oñe tibi stratum silet equor. Et stratas vias: siue q cõplanate sint: siue q lapidibus tecte. Idem. Hiratur portas strepitumq; z strata viarũ. Item quia iacẽdo quodammodo extendimur: fit vt eos etiã se sternere dicamus qui se ad iacendum collocant vt quiescant. Idẽ li. iiij. ge. Sternũt se somno diuerso in litore phoce. Huius verbi composita sunt Cõsterno: Exsterno: a quo supsterno: desterno: insterno: prosterno: et substerno: a quo substratus.

Sternax equus õr qui sessorẽ excutit: ac in terrã deijcit: hoc est feror. Virg. Et sternacis equi.

Sternuo is. sternui sternutũ: a quo fit frequentatiuum Sternuto as. penulti. pro. Inde sternutatio inflatio que a pectore exurgens totũ caput cõcutit. Propert. Num tibi nascenti primis mea vita diebus Aridus argentum sternuit oñe amor. Col. lib. viij. At si molesta pituita est cinile bubule vel furculi nepete sliue stris lana inuoluti naribus inserunt versanturq; donec sternuat ouis.

Sterto is. tui. dormio. Terẽ. in eu. Fatuus insultus tardus stertit noctes diesq;. Hinc fit cõpositũ Disterto Persi. Cur iubet h ennij postq; destertuit esse Heonides: quintus pauone z pythagoreo.

Sterilis infecundus z fructũ non ferens sine prole στέρεω enim primo dicitur seu careo. Et στερητικῶς sterile greci στερησιν orbitatem dicunt. Hinc sterilesco is. sterilescere significat sterilẽ fieri. Palladius de gallinis loquens. Tinacie cibo sterilescunt. Hordeo semicocto z parere sepe cogunt et reddunt oua maiora. Plinius libro octauo. Lapte pinguedine sterilescunt.

Stesichorus penulti. correpta nomen poete ex humera ficilie vrbe ex qua himereus est dictus. Alij ex Hethauria vrbe natum dicunt. Alij ex palantio arcadie oppida ferunt inde profugum Catanam venisse: eoq; in loco: defunctum et extra portam vrbis sepultũ fuisse: portamq; ab eo stesichoriã nuncupatam. Floruit. xxxvij. olympiade sextaq; et quinquagesima obijt. Fertur luscinium aligñ in ore stesichori infantẽ cecinisse mirabili auspicio summũ eũ poetam futurũ et cantus suauitate omnes qui ante eũ fuerunt superaturũ. Hor. Stesichoriq; graues camene. Fuit em excellentissimus lyricus: a quo stesichorium carmen dictũ. Ideo autẽ dictus est stesichorus: q primus saltare ad citharã instituit: hoc est choreã ducere: antea Tisias vocabatur.

Stibadium accipitur pro sella et abaco quo fulti discũbunt cõuiue: quod primo herbidũ fuit. Postea inualescente luxuria marmoreum. hic Torus rectius appellatur quando a tortis herbis inflectat. Hã apud grecos stibades herbe sunt apte ad discumbendum. Hinc stibadion cubile ex stibade herba cõstructum. Pli. lib. v. epistola. Ex stibadio aqua velut expressa cubantiũ pondere siphunculis effluit. Sunt qui dicant stibadia esse paruas cẽnationes in quibus scriptũ esse solebat quot cõuiuas cẽnatio caperet. Ser. in pri. con. en. Stibadia antiqui non habebant: sed stratis tribus lectis epulabantur vnde z Triclinium sterni dicitur. Var. Stibadium accipe lunata scriptum testudine figma. Octo capit veniat quisquis amicus erit.

Stibium dicitur quo ad venustandos oculos peculiariter vtebantur. In argenti em metallis inuenit lapis spume candide atq; nitẽtis: quem alij stibiũ: alij alabastrũ: alij turbasin appellant cuius vis principalis est circa oculos quos dilatat: quorumq; fluxiões exulcerationesq; inhibet. Ideo id greci platyophthalmon dixere ab oculorũ dilatatione. Unde in Hiere. pphe. Cum pinxeris stibio oculos tuos frustra componeris. Hieron. ad furiã. Non habuit crispantes mitras nec stridentes calciolos: nec orbes stibio fuliginatos: et de paul. Turbanda est facies quã contra dei pceptũ purpurisso cerusa z stibio sepe depinxit. Hinc stibinus a. um. penultima producta quod stibij colore habet: vt apud lib. j. Paralip. Hiero. Onychinos stibinos dixit.

Stichos latine versus siue ordo dicit. Unde distichus

Stigma atis. nota siue signum que inurũtur ab στίζω pungo. Var. Frons hec stigmate nõ meo notanda est Per trãslationẽ quãdoq; ponitur pro suggillatione z infamia. Sue. Cal. Catullum a quo sibi versiculis de marmurra perpetua stigmata imposita non dissimulauerat satisfacientẽ eadem die adhibuit cene hospitioq; patris eius. Stigmata vt inquit Pli. delentur columbino fimo.

Stigmatici dicunt famosi et nocentes qui nota aliqua adusti sunt vt semp appareãt. Stigmatias dici voluerunt notis: et stigmate punctos.

Stigo as. stimulo irrito: a quo instigo: castigo: fustigo: Fuis quidã ab ago cõposita esse velint.

Stilbo philosophus fuit qui capta patria: amissis liberis z vxore cum ex incendio solus z tamẽ beatus exiret. Interroganti Demetrio cui cognomẽ ab exitio vrbiũ polyocertes fuit: nunquid perdidisset? Omnia inquit mea bona mecum sunt. Quo dicto dubitare demetriũ coegit an vicisset. Nihil inquit pdidi: oia mea mecũ sunt: videlicet virtutes quas nulla vis hostilis eripere neq; quib⁹ sapiens septus nullũ potest subire dispendium.

Stilpones dicuntur ab aliquibus hoies parui qui nani vocitantur.

Stimulus απο τοῦ στίζω proprie dicit fustis acute cuspidis quo rustici boues subpungũt. Plau. in asi. Utinã nunc stimulus in manu mihi sit. Per translationẽ dicit oñe illud a quo vexamur. Hinc stimulũ carnis z vitiorũ dicimus.

Stimulo as. pungo. Teren. in heau. Magis nunc me amice dicta stimulãt. Hinc extimulo: quod est valde stimulo. Col. lib. vij. Libidinis extimulat furijs.

Stingo z stinguo is. xi. ctum. eiusdẽ significationis est cũ extinguo. Cice. in progno. Et cũ luna meãs bipennionis officit orbi Stringunt radij ceca caligine tecti Huius cõposita sunt Distinguo: extinguo: interstinguo: instinguo: et restinguo.

Stiria ,proprie est aqua frigore cõcreta pendẽs guttatim q stillãs. Virg. Stiriaq; imperis induruit horrida barbie. Pli. Distillantes hiberno gelu stirias. Inde Stiricidiũ quod est quasi stirie cadiũ.

Stilla diminutiuũ a stiria vt inquit festus: et accipit ,p gutta: vt stilla olei: stilla aque. Apulei. Et sanguinis eruptionẽ vtriculo admoto excipit diligẽter vt nulla stilla compareat vsq;. Cice. lib. ij. Fastigia facientes luto inducto proclinatis rectis stillicidia deducebãt: per id stillę decidũt in impluuiũ. Var. Atq; olei stillam donaret opellicus vnctor.

Stillicidium quasi stillarũ cadiũ: q stillatim cadat vbi

e tectis gutte fluunt. Hieron. in ps. Sicut stillicidia stillantia super terram.

Strillo as. guttatim fluo: siue emitto. Plini. Frutex est resina stillans. Huius composita sunt Distillo deor sum stillo. Virg. li. iij. ge. Lentū distillat ab inguine virus. Et distillare est paulatim fluere. Unde fluxus humor a capite dicit distillatio. Ire significat guttatim humorem extrahere. Unde distillare herbas est humorem ex his paulatim extrahere. Hinc distillatio liquamen quo vtimur cum pulmētarijs. Et distillarius dictus est pcinnator distillationū z venditor. Seneca. Jam libarij varias exclamationes z botularium z distillarium z omnes popinarum institores mercē suā quadā insignita modulatione vendentes. Extillo perfecte seu totū stillo. Terē. in phor. Hisce ego illam dictis ita tibi incensam dabo vt ne restinguas lachrymas si extillaueris. Instillo intro stillo. Plini° libro. xx. Et aurium grauitati succum rapbani instillant.

Stylus siue stylū cū y. grecum dici potest colūna. Uñ epistyliū capitellū qđ sup colūnā locat. Stylus etiā dr modus dicēdi. Terē. in plogo An. Dissimili oratione sunt facte ac stilo. Do. Oratio. in sensu stylus in ybis oratio ad res: stylus ad verbū.

Stylobate στυλοσ τοκαμαξ λεγεται και βαιρω βαλιζω συριθεται οσ σχοινοβατησ. i. funābulus σχοινοσ funis et βαιρω pstuetudo sic στυλοσ palus lignum trabs per quā vadat aqua quasi canalis ligneus: et instrumentū ligneū quo aqua trajciatur: vt sub tegulis fieri solet. Var. lib. j. de re ru. Cohortes in fūdo magno duę aptiores: vna vt interdiu cōpluuiū habeat lacum vbi aqua saliat qui intra stylobatas cū venis sit piscina. Boues em ex aratro essate reducti hic bibunt: hic perfundūtur. Et lib. iij. Subtus columnarū stylobatem.

Stipes fustis terrę defixus: qui quoniā pullulare aliqñ consueuit putant aliqui stirpē ab eo dictā. Ire stipes dicitur torris lignum et quodlibet aliud quod facile incenditur.

Stips is. et stipis is. merces que stipatoribus z militibus dabatur. Et cum spondetur pecunia stipulari dicitur: id est stipem obligare. Pecunia quoq quā vel in erarium reponebant: vel dijs offerebant: vel mendicis porrigebant ad sustentationē vitę stips dicebatur a stipando propterea q in cella stipabant: id est componebant.

Stipendium es militare seu premium quod militibus datur. Cōpositū nomen ex stipe z pendo: quasi stips ponderata sit. Stips autē dicebatur ab antiquis es eo q antecq signatū esset non numerabat: sed pensabatur. Quod qui supra as: vt Var. inquit acceperāt sua necessitate maiorem numerum non in arca ponebant: aut in loculis sed in thesauris stipabant. i. in angustum ponebant: quo nimis loci occuparent. Ulp. Stipendiū a stipe appellatum est: q per stipes id est modica era colligatur. Sed quoniā stipendiū quod militi dabatur perpetuū erat quousq exautorar etur diminueretur ve solidecq dabatur tractū videmus vt dici ceperit illū militē ad solidū conduci cui pmitteretur stipendiū licet annuū. Cassiodorus Vegetius z frontinus solidatū in militia fuisse scribunt eū cui stipendia ab imperatore pmissa erant. Stipendiū etiā dicit qđ quis tenet soluere principi: aut reipu. Liui. lib. ij. Ut diuites conferent qui oneri ferendo essent pauperes: satis stipendij pendere si liberos educēt.

Stipendiale qđ ptinet ad stipendiū. Sidonius. Possit federe substipendiali.

Stipendiarius tributarius qui soluendo stipendio obnorius est: qui alio noie vectigalis dicitur. Uñ multi populi stipendarij erant reipu. romane. Hoc est qui soluebant stipendiū. Cesar. cō. j. Reliquasq ciuitates stipendiarias haberent. i. tributarias. Vulgus perperā appellat stipendiarios milites qui stipendia faciūt cū tales mercenarij siue erarij milites sint nūcupandi: quos Vege. stipendiosos vocat: quis z stipendiosi dicantur stipendijs pleni: hoc est qui stipendia plurima fecerunt.

Stipendiosus: de quo mor in dictione stipendiarius.

Stipendiarij: certū vectigal. Cice. in ver. acti. v. Inter siciliam ceteraśq prouinciae in agrorū vectigalium ratione hoc interest: q ceteris aut impositū vectigal certū quod stipendiarij dicit.

Stipendiatus a stipendior aris. qui stipendiū recipit: z alio noie mercenarius dicit: vt sunt hi qui ad militiā adscribuntur. Pli. lib. vj. Regi eorū peditū secēta millia equitū. xxx. millia elephantoz nouē millia per omnes dies stipendiant.

Stipo as. rimas obturo/ condenso: quia in hoc stupa vti solemus. Est em deterius linum quod rimis maxime nauium claudendis adhibet. Unde stipatores dicti sunt qui in nauibus stipam hoc est stupam componunt. Hinc stipare pro claudendo coarctare densareq accipit sicut in nauibus fieri videmus. Virg. Stipatq carinis ingens argentū. Et stipare significat circūdare aliquē defendēdi causa. Liui. lib. j. Stipatus agmine armatoz in forū irrūpit. Hic cōstipo.

Stipatores qui in nauibus onera componunt z qui regum vel alioz corpora custodiūt: a stipe quā accipiebant: vel q reges stipent z vndiq circūdent ac claudant pene constringentes instar apum circa ipsarum regem: aut q ipsi ferro stipati sint. Cice. libro. ij. offi. Premittebatq de stipatoribus suis qui scrutarent arculas muliebres: et ne quod in vestimentis telum occultaretur exquirerēt. Hos antiqui a latere latrones vocabant.

Stiparius a. um. quod ad stipendiū ptinet. Pli. lib. xix. Hor siccate in saxo tundunt stipario malleo.

Stipulor penultri. cor. a stipando significat pmitto: seu pecuniā spondeo: stipē obligo: obligationem vel per obligationem habeo. Nam ppie de pecunia dicit: cuius ad omnes rogationes que solenniter fiūt trālatum sit. Hinc stipulatores dicūtur qui per interrogationem obligant promissorem. Nec enim duo stipulato opponuntur. Quod docēt Jurisconsulti de verborum obligationibus. Est autem stipulatio: vt inquit pononius verborum conceptio quibus is qui interrogatur daturum facturum ve se id quod interrogatus respondet. Est autem stipulor pm Prisverbum cōmune: qđ tam in actiua q in passiua significatione ablatiuo iungitur. Dicimus em Stipulor abs te rogo te: peto abs te: et stipulor abs te: pro rogor abs te. Juuena. Quantum vis stipulare et protinus accipe quod do: vt totiens illum pater audiat subauditur a me stipulare. Est em actiue significātie. Suet. vero passiue. ptulit: Pretorum lectoria que vetat minor annis. xxv. stipulari: id est interrogari. Plau. quoq passiue dixit. Nisi dolo malo instipulatus sis. Stipulator qui rogat z qui rogatur. Huius verbi composita sunt Adstipulor quod est cōsentio. Cice. lib. accad. Falsum esse stoici dicūt z eorū adstipulatos antiochus. Instipulor. Plau. in pseu. Men sure viginti salue et sane sunt tibi hodie quas abs te est instipulatus etiā pseudolus. Restipulor quod est contra sponsionē pecuniā obligo.

Stipulatus us. idē quod stipulatio. Pli. Jouis deorū summi stipulatu.

Stipula a stipa: hoc est stupa deducitur: siue q stipe instar vratur: siue q ea q̄s stipari tectorū rimę consueuerūt. Est autē stipula calamus frumenti puta tritici hordei: et similium: quod scz continet spicam cuius

internodia genicula dicuntur: et aliquando genua: a similitudine genuū animalis. Plin. Frumenta quedam in genu tertio spicam incipiunt concipere. Idē Genicula sūt tritico q̄terna: farri sena: hordeo octona. Stipula etiā dicitur que remanet in campo demesso frumento. Itē ea pars que e frumēto demesso contusa spica superstat: similiter stipula generali vocabulo appellatur.

Stirps cum de boibus dicit generis fē. est ꝛ significat originē. Virg. Neu stirpem inuisam. Cum vero de arboribus ꝓ trūco generi mas. Idē lib. xij. Cū semel fūs filuis imo de stirpe recisum. Inuenit etiā fēminum. Hora. Cū stirpesq̄ raptas ꝛ pecus/et domos.

Stirpo as. radices aufero: a qua exstirpo: ꝙ trāslationē Extirpari vitia dicimus quasi funditus tolli.

Stirpitus pe. cor. aduerbiū significat radicitus. Cice. lib. iiij. tus. Hunc errorē quasi radicē omniū malorū stirpitus philosophia se extracturā polliceē.

Stirpices qui stirpes euellunt. Que tñ omnia a stipes incipiendo a quibusdā cū y. ypsilon scribunt.

Stiua aratri manica que tenetur manibus cum aratur. Virg. Stiuaq̄ que currus a tergo torqueat imos. Dicta stiua a stādo: q̄ sup eā regula stat: et est quasi temo inter boues.

Stlata genus nauigū latum magis q̄ altum a latitudine sic appellatum: sed ea consuetudine quasi stlotum ꝓ lotū stlitē ꝓ litē dicebāt antiqui qui dictionib⁹ ab l. incipientibus st. litteras ꝓponere solebāt. A stlata Stlatarius dicit: sicut a scapha scapharius. Stlatarium quādoq̄ dicitur quod mari portatū est quasi stlata aduectum.

Stlembus grauis ꝛ tardus. Lucil. Atq̄ equum pedibus stlembum.

Stlopus sonus qui ex inflatiōe buccarum erumpitur. Persius. Nec stlopo tumidas intendis rūpere bucas. Postea sclopus ꝛ sclopetus.

Stoici philosophi appellati sunt ab στοᾶ: quod significat porticū quo cōuenire ac disserere solebāt. Erat em̄ porticus athenis dicta pecile ex varietate pictu/re greci em̄ ποικιλον varīū dicunt. Suidas noster στοᾶ μεν αθηναισ διατριβη του ο μικρου στωικοι δε οι απο αυτησ διατου ωμεγαλου ηγησωρομαζετο πεισιαν ακτειοσ υστερων δε ζηνων ραφηθεισα ποικιλη εκληθηπερ στοαν γυνεκτοσ εφεσου απο τειρομερηι στο ιερον. In hac porticu ceno philosophus discipulos docebat. Ūñ et secta stoica: et philosophi stoici nuncupati sunt qui antea cenonū dicebant a cenone doctore. Hec est illa porticus stoicorū memorarissima quam Chrysippus dictus est fulcire: quā pinxit polygnotus gratuito.

Stola apud veteres dicebat quicquid tegebat et apud grecos στολη indumētū significat vnde stola dedu citur. Postea ad honeste tantū matrone veste hoc nomen translatū est que vsq̄ ad imos pedes demissa erat. Tibull⁹. Impediat crines nec stola longa pedes. Hic stola ꝓ matrona et honesta muliere ponit Papi. Omnis plebeio teritur ꝓterta tumultu. Hinc eques: hinc iuuenū cetu stola mixta laborat. Et stolatum matronale atq̄ honestū dicimus. Var. Quis floralia vestit et stolatū ꝓmittit meretricib⁹ pudorē. Val. max. lib. ij. Sed quo matronale decus verecundie munimēto tutius in ius vocando matronā cor⁹ eius attingere non permiserūt: vt inuiolata manus aliene tactus stole relinqueret.

Stolidus ponit ꝓ excordi tetro molesto atq̄ illepido.

Stolones inutilis ꝛ quasi stolida fruticatio ex arboū radicibus. Pli. Fuerunt ab arboribus cognomina antiquis: vt frondirio militi illi qui ꝓclara facinora vulturnū trāsnatās fronde capiti imposita aduersus Annibalē edidit: stolonū lacinie genti. Ita em̄ appellatur in his arboribus fructicatio inutilis. Var. lib. j. de re rus. Mā stolonis illa lex que vetat plus quingenta iugera habere ciuem romanū. Et qui propter diligentiā culture stolonum confirmauit cognomen ꝙ nullus i eius fundo reperiri poterat ꝙ effodiebat circum arbores radices que nascerentur e solo quos stolones appellabant.

Stomachus fistula per quē cibus descendit: sed ponit ꝓ ventriculo. i. receptaculo ciborū. Est em̄ principium intestinorū a septimę spine vertebra incipiens circa ꝓcordia cū ventriculo cōnexus ab στομα του στομαστοσ ore ꝛ εχο habeo ηχεω: q̄ os sic habēs vt effundat alio. Iuue. Si stomachus dū feruet vinoq̄ ciboq̄. Interdū stomachus ponit ꝙ indignatione ꝛ ira odio ꝛ fastidio. Cice. lib. iiij. tus. Tractata diffinitione fortitudinis intelliges eā stomacho non egere. Sic dicimus Nō possum sine stomacho dicere: hoc est cū fastidio ꝛ indignatiōe. Interdū in bonā partē capit ꝙ facilitate. Pli. in plogo. Argumentū huius stomachi mei habebis. i. huius mee facilitatis et mansuetudinis ꝛ benignitatis.

Stomachor indignor ac turbor. Cice. Cas. Si em̄ stomachabere ꝛ moleste feres plura dicem⁹. Hinc submstomachor paulū fastidio. Augu. lib. iij. cō. Ille iam substomachans tedio. Vade inquit a me ita vinas fieri nō potest vt filius istarū lachrymarū pereat.

Stomachicus qui ex stomacho laborat. Plin. lib. xxv. scribit helleborꝰ mederi stomachicis.

Stomachosus qui facile indignatur ac cuncta fastidit. Cice. Appio pul. Accipit ꝙ eo qui iniuriā contumeliāq̄ facit: stomachosiores inūt meas litteras quas dictas non intelligo.

Storax genus aromatis: et arbor vnde fluit. Dicitur ꝛ Styrax. Pli. li. xij. Arabes ex syria reuehūt styracē. Ex hac fiebat ossa vnguentū.

Storea quā extendimus sup terrā. Pli. lib. xv. Colligi mala post equinoctiū auctūnale neq̄ ante sextā decimā lunā: neq̄ ante primā horā cadiua separari stramentis storeis paleisve substerni. Dicta storea απο του στορευμι: quod significat sternere. Nec alio nole ꝛ teges ꝛ matta vocāt.

Stratum participiū siue supinū verbi sterno: et significat id quod sterni solet. Virg. Strata iacent passim sua queq̄ sub arbore poma. Stratum ꝺo nomen ponitur ꝓ lecto: vt in ps. Stratum lachrymis meis rigabo. Strata etiā dicuntur omnia vestimenta quē sternūtur: vt vestes stragule ꝛ peristromata. Ouid. Strataq̄ que membris intepuere tuis. Rursus strata seu instrata generaliter dicunt omnia q̄ equis mulisve insternunt: et dicim⁹ equos stratos instratosq̄ eis ornatos. Liui. lib. vij. Strata detrahi iubet. Et libro de secūdo bel. pu. Armatos deinde instratisq̄ equis signū expectare. Seneca ad Lucil. Stultus ē qui equū emptur⁹ nō ipsum inspicit sed stratū eius ꝛ frenos. Strataq̄ sine appositione vię: dicit via lapidibus tecta: vt sunt vię romane in omnes italię vrbes silicib⁹ strate. Ideoq̄ plus sceleris latro predo percussorq̄ cōmittit si in via strata in viatorē grassat.

Stratus us. lectus. Hiero. lib. ij. Re. Accidit vt surgeret dauid de stratu suo.

Stratoriū qđ sterni solet. Idez in eodē. Obtulerunt ei stratoria ꝛ tapetia.

Stramen quod solo quiescendi gratia sternit. Dicitur ꝛ stramentū/et proprie est stipula. Var. Tertio modo metitur: vt stramentum medium subsecent quod manu sinistra summū ꝓhendūt: a quo medio messem dictā puto. Infra manū stramentū qđ terre heret postea subsequatur. Dictum stramētum a stando vel e stratu quod id substernatur pecori.

Stramineus a.um.qđ est ex stramine. Prop. Stramínea posset duꝛ habitare casa. Doꝛius ędificij lutei inuentoꝛ fuit exemplo hirundinū.

Stramentitius a.um.quod ex stramento fit.

Strages significat cladem depulsionē profligationem iacturā. Nam antiqui sterno ꝛ stigo in eadem significatione accipiebant.

Stragulū genus vestis inquit Asco. Alp. Stragulam vestem accipit pro vestimento quod injicit quale est grecoꝝ palliū. sed Hiero. pro veste muliebꝛi posuit cum inquit. Stragulatam vestem fecit sibi/byssus ꝛ purpura indumentū eius. Alij accipiunt p lectoꝝm opertoꝛio: vbi ꝛ dormiebant antiqui ꝛ discūbebant vario delinimēto figuraꝝ aut acu picto. Uar. Quicquid insternebant: a sternendo stragulū appellabant quicqđ culcitre sternit. Tibul. Nam neqꝫ tūc plume nec stragula picta sopoꝛē. Et stragulas vestes aulea ꝛ tapetes intelligimus.

Stranguria difficultas urine qñ guttatim micturiunt: ab στραγγαλέω constringo et τὸ οὐροσ urina: vel ab στάγξοσ: quod apud nos guttā significat οὐρεω mingo latine. Substilliū dicit.

Strangulo as. stringendo gulam neco. Plini. lib. vij. Fabius senatoꝛ pictoꝛ in lactis haustu vno pilo strāgulatus est.

Stratagemata astutie rei militaris: gesta militaria: exempla: siue consilia militaria: quibꝰ hoies ad similia facięda ducunt στρατοσ eius exercitus αγω duco Stratia militia exercitus.

Strato nomen ꝓprium sidonis reguli: qui vt Hiero. scribit manu ꝓpria se volēs confodere ne imminentibus Persis ludibꝛio foꝛet: quoꝝ fedus egyptū regis societate neglexerat retrahebatur formidine: et gladium quē arripuerat circūspectans hostium paꝛidus expectabat aduentū. Quē iamiāqꝫ capiendū vꝛoꝛ intelligens extoꝛsit acinacem demanu et latus eius transuerberauit. Cōpositoqꝫ ex moꝛte cadaueri se moꝛiens superiecit ne post virginalia federa alteꝛius coitum sustineret.

Strena munus quod datur die festo ominis boni gratia qualia sunt que passim dantur die dominice natiuitatis et pꝛincipio anni nouꝝ: a nūeꝛo quo significat alterū tertiūqꝫ venturū similis cōmodi veluti trena. que ꝓposita s. littera dicit strena vt in lite solebant antiqui dicēres stitem. Quidā a strenuitate strenam dici putant. Pompo. Assidē si qua ventura est alia strena strene. Sue. de Cali. Et ne foꝛdidus fetiduscqꝫ imperatoꝛ eam consuetudinis puꝛcoꝝ liberalitatis gloꝛiā conseruaret ineunte anno dixit se per calēdas tanuarij strenas recepturū steritqꝫ in vestibulo ędiū calendarū die ad captādas stipes quas plenis ante eū manibus ac sinu omnis turba ferebat: tamē grece vulgo ita dicit etiā versus subaudiam.

Strenuꝰ foꝛtis/celer/vigilans: et ad res gerēdas ꝓmptus. Sal. Nā vt quisqꝫ strenuus eciderat in bello Col. li. viij. Magister pecoꝝis acer durus strenuus: laboꝝis patientissimus alacer atqꝫ audax esse debet Hinc strenuitas. Quis. Prisqꝫ strenuitas mansit.

Strepo strepis strepui strepitū. vnde strepitus us. qui ꝓprie pedū ambulātiū manuumqꝫ aliquid pertractantiū sonus est. Apellatur ꝛ fastus ꝛ pompa diuitiarū quasi a strepitu comitantiū: vt apud Quintili. Hic cum me euocasset subito trepidū: totoqꝫ foꝛtūę sue strepitu circūsteriisset. Hinc cōponunt Cōstrepo. Bel. lib. ij. At omniū bonoꝝ ꝛ testimoniis ꝛ exemplis constrepebat. Circūstrepo. Augusl. lib. iij. con. Veni carthaginē ꝛ circunstrepebat me vndiqꝫ sarta go flagitioꝝm amoꝝm. Instrepo contra vel valde strepo: aut cum strepitu nomino. Virg. lib. iij. geoꝝ. Post valido vitēs iub ponere faginus axis Instrepat. Auguſt. libꝝ. viij. cō. Omnes sibimet inuicem quisqꝫ vt eū nouerat instrepuerunt nomē in strepitu congratulationis. Interstrepo. Virgili. Digna sed argutos interstrepere anser oloꝝes. Obstrepo cōtra aliquem strepitū facio. Sal. Ad hęc male dicta alia cum adderet obstrepere omnes hostem atqꝫ paricidam vocare. Perstrepo: valde strepo. Teren. in eu. Foꝛas simul pꝛoꝛumpit se abeunt lauatū perstrepunt: ita vt sit domini vbi absunt. Et omnia habent penultimā coꝛreptam.

Strepito as. penul. coꝛ. sepe strepitū facio. Virg. lib. j. geoꝝ. Nescio qua ꝑter solitū dulcedine leti: Inter se foliis strepitant.

Strepitus us. Vide paulo ante in dictione strepo.

Strideo es. dui. et Strido is. di. Virg. Strideqꝫ ea minis stricturę chalybum. Et ꝓprie stridere dicit cum funes sonum faciunt. Idē. Stridoꝝ rudētum: Huis etiā ad alia transferatur. Hoꝛa. in ser. Stridere secreta diuersos aure susurros. Et in Euā. legitur strido: dentium.

Stridon oppidū in agro Justinopolitano: a quo diuus Hiero. oꝛtum habuit. Quod a gothis euersum dalmatię quondā pannonięqꝫ confiniū fuit.

Stringo is. xi. ctum. arcto. Pli. Apprehensamqꝫ manu stringit. Per trāslationē stringere qñqꝫ ꝓ ꝑcutere ponitur. Virg. lib. x. Atqꝫ animū patrie strinxit pietatis imago. Quandoqꝫ ꝓ rarefacere/excidere. Idē in buc. Hic vbi densas Agricole stringunt frondes. Quādoqꝫ ꝓ decerpere/colligere. Idē lib. ij. geoꝝ. Sed tamē ꝛ quernas glandes tunc stringere tępus ꝛ lauri baccas. Hinc strictiue oliuę quę manu legūtur ad differentiam caducarū. Quādoqꝫ ꝓ radere. Idem lib. viij. Ego sum pleno quem flumine cernis stringentē ripas. Quādoqꝫ ꝓ vulnerare. Idem in eodem. Hunc primū leuis hasta themille strinxerat. Qñqꝫ ꝓ attenuare/componere: quod stringendo fieri solet: vt ꝛ stringite remos. Stringere ensem est nudare. Idem lib. xj. Strictū rotat acer lucagus ensem. Huius composita sūt Astringo: quod est iuxta stringo. Constringo simul totum stringo. Colu. lib. vj. Si eodē scrobe duas aut tres arbusculas voles constituere: curato ne pariter se constringāt. Distringo valde siue diuersis modis stringo. Destringo de oꝛsum: aut valde stringo/excido. Col. lib. v. Jam vꝰ muscus qui moꝛe compedis crura vitium et vineta comꝑimit struqꝫ veterno macerat ferro distringendus ꝛ eradendus est: atqꝫ hoc in iima parte vitis. Extringo extra stringo. Hieron. ad Ctesi. Tamen in ꝑsenti epistola hoc breuiter extinxisse sufficit q̄ iusti appellentur nō quo omni vitio careāt: sed ex maioꝛe parte virtutū. Obstringo Perstringo Restringo et Substringo. Colu. lib. ij. Boues cum ab opere dissunxerit substrictos cōfricet: manibusqꝫ comꝑimat doꝛsum.

Strictim aduerbiū significat singula stringēdo. Unde strictim referri dicimus ea que cum sparsa ac diffusa essent: bꝛeuiter ꝛ quasi summatim colliguntē.

Stricte significat arcte: a quo foꝛmantur strictius ꝛ strictissime.

Strictiue oliue: que manu colliguntur ad differentiam caducarum.

Strictura ꝓprie dicunt scintille que de ferro candenti micant euntqꝫ cum massa malleis tūditur: aut q̄ stricte emittuntur: id est celeriter: aut q̄ oculos suo fulgoꝛe perstringūt. Virg. lib. viij. Strictura chalybū et foꝛnacibꝰ ignis anhelat. Ser. vero ait. Strictura est terra ferri in massam coacta: ibiqꝫ ponitur strictura ꝓ ferri massis.

Strigones densarum virium homines q̄ in se constricti atqꝫ arctati sint.

Strige ordines rerū inter se continuate collocatarū: q̄ vna sint stricte. Col. lib. ij. Utrumq̄ siccatū coarctabimur in strigam: atq̄ ita manipulos vinciem⁹. Īte longitudo maior latitudine dicit. Striga: a quo strigatus ager vocat qui p̄ strigas crescit a septentrione in meridiem.

Strigosus a. um. quod est exhaustū ⁊ macilentū: quasi stringosum. Unde iumenta strigosa dicta sunt q̄ corpora eor̄ restricta sint fame: aut alia vitū causa. Col. lib. vij. Q̄q̄ possit huic aliquatenus cōparari q̄ progenerat onager: nisi ⁊ indomitū et seruire contumax siluestri more strigosum patr̄ q̄ferret habitū. Et lib. viij. Placide ac lente pabulet vt et largi sit ubertas ⁊ non strigosissimi corporis.

Strigmenta: sordes que ex corporibus radūtur. Unde strigmenta olei dicimus ceromata. i. sordes olei q̄ ex unctorū athletarū corporibus radunt. Pli. Notum est magistrat⁹ honoris eius octogenis sestertijs strigmenta olei vendidisse.

Strigil instrumētū proprie e ferro dentatū: a stringendo. i. radēdo quo equos ⁊ id genus iumēta expolire solēt equisones e corpore sordes abradēdo. Eo vtebant veteres ad radendas sordes corporis sudorēq̄ tergendū: precipue in balneis anteq̄ comederent ex auro argēto ferro. Interdū etiā lapidibus quibusdā vt nunc linteis. Persius. I puer et strigiles crispini ad balnea defer. Quidā strigiles accipiūt pro pectinibus fricatorijs quos indi ex hebeno faciebant. Legimus apud Str a. lib. xv. de moribus indor̄. Illos exercitium precipue frictionē probare ⁊ maxime strigilibus hebeni leuibus corpora expolire: reges q̄q̄ corpora strigilū perfrictione curare. Strigiles etiā sūt velaria vnde athlete post labore stringunt. Pli. de spongia. Linis eius plurimū proficit contra scabricies genarū et quicquid opus distringere prestat et strigilum vicem linteorumq̄ affectis corporibus. Alij strigilē accipiūt pro quodā vasis genere. Stra. Inde strigilum ⁊ ampullarū artifices mature euaserant. Plau. in persa. Ampullā strigulem scaphium soccos palliū marsupium habeat. Cice. lib. iiij. de. fi. Si ad illam vitam que cū virtute degatur ampulla aut strigilis accedat. Et in hispania strigiles etiā vocabāt auri paruulas massas. Īte strigil aluminis genus pumicosum ⁊ foraminum siftulis spōgie simile rotundumq̄ natura. Cor. Celsus. Medicamentū in nurem p̄ strigilē instillari iubet. Strigiles etiā nunc sermōe vernaculo pisciculi quidā dicūtur: quorū frequens fit captura p̄ hyemes. Hanc dictionē Pul. a stringo vel a greco στλεγγισ deduci existimat.

Strigilecula dimi. a strigil pro vase Apul. Strigilis ⁊ gutti speciē graphice describens sic inquit. Qui magno inceptu predicauit fabricatū semet sibi ampullā quoq̄ olearia quā gestabat lenticulari forma tereti ambitu pressula rotunditate: iuxtaq̄ honestam strigil eculam recta fastigiatione clausule flexa tribulo ligule: vt et ipsa in manu capulo mozaretur: et sudor ex ea riuulo laberetur.

Strigium vestis hispanica. Plau. Mudus est iurat se tribulo strigium oppignerasse.

Strix strigis: auis quedā nocturna ⁊ importuna a stridendo dicta. Luc. libro. vj. Ut trepidus bubo q̄ strix nocturna querunt. Aggredit pueros nutricis egentes: et ex illo p̄ corpuscults vitalē sanguinē absorbet. A cuius auis nocumento striges appellamus mulieres puellulos fascinantes suo cōtactu ⁊ lactis munerumq̄ oblatione. Sere. Preterea si forte premit strix atra puellos. Utrosa immulgēs exertis vbera labris. Striges etiā sunt olera vilia: vt apud Plaut. in pseu. Mei homines cenas sibi coquūt cū condūt: non condimētis condiunt: sed strigibus. Iuuena. Et sonat vnctis strigibus. Legit ⁊ strigilibus.

Strie et striature: sunt quasi canalicule et sulci quibus quoddam columnarum genus excauatur. Uitru. lib. iij. Columnarū strie faciende sunt. xviij. Ita excauate vt norma in cauo strie cum fuerit cōiecta circūacta anconibus striarum dextra ac sinistra tēgat actimen. Hinc striatas columnas: dicimus que strīs distincte sunt. Plini. li. xxj. Landor eius eximius solūs foris striatis. Apul. Frontem striatam vocat cōtractam caperatamq̄ et quasi sulcos facientem p̄ retristitudine. Striare etiam videntur boues cum peracto aut non peracto prioze versu aliud initur. Hoc autem fieri dum boues adhuc in prioze versu anhelant non conuenit.

Strimon fluuius thracię. Unde fit strimonius a. um. Uirg. li. j. ge. Strimoniq̄ grues: et amaris intyba fibris. De primitiuo ides. Rupe sub aduersa deserti ad strimonis vndam.

Strobilus nucleus pineus similiter ⁊ arbores nucleos pineos ferentes strobili dicūtur apud Dioscorum ⁊ Galenum.

Strophas adis. latine cōuersio vertigo.

Stropha: acumen subtilitas: ab στροπη conuersio. Hiero. cōtra Ruf. Utis scire potas argutiarū tuarū strophas vel specularū insidias.

Strophos: dolor intestinorum: quos tormines latini vocant.

Strophius proprij nomen phocensis regis.

Strophium: fascia pectoralis que virginalē tumorem cohibet papillar̄. Turp. He miseram q̄ inter vias epla excidit mihi ifelix quā iter tunicula ac strophiū collocarā. Strophia etiā corona ab insigni q̄ imponebat capitibus sacerdotū quod απο του στροφειν: hoc est vertendo. Pli. lib. xxj. Tenuioribus vtebant antiqui coronis strophia appellātes. Huius diminutiuū est strophiolum.

Strophades sūt duę insule in mari Ionio quas antea plote vocabantur. Uirgil⁹. Accipiunt strophades graio sūt nomine dicte Insule Ionio in magno. Dicte strophades ab στροφη conuersio. Suidas autem στροφιον τοστρογγυλον ξωρ αριον: et subdit ωστ στροφιορ δια δημαδι ωστ και οπερεισ φορουσι.

Strongylos ⁊ strongyle es. penul. cor. Insula in mari egeo: vna ex eolijs sic dicta q̄: sit rotunda ⁊ globosa quod strongylon grece designat. Hec vt Plini. lib. iiij. scribit vinearum fertilis est cui⁹ ambitus patet. lxxv. milibus passuū. Ea nunc Naxos: sed antea dia vocata. Syr. lib. xiij. Ille agathina dedi pflatacq̄ strongylos baustris.

Stroma stromat⁹: omne qđ sternit: a quo fit peristroma.

Struo is. xi. ctum. ordino seu ordinate apto. Liui. lib. j. Postq̄ struxi vtrinq̄ stabant cum paucis procerū in medium duces prodeūt. Composita huius verbi sunt Adstruo: construo: destruo: extruo: instruo: obstruo: prestruo: substruo: et superstruo: que p̄m vim prepositionum significant. Hieron. ad Terentiam. Hinc valles substructiōibus opplendo. Cypri. Ad certamen animus ante prestruitur quando se aduersarius confitetur.

Structilis ⁊ hoc structile pe. cor. vt structiles columne que nō sunt ex vno lapide: sed ex multis.

Structor: qui aliq̄d ordinat. Ponit⁹ et p̄ cellario qui instruendę mense ⁊ cibo curā habet a struendo. i. ordinando ⁊ cōponendo qui culrello scindit in frustula. Var. Et que nō egeāt ferro structoris offelle. Qui vero cōuiuij princeps est architriclinus vocat.

Structura edificium siue compositio ⁊ ordinatio. Col. lib. j. Igit ad structure cū primū statim fundamenta iaciuntur: cauendum est.

Strues a struo .pprie lignoꝝ cõgeries est. Et strues ꝺr genus libi quod addebat in sacris. Ouiꝺ.lib.j.fast. Hec adolet flammis cũ strue farra suis.

Struma tumoꝛ vel moꝛbꝰ qui a scrophis que id moꝛbi patiuntur Scrophula dicit.in quo subtus concrete quedam ꝛ pure ꝛ sanguinee quasi glandule oriũtur. Inde strumosi dicuntur qui id vitium patiuntur. At Coꝛ.Cel.scribit Strumam extantia quedã in tergo. Gibbus vero in pectoꝛe. Alij strumã vitiũ gutturis esse putant. Catul. in oppꝛobriũ dixit Sella in curruli struma nonius sedet. Inde strumosus. Iuuena. Hec pretextatum rapuit nero loꝛipedem vl strumosum atq; vtero pariter gibboq; tumentem. Pli.lib. xj.Guttur homini tm̃ et suibus intumescunt aquarũ que potãtur plerũq; vitio: pꝛopter qꝺ quedã tubera spongiosa ꝓ coꝛpus aliq̃ insperſa scrophule dicunt̃ que etiã sub strume appellatione cõtinent̃: vt rectius strumule q̃si parue strume q̃ scrophule nominẽtur.

Struthius ꝛ pro fg. Struthio auis est coꝛpore grãdis grauisq;. Hiero.in iob. Penna struthionis similis est penne herodii ꝛ accipitris.

Struthiocamelus:maxima auium est si tamen auis est dicenda cũ pennas duntaxat habeat vt adiuuent ad currendum cetero volucris non sit nec a terra tollatur. Ungulas habet ceruis similes bisulcas comꝓhendis lapidibus vtiles quos in fuga cõtra insequentes pedibus ingerit. Concoquit quecũq; deuorat sine aliquo delectu. Mira in eo stoliditas. Eteñ in tanta coꝛporis altitudine: si colla frutice occultauerit latere se putat. Oua eius in pretio sunt ꝓpter amplitudinẽ: et penne quia galeas varijs coloꝛibus infecte adoꝛnãt.

Studiũ est vehemens applicatio animi ad aliquid peragendum. Accipitur quãdoq; pro exercitatione: vt cũ dicimus studia litterarũ. Colu. Et ne singula persequar ei studio:quod quisq; agere velit cõsultissimũ rectoꝛem adhibeat:id est exercitio vel operi vel arti. Quãdoq; pro diligentia. Quãdoq; pro fauoꝛe seu amoꝛe. Sal. D. Syllanum certe scio q̃ direrit studio reipu. dixisse. Quãdoq; pro volũtate: vt Scinditur incertũ studia in cõtraria vulgus.

Studiosus modo assiduum ac perseuerantẽ significat. Li. adheren. Ideoq; bonis viris et studiosis amicꝰ erat. Modo cupidũ ꝛ alicui rei debitum atq; addictũ: vt studiosus laudis.i. cupidꝰ et studiosus ceſar: id est amatoꝛ vel beniuolus. Cic. Cecinne: Viri sunt optimi ꝛ tui studiosi ꝛ mei necessarij. Hinc fit Perstudiosus. Idẽ in Lato. Attribuito lris greq; quarũ constat eũ ꝓstudiosum fuisse in senectute.

Studeo studes studui itum. studium adhibeo:do operam alicui rei. Ceſar con.j. Cupiditate regni adductus nouis rebus studebat:id ẽ vacabat:construitur etiam cum ablatiuo mediante in vel etiã accusatiuo ꝑsertim si aliquid studiosius legimus. Tibi. in psal. Ferẽtinatis populꝰ greca studet. Et studere est amare: siue sauere. Sal. Neq; studere neq; odisse: ſz minime irasci decet. Ouiꝺ.lib.ix.me. Cui studeat deus omnis habet. Item Eniti. Lice.lib.j.offi. Quorum vero patres aut maioꝛes aliqua gloria pꝛestiterunt: hi student plerumq; in eoꝺẽ genere laudis excellere. Lactan. lib. iij. duo significata eius comꝓhendit. Qui sapiẽtię studet vtiq; nondũ sapit: sed vt sapere possit studet.

Stupa linum vile quod lini coꝛtici pꝛoximum est: vt inquit Plini. ab greco στυπειον quod stupam significat: vel a stipando ꝙ ea stipentur naues. Hinc Stupeus a.um. Virgilius. Subijciunt lapsus et stupea vincula collo.

Stupꝛum est coitus lege vetitus qui duplex est. Anus cum nupta quod adulterium dicitur: aut cum puero aut cum sanguine coniunctis: siue sacris virginibus aut cum vis affertur: cuilibet persone: etiã si ancilla sit. Aliquãdo stupꝛum ponit̃ pro turpitudine. Meus Perire malunt ibiꝺẽ q̃ cũ stupꝛo redire ad suos populares. Ennius. Fede stupꝛeq; castigoꝛ quotidie turpiter.

Stupꝛo as. vitio stupꝛo. Plau. in aul. Is adolescentis illius est auũculus qui illam stupꝛauit noctu cereris vigilijs. Cic.lib.iiij.ad herẽ. Qui violasset ingenuã: matrem constupꝛasset.

Stupeo es. pui. significat quodã modo sensum rerum nõ habere. Persius. Sed stupet hic vitio.i.insanus est factus vitijs. Jungitur et cũ accusatiuo. Lice.de fi.bo. Hec cũ loqueris varrones stupemus. Huius composita sunt Obstupeo et Substupeo:a quibus Stupefco:obstupefco:stupefacio: obstupefacio:stupefio:et obstupefio.

Stupoꝛ est alienatio quedam sensuum ꝙ scilicet sensus constipentur.

Stupidus quãdoq; pro stupefacto: q̃nq; pro insensato accipit̃. Unde stupentia siue stupida dicunt̃ quande vel paruũ vel nullũ habent sensum.

Stultus:imꝓuidens/ imꝓuidus. Nam et multi non insipientes aliquãdo stulte aliquid vel agunt vel loquuntur. Fatuus plene insipiens. Afra. Ego stultũ me existimo fatuũ esse non opinoꝛ. Insanus qui abiecta ratione cũ furoꝛe ꝛ impetu omia facit. Rudis qui nunq; didicit. Stultitia quattuoꝛ modis dignoscitur. Aut cum non venerit in mentẽ quod oporteat. Aut si venerit:non tenere:aut bonum consilium non admittere:aut malũ admittere. hinc Hesiodus econuerso. Optimus ille quidem qui per seſe omnia noscẽs Pꝛeceptoꝛ suus ipse sibi melioꝛa peregit. Rursus et ille bonus monitus qui recta sequet̃. Qui non ipse sapit neq; credit recta monenti: Hic nullam in partem vtilis est.

Stypticus: idem quod strictus:ab στυφω obturoꝛ stringo.

Stymma est spissamentũ et domitura vnguenti: vt inq̃t Dioscorides.

Stymphalus lacus in arcadia in cui⁹ ripis erat Stymphalũ oppidũ. Ouiꝺ.lib.ij.fast. Testis erit pholoe testes stymphalides vnde. A stymphalo lacu stymphalides aues appellate sunt tante magnitudinis: vt solis radios obumbrare dicerentur omnẽ arcadiam deuastantes. Hiero. Cerberũ et stymphalidas narrãt fabule poetarũ. A stymphalo oppido fit. Stymphalius a.um. et Stymphalis idis. Hieron. contra Ioui. Aristoteles Oꝛcomeni tyrãnus adamauit virginẽ Stymphalidẽ que cũ patre occiso ad templum diane concessisset: et simulachꝛũ eius teneret: nec vi posset auelli:in eoꝺẽ loco confossa est. Ob cui⁹ necẽ tanto omnis arcadia doloꝛe commota est: vt bellum publice sumeret:et necem virginis vlciscereꝛ.

Styx gis. generis fẽminini pꝛopꝛie mestitiam designat στυγνος enim tristis dicitur στυγναζω mereoꝛ: vel dicitur ab στυγω timeo odi ꝙ terꝛoꝛi omnibus sit. Virg. Stygiamq; paludẽ dij cui⁹ iurare timent et fallere numen. Fingit̃ a poetis ꝙ sit infernalis palus cum sit fons in arcadia exitiosus animalibus cuius aqua illico necat ex nimio frigoꝛe: vtpote cũ perfluens ipsa statim lapideſcat. Tradunt hac aqua es ferrum erodi ꝛ omnia vasa in ea missa frangi pꝛeter coꝛnea. Est et alia palus in egypto iuxta memphim quam veteres styga vocauere. Hinc stygius a.um. Seneca. Hic sceuus vmbras territat stygius canis Aristophanes autem in ea comedia: quę βατραχοσ εγγραφεται εμταυθερ αυλων τισ οιπερι εισιπρο ηοτει τεφωσ καλλισταν ωσπερ ερθαδε και μυρρινωνας και θιασους αι

Δαιμόνιος ἀνδρὸς γυναικὸς καὶ κρόνος χεῖρων πολυν. Hāstix proxima est elysio.

S Ante V

Suauis dulcis: a quo suauitas ⁊ suauitudo pro dulcedine. Plau. Suauitudo mea. Quorū cōtraria sunt Insuauis/austerus/asper. Insuauitas insuauitudo. Aduerbia suauiter/insuauiter/suaue/⁊ insuaue. Virgil. Et suaue rubens hyacinthus.

Suadeo es. si. sum. Pm naturā bisyllabū est: licet multi trisyllabā putent. Quod et si inueniatur solutio dicēda est a suaue et do pro dico. compositū esse quidā arbitrant: hoc est suaue dico. Est em suadere accommodatis ⁊ suauib⁹ verbis aliquē in opinionē nostrā inducere conari: hoc est hortari aliquem ad id quod intendimus. Cuius contrariū est dissuadere. De per suadeo supra habitū est.

Suadela pe. pro. suasio dicit.

Suasorius a. um. quod ad suadendū ptinet: vt suasorii munus. i. officium suadendi. Et pars deliberatiua a rhetoricis suasoria dicit.

Suasum: color ex stillicidio fumoso in vestimēto albo. Sunt ⁊ qui omnē colorē suasum velint appellari: ꝙ quasi persuadat in aliū colorē transire.

Suauiū qō et sauiū dicit p diminutionē. i. voluptas ōris. Terē. O thais meū suauiū.

Suauior aris. et sauior significat cū voluptate aut pre gaudio oscul⁹. Catul. ad Uetaniū. Lucidū os ocul⁹q suauiabor. De hoc etiā in Dissauior.

Suapte sua ipsius natura. Et suopte suo ipsius: sicut meopte meoipsius. Cice. lib. ⅄. tus. Terrena ⁊ humida suopte nutu et suo pondere ad pares angulos in terrā ⁊ in mare ferūtur.

Sub prepositio ⁊ separatur: et componitur. Separata aliquādo denotat tempus ⁊ accusatiuo iungitur: significatq; circa vel per. Virg. Sub lucem exportāt calathis. i. per lucem: seu adueniente luce. Aliquādo ponitur pro in: vt sub idē tempus: sub eandem horā id est in eodem tempore/in eadem hora: q̄q̄ et per idem tempus/et per eandem horam: vel circa idem tēpus/et circa eandē horā exponi possit. Liui. Utrinq; legati fere sub idē tempus ad res repetēdas missi. Sue. de Augu. Sub horā pugne tam arcto repente somno deuictus vt ad dandū signum ab amicis excitaretur. Aliquādo pro statim posi: vt sub hec verba. Cice. planco. Sub eas autē reddite sunt. Aliquādo significat ad locū et pro ante sumit. Virg. Postesq; sub ipsos nituntur gradibus. Aliquādo in loco et p subter capitur/construiturq; cū ablatiuo. Idem lib. viii. Arma sub aduersa posuit radiantia quercu. Itē cū ablatiuo accipitur pro in: vt apud eundē. Flammaq; sub ingenti lustrat dū singula templo. Itē prope: vt quo deinde sub ipso ecce volat. Itez significat cū: vt sub sarcinis. i. cum sarcinis. Composita ⁊ plerumq; localem significationē retinet que illi propria est: vt subeo suppono. i. subter. Interdum significat infra: vt Laudamq; remulcens subiecit pauitātem vtero siluasq; petiuit. Interdū diminutionem: vt subdubito/subiratior. i. aliquantulum. Est em vt Do. inquit. temperamentū plene pronunciationis. Interdū significat supra: vt Corpora saltu subiūcūt in equos: id est supra iaciunt. Interdum prospere: vt succedit. Interdū post: vel ꝓpinq̄: vt subsequor. Interdum contra vel prope: vt subsisto. Cesar. Audacius subsistere: nōunq; et nouissimo agmine prelio nostros lacessere. Interdū prudenter/seu diligenter: vt subseruio. Interdum in promptu: vt quomodo ratio non subest. Interdū latenter: vt suppilo. Interdū sensim: vt surrepo. Interdum adhuc. Liui. Tanq; spes subesset. Componitur autē fere cum omnibus litteris. A vt subaro. B vt subbibo. C vt succido. D vt subdo. E vt subeo. F vt suffero. G vt suggero. H vt subhasto. I vt subiūgo. L vt subleuo. M vt submoueo. N vt subnecto. O vt subortior. P vt suppono. R vt surripio. S vt subsanno. T vt subtraho. V vt subuenio. Sed quotiens subiungit vocalibus vel b. d. h. l. n. s. t. remanet b. integra: in aliis mutatur b. in litterā sequētem: subrideo/subrogo/subruo. Sustineo vero suspiro/suspicor/suspicio/sustuli/sustollo: ⁊ huiusmodi sine b. scribenda sunt: quia non a sub: sed a susum siue sursum composita sunt.

Sub corona venūdari captiui dicebant: quia coronati vendebantur.

Sub iugū dicebant hostes missi esse: quia duab⁹ hastis in terra defixis: tertiaq; superligata inermes sub ea transire cogebantur.

Sub manu vulgaris locutio: et significat statim: temporisq; momentū quasi de manu in manū. Seneca libro. x. epistolarum ad Lucil. Consiliū nasci sub die debet et hoc quoq; tardū est nimis: sub manu quoq; quod aiunt consilium nascatur. Sueto. de Augu. Et quo celerius ac sub manu annūciari cognosciq; posset quod in prouincia quaq; gereretur: iuuenes primo modicis interuallis per militaris vias/ dehinc vehicula disposuit.

Sub vitem hastas iacere dicebatur veles: cū sub manū sursum hastam mittebat. Sub vitem preliari milites dicebātur cum sub vinea militari pugnabant. Sub vineam iacere cum adstātibus centurionibus sudes iacere cogebantur.

Subactus a. um. vide in dictione subigo.

Subagito as. significat ineo. Plau. Dum ille meretricem subagitat: ego quiesco.

Subaquaneus a. um. quod sub aqua manet vt scopul⁹ subaquaneus.

Subalaris ⁊ hoc subalare: quod sub alis est. Unde scribit Lampri. Heliogabalū solitum fuisse in accubitis habere plumas subalares.

Subcerniculū farinariū cribrū: quod fit e setis equorū quemadmodū excussorium et pollinarium fit e lino. Excussoria cribra sunt quibus furfur secernitur. Pollinaria quibus pollen: hoc est grossior pulusculus farine diuiditur.

Subcinericius a. um. qō sub cinere coquitur. Ūñ subcinericium panē legimus.

Subdo subdis suppono/ subiicio. Cato de re rustica. Ignem subdito: vbi bullabit vinum ignem subduci to: ⁊ subdere subiungere. Quintil. His dictis ⁊ alia subdidit.

Subditus: qui alicuius imperio subiectus est: subditū etiā partum dicimus suppositū: hoc est sublatum ab ea muliere q̄ peperit: et alteri appositū. Itē apud iurisconsultos subditū testamentū dicit: cū vero testamēto occultato aliud clam fuit appositū. Subditus iudex qui loco mortui datur.

Subditiuus qui subditus est. Plau. in am. Subditiu⁹ eccum exit foras.

Subditicius suppositicius. vnde a Plauto iupiter dictus est subditicius Amphitrio. Suet. Non modo versus censoria quadam virgula notare ⁊ libros qui falso viderent inscripti tanq; subditicios summouere familia permiserint sibi.

Subdolus penul. cor. occulte decipiens.

Sub dio aliquid esse dicimus quod nō est sub tecto: sed in nudo et sub cęlo. Aliter dicitur sub Ioue ab eo ꝙ greci iouem Ζῆν Δία dicunt. Hora. lib. ⅄. car. Uitā q; sub dio ⁊ trepidus agat: hinc subdialia pauimēta et subdiales deambulationes quas Uict. greco vocabulo vocat hypetras.

Subdiale quod sub dio permanet. i. subaere. Pli. Ille

super terrā ex subdialibus petris cedit. Hęc ex obtu
tis Subdialia a grecis primo habita quib⁹ cōgerent
domus ex tunsa testa et pedali crassitudine sistucata.
Terratium nūc appellat.

Subduco is.penul.p.subter duco. Interdū subtraho.
Cato. Ignē subdito: vbi bullabit vinum: ignē subdu
cito. Sunt enī contraria subdo ⁊ subduco. Iuue. Et
nos ergo manū ferule subduxim⁹. Interdū surripio.
Virg. Et succus pecori ⁊ lac subducit agnis. Inter/
dum .ursum duco/leuo/extollo. Idē. Qua se subdu/
cere colles Incipiūt. Hinc subducere naues dicim⁹
in terrā trahere ꝙ terra mari altior sit: sīc econtrario
deducere in mare e terra ducere. Idez. Quassatam
vētis liceat subducere classem. Plau. in cas. Ibo in/
tro vt subducā nauim rursum in puluinariū. Inter/
dū subducere cū hoc nōie ratio significat computare
calculare. Li. lentulo. Rationibusq; subductis sum/
mā feci cogitationū mearū. Plau. in cap. Subducā
ratiunculā quantillū argentū mihi apud trapezitam
siet. Et subducere est furtim subtrahere. Idē in cur.
Propino magnū poculuz: ille bibit: caput ponit: cū
dormiscit ego ei subduco manulū. Salu. Preterea
ex gregarijs militibus quemq; armatū in prima acie
subducit. i. extrahit ⁊ alibi locat.

Subeo is.iui. vel subij itū. ingredior. Cesar. cō.j. Qui
intra annos quartū decim rectū nō subiissent. Lac.
Siue virtutes inseras vitia sua sponte decedēt: siue
vitia eximas virtutes vltro subibūt. Passiū .ptulit
Iuuena. Q; si subeunt prospera castra. Et subire est
suscipere aut pati: vt subeo periculū: subeo crucem:
mortem. Cice. lib.iij. offi. Qui retinendi officij causa
cruciatus subierit vltro. Itē succrescere. Virg. Ne
subeant herbę: neu puluere victa fatiscat. Itē in me/
moriā venire. Et modo cū dō: modo cū actō cōstrui
tur: vt subijt mihi. Curtius. Sera penitentia subijt
regē. i. in mentē vel in memoriā venit. Itez subdere
supponere. Virg. li.x. Eneas subijt mucronē ipm⁹q;
morādo Sustinuit. Itē extolli. Pli. Sed hi ratione
afferūt ꝙ leuissima sit imbriū cisternarū aqua vt quę
subire potuerit ⁊ pendere in aere. Idē. Nec leuitat⁹
in pluuia aqua argumentū est subijsse eam in cęlum
cum etiā lapides subijsse appareat. Item succedere.
Var. In quarū locū subierūt inquilinę impietas per
fidia impudicicia. Itē respondere seu resistere. Cice.
in ver. Diuinatiōe poter⁹ ne orationem eius subire.
Itē aggredi. Vier. Nunc deprecor desideri clarissi/
me: q; me tantū opus subire fecisti.

Subfibulū: vide in dictione Fibula.

Subhastare: est sub hasta mittere: hoc est per auctionē
vendere. Hasta enī erat virga q̄ dabat cū potestas
alicui dare⁊ de aliqua merce.

Subigo is.penulti.cor. significat cogo. Sal. Ambitio
mkros mortales falsos fieri subegit. Q̄q; subigere
est subūcere domare. Idem. Postea vero q̄ in asia
Cyrus in grecia lacedemonij et athenienses cepere
vrbes atq; nationes subigere. Q̄q; summittere: vt
subige sub arbore pecus. Q̄q; acuere. Virg. li.vij.
Pars leues clypeos ⁊ spicula lucida tergūt Aruina
pingui: subigūtq; in cote secures. Q̄q; attrectare:
agitare. Cato. Farinā in mortariū indito: aquā pau/
latim addito subigitoq; pulchre. Q̄q; bene arare:
bene colere. Virg. Ante iouē nulli subigebant arua
coloni. Col. lib.ij. Sequit vt tēpora quoq; subigēdi
arui p̄cipiamus. Cice. per translationē lib.ij. de ora.
p exercere posuit. Subacto mihi ingenio opus est:
vt agro nō semel arato: sed nouato ⁊ iterato. Q̄q;
suffodere. Virg. libro.ij. Heor. Tamē hęc quoq; si
quis inserat aut scrobibus mandet mutata subactis.
Q̄q; subagitare. Cic. Gallā subigo. Q̄q; sursum
agere. Et tunc a sus: qđ significat surlum cōponitur.
Virg. lib.j. ge. Nō aliter q̄ qui aduerso vix flumine
lembū remigijs subigit. A subigo fit aliud cōpositū
Prosubigo: de quo supra.

Subijcio is.pe.cor. suppono. Virg. Et ramea costis
subiciunt fragmenta. Et illud subijcientibus prunas
insultat leuita christi. Aliq̄ subigo. Cice. Tot tibi
populis repēte subiectis. Aliq̄ sursum iacio. Virg.
Et corpora saltu subiciūt in equos.

Subices penul.cor. dicunt subiecti. Ennius. Ergo deū
sublimis subices humidus vnde orit imber sonitu
seuo ⁊ strepitu.

Subiecto as.sepe subijcio. Virg. Migrameq; alte sub
iectat arenam.

Subiacto as.sepe in altum iacto: quod fit cum in areis
frumenta a paleis secernunt. Var. Mis tritis opor/
tet e terra subiactari vannis aut ventulabris cū vent⁹
spirat lenis. Ita fit vt quod leuissimum est in ea atq;
appellat acus euānetur foras: ac frumentū quod est
ponderosum purū veniat.

Subitus a.um. Subeo is. idem qđ repentinus. Virg.
Tum subito assurgens fluctu nimbosus orion. Hinc
subito aduerbiū. Var. Nā subito collapsa ruit.

Subitarius a.um. repētinus: licet q̄q; p extemporali
sumat. Gel. Quid tibi vellet subitaria dictio.

Subitaneus a.um. eo modo dicitur quo subitarius: vt
subitanea mors.

Subitatus a.um. qđ est subito mutatū. Cyprianus ad
cornelū. Steterunt fortes ⁊ ipso dolore penitentie
facti ad prelū fortiores vt appareat nuper subitatos
esse ⁊ noue atq; insuete rei pauore trepidasse.

Subinde cū accentu in antepe. signifi. deinde vel staim
post. Hora. Si recte dicet primū gaudere subinde.
Preceptum auriculis hoc instillare memento. Liui.
Uno altero q; subinde ictu ventrē atq; inguina hau/
sit. Interdū significat frequenter: siue vt ppie dicā
identidē: hoc est crebro cū quodā interuallo. Suet.
Tibe. Leua natura ne in puero qđē latuit quā Theo
dorus Gadareus et prosperisse primo sagaciter et
assimilasse aptissime visus est subinde in obiurgādo
appellās eū lutū a sanguine maceratū.

Subiugo as.pe.core. debello ⁊ imperio meo subijcio
q̄si sub iugo pono. Lact. lib.iij. Totū hominē aliene
ditioni subiugauerūt.

Subiugalis sub iugo assuetus: et domitus. Ūñ pullus
subiugalis in euāgelio legit.

Subiūgo is. addo. Ūñ subiūctiuus modus dictus est:
q; subiūgit alteri⁹bo. Nā eget aliqua re vt impleat
sentētiā: vt si dico Cū clamē quare me tacere dicis?
Ideo ergo subiūctiuus modus dictus est: q; ei con/
iungit aliquid: vt sententia locutionis plena sit.

Sublabor penulti.pro. significat pretereo siue latenter
decurro/aut fugio.

Sublabro as.pe.cor. intra labra mitto. Meuius. Jam
ego illis subiens sublabrabo esui illud synciput.

Sublego is.pe.cor. furto aliquid surripio. Virg. Vel
que sublegi tacitus tibi carmina nuper.

Sublego as.pe.prod. substituo. Justi. lib.iij. Senatus
custodiā legū populo sublegendi senatū vel creandē
quos vellet magistratus potestatē permisit.

Sublesta infirma leuia friuola debilia. Plau. in perse.
Brauior paup fides sublestior. Idē dixit vinū suble/
stissimū: q; infirmos facit vel corpore vel animo.

Subleuo as.penul.cor. alleuio auxiliū presto defendo.
Cice. Zophirus qui se naturā cuiusq; ex forma pro/
spicere profitebat derisus a ceteris est qui illa in so
crate vitia non agnoscebāt: quę ipse ex illius aspectu
multa collegerat. Ab ipso aūt socrate subleuatus cū
illa sibi ingenita: sed ratione a se deuicta diceret. Et
subleuare sursum leuare: sustētare. Sue. de Uespa.
Aluo repente vsq; ad defectionē soluta ingerator.

git stantem mori oportere: dūcq surgit ac nitit: interman⁹ subleuantiū extinctus est.

Subligo as. pe. cor. subl⁹ ligo. Ūā ⁊ Subligaculū.

Subligar pe. cor. siue subligaculū: dicit quo pudēdę p⁹tes obteguntˢ. Marci. Tecta tñ nō hac q̄ debes ptę lauaris. Si pudor est transfer subligar in facie. Cice. lib. de offi. Scenicorū mos tantā habet vetere disciplina verecūdiā: vt in scenā sine subligaculo, pdeat nemo. Dicit ⁊ Succinctoriū/Femoral/Femunale/Cāpestre/Bracha/Periçoma ⁊ Lumbare.

Sublimis pe. p. in altū eleuatus: a limine superiore dictus q̄ supra nos est. Virgil. Ipa paphos sublimis abit. Col. lib. ij. Igit in oge boues arcte iūctos habere ꝓuenit/q̄ speciosi⁹ ingrediant sublimes ⁊ elatis capitibus. Hinc Sublimitas: exaltatio.

Sublimo as. exalto/in altū mitto vado ve. Enni⁹. Sol qui candentē in cęlo sublimat facē. Aug⁹ lib. vij. Con. Augebat diuitijs: sublimabat honoribus.

Sublino is. pe. cozre. aliquantulū tingo seu noto. Coz. Celsus. Idē quoq; vmbilico sublitū facit. Inde sublitio: quę est quasi primū tectoriū et fundamentū coloris eius: quē reddi volum⁹ inductione man⁹ vltima. Aliqñ illudo ⁊ pridiculo habeo. Tractū a genere ludi quo dormientib⁹ora pinguntˢ: vt apud Plautū in Aul. Ah subleuit mihi os pessime.

Subluco as. pe. p. a luco: significat ramos arborū supputo: ⁊ veluti subt⁹ lucē mitto. Cōlucare aūt est succisis arboribus lucū luce implere.

Subluo is. expurgo.

Sublicius: pons Romę: hoc est ligne⁹: qñ sine ferreo clauo cōstruct⁹ fuerat: vt meminit Pli. lib. xxxvj.

Subnecto is. subligo/appēdo subscribo ve significat.

Subneruo as. vide in dictione Neruus.

Submitto: pe. p. suffulcio: vide in dictione Mitto.

Subo as. subare dicunt sues cū libidinē exercēt/ aut appetūt: Huius ⁊ ad alia animalia/etiā ad homines transferat. Hor. Jamq; subando te cubilia tectaq; rumpit. Aristoteles lib. de animalib⁹. vj. Ira subare dicit in suibus/quemadmodū equę libidine stimulatę dicuntur equire. Tertul. in Apologetico scribit: Jouem fę de subantem in sororem fuisse: id est libidinantem/et rei venereę inhiantem.

Suburno as. aliquantulū orno: hoc est honoro siue laudo. Plancus Ciceroni. Tu Cicero quod adhuc feci/ sti idem pręsta/ vt vigilanter neruoseq; nos q̄ stamus in acie subornes. Et Suborare est latenter seducere. Gel. In caput meū subornauit.

Subrideo: latēter vel aliquantum rideo: vel risus signa ostēdo. Virg. Olli subridēs hoim sator atq; deor.

Subrogo penul. cozre. substituo. Aug⁹ lib. iij. de ciuit. dei. Lucreti⁹ quoq; qui in locū Bruti fuerat subrogatus: morbo absumptus est.

Subruo is. cū impetu subingrediot. Aliquādo paz vl alquantulū vel latenter ruo. Et hoc ex vi ꝓpositiōis sub. Aliquādo Effodio. Seneca. Subruūt terrā thesauros quęritant.

Subruma: dicti sunt agni qui adhuc sunt ſb māma: q̄ rumis a veteribus dicebat. Inde subrumari: qō est subruma. i. māma sūmittere. Col. lib. viij. Diligēti cura seruādū est: vt in suis quotidie matrib⁹/et alienis nō amātibus agni subrumentˢ.

Subsanno nas. non a sano sed a sanna fit: quę est irrisio. Est autem subsannare/irridere: ⁊ construitur cū actō. Hiero. Jtra Ur. Rideas fortitan: ⁊ multercula⁊ de liramenta subsannes. Et ad Marcel. Quadrante in dignā eloquentiā nare suasanno: quid ad te qui deserus es: Hinc Subsannatio: quę, pue rugata frōte et cōtracto naso exprimitur.

Subscudes penulē, pdu. tabellę quibus tabulę inter se configunturi: quia quo immittūtur succidiūr. Pacu. Hec vlla subscus cohibet compagem.

Subscribo: subnoto: subsigno: sicut solēt principes qui subscribunt ea quę rata habent. Alexāder romanus imperato: subscriptioni ⁊ lectioni epistolaz operaz dabat post horas meridianas. Als subscribere significat fauere. Col. Qr si fortuna subscripserit. Verbū est iudicijs ⁊ foro accōmodatū. Unde Subscriptores: fautores approbatoresq; dicti sunt. Cic. Venit paratus cū subscriptorib⁹ exercitat⁹ et disertis. Ubi Asco. Scriptores dicunt q̄ adiuuare accusatorē dicti

Subsequor pe. cor. statim sequor. (solent.

Subsellia: sedes ⁊ pulpita: vel (vt ita dicam) scamna in quibus audientes poetas recitantes sedere consueuerant: vel in quibus ab equitibus spectabant ludi: a subsedendo/quasi subsedia: p mutationē o in l. vt sella, p seda. Nam senatores in sellis altioribus cōsidebāt. Persius. Trosilus exultat tibi p subsellia leuis. Scribit Asco. subsellia esse tribunoꝝ triumuiroꝝ/ quęstoꝝ/ ⁊ hmōi minora iudicia exercentiū: qui nō in sellis curulibus/nec tribunalibus/sed in subsellijs cōsidebant. Unde a Varrone Subsellium dictū est/q̄ nō sit plane sella.

Subsideo des. penul. cozre. subtus sedeo. Col. Villica debet curam adhibere: vt si quę feces aut amurcę in fundis vasorum subsederint: semel statim emunden/tur. Inde Subsellia. Est et Subsidere insidiari. Inde subsessores ⁊ subsessę.

Subsesse dicuntur a Vegetio insidię: quibus in itinere exercitus imparatus: ac nihil tale suspicans oppꝛimi solet. Subsidere eñ significat delitescere. Unde ſb/sessores dicti/qui delitescētes insidiant/et insidias circūuentos interimūt. Cōtra Subsessos vocamus hostib⁹ circumuētos. A Valerio subsessor aliem matrimonij dictus est: q̄ pudicicię alienę ꝓnugis insidiat.

Subsessores et Subsessi: vide in dictione Subsessę: de quo modo.

Subsidiū: quere in dictione Prędsidiū.

Subsisto is. contra sisto. Cesar. Audaci⁹ subsistere nō nunq̄ et nouissimo agmine prędio nostros lacessere. Quādoq; significat gradū sisto. Hiero. in libro Regū. Tu aūt subsiste paulisper: vt indicē tibi verbum dñi. Proprie tñ subsistere est p se existere: vt est substantia quę per se existit: quod de accidentib⁹ intelligi nō potest. Et vt inquit Aug⁹ lib. vij. d Trini. hoc est deo esse quod subsistere.

Substo as. sustineo et constans sum. Terē. Perij me/tuo vt substet hospes. Et substare est rem aliquam constanter sustinere: Nam Subitare dicit aliquid vt alijs subest.

Substantia est quę per se substat ⁊ fundamentū est: substat eñ accidentibus. Differt aūt substātia ab accidente in tribus. Primo: quia ei subijcit ⁊ ipm subsistēt at/nō aūt econtrario. Secūdo: quia p se nō indiget substantia accidente/sed accidens substantia. Tertio quia substantia ꝓprie est. accidens ꝓ ideo est: qz ꝓprie inest. Greci modo υποστασιν: modo ουσιαν vocant latini: vtrunq; interpretant substantiā: Quis sint qui υποστασιν substantiā: ουσιαν essentiā dicant. Scicdū est/ q̄ vna et eadē natura pōt dici substātia/essentia ⁊ subsistētia: vt natura Sortis inq̄rū dat sorti q̄ sit/dicit subsistētia. Prout aūt sortes habet q̄ per illam naturā accidentib⁹ subsit/dicit substantia. Quādoq; etiā substātia ponit ꝓ materia et q̄si essentia et soliditate ac neruis cuiusq; rei. Pli. Substātia ois orationis fuit cohortatio eius ad pacē. Quintil. Prima apud rhetorē elementa: ⁊ quę de ipa rhetorice substātia quęrunt/tractabimus. Quisq; substantia ponit ꝓ facultatib⁹. Idē. Ut plus substantię filio relinquerē. Et in euāgelio. Qui cōsumpsit omnē substantiā viuendo luxuriose.

T

Substātiu⁹ a.um. qđ p se stare pōt: cui⁹ ↄtrariū est insubstātiu⁹. Rufin⁹ in expositione symboli. Sed fortasse dicas ista quā memoras insubstantiua est generatio. Neq; eīm lux substātiuū facit splēdoꝛē: aut coꝛ substātiuū generat verbū. Amb. lib. Hexa. Qui sic minuta ⁊ insubstātiua pncipia ęglo ac terris darēt.

Substituo is. ſb ordino: vt cū qs defuncto vel abꝛogato substituat̄ in ei⁹ locū. Amb. p suppono posuit cū inq̄t. Et bñ ſcīus Lucas viꝝ a spū nequitię liberatū añ p/misit ⁊ substituit feminę sanitatē.

Subsum: infra sum. Plin⁹. Suberāt tecto abiegnę trabes. Aliqñ subesse ſignificat latenter inesse. Virg. li/bro. ij. Geoꝛ. Quippe solo natura subest: qꝛ naturaliter reꝛ oīm mater est terra: ⁊ vniuersa intra se continet semina: licet nō apparēāt. Unde Epicurei dicunt nihil esse qđ nō habeat oꝛiginē sui.

Substillō temp⁹ dicit̄: qđ ante pluuiā vel post pluuiam est nō siccū: sed humidū: qꝛ aūt tā stillet aut nōdū stillare desistat. Apud Cato. lib. de re rust. ponit̄ p egritudine: qñ stillatim vrina emittitur.

Substruo: subtus struo. Col. libro. j. Cū ex depꝛessioꝛe loco fuerint oꝛta fundamēta: nō solū superficiē suā sustinebūt facile: sed ⁊ pfultura et substructione fungent̄ aduersus ea q̄ moꝛ si forte villam, platareę libuerit: ad superioꝛē partē applicabuntur.

Subsolan⁹: vētus dicit̄ q̄ sole oꝛiēte subnasci videtur.

Subsoꝛtit⁹ dicit̄: q̄ alicui⁹ occupati fūgit̄ officio. Ūñ ſb/soꝛtitos iudices dicim⁹: q̄ etiā substituti appellant̄.

Subsero is. pe. coꝛre. subē semino vel plāto. Col. li. v. Mā plūmū iteręst adhuc noua ꝓsitiōe pedamē omne vestiri: nec moꝛ vineatū ſbseri/cū fruct⁹ capiēdus est.

Substat: ex sub et talo cōponit̄: significatq; cauū pedis: Cuius ⁊ p vola qñq; accipiat̄.

Subtegmē dicit̄ filū qđ substamine texit̄. Hiero. i Exo. Incidituq; bꝛacteas aureas, ⁊ extenuauit i fila: vt possent coꝛqueri cū pꝛioꝛ coloꝛ subtegmine.

Subter ꝓpositio cui⁹ relatiuū est sup: vt Hic mirifice natat duratq; subter aqua. Et tā abitō q̄ actō iungit̄: licet q̄dā nō nisi figurate hoc fieri putēt: sicut post/cū ⁊ añ. Virg. Ferre iuuat dēsa sūter testudie casus.

Subterraneus a.um. quod est sub terra. Colu. Tinctis q̄ saluberrimū subterraneū ergastulū: plurimis ſtiq; id angustis illustratū. feneſtris. Idem. Nā fere cum bis partib⁹ edificia rimas egerūt caua ꝓbent et laterибras subterraneis animalibus.

Subturpe: latenter turpe/qñ id qđ natura turpe est verbis tñ honestis dicitur.

Subuenio: ąie subi⁹ venio. Hiero. in expositiōe symbo. Discute si potes q̄ habenť i manib⁹: ⁊ tū ad hoꝛ sublimioꝛa subuenies. Per trāslationē sbuenire ē auxiliū ꝓbere. Plau. Qui totiēs tibi misero subueni.

Subueteribus: est loci nomē in vbe Roma/sicut ⁊ Bnouis. Plau. i Cur. Subueterib⁹ vbi sunt q̄ dār: qui q̄ accipiūt ignoꝛe. Sueto. in Aug. Bifariā laudatus est. p ęde diui Iulij a Tiberio et ꝓstris sbueterib⁹. Var. Subnouis dicta ps in foꝛo ędificioꝛ: qđ vocabulū eius peruetustū.

Subula penul. coꝛre. instrumentū cerdonū quo perforā dis calceis acsuendis vtunť surores. Var. Quodq; tibi tribuit subula sicca rapit. Hiero. in Exo. Perforabitq; aurē eius subula.

Subulo pe. coꝛ. lingua etrusca dicit̄ tibicen. Apud Enniū subulo vicias ąpter asťabat aūs. In alio significato subulones dicūť cerui q̄b⁹ ſūt coꝛnua simplicia minimeq; ramosa ad subulaꝝ silitudinē: vt docet Arist. lib. ix. ō aialib⁹. Plī. lib. xj. Alijs simplicia tribuit: vt in eodē genere subulonib⁹ ex argumēto dictis.

Subucula: gen⁹ vestis: quę fere ex lino fit: dicta q̄ ea subter induamur. Var. de vita pa. Postq; binas tunicas habere cęperūt/ſtituerūt vocare subuculā. Hiero. in Leui. Cūq; lauisset eos: vestiuit pontifick subucula linea. Est ⁊ subucula: libū qđ dūs dabať ex alica oleo et melle compositū.

Subulcus: qui suū duꝛ est: vł cui poꝛcoꝛ nutriendoꝛ cura commissa est. Var. Altitudinis hare modus sit vt subulcus facile circūſpicere possit: ne quis poꝛcellus a matre oppꝛimatur.

Suburbia plurali tñ numero: quasi via sb vbe: hoc est vbi pꝛigua: sunt frequētes extra vbē dom⁹ instar vici vbani. Tul⁹ eīm, q̄ie ps vbis est.

Suburbanum: pꝛędiū seu villa sub vbe. Col. libro. vij. Mam suburbanis lactens poꝛcus acere nutricand⁹ est. Sueto. de Aug. Nutrimento ꝛ eius ostendit ad/hucloc⁹ in auito suburbano iuxta velitras pmodic⁹. Plī. Elegāter suburbanā appellat Italiā cā partē q̄ erat pꝛima vbi Romę.

Suburra: vic⁹ Romę: a quo regio suburrana est dicta: vt scribit Iuni⁹: ab eo q̄ fuerit sub vbe antiq̄. Var. Ido a pago succusano putat dictā succusā. Inde mutatis litteris suburrā. Cui⁹ rei indiciū est/q̄ antiquit⁹ p c. litterā/nō p b scribebať. Hinc Suburran⁹ a.um. vt Regio suburrana. in q̄ meretricū diuersoꝛia erāt: q̄ ob id suburranę dicunť a poetis.

Succedo is. pe. p. significat eo sub. Uir. li. iij. Ge. Aut tecto assuet⁹ coluber succedere ⁊ vmbꝛę. Pestis acerba bou̅ pecoꝛiq; aspꝛere vir⁹. Et succedere ć ingredi. Idē li. vij. Et nīs succede penatib⁹ hospes. Itē in alteri⁹ locū venire. Ci. li. iij. off. Quid ergo hic nōne nocet q̄ q̄ndā q̄si veneno ꝓficiat: vt veros heredes moueat: in coꝛ locū ipse succedat. Aug⁹ li. iij. Cō. Ipe ē de⁹ noster ⁊ nō discedit: qꝛ nō succedit ei. Inde succesſoꝛ ⁊ successio. Itē, pspere cedere/euenire. Ter. i An. Hac nō succesſit: alia aggrediamur via.

Successus us. pꝛo euētu tā malo q̄ bono. De malo: vt Successus indignos noli tu ferre moleste. Virg. lib. ij. Atq; hoc successu exultās animisq; chorebus.

Succedaneus: qui succedit. Cypꝛian⁹ ad Eusgriū. Mō pōt videri cessasse/q̄ vicarios sbstituit ei qui ,p se vno plures succedaneos suggerit.

Sncido is. pe. pd. ex sub et cedo: significat subincido. Hiero. in ꝓfat̄. Pō. Cogitis vt veluti q̄dā nouale scissū tā aruū exerceā: ⁊ oblīq; sulcis renascentes spinas eradicē: equū esse dicētes: vt qđ crebꝛo male pulsulat/crebꝛi⁹ succidať. Aliqñ succidere ſignificat metere. Virgil. At rubicūda ceres medio succidit̄ estu.

Aliqñ post cedere/sicut ꝓcidere añ cedere.

Succidaneę hostię dicebanť q̄ scdo loco cedebāť. Apō veteres eīm si pꝛimis hostīs litatū non fuerat/alię post eaſdē ductę hostię cedebanť: duꝛ q̄ pꝛioꝛibus iā cęsis luendi piaculi gratia subdebanť.

Succidia: tergus siue massa carnis poꝛcinę salita/⁊ ī ne cessariū vsū seruata: q̄ quotiens opus est succiditur. Moni⁹ succid ā ,p lardo exponit. Succidia continet pnā petasonē et lardū. Ci. i Cato. Jā hoꝛtū ipsi agricolę succidiā alterā appellāt. Var. nō a succidēdo/sed a suib⁹ cedendis siue ędendis. Nā id pec⁹ pꝛimū occidere cęperūt: et vt id seruarent salire. Idem. Et q̄ nō audierit patres nostros dicere ignauū et sumptuosū esse qui succidiā suspēderit in carnario potius e lanario q̄ e domestico fundo.

Succida pe. coꝛ. lana a succidēdo q̄ talis sit qualis succisa est: hoc est plena soꝛdib⁹. Var. a sudoꝛe deriuat. Dicit eīm tōsurę tp̄s inter equinoctiū vernū et solstitiū cū sudare inceperūt oues: a quo sudoꝛe recens lana tōsa succida est appellata. Iuuc. Qualis cgna tñ ꝛ vinū qđ succida nollet Lana pati.

Successiuū temp⁹ dicit̄ qđ subtrahit̄ a reb⁹ necessarijs vt ad aliquem vsū accōmodemus: vulgo dicit̄ temp⁹ furto subtractum. Ber. Quantū aūt vitę mihi deinceps deū voluntate erit: quantūq; a cura ⁊ a re famili-

tari,pcurādoq̄ cultu libero⁊ meo⁊ dabit oēs:oīa
succissua ⁊ subsecūdaria ipa ad colligēdas hmōi me/
moria⁊ delectitiūculas conferā. Wēlores aūt terrę
nōnūq̄ dicūt succisuū esse: vnciā agri aūt sextātem.
Dictū est aūt succisuū a succidēdo.

Succido is.pen.co⁊.ex sub ⁊ cado/q̄si subt⁹ cado. Gel.
Jā cōtinuo labore grauia genua succiderant. Plau.
in Cur. Genua mea succidūt lassitudine.

Succiduus:q̄ est pron⁹ ad cadendū/siue ferme cadens.
Clau.lib.iij. Succidui titubāt gressus.

Succēseo es.significat in re graui et iusta ex cā irasci:et
quasi censurā exercere. Teren.in Phor. Sed paⁿ ⁊ p
omnib⁹nūc succenset senex.

Succerda:strer⁹ suillā. Titi. Quid habes nisi vnā arcā
sine clauē:eo cōdis succerdas.

Succēturio as.vide in dictione Centurio.

Succino is.pe.co⁊.ex sub et cano:quasi sūmissa voce ca
no. Vnc Succento tas.frequentatiuū/⁊ succentor.
Inter Cātores/occentores et succentores quidā ita
distinguūt:vt cātores sint q̄ maxime eleuant/⁊ acuūt
vocē. Succentores:q̄ minimū. Occentores: q̄ inter
vtrūq̄ mediū tenēt: q̄ varietates mirabilem seruata
musica ratione cōcentū reddūt.

Succollo as.collū suppono/sustollo/subleuoq̄ ceruici
bus subiectis:qđ,pprie eo⁊ est q̄ aliquem in lectica ge
stāt. Sue.de Nerone. Matris sępe lectica p publi/
eū simul vect⁹est:ei succolabāt dini duo deniq̄ seruī:
quib⁹ lōgo in itinere vicariū in labore alij succollant.
De hoc etiā apud Var.li.iij.de re rust.

Succumbo bis.bui.bitū.significat subijcio:⁊ aliquan/
do subiūgo:.

Succubo as.pe.co⁊. Et est succubare:iniri. Vñ ⁊ succu
bi demones:q̄ sub hūana specie co⁊pib⁹ assūptis se vi
ris subijcūt:sicut incubi:q̄ mulieres ineūt.

Succurro is.auxiliū p̄sto. Virg⁊. Nō ignara mali mise/
ris succurrere disco. Itē Succurrere est i mētē vent
re. Cic. Meq̄ eīm mihi succurrebāt ỹba q̄ añ discessū
a dolobella audieramus.

Succutio tis.pe.co⁊re.ex sub ⁊ q̄tio:de quo in dictione
Succusso as.pe.p.significat frequenter ex/ (quatio.
cutio:qđ,pprie de equo dicit q̄ gradario cōtrari⁹est.
Vñ is est q̄ cōcutiendo sessorē gradit:⁊ equ⁹ ipe suc/
cusso⁊ siue succussari⁹ ⁊ succussato⁊ vocat. Acti⁹ Agi
te ac vuln⁹ne succusset gressus caute igredimini. Lu
ci. Succussatoris tardi rariq̄ caballi. Talis gressus
succussatura appellat.

Succ⁹ a sugo:q̄si sugus:humo⁊ quē ex alimentis mem/
bra sugūt:vt se repleāt. Teren.in Heau. Co⁊p⁹ soli/
dū et succi plenū. Itē succ⁹ dicit qđ ab aliq̄ re,pducit/
puta ab arbore liquo⁊. Plini. Arbo⁊ ex quib⁹ manat
succ⁹:alię picē/alię resinā mittūt. Vnc succulēt⁹:suc/
co plen⁹. Insucco:de quo supra.

Succuso as.frequēter succū excutio.

Succ⁹us.a Sugo is.ipa humoris so⁊bitio. Pli.li.x. Ca
parūq̄ vberib⁹ aduolāt succū,pter lactis q̄ iniuria
vber emo⁊itur.

Succinū pe.co⁊re.electrū desudās ab arbo⁊ib⁹. Var.
Cū phaetōtea phoenica vagāt in vmbra. Implicu/
it tenuem succina gutta ferā. Est ⁊ gemma nigri colo
ris:vulgo Ambrum dicit. Suidas tñ ait:σουκιροι
και ελεφαρτινοι δακτυλοι δακτυλοι ταισγυ
ναιξιν εισι συμφοροι.

Sucula pen.co⁊.dimi.a sue. Et suculę dicte sunt stellę q̄
alio noie Hiades vocant a pluuia: Nā ⁊ orientes ⁊
occidētes tēpestates ⁊ pluuias ciēt. Exoriunt.vij. kal.
Junij. Est ⁊ sucula gen⁹ intimę vestis. Plaut⁹. Est su
cula argēteola ⁊ duę cōnexę nauicule.

Sudes:pertica seu gen⁹ teli militaris: hoc est parillus
igni to⁊rid⁹. Virgili⁹. Subdibulve p̄ustis. Idem li
bro.j. Georg. Quadrifidaq̄ve sudes ⁊ acuto robore
vallos. Ser. Vallus ⁊ sudes idem est.

Sudū quasi semiudū. Est eīm,pprie pars serena inter nu
bes. Ponit tñ qñq̄,p sereno post pluuiā. Virg⁊. Er/
go vbi ver nacte sudū. Sūt q̄ dicant Sudū sine vdo
hoc est succū/nō humidū.

Sudo as.απο του υδωρ:qđ aquam vndamq̄ signi/
ficat/deriuatū existimāt. Et nō absolute ponit. Wo/
ra. Sudauit et alsit. Modo cū ablō iūgit. Liui. Et
scuta duo sanguine sudasse. Wō cū accō:⁊ significat
pduco. Virg⁊. Et durę querc⁹ sudabāt roscida mel
la. Wul⁹ composita sūt Consudo:qđ est simul vel to
tus sudo. Cato de re rust. Postea cū detonderis vn/
guito totas:finito biduū aut triduū consudent:dein
de lauato i mari. Exudo:emitto quasi p sudo⁊ē. Pli.
Fruter est liquo⁊ē exudans. Desudo:valde sudo: a q̄
Desudasco:et impsonale Desudascit. Plau. Womo
adolescens penetrare hmōi palęstrā vbi damnis de/
sudascit. Insudo,p defatigo⁊. Presudo: prius sudo.
Claud.lib.ij. Dū matutinis p̄sudat solib⁹ aer. Et hęc
habēt pe.p. Inuenit ⁊ sudesco is.qđ est a sudeo es.
nisi text⁹ falsus sit. Col.lib.vi. Supposito copioso sa
le/ita vt oliuā contegat.xx.dies pati cōsudescere/at
q̄ omnē amurcā exillare.

Sudariū:linteū quo sudo⁊ facile detergit/et nares pur/
gant. Sue.de Nero. Adoperto capite/⁊ añ faciem
obtenso sudario equū ascēdit q̄tuo⁊ solis comitanti
bus:⁊ mo⁊ ligato circa collū sudario,pdicat i publi
cū. Wui⁹ dimi. est Sudariolū.

Sueui:p̄lī germanię bauaris finitimi:qui pl⁹q̄ cētū pa
gos habuerūt:gēs valida ⁊ bellicosissima:de q̄ Lu
ca. Fūdit ab extremo flauos aq̄lone sueuos.

Suesco is.eui etū.suetudinē capio. Cic. Herello. A te
id qō suesti peto me absente diligas atq̄ defendas.
Clau.lib.iij. Post hęc cunabula dulci Ferre sinu sū
moq̄ Joui deducere parua Sueuerat:et genibus lu
dentē aptare paternis. Wul⁹ composita sūt assuesco:
qō est alicui rei consuetudinē habeo. Lactan.lib.vj.
Assueti dulcib⁹ et politis/siue orationib⁹/siue carmi/
nib⁹. Consuesco/desuesco:quę sunt contraria. Insue/
sco:valde vel int⁹ suesco. Teren.in Adel. Qui mēti
ri aut fallere insueuerit patrē/tāto magis audebit cę/
teros. Insuet⁹tū nō assuet⁹ dicit. Li.lib.iij.ad Here.
Sin aūt istud artificiosū egregiū ducit?:videte ne in
sueti rez maio⁊ videamini.

Suefacio:a quo Assuefacio ⁊ cōsuefacio:vnde Suefio
assuefio/cōsuefio. Li.lib.j. Sed initiū turbādi oia a
feminis o⁊tū est ea secretis viri alieni assuefacta. Te/
rē.in Adel. Ea ne me celet cōsuefeci filiū.

Suffarraneus:a farre:quemadmodū cōfarratio deduci
videt:et significat eū qui far in castra cōuehit:sed mo
dicū alienū ve nō iusto cōmeatu aliquo/sed crebris et
vilib⁹ institio⁊ vecturis.

Suffes etis.lingua punica consul dicit. Li. Senatū ita
q̄ suffetes:qō velut cōsulare imperiū apud Cartha/
ginenses erat vocauerūt.

Suffero pe.co⁊.sustineo/patio⁊. Vir. Nec claustra nec
ipsi custodes sufferre valēt. Aliq̄n suppono. Plaut⁹.
Intro ad vxo⁊ē meā sufferāq̄ ⁊ meū tergū ob iuriā.

Sufficio:ex sub ⁊ facio:significat sufficere satis:cōstruit
q̄ cū dto. Stat.lib.v.syl. Quade puer:tantisq̄ enixus
suffice donis:id est satis sis. Virgili⁹ lib.v. Nec nos
obniti contra nec tendere tantū Sufficim⁹. Interdū
iungit infinitiuo:et fit impsonale:sicut cōuenit/va/
cat. Hieron. ad Eusto. Nec sufficit scire qō bonū est
nisi custodiat attentius qō electū est. Aliq̄n significat
durare. Virg⁊.lib.x). Nec sufficit vmbo Jctib⁹. Ali
q̄n subministrare. Jdē lib.ij. Georg. Ipa satis tell⁹ cū
dente recludit vnco Sufficit humo⁊ē. Aliq̄n substi/
tuere. Idem in eodē lib.iij. Atq̄ alia ex alia generan
do suffice,plē. Unde suffectos p̄ules dicimus:qui in

demortuoꝝ locꝭ substituti sunt. Aliqñ inficere maculare. Li. in Hor. Ut hi q̃ cōiuiꝰ purpurā: tñ suffici/unt: post sanāt medicamentis q̃busdā.

Suffio is. iui. vel suffiū. itū. ex sub et fio: significat suffumigo. Plinius. Hippocrates ruta vuluaꝝ causa naturam suffire iubet. Virg. lib. iiij. Geor. At suffire thymo ceraſq; recidere inanes Quis dubitet: Et licet a flo cōponat: est tñ suffio actiuū.

Suffit⁹ a. um. pe. pd. suffumigat⁹. Pli. Anisū dolores capitis leuigat suffitū naribus. Suffit⁹ us. suffumigatio. Idē. Et vuluaꝝ peruersionē suffitu excitāt.

Suffitio onis. idem qđ suffit⁹. Pli. Orphe⁹ et Hesiod⁹ suffitiones cōmendare.

Suffimentū: idē qđ suffit⁹ / et suffitio. Pli. Qđ et suffimētis q̃busdā facere pleueruerūt. Suffimēta quoq; a veteribꝰ dicta sūt: q̃ fieri solebāt ex faba milioq; molito mulſo sparſo: vt inq̃t Fest⁹. Ea diis eo tēpore dabantur/quo vuę calcatę prelo premebant.

Suffitores: q̃ ignē insufflāt inflatis buccis.

Suffibulū: vide in dictione Fibula.

Sufflo as. subt⁹ flo. qđ fieri solet cū ignem accendi volumus. Pli. Lyci⁹ Myronis discipulus fuit: q̃ fecit dignū p̃ceptore puerꝝ sufflantē lāguidos ignes.

Sufflamen: retinaculū quo decurrens rota inhibet. Est em̃ machinę gen⁹ quo in declīsu vel pcursu nimio rota solet retineri.

Suffossi eq̃ dicunt/q̃s vulgo cespitatores vocāt. Virg. lib. rj. Suffosso reuolut⁹ equo.

Suffoco as. pe. p. ex sub et faux. au in o. pducta cōuersa significat spm̃ p̃cludo/et veluti obstrictis faucib⁹. Ouid. Suffocēt animā dira venena tuā.

Suffrago pe. p. significat adiuuo/fauorē fero. Cui⁹ cōtrariū est refrago pro repugno/aduerſor. Virgil. Copia me perdit tu suffragare rogatus.

Suffragiū: modo auxiliū significat: modo illas voces q̃ dabant in comitijs et in tabellis describebantur/quibus vnuſquiſq; suam declarabat volūtatē de aliquo in magiſtratū eligendo. Iuue. Libera si dent populo suffragia qui tā. Inuenit etiā suffragiū a frāgo isfra syllaba correpta. Ouid. de nuce. Quid nisi suffragiū nymbis ruitātibus essem?

Suffrago pe. pd. dicit in posteriorib⁹ pedib⁹ animaliū: qđ in priorib⁹ genua. Vel est nodus sub crure quo pedis versura constat: tibięq; ita annectit pes vt verti possit: id qđ spectam⁹ in bob⁹/equis/et ceteris armentis. Victę suffragines/q̃ suffringant: hoc est in altuꝝ frangant. Constat sane genua animaliū q̃ animal generant ante se flectere: suffragiū ꝺo art⁹ in aduersum quemadmodū igit poplites dicti sunt q̃ post plicentur: ita suffragines/q̃ supra frangant. Pli. Victimarū pbatio in vitulo/vt cauda articulū suffraginis cōtingat. Id. Aues et q̃drupedes/ alas in priora curuāt suffragines i posteriora. Hinc suffraginosi eq̃: quoꝝ suffragies morbo vitiatę sūt. Col. li. vū. Suffragines etiā dicunt vitis soboles. Col. lib. v. Et si soboles quā rustici suffraginē vocāt/radicib⁹ adhęret diligēter explantāda: ferroq; euellēda est: vt hybernas aq̃s respuat.

Suffulcio: sustento. Var. Ut maiorib⁹ pericis suffultę vites auras nō pertimescāt.

Suffundo is. vide in dictione Fundo.

Suggero is. pe. cor. suggeſſi stū. vide i dictiōe Gero.

Suggestus vel suggeſtum: a Suggero: q̃ ibi ligna suggerantur in quib⁹ stari possit. Significat enim locum editiorem/puta pulpitū: vt est apud Varro. lib. iij. de re rusti. Ex suggesto faleris vbi solent esse peripetaſmata/prodeūt aues in stagnū.

Sugo is. xi. ctū. et sugitū: hinc suct⁹ us. et sugitus et sugitur⁹. Aug⁹. Multi p̃cones p̃cesserūt adhuc nascitu/rū de v̄gine Maria futuꝝ infantē et sugituꝝ lac. Vicit et sugeo es. Unde Exugeo: sicut a sugo exugo: qđ est succū traho. Plau. in Epi. Ego me vertā in irudinem: atq; eoꝝ exugebo sanguinē. Sue. i Aug. Pſylos admouit q̃ venenū ac vir⁹ exugerent.

Sugillo as. ex percuſſu carnem maculo: a sugēdo/q̃ sucus hoc est liuor deducatur. Hinc Sugillati dicunt/q̃ ex percussione tumorem maculamq; contraxerūt. Plini⁹ libro. rxvij. Caseus recens cuꝝ melle sugillata emendat. Et lib. xx. Cinis allū ex oleo et garo illit⁹: sugillata aut liuētia ad colorem reducit. Interdū Sugillare est deridere/detrahere/accuſare/damnare/reprehendere. Li. Legati grauiter ferentes se sugillatos esse. Hieron. in p̃fa. Pentatheuci. Qui me asserūt in. lxx. interpretū sugillatione noua p veterib⁹ cudere: nō damno/nō reprehēdo. lx. sed cōsidenter cūctis illis apostolos p̃fero.

Suggrūdia: partes tecti/pminētes. Var. li. iij. de re ru. Suggrūdas appellat. Aues inq̃t/subt⁹ subgrūdas ab initio villatico vſę tecto.

Suggrūdaria veteres dicebant sepulchra infantiū: qui necdū. xl. dies iplesſent: vt inq̃t Fulgēti⁹. Placiades cū nec busta dici potuerūt: qꝝ ossa q̃ cōburerēt nō erāt: nec tāta magnitudo cadaueris q̃ loco tumesceret.

Suinus a. um. qđ ex sue est: a quo fit diminutiū Suillus a. um. vt caro suilla.

Sui et eius derivatiuum Suus a. um. sunt pronomina reciproca: dicta q̃ sicut reciprocāt spūs cū recipitur: ita hęc pronomina ad id vnde, pdierant reuertuntur. Unde nō recte dicimus: Ego dixi sibi. Nō est sibi curę resp. Tu fuisti secū: quia nulla in his est reciproca/tio. Sed dicendū: Ego dixi ei: Non est ei curę respu. Tu fuisti cū eo. Similiter nō dicimus: Vidi Ciceronem et fratrem suū/sed fratrem eius. Ecōtrario nō recte dicit: Omnia a te expectāt: vt des illis cibū in tēpore: cū sibi dicēdū sit. Sicut em̃ recte dicim⁹: Oēs expectamus/vt det nobis escam. Omnes expectatis vt det vobis escā. Ita dicendū est: Omnes expectāt vt det sibi escā. Est tamē qñ indifferenter ponit/put ad illi⁹ de quo loquimur/vel ad nostrā personam sermonē referim⁹: in quoꝝ primo reciprocatio est: aliter nullā habet reciprocationē: vt Omnes optant qđ sibi vtile est: et Omnes optāt qđ ipſis vtile est. Illud ad personā eius de quo loq̃mur refert: et manifestā habet reciprocationē/hoc ad personā nostram. Ideoq; nulla est in eo reciprocatio. Cice. Multi dubitabant quod optimū esset: multi quod sibi expediret. Idem. Legatus in pacem profectus in prouincia pacatiſſima ita se gessit/vt ei pacem esse expediret. Notandū q̃ aliquādo pro sui siue suꝰ ponit is/aut ipse/aut ille/dūtaxat ad euitandā amphibologiā. Cice. in Bruto. Is soceri instituto quem qꝝ cooptatus i augurū collegium nō erat/nō admodū diligebat: p̃sertim cum ille. Q. Sceuolam sibi minorem natu generū p̃tuliſſet. Item sciendum/q̃ suus quādoq; p. ppius accipitur: vt Uelle suū cuiq; est. Interdū etiam additur sibi nulla necessitate/sed tñ veluti cuiuſdam festiuitatis gratia. Cicero. Duo sibi victitāt succo. Col. Suo sibi iure abluūtur. Dicimus etiam suus est illi⁹ mos. Sua est istius natura. Sui⁹ Aristotelis modus. Suum Platonis gen⁹. Habetq; hoc pnomen su⁹ vocatiū: vt si dicā: Defendite cesarē o amici sui.

Sulc⁹: pciſſio terrę. Unde tertio/quarto/quinto/sulco serere dicim⁹: id est ter/quater/quinqēs arādo. Pli. Quarto seri sulco Virgili⁹ exiſtimat voluiſſe cū ait: Ipſa seges demū votis respōdet auari Agricolę bis quę solem: bis frigora sentit. Hoc est q̃ bis per ęstatem: bis per hyemē arat: id est spiſſius solū sicut plerūq; i Italia quinto sulco seri melius est. Aliqñ Sulcus ponit⁹ p fossa. Quandoq; et ipsa quędā terrę pciſſio est. Virgil. Auſim vel tenui vitem cōmittere

fulco. Proprie vo significat quicqd aculeatū in lōgitudine est. Idem. Et linguis micat ore trisulcis. Hinc Bisulc⁹ a.um. Unde Bisulca animal: qō nō solidas/sed fissas vngulas habet. Trisulcus a.um. vt Trisulcū telū: quod est trifidū: id est tres acies habens/a tribus partibus findens.

Sulcatim aduerbiū significat per sulcos.

Sulco cas. significat sulcos facio/pscindo. Col. lib. xij. In subacta tā terra latiores porcę sulcant.

Sulphur nascit in insulis golfo/inter Siciliā ⁊ Italiā/sed nobilissimū i melo: vt scribit Pli. li. xxxv. Hic Sulphure⁹ a.um. qō est ex sulphure.

Sulphurat⁹ a.um. qō sulphur habet. Ūn sulfurata dicunt ligna exilia sulphure ab vtraqz parte tincta/ad accendēdas lucernas. Mar. Qui pallētia sulphurata fractis gmutat vitreis.

Sulphuraria ę. loc⁹ vbi sulphur coquit.

Sulmo: oppidū in brutijs peligne regionis/ Ouidij patria. Ūn ipse ait. Sulmo mihi patria ē gelidis vberrimus vndis Milia q̄ nouies distat ab vrbe decem. Dict⁹ Sulmo/a Solymo ętę comite cōditore eius vrbis. Ouid. Qui⁹ erat solym⁹ phrygia comes vn⁹ ab ida. A quo sulmonis mgnia nomen habent.

Sultanus vocat rex Egypti.

Sum es. multis capitur modis: variez construitur: nā substantiuū dictuz est ꝙ per se subsistet: nec egeat alio: sed in ipsum cętera verba resoluant: vt Ego lego: id est ego sum qui lego. Tu legis: tu es qui legis. Preterea etiam frequenter prepositis pronominibus demonstratiuis non positū intelligitur. Virgilius. Tu ne ille ęneas quem dardanio anchise. Et nā Polydorus ego. Existimat autem Plato illa nō esse quę oriantur vt intereant/augescant/senescant. Id vo. p/prie esse dicit quod ęternū est: neqz mutabile/neqz corruptibile: quod dei proprium est. Unde est illud: Ego sum qui sum: tanqz solus deus esse dicat. Deus enim auctore Augustino summa essentia est: reb⁹ aūt esse dedit: sed nō sūme esse sicut ipse est. Et alijs dedit esse ampliꝰ/alijs minus. Unde in Abacuc scribit. Ipsi quoq erunt quasi nō sint. Et in Hester. Ne tradas domine regnū tuum his qui non sunt. Copulat hoc verbum quandoqz similes casus: vt Licero fuit eloquentissimus. Quandoqz vltra nominatiuū cōstruitur cū datiuo. Hieronymus. Sicut enim abscindendos et erudicēdos infideles ac perfidos homines qui scandalū sunt corpori ecclesię domin⁹ precipit. Qui tamē nominatiu⁹ a parte post in datiuo poni potest: vt Qui sunt scandalo corpori ecclesię. Quandoqz cū genitiuo: et hoc multis modis: vt cū possessionem denotat: vt Predicamenta sunt Aristotelis. Componitur pro estimo siue valeo: sed hoc duntaxat in tertia persona tam pluralis q̄ singularis numeri. Sal. in Jug. Nūc vos estimate/facta an dicta plurę sint. Teren. in Adelp. Argenti quanti est sumito: id est quanto precio valet. Cice. libro secūdo offic. Et cōmodius putarent numerari sibi ꝙ tanti esset q̄ suū recuperare. Esset: id est estimaretur. Similiter cū significat pertinet seu officiū est. Et hoc in tertia persona singularis numeri tm̄: vt Religiosi viri est pudicicias seruare: id est officiū est/vel ad religiosum virum pertinet. Item cū significatur laus vel vituperatio: vt Tu es egregię laudis: et Nęc res est magni laboris vel periculi. Item cū significamus mansionem: vt Ego suz pomi meę. Quandoqz iungit datiuo: Et tūc significat habeo. Virgili⁹. Sunt mihi bis septem prestanti corpore nymphę. Jūgimus plerūqz duos datiuos et significat do vel affitio. Cice. Q. Marco. Si est mihi studij fidelitas est tantę voluptati quantę esse in isto. Nęc eadem bona debent additis litteris/sermonibus/humanitate: quę sunt in ipsis his commodis potiora: id est dat vel afficit voluptate. Qui modus dicendi frequens apud auctores inuenit. Ponitur ⁊ pro cōuenit siue contingit: sed in tertia tm̄ psona singularis numeri. Vale. maxim⁹ libro primo. Non est inter patrem et filium vllius rei comparatione fieri: presertim diuinitatis fastigio iūctos. Virgili⁹. Nec nō et tityon terrę omnipotētis alumnū Cernere erat: id est licebat. Quale est illud apostoli. Conuenientibus vobis in vnū iam nō est cęnam dominicā māducare. Apponit quandoqz huic verbo ablatiuus sine prepositione: vt Tuo beneficio liber sum: Et Tu es magna vi animi et corporis. Aliquando etiam cū ꝑpositione: vt Nęc res est i potestate mea. Hic est in armis. Omnes sub cęlo sumus. Suz pro tribunali. Sū in ludo litterario. Hoc est ab re: id est non decet: vel est indecorū/alienū/absurdū. A vobis est: vester est: sicut Verbū est a Cicerone: id est verbū est Ciceronis. Quandoqz construit cū accusatiuo mediante apud vel penes: vt Nęc sententia est apud Aristotelem. Interdū mediante ad. Et tūc est significat exposituū est/vel vergit. Cęsar. Aquitania a Garunna flumine ad pyreneos montes: ⁊ eam partem quę est ad Hesperiam. Ponitur nōnūqz sine casu ⁊ a pte post: vt in Exodo. Qui est misit me. Et illud. Quę sunt q̄ fuerant: et quę post facta sequent. Aliquando est sumit pro habeo: vt Nō est ꝙ moleste feras mortē patris. Preterea iungit aduerbio: vt Hic illius arma/hic currus fuit. Item iungit infinitiuo alterius verbi: vt Magnę laudis est vacare sapientię: Et Animi fortitudo est aduersa cōtemnere. Qui⁹ verbi compositi sunt Ablū/adfū/desū. Exum apud veteres ꝑ extra sū. Sic cū lictor in quibusdā sacris clamitare solebat: hostis vict⁹ mulier virgo exesto: hoc est/nō introito. Insū/itersū/oblū/posū/ꝑsū/.psū. Persū: valde sum. Hel. Platoni ⁊ Socrati perfuit familiaris. Subsum et supersum.

Sumen sit ex papillis suillis vno die post partum sectis ac salitis. Marc. Esse putas sumen nondum sic vbere largo Effluit: ⁊ viuo lacte papilla tumet. Plau. in Cap. Quanta labes larido: quanta sumini absumendo. Alū putant esse lac suis extractū ac densatum sue occisa: vel quasi rumen: id est mulieris māma nomen a sugendo deductū.

Sūma: est sentētię alicui⁹ aut rerū de quibus verba fiūt collectio. Virg. lib. iiij. Mauiget hęc sūma est. Qui⁹ dimi. est sūmula. i. parua sūma.

Summus a.um. quod est omniū altissimū: vt hic: Sūmū locum in vrbe tenuit. Virgilius. Sūmoqz vlula/rūt vertice nymphę. Aliquādo dicit extremū. Cicero in Horten: Ascit ad summas senectutem valitudine optima. Virgi. Venit summa dies ⁊ ineluctabile tēpus Dardanię. Aliqñ maximū/quo nihil' sit maius. Sic Jupiter sūm⁹ dicit. Cic. lib. ij. Tus. Sūmū quo nihil sit supi⁹. Et a Virgil. dictū est: Sūme deū/pro maxime deoz. Aliquando laudabile/glorioſū. Virgilius. De ne igit socij sūmis adfūgere rebus Wy se fugis? Hinc sūmitas: altitudo: ex quo altioz ps mōtis summitas dicit.

Sūmates: principes in ciuitate: qui et optimates ⁊ primates appellantur.

Summū preciū est libertas. Teren. in An. Nō habui summū preciū persolui tibi.

Sūmo as. sūmā facio. Hinc Cōsūmo as. de quo alibi.

Sūmatim: p singulas sūmas. Apul. Omia sūmatim tetigerat. Itē breuiter ⁊ oñib⁹ quasi simul cōprehēsis. Pli. Sed vt de hac re sūmatim dicā. Qui⁹ significā/tię sunt In sūma et ad sūmā: q̄ ita significāt: acsi dicemus: Quod vt sūmatim comprehendā. Quintil. In sūma nō recedo: fas est mihi inuitis etiā parentibus pie facere. Cice. lib. offi. Ad summā ne agam de

singulis cōmunē totī humani societatē/ congregationē et cōciliationem colere/tueri/cōseruare debem⁹. Sed si ad sūmū dicim⁹: siue sūmū/siue ad: significat ad plus. Cice. p Milone. Un⁹ aut ad sūmū duo inuēti sunt: qui Milonis causam nō probarent: id est non plures q̄ vn⁹ aut duo ex omnib⁹. Hoc modo dicendi frequēter vti soler Quintil. p aduerbiū semel. Et vt semel oīia cōplectar: id est in sūma. In eūdē sensū etiā q̄q̄ sumitē Breuiter. Quintil. Breuiter tamē longe crudelitatis explicāda ꝑcitia est ex omnib⁹ q̄ p/culi: leuissimū fuit q̄ occisus est. Pli. Reliq̄ vo gallia cultu viroꝝ moꝝ dignatione/amplitudine opū q̄ ferēda: breuiterq̄ Italia veri⁹ q̄ puincia. Aliq̄n etiā sūmatim a sūmus ſt: ꝛ significat p sūma: hoc est alta. Col. lib. iii. Sinaūt eoulq̄ exaruit/sq̄ vineę trūc⁹: vt curuari nō possit primo anno sūmatim: ita ne radices eruas aut lędas ablaqueato.

Sūme aduerbiū: a sūm⁹: significat maxime/excellēterq̄

Sumo is. psi. ptū. p simplex m. significat multū et penenimiū mihi tribuo. Cicero, p Plan. Oēq̄ nō mihi tm̄ sumo iudices neq̄ arrogo. Item significat Accipio. Salustius. Epistolā super caput temere positam sumit. Itē eligo. Plau. Sumat aliquem ex populo monitorem officij sui. Item cōduco. Cice. Quoad enim peruētū quo sūpta nauis est: nō dīi est nauis/sed naūigantiū. Item cōsumo. Terē. in Adel. Ergo intro et cui rei op⁹ est hilarē hūc sumam⁹ dīē. Item impendo. Idē in Phor. Hunc argentū attuli fructū quem lemni vroꝝ reddūt p̄dia id sumā. i. impēdā: vt Donat⁹ exponit. Ūn sūpt⁹. Uni⁹ cōposita sūt Absumo/cōsumo/delumo/assumo/insumo/ꝑsumo/resumo: trā sumo: q̄ habent penul. pductā.

Suman⁹ dicit: q̄ libēter ex alieno sumit.

Sumanalia dicunt liba farinacea i modū rotę facta.

Sūpt⁹a. um. capt⁹ vel elect⁹: vt Sūpt⁹ est cibus.

Sūpt⁹us. ipensa q̄ pecunia ipendat vel exponat. Pli. Qui eā domū magno sūptu ędificaueraṫ

Sumptuosus: q̄ immoderatū sumptū facit. Sumptuosa cęna/in qua multū impensę datū est. Cice. Peto. Expecta igit hospitem: tū minime ędacem/ tū inimicū cęnis sumptuosis.

Sūptuari⁹a. um. q̄ ad sumpt⁹ pertinet: vt Lex sūptuaria: quę de moderādi sumptib⁹ lata est: quam Cato Libariā appellat. Cicero Peto. Ad fungos me tuos conferā domū. si habebo in denos dies singulos sūptuarię legis dies cōferā. Tertul. in Apol. sic scribit. Leges sūptū comprimentes centū ęra nō amplius i cęnā īscribi iubebāt: nō ampli⁹ q̄ vnā iferre gallinā/ꝛ eā nō saginatā. Centenarias appellauere antiq̄ cęnas/ab impēsa centū sestertioꝝ.

Sūptifacio is. sicut sonat Plau. Si nūc me suspēdam/meā operā luserim: vt ꝑter operā restim sūptifeceri.

Sāmitto: clanculū et furtim immitto. Suetoni⁹ in Cęsare. Sūmissis nōnunq̄ lictoꝝib⁹ atq̄ militib⁹. Et sūmittere est permittere/crescere. Idem in eodem. Audita clade Tituriana barbā capillūq̄ sūmiserit. Mā/q̄ sūmittere barbā ꝛ capillū dicimur: q̄si neq̄ tondemus/neq̄ radim⁹: permittentes ad enormitatē adolescere: quod ſpecimen est maximi doloris. Id etiam promittere ꝛ immittere dicit. Aliq̄n subdere/inclinare/supponere. Lucilli⁹. Sūmittas alios si quos posse censeas. Aliquando demittere. Virgilius. Pascite vt ante boues pueri submittite tauros. Hinc Sūmissū humule dicim⁹. Cice. Neq̄ sūmissū nimis: neq̄ se nimiū efferentē.

Sūmissus: humilis. De quo modo Virgili⁹. Sūmissi petim⁹ terrā. Et sūmissus/murmurato: qui nō aperte loquit. Hinc sūmissim aduerbiū. Sueto. in Aug. Mā ꝛ ad cōmunionē sermonis nōnūq̄ etiā sūmissim fabulantes, ꝓuocabat.

Suo is. sui sutū/sarcino. Unde Sutores: q̄ calceos fiunt. Era Sue quidā hoc verbū deducūt: q: hui⁹ animalis pilis in suendo sutores vtunt. Per translationem suere ponit, p coniūgere/nectere/ligare/stringere. Hell. Sed hi plęraq̄ naues lorīs suebant. Hui⁹ cōpositū sūt Assuo: q̄d est ad aliq̄d suo/siue sudo annecto. Cōsuo/circūsuo. Pli. lib. vij. Etiā nūc in britānico oceano vtiles corio circūsutę fiūt rates. Desuo: q̄d sutū erat dissoluo. Similiter Dissuo. Li. i Lelio. Tales igit amicitię sunt remissiore vsu etiēdę. Et vt Catonē dicere audiui/dissuēdę magis q̄ discindēdę. Exuo/insuo: int⁹ suo siue ligo. Val. maxi. libro primo. Tarquint⁹. M. Tullū duūuirū: q̄ libꝛ secreta ciuilū sacrorū cōtinentē custodię suę commissā/pecunia corrupt⁹ Petronio sabino scribendō dedisse: culeo insutū in mare abijci iussit. Intersuo: interpono/intermitto. Persuo: i totū suo. Presuo: ante suo. Resuo: rursus suo. Aliq̄n etiā est p̄rarū suo simplici. Resuimus eīn q̄ sura sūt/sicut recludim⁹ q̄ clausa. Suet. de Aug. Sumenti virilem togā tunica laticlaui resuta: ex vtraq̄ pte ad pedes decidit. Subsuo: subter suo. Trāsuo: admodū ac⁹ trāsleo. Col. lib. vij. Sedia pes descripti orbiculi eadē fibula trāsuit.

Suppar. ex sub et par: quasi equalis. Ambro. libro Epa. Prestantissimū quoq̄ candidā munus est/ꝛ visui suppar gratia. Idem libro de Abel. Tertiū gen⁹ est peccati quidē minoris: sed suparis arrogātię: eoꝝ scs qui datorē bonoꝝ deū nō negant: sed quę acciderint ea sibi, ꝑpter prudentiā suam/ceterarūq̄ merita virtutū iure delata arbitrant.

Suppar⁹ vel suppaꝝ penul. corre. vtroq̄ modo dicit, p genere leuis atq̄ angustę togę/q̄ eo superindumur. Luca. Suppara nudatos cingunt angusta lacertos. Festus. Supparū: vestimentū puellare lineū: quod etiā Subucula/hoc est camisia dicit. Est et supparū/nauiū insigne. Seneca lib. xj. epistolaꝝ scribit. Supparū: alexandrinaꝝ nauiū insigne indiciū esse. Sunt eīn suppara vela veloꝝ: quę super antemnas explicantur: de quibus Luca. Imaq̄ pandens suppara velo⁹ perituras accipit auras.

Suparia: velum tenuissimū ad scenas velandas. Cice. de ꝓuincijs consularibus. Quibus cū iam ex orchestra beluatur: antea post suparioꝝ solebat. Apul. in De. Oro te inq̄ auleū tragicū dimouēto: ꝛ suparium scenicū complicato.

Supellex/et hęc supellectilis/et hoc supellectile. Mam in plāli hęc supellectilia facit. In ablō singlari supellectile et supellectili. Var. lib. v. de Anal. Sepe itaq̄ ex eadē supellectili licet videre. Supellex dicit domesticū patrisfamilias instrumentū: sicut docēt iurisconsulti: apud quos titulus est de supellectili legata: cui⁹ nomine (vt inquit Pompo.) continent mensę/trapę/amphoꝛa/delphica subsellia/scāna/lecti/margaritę/culcitrę/et toralia imperialia/pelles/aąminaria/cādelabꝛa/lucernę/et trulla/vasa enea/ vulgaria: id est que nō ꝓpio sunt loco attributa/capsa/armaria vitrea/escaria ꝛ potoria.

Supilones: dicti sūt emasculatores/pedicones: q̄ subtus podicis pilos tundāt.

Super et supra: ὑπερ υ εισ ὅλα δὲ τιροῖσ καὶ λάσιαῖσ ἐισ τρεπεσται: prepositione a supera deducte idem significat: Super quidem per Apocopen/supra q̄ syncopen. Sup vtriq̄ casui seruit: supra accusatiuo tm̄. Et super in significato contrariaꝫ subter: supra vo infra. De autem quidam dicant super continuum esse: vt Sedeo super lapidem: supra interiecto spacio: vt Nubes impendent supra nos: nō vsq̄quaq̄ seruatū est ab auctoribus. Aug⁹ libro quinto Con. vtriq̄ indifferenter posuit de luce dei loquēs. Hec ita erat supra mentem meā sicut oleū super aquā: nec sicut celū

super terram sed supior: quia ipsa fecit me/ & ego infe
rior: q factus sum ab ea. Liui° li. xliiij. Vbi citra mu
ros supra subterq terrā p dices. xxv. pugnatū est. Sci
endū est/ q super separata & ablto iūcta: mō significat
de. Virg. Multa sup Priamo rogitans/ sup hectore
re multa. Hodo In: vt Fronde sup viridi sunt no
bis mitia poma. Idem Virg. Nec sup ipse sua mo
lit laudē laborem. Jūcta vo actō significat vltra: vt
Sup Baramātes & indos Proferret iperiū. Apul.
Jā cm sup opidū, pfect°/ nos citra reliquerat. Virg.
lib. ix. ablatiuo iūxit. Nocte sup media: idest vltra me
diam noctem. Et est bona elocutio: vt si dicas: Legi
noctem super mediā. Aliquādo desup. Virgil. Et su
per e vallo, pspectāt troes. Aliquādo valde: vt Vis
accensa super iactatos equore toto Troas relliqui
as danaum atq immitis achilli. Quandoq absolu
te ponit in significatione naturali. Plau. Vinc atq
hinc sup subterq ḡmor angustijs. Quādoq ponit, p
supereſt. Virgil. Nec fuga iā supest. Quādoq, p in
sup/ & ampli°. Idem. Cui neq apud danaos vsq lo
cus: & sup ipsi Dardanide infensi penas cū sanguine
poscūt. Composita habent significationē naturalē: &
componit cū dictione incipiente ab a. vt Supaddo.
C. vt supcido. D. vt supduco. E. vt supequo. F. vt su
perflo. J. vt supincido. M. vt supmeo. P. vt super
pono. S. vt supsedeo. V. vt superuacuo. B super fit
compatiuū superior/ suplatiuū supr°. Composita
sunt Insup et desuper.

Supiorē et inferiorē dicim° fere/ qñ de malis loq̄mur:
vt Dionysi° supior/ & Dionysi° inferior. Cū de bonis
loq̄mur: st rēs denotam°/ supior et posterior dicim°:
vt Cyrus supior/ & Cyrus posterior. Si vo dignita
tē/ maior et minor: vt maior & minor Scipio. Et hoc
de duob°: nā si de pluribus/ vtimur suplatiuo vel po
sitiuo: vt Magn° Pompeius: Alexander magnus.

Superiores compatiue sumptū significat qui magis su
pra sunt. quib° contrarū sunt inferiores. Interdū ba
bet vim positiui: cū intelligunt hi qui sunt supra gra
dum cognationis vel affinitatis: sicut inferiores qui sunt infra ipm gradū. Varro libro secūdo de re ru. Iraq proauos ac supiores de tremelijs nemo appellatus scropha.

Supbia: est supegrediens elatio mentis.

Supbio bis. a sup et eo is. b. melioris soni gratia inter
posita: & e in i mutata: nisi velim° supbio a supbia de
riuatū esse: qō tamen nō abnuo. Supbio cū naturalē
ab eo is. cōpositionē et significationē innatā habere
ostēdit. Cū quicq̄d in aliqua re excellit/ supbū dicere
possum°: quasi sup alia iens. Virg. Cecidit q̄ super
bū Ilion. Hoc est nobile/ magnificū. Pli. lib. xxxvij.
supbio, p superb° eo vel supb° sū posuit/ cū inq̄t. Hinc
geminę certę apud Menandrū & Philomenē fabu
lę superbiūt. Claudian° lib. iiij. de raptu. Phlegreis
silua superbit Eruuijs/ totūq̄ nemus victoria vestit.
Hoc est: nobilitat/ celebrat/ illustrat.

Supbus: elat°: arrogans. Virgil. lib. iij. Eneī. Stirpis
achillę fastus iuuenēq̄ superbū. Aliq̄n nobilis/ ma
gnific°/ excellēs: vt Hinc populo late regē belloq̄ su
perbū. Aliq̄n altus/ elat°. Idem. Arua perens tibur
q̄ superbū. Aliq̄n ornat°. Idem. Barbarico postes
auro spolijsq̄ superbi. Aliq̄n opulent°: vt apud eun
dem: Simul ense superbū Rhamnetē aggredit. Ali
quando iniquus. Vñ. Quos illi bello, pfugos egere
superbo. Antiq etiā superbos, pter pompā funeris
mortuos dixere. Plaut° i Am. Facia ego hodie te su
perbū/ nisi tu hinc abis.

Supercido is. penul. cor. ex super & cado. Col. libro. v.
Me si transuersa fuerit cicatrix: cęlestęq supercidentē
aquam contineat.

Supercilijū: ex super et cilijū. Supcilia data sūt homini
pilis breuib° adornata: vt q̄si geminis aggerib° muni
mentū oculis ḡstarēt: ne quid superne incideret: et si
mul speciē præberēt: hęc et pariter & alterne mouent.
Supcilia dicunt vltima ps frontis pilis vestita: q̄ ci
lijs, pminet. Sed qñ bis annuum°/ bis negam°: ideo
Supercilijū quandoq̄ pro fastu et supbia ponit. Ju
ue. Si cū magnis virtutib° affers Grāde supcilijū: et
numeras in dote triūphos. Quāobrem etiā pro emi
nentiore loco ponit. Virgil. in Georg. Ecce supcilio
cliuosi tramitis vndā Elicit. Piero. in libro Nume
ri. Illo mortuo in montis supercilijū descēdit Moy
ses cū Eleaçaro. Interdū ponit, p grauitate/ austeri
tate & sęueritate. Unde in Priap. legim°. Cōuenięs
latio pone supcilijū: id ē grauitatē. Et apud Valerijū
maximū legit supcilijū cēlorijū. Jo vo cui supcilia po
rigunt & pminēt Sillo appellat.

Supercubo as. pe. cor. re. supiaceo/ superdormio. Col.
lib. viij. Perforatis tabulis quib° ouilia cōsternunt/
vt grex supercubet.

Supduco/ q̄si suppono Piero. ad Furiū. Superducit
mater filijs nō nutritijū sed hostē: nō parentē sed tyrā
nū/ inflāmata libidine vteri sui: & inē puulos suas mi
serias nescięntes/ lugēs dudū noua nupta cōponit.

Supedo pe. cor. supmādo: q̄si post comedo. Pli. li. xix.
Menāder e grecis auctor ē aliū a dentib° betę i pri
ma tosta supederint odorē extingui.

Supererogo: ex sup/ et e. et rogo: significat suptribuo.
Aug° lib. j. Cōfes. Superogat tibi vt debeas. Et q̄s
habet aliq̄d nō tuū.

Superto as. cōponit ex sup/ et ex & sto.

Supficies dicit q̄ ex lineis ducit: q: duę linęę iūctę faci
unt supficię vnius anguli/ vel acuti/ vel obtusi. Dicta
supficies/ quasi superior facies.

Supficiarię ędes/ inq̄t Cai°: q̄ in pducto solo posite sūt:
quar, pietas & ciuili & naturali iure ei° est cui° & solū
Supficiari° q̄ alieno solo superficię habet: ita vt cer
tā pensionē præstet: auctor Ulp.

Superforaneū: quasi, p superuacaneo. Sydoni° apol
linaris vsurpat.

Suplacio is. pe. cor. suppono vel supertędo. Col. lib. ij.
Seminibusq̄ de tabulato supiectis. Lactan. de opi.
Et ea viscera formata in eū modū q̄ cōtexit vniuersi
generi ac loco apt° fuit supiecta pelle.

Supincido is. ex sup/ & in & cado cōponit: significatq̄ su
pra in aliquē/ vel aliq̄d cado. Li. lib. ij. Multisq̄ sup
incidentib° telis incolumis ad suos tranauit.

Supermeo as. supfluo/ siue suplabor. Pli. lib. j. Quę
dam vo etiā dulces inter se supermeans alias: vt in
fucino lacu.

Supernati dicunt quib° semina succisa sunt, i modū su
illarū pernarū.

Supernia: fęmina ita ipsa succisa.

Supero as. pe. cor re. propie significat supergredior/ &
quasi supra ascendo. Virgil. lib. iij. Geor. Superant
montes/ & flumina tranāt. Pli. lib. vij. Arbores q̄ q̄
dem tantę, pceritatis traduntur: vt sagittis superari ne
queāt. Per trāslationē superare, ponit pro vincere.
Virgili°. Quid si idē certet phębū superare canen
do. Itē supabūdare: vt Si superent fet° pariter fru
menta sequentē. Itē supuiuere/ & q̄si superstitē esse: vt
Quid puer Ascani° superat ne et vescit aura ęthe
rea? Item restare. Lice. Neq̄s eo q̄ ipsis supat alijs
gratificari volāt. Et i euāg. Colligite q superauerūt
fragmenta ne pereāt. Itē occidere. Virg. Cla ferro
incautū superat. Hui° cōpositū sūt Exupero: abūdo.
Prosupero: supabūdo.

Super°a. um. pe. cor re. a super fit. Et Cuius superus et
infer° videanē esse positiua superioris et inferioris:
tamen in vsu superi, p cęlestib° siue viuis: Inferi aūt
, p manib° siue mortuis accipi solent. Superū mare

adriaticū nuncupat/q respectū ad Tyrrhenū: qō grę ci inferū vocauere.

Supern⁹ a.um. qō est supra: vt Supna regio. Hinc fu/perne aduerbiū: qō significat ex prę supiore. Pli. Ar/gentū supne innatat/vt oleū aquis.

Supstruo is. superędifico. Lactanť. lib. vj. Manentib⁹ eīs q̄ceptis eoz quę solent ad prohibitaē recte dari: ig nota illis superstruem⁹/ad pficiendā consūmandāq̄ iusticiā quā nō tenent.

Supersedeo es. nō mutat e in i. sicut cętera a sedeo com posita: vt obsideo/resideo/ꝑsideo: significatq̄ omit/to. Et ablatiuo sępius construitur. Cęsar cō.). Et pro pter multitudinem hostiū/et propter eximiam opini onem virtutis prędio supersedere statuit. Et licet prę/dio datiuus esse videat: per ablatiuū tamē sic resolui oporteт: prędio supersedere: id est sedere super prędio. Quo item modo Cice. lib. iū. ad Veren. locutus est. Cōmode poterimus principio supersedere: cū tamē Sulpicio scribens ablatiuo construxerit: Tu si vide/bit ita censeo facias: vt si habes iam statutū quid ti/bi agendū putes: in quo nō sit consiliū tuū cū meo su persedeas hoc labore itineris: id ē omittas ad me ve nire. Gellⁱ⁹ aūt libro secūdo accusatiuo construxit/cū ait. Alia luce auis in pastū profecta est: cognati et af/fines operā quam dare rogati sunt supsedent: qui ta/men actūs resoluit in ablatiuū: Nam super vtriq̄ ca sui deseruit. Hierony. contra Joui. cū infinitiuo iun/xit. Cice. rogatus ab Hircio/vt post repudiū Teren tię sorore eius duceret: omino facere supsedit: dicens nō posse se vxori et philosophię pariter operā dare. Idem contra Pelagianos dtō iunxit. Unde superse dendū huic labori censeo.

Superstо as. supra aliquid sto. Gell. Cū sedenti aquila superstaret. Unq̄ superstare est superesse: vnde Su perstites dicti sunt.

Superstito as. frequentatiuū quo veteres vsi. sūt: signi ficat saluo et incolumē reddo. Ennius. Regnū vestrū vt sospitent superstitentq̄.

Superstes: qui ex mortuis q̄si solus viu⁹ superstat. Am bro. lib. j. offi. de Noe loquēs ait: Qui ad semē oim reseruat⁹: solus ex omnib⁹ z potestate generationis su perstes alt factus auctor futurę. Quintil. Defuncta vxore liberis tamen supstitib⁹. Supstes quoq̄ dicit qui salu⁹ est: et viuit inter viuos: etiā sine morte suoz omniū. Terenť. in An. Deos queso vt sit superstes. Antiqui etiā testes supstites appellarūt. Aliq̄n super stes, p presenti sumit. Plauť. Superstitē vtrūq̄ mo nui ne iniussi abeant.

Superstitiosi prioritatem habent: vt Cic. libro. ū. de natura deorū tradit: ex hoc ꝙ precultura deorum su persedeant: qui sine causa timidi sunt: qui deū timent in rebus etiam nō timendis: bi sunt qui apud veteres totos dies precabanť z immolabāt: vt sibi sui liberi superstites essent. Ideo nō solā philosophi verūeti/am maiores omnes superstitionē a religione separa uerunt. Omnis tamen importuna inceptaq̄ religio ꝑm Gellium/superstitio dici potest. Lactantius do/cet superstitionem et superstitiosos dici/qui superstiti tem memoriam eorū colunt: aut qui parentibus suis superstites colebāt imagines eoz domi tanq̄ deos. Superstitio autem nihil aliud est q̄ falsi dei cultus: z sicut religio colit deos: ita superstitio violat: vt inqt Seneca: a quo superstitio dicit error insanus. Ser/uius a superstite supstitio dicta quę aniculaq̄ ppria est: quę multis per etatem superstites sunt: et quę reb⁹ in/anibus addicte dū volunt videri nimis religiose/sup/stitiose fiūt: et ita delyrāt. Lucre. refert/q superstitio sit subsistantiū rerū: id est celestiū z diuinaq̄ q̄ super nos stant inanis z superflu⁹ timor.

Supersum: affluo/abūdo. Virgili⁹. Auxilio vrbes Ita/lię populiq̄ supersunt. Interdū prędesse significat re/liquū esse. Ennius libro. iū. anna. Unde sibi memoriat vnū supesse laborē. Interdū supstitē esse. Plau. i Asi. Sicut tuū vis vni cū natū tuę supereſſe vitę sospitē z superstitē. Interdū vincere/superiore esse. Virgi. Fer/rea q̄ blando nequeāt supesse labori: id est vincere la borē. Interdū superfluū esse. Gel. Demimi ego ꝓto ris docti hois tribunal me forte assistere: atq̄ ibi ad/uocatū eū nō hre. Et cū is q̄ verba faciebat reclamas set. Ego illi supsū respōdisse prętorem festiuiter. Tu plane superes/nō ades: hoc est superflu⁹/superuaca/neus es. Interdum durare. Virgi. Dum⁹ ego in pa triā mecū modo vita supersit. Interdū defendere et aduocatū esse. Sue. de Aug. Cūctari sene si superes/set/eriperet legibus reū.

Superuacu⁹ a.um. quod nō est necessariū. Col. libro. iū. Itaq̄ superuacuū est hoc repetere iam tradita ratio ne terebrationis.

Superuaceneus a.um. idem qō superuacu⁹. Cice. Ap/pio. Confirmata amicitia z pfecta fide commemora tio officioz supuacanea est.

Supuagane⁹ a.um. a vagor: fit: vñ auis supuaganea di/cebaт ab augurib⁹: cū ex summo cacumine vocē emisis/set. Vagane⁹ simplex nō legit: vñ z deriuatiuū est.

Suparasitor: pe. coz. parasito ministro. Plau. i Amph. Accedā atq̄ hāc apellabo: z suparasitabor patri.

Supplanto as. pedem suppono: et sic a planta fit. Cice. lib. iū. offi. Cōtendere debet q̄maxime possit: vt vin cat supplātare eū qui cū eo certat: ac manu depellere nullo modo debet. Per translationē supplātare signi ficat decipere. Hiero. ad Julianum. Ego te nequaq̄ decipiam adulatione: ne lubrica laude supplātem te. Et suplantare/subt⁹ plantare. Sicq̄ a plāto compo/sitū est. Col. lib. iij. Sinaūt ipsam vitem sternere vo/les iuxta radicem: ita ne ipsam lędas curiose fodito: z vitē ita supplātato/ne radicē abrūpas.

Supplaudo is. ex sub z plaudo: significat latenter plau/do. Hiero. ad Heliodo. Nec quisq̄ sibi de corporis mūdi castitate supplaudat: cū de omi ꝺbo ocioso qō locuti fuerint hoies reddituri sint rationē in die iudi cū. Hoc a me positum est: ne q̄s plaudo ꝓplodo/aut ecōtrario sorte sumat: cū maxime differāt. Plodere eīm est quatiēdo siue collidēdo sonū quēdā facere: ab quatio aliquātulū aduersū. Plaudere ꝺo est vocē le/titię z exultatiōis in laudē cuiuspiā rei aut hois effer/re. Virgi. Et ingenti sonuerūt oia plausu.

Supplodo is. pen. prod. est quasi succutio/siue pede/si/ue alio signo. Cice. ad Here. Pedis dextri rara sup/plosione. Aliq̄n significat reiicio. Ham. Hiero. Ro gam⁹ vt abscissis opinionib⁹/ambiguitatibusq̄ sup/plosis qui se habeat scribas.

Supedaneū dicit id qō sub pedib⁹ est dū sedem⁹. Aug. Et nō tantū supedaneū christi quantū sub pedib⁹ ser uoz eius vos iudęos adduxit.

Supedito as. pen. corre. subiugo/submīnistro: a sub et pes pedis/vel a pedito as. Cuius pedito nō sit in vsu: quasi a pedio primitiuo. Var. Largiore cibatu sustē tare debet: quo facili⁹ lac supeditare possit. Est z sup peditare: opprimere. Cice. Nūc video in iudicio me/cū contendere nō vis: vbi suppeditari turpissimū: su/perare pulcherrimū est.

Suppeto is. pe. corre. significat latenter seu per fraudē peto. Ulpi. Apud labeonem relatū est/si siliginario quis dixerit: vt si quis nomine eius siliginem petisset ei daret: et quidā ex transeuntibus cuz audisset/petit eius nomine: z accepit furti actionem aduersus eum qui suppetiit siliginario non mihi: non enim mihi ne gocii/sed sibi siliginarius gessit. Suppetit ꝺo in ter/tia persona z suppetūt: significat i. pmptu est: vel suc currit/z hmōi. Pli. Cui abū de suppetūt facultates

Supetię et supetias tm̃ habemus a supeto: quo nomine Valla auxiliū significari existimat: sed magis subsidiū est. Pla. in Epi. Auxilia mihi ꝛ supetię sunt domi. Si enim auxilia et supetię idem essent: frustra alterū eoꝝ poneret. Propter quod sciendum est: ꝙ ſicut int̃ p̃sidiū et subsidiū interest: ꝙ p̃sidiū sit auxiliū quod p̃stat alicui: p̃sertim quod satis videt ad defensionem fore: Subsidiū quod ad succurrendū venit: ita supetie sunt quę ad rem ne labaſ aut pereat ſtētandā mittunt: vt est ad succurrendū oppidis ꝛ obsessis/multūq; laborantib⁹: quod succurſū milites appellant: et est fere idem quod subsidiū. Dicte suppetię: q; suppetūt oppressis: id est p̃sto sunt siue succurrūt eis/et a fidis supetiant. Auxiliū ꝩo ꝓprie ad augendas copias atq; vires/ꝛ peti et mitti solēt. Cesar cō. ij. Et nūciabant auxilia magna eątus oppidanis supetias venire: id est in subsidiū.

Supetioꝝ aris. auxilioꝝ/succurro. Apul. li. viij. At vobis facile est supetiari miserrimo seni.

Suppleo es. quid ſignificet ex voce sua demōſtraſ. Virgil. lib. iij. Remigiū supplet: socios simul instruit armis. Et supplere est equare. Jdē. Si fetura gregem suppleuerit aure⁹ esto. Ser. Si tot agnos habuero q̃t ones: hoc em̃ ē/gregē ꝙ fetura supleri. Sūt q̃ hoc verbū ꝙ ſmplex p. scribi velint: vñ ꝛ suppellex.

Supplementū: qđ supplet. Cice. Appio pul. Censebāt omnes fere vt in Jtalia supplementū meis et bibuli legionibus scriberet.

Supinū: a quibusdam dicit verbū participiale: ſicut grādia sunt nomina participialia. Et habet duas terminationes/ſcz um et u. vt lectū lectu. Qđ in um finit habet ſignificationem actiuā. Salu. Legatos ad Jugurtham de iniurijs questū misſt: id est qui quererent. Jdem. Non mea culpa sępe ad vos oratū mitto. P. L. hoc est/q orent. Do filiā nuptū dicim⁹: hoc est/q nubat. Do venū/vēdo. Spectatū admissi sum⁹: id est vt spectem⁹. Jn u ꝩo ſignificatiōis passiuę est: iūgit̃q; nominib⁹ adiectiuis. Virgili⁹. Nec visu facilis nec dictu affabilis vlli: hoc est: qđ nec videri nec dici facile possit. Pli. Accipēſer piſcē rar⁹ inuētu: hoc est/q raro inuenit̃. Dicim⁹ ꝓterea dignū siue indignū relatu: qđ referaſ. Impiū factu: ſi fiat. Horrendū aspectu: ſi aſpiciaſ. Jucundū cogitatu: ſi cogitet. Obsceнū visu: ſi videaſ: ꝛ ſic de reliquis.

Supin⁹ a. um. qđ iacet ventre cęlū versus. Juuena. Cubat in facie⁹ mor deinde supin⁹. Ponit̃ nonnunq; pro ocioſo/molli/negligētiq;: tractū a re ipſa. Qui em̃ supini iacēt: ociose/molliť/negligenterq; degūt. Sene. ad Lucil. Est quidē mi Lucilli supin⁹ ꝛ negligēs/q̃ in amici memoria ab aliq̃ regione admonitus reducit. Juue. Et multū referens de mecenate supino. Jnde supinioꝝ. Var. Mulq̃ delicię supinioꝝes. Et supin⁹: mōtuoſus. Horat. lib. Car. Seu mihi frigidū ꝓneſte/seu tibur supinū. Est em̃ ciuitas in aſcēſu mōtis poſita. A Supin⁹ fit resupin⁹: de quo supra.

Suppino as. pe. p. rapio/inuoluo cū fraude: a pilos ra pru/siue ab πιλεω cōplano. Plau. in Tru. Hęc cū video fieri: ſuffuror/supilo: ꝛ de ꝓda ꝓdā facio.

Supplico cas. penł. coꝛre. ex sub et plico: eo ꝙ genu poplitem q; plicam⁹: cū a potentiore magnū aliq̃d ꝓcamur. Sūt q̃ hoc verbū a placo deducāt/quaſi suppla co: sed grecum est πκεκω. Eſt aūt supplicare: humiliter et cū reuerentia p̃cari. Cice. in Lęl. Q̃ multa em̃ q̃ nostra causa nūq; facerem⁹/facim⁹ causa amicoꝝ: ꝛ q̃cari ab indigno: supplicare cū acerbi⁹ in aliquē inuehi insectariq; vehemēcius.

Suppler. qui flexis genibus p̃cat: a quo Suppliciter aduerbium.

Suppliciū: supplicatio. Sal. Nō vot̃ neq; supplicijs muliebrib⁹ deoꝝ auxilia paranť: sed vigilādo/agēdo bñ cōsulēdo/p̃spera oia cedūt. Var. Boues ad victimas faciunt/atq; ad deoꝝ supplicia. Et supplicū: pęna siue tormentū. Vir. Spero etiā medūs ſi q̃d pia numina pūt: Supplicia hauſuꝝ scopulis.

Suppōmo is. pe. coꝛre. subt⁹ teneo. Ouid. li. j. Metam. Suppōmit extęplo vocē. Vñ suppſſus/sūmerſus. Justi. Victi pſę i naues cōfugerūt. ex q̃b⁹ multę suppſſę/multę captę. Aliq̃n suppſſus ponit̃ ꝓ occulto. Sene. E cui⁹ opib⁹ q̃dā edita/alia suppressa sunt.

Supra: modo p̃positio est. Virgili⁹. Olli cerule⁹ supra caput astitit imber. Modo aduerbiū. Salu. in Jug. Pauca supra repetam. Prępositio ꝩo nunq; componit̃: et vltra ꝓpriam ſignificationem q̃nq; ponit̃ ꝓ valde: vt Supra morem/supra modū/supra iustum. Virg. lib. ij. Geoꝛ. Rara ſit an supra morē ſit densa requiras. Antiq etiā supera ꝓtulerūt/ſicut infra ꝛ infera. Cice. in ara. Vnic supera duplices humeros affixa videt Stellia micans.

Supraq; ſignificat supra id quantū qđ/vel supra' id qđ. Sal. Corꝛ⁹ patiens inedię/algoris et vigilię supraq; cuiq; credibile est: id est supra id quantū.

Suprem⁹. extrem⁹. Vir. Qui suprēmū comitent honorē. Aliq̃n dicit sūm⁹/alt⁹/maxim⁹. Sue. Vesp. suprēmū cęlū intuentē ſtupidū cubuiſſe. Ter. Prob. supreme iuppiter. Sic dicit̃ suprema multa, ꝓ maxima.

Supputo as. pe. coꝛ. vide in dictione Puto.

Suppudet pe. coꝛ. aliquātulū pudet. Li. caſio. Puto te iā suppudere/cū hęc tertia iaꝝ epſa ante te oppſſit q; tu ſchedā aut litterā/ſed nō vꝛgeo.

Suppuro as pe. p. Suppurare est apostema fieri. Colu. li. vij. Vic idē ſanguis niſi emiſſus fuerit/ſanie⁹ crescit: q̃ ſi suppurauerit/ tarde ꝓcuraſ. Hic suppuratia siue suppuratio dicit/cū vlc⁹ ad ſanie⁹ tēdit. Vocaſ et apostema: hoc est ꝛcurſus mali humoꝛis in aliquam partē coꝛpis: a pure dicta. Pus em̃ sanies est/ꝛ q̃q; humoꝛ in putredinē ꝺſus. Col. li. vij. Et cū maturauerit suppuratio/reſcindit̃ ferro.

Suppuratoꝛ⁹ a. um. qđ ad suppurationeꝫ ꝓtinet. Jdē. Jdeo miſcent̃ suppuratoꝛijs medicamētis.

Sura: posterioꝛ pars cruris carnoſa: quę tm̃ homini inesse dicit: reliq̃ animalia habent crura ſine suris: licet q̃q; sumaſ ꝓ toto crure. Virgili⁹. Suras vincire cothurno: ελληκστιλο σφυρον λεγεται ερθερ λα Tiροι αγουσι λεξιν.

Surcus: palus: cui⁹ dimi. est surculus.

Surculus: ꝓprie est qui inſerit̃. Hermen ꝩo q̃ i surculis nascit̃. Hinc surculoſus a. um. quod surcul' abūdat. Pli. Ramis hyſſopi surculoſam.

Surcularis et hoc re: vt terra surcularis: q̃ surculos generat. Col. li. iij. Conſiderandū est ante⁹ paſtinen⁹ surcularis necne ſit terra.

Surculaceus a. um. Jdē. Surculacea in foliculo ſūt raphano ſinapi rapo.

Surd⁹: q̃ habet aures obtuſas ab auriuꝫ sordibus: q̃ in duriciem versę marmoꝛa auriū dicunt̃: nec ſinūt audire. Et tā paſſiue q̃ actiue dicit̃: Nā surd⁹ qui non audit/ꝛ q̃ non audit̃. Juue. Surda nihil gemeret graue buccina. Et herbę surdę a Pli. dicunt̃/quarū noīa nō sunt. Non em̃ audiunt cū sint ſine nomine. Et absurdū dictū est: quia tale nunq; est auditū: vel q; tale est vt efficiat ne audiaſ. Surdū item dicit̃ cui⁹ odoꝛ non sentit̃. Perſius. Nec ſpirent cynnama surduꝫ. Et ea quę guſtū amiſerūt/ exurdata dicunt̃. Horat. in Ser. Feruida ꝓ ſubtile exurdant vina palatū. Referť etiam ad viſū. Plin⁹ lib. xxxvj. Ad hoc quibuſdā incurritvmbra/surduſq; coloꝛ fit. Locus etiā surd⁹ dicit̃ in quo nō facile audit̃. Victr. libro. v. Etiā diligēter est animaduertendū/ne ſit locus surd⁹: ꝛ vt in eo voꝛ q̃ clariſſime vagari possit.

Surdaſter: diminutionē ſurditatis ſignificat: hoc est/nō

plane surd⁹:sed vt sic dicā Surdul⁹ q̄ parū surd⁹ est. Sāt eñ duo noīa in aster termiata/q̄ diminutionē si/gnificāt/surdaster ⁊ recaluaster:cetera imitationē de/notāt: vt parasitaster/antoniaster/oleaster.

Surdo as. actiuū est:surdū facio:a q̄ exurdo:de q̄ i dicti one Surd⁹ apud Hora. in ser.

Surdeo des. dui. surd⁹ sū:a q̄ surdesco:surd⁹ ño:a quib⁹ obsurdeo ⁊ obsurdesco.

Surgo gis. xi ctū. ex sursū et rego:significat erigo. Te/renti⁹. Vt triduo hoc perpetuo e lecto nequeat sur/gere. Hinc surgere venti dicunt:cū veluti se erigen/tes/stare incipiunt. Virgili⁹. Et fando surgentes de/mos haustros. Sicut econtrario/ quando stare desi/nūt:ponere ac residere dicunt. Idem. Cū venti posi/ere omniq̄ repente Resedit flat⁹. Aliquando Sur/gere ponit pro crescere seu nasci. Idem. Ascaniū sur/gentem et spes heredis iuli. Hui⁹ composita sūt As/surgo:q̄ est erigor in alicui⁹ honorem officij vel be/niuolentię causa. Et sic datiuo iūgit. Virgili⁹. Vtq̄ viro phębi chor⁹ assurrexerit omnis:id est honorē fece/rit. Aliq̄n assurgere ponit pro cedere. Iuso. Assur/git musę nostra camęna tuę. Aliq̄n sumit simpliciter pro erigere siue crescere. Col. libro. ij. Collem molli/ter assurgentes montem sublimem et asperū/sed ne/morosū et herbidū maxime probauerūt. Virgili⁹ li/bro. ij. Geor. q̄. Sed iacet aggerib⁹ niueis informis et alto Terra gelu late:septēq̄ assurgit in vinas. Cō surgo:simul surgo. Sal. Consurrexere omnes:simul q̄ in eū impetū fecerunt. Exurgo:e loco surgo. Cice. Exurgite omnes atq̄ excitatū. Dissurgo:diuerse sur/go. Pli. libro. xviij. Ecce tibi herbas tuas spargo pecu/liares stellas:ealq̄ vesperę ⁊ ab ope dissurgęti osten/do. Insurgo:in aliquem insilio. Lactā. libro. v. Hec est magno pere mirandū/si aduersus hominem ista si/unt:cū aduersus ipm deū, pter eādē causam insurre/rerit etiam popul⁹ in spe constitut⁹. Prę surgo: ante surgo. Resurgo:rursus surgo. Vnde qui reuixerunt resurrexisse dicunt.

Surrigo as pe. cor. vide in dictione Rego.

Surrepo is. pe. pro. sensim seu subd⁹ aut latenter ingre/dior. Hiero. ad Dama. Nulli periculosū: nulli vide atur esse blasphemū: q̄ in apostolis inuidię malū di/rimus potuisse surrepere.

Surripio is. pen. cor. latenter rapio seu furor. Aliq̄n in altū tollo:et aliquando per mendacem narrationē aliquid extorqueo/et quasi furor. Hinc surreptū pro furto/⁊ p impetrationē q̄ fit a principe vel magistra/tu p falsam narrationē.

Surrbentū:oppidū fuit Campanię a grecis cōditū cū pro mōtorio Minerue/strenū quōdā sedes. Hinc Sur/rbentina vina dicta sūt: ⁊ surrhētini calices.

Sus ꝑpositio, p sursū accipit: vt Suspicio.

Sus suis: generis cōmunis ꝑm Prisci. Et dicit tā de fe/ris q̄ de domesticis. Cuius diminutiuū est Sucula. Plau. in ru. Directa cū sucula ⁊ porculis. A Sus fit possessiuū Suin⁹a.um. Varro. Hicem cōsiliator: sui ne carnis dat pplo. A suin⁹ fit dimi. Suill⁹. Bęcc au tē ὑὸς dicit: olim ϑύειν ab illo verbo dictus q̄ dicit ϑύειν: q̄ est immolare. A suillo eñ pecore immolan di initiū primū sumptū videt. Cui⁹ vestigia q̄ initius egeris porci immolant: et q̄ initius pacis fedus feri/ret/porc⁹ occidit. Suillū pec⁹ donatū a natura dicūt ad epulandū.

Suscq̄ decq̄ fero:q̄ et suscq̄ decq̄ habeo dicim⁹: signifi/cat equo animo sū: ⁊ q̄ accidit nō magni facio: et in/terdū negligo atq̄ cōtemno: hoc est/sursū an deorsū ferat res parui facio.

usa ę. et susa orū. oppidū ⁊ metropolis Persidis i su/siana. q̄ Persię pars est:a Suso fluuio sic vocata. Pro per. Mō tot achemenijs armant susa sagittę. Spicu

la ąt nostro pectore fixit amor. Hec vrbs (vt scribit Pli. a Dario hidaspis filio ꝓdita fuit. Ibi fuit regia Cyri lapide cādido ⁊ vario/colūnis aureis/⁊ lacuna rib⁹ gēmisq̄ distincta/cęli ꝓtinēs simulachr⁹/stell⁹ mi/cānt⁹ insignitū et incredibilia multa. Ibi Assuer⁹ cōui uiū maximis diuitijs ⁊ delicijs copiosū celebrauit.

Suspendo is. vide in dictione Pendo.

Suspicio is. pe. cor. sursū aspicio. Virg. Et mgnia sus/picit vbis. Interdū veneror. Lactan. lib. ij. Et tamē factorē ipm nemo suspicit aut vereť. Lice. lib. ij. offi. Itaq̄ eos viros suspiciūt/maximisq̄ efferunt laudi/bus. Sic Despicio, p cōtemno. Suspicere etiā est re spondere. Virgil. lib. vj. Ene. Suspicit anchises: at/q̄ ordine singula pādit. Itē suspectū habere: vt apō Sal. in Jug. Per idē tps Bomilcar: cui⁹ impulsu Ju gurtha deditionē quā metu deseruit: inceperat suspe ct⁹ eē regi: et eū suspicięs nouas res cupere/ac gnicię eius dolo querere.

Suspicio onis. fl cū venio iūgit/passiue accipit: vt Ue ni in suspicionē: id est fact⁹ iū suspectus.

Suspicios us: q̄ suspicionē habet. Teren. in Adel. Oēs q̄b⁹ res sūt min⁹ secūde magis sūt (nescio quō) suspici osi: ad contumeliā omnia accipiūt magis, pter suam impotentiā se semp credūt negligi. Accipit etiā quā doq̄, p eo qui suspect⁹ est.

Suspecto as. mō sursū specto. Martian⁹. Oculisq̄ su/spectans sidera. Mō deorsū specto: ⁊ sic a sub cōpo nit. Mar. Sed suspectat ocul⁹ deuo⁹atib⁹ draucos.

Suscipio is. pen. cor. a susū vel sursū: q̄si sursū capio: tā ad animū q̄ ad corp⁹ referť: vt Suscepi on⁹: suscepi voluptatez: id est accepi. Aliq̄n suscipere est gignere. Plau. Qui geminos ex ancilla suscepit liberos.

Suscito as. penultima cor. excito/plerūq̄ vituperatiue. Hec tam sanare languentē vitus est (inq̄t Seneca) q̄ mor tuum suscitare.

Suscitabulū: incitamētū dicit. Varro. Symphonia vo cis suscitabulū.

Suspiro as. penultima, pducta: significat spiritū ab imo pectore traho: qō sollicitudinis aut doloris argumē tū est: nā ex sus et spiro componit. Per translationē suspirare est desiderare: et mō dtō/mō actō iungitur. Aug⁹ libro. v. de ciuit. dei. Inde fidei pignus accepi/mus/q̄diu peregrinātes ei⁹ pulchritudini suspiram⁹. Hiero. Carnes egyptiacas suspirabāt. Iuue. Suspi rat longo nō visam tempore matrē.

Suspiriū: ipa suspiratio: hoc ē ab imo pectore spiratio. Et aliquādo ipsa spirandi difficultas. Est eñ morb⁹ qui ex pulmone fit: q̄ et suspirat⁹ dicit. Sui. Et suspi/ratibus haustis.

Suspiriosus. qui spirandi difficultatem patiunt: vel qui/bus vitiosa ē respiratio: quos greci asthmaticos vo/cant. Pli. lib. xx. Podagris cū articulor⁹ morbis de/coctū cucumerē in aceto illinūt p̄sentaneo remedio suspiriosis, pdest.

Sustineo es. pen. cor. a sursū et teneo: significat patior. Hiero. ad Rusti. Si negociatores seculi tanta susti/nēt/vt ad incertas queniāt periturasq̄ diuitias: quid christi negociatori faciēdū est: q̄ vēditis omnib⁹ q̄rit p cio sissimā margaritā? Aliq̄n alo/reficio. Li. Milites fluuiatili pisce⁊ herbis sustinebāt: id ē cibabāt. Virg. li. ij. Geor. Hinc patriā puerosq̄ nepotes sustinet.

Sustento as. frequē. sepe aut cōtinue sustineo/ manute/neo/nutrico. Lactā. li iiij. Incredibili būficētia gen⁹ humanū sustētat: ⁊ q̄si paterna idulgētia fouet. Et li. v. Mō ampli⁹ querit q̄ vnde vitā sustentet.

Sustentaculū dicit q̄d aliquid sustinet.

Sustollo is. ex sursū et tollo: sustuli/sublatū: apud vete res i vsu fuit. Diomed. Tollo tuli: q̄ i cōpositiōe su stuli facit. Ei⁹ tamē ꝓfecti instās apud veteres sustol/lo: Hunc ꝓo a tollo sustuli: q̄d est suscepi siue habui

Nam quemadmodū de matre dicit: peperit filium: ita de patre sustulit filiū. Aliqñ sustuli capiē pro educaui. Virgil. lib. ix. Deonio regi quem serua licinia furtim Sustulerat. Aliqñ surſū tuli. Idem. Sustuli exutas vinclis ad sidera palmas. Aliqñ erexi/suscitaui. Aliqñ abstuli: vt Iubet z sublata reponi.

Susiana: pincia Assie: vt lib. vi. refert Ptolemeꝰ: q̄ a septentrione terminat Assyria. Ab occasu Babylonię adiacet. Ab oriēte habet Persidē. A meridie ptē persici sinus. Cuiꝰ ciuitates insignes Traiana z Susa: in qua templū Dianę fuit.

Susurrus z susurriū: paruū et sūmissū murmur. Horat. lib. j. Lar. Leuesq; sub nocte susurri. Hiero. Susurrus auiū inqt lib. cōtra Ioui. Idē in Job. Et q̄si furtiue suscepit auris mea venas susurrū eiꝰ. Declinat etiam hoc susurrū. Ouid. lib. vij. Metamor. Procrin adit: linguaq; refert audita susurra.

Susurro as. furtim z sūmissa voce loq̄r. Ter. Jā susurrari audio ciuē atticā eē hāc. Idē. Syrꝰ cū illo nostro p̄susurrāt/cōferūt. Hinc insusurro z cōsusurro.

Susurro onis. q̄ susurrat: q̄ occulte maledicēdo odiū in aliquē aut dissēsionē molit. Verbū factitiū ē: vt apō aplm. Susurrones/detractores deo odibiles.

Sutores: qui calceos suūt. Proprie eſt artifex calceoꝝ: sutor appellat: cū ille q̄ suit pannos eleganteꝰ sarcinator ḡ sutor dicatur.

Sutates dicunt q̄ q̄si ptinue suētes vel stātes i sutrina. Plau. in Aul. Sedētarij: sutates/diabathrarij.

Sutura: quā sutor in suēdo facit: ḡuis et de alijs rebꝰ p similitudinē dicat sutura. Cornelꝰ Cel. lib. viij. Raro calsaria solida sine futuris est: et id caput firmissimū atq; dolore tutissimū est ex ceteris: in quo suturę pauciores sunt: eo capitis valitudo cōmodior est.

Sutoriꝰa. um. quod ad sutorem ptinet: vt Ars sutoria ⁊instrumentū sutoriū. Sutoriū: atramentū appellat tinctura qua sutores pelles z calceos tingūt. Li. Jā pater eius accusatꝰa. M. Antonio sutorio atramento absolutus est.

Suterna: ipsa sutura: siue opꝰ sutoriū. Var. Ut suternas facere inscius nihil homo agis.

Sutrina penul. pd. locus vbi calcei suunt z vendātur: a qua Sutor dicit.

Sutella/dolosa astutia: a similitudine suentiū dicta.

Sutilis et hoc sutile pe. corre. quod sutū est. Unde coronę sutiles dicunt sicut pactiles corong/et vestis sutilis/cōsutilis z incōsutilis.

S Ante y

Syagros/latine aper dicit: nam q̄ apud grecos συσ: apud nos sus: z αγριοσ ferus dicit.

Sychęus cū diph. nomen. p̄riū.

Sycos: latie ficꝰ. Meuꝰ. Hodie sycos mihi recēs fuit.

Sycomorus penul. pducta: ficus fatua grādior: συκοσ ficus: μωροσ fatuꝰ: quę et Marisca dicit. Dioscorides scribit sycomorꝝ esse arborē magnā similē arbori ficum habentē lactis multitudinē: cuiꝰ fructꝰ nō egreditur ex sūmitatibꝰ ramorꝝ sicut ficꝰ/sed ex ramis ipsis. Et est dulcis sīlis fructui ficꝰ agrestis. Grana eiꝰ sunt minora q̄ grana ficꝰ: z nō maturant nisi radantur instrumēto ferreo. Et nascit multū apud Rhodū: et in locis vbi abundat frumentū.

Sycophanta: ad verbum dicit ficorum comestor: ἀπο τοῦ φαγειν τασ συκουσ: hoc est a ficis ēdendis. Ponit et pro calumniatore. Nam aiūt atticos iuuenes solitos i horros irrūpere/ficosq; deligere. Quā ob causam lege est constitutū: vt qui id fecissent/capite truncarent: quā pēnā qui p̄sequerent: ob parvula detrimenta sycophātas appellatas. Alia ratio sumitur apud Synestū grāmaticū grecū: q̄ inqt/q̄ ex duobus seruis cuiuscā viri grecī: alter ficus quę domi paratę erant absumpsit: alter quis p̄sus exedisset ignorabat. Quęrenti eas dño: a sonte insons accusatꝰ est. Uerus vtriq; calidā aquā ḡbuit: solus q̄ deliquerat euomuit: ex quo natū est id nomē sycophāta: id est calumniator: quia insontē falso crimine calumniabat. Sycophantia: mendacium/calumnia atq; fallacia. Plau. Per fallaciā quam amabā/abduxit a lenone mulierem: neq; puduit id etatis sycophātias struere. Sycophātisso as. sycophātias struo.

Sycosis: morbꝰ quē nos ficū siue mariscā appellamus.

Syene: vrbs in cōfinibꝰ ethiopię atq; egypti supra Alexandriā versus meridiē q̄nq; milibus stadijs sub tropico cācri directe locata. Unde sole existēte in cācro medio solsistitij die supra verticē ciuitatis cadēs: nullā p̄sus in eā vmbrā facit: vt inqt Pli. lib. ij. Luc. lib. ij. Umbras nusq; flectente syene.

Sygeum: promontorium Troię: sic dictū/ppter Herculis taciturnitatem: qui p̄hibitus hospitio simulauit absessum: et inde cōtra Troiam per silentium venit: quod συγε dicitur.

Syla p simplex. Lamons Lucanię: z silua in illo sic dicta: quasi συρα. i. tracta: hoc est latronibꝰ frequētata: vt Salust. de fugitiuis. In silua inqt syla fuerūt.

Sylla cū duplicato ll. fuit romanus nobilis ex antiqua Scipionū familia. Hic cathenas Jugurthę manibꝰ iniecit: Mithridatem compescuit: Socialis belli luctus repressit: Cinnę dominationē fregit: et Mariuꝝ p̄scripsit. Fuit litteris grecis et latinis doctissimus. Facūdus/acer animo/grādis: ita vt dicat Sal. dubitari potuit fortior an felicior esset. Mā felix eo dictus fuit/q̄ de inimicis Marianis felicīter vltꝰ fuit. Inde dictatorꝰ factꝰ/rēpu. suppressit: vt nemo illo inuito nec bona/nec patriā/nec vitā retinere posset. Tādē pedicularī morbo interūt. Scylla vō p c. aliud significat: de quo loco suo. Sed nota q̄ ratio militat cōtra vsū istiꝰ calcographię: q̄ p iota scribi oportet illa/ q̄si sibylla: sed corrupto noie ponit sylla.

Syllaba: est comp̄hensio litterarū/vel vnius vocalis cū consonantibus/tempoꝝ capax: q̄ omnis syllaba aut breuis est et vnū tempus recipit: quod athomū metrici vocāt/vt pater: aut lōga: et duo recipit tempora/vt mater. Nam ma. longitudine sui/circūflexus tantū temporis bis occupat/quantū occupat pa. semel/cuiꝰ acute dicitur pater. Dicta est autem syllaba ab συμβαλλω quod est comprehendo: vel a συν simul λαμβανω capio. Proprie eē illa est syllaba quę ex pluribus constat/vt stirps. Quę autē de vna vocali perficit/abusiue syllaba vocat: z vnigrāma appellatur. Alię dicunt bigrāmę: vt ne. vsq; ad hexagrammam: vt stirps. Accidunt syllabę quattuor: tenor/spiritus/tempus et numerus littera. Tenores tres sūt. Acutus/grauis et circūflexus. Spūs duo: asper et lenis. Tempora tria: breue/longū z cōmune. Numerꝰ: q̄ cōstare potest ex sex litteris.

Syllabatim aduerbiū: significat p syllabas. Augꝰ lib. x. de ciui. dei. Et syllabatim p transitorias tēporꝝ moras humanę linguę vocibus loqueretur.

Syllepsis dici potest cōceptio: ab συν con: λεψισ acceptio: quę fit cū pluralis dictiō singulari vbo cōplectit. Virgilꝰ. Socijs z rege recepto. Aut singularis plurali verbo connectit: vt Sūt nobis mitia poma: Castaneę molles: et p̄essi copia lactis. Aut cum pro multis vnꝰ ponit: vt Armato milite cōplēt. Jtē pro vno multi: vt Vos o calliope p̄ecor aspirate canenti. Rectius eē dixisset: O vos musę.

Syllogismus: computatio/pēsatio: ab συν και λεγομαι: quod est computo/concludo: vel ab λογιζομαι: ratiocinor.

Syloson: fuit teste Hiero. Samioꝝ tyrānus.

Symmachus penultima correpta: p̄riū nomē: quod

gnificat concertatorē/auxiliariū/et ſociū in bello.ꝑ/prie. Symmachia: auxiliū/concertatio/ſocietas συμ/ſimul μαχομαι bellator ſum pugno.

Symballota: ſūt coacti q ſe velleris implexu/poti⁹ q̄ tectu cōdita: απο του συμβαλλειν.

Symbebicota: dicunt accidētia. Symbebicos accidēs οτι συβαινω ρημασιν μεσοχι γιγεται αλογως λατινοι τοσσυ τον δεχονται.

Symbole: latine commiſſura.

Symbolus penulc. co:re. anulus dictus eſt: cū ſit nota et ſignum. Juſti. libro. ū. poſuit ſymbolos pro litteris. Sollicitare inquit eos in ꝓtes ſuas ſtatuit: et cū colloquendi copiā nō haberet q̄ applicituri erāt ſymbolos ꝓponi ꝛ ſaxis ꝓſcribi curat.

Symbolū penul. co:re. et indiciū dici poteſt et collatio: ab συμβαλλω confero: hoc eſt ꝙ plures conferūt in vnū: ita vt cena illa dicat collatio: in quā comparādam plures aliquid ꝓtulerūt. Terenti⁹ in An. Symbolum dedit. Et in parabolis. Noli eſſe in conuiuiis potatorum: nec in comeſſationibus coꝛuꝫ qui carnes ad veſcendum conferunt: quia vacantes potib⁹ ꝛ dātes ſymbola conſumentur. Jd em̄ fecerunt apoſtoli in vnum conferendo quod vnuſquiſq̄ de deo ſenſit. Indicium autem vel ſignū idcirco dicitur: quia in illo tempore ex circumeuntibus iudeis ſimulabant ſe eſſe apoſtolos Chriſti: et lucri alicui⁹ vel ventris gratia ad ꝓdicandū proficiſcebantur: nominātes quidem chriſtum: ſed nō integris traditionū lineis nunciantes. Jdcirco iſtud indicium poſuerunt/per quod agnoſceretur is qui Chriſtum vere ꝑm apoſtolicas regulas ꝓdicaret. Deniq⁹ et in bellis ciuilibus hoc obſeruari ferunt: quoniā et armoꝝ habitus par: ꝛ ſonus vocis idem: et mos vnus eſt/atq⁹ eadē inſtituta bellandi: ne qua doli ſurreptio fiat: ſymbola diſtricta vnuſquiſq⁹ dux ſuis militibus tradit: quę latine ſigna vel indicia nūcupant: vt ſi forte occurrerit q̄s de quo dubitet: ſymbolū ꝓdat/ſi ſit hoſtis vel ſocius. Auguſtin⁹ libro quinto cōtra hereſes. Symbolū interꝓtatur conſiliū/vel conſiliari⁹. Jul. Pollux dicit ſymbolū paruū nūmiſma eſſe. Ariſtoteles originē: id eſt etymologiā vocabuloꝝ ſymbolū appellat: ꝑ quā vis verbi vel nominis ꝑ interpretationē cognoſcit. Alij ſimilitudinē interꝓtant.

Syma: vrbs fuit in Aſia: quin ꝛ ꝓ monte iuxta pontum poſuit Orpheus in Argonautica.

Syme: inſula q̄ pri⁹ Aegle vocabat atq⁹ metapont⁹: a Syma Jabyſi filia ſic appellata.

Symeon: nomen viri. ꝙrū fuit.

Symmetria dici poteſt cōmenſuratio. Symmetros: cōmenſuratiuus/moderatus.

Sympho: ſonitus quidā cū conſonātia.

Symphonia: apud latinos penultima coꝛrepta συμφωνεω και φωνη φθεγγομαι και φθογγοσ παραγιται: latine ꝓſonātia ꝛ muſic⁹ ꝓcentus. Muſici ſymphonias multas habēt: quę et Harmonię dicunt: ſed illam clariſſimā quę appellat Diateſſeron: et alterā quę dicit Diapente: Harmoniaꝫ vo Diapaſon vocant: hoc eſt vniuerſitatē cōcentus: q̄ ex ſeptem tonis conficit. Hieronym⁹ vo ad Dama. ſic habet. Symphonia nō eſt gen⁹ organi: vt male quidā de latinis putant: cū ſit chorus in laude dei concinens: et hoc vocabulo ſignificet. Symphonia quippe in latinum conſonantia exprimitur. Symphonon conſonās pactū. Symphoneo: conuenio/pactū facio/cōſentio/cōcino. Jnde ſymphoniaci pueri a Cicerone dicti ſunt: qui ad modulationes muſicas conęctuſq⁹ confic̄edos comparant.

Symphoneſis: paſſio quę metris accidit: cū duę ſcz ſyllabę ſcandendo in vnā coeunt: hoc autem fit cū in diuerſis dictionibus vna parte oratiōnis vocali vel littera terminata ſequēs item a vocali incipit: vt Atq⁹ iterū ad Troiam magnus mittetur Achilles. Fit etiam Symphoneſis in eadem dictione q̄ttuor modis. Vel cū duę ſyllabę longę ꝙ vna lōga ponunt: vt Vnius ob noxā furias Aiacis oilei. Vel cū duę breues ꝙ vna breui: vt Coꝛnua velatarū obuertimus antemnarū. Vel cū longa et breuis ꝙ vna longa: vt Fierat aeripedē ceruā. Vel cū breuis et longa ꝙ vna longa: vt Dependent lychni laquearib⁹ aureis. Hęc etiā Synalephe dicit.

Sympathia: latine cōpaſſio dici pōt. Hippocrates ſcribit oculos cū vulua ſympathiā quandā habere.

Symplator: amic⁹ ſpōſi: q̄ cū eo ꝙ cōiuia ambulat.

Symplega: videt eſſe op⁹ in quo luctātes et cōmino cōcertatores ſpectantur.

Symplegades penultima ꝓducta: inſulę duę ſiue duo ſcopuli i boſphoro: dictę q̄ inter ſe aliquādo ꝛcurriſſe fabulis tradunt. Jd autem fictū idcirco eſt: quoniā paruo diſcrete interuallo/et aduerſo intrantibus gemine cernebant: paulo⁹q⁹ deſtera acie cocuntiū ſpeciē ꝓbebāt. Mille quingētis paſſib⁹ ab Europa diſtātes: Cyaneę ab alijs dictę. Ouid. Compreſſoe vtinā ſimplegades eliſiſſent.

Symplegma ſymplegmatis: latine complexus/cōcurſus dicitur.

Sympſalma: dicit vocum in cantando copulatio. Dia ꝓſalma: diſiūctio eaꝫ: vbi quędā requies diſtinctę cōtinuationis oſtendit. Pſalma: q̄d pſallitur.

Symplones: dicebant conuiuę.

Sympoſiū/cōpotatio/cōuiuiū: vñ Sympoſiarchen et Archipoſian: cōuiuij ꝓpoſitū ſeu prefectū dicimus. Sympoſiaſtes: conuiator. Sympotin: cōpotrix.

Simarbites: latine cōdiſcipulus dicit.

Symphyriū: herba quę latine Coagulum ſiue Conſerua vocatur.

Sympiniū: vas vinariū nō diſſike cyatho/quo in ſacriſcijs vtebant: ex συμ q̄ est con: ꝛ πινω bibo. Juue. Et quis tunc hoim ꝓtemptor numinis: aut q̄s Sympiniū ridere num: nigrāq⁹ catinū. Varro latinū facit. Jit em̄. Ut vinū minutatim funderet a gutt': gutt̄ q̄ apellarūt q̄ ſumebāt minutatim: a ſumēdo ſumpiniū appellarūt. Aliquādo etiā Sympuniū mutatis in u dicit. Alij Sympiniū legunt.

Sym: ꝓpoſitio greca: q̄ in compoſitione ſignificat ſimul: quemadmodū apud nos con.

Synagoga: coadunatio/congregatio/vel contractio: ex συν ſimul: αγωγη ductio. Et ꝑ re ꝛ ploco capit: et habet penultimā longā: q̄m eſt ω.

Synnada: ciuitas aſiatica ad carie fines. De hac Strabo. ꝙū. ſic ſcribit. Synnada: vrbs non magna aī quā planicies iacet oleis cōſita. Jx fere ſtadioꝝ. Alteri⁹ ē Dorci vic⁹ et ſynnadici lapidis fodina (Sic em̄ cum romani apellāt) Jndigenę ſo docimitē ꝛ docimeū. Vena in initio quas glębas emittebat: nūc, ꝓter maximos romanoꝝ ſumpt⁹ columnę integre et ingētes extrahunt et varietate Alabaſtritę lapidi proximę. Dicit ꝛ ſynna ſynnadis: vt apud Sidoniū.

Syneceſis: cōtractio: figura qua plura ꝑ vnū cōiungūtur: ex συν et αιρεσιϛ diuiſio: q̄ſi diuiſo: ū cōiūctio: vt bige ꝓ būge.

Synalephe: dici poteſt compreſſio. Cęſura eſt cum de fine dictionis vocalis abūcitur/ſequente dictione incipiente a vocali: vt Semper ego auditor tm̄. Ex συν et αλοιφη preſſio.

Synanche: angina morb⁹ qui ſpiritum ſuffocat: ex συν et αγχω affligo/ango.

Synathreſmus: figura quę et ſingulis verbis/et plurium verboꝝ coniunctione fieri poteſt. Singulis hoc modo. Sed cum ad ſupplicū ſumendū ſe confirmaret: multa ſimul eum reuocabant officia: conſuetudo

temp⁹/existimatio/periculū/religio. Pluriū verboꝝ cōnūctione sic. Nemo eīm nocens sine sūmo mgro/re ē iudices:sed mlta,sīl eū gturbāt:qō adest sollicitu dinis plenū/qō futuꝝ est formidolosū:lex paratū sup pliciū ostentās:vitia ex vitijs coacta occasionē argu/endi maleficū captās inimicus:q̄ quotidie ei⁹animū vehementer excruciant.

Syncaceosis:figura q̄ docet diuersas res ꝓiūgere:ꝛ cō muni opinioni cū rone aduersari:vt Nec hois auari atq̄ alioti:vnū atq̄ idē vitiū ē. Uterq̄ eīm nescit uti: atq̄ vtriq̄ pecunia dedecori est:q̄re merito vtriq̄ pa ri pena afficiunt/quos pariter nō decet habere.

Syncatathesis:latine assensio/approbatio. Uide in dictione Assensio.

Syncathegorema/consignificās. Syncathegorematica:consignificatiua.

Syncerus ra.rum.proprie dicit quod est integrū. Tractum ab eo/q̄ qui diuidere fructū communē alueoꝝ cum socio volūt:simul cū cera mel partiunt:q̄ si mel eīm sine cera consignēt:fraudant sociū/nec agūt integre. Syncerꝝ itaq̄ quasi simul cū cera. Alij putāt syncerū a carie deduci:quasi sine carie:id est corruptiōe. Unde et pro puro/incorrupto et immaculato ponit. Hora. Syncerꝝ est nisi vas qcūq̄ infundis acescit. Huic contrariū est insyncerus,p vitiato ꝛ corrupto. Virg. Insyncerus apes tulit cruor.

Syncerastus:antiquū vocabulū grecum:quo significatur medulla.

Synchysis:confusio. Est enim(vt scribit Dona.hyperbaton vndiq̄ confusum:vt illud Virgilianus. Tris notus abreptas in sera latentia torque Sera vocant itali medijs q̄ in fluctib⁹ aras. χυσις eīm fusio dicit συγχυω confundo.

Synciput:quasi semicaput:inquit Phocas grāmatic⁹: significatq̄ partē porcini capitis conditā/ꝛ ad edendum paratam: Nam inter edulia annumeratur. Plini⁹ libro. viij. Interdicta quoq̄ cenis abdomina glādia testiculi vuluę synciputa verrina. Hieronym⁹ contra Ioui. Comę in occipitiū frontemq̄ tornant. Est et synciput anterior pars capitis aures tēporaq̄ cōplectens. Lorna. in Persium. Synciput anterior: occipitiū dicit posterior ps capitis. Apollinaris ad Valeriū maiorānū. Partēq̄ cerebri Hic galeę cuz parte rapit furtiq̄ lacerto Diſūcit anciputi miserabi le synciput ense. Plaut⁹ in Bene.ptē,p toto posuit: ac de boue:qō est ptra Georgiū merula:q̄ negat inueniri synciput,p anterior capitis parte. Ait eīm. Non est tibi sanū synciput adolescens.

Syncopa:concisio: κοπτω incido. Figura cum littera vel syllaba de medio dictionis abscindit:vt Compostus ꝓ compositus.

Synchronos:cōtēporaneus. Ūñ scribit Hiero. Oseen ,vbertā fuisse synchronon Esaię. Et Var.ait: non esse dubiū:quin aliquo tpe eodē viuerint Homer⁹ ꝛ Hesiod⁹:eosq̄ synchronos fuisse testat.

Syndicus:latine cōmunis vel defensor.

Syndinū:dicit latine cōgnatio.

Synechon:dici potest cōtinēs: Nā cōponit ex συν qō est simul:et εχω habeo.

Synecdoche:ꝛceptio dicit:cū a pte totū/vel a toto ps intelligit:vt puppis,p naui/et ann⁹,p hyeme:vt apud Virg. Œ multę glomerant aues vbi frigid⁹ annus Trās pontū fugat:id est frigida hyems.

Synephebi pe.ꝓ. dicunt adolescētes simul pubescentes. Qō nomē inditū est Comędię Statij Cecilij:vt est apud Citeronē lib. Tuscu.quęstionū.

Synesius:nomen viri proprij/deductum a συνεσις quę est conscientia.

Syngrapha:syngraphus et syngraphum:scriptura siue schedula quę fit ,ꝓpria manu eoꝝ qui paciscunt in alicui⁹ rei fidem. Plaut⁹ in Asi. Age istū ostende quē conscripsi syngraphū inter me et amicū et lenā. Licce. Treba. Tanq̄ eīm syngraphā ad imperatorē attulisses nō epistolā:sic pecunia ablata domū redire ,perabas. Sueto. Cui⁹ parti nō dubitauit a quibusdā iusiurandū atq̄ etiā syngraphas exigere. Dicta syngrapha απο τουσυν: simul και γραφω scribo:q̄ simul scriptū sit a pluribus:q̄ ꝓpria manu eoꝝ qui conuenirent scripta sit.

Synodus pe.cor.ex συν et οδος via:quasi cōuentus sit vel cetus:generis fęminini est. Ut synod⁹ synodūs:piscis genus putat.

Synodicus ca.cum.quod ad synodū pertinet. Hiero. Ante annos plurimos cū iuuarem Damasū romanę vrbis episcopū:et orientis atq̄ occidētis synodicis cōsultationibus responderē.

Synoecesis dici pot cohabitatio:et scribit cū oe.diph. Synoecus cohabitator/cōtubernalis.

Synonyma dicunt q̄ sub diuersis vocib⁹ idē significāt: vt ensis/mucro/gladius. Eadē dicunt Polyonyma. Uerū aliter traditū est in dictiōe Homonyma. Est ꝛ synonyma:figura q̄ cōmunio nois interpretat. Utimur aūt eo genere elocutiōis quotiēs vno verbo nō satis videmur dignitatē aut magnitudinē rei demōstrare. Ideoq̄ i eādē significationē plura conferunt: vt si dicam⁹. Prostrauit/afflixit/pculit.

Syntagma matis.tractatus/ordinatio rerū cōstitutio/documentū:ab συν et ταγμα ordo vel ordinatio. Hiero.in ꝓfatz. Penta. Et multa alia q̄,ꝓtiū syntagma desiderāt.i.tractatū: vt ipemet cōtra Ruf. exponit. Et lib. de viris illust.scḗpsit de ogdoade egregium συνταγμα:id est documentū seu tractatū.

Syntaxis:dici potest cōstructio et series.: ταξις eīm series ꝛ ordo dicitur.

Syntecęis:latine defectio dicit. Pli. Tali sordition⁹ genere emendant syntecęes.i.defectiones ex longis morbis sumptę. Hęc aūt emēdatio,ꝓtie recreatio ꝛ restauratio dicit. Idē. Aqua mulsa q̄ clarā vtilitatem habet viribus recreandis. Inde syntectici dicti sunt. Idē. Pręcordiorū vitij syntecticis:comitialib⁹ laser cū vino in aqua mulsa datur.

Synthesis penul.correpta:latine compositio dicit. Figura cū singulare nomen multitudinem significans verbo plurali iungit:vt Pars in frusta secāt. Est etiam Synthesis genus vestis breuis ꝛ negocijs apte. Hac romani peculiariter in saturnalib⁹ vtebant. Illis eīm diebus ossa eruebant togā ꝛ synthesin induebāt. Dicta synthesis:ab eo q̄ cōsuta cōtextaq̄ esset cōpositione quadā versicoloꝝ. Hinc synthesatus:q̄ synthesi indut⁹ est. De hac veste Var. De nra ꝓfana synthesis empta toga. Itē Synthesis est gen⁹ vasis fictilis ex diuersis vasis cōpositi. Papi.li.iij. silua/rū. Unā mittere synthesin q̄d horres alboꝝ calicū ac q̄ cacaboꝝ? Preterea synthesis generali vocabulo greco cōpositio dicit. Seren⁹. Ubi deprędit in illis synthesin:ꝛ vulgata satis medicamina risit. Synthesis hęc,pdest vnda molita calēt. Inde Asynthetа cristalla. Pli. vocat q̄ sunt pura ꝛ sine vitio.

Synthema matis.compositū constitutū et signū quod dat militibus. Hiero.ad Iulianū. Jam dimisso synthemate equus publicus sternebat.

Syntheresis penultima breui:dici potest attētio seu cōseruatio. Nā ab συντηρεω:quod est conseruo deriuat. Et ea pars animę est quę vitijs aduersat: et sese semp immaculatā cupit a peccato seruare: et perpetrata mala cōtinuo arguit:quā corrupte theologi nostri tēporis synderesin dicunt.

Syphax fuit Mūmidaꝝ rex:cui⁹ Liui⁹ sępe meminit.

Syphariū:velum fuit:vt inquit Probus:sub quo latebant paradoxi cum in scenam prodibant/aut hostiū

mimi. Aliū dicūt esse omne quod ante cantantem mimū pręmiū suspendiē. Iuue. Consuptis vocem Damasippe locasti syphario.

Syracuse:ciuitas Sicilię sub Pachino monte sita/vbi fons Arethuse. Li.li.vj.ver.scribit Syracusas vrbē eē maximā grecaꝝ vrbiū pulcherrimāq; q̄ ex q̄ttuor quasi vrbibus maximis constare videbat:quarū vna insula nominat. Altera Achradina. Tertia Tyche. Quarta Neapolis. Syracusani multos claros principes habuerūt: sed p̄cipue clarissimū Dionysiū senioꝛē: qui cū apud filiū Dionysiū vidisset ingentē vasoꝛū aureoꝛum argenteoꝛumq; copiam/exclamans inquit: In te affectus regi⁹ nō est/qui ex tanta poculoꝝ vi amicū neminem tibi conciliasti. Ambo tamē Dionysiū philosophi fuere:amboꝝ Platonē audiuerūt. Ex syracusis fuit Archimedes mathematic⁹ z Theocrit⁹ poeta bucolici carminis scriptoꝛ:quē Virgili⁹ imitatus est. Solin⁹ in Polihistoꝛe scribit i Sycilia primā comediā inuentā fuisse.

Syria:regio Asię:quę ab oriente fluuio Euphrate:Ab occidente nostro mari/et egypto terminat. A septentrione habet Ciliciā/et partem Cappadocię. A meridie Arabiā. Cui⁹ insignes ciuitates: vt libꝛo.v.refert Ptole. sunt Laodicia/ Hierapolis/Antiochia/ Apamia/Palmira/Heliopolis/Ptolomaida/Sidon/Tyr⁹/Beritus/Botris/Tripolis/Bibl⁹/Seleucia/Cęsarea/z Damascus. Nōtes clari. Carmelus/Casius/Liban⁹. Fluuij. Euphrates/ Crisoꝛas/ Gingas. Regiones. Phęnicia/ Palęstina/ Judęa/ Idumęa/Comagena z Samaria. Hęc regio in medio orbis ꝓstituta est:quo fit vt nec frigoꝛe nimio rigeat/nec caloꝛe torreat. Sūt q̄ q̄dripertitā faciūt diuisionē: in Syrios/Assyrios/Leucosyrios z Celosyrios. Pli. duplicē facit. Unā palęstinā. Alterā antiochiā. Hui⁹ nois Syria ꝑma coꝛripit.

Syrus syra syrum/et Syrius syria syriū:quod ex Syria ē. Unde Syri et syrij:qui ex Syria sūt. Suidas. συροι προσ φοϊκασ εκαλεϲρα τα εφηλιαβε υλη ταιωσ παρουργά.

Syrissus a.um. idē quod syrius. Virg. Coppa syrissa caput graia redimita mitella.

Syrus:insula Jonica z Asię apposita:cui⁹ ꝓma.pdu/cit. A qua Pherecides syri⁹ oꝛtū habuit/non a Syria regione. Scyros ꝙ thracię adscripta ē: vt Strabo et Pli. testant lōge a Rhodo.

Syrisca:a syrus sit:sicut Cilisca a Cilix.

Syrophęnix:oꝛa maritima Syrię circa Euphratē: cui⁹ pars Idumęa et Judęa.

Syricū:coloꝛ: fictitⁱ⁹ ex sinopide et sandyce mixtis:quo miniū adulterat. Pli. lib. xxxiij. Sublimi autē syrico miniū compendū ratio demōstrat. Scyricū ꝙ sila/ceus siue ceruleus coloꝛ est.

Syrinx gis.z syringa ge.a nostris fistula trāsfert:instrumētū musicū quo oꝛe modulamur. Fuit em̄ nympha quędā in cannā ꝓuersa. De q̄ Ouid. lib.j. Metam. Maias vna fuit:nymphę syringa vocabāt.

Syrictę dictę sūt/siue a foꝛaminibꝰ z fistulis:q̄s nasi loco ꝓferūt:siue a fistulis z calamis auenaꝝ.

Syrmea:genus raphani:vt Pli.interꝑetat.

Syrma syrmatis:et syrma mę.genus vestis tragicoꝝ:vel cauda siue tractus vestis feminarū. Mar. Aptasti longum tu quoq; syrma tibi. Seneca de baccho. Qui habitu muliebri nōnunq̄ se oꝛnabat. Auro decoꝛ/syrma barbaricū. Sumit interdū ꝓlonga tragice oꝛationis seriē:tenoꝛem suum vsq; in vltimū ꝓtrahente:ab συρω traho.

Syrupus:succ⁹ qui trahit:ab συρω traho et syrtes:sūt loca circa fines Aphꝛicę egyptū versus periculosissima:ab συρειν trahere. Est em̄ inequalitas maris et terrę magna:z in vno loco ꝓfundissima:in alio ꝙ satis vadosa. Spiranteq; vento cumulus arenę qui supra mare fuerat in ꝓfundissimas residet valles. Et q̄ deꝓmebat/moꝝ super aquas egerit. Et sūt duę paꝛes natura/impares magnitudine:quę dicunt maioꝛes et minoꝛes:et spacio passuū ducentoꝝ quinquaginta miliū separantur. Minoꝛ a Carthagine trecētis milibus passuū distat/et rotidem ambitus. Maioꝛ quadringentis vigintiq; milibus passuū. Serꝙ vbicūq; sunt arenosa loca i mari:syrtes asserit vocari. Hoc nomen etiā declinat:hę syrtis/et bas syrtis:vt inquit Priscianus. Virg. lib.ꝓ. In syrtis:in saxa volās vos turnus adoꝛo.

Systole dicī pōt coꝛreptio: Figura est cū longa syllaba ꝓtra ei⁹ naturā coꝛripit:vt apud Virgi. Cōnubio iungā stabili/ꝓriāq; dicabo. Ubi nu bꝛeuē posuit:q̄ naturaliter longa est: Nā alio loco lōgā posuit. Hectoris andromache pyrrhin cōnubia seruas?

Sytropes pidis.et Citropes genꝰ vasis fictilis cū tribus pedibus.

Sygye:nerui sunt a cerebꝛo ad oculos:sed is qui a dexꝛa incipit/tendit ad sinistrū:is ꝙ qui a sinistra/tendit ad dextrū oculū:adeo vt se iungant ad similitudinem crucis. Unde sygyas dictos putant: σὺζυγία eē coniugiū dicitur.

T Littera muta est: et apud vetustissimos in aliq̄bꝰ dictionibus scribebat in quib⁹ nūc s scribimus. Mā mertare z pultare/antiqui dicebant:nos mersare z pulsare dicim⁹. Mutat nōnūq̄ t in s z in ꝛ. vt verto versus:mitto missus:flecto flexui:pecto pexui.

Tabor:mōs in medio Galilęę/rotūdus ac sublimis.

Tabanus:animal paruū volatile. Alio noie Asylus:z Oestrus gręce dicitur.

Tabula:a quo ꝑ diminutionē fit Tabella. Sunt autem Tabulę siue Tabellę testamenta:vel publicę scripturę ex quacūq; materia:q̄ initio ceratis tabulis scribi cōsueuerāt. Unde Lic. Terrētię tabulā ꝑlege posuisse videt cum ait. Quemadmodū a vesta ad tabulā valeriā ducta esses. Et Tabula dicebat in quām mittebāt tesseras:quę Lusoꝛia:z q̄q; latrūcularia:z Pyrgus siue Alue⁹ alueolusve dicebat. Tabulę noue appellant:quādo debitoꝛes creditas pecunias cū vsuris ꝓsoluere nō coguntꝰ ipsis creditoꝛib⁹: et abolitis ꝓioꝛib⁹ debitis noue tabulę conficiunt. Lice. li.ij. ofic. Tabulę noue quid habent argumēti/nisi vt emas mea pecunia fundū:z eū tu habeas:ego nō habeā pecuniā. Sal. Tūc Catilina polliceri cępit tabulas nouas:ꝓscriptionē locupletiū.

Tabulari⁹:ratiocinatoꝛ/supputatoꝛ/phillacista:qui i tabula noia et rationes obseruat. Sidoni⁹ ad petreiū. Sed z ille suscipiebat hūc grāditer/habens in eo cōsiliariū in iudicijs/vicariū in ecclesijs/ꝓcuratoꝛem in negocijs/villicū in ꝓdijs/tabulariū in tributis/i lectionibus comitē/in expositionibus interꝑetē/in itineribus contubernalem.

Tabelliones:qui z libelliones appellati sunt:qui tabulas:hoc est testamēta z publicas scꝑturas conficiunt. Mā nūc notarij dicunt barbare:qui tamē aliud sunt: vt qui notarent in senatu.

Tabellari⁹:qui tabellas: id est litteras defert. Hiero. ad Nicią. Rudes illi Italię hoies quos Lascos Ennius appellat:qui sibi(vt in rhetoricis Cicero ait) victu ferino victum requirebant ante carthę et membꝛanarum vsum:aut in dedolatis eꝛligno codicillis: aut in coꝛticibus aboꝛ mutua epistolarum alloquia

missitabāt. Ūñ ꝛ portitores eaꝝ tabellariōs/ꝛ scḗptores a libris arboꝝ librarios vocauere.

Tabularia Ser. auctore: loca sunt in quib⁹ tabule: hoc est instrumenta/et litterę/et act⁹ publici reponuntur. Virgili⁹ libro tertio Georgꝯ. Insanūꝯ foꝝ et populi tabularia vidit.

Tabulo as. tabulis aliq̄d cōstruo. Hinc Tabulatio: tabularū coaptatio et textura/siē asserū coaptatio. Hinc et cōtabulo. Suet. in Cali. Qui nō sine admiratione Veliespontū cōtabulauerit.

Tabulata: q̄ sunt et tabulis facta. Hieron. Dispositoꝯ per tabulata milite. Accipiunt etiā ꝓ parietib⁹ siue ędificijs lapidib⁹ in tabulaꝝ modū quadratis constructis. Idem. Vbi in ei⁹ honore fabricata est ecclesia miro lapideo tabulato. Rursus Tabulata dicūtur rami extenti in arboꝛib⁹ in plana tendētes/nō ialtioꝛa crescētes. Virgꝯ. lib. ij. Geoꝛ. Sūmasq; seq; tabulata ꝓ vimos. Col. lib. vj. Cū deinde adolescere incipiēt vimi: falce foꝛmādę sūt ꝛ tabulata instituenda: Hoc em̄ nō ieꝛ vsurpāt agricolę ramos truncosq; ꝓminētes: eosq; vel/ꝑ ferro cōpescūt/vel lōgi⁹ ꝑmittūt: vt vites latiꝰ diffundant.

Taberna: quasi trabea dicit a validioꝛibus trabib⁹ inquit Dona. quib⁹ superioꝛa sunt suspensa. Et accipit ꝓ omni ędificio qđ est vtile ad habitandū: ex eo ꝙ taberna tabulis claudebaꝫ siue cooperiebatur. Hinc Contubernū et Contubernalis. Et Taberna dicit/vbi opera ipsa cęteręq; merces venditant. Officina: vbi fūt opera. Et Tabernarū quędam lanaria/ quędam vinaria/quędam olearia/et hmōi. Nonius scribit tabernas non tm̄ vinarias esse/sed et omnes quę sunt popularis vsus.

Tabernari⁹: q̄ in taberna venditat. Li. L. Flacco. Opifices ꝛ tabernarios/atq; illā omnē feccē cuitatē quid est negocij cōcitare? Est et tabernari⁹ qui vinū vendit at: sicut aquari⁹ q̄ vendit aquā. Idem. Sed dici non potest quomodo hic omnia taceāt/misi ego cū tabernarijs ꝛ aquarijs pugnarem.

Tabernarię fabule: vide in dictione Togatę.

Tabernaculū nō est diminutiuū/sicut nec Cęnaculum. Est aūt Tabernaculū tectū castrense/ꝙ veluti taberna quędā sit: ꝛ vt Vier. inqt: semp mutaꝫ tabernaculū/ꝛ huc illucq; trāsferꝫ. Aug⁹. Tabernaculum belli res est. Vnde ꝛ contubernales milites dicti sūt tanq; simul habentes tabernacula. Est em̄ ꝓprie pugnātiū ꝛ q̄dām odo militāriū/ꝛ aduersus hostem pugnātiū. Dom⁹ est vbi semp manemus.

Tablinū. loc⁹ byberne stationis atrio ꝓxim⁹: ꝙ fere ex tabulis cōstaret. Pli. lib. xxxv. Tablina codicib⁹ implebant/et monumētis rerū i magistratu gestaꝝ. Apul⁹. lib. vltę. florido ꝝ. Dedici cū intrauerint ad egrū vti visant: nemo coꝛ ꝙ perpulchra tablina in ędibus visant/et lacunaria auro oblita. Dicit aūt Tablinū/nō tabulinū/quemadmodū et figlinū/nō figulinū. Et videt esse qđ greci pinacotheca dicūt: q̄uis in pinacothecis tabulę picte: in tablino rerū in magistratu gestaꝝ monumenta cōtinebant.

Tabes is. coꝛruptio ꝓ moꝛbo: a quo Tabid⁹ et Tabidū coꝛp⁹ dicit. Hui⁹ tres sunt species. Una: cum coꝛpus nō alit: et ita summa oriꝫ macies: ꝛ nisi occurraꝫ occidit: quę et Atrophia dicit a grecis. Inde Atrophi: q̄ atrophia laboꝛāt. Altera: vbi malꝰ coꝛpis habit⁹ est: ideoq; oīa alimenta coꝛrūpunt. Hanc greci Caccsiā nominant. Tertia: quā greci Pthisin vocant cū in pulmonem descendit: a capite pituita et freqns tussis oriꝫ. Interdū aliquid cruentū significat: quod ꝓprie Tabū nomināt. Estq; sanies et sanguis coꝛrupt⁹: qđ et aliquādo dicit Tabes. Dicit tamē Ser⁹/Tabo nomen esse casus septimi tm̄/ vt Sponte. Qđ si velis declinare: Hęc Tabes/huiꝰ tabis dices. Virgꝯ. Et terram tabo maculāt.

Tabidus: coꝛruptus: qui tabem patit: et Tabidus: languid⁹/fragilis. Aug⁹ in expositiōe Psalmoꝝ. Quid tabidius aranea?

Tabificus: qui tabem inducit. Aug⁹ libro. v. Confessi. Ealsq; curas anhelaret coꝛ meū: ꝛ cogitationū tabificaꝝ febrib⁹ estuaret. Unde et a Cicerone ęgritudo et met⁹ tabificę perturbationes dicunt: qm̄ mentē lacerāt: tabem/cruciatū et afflictionē inferūt. Tabificabile dicit a veteribus.

Tabefacio: coꝛrūpo: ꝛ quasi in tabē verto.

Tabesco cis. tabui: significat lāgueo/deficio/tabid⁹ fioꝛ a Tabeo es. Et ꝓprie in amoꝛe ꝛ mgroꝛe tabescere dicimur: q̄uis et de alijs dici possit. Bell. Delphinus amās desiderio tabuit/exanimatusq; est. Plau. i cap. Tuo mgroꝛe maceroꝛ/macesco/cōsenesco et tabesco miser. Cato de re rusti. Id aliquotiēs in die quotidie facito: vsq; adeo donec sal deliꝛit tabescere. Cōposita hui⁹ verbi sunt: Contabesco. Aug⁹ libro. ij. Confess. Tristicia reb⁹ amissis cōtabescit/quib⁹ se oblectabat cupiditas. Distabesco: varie siue vehementer tabesco/absumoꝛ/coꝛrūpoꝛ. Idē lib. iij. In quātas iniquitates distabui: et sacrilega curiositate secut⁹ sum. Intabesco: valde tabesco. Col. lib. v. Ad vltimā reducit macię: ꝛ sic intabescit/vt nullis deinceps impēsis recrearī possit. Extabesco: valde tabesco. Li. li. ij. Tus. Sic coꝛp⁹ clade horribili absumptū extabuit: id est tabo ꝛ coꝛrupto sanguine cōputruit.

Taburn⁹: mons Campanię oliuetis abūdās. Virgili⁹. Iuuat Ismara baccho Conserere: atq; olea magnū vestire taburnū.

Taceo es. tacui tacitū: nihil loquoꝛ: licet q̄nq; etiam dicaꝫ de his q̄ sine voce sūt. Virgꝯ. lib. iiij. Totūq; pererrat Luminib⁹ tacitis. Et alibi. Quin tacet omnis ager. Tacere em̄ ꝓ quiescere capit. Unde tacitū mare dicimus cū placidū est: et nullis fluctibus agitaꝫ. Quoniā ꝺo cū aliquid laude dignū est: laudamus et econtrario malefacta nō laudam⁹: factū est vt tacenda nonlaudāda: ꝛ nō tacenda laudāda dicam̄. Quādoq; Tacere significat securū esse: quoniā qui securi sunt/nullā quęrendi causā habent. Terent. in Adelp. Tace: egomet conueniā Pamphilū. Hui⁹ composita Cōticeo/obticeo: qđ ꝓprie est de his q̄ nos pudet loq̄. Ter. in Phoꝛ. Dem nūquid obtices. Reticeo: pfecte taceo/siue a locutiōe me cōtineo. Hiero. contra Heluidiū. Ut discat aliq̄n reticere qui nūq̄ didicit loqui. Hinc Reticentia. Li. lib. j. offi. Ex męstitia ex hilaritate/ex risu/ex locutione/ex reticētia. Subticeo: taceo. Habēq; ta syllabā coꝛreptā.

Tacitus: q̄ tacet: et q̄ scit tenere secreta. Actionē em̄ significat: q̄nq; etiā passionē. Virgil⁹. Quis te magne Cato tacitū aut te cosse relinquat?

Taciturnū: qui natura facile tacet. Hinc taciturnitas: q̄ est obseruātię gen⁹ in silētio constituta. Terenti⁹ in An. Sed his q̄s semp intelleꝛi in te stras fide et taciturnitate. Hui⁹ dimi. est taciturnul⁹. Apulei⁹. Blanda mulier ꝛ taciturnula.

Tactici: a grecis dicunt magistri ꝛ doctoꝛes armoꝝ: vt est apud Vegetiū.

Tact⁹ principiū a tāgo. Et aliq̄n ponit ꝓ afflato/ et leuit fulminato. Li. Tact⁹ etiā ille q̄ hāc vrbē cōdidit. Inde tact⁹ ꝓ intemerato/ꝛ nō tacto sumit. Tact⁹us. nomē. vn⁹ est ex q̄nq; coꝛpis sensib⁹: q̄ ꝛ tactio dicit. Li. li. iiij. Tus. Qualē ę hęc auriū: tales sūt oculoꝝ ꝛ tacti onū ꝛ odoꝛationū ꝛ saporꝝ: q̄ sūt oēs vni⁹ generis ad pfundendū animū/tanq; ille q̄ facte voluptates.

Tatius: nomen regis Romanoꝝ.

Tachonoso (teste Herodoto libro Histo. ij.) quędam Mili insula est.

Taddeus: nomen viri. ꝓriū.

Tędiū:angor:mentis et animi/non corporis valitudo: inquit Seruius.

Tędeo es.tędui ⁊ tęsus sū:sed non est in vsu sicut compositū pertęsus:cuius Seruꝰ dicat esse pticipiū sine verbo.Sue. Pertęsus ignauiā suā. Gel.liū.j. Quas ille inanis cū flaret gloriās:iāq; omes finē cuperent: verbisq; eiꝰ fatigati pteduissent. Fitq; tędeo ab Τηλε l.littera in d cōuersa. Jdeo cū ę diph.scribit. Mā longitudo atq; plurītas actionis siue passionis alicuiꝰ tędiū generare soleat. Tędet impsonale facit ꝑteritū tędduit:⁊ tęsum:vel magis pertęsū est. Hiero in Ecclesiastico. Jdcirco tędduit me vitę meę. Virg.liū.iiij. Aenei. Si nō pertęsū thalami tędeq; fuisset.

Tędulus penul.cor:re.dicit fastidiosus/senex:qui oīnibus tędio est.

Tenarꝰpe.cor.locꝰ ymbr:osus in radice maleę ꝓmontorū Laconię iuxta Spartā ciuitatē: Jn quo q; hiatus magnꝰ est ⁊ strepitus/ꝓgredi ꝓcipiunt:direrūt veteres ꝑ hūc esse descensū ad inferos. Virg. Tenarias etiā fauces alta hostia ditis. Ybi erāt latomię: hoc ē lapidicinę lapidū ꝓciosor:qui et laconica marmora: ⁊ tenarei lapides vocant. Proper.liū.iij. Sō nō tęnareis dom⁹ est mihi fulta colūnis.Et in singulari generis masc.est/i plurali neutri. Sęge Ταιναροσ ā q̄ tenarū oppidū dictū est. Suidas: Ταιναρον ακρωτηριον λακωνικησ ἐν ωσὶ μιον ἡν καταγορευσι ἄδου εὐθα και ποσει Δωρωσ ἱερον ασφαλιου ἐκεισε δε ἰουσ τελωσασ ικεσιασ καθεσθεν ἐρασ ἐν τω ἱερω τοῦ ποσειδωνοσ οὐδεν δε ἰσ αρτεσ ἀρειλον οἱ λακε δαιμονιοι.

Tęnię:vittarū extremitates: vt quę ab infulis pendent. Virg. Fit longe tęnia vittę. Quādoq; accipit ꝑ tota vitta. Idem liū.v. Puniceis tempora tęniis:a tęna nō tęnia. Mā et tęna ⁊ tęnia dicit. Proprie tamen tęnia est fascia: vnde et lapides sub aquis cādicātes in longū porrectos tenias vocamus/a fasciaꝝ similitudine. Pli. Mec ꝑfunda altitudo miraculum minuit. Frequentes quippe tęnię cādicātis vadi carinas territāt. Est ⁊ tęnia piscīculi genꝰ apud Aristotelē/a gracilitate ⁊ longitudine dictū.

Tago gis.apud veteres ī vsu fuit ꝑ tāgo:a quo etiā cōponit attigo ꝑ attigo. Plau.i Bac. Nec attigas puerū ista cā qñ fecit strenue. Festꝰ. Tagit simplicit dicit qđ attigit cōtigit facit cōpositū.

Tagax:furūculus:a tago qđ est tango. Lucil. Proscribere posse tagacē mutonis manū.

Tages is.fuit q̄ ꝑimꝰ etruscis aruspicū disciplinā dedit.

Tagꝰ:fluuiꝰ Lusitanię/habēs arenas aureas. Juu. Sō Tagus ⁊ rutila pactolus voluit arena.

Tagrus:mōs in Lusitania:apud quē quędā equę dicūtur e vento cōcipere.

Tagasta:ciuitas Aphricę:ex qua pater meꝰ Augustinꝰ tagastensis appellatus est.

Talpa generis mas.⁊ fę.aial captū oculmuri sile. Virgil. Aut oculis capti fodere cubilia talpę.

Talge:insula in mari hyrcano:vt Pompo.refert:sine cultu fertilis:omni fruge ac fructib⁹ abundās.

Talus duo significat:scz partem pedis:id est os ꝓpe calcaneū quod extuberat. Horaciꝰ in Ser. Ad talos stola demissa et circūdata palla. Est et talus ossis genus in articulo pedis/ventre eminens/cōcaua in vertebra:de quo in dictione Tessera. Aristo.et Pli.negāt in homine esse talos.

Talaris et hoc talare:vt Vestis talarꝭ: quę ad talos vsq; descendit.

Talaria:calciamēta alata Mercurii. Virgil. Pedibꝰ talaria nectit aurea.

Talipedo as.penul.cor:re.pedibus vacillo:⁊ quasi supra talos insisto.

Talea:frustū ligni ꝓcisū ex vtraq; ꝑte vt in terra insera-

tur. Prędissis em̄ lignis vel pedali vel cubitali magnitudine nōnullę arbores serunt: idq; lignū ita prędisū greco nōie generali ξυλον:latine talea dicit. Plin. libro.xvij. Seruandū in eo ante omnia/vt taleę ex feracib⁹ fiāt arboib⁹:ne curuę neve scabręve aut bifurcę. Cato. Taleas oleaginas quas in scrobe saturus gris tripedaneas facito. Et sicut talea dicit lignū quod in terra serit:ita quod inserit ramo calamus/⁊ tessera ⁊ tessella:q̄ instar tesserę sit/vocat. Pli. Qꝰ si longius afferant pomorū calami rapo infixos:optime cultodire succū arbitrant. Ā quibusdā etiam ponit ꝑ tessera:hoc est ligno complanato quo numeros notāt rustici idiotę. Quidā hoc nomen cū h scribunt:q̄ grecā originem habere autument:et vsq; adeo latinum factum:vt Taleare ꝓro incidere vsurpet rustica simplicitas. Hinc et talea nūmaria sermone militari dicit. Quod genus cū edicto principis vel reipubl. concidatur/Clarigatio dici potest. Li.liū.viij. Veliternis deiecti muris:ipsi vrbe abducti/iussi trās tyberim habitare:vti eiꝰ qui cis Tyberim captus fuisset ad mille pōdo clarigatio esset.

Taleari lignū dicit qđ scindit. Jntaliari dū prędicēdo format:ait Varro.

Talia ę.folliculū ceparum.

Talio:vindicta/hostim̄ tū:vt si q̄s manū alicui amputauerit:illi manus romanorum lege amputari debet. Hinc Retaliare Hel.formauit:qđ significat talione hoiem repcutere. Var. Cor:rūpit sine taliōe celebs.

Talentū apud ꝑiscos diuersi ponderis fuit. Mā Attici talentū (vt docet Pli.) sexdecim sestertia valebat hoc est pondo.xl.ęgyptū pondo octoginta. Cleopatra pōdo centūuigintiq̄nq; talentū facit:hoc est sestertioꝝ quinquaginta. Aphricanus talentū omne pondo sexagita tradit. Quia ꝙo libręhoc est pōdo: apd alios maiores/apud alios minores sunt. Hinc efficitur vt talenta quoq; nō idē vbiq; valeāt. Pollux inquit ꝑ aureis nūmis tribus imputabat:nūmus aureus ꝑ drachmis duab⁹ atticis. Erāt ergo talentorum multa noia. Ptolomaicū/Syriū Tyriū/Antiochenū/Atticū:pōdere quidē pari oīnia/sed ad nūmū collata differunt. Atticū tyrio equale/sed plus q̄druplo valēs q̄ ptolomaicū. sesquitertio q̄ tyriū Antiochenūq;. Babylonicū talentū duo milia et septuaginta minas atticas fuisse tradāt. Euboicum/quattuoꝝ milia denariorꝝ valebat. Rhodiū q̄ngentorꝝ denarium. Neapolitanū sex denariū. Syracusanū/trium denariū. Alij minimū libr:is.l. Maiꝰ.lxxij. Maximū.cc. faciūt. Athenęꝰ talētū sex milib⁹ nummū italicoꝝ permutari tradit nūmū esse drachmā:hoc est denarium. Centū drachmis: hoc est denarijs cētū argēteis q̄ri libra. Plutar.i Pompeio refert minā vocās eā.

Tā ⁊ q̄ ꝑ Prisciani sentētia aduerbia sunt:⁊ compatiuo vel suplatiuo adiūcunt:cū duo vel plures compatiui vl suplatiui diuersę significationis positi inter se equant/vel ūdem geminant: vt tam iustioꝝ q̄ fęlicioꝝ ęgas hectore. Lice.ꝑ Deio. Jstā inq̄ dexterā nō tā in bellis neq; in ꝓlijs q̄ in ꝑmissis ⁊ fide infirmioręs. Bis em̄ infirmioꝛē intelligendū est. Jungit ⁊ positiuo: vt tā bonus. Virg. q̄ bonꝰ Homerus. Lice. Tā sū amicꝰ reipu. q̄ qui maxime scz est amicꝰ: hoc est tā amo rēpublicā/q̄ ille q̄ plurimū amat. Et apud veteres tā ꝑ tamē ⁊ ꝑ modo ponebat. Cōponit tā cū esse et significat q̄uis. Pli. Dedit quantū maximū potuit datur amplius si potuisset: tāctsi quid homini dari pōt maiꝰ/q̄ gloria/laus/ętermitas?

Tama:dicit cuꝰ labore vię sanguis in crura descendit/et tumorē facit.

Tamarice penul.pd.genus fruticis bis in anno florentis. Ā grecis Erice dicit. Unde et Ericeum mel celebrat. Videt enā recte dici Tamarix:⁊ tamaricū etiā

legitur. Hāc quidā eandē esse quā myricā existimant licet Pli. lib. xxviij. diuersa esse dixerit.

Tamarite: pe. pro. ppli asiatici nō lōge a Caspio mari.

Tamen significat nihilominus. Que vbi precedit q̄q̄ q̄uis ⁊ alia huiusmodi dat principium constructiōis ipsa dictione tamen excussa. Quod ideo in ligatura et quasi iunctura orationis insertum est: quia oratio vnde non debuerat incęperat. Idcirco tamen abūcit tanq̄ functa officio suo. Aliquādo inceptiua ē. Cice. Peto. Tamen nō discedis a malicia. Aliquando ponitur pro statim. Virgi. Hic hedos depone: tamen veniemus in vrbem. Aliq̄n pro tandem. Sal. lib. iij. hist. Hā q̄ enare conati sunt icti fragmētis nauiū aut afflicti a suis vndarum vi multato corpore cē. Plau. Ita facā ita placet q̄d tū tū? Aliq̄n. p dūtaxat Terē. in Hecy. Nō potero facia tū vt pietatē colā. Do. Dūtaxat vel ita tū vt pietatē colā. Hinc cōponūtur Attū ⁊ verūtamē eiusdē fere significationis.

Tānus verba est minutis solūs ⁊ aculeata.

Tamino as: penul. cor. corrumpo licet nō sit in vsu. Cuius composita sunt Attamino. Contamino: ⁊ Intamino. Unde ⁊ Intaminatus.

Tanas: oppidum non longe a Tana. ⁊ venetis paret. Unde et nobilissime pelles feruntur: ⁊ mancipia que a scythis emunt quos appellant Carcasos.

Tanais: fluuius scythie qui diuidit Asiam ab Europa. Ferturq̄ a septētrione Milo cōtrarius paulo tū oriētalio: nō solū per scythas in Meotim defluens sed et per sauromatas. Originem eius incertam aliqui putāt. Ptolo. ex mōtibus ripheis prodire putat qui magis haustrales sunt q̄ hyperborei. Alij aiunt esse paludē nō admodū magnā ex qua Tanais nascitur qui duobus ostijs Meotim ingreditur quę stadijs intra se circiter. lxx. distare feruntur. Alij ex Caucasijs montibus oriri existimant.

Tanager fluuius lucanię qui est inter campaniā et Calabriam. De quo Virg. lib. iij. Geor. Et sicci ripa tanagri. Et tanagra persidis oppidū est.

Tanais: metropolis egypti vbi moyses mirabilia fecit

Tandē significat ad postremū. Virg. Jam tandē Italię fugiētis prendimus oras. Per interrogationem habet vrgēs quiddā ⁊ accelerās. Cice. Quousq̄ tandē abutere Catilina patiētia nostra? Aliq̄n est cōiunctio expletiua. Terē. in phor. Ita ne tandē vxorē duxit antipho iniussu meo? Interdū ponit. p Aliq̄n vt apud eundē. Ita ne tandē soror tē duxit? Nonunq̄ p Uir. Ci. Tandē aliq̄n quirites. Item p saltē. Terē. in heau. Perfice hoc ꝓcibus ꝓcio vt hereā in parte aliq̄ apud Chaidē tandē. Item pro tamen. Cice. In qua ciuitate tandē arbitrare te viuere.

Tango is: tetigi tactū ꝑm consuetudinē. Lucre. Tangere em ⁊ tangi nisi corpus nulla potest res. Sed quoniam quodāmodo moueri videntur ea que tanguntur Tangere quandoq̄ p cōmouere ac ferire capit. Idē lib. j. Nec bene pro meritis capitur nec tangitur ira. Virg. De cęlo tactas memini ꝓdicere querc. Unq̄ pro circūuenire. Turpil. At etiam ineptus meus est mihi pater iratus quia talento argenti tetigi veteri exemplo amantis: Aliquando pro Cernere intellige re. Cice. Postq̄ autē cōstilia eius oia tetigi. Aliquādo pro Peruenire. Idē. Terres simul ac tetigit pro uincia. Sunt qui velint Tango tanxi pręteritū facere. Tago tetigi sicut pango pi. ⁊ pago pepigi. Composita a Tango sunt Attingo. Contingo. Obtingo. Pertingo q̄d est perfecte tāgo. Quod ⁊ pro Consequor plerūq̄ poni solet.

Tantalus Jouis ex Plote nympha filius fuit: qui Eusebius regem phrygię cum Troo dardanię rege bellū gessisse scribit q̄ Ganymedē rapuerit Agamēnonis ⁊ Menelai auus. Unde ⁊ Tantalides dicti sunt Hic ob filium interfectū detrusus ad inferos siti torquetur ⁊ famę. Plato in Cratylo scribit Tantalum dictum esse quasi Talantaton: hoc est infelicissimum. Alius fuit tantalus corinthiorū rex ob pietatem deorum mensis dignatus. Alius thiestę ex Merope filius interfectus et appositus ęsca patri. Hinc fit tantaleus a um. Proper. Tantalea poterit tradere poma manu. Suidas. επιπλερ ο λιθοσεπουωρ Αιλη δεῖηκεῖο ταρταλου κυπουσ τρυγαριση αιου του ρητοροσ μεωτερου αστωτευμερου υστερου δε σωφρουησ αρτοσ.

Tantus a um: a tam deduci videt: quātitatē significat. Et modo demonstratiuū est. Virg. Tante molis erat romanam condere gentem. Modo relatiuū. Et tantū q̄tus potui pręstiti tibi. Huius diminutiuū est tantulus a quo tantillus.

Tantū aduerbiū significat solum. Nō ⁊ tantūmodo dicitur. Aliq̄ significat vsq̄adeo.

Tantumnū non tam negare videtur q̄ affirmare: accipiturq̄ pro etiam. Sue. in Tibe. Tantumnū aduersis tempestatibus rhodū enauigauit. i. etiā aduersis tempestatibus. Alij exponunt quatenus a tempestatibus nō impediret. Similiter Syrius. Tantumnū strictis mucronibus. Videq̄ ea figura dici: q̄ etiānū. Sic. Liuius lib. xxxvij. Uidit non posse equare ordinem romanos ⁊ tantumnū iam circuiri a dextro cornu concidat naues.

Tanti ⁊ quāti cum eorū compositis tantidē q̄tilibet q̄ticūq̄ similiter totidē pluris minoris iunguntur verbis pręcium significantibus qualia sunt Emo vendo veneo/mercor/comparo/estimo: cōstat cōduco loco generor: paciscor pago pepigi: condemno: postulo ⁊ si qua sunt alia. Et tū in alijs a ꝓdictis abltū postulāt Terē. Quid agas nisi vt te redimas captū q̄ queas minimo. Et si nequeas paululo: at quāti queas. i. tāti te redimas quāti queas. Liuius li. xlvij. Mancipia minora annis viginti q̄ post prorimū lustrū decē milibus ęris: aut pluris venissent: ea quoq̄ decez tanto pluris q̄ ęsti essent estimarent.

Tantū abest significat non solum non est. Cice. lib. offi. Tantū abest ab officio: vt nihil officio magis possit esse contrarium: hoc est non modo officiū nō est: verūetiam nihil magis officio potest esse contrarium. Uel tantū abest vt officiū sit: vt nihil officio tē.

Tantisper aduerbiū significat tādiu postulatq̄, post sedum donec siue q̄diu: vel quoad. Cice. In carcerem ductus: vt ibi esset tantisper dum culeus in quem deiectus deferretur compararet. Terē. in heau. Ego te meū esse dici tantisper volo: dū qō te dignum est facias. Sic cetera a per cōposita tēporis brevitatem significāt: vt quantisper parūper paulisper aliquātisp. Ponit etiā Tātisper: sine dum: ⁊ significat tantūmodo: siue interea. Hiero. Uū de his ex quib⁹ certi sumus tātisp loq̄mur. Liuius lib. j. Tamē id imperiuz ei ad puberē ętatē incolume mansit: tantisper tutela muliebri. Cice. li. v. tus. Sed videro q̄d efficiat tātisp hoc ipsum magni estimo qō polliceetur.

Tantopere ⁊ tanto opere significat tantū: tam vehemēter. Terē. in adel. Ego hac in re nihil repio: quāob: cē laudarer tantopere.

Tantūdem: quasi tantū idem significat eque tm. vulgo alterū tantū. Aug. Aequati sunt omnes et facti sunt nouissimi primi: ⁊ primi nouissimi quia tantundē acceperūt: primi ⁊ nouissimi. Col. lib. vū. Cum paribus casig myrrhęq̄ ⁊ thuris ponderibus: ac tātundē sanguinis marine testudinis miscet. Terē. in phor. in ea significatione: sed aliter dixit. Num tu? Nihil phed. Tantundē ego. Hoc nomen habet nisi gtm tantidez qō significat, p tāto pręcio solū. Terē. in adelp. Domo me eripuit verberauit: me inuito abduxit meā ob

malefacta hęc tantidē postulat emptā sibi tradier.

Tapetuz. Tapes tis: ꝛ Tapete penul. produ. tegimen mire pictū varijs coloribus quo equi: mense seu paui mēta sternunt. Virg. li. ix. Qui forte tapetib⁹ altis Extructus toto ꝓstabat pectore somnū. Idē lib. vij. Instratos ostro alipedes pictisq; tapetis. Declinat eiñ grece Ταπησ Ταπητοσ. Sta. lib. j. th. Altosq; inferre tapetas: actūs grecus est a tapes tapetis. Viero. li. ij. Regū. Obtulerūt ei stratoria ꝛ tapetia. A tapete est Similr Plau. Ut ne peristromata q̄dē eque sint. Cāpanica neq; Alexādria beluata ꝓsuta tapetia

Tapedogogia: oim tapetoz suppellex intelligit.

Taphos latine sepulchꝝ dicit. Vñ Epitaphium.

Tapinosis: pe. pdu. latine humiliatio dicit. Est eiñ rei magne humilis expositio Ταπεροσ humilis: vt Apparent rari nantes in gurgite vasto.

Tapsus insula decem stadijs a Sicilia distans versus Syracusas. Virg. lib. iij. Tapsumq; iacentē.

Taprobane: insula in mari indico satis ampla inter ortū occasumq; solis: vt Solinus refert. Patet in longitudine stadioz septē milibus: in latitudine quinq; milibus. Nulla in nauigādo syderū obseruatio. Ibi septētriones nequaq; aspiciunt. Lucet ibi Canopos sydus clarū ꝛ amplissimū. Voices corpoz magnitudine alios antecellūt ceruleis oculis: atroci visu: terrifico sono vocis. Viuūt vltra annos centū. Nascūt in ea berylli ꝛ hyacinthi: vt Prol. li. vij. refert. Plini. vj. scribit quingēta oppida comperta fuisse in ea. Sed cur Geometrę scribunt sunt duę ętates.

Tapyri populi in parthia vt li. xj. refert. Strabo quib⁹ mos est vt ꝓprias vxores alijs viris nuptui cōcedāt cū duos aut tres filios ex eis susceperint.

Taracon: penul. cor. Insignis hispanię ciuitas. Scipionū opus: a qua ꝓuincia ipsa Taraconia ꝛ taraconensis vocat: que vt Pompo. scribit lib. ij. altero capite Gallias: altero bethycā lusitaniāq; contingens mari latera obūcit: nostro qua meridiem: qua septentrionē spectat oceano. Urbiū e mediterraneis clarissime fuerunt Pallantia ꝛ Numantia. Nunc est Cęsarea augusta. Vinc taraconensia vina nobilitanter elegātia. Mart. Taraco campano tantū cessura lyeo.

Tarchon nomen ꝓprium etrurię ducis ꝛ haruspicis.

Taracina: oppidū Volscoꝝ in Cāpania: ante Trachyna. i. aspera a loci aspredine ꝛ lingua volscoz Anxur dicebatur ꝓius: diuersā fortunā a rheginis expta a Ταραττω cōturbo. Liuius lib. iij. Anxur fuit q̄ nūc Taracine sunt ciuitas ꝓcona in paludes.

Tarchetius nomen fuit impij albanoz regis.

Taras fuit Neptuni filius: quem tarentum ędificasse nōnulli autumant.

Tardus piger. Virg. Sępe oleis tardi costas agitator asselli Illibus aut onerat pomis. Per translationez quandoq; pro rudi et stulto ponitur. Idem. Tardi venere subulci. Terē. in heau. Fatuus ē insulsus tardus. Vñq; pro pseueranti ꝛ diuturno. Virgi. Media fert tristis succus tardiq; saporē. Vñq; ꝓ denso et crasso. Idem. Ado sub roboze viuit Stupa vomens tardū fumū. Nui⁹ diminutiū est tardiusculꝰ.

Tarditas tarditudo ꝛ tardicies pro pigritia. Plau. in Penu. Prodigiosi estis ꝛ vicistis cocleas tarditudine. Actius. Multa mittunt tardicie ꝛ socordie.

Tardo as: morioz tardus sum: a quo Retardo morari facio: retineo. Cice. in Catone. Ad quē fruendū non modo se nō retardat verētia inuitat.

Tardigradus: pe. cor. qui tarde graditur.

Tarentum fuit inclyta Calabrie vrbs in vltimo Italię circa salētinoz confinia a tara Neptuni filio ędificata. Deinde a Laconibus aucta: qui duce Pallanto illuc aduentantes expulsis incolis vti Justi. lib. iij. scribit eam tenuerunt.

Tarentina nux fragili putamine est: ꝛ ita mollis vt vix attrectata rumpatur. Unde quidam tarentum appellatum putāt ꝙ iuglandes nuces ꝛ pineas molles habeat ac simlr oues. Tarentū autē sabini vocant molle. Ad qō alludēs. Hoz. scripsit. Et molle tarentum.

Tarmes genus vermiculi carnem exedens.

Tarpeius mons Romę a tarpeia virgine vestali sic dictus q̄ sabinis arcem prodidit ꝛ ibi necata sepultaq; fuit. E cuius nomine monumentū relictum qō rupes tarpeia ꝛ tarpeiū saxum vocitabat. Hic ꝓius saturnius mons. Postea capitoliū dictū fuit.

Tarsus vrbs pręclarissima ꝛ Cilicię metropolis quam Perseus danaes nobilissima proles ędificauit. Luc. lib. iiij. Deserit tauricq; nemus perseaq; tarsus. Hęc fuit apostoli pauli patria. Dicta tarsus vt quidā existimant a siccitate: vel a parte pedis que tarsos dicit: vt in manu. Vel vt Josephus ait lib. j. a tarso nepote Japhet. Tarsis ꝺo lapidis genus est vt inq̄t Hierony. ad Marcel. vt est illud in Daniele. Et corpus eiusdē vt Tarsis: qō aquila Chrysolitum: Symmachus Hyacinthū interpretant. Et apud Ezechie. Et species rotarū sicut species tarsis. Est ꝛ tarsis regio iudeę ad quā Jonas ꝓpheta se velle ire dixit. Et Salomon ꝛ Josaphat naues habuerūt q̄ de Tarsis solite sunt exercere cōmercia. Ipsum quoq; mare: qz ceruleū sit et sepe solis radijs ꝓcussuz colorem supradictoz colorū trahat a colore nomen accepit. Porro hebrei. Tarsis mare dici generaliter autumant. Ꝑa illud. In spiritu violēto cōfringes naues tarsis id est maris. Et in Esaia. Ululate naues tarsis. Tarsenses adeo phie studiosi fuerunt: vt Athenienses ꝛ Alexandrinos superarēt. Ex tarso fuerunt antipater. Archelaus ꝛ Nestor ꝛ duo Athenodori: quoruz qui Cordilion dictus est cū D. Catone vixit ꝛ apud eū mos tuus est. Alter Canauita a vico quodā cęsaris pręceptor ꝛ hi philosophi stoici fuere.

Tartarus: penul. cor. in singulari generis masc. in plurali neu. locus infernalis a Ταραττω cōturbo: qz illic oia ꝓturbata dicunt. Vel απο του Ταρταρι sen id est a tremore frigoris. Sole eiñ caret. Suidas. Ταρταροσ ο καθωτεροσ του αδου τοποσ και Ταρταρου του περι Ταυεφη τοπον και περι-χησ. Hic tartare⁹ a um. Tartaz neu. gñe fex vini ꝺa

Tartesus: vrbs fuit in littore ꝓpe gades. vnde familia Columelle emanauit: a Tartaro dicta (vt meminit Strabo), ꝓpter subterraneas illic cauernas.

Tasium genus est vini a Tασισ que ē detētio deductū nomē vel vt Ser. ait a taso insula. Vñ ꝛ mise vites.

Tatianus: nomen est viri ꝓprium.

Taurus bos ad procreandum reseruatus sicut hircus. Accipit et ꝓ quocūq; forti boue. Virgi. lib. j. Geor. Ergo age terre Pingue solū primis extēplo a mēsib⁹ anni: Fortes inuertāt tauri. Est ꝛ taurus cęleste signū Ideo eiñ in cęlū translatus fuisse taurus existimatur ꝙ Europā in Cretā insulā trāsuexerit incolumē. Lege fabulā. Et taurus mōs q̄ ab indico mari exurgens vaste satis attollit. deinde dextro latere ad septentrionē sinistro ad meridiē versus it in occidentē rectus et ꝑpetuo iugo magnarūq; gentiū qua dorium agit terminus sed ꝓ gentiū ac linguaruz varietate diuersa habet noia Mons ei oppositus Antitaurus dicitur vbi in excelsissimam consurgit sublimitatem Caucasus appellat q̄q; sint qui taurū a caucaso diuidant.

Taurinus a um: qō est ex tauro boue vt pellis taurina. Sic dicunt oia a mutis animalibus deriuata: ꝛ i penul. ꝓ. seruāt. vt Leporinus/caprinus/Formicinus/hirundininus. Plau. in ru. Ad hirundininū nidum visa est mihi simia vt inascensionē faceret. Veruecinus: Porcinus: Ouinus: Suinus ꝛ huiusmodi.

Tauri numero plurali ꝛ taurilia: ludi in honorez deoz

ūferozum facti quos et boalia et bupetias aliquādo vocatos inuenimus. Sed pprie hi ludi sunt boum gracia instituti. Item tauri scarabei terrestres sunt ricino similes.

Tauram: vaccam dici existimāt sterilem q̄ hec non magis pariat q̄ tauri.

Tauroscythe: ppli scythaz q̄ taurū montē habitāt.

Taureus Neptūni Epitheton: qm̄ ei tauros immolabant: vel quia sit deus maris q̄ sonum emittat simile voci taurine.

Taurea scutica ex corio bubulo facta. Juuena. Taurea punit cōtinuo flexi crimen facinusq̄ capilli. Hiero. in lib. machabeoz. ij. Contigit autem et septem fratres vna cū matre apprehēsos compelli a rege edere carnes porcinas flagris z taureis cruciatos.

Taurica chersonesus peninsula prouincia est europe sicuti docet Ptolo. lib. iij. cuius fines sunt Isthmus Palus meotis: pontus z cimerius bosphorus. Ibi ciuitates site sūt Eupatoria z theodosia: nūc Caphaeius ambitus. dcc. millia pass. cōplectit: et a meotidis populis q̄ margines ipsius habitāt nomē assumpsit. De hac Juue. Aegyptus q̄ppe illa nefandi taurica sacri. Et ipsi etiā taurici imanes moribꝰ imanēq̄ famā habētes q̄ solerēt p victimis aduenas cedere.

Taurarū populi in taurica regione constituti.

Tauromini⁹: mons siculię multis bobus abundans: et supra eū vrbs eiusdē nois quā edificauerūt zanclei a quo tauromonitanus ager: z taurominitani ciues: vñ est illud Taurominitanā vincunt feruore charybdim Scribit Pli. hanc vrbē q̄nq̄ Maron appellatam.

Tautologia latine dici potest eiusdem eloquiū. Idem Virg. libro. j. Si fata virum seruant: si vescitur aura Etherea: neq̄ adhuc crudelibꝰ occubat vmbris. Mā totū q̄ repetit vnū est: sed ad exprimendū conceptū crebro sermone denunciatur.

Taxillus diminutiuū est a talus.

Taxus arbor abieti similis baccasq̄ ferens quibus letale venenū inest precipue in hispania. Ab ea toxicū dicit q̄si taxicū. Virg. Sic tua cyrneas fugiāt examina taxos. Fumus eīm taxi mures necat. Taxus generis masc. gnal est q̄ z taxo dicit. z Helis ab auiditate mellis. Est eīm aluearibus infestus.

Taxo as: significat ꝑssius crebriusq̄ q̄ tāgo vñ id ꝑcul dubio inclinatum est: vt iacto: multo fusius largiusq̄ est q̄ iacio. Tarare etiā pro pręcio estimare ponitur. Pli. li. xviij. Illos qui frugiferas tanti taxauerāt. Itē pro maledictis tangere. Sue. lib. ij. Sed etiā vt numularij nepotē sic taxat augustū. Festus. Taxatores a scenicis dicunt qui alterutrū maledictis tangunt.

Taxim aduerbiū significat sensim. Pōponiꝰ. Adopta te clandestino tacitus taxim ꝑspectaui.

Taygete: vna ex pleiadibus. Taygetum est mons sub q̄ Sparta vt inq̄t Stra. Luc. li. iij. Beliciq̄ inculta iuuctus taygeti. Hic mons cōsecratus est Bacho. et Homerus in hymnis sic ait. ι. κασ τορα και πολυ λευκε αειστο μουσ αλιγεια τυγαριδασο ϳη νοσ ολυμπιου εξεγερον τοσουσ υποσαυγε τοῦ κορυφησ τεκεποτνια ληδηλαθρη υ πολμηθεισ ακελερεφει κρονιωνι χαῖρε τεῦυ δαριδαῖ ταχεων επιβη τορεσ ιππων.

T Ante E

Thearus fluuius Thracie ad cuius caput cuz Darius ad scythas ꝑficiscens applicuit castra: ibiq̄ tribꝰ diebus se continuit cuius dulcissima aqua delectatus eo in loco columnā grecis lris inscriptā apposuit.

Techna grece τεχνη latine ars. Inde technites artifex. Plau. Qui technas hominis deprehendi solus. Unde Galenus opus suū technen. i. artē inscripsit. Hinc Calotechnius bonus artifex. Uitr. libro. iij. Callimachus ob elegantiam z subtilitatē artis marmoreę calotechnius est noiatus. Cacotechnius malus artifex. Technicus artificiosus.

Technophyon: greca dictio qua significatur artis producto τεχνην artem greci dicunt z φυω ꝑduco. Sue. in Aug. Erat illi locus in edito singularis quez syracusas z Technophyon vocabat.

Teda arbor e laricum genere que liquorē seu picem stillat abundans succo liquidiore: z ob hoc flāmis ac lumini sacrozuz grata: vt inquit Plinius. Inde Tedas vocamus faces que optime ex ea arbore fiebant. Et Cererem deam tediferam poete vocant: q̄ tedas dicitur inflāmasse cuz inuestigare vellet filiam Proserpinam a plutone abreptam.

Tego is gi rectum: operio. Lactā. lib. ij. Non texit patris nuditatē. Per translationē tegere significat celare. Martialis. Q̄d tegitur maius creditur esse malū Item defendere conseruare. Salustius. Ut romani domi militięq̄ intenti: festinare parare: alius alium hortari hostibus obuiam ire: libertatem patriam parentesq̄ armis tegere. A tego fiunt composita. Contego: totū tego. Hiero. de Paulo eremita. Aiaduertit intus grande vestibulū q̄ aperto desuper celo patulis diffusa ramis vetus palma cōtexerat. Detego contrarium est suo simplici. Lactā. lib. ij. Nunc interim falsa vt cepimus detegamus. Intego intº tego. Pli. Uētriculi atq̄ intestina pingui ac tenui omēto integunt. Obtego circū seu supra tego. Col. lib. iiij. Honēdo necubi scāna omittant: z q̄d est durū summis glebis obtegat. Pretego antetego. Lactā. li. iiij Tamē vitia sua capillis z pallio z q̄d maximū est velamentū diuitiꝰ ꝑtegebat. Protego tueor. Pertego ꝑfecte tego. Plau. in Tri. Benefacta benefactis alijs ptegito ne ppluant. Retego nudo apio. Virg. Cecūq̄ domus scelus omne reterit. Juue. Si tibi ze lotype reteguntur scrinia mechę. Supertego. Col. lib. i. Nihilominus congestu culmorum z frondium supertegemus: q̄tumq̄ res patiet a frigore z tēpestate muniemus. Et oia habēt penul. correptā.

Tegmen q̄d z Tegimen z Tegmentum dicitur significat quicq̄d aliquid tegit.

Tegillū paruū tegmē. Var. Ob aquā e nubibus tortā indicat fore vt tegillū pastor sibi sumat. Est z tegillā cuculli vinculā e sirpo. Plau. Tegillū mihi aret: id si vis dabo. Ut tigillū diminutiuū a tignū est.

Tegulum penultima correpta: idē q̄d tegmen. Pli. Tegulo eīm aquaticarum harundinū domos suas septētrionales populi operiunt.

Tegula tegulę q̄ domos tegat. Tegulę autem que ad balneas adhibent a laxitate dicuntur mammate alie coctiles vocantur.

Tectum z participium z nomē esse potest. Participiū cum dicimus. Scelus tuū tectū est. Nomen cū significat partē domus quę domū tegit: a tegēdo dictum: q̄uis etiā frequēter pro domo poni soleat: z generaliter pro omni loco z pro tabulatis oibus q̄bus z triclinia z cubicula z huiusmodi teguntur: z in quibus tecti hoies habitare solent. Unde architecti z Architectores dicti sunt qui edificādi scientiā habēt. Tectū etiam genus ouiū est: sic dictū q̄ maiore lana opertū sit: vel q̄ operimētis tegeretur. Plinius. Ouiū summa genera duo. Tectum z colonicum. Illud mollioꝛ: hoc in pascuis delicatius.

Tectorium illinimentū q̄dam est a tegendo z q̄si paumentū parietis atq̄ incrustatio q̄d fit cuz calce aut gypso ad maiorē spectantium gratiā z decorē. Juue. Tectoria prima reponit. Pli. lib. xxxvj. Ideoq̄ nulla tectoria eoz rime fedauere. Uñ intunicata dicunt tectoria. Tector q̄ opus tectoriuz facit. Varro. Quā nec pictor nec tector vidit vnq̄: q̄ in rosea q̄ est poli/

ta opere tectorio elegãter. Albariũ qđ supponit tectorio nisi pingi tectoriũ oporteat. Nam cũ pingendũ est nõ illinitur albario.

Tectorius a um: qđ ad tegendũ pertinet. Col. Sed ea tota materies opꝰ tectorio leuigatur ex vtraꝙ parte ne feles aut vipera ꝓpat.

Teges straguli genus ex vlua siue sirpo: aut sparto intodicis similitudinẽ: quo viliores vruntur. Hãc vulgo storeã vocãt. Varro de re rust. Siccꝙ fiunt de canabi lino: iũco: palmo: sirpo: vt funes restes tegetes. Iuue. Busa palatino tegetem ꝓferre cubili.

Tegeticula diminutiũ parua teges. Varro. Sed pro columbariis in pariete mutulos aut palos in ordine supra quos tegeticule canabine sint impositę. Ouid. vocat tegetem mattam sirpeam. Sustulit in plaustro sirpea matta fuit.

Tegeum cum diph. in penultima: oppidum archadie a qua tegeus siue tegeaticus deꝰ Pan dicꝰ est. Prop. Fictilis ⁊ calami Pan tegeę tui. Virgi. vero nec primas syllabas produxit. Lateri atꝙ humeris tegeus subligat ensem. Papinio vero Mercurius tegeaticus dictus est illo versu. Et cum menalia volucer tegeaticus umbra. Olim lacedemonii bellum intulere tegeatibus ferentes secum compedes tanꝙ essent reducturi illos in captiuitatem. Sed congressi prelio ac fugati quicũꝙ viui sunt capti eisdem quas ipsi attulerant compedibus compediti campum tegeatem metiti sune coluerunt.

Telum vbs in paphlagonia: vt Sal. scribit: in qua ortus fuit Anacreon. Vñ telius a um: trium syllabarũ. Ouid. Quid nisi cum musto venerẽ cõfundere vino Prꝫcepit lyrici teia musa senis: In hac fuit tẽplũ apollinis. Vñ Apollo telius. Ex hac etiã Philoterus natus est auctor generis regũ Athalicorũ.

Telamones (vt inquit Seruius a nostris appellantur signa que sustinent: que greci atlantes vocitant. Vide in dictione athlas.

Teloboe etholie populi fuerunt.

Telephus penul. cor. mystorum rex herculis filius qui a cerua nutritus fertur. Claud. Sanus achilleis remeauit telephus herbis.

Telos latine finis: honor: legio: tributum: vectigal: pensio. Est ⁊ nomen insule: a qua

Telina vngũenta dicta sunt que a medicis cõmẽdantur. In ea est herba seu frutex teli: q̃ gnũ grꝫcũ significat: quasi frutex insulę: vel insula frutici nomen dedit.

Teloneũ pe. cor. grꝫce Τελωριον mensa publicanorũ vbi vectigal exigitur.

Telonarij siue telones publicãi ⁊ tributorꝫ collectores

Telonẽ agricole vocãt lignũ longũ: quo vtũt ad aquas e puteis hauriendam.

Telegonus nomen ꝓprium viri: qđ latine significat nouissimo loco natum. Unde ꝓ humili ⁊ inglorio ponitur. Fuit etiã filius Ulyssis ex Circe: qui patrez interfecit rostro piscis illius qui riphia dicitur qđ est instar lamine magni ensis vt scribit Oppianus de piscibus: qđ genus ensis a matre accepit.

Telum dicitur omne qđ manu iaci potest: quo nomine lapis/lignum/plumbum/ferrum continetur. Dictuz ab eo ꝙ in longinquum mittatur. Nam apud grꝫcos Τηλε siue Τηλου longe significat. Virgil. ꝓ gladio posuit. Et non hoc telum mea qđ vi dextera verfat Effugies.

Tellus luris: terre dea est. Terra vero elementũ ipsiuz q̃uis ⁊ ꝓ ipsa terra accipiatur: a tolerando siue tollendo dicta ꝙ eius fructus tollamus.

Tellus telli nomẽ viri ꝓprium: quem Solon Creso beatiorem putauit.

Telemachus Ulyssis ex Penelope filius

Telecrus nomen ꝓprium regis laconie.

Telephus fuit herculis filius ex Auge nympha. Qui postea in lycia imperauit. Etiam multi alij fuerũt vt ostẽdit. Suidas dicens. Τηλεφος εκ τερι Διου ου Τως περηνσ και Τηλεφος περγαμηνος γραμματικος ος πολλα γεγραφε.

Temerarius dicitur non qui plus audet q̃ oportet: sed qui facile nullo adhibito consilio credit. Ouidius. Utinã temeraria dicar. Criminibus falsis insimulasse virũ. Ire temerarius metuendus. Plau. Sed qđ ꝙ picus vimum tundit: Haud temerarium est. Item audax. vnde ⁊ temeritas et temeritudo. Pacuuius. Egon tyrãni nõ noui temeritudinẽ.

Temere aduerbium significat male: stulte: inconsulte. Vide (inquit Terẽ.) ne quid temere agas. Hieronymus. Nolim tũ deo cõmittimus q̃ aliqđ temere definire velimus auctoritate nostra qđ non probamus. Quidam etiam vsurpãt ꝓ fere. Quintil. Illud ingeniorum velut precox genus nõ temere vnq̃ peruenit ad frugem. Et temere significat sine causa. Terentius. Haud temere.

Temero as: pe. cor. scelero: corrumpo: contamino. Ambro. Ne temerate virginitatis adureretur infamia. Idem. Quia nullius adhuc resurgẽtis fuerat temerata vestigio. Qui intemeratꝰ integer/incorruptus/inuiolatus. Idẽ. Nam si intemerata q̃ sumpsimus indumẽta seruemꝰ plagas latronũ sentire nõ possumꝰ. Virgilius. Intemerata fides.

Temetum apud Hora. penul. produ. Apud Iuue. corripitur: accipiturqꝫ ꝓ vino: dictum ꝙ tẽptet: hoc est labefacteat mentẽ. Virgilius. Tenuisqꝫ lageos Tentatura pedes olim vincturaqꝫ linguam. Hinc temulentus/vinolentus/ebriosus: Temulẽtia ebriositas. Pli. lib. xiiij. Cato ideo propinquos feminis osculuz dare iussit vt scirent an temetũ olerent. Hoc tũ vino nomen erat. Unde ⁊ temulentia appellata. Per contrarium Abstemius sobrius.

Temno is pst ptum: sperno: a Τεμνω quod incido resecoꝙ significat: qm̃ que spernimus amputare ⁊ resecare consueuimus. Virg. Discite iusticiam moniti et nõ temnere diuos. Hinc contemno.

Temo temonis a tenendo dicitur. Est enim qui continet iugum.

Tempe neutro genere: ⁊ numero plurali ꝓprie thessalię loca quinq̃ millium passuũ longitudine ⁊ fermę sex latitudine pulcherrimus ager amgnus gramine: refertus arboribus: canorus auium concentu: fugis dextra leuaqꝫ leniter sese collentibus: media intersecat peneus amnis: cuius ripas arbores vestiũt. Ouidius lib. i. meta. Est nemus hemonie prerupta qđ vndiq̃ claudit Sylua: vocãt tempe: per que peneus ab imo Effusus pindo spumosis volutꝫ vndis. Sunt ⁊ tempe in boetia que teumessia dicuntur a teumesso monte boetie ⁊ ab Ouidi. Tygnea dicta. Sunt in sicilia a nomine amnis heloria. Abusiue quecũꝙ loca amena: nemora presertim atꝙ aquas habentia tempe vocamꝰ. Virgilius. lib. ij. Geor. Spelunce viuiq̃ lacus ac frigida tempe.

Tempero as: significat rem suo ordine ac mensura administro. Cice. in tus. iiij. Rem vero publicam nostri maiores certe melioribus tẽperauerunt: ⁊ institutis ⁊ legibus. Unde dicimus temperare vinũ adhibita aqua: tẽperare iram sedato animo: tẽperare ferrum flammis et ictibus. Temperamus stylum/calamum appetitum: ⁊ huiusmodi. Hiero. Sic narratiõis stylum temperabo: vt non alia dicam q̃ que aut scripta sunt: aut consequenter scribi potuerunt. Et in Ecclesiastico inquit calamuz temperaui. Auguſt. Duo sũt abstinentię ⁊ crucis genera. Unum corporale: aliud spirituale. Unũ a potu atꝙ epulis temperare appetitum gulę. Unius composita sunt attempero: quod

est iuxta tẽpero sẽa cõcordo. Hiero. Prudẽs lector caue semper superstitiosam intelligentiam: vt nõ tuo sensu attẽperes scripturas: sed scripturis iungas sensum tuũ. Obtempero obedio.

Tẽperamentũ modificatio. Pli. Tali adhibito tẽperamẽto: vt nec laxet nimis: nec arctũ esse patiat.

Tẽperatura idem qđ tẽperamẽtũ. Idẽ Ferrũ a rubigine vindicatur ceruſa ⁊ gypso ⁊ liquida pice. Hẽc est est tẽperatura a grecis antiphatis dicta.

Temperãtia vt Cice. li. ij. artis veteris ait. Est rõnis in libidinem atq; in alios non rectos impetus animi firma ⁊ moderata dominatio. Aug. lib. j. de libe. arbi. Tẽperãtia est affectio cohercens ⁊ cohibens appetitum ab his rebus q̃ turpiter appetunt. Huius partes Continentia/clemẽtia/ modestia. Temperantia inquit Sene. voluptatibus imperat: alias odit atq; abigit: alias dispẽsat ⁊ ad sanũ modũ redigit. Grece σωφροσυνη ⁊ tẽperans σαφρων.

Temperies temperamentũ. Pli. Junior. In quo salubrima est aeris tẽperies. Pro hac qñq; temperatura ponimus. Varro. Quero vtrum hoc adduxerit cęli temperatura: an terre bonitas? Quandoq; temperies dicitur temperantia. Sta. lib. ij. Syl. Tranquillaq; mozum temperies. Quãdoq; tẽporis accõmoditas ad aliquid agendum. Pli. Sic iudicat anni tẽperies alibi tardius: alibi maturius.

Tempus vt Varro scribit est interuallum mundi ⁊ motus diuisum in partes aliquot ab solis ⁊ lune cursu a quorum tenore tẽperato tẽpus dictum est. Tria ẽo sunt tẽpora. Presens/ pteritũ/ ⁊ futurũ. Aliqñ tẽpus ponit̃ pro tẽporis conditione. Cice. O mores: o tempora. Et tempus pars capitis est. Habet em̃ caput duo tẽpora: vnum a dextra: alterum a sinistra sic dicta: q; anni in eis cognoscantur. Virgi. libro. v. Ene. Temporibus geminis canebat sparsa senectus. Nam primo tẽpora canescunt: cauãturq; magna diuturnitate temporis. Colu. libro. vij. Decimo tamen anno tempora cauari incipiunt: supercilia nõnunq; canescere/ ⁊ dentes prominere. Sciendũ est q̃ cum dicimus p tempore aduerbialiter significat pro ratione temporis. Cum tẽpore cũ mora ⁊ spacio temporis. In tẽpore opportune. Et tempore subito: quasi extra temporis cõmoditatem.

Temporius aduerbium deductus a tempori aduerbio qđ significat opportune/ tempestiue. Col. lib. ix. Escas bis diuidẽda vt ⁊ mane nõ ,prinus a cubili latius euagent̃: ⁊ ante crepusculũ ,pter cibi spem temporius ad officinã redeant. Ouid. lib. xiij. me. Modo surgis eoo Tẽporius cęlo: modo serius incidis vndis.

Tẽporarius a um: qđ nõ est ppetuũ: sed ad tempus durans. Unde legimus Scaurum olim fecisse in ędilitate theatrũ tẽporariũ. i. tam diu duratuꝝ: donec spectacula peragerent̃. Pli. lib. xvj. Nec terrę em̃ natura circa has refert: aut ppetua cęli: verũ ⁊ quedã tẽporaria vis imbriũ. Tẽporariũ etiã dicit̃ qđ ad tẽp° pertinet. Unde extẽporarium pro subitario capit̃: vt oratio extẽporaria. i. subitaria ⁊ im̃meditata. Temporarie signi ficat ad tempus.

Tẽporaneus a um: qđ ad tẽpus ptinet: siue qđ subito ⁊ in tẽpe fit. Hiero. in Deutro. Habit pluiũ terrę vestre tẽporaneã ⁊ serotinã: vt colligatis frumẽtũ. i. im̃ tẽporis exigentiã. Uñ extẽporaneum ,p subitario ac im̃meditato. Contẽporaneũ qđ est eiusdẽ tẽporis ⁊ grece synchronum dicitur.

Tẽporale qđ ad tẽpus durat. Opponitur enim ęterno. Leo pa. Intelligite dilectissimi quẽadmodũ sit nouũ ac vetus: tẽporale ⁊ ęternum: corruptibile ⁊ incorruptibile: mortale ⁊ imortale: paschale mysterium. Interdũ dicit̃ qđ ad tẽp° fit. Uñ dicim̃ extẽporalẽ orationẽ im̃meditatã. Tẽporaliter ad tẽpus. Extẽporaliter im̃meditate. Sueto. de Tito. Latine greceq; linguę vel in oratõdo: vel in fingẽdis poematibus: ⁊ facilis ad extẽporalitatẽ vsq;.

Tempestas modo significat ip̃m tẽpus. Sal. in Jug. Ea tẽpestate in exercitu nostro fuere cõplures noui ⁊ ignobiles. Modo tranquillũ ⁊ serenũ tẽpus. Virg. Unde hec tam clara repente Tẽpestas? Modo ,p cellã. Pli. Hũc diẽ festũ tẽpestatib° leniẽdis ferunt instituꝝ. Idẽ. Tẽpestates vocamus in quibus grandines: ,pcelle/ ceteraq; similia intelliguntur: que cum acciderint vis maior appellatur.

Tempestuosum procellosum. Belli. Mare seuũ ac tẽpestuosum erat.

Tempestiuus a um: opportunus ⁊ qđ suo tempore fit. Virg. li. j. Geor. Aut tẽpestiuã syluis euertere pinũ. Hinc tẽpestiuitas ,p oportunitate: tẽpestiue oportune: ⁊ suo tẽpore: quorũ cõtraria sunt Intẽpestiuus et intempestiue. Unde Cicero nos admonet iracamur aduersus eos: qui nos intẽpestiue adeunt.

Tempestus a um: tempestiuus ⁊ intẽpestiuus ,p intempestus. Unde nox intempesta: q̃ minime tempestiua sit rebus agendis.

Templũ ,prie locus vel in cęlo notatus ab augure vel in terra a tuendo. i. ,pspiciendo: dicrũ q̃ ex omni parte: vel ex quo omnis pars aspici possit. Primo autẽ cęlum ip̃m dictũ est templũ: qz ipsum primo tuemur. Ueu. Contremuit templũ magnũ Iouis altitonãtis Eius partes quattuor esse dicunt̃. Sinistra ab oriente. Dextera ab occasu. Antica ad meridiẽ. Postica ad septẽtrionem. In terris autẽ dictum tẽplum q̃ quibusdam conceptis verbis ab augure finiebatur: vñ tueri quãcunq; cęli partẽ cõmode posset. Hinc contẽplo siue contẽplor: pro diligenter intueor. In hoc tẽplo per augures constituto senatusconsultuq; fiebat. Et nisi in eo fieret: nõ erat iustum. Ab hoc templo nõ solum ędes sacre: sed ⁊ alia loca septa ⁊ vnum tm̃ introitum habẽtia/ dici templa cępere. Quippe curia hostilia tẽplũ erat: licet sacra nõ esset. Itẽ tẽplũ vocatur tignum qđ in ędificio transuersum supra cãterios ponit̃: vt inqt Fest° Victr. li. v. Et cãterũ ,pminẽtes ad extremã suggrũdationẽ: supra cãterios tẽpla. Itẽ sepulchrũ dicit̃ tẽplũ. Virg. lib. iiij. Preterea fuit in tectis de marmore templũ Coniugis antiqui. Et templum fit aduerbiũ extẽplo.

Tempsa fuit ciuitas bruttiorũ.

Tenasmus ⁊ tenesmus. Grece Τεινεσμος cũ frequẽs est: sed irrita desidendi deiẽciẽdiq; cupiditas cum inflãmatione ac tumore sedis mucosa ⁊ sanguinolenta quedam egerentis.

Tendo is: tetendi tensum ⁊ tentum: quasi tenue do. Est em̃ tendere extendere: qđ vero extẽditur attenuatur. Virg. Tendunt vela noti. Salu. Manus supplices ad cęlum tendere. Hiero. ad Juli. Et arbitraris senẽ diu posse viuere: cuius vt ętas longa tendatur. Per translationez sumitur interdũ pro insidiari: q̃ in hoc laqueos extendere soleamus. Terẽ. in phor. Quia nec rete accipitri tenditur: nec miluo. Interdum pro conari. Virg. Ille simul manibus tẽdit diuellere nodos. Interdũ pro tentoria ponere ⁊ habitare. Vale. marti. li. ij. Ne quis eoz intra castra tenderet. Virg. Hic dolopum manus: hic sęuus tendebat achilles. Extendunt̃ enim tentoria dum ponunt̃. Interdũ pro offerre qđ ,p rẽdẽdo man° fieri solet. Idẽ. Paruũq; patri tendebat Julũ. Interdũ ,p pergere: Et nos ambulando iter videmur extendere: vt Per tot discrimina rerũ Tendimus in latium. Interdũ ,p ponere. Sal. Interea rome multa simul moliri: consuli insidias tẽdere. Huius cõposita sunt attẽdo: contendo: circumtendo. Pli. Licũtendit retia ⁊ omnis occupat saltus. Distendo: extẽdo: extra seu vltra tẽdo. Lactã.

lib. iij. Extendit ergo in passione manus suas. Colu. lib. v. Quare cū ad summū palum recta vitis extenta est capistro constringit. Intendo/obtendo/ostēdo/pertendo/protendo/ꝛ subtendo/quod est decipiendi gratia subdo aliquid aut machinor. Salu. Dum substendit insidias militi.

Tendicula le. laque⁹ est: quē auib⁹ siue feris tēdimus.

Tentigo pe. pdu. pruritus libidinis quo virilia extenduntꝫ: vt illud in Priap. Turpe quidē dictu sed si tentigine rūpar. Falce mihi posita fiet amica manus.

Tentipellium genus calciamenti ferratum: quo pelles extenduntur.

Tentorium tabernaculum: ꝙ ibi vela aut aliquid velorum tenduntur: vel ipsa potius velamenta contra iniuriam cęli.

Tentum accipitur pro membro virili. Catul. Grandia te medij tenta vorare viri.

Teneo es: tenui tentū apprehēdo: detineo. Virg. Nec te teneo: nec dicta refello. Per translationē tenere capitur pro habitare/possidere. Idē lib. iij. geor. Quergurgitis huius Ima tenes. Aliquando pro cōstringere. Idem. Terendę sępes etiam ꝛ pecus omne tenendum. Aliquando pro tergere. Idem. Et obducto late tenet omnia limo. Aliquando pro dirigere. Idem Sed vos qui tandem quibus aut venistis ab oris. Quo vergitis iter? Aliquando pro intelligere. Terentius. Rem tenes. Aliquando pro mozari. Virg. Hunc phenissa tenet Dido. Aliquando pro implere perficere. Idem. Ni teneāt cursus. Et tenere seruare tueri. Cęsar com. iij. Sabinus ideo omnibus rebus loco castris sese tenebat. Idem. Eo absente qui summam imperij teneret. i. haberet administraret. Virg. Capitolia alta tenebat. i. defendebat. Unde ecōtrario: victos loco motos dicimus. Cice. Loco ille motus est. Item teneri est obligari: vt si quis furetur rē sacram de pphano tenetur ne furti: an sacrilegij. Itē tenere est possidere: occupare. Salustius in Jugur. Forte apud illum quem inhonesta ꝛ perniciosa libido tenet potentię paucorum decus atq; libertatem suam gratificari. Huius cōposita sunt Abstineo: attineo: contineo: detineo: distineo: obtineo: pertineo: retineo: ꝛ sustineo: que habent ti syllabam correptā

Tento as: quidam a tendo: quidam a teneo deducunt. Tendo autem tentum. Unde tentigo et tentorium. Et sic qui tentat quasi manum tēdit aut aliam corporis partem: in id qō experiri vult et exquirere. Qui autem a teneo deriuant ac ratione ducūtur: ꝙ tētare experiri sit vel inquirere: ꝛ verbo vel re quasi manu tenere. Col. lib. ix. Sępius digitis loca fęminarum tentanda sunt. Nam in promptu gerunt oua: quibus iam partus appropinquat. Cice. in parad. Tentare volui an ita dici possent vt probarē. Virgilius. Uix primi prælia tentant. Tentare igitur est rem nō intellectam: atq; incertam aggredi: hoc est experiri vel diligenter inquirere. Tentare ꝺo de pudicitia est cum id agitur vt aliquis fiat impudicus. Cum ergo vel a tendo vel a teneo deriuatum sit tento: constat simplici n scribendū esse. Et sic tentatus: tentatio. Licero libro. j. offi. Tentata res est ab omni genere hominum Virgilius libro. iij. Tentaturum aditus ꝛ que mollissima fandi tempora.

Tentamentū idē qō tentatio. Virgi. libro. vij. Hec prima per artem tentamenta.

Tenax qui retinet vt glutinū tenax. Aliquando dicitur parcus auarusq;. Apul. Homo diues: sed nimiū tenax. Aliquando durus: constans/perseuerans. Horatius. Justum ꝛ tenacem propositi virum. Hinc tenacior ꝛ tenacissimus. Colu. libro. j. Potest etiam illitteratus dummodo tenacissime memorie: rem satis cōmode administrare. Huius compositum est pertinax valde tenax.

Tenacia ꝛ tenacitas retētionē ꝛ parsimoniā: ꝛ duriciē pseuerantiāq; significat.

Tenor accētus: qui teneat id est dirigat sermonem. Interdum dicitur ordo vel forma continuatio. Valer. max. lib. j. Quo minus religionibus suis tenor suaq; obseruatio redderetur.

Tenite credebantur esse sortium deę: ꝙ tenendi potestatem haberent.

Tenebre pe. cor. priuatio lucis: ꝙ teneāt. i. impediant oculos ꝛ visum ꝓhibeant.

Tenebricosus a um: qō tenebras inducit: tenebrosum tenebris plenum.

Tenebricor pe. cor. tenebras facio. Augusti. Accedamus ad eum vt illuminemur: nō quo modo ad eū accesserūt Judei vt tenebrarent. Hinc cōtenebro ꝛ obtenebro cōposita. Hiero. in lib. Numeri. Et cōtenebrati ascenderunt in verticem montis.

Tenebresco obscurus fio. Unde Augu. Ne contenebrescat inquit. i. tenebrosus fiat.

Tenuis et hoc tenue: a teneo fieri videtur: ꝙ que tenuia sunt facile teneant. Est ēm tenue paruum/exiguum. Cice. in Mort. Fundum non mediocri pecunia: sed etiam tenui ꝑcipere possumus. Col. li. ij. Quo tenue linū proueniat. Potest etiā ꝛ a tendo deduci: quoniā que extenduntur tenuia fiunt. Per translationem nō nunq; ponitur pro pauper: ꝛ tenuitas pro paupertate. Cice. Tyroni. Ut possum ex meis angustijs illius sustentare tenuitatē.

Tenuiculus diminutiuū a tenui. Cice. Peto. Tenuiculo apparatu significas Balbū fuisse contentū.

Tenuo as: tenuē/subtilē/macrum/debilē facio: siue minuo. Virg. lib. iij. Geor. Ipsa autē macie tenuant arumenta volentes. Et in hymno. Ecce iā noctis tenuat umbra. Cōposita sunt attenuo ꝛ extenuo.

Tenedos penultima correpta insula in mari ęgeo inter Mitylenen ꝛ helespontū contra troiam prope sigeū ab ostijs. xx. pas. millibus distat. Abest a Lesbo. cvj. millia pas. Hec prius Leucophrys appellabat: quā alij Calydnam dixerūt. In hanc ex troade nauigio cum nouis colonis venes Cyeni filius: conditaq; ex se vrbe tenedon vocauit: a qua ꝛ insula denōata est. Cice. Tenem ipm ex cuius nōie tenedos nōiat. Hinc tenedi dicuntur eius incole.

Tenos insula vna ex cycladibus in qua est oppidū eiusdem nois: quā ꝓpter aquaruꝫ abundantiam Aristo. Hydrusam appellatā dicit. Aliqui ophiusam.

Tenus teni laqueus. Seruius dici putat extremas partes arcus: vñ tractū sit: vt hactenus: hucusq; significet: quasi vsq; ad finem. Apud Plau. in Bac. Tenꝰ magis pro laqueo accipi videtur: q̄ ꝓ arcu: cum ait. Pendebit hodie ita pulchre intendit tenus.

Tenus prepositio significat propinquitatē ꝛ qō dicimus vsq; ad. Nam qō ꝓpinquum est quasi tenere videtur id cui est propinquū. Quidā a tendendo: ꝙ hec ꝓpositio extensionē quandā significare videat: ꝛ ablatiuo deseruit: semp; in singulari postponitur ablatiuo: vt hactenus: eatenus: quatenus: verbotenus: ozetenus: capulotenus. Aliq̄ etiam accusatiuo iungitur. Flaccus in argo. Et tanaimtenus imerso descēdit in euro. In plurali ponit etiā cū gtō. Virgi. Crurūtenus a mēto palearia pendent. Et cumarū tenus id est vsq; ad cumas. Curt. Pauci hostiūtenus exacti penetrauere ad portum. Hora. sine casu posuit tanq; aduerbiū. Est quodā prodire tenus si nō datur vltra Aliquando significat non vltra: vt gessit consulatum titulotenus non vltra titulum.

Tenontes sunt recti ꝛ valentes nerui: a rigore dicti collum continentes sine quibus sustinere caput nō possent ceruicis vertebre. Si quidē horum inter omnes

lterus alter semper intentus prolabi supiora nō patitur. In ipsis quoq; pedibus neruum quendam latū qui a poplite demissus procumbit in calcez appellāt tenontā: vt inqt Iul. Pol. Sed z neruos q̄ ex vtraq; stomachi parte sunt τονους vocant.

Tener a um: quod est molle. Hinc tenera ętas puerilis Transfertur ad animum. Iuue. Cum tener vxorem ducat spado. Item tener dicitur qui facile commiseretur. Hinc teneritas et teneritudo: tenere et teneriter aduerbia.

Tenellus a um: diminutiuū. vñ tenellā ętatem dicimus

Teneraſco tener fio: miteſco miſericordia ducor. Lucil. lib. iij. Scilicet in tenero teneraſcere corpore mētes.

Tentyri siue tentyrite genus animalis venenosi. Pli. lib. xxviij. In insula nili tentyri nascētes tanto sunt crocodyllis terrori: vt vocem quoq; eorum fugiant. Tentyra vero ciuitas inferioris ęgypti: vnde z prefectura tēteritica: vel vt Plinius ait: insula a nilo circundata: in qua habitant homines qui crocodyllos non timent.

Tepor z tepiditas idem significant. Colu. libro. ij. Si vero tepor celi siccitasq; regionis suadebit februario statim ꝓscindendi sunt.

Tepidus a um: qđ est medium inter calidum z frigidū Unde interdū pro calido ponitur. Lucre. Tepidisq; caminis. Interdū pro frigido presertim qñ transfertur ad alia. Plau. Hic homo factus est tepidior. i. frigidior/segnior. Interdum ꝓ inutili siue nocuo. Virgi. Unde caue tepido sudant humore lacune. Hinc sub tepidus aliq̄tū tepidus: tepidulus diminutiuū.

Tepeo es pui: tepidus sum. Cato de re rust. Lenibus ignis facito calescat vbi temperate tepebit tum cuminum indito. Hinc tepesco tepidus fio. Leo papa. Feruor fidei nō tepescat. Huius compositū est intepesco: quod est valde tepesco. Colu. Nunc mitigato iam z intepescēte frigore largissimis oblinitatibus liberiq; vindemijs exuberent.

Tepefio idem qđ tepesco. Ambro. libro offi. Quis neget verna temperie interiora terrarū tepefieri: quos glacies hyberna constrinxerat. Fitq; a tepefacio.

Tepidariū vas in quo aqua temperat: siue cella in quā ex balneis exeuntes ingrediunt.

Terapne Helene patria in lacedemone etiaz insula in mari ligustico: quam nostri corsicā vocant que z cyrnos dicta fuit. Hinc terapneus a um. Ouidius. Rure terapneo nata puella phryge. Hanc dictionez alij cū aspiratione scribūt: alij sine p. terramne: sed male.

Tergeste oppidum ab aquileia stad. centum octoginta distās: vt inqt Strabo. Hodie Trigestū vocat. Sed nes mentiuntur: nam τεγεσσαιον λεγεται a Dionysio libyco. z Eustathio: sed inscij tergestam vocant quasi ibi res ter gesta fuerit: sed aliqui de talibus scribunt: qui forsan quandoq; laudabunt. Etiā Suidas. τεγεαιοι ορομα εθνοις και θηλυκως τεγεσ

τηορομα πολεως προς ακυλιαν.

Tero ris trīui tritum: frico: tundo. Plau. in asi. Mum me illuc ducis vbi lapis lapidē terit. Plinius. Dein refrigeratum teritur in farinam Terere iter est: iter agere. Virgilius. Sepius e tectis penetralibus extulit oua Angustum formica terens iter. Terere tempus est consumere: similiter terere ocium. Liuius libro. j. Quas in conuiuijs luxuq; cum equalibus viderant tempus terentes. Idem in eodem. Regū quidam iuuenes interdum ocium conuiuijs comesationibusq; inter se terebant. Huius composita sunt attero: quod est ad aliquid tero frico. Plinius libro. ix. Anguille atterūt se scopulis. Tibul. Aut operi insuetas atteruisse manus. Aliquando significat vehemēter tero: frango: ad terram traho: aut valde rodo. Columella libro. ij. Demergunt vngulas z atterunt scin dunt q̄ radices herbarum. Et libro. vj. Nam demissum ex eo palmitem germinantem inferior atteret et fructum. Virgilius. Et grauis attrita pendebat cā tharus ansa: id est consumpta attenuata. Et libro. j. Georgicorum. Deinde cessō incipiat iam tum mihi taurus aratro Ingemere: et sulco attritus splendescere vomer. id est rosus. Salustius. Per translationem dixit. Post vbi eorum famam attriuerat maiora alia impēdebant: id est oppresserat. Contero totum simul tero: tundo: consumo: frango. Plautus in Asi. Utinam mihi stimulus in manu sit: qui latera conteram tua. Lactantius libro. iij. Qui cum ętates suas nisi studio philosophie cōterāt. Columella libro. viij. Remedio sunt hysopus et sal equis ponderibus contrita. Terentius in Hecy. Cursitando atq; ambulando totum hunc contriui diem. Detero: distero: extero intero: intertero: obtero: protero: pertero valde tero Colu. Per linteum fiscus quod pertriuerāt exprimūt. Retero rursus tero: purgo: exacerno. Colu. libro. vij. Pura deinde frumenta si in annos recondantur reteri debent. Nam quanto sunt expolitiora: minus a curgulionibus exedunt. Subtero subtus tero. Plautus asi. Eos asinos predicas veteres claudos quibus subtrite ad femina iam erant vngule. Hieronym. in Deutro. Et pes tuus non est subtritus. Semitero quasi medium tero. Colu. libro. j. Huic autem nubilarium applicari debet maxime in Italia propter inconstantiam celi: quo collata semitrita frumenta pro tegantur si subitanens imber incesserit. Et omnia habent penultimā correptā.

Terra elementū per duplex rr. licet a tero is: deducaſ: q̄ scz teratur. Ab hac locus cōmunis qui circa oppidum colonis relinquitur territorium appellatur: q̄ maxime teratur. Et in singulari quidem terra totum elementum est: id est ipse orbis terre. In plurali terras aliquas significamus. Virgilius. Vultum ille z terris iactatus z alto. Ponitur tamen quādoq; terra pro territorio z pro prouincia seu regione. Licero Eorum qui in hac terra fuerunt magnamq; greciam: que tum florebat institutis z ꝑceptis suis erudierūt. Unde conterraneus qui ex eadem terra est: id est prouincia: cuius hec dictio apud neminem idoneum auctorem: nisi apud Pli. legatur: z vno dumtaxat loco vbi Catullum vocat conterraneum. Varro. lib. j. de re rust. scribit terram tribus modis dici. Cōmuni ꝓprio z mixto. Cōmuni vt cum dicimus orbem terre: et terram Italiam cum z lapis et arena z cetera ei generis sint in nominando comprehensa. Altero modo dicitur terra proprio nomine: que nullo alio vocabulo: neq; cognomie adiecto appellatur. Tertio modo dicitur terra que est mixta: in qua seri quid potest z nasci: vt argillosa: aut lapidosa. Terra etiam vocatur vesta: eo q̄ rebus omnibus vestiatur: seu quia vi sua stat. Ouidius lib. vj. fast. Stat vi terra sua vi stādo vesta vocatur: Dicitur mater. Colu. Tu penitus clatris eradere viscera matris Ne dubita Plu. li. ij. Sequit̄ terra cui vni rerū nature partiū eximie ꝓpter merita cognomen indidimus materne veneracionis Nos nascentes excipit: natos alit: semel editos sustinet: z semper nouissime complexa gremio iam a reliqua natura abdicatos tū maxima vt mater operiēs: z paulopost: Terra serpentem homine percusso amplius non recipit.

Territorium vt inquit Pompo. est vniuersitas agroz intra fines cuiusq; ciuitatis: qđ ab eo dictū est: q̄ marime terat: vel q̄ magistratus ei⁹ loci intra eos fines terendi. i. sūmouēdi ius habeat.

Terraceus terracea terraceum quod ex terra est: vt domus terracea.

Terreus a um: quod ex terra est: vt vas terreum. Colu.

libro.j. Horreum camera contecta: cuius solum terreum prius ꝯ consternatur perfossum.

Terrenus a um: qđ in terra natum est: vel in terra viuit vel aliquid cū terra cōmune habet vt terrenū animal Et terrenus pro terreo. Colu. Area quoq; si terrena erit: vt sit ad tectura satis habilis.

Terrenū campus dicitur. Col. lib. ij. Callidissimi rusticarum rerum genera terreni tria esse dixerunt. Campestre: collinum: montanum. Idem libro. j. Agrum habebimus salubri cęlo vberi gleba: parte campestri parte alia collibus vel ad orientem vel ad meridiem molliter deuexis: terrenisq; aliis atq; aliis syluestribus et asperis.

Terrestris ⁊ hoc terrestre: idem qđ terrenus: vt terrestre animal.

Terrigena penul. corre. qui ex terra natus est: terricola qui terram habitat.

Terremotus dicitur cū terrę incluso spū contremiscunt magno sepe habitantiū damno.

Terrancola cum accentu in antepe. auis alaude similis pęterq; q in capite apicē nō habz sicut alauda: dicta terrancola q non in arboribus: sed in terra versetur atq; nidificet.

Terebra siue terebrum penultima correpta instrumentum quo ligna perforantur: a tero. Eius diminutiuus est terebellum.

Terebro as: terendo perforo. Virgilius. Et terebrare cauas vteri ⁊ tentare latebras. Huius compositum est exterebro: qđ est extra queo: ⁊ scrutor. Plaut⁹. Et terebra prorsus atq; excute.

Teredo pe. pro. vermis in ligno nascēs a terendo dict⁹ vel a sono. qui est Τερίδων. Eadem et tinea dicitur licet sint qui distinguant vt teredines dicantur in mari: hoc est in nauibus: tineę terrestres sint. Columel. libro. v. Nam ⁊ teredinē formicāq; phibet.

Teres etis penultima correpta dicitur quicquid rotundum oblongūq; est: vt columna ⁊ arbor: quod quasi terendo sit rotundum. Virgilius. Incumbēs tereti damon sic ępit oliuę.

Terminus proprie dicit signū qđ agrū ab agro diuidit terendo: q he partes maxime terātur. Nam vtrinq; ab hūs qui agrum suum colerent fodiendo teritur. Hinc terminus pro fine accipit. Cicero. Cum nullus tot calamitatibus atq; erumnis terminum inuenire/mus. Et apud antiquos terminorū deus putabatur. Dialectici terminum definiunt esse signum orationis constitutiuum. Huius composita sunt Anterminus quod est quasi circū terminus: qui circa terminos prouincie manet. Conterminus qui est vicinus et finitimus. Columella libro. j. Priuatos quoq; memoria tradidit ⁊ in regionibus grecie: ⁊ in hac ipsa hesperia detestabiles fuisse vicinos nisi autolicus ille cuiꝰ potuit tolerabilis esse cōterminus: aut auentini mōte incola palatinis vllū gaudiū finitimis suis cacꝰ attulit.

Termino as: finio. Lactā. lib. ij. Jam Jo illa conclusio qua sententiā terminauit Tullius multo absurdior. Huius composita sunt: petermino qđ est definio delibero ⁊ quasi cogitationi terminum impono. Idem libro. iiij. Determinanda est nobis veritas breuiter et in suo proprio domicilio collocanda. Distermino diuido: dissipo. Extermino expello ⁊ veluti extra terminos mitto.

Terma atis: extremū/termin⁹/finis/meta/plāta pedis.

Termes ramus ex arbore decerptus cū fructu: qui quoniam in diuisione agrorum antecꝰ mere ponerētur figi solebat: termino nomen dedit. Et propie termes (vt ait Porphirio) est oliue: sicut palmes vitis. Horatius. Munęq; fallētis termes oliue. Gel. Termitē palme ramū cum fructu aululum dixit. Est ⁊ termes vermiculi genus carnem exedens.

Tergo gis: ⁊ tersi tersum: ⁊ ꝑm antiquos tertum: significat mundo: nitidum facio. Iuuenalis. Vasa aspera tergeat alter. Plau. Ornantur/lauantur/tergentur/poliuntur. Huius composita sunt. Abstergo sordes remoueo. Liuius libro. j. Inspectum vulnus absterso cruore oia salubria esse. Per translationē significat aufero. Cice. Volo abstergere animi tui metum. Attergo. Cice. in Ver. Quod sanuz denicꝰ qđ nō auersum: neq; attersum reliqueris. Detergeo deos sum tergo: ⁊ sordes aufero. Piero. ad dama. In cōmune deum deprecemur vt mihi quoq; de altari carbo mittat vt omni peccatorū labe detersa primo possim dei sacramenta conspicere: deinde enarrare: que video. Columella libro. vij. Tum etiam spongia labra detergeri. Et lib. ij. Omnis humor sole vēto ve detersus est. i. siccatus. Extergo perfecte tergo. Cato de re rust. Post diem omnino duodecimū pernas exēmito ⁊ salē omnē detergito: ⁊ suspendito in ventum biduum tertio extergito.

Tergus oris. corum. Virgi. Tergora diripiunt costis ⁊ viscera nudant.

Tergum dorsum. Virgi. Manibus post terga reuinctis. Ouid. lib. j. meta. Ossaq; post tergum manes iactata parētis. Et non tantū animalium est: sed etiam aquarū ⁊ aliarū rerum. Unde a tergo dicimus a parte posteriore mēbrana siue papyri aut alterꝰ cuiuscq; rei. Iuue. Scriptus ⁊ a tergo nec dum finitus orestes Hinc postergo gas: ⁊ tergiuersor. Aliquando tamē tergum pro tergore ponitur. Virgi. Mercatiq; solū facti de nomine byrsam Taurino ꝯtum possit circūdare tergo. Item pro scuto: quoniam scuta pellibus tegi solēt. Idem. Et tergo decutit hastas. Et tam tergus ꝯ tergum a terendo dici videnē: quoniam vehēdis oneribus teruntur.

Tergiuersor fallo ⁊ dicta muto: Aliquādo etiaz cōtradico: quasi terga verto. Nā vertere terga fugere est: quod ⁊ terga dare dicimus. Plau. Quid expectas? quid tergiuersaris? Proprie tamen tergiuersari est eorū qui terga vertentes: adhuc tamen pugnant: nec sese victos rōnibus volunt agnosci. Cice. lib. iij. tusc. Quid tergiuersamur epicurę? nec faremur eā nos dicere voluptatē quā tu idem cum eo per[illegible] soles dicere. i. dissimulam⁹ et subterfugimus. Antiqui tergiuersatorem dicebant bouinatorem. Jurisconsulti accipiunt tergiuersari pro in vniuersum ab accusatione desistere.

Terror timoris incussio. Cice. lib. iiij. tus. Que aūt subiecta sunt sub metu: ea sic diffiniunt. Pigricia metum consequentis laboris terrorem metum concutientes. Ex quo fit vt pudorem rubor: terrorem pallor: ⁊ tremor ⁊ dentium crepitus consequatur. Seruius inter terrorem ⁊ metum sic distinguit: q terror proprie ille qui alijs infertur: vnde ⁊ terribilis dicitur. Metus quem habent timentes: licet aliquādo terror pro metu ponatur. Virgilius. Nō si tantus habet mentes ⁊ pectora terror.

Terreo es rui itum: timorem alicui incutio. Hieronymus ad Helio. Volo te antiquę peregrinationis terreas difficultas. Huius composita absterreo: conterreo. Columella in ꝓfa. Qui tam varie tamq; vaste scientie desperatione conterriti nollent experiri: qđ se asse qui posse diffidēt. Deterreo: exterreo: perterreo eiusdem significationis.

Territo as pe. cor. frequentatiuū. Tereñ. in. And. Vitę eradicent ita me miseram territas.

Terrefacio terrore afficio: a quo terrificus a um: qđ terrorem facit: cōpositū est ꝓterrefacio.

Terricrepus a um pe. cor. terribiliter seu cuz terrore increpans. Aug. lib. viij. confeꝰ. Que iste senex ore terricrepo tot annos defensitauerat.

Terribile formidabile atq; horrendū.
Terriculamenta terrores sunt ⁊ formidamina.
Terebinthus arbor nigrū lignū cum splendore prefe/rens: habensq; soliditatē in buxi specie. Virg. lib. x. Incluſum buxo aut erithia terebintho. Et hac tere/binthina resina: quā nos teremētinam apellamus. Plī. Terebinthinā in sartagine referuēti hāc ceteri/ referentes. Terebinthus masculā ⁊ femina est. Ma/scula sterilis. Femina duplex est. Alteri rubet fruc⁹ magnitudine lentis. Alteri fructus pallet et cū vite matureſcit resinosus.
Tereus: rex thracum Martis ex Biſtonide nympha filius. Ouid. lib. vj. me. Et genus a magno ducente forte gradiuo. Lege fabulam.
Terpſichore penul. cor. fuit vna ex nouem muſis: vide in dictione muſa.
Terpſicrotes penul. pro. ductū nomen a modulatis: et quaſi ad lyram compoſitis cornibus.
Terentū locus in cāpo martio ꝙ in eo ara ditis patris in terra occultaretur. Erat hic locus diti ac pſerpine ſacer: in quo omniū qui naſcerent aut morerent noia ſcribi ſolebant: quoties ciuitas luſtrabat. Var. Bis mea romano ſpectata est vita terento: Et nihil extre mos perdidit ante rogos.
Ter aduerbiū nūerale: ſeu ordinale: vt bis/ter/quater. Hinc tertius a. um. a q̄ fiūt aduerbia tertio: ⁊ tertiū.
Tertio as. q̄ſi tertiā facio: ſiue diuido. Col. lib. ij. Sed iugerū talis ager q̄ttuor operis expedit. Mā cōmo/de ꝓſcindit duabus: vna iterat tertiat dodrante: in lyrā redigitur quadrante opere.
Teſſera latine quattuor dicitur: vnde ⁊ id dicit/quod omni ex parte q̄dratū est. Teſſere etiā dicunt quib⁹ in tabula luſoria ludit. Sunt em̄ quadrate et puncta habent: et cū iaciunt in quācunq; partē incubuerint immotā habent ſtabilitatem. Τεσσαρα. i. quattuor Cice. in Cato. Mobis ſenibus ex luſionibus multis talos relinquant ⁊ teſſeras. Hę alio noie quadrātalia dicunt: grece cubi: vt Gellius ⁊ Macro. ſcribūt: inde cubicum corpus. Talus est quattuor laterum et concauus ad ſimilitudinē tali qui est os in articu/lo pedis venter eminens concaua vertebra ligatus qua[illegible] forma: altera parte concauus: altera fere plana. Estq; in poſteriori ſuffragine dūtarat: nūq; in prioribus pedibus: nec ē homini aut alijs anima/libus habentibus digitos: nec ſolidas habentibus vngulas: ſed em̄ biſulcis. Ex iactu talorū varia pun/cta fiebant. Nam latus quo vnitas ſignificabatur: canis ſiue canicula appellatur in quē conuerſo talo deponebatur: ab eo qui iactauerat nūmus vnus ſine aliquo lucro. Idcirco canis damnoſa vocat. Ouid. Quid valeāt tali quo poſſis plurima iactu. Figere: damnoſas effigiaſq; canes. Eius oppoſitū ven⁹ dicit: ſenio eius ſignificans ſeptenariū numer. Et is qui ta/lorū iactu hunc numerū reddidiſſet ſex lucri faciebat. Preterea quicquid eſſet canicule iactu eraſum. Alia duo latera Chius et ſenio dicunt. Ternariū ille: hic quaternariū ſignificans. Mā binarius et quinarius numerus in talis non erat. Chius tris nūmos lucra/batur: ſenio quattuor. Ideo dexter hoc est felix et p/piritius dicebat. Perſius. Quid dexter ſenio ferret: Scire erat in voto. Suet. de Augu. Talis iactatis vt quiſq; canem: aut ſenionē iecerat in ſingulos talos conferebat in medium quos tollebat vniuerſos qui veneren iecerat. Alie quoq; in hoc ludi genere diffe rentie fuere: nam ⁊ voltorios habebant ⁊ herculem baſilicū. Plaut. Talos poſcit ſibi in manū puocat me in aleā: iacit voltorios quattuor. Talos arripio herculē iacto baſilicum. Talus grece: Aſtragalus: a quo aſtragaliço talis ludo. Calculus est is quē latro/nem et latrunculū antiqui appellarunt: iuniores ψο/ſcacum vocitant. Mar. Hic mihi biſſeno numerat teſſera puncto. Calculus hic gemino diſcolor hoſte perit. Et item. Inſidioſorum ſi ludis bella latronū: Iſte tibi geminus miles ⁊ hoſtis erit. Est itē teſſera ſignum bellicum: quod ad pugnam exeūtibus datur ſcz propter confuſionē quod ⁊ ſymbolū dicitur: vt in bello Martū Burdeus In ſille Apollo delphicus: in Ceſaris venus genitrix. Virg. lib. viij. Et bello tel ſera ſignum. Liui. lib. vij. Ceteris omnibus teſſeram dari iubet. Irez teſſera est belli ⁊ pacis future ſignū. Pompo. Q. Mutius miſſus ad cartaginēſes lega/tus cū eſſent duę teſſere poſite: vna pacis: altera bel/li: arbitrio ſibi dato vtrā vellet deferre: vterq; ſuſtu/lit et ait. Carthaginenſes petere debere vtrum mal/let accipere. Ponit nōnunq; pro ſigno frumētario: quo exhibito vnuſquiſq; frumētū pro portione acci/piebat a principe: ſicut ex more vetuſto in patria no/ſtra fieri ſolitum est ab his qui pauperū curā habent. Nam erogantur ſigna quedā plumbea quibus exhi bitis ſigillatim accipiunt certam menſurā farine vel panis, vini ve. Sue. in Augu. Ac ne plebs frumen/tationum cauſa frequentius a negocijs auocaretur ter in annum quaternorum menſium teſſeras dare deſtinauit. Iuuenalis. Sūmula ne pereat: qua vilis teſſera venit Frumenti. Hec teſſera etiā frumētatio dicitur preſertim cum frumentum erogatur: ſic etiā dicūtur teſſere nummarie quibus exhibitis ſumma nummum preſcripta repenſari ſoler. Preterea teſſe ra ſeu teſſella calamus est qui inſeritur ramo: quod vero in terra ſeritur talea vocatur. Plinius. Quidā huic generi miſcuere fiſſurā in vitibus exempta co/tice teſſella furculo a latere plano adigēdo. Irē teſſe/ra est lignum vtrinq; complanatum in quo numeri deſcribuntur: quod ⁊ talea dicitur. Plautus Suam vterq; teſſeram habet ratio conſtat: hoc et teſſerula dicitur. Plī. Frumenti rationē teſſerulis oſtēdebat: Et teſſere ſeu teſſerule lapilli ſunt ad conficienda ſter nendaq; pauimenta. Cic. lib. iij. de ora. Que lepide leges ſyntheſis cōpoſite: vt teſſerule omnes arte pa/uimento atq; emblemate vermiculato. Item teſſera figura geometrica que cubus vocatur: cui⁹ meminit Macro. in primo ſom. ſcip. Est et in arithmetica nu/merus octonarius. Unde Martianus in arith. Si teſſera teſſeram metitur.
Teſſella ⁊ teſſerula dimi. ſunt a teſſera.
Teſſerarius qui teſſeram. i. preceptū ducis per contu/bernia militū nunciat.
Teſſerarius a. um. quod ad teſſeras pertinet: vt ludus teſſerarius.
Teſſellatus a. um. quod teſſellis. i. paruis quadratis lapillis intertum est: vt pauimentū teſſellatū: a teſſe/ris: quarū forma quadrata est. Sue. de Ceſa. Wun diciarū lautitiarūq; ſtudioſiſſimū multi pdiderunt: q̄uis tenuē adhuc et oberatū in expeditionib⁹ teſſel/lata ⁊ ſectilia pauimēta circūtuliſſe. Uicero. lib. vij. Deminit pauimentorū teſſellatoq; atq; ſectiliū: ſcri bitq; pauimēta ſectilia ⁊ teſſeris ſtructa oēs angu los equales habere debere: et ſectilia q̄ſi in particu/las ſecta ſunt: vt quocunq; velis poſſint circumferri. Erāt ⁊ teſſellate quedā tunice. Plī. lib. xxxv. Zeuſis aureis litteris in palliorū teſſeris: intertum nomen ſuum oſtentabat.
Teſſeredecas cadis: q̄terdena dicit a teſſera quattuor et decas decem. Quidam interpoūt ſyllabam teſſe reſedecas dicentes.
Teſta fruſtum vaſis fictilis: et cuiuſq; lateris. Plinius lib. xxxvj. Si ⁊ reſte tuſe tertia pars addatur: melior materia erit: vnde ⁊ pro calculis ponitur: quos greci oſtracos dicūt. Teſta quoq; dicitur vas figlinum in igne decoctū: quaſi toſta: q̄ e molli creta fabrefacto

torreatur: deinde coquatur. Tibul. Parsaluit vites et succos cōdidit vue. Fūderet vt nato testa paterna merum. Var. de lin. la. Testu indeclinabile pro testa posuit. A testa fit testaceus a. um. quod ex testa est. Plī. Insectorum omnium et quibus testacea operimenta oculi mouentur. Item teste intelliguntur omnes pisces qui duriori cortice tegūtur. Horatius in Ser. Sed non omne mare est generose fertile teste. Testeus a. um. idē quod testaceus: vt apud Hiere. prophetam. Vade et accipe lagunculā testeā a senioribus populi.

Testatim aduerbiū significat cōminutim.

Testus us. tegmen testaceum: sub quo placente ꝛ alia coquunt. Cato. In foco calido sub testu coquito leuiter. Dicit et testū: siue testus testi. Plī. li. xxvij. Sub greo testo hoc greci vocāt clybanū. Ūn panis testuaceus dr apud nos quē illi clybanitin.

Testuacium quod in testu calido coquebatur. Condimentum ex varijs esculentis a testu: sub quo calido coquitur vt inquit Var.

Testudo animal quod tarde graditur: et phthysicis lienosis caducisq; opitulatur: dicta testudo (Varrone teste) q̄ testa tegatur. Earum genera sunt marine: palustres: terrestres: et lutarie/quę in dulci aqua diuersantur. Hieron. ad presidium. Testudo marina quę est grandis vt insula dum emergit de alto ostendit se in ipo mari tanq̄ petrā: nec se mouet inde quoaduscq; boues naues ligēt. Et cū hęc senserit trahit se in altū: sed cum esurierit aperit os et bonum odorem reddit ad quē pisces ceteri colligūtur. Terrestres limacas a limo dicimus. Testudo etiā dicit materia tabulatis conterta ꝛ corijs cilicinis aut centonibus ꝛ alijs quę difficulter comburi possunt contecta. Hęc intrinsecus habet trabem que vnco ferro figebat ferro: et falx vocabatur ab eo q̄ incuruata esset ꝛ de muro extraheret lapides. Retro em̄ ducebatur trabs funiculis suspensa vt reducta impetuosius feriret. Ideoq; et testudo dicta a similitudine reptilis: q̄ caput nūc extrahit: nūc reducat Syrius. Tandem condensis arcte testudinis armis. Subducto peni vallo cecaq; latebra Pandāt, plapsam suffossis mēnibus vbē. Hoc etiā instrumentum arietem appellant: ab eo q̄ aries fronte. i. capite pugnat. Rursus testudines dicūtur loca in edificijs camerata ad similitudinē aquatilium testudinum que duris tergoribus sunt ꝛ incuruis: q̄ ideo in tēplis sic fiunt vt simulachri imago celi reddat imaginem quod constat esse conuexum. Virg. Tum foribus diue media testudine templi. Hinc et scuta dicuntur testudines que sint in testudinum modum curuata. Nam in armorum generibus milites plerunmq; sumunt ab animalibus nomina. Item testudo lyra dicitur: quoniam mercurius citharam de testudine sicca meditatus est vt Hygi. refert. Hor. O decus phebi ꝛ dapib⁹ supremi grata testudo Jouis o laborū dulce lenimen.

Testudinatum rectū: quod est deuexum in. iiij. partes: sicut pectinatū in duas. Vitr. lib. ij. Tecta recidētes ad extremos transtra trajiciunt gradatim cōtrahentes et ita ex quattuor partibus ad altitudinē educūt medio metas quas luto ꝛ fronde tegentes efficiunt testudinata tecta.

Testis generis communis: qui testimonium profert: ab eo dictus q̄ tueatur statum cause: vel q̄ ante stet quasi antestis. i. ante stans. Hiero. ad Eusto. neutro generi iunxit: cū inquit. Nec vero inanis sopor: aut vana somnia quibus sepe deludimur teste est tribunal illud ante qō iacui: iudiciuz teste est quod timui. Testis ho pro testiculo mas. ge. est: dictus q̄ virilitatis testis sit. Vir. Magnis testibus ista res agetur. Contestes qui idem testificantur.

Testiculor qō et testillor dr: significat iumētis maribꝰ fęminas vel fęminis mares admoueo.

Testor aris. testimoniū dico. Virg. Testor in occasu vestro. Aliquādo testem facio: vel in testimoniū adduco: ꝛ alterius implorato testimonio assero. Virg. Vos eterni ignes et non violabile vestrū Testor numen ait. Hier. in paulo: Quod ne cui impossibile videatur dominū Jesum christū testor: ꝛ sanctos angelos eius in ea parte eremi quę iuxta syriā sarracenis iungitur et vidisse me monachos et videre e quibus vnus. xxx. iam per annos clausus ordeaceo pane et lutulenta aqua viuit. Interdū testari est precari quia precando solemus numina adhibere. Plaut. Ipsus tete p̄ superos omīs testat. Et testari testamentū facere: hoc est voluntatē suprēmā testificari: quia in eo testatus est quid velit. Unde apostolus. Testamētū in morte confirmatū est: Alioquin nondū valet dum viuit qui testatꝰ est. Sciendū q̄ a testor quādo significat testimonium fit testificor: quādo vero significat testamētū condo fit testator et testatrix: qū significat preco: fit ab eo obtestor et detestor. Huius rei cōposita sunt Attestor: quod est testimoniū adduco/cō firmo. Ūn attestata fulgura dicta sūt: que iterato fiebāt: videlicet significationē priorū attestātis. Plau. in persa. Mone attestaris ꝛ tua ne ego causa carnifex cuiq̄ mortali libero aures atteram. Contestor testē facio: testē inuoco: vel testificando certifico. Lice. L. Flacco. O nux illa quę pene eternas huic vrbi tenebras attulisti: cū galli ad bellū catilina ad vrbē coniurati ad ferrū ꝛ flammā vocabant: cū ego te falcce eglū terramq̄ cōtestans. Idē Apio. pul. De me tibi sic contestans omes deos ,pmitto ac confirmo. Aliquādo contestari est ꝛ cōtra testari. Hiero. in exod. Oz si bos cornupeta fuerit ab heri ꝛ nudiustertius ꝛ contestati sunt dominū eius. Lactā. lib. vij. Sacris litteris contestantibꝰ non resurrecturus esse impios in iudiciū. Et ratione p̄positionis con pōt significare simul testari sicut et cōtestes. Contestari litē quid sit vide in ordine litterarū. Detestor: obtestor vehemēter precor. Protestor qō est cauendū ꝛ que fieri non debent manifeste denūcio.

Testatus qui testamentū cōdidit. Cuius contrariū est intestatus: qui testamentū non condidit. Unde et ab intestato dicimꝰ aliquē diē obijsse. Et in significatōe passiua Testatus dr apertus vulgatus ab omnibus cognitus q̄ id quasi omnes testent. Lice. Curi. Aut certe testatū apud animū tuū reliquerā qō sensissem. Hinc testatior et testatissimus. Augu. lib. viij. con. Stupebamus audientes tā recentī memorie ꝛ ppe nostris temporibus testatissima mirabilia tua in fide recta Hircius. Qua notior testatiorq̄ virtus esset.

Testator qui testamentū fecit: vt est apud apo. Ubi testamentū mora necesse est intercedat testatoris.

Testatio ꝛ testimoniū, ppie sunt testium dicta.

Testamentū dictū est quod sit voluntatis nostre veluti testimoniū: vnde ꝛ vltima voluntas appellat. Ulpia. Testamentū est voluntatis nostre iusta sentētia de eo qō post morte fieri voluerimus. Et ,ppie qō pfectū est testamentum dicit: sed abusiue quoq; testamenta appellam⁹ ea que falsa vel iniusta vel irrita vl rupta: itemq; imperfecta sūt. Jn sacrie quoq; lris omē pactū ꝛ placitū testamentū dicit: vt in ps. Aduersum te testamentū disposuerūt: sic Laban et Jacob testamentū fecerūt quod vtiq; inter viuos valeret.

Testamentarius qui testamenta falsa conficit. Cic. lib. ij. offi. Non de siccarijs veneficijs: testamētarijs furibus peculatoribus hoc loco differendū est.

Testamentarius a. um. quod ad testamentū pertinet. Unde testamentarie tabellę.

Tesso is. si. sum. i. spolio/nudo. Plau. in am. Illic non

vult me de vno pallio detessere. Virg. Dum tesset imaona Alesus. Alii texit legunt enei. x.

Testiuliciũ: vide in dictione Licia.

Tetanotra eiusdem formę sunt: cuius ꝛ psillothra: sed psilothris ad pilos vellẽdos: tetanothris ad erugãdam extendendamq; in facie cutẽ vtimur.

Tetanici a tetano morbo dicti sunt: cũ musculi qui ꝑ spinam sunt: rigent ita vt se inflectere nõ possint. Id cuꝫ anterior pars afficitur: vt si mentũ pectori annectitur. Emprosthotonus cũ posteriora. Opisthotonus vtsi caput scapulis: Cũ vo ambe rigent ex equo tetanos vocatur: vtsi ceruix recta ꝛ immobilis intendit: etiã si vt ait Celsus quidã minꝰ subtiliter et discrete his noibus vtuntur.

Teter a.um. dicitur quod est malũ/fędũ/pollutũ/crudele/et insuaue: tum ad mentẽ ptinẽs: tũ ad ceteros sensus. Vt tetra belua: teterrimus hostis: teterrimũ facinus: teterrima mens. Item tetro aspectu: tetra voce: tetro tactu.

Tetro as. fędo: seu horridũ/obscurum ve facio. Pacu. Beluarũ ac ferarũ aduentus loca tetret.

Tetra grece latine quattuor: e qua dictione multa com

Tetradoron quattuor palmarũ. Δωροσ (ponuntur. eiñ palmus. Plini. libro. xxxv. Greci antiqui dozum palmam vocabant.

Tetragrammaton quattuor litterarum. Gramma eiñ littera dicitur.

Tetragonus penultima cor. quadrus/quadrãgularis: tetragonissimus quadratio.

Tetrametrũ penul. cor. metrũ quattuor pedum.

Tetrarcha qui quartã regni partem detinet: grece Τετραρχησ dicitur.

Tetraplasius quadruplus.

Tetrastichia ordo ex quattuor.

Tetraones inter genera anserũ. Pli. lib. x. enumerat.

Tetrici penulti. cor. hoies tristes ac seueri a sabinorũ mõte tetrico dicti: qui asperrimus est: Virg. lib. viij. Qui tetrice horrentis rupes montẽq; seuerum.

Tetrinnare propriũ est anatũ natantium: vt illud In fluuiisq; natans forte tetrinnat anas.

Tetrigometra cicade mater. Tettix eiñ cicada μητρα mater.

Tethippobate teste Herod. sunt populi in Lybia.

Tethys tethys ꝛ tethyos: cęli ꝛ veste filia coniunx nepturni et nympharũ mater: vt inquit Sal. ad Ouidiũ libro. iiij. fast. Videtur sentire illam fuisse tytani filiam: qui fuit saturni frater natu maior. Ait enim: Duxerat oceanus quondã titanida tethyn: vnde et oceani vorem illã fuisse constat. Quę q̃q; pro mari ponitur. Thetis cum h. in prima ꝛ i. latino facit gen. thetidis ꝑ Pelei thessalie regis vxore: nerei marini dei filia: et achillis matre. Tethys autẽ maior filia fuit terrę et cęli. Hesiodus in theogonia. Τηθυν τε ραταειρην τουσ δεμεθο πλοταοσ γερετοκρ/ορος αγκυλομητησ δειροταοσ παλον.

Teucer qui ꝛ teucrus nomen ꝓprium troianorũ regis quo etiã noie dictus est telamonis filius. Teucer a. um. idem qđ troianus: vt est apud Virg.

Teuchos latine vas: instrumentũ: volumen liber: hinc pentateuchus.

Teura regina illiricorũ quę ob castitat' meritũ meruit vt longo tempore viris fortissimis imperaret: et romanos sępe frangeret.

Teutates pe. pro. lingua gallica dict' est Mercurius: qui ab illis humano sanguine placabat'. hũc Plato inuentorẽ fuisse geometrie ꝛ astronomie atq; talorũ scribit Luc. lib. j. Et quibus immitis placat' sanguine diro. Teutates horrensq; feris altaribus hesus. Lactan. lib. vij. Galli besum atq; teutatem humano cruore placabãt deos: qui sane ferialis ritus diu similiter apud Italos stetit qui latialẽ Jouem ꝛ saturniũ humana placabant hostia.

Teutrania vt inquit Plini. lib. v. Troadis pars est in mediterraneo.

Texo is. texui textum: ꝓprie telam struo. Terenti. in heau. Texentẽ telã studiose ipsam offendimus. Per translationẽ texere ponit' ꝑ cõponere/facere/fabricare/scribere/colligare: vt historiã/tabellas: et hmõi. Hier. in plo. lib. Re. Lẽq; diuerso scribant' metro: tamẽ eiusdẽ nũeri texunt' alphabeto. i. componũtur vel colligant'. Aliqñ ꝑ ornare/proferre: vt neglectũ crinẽ more texere: et alia hmõi. Huius cõposita sunt Attexo qđ est appono. Aug. lib. xv. de ci. dei. Nam omnia q̃ gesta narrant' aliqđ etiã significare putanda sunt sed ꝓpter illa q̃ aliquid significãt etiã ea q̃ nihil significãt attexunt'. Cõtexo cõpono/coniũgo. Virg. lib. ij. Cũ iam hic trabibus contextus acernis staret equus. Detexo qđ textũ erat destruo. Interdũ etiaꝫ valde texo/finio/perficio. Virg. Liminib' mollicq; paras detexere iunco: nam de nõ minuentis est: sed augentis inquit Ser. Intexo intus texo/innecto/inuoluo. Virg. libro. iij. Deor. Atq; purpurea intexti tollant aulea Britanni. i. intus texti. Et libro. ij. Illa tibi letis intexit viribus vlmos. i. innectit. Prętexo ante texo. Retexo ꝛ subtexo quod est iuxta: seu subtexo. Pli. lib. x. Quapropter vt ingeniorũ q̃dictorũ ita ꝛ reliqua subtexet dissertatio.

Teudamedus nomen patris pelagi: vt inquit Home.

Textim aduerbium. i. texendo. (libro. ij. Ili.

Textilis ꝛ hoc textile penulti. correpta: quod texendo factum est: vt textilis corona: et textilis vestis: ante cuius vsum fuit nexilis vestitus: vt docet Luc. Nexilis ante fuit vestis q̃ textile tegmen: egypti primi inuenerunt textilia.

Textor ꝛ textrix qui vel quę texit. Textricula diminutiuum a textrix.

Textura opus siue actus ipse texentis.

Textrina penultima cor. locus in quo texitur: quod et textrinũ dicitur, vnde Cice. accusat Verrem ꝙ nulla domus in sicilia locuples fuerit vbi ille non textrinũ instituerit. Interdũ etiã textrina dicit' ars: seu scientia texendi. Pli. lib. xj. Quã nõ ad hoc videtur ptinere crebra taperitas tele ꝛ quedam politura artis ipsa ꝙ se tenax. xx. textrine.

T Ante H

Thalamus penulti. cor. coniugis vtriusq; cubiculum: hinc epithalamium.

Thales fuit vnus ex septẽ grecie sapientibus: qui eodẽ tpe in grecia fuerũt: hic obiit cũ certamen spectaret estu ac siti fatigat': hic fuit geometrie penes graios primus reperto: et naturę rerũ certissimus explorator ꝛ astroꝝ peritissimus contẽplator: qui reperisse ferẽ tẽporũ ambitus: vento ꝝ flatus: stellarũ motus: tonitruũ sonora miracula: syderũ obliqua curricula: solis annua reuerticula. Eius illud est cũ forte interrogaret' quid esset difficile: seipsum nosse. Illud q̃q; cũ scisciteret' quomodo optime iustissime viuerem': si q̃ in alijs reprehendimus: ipsi nõ faciamus.

Thallassicus color: qui similis est fluctib' marinis greci eiñ thallassan mare dicunt. Plau. Nescio quis te cũ incedit ornatu quidẽ thallassico.

Thalassometra dr maris mensor. Amb. lib. hexa. Geometrã audiuimus thalassometrã nunq̃ audiuimus

Thalassio carmen nuptiale ita dictũ a voce: quã in nuptijs afferebãt: quę erat thalassius: lege Liuiũ. Varro. scribit thalassionẽ in nuptijs signum esse lanificij thalassionẽ enim vocabant quassillum vas lanificijs aptũ. Pluta. vo hanc in nuptijs vocẽ primo habitã fuisse affirmat: ꝙ greci thalassion lanificium vocant:

ea ratione vt prouocarẽtur virgines ad opera:et potissimum ad lanificia.

Thalia cum accẽtu in antepenul.a θάλλω germino: vel virco: quoniã in lõgum tempus poetarum laus parta virescat:nam grẽce θαλια cum accentu in penvna gratiarum.

Thali dicuntur in pozris ⁊ cepis ⁊ allio medij stipites θαλλειν: id est virescere: vnde et pro germine arborum ponitur

Thalestris regina amaçonũ:quã alij minithea vocant. Hęc cũ trecentis mulieribus occurrit. xxv. dierum inter confertissimas gentes/ itinere facto Alexãdro in hyrcania res gerẽti vt liberos ex rege susciperet: ⁊ vt visa est verũ impleſſe discessit.

Thanatos latine morte:a quo athanatos immortalis. Est et thanatos insula in oceano gallico Britannię proxima (vt Solinus refert) frumẽtarijs campis fęlix. In ea nullus anguis viuere potest: quin asporta/ta alicunde terra angues illico perimit dicta thanatos a morte serpentium.

Thasium genus vini a thasso insula maris ęgei vna ex cycladibus quę a thaso phenicis filio qui eam incoluit dicta est: vel a thasone neptũni filio. Sic thasie vites. Virgili.libro.iij.geor. Sunt thasie vites sunt ⁊ marcotides albe. Et thasia nux ꝯ amigdala a thaso thracię insula.

Thasij populi in thaso habitãtes: fuit hęc insula aurea vocitata ꝓter aurum: qõ illic effodiebatur.

Thauma apud grẽcos miraculũ et admiratione ꝓcat.

Theatrum latine visorium a Cassiod. speculatorium a Cipriano dicitur a θεαομαι: qõ est video q turba cõueniens eminus videaꝫ et videat. Est autẽ edificiũ in hemicycli speciẽ factũ ad videnda spectacula idoneũ. Aliqñ tñ ponit ꝓ spectaculo. Har. Quicquid in orpheo rodope spectasse theatro: Dicit exhibuit Cęsar arena tibi. Aliqñ ꝓ multitudine spectante: vt magno theatro hęc acta sunt. i. multis spectãtibus.

Theatricus a.um. nomen possessiuũ. Augu. lib. iij. cõ. Rapiebant me spectacula theatrica plena imaginibus miseriarum.

Theatralis ⁊ hoc le. idẽ qõ theatricus: seu qõ ad theatrũ pertinet. Unde dicimus theatralia spectacula.

Theatridion dimi. forma grẽca a theatro. Var. lib. iij. de re rust. Inter has exteriores gradatim substructũ vt theatridion auiũ mutuli crebri in omnibus colũnis impositis sedilia auium.

Thebe es. ⁊ theba e. ⁊ thebe arũ. Ouid. de fine. Quid referam asopon quam cepit martia thebe. Sta. lib. viij. the. Siue superstes ait direcꝫ ad mgnia thebe Solus abi. et lib. rj. Aut danais adūce rogos aut ꝓlia thebis. Nomina quarundã vrbiũ: quarũ vna fuit in egypto: a busyride egypti rege condita: quę grece heliopolis. i. solis ciuitas/ abitu. cpl. stadioꝝ vt refert Herod. Urbs insignis publicis priuatisq; edificijs: quã Plinius coram pensilem fuisse scribit: que centũ portas habuit: in quarũ singulis memorat. cc. custodes excelluisse equis et curribus: subter quam reges soliti erant maximos exercitus armatorum educere nullo ex oppidanis id scientę. Juuena. Atq; vetus thebe centũ iacet obruta portis. Ab hac (teste Plin. lib. xxxvj.) regio thebaica ethiopie contermina cognoiata est. A qua thebei cũ diph. et fructus palmarum eius thebaides ⁊ thebaice dicunt a Plin. Alia thebe fuit in boetia a cadmo agenoris filio condita quã amphion muris ornauit. Bacchi ⁊ herculis clarissima patria: ab Alexandro magno postea euersa: que et draconigera dicit: quia a cadmo cũ quinq; viris ex draconę ab ipso interfecto natis ꝓstructa fuit. Var. cñ lib. iij. de re ru. scribit hanc vrbẽ ab Ogyge edificatã. Ab hac thebani dicti sunt. Hanc heptapylos vocat Apuleꝰ ab eo q septem portas habebat inclyta duobus ducibus Epaminunda ⁊ Pelopida Hęc etiam dicta fuit Dircea a dirce fonte. Unde et a statio dirceus ager thebanus vocaꝫ. Hinc pindarus poeta lyricorum princeps habuit ortum. Bacchus in aphrica vrbẽ condidit thebas. vñ Hiero. in con. epistole ad gala. Pretereo thebas liberi ꝯ in aphrica cõdidit: q̃ ciuitas nunc thebestis dicit. Alia in thessalia: a qua etiã thebani ⁊ thebei. Fuit ⁊ thebe in italia ciuitas. Fuit et alia thebe Homero teste in cilicia Andromaches vxoris hectoris patria. Unde Ouid. Nec cruciere minus q̃ cum thebana cruẽtus Hectora thessalico vidit ab arce trahi. Alia fuit in lucania ab Jonijs colonis cõdita: quã interijsse auctor est Cato. Fuerunt ⁊ thebe cossice. Est ⁊ thebe nomẽ virginis e cuius gremio gemine columbe: vt est in fabulis cum euolassent: altera ad hãmonis fontẽ tetendit et ibidem respõsa dedit: altera ad siluã dodoneã vbi futura mortalibus ꝓdidit.

Thebeis idis. vel idos. Et hęc thebaida de. ab accusatiuo grẽco formatũ nomẽ sicut persis ⁊ persida egypti regio thebe a denoiata. Quod nomẽ potest esse patronymicũ a thebe. Quo noie etiã appellatum est Statij opus: in quo de thebis tractaꝫ.

Thecla nomẽ ꝓprijũ mulieris sanctissime.

Theca vagina/ sepulchrũ/ loculus.

Thelphusa vbs prope orchomenum archadie a thelphusa ladonis filia nomen habens. Telphusa vero sine h. et per duplex ss. alia vbs in archadia telphusium: siue tilphossium est in boetia vbi laudatus bacchus est a pindaro.

Telphissa: fons cuius aquę frigus tiresias vates cum senex potasset ⁊ ferre nõ potuisset extinctus est.

Thema atis. latine positũ seu positio dicitur.

Themistocles: nomẽ viri athenien sis clarissimi. hic cũ ab ingrata patria exul factus esset ⁊ a xerse princeps exercitus aduersus athenienses magno cuꝫ honore creatus: cũ videret patrie sue ingentis cladis periculum imminere hausto tauri sanguine seipsum interemit: ne aut regi de se merito infidelis esset nõ pugnãdo viriliter: aut patrie sue hostis atq; oppugnator videret. Vide plutarchũ.

Thense vt docet Asco. sunt sacra vehicula pompa ordinũ ⁊ officiorũ: sic dicte q ante eas linea tenduntur que gaudẽt manu tangere qui deducat: vl απο του θεικω: id ẽ are diuina. Et sic per th. scribitur. Cic. de haruspicũ responsis. Te apello lentule cui sacerdotũ sunt thense curricula ꝓcentio ludi libationes. Liui. lib. v. Quę augustissima vestis est thensas ducentibus triũphantibus/ve ea vestiti medio cdium gyrneis sellis sedere.

Theozia cum accentu in penul. latine speculatio et intellectus dei. Hinc theozeticus speculatiuus. Grẽce enim θεαομαι considero/ cõtemplo. Ambro. libro hexa. Mamq; istarum artium alie sunt actuose: que sũt in corpor/ motu aut sono vocis. Alie theozetice: que vigorem mentis exercent. Idem ad simplicia. Vbi legis diuine precepta numerauit: atq; annunciauit populo theoziam: postea intelligibilis illi⁹ arce testimonij: vel candelabri vel thymiamatis locutur⁹ immolauit hostias.

Theozema atis. speculatio.

Theozesis: contemplatio.

Theos deus. A quo multa per cõpositionẽ fiunt.

Theologia ratio siue sermo de diuinitate.

Theoleptus numine afflatus.

Theodectes nomen pbi discipuli Aristotelis: cui oratorie artis libros donauit. Ut eos tãq; suos ederet. Hic fertur multe memorie fuisse.

Theomachus penulti. cor. deo repugnãs latine dicit.

Theomenia ira diuina.
Theogonius genitus ex deo.
Theophrastus phs fuit ex cresso Lesbi oppido tyrtamus initio vocat⁹. Hic peripatetico⁹ eloquẽtissim⁹ doctissimusq; fuit: qui ex diuinitate loquendi nomen inuenit. Hic dicere solebat doctũ hominẽ ex omnib⁹ solum neq; alienis locis peregrinũ esse: neq; inopem amicorũ. Dictus theophrastus: quasi diuina eloquẽcia: a theos deus: phrasis eloquentia.
Theophilus nomen proprium: quo significat dei amor: theophiles pius amans deorũ.
Theosebia pietas cul⁹ dei: theosebes pius religiosus
Theotocos deũ pariens: genitrix dei.
Theodorus cũ accentu in penul. proprium nomen viri: quasi donũ dei.
Theodosius nomẽ proprium duorũ Ro. principum.
Theopompus nomẽ ppriũ tragici: et oratoris. Quo noie etiã dictus fuit vnus Spartanor. Cuius memi nit Quintil. et etiã Valerius maximus.
Theognis fuit poeta grecus: de quo Plato in libro de legib⁹: cui⁹ opus incipit. ωφαλησουσ υιε διοσ τεκοσ ουποτεστειλισομαι αρχομεροστου λεαποπαμομεροσ.
Theon nomen pictoris samij: de quo Quintili. lib. xij. de insti. ora. Alter mathematicus qui scribit de spiritibus ad Ptolomeũ astrologũ. Alter etiã interpres Apollonij rhodij.
Thera insula sub euboea iuxta atticam. de qua Plini. libro. iiij. Protinus ab Jo. abest thera. xxv. millibus passuum. In ea est Eleusis ciuitas: vt lib. iij. Ptole. refert. ab Herod. thera ponitur insula lib. iiij. quam Justi. putat therãnen: alij corsicam.
Theriace siue theriaca: a qua et theriaci pastilli nominantur quod e viperarũ carnibus constent: aut certe contra bestiarum venena pficiant. Dicta απο του θηριακη: hoc est a feris siue beluis vocitata q hec cõpositio aduersus omnes beluas venenatas instituta sit: admiscentur ei viperine carnes. Hanc vulgus tyriacam a tyro serpente apellat.
Theriotrophion locus vbi fere aluntur. Varro libro. iij. de re rust. Silua erat supra quinquaginta iugerũ macerta septa quod non lepoxariũ sed theritrophiũ appellabant falso.
Theristrum velamen vel vestis tenuis: qua vtebantur mulieres paleſtine. Hieron⁹. in Hũ. Que depositis viduitat⁹ vestib⁹ assumpsit theristrũ. Et apud Esaiã. In die illa auferet dñs ornamenta calceamentorũ et palliola et linteamina et theristra.
Therme inuente sunt ad excutiendũ de toto corpore sudorem. Sunt em̃ balnea ea certe loca: que aut calentibus aquis: aut ipso sine fomite igni calefacto lauãdi sudandi ve vsibus deputata thermas vocauere. Nam θερμον greci calidũ dixerũt a θεροσ estus Que autem proprie ad sudandum loca habẽtur: ea Seneca i epistolis sudatoria nũcupat. Quid inquit cũ sudatorijs: omnis sudor per laborẽ eratur. In quib⁹ vero descendimus vt lauemur balneas vocamus et balnearia. Est et therme ciuitas i thracia: vnde thermaicus sinus.
Termopyle penulti. cor. mons longissimus: qui incipiens a leucade in occidente et in ęgeũ mare haut lõge a demetriade protẽdẽs fauces habet angustissimas iuxta quas calide aque scaturiunt. Ideo a caliditate portarum nomen inditum est. Pylas enim portas greci nominant: et thermon calidum. Ibi enim sunt: vt inquit Stra. therme. i. calide aque hercules conseerate. Liui. lib. xxxvj. scribit iugũ thermopylarũ ita mediam greciam dirimere vt apẽnini dorso Italia diuiditur. Et quia calide aque in ipsis faucibus sunt: Ideo inquit: Thermopile locus appellatur nobilis lacedemoniorum aduersus persas morte magis memorabili ꝙ pugna.
Termopoliũ: locus vbi calida excitamenta et potoria venduntur. Plau. in Cur. Tum istic greci palliati capite operto: qui ambulant semper videas bibentes in thermopolio.
Thermisacio significat esculẽtis atq; poculẽtis ingurgitatis et exhaustis in thermopolio calefacio. Plau. in Mi. De hercule vero eo ꝫtum potest iam ne exta cocta sunt: quod thermisecerat.
Thermodoon siue thermodon cappadocię fluuius: q̃ est regio asiatica: vt Pli. Stra. et Justinus tradũt. Juxta quem olim Amaçones consederũt. Quarum regina: vt Diodo. refert in ostijs thermodontis vrbem condidit. Thermisciră nuncupatũ prius Onyçacha: postea Cesaream. Est etiã thermodon opidũ cappadocie. A thermodoon fiũt adiectiua thermodõtius: thermodoõteus: et thermodoõtiacus. Cũ pugne amaçonũ apellant thermodoõtiace. Prop. Qualis amaçonidũ nudatis bellica mãmis. Thermodoonteis turba lauat aquis.
Theron nomen regis hispanie citerioris quasi ardẽs.
Therioma vlcus viriliũ internor et sedis et partiũ alia rũ multo ac nigro sanguine mali odoris atra fit caro et corrodit. Et quo nasci quãdoq; solet herpes estiomenos (ita vocat vlcus) qm̃ serpendo corpus ossa vsq; deuorat inequale ac cęno simile.
Therpsicore vna fuit ex nouẽ musis: a τερπομαι: qđ est delector.
Thersilochus nomen viri ppium.
Thersites penulti. pro. fuit grecus quidã vir: quo non deformio: alter venerat ad troiã: lingua ve proterua or alter. Juue. Malo pater tibi sit thersites dũ modo tu sis Aeacide similis.
Thesaurus et thesaurum dicitur. Et est vt Paul. Jurisconsultus inquit vetus quedaz depositio pecunię cuius non extat memoria vt iam dominũ non habeat. Sic enim fit eius qui inuenerit: quod nõ alterius sit. Alioquin si ęs aliquid lucri causa: vel metus: vel custodie condiderit sub terra nõ est thesaurus: cuius etiã furtum sit. Aliquãdo tamen thesaurus dicitur: cuius extat memoria et dominum habet: vt in Euã. Ubi est thesaurus tuus ibi et cor tuum erit. Ponit interdũ pro loco in quo aurũ vel alia preciosa reconduntur: vt est illud: Et apertis thesauris suis obtulerũt et munera aurum: thus et myrrham. i. capsis vel vasis. Nonnunq; in malã accipit: vt Plau. in Amp. Qui domi vrorẽ meã impudicicia impediuit teneo thesaurũ stupri. Idem in ru. neutro genere pro auro seu argento posuit: Quicqđ in est graue qđẽ thesaurum: hic ego messe reor.
Thesaurariũ: locus in quo seruant thesauri. Aug. sup psal. Jnueniũt nũmos et ponũt in thesaurario.
Thesauriço as. thesaurũ colloco/ repono in depositio.
Theseus proprium nomen athenaz regis ęgei et ethre filius. Hic virtutis herculee emulus post ꝑclara edita facinora exorris patria factus in insulã syrum naiuauit: vbi perit interemptus a Licomede: vel vt quidã volunt ex loco edito post cęnã deambulando delapsus. Primus istituit athenis panathenea: hoc est cõem celebritatẽ in honorẽ Minerue que grece athena nolat. Idem in Isthmo funebres ludos instituit. Huius gesta natales et obitũ scripsit Plutarc. De quo scripta fabula ẽ nomine theseis. Hinc illud Juue. Rauci theseide codri.
Thesis latine positio figura que distinguit sensus orationis per cõmata. i. subdistinctiones quas nos virgula signamus p cola. i. mẽbra: nos duobus pũctis per periodos: id ẽ terminos finita sententia puncto. Dicta positio vel positura: quia punctis positis con

uenientes denotat sensuum partes: vel quia ibi vox pro interuallo dictionis deponitur.

Thessalia regio grecie que sub attica olim cōprehendebatur ex vna parte Boetiam: ex altera macedoniam hīs. Prius hemonia ab hemone rege: et Pelasgis: et conargo atq; hellas. Ūñ reges Helenes: vt Plin. lib. iiij. refert. Dicta thessalia a thessalo emonis vel Jasonis z medee filio. hāc Homerus argopelasgiconominat. et Stra. lib. x. scribit dictam fuisse prisc̄is seculis pyrrheam a Pyrrha deucalionis vxore. In hac natus est grecus rex: a quo grecia. ibi Deucalion cum vxore pyrrha quorū cēpore (vt inquit Aristoteles (ingens imbriū illuuies maiorē partē populorum thessalie absumpsit paucis qui ad montiū culmina sese receperāt p̄seruatis: inter quos deucalion parnasum petierat ratibusq; ad se confugientes per summa parnasi iuga benigne fouebat. In thessalia sunt montes. xiiij. quorū nobilissimi Pieria parens domusq; musarum. Pelion et Ossa gygantū bello memorati. Itē Pindus z Othrys lapithaꝝ sedes: itē olympus. Flumina in ea vt scribit Herodo. sunt apidanus: enipeus: onochonus: pamisus: peneus: z phenir. A thessalia fit thessalus a. um. penulti. cor. et thessalicus a. um.

Thessalonica penulti. producta vbs metropolis macedonie: a qua thessalonicenses dicti sunt populi. Hec fuit patria theodori gaze: qui ętate nostra in vtraq; lingua doctissimus habitus est: qui e greco in latinū librum de animalibus aristotelis traduxit: et alia multa opera edidit.

Thesmophoria cerealia latine est sacra cereris ḡ grece dicit thesmophora: quasi legifera. Prima em̄ ceres leges inuenisse proditur: quia ante frumētū inuentū homines sine lege vagabant: et ex agrorū diuisione primo nata sunt iura. Quib. Prima dedit leges ceres sunt omnia munus. Greci θεσμοφορον legislatorem appellant: et legiferū.

Thespie oppidū liberū in boetia ad radicē parnasi: vt inq̄t Pli. vel vt Stra. inq̄t heliconi. primū: thespias nobilitauit Praxitelis cupido a glycerio meretrice ibi consecrata. Hinc thespiades dicte sunt muse: seu nymphe thespias incolentes.

Thespici populi sunt grecie.

Thestylis nomen proprium mulieris: de qua Virg. in buccolicis.

Thestor fuit vir troianus Calchantis pater.

Thesiphone: vide retro thisiphone.

Theta nomen est lre grece: ḡ vim retinet th. aspirati.

Thetis nomen matris achillis: de qua supra in dictiōe tethys: de nuptiis hui⁹ Luci. facit pulcherrimū dialogū: cuius vba greca ponā multoꝝ loco latinorum εἰδεσ ω γαληνηχθεσ οια εποιησ ερ η εριστ παρα το δεῖ προν et subdit μηλορῖ παγκαλον φρυσ ουν ολον ω γαληνη επεγεγραπτο δε ηκαλη λαβεῖω κυλιρ δουμερον δε του το ωσ περ ἑξεπῖηδεσ ηκε ερθα ηραῖε και αφροδιτη και αθηνα κατεκλι γοντο ανπειδη ο ερμησ αρελομεροσ επελεξεῖο τα γεγραμμενα.

Theuthras fuit cilicum ac mysorū rex: a quo theuthramia regio: et theuthrana vbs iuxta pergamū.

Theumessus penulti. pro. mons boetię a quo leo theumessius dictus inaudite magnitudinis: qui omnibus terrore erat: quem Hercules adhuc pene puer occidit: eiq; pellē detraxit: qua postea pro pallio semper vsus est. Est etiā hoc nomine fluuius z regio et parvum oppidum in thebanis finibus. Hic leo a Ioue in celum translatus dr: vt gloze herculis cōsuleret: qui eum inermis occiderat.

Theutoni pe. cor. populi germanie qui z theutones z theutonici dicunt. Luc. lib. vj. Cantaber exiguis et longis theutonus armis. Hi vt Pomp. scribit loca incolūt prope mare aciacum. Hi duce theutholoco Romanorū fines inuaserūt: quos Marius deuicit.

Thlasias dicit qui habet testiculos attritos.

Tholus greca dictio: qua significat veluti scutū breue q̄ medio in tecto ponit in quo trabes coeunt: et ad q̄ dona suspendi consueuerūt. Virg. lib. ix. Si qua ipse meis venatibus auri Suspēdi vt tholo aut alta ad fastigia veri. Quidā accipiunt tholū p testudine alicuius edificii: siue pro domo rotunda. Quib. lib. vj. fast. Nor didici curuo nulla subesse tholo.

Thorax latine pectus: vnde z munimentū: siue lancea: siue ferreum: quo pectus protegit: thorax appellat. Stra. libro xb. Propugnat pectora thorax. Julius Pol. scribit thoracem esse quicquid anterioris duntaxat partis colloq; vsq; in coxendicem protenditur quē conficiūt crates costarum. Qui et ολμοσ hoc est mortarium dicitur. Medici tamē in resectionib⁹ humani corporis thoracem accipiunt inane quiddā in pectore extremas costarum partes vtrinq; contingens. Unde legimus Plinii dicentē. Thoracis vitia purgat: que videlicet intra septa pectoris continentur. et Cor. Celsus docet thoracem tussi obnoxiū Amb. lib. hexa. accipit pro ea parte in quā alimenta recipiuntur. ait em̄ Thorax vt suscipit alimenta ita superflua ciborum et succos salubres sanguinēq; discernit. Juuena. pro tunica que em̄ pectus tegit cuiusmodi infantes gestare moris est. Viridem thoraca iubebit. Sue. de Aug. Hyeme quaternis cū pingui toga tunicis: z subucule thorace laneo z femoralib⁹ et tibialibus muniebatur. Est etiā quādo thorax turrim significet: et est generis masculini: a cuius accusatiuo greco θωρακα: quidā hęc thoraca ce. declināt: vnde thoracatus.

Thoracatus qui thorace indutus est. Plini. lib. xxxv. Parrhasius pinxit nauarchū thoracatū.

Thoa fuit vna ex nymphis filia Oceani: z tethyos.

Thoas antis. fuit rex in taurica regiōe: de quo Quib. lib. iij. de pon. Regna thoas habuit meotide clarus in ora. Nec fuit eurinis notior alter aquis. Alter rex lemni fuit liberi patris filius: et pater Jsiphyles. Fuerunt alii hoc nōe.

Thomas nomen hebraicū viri ꝓprium.

Thon thonos fuit primus: qui apud egyptios medicinā in artē redegit. Alter fuit rex canopi. Thoon ꝓper geminū oo. fuit vir troianus.

Thoota phorci filia ex q̄ polyphemū neptūnus genuit

Thous fuit vnus ex principibus troianis.

Thrace es. et thraca e. et thracia Europe regio inter partes scythię posita Macedoniam sequens: quę a septentrione Jstrum habet: ab oriente pontum. A meridie egeum mare. Olim scython: postea thracia a thrace Martis filio seu ab asperitate dicta. Grece em̄ θραχυσ asperū dr. Est em̄ regio vt Pompo. scribit: nec celo: nec solo tractabilis: et nisi qua mari propior: est infecunda frigidaq;. Habet feros homines aspero cultu. In ea sūt vrbes celebriores Apollonia. Enos. Nicopolis. Byçantiū. Perinthos. Lysimachia. Calipolis. Amnes sunt hebrus z nestos. Montes hemus: Rhodope et orbelos. A thracia fiunt adiectiua thrax: thracus: thracius: et thracēsis. A thrax fit femininū thressa vel thraissa diuisa diphthongo: et adiectiuum thraicus et thraicius. Item a threix quod thracensem indicat fit femininū thressa: et threissa. Et adiectiua threicus: threicius: de quibus habent exempla apud poetas.

Thrascias ventus qui z thracias z thrascias dr. Aristo. Post argesten ventū flat thrascias spirat inter septentrionē z occasum solisticialem.

Thrasyllus nomen viri propriū: et latine dicitur temerarius audax.

Thrasybulus vir athenien'is: de quo emilius probus ait: q̄ si per se virtus ponēda sit dubito an hunc primum oim ponā. Illud sine dubio neminē huic q̄fero fide: pstātia: magnitudine animi: et amore in patriā. Hic athenas a triginta tyrannis oppressam in libertatem redegit. Fuit ⁊ alius Hilesiorū tyrānus.

Thrasymedes fuit filius Nestoris.

Thrasus nomen viri quod apud nos fiduciā significat quę grece θρασος dicit.

Thrasumenus penul. pro. lacus in agro perusino: quē semel totum arsisse scribit Pli. lib. ii. De hoc Ouid. libro. vi. fast. Sunt tibi flaminius thrasumenaq̄ littora testes.

Thraso nomen viri ꝓpriū apud Terentiū.

Threnos generis neutri: latine dicit lamentū quod in funeribus fit: quo primū Symonides vsus est apud grecos. θρηνοσ essi planctus ōr.

Threnodia cantus lugubris.

Thrips tinea: απο τοῦ θρηπτειν: q̄ significat terere. i. frangere.

Thryus untis. vbs in helide. A thryunte athenien'i conditore dicta. Est et fluuius helidis qui in alpheū decurrit: de quo Home. lib. ii. Ili. meminit.

Thronus a nostris sedes siue soliū dicitur: Cuius in scripturis sacris throni quādoq̄ non pro cathedris sed ꝓ virtutibus aliquib⁹ in celestibus: in quibus deus semp sedeat: quasi in quadriga sua ponat.

Thyas bacchi sacrificula.

Thucydides is. et de ꝓpriū nomē historici greci.

Thyasus saltatio ⁊ chorea dicit: quę baccho exhibebatur a θυω sacrifico. Virgi. Instituit daphnis thyasos inducere baccho.

Thyestes fuit filius Pelopis ex hippodamia: et Atrei frater ac tātali nepos: de quo poete scripserūt. Inde thyesteus a. um. Ouid. li. xv. meta. Neue thyesteis cumulemus viscera mensis.

Thyella a nostris procella ōr: ponitur q̄ ab Homero pro vna harpyarum.

Thurinus genus est piscis marini. Thurinū oppidum inter duos amnes cratim et sybarim: vbi herod. condidit historiā. Taurini populi sunt: quos Plinius in tertia Italię regione collocat.

Thurion ciuitas fuit in sinu tarentino: que vt quidam putāt etiā thurana vocat

Thunnus per duplex nn. nomen piscis.

Thus ⁊ thuscia: vide in dictione thus.

Thymbra genus herbę aromatice abundātis in phrygia: quā thymalē vocamus. Virgi. lib. iiii. geor. Et grauiter spirantis copia thymbre. Herba hęc est calida ⁊ ficca: ⁊ latine dicit satureia: a satyris: q̄ sint in venerē nimis hęc anialia prona.

Thymbreus apollo dict⁹ est ab agro troie vicino thymbre pleno: in quo eius est nemus et templū. Sane p e scribitur: quia a θυμβρη. In deriuatione essi η in diphthongū sępius mutat vt αιγιρη etneus. Διρκη dirceus. κρητη creteus: vel thymbreus: quasi τοο μβραθειοσ: hoc est imbres excitans.

Thymele penul. cor. nomen mulieris: quę prima saltationē in scena docuit. Greci thymelen scenā vocant: hoc ē eā theatri partē: vbi gestiūt histriones. Var. Qua thymelen spectas derisorem q̄ latinū. Suidas scribit fuisse aram in theatris thymelen.

Thymelici ludū histrionnes. vnde a Victr. dictum est Scenici et thymelici grece seperatim nominātur in decretis dis. vlti. deiconse. sacerdotes admonent de cōuiuio surgere debere anteq̄ thymelici ingrediant.

Thymiama atis. odor suauissimus thymi naturā referens. Hoc incendebatur in sacrificijs appellabanq̄ greci thymiateria vasa odorum: que maiores nostri acerras dixerunt.

Thymus ⁊ thymum herba apibus gratissima. Virgi. Dūq̄ thymo pascent apes: dū rore cicade. Macer. Si desit thymus pro thymo ponere thymbrā: Precipiunt medici. Sunt autē thymi duo genera albus: scz ⁊ nigrū. Ex bithymū mel quod ex vtroq̄ thymo collectū est. Et thymus vt inquit Iul. Pollux verruculā est egyptie fabę magnitudine scabra ⁊ subrubēs sanguine cui⁹ summa pars (vt Celsus inquit) florem thymi repsentat in genitalib⁹ sede femineis⁹ palmis et inferioribus pedū partibus.

Thymallus genus piscis precios⁹: de quo Amb. libro hexa. Neq̄ te inhonoratum nostra persecutiōe thymalle dimittā: cui a flore nomē inoleuit: seu ticini vnda te fluuinis seu amęni atheſis vmbra nutrierit flores. Quid specie tua gratius? quid suauitate iucundius? quid odore fragrantius? Quod mella fragrant hoc tu corpore tuo spiras.

Thyoneus cognomen bacchi q̄ a θυω pro sacrificio deductū putant: quod illi adhuc inter humanos versanti sacrificia reddebant.

Thyre ciuitas messeniorū. sed diuus Augustus lacedemonijs ascripsit: q̄ Messenij cū Antonio sensisse viderent. Papi. Et lacedemoniū thyre lectura cruor. Hinc thyreatice spartanoq̄ corolle quedā appellate. Sciendū est thyre numero plurali/ genere neutro ꝙ sine resin efferri. θηρεα και θυρη etiā si nūero singulari. Thyrea q̄q̄ dici pōt. Stra. thurią appellat. Est ⁊ thyreum oppdiū in archadia: thyre etiā grece latine ostia dicunt. A quo thyridion ostiolum.

Thyrsis nomen pastoris ꝓpriū.

Thyrsus virga ⁊ caulis cuiusliber herbę: presertim lactuce. Pli. Iuuentū omnes thyrsos vel folia lactucarum prorogare vsceis conditos ac recentes in patinis. Idem. Folia lactuce tosta thyrsusq̄ ex aceto bibuntur. Alij accipiunt thyrsum pro hasta aculeata hederis obtecta: qs in orgijs bacchicis quatiebant. Tacitus. Messallina crine fluxo thyrsum quatiens. scribit Diod. Dionysium in exercitu habuisse mulieres thyrsis armatas. et Macro. ait Liberum patrē tenere thyrsum: quod est latens telum: cuius mucro hedera lambente protegitur. Unde thyrsigerus dictus est bacchus. Seneca in Medea. Candida thyrsigeri proles. Lucretius accipit thyrsum pro furore seu ardore ⁊ instinctu: cū ait Percussit thyrso laudis spes magna meū cor.

Thysbe thysbes vel thysbe es. nomen puellę babylonice: de qua Ouid.

Thyssagete populi fuerūt in scythia vltra sauromatas. In horū agro sunt q̄tuor flumina: videlicet Lycus: Oarus: tanais: et syrgis.

Tiara generis feminini penultima producta ornamentum capitis persicaq̄ prius mulierum. Quo postea vsi sunt reges ⁊ sacerdotes. Iuue. Et phrygia vestitur bucca tiara.. Virgi. per vsurpationē dixit. Sceptrumq̄ sacerq̄ tiaras. Hier. ad Fabiolā. Quartū est genus vestimenti rotūdū pileolum: quasi sphera media sit diuisa: et pars altera ponat in capite. Hoc greci ⁊ nostri tiaram nonnulli galerum vocāt. Non habet acumen in summo: nec totum vsq̄ ad comas tegit: sed tertiam partem a fronte inopertam relinquit: atq̄ ita in occipitio vitta constrictus est: vt non facile labatur ex capite.

Tiatira: vbs in mysia ad sinistrā caici fluminis partē: quę fuit vna ex septē ecclesijs: ad quas Joānes apostolus scripsit apocalypsim.

Tibia ꝓrie os cruris oppositū sure. Itē instrumentū

musicum quo tibicines canunt: sic dicta q primo ex gruum tibijs facta sit: a quibus nomen habet cum ex harundinibus facta sit. Hora. Tibia non vt nūc orichalco iuncta tubeq.

Tibialis ⁊ hoc tibiale: quod est idoneū ad tibias faciēdas. Plini. Tertia harundo est tibialis calami quā auleticon vocant.

Tibialia substantiuū dicunt velamēta tibiarum quinetiā arma quibus crura muniunt tibialia vocantur. Sue. de Augu. Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis ⁊ subucule thorace laneo ⁊ femininalibus ⁊ tibialibus muniebat. Paulus Jurecō. Si tibiale vel humerale miles alienauit castigari verberibꝰ debet.

Tibicen penul. pro. qui tibia canit. Dicit et tibicina fg. genere. Hel. Feminas etiā tibicinas in exercitu habuit. Varti. Ebria nos madidis rūpit tibicina buccis Et tibicines in edificijs appellant columnelle quibus rustici tecta sua fulcire solent a similitudine tibia canentiū: qui vt cārātes sustinēt: ita illi edificioꝝ tecta: nec hꝫ in hoc significato nisi ablt̄m in singlari. Iuue. Nos vbem colimus tenui tibicine fultā. Quicquid etiā in sustentaculo alterius ponit tibicen dr. Ouid. lib. iiij. fast. Hec modo versabat stātem tibicine telā vnde Virg. per trāslationē sua hemistichia tibicines vocauit. Ipse quoq particule quibꝰ versus replent tibicines a grammaticis appellant. Virg. Sic forte precat. Nam forte vacat.

Tibareni vt Herod. lib. iij. testat: fuerūt ppli scythici in asia. De quibus Hier. Tibareni quos dilexerint senes suspendunt in patibulis.

Tyberius: nomē imperatoꝝ Ro. Augusti successoris. Tyberij aut ex eo dicti sunt q iuxta tyberim fluuiū nascerent. Unde ⁊ per y. scribi solet.

Tibisis fluuius in scythia: vt auctor est Hero. lib. iiij.

Ticinus fluuius insubrie in eridanū fluēs a quo ticinū vrbs: que nunc papia dicit: insignis diui patris Augustini corpore. Serenus penultimā huius nominis corripuit: cū ait. Alia hꝫcepit ticini sententia necti.

Tignus masculini generis: et tignum neutri trabs qua varie disposita domus extruit. Et ,prie cui superponitur tectū a tegendo nomen deductum. Et tigni nomine omne genus materie: ex qua edificia constāt cōtinet. Sed et in vineis tigni apellatiōe omia vineis necessaria cōtinent: vt puta pertice pedamēta. Hinc cōtigno as. quod est tignis tectum iungo. Plin. lib. ix. Alexandri magni classium prefecto prodidere in domibus fores maxillis beluarū scz balenarū facere ossibus tecta cōtignare: ex quibꝰ multa quadragenū cubitoꝝ longitudinis reperta. Et cōtignatio textura ipsa trabiū ac tignoꝝ. Coassatio vero assium dicit.

Tignarius: faber non solū is qui tigna dolat: sed etiam qui solaria lignea hoc est qui trabes: ceteraq ad tabulata domus vtilia: et omnis qui edificat intelligit inquit Caius.

Tigillus diminutiuū est a tignus: tigillū a tignū: sicut sigillum a signum.

Tigranes is. et tigrane penul. pro. ,prium nomen regis medoꝝ: seu maioris armenie. Luca. lib. ij. Tigranē q meū: nec pharnacis arma relinquas.

Tigrana vrbs in Media regione.

Tigris animal velocissimū et truculētum a velocitate nomen trahit. Nam medi tigrim sagittā appellant. Abūdat hyrcania tigribus. Virgilius. Hyrcaneq admouunt vbera tigres. Arrhianus qui res gestas Alexandri condidit tigrim feram indicā nō eam esse voluit: quā vulgus tigrim noiet: sed hanc esse thoa. Tigrim vero equi magnitudine: flumenq magnum: tigris etiā apellat ,prer velocitatē: qui instar bestie nimia pernicitate decurrit. Hic de paradiso exiens iuxta scripture fidē: pergensq contra assyrios ⁊ post multos circuitꝰ Josepho teste in mare rubrū defluit. Solinus tigrim fluuium in armenia caput attollere dicit in loco edito et lucido conspicuoq fonte. Nec ab exordio statim totum esse: primo pigre fluere nō cum suo nomine. At cum fines medorū inuectus sit tigrim statim vocari. Arctusam lacum influere gravia pondera sustinētem: cuius pisces nunq se alueo tigridis immisceāt: sicut nec amnici stagnū attingāt aretuse. Hor. arabas preterfluens mesopotamiam amplectitur: et hidaspem accipiēs euphratemq defertur in sinum persicū. A tigri fluuio dicti sunt transtigritani: q trans tigrim habitāt sicut transpadani. Et tam pro fluuio q pro animali tigris vel tigridis genitiuum facit.

Tigurini fuerunt populi germanie: qui quartā partem heluetie continebant.

Tile nomen duarū insularum: quarū vna est in oceano inter septentrionalē et occidentalē plagā vltra Britanniā: q vltima fuit ex cognitis a romanis. Virgili. lib. j. Georg. Tibi seruiat vltima tile. In ea solstitio estuo nullas esse noctes. Pli. tradit. Econtrario vt Solinus refert brumali solstitio nullꝰ pene dies Ultra eam pigrum et concretū mare esse ferūt. Altera in aphrica contra sinum carthaginis: sunt tamē qui scribant thyle per ypsilon.

Tilos insula (vt scribit Plin. lib. vj.) cū oppido eiusdē nominis in mari Indico celeberrima plurimū margaritis. Ipsa refert palmas: oleas creat: vineis abūdat. In ea omis arbor nunq folijs spoliat. Mons caucasus non longe ab ea incipit: qui maximā orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadē insula habet lanigeras arbores: vt scribit Plinius libro. xij. Que cotonei mali amplitudine cucurbitas et maturitate rupte ostendūt lanuginis pilas: ex quibꝰ vestes pretiose fiunt.

Tilia arbor: quam greci phylyra appellant: cuius ⁊ ex alijs arboribus tilie dicantur. Nam de interioribus corticis vlmi tunicis e quibus vincula tilie vocātur. vnde Plinius de vlmo differens. Corticis inquit interior tilia lepras sedat. De arbore tilia. Virg. lib. ij. Geor. Nec tilie leues: nec torno rasile buxum. Hinc tiliaceus a. um. vnde fascie tiliacee. Jul. Capitolinꝰ de Antonino pio. Cū senex ingr ⁊ lōgeuꝰ esset: incurvareturq tiliaceis tabulis in pectore fasciabat.

Tilium vrbs littoralis a latere occidētali sardinie.

Timauus penul. producta nomē fluminis iuxta aquileiam: qui e montibus delatus decidit in profundū: deinde infra terram absorptus stad. circiter. xxx. et centū erumpit in mare.

Timeus nomē ,prium phi locrensis: cui diuinū illud opus Plato inscripsit: in quo de rerū creatiōe disserit: quod Lice. postea latinū fecit.

Timarchides nomen viri ,prii cōpositū ex τιμή qui est honor: et αρχοντος principis. Facitq in gtō timarchidis ⁊ timarchide.

Timātes nomē pictoris celeberrimi: parrhasii emuli: inter eius ꝺo ingenij monumēta Iphigenia oratoꝝ laudibus celebratur.

Timor (vt Licero libro. iiij. tus. inquit) est metus mali appropinquantis.

Timeo es. mui. varijs modis construit. Dicimus em timeo te tanq inimicū: timeo tibi tanq amico/ne qd mali tibi accidat. Teren. Pamphili vitę timeo. Timeo mihi abs te. Jdē. Dei mihi timeo a Chrysīde. Jnuenit etiā cū ablatiuo mediāte de. Ouid. lib. iiij. fasto. Nec timui de morte tamē metus abstitit. Jtē dicimus timeo furem tauro. Iuue. Cū furem neimo timeret Caulibus: aut pomis. Et timeo mihi abs te mortem. Sciēdū est hoc verbū timeo idem efficere: vel cum negatione: vl sine ea: vt timeo vt moriatur.

ꝛ timeo ne moriaꝫ. Hoc idem facit metuo vereor ꝛ hmõi. Composita sunt extimeo: qđ est valde timeo. Plau. in cis. Extimuit tũ illa. Hinc extimesco. Cice. in La. Nõ igit adolescẽtes ꝛ hi quidẽ nõ solũ indocti/sed etiã rustici cẽtẽnũt: id docti senes extimescũt. Pertimeo sĩiter valde timeo. Idem lib. ij. ad herẽ. Defensor si pertimuerit magnitudĩe periculi/nõ cõscictia peccati cõmotũ se esse dicet. Si nõ ptimuerit: fretũ innocẽtia negabit se esse cõmotum. Hinc pertimesco. Lactã. li. iij. Quare nõ est qꝫ phis tantũ honoris habeamus: vt eorũ eloquentiã pertimescamus. Hiero. Huic verbo addidit valde. Et quo timeo et valde pertimesco. Pretimeo/ante tẽpus timeo. Lactan. lib. vj. Nam parcere. i. mediocriter vti pecunia q̃si q̃dã animi pusillanimitas est: aut ptimẽtis ne sibi desit. Plau. in am. Humana matre natus/humano patre mirari non est equũ sibi si prætimet. Et habenti syllabã correptã.

Timens ꝛ timidus sic differunt: qr timens ex causa ad tempus timet: timidus semper timet.

Timotheus pe. cor. nomẽ proprijũ cononis atheniẽsis filij q̃ acceptã a patre gloriã multis auxit virtutibus. Fuit em̃ diserꝰ impiger laboriosus/rei militaris peritus: ꝛ qđ sup omnia est εὐτυχησι. fortunatus imperator habebaꝫ: cui statua publicitus in foro athenis posita est: ob victoriam qua/victis lacedemonijs imperiũ athenienſiũ auxit. Post huius obitũ nõ fuit quisq̃ fere athenis dignꝰ memoria. Fuit alter timotheus in arte tibiarũ clarꝰ: quẽ ferũt duplices ab his quos alius instituisset solitus exigere mercedes: cũ si rudes traderẽt: geminatũ sibi/opꝰ dicebat dedocẽdi prius mox docendi. Dictus timotheus ex τιμη honor ꝛ θεος deus.

Timon appolloniates phus/qui apud calcedoniã philosophiã ꝛ oratoriã exercuit/charus Ptolemeo philadelpho. Scripsit tragedias ꝛ comedias ꝛ satyras. Dictus amarulẽtus ꝛ mordax syllorũ. i. dicacitatum scriptor: de quo Gel. Timon amarulẽtus libris̃ maledicentissimũ cõscripsit: q̃ syllos inscribit. Fuit ꝛ alꝰ timon athenienſis qui ob naturę asperitatẽ inhumanus ac inhospitalis appellatꝰ est ꝛ misantropos: id est oso: hominũ. Fugiebat em̃ hominũ congressus atq; colloquia/pręter vnius Alcibiadis. In eiꝰ sepulchro hoc erat epitaphiũ: qđ ipse sibi fecit. Hic sum post vitam miseramq; inopemq; sepultus. Homẽ nõ ḡras dũ lector te male perdant.

Timoniacus fuit pictor byçantius Cęsaris dictatoris ętate qui aiacẽ Cęsari pinxit.

Timoleon/vir corinthius clarissimus omniũ iudicio: q̃ oppressam a tyrãno patriã liberauit: de quo Plutarchus multa scripsit.

Tinea/vermiculus est qui de carne editus vestes aut libros abrodit. Hora. ad libũ. Aut tineas pasces taciturnus inertes. Aut fugies vticã/aut vinctꝰ mitteris ilerdã. Et in ecclesiasti. De vestimẽtis̃ pcedit tinea ꝛ a muliere iniquitas viri. Item tineę vẽtris animalia sunt. Alminthes greci dicũt in intestini recti extremo reptę. Was Cel. lũbricos appellat. Item tineę sunt vermes in aluearibus apibus noxij. Col. lib. x. Preterea vt tineę si apparuerint euertant: papilionesq; enecent qui plerũq; inter alueos moratꝰ apiꝰ exitio sunt. Mã ꝛ ceras erodũt ꝛ stercore suo vermes pgenerant quos alueorũ tineas appellamus. Hinc tineosus a. um. vt aluei tineosi. apud Col. lib. x.

Tinia/vasa vinaria apud antiquos fuere: vt inq̃t Festꝰ Monius tinias appellauit: apud quos grãdiora nõ erãt: veluti apud nos sub hocvocabulo habẽtur: nec ad eos vsus parata. His nãq; e ligno fabricatis musta cũ vinaceis nostra ebullitũt: apud veteres autẽ inẽ epitrapegia numerantꝰ.

Tinnio is. sui. itũ. pprie de metallis dr: cum ex eorum pulsatione sonus efficit. Tinnit em̃ aurũ/argẽtũ/es ferrũ/stanũ/orichalcũ ꝛ hmõi.

Tinnulus a. um. pe. cor. qđ est acutũ: vt vox tinnula: ꝛ sonus tinnulus q̃ reddit ex gneis vasis cũ pulsantur. Ouid. Tinnulaq; era sonãt ꝛ olẽt myrthęq; crocicq;.

Tintino as. pe. cor. vt tintinaꝫ apud Catul. in carmine sapphico. Dicit ꝛ tintinno is. ui. Afra. Tintinnire ianitoris impedimenta audio.

Tintinnabulũ ꝛ tintinnale instrumentũ gneũ: vulgo cẽ panellus/nomẽ factitiũ a voce quã facit tintin. Iuue. Et tintinnabula dicas pulsari nemo tubas.

Tingo is. xi. ctũ. vel tingo significat inficio/madefacio/imergo. Var. Vẽteris iuuenẽ tinctis lentine capillis. Lac. lib. iij. Cũ primũ ceperit adolescere/ tinctꝰ est a Johãne pphęta in iordane flumine. Virgi. Quid tãtũ oceano pperẽt se tingere soles. i. imergere. Huius cõpositũ est intingo. Pli. Omnibꝰ q̃ cõditũ q̃q; intinguntẽ desideratũ ſętoꝛẽ tollit mãducatũ.

Tinctura/infectio. Pliñ. lib. xxxvij. Adulteraꝫ maxime tinctura: idq; in gloriã regis egyptij adscribitur/ qui primus eam tinxit.

Tinctile pe. cor. qđ intinctũ est. Ouid. de tris. Et tinctile virus. i. qđ intinctũ est spiculo sagittę.

Tiphernũ /ciuitas vmbrię: q̃ nũc ciuitas castelli dr nobilis alũno Gregorio: grecis/latinisq; lr̃is appme docto: sicut eiꝰ opa eloquẽter elucubrata manifestant.

Tiphis vir arte carpẽtaria celebris: q̃ primꝰ gubernandi naues adminicula instituit. Senec. in medea. Tiphis in primis domitor pfundi. Apolonius in principio. Τιφυς δε αγριαδησ συφεου αλλιπεδη μορ. Ibi autem. θεων ꝛ alij interpretes αγαθος μερ καὶ ημερασ τω ηλιω γυκυσ δεπροσ τιρα των ασ τερων τον καιρον του πλουτεμηρασθαι.

Tipula. pe. cor. vermis sex pedes habẽs/sed tãtę leuitatis: vt super aquã currẽs nõ desidat. Plau. Neq; tipulę leuius pondus est q̃ fides lenonia.

Tiryns tis. generis mas. fluuiꝰ est in argo. Tiryns generis fę. nomẽ est patrię herculis in peloponeſo q̃ prima argos ia Pli. tirynthia vocaꝫ. Vñ ꝛ hercules tirynthiꝰ appellatꝰ est: q̃uis thebanꝰ quoq; dicaꝫ.

Tisiphone pe. cor. vltricẽ cedis significat. Est em̃ vna ex furijs a cedibꝰ plectẽdis dicta τισισ vltio vel pena φονοσ vl φονη cedes aut mors cui cura sit mortis vltio. Hora. in ser. Seruilibꝰ vtq; iam peritura modis hęcatẽ vocat altera seuã. Altera tisiphonẽ.

Titan ꝛ titanꝰ pe. p. saturni frater: cęli ꝛ vestę filꝰ qui etiã pro sole ponitꝰ: quoniã a titanibus duxit originẽ. tradũt titanas sex fratres fuisse ꝛ quinq; sorores a titea matre dictos: vt auctor est Diodo. Ex quibꝰ vnꝰ fuit Japetꝰ paꝫ promethei hiperionq; ex titanũ numero q̃ solis ac lunę stellarũq; motus obseruasse atq; demonstrasse primus fertur. Ideo solis parẽs ꝛ astrorum fertur. Hinc sol titan: luna titanis a poetis dicũtur. Ser. sic habet. Ferũt fabulę titanas ab irata cõtra deos terra in eius vltionẽ creatos. Vñ ꝛ titanes dicti sunt απο τησ τισεωσ. i. ab vltione.

Titanꝰ saturni frater. Quo etiã nomine dictꝰ est mõs thessalię a cãdore dictꝰ. Titanis idis. dicta est Luna.

Titio/lignũ adustũ: qđ ab igne extrahitur: vt est apud Esaiã: Noli timere ꝛ cor tuũ ne formideꝛ duabus caudis titionũ fumigantiũ istorũ.

Titillo as. per blãdimẽta ingero/prouoco/ cõmoueo: vt fit cum quis carnis pruritũ sentit. Mã titillari dicuntur sensus qñ mouenẽ gestiũtq; voluptatis dulcedine. Verbum translatũ a titillatu alarũ vbi dulcedo scalpẽdi est: sicut scribit Pli. lib. xj. Lactã. li. vj. Ergo illecebrę iste voluptatũ arma sunt illius cui vnus opus est expugnare virtutẽ/iusticiaq; ab hoibus ex/

cludere. Vis blandimẽtis ⁊ suasultatiõ titillat alas. Scit cũ qꝫ mortis fabricatrix est voluptas. Cice. in Cato. Et nõ voluptatũ tãta ꝗ̃ titillatio in senibus.

Titus ꝓnomẽ romanorũ est: a Tito bonore.

Titulus/index cuiuscũq; opis. Cũ in statuis siue pictu ris titulũ dicimus litteras: quę vel artificis/vel eius cui⁹ statura vel imago est nomẽ demõstrat/vel rẽpus quo factũ est declarat. Sue. Plurima ⁊ amplissima opera incendio consumpta restituit: sed omnia sub ti tulo cũ suo ac sine vlla pristini auctoris memoria. Itẽ titulus libri dicit ꝗ vel qualitatẽ opis vl nomẽ aucto ris vel numer⁹ ostẽdit. Var. Primus vbi est inquis cum sit liber iste secũdus. Quid faciã si plus ille pu doris habet? Tu tamẽ hunc fieri si mauis regula pri mũ Vnũ de titulo tollere iota potes Ouiõ. li. de re. amo. Legerat hui⁹ amor⁹ titulũ nomẽq; libelli. Dict⁹ titulus a tuẽdo quasi tutul⁹/ ꝙ tueak factũ/auctoris ⁊ si quis alterius opus esse contẽdat: veri opificis in dicet nomẽ. Per trãslatiõ ẽ qñq; ponit ꝓ laude ⁊ di gnitate. Ouiõ. li. ü. de fas. At tua ꝓsequmur studioso pectore Cesar Nomina: ꝓ riculos ingredimurq; tu os. Aliqñ ꝓ monumẽto. Apul. Auorũ ⁊ proauor titulus clarus. Tituli etiã dicti sunt milites: quasi tu tuli/ꝙ patriã tueanẽ. Unde ⁊ Titi ꝓnomẽ est ortũ. Persi. Nec neq; more ꝓbo videas nec voce sere na. Ingentes trepidare titos.

Titulo as. titulũ impono. Hiero. in ꝓlo. super Dñs. Scicdũ est cẽtũquinq̃ginta psalmos Dauid cecinis/ se: ꝗ̃uis aliorũ nominibus titulẽtur.

Titubo as. peñ. cor. ꝓprie pedib⁹ insistere nequeo qua les sunt ebrij/aut infirmi. Quinti. Sed iugulasti vul neratũ/titubantẽ strauisti. Transfertur ad animũ: vt apud eundẽ. Neq; vlla vnq̃ tanta fuerit dicendi fa cultas: que nõ titubet aut hęreat quotiens ab animo verba dissentiũt. Titubare quoq; lingua ⁊ dentes di cuntur. Lactã. de ira dei Arescant oculi/os tremat/ lingua titubet/dentes cõcrepent.

Tithymalus pe. cor. generis fruticis: quę a nostris lactu ca marina dicit. Col. lib. x. Tithymalus maiorũ q̃s animaliũ ventrem soluit. Idem paulo supra: Dari mus q; vel minimus annuus earũ labor est initio ve ris: quo tithymali florẽt fruter.

Tityrus pe. cor. nomen pastoris. Virg. in buc. Tityre tu patulę rẽ. ⁊ apud nos aries maior dicit.

Tiçyus/Iouis filius. De quo Virg. li. vj. Necnon et tiçyon terrę oiporẽtis alumnũ Cernere erat. Hicyt ferẽ in fabulis cũ latone vim inferre vellet ab Apol line sagittis cõfossus apud inferos magno cũ crucia tu demersus fuit. Ouiõ. li. }. de pon. Sic inconsum ptum tiçũ semp q; renascẽs: Non perit vt possit sepe pire iecur. Qui⁹ magnitudinẽ corpis poetę dixerunt fuisse nouẽ iugerũ. Cũ Tibul. Porrectusq; nouẽ tiçy us p iugera terrę: Assiduas atra viscere pascit aues.

Tithonus pe. ꝓ. fuit Laomedõtis filius. Qui (vt fa bulę ferũt) cũ iuuenis esset ⁊ decorus ab aurora dile ctus ⁊ raptus fuit. Et qua Hennonẽ genuit/sed tan dem post longissimã vitã audita Hẽnonis filij mor te in cicadã versus dicit: Dicente Horatio: Lõga ti thonũ minuit senectus.

T Ante OS

Tmolus pe. ꝑ. mons lydię: vt scribit Pli. lib. v. Croco florẽtissim⁹ ⁊ vitib⁹ nobilis⁹. Ser. scribit eũ esse cilicię: de ꝗ Oui. Riget ardu⁹ alto Tmolus in ascensu cliuoq; extẽsus vtroq; Sardibus hinc: illinc paruis finit hi peppis. Est ergo iuxta sardis: quę vrbs ex Herodoti Plinijq; testimonio in lydia est. A quo nomẽ flumini darũ est. Plini. lib. xxxiij. Nõ solitum inueniri nisi in flumine Tmolo. Apud Col. li. iiij. Tmolus videtur esse genus arbusculę: cui⁹ flores sint crocei. A poetis tñ qñq; supaddi. i. post. t. inuenim⁹. Ouiõ. li. vj. me. Deseruere sui nymphę vinctą timoli.

T Ante O

Tocos a ticto pario est id qõ corrupte dicimus stocus ꝓposito f sicut fœnus a feru.

Toga/vestis cõmunis omniũ romanorũ: tam fęminaꝝ q̃ mariũ: sed ꝓtexta honestiorũ/toga viliorũ. Dicta toga a tegẽdo q̃ cor⁹ tegat. Hęc lata erat ⁊ in sinũ multis crispulis subtracta succingebatur. Tibul. Et fluit effuso cui toga lata sinu. Hinc romani togati di cuntur. Virgi. Romanos/rerũ dños/gentẽq; toga tam. Qm̃ ꝺo in pace tãtũ togę vsus erat (nã in bel lo deposita toga chlamydẽ sumebãt aut lenã) factũ est vt toga ꝓ pace: sicut arma ꝓ bello ponat Pli. Ut dubiũ sit toga ne an bello ꝓstãtior fuerit. Toga rum ꝺo varia erant genera. At toga ꝓtexta/toga vi rilis/toga picta/toga regia q̃ erat auro ⁊ purpura in texta qua reges vtebanẽ q̃ a Liuio inter insignia triũ phantis numerat purpura añ vocitata: ⁊ erat sine pi ctura. Tunica palmata a latitudine clauorũ dicebat q̃ nũca genere picturę picta appellat. Interdũ toga accipit ꝓ peculiari habitu clientũ ⁊ salutatorũ q̃ to gati ibant salutatũ vt sportulã consequerenẽ. Var. Vane vel a media nocte togatus ero.

Togati/togis induti. Cũ romani togati dicti sunt: qm̃ toga romanorũ ꝓprija erat. Sic bi q̃ principes ciui tatis officiũ gratia in foꝝ deducebãt: ac deinde domũ reducebãt: qm̃ togis amicti erãt/togati vocabãt. Iu ue. Turbę rapiẽda togatę. Hi etiã per diminutionẽ togatuli dicebantur.

Togatę comedie: q̃ scripta sunt ꝑm ritus romanoꝝ: sic grecas fabulas ab illoꝝ habitu palliatas appellam⁹. Nam greci supra tunicã pallũ ferebant. Togatę ta bernarię dicũtur comedię in q̃bus non magistratus/ sed humiles personę inducũtur. Dictę tabernarię ꝙ olim tabulis domus cõmuniter tegerẽtur.

Tolero as. verbũ est male patiẽtis: a cuius participio fit tolerãter tolerãtia ⁊ toleratus tus. vt hoc est diffi cile toleratu. per simplerl sem: ꝓ scribit.

Tollo is. sustuli. ⁊ ꝑm antiquos tetuli sublatuz/signifi cat eleuo/sublimo. Plau. Tolle caput. Ulpiañ. Jus vicino nõ esse alti⁹ ędes tollere. Aliqñ tollere est ca pere. Virg. li. iiij. geor. Et sępe lapillos vt cimbe in/ stabiles fluctu iactãte saburrã. Aliqñ suscipe. Suet. de Neronis parẽte. Decessitq; pyrgis morbo aquę intercutis: sublato filio Nerone et agrippina germa nici genito. Aliqñ nutrire. Teren. Quicqd peperis/ set decreuerũt tollere. Aliqñ auferre. Cicero in Lel. Solem eẽ de mũdo tollere videnẽ: qui amicitiam e vita tollunt. Aliqñ differre. Plau. Omnes tollo et hoc die in aliũ dic. Aliqñ inferre. Virgi. Tollentẽq; minas ⁊ sibila colla tumentẽ. Lõposita huius verbi sunt: Attollo/qõ est in altũ eleuo. Cõtollo/cõtra tol lo. Plau. in aul. Contollã gradũ: Extollo/in altũ ele uo/exalto/magnifico. Plau. in am. Deuolãt angues iubari deorsum im pluuiũ duo marimi cõtinuo extol lunt ambo capita. Sal. Ita eorũ qui ea fecere tanta habenẽ quãtũ ea verbis potuere extollere ꝓ clara in genia. Interdũ differo. Cecil. Ubi intro atq; istbęc au fer: tamen hodie extollat nuptias. Protollo ⁊ sustol lo. de quibus locis suis.

Tolles dicũtur ꝙ tollantur ⁊ tumeant. Cuius diminu tiũ Tonsille q̃ sunt in hoie: sicut glandulę in sue cũ tumor fauces occupat.

Tolutim peñ. ꝑ. q̃si volutim: hoc est volubiliter. Var. Ut equ⁹ q̃ ad vehẽdũ est nat⁹: tũ tradit magistro: vt equiso doceat tolutim incedere. Adequitatio hęc ἐφ ἁρμοσ a Julio polluce ꝺr: qz carpat is cursu ter rã ⁊ tollat volubiliter ac modice vestigia.

Tolutarius siue tolutaris/equus quasi volutarius a pedū volubilitate qui alio noīe asturco ab asturia hyspanię oppido appellat. Hos gradarios vocam⁹ q̄ molli gradu ⁊ sine succursatura gestāt. Unde Mar. Hic breuis ad numez rapidos qui colligit vngues. Uenit ab armigeris gētibus astur equus. Seneca in epīs: Asturconibus inquit ⁊ tolutaribus inanis.

Tolutiloquentia/volubilis locutio. Uarius. O pestifera trux acerba tolutiloquentia.

Tomacula vel per sincopam tomacla/ędulia sunt q̄ fere ex iecore porcino minutatim cōcīso ⁊ iam semicocto/infusis ouis crudis ⁊ caseo optimo ⁊ liquamine pipere anisso gingibere fieri cōsueuerunt/tegunturq̄ omēto suillo. Plī. Tomacine appellant q̄ tomacula insubres galli nostris tpibus tomacellas. Iuue. Cādiduli diuina tomacula porci. Mar. Quotānis e gallia apportant Romā pene tomacine ⁊ tomace ⁊ petasones.

Tomices. pe. coz. greco noīe appellant ex canabi ipoito ⁊ sparto leuiť tortę restes: ex qb⁹ funes fiūt. Plī. lib. xvij. Tomice morīs spinarū circūlita. Uictru. liv̄. docet asseres tomice religādos. Puluilli q̄q̄ q̄s in collo habēt aialia ne reste lędant/tomices vocant.

Tomentū/lana breuis ac concīsa q̄ ex vestib⁹ a fullone poliendo detrahit: ⁊ quicq̄d farciminis ex quacunq̄ re siue ex feno ⁊ palea siue ex pluma fuerit quo culcitrę farciunt. Mar. Postq̄ trāsierūt ad culcitras q̄ in eas sagos aut tomētū aliud ve calcabāt: ab inculcando culcitra dicta. Uidet aūt tomētū deduci a τέμνω qđ significat incido sicut ⁊ tomos ⁊ tomic⁹. Seneca Nihil miserius ero si sup tomētū circēse incubabo. Sue. in Tiber. Adeo alimēta druso subducta vt tomentū ex culcitra tētauerit mādere. Tomentoū aūt aliud leuconicū dicebať qđ flebat ex lana alba cōcīsa. Aliud circēse ex harū dinibus cōcīsis factū. Idē strametū habebať plebeioz dictū circense q̄ in circo romano/sternebať illicq̄ egestoſt dęscebant. Sene. lib. de brā vita. Nihilo miseri⁹ ero/si lassa ceruix mea in manipulo ferri acquiescat si super circense tomentuz per sarcinas veteris lintei effluens incubabo. Mar. Tomentū/concīsa palus circense vocať. Hęc ꝓ leuconico stramina pauper emit.

Tomos/ciuitas in pōto ab eo dicta/ q̄ illic medes Absyrti fratris mēbra frustulatim concidit. Ouid. Inde tomos dictus locus hic: qz ferť in illo. Membra soroz fratris cōsecuisse sui. Item tomos /fracgmentuz libri abscissum. Qđ tamē ⁊ ꝓ ipso libro seu volumie inꝑfecto accipiť. Uñ Origenes tertiū libroū suoū genus tomos inscripsit: quos vt ait Hieronym⁹ nos possum⁹ appellare volumina. Idez ait: Edidit innumerabiles cōmētarios quos ipse appellat tomos.

Tomyris pe. coz. fuit regina nobilis Massagetarū in scythia quę cyrū debellauit ⁊ interemit. De qua Herodo. ⁊ Justinus scripserūt.

Tondeo es. totondi tonsum: licet eius cōposita nō geminent syllabā ꝓteriti ⁊ significat lanā siue capillos ⁊ hmōi incido. Hiero. in lib. Reg. Accidit vt tonderetur grex eius in carmelo. Lice. lib. v. tul. Regię virgines vt tōstriculę tondebāt barbā ⁊ capillū patris. Et tondere/pascere ⁊ aliq̄n secare. Uirgi. lib. j. geor. Ter cētū niuei tondent dumeta iuuenci. Idem: Nocte arida ꝓata tondenť. i. secanť. Huius verbi composita sunt. Attondeo/qđ est perfecte tondeo. Hiero. ad Marcellā. Et curua attondens vitem falce vinitoz aliquid dauidicū cantat. Plau. in ca. Sedvtz strictim me attonsum esse dicā: an per pectinē nescio. Detondeo. de quo supra.

Tonso. as frequētatiuū. vnde ⁊ detōso. Hel. Capillos dialis nisi qui liber homo est nō detonset.

Tonsus a. um. participiū/qđ est coma abscissa: vt tonsus homo: sicut intonsus capillęrus. Hinc tōsi montes qui syluis carēt/intonsi syluosi. Uar. Intōsi mōtes ⁊ feris pleni. Aliqn tōsus ponit ꝓ minuto. Uir. Tonsisq̄ ferūt mātilia villis. Tonsa oliua dicit quę minutis frondibus cōpta est: quasi a tonsore cōposita. Uirg. lib. v. Ipse caput tonsę foliis ceinct⁹ olivę. Idem: Tōsisq̄ ferūt mantilia villis. Tonsus us. nomen. idē qđ tonsio ⁊ tonsura. Tonsor ⁊ tonstrix nomina verbalia.

Tonsę dicunť oues. Hiero. in canticis. Dētes tui sicut greges tonsaz q̄ ascēderūt de lauacro. Et tonsę dicūtur remi a circūcidendis fluctibus. Uirgil. lib. vij. Et in lento luctantur marmore tonsę.

Tonsorius a. um. qđ ad tondēdū ꝓtinet: vt culter tonsorius. Uide in dictione candeo.

Tonsilis ⁊ hoc tōsile/qđ tōsum est: ac in orbem ⁊ comā putatū: vt Tonsiles oleę ⁊ tōsilis buxus/habetq̄ pe nultimā correptā.

Tonsilla lę. palus dolatus in acumine ⁊ cuspide pręderatus q̄ nauis religādę causa in littore figiť Actius: Tacete ⁊ tōsillas in littore ędite. Tōsillę etiā diminutiuū a tole. Toles autez vt inqt Festus/ est tumor fauciū. Et ꝓprie fiūt circa vuaz ex vtraq̄ parte infra fauces/vocaturq̄ glādulę ob quādā glandis similitudinem. Possunt etiā dici Tonsillę tōsq̄ loca in q̄bus fistulę ⁊ cibalis ⁊ spiritalis religatę sunt: vel qz hmōi morbus tam vehemēs/acutusq̄ est: vt non minus q̄ acutiores pariłli pungat.

Tōstrina pe. ꝓ. o. loc⁹ in q̄ tōderi solet. Plau. in asi. Lę banū in tōstrinā iussērā venire: is null⁹ venit.

Tono. as. aui. atū. ⁊ Tono is. tonui itū. Uar. in eu. Sonitus matris deū tonimus tibi semiuiri. Et a tonatū fit tonatio: a tonitū fit tonitus. Est autē tonare tonitum reddere/sonare/alte loqui. Huius cōposita sunt Attono. Unde attonitus/stupefactus. Uirgi. Talibus attonitus iussis. Contono /simul tono. Hiero. ad Helio. Diuinis vocibus euangeliū contonat/nō potestis duobus dñis seruire. Circūtono /circūstrepitum facio. Horā. in Ser. Hunc circumtonuit gaudens bellona cruētis. Detono. Intono/valde tonoz vt Intonuit de cęlo dñs Horā. in epo. Intonata ꝓtulit. Pertono/perfecte tono/resono. Hiero. contra Helui. Uñ ꝺo vox illa pronuit/tēp⁹ breuiatū est/reliquū est: vt qui habēt vtozes sic sint quasi non habētes. Et omnia habent penul. cozre.

Tonitrus us. ⁊ tonitru declinari potest. Oui. libro. ij. me. Uñ solet tonitrus ⁊ flumina mittere terris. Iuue. Et facient optata tonitrua cęnas. Est autem tonitrus vt in quęstionibus docet Seneca nubis icte sonus qui ⁊ tonus dicitur.

Tonescit/tonus fit. Uar. Tonitrib⁹ tēplū tonescit.

Tonitro as. tonitrū facio. Hiero. in Ps. expositione. Qđ tonitruat deus fil'em vocē facit rotę.

Tonus/greca vox est. Nam greci τόνος dicunt sonū. Unde accentū quoq̄ tonon appellāt quos veteres nostri imitati tenorē quasi tonorē accentū vocauere. Et tonus qui ⁊ tonitrus. Item: Tonus/ neruus q̄ ex vtraq̄ parte stomachi est. Item Tonus spaciū id q̄ to abest a terra circulus cęli citim⁹ hoc est lunaris: cētum sęz vigintiser milia stadioz̄: vt inquit Martian⁹ quoniā vt in sonis interuallū cum legittima q̄ntitate minimū ex duobus sonis inter se diuersis: ita in cęlo minimū a terra spaciū ad lunā tonū appellare placuit. Hui⁹ mēsurę dimidiū hemitoniū. Ton⁹ ꝺo cū hemitonio ꝓportionę facit sesq̄plā: hoc est sesq̄alterā.

Tophus/ genus lapidis asperi q̄ defacili in arenam resoluitur. Ouid. Et leuibus tophis. Hinc Tophinus Et tophace⁹ adiectiua. Sue. Quę tophina ac lignea antea erāt. Plī. Est alba rufa columbina argyllacea tophacea/arenacea.

Topos/latine lucus. Topicus localis. Vnde Aristo. ⁊ Tlce. Topica libros appellarūt. i. locorū sedes/in q̄bus hmōi loci demonstrant. Viero. Non topica: id est locales sedes argumētorū.

Topiariū dicit᷑ op⁹ ex arbore/aut frutice/aut herba factum ad decorē: vt sunt testudines camere/naues auicule ⁊ hmōi: que ex buxo vel hedera ⁊ hmōi: quaꝝ natura sequax est ⁊ flexibilis fieri cōsueuerunt. Dictum topiariū απο τωρ τοπωρ hoc est a locis que in his varia constituūtur. Que ⁊ topia ab idoneis scriptoribus nuncupant᷑. Victru. lib. vij. Habētes deorum simulachra seu fabulaꝝ dispositas explicationes: nōmin⁹ troianas pugnas seu ylyssis erratiōes q̄ topia/ceteraq̄ que sunt eorū similibus rationibus ab reruꝝ natura procreata. Quidā a funiculis quos in oleo terendo circūligatos instrumentis illis: topia greci vocant. Tlce. ad. Q. fratrem. Topiariū laudaui ita oia conuestiuit hedera. Pliñ. Accedit in topiario opere lauri genus que taxa dicit᷑: ramos spargit a radice topiarij ac corōnarij operis. Vnde Topiarij dicunt᷑ qui topiaria faciūt: sicut corōnarij q̄ faciūt corōnas. Idē statue myrti genera topiarij faciunt. Et ars ipsa topiaria dicit᷑ vt argentaria. Tlce. Ut denicꝫ illi palliati/topiariā facere videantur.

Topothesia/dici pōt loci positio vl̄ descriptio: nam topos locus thesis positio.

Tornus/instrumētū fabrile quo ligna polita redduntur.

Torno as. ad tornū polio. Pli. lib. xxvj. Lapis est qui cauatur tornaturq̄ in vasa coquēdis cibis vtilia. Itē tornare est circūagere. Idem in eodē. Quarū in officina turbines ita vibrati ppenderūt vt puero circūagente tornarent᷑. Vnde Detorno/qđ est de aliq̄ torno. Pli. lib. xiij. Lignū grande intus firmeq̄ duricie ex quo velares detornant annulos.

Tornatile pe. col. qđ torno factū est.

Toreuma atis. ⁊ toreumatū/opus politum celatū Τὸρευω enim sculpo ⁊ cęlo significat. Sunt autē toreumata opera delicate ⁊ eleganter sculpta siue celata. Sal. Tabulas signa toreumata emunt Τορευτὴρ celatorē greci dicūt. Toreutices ars ipsa que ⁊ anaglyptices sculptor ⁊ celator. scribit Pli. lib. xxxiiij. Primū phidiā artez toreuticen aperuisse ⁊ demonstrasse quā polycletus. Sicyonius mox eruditior ac cōsummauit. Mar. Artis phidiace toreuma clarū.

Torus/lectus ab intortis herbis dictus. Virgil. Inde toro pater eneas sic orsus ab alto. Toros etiā appellamus pulpā carnis musculosam: in qua est robur et valentia: vt sunt partes membrorꝫ nerosę callosęq̄ ⁊ in se prope modū collecte. Vnde Torosus a. um. Scribit Col. parandos esse boues nouellos ceruice longa ⁊ torosa. Val. Flaccus: protulit Morrēdosq̄ torīs informibus artus: qđ ⁊ de venis quoꝫ dicitur cum varicū in morē quibusdā in locis turgescūt. Cor. Celsus. lib. vij. Ac per ipsos venarū toros inequale est in herbis Plinius vtitur hoc verbo de Inula scribens: Breuioris est/sed torosior amarioꝝ inula. Col. lib. iij. Arbustiuā vitem q̄ putare tam alligare diligēter oportet. Nam in ea fructus maxime vis cōsistit: diutiusq̄ perēnat que firmis torīs ⁊ idoneis locis religata est.

Torulus dimi. a tor⁹. i. paru⁹ lect⁹. Plau. in am. Tum meo patri torulus inerit aure⁹ sub petaso.

Torale ⁊ per apocopē toral a toro: Mappa lōga quā super linteola ponimus ⁊ omnia lecti stragula toralia dicūtur. Mora. Nec turpe toral ne sordida mappa. namq̄ super toros sternūtur vestes stragulę purpureę seu virides aut versicolores. Idem in Ser. Et tyrias dare circū illota toralia vestes.

Torniamen/ludus erat q̄ troia dicebat᷑/ quasi p troiano agmine dicatur troiamen.

Torqueo as. si. sum. ⁊ tortū significat inflecto. Plin⁹ Nec tū binas per diuersas coassatiōes substerni capita earum prefigi clauis: ne torqueant᷑. Virg. lib. ij. geor. Ithureos tarn toquētur in arcus: id est torquendo fiunt. Teren. Vide vt ille sibi os contorsit carnifex. Vnde aliquādo torquere ponitur pro gyro celeri rotare. Virg. Ast illum ter fluctus ibidem torquet agens circū. Aliquādo pro torquendo iacere. Idem In medias telum torsisti primus achiuos. Aliquando pro gubernare: vt Lęuꝫ ⁊ terras qui numine torquet. Aliquādo pro sustinere: vt Vbi maxim⁹ atias Arem humero torquet. Aliquādo pro tormentū inferre. Lactan. lib. iij. Beatus est igitur sapiēs in tormentis. Sed cum torquetur pro fide/pro iusticia/p deo: illa patientia doloris beatissimū faciet. Donat⁹ Torquemus hominē/et torquemus veritatē. Vnde tormentū ⁊ tortura. Aliquādo pro filare: vt est illud Iuue. Penelope meliue/leuius torquetis arachne. Aliquādo pro trahere: vt Virg. Torquetq̄ sonātia saxa. Huius composita sunt: Abstorqueo/qđ est torquendo aufero. Contorqueo. Virg. lib. j. geor. Protuit insano contorquens vertice syluas Fluuiorū rex Eridan⁹. i. euertēs. Detorqueo/distorqueo/extorq̄o/intorqueo/intertor/obtorq̄o/scontratorqueo/retorqueo/retrotorqueo/iaceo/remitto. Ciceroꝫa Catone Quo quidē me proficiscente haud sane quis facile retraxerit/nec tanꝫ pilam retorserit. Et retorquere est rursus flectere. Col. lib. v. Idvt scite fiat memineris alligator ne torqueat sarmentū/sed tantū inflexū deuinciat. Pretorqueo/ante flexo. Idem lib. iiij. Sex Iulius Atticus pretorto capite ⁊ recuruato/ne pastinatum effugiat q̄dētū semen dimersit.

Tortus a. um. qđ non est rectū sed flexum. Augu. Habes vnde corrigas qđ in te tortū est.

Tortum/machina ad torquendum facta. Pacu. Nam in te tenebras sepe lacerabo fame clausum ⁊ fatigas artus torto distrahan.

Tortuosus a. um. qđ est tortū. Tlce. in Lel. Nec enim fidū pōt esse multiplex ingeniū ⁊ tortuosum.

Tortile pe. col. qđ retortū ⁊ replicatū est. Ouid. Tortilis a digitis excidit ansa meis.

Torto as. frequentatiuū/significat vehementer torq̄o. Pomponius. Ibi insilui in cocleatum eculeum: vbi tolutim tortor.

Tortor/qui torquet. i. cruciat: vel ad questionez ponit: vl̄ qui lapidē rotūdo iacit. Vnde ab Ammiano tortores ballistarū appellati sunt: qui ex ballistis tela cō torquent ⁊ iaculantur.

Tortura/supplicū: vt in sacris litteris. Seruo maliuolo tortura ⁊ cōpedes.

Tortiuū/vinū est nouissime expressum: vt apud Cato.

Torculū/qđ vsu torculare ⁊ per apocopē torcular. pe. pro. edificiū vinarij ⁊ machina a torquēdo: quo vua torquet. Prelū a preluendo/pro trabe accipi solet q̄ vuę calcant᷑. Lacus qui continet mustū prelo expressum. Impropriē autē lacus/prelū ⁊ torcular: pro eodem accipiūtur.

Torcularius a. um. quod ad torcular pertinet. Var. Si sit centum iugerum habere oportet vasa torcularia instructa trina.

Tormina/genus morbi a torquēdo: cū dolore torquentur intestina exulceratione. Grece dysenteria: vt lib. iiij. scribit Celsus. Ex his cruor manat: frequens deūciendi cupiditas dolor in ano est. Pli. Ventrastrum torminibus cholericis efficacissimum. Vnde Tormin⁹ qui eū morbum patiuntur: quos ⁊ dysentericos greco vocabulo appellant. Tlce. Ita dicimus graue dinosos: quosdam torminosos. Nonius. Tormines masculino genere protulit. Hyppocrates mortifer esse signū in dysenteria si carnes egerātur. Galenus

scribit dysenteriā fieri quādo materia exuberans calore ęstatis inficitur ꝛ fit salsa.

Tormentū/supplicīū qđ datur alicui ad perquirēdā veritatem vl' ad cruciatū inferendū: vt est illud: Oēs sancti/quanta passi sunt tormenta. Var. Hesiis tri/turam tormentuꝫ appellat/ꝙ ibi frumentū terāt. Et tormentū generale vocabulū est omniū machinaruꝫ saxa tela: ꝛ id genus varia torquentiū. Cęsar. ii. con. Ad extremas fossas castella constituit: ibiq; tormēta collocauit. Dicitur autem tormentū a torquendo ελλερισμὸς δὲ βασάνου καὶ βασανισμὸς καὶ τὸ ρημα βασανίζω.

Torques ꝛ torquis tam masculini q̄m femininī generis ꝑm probū/significatq; circulū aureū/flexilē/ obtortū: colli ornamentū ꝛ summi pectoris. Properti°: Torquis ab incisa decidit vnca gula. Gellius: Caput galli pręcidit: torquem detraxit eāq; sanguinolētā in collum posuit. Refert Plinius torquibus aureis auxiliares externos donatos fuisse a romanis. Et clues nō nisi argenteis. Scribit Vegetius lib. ij. Quibus aureus torquis/ob virtutis prēmiū dabat: ꝛ hi duplas consequebantur annonas.

Torquatus/cognomen Titi Manlū qui ad Anienem occiso gallo/torquem detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius cuius iniussu cum filius aduersus hostem a quo prouocatus fuerat pugnasset: eoq; occiso equestria spolia victor ad patrē tulisset: subito euꝫ q aduersus edictū suum ꝛ rei militaris disciplinam fecisset/iussit occidi.

Torris/lignū teres cum ardet. Titio torris extinctus. Lactan. Titionē vulgus appellat extractū foco: torrem semiustū extinctū.

Torreo es. torrui tostū/sicco atq; arefacio. Qđ etiā de frigore potest intelligi. Var. Frigore torret. Syrsurpatur quādoq; pro vrere. Virgil. Iam rapidus torrens sitientes syrius indos. Quandoq; pro assare. Pli. lib. xix. Si radicem bete in pruna tostam superederint ardorē extigui. vnde carnes tostas appellat vulgus/si mutas t in r: qđ dicam/ intelliges. Quandoq; pro vertere/miscere. Luc. Ingentes fato torrē te ruinas. Quidā hoc verbus ἀπὸ τοῦτο ρευειν deriuant/qđ est sculpere/celare.

Torresco/torrid° fio. A quo retorresco/rursus coquo/vel rursus vro. Col. li. iij. Deinde sata nō ita nutriūt vt aſi cōualescāt/q; retorrescant.

Torridus a. um. qđ est aridū. Unde estas torrida dicitur. Hinc retorridus. Col. lib. iij. Misi cū receideris/arbor tota fiet retorrida. Et inde torrida ꝯa quę ansit habitabilis vel non: nunc campū disputādi nō amplum habeo/sed alꝫ dicemus.

Torrefacio/comburo/coquere facio aut multū calefacio. Colū. lib. ij. Et subinde oportunis solibus torrefacta proteritur.

Torrido as. pe. cor. significat comburo.

Torrens nomen generis masculini/significat fluuium qui non de fonte neq; de viua aqua/sed a pluuiis vel de montibus in valles descendit ꝛ in mare vadit: et ęstate siccat: aquis ꝟo hyemalibus inundatur ꝛ currit. Interdū sumitur pro fluuio. Hieroñ. in psalmis: Inebriabuntur ab vbertate domus tuę: ꝛ torrēte deliciarum tuarū potabis eos/non siccabitur. Torrēs vero participiū posuit. Virgi. Hic tantū borez cura mus frigora quantum Aut numerū lupus/aut torrē tia flumina ripas .i. quę torrentis more fluunt. Hinc torrentior ꝛ torrentissimus. Iuue. Et Hypseo torrētior id est volubilior.

Torpeo torpes torpui/piger sum. Virgil. lib. iij. geor. Cōfertoq; agmine cerui. Torpēt mole noua ꝛ summis vix cornibus extant. Hinc Torpesco/piger fio. Salu. in Jug. Ceterum ingenium quo neq; melius/neq; amplius in natura mortaliuꝫ est inculto atq; torpidia torpescere sinunt.

Torpor/animi ꝛ corporis debilitatio: a Torpedine pisce cuius cōtactu corpus hebescit.

Torporo as. penulti. produ. torporem induco. Turp. Stupidus astat: ita eius aspectus torporauit hominis amore.

Torpedo/piscis gen° qui limo mersus occultat se ꝛ pisces supranatātes torpentes facit: postq; ꝟo obtorpuere deuorat. Ponit ꝛ ꝑ pigritia.

Toruus a. um. a terrēdo e in ꝺ mutata: vt ait Ser. Vel a tauris qui irati cum quadā truculentia respectant. Nam torui tas proprie taurorū est: vel a torto aspectu. Hinc aduerbia Torue/toruum ꝛ torua. Plau. Quid me torue aspectas? Apul. Cum toruuꝫ in eos intueretur. Virg. Talibus eneas ardentē ꝛ torua tuentem lenibat dictis.

Totū ꝛ omne sic differunt/ꝙ totū dicimus vniuersis corporis plenitudinē: omne de vniuersis vt totum audi torium habet scholasticos: id est plenū est auditoriū scholasticis. Omne auditoriū habet scholasticos: id est omnia auditoria. Poetę tamen ista confundunt. Fit autē totus a tot: q̄uis tot breue sit: totus ꝟo ꝑ/ductū. Quotus ꝟo remanet breue. Sciendū ꝙ si totum est pluralis numeri partes quoq; pluralꝫ numeri esse debent: vt binas litteras a te suscepi: quarū alteris mihi gratularis: alteris significas te esse incolumem. Si ꝟo totū licet pluralis sit numeri/singulare habeat: tum partes singulares esse debent: vt delecto? duobus poetis/altero greco/altero latino.

Totidem/significat tot similiter seu plane tot/nec plures/nec pauciores.

Toxicum dictū est quasi taxicū: vt inquit Pli. Quoniā taxos arbor est veneni prędentissimi adeo vt si iumenta taxi folia comederint emoriant. Hāc quidā Similacem dixere ꝛ esse in arcadia tā ꝑsentis venēni: vt si q̄s sub ea dormiat: cibū ve capiat/moriat.

T Ante R

Trabea nomē poetę cui inter comicos octauus locus assignatur. Huius meminit Cicero libro. iiij. tusc. Et de finibus. Est ꝛ trabea gen° vestis. Cuius tria sunt genera: vt Sueto. lib. de genere vestiū inquit: Unuꝫ qđ ꝺijs sacratur/tantū de purpura. Aliud purpureū quod habet aliquid albi. Tertiū augurale ex purpura ꝛ croco mixtū. Erat autem vestis togata purpura circūducta subregmine piniceo quā aureę fibulę annectebant. Virgi. de trabea regali ait: Ipse quirinali lituo paruaq; sedebat: Succinctus trabea: leuaq; ancilę gerebat Picus equū domitor. Hinc Trabeati/qui trabea sunt induti. Ouidi. lib. de fastis. Hoc igitur vidit trabeati cura quirini Cum rudib° populis annua iura daret.

Trabs ꝛ trabes trabis vtroq; modo dicitur genere fęminino. Dicta a trahēdo/ꝙ in altum trahatur. Propzie trabs vt Festus ait: sunt duo tigna ędificii gratia simul compacta. Nam cū simplicia sunt non trabes sed tigna dicuntur: q̄uis abusiue pro vno ligno quādoq; dicatur.

Trabica/nauis dicta est/ꝙ sit trabibus confixa. Pacu. Labitur trabica in alueos.

Trabales/species tormentorū a trabibus. Hora. libro car. Te semp añit sceua necessitas clauos trabales.

Trachea vel trachia/arteria pulmonis: q̄ ꝛ spiritalis physula dicit. Vide in fistula.

Trachelus penul. pro. collum spina a vertice ad finē.

Trachys/latine asperum. Hinc Trachino trachinas/asperum facio.

Trachina/oppidū Campanię: quę nunc interposita a tarachina vel tarachynę arum: tm pluraliter: quod

etiã antur antea dicebatur. Hunc autẽ taracina vocatur. vide supra. Est ꝛ trachina ciuitas theſſalię quę heraclea ab hercle cognomiata eſt. Hinc ab Ouidio trachyniius dictus Ceix coniunx Halcyones. Hæci trachyna vocãt aſperа. Vnde taracinã quaſi trachynam ab aſperis dici autumat Strabo. Et a trachyna theſſalię Sophoclis tragedia/trachina dicta eſt. Vnde Cice. libro. ij. tuſc. Quas hic voces apud Sophoclem in trachinis edit.

Trachoma penul. prod. Græce enim τραχωμα vocatur ſcabricia palpebrarum interior/ſicut in eadẽ parte glabritas: hoc eſt defluuium pilorum vadroſis ꝛ milphoſis.

Trachonitidis regio/pars iudeę quã ferunt inter montem Libani ꝛ lacũ tiberiadis ſitã eſſe. Cui⁹ terrarches fuit Philippus iuxta euangeliũ Lucę. Et eſt vt Hiero. inquit trans boſrã Arabię ciuitatẽ in deſerto cõtra hauſtralem plagã quaſi ad damaſcuz reſpiciens. Hanc gentẽ inſtituit Cis filius Aram: vt ſcribit Joſephus lib. j. antiquitatis.

Trado is. tradidi traditũ ex trans ꝛ do/n ꝛ s abiectis/ſignificat in poteſtatẽ do. Teren. in phor. Verũ ſciẽtem tacitũ cauſam tradere aduerſarijs/etiã ne id lex coegit. Tradere etiam eſt docere. Augu. Quicquid de arte loquendi ꝛ diſſerendi quicquid de dimenſionibus figurarum ꝛ de muſicis ꝛ de numeris ſine magna difficultate nullo hominũ tradente intelleꝛi. Itẽ ſignificat dicere. Bel. Demoſthenẽ tradũt et veſtitu ceteroq; cultu corporis nitido venuſtoq; nimiſq; accurato fuiſſe. Item Mandare: vt cum dicim⁹: Demozię traditũ eſt. Itẽ fidei alicui⁹ cõmittere: vt Super mihi tradidit egon. Item quaſi vẽdere. Hiero. in Genũ. Pecunia digna tradat eã mihi coraz vobis in poſſeſſionẽ ſepulchri. Item permittere: nam in ſacris litteris dei a quouis ſeceſſio ſiue deſtitutio nominatur. Vnde apoſtolus ad Romanos: Tradidit illos de⁹ in reprobũ ſenſum: id eſt a deo permiſſi ſunt deferri in reprobũ ſenſum.

Traduco is. penul. produ. ex trans ꝛ duco: in quo n ꝛ s ſimiliter abũciuntur/ſignificat de loco ad locũ duco. Ceſar. j. com. Heluetũ per anguſtias ꝛ fines Sequanorum ſuas copias traduxerãt: ꝛ in heduorũ fines peuenerũt. Ambro. Transduco vſus eſt. De profundo ad lumen extrahũt fluctuãtes de infimis ad ſuperna transducunt. Aliquãdo traducere eſt ad vlteriora ducere. Plau. Traduce adhuc lineã plusculũ. Aliquando tranſferre. Var. Traducta eſt getulis. Vnde et traducere libũ ex vna lingua in aliã quidã dicũt: hoc eſt interpretari. Aliquãdo agere ſiue prꝛterire. Cice. Ser. Sulpitio. Qua ratione nobis traducẽdum ſit hoc tẽp⁹. Aliquãdo deridere et infamia afficere ꝛ velut in exemplũ proponere: vt eſt apud euangeliũ. Joſeph cũ eſſet vir bonus ꝛ nollet eã traducere. Var. Multoq; traducerẽ apher. Et traducere/nutrire/fouere/ſuſtinere. Iuue. Altera quos nudo traducit gallia callo.

Traduces. in vitibus dicũtur qui aliunde tracti ac propagati ſunt. Var. lib. j. de re ruſt. Arbuſta vbi traduces poſſint fieri vitiũ vt mediolanenſes faciũt arboribus quas vocant opulos. Varro appellat traduces rumpos vbi ex arboribus in arbores traductis vitibus vinea ſit. Huius ſingularis noſtatiuus eſt Trahux. Col. lib. rj. Si tradux ducẽ non contingit media virga inter eas deligetur.

Tragos/latine hyrcus. Vñ tragedia: Rurſus tragos herba quam aliqui ſcorpion vocant ſemipede alta foliis puſillis: racemis rubentibus/grano tritici. Hinc Paratragedo verbũ. Tragus/cõchę genus mali ſapoꝛis. Suid. τραγος παρα του τραχυ αρε μαε χειν ταχοστισων η παρα το τραχειαν φορμιν εχειν η τρεχειν και τραγαν ἁμπελοῖσ.

Tragum neutri generis/gen⁹ piſcatorię retis: quod et verriculũ dicitur.

Tragedia penul. corre. cuius apud græcos producatur απο του τραγυ και της ωδισ. Hoc eſt ab hyrco ꝛ cantu: quaſi hyci cantus. Nam hyrcus dabatur in prꝛmiũ tragicis auctoribus qui ruſtici ꝛ paſtores erant. Vel ab hyrco vineaz hoſte: ꝛ a cantilena eius ipſius rei apud Virgiliũ plena. Vel q̃ vter eius muſti plenus ſolenne prꝛmiũ canentibus erat. Horati⁹: Carmine qui tragico vilem certauit ob hyrcũ. Alij a fece putãt: quã græcorũ quidã Trigan ꝛ triga vocãt: appellatã/q̃ oza ſua fecibus perlinebãt ſcenici antequam perſonarũ ab eſchylo repertũ. Idem: Ignotũ tragice genus inueniſſe camene Dicit ꝛ plauſtris veriſſe poemata theſpis. Quę canerent/agerentq; inſecti fecibus oza.

Tragicus quaſi hyrcinus q̃ tragediaz ſcribit. Tragice aduerbiũ/ſignificat crudeliter/quaſi more tragico.

Tragedus/q̃ tragediã canit ꝛ recitat.

Tragelaphus penul. corre. ſpecies cerui/qui hyrco ceruo ſimilis eſt barba ꝛ villo diſtãs ab alijs dicitur hyrcoceruus τραγος hyrcus ελαφος cerus de quo in Deute. habetur.

Tragopagus. pe. co. herba in acetarijs laudata quę a ꝗbuſdã Barbula hyrcina ab alijs come: qz folia habet inſtar croci in rotundũ ſparſa. Vulgo barba petrę dicit in gallia tranſpadana.

Tragonia/herba quę adalligata triduo/dicitur cõſumere lyenes.

Tragion ſiue trogonis/herba quę naſcitur in Creta inſula ſimilis.

Tragopa/auis in ethiopia quę cornibus arietinis prꝛfert caput armatũ.

Tragemata/bellaria. ſm Macrobiũ: id eſt omne menſe ſecundę genus.

Tragea ſiue tragia/inſula vna ex cycladibus. Ex q̃ theogiton peripateticus Ariſtoteli familiaris.

Tragula/genus teli haſta dicitur/q̃ ſcuto infixa trahatur. Saluſtius libro quarto hiſtor. Auidiſſimis atq; prꝛparatis ducibus ꝛ metellus ictu tragulę fauciatur. Plau. in epiſto: Tragulã in te inijcere adornat/neſcio quaz fabricam facit. Et tragula rete q̃ vulgo nunc tractam vocant. Plinius: Vſus ſuberis anchoralibus maxime nauium piſcantiumq; tragulis ꝛ cadoꝛ obturamentis. Dicta tragula/q̃ ex vndis vt plurimum trahatur.

Tragurium/inſula in mari adriatico/adiacens dalmatię in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Auctor Ptolomeus libro. ij.

Traho is. xi. ctum. per vim duco. Trahimur inuiti/ducimur volentes. Virgil. Altaria ad ipſa trementem traxit. Aliquãdo ſimpliciter ducere. Lactan. libro. ij. Nec quicq̃ poſſit eſſe omnino q̃ non originẽ a deo traxerit. Aliquãdo leuare. Cicero. Atq; etiã ex puteis iugibus aquã calidã trahit. Aliquãdo prꝛtrahere. Salu. in Jug. Atherbal: vbi intelligit omnes fortunas ſuas in extremo ſitas/hoſtẽ infectũ auxilij ſpẽ eſſe nullam penuria rerum neceſſariarũ bellum trahi non poſſe. Aliquãdo remouere. Saluſtius: Miſi ea res longius nos ab incepto traheret. Aliquãdo extẽdere. Virg. Ille horridus alter deſidia latamq; trahens inglorius alijs. Alter idem vſus eſt. Necnon ꝛ vario noctem ſermone trahebant: id eſt terebant vel conſumebãt. Huius verbi cõpoſita ſunt Abſtraho/attraho/ad me traho. Cicero Treba. De qui te nõ Romam attrahã te qui non hucaduoles. Contraho detraho/diſtraho/extraho/intertraho/pertraho/perfecte ſeu ad finem traho. Protraho/differo prolongo. Teren. in an. Impetrabo: vt aliquot ſaltem nu-

ptis protrahat dies. Retraho/retro seu rursus traho. Idem: Postq̃ poeta poetã non potest retrahere a studio. Salu. Fuere tamen extra coniurationẽ cõplures qui ad Catilinã in initio pro secti sunt. In his erat fuluius senatoris filius quem retractũ ex itinere parens necari iussit. Hiero. in Exo. Retrahe manuz tuã in sinũ tuũ. Subtraho proprie significat sub siue de medio aufero. Lactan. lib. ij. Qui vel morte subtracti vl absentia fuerant separati. Hiero. ad Julia. Audio faustinam tibi subita dormitione subtractaz. Vñq̃ surripio/furo. Plau. in cas. Mã peculũ prodam nihil habere addecet claz viro z quę habet partem eius haud cõmodi est: quin viro / aut subtrahat/ aut stupro inuenerit.

Tracto frequẽtatiuũ est/quasi frequẽter traho vel surſum traho. Terentius in heau. Hec arte tractabat virum vt illius animũ cupidum inopia incenderet. Et tractare est mereri: vt bene tractasti me: id ẽ bene meritus fuisti de me. Item Differere/q̃ ea de quib⁹ differimus/frequenter tangere videmur. Hinc tractatus. Item frequenter tangere. Columella libro. vij. Talis notaq̃ vitulos oportet cum adhuc teneri sunt consuescere/manu tractari. Iuue. Per puppim z duros gaudet tractare rudẽces. Item exercere: vt Qõ medicorum est promittunt medici /tractant fabrilia fabri. Item Gubernare. Licero Bruto. Fuit in Cilicia mecum tribunus militũ: quo in munere ita se tractauit: vt accepisse ab eo beneficium viderer non dedisse. Huius composita sunt Attrecto. Hieronym⁹ in Geñ. Si attrectauerit me pater meus z senserit timeo ne putet sibi voluisse me illudere: Cõtrecto/detracto/retracto/obtrecto: quasi aduersus aliquẽ tracto. Pertracto/perfecte tracto.

Tractus us/spaciũ/regio/plaga. Virg. Indicio est tracto surgens oleaster eodem.

Tractim aduerbiũ/significat trahendo in longum sine intermissione/longo tractu diutine. Plau. in Amp. Quid si ego tractim tangã vt dormiat. Virg. Tum sonus audit̃ grauior tractimq̃ susurrat.

Traha/genus vehiculi sine rotis quo coloni vtuntur a trahendo dictum. Hieroñ. in libro Paral. Et fecit super eos tribula z trahas z ferrea carpenta transire. Virg⁹ libro. j. geor. per epenthesim trahęq̃ dixit/ sicut nauita pro nauta. Tribulaq̃ trahęq̃ z iniquo pondere rastri.

Trahax/auidus/rapax/oia ad se trahens. Plau. Ebo lutũ lenoninũ: ebo sterquiliniũ publicũ/impure inhoneste/iniure/iller/labes populi/pecunię accipiter auide atq̃ inuide/procax/rapax/trahax: trecẽtis versib⁹ tuus impuritates loqui nemo potest.

Traiicio is: ere trãs z iacio/remotis n z s/significat traduco/transporto/transuehо. Hã proprie nautę quę traiiciunt/transportare seu transuehere aut traducere dici possunt. Alii pro traducunt tantũ: cum traiicere dicuntur/sicut lib. j. docet. Liui. Prę se armentũ egens nando traiecerat. Plancus: Exercitũ ad kalẽ dos maias rhodanũ traieci. In his exemplis non capitur traiicio pro transporto: vt quidã volũt /dicentes. Traiicio exercitũ: id est transporto exercitũ trãs mare/aut trans flumen. Traiicio mare vel flumen. i. transeo. Luius de secũdo bello punico. Amnẽ vado traiecit. Aliquãdo coniunctim. Idem: Traiecit copias iberũ. Aliquãdo traiicere est transfigere/transuerberare. Idem lib. ij. Contra quẽ z ille concitat equũ tantaq̃ vis infestis venientiũ hastis fuit: vt brachiuz Ebutio traiectũ/manilio percussum pect⁹. Hinc traiectio/trãsitio. Cice. lib. j. de diui. Cum eglũ ex omni parte patens atq̃ apertũ intuerent traiectiones motusq̃ stellarũ obseruauerunt.

Trallis/vrbs lydię non longe a Magnesia sita in vertice quodã qui promõtoriũ natura munitũ habet ab argiuis z thracibus quibusdã condita. Sunt z alię trallis in phrygia vbi sunt Carie fines hęc alijs noibus dicta est Æuãtia z Seleucia z Anthiochia. Hic Trallian⁹a.um. Cice. in phil. Tralliana aut Epheſiana dicere putes. Ex trallibus fuit Menodot⁹ vir doctus. Hoc nomẽ trallis ym Pisscia. tñ pluraliter declinat̃ z tam accusatiuũ ẽ noiatiuũ in is tñ mittit sicut alpis/sardis z syrtis.

Tralucidũ/qõ p. mediũ lucet. Pli. Suauiores albę vię qñ e tralucido facili⁹ accipiat̃ aer.

Trama/subtegmen. Persius. Mihi trama figura ste reliqua.

Trames generis mascu. semita transuersa. Liui. lib. v. Obliquis tramitibus egressi.

Trans prępositio est/quę significat vltra: vt cum de loco ad locum z de vno ad alterũ/z de vna ad alteram transitionem facimus. Separatur quãdoq̃: vt trãs mare/trans mõtes. Sed plęrãq̃ cõponit̃ pręsertim cũ his lris. B. vt transalpinus. L. vt trãscurro. D. vt traduco. E. vt trãseo. f. vt trãsfero. G. vt transgredi or. J. vt traiicio. L. vt translego. M. vt transmigro. N. vt trano. P. vt transpono. S. vt transcribo. T. vt transtigritanus/qui habitat trans tygrim. V. vt transtuebo. Sed sciendũ est q̃ composita cum n vel i consonante vel d amittit n z s. vt trano/traiicio/traduco. In reliquis manet integra/ nisi cum s. in quo s tñ abiicimus: vt transcribo. Apulei⁹ tamen docet q̃ si trans ponatur cum eo duco/pugno/potest retinere z perdere nſ. vt transduco/traduco/trãspono /transpono/transeo z traeo. In alijs retinet nſ. nisi in tranio/trado/traiicio.

Tranare/significat vltra nare: id est natare. Liui⁹ libro ij. Multisq̃ super incidẽtibus telis incolumis ad suos tranauit. Virgilius: Superant montes z flumina tranant.

Tranquillo tranquillas/quietũ facio. Aug. lib. viij. cõ. Tranquillatur eglũ z mare z exultant nimis: quoniã timuerunt nimis.

Transactus participium/idem est qõ preteritus. Cice. lib. ij. ad beren. In consequenti tempore spectabitur nunquid re transacta relictũ sit/qõ indicet aut factuz esse maleficiũ: aut a quo sit factũ.

Transcendo ex trans z scando/significat ascẽdẽdo trãsgredior.

Transcurro/vltra curro. Teren. in eu. Tu abi atq̃ obsera ostiũ intus dũ ego transcurro ad forũ.

Transcribo/idem quod excribo: hoc est ab exemplarijs quicq̃ describo. Quandoq̃ tamen ponitur pro trado. Virgilius libro. viij. Et tua dardaneis transcribi sceptra colonis.

Transeo is. iui. z transij itũ/vltra eo. a quo transitio et transitus. z cõpositũ pertranseo.

Transitorius transitoria transitorium/qõ cito transit. Leo papa: Hęc ergo non transitorie/sed cum ingenti tremore debemus attendere.

Transeunter aduerbium a transiẽs trãseũtis formatũ. Augu. lib. iij. de ciui. dei. Quod vitium. Salu. magis transeunter attigit: hoc est in transitu siue transeundo.

Transenna/per quam aspectus transire potest. Licero libro. j. de oratore pro fenestra seu cãcello posuit cũ ait: Hunc petis a Crasso vt illam copiã quã construxerat ego in loco quasi per transennã/ pręterentes strictã aspexim⁹ in lucem proferat: Transenna etiã funis extentus dicit̃. Sal. lib. ij. histo. Transenna demissum victorie simulacrũ cum machinato strepitu tonitruũ coronam capiti imponebat metello. Quandoq̃ ponit̃ pro decipulo/laqueo z funiculo ad decipiendũ concinnato. Plau. in bac. Hunc e transenna

bic turdus lumbricū petit. Et in Ru. In ętate agēda hominū plurime fiunt transennę: vbi decipiuntur dolis atq; edipol in eas plerumq; esca imponit quam si quis auidius poscit escam auariter decipitur: vt transenna sua auaricia.

Transfero penul. cozre. transferri dicitur res cum nō remanet apud eos/a quibus transfertur. Cice. libro. j. offi. Qō ab Ennio positū in vna re transferri in multas potest. Hinc translatio quę sit quotiens: vl deest verborū proprietas vel vitatur iteratio. Cicero autem translationē verboz maxime probat lib. de optimo genere dicendi/cum inquit. Sed Phalerius demetrius meo iudicio pręstat ceteris: cuius oratio cū sedate placideq; loquitur/tum illustrant eā quasi stellę quędam translata verba atq; immutata. Translata dico vt sepe iam quę per similitudinē ad aliā rem aut suauitatis/aut inopię causa transferuntur. Quintilianus autem quę sint verba propria queq; trālata: quo modo transferantur: quę sit vitiosa translatio: z cur recta sit translatio diffuse tradit. lib. j. instit. dicēs: Propria sunt verba cum id significant/in quod denominata sunt. Translata cum aliū natura intellectū aliū loco prębēt. Ustatis rutius vtimur: noua non sine periculo quodā fingimus. Et lib. viij. Transfertur igit nomen aut verbū ex eo loco in quo primū erat in eū in quo aut proprię deest: aut translatū proprio melius est. Id facimus/aut quia necesse est/aut quia significantius est/aut vt dixi decentius: Ubi nihil horū pręstabit qō transfertur in propriū. Asco. scribit. Translatiua dicta esse non noua/nec nuper inuenta/sed aliunde translata. Translatiuū grece μεταφορα: id est promiscuū: vulgare publicū/indifferēs. Translatitia sunt z verba per metaphorā in alienū migrātia. Seneca. Translatiuas siue translatitias sententias quę sua oratoz suppellex est pro locis cōmunibus intelligit. Sunt z sacra trālatitia apud Macrobiū.

Transfugio/de loco ad locū fugio. Liui. li. ij. Magna clientiū comitatus manu transfugit.

Transfuga penul. cozre. qui transfugit. Idem in eodē. Deinde metuens ne si consulū iniussu z ignarus ombus iret deprehensus forte a custodibus romanis retraheretur/vt transfuga fortuna tum vrbis crimen affirmante senatum adit. Nec solum vt inconsultus inquit transfuga is accipiēdus est qui aut ad hostes/aut a bello transfugit: sed z qui per induciarum tempus ad eos/cum quibus nulla amicitia est: fide suspecta transfugit.

Transfigo. penul. pro. transfodio seu transuerbero. Liuius libro. j. Stricto itaq; gladio simul verbis increpans transfigit puellam.

Transfundo is. de vase in vas fundo. Cato. Ubi dies triginta pręterierint trāsfunditor: ita relinquitur vsq; ad vindemiā. Cice. per translationem Dolobellę scripsit: Libentius omnes meas laudes si modo sint aliquę meę laudes ad te transfuderim.

Transgredior/transeo/a pedū gressu ꝓprie dicit: sz auctoritas vetusta liberiorē loquendi vsum dedit. Sal. lib. j. histo. Et de his qui nauigassent z de ipsis nauibus eo verbo vti voluit: in quibus gradus nō sit deceptio. Nactus obscurā noctem estu secūdo: ac inde transgressus omnes recepit mons ꝓceptus a lusitanis. Sic z transgressus us. pro traffretatiōe.

Transigo is. penul. cozre. ex trans z ago/significat trāseo seu vltra traduco. Salu. Sed multi mortales dediti vētri atq; somno indocti incultiq; sicuti peregrinantes transegere. Hiero. Et immolantes deo sacrificium laudis/noctem totam transegere. Aliquando significat tracto. Terē. in An. Intus transiget siqd est qō restat. Aliqn cōuenio/cōcozdo/paciscor. Cice. Treba. Puto cū Auiano transigere possemus.

Transilio is. penul. cozre. ex trans z salio: sed s abiecta/significat vltra salio. Col. lib. vij. si fossam sine cōctatione transilit.

Translego penul. cor. legēdo trāscurro siue vltra lego. Plau. in asi. Age quęso mi hercle translege.

Trāsmigro trāsmigras pe. cōmuni significat habitatū eo siue transeo vel in longiorē locū domicilū habitationemq; cōmuto. Hiero. Et persecuti eos sunt de ciuitate in ciuitatē expellentes de iudea: vt ad gentiuz populū transmigrarent.

Transmitto is. vltra vel de loco ad locū mitto. Plinius lib. xviij. Item cribraria quę simili modo in tertio remansit cribro angustissimo z tīn arenas trālmittēte. Aliquādo celeriter transeo. Virgi. Alia de parte patentis Transmittūt cursu campos.

Transpicio/vltra aspicio. Lactan. de opi. Per eas igit tur membranas sensus ille qui dicitur mēs ea q̄ sunt foris trāspicit.

Transtra/sunt loca vel tabulę super quas sedent remiges. Virgi. Transtra per z remos. Et apud Ezechielem. Quercus de basan dolauerūt in remos tuos et transtra tua fecerūt tibi ex eboze indico. Hęc etiā iuga dici solent. Virgi. Inde alias animas quę per iuga longa sedebant Deturbat/laxatq; foros. Et transtra tigna quę transuersa a pariete in parietem porriguntur. Uicruuius libro. v. Trabes etiā supra columnas z parastata z antas ponunt in contignationibus tigna z ares sub tectis si mnioza spacia sunt z transtra z capreoli si commoda columen et canterij/sed z sedilia in nauibus.

Transuado/z transuado as. penul. cozre. per vadū trahicio. Hieroni. ad Helio. per translationē. Sed quoniam scopulosis locis enauigauit oratio: z inter cānas spumeis fluctibus cautes fragilis in altū cimba processit/expendenda vela sunt ventis z quęstionum scrupulis transuadatis lętantiū moze nautarū epilogi celeuma cantandū est.

Transueho/vltra veho. Sal. in Jug. Ex eo nūero Medi z perse z armeni cum nauibus in Aphricā trāsuecti proximos nostro mari locos occupauere. Augu. Caro Jesu est marię quā transuexit honorans omnē humanā naturā z multo magis materna.

Transuerbero as. transfigo. Cice. Martio. Sed q̄ potest esse homini politico delectatio/cū aut homo imbecillus a valentissima belua laniat/aut pręclara bestia venabulo transuerberat.

Transuersus a transuerso esse debet/qō est in obliquuz verto: licet qōdū legerim. Col. li. ij. Sed in arando maxime obseruandū est: vt tranuersus mons sulcet. Cice. li. iij. ad Herē. Ecce ibi ille de trāsuerso Deus inquit adolescens pueri tui modo me pulsarunt/satisfacias oportet.

Transuolo as. pe. cozre. ad aues pertinet: sed per translationem ponitur pro transcurro vel pro repente accedo. Hiero. ad Damas. Deq; dubiū z quid facerē nescienrē ita festin⁹ exterruit: vt omnibus pręterm̄issis ad scribendū transuolarē. Plau. in epi. pro transfugio posuit. Transuolauerūt ad hostes.

Transsumo is. ex alio sumo. Unde quę ex primis tabulis transcripta sunt/solēnitate iuris adhibita dicūtur transsumpta/z actus ipse transsumptio. Ite trāssumptio figura est quā greci μεταληψιν vocant/cum rem ex alio ad aliud transmouemus.

Transsuo is. ex trans z suo: sed s abiicitur. Col. li. viij. Media pars descripti orbiculi eadē fibula trāssuit.

Trapetes vel trapetū penul. pro. mola olearia a τρεπω voluo seu verto. Var. a terendo deducit. Virg. li. ij. geor. Terit sycionia bacca trapetis.

Trapeza/mensa seu tabula qua argentarij vtunt.

Trapezite penul. pro. du, mensarij pecuniarum campso

res. Plau. in ca. Subducā rariunculā quātillū argē/ti mihi apud trapeçitā fiet. Hier. cōtra Ruf. Quasi bon⁹ trapeçita adulterinę monetę pecuniā reprobet.

Trauli/qui maiori difficultate loquūtur. Unde ⁊ trau/lis. Lucre. li. iij. Magna atq; manifcata cataplexis plenaq; bonoris balba loqui non quit traulis muta pudens eſt.

Trebia/fluuius extra placentiā/apud quem Annibal romanos vicit. Eſt ⁊ trebia Celtiberorū ciuitas: quę pars eſt hyſpanię.

Trebula/oppidum fuit haud longe ab vrbe: vt ſcribit Pli. Et olim trebulanis ciuitas data fuit. Hinc Ca/ſe: trebulani dicti ſunt: de quib⁹ Var. Trebula nos genuit cōmēdat gratia duplex. Siue leui ſtāma: ſiue domamur aqua. Prope trebulanos ſūt ⁊ alij popa/li nomine Trebiani auctore Plinio. lib. iij. Sue. in tibe. Iterū eo cenſente vt trebianis legatā in op⁹ no ui theatri pecuniā ad munitionē vię tranſferre conce deretur/obtinere non potuit.

Tremo is. a ſimilitudine vocis quę tunc cum valde tre mit/apparet. Quo etiā in corpore pili vt ariſta in ſpi ca hordei horrēt. Et tremere quidē cōmoueri ſeu agi tari ſignificat. Plau. in aſi. Non placet pro mōſtro eſt: quādo qui ſudat/tremit. Interdū ponit pro time re. Virg. lib. ij. Hic aliud maius miſeris multoq; tre mēdū. Huius cōpoſita ſunt Contremo/intremo/in/tus ſeu valde tremo. Virg. lib. iij. Et feſſum quotiēs motat latus intremere omnē Murmure trinacriā. Pertremo/valde tremo. Et habet penul. co.

Tremiſco is. tremore cōcutior. Virg. lib. iij. Sonitūq; pedū vocēq; tremiſco. Hinc ptremiſco ⁊ ptremiſco. Lactā. li. vij. Itaq; trepidabāt oēs ⁊ ad luctuoſum il ⁊ ſonitū cōtre miſcēt. Hiero. cōtra Vigilantiū. Ita totus ⁊ corpore ⁊ animo ptremiſco.

Tremefacio ſicut ſonat. Virgi. Tū ꝺo tremefacta no/uus p pectora cūctis Inſinuat pauor.

Tremor/modo ipſam cōmotionē ſeu agitationē/mo/do timorē ſignificat. Virg. lib. ij. geor. Unde tremor terris. Et alibi: Cur ante tubā tremor occupat art⁹? venit tū ex greco τρεμω ⁊ illa quę deducunē.

Tremebundus. abunde tremens. Cice. lib. iij. ad herē. Sin erit ſermo in locutione leuiter ⁊ tremebūda vo/ce cum parua ſignificatione riſus.

Trepidus a. um. idem qō pauidus. Cuius dimi. eſt tre pidulus. Bel. Pulli trepiduli circūſtrepere. Et tre/pidus Feſtinus. Virg. lib. iij. Hic me dū trepidi cru delia limina linquūt: Immemores ſocij vaſto cyclo/pis in antro deſeruere. Ser. Trepidi feſtini vt per ti morē/non per odiū relictus fuiſſe videat.

Trepido as. pe. co. timeo. Amb. Trepidare virginuz eſt ad omnes ingreſſus viri pauere/omneſq; viri af/fatus vereri. Et trepidare/feſtinare. Virgil. lib. iij. Dum trepidant ale ſaltuſq; indagine cingūt.

Treueri/populi Gallię inter belgas in cōfinib⁹ germa/nię Meruijs finitimi.

Treſſis/tres aſſes. Perſius. Non treſſis agaſo.

Tris a greco. Mā greci τρεις dicūt. Unde trias adis. trinitas. Aliquādo ſignificat valde. Hinc trifur/ triſ megiſtus.

Triangulus/figura tres angulos habens iquam greci τριγωνον vocāt. Hinc triāgularę ⁊ hoc triāgulare.

Triarch⁹/nauis triremis ꝓpoſitus ab archon pnceps.

Triarij/erant milites fortiſſimi qui in legione romana vltimi erāt. Hi ſi quādo res fuiſſet in periculo in frō te acierū poplitibus flexis ſtabant ita vt potius ani mam amitterent q̄ de loco decederent. Unde oritur eſt illud prouerbiū/cum res ſunt dubię: Ventum eſt ad triarios. Var. Triarij dicti ꝙ in acie tertio ordine extremis ſubſidio ponerētur. Plau. Agite nūc ſub/ſidete omnes quaſi ſolent triarij.

Tribus us. a tributo dando: vel ꝙ ager romanus pri/mo diuiſus in tres partes fuerit: ⁊ tres partes popu li facte/vna tatiēſiū a tatio Sabinorū rege iam ami/co poſt federa: alia Ramniū ſiue rannenſiū a Romu lo: tertia Luceruz a Lucomone. Varro enim ſcribit Romulū dimicantem contra Titū tatiū a lucumoni bus: hoc eſt thuſcis auxilia poſtulaſſe. Unde quidaz venit cum exercitu cui recepto iam tatio pars vrbis eſt data. Unde in vrbe thuſcus dictus eſt vicus. Si/ue vt aliqui volunt a Luco/quem Etylū vocauerat romulus. Ergo in tres partes diuiſus erat populus adeo: vt qui etiā vni pręerat parti tribunus diceret ⁊ ſumptus dari populo tributa vocantur. Sed po/ſtea alię quoq; partes vrbis factę/quę ſimiliter trib⁹ appellatę ſunt. Nam in ſex partes fuit diſtributa ci/uitas in primos/ſecundoſq; tatienſes Ramnes/Lu/ceres. Quilibet ex tribubus decem curias contine/bat: q̄ de nominibus Sabinarū appellate ſunt. Var⁹: Feſtus/Plutarchus ⁊ Aſconius. Diſſentit pau lum Liuius ſcribens a Romulo Centurias equituz tres fuiſſe conſcriptas ramnenſes ⁊ tatienſes ⁊ luce res nec videt exiſtimare totū populū in hos fuiſſe di ſtributū/ſed ſolos equites. Aug. in pſal. interpreta/tione ſic ſcribit. Tribus alio nomine dici poſſunt cu/rię: ſed non proprie. Nam proprie ſi diximus curias non intelliguntur niſi curię quę ſunt in ciuitatib⁹ ſin/gulis ſingule. Unde Curiales ⁊ decuriones: id eſt ꝙ ſint in curia vel de curia. Et noſtis q̄tales curias ſin/gulas habent ſingulę ciuitates. Sunt autē vel erant aliquādo in iſtis quoq; ciuitatibus curię etiā populo rum: ⁊ vna ciuitas miltas curias habet: ſicut Roma. xxxv. curias habet populi. Hę dicūt trib⁹. Was po pul⁹ iſrael duodecim habebat ꝑm filios Jacob. Pli. refert quattuor ſolas vrbanas tribus fuiſſe appella/tas a partib⁹ vrbis in quibus habitabant. Mā Sub urrana Palentina/Collina ⁊ exquilia dicebātur.

Tribulis penul. prod. qui ex tribu eſt. Hora. in epiſto. Ut cum pileolo ſoleas cōuiuia tribulis. Cice. Ser. Lucio/Coſſino amico ⁊ tribuli tuo valde familiariē vtor. Hinc contribulis qui ex eadē tribu eſt. Hieroñ. lib. ij. Bachabeorū. Od cū rex annuiſſet ſtatim ad gētilē ritū cōtribules ſuos tranſferre cepit.

Tributim aduerbiū/ſignificat p ſingulas tribus.

Tributū a tribubus. Var. dictū oſtendit ꝙ ea pecunia quę populo imperata erat tributim ſoluebat. Feſt⁹: Tributū dictū: q̄ ex priuato in publicū tribuit. Su/mi poſtea hoc vocabulū cepit largius pro omni mu nere/quod a ſubditis ſoluitur.

Tributarius qui ſoluendo tributo obnoxius eſt. Juſti. lib. j. Sed ciuitates quę medorū tributarię fuerant.

Tribuni dicti ꝙ tūc in tres partes popul⁹ diuiſus erat: ⁊ ex ſingulis creabant: vel quia tribuū ſuffragio crea rentur: vel quia vt Lege. inquit/ꝙ tribuebāt iura mi litibus. Tribuni etiam vocati ſunt qui magiſtratum gerebant: vt regū tempore tribuni celerū: qui centu/rijs pręerāt: poſtea facti ſunt tribuni militares in ca ſtris qui parem cum conſulibus habebant poteſtatē qui imperatori opponebantur pro militibus. Tri/bunorum militarū ſicut docet Aſco. duo ſunt gene/ra. Alij rufuli dicunē qui in exercitu creari ſolēt. Alij ſunt Comitiati qui Rome comitijs deſignant. Tri/bunimilitaris officiū eſt: vt miles veſte indutus: ar/mis bene munitus/exercitatiōis vſu ⁊ diſciplina eru ditus incedat. Olim tribuni militū cōſulari poteſta/te promiſcue ex patribus ac plebe creati ſunt. Alij fu erunt tribuni plebis qui in defenſione plebis a patri bus facti ſunt āno fere decimoſeptimo poſt exactos reges. Alij tribuni erarij dicti ab eo ꝙ his attributa erat pecunia quā militi reddebant.

Tribunitius/qui tribunus fuit.

Tribunitius a.um. quod ad tribunos pertinet. Salu. Nam postq̃ .L. Pompeio. ⁊. M. Crasso consulib⁹ tribunitia potestas restituta est.

Tribunatus us. ipsa tribunorũ dignitas. Cice. Lel. de Cañ. aut Gracchi tribunatu quid expectem nõ libet augurari.

Tribunal pe. pro. locus excelsus in quo residebat q̃ ius tribubus redderet.

Tribuo is. bui. butũ. quasi tributuꝫ do/concedo. Sed hoc beniuolentie eius tribuendũ est. Aliquãdo capitur sicut vendo. Hiero. in Deutro. Aquã pecunia tribue ⁊ sic bibemus. Aliquãdo capit pro assumo vt tu tibi multũ tribuis. Aliquãdo pro fauere. Cice. Crassipedi. Cum vniuerso ordini/publicanorũ semp libẽtissime tribuerim. Qui⁹ cõpolita sunt Attribuo/cõtribuo/simul tribuo: hoc est aliis partẽ facio. Distribuo/diuersis modis tribuo. Terẽ. in Adel. Argentum annumerauit/illico dedit: ẽterea in sumptum dimidiũ minꝫ id distributũ est sane ex sententia. Retribuo/quasi retro tribuo: hoc est remunero.

Tribulus pe. coꝛ. spinꝫ genus a semine triangulari dictus vel qui cuspidatus trifariã feriat. Ouid. libro. r. me. Loliũ tribuliꝫ fatigãt triticeꝫ messes.

Tribula ę. ⁊ tribuluꝫ/genus vehiculi quo frumenta in area terũtur a tribus lateribus sic appellatur. Aug. libro de ciui. dei. Nam sicut sub vno igne aurũ rutilat ⁊ palea fumat: ⁊ sub eadem tribula stipulę cõminuuntur/frumenta purgantur. Virg. li. j. Geor. Tribulaꝫ trahęęꝫ ⁊ iniquo pondere rastri. Var. Espicis in area excuti grana: qõ fit apud alios iumẽtis iũctis ⁊ tribula.

Tribulariũ a tribula fieri videt/⁊ significat locũ vbi tribulę reconduñt: vt est apud Col.

Tribuloꝛ/verbũ factũ ab angustia ⁊ doloꝛe illoꝛũ q̃ tribulũ ferri vel tribulũ herbam calcauerit q̃ oriť in lacubus ⁊ paludibus trigoli vel ferrarie/vulgariť etiã murex/angulata est: iaciť vt vis semp cuspis est erecta/bellicũ ferramentũ est.

Tribꝛachus penult. coꝛ. pes ex tribus bꝛeuib⁹ syllabis constans a τρεισ ⁊ βραχυσ qõ significat bꝛeue: vt Te corydon o alexi. Vbi dono a tribꝛachus est cum vocalis ante vocalẽ bꝛeuis fiat.

Trica/apulię oppidũ. Vide in dictione apina.

Tricę/capilli pedibus pullorũ gallinaceoꝛũ inuoluti. Qm̃ vo gressum illoꝛũ impediãt: factũ est vt oia impedimenta tricę dicañt. Plau. in Cur. Qõ argentũ tu mihi? quas mihi tricas narras? Inde extricare et intricare pro expedire ⁊ impedire.

Tricephalus pe. coꝛ. qui habet tria capita.

Triceps/triũ capitũ. Seneca. Tricipitẽ secũ beluã manibus trahens.

Tricliniũ/latine discubitoriũ dici põt. Est em̃ locus in quo discumbebant ⁊ cenabant ẽcipue in cõuiuio accepti a tribus lectis quos sternebant contignis. Matris mensas in cõuiuio apponere veteres solebant ⁊ facendo cenare sicuti turci faciunt. Τρισσ em̃ tres κλιν lectus dicitur. Vnde Hoꝛa. Sepe tribus lectis videas cenare quaternos. E quibbus vn⁹ auet quauis aspergere cunctos: pꝛeter eũ qui pꝛebet aquã. Iuue. Ergo duas post Si libuit mensas neglectũ adhibere cliẽtẽ. Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto Una simus ait. Virgil. Inde toro pater Eneas sic oꝛsus ab alto. Quintil. locũ intellexit dũ ait: Vix eo limen egresso triclinũ illud supra conuiuas coꝛruit. Apul. lib. r. Jam deniq̃ cenaui e triclinio dñi decesseram⁹. Hũc locũ Cicero appellat Cõclaue. Cuius hęc sunt verba. Hec inter conclaue illud cecidit. Pꝛopꝛie tamen conclaue dicit quicũq̃ locus secretioꝛ vbi colloquia fieri solent. Habetq̃ vnã clauẽ cõmunẽ domestici: nec est omnibus ad eũ eundi potestas. Victruui⁹ In triclinarijs/ceteriscq̃ cõclauibus maxim⁹ est vsus luminũ. Constat igiť triclinũ ⁊ lectos discubitoꝛios ⁊ ipsaꝫ cenationẽ. r. locũ vbi semp lectis cenaturi discumbebant significare. Sed postea triclinũ p abusionem apparatus ad mensam factus dici cõsueuit: et coacta in locũ vnũ parãdę paucoꝛ cenę suppellex ne cessaria. Hinc Archtriclinus qui huic ministerio pest. Vnde Cice. Sterni triclinia ⁊ in foro sterni iubebat. Sic Biclinũ locus attributus cõuiuio a duplici ordine discũbẽtiũ. Plau. in bac. Aduortite nesilche ⁊ tu pistoclere iaꝫ facite in biclinio cũ amica sua vterq̃ cubitũ eatis.

Triclinarius/minister qui in triclinio ministrat.

Triclinarius a.um. ⁊ triclinaris ⁊ hoc triclinare quod ad tricliniũ pertinet: vt mappę triclinares ⁊ lecti triclinarij. Triclinariũ. Pli. lib. ix. Qua purpura quis non inquit triclinaria facit?

Tricolon. pe. pro. latine trimembꝛe dicit.

Tricones/moꝛosi ⁊ ad ridendũ duri.

Triduũ/spaciũ triũ dierũ. a quo Triduan⁹ a.um. Unde triduanas indutias legimus.

Tridens/Neptuni sceptꝛ: ⁊ quicquid habet tres dentes tridens dicitur.

Trieneros/latine triduanus pe. coꝛ.

Triẽnis/triũ annoꝛũ. Nã triẽnis/trim⁹/⁊ triũ annoꝛuꝫ idẽ significãt. Vñ Hiero. i testamẽto veteri. Sume mihi vaccã triẽnẽ ⁊ capꝛã trimã ⁊ arietẽ annoꝛ triũ. Hinc triẽniũ spaciũ triũ annoꝛũ. triẽnale adiectiuũ.

Triẽs/nũmi gen⁹ tertia pars assis. Iuue. Nec habꝫ infęlix quẽ pocrigat oꝛe triẽtẽ. Itẽ sumiť p calice. Pꝛo per. Cũ fuerit multis exacta triẽtib⁹ hoꝛa. Apõ Victru. Triẽtes siue qõ idẽ est triẽtalis materia nomen habent a mẽsura q̃ asseres instrumẽti eius trientales hoc est crassitudine quattuoꝛ vnciarũ essent.

Trientalis/herba a mensura dicta est. i. quę folio trientem equet amplitudine.

Triental/vasis gen⁹ tertiã partẽ sextarij capiens. Persius. Calidũq̃ triẽtal Excutit e manibus.

Trieris penul. pꝛo. nauis magna quę gręce Durachõ a tribus sessionibus. Latine triremis/aut pene idez Hierony. in lib. Numeri. Veniẽt in trieribus de ytalia superabunt assyrios.

Trierarch⁹/p̃fectus trieris. Cice. in ver. actio. iij. Quas de re charidemũ chiũ testimoniũ pꝛioꝛi actione dicere audistis sese cum esset trierarchus.

Trieteris peñ. pꝛo. spaciũ triũ annoꝛũ. Sta. lib. iiij. th. Ludus ⁊ atra sacrũ recolet trieteris opherẽ. Var. Aspicis vt paruus nec adhuc triereride plena. Regulus audiťq̃ lauder ⁊ ipse patrem.

Trietericus/triennalis a τρεισ ⁊ ετοσ ann⁹. Hinc trieterica appellata sunt sacra bacchiq̃ triennalia q̃ tertio quoq̃ anno sumptuosioꝛa annuis ei⁹ oꝛgijs agitabant. Instituta sunt em̃ cũ ex india victoꝛ rediisset a triennio quo peregrinatus est. Ouid. lib. ix. meta. Vtq̃ tuo moto pꝛoles semeleia thyrso/Ismarie celebꝛant repetita triennia bacchę.

Trifaux/tres fauces habens. Vnde Cerberum trifaucem vocant.

Trifar vel trifoꝛũ/telũ lõgitudine triũ cubitoꝛũ.

Trifariã aduerbiũ/significat tripertito.

Trifer a.um. qõ ter fructus pꝛoducit.

Trifidus a.um. pe. coꝛ. qõ in tres partes diuidi põt.

Trifiniũ/dicitur vbi triũ agroꝛũ terminus est.

Trifoliũ simoniamũ/herba est quę inuenit fragosis lociis efficacissima tradit contra vipere venenũ/odoꝛis grauis/neq̃ absimilis bitumini. Et idcirco greci eã ασφαλτιον appellãt: nostri aũt propter figurã acutam trifoliũ vocant. Nam longis ⁊ birsutis foliis viret/caulẽq̃ rubustioꝛẽ facit q̃ pꝛatẽse.

Trifur/trifurcifer/tricerberus/plus q̃ fur/plus q̃ fur-

ifer/magnus cerberus. Mam eris pro valde quandoq; accipit a grecis. Plau. Non fur/sed trifur.

Triga quasi triaga a tribus equis iunctis. currus qui a tribus equis trahitur. Inde trigarium dictum triga rum curule certamen. Plinius libro. xxviii. Ferūt neronem principem hac potione recreari solitū, cum sic quoq; se trigario approbare vellet. Et lib. xxj. digest. Et si triga venierit/retinenda erit rota: z si quadriga redhibeatur. Trigarius locus iuxta campū martiū. Pli. libro vltimo. Me equos quidem in trigarijs ꝓferri vllis vernaculis animaduerto. Apud Martianum quoq; Capellā, libro. ix. qui de musica inscribit: Trigariū inquit supplicantis semper germanitatis aduenies: hoc est trigemina inḡt illa mulier/siue tres in vnius nominis vocabulo conspirantes. Trigametiā humū veteres vocabant.

Trigamus pe. cor. qui tres duxit vxores. Hiero. cōtra Iouit Currit ad Abraā/Isaac z Iacob: ex q̄bus prior trigamus/secundus monogamus/tertiꝰ quattuor vxorū est: Lie/ Rachel/Balę z zelphę.

Trigo as. stringo. Unde obtrigo/quod est iureiurando astringo.

Trigon/pilę genus z turtur.

Trigonia/etas tertia.

Trigonꝰ pe. pro. triangulus/triangularis. Hinc Trigonalis/forma q̄ tribus lineis cōstat Δ.

Trigemis quid significet/declarat Columella lib. iiij. cum ait: Vallis z vliginosi campi situ serimus etiā trigemmē qui est paulo minor dodrante/longior vtiq; semipede: isq; non ab eo trigemis dictus est q̄ oino triū oculorū est: cum fere circa plagam qua matri abscisus est plenus sit gemmarū: sed q̄ his exceptis quibus est frequens in ipso capite tres deinceps arriculos: totidemq; gemmas habet.

Trigeminus/idem qđ tres. Colu. lib. viii. de Capella. Parit autē si est generosa proles frequēter duos nō nunq; trigeminos.

Trigla/genꝰ piscis q̄ a nostris mulus dicitur z barbo. Hinc trigles/lapillus q̄ muli colorē habeat.

Trilices/vestes q̄ ex tribus licijs constant. Interdū tamen trilicem triplicem dicimus.

Trimus a. um. qđ est triū annorū: a quo trimulus diminutiuū z Trimatus tus. z trima dies.

Trimetrum penultima corre. carmen ex tribus pedibꝰ constans.

Trymma/dicit vinū ex aromatis/in quod iunceꝰ z myrrha z calamus iniici solebat.

Trimorion/a tribus signis dictum est. Tria ẏo signa partibus nonaginta constāt. Erit ergo trimorion ps ab horoscopo genituręnonagesima. Itęq; a situ lunę altera nonagesima vnde vaticiniū vitę substantiarumq; sumatur.

Trimestris/trium mensium.

Trinundinū. Vide in dictione nundinę.

Trinacria/insula q̄ z sicilia/sicania z triquetra appellat a tribus ꝓmontorijs dicta est trinacria pachyno/scz lilybeo z peloro z ακρα sūmitas. Hinc Trinacris. Ouiđ. in fas. Terra tribus scopulis vastū ꝓcurrit in equor. Trinacris a positu nomē adepta loci.

Trinepos penul. cor. abnepotis filius/q̄ sit post tres a nepote.

Triobulus pe. cor. quasi homo parui pretij z tribꝰ obolis. Plau. Non ego homo trioboli sum. Hinc fit triboloaris vilis z pretij triū obolorū.

Triodos/latine triuiū dici potest.

Triones quasi tertiones/boues aratorij. Unde septem stelle septēriones nostri: veteres a bobus iūctis appellarunt ex quibus figurantur.

Triparcus/valde parcus. Unde triparcos hominnm vetulos.

Tripertio/in tres partes diuido. A quo Tripertito adverbium.

Triplex/quod est trium plicarū. Unde triplico as. Interdum triplex sumitur pro quodam tabellę genere quo scribi epistolę solebant. Martia. Tūc triplices nostros non vilia dona putabis Cum se venturā scribet amica tibi. Vide supra in dictione duplex in alio significato.

Triplus tripla triplum/eius significationis est quo et triplex.

Triplaris numerus dicitur cum ex duobꝰ minor ter in maiore numerat: vt sunt tria ad vnū.

Tripolis/oppidū trigeminum/ quoniam tyrij /sidonij z arabij illud obtinent. Hinc tripolitana regio dicta est. Sunt autem duę hoc nomine: Africana scz z Siriaca in phenice. Oppida tripolis africanę sunt Abrotonum: tophia z leptis magna. Pompo. Locus ex numero tripolis dicit.

Triptota/nomina sunt quę tribus tm̄ casibus declinātur. penul. produ.

Tripus tripodis z tripoda dę. penulti. cor. dicit omne qđ habet tres pedes. Usi sunt veteres tripodę/tum ad delicias/tum ad edendi necessitatem. Tripodes erant mense in templo Apollinis delphici: quibꝰ superponebant Phebades quę z Cortinę dicebantur vt vaticinabantur. Pli. li. xxxiiij. Ex ere factitauerūt z cortinas tripodū nomie delphicas: greci vitos fortes tripodibus donabant: quia non facile succūbāt. Virgil. libro. iij. Et tripodas geminos auri duo magna talēta. Hora. libro. j. car. Donarē tripodas prę/mia fortium Grecorum.

Tripudiū quasi terripauiū. Sic enim primo dictus est post terripudiū: deinde tripudiū est dictū a pauio /ferio. Unde tripudia solistima dicebant auguria q̄ fiebant quotiens offa q̄ pullis dabat aliquo modo cadebat in solū. Ita enim a solo solistimus: vt a medio mediastimū dicit. Cum igit offa ex ore pulli cecidérat: tum auspicanti tripudiū solistimū nunciabatur. Tripudiū etiā saltatio dicit similiter a pauienda terra q. d. saltādo terra pauit. Liui. Ferre ac per vrbem ire cum tripudijs solennię saltatu iussi.

Triquetra penulti. prod. figura triangularis. Quo nomine dica est sicilia. Hora. Quid militibus promissa triquetra? Inde triquetrus triquetra triquetrum. Syrius lib. v. Hunc ethnea cohors triquetris quaz miserat oris.

Triremes pe. pro. dicte sunt quas vulgꝰ galeas vocat licet duos tm̄ remoz ordines habeat in laterib⁹. Ms bizemes naues duorū ordinū sunt. triremes triū quadriremes quattuor. Greci trieres vocant. Triremes inquit Amodes corinthius.

Trismegistus Mercurius quasi ter maximus dictus. vel valde maximus.

Tristega pe. indifferente/significat tricameratū nomē cōpositū a stega qui est locus nauis. Stega ẏo a stostas fit. Plau. in bac. Forte vt assedi in stega.

Tristis proprie mestus dicit. Virgi. Tristis at ille tamen cantabitis inquit. Sed quia tristitia in frōte hominis crudelitatis /grauitatis /ire/ minarum /studij/ difficultatis indiciū est: fit vt tristis aliquādo pro seuo accipiatur. Virgili. Illi mea tristia facta Degeneremq; neoptolemuz narrare memento. Aliquando pro graui. Lice. Qui numero optimatū z principum reliquit grauitatis sue illā tristem z plenā dignitatis. Aliquādo pro irato. Lucil. Timeo certe ne mihi sit tristior. Aliquādo pro minaci. Isq; adytis hęc tristia dicta reportat: inquit Virgil. Aliquādo p docto. Lucili Addo eosdem tristis ac seueros philosophos. Lice. Iudex tristis ac integer. Aliquando pro amaro. Virgil. Tristisq; lupini Sustuleris fragiles

calamos. Aliquãdo p̃o difficili. Cice. in Cato. Factius in morbos incidũt adolescẽtes: grauius ęgrotãt tristius curantur. Aliquãdo ꝓ horrido. Mar. Amator ille tristiũ lacenarũ.

Tristo as. tristẽ facio. Unde ꝛ contristo. Virgi. Et pluuio contristat frigore cęlũ. Est ꝛ tristor deponẽs. Uñ ꝛ cõtristor: vt cõtristat⁹ est reꝛ ꝑpter iusiurandũ.

Triptolemus/nomen ꝓpriũ viri qui ferẽ in attica regione vsum frugũ primus inuenisse.

Tribades mulieres dicte sunt fricatrices/quę portẽtuoso coitus genere in sexũ suum libidinẽ exercẽt ἀπο τοῦ τρίβειν: qđ significat fricare.

Triticũ/dicit qđ tritus est ex spicis. Hinc Triticeus a. um. vt panis triticeus.

Trito as. frequentatiuũ est a tero teris/ꝛ significat minutim tero.

Trituro as penul. p̃o. significat tero ꝛ ad segetes pertinet. Et habet primã syllabã longã quasi ab tero trui tritũ. Hinc tritura. Virg. Wagnaq; cum magno veniet tritura calore.

Tritonia dicta est minerua ꝙ tẽporibus Ogygũ regis ad lacũ tritonis virginali primũ habitu apparuerit: triton aũt fingit esse maris deus Neptuni ꝛ Salacię marinę deę filiꝰ ꝙ primũ in tritone africe palude visus fuerit: vbi ait Heroꝺ. virgines annis singulis se purgare lãpadibꝰ ꝛ lignis in veneratione palladis. Diodo. scribit dictã tritoniã a Cretę filio tritone.

Triumuir/nomẽ magistratus quẽ tres college administrant. Triũuiri triplices fuere. Capitales/ Mensarij/ Nocturni. De capitalibus sic habet Pompo. de oꝛi. iuris. Triumuiri capitales cõstituti sunt ꝙ carceris custodiã haberẽt: ꝛ cũ aliaduerti oporteret interuẽtu eoꝝ fieret. ꝺ Cęsarijs Liuiꝰ cõmemorat. Triũuiri mensarũ creati sunt. Quiq; numulariꝝ ꝛ monetę omnis generis ꝛ formę cusoribus ꝑerant. De nocturnis meminit Loꝛ. Tacitꝰ. Triumuiri nocturni ꝙ ad incendiũ in sacra via oꝛtum tarde venerãt: a tribuno plebis die dicta damnati sunt.

Triuiũ ꝛ quadriuiũ/Quis p̃o loco in quo tres vel q̃tuoꝛ sunt vię poni cõsueuerint: sumitẽ tñ quãdoq; p̃o loco frequenti quo antiqui cõuenire solebant Catul. Omnibꝰ in triuijs vulgẽ fabula passim. Juue. Mõne libet medio ceras implere capaces q̃driuioꝛ? Erãt etiã rusticoꝝ sacris attributa. Nam illic oues cedebantur ꝛ serta appendabant. Tibul. Nam veneroꝝ seu stipes habet desertus in agris. Seu vetꝰ in triuio floꝛida serta lapis.

Triuialis ꝛ hoc triuiale a triuio fit. Unde triuialis scitẽ tię magistri a Quintil. dicunt q̃ in triuijs docẽt. Hic triuialiter aduerbiũ/qđ significat passim: vulgo vbiq;. Grãmatica dicit triuialis scientia: qꝛ in triuijs doceba tur. Triuialis ꝙ lingua vulgaris qua in triuijs puerí grãmaticã discẽtes vtebant.

Triuia/dicta est diana ꝙ triuijs ꝓesset ꝑpter qđ tris facies habere fingebat. Virgi. Tria virginis oꝛa diane. Quiꝺ. Oꝛa vides hecates in tris vergentia partes. Seruet ꝛ internas cõpita secta vias.

Triumphus quiꝺã grecum putãt. Nam θρίαμβον appellant greci: nos aspiratione ex prima in nouissimã syllabã cranslata ꝛ b mutata in p/dicimus triumphũ. Var. a Baccho huius rei inuẽtoꝛe. tranquillꝰ dici existimat triumphũ: qꝛ q̃ triumpharet/triplici iudicio honoꝛaret. Primo em̃ exercitus de triũpho discernendo duci iudicabat. Secundo senatus. Tertio populus. Erat autẽ triumphus omniũ honoꝝ qui a populo romano dari solebãt maximus. Mã illa põpa solẽnis erat quę fiebat redeũtibus in vbẽ cum victoꝛia Dichalꝰ aũt in etymologicis ait: Θριαμβος ἀπο μιᾶς ἑρτῆς πολεσι ὁ ταφὴν ἡσαν οἱ σὺν αὐτοις τοῖς θριοις ἐπεῖον προφερομενοις ἀμβεβασ ἐσπαμμενοις καὶ εἰρυν φασιν ἐρδηλωσου τοῦ γιγνεσθαι καῖ τα πολλαγραφει.

Triumpho as. triumphum ago. Cice. in Cato. Var. Curius cum de samnitibus triũphasset. Qui autem triumphabãt apud romanos equis albis vehebantẽ curro inaurato/capite coꝛonato lauro ꝛ ante ipm triumphantẽ victus hostis oneratus collo catenis ꝛ q̃cunte senatu capitoliũ ascendebãt ad templũ Jouis optimi/maximi/ vbi mactato tauro albo domũ redibant. Lege Plutarchũ ꝛ Liuiũ. Aliqñ tñ triũphare ponit ꝓ exaltare. Cęsar: Qđ euenisse nobis gaudeo ꝛ triumpho. Huius passiuũ est Triumphoꝛ.

Triumphatus a. um. de quo triumpharũ est. Virgi. liiũ. geoꝛ. Biscq; triũpharas vtroq; ab littoꝛe gẽtes.

Triũphatus us. ipsa triumphatio. Pli. Ne triũphatu suo nimis superbiat Antonius.

Triũphatoꝛ/q̃ triũphat vel q̃ aliqñ triũphauit.

Triũphale/qđ ad triumphũ ꝑtinet. Uñ triũphales coronę: quibus imperatoꝛes in triũphis coꝛonabant. Triumphalis vir qui triumphauit. Sicut cõsularis qui consul fuit. Sue. de Aug. Solos triũphales: q̃q; et socios expeditionũ ꝛ participes victoꝛiarũ suarum nunq; donis imperiendos putauit/ ꝙ ipsi quoq; ius habuissent tribuẽdi ea quibus vellẽt. Triumphalis porta romę dicta est/ ꝙ per eã triũphi agerent. Triũphale territoꝛiũ etiã romę qđ nũc Vaticanũ ꝺꝛ. Uñ Damasus papa scribit beatũ Petꝛ sepultũ fuisse in vaticano iuxta triumphale territoꝛiũ.

Tros/nomẽ viri ꝓpriũ ꝛ nomen adiectiuũ a troia foꝛmatũ ꝛ facit gtm̃ trois ꝛ troos: qꝛ vt inq̃t Ser. Troia noia monosyllaba greca q̃ in latinũ sermonẽ trãsẽũt tertię tm̃ sunt declinationis: ꝛ tam latine q̃ grece declinari põt: vt Tros is. oos. Pan. panis panos.

Troas vt inquit Hieroñ. lib. de. rũ. quęstionibus/ciuitas est q̃ ꝓꝰ troia appellabat. Est ꝛ regio quã Ptole. minoꝛẽ phrygiã appellat. Adiacet hellesponto: vt Pli. lib. v. scribit. Aliꝝ mysię tribuũt: quę ad occidentem subiacet tota mari exposita. Homerꝰ ab Elapo vsq; ad Laici fluminis ostia eius fines produxit. i. ea Ilion: quę ꝛ troia mille quingentis passibus a portu distans omniũ quę sub sole sunt insignissima. Ciuitates q̃ oadis nobiliores/ Dardanũ/ Simoentis fluminis ostia. Antandrus / Smirna/ Claçomene/ Ephesus/ Miletus/ Pergamus/ Lyatira Philadelphia Laodicia/ Antiothia/ Montes clari/ Ida ꝛ Tmolꝰ Et troas sit Troadensis.

Troia vt Ser. scribit regio minoꝛis Asię in qua Ilion vrbs ꝛ regia Priami: q̃ etiã Troia dicebaꝫ a Troe rege: antea Teucria a Teucro: ꝛ Dardania a dardano. Scribiturq; greca diph. nec diuidit i cõsona adiectiuũ ꝺo o ꝛi vocalibus ꝛ diuisis. Et cũ prouinciã significat principale nomẽ est: ꝛ breuis est tro. Quãdo autẽ non est principale ꝛ deriuatio est tro/longa est. Uir. Et troia gaça ꝙ vndas. Et troia sit tros. Idẽ Tyriusq; mihi nullo discrimĩe ageꝫ. Est ꝛ tros nomẽ viri ꝓpriũ. Troianus a. um. vt Troianas vt opes Troicus ca. um. vt Troica castra apud Virgilium. Troius a. um. vt Troia gaça. Troiugenas. Enn⁹: Troiugenas bello claros Sane troiugena ꝛ Graiugena cũ gemino ũ scribi debuerint mutarunt i seqns in u alternitatis causa: vt ꝓ troiugena ꝛ graũgena/ troiugena ꝛ graiugena factũ sit. Troia etiã lud⁹ puerilis equestris ab enea ꝓstitutus. Sue. de Cęsa. Troiam lusit turma duplex maioꝝ minoꝝq; puerorum. Virgi. Troiaq; nunc pueri troianũ dicit agmen. Et troia locus est in agro Laurente in quo primũ eneas cõstitit. Usc. Semp autẽ prima longa est.

Trochus/rota/reuolutio/q̃ rota vt inquit Acron a ludentibus pueris scutica agitabaꝫ ꝛ rotabaꝫ.

Trochiscꝰ dimi. parua rota. Ꝫñ cõpositiões q̃dã medicorũ in formã rotule trochiscꝰ dicunt.

Trochꝰ/pes celer volubilis q̃ rotatim ⁊ celeriter dicetur. Nam τροχος latine rota ꝺr a Mercurio repertus tenet locũ vltimũ: cõstatq; ex duabꝰ syllabis prima lõga/vltima breui. Vel ꝺr απο του τρεχειν id est a currẽdo: q; cursum suũ habet de lõga syllaba in breuẽ ⁊ a grecis τροχαιος appellat.

Trochũ neutro genere est genus sellę.

Trocleę siue trochalia/instrumẽta cũ ozbiculis ad subleuãda ⁊ deprimẽda onera. Vel rotule striatę sunt e ligno vel ere q̃bus aquas haurimus funę ductario ⁊ hydria. Lucr. Vultaq; per trocleas ⁊ tympana põdere magno cõmouet: atq; leui sustollit machina nixu. Et interpratiõe Diogenis Laertij sic scriptũ est. Ego ita hisce iampꝛidẽ assuetus sum ac si sonũ iugiẽ trocleaꝫ hauriã. Nam dum sara aquę ligna marmora ⁊ id genus cętera per trocleã sursum ductario funę trahuntur/crepitus concitat.

Trochilos pe. pro. parua auis/reꝛq; auiũ ꝺr: q̃ alio nomine Regulus: siue vt Suc. inquit Regaliolus: Ab Aristotele πρεσβυς quasi rex ⁊ ꝓles auiũ. Vide sude supꝛa in dictione regaliolus.

Troglodyte/populi ethiopię/cauernas incolẽtes. De quibus Pli. ⁊ Piero. contra Ioui. Nomades ⁊ troglodytę ⁊ scythę ⁊ hunoꝛuꝫ noua feritas semicrudis vescãtur carnibus.

Trophęũ cũ ę diph. a τροπη: hoc est ab hostiũ cõuersione: vbi in fugã versi sunt hostes. Nam qui hostes fugasset/merebat trophęũ. Est eñ trophęũ q̃ in testimoniũ victorie publico in loco statuit: vt apud Cice. li. ij. ad Herẽ. Qui thebani equũ eneũ in monumẽtũ victorię cõtra lacedemonios statuerãt trophęa.

Troęzen fuit oppidũ attice regiõis: a quo troęzenij populi sunt appellati.

Troiçenus/fuit thraꝛ vnus ex his qui venerũt in auxilium troianũ apud grecos fuerunt arbores amputatę in eo loco vbi hostes vicissent atq; in fugã vertissent. Amputabant enim ramos arboꝛũ: ac deinde spoliis hosti detractis oznabãt: vt essent posteris monumẽtum victorię in eo loco parte. Deinde etiã cępta sunt poni in montibus ⁊ locis eminẽtioꝛibus. Vnde Salusti. de Pompeio ait: q̃ deuictis hyspanis trophea in iugis pyrenei montis posuit. Et Rome in arcubꝰ figebantur erędificatis. Quę vero spolia in trophęo figerentur docet Virgi. libꝛo. xi. Veçenti duci exuuias tibi magne trophęũ Belliporẽs aptat rozantes sanguine cristas: Telaq; trunca viri ⁊ bis sex thoꝛaca petitũ Perfossũq; locis clypeũq; ex ere sinistre Subligat atq; ensem collo suspẽdit eburnũ. Accipitur et trophęũ ꝓ victoria seu ꝓ virtute qua parta est victoria: vt in hymno: Trophęa sacra pangimus.

Tropei dicũtur quasi versarij qui alios vellicant /infestantq; ⁊ ne deꝛehendant conuertunt se. Sueto. in Claud. Et quotiens cibũ obꝺormiscꝛet olearum ac palmaꝫ ossibus incessabatur. Interdũ ferula /flagro velut per ludũ excitabat a tropeis τρεπω eñ grece/significat verto ⁊ τροπη versionẽ. Inde ⁊ tropei venti vocant cum e mari redeũt.

Tropus dici potest modus/figura conuersio. Et diffinitur a Quintiliano/q̃ sit verbi vel sermonis a ꝓpꝛia significatione ad aliã cum virtute mutatio. Inde sit Tropicus a. um. ꝓ figuratiuo. Augu. Nõ ea locutione dictũ quã greci dicunt hyperbolen q̃ vtiq; tropica est/non ꝓpꝛia.

Trophimus grece/latine alumnus dicit.

Tropologia/figurata locutio latine dicit.

Trossulũ/oppidũ thuscię dictũ q̃ sine peditũ adiumento equites cepissent: a quo trossuli dicti sunt et inco/lę. Trossuli eñ dicebant equites cuꝫ antea celeres a Celere Remi interfectoꝛe: postea Flexumines a flectendis animis: qñ iudices erãt: siue a flectẽdis eq̃s. Iuue. Nõ ad equestrẽ ozdinẽ pertinet antea/trossulos vocabant: nũc equites vocant.

Trua/vasis genus a terẽdo ꝺr quasi terua: quã nos diminutiue trullã dicimus. Siue vt Var. docet a trauolando/trauçiẽdo ve q̃ per eã aqua trauçit.

Trulla diminutiuũ a trua. Var. Trulla ad similitudinem truę: q̃ q̃ magna ⁊ hęc pusilla: vt trulla truę q̃ e culina in lauatrinã aquã fundũt. Hinc detrullare de quo alibi. Fuit etiã trulla vas quo ventris onus deponit. Var. Clinicus herodes trullã subduxerit egro. Itẽ capit ꝓ vase lato/ꝓfundoq; qõ in mẽiam inferri plęrũq; solet. Nõ licet potui ineptũ videat: tñ vsurpatũ fuisse legimus. Hoza. Qui veientanũ festis potare diebꝰ: Cãpana solieꝰ trulla vappãq; ꝓfestis. Iuue. Si trulla inuerso crepitũ ꝺedit aurea fũdo. Vbi bibacẽ arguit q̃ in trulla bibat: ineptũ q̃ crepitꝰ inẽ bibendũ edat. Pliñ. Sunt ergo vasa tñ corinthia q̃ isti elegãtioꝛes nũc ęs sculpãdo transferunt modo in lucernas: modo in trullas nullo mũdiciarũ dispectu. Est ⁊ thꝛulla cũ aspiratiõe cementerij instrumentũ q̃ fabꝛi murarij tectoꝛijs linendis cõplanandisq; deluere soient: vt nõ solũ parietes pulchꝛitudinẽ; accipiant/sed ⁊ foꝛtitudinẽ cõtra iniuriã imbꝛiũ ⁊ crebꝛerri mas tempestates. Inde Thꝛullissare apud Victruuium legitur. Scribunt quidã Thꝛullam esse ꝑlicis Arabię portum.

Trulleũ/vasis genus quo manꝰ perluũtur simile trullę nisi q̃ latius erat. Var. de vi. pa. Itaq; ea sibi nõ ponere ac suspendere q̃ vtilitas postularet trulleũ matellionẽ peluim nasiternam.

Truo/auis q̃ alio noie onocrotalꝰ ꝺr. Lucr. Irrides magnitudinẽ nasi ꝓ dij imoꝛtales vñ ꝓcessit truo.

Trudo is. si. sum. ꝓprie significat violẽtiã quãdã exprello. Plau. in asi. Ille ecastoꝛ hinc trudeꝫ. Aliquando Trudere est obijcere seu ꝓducere. Idem in epi. Quęte intemperie tenent? quas tu mihi tenebꝛas trudis? Terẽ. in an. Fallacia alia aliã trudit. i. insequit. Huius cõposita sunt Abstrudo/cõtrudo/detrudo/extrudo/intrudo/obstrudo/obtrudo ⁊ retrudo: que habẽt ꝓximã ꝓductã.

Trusatilis pe. coꝛ. vt mola trusatilis. i. mola manuaria q̃ manibus trudaꝫ. i. pellatur.

Trux/ferox crudelis/a quo trucidas /crudelitas.

Truculentus/qui vultu crudelitatẽ ꝓfert/ alioq; terret. Teren. in adel. Ego ille agrestis seuus pareꝰ tristis truculentus tenar.

Trucido as. pe. ꝓ. crudeliter neco. Lactã. li. j. Liberos ppios aut trucidare aut subijcere seruituti. Virg. Fit via vi rapiũt adit ꝑmoq; trucidãt. Huiꝰ cõpsita sunt Obtrucido/qõ est aude trucido. Retrucido/iterũ trucido. Liui. Offerre se coꝛpa ira retrucidaret

Truncus/pars arboꝛis q̃ ramis trũcatis supstat. Col. li. iiij. Et ex his partibus trunci sumanꝫ/quę ⁊ genitales sunt ⁊ maxime fertiles.

Truncus a. um. qõ est truncatũ. Quiõ. Trunca manu. Col. li. iij. Cum deinde truncã reddideris: acuto seramento plagam lenito.

Trunco as. amputo. Cuius composita sunt detrunco/distrunco/obtrunco/pertrunco/qõ est perfecte trunco. Plau. in cap. Arripuit gladiũ pertruncauit tribꝰ tergoꝛibus. glandia. i. colla. Et a trũcus fit trũco: ꝺa veteres plerũq; truncũ ꝓ vno quoq; genere interẽptum direꝛunt: vt inquit Ser.

Trutina pe. coꝛ. statera. Hoza. Trutina poneris eadẽ. Victru. lib. x. Jd autem ex trutinis q̃ ⁊ statere dicũtur: licet ꝓsiderare. Per trãslationẽ ponit ꝓ iudicio. Cice. lib. ij. de oꝛa. Ea ꝓbando quę nõ artificis/sed populari quadã trutina examinant. Coꝛnutus tamẽ

scribit trutinā forame esse: intra qō est lingua bilācis ad qō est examinatio: qō alij equamentū/alij libramē tum/alij equilibriū vocant.

Trutino as.pe.cor. examino/pensiculo. Hiero. ad Dama. Sint alij diserti: laudent vt volūt: z inflatis buccis ꝟba spumāria trutinent. Est z trutinor deponentale. Pers. Arcꝫ ex porrecto trutinant ꝟba labello. Apu. trutinatā sciētiā vocat grauē z recte examinatā

T Ante V

Tuatim aduerbiū/significat tuo more.

Tuba/instrumētū musicū: vulgo notum: a tubo canali sic dicta. Hā ex lignis tubę fūt z ex cornibus. Et quę ex ere sunt/tubę ductiles appellant. Quę ex ligno vl cornu/ligneę vel corneę. Tuba vtunt milites ad excitandos alios in ꝓliū. Hinc tubicen/q̄ tuba canit.

Tubulustrū/dictū q̄ eo die in atrio sutorio sacrorū tubę lustrabant.

Tubus z diminutiuū Tubulus/cāna seu phystula maior fictilis: qua aqua deducit a tumore. Hinc etiam tubos viscerū dicimus: tubulū vocamus auenā que z cicuta appellat. Grēci siphon. Hinc Iuue. tubū p quē vrina descendit siphonē vocat. Effigiēcꝫ deę longis siphonibus implent. Tubulos. Pau. iurecōsul. diffinit esse per quos paries caloꝛe toꝛrēt. Non erat tunc ignis vsus in cubiculis: nec ędes ſpiracula habebant vnde fumus exiret.

Tuber generis neutri/genᵒ cibi collectū ex tumentibus z quasi ſgnantibus arenis/a tumore dictū. Puto id esse qō vulgo tartufus ōr. Tubera enim vndicꝫ terra circūdata/nullisq̄ fibris nixa aut saltē capillamētis: nec vticꝫ exuberāte in quo gignunt loco aut rimā ingerēte/ neq̄ ipsa terrę cohęrēt/nec etiā includunt: vt plane/nec terrā esse possimus dicere/nec aliud ꝟ terrę callū. Cum fuerint imbres aucūnales ac tonitrua crebra nascunt: z maxime e tonitribus: nec vltra annum durāt. Nascunt sūt ex pituita arborum. Var. Rūpimᵒ altricē tenero de vertice terrā Tubera boletis poma secunda sumus. Sue. substantiuū fecit z genere mas. Pridieꝫ periret cū oblatos tuberes seruari iussisset. Sunt etiā tuberes poma peregrina ex africa in italiā deportata. Var. Non tibi de libycis tuberes z apozina ramis. Proprie tamē tumor q̄dā rotūdus in quocūcꝫ corpore. Ūñ in facie z quacūcꝫ corporis parte tubera dicunt: siue per diminutionē Tubercula. In arboribus duricies illa extans ad nodi ſilitudinē tuber dicit. Pliñ. Reperit z in alno tuber/tanto deteriᵒ quāto ab acere alnus ipsa distat.

Tubero as.pe.cor. tubera facio seu ꝓfero.

Tubercino; aris. raptim comedo. Ti. Tuburcinari ſine me vultis reliquias. Plau. in persa. Tuburcinari de suo si quid est domi.

Tuceta/cibaria cum carne: seu vt quidā interpretantur cibi regū.

Tudertū z tuders tis. oppidū in ducatu spoletano. Silius lib. iiij. Et gradiculam celso de colle tudertē.

Tudites pe.cor. mallei a tundēdo dicti. Ūñ z cuidam cognomē tuditano fuit q̄ caput malleo ſile haberet.

Tudicula/instrumentū siue ſtilᵒ quo vasis signa imprimūtur. Quidā etiā accipiūt tudiculā, p chocleari maiori q̄ ad carnes z iuscula/e cacabis extrahēdo vtūt.

Tudiculo as.pe.cor. imprimo ac sculpo. Et p trāslationē Tudiculare ponit pro cōmouere. Var. Ꝛeccine nobis carnis bāc mala tudiculasse vetulā.

Tudito as.pe.cor. significat lucri grā negociū ago. Enni. Nec tuditātes rē cessant extrinsecᵒ vllā Tractuz a fabris q̄ malleis sępe pcutiēdo opa faciūt.

Tueor eris. pro defendo secūdę coniugatiōis est: a quo Tutᵒ: cuius tuitᵒ eius participiū sit: quo vsum Quintilianū in decla. ceci legi. Tuitus sum adolescētis miserrimi causam: quem nemo inimicus est nisi Laurētius Valla. Qui in raudensem scribit. Quis narrat verrem superasse dacos? Tantū sicilia contra piratas fortiter tuitā esse accipimus. Hiero. ad Pāma. Nō leges publice/qō hostes tuentur/qō inter bella z gladios sanctū est: hoc nobis inter monachos z sacerdotes christi intutū fuit. Et quidez pro participio verbi tueor tuitus accipiendū censeo/nō tutus z tuitio nomen verbale/non tutio. Aug. lib. iii. de ciuita. dei. Nimis multos deos grandi fumo suo tanꝫ signo dato ad tuitionem cōgregauerat. Et similiter in compositis intuitū/non intutuz. Non enim dicimᵒ: Tutus sum illū: quippe cum magis nominis ꝟ participij vim habeat: licet actiuā z passiuā in se gerat significationē: vt Valla docet: vt Tutus portus/ tuta vbs/q̄ tueatur alios/non q̄ ab alijs defendatur: tamen sępe passiue in hominibus: vt Tutᵒ sum ab hostibus/q̄ munitus z sine periculo sum. Nec vllus cōpositum habere legi in hac significatione nisi contueor: quo vsus est Cice. in Clodiū: Videant hi qui illū Pompeij inimicū/ob eāꝫ causam tot tantisq̄ sceleribus cōtuebātur z nōnūꝫ eius indomitos furores plausu etiam suo prosequebantur ꝟ se cito inuerterit. Tueor vero tueris/pro video tertię coniugatiōis est. et tria composita habet: Contueor/intueor z obtueora quibus contutū/intutū z obtutus fiunt infinita. Plau. in asi. Et hercle ipsum adeo contueor quasi anti capite incedit. Et iterum: Nam ego illud argentū tam paratum filio scio esse ꝟ me hunc Scipionē contui. Et in Bus. Profecto nullam equidem illic cornicem intueor. Et tu istac ad nos obtuere/ quoniā cornicem nequis conspicari/si vulturios forte duos possis contui. Cice. pro se ad quirites: Qui excellenti tumulo ciuitatis: sedem capitolij in saxo incolitis constitutam: vt non solū cunctā intui/sed etiā tueri possitis ciuitatem. Leo papa: Nanc deferendorū numez seruauere rationem nisi q̄ pręter illā stellę speciē quę corporeū incitauit obtutū. Et his prę aliud tuor alio tueor significare: qō est cōtra Prisci. quia tuor semp pro video capit: sicut contuor z intuor indicāt. Tueor vero pro defendo: licet quandoqꝫ pro video capiatur. Lactā. lib. vj. Si hac de causa sunt homines cōgregati/vt mutuis auxilijs imbecillitatē suam tuerētur: id est defenderēt. Virg. pro video posuit cum liiij. ait: Talia dicentem iamdudū auersa tuetur: id est huc illuc voluens oculos: Et in hoc significato tm̄ hz intueor. Sal. in Jug. Preterea nr̄ pręclaros viros ciuitatis solitos ita dicere cum maiorū imagines intuerentur sibi animū ad virtutē accendi. Item contueor cum tamē contueor sit in eodē significato: qō contui infinitū facit: vt supra in Plau. ostēsum est. Cice. vero contueri dixit lib. j. tus. Nō tandē ſpectaculū fore putamus cum totam terrā cōtueri licebit. Quintili. z Plautus ipso verbo vsus est in cap. Videntur hunc ꝟ inimico vultu contuer: Illud vero Tuitus quo Valla vsus est a tueor/pro defendo sumendum puto sicut z obtuitus pro aspectus ab obtueor. Cic. lib. j. offi. Ex oculorū obtuitu ex eleuatione aut remissione supercilioꝝ. Tueor igit/cōtueor z intueor si q̄ alia forte reperiātur a tueor cōposita iam pene obsoleta sunt fortasse q̄ prisca sunt nimis: vel non adeo plena sicut tueor cum compositis. Idcirco pro eis tueor/contueor z intueor in significatiōe videndi supplere videmᵒ.

Tugurium dictum est quasi tegurium a tegendo e in u mutata rustica habitatio tecta ex vlua palustri. Et tugurū appellatione omne ędificiū qō rei rusticę magis custodiende cōuenit/ꝟ vbanis ędibus signat. Quę autē ędificant: vt nec parietes habeāt: nec luto crusta sint: sed stramētis vel harundinibus alio ve simili genere tugunt/tuguria appellant.

Tuguriolū cū accentu in antepe. paruū tugurīū. Ꝺō ſi anguſti⁹ ſit/ gurguſtū noiaſ a gurgulione verme.

Tulit/modo attulit ſignificat. Terē. in an. Mā ſi illum obiurges qui vitę auxiliū tulit: quid facies illi qui dederit damnū aut malū? Modo pertulit. Virgi. Nō tulit hāc ſpeciē furiata mēte chorębus. Modo ſuſtulit. Vide in dictione fero.

Tum. Vide in dictione Cum. Tumdemū. i. nouiſſime Vir. lib. xii. Tumdemū mouet arma deo.

Tumba/locus concauus infra terrā. Unde ⁊ ꝓ ſepulchro poni conſueuit.

Tumeo es. tumui/influo: a quo tumeſco/tumidus ſto. Virgi. lib. i. geor. Cōtinuo vētis ſurgētibus aut freta ponti Incipiūt agitata tumeſcere. Hinc contumeſco/extumeſco ⁊ intumeſco. Aug. Videt in ea contumeſcētes venas in gutture. Plau. in tru. Eāde veteri illi qē ſciā nūcꝫ extumuere: qſi extra vl valde tumuere. Lact. li. iiii. Sine vllo attactu viri repēte uter⁹ intumuit. A tumeo ſit ꝓtumacia: a ꝙ ꝓtumacia.

Tumefactio/inflatio. Per translationē ponit̄ ꝓ ſuperbia. Tumidus/inflatus.

Tumulus/terra tumenēs. i. collis. Virgi. lib. vi. Eſt vrbe egreſſis tumulus. Aliquādo dicit̄ ſepulchr: qr ibi coęruari terra conſueuit. Idem lib. iii. Oīgix vna ante alias priameia virgo Hoſtilē ad tumulum troię ſub ingnibus altis Juſſa mori.

Tumulo las. ſepelio/tumulum facio. Uñ ⁊ attumulo/qd eſt quaſi iuxta tumulū facio. Pliñ. lib. xix. Dein ſi terrā fugiētes cauliculos ſeceſſ: terraꝫ pceritate luxurioſa attollētes ſe exaggerādo aliā attumules.

Tumultus vt auctor eſt. Hieroñ. vox plurimorū eſt ⁊ nimiꝫ multitudinis clamor ⁊ pariter miſſus. Cicero: Quid aliud eſt tumult⁹ niſi perturbatio tāta vt maior timor oriaſ: vnde eſt nomē dictū tumultus quaſi timor mixtus. itaꝫ maiores noſtri tumultū noiabāt. Tumultū gallicū ꝙ erat italię finitimus: ḡterea nullum tumultū nominabant.

Tumultuoſus/qui turbas excitare ſolitus eſt.

Tumultuo as. in perturbatione ſum.

Tumultuarius a. um. qđ ſine ḡmeditatione factus eſt. Unde tumultuaria oratio dicit̄.

Tūc aduerbiū tpis/ſignificat eo tpe. Et de oib⁹ tpibus dr. De ḡterito. Virgi. Tūc decuit cū ſceptra dabas. De ꝓſenti. Plau. Tunc eā accede cū potes. De futuro. Jđē: Ego tūc adero cū tui videndi mihi copia erit. Addit̄ qñꝫ tpis: vt apud Juſti. Tūc tpis perſarum Cambyſi mediocri viro.

Tundo is. tutudi tunſū ⁊ꝫ Priſcia. licet eius cōpoſita ipm n nō habeāt: vt Obtundo obtudi obtuſum. Virgi. lib. iiii. geor. Profuit ⁊ tunſum galle admiſcere ſapor. Pli. tamē li. xxi. tuſum ſiue n poſuit. Hęc tuſa cribrataꝫ vino quantū poſcit excellenti. Diome. docet habere duplex ḡteritū ⁊ duplex ſupinū. ſ. tutudi tuſum ⁊ tunſi tunſum. Significatꝫ tundere percutere/pulſare ⁊ in vaſe aliq̄ quippiā cōminuere. Plau. in aſi. Sed quid hoc ꝙ picus vlmū tundit? Col. li. ii. Ipſe autē ſpice meliùs fuſtibus tundunt. Et lib. vii. Quibus in vnū tunſis. Refertur interdū ad verba. Teren. in Ecy. Tundendo atꝫ odio effecit ſenex: id eſt ſepe dicēdo ſiue iterādo. Et eſt translatio ſumpta a malleo fabrorū ſepe percutiente. Huius compoſita ſunt: Contundo/extundo/obtundo. Pertūdo/valde percutio/aut percutiēdo frango. Colu. lib. vii. Si forte ſarculū calcauerit/acuta teſta vel lapide vngulam pertuderit. Idem lib. ix. Sepe euenit vt alu⁹ ex tum non habeat. Itaꝫ pinna pertundit: ⁊ iter digeſtis cibis prębetur. Hinc pertuſa vaſa dicimus ꝙ nō ſunt integra. Protūdo/vltra tundo. Gel. lib. i. Hauſtri ꝺo ⁊ africi ad meridianū orbis circulū: ⁊ ad partem axis infimā depreſſi inferiores ⁊ humiles per ſuprema equoris cuntis protundūt magis fluct⁹ q̄ erunt. Retundo/repercutio/rurſus frango/hebetē facio/redarguo. Lactā. lib. iii. Cū fortiter inimico⁹ impetus retudiſſet. Et li. iiii. Neceſſe eſt verā eſſe hanc religionē ꝙ ⁊ rationē dęmonū nouit ⁊ aſtutiā intelligit ꝙ vim retundit. i. confringit. Col. lib. v. Ꝺō euenit in retuſo ⁊ craſſo ferramēto.

Tunetū ſiue vt quidā dicunt Tunitiū Scipionis tempore tumul⁹ erat editior/ vnde Scipio ſpectauit carchedonios ad romanā claſſem exurendā, pficiſcētes noſtra cępſtate regis libyci ciuitas metropolis eſt: in qua veluti amplior ⁊ magnificētior cōſueuit habitare: ⁊ Tuniſeus rex appellaſ. Tunetū nō ſane ob hanc cauſam habitarūt/ ꝙ carthagine carerēt a Scipione diruta: cum denuo amplificata ſurrexerit: ex q̄ velut ex equo troiano manarūt litterarū ꝓceres. Ad cuius celeberrimū gymnaſiū Aug. profiteꝫ contēdiſſe. Hanc Eutro. lib. iiii. Cōtinuis ſedecim diebus arſiſſe perhibet. Hęc ſeptingenteſimo anno poſtq̄ condita erat/ delata eſt. Hęc vt idem auctor ait. L. Lęcilio metello ⁊ Tito ſtaminio conſulibus in africa iuſſu ſenat⁹ reparata eſt: quę nūc manet annis xvii. euolutis poſtq̄ a Scipione fuerat euerſa. Abeſt Tunetū a Carthagine. xvi. milia ferme paſſuū. A tuneto tunetei dicti ſunt: quos Sidon⁹ Tuniſeos appellat.

Tunica/veſtis erat apud romanos breuior ⁊ ſine manicis: q̄ ꝓprie viris cōueniebat. Lōgas ꝺo tunicas fęminis cōuenire exiſtimabāt. Virgi. Et tunice manicas ⁊ habent redimicula mitrę. Plau. Manuleataꝫ tunicam habere hominē decet. Dicta eſt autem tunica a tuendo corpore.

Tunico as. pen. cor. tunica induo. Var. Hęc lanigeras detūderi docuit tunicareq̄ humilū. Uñ tunicati dicunt̄ tunicas veſtiti. Et aliq̄n etiā expediti ⁊ nullā alteram ſupra tunicā veſtē habētes q̄les nobiles incedere ſolēt cū ruri ſunt. Juue. Tunicati fucina gracchi. Ad opulentiā latine linguę augēdā nihil impedit: vt ait Puſcia. formarq̄ ꝺba. Tunico tunicor: tunicatus.

Turba ⁊ rixa idem ſignificāt. Eſt em̄ turba gturbatio. Ulpi. Turbā appellatā eē labeo ait ex genere tumultus. Si duo rixā cōmiſerint vtriq̄ nō accipim⁹ in turba id factū: qr duo turba ꝓprie nō dicunt̄. Si ꝺo fuerint decē aut q̄ndecim hoies/turba diceꝫ. Turba ergo multitudinis/rixa duorum. Sed quia multitudo vere nō vacat gturbatione factum eſt vt eā quoq̄ appellemus turbā. Lice. Lecinne. Exponerē etiaꝫ quē/admodū hic ⁊ quāta in turba viueremus. Terē. Diſ veſtrā fidem quid turbę eſt apud forū.

Turbella diminutiū/parua turba. Plau. Hanc mihi ancilla turbellā fecit.

Turbidus/cōturbatus/confuſus/non clarus/tumens. Hora. lib. car. Qui vidit mare turbidū.

Turbulēt⁹/cōmotus/iratus/turbidus/cōtētiōe plen⁹.

Turbo as. cōfundo/cōmoueo. Plau. in ca. Aduenies turbauit totū cū carne carnariū. i. cōmouit. Teren. in Eu. Neſcio q̄d ꝓfecto abſente nobis turbatuꝫ eſt domi. i. innouatū. Huius cōpoſita ſunt Conturbo. Teren. in Eu. Neq̄ edepol q̄d nunc conſilū capiam/ ſcio: ita cōturbaſti mihi rōnes oēs vt eam nō poſſim ſuis: ita vt equū fuerat atq̄ vt ſtudui tradere. Deturbo deorſum violēter deiicio. Exturbo/e loco deiicio/extra turbo expello. Plau. i cur. Si recte facias phędrome auſcultes mihi: atq̄ iſtā exturbes ex aio egritudinē. Col. lib. ix. Et in tranq̄llo cōſiſtēs piſcis ſedibus ſuis non exturbaſ. Diſturbo/varie turbo ſeu diſſipando deiicio. Teren. in an. Ne eſſet nobis ſpaciū ad diſturbādas nuptias. Quintil. Non em̄ diſcuſſo alicui⁹ opis angulos aut diſturbatos parietes obiicimus. Interturbo/obturbo/ab oīno ꝓte turbo. Terē. in an. Ita ne ꝺo obturbat? Perturbo/valde turbo.

Turbo/turbinis vētus cū frigore maximo: obiecta ḡs deturbans, pternensq; ex depresse nubis specu. Virgi. Et terras turbine versat. Est ⁊ turbo genus instrumenti lusorij pueros maxime delectās: a cuius fastigiata ⁊ ꝑacuta cuspide/fit turbino nas. Tibul. Nāq; agor vt ḡ plana citus sola verbere turbo: Quē celer assueta versat ab arte puer. Item vasculi genus quo pruna ⁊ coctana inter saturnalia xeniola missitabant cui⁹ effigies turbinis in imo angustissima erat: in sūmo latissima qualis est figura pyrox. Item turbo dicitur quicq̄d forma acuta est. Pli. de Aloe. In turbinibus cadorū. Ouid. Caua buccina sumit illi Tortilis in latū que turbine crescit ab imo.

Turbo onis. ꝓpriū nomen gladiatoris. Hora. lib. ij. Ser. Corpore maiorē rides turbonis in armis.

Turbino as. pe. cor. acutū facio. Pli. lib. xxxvij. Siquidem ⁊ colore trāslucido non differt ⁊ laterū sexangulī leuore turbinatus in mucronē aut duab⁹ contrarijs partibus q̄ magis miremur: vt si duo turbines latissimis suis partibus iungant magnitudine etiā auellani nuclei. Idem: Turbinatior pyris figura ḡ mal.

Turci/populi. Vide in dictione Tuisagete.

Turdus. auis nota. ⁊ inter primas a sapore bonitate collocata. Hora. Nil melius turdo: vulua nil dulci⁹ ampla. Turdarij locus quo turdi alunt ad saginaz.

Turduli/populi hispanię eius quā betica nunc Bzana tam vocant. Et ab incolis Turdetania dr. Qui etiam turdetani appellāt: q̄uis sint q̄ eos diuersos asserāt.

Turgeo es. tursi intor. Virgil. Torrida iā lęto turget in palmite gēma. Qui⁹ cōposita sunt Deturgeo/ qd est cōtrariū suo simplici: significat em decresco. Pli. Deturgēte nilo musculi reperiunt. Obturgeo/circū turgeo. Lucil. Obtursi ebri⁹. A turgeo fit turgesco. Pers. Nō equidē hoc studio bullatis: vt mihi nugę Pagina turgescat dare pondus idonea.

Turgidus/inflatus tumēs. Aug. lib. iij. con. Per trāslationē dixit. Ego dedignabar esse cū paruul⁹ ⁊ turgidus fastu/mihi grādis videbar. Hinc fit dimi. Turgidulus. Catul. Flēdo turgiduli rubēt ocelli.

Turiones/dicūt teneritates arborū vel arbustorū.

Turia nomen fluuij: ꝑm aliquos generis masculini: ꝑm Prisci. ⁊ Aug. gen. neu. vide in dictiōe duria.

Turris a terrēdis hostibus dicta est/sicut ara ab arcēdis. Vel q̄ aspectu torua sit: hoc est terribilis. Fiūt etiā turres ambulatorię. de quib⁹ Vege. lib. iij. Hęc scribit: Turres dicunt machinamēta ad edificiorum speciē tabulis tabulatisq; cōpacta. Et ne tantū opus hostili cōcremet incendio: diligētissime ex crudis corijs vel centonibus cōmunitur q̄bus ꝑ modo latitudinis addit altitudo. Nam interdū tricenos pedes per quadrū: interdū quadragenos vl quinquagenos late sunt: ꝑceritas aut ipsarū tanta sit vt non solum muros sed etiā turres lapideas altitudine superent. his plures rotę mechanica arte subdunt quaz lapsu volubili magnitudo tam alta moueat. Presens aūt periculū ciuitatis est si ad murū fuerit turris admota. Plures em accipit scalas ⁊ diuerso genere conat irrumpe. Nā in inferioribus habet arietē cuius impetu destruit muros. Circa mediā vo accipit pontē factū de duabus trabibus septūq; de vimine quē subito ꝑplatū inter turrem murūq; cōstituūt ⁊ per eum egredientes de machina bellatores in ciuitatē transeunt ⁊ occupant muros. In supioribus aūt turris illius partibus cōgati ⁊ sagittarij collocant q̄ defensores vbis ex alto contis saxis missibusq; ꝑternāt.

Turritus a. um. altus ⁊ excelsus vt dom⁹ turrita. i. alta ⁊ sublimis ⁊ ad turris similitudinē facta. Vliq̄ turritus dicit turribus plen⁹. Vñ ⁊ turrite vbes. Et mater deū cognoiatur turrita: q⁹ terra est que vbes sustinet. Virgi. Qualis berecynthia mater Leta deū partu phrygias turrita per vrbes.

Turriger/gerens turres: Pli. Sed turrigeros elephātorū miramur humeros.

Turricula diminutiuū/parua turris. Est ⁊ vasculi genus a turris similitudine quo iactari tali ludendo solent. Eadem pyrgus ⁊ orca dicitur.

Turarius/vicus Rome. Asco. Signū vertūni in vltimo vico turario est sub basilica se flectēti⁹.

Turma ordo militaris ⁊ equitū est dicta quasi terdena q̄ terdeni equites ex tribus tribubus taciensiū/rānensium ⁊ lucerū fiebāt. Cōstabat em ex triginta duob⁹ equitibus: ⁊ q̄ illi ꝑerat/decurio dicebat: vt Varro ⁊ Vege. tradiderūt. Vel dicit quasi terma e in v mutata. Vel per onomatopeiā a strepitu vngulaz equinarū terrā pulsantiū: vel a terēda terra.

Turmales dicti qui in turma sūt. Turmatim aduerbium per turmas.

Turnus/nomen viri ꝓpriū apud Virgi. Est ⁊ nomē piscis palustris ⁊ nomē fluuij.

Turtur/pro aue generis tam mascu. q̄ fe. Plau. Obstos turtures tibi. Virg. Nec gemere aeris cessabit turtur ab vlmo. Pro pisce est generis mascu. q̄ alio noie pastinaca ⁊ trygon a grecis dr. In huius cauda stat radius presentissimi veneni. Aulo. Letalisq; trygon ⁊ bina trygonia corui.

Turunda/lineamētū ⁊ tenta: alioq̄n significat id quod grece ϑωλὸν appellant: quasi buccea siue bolus dicatur quē nutrices ingerūt infantibus. Turunda hodie vocat ab acolis padi etiamnū placēta focaccea.

Turpis/deformis: est em cōtrariū pulchro. Transferē etiā ad animū: vt turpe est doctori cū culpa redargui⁹ ipsum. Interdū ponit pro magno. Virgil. Forma bouis cui turpe caput cui plurima ceruix. Et turpes pascit sub gurgite phocas. Item pro crudeli vt semp apud Salustiū.

Tus incensum libamen quo deū veneramur: a tundendis glebis: q⁹ glebe tundūtur cū q̄bus fluēs ex arboribus coalescit: auctoribus Prisci. ⁊ Varrone et Seruio sup primū. Ge. Alij cū h scribūt ἀπὸ τοῦ θύω deriuātes/q̄ est sacrifico. Nascit i felici arabia ⁊ duplici vindemia colligit: quarū prior est circa canis ortū. Secūda est verno tēpore. Inciditur em cortex arboris turifere qua maxime videt esse ꝓgnans: ⁊ vbi tenuissimus tendit cortex lapat hinc plaga: inde ꝓfilit spuma pinguis q̄ cōcreta densat. Probatur tus candore/amplitudine/fragilitate/carbone: vt statim ardeat ⁊ frietur potius q̄ dentē recipiat. Quidā tus nabatheū vocāt q̄ nabathea regio est ab Arabia incipiens. Huius arbor Libanotus dicitur.

Tureus a. um. Colu. lib. iiij. Jam turea plantā mature ampliatā florentisq; horros myrrha ⁊ croco.

Turibulū/vas quo tus adoletur.

Turifico as. ture suffio.

Tusculū dimi. a tus. Plau. in aul. Hoc tusculū emi et hasce coronas floreas. Et tusculū oppidū latij sic appellatū/q̄ aditū difficilez habeat/quasi τοσκόλον. hoc est fatigans/vexans: quoniā in ꝑalto atq; arduo monte erat situ. Hinc tusculani homines ⁊ tusculanus ager. Hęc ciuitas a telegono vlyssis ⁊ Circes filio fūdata est qui per ignorantiā patrez occidit. Ex tusculo Cato Censorinus ortū habuit.

Tuscia italię regio celebris a sacrificijs: vt q̄dā arbitrātur dicta. Bręci em θύειν sacrificare dicūt: vel a thure quo maxime in sacrificijs vtimur. Vl a tusculo herculis filio: q⁹ veteres grāmatici ꝓbant: vnde ⁊ sine h ab eis scribitur. Hęc tyrrhenia dicta fuit a tyrrheno Atbys filio qui e meonia discedens in italiā venit ⁊ eā partē occupauit: que ad mare inferū sita est: q⁹ et tyrrhenū dicit. Hęc a liguribus/romanisq; finib⁹ cōtingitur: iugis inaccessis ⁊ difficilibus referta. Eius

fines macra ⁊ tyberis amnes centum ⁊ septuaginta ꝯtuor. V. inter se distãtes. In ea scientia faciẽdor sacrorꝫ ita floruit: vt romani q̃ nõ seruãde tm̃: ꝫ etiã amplificãde religionis cupiditate incẽdebant: decẽ principũ filios senatusc̃sulto singulis tuscie populis pciẽde sacrorꝫ discipline gr̃a traderẽt. Longior est illa ꝓuincia q̃ lata. Ab orientali plaga in occidẽtalẽ porrigit. Mã si ab aquilonari in haustralẽ pambulemus arctis finib⁹ ꝓtẽta est. ab occidẽte q̃ ligurie ꝓxia ẽ haber pisas. Senas ⁊ lucã ⁊ florentiã inclytas ciuitates Ad septẽtrionẽ hꝫ vrbẽ verere. In meridionali vero littore pesaurũ: aretiũ: ⁊ asisiũ. Et tyber roman⁹ inde labit̃ ex apẽnino effluẽs. Septẽtrionalis regio cum flaminia iungitur.

Tusc⁹ nomẽ possessiuũ a tuscia. Vñ tusci q̃ tuscia hitãt.

Tuscus vicus rome: in quo habitauerunt tusci a Porsena ex obsidione relicta: de quo Hora. in ser. At tusci turba impia vici.

Tuscania oppidũ tuscie ꝓpe tarq̃nios: a quo tuscanẽses

Tussis que gignitur vel ex frigore: vel ex pituita in pulmonem descendente. Que si continue vexet a Seneca pertussis nuncupatur.

Tussio is iui itũ. Plau. in asi. Forte si tussire occeperit sic tussiat: vt cuiꝯ linguã in tussiendo nõ ꝓferat. Pli. lib. xx. Semen eor cum cumino tritum potumq̃ in vino tussientibus auxiliatur.

Tussilago herba que tussim sedat.

Tute tu ipse: a tu formaf per epenthesim: te correpta. Nam te magis additio est q̃ compositio: additurq̃ dũtaxat ntõ: nõ etiam alijs casibus. Et hoc fit cũ pronomen ad eã reuocaf ꝓsonã a qua sumit: vt cum dico Tu lege: ille respondeat. Cur tute nõ legis.

Tutus a um: ⁊ actiuã et passiuam significationẽ habet: vt tuta vrbs q̃ nos defendit: tutus sum ab hostib⁹. i. munitus ⁊ sine piculo sum. De hoc vide in dictione securus. Huius cõpositũ est intutus de quo alibi.

Tuto aduerbiũ significat sine periculo.

Tuto as ꝓtego defendo. Plau. in merca. Inuoco vos lares diales vt me tuteris. Hiero. in lib. Sap. Et a seductoribus tutauit illum. Tutor aris: deponens: qõ Prisc. docet esse cõmune. Hora. in episto. Res italas armis tuteris: moribus ornes

Tutor nomẽ verbale: quo is significatur qui vim ac potestatem habet in capite libero ad tutandum eum qui per etatẽ nondũ tueri potest. Hęc autẽ etas sm̃ iuris cõsultos est vsq̃ ad pubertatẽ. i. ad. xiiij. annum Mã inde vsq̃ ad. xxv. dañ curatores: qui etiam furiosis ⁊ mentecaptis dari solent.

Tutela ipsa potestas a iure ciuili data ac ꝓmissa ex qua ipsi tutores nomen acceperunt: quasi tuitores atq̃ defensores: sicut ęditui qui ędes tuent.

Tutelaris diuus quẽ aduocatũ dicimus.

Tutorius a um: qõ ad tutorem pertinet.

Tutanus pe. ꝓ. deus q̃ homes tueri putabaf. Varro. Tutanũ deũ romę oẽs qui laborãt inuocant.

Tutilina dea. Jdẽ. Tuã fidẽ tutilina inuoco q̃ adesse mortalib⁹ soles. Hanc Augu. lib. iiij. de ci. dei. ꝓesse frumẽtis collectis atq̃ recõditis scribit vt tuto seruarẽt

Tutulus ornamẽtũ capitis flaminearũ: ⁊ vitta purpurea innexa crinibus ⁊ in altitudinẽ erecta: q̃ p̃ eã flaminica a ceteris mulieribus discernebaf.

T Ante Y

Tyana greca ciuitas: a qua tyaneus dictus est. Apollonius philosophus.

Tyber eris: ⁊ tybris is fluuius italię: e media fere longitudine Apennini a retinoꝫ finibus defluens duobus ⁊ quadraginta fluuijs augetur. Primo ab aquarum colore albula dictus. Deinde tybris appellatus vel a rege tuscorũ huius nominis qui piraticam exercens iuxta eum in bello perijt. Quod etiaꝫ sensisse videtur Virgilius cum inquit. Asperęq̃ imani coꝛpore tybris. A quo post itali fluuium cognomine tybrim Diximus amisit verum vetus albula nomẽ. Ouidi⁹. lib. ij. fast. Albula quez tyberim mersus tyberinus in vndis Reddidit hybernis forte tumebat aq̃s. Sunt qui hoc nomen trahãt a greco υβριϛ que est iniuria Aiunt em̃ hunc eundẽ tuscorũ regẽ circa huius ripas latrocinari cõsueuisse qui transeuntes crebris afficiebat iniurijs: ex quo tybrim cognomiatũ fuisse asserũt: quasi esset fluuius υβριϛ id est iniurie. Ex q̃ rõne cũ υβριϛ aspireẽt: tybrim quoq̃ cũ aspiratione annotari volũt. Alij volũt eos q̃ de sicilia venerũt tybrim dixisse ad similitudinẽ fosse syracusane: quem fecerũt afri ⁊ atheniẽses iuxta ciuitatis murũ. Mã qõ Liui⁹ dicit ab albano rege tyberim dictũ nõ ꝓcedit: qr etiã ante albã tybris dictus inuenit. Sctẽdũ est m̃ Ser. q̃ hic fluuius in sacris tyberinus dicitur: in cęnoleria id est in cõmuni sermone Tyberis: ⁊ in poemate tybris. A tyberis fit tyberinus a um vt piscis tyberin⁹ ⁊ tyberina ostia trans tyberim trãſt tyberinus.

Tybur siue tyburtũ vrbs ad sextũdecimũ lapidẽ distãs ab vrbe roma. Hanc Cato Solinus ⁊ alij quidam a Catillo arcade classis Euandri ꝓfecto conditã scribunt. Pli. ꝯo tyburis originẽ ipsius antiquioꝛẽ esse docet q̃ vrbis rome: ⁊ extare adhuc tẽpore suo memoriã silices tres etiã tyburto ei⁹ vrbis cõditoꝛe vetustioꝛes: apud quas inauguratus traditꝫ fuisse tyburtus dũ vrbem esset cõditurus. Sextius grecus historicus sic habet. Catillus Amphiarai filius fuit: Hic post ꝓdigialẽ patris apud thebas aute Iliacũ bellũ interitũ iussu dei cũ omni suorum cętu ⁊ sacris missis tris liberos in italia ꝓcreauit tyburtũ coracem ⁊ catyllũ qui expulsis ex oppido haud longe ab vrbe roma posito veteribus siculis a noie tyburti maximi filij oppidũ vocauerũt. Prisc. tñ cũ i latino scribit.

Tyburs tis generis ois: vel hic et hęc tyburtis et hoc tyburte: qõ est ex tybure. Sue. Inchoauit autẽ aqueductũ regione tyburti. Hora. Picenis cedunt pomis tyburtia succo.

Tiburtinus a um pe. ꝓ. qõ est ex tyburto.

Tycha fuit (Hesiodo teste) nympha filia oceani ⁊ te

Tydeus cũ accẽtu in prima fuit filius Oenei (thyos. regis Calydonie ⁊ eurybeę vir fortissimus q̃ thebanos omnes ad quodlibet certaminis genus vicit. Inde sit patronymicũ tytides. Mã Diomedes tytides dictus est qui fuit filius tydei.

Tymetes fuit regis ꝓami filius.

Tympanũ instrumentũ ex vna parte planũ membrana clausum: intus vacuũ: qõ baculo pulsaf. Fo. vti solebant in sacrificio matris deũ. Est ⁊ tympanũ vehiculũ tectũ: vt inquit Ser. siue vt aliqui putant testudo super radios. Radij dicunf in media parte rotarum Virgi. Hic radios triuere rotis: hinc tympana plaustris. Item tympanũ accipitur ꝓ machina tractoria: que rota vocatur: vt Victr. ait ad hauriẽdã aquã celeritate qõ hominibus calcãtibus versatur ad hortos irrigandos ⁊ salinas vtile. Plinius lib. xxiij. accipit ꝓ vase escario.

Tympanista: qui tympanũ pulsat: tympanistria ꝯo mulier tympanũ pulsans. Sido. lib. j. epistolarũ. Tympanistria psaltria canit.

Tympanizo as: tympana pulso. Sueto. de Aug. Et ad sensu maximo cõprobauit versum in scena nunciatũ de Gallo matris deũ tympanizãte: Videsne vt cinedus orbem digito temperet.

Tympanites pe. cor. genus hydropisis est.

Tymber nomen viri: ⁊ nomen fluminis.

Tymbra troadis cãpus p quem fluit tymber fluuius in scamandrũ. Jbi ⁊ templũ tymbrei Apollinis est. At

Y

thymbra cū h herba aromatica. Virgili⁹ li.iiij.geor. Glauter spirantis copia thymbre.

Tyndarus fuit ghalie rex pater castoris ⁊ pollucis Clytemnestre ⁊ helene. Hinc tyndarides ⁊ tyndaris patronymica.

Typhon onis: ⁊ typhos typho et typhoeus ei: dictio trisyllaba: cu. diph. in vltima habens. Inde typhois idis: vnus e gygantibus terre ⁊ titani filius: cui⁹ ꝑma cozripit. Sen. Non tā ferū typhone neglecto Joue irata tellus edidit quondā parēs. Luca. Cōditus in/arimes eterna mole typhoeus. Ab quo deriuatiuum est diuisa diph. ꝓnunciat. Virg. Nate patris summi qui tela typhoea temnis. Est ⁊ typhon vētus turbulētus a typhone dict⁹: ⁊ capit ꝑ fulgure. Typhonas etiā vocāt fumigātes globos ⁊ figuras qualdaz nubium metuēdas: ⁊ ibi prima ꝓducit.

Typus latine dici potest forma: figura: adūbratio: exēplar. Hinc prototypa dicta sunt opera que ante typos facta sunt. Ectypa: que ex ipsis sunt formata. Archetypus prima ⁊ pncipalis forma. Plini⁹. Diburtades prim⁹ ꝓsonas regulārū extremis imbricib⁹ ipositit: q̄ inter initia ꝓtypa vocauit postea idē ectypa fecit.

Tyrānus ꝑ duplex nn apud veteres in bonā partē dicebat dñs q̄ plenā habebat in subditos potestatē. Ab Trogo teste. Quecz ciuitas ⁊ gēs rerūpu. iperiū ab initio penes se reges habebat quos ad hmōi fastigiū maiestatis nō ambitio popularis: sed spectata inter bonos moderatio ꝓuehebat qui ⁊ tyranni ob fortitudinē vocabant. Ab Virg. Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni. Sed crescente malitia cuz supbe reges regnare cepissent tyrāni nomen ad illos solū restrictū est q̄ ꝑ insolentiā imperū viribus abutebantur. Quidam etiā tyrannos dici putant a tyrrhenie gentis ꝓcipua crudelitate.

Tyrānis idis scuū ac violentū imperiuz. Juue. Quid nero tam scua crudacz tyranide fecit.

Tyrānicus a um: qđ est tyrāni. tyrānice crudeliť violēť

Tyrānocronus latine dicit tyranicida: qui tyrannū occidit a tyrāno et κτειγω interficio: quē an liceat interficī legat. Cice. lib. iij. officiorū: nā nomen ipm declarat q̄d mereat cū a tyrijs supbissime ⁊ iniquissime dominātibus sit deductuz: vel a verbo per metathesin litterarum: quod significat lacero: tero: interimo. De bonis nō loquimur si reperiantur.

Tyros quondaz vrbs phenicie que est in syria Julius pollux libro. j. Τυριοι λεγουσιν ως ηρακλης ηρασθη νυμφης επιχωριου Τυρος δεερ Τηρυμφη Τουρομα ειπεῖν δε αραῖοι ηρακλεϊ και κυων κατα δη τον παλαιον νομον. Ideo tyrus dicta est. Quo etiā nomine dicta est insula Alexandri magni operibus continēti annexa clara vrbibus Leptimica. Gadibus et Carthagine: nunc omnis eius nobilitas conchylio ⁊ purpura ꝓstat olim sarra nuncupata: vt ait Bel. Unde sarranum ostrum dicitur: ⁊ ostrum tyrium: ⁊ purpuram tyriam dicim⁹ Phenices acole fuerē marꝫ rubri dicti a palma: cui⁹ regio plena erat. Palma em̄ phenix dicit. Hinc terremotu pulsi in maritimam syrie se contulere condita vrbe: Sidonem a pisce appellarunt Eam syrū vocabāt sarram lingua syra piscis scar dicitur. Postea condidere tyrum in ipso mari propter merces. Tyros etiā greece latine caseus.

Tyrius a um: qđ est a tyro insula. Et ponitur ꝑ purpureo. Tibul. Quid tyrio recubare toro

Tyrianthina vestis violacea purpurea: ab Janthino: id est violaceo colore ⁊ tyrio: hoc est purpureo.

Tyrrus nomen proprium pastoris: cui vt ait Virg. Regia parent armēta ⁊ late custodia credita campi.

Tyro nouus miles ⁊ fortis ad militiā exercendā. Cui⁹ diminutiuū est tyrunculus. Refertur quoq; ad oēm artem. Unde ⁊ pro gladiatore rudi adhuc in disciplina gladiatoria accipitur. Sueto. de Cesa. Tyrones necz in ludo necz per lanistas. Sic adolescentes qñ togā sumebāt ⁊ barbā ponebāt eloquētiamcz in foro auspicabant/tyrones dicebant. Et illa prima actio tyrocinium Sene. lib. iij. decla. Ille in foro primū dicturus: tyro dictus est a Hierony. tyrocinū rudimētum: ⁊ tyrocinatio qui recētes disciplinas tyrūculas appellat. Ab eadē similitudine canis adolescētior tyrūcula dicitur. Col. lib. viij. Quoniā tyrūcula nec recte nutrit ⁊ educatio totius habitus aufert incrementuz Plinius in epistolis se tyrunculū dicit quasi rudez in cognitione signorum. Tyrocinij die induebantur toga: q̄ pura est cognomiata. Fuit etiā tyro vt inquit Justi. lib. xviij. nomen propriuz patris Didonis: qui ab alijs Belus vocatus est.

Tyrrhenos ro. etruscos appellant atcz thuscos. Greci vero hoc eos noie nominarūt: a tyrrheno Atis filio: qui ex lydia colonos hac in regione dimisit. Atys em̄ ex prognatis herculis ⁊ omphales vnus cū sterilitate ac fame populum emittere cogeretur: e duobus filijs sorte iacta: lydum quidem regni successorem tenuit: tyrrheno autē maiorem applicans populum foras abire iussit: hanc ille ingressus ozā de suo nomine vocauit tyrrheniam. A cuius gentis ꝓcipua crudelitate tyranni sunt dicti.

Tyresias est quorundā latinorū hominū cacographia id est mala ratio scribendi: quin per ei scribit in principio. Τειρεσιας Τειρεσιου μαρτισ εστωσ εφησουλασ. Vicigitur rex thebanus ⁊ augur: de quo Cice. lib. v. Tus. meminit cecatus fuit ira Junonis. cui Juppiter scire futura dedit: crimēcz leuauit honore. Scribit Stra. tyresie monumētū fuisse in tylphosio monte boetie iuxta fontem tylphosam vbi prosugus die suū obijt. Ibi thebani ciues sepulto diuinoꝫ honores tribuere. Juuena. Cū cecuz dicere vetet dixit tyresiam illo versu. Nec surdum nec tyresiam quēcz esse deorū. Hic habuit filiam noie manto: que oppidum in Italia cōdidit: quod postea ab ocno ei⁹ ex tyberino thuscoꝝ rege filio mantua a matris noie nuncupatū est: id tamē greci negant.

Tyrsis ambitus murorum et viarum ꝛ per quem curri potest: sic dictus quia tyrrheni primi inuenerūt.

V Littera vocalis é que sepe in consonantē trāsit: ⁊ mō vim simplicē hz: vt Virg. At ven⁹ haud aio nequicz exterrita mater. Hō ꝓ duplici ꝯsonante ponit: vt cupiui: cupiuerā: in qb⁹ i ante u ꝯsonātē posita ꝓducit: ⁊ eadē ꝑtracta corripit. Aliqñ u ꝯsonās ꝓ vocali correpta ponit. Hora. in epodo. Miluesqz deducunt Nunc mare nunc syluc. Interdū a vocali trāsit in cōsonantē: vt nauta nauita: gaudeo gauisus. Quādocz amittit vim lre: cum post q ipm u ponit. Nam nō cōsonans est vt aliqs: hoc idem patit: inter g. ⁊ aliquaz vocalē: vt sanguis lingua. Idem fit antecedente. s. vt suauis suetus. Transit quādocz per deriuationes in a. vt veredus veredarius. In e. vt pondus ponderis deierat ꝓ deiurat. Antiqui etiam auger ꝓ augur dicebāt. Similiter in his que a tertia cōiugatiō e nascūtur. Quotienscūcz em̄ ⁊ o ipm e. sequebat loco e. u. scriptitarūt: vt faciundū ꝓ faciendū. In i coereptam nominū habentiū vitimā syllabā desinentē in u. cum verbis siue participijs. vt cozno cozniger ⁊ cornicen. Arcus arcitenēs: fatū: fatidicus: aurū aurifer. Lucr⁹ luctificus fluctus fluctiuagus: magnus magnificus: opus opifer. Scribebāt etiam antiqui carnufex pro

cernikep: ꝛ lubens ꝓ libens pessumus ꝓ pessimus.

V Ante A

Vacca ꝓ duplex cc bouis fœmina: cuius diminutiuū est vaccula. Virg. Vaccula nōnunq̄ secreta cubilia captans. Vaccinus a um. pe. ꝓ. qđ est ex vacca. Pli. lib. xxiij. Corter illinit decoctus lacte vaccino.

Vacerra vecors ꝛ vesanus dicit: quo etiā noie accipit stipes ad quē ligantur equi in stabulo. Col. Clathrorum genus vacerras appellat quibus e roboze factis cauęq̄ muniunt. Nam lib. ix. de viuarijs faciendis sic inquit. Vbi neutrum patrifamilias cōducit ratio postulat vacerris includi. Sic enim appellat genus clathrorū. Idq̄ fabricat ex roboze querceo.

Vacinium a quibusdam flos dicit: a quibusdā viola seu hyacinthus. Virg. Alba ligustra cadunt vacinia nigra leguntur. Pli. ipm inter arbores numerat. Et li. xvj. Vacinia Italię in aucupijs sata. Gallię vo etiaz purpuream tingendi causa ad seruoz vestes.

Vacillare est ꝓprie incōstanter esse: ꝛ quasi alternatim mouere. Quint. Est ꝛ alia indecora in dextrū ac leuū latus vacillatio alternis pedibus insistentiū. Vtiq̄ ꝛ naues vacue dicuntur vacillare. Cice. tyroni. Accepi tuā epistolā vacillātibus lris. i. nō recte ꝓe valitudine scriptis. Et in phil. In gallia mutilatū ducit exercitum cū vna legione ꝛ ea vacillante. Transferē etiam ad animū: vt apud Iurisconsultos de fide testis vacillante: qui inconstātia ꝛ diuersa testimonia dixerit. Cice. lib. iij. offi. Justicia vacillat vel iacet potius.

Vaco as: do operā: ꝛ construit cum dō: vt vaco sapiētie: vaco rei diuine. Interdū vacare significat vacuū esse: ꝛ modo absolute ponit. Plau. in cas. Fac vacēt ędes Cęsar. Id ea maxime rōne fecit ꝙ noluit eū locum vñ heluetij discessrant vacare. Modo cum ablatiuo: vt boni viri dant operā: vt perturbationibus vacent. Virg. Hoste vacare domos: sedesq̄ astare relictas. Cice. Nullū est tēpus qđ iusticia vacare debeat. Modo ꝓpositionē accipit: ꝛ vacas a laboze: vacas a cōponēdo: vacas ab occupatione. Interduz significat ad nihil vtile esse: supabūdare supfluū esse: qđ ociosum esse videat: qđ supabundat sed nō nisi in tertia ꝑsona. Aug. lib. iiij. ꝛfeꝛ. Non vacant tpa, nec ociose voluūtur per sensus nostros. Idem. Vacent opa miscdie vni instent scietie. Impsonaliter q̄nq̄ significat est ocium vel vacuū tēpus est. Virg. Sed si tātus amoz casus cognoscere nros. Et vacat annales nostroz audire laborū. Iuue. Si vacat ꝛ placidi rationē admittitis edā. i. si ociū est. Q̄nq̄ ponit ꝓ cure esse. Quintil. Et cui esse diserto vacet. Vacare ꝑpo est operā ꝑpo dare ꝛ inseruire. Alit vacare ꝑpo ꝓcat libeꝛ esse a ꝑpo: poplariq̄ iudicio. In quē sensū Cice. videt lib. ij. cul. accipe cū ait. Amplitudinē animi pulchroze futurā si nō sit subiecto populi iudicio: sed vacuam ab eo seipsa contentā non captantē plausus: et auras populares. Cui⁹ verbi cōpositū est iteruaco.

Vacuus a um: ꝛ inane et magnū significat. Virg. Saltibus in vacuis errant. Idē vacua atria ditis. vñ vacuū aerē dicim⁹: ꝙ vacua oia impleat. Nihil em̄ patinatura vacuū pōt. Unde ꝛ inane vocam⁹ aerē. Lucre. Longū per inane resoluit. Inde supuacuus.

Vacuo as: ꝛ vacuefacio idem significat sic euacuo.

Vaccie ꝛ vaccieni: vide in dictione varri.

Vacuna pe. pdu. a vacādo dicta est dea que ꝓesse vacantibus et ociosis putabat. Cui cū agricole a laboribus ruris vacarēt: vt post ꝓceptos fructus reꝑescerent ꝙ hyemē vota soluebāt ꝛ sacrificabāt: vñ Ouid. lib. vj. fast. Nam quoq̄ cū fiūt antique sacra vacune: Ante vacunales stant q̄ sedentq̄ focos.

Vado is ſi sum: iter facio: quasi vie do. Virgil⁹. Vadimus immixti danais. Aliq̄ vadem presto. Huius cōpositta sunt circūuado qđ est inuadēdo circūdo. Pli. lib. ix. Vbi redeuntem circūuasere noctu. Euado inuado: ꝙuado: pe. pdu. Liuius. Cum ex eo pauoz ac trepidatio tota vrbem quassisset.

Vadum fundū fluminis/lacus maris: ꝛ cuiuscūq̄ aquę per qđ via datur. Pli. Lignum vado herebat. Hinc vadum quoq̄ appellat locus qui ꝓpter breuitatē aque pedibus trāsiri pōt: vñ ꝓuerbium est. In vado est ꝓ eo qđ est in tuto ē. Nam vt in fundo ꝑiculū cōsistit: ita in vado est securitas. Terē. in. And. Omnis res in vado est.

Vado as: per vadū eo. Papin. Flumine publico intereuenīre via constitui pōt: si aut vado transiri pōt aut pontē habeat. Secus aūt si vadari nequeat sed pontib⁹ trahiciat. Solin⁹ flumē qđ ꝓpē breuitatē facile vadari poterat. Huius prima cozri. Ouid de reme. Jamq̄ vadaturus lectica ꝓdeat inquit.

Vadosus a um: vt vadosis amnis: q̄ frequētia habet vada: que transire pedibus possunt.

Vadis primo: deinde per syncopē vas dictus est sponsoz alterius in re capitali: vt inquit Fest. Lice. lib. iij. offi. Factus est alter vas eius sistendi: vt si ille nō reuertisset: moriendū esset sibi. Inuenit etiā ꝓ quolibet fideiussoze: qui ꝓ alio vadimoniū promittit certo die affuturū. Dictus vas q ꝙ vades dederit vadere ei. i. discedere interim liceat. Hoza. Ille datis vadibus q̄ rure extractus in vrbem est.

Vadimoniū est sponsio quedā sistēdi cōparēdiq̄ in iudicio ad diē prestitutā ꝑ se vel ꝑ aduocatos: qđ deserere nō licet. Sene. Vadimoniū ꝓmittimus ꝛ tū deseritur. Cice. ꝓ Quintio. Ad vadimoniū nō venit qui tibi semp presto fuit. Non dubitaui inquit cum vadimonium desertum est.

Vadum ī: idem qđ vadimonium.

Vador aris: verbū cōmune ꝑm Priscia. significat fide iubeo: vadio: obligo. Vadari re⁹ dicit: ꝛ vadimoniū sisti. quotiēs aliquis ꝓ alio respondet vt i iudiciū veniat ꝛ sistat. Differre vadimonia est ꝓrogare tēpus sistendi alterius in iudicio quotiēs sponsio facta est.

Vadimonis lacus est in q̄ fluctuant insule: de quo Pli. Cecilius quadā epla sic scribit. Exegerat socer meus vt amerina sua prędia inspicerē: hec pambulāti mihi ostendit subiacens lacus noie vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt qui agro viterbiensi feruet scatetq̄ sulphureis aquis.

Veh interiectio in his rebus quas execramus: vt veh misero mihi. Et diphthongatur vt differat a ve: que modo est cōiūctio disiūctiua: vt dies nocteſve. Vō habet vim augēdi. vt vetus vehemens: quoz alterū ab etatis magnitudine cōpositū est. Alterū a mentis vi: atq̄ impetu dictum est. Vō habet vim diminuēdi: vt vegrādis: veiouis. i. male grādis: hoc est paruꝰ minutusq̄ ꝛ paruus Jupiter. Ue em̄ syllabā rei parue veteres ꝓponebant: vñ apud Ruso. vegrandes messes legimus: ꝓ paruis: Et apud Var. in re rust. Oues fiunt vegrādes atq̄ imbeciles. Simili⁹ Pli. lib. vij. Coꝛpoze vescos esse sed eximiꝰ viribꝰ. Vō etiam habet vim ꝓuiatiuā: vt vecoꝛs: quasi sine coꝛde: sine prudētia. Ecōtrario coꝛdat⁹ dicit prudens.

Venum ꝓ supino verbi veneo: vt venū ire: vel venum irent ꝛ hmōi nobis licet vti quēadmodū ꝛ pessum ire ꝛ pessuz ibit ꝛ similia. vnde ꝛ pessundo. Sal. in Jug. Quippe cui omnia venū ire in animo beserat. Liuius lib. iij. Tum etiā legē fecerūt sanciendo: vt qui tribunus plebis ędilibus iudicibus decuiris nocuisset eꝰ caput Jouī sacrum esset: familia ad qđ Cereris libeꝛi liberecq̄ venū irent. Sciendū est ꝙ dicemus venuz ire: non venum iri: sicut vapulatum ire: non iri: quia semp sunt passiue significationis ne duo passiua copulentur. In ceteris vero que ambigua sunt ꝙ acti-

ue ⁊ passiue accipi possint: ad distinguẽdũ sensum accõmodamus infinitum: hoc vel actiuum vel passiuũ: vt video te amatũ ire vel iri: quia talia supina sunt accipitis significationis.

Venũdo as: ex venũ ⁊ do: sequit̃ tam in ꝑterito q̃ in supino do: nisi q̃ in preterito pluſq̃perfecto venũdassem ⁊ venũdasse dicimus. Pli. lib. xxxv. Octoginta talentis venũdatas. Hinc venũdatio ꝓmutatio rerũ ⁊ contractus ex conuentione ꝓueniens.

Vendo is: ex venum ⁊ do ꝑm Apul. abiectis u et m. Et construit̃ cũ ablõ si exprimat̃ preciũ rei que vendit̃: vel cũ gtõ tanti quanti: ⁊ hmõi cum sunt sine substantiuo. Plau in mer. Viginti minis opinor posse me illam vendere. Cice. lib. iij. offi. Vendo meũ non pluris q̃ ceteri: fortasse etiã minoris cũ maior est copia: Q̃ si addantur substantiua statim in ablõs resoluũtur: ⁊ sicut nõ dicim⁹ quãto vẽdidisti: sed q̃nti: ita nõ dicim⁹ q̃nto ꝑcũ vẽdidisti ſz q̃nto ꝑcio. Var. tũ ablõ vsus est sine substãtiuo cũ ait. Veneũt ꝓter penuriã magno. Vui⁹ cõpositũ est diuendo.

Vendax qui facile seu libenter vendit. Cato de re rusti. Patrẽfamilias vendacẽ ⁊ nõ emacẽ esse oportet.

Venditarius qui vendere solet. Plau. in sti. Linguam venditariam.

Vendito as: sepe seu continue vendo. Pli. lib. xxij. Hec est quã Aristophanes euripidi poete obiicit ioculari ter matrẽ eius ne holus quidem legitimũ venditasse sed scandicẽ. Est ⁊ vendicare q̃si ostẽtare. Hinc ⁊ forma ⁊ oratio vẽdibilis quasi plausibilis ⁊ allectriꝫ.

Vendibile qõ facile vẽdi põt. Cice. in rul. Accedent salicta ad minturnas adiungenk: et illa via vendibilis herculãtea multarũ delitiarũ ⁊ magne pecuniẽ. Per translationẽ ponit̃ ꝑ vulgari et vulgo grato. Idẽ in Lel. Tũ illius vendibilẽ orationẽ religio deoꝝ imortaliũ nobis defendẽtib⁹ facile vincebat. i. fauorẽ populi captãtẽ. Et in Bruto. Horũ etati ꝓpe ꝓiũct⁹. L. Belli⁹ nõ tã vẽdibil⁹ orator q̃ vt nesciret qd ei deesset

Veneo es: veniui vel venij supino venitũ exigit analogia siue cõpositio. Mã coponit̃ ex venũ ⁊ eo abiectis duabus lris: sicut in vẽdo sed ipso supino nõ vtimur Est aũt verbũ neutrũ passiuũ: eo in declinatiõe seq̃ns licet apud veteres inueniat̃ veneor ꝑ venditus sum Plau. Ego ne illi venear. Verũ in hoc verbo veneo ꝑ vendor: ipsum qõ venditur in ntõ ponit̃: ⁊ is a quo vẽdit̃ i ablõ cum prepositione ⁊ precium in ablatiuo sine ꝓpositione. Cui autem vendit̃ in datiuo: vt centũ aureis nũmis a mãgone veniere mãcipia mihi Sz nõnunq̃ venditor ⁊ preciũ rei nõ explicant̃. Plau. in mene. Quib⁹ hic precũs posci veneũt. Var. Veneũt ꝓter penuriã magno. Lice. ꝑ sex. Quero pumũ q̃ recius optimi bona venierint? Lactã. lib. vj. Vxor ac liberi venirẽt ipse: interficiere.

Venalis ⁊ hoc venale qõ vendẽdũ est vel vẽditioni exꝓsitũ. Lice. li. iij. offi. Venales hortos se nõ habere dicit. Aliq̃n ponit̃ ꝑ sordido auaro: q̃ pecunie gratia seip̃m venderet. Salu. O vrbẽ venalẽ ⁊ cito periturã Venales etiã si nihil addas ꝓui nouicij stelligũt: q̃ ad vẽdẽdũ sũt expositi. Seruor em̃ alij nouicij sũt alij veteratores. Vlpi. Ediles ꝓcipiũt ne veterator ꝓnovenalitius venditor: vt in oratiõe Cor/ (uicio veneat. neliana. Hecz me diuitiẽ mouẽt: quib⁹ oẽs aphricanos ⁊ Lelios multi venalitij mercatores ſuparunt. Aliq̃n venalitius capit̃ ꝑ vẽdito corpore. Pli. libro xxxv. Alioſq̃ deinceps: quos enumerare iam non est e sanguine q̃ritũ ⁊ ꝓscriptiõis licẽtia ditatos hoc insigne venalitijs gregib⁹ opprobriũq̃ insolẽtis fortune. i. venditis seruis. Et sic adiectiuũ est. Sic Pompo. Jurecõsul. lib. dig. xxiij. Q̃ si familiã domesticaz vxoris: aut venalitã parauit.

Venalitiũ corpus ipsum: vel vẽditio: vel locus vbi nouicij vendunt. Paul. de edilitio edicto. Mã quicq̃ ex venalitio nouitioꝝ emptus alicui ministerio ꝓpoſitus sit statim eũ e veteratorũ numero esse.

Venalitiarius apud Var. ⁊ Pli. dicitur mango ⁊ nouiciorum seruorum negociator.

Vafer a um: pro callido et astuto accipitur quasi valde afer. Vbi ra em̃ semp fuit eius gẽtis calliditas. Cice. Non sunt in disputatione vafri: nõ veteratores non malicioſi. Et li. j. de natura deoꝝ. Chrysippus: q̃ stoicorũ somniorũ vaferrimus habetur interpres. Hinc vafre aduerbium.

Vagio is ivi itum. vñ vagitus pe. pro. qõ propriũ est vocis infantiũ dum ploꝛant. Et vagor pro eodẽ ploratu. Lucre. li. ij. Et superant itẽ miscẽt funere vagor

Vagus q̃ sine negocio modo huc modo illuc inutiliter discurrit: dictus q̃ vacuus. i. sine negocio agatur.

Vagor aris: inutiliter pagro: siue sparsus eo: et differt ab erro: quia vagari est per diuersa errare ꝑ aliena. Lice. lib. j. de ora. Me vagari ⁊ errare cogat̃ oratio. Inuenit̃ etiã vago as. Plau. in mili. Te alloquor vt cui probriq̃ plenus q̃ circũ vicinos vagas. A vagor fit cõpositũ Euagor pro extrauagor.

Vagabundus abunde vagans.

Vagina pe. pro. alicuius rei theca. Cuius diminutiuus est vaginula. Pli. lib. xxxviij. Et far in vaginulis seruant ad satus. Hinc euaginare qõ est ensem nudare. Hiero. in Ezechi. Gladiũ euaginabo post eos.

Vah: interiectio est insultãtis. Hiero. ad dam. Sicuti nos in lingua latina habemus interiectiones quasdã vt insultando dicamus vah. ⁊ admirando pape: ⁊ indolendo hei. Et q̃n silentiũ volumus imperare strictis dentibus spiritũ coartamus ⁊ cogimus tm̃ sibilum in sonãdo. s. z. ita ⁊ hebrei inter reliquas ꝓprietates linguę suę habent interiectionem: vt q̃n volunt dñm deprecari ponũt verbũ petentis affectu ⁊ dicũt anna dñe qõ septuaginta dixerunt o dñe. Plautus. Vah homo impudens. Et in euãgelio. Vah qui destruis templum dei.

Valeo es: valui itũ. i. sanus siue potens sum. Semper em̃ in bonã ptẽ sumit̃ nisi aliud addak: vt male valeo id est eger sum. Hiero. in Genẽ. Sanus esse inq̃t Valet inquiũt. Et ablatiuũ exigit si ipsum dari exposcit̃. Cice. lib. j. offi. Alios videmus velocitate ad cursum alios viribus ad luctandũ valere. Juue. Que mechũ sequit̃ stomacho valet. Similiẽ cũ ad preciũ ptinet si pretiũ exprimat̃ in ablõ ponit̃. Pli. lib. xxx. Aure⁹ nũmus post annũ seragesimũ secũdũ pcussus est q̃ argenteus: ita vt in scrupulis valeret sestertiũs vicenis. Hiero. in Genẽ. Terra quã postulas quadringentis siclis valet. Varro tũ actiũ dedit dicens. Denarũ q̃ denos eris valebant: quinarũ q̃ quinos.

Vale etiam vox salutãtis est. Quo verbo et qui recedit vtit̃ dicẽs vale. Et qui remanet respondẽs: tu quoq̃ vale. Sic salue ⁊ aue salutationes sunt venientis: quibus vocib⁹ similiter vtunt̃ ⁊ qui salutãt ⁊ qui salutati resalutãt. Reperit̃ tũ aliq̃n salue in discessu in calce epl̃aꝝ. Lice. vale mi Tyro: vale ⁊ salue: q̃m vero abeuntes ꝑ hec verba salutare solemus vale ⁊ salue: in ualuit consuetudo vt hec sumant̃ ꝓ discedo: etiã si cũ stomacho ⁊ indignatione loquamur. Terẽ. Valeãt qui inter nos dissidiũ querũt: qõ pinde est: ac si diceremus. Discedãt a nobis: siue eos cũ suo odio ⁊ maledicentia relinquamus. Lice. Si deus talis est vt nulla gra: nulla hominũ charitate teneat̃ valeat. Varro Vale ⁊ salue cũ ad mortuos referuntur: non id dictũ est: q̃ aut valere aut salui esse possint: sed q̃ ab his recedimus eos nunq̃ visuri. Virg. Salue eternũ mihi maxime palla: eternũq̃ vale. Huius verbi cõposita sunt cõualeo: qõ est salutez recupero: a quo cõualesco vt est illud: Conualuerunt de infirmitate: fortes facti

sunt in bello. Hiero. Legimus quosdam morbo articulari et podagre humoribus laborantes ꝓscriptione bonoꝝ ad simplicē mensam: et pauperes cibos redactos cōsuluisse Eualeo:inualeo:equiualeo in eodē ꝓtio sum: vel eque potens suꝫ. Prevaleo: revaleo: a quibus fiunt evalesco:invalesco:prevalesco:revalesco. Est ꝛ valefacio ꝓ discedo.

Valitudo seu magis valetudo: ꝛ bona et mala dicitur. Cice. Ser. sul. Scripsit ad me te moleste ferre: q̄ me ꝓpter valitudinē tuā cū ad vrbē accessissem nō vidisses. Bona vt apud eundē. Sed nūc valitudini tribuamus aliq̄d. distinguit aūt epitheto: vt bona valitudo vel mala: vel locis. Hora. lib. j. epist. Quid voueat dulci nutricula maior alūno: Q̄ sape ꝛ fari possit que sentiat Et cui gratia fama valitudo cōtingat abūde. Dicta est aūt valitudo ꝓ syncopam a validus: q̄si validudo: sicut ab habitus habitudo.

Valitudinarius q̄ male sanus est: ꝛ q̄ frequēter egrotat. Sen. in questionib⁹ naturalib⁹. Nō video quare sibi placeat qui robustior sit valitudinario.

Valitudinariū: locus quo valitudinarū ꝛ infirmi curantur: vt valitudinē malā bona ꝯmutēt: qualia sūt in cenobijs secretorū. Sene. ad Lucil. Tangō in eodē valitudinario iacēs de cōmuni malo tecū colloquor: re/media quinco. Et Colum. Precipit valitudiaria languētibus salubria esse constituēda.

Valentia potentia: firmitas: cuius contratriū est inualētia. Belli⁹. Non morbus in lege febriculosus necꝫ nimiū grauis: sed vitiū aliqō ibecillitatis atq; invalētię.

Validus a um. pe. cor. qō est firmū potēs: Q̄ q̄ ꝙualibet valde potēs: vt apud Latūculū Cū tibi ꝙualibet fuerint in corpore vires.

Valde aduerbiū significat multū. Est etiam syncopatū a valide. Ideo tūc ꝓducit e. Et valdi⁹ ꝓ validius: sicut caldus ꝓ calidus.

Valor ꝓtium a valeo es. Pli. Victoriati valore redimi potest.

Valerius nomē romani ciuis: q̄ primū de veientib⁹ itērū de sabinis: tertio de vtriscꝫ triūphauit. Hic cum domum in velia tutissimo loco haberet in suspitionem regni venit. Quo cognito apud populum conquestus est: q̄ tale aliq̄d de se timuissent: ꝛ misit q̄ domū suā diruerēt: secures fascib⁹ dempsit: eosdēq; in populi cautione submisit: legē de ꝓuocatiōe ad populū tulit: hic publicola cū diē obijsset publice sepultus: ꝛ annuo matronarū luctu honoratus est.

Valeria nomē ꝓpriū Messaloꝝ sororis: q̄ amisso Sertio viro cū rogarēt cur alteri nō nuberet ait sibi semper maritum seruium viuere.

Vaigū vide in dictione vari.

Valles is: ꝛ vallis is: planicies duob⁹ lateribꝰ inclusa: dicta q̄ hinc atq; hinc vallata sit. Vir. li. r. Est curuo anfractu valles accōmoda fraudi. Serui. ait valles plenū esse sed metri necessitate cōpellimur vt vallis dicamus. Statius. Vallis in ampleru nemorū sedet q̄ vo valles dicendū sit diminutū indicat. Nā vallecula facit: vt vulpes vulpecula. Sed ꝛ vallicula legitur. Hinc cōuallis q̄ est planicies ex omni ꝑte cōprehensa mōtibus vel collibus.

Vallicula diminu. a vallis. Nam vallecula a valles sit. Hiero. in Leui. Et cū viderit in parietibus illius q̄si valliculas palloꝛe seu ruboꝛe deformes.

Valestria a vallib⁹ sic cāpestria a cāpis. Amb. li. hexa. Per oēm fere orbē terrarū: ꝛ sup terrā tuerūt diffuse q̄ p vallestria agroꝝ: ꝛ caua mōtiū: planiciēꝫ cāpoꝝ

Vallonia putabāt dea que vallibus ꝓerat.

Vallus firmior palus: q̄ vitis alligaē ꝛ castra muniunt. Virg. Exacuūt alij vallos furcasꝫ bicornes. Vallū ipsa munitio. Et vallus est. i. palis fit vallū. Inuenit etiā vallus ꝓ castroꝝ muniméto. Tibul. Non arces nō vallus erat. Et vallus diminutiuū est a vānus.

Vallum vulgo palificata munitio castroꝝ: q̄ ex vallis fiat: a quo interuallū spaciū: qō inter palos est vallū castrēse ꝓstituētes: Huius etiā ad ossie spaciū interual.

Vallaris ꝛ hoc are. pe. pro. qō ad vallū (lī dici possit. ginet: vt vallaris corona q̄ donari solebat: q̄ primus vallum hostium fuisset ingressus.

Vallo as: munio firmo: ꝛ quasi vallū facio. Lactā. li. vī. Qui libratā magnitudine sua terrā vallauit montibus. Hinc cōponit circūuallo. Idem lib. ū. Ipsumꝫ paradisum igne circūuallauit ne hō posset accedere.

Valuuli folliculi fabe ꝛ alioꝝ leguminum. Col. lib. viij. de ouib⁹ rectis. Singla capita p hyemē recte pascūt ad ꝙsepia trib⁹ hordei vel fresi cū suis valuulis fabe.

Value ostia que in se replicantur.

Vannus per duplex nn. generis ſgni. vas vimineū latū: hoc est cribꝝ cereale in quo ꝓpter capacitatē rustici cogere primitias frugū solent: ꝛ frumēta purgare. hec ꝛ vallus dicit in quo ꝓtexte sūt virge: ꝛ est forme oblōge dicta: q̄ in eo instrumēto virge sunt vt pali in vallo: vel vt Var. inq̄t a volatu: q̄ inde dū iactātur leuia volēt. Virg. Et mystica vanno Iacchi. Col. lib. ij. Ipse aūt spice melius fustibus tundūt: vannis

Vanno as. i. vēntilo: vt sit vānis cū frumē (expurgant ta purgant. Var. de re rust. Vt qō leuissimū est in eo atq; appellat acus ac palea vānat foras extra aream Hinc cuanno extra vāno. Nonius. Euānet dictū est ventilet vel moueat a vanno in q̄ legumia ventilant

Vanus ꝓ simplex n adiectiuū: ꝛ accipit modo ꝓ vacuo Virg. Si illos Expectata seges vanis elusit auenis. Modo ꝓ stulto quasi mēte vacuo: ꝛ q̄ in rebus inanibus studiū collocat. Juue. Sic libituꝫ vano q̄ nos distinxit othoni. Modo ꝓ mētiente ꝛ infido ꝛ leuia inaniaq; ꝓ grauibus ꝛ veris asturissime cōponēte. Virg. Vt frustra augurium vani docuere parentes. Nā mendax ꝓprie dicit qui ad decipiendum mentit. Ūñ idē vtrūq; cōplexus est. Nec si miserum fortuna Sinonē finxit: vanū etiā mēdacēq; ꝓroba finget.

Vanitas mēdaciū/fallacitas ꝛ leuitas. Cice. li. iij. offi. q̄ si vituperādi q̄ reticuerūt: q̄d de his existimādū est qui oratiōis vanitatē adhibuerūt. Sal. Huic homini nō minor vanitas inerat q̄ audacia. Idē significat vanitudo. Plau. Vt rē video tu iuctus a vanitudine

Vano as: fallo. Accaus. Sic illum vanans in angipoꝛtum dedurit.

Vaniloquentia. Apul. Nihil hominis vaniloquentia commotus.

Vanesco is: a vaneo es. esse cōuenit: ꝛ significat vanus fio: in nihilū redigo: frustra glorior. Aug. li. iiij. de ci. dei. Nō vanescamus inani vētositate iactātie. Hinc euanesco. Virg. Et ꝓcul in tenuē ex oculis euanuit aurā. Vbi euanuit est ꝑteritū ab euanesco: q̄d Siponinus negat haberi. Lactao. lib. v. Euanituras breui religiones fallas.

Vandalia regio europę septētrionalis: a vādalo fluuio qui in regionē interfluit: a qua populi vandali immanes et ferocissimi.

Vappa per duplex pp. gen⁹ vini: qō spōte deferbuit et odorē saporēq; amisit: vt illud qō in exhausto vase reliquꝫ fuit et eruapozauit vernacula lingua dicimus Euanito. Hor. Qui veientanū festis potare dieb⁹: Cāpana solitus trulla vappāq; ꝓfestis. Inde ponit ꝓ homine ignauo vili ac nugatore et in quo nihil sit prudentie. Idē in ser. Non ego auarum cum vero te fieri vappā iubeo aut nebulonē. Pli. Titiūq; musto quibusdā in locis sponte feruere. Qua calamitate cū deferbuit: deperit sapoꝛ vappeq; accipit nomen.

Vapoꝛo as: pe. pro. vapoꝛē emitto. Amb. li. hexa. Etiā aqua exundauit in terris ne eas surgentis solis ꝛ stellarum micantiū ardoꝛ exureret: ꝛ tenera rerum eroꝛ/

dia insolitus vapor lederet. Qui sti fontes fluuij lacꝰ irrigãt terras: quia eas interius quidã ignis vaporat Lãpri. Indicos odores heliogabalꝰ ad vaporãdas zetas sine carbonibus iubebat incẽdi.

Vari dicunt q̃ introrsuz pedes vel crura obtorta gerũt Hor. lib. j. ser. Nunc varũ distortis cruribus. Inde varũ frequẽter ꝓ obtorto accipit. Persius. Et non fallit pede regula varo. Hinc obuaro as: qđ ẽ deprauo quertoq̃. Varie quibus in exteriore partẽ flectũtur. Var. li. ij. de re rust. de canibꝰ scribit. Cruribꝰ rectis ac potius varijs q̃ vacijs. Hic vacie ⁊ vacienoꝝ cognoia fluxerũt: ꝙ pedibꝰ esset vicios is. Sen. in q̃dã epla. Seruilius vacia latere sciebat nõ viuere. Hiero. in Eusebij chronicis. Vaciennus nobilis narbonẽsis orator habet. De quo Var. Docti patri narbo vaciẽni. Valgi autẽ sunt q̃ diuersas suras habẽt: hoc est in diuersum actas cuiusmodi lacertarũ pedes sũt: quoꝝ videlicet pars intra conduit: pars extra ꝓcedit. Plau. in mili. Valgiorẽ partẽ videas valgis suauijs. De qua similitudine instrumentũ quoddã rusticũ ad areas cõplanãdas valgiũ Pli. appellat fortasse lib. xvij. Serit inq̃t mẽſe aprili area equata cylindris aut valgio alias densum. Alioquin ⁊ sermo agrestis valgiare vsurpat hodie ꝓ eo qđ est pauire coequareq̃ oino id fere videt esse qđ Cato ait. Cõminuito terrã ⁊ cylindro ac pauicula coequato. In campania certe haberi genus id testant tali specie: quasi sure duę in diuersum collocate: q̃ vt cylindro supplanank areę. Varus etiã nomẽ fluuij qui narbonẽsem ꝓuinciã ab Italia disterminat a fluctubus tortuosis sic appellatus. Est ⁊ nomẽ poete: sed ⁊ vari seu varioli sunt pustulę cum febre nascẽtes pueros maxime infestantes. Pli. lib. xxiij. Contra serpentiũ ictus trita drachmis duabus bibit: vitia cutis in facie varosq̃ ⁊ lẽtigines ⁊ stimulata emẽdat ⁊ cicatrices.

Valgustus fustis vncus.

Varices pe. co. generis mas. vel fg. Et varice ꝓ diminutionẽ varicule sunt vene plus equo intumescẽtes: in tẽporibus: in ventre: in testibus ⁊ in inguine: ⁊ potissimũ in cruribus q̃s Cel. scribit ac Pli. lib. xj. In cruribus viro tantũ: mulieri raro sine numio dolore nasci. Hora. Varice succiso. Inde varicosus qui huiusmodi venas habet. Græci varices ixias vocãt. Iuicẽna auctor est varices accidere cursoribus ⁊ onera baiulantibus ⁊ diu stãtibus: Inde est illud Iuue. Varicosus fiet arusper. Ex grandi. s. constitione: ⁊ quasi quadã stabulatione ac longo statu. Varicũ legimus ꝓ eo q̃ ampliore passu gradiẽ. Ouiđ. li. iij. de arte. Illa velut coniunx vmbri rubicunda mariti Ambulat in gentes varica ferteq̃ gradus.

Varico as pe. co. ⁊ varicor deponẽs a varo et signifiſcat deflecto: transgredior q̃si varices trãscendo: vide in dictione diuaricor.

Varius a um: multiformis: ꝙ vari ineq̃les ac diuersi sint

Varie dicte sunt panthere a maculaꝝ varietate quibꝰ sunt spectabiles. Pli. li. viij. Nunc varias ⁊ pardos qui mares sunt appellant in eo omni genere creberrimo in aphrica syriaq̃. Quidã ab his pantheras solo candore discernunt.

Vario as: diuersum facio. Lactan. lib. vj. Aliud est igit ciuile ius qđ ꝓ moribus vbiq̃ variatur.

Varietas variantia ⁊ variatio idẽ significãt. Lucil. li. iij Principijs vnde hęc oritur variãtia rerum.

Vas vasis: generis masc. ꝓ vadimonio: de quo supra. Vas vadis neu. In pli scõe decli. ꝓ instrumẽto ad aliqđ capiẽdũ idoneo: cuiꝰ diminuti. ẽ vasculũ ⁊ vasillũ

Vascularius qui vasa conficit.

Vascones populi vlteriorꝭ hispanię que in gallicũ et Britãnicũ vergit oceanum in cãtabrica positi. Hi a Metello romanorũ duce obsessi ij tantam famẽ cõpulsi sunt: vt humana carne vescerentur.

Vasterna vehiculũ seu portatura duoꝝ equoꝝ.

Vastus a um: magnus. Virg. Vastũq̃ caua trabe currimus equor. Aliq̃n ponit ꝓ feroci deserto. Hiero. Quotiens in illa vasta solitudine. Accius. Hanc vrbẽ ferro vastã faciet. Hinc vastitas vastitudo ⁊ vasticies. Col. li. iij. Pari cũ in hac terra vastitate beluas ꝓgenerari q̃s neget. i. magnitudine. Et li. vj. Sed cũ sim profess us rustice rei precepta ni fallor: non asseuerauerã q̃ vastitas ei⁹ scięcie ꝓtineret. Apul. Cui in primis tãti corpis vastities honori fuit. Aliq̃n etiam vastationẽ significat. Acci. Propterea tot tãtasq̃ bellemus vastitates funerum.

Vasto as: destruo. Lactã. lib. j. Exercitꝰ ducere: aliena vastare: delere vrbes: oppida excidere. Hui⁹ cõposita sunt. Deuasto ⁊ puasto: q̃ significãt depdor: spolio ꝓfligo: et q̃si vacuũ reddo. Liuius. Cortonã vrbem Trasumenũq̃ lacum omni clade quassat.

Vatesco destruo relinq̃r seu horridus fio. Moni⁹. Vatescãt ihorrescãt vel deserank. Accius. iussit ꝓficisci in exiliũ quis gẽtiũ: ne scelere tuo thebani vatescant

Vates a fando dicti sunt q̃si fates: diuinatores (agri. sacerdotes ⁊ ꝓphete. Et vates poetea veẽdis ꝓfiꝰ viere enim vincere est.

Vaticino: pe. co. significat diuino: quasi facino. Vaticinium ipsa diuinatio.

Vaticanus a um: pe. ꝓ. o. a vates fit: vt vaticanus ager vaticanꝰ collis nõ ꝓcul a Tyberi supra molẽ Adriani: cõterminus ianiculo in quo petri basilica est: sic dictus q̃ ꝓpꝭus Ro. eo portus sit vatũ rũsio expulsis etbrusci: vt inq̃t Festus vel ꝑm Cela. vaticinũs: que ibi dari solebãt vt atq̃ instinctu dei vaticani. Varro scribit vaticanũ deũ in eo monte fuisse q̃ infantiꝰ prima vocẽ daret: q̃ est va: q̃ ꝓma in vaticano syllaba est Aug. cũ vagitanũ dixit eũ tanq̃ infantiuz vagitibꝰ ꝓsidentẽ: vñ vagire dicunt. Prima huiꝰ nois corripit ꝙ in versu heroico aliter stare nõ possit: cũ sequẽs sit breuis et penultima longa.

Vatrax et vatricosus dicit qui crura vitiosa habet.

V Ante B

Vbi aduerbiũ loci significat in q̃ loco: et mõ interrogatiuũ ẽ. Plau. Vbi id audisti: mõ relatiuũ. Virg. Vbi eacide telo iacet hector. Modo infinituz: vt scio vbi tu ꝓpetrasti scelus. Ponit q̃q̃ ꝓ aduerbio tẽporis postq̃. Virg. Hęc vbi dicta dedit. Q̃q̃ ꝓ quando. Terẽ. in An. Vbi voles accerse. Virg. li. vj. Est iter in syluis vbi cęlũ ꝑdidit vmbra Iupiter. Ab vbi fiũt cõposita alicubi: necubi: sicubi: si in aliq̃ loco: vbiuis: vbilibet in quo q̃libet loco: vbicũq̃ in quocũq̃ loco: vbinã in quonã loco: ⁊ interrogatiuũ est.

Vbiubi. i. vbicũq̃: quẽadmodũ: vtut ꝓ vtcũq̃. Teren. in heau. Vbiubi est diu celari nõ potest.

V Ante D

Vdum quasi sudum a sudãdo dicit humidũ. Virg. li. iij geor. Nigra subest vdo tm̃ cui lingua palato. Hinc vuidus a um: qđ quidã ita ab humido distingunt: vt vuidũ sit qđ intrinsecus habet humorẽ: vñ vuã appellatã volũt. Virg. Vuidus hyberna venit de glademenalcas. Humidũ vo extrinsecus humorẽ habz Sunt qui huudũ cum h scribi velint ac ꝑ syncopen ab humidum fieri.

V Ante E

Ve cõiunctio disiunctiua. Vide in dictione Ve.

Vecors quasi sine corde: qui est turbati ⁊ mali cordis. Hic vecordia. Sal. Igit color exanguis: fędi oculi: citꝰ mõ: mõ tardꝰ icessus: ꝓtus i facie vultuq̃ vecordia.

Vectis generis masculi. instrumẽtũ quo claudit ostiũ: q

manibus pcutičdo vehař. Virgi. Lentū grei claudūt vectes eternaq; ferri Roboza nec custos absistit limine Janus. Vectē Lyniras agriope filius inuenit. et vectis palus e ferro: vel ligno: grandior rusticis ꝛ fabris cemētarijs ad multa necessarius. Pli. Caro vectes aquifolios laureos vlmeos fieri iubet. Itē vectes dicič lignū quo aliqđ vehič ꝛ portař. Sic vectes erāt sudes in circulis posite ad portādā arcā: vt est apud ꝓdū. Facies quoq; vectes de lignis sethim. Rursus vectes sunt instrumēta ad aliqđ subuertēdū euertendūq;. Boza. li. ij. car. Hic hic ponite lucida funalia: ꝛ vectes arc⁹ oppositis forib⁹ minaces. Est ꝛ vectis insula in oceano septētrionali versus tylen.

Vectigal pe. cor. vsu non rōne dicič: sicut cervical/capital/tribunal/aial. Notatiu⁹ cū plural' a singulari pl⁹ vna syllaba crescere nō debet. Ergo vectigale ꝑm arte. In gtō plurali vectigalioꝝ Lice. dixit. Hesialla vectigaliū. Et est vectigal qđ ex vectura pendič. vñ ꝛ a vehēdo dicič cū ex fundis fruges in vbē vehunt. Sed ei⁹ significatio latior ꝑpater. Capič nāq; ex publico ꝛ ex ꝑmario. Unde publica vectigalia intellige re debemus ex quibus vectigal accipit fiscus. Priuata que quisq; sumit ex reditibus ꝛ fructibus. Cicero in Parador. Ex meo tenui vectigali capio ego decenta. Paul. Cese hārūdinis vel pali compendiū si in eodē fundo vectigal esse ꝓsueuit ad fructuariū ptinet. Cice. li. ij. offi. Ut bona valitudo voluptati anteponař: vires celeritati: externoꝝ autē vt gloria diuitijs: vt vectigalia vbana rusticis edibus ꝛ mercibus id est ꝑuctus reditus/introitus. Dicič etiā hic ꝛ hec vectigalis ꝛ hoc vectigale ꝑ tributario. Sic ꝑuincię agri boies q̄ tributa ꝓsoluunt vectigales dicunt. Cice. li. iij. offi. Quas ciuitates. L. Syl. pecunia accepta ex senatuscōsulto liberasset: vt hē rursus vectigales essent. Sue. in Cesa. Agrū cāpanū ad subsidia reipu. vectigalē relictum diuisit extra sortes. Cice. in catil. Et sylvas lucosq; publicos romani vectigales habuere. Liui⁹. Utrū annibal hic sit emulus itinerū herculis: vt ipse fert: an vectigalis stipendiariusq; et seruus populi ro. a patre relictus.

Vecto as: frequētatiuum a veho is: a quo vectatio: qđ nomen semp passionē significat cōtra aliorū verbaliū naturā. Hinc vectito as: frequētatiuū a vecto.

Vectabulum vehiculum.

Vector qui in aliena naui: vel equo vel plaustro vehič pręcio. Quintil. In nauim filij mei male ꝓmutatus vector imponor. Aliqn dicič is q̄ vehit. Cice. Etiam sūmi gubernatores in magnis tēpestatibus a minoribus vectoribus admoneri solent.

Vectorius a um: qđ vehit vel aptum est ad vehendum Var. Necq; idē qui vectorios facere vult. s. equos ad ephippiū: aut ad prędā q̄ vt ad rē militarē q̄ ibi habere ad castra volunt acres.

Vectura nō modo actū ipsum: hoc est vectionē denotat sed etiā mercedē que pro vectura soluič: vt puta pro naui siue equo meritorio.

Vecticularia vita dicič eoꝝ qui vectibus parietes perfodiūt alienos furandi gra. Cato. Vecticulariā vitā viuere: est repēte largiter habere: repēte nihil.

Vegeo es gui: in sanitate sum. Nonius: Veget ꝑ vegetat: vel erigit: vel vegetū est. Pompo. Animos veneꝰ veget voluptatibus.

Vegetus a um pe. cor. qđ sanū ꝛ icolume est: ꝛ ad corp⁹ ꝓprie ptinet vigęs ad animū. Hel. li. ij. Quid igitur inquit dicim⁹ q̄ multos videmus esse pecunię cupidos ꝛ eosdē cū corpore esse vegeto ac valēti. Sueto. de Cesa. Nigris vegetisq; oculis: valitudine ꝓspera Scribit Apul. Lunę numine cūcta animātia vegetari. i. ali et vigorata fieri. Sene. quoq; li. iiij. questionū refert terrę inesse spūm illū vitaliter vegetū ꝛ alentem oia. Hōc esse inqt nisi haberet quō tot arbustis spūs infunderet nō aliūde viuētib⁹: quō tot radices aleret Hinc vegetatiuā animā ꝑti recētiores appellāt animā seminalē: q̄ a Pli. dicič alens cui⁹ motu interiore plāte vigescūt/crescūt/frondescunt/germināt breuiterq; viuūt. Lice. tū li.). rus. ad animū retulit. Hoc inqt animus est aliqđ ne tā vegeta mēs aut in corde cerebro ve aut i empedocleo sanguie dimersa iaceat Et auso. vegetū cor appellauit: ꝛ q: mobile ē: q: vigo

Vegeto as: pe. cor. recreo/fortifico: et (ris domiciliū. vegetū facio: cōseruo: seu lōgo tpe i sanitate esse facio Hiero. in Gen. Recordabor fgderis mei vobiscū et cū omni aia viuēte q̄ carnē vegeret. Hel. Memorie vegetāde gra: qđ dicim⁹ bone memorie faciēde gra.

Vegrandis paruus ꝛ male grādis. Auso. li. ij. epi. Hic sępe falsus messibus vegrādib⁹. Var. lib. ij. de re rus. Qđq; postea ꝓcipiūt fiunt vegrādes atq; imbecille.

Veho is xi ctū: cōduco: ꝓtiecq; de naui eq̄ ceteriscq; quadrupedib⁹ ꝛ de plaustris dicič. Cuius cōpositū sunt. Aueho alio veho. Virgi. Creditis auectos hostes. Adueho aliq̄ veho. Cōueho: circūueho: deueho: desumueho: eueho extollo: inueho: introueho: ꝓueho anteueho: ꝓueho ꝓduco: reueho reduco: retroueho. Liui⁹ li. j. Prędaq; inde maiore q̄ ūnta belli fama fuerat reuecta ludos opulētⁱ istructiusq; q̄ pores reges fecit. Subueho subtus veho. Cesar com. j Eo aūt frumēto qđ flumine arare nauib⁹ subuexerat ꝓterea vti minus poterant q̄ iter ab arare beluetij auerterant: a quib⁹ discedere nolebat. Seueho seorsum veho. Prop. Cur tua ꝑscripto seuecta est pagina gyro. Preterueho: vide in dictione velabrum.

Vehia e. plaustrū. vnde vehiatura pro vectura apud veteres vsurpatur.

Vehes plaustrū. Pli. li. xxxvj. Amplitudinē canis eam fecisse ꝓdič vt vehem fęm large onustā trālmitteret. Col. li. ij. Jugerū autē desiderat qđ spissius stercorat vehes quattuor et viginti: qđ rarius duodeuiginti. Est ꝛ mensure nomē in fgno stercore alia ve materia. Idē. li. xij. Materies si roborea est ab vno fabro dolari ad vnguē debet p q̄dratos pedes. xx. Hest inqt ve

Vehiculū in quo aliqđ vehič: qđ cū q̄ttuor (bis vnarotis phryges tradunt inuenisse.

Vehicularius q̄ vehiculū ducit. Uehiculare ꝓ qđ ad vehiculū ptinet: vt equus vehicularis: ꝛ tote vehicu

Vehemēs ex ve ꝛ mēs cōponi arbitror: tā etsi (lares. q̄dā dici velint q̄ vehař eminētius: vel q̄ vehař mēte. A mētis eī vi atq; impetu: sicut docet Gel. dicit Mā ve in ꝫ loco intērua est. Dicič aūt vehemēs grave/magnū/vrgēs/acer: a q̄ vehemētia grauitas acri

Veios dicim⁹ vbē in ethruria: quā Camillus (tudo. cepit. Hec insignis fuit bellor frequētia cū Romanis. Uñ cū Nero domū ędificaret amplissimā: ęditi fuerūt illi versus. Roma domus fiet: veios migrate q̄rites. Si nō ꝛ veios occupat ista domus. A veij fiāt veientes ientis popul⁹ veientan⁹ a um: vt vinū veientanū. Boza. Qui veientanū festis potare diebus.

Vel cōiunctio plerūq; disiunctiua: vt vel scribaꝫ vel ad te veniā. Interdum copulatiua est: vt marie me tibi amicū facit: vel virt⁹ vel doctrina tua. Interdū ponitur ꝓ etiā. Terē. in An. Uel hoc q̄s nō credit. Virg. Uel priamo miserāda manus. Interdū ꝓ valde. Lice. pro Murena. Uel maximū bellū populū roma. cum rege anthiocho gessisse. Interdū ꝓ marie. Idē trebratio: Uē morosi sint qui amāt: vel ex hoc itelligi pōt. Interdū ꝓ veluti. Terē. in hecy. Uel hic pāphilus iurcbat quotiēs bacchidi. Interdū ꝓ saltē: vt Si mihi nō creditis vel opibus credite. Inuenič etiam vel duarū syllabarū: qđ est nomen oppidi in aphryca apud Pli. li. v. Sicut Suel. in hispania.

Velo as: per simplex l. significat tego. Lactā. libro. vj.

Banda est opera vt indumento iusticie pietatisq; velemur. Et velare ligare. Pompo. Reke velet gulaz Per translationē ponit pro vestire. Plautus. Mulieb̄ velatus toga. vnde velati sicut docet Festus appellabantur: vestiti z inermes qui exercitum sequebantur: quiq; in mortuorum militum loco substituebantur. Di postea mutatis litteris velites dicti sunt qui z ferēt̄arij ab auxilio ferēdo. Qui⁹ verbi cōposita sūt. Euelo z reuelo que sunt contraria suo simplici. Nam euelare z reuelare significant velamentū tollere seu rem velatam detegere z manifestare. Preuelo de quo alibi. Et habent penultimā productā.

Velamen modo pro veste accipitur: modo pro re qua aliquid velat̄.

Velabrū pe. cor. a velo las: vel vt quidā volūt a veho: locus in vrbe roma iuxta auentinū mōtem: p ratibus ac velis eo veherentur triūphātes romani cū pompa. Sue. de Cesa. Quod gallici triūphi die velabrū preteruehens pene curru excussus est: aye defracto. Hinc velabrensis casceus: qui ibi conficiebatur cunctis preferentibus.

Velatura preciū qđ naute datur: ab his q̄ nauigio vehunt̄. velaturā facere inquit. Var. lib. j. de re rust. dicāt̄ q̄ vecturā viuūt. Nā antiq̄ vellā nō villā dicebāt.

Velum: tegmē a velo as: p vela vētis agitata volitare videant̄. Var. a velleribus p ex ouiū velleribus fierent vela quibus hoies tegebant̄: Quis nauiū vela ex lino aut sparto fierēt. Velā etiā accipit pro cortina q̄ lectis circūducit vnde apud euāgeliū legimus. Velū templi sciſſum est a summo vsq; deorsuz. Diuidebat enim sancta a sanctissanctorum.

Velaria dicebantur vela quibus theatra tegebantur. Papinianus. Jam velaria lintea pluebāt. vnde etiā velaria dicunt̄ loca abdita q̄ velis claudunt̄. Juue. Et pueros inde ad velaria raptos.

Veliuolum penultima correpta: mare dicitur: qđ velis velatur. Virg. Despiciēs mare veliuolū. Veliuole naues quę velis volēt: vt Ennius. Naues veliuolas quod z proprie dixit.

Velifico as: nauigo a faciendis id est ponendis velis. Dicitur z velifico: verbū cōmune: vñ z passiuū protulit. Juue. cuz dixit: Velificatus athos: et quicquid grecia mendax audet in historia.

Velo is velli z vulsi sum. Extirpo. Sueto. de Cesa. Circa corporis curā morosior: vt non solum tonderetur diligēter: ac raderetur sed vellerēt etiam. vide vulsa corpora a Quintiliano dicūtur fedissima. Huius cōposita sunt Euello: convello: diuello: euello. Colu. Cum ab opere boues disiunxerit substrictos constringet: manibusq; comprimat dorsum et pellem revellat nec patiat̄ corpori adherere. Et omnia per duplex l scribuntur.

Vellit id est mouit. Virg. Postesq; a cardine vellit.

Vellico as: penultima correpta frequenter vello: quod proprie fit cuz extremas corporis partes digitis vellimus: pressando infestamus. Proper. Nec mihi tā duris insultes moribus z te Vellicet: heu sero flebis amata diu. Aug. li. xiiij. de ciui. dei. Ita se auferebat a sensibus z iacebat simillimus mortuo: vt nō solum vellicantes atq; pungētes minime sentiret: sed aliqñ etiam si igne vreretur admoto sine vllo dolore nisi postmodum ex vulnere probabat̄. Per translationē Vellicare ponitur p criminari: mordere: ac lacerare Hel. lib. iiij. Plura in Salustio inscite aut maligne vellicant. Hora. Vellicet absentem demetrius.

Vellus lana ex ouibus detonsa: p ante tonsure vsum lanā veteres vellerent: quā demptā z cōglobatā alij vellera: alij velamina appellant.

Vellina: regio in vrbe palatino monti coniuncta in qua Valerij publicole z victorie: deorūq; penatium edes erant. Dicta vellina: p ibi pastores palatini vellere lanam sint soliti.

Veles itis penultima cor. qui leuissime omniū armat⁹ qui z velatus z ferētarius. Refert Elianus ordinē pedestrem in militia diuidi trifariam. In armatos: quę grauis armatura dicitur: z velites qui leuissime omniū armant̄. Vñ z expediti nuncupant̄. Non est ocreas aut loricaz induūt: sed tantū iaculis et fundis vrūtur. In tertio ordine sunt peltati a pelta dicti: qđ scutum est paruū z leue. Hij medij erant inter graues armaturā z leue. Speciatim Rozarij: Accensi, ferētarij milites leuis armature vocant̄. Per translationem velites etiā dicunt̄ qui verbis altercant̄. Quib. in Ibim. Utq; petit primo plenum flauentis arene/ Mondum calfacti velitis hasta solum.

Velitor pe. cor. contendo: digladior: pugno. Plaut⁹ in Mene. Nescio quid velitati estis inter vos. Postea de re trāslatū est ad verba. Unde z p Jurgari ponit Cice. Cū inquinatissimis hoibus nō est cōuicio decertandū: neq; maledictis aduersuz impudētes z improbos velitandū: q; tantisper similis z cōpar eoꝝ fias: dū paria z cōsimilia dicas atq; audias. Vñ z velitatio que teste Festo dicta est vltro citroq; probroꝝ obiectatio: ab exemplo velitaris pugne.

Velito as: fit a velo as: z ponit̄ pro velifico.

Velitaris z hoc velitare: qđ ad velites pertinet. Unde velitaris pugna. Salu. in Jug. Preterea iere sagittarij z cohors peligna cū velitaribus armis: itineris p perādi causa: neq; his sec⁹ atq; aliis armis aduersuz tela hostium: q ea leuia sunt: munita erant.

Velitatim aduerbium: significat per saltus z intervalla q velites pugnando saltibus vrantur. Sisen. Nos vna estate in asia z grecia gesta idcirco continētia literis mādauimus ne velitatim aut saltuatim scribendo lectoꝝ animos impediremus.

Velitre: ciuitas volscorum insignis fuit: quibus victis romani agrum veliternū ademerunt. Eo coloni ab vrbe missi sunt: vt inquit Liui. li. ij. Refert Diony. li. vij. Pestilentiā adeo velitras cisse depopulatā: vt ex decē partib⁹ veliternoꝝ vix vna supfuerit.

Velia palus italię apud Calabros nō longe a palinuro Velia olim dicta est: z velia Lucanie oppidū sic dicta: q; paludib⁹ cingit̄: palus ελος latine dicit̄ helia postea aspiratio vertitur in u. z fit velia. Alia velia in latio est: dicta quia loco palustri finitur postea a pelagis Hoc fuit vt ait Dio. nominibus que inciperent a vocalibus b preponere.

Velut aduerbium similitudinis.

Velox: celer: a volando: quasi velox: a quo velocitas et velociter.

Vena dicta est q̄ per eam veniat sanguis. Nam est conceptaculum sanguinis mixti confusiq; cum spiritu naturali: in qua plus sanguinis minus spiritus. Inde fit: Venosus venosa: venosum. quod est venis turgentibus plenum. Per translationem tamen vene in terra dicuntur sub terra meatus per quos vnda manat: aut alius liquor. Unde venas argenti: venas auri dicimus.

Venenum dictum est q̄ cito per venas eat: siue salubre siue noxium: quod greci φαρμακον dicunt. Nam et medicamenta venena sunt. Et est generale ad omnia que naturam eius cui adhibita sunt mutant. Plinius. Balbanum aduersatur venenis: maxime torpicis cum myrrha et vino. Unde per quandam similitudinem color qui a vestibus imbibitur venenum appellatur. Virgilius libro. ij. Georgicoruz pro colore purpureo posuit qui eius conche spuma est. Alba nec assyrio fucatur lana veneno. Denicq; omne quod vel sumptum vel tactu nocet: venenum dicitur. vnde z p Veneficio capitur.

Venenosus a.um. qđ venenū hz: vt venenosus serpēs.
Venenatus a.um. in qđ est venenū cōiectū. Fit enim a
Venenarius qui parat vel ꝓficit aut ven- (veneno as.
dit venenū. Apul. Qui venenariū aceusat scrupulo
sius cibatur. Qui furē arguit sua custodit.
Veneficus: ꝛ veneficа: qui ꝛ quę venena conficit: ꝛ qui
incantationibus ꝛ ceteris malis artibus vtitur. hinc
Triueneficus. i. excellens veneficus. Pla. Mussas
adhuc triueneficа?
Veneficiū ipse actꝰ venenādi. Pli. Hęc arbor añ atriū
sata oībus veneficijs remedio est.
Venio is. veni ventū. Venire ꝓprie est q̄si versus nos
ire: vſi apud auctores frequēter ꝓ ire ponit. Virg.
Venisti tandē. Terē. Mihi ego ad mercatū venio: id
est eo. Sic econtrario ire ꝓ venire: vt eo ad te. Et
ambo iūgi possunt dtō: vt it clamor cęli: et hostis ve-
nit exitio. i. ad exitiū. Aliqñ construit cū ablatiuo
mediante in: quasi significet ꝓmanentiā. Hiero. Me
forte si venerit vſus in manibꝰ illud apocryphū: du-
bia ꝓ certis recipiatis. Et licet venio neutrū sit: tñ
eius cōpōsita qñq; mutāt terminationē: vt cōuenio
conuenior. Inuenio/inuenior. Reliqua cōpōsita sūt
Aduenio/circūuenio/cōtrauenio/ deuenio/ ſuenio/
reuenio/subuenio/et superuenio. Hora. Grata sup-
ueniet que nō sperabit hora. Poete tñ aliqñ venire
ꝓ imminere vsurpāt. Virg. Se fatū ambobꝰ teucrif
q; venire latinisq;. Aliqñ ꝓ crescere. Idē lib. j. geor.
Vic segetes: illic veniūt felicꝰ vuę. Aliqñ ꝓ portari.
Pli. Species sinopidis tres rubra ꝛ min⁹ rubēs: et
media inter has. Eius q̄ ex africa venit octoni asses.
Venire in mentē: nō ad recordationē tñ est sed ad con-
siderationē ꝛ reputationē ꝛ intelligētiā. Terē. Ubi
in mentē eius aduēti venit. Veni in suspicionem: in
oblionē: in vituperationē. i. suspectus factus sum
alijs: alij me oblīti sunt: vituperor ab alijs. Veni in
opinionē. i. opinionē habeo. Aliqñ tñ passiue dicitur
cū opinio ꝓ fama accipitur.
Vēto as. frequētatiuū q̄ veteres vſi sūt: hz ꝓ eo vtimur
alio frequētatiuo. Ventito. Pli. Gratior alexandro
magno erat frequenter in officinā ventitanti.
Ventus a venio fit. Nam ꝓprie est cū impetu ventans
aer: cū nihil aliud sit ventus q̄ aer cōmotus atq; agi
tatus. vñ Aug. lib. de quātitate animę. Nihil aliud
q̄ istū aerē cōmotū ac agitatū esse sentimus. Quod
in loco trāquillissimo et ab oībꝰ ventis quietissimo
vel breui flabello: approbari potest: quo etiā muscas
abigētes aerē cōmouemus flatuq; sentimus. Quod
cū euenerit ocultiore quodā motu celestiū vel terre-
norū corporū ꝓ magnū spatiū mundi ventus vocat
ex diuersis partibus cęli noia etiaz diuersa sortitus.
Vict. Ventus inquit est aeris fluēs vnda cū incerta
morꝰ redūdātia. Nascit cū feruor offendit humorē:
et impetus factionis exprimit in spiritus flatū.
Ventulus dimi. paruus ventus. Teren. Cape hoc fla-
bellū ꝛ ventulū huic ita facito.
Ventosus a.um. qđ est vento plenū vt ventosa regio.
Aliqñ dr inane: vt vētosa ꝑba. i. sine pondere ꝛ sine
Ventilo as. pe. cor. ad captādū ventū pono (effectu.
aut iacio. Proper. Hāc venus vt viuat ventilat ipa
facem. Hinc ventilari frumentū dr/ dū in area pur-
gatur. Plin. Multi ventilare quoq; granū vetant.
Leo papa. per translationē dixit. Omnū discutit cō
suetudinē: ventilat curas: scrutat affectus. Interdū
ventilare est per manus versare. e digitis eximendo.
Apul. Ad hęc ego insperato lucro diffusus in gau-
dium: et in aureos refulgentes quos identidē manu
mea ventilabam. Juue. Cū verna canopi Crispinus
tyrias humero reuocāte lacernas Ventilet estiuum
digitis sudātibus aurū. Huius cōpositū est Euētilo
extra ventilo. Col. lib. j. Et celeriter frumēta deteri-
tur: nō cedēte solo pulsibꝰ vngularū tribularūq;: et
cadē euentilata mundiora sunt: lapillisq; carent.
Ventilabrū pe. pro. instrumentū quo aliquid ventilat:
Col. lib. ij. Nam cū acerimis paleis granisq; mixtus
in vnū fuerit congestus paulatim ex eo ventilabris
per longū spatiū iactetur.
Ventilator qui frumenta ventilat.
Venia dicta est ꝙ optanti aduenīat. Est enim remissio
culpę ꝛ condonatio erroris. Quinti. Peccaui veniā
peto. Quādoq; ponitur ꝓ beneficio indulgentia et
permissione. Lice. libro. j. de ora. Date nobis banc
veniā vt ea quę sentitis de oīni genere dicendi subti-
liter/ ꝓsequamini. i. concedite. Terē. Da pater veniā
sine te exorem. Et cum venia dicimꝰ hoc est cū pace
tua ꝛ te permittente.
Venus: dea putata est ꝙ ad omnia veniat. Lice. Que
autē dea ad res oīes veniret venerē nominauerūt.
Grece αφροδιτη dicitur ab αφροσ spuma: quoniā
ex saturni testibus ꝛ maris spuma nata sit. Est ꝛ Ve
nus infima quinq; errantiū stella et terrę proxima q̄
phosphoros grece: lucifer latine dicitur cū antegra-
ditur solem. Cum autē subsequit hesperos/ vesper/
et vesperugo. Ponitur etiā venus ꝓ libidine ꝛ coe-
undi appetitu. Seneca. Or in venerem proniore esset.
Interdū ꝓ pulchritudine. Quinti. Quod cū gratia
quadā et venere dicit. Hinc venustas pulchritudo.
Vnasalchus autē in epigrāmatis ασυριγξι τοι
ωδε παραφροσυνηαν ορουσασ ιπτ απο
πομεριου χειλεοσ ωδεπα ρεισυσοι πρω-
ρεσ εθω δε αγκεπαρια δεροισι και πο-
σ αλκαγρια μουσεων ρηγεωται.
Venustas: a venere cum pulchritudinē significat venu
statem fęminis: dignitatem viris conuenire docet.
Lice. Si luna a ioue defluat ad venerem facit venu-
stos: ꝛ quibus vt Firmicus in quarto matheseos ex
venustate potestas maxima cōparetur. Hinc venu-
stas capitur ꝓ gratia dicendi et venere: amabilisq;
suauitate. Unde venustus a. um. vt venustꝰ homo:
et lepida oratio: quę ita inter se differunt: ꝙ venustū
vocamꝰ qđ cū gratia quadā ꝛ venere dicit. Lepidū
quod rotunditate quadam ꝛ breuitate atq; acumine
verborū venustum est.
Venusto as. o. no. Amb. lib. hexa. Ideo primum fecit
deus: postea venustauit: vt eundē credamus ornasse
qui fecit: et fecisse qui ornauerit. Huius contrarium
est Deuenusto. Bel. Tanq; pulchritudinis sibi insi-
gnia deuenustet.
Veneror: ex venia ꝛ orando compositum esse videtur:
quasi veniam oro. Est autē venerari colere ꝛ venera
tio honor et cultus. Poete tamē quādoq; veneratū
ꝓ venerabili ponunt. Virg. Cursusq; dabit vene
rata sacerdos.
Venerabilis: qui cultu ꝛ veneratione dignus est. Pli.
Vir grauis et ipsa senectute venerabilis. Nomina
enim quę in bilis desinunt a verbis venientia: quan-
doq; infinitū passiuū eius verbi significāt cū dignus
vt Spectabilis dignꝰ spectari. Admirabilis dignus
qui sit admirationi. Quandoq; infinitū vel actiuum
vel passiuū cū potest: vel natura aptū est. vt Risibi-
lis qui potest vel natura aptus est ridere. Penetra-
bilis qui potest vel natura aptus est penetrari. Sta
bilis/qui potest vel natura aptus ē diu stare. Possi-
bilis qui fieri potest.
Venerandus: idē ꝙ venerabilis. Seneca. Uocē estima
tione dignā ꝛ oīni seculo venerandā. Uñ nō desino
admirari insitiā vel potiꝰ insolentiā quorūdā sacra-
torū qui indignanē: nō sibi scribi cū ſre dant: Vene-
randū aut reuerendū dicentes: Venerabilē oībus
conuenire. Venerandum autē vel reuerendum solis
prelatis/et reuerendissimus: o barbaries.

f 5

Vergy apud Virg: hinc ge-
neidi nomen Turnus ex
latinorꝰ vocibꝰ ꝛ in nugas
graecam legatꝰ mirꝰ ꝛ
Dionysium in bello aduersus
Iasseret vt inserta refert?

Veneranter: significat cū veneratione. Apul. Et ab eo veneranter exceptus paululū quieui.

Venor aris. feras indago: et q̄si circūuenio: a venio vt quidā arbitrati sūt deductū: ꝓterea q̄ veteres venari passiue ꝓ circūuenīri posuerūt. Ennius. Teneor correpta ꝛ vndiq; venor. A quo p trāslationē venari capimus ꝓ captare: hoc ē artificio quodā et solertia querere: vt venor laudē/gloriā. Quod etiā aucupari

Venatus us. ipsa venatio: vt est in gn̄. Cū/ (dicimus. q̄ venatu aliquid ceperis.

Venaticus a. um. qđ ad venationē ptinet. Vñ venaticos canes dicim⁹ quib⁹ feras p̄sequimur. Var. Canū duo genera: vnū venaticū: alterū qđ custodie causa

Venatorius a. um. idē quod venaticus: vt (paratur. venatoria instrumenta: quibus in venando vtimur.

Venabulū telū quo venantes vtuntur aciei longissime apud nos cornibus hinc et inde extantibus. Var. Si directa geres lōgo venabula rostro. Vic breuis in grandē cōminus ibis aprum.

Venaphrū a venere et aphros componīt: et est nomē oppidi in Campania: in cui⁹ agro fiebat optimū oleū Var. Hoc tibi Cāpani sudauit bacca venaphri.

Venetia: regio italię: q̄ a Mintio amne vsq; tiliamentum ꝓtendit. Ab Enetis pplis dicta: qui post bellū troianū cū Antenore salutē ꝓsecuti cursum huc e paphlagonia tenuere. Auctor Pli. Aliū a gallis eiusdē appellationis originem traxisse dixerūt. Fuerunt em̄ veneti ppli inter celtas littora oceani gallici incolentes: q̄s Cęsar nauali prelio superauit. In hac regiōe sunt vrbes illustres. Verona: Vincentia: Patauiū: et Venetię ciuitas: et virunus placida ꝛ amęna.

Venetie ciuitas insignis: q̄ anno a natali christiano q̄n quagesimoquarto sup̄ quadringētesimū ꝓdita fuit: quo anno Attila rex hunnorū aquileiam euertit: de cuius laude quoniā apud iacobi philippi chronicā a nobis late congestū est: duximus omittendū.

Venetus a. um. pe. cor. quod e venetis est: vt Veneti ciues: veneti⁹ color: vt ait Vege. ceruleus or q̄ color est marinis fluctib⁹ silis. scribit Cāpri. Heliogabalū comedisse pisces coctos conditura veneta: q̄si in marina aqua cū colore suo. A q̄ colore aurigarū factio veneta noiat. Et qui eo colore induebant: venetiani dicebant. Vege. lib. iiij. de re militari scribit nautas veste veneta esse induēdos: et vela nauiū exploratoriarū colore veneto esse tingēda. Vic color etiā thalassicus. i. marinus dicit. Hęci enim thalassan mare appellant. Idē a colore ferri ferrugineus dicit.

Vendico as pen. cor. ap̄ ꝓprio ꝛ meū esse dico. Amb. Aues cęli speciale sibi nihil vendicant. Vindico ꝺo vlciscor: quasi vim dico.

Venter capit ꝓ eo qui videt: hoc ē qui a pectore ad pubē terminat. Vicq; extendit: quoniā ex pelliculis consertis q̄s vocant pantices. Iuue. Montani quoq; venter adest abdomine tardus. Sed ꝓprie est vbi cibi conficiunt. Cui⁹ dimi. est ventriculus. Cor. Cel. Ventriculus autē qui receptaculum cibi est: constat e duobus tergoribus: vsq; inter lyenē ꝛ iecur posit⁹ est. Huius duo sunt officia vt inquit Macro. superius ꝛ inferius. Superiore deuorata recipiunt. Inferiore q̄ excreturi sumus emittunt. Aliq̄n ponit ꝓ stomacho. Iuue. Ventre nihil noui frugali⁹. Aliq̄n ꝓ aluo. Cel. li. iiij. Vbi ab inferiore parte purgādus aliquis est: ventrē eius ante soluendū esse. Uterus ideo ꝺr quia cōtinet: et tanq̄ vter est.

Ventriosus: qui ꝛ vētricosus ꝺr: qui magnū hz ventrē Plau. in merca. Ego dicā varū ventricosum. Mam. Littera sępe addit. Mā arcadius archadicus. Sardonius sardonicus. Mum ꝛ nūc. Tum ꝛ tūc. Iuue. Diuendū est recte tū ꝓpter plurima tunc his ꝓcipue

Ventrale: vestimentum ventrē contegens. (causis. Plin. Patris mei memoria cepere amphimala nr̄a sicut villosa etiā ventralia.

Vepres tam in singulari q̄ plurali generis masc. Pm Probū: et fgmi. Pm Pulci. rubus siue spina dicit: q̄ vehemēter prehendat. Ouid. lib. v. me. Aut lepori qui vepre latens hostilia cernit Ora canū. Hui⁹ diminutiuū est vepr̄ecula. Cic. ꝓ Sex. Utilla ex vepr̄eculis extracta mitedula remp. conaret arrodere.

Vepretum locus vepribus plenus.

Ver/anni pars temperatio: a veniendo q̄ tum venire: id ē oriri ꝛ crescere incipiūt virgulta/ꝛ frōdes ac flores arborū atq; herbarū. Vel ꝺr a viuēdo q̄si viuer: vel a vertendo q̄ tum se vertere incipiat tēpus anni Quippe ver nouū anni initiū est. Diuidit em̄ ver vt cetere partes anni in partes nouū/adultū/ꝛ ꝓceps. Ver sacrum dicebant veteres in quo sacra ꝛ ludos faciebant. Quod quidā q̄si religiosum putant dictū. Sisēna. Quoniā sabini feruntur vouisse si res cōis meliorib⁹ locis cōstitisset se ver sacrū facturos: vel potius απο του εαρ ρος.

Vernus a. um. quod est veris. vnde Amb. Vernā temperiem dixit.

Verna: seruus ex ancilla nominatus a vere: q̄ hoc tempus anni ad generandū maxime sit idoneū. Et quia dñi cū ancillis consuetudinē habebāt verno tēpore: ideo seruos dominatos vernas appellauerūt. Hui⁹ diminutiuū est vernula.

Vernaculus a. um. ꝺr oīe qđ domi nr̄e nascit: vel qđ in nr̄a patria est. Unde vernacula lingua ꝺr vel seruilis: vl plebeia: qua tanq̄ cōi ac naturali oīes vulgo loquunt. Vernaculus mos. i. domesticus vl patrie. Interdū ponit ꝓ proprio ac peculiaribus ac vernaculis italię. Interdū ꝓ eo qđ a nobis domestica cōsuetudine vsurpat. Cice. in ꝺr. Nescio quo sapore vernaculo. Cice. in ver. acti. vj. Nō vt solem⁹ interdum in defensionibus dicere crimen domesticum ac vernaculū. Vernaculi etiā dicunt malis morib⁹ homines: et lingua ꝓterua q̄ vernarū similes sint q̄b⁹ ars est adulari ꝛ maledicere. Itē vernaculū dicit qđ est veris. Pli. lib. xvij. Vernacula putatio deiectis per ramos vitiū crinibus circūuestit arborem.

Verno as. pullulo. Var. Nū tibi vernarent tenera lanugine male. i. pilos emittere inciperēt. Piero. per trāslationē in explanatiōe cāticorū Ubi inq̄t erat desiderio ꝛ tempestas defuerit: tūc incipiēt in ea flores vernare virtutum. Aliq̄n vernare splendere est. Amb. Circūdedit me vernātibus atq; coruscantib⁹ gemmis pręciosis. Aliq̄n ꝓ canere. Plaut. Dum auiculę vernāt. Quippe verno tpe oīa letari vident.

Vernilitus: ꝓ adulatore a veteribus vsurpat. Cęci. Credo nimis tandē hic sit vernilitus.

Vernilis ꝛ hoc vernile pen. ꝓ. idē quod seruilis: siue scurrilis. Vernilitęr/scurriliter/seu adulatorie.

Vernalis ꝛ hoc vernale: quod est veris. Augu. lib. vij. de ci. dei. Propter vernalē quippe faciē terrę q̄ ceteris tēporibus est pulchrior Porphyrius phus nobilis atyn florem significare phibuit.

Vernatio: corium vetus quo serpētes exuunt: quoniā id vere fit. Notum est serpentes quotannis verno tempore exuere membranam corporis hyberno situ obductā. Plin. Lendes tolluntur adipe canino vel anguibus in cibū sumptis anguillarū modo: aut vernatione quā exuunt pota. Idē. Anguine vernatiōis membrana cuz oleo redęq; resina calefacta auribus prodest. Eadem senectus dicitur. Vide in dictione Senectus.

Vernactum: terra vere prosciſſa: quia vere actū aruū: id est versum est. Plini. Quidā vtiq; ab equinoctio verno proscindi volūt: quodq; vere semel aratū est: a tēporis argumento vernactū vocatur.

Veratrū pe.cor. herba: que ꝛ helleborus: ꝙ mētē auertat. Persius. Ebria veratro. Huius duo sunt genera: albū ꝛ nigrū: vtrunq; radice fibrata ceparū modo.

Verbanus: lacus cisalpinę gallię: ex q̄ Ticinus fluuius emergit: seu per quē ex alpibus effluit in padū. Hūc lacum maiorē appellant.

Verber: instrumentū longum et exile qualis est virgę: baculus: arūdo: et si quid est simile. Proprie autē significat summitatē sarmentorū. Quintil. Ignesq; ex primo raptos: verberaq; q̄ casus obtulerat in vado

Verbero as. cedo verbere. Sic ēm a ῥbere fit ῥbero: quomō a fustis fustigo: a flagellū flagello. Licet etiā de verbis dicat: quoniā vt testat Nonius: non soliū verberare a verberibus dictū: sed ꝛ a verbis. Plau. in aul. Nam cur me miserā verberas. Huius cōposita sūt: Diuerbero: deuerbero. Ter. in phor. Quot me censes hoies iam deuerberasse vsq; ad necē hospites tum etiā ciues. Euerbero. Reuerbero repercutio: impedio. Col. li. iiij. Vt mota equaliter humo nouellis seminis radicib⁹ quācunq; in partē ꝓpulserint molliter cedat: ne incremēta duricia reuerberet: sed renera velut intimo sinu recipiat. Transuerbero feriēdo / trauicio / trāsfodio. Lact. Hs dolore iniurie concitatus ydas alterū gladio transuerberauit.

Verbero onis. qui est verbere dignus. Et est contumelia seruorum.

Verbereus a. um. qđ est dignū vt verberet. Plau. Sz eccū video verbereā statuā vt magnifice infert sese.

Verberalis: verbere dignus: quasi verberabilis: a quo verberalior verberalissimꝰ. Plau. Verberalissimus etiā rogitas nō fur: sed trifur.

Verberatus as. ipsa verberatio.

Verberito as. sępe ῥbero. Fest. Verberitare idē cato frequentatiue ab eo qđ est verbero dixit.

Verbū: a verberatu: ꝙ verberato lingua intra palatū aere oīis oratio promat. Vñ et ꝓ qualitate dictiōe ponit: siue illa sit nomē: siue ꝓnomē: siue vna aliarū partiū. Varro. A veritate deducit ꝙ vez nos loqui oporteat. Est autē verbuz varie a varijs diffinitum: ꝓpterea ꝙ varie significet. Primo ēm sacre scripture diffiniunt verbū esse qđ intra animi silentiū mente concipimus: videlicet ipsam cogitationē quę adhuc conscientie secreto retinet. Vocē vero ꝓ qua verbū profert in mediū. Vox sonus inde⁹ est cogitatiōis: verbū vero ipa cogitatio. Sicut ēm quādo verbum corde cōcipimus necessaria est vox q̄si quoddā vehiculū verbi: et quodlibet verbū ipsum p oris sonū ad aliū transferimus: tamē sic eū integrū etiā intra nos clausum tenemus: et sic a loquēte transfert: vt tamē in sua sede teneat. Aliqn ῥbū dicit: ꝙ a re siue facto distinguit: vt non est opus verbis: sed factis. Hinc dare verba dicimus ꝓ decipere. Aliquādo sumitur ꝓout est vna ex octo partib⁹ orationis in quo oīis vis orationis est. Hinc verbale nomen dr qđ a verbo descendit. Aliquando capit pro vniuscuiusq; signo: quod ab audiēte potest intelligi. Vñ verbosus: multiloquus. Aliquādo pro cōtexta oratiōe: ēius in ea multa sint: vt apud ꝓphetas sępe legimus. Verbum quod factū est. Et apostolus. Presbyteri duplici honore honorent: maxime qui laborant in verbo ꝛ doctrina. Quātocūq; tpe quisq; in predicādo euāgeliū laborauerit: non verboꝝ sed ῥi dei predicator erit. Et quantocūq; tēpore quis in vniuersa vita sua qua istam gerit carnē: quātalibet longitudine protēdat: quecunq; verba / vel ore / vel sola cogitatiōe locutus fuerit corde impenitenti cōtra remissionē peccatorū que fit in ecclesia: verbū dicit ꝓtra spiritū sanctū. Est et verbum sententia seu enunciatio que vno ligat et stringitur verbo. Ter. in adel. Postremo illud nō mecū verbū facio: quod Mitio bene ꝛ sapiēter dixti.

Verba dare: est decipere: Ter. in an. Cui verba dare est difficile.

Verba ad rem cōferre: est hoc agere quod dicit Ter. in beau. Verū si verba ad rem conferet: vapulabit.

Verbale: qđ a verbo descendit: vt lector a lego: doctor a doceo.

Verbulum diminutiuū. Hiero. Secreta verbula non carent suspitione.

Verbosus multiloquus. Cice. Habes epistolā verbositatem fortasse q̄ velles.

Verbosito as. verba profero. Hiero. Nullus est meriti ore diuina officia verbositare: et misera mente q̄ intrinsecus imminent vagando circuire.

Veruerbiū verus sermo. Plaut. Tu repertus philocratem qui superes veruerbio.

Verbena ꝓprie vt ait Ser. Verba sacra sūpta de loco sacro capitolij: qua coronabant fetiales et paterpatratus fędera facturi: vel bella indicturi. Abusiue tñ etiā verbenas vocamus oīes frondes sacratas: vt est Laurus / oliua / vel myrthus. Ter. in an. Ex ara hinc verbenas sume. Nam myrthū fuisse Venādertestatur. Do. vero verbenas ait esse oīes herbas: ꝛ frondes festas ad aras coronādas ex aliquo loco puro decerptas: quasi herbenas. Pli. libro. xxij. scribit nomine saginū ꝛ verbenarū significari gramen ex arce cum sua terra euulsum. Idē lib. xxv. Verbenacā peculiariē vocat herbā quā greci hierobotanen: q̄si sacram herbā dicunt: aliqui peristereon: quasi columbariam: sed in simplicibus quis melior: ac sine comparatione prestantior q̄ Dioscor. Dic igitur de verbena ita scribit. περισϛειρον φυϵται ϵν τοισ ϵφιδρυσϛοποισ οι δϵ πϵριγωνον οι δϵ βουνιον οιλϵι ϵραβοσαιρη οιλϵ φιλυρο δοτησ αιγιπτι οι πϵϕϵϵ προφητ αι ηρασ δακρυον οιδϵ αιμαγαλησ οιδϵ αιμα ϵρμου ρωμαιο ικρισ ταγαλλιρακια οιδϵ περισ ϵρωνα ορθον ονομαζϵται.

Vergilie stellę sūt quę ꝛ pliades: et Institor veris dicūtur: ita appellate ꝙ earū ortu ver finē facit seu ꝙ circa equinoctium vernū sit earū ortus matutinus. Sunt autē septē in tauro locate: quarū signo exoriēte estas significat: occidente hyems ostendit. Earū exortus fit circa quinto idus maias distās ab equinoctio verno vndequinquagesimo die.

Vercelle inquit Hiero. Ligurū ciuitas haud procul a radicibus alpium sita: olim potens: nūc raro est habitatore semiruta.

Vereor eris. itus. timeo. Sed ꝓprie vereri liberoꝝ qui honestatis gratia mouent. Timere seruorū qui formidine pene facit. dictū Vereor a ve: et reor: quasi valde reor: quia ea que timemus multifacere ac diu cogitare solemus. Huic cōpositū est Reuereor: qđ est venerationi habeo: qđ est timor agendi quod reprehendi possit. hinc Reuerentia. Iuuena. His nullus verbis pudor aut reuerentia mense.

Verenda dicunt loca que nō nisi cū verecūdia noiant.

Verecundor verecundia teneor. Cice. libro. iiij. de ora. Alterū contrārem ꝛ quasi verecundantem incitabat Verecūdus qui verecundia tenetur. Licet quādoq; pro audaci sumat. Plaut. Sic est: vera predico nisi etiā hoc falso dici: in similaturus es: nimis verecūda es. Verecunde aduerbiū: cū pudore.

Veredarius nuncius / cursor / siue tabellarius equestris: celeri celeritate litteras perferens: vt a caballus caballarius. Veredus ēm dr equus velocissimi cursus quibꝰ vsi sunt maiores in venatiōe. Har. Partius vtaris moneo rapiente veredo. Idē. Stragula succincti venator sume veredi. Talibꝰ nostra tēpestate vtunt lanceati equestres stratioticos q̄s dicunt lanceas manibus reciprocantes. Hiero. in lib. Hest er

Epistolę misse sunt per veredarios: et egressi sunt veredarij celeres nūcios perferentes.

Vergo gis. si. ꝑm Diomedē xi. sum. ſignificat declino. Virg'. lib. xij. Quo vergat pondere letum. Huius cōposita sūt Deuergo/deorsum vergo: a quo deuergentia ꝑ curuatura. Bel. Mā quāta partiū circulorumq; cęli ex deuergentia z cōuexionib⁹ quid varietatis sit qs nō videt. Inuergo. Plau. in cur. Ipsum expecto tangere inuergere in me liquores tuos.

Verro is. verri: sum. ſignificat trahо a rete qđ verriculum dicit. Virg'. Hinc versa puluis inscribit hasta. Idem. Quippe ferant rapidi secū verrātq; ꝑ auras Aliqñ verto. Idē. Admixti torquēt spumas z cerula verrunt Aequora. Aliqñ mundo: ꝙ trahēdo sordes mundent. Iuue. Verre pauimentū: nitidas ostende columnas. Huius cōpositа sunt Cōuerro. Col. lib. viij. Diligens pastor quotidie stabulū conuerrit: nec patitur stercus aut humorē cōsistere. Cato. Villam conuerse mūdęq; habeat. Deuerro deorsum verro. Euerro extra verro.

Verriculū: rete piscatoriū: qđ trahendo e vado educit Verricula veteres ꝑ articulo vsurpabant.

Verretrū: mēbrū virile a verrendo dictū. Hiero. Cur portas verretrū paule: cur a sexu fęminarū barba pilis aliaq; mēbrorū qualitate distingueris.

Verto tis. verti: versum: a vere dici putatur: qñ vere annus incipit verti. Virg. Horgona desecto vertentem lumina collo. Interdum trahо. Virg. Et versa puluis inscribit hasta. Interdū transfero: cum quippiā de vna in aliā linguā trāsferimus. Plau. Vertit barbare. Interdum considero/voluo/agito. Salu. Exercitū vertere. Hui⁹ cōpositа sūt. Aduerto/animaduerto/auerto/conuerto/circūuerto/diuerto/euerto/inuerto/ interuerto/ obuerto/ peruerto/reuertor subuerto/et transuerto.

Vertor/deponēs eiusdē significatiōis cū verto. Virg. Vertitur interea cęlū z ruit oceano nox. Hinc componunt Reuertor: et pręuertor.

Vertere solū dicebant vbe cedentes siue ob decoctā creditoribus pecuniā: siue ob exiliū. Liui. lib. iij. Colłege eor exiliū gratia solū verterūt. Cice. pro Cecin. Qui volūt pgnā aliquā subterfugere aut calamitatē eo solū vertunt. i. locū mutant.

Verso as. frequētatiuū a verto. Hora. Hos erēplaria greca nocturna versate manu versate diurna. Et est actiuū: a quo fit versor deponēs. Unde cōtrouersor Est autē versari in aliqua re assiduum esse. Cice. In quib⁹ ꝑpter illas insanias substructiones facile mille hominū versabat. Conuersor: z diuersor eiusdē cum simplici significantię. Aug. Sentiūt se esse peregrinos: sic diuersant in opulentia diuitiarū suarū: quomodo viator in stabulo transiturus nō possessurus.

Versatilis z le. pe. cor. quod huc z illuc versat: siue qđ idoneū est vt versēt: vt gladius versatilis: axis versatilis. Pli. lib. xxxvj. Idē molas versatiles volsine

Versipellis: qui facile vertit pellē: hoc est (inuentas. vultū z apparentiā z quomodolibet facię mutat: id est versutus ac dissimulator: qui modo vnum: modo aliud ostendit. Plau. in am. ꝑprie dixit. Versipellē se facit qñ lubet. Sunt qui dicāt vulgo insitā opinionem esse hoies in lupos verti: rursusq; restitui sibi.

Versutus qui vertit. Plau. in epi. Versutior es ꝙ rota figularis. Cic. li. iij. de na. deor. Versutus a vsando vr cuius tanq; celer rota mēs versat. Aliqñ tū versutus ꝑ perito ponit. Plau. Nec magis versutū: nec quo careas ęgrius. Proprie tū versuti dicuntur qui mentē crebro ad malicię vertant. Hinc versutia calliditas/malicia. Versutiloquus: et versutiloquax.

Versicolor penulti. correpta apud iurisconsulto dicit id quod vertit z mutat colorez. Unde vestes que ex lana non tincta. i. natiuo colore sunt facte: colorie dicūtur: qz naturalē colorē habēt: siue albū: siue pullū: siue rufum. Que ꝙ in aliū colorē verse sunt versicolorie. Proprie tū a Pli. versicolorie seu ſicolores dicunt: que varijs coloribus constant: quasi eos mutare inuicem videātur: vt est cauda pauonis z collū columbę: et aqua maris. Liui. Punico bello interdictum fuisse mulieribus ne versicoloribꝰ vestirent id ē colorіs varietate distinctis. Illud vero Virg'. versicoloribus armis. Exponit Seruius: depictis propter qđ bellicosus ostendit.

Versura: a verto is. dicit: cū aliquid vertitur. Iur. lib. j. de re rus. Notāt aliq; ex quibusdā foliis ꝑpter eoꝝ versurā: qđ sit anni tēpus vt dici possit vt olea z populus alba/et salix: horꝝ em folia cū cōuertunt se solstitiū vr fuisse. Item versura vr locus ad quē cū quis peruenerit reuertit. Col. lib. ij. Sulcū aūt ducere lōgiorē ꝙ pedū centumuiginti contrariū pecori est: cū ventū erit ad versurā in priorē partē iugū ꝑpellat: z boues inbibeat: vt colla eorū refrigescāt. Item versura est quā greci campen vocāt: flexus ipse anguloꝝ in ędificijs et parietibus exteriorꝝ: vt est apud Vict. Propter qđ et crura ipsa vege. in iumētis gambas vocat: qđ campas. Versurā facere antiqui dicebant mutuo pecuniā sumere: ꝙ initio qui mutuabātur ab alijs nō vt domū ferrent: sed vt alijs soluerēt id faciebant: et velut vertere creditorem videbantur. Do. versuram facere est ęs alienum ex ęre alieno soluere. Hoc fit qñ ęs alienū nobis conflatū fuerit: nec nobis tantū pecuniarū sit vt id dissoluere liceat vbi dissolūcdi tēpus aduenerit: mutam⁹ creditorē ab altero. Versurariū ęs accipiētes qđ alteri reddamus. Hiero. de morte. Paule. Liberalitas sola excedebat modū z vsuras tribuens: versuram quoq; sepe faciebat: vt nulli stipes rogantiū denegaret. Terē. Versurā solues. i. creditorē mutabis. Sene. Ab epicuro versura facienda est: qđ significat mutationem sententię faciēdā esse ab epicurio. Cice. pro Celio. Nulli sumptus: nulla iactura: nulla versura.

Versoria: apud Plautū videt esse instrumētū nauticū: ex quo soluturi cognoscebāt vnde flarēt venti: et an mare admitteret: cuiusmodi fere apud nos magnetis vsus in eo vase quod pixidecula vocāt.

Versus a. um. participiū: vt risus versus est in luctum.

Versus us. carmen a verto. Augu. lib. ij. de ordine. Et ne longius pedū cursus ꝑuolueretur ꝙ eius iudiciū posset iustinere: modū habuit vnde reuerteretur. Et ab eo ipso versum vocauit. Interdū vsus significat ordinem seu tractū. Virg'. Ille etiā seras in versum distulit vlmos. Interdū cantū. Pli. Cantū imitabātur luscinię iuniores versumq; quē imitent accipiāt.

Versus ꝓpositio actiꝰ requirit: et fere ſp postponitur. Plaut. Ego portū versus pergā et pquirā: quē si nō inuenero: domū vsus reuertar. Dicim⁹ etiā Quoq; vsus: quaq; vsus: vtroq; vsus. i. in vnāquāq; partē. Quocūq; . i. in vtrāq; partē: hs qñq; adūctā aliquā ꝓpōem: vt ad occidentē vsus: ad castra vsus: in forū versus. Li. in Lel. Js primū in forū versus instituit agere cum pplo. Qñq; aduerbiū: vt sursum versus. Dicimus etiā versum. Unde aduersum z aduersus

Verter: qui z vortex: a verto is. ꝑprie vertices dicunt ꝓtorti vēti ac rotati: a quib⁹ fit qui tiphon vocāt: id ē vibratus. Vortex: vt inqt Apul. in cosmo. Torquet humus arida: et ab imo erigit ad summū. Ventus auctore Sene. li. v. naturaliū qstionū: aliq; ꝓmontorio repulsus atq; reuolutus facit vorticē/q̄ circunactus ad eundē ambitēs locū: ac seipsa vertigine cōcitans: vertigo vocat. docet Quint. lib. viij. verticem esse ꝓtortā in se aquā: vel quicqd aliud sit vertitur. Vir. Ingēs a vertice pontꝰ. Li. li. ij. cxl. Per trāsfu-

tionē vertice dolorū dixit,p vertigine:rotationeq̄ q̄ in doloribus circūagit:lucinatq̄ precordia. Inde ,p/pter flexū capillorū pars summa capitis dicit vertex siue qr ad occipitiū indecliue vertit. Vñ dicere solemus a vertice vsq̄ ad calcē.i. a pncipio vsq̄ ad finē. Apul. tñ ad verticē appellat qđ tenui cute capillisq̄ contegit:qui in dogmate platonis sic scribit Deniq̄ ipsius capitis verticem spectat tenui cute cōtectum: capillisq̄ hirsutū aduersus vi frigoris ⁊ caloꝛ. Pli. lib.xj. Binos hoīm tñ aliq̄bus vertices dat cū ait. Vertices dini hoīm tñ aliquibus capit⁹ ossa plana. Ab hui⁹ similitudine qđ in montib⁹ eminentissimū ē vertex appellat:qñ que ibi nascunt:partim in dextrā:ptim in sinistrā vertant. Itē altissime ptes cęli: q̄s greci polos vocāt:dicūt vertices:q̄ circa hos mūd⁹ rotet. Virg. Vic vertex nobis sp sublimis:at illum Sub pedib⁹ nox atra videt:manesq̄ profundi. Propē qđ etiā cardines dicūt a stridore eoꝛ cardinū circa q̄s value voluunt. apud Virg.lib.geoꝛ. ,p aquilone ponit. Tēpestas a vertice sluis Incubuit. Propie tñ vñ initiū est:vortices antiqui per o.ſram ,pnūciabant. Primus aphricanus per e vertices dixit.

Vertebra pe. coꝛ. siue vertibulū dꝛ: vbi summe ossium partes nō eq̄liter finiūt: ſ; q̄busdā crassiozib⁹ nodis globate ⁊ substringūt facili⁹ neruis:⁊ tuti⁹ vertūt.

Verticulū instrumentū quod fuso adhibet: vt facilius vertat. Cuius diminutiuū est verticillū.

Vertigo pe. pro. idem quod verter:mo:bus capitis et frigidis ⁊ lenꝛ humoꝛib⁹ deuocatis oritur:ita vt sic affecti occasione parua succidāt. Dictus q̄ñ oculos eoꝛ verticosa quadā ⁊ rotatilia circūagi videantur. Gręci Scotoma siue Scotomiā vocant.

Vertunus per simplex n. sicut poꝛtunus: dict⁹ fuit de⁹ in vertendarū rerū.i. emendarū ac vendēdarū vl' vt inquit Do. qui rebus ad opinata reuertētibus ꝑest. Sępe autē male cedit quod bonū putatur:et hoc est male vertisse: vt ille gladi⁹ qui muneri datus est adminiculū fuit regine pereuntis. Terē. in adel. Que res tibi male vertat. Vel vertunus dictus ē annus: a vertendo. Semp em cōuertit finito cursu. Hoza. Viuere vertunis quotquot sum natus iniquis. Vñ annus vertens cuꝛ sol ad signū vnde ceperat redit: vt inquit Vict. vel dicit vertunus a verso mutatoq̄ cursu fluminis tyberini. Ouid. lib.vj.fast. Vomen ab aduerso ceperat amne deus: vel dicit vertunus q̄ vertat in quācunq̄ figurā.

Vertunalia:vertuni festa:que fiebant mense octobꝛi.

Vertius:magnarū viriū dicit. Pompo. Homo in currendo vertius qui cū atlante contendat.

Verrunco as. significat verto.

Verpus:decoꝛticatus:pellem non habens. Quo noie etiā dictus est digitus medius a verrēdo podice. Et Judei dicti sunt verpi: q̄ auersam ab alijs naturam habere videant. Juue. Eadē nisi sacra colenti Questū ad frontē solos deducere verpos. Vel q̄ patientes sanguinis flurū hoc digito verrēdo podici vtunt Et verpa mēbrū virile. Var. Nō nisi p somnū nōc arrigis ⁊ tibi meui. Incipit in medios meiere verpa pedes. Dicta verpa ab inuersa pellicula.

Vertagi: dicuntur canes sponte in venationē exeūtes: predamq̄ domū referentes. Var. Non sibi sed domino venatur vertagus acer. Ille ego sum lepoꝛem qui tibi dente feret.

Verres is.⁊ verri nomen,pprium viri romani cōtra quē Licero oꝛationes habuit:que verrine appellant. Et verres poꝛcus nō castratus dicit.

Verum/ solidū/syncerum/nō falsum: q̄ verno tpe sole arietē ingresso omnia vere nascunt: paratusq̄ ad maturitatē peruenīat: cū aliꝰ tēpoꝛibus nata deficiāt. Augu.lib.ij.soliloquioꝛ. Verū est quod ita se habet vt cognitoꝛi videt si velit possitq̄ cognoscere. Quidā hoc nomē a ve particula q̄ vehementiā significat et res deducūt:quasi nō verboꝛū inanis sonitus: sed solida res. Hinc veritas dicta ē:⁊ verifico as. Aliq̄s verū dꝛ bonū/equū/iustū/⁊ par vtile. Hoza.li.j.epistolarū. Metiri se quēq̄ suo modulo ac pede verū. Cice.lib.iij.tus. Si maxime verū sit ad coꝛpus oīa referre sapientem. Aliq̄n sumitur pro veridico:sicut econtrario falsum ,p fallace. Teren in an. Sū verus Quādo vo coniunctio est:ponit pro sed/ et sepe iungit cū tū vt verūtū: et cū enimuero: vt verū enimuero. Et cum eīn. Teren.in adel. Verumenim quando prōmerui fiat.i.certe.

Vero aduerbiū significat certe/vere:⁊ ponit in secūdo loco oꝛationis. Virg. Egregiā vero laudē ⁊ spolia ampla refertis: Tuq̄ puerq̄ tu⁹. Est autē cōiunctio affirmatiua. Cice. Ego vero serui vellē vt scribis in meo grauissimo casu affuisses. Interdū est aduersatiua:et significat autē. Et in eodē loco vtraq̄ hec coniunctio poni potest:antecedente semp aliq̄ dictione. Seneca. Honestā tibi ,puncta delegauerā: tu vero tanq̄ turpē recusasti. Interdū expletiua est:quādo.ſ. oꝛnatus tantū causa ponit:vt Tu quidē scribis:ego vero lego. Nusq̄ em refert:sed tantū a sentētia sententiā distinguit. Ponit etiā ,p quinimmo. Seneca. Socratē cū platone:et cenonē et cleantem in animū meum sine dignatione recipiam:⁊ Ego vero illos venerꝛ:et tantis nōminibus semper assurgo. Pli. in pręfa. Proinde occupantibus locū faueo ego vero ⁊ posteris. Dicimus autē ageuero: saneuero:iamuero:enimuero:aruero.

Vero as. verū dico. Gellius. Satin vates verāt etate in agenda. Est ⁊ verare vera repsentare. Sidonius. Quoties verba grata carmine verat.

Verax:qui vera dicit:⁊ nō mentit:et plus est q̄ verus: qꝛ in.x.terminata ꝓbalia copiā significant: vt bibax. Hinc veracitas:que est sermonis integritas.

Veridicus qui vera dicit. Similiter veriloquus: et veriloquax:qui licet multa loquat:non tñ mentitur.

Verisimile dicitur id quod licet non sit verū: veri tamē

Vero fluuius celtiberie: a quo ppli (similitudinē hꝰ. verones dicti sunt circa eū habitantes.

Verona ciuitas venetię a Gallis condita:duce brenno a quo Brenona primo:deinde mutatis lr̄is: verona dicta est: vt Justinus lib.xx. refert: quam Athesis fluuius interfluit. Et hac vrbe pstantes viri oriti fuerūt. Catullus ⁊ Emilius macer poete: et ceno pōtifex sanctitate clarus. Hinc fiunt adiectiua veronenses:⁊ veronensis.

Verruca pe. pro. locus in monte editioꝛ. Cato. Censeo inquit si rem seruare vis faciundū: vt quadringētos aliquos milites ad verrucā illaꝫ ire iubeas: eam vti occupēt impores. Hinc carūcula eminēs in coꝛpore sine pruritu:et vulgo poꝛrus dicit: verruca vocatur. Pli. Scymū mixto atramēto sutorio verrucas tollit. Serenus. Interdū exīstit turpi verruca papilla. Hinc quondā fabio verū cognomē adhesit: Qui solus patrie cunctādo restituit rem. Hui⁹ diminutiuū est verrucula. Colu.lib. viij. Caper cui sub maxillis bine verrucule collo pendent: optimus habetur.

Verrucosus:homo verrucis plenus:et varias eminentes partes habens. Verrucosa loca inequalia et diuersas partes eminentes habentia.

Verrucaria:herba q̄ verrucas tollit. Plin. Verrucas cū sale tollit succus e folio. Vñ nri verrucariā herbā appellauere. Alio noie Heliotropiū vocāt.

Veruex:ab inuersis testiculis dicitur. Est cū mas inter oues:cui inuersi siue adempti sunt testiculi. Hā qui ad generandā soboleꝫ integer tenet Aries dicitur. Sectarius veruex qui gregē agnoꝛ ꝓcedens ducit.

Inde sit veruecinus a.um. pe. pro. Pli. Et hyrcinus ꝛ veruecinus adeps ei utilis est.

Veru in singulari est indeclinabile: in plurali hꝫ oēs casus: significatꝫ instrumētū ferreū cū cuspide: quo carnes ad ignē torrere solemus. Virgꝫ. Pinguiaꝫ in verubꝰ torrebim⁹ exta colurnis: a versando deductū nomē vt inqt varro. Vā ad ignē iugiter versatur. Vinc telū ad eius similitudinē factū veru dr. Virgꝫ. Et tereti pugnāt mucrone veruꝫ sabello. Vñ veruta pila dicunt: que verua habēt p̄fixa. hinc Luc. lib. viij. Cesaries compressa manu phariaꝫ veruto. Et veruti populi volsci dicti sunt: q̄ dolōibus in prelio uterent. Virgꝫ. lib. ij. geor. Assuetūꝫ malo ligurem volscoſꝫ verutos: veru a græcis dr obelus.

Veruculū diminutiū paruum veru: instrumentū quo fabri vtunt e ferro. Pli. Spuma ex argento sublata veruculis ferreis atꝫ in ipsa flāma cōuoluit veruculo vt sit modici ponderis.

Vermis a vertēdo dicit: q̄ sese torquēdo repat. Vnde diminutiuū est vermiculus.

Vermina: dolores corporis: qui quodā minuto motu q̄si vermes scindere vident. Pli. Magi eo vermina ꝛ disintheriam curari putant.

Vermino as. penult. cor. vermes habeo. Cor. Celsus. Mihi est permitiosius pueris dum verminat. Vinc verminatio pro morbo p̄sertim in iumētis. Seneca. Morborū prima verminatio vexat. Vinc vermina tur, p torquet. Var. Septimo mēse verminari cepit: partū putauit propinquū.

Verminosus qui vermes habet. Vñ verminose aures que intus vermes habent.

Vermiculor aris. vermiculosum facio. Pli. Vermiculantur magis minute quedā arbores omnes tñ fere: idꝫ aues caui corticis sono experiunt. Vinc vermiculari opa minuta facere. Et vermiculata opa dicuntur que paruis testulis elaborata sūt qualia q̄ musaica vocant. Musea em̄ appellant que in ędificiis ex pumicibus dependentia fiunt ad imaginem specus reddēdā. Pli. Vermiculatis ad effigiē rerū ꝛ aialiū crustis. Et vermiculatim minutim.

Vesanus pe. p. vecors/crudelis/furiosus: a quo vesa/

Vescus a.um. a ve: et esca cōpositū est: (nia vecordia. et significat cū ędendi fastidio. sic Lucillus appellat vescū vt id dicat quod in esca ꝛ cibatu appetit: et id fastidiosum est. Festus etiā scribit vescū significare fastidiosum ꝛ ędacē. Vescum quoꝫ dicit quicqd ad escā p̄tinet: ꝛ quicqd edibile est: ab edendi intēsione. vnde Lucre. Vescū salem: vt ve habeat vim augēdi intēdendi ve: vescumꝫ papauer: q̄ videlicet in cibis adhibeat. Et vescas salicū frondes: q̄m escis iuuēcorum sūt accōmodate. Rursus vescū ponit p paruo ꝛ minuto. vñ et apud Marsos lingua vernacula cū dicūt maluā vescā: intelligūt de ea quā paruā dicūt. Ouid. lib. ij. fast. Munc vocor ad nomen ve grandia farra coloni. Que male creuerunt: vescaꝫ parua vocant. Pli. lib. vij. Corpore vescos esse sed eximijs viribus. Vinc vesculi male curati ꝛ graciles homines nūcupātur. Et aranearū telę vesce dicunt. Seruius. Qui frondes salicis vescas pro teneris ꝛ arentibus exposuit iure incessitur: nisi p gracilibꝰ et male habitis acceperit. Fere em̄ quecūꝫ macilenta ꝛ male curata sunt hęc tum sicca esse: tum tenera. i. iniurijs obnoxia frangiꝫ ac pati mollia.

Vescor eris. proprie cibo vtor. Virgꝫ. Vescitur eneas simul et troiana iuuēt⁹ Perpetui tergo bouis. Et sic cōstrui pōt cū actō. Hiero. in Leui. Et offerat p se duos passeres viuos q̄s vesci licitū est. Improprie p vtor alibi posuit Or si fata virum seruant: si vescit aura ętherea. Ponit q̄nqꝫ p video. Actius. Priusq̄ infans facinus admittat: oculi vescunt tibi.

Vessica pe. pro. folliculus in quo vrina colligitur infra aluū a priore parte. Caper tñ vensica per n. proferri censet: q̄ non sit sine vento. Mora. Et displosa sonat quātū vensica pepedi. Hiero. tñ et vessicā: et diminutiue vesiculā appellat id q̄ aues cibū continēt: vt in leuiti co. Vesiculas gutturis ꝛ plumas, pūcier, pe altare.

Vesta: saturni filia ex Ope que pro terra q̄nqꝫ sumitur: eo q̄ rebus omnibꝰ vestiat: seu quia vi sua stet. Ouid. lib. vj. fast. Stat vi terra sua: vi stādo vesta vocatur. Ser. Vesta dicta απο του εστιασαι: vt digamos sit adiecta sicut er. ver. Enetus: euētus. Interdū pomē p igne. Idē. Mihi aliud vestā q̄ purā intellige flāmā: qz ignis siue flāme dea est. Et quidā dicunt mihil aliud a vestalibus in ede veste q̄ inextinguibilē ignē asseruari. Qui si forte fuerit extinctus nequaqꝫ reparare fas erat ex hoc igne humanis manibꝰ elaborato sed accensa p fomites ex sole flāma purus ꝛ celestis ignis eliciebat. Fuit etiaꝫ hoc nōie virgo perpetua: cui vestales virgines sacrificabant.

Vestibulū: a ve particula que diu significat deducitur. Est em̄ locus ante ianuā domus vacuus: per quem a via ad ędes itur. Plau. in mus. Vide vestibulū ante ędis hoc et ambulacrū cuiusmodi. Maz qui domos amplas antiquitus faciebant: locū ante ianuā relinquebāt: qui inter fores domus ꝛ viam medius esset. In eo loco qui dominū eius domꝰ salutatū venerāt: priusq̄ admitterent cōsistebāt: a qua constitione et quasi constabulatiōe vestibula appellata sunt spatia in quibꝰ multū starent: ab aduenientibꝰ priusq̄ intromitterent in domū. Alij vestibulū a ve priuatiua deduci volūt: referētes nō ad eos qui aduenīūt: sed ad eos qui in domo commanent: q̄m illic nunqꝫ p̄sistāt: sed solū transitus causa ad hunc locū veniūt ereūdo seu redeundo: vt sit vestibulū: non stabulū: sicut vesanus non sanus. Potest etiā dici vestibulum prima pars ianue: q̄ ianuā vestiat: vel vt Ouid. ait: a vesta q̄ ea potissimum pars in ędificio sit veste cōsecrata. Ideo puellę cū nubūt: nō tangūt pede vestibulū: ne numini dicatū locū calcantes sacrilegiū cōmittant. Luca. Translataqꝫ vetat contingere limina planta. Vā in primis ingressibus ꝛ in spatijs domorū vestes: hoc est arę: et foci solebant haberi. Ouid. lib. vj. fast. Vinc quoqꝫ vestibulū dici reor vnde p̄camur: Quā famur vestā que loca prima tenet.

Vestis: a velando: q̄ corpus velet: seu a vellere: qd est vniuerse ouis lana. Et ē generale indumentū: tam virile q̄ muliebre: quo p̄tinent oia/lanea/linea/serica/bombycina: q̄ induēdi/p̄cingēdi/amiciēdi/insternēdi/accubandiqꝫ causa apparata sunt. Instite picture claues qui vestib⁹ insuunt. Ponitur interdū vestis p barba. vnde Innuestes imberbes appellantur.

Vestio is. iui. itum. a veste fit: sed transit etiā ad alia. Et plerumqꝫ cōstruit cū abltō. Cice. de natura deorꝫ ad oculos transtulit cū ait Primū oculos mēbranis tenuissimis vestiuit: et sepsit quas primū perlucidas fecit. Col. lib. v. ad arbores. Vbi se frondibus vestierint teneris caulibꝰ necdū adultis modus adhibendus est. Hier. ad parietes. Qui domos in arboribꝰ vestiūt. Vnde cōposita sunt: Conuestio: circūuestio: superuestio. Pli. lib. xvj. Imagines rerū tenui folio breuiqꝫ ꝛ viridi supuestiens.

Vestiarū locus in quo vestes vel seruant vel venduntur. Aliquādo vestiarij nomine vestitus intelligitur. Vide in dictione Calcearij.

Vestiarius: qui vestiario p̄est: ac vestes vendit.

Vestispicus: et vestispica pe. cor. seruus: siue ancilla custodies vestes: q̄ frequēti diligentia vestes inspiciāt. Plaut. Tum familia tota vestispici vincto: auri custos. Afra. Mouī nō inscium ancillulā vespę ꝛ vesti/

Vestiplica mulier quę complicat vestes. (spicatu.

Vesticeps puer q̃ iã vestiẽ ẽ pubertate q̃ barbã emisit
Vestissimus a.um. qõ est optime vestitũ. Col. lib. viij. Id pecus ẽ̃ius ex oĩbus aialibus vestissimũ frigoris tñ impatientissimũ est.
Vesper pro stella que venus dicit: seu ꝓ vltima parte diei generis mas. Sta. lib. x. The. Sed vesper opacus lunares iam ducit equos. Sꝫ et apud antiquos ẽgmi. generis inuenitur. Hec stella etiã vesperugo ⁊ vespera a latinis et vesperus seu hesperus a grecis dicit. Virg. Ire domũ pecture venit hesperus ite capelle. Est autẽ vesper emulus solis ⁊ lunę. Sed cum solẽ precedit ꝺr lucifer vt alter sol. Et ante ortũ solis apparet in oriente: et in occasu solis refulgẽs vesper appellaꝯ quasi vicẽ lunę reddẽs. Videturq; in occasu statim postq̃ sol occidit. Idem iubar a pacuuio appellaꝯ. Sed ⁊ hoc vesper: hoc vesperũ: et hęc vespa ab auctoribus vsurpatur: pro sero diei quo ea stella apparet: seu apparere solet. Piero. in Leui. Qui teri gerit morticina eorũ immũdus erit vsq; ad vesperũ. Aug. Jam si placet audiamus illũ mane rapiẽtem: ad vesperam escas diuidentẽ. Hinc fit a duerbiũ vesperi: quod significat principio aduentus noctis. Id tẽpus greci εσπερα vocant. Inuenit etiã vesper a. um. Unde cũ vesperũ dicimus neu. genere intelligimus tẽpus. Pli. lib. xviij. Dies horę rigãdi matutina atq; vespera. Idẽ matutinũ tẽpus atq; vesperũ.
Vespertinus a.um. quod fit vesperi. Unde orationem vespertinã dicimus.
Vesperare est vesperã fieri. Bel. Taurus pbus accipiebat nos athenis cęna plerũq; ad id diei vbi iam vesperauerat. Id eñ erat tẽpus istinc cęnãdi.
Vesperascit serũ diei fit: a quo Aduesperascit ⁊ Inuesperascit. Terẽ. Cur vox non accersitur? iam aduesperascit. Liui. lib. xxxix. Jam inuesperascebat.
Vesperna cęna apud veteres dicebaꝫ. Maz vt Festus inquit Cęna vocabaꝫ qõ nũc est prandiũ: Vesperna quã nunc cęnã appellamus. Quod conuiuiũ non nisi aduentante nocte inibant priſci.
Vespa aial paruũ volatile api simile: q̃ vesperi muscas venetur in cibo.
Vespasianus nomẽ imperatoris romani: de quo Dion ita scribit de ipso ιωσηπος δεαρηρ ιουδαιος αχθεισε απο αυ του προτερον και δεθεισ αγελασε και εφηρυρ μερ μεδη σεισ μεσα επι αυ τον δελυσεισ αυ τοκρασωρ γερομερος ουτω μεν ουρ και ο ουεσπασιανος εισ την αρχηρωσ και αλλοισ εγενερητο.
Vespillo vilis cadauerũ funerator: q̃ vesperino tẽpore mortuos efferre soleret qui funebri pompa propter inopiã non poterant efferri. Uñ et funera a funalib⁹ dicit autumãt. Do. quia noctu efferebanꝫ ob sacrorũ celebrationẽ diurnã. Var. Qui fuerat medicus nũc est vespillo disulus.
Vespertilio incerte nature est. Volat eñ pẽnatis alis: sed inter volantia non est habendus: q̃ quattuor pedibus graditur: formataq; pullos parit ⁊ nutrit lacte quos generat. Dictus vespertilio q̃ vespere se ad volatũ ꝓferat noctis. Amb. Vespertilio anial ignobile a vespere nomen accepit: est autẽ volatilis eademq; quadrupes ⁊ dentibus vtitur quos in alijs reperire non soleas. Parit vt quadrupedia non ouа: sed pullos viuentes. Volitat in aere auiũ more: sed crepusculo vespertino consuevit effundi nõ aliquo volatu pinnarũ: sed mẽbrane sue fulta remigio quo suspẽsa velut pinnarũ volatu circunferẽ atq; vegetaꝫ. Var. Factus sum vespertilio neq; in muribus plane neq; in volueribus sum.
Vesulus pe. co. mõs ligurię iuxta alpes inter ceteros clarissimus ex cuius radicibus padus erumpit.
Veseuus penul. pro. mons iuxta Sarnum fluuiũ non longe a neapoli bonitate vini celebratus qui semper emittit fumum ⁊ ignes sicut etna in sicilia. Hic mõs amgnissimis olim habitatus agris excepto vertice qui vt ait Stra. lib. v. cinerosus est ⁊ cauernosus: petris exustis quas color indicat ignı abrosas fuisse. Virg. lib. ij. geor. Et vicina veseuo oua iugo. Hic vt ꝺã volunt dictus est vesuuius et ꝑ syncopã vesuius appellatur a cõflagratione. Mã veluie fauille dicunt qui Tito imperante ruptus in vertice rantũ emisit incẽdũ vt regiões vicinas incẽderet. Alij sicut Ser. dicunt Uesuuiũ esse montẽ campanię. Veseuũ vero ligurię sub montib⁹. De hoc vesuuino. Var. lib. iiij. Hic est pampineis viridis vesuuius vmbris. Et subdit. Cũcta iacent flammis ⁊ tristi mersa fauilla. Hec superi vellent hoc licuisse sibi.
Vestigium pedis impressio. i. signũ quod a pede relinquitur. Virg. lib. iij. geor. Et gradiens ima verrit vestigia cauda. Ponit quandoq; pro extrema parte pedis. Idẽ lib. v. Uestigia primi Alba pedis frontẽ q̃ ostentãs arduus albã. Per translationẽ ponit ꝑ quocunq; rei geste indicio seu signo. Leo papa. Ut sicut oĩbus ꝑfuit q̃ post resurrectionẽ dñi, vestigia vulnerum in carne eius Thome apostoli explorauit manus: ita ad nostrã vtilitatẽ: proficeret q̃ infantiã ipsius magorũ ꝑbauit aspectus.
Vestigo as. pe. pro. quero q̃si vestigia indago a vestigijs tanq̃ indicijs dictũ. Cice. lib. iij. de ora. Ipsa tractatio et q̃stio quotidie ex se gignit aliq̃d qõ cũ desidiosa delectatiõe vestiges. Hui⁹ cõposita sũt. Inuestigo et Peruestigo: q̃ significãt querẽdo inuenio.
Vestini ꝑli italię inter Hauricinos Sabinosq; apud quos olim fiebãt casei laudati. Var. Si sine carne voles ientacula sumere frugi: Hęc tibi vestino de
Veter senex adiectiuũ triũ genex. (grege massa venit. Enn. Cũ veter occubuit ꝑmus sub marte pelasgo. Hinc veterior ⁊ veterrim⁹. Plau. in bac. Seuẽ tibi dedo illũ veteriorẽ lapide vt lenitũ reddas. Treba. Ciceroni. Pro nro veterrimo verissimoq; amore.
Vetus quidã dici putant: quasi vietus: hoc est sine vigetas enim debilitat vires. Alij a ve valde ⁊ getas. Et plerumq; ad laudẽ. Uñ dicimus apud veteres eos videlicet auctoritatis plenos significãtes. Interdũ ad vituperationẽ referẽ. Terẽ. in an. Sed qui malivuoli veteris poetę maledictis respondeat. Et est geoĩs: cuius dimi. est vetulus.
Vetustus a.um. idẽ qõ vetus. Liui. lib. }. Posse quidẽ se vetusto iure agere. Hinc vetustas antiquitas.
Vetustesco vetus ño. Col. lib. }. Apothece recte supponentur his locis vnde plerũq; fumus exoriẽ cũ vina celerius vetustescũt: que fumi quodã genere precocẽ maturitatẽ ꝛ. hunt.
Vetereſco idem quod vetustesco. Col. lib. ij. Aptior tñ est surculis hois vrina quã sex mẽsibus passus veterescere si vitibus aut pomorũ arboribus adhibeas. Hinc cõponit inueterescо: qõ ẽ valde vetus ño: seu valde in consuetudinẽ venio. Rigidius differentiã ponit inter vetustescere ⁊ veterescere: q̃ que vetusta te deteriora fiunt vetustescere dicanꝫ. Veterescere q̃ melioza. sed Col. lib. vij. docet veterescere siue inueterescere non semp in melius dici. Sed si iam inquit Inueterauerit mozb⁹ vehemẽtiozib⁹ est opus remedijs. Sed de inuetero supra habitũ est.
Vetero as. vetus reddo: a quo veterescо vbi s. mutaꝫ in e. Et compositũ Inueterо: a quo inueterescо.
Veterator auctore Donato est homo astutia vetus et in oĩ re callidus a multarũ rerũ gerẽdarũ vetustate. Est autẽ nomẽ verbale quod a vetero ⁊ a veterescо venire posse videt: vt cũ in passiua significatione positum est a veterescо ꝑ veteratus accipiaꝫ: quasi senex factus: vt Alp. Precipiũt ediles ne veterator

p̃o nouitio veneat. Veterator ꝑo a vetero idem est quod deceptor: quasi vulpes: ḡuis ꝑ veteratore in astutia etiã sumi possit: vt est illud Terẽ. in an. Quid hic vult veterator sibi?

Veteranus quãdoq; veterẽ significat: vnde veterana mãcipia q̃ a nouicijs diſtinguunt. Veterano q̃ anno ꝓtinuo seruiuerũt in vrbe. Nouicia intelliguntꝫ quę anno nondũ seruiuerũt. Aliq̃n legionarij vl eũ qui honeste aliq̃n militauit et iã est a militia absolutus.

Veteraneus a.um. qđ est vetus. Col. Si sint veterane vineę vt seperatos sulcoꝝ cuiuscq; generis ꝑ singlos

Veterina ąlia dicunt ad vectu/ (borros inseremus. rã idonea q̃ aliqđ vehere possunt q̃si venterina q̃ ad ventrẽ onus religatũ gerant. Plĩ. Angule veterino tĩ generi renascunt.

Veterinarius qui veterinoꝝ curã gerit: et veterina du cit q̃ apud nos ꝓsueuit etiã illa locãda domi nutrica re ad questũ. Vñ equos/mulos/ asinos meritorios vocitamus. Col. Nam ꝙ arator reperit aliqs bonus ꝙ optim⁹ fossor: aut ẽgi sector: nec minus arborator et vinitor: tum etiã veterinarius ꝙ probus pastor. et Veterinarij medici sunt veterinoꝝ: hos nũc vulgus Mereſcalcos apellat. Colu. lib. vij. Solent etiã fa stidia cibo afferre vitiosa incremẽta lingue q̃s ranas

Veterinarius a. um. qđ ad veteri/ (veterinarij vocãt. narij ꝑtinet. Col. lib. viij. Quare veterinarie medi/cine ꝓdens esse debet pecoris magister.

Veteramẽtarius sutor/calcearius qui veteres calceos reficit. Eaq; forma dicitur veteramentarius: qua ab armento armentarius: a ferramẽto ferramentarius. Sue. de vitellio. Cassius seuer⁹ nec minus alij eũdẽ ꝙ sutorẽ veteramentarij ꝓdiderunt.

Vetuloniũ seu vetulonia locus in etruria.

Vetternus morbus ex nimio ocio perpetuũ somnũ inducens. hunc Auicenna ꝙ medici recentiores subetũ siue subetiã Ḥzeci lethargũ noiant. Et q; hic morb⁹ pigros hoies facit ꝙ ad negocia inutiles quẽadmodũ senectus: Ideo veternus qñq; ꝑ pigritia ponit. Virg. li. j. geo. Nec torpere graui passus sua regna veterno. Qñq; ꝓ nimia dormitiõe. Pli. Primis diebus bis septenis tã graui somno vsũ ḡmunt: vt ne vulneribꝰ quidẽ excitari queãt: tũc mirũ immodũ veterno pinguescunt. Hinc veternosus q̃ graui pre/mit somno. Lato ꝑo veternosum apellat hydropi/cũ cum inquit. Veternosus q̃plurimũ bibit rã pluri mũ sitit. Teren. Eunuchũ veternosum: q; segnis est

Veto as. aui. atũ. et veto tis. tui. (q̃si veternũ patiãt. vetitũ pe. cor. significat. phibeo: et neq̃d fiat impero. Vñ in actibus aplicis. Vetati sũt a spiritusancto lo/qui vbũ dei in asia. Sed in raro vsu ẽ talis locutio. Liui. lib. ij. Illi victi ira vetuere reddi. Quiꝺ. Mitti/mur in vetitũ semp cupimusq; negata.

Vexo as. agito/molesto/perturbo: et huc illucq; distra ho. Tractũ ab eo qđ est veho in quo inest iã vis gdã alieni arbitrij. Nõ em̃ sui potens est: qui vehit. Ve/rare autẽ vi: atq; motu. pculdubio vastiore est. Nam qui huc illucq; trahit: et hic verari ꝓprie dicit: sicut tarare prẽssius crebriusq; tangere. Jactare multo fu sius largiusq; facere. Quassare etiã q̃ ꝙtere grauius violentiusq;. Virg. Candida succinctam latratibus inguina monstris Dulichias vexasse rates. Lactan. de ira. Et iusti ab iniustis impune vexantur. Huius cõposita sunt Deuexo valde vexo. Diuexo varie vexo. Lactan. lib. vij. Vt si forte tũ fuerint boni prede sint sceleratis: ac diuerent̃ vndiq; ab iniustis.

Vexillum quasi paruum velum: et accipitur ꝓ signo quo in exercitu aut classe imperatores vtunt̃. Unde vexillifer.

Vexillarius qui vexillũ defert. Liui. li. viij. Ordo sera/genos milites: duos centuriones: vexillariũ vnũ hz.

V Ante F

Vfens fluuius qui labit̃ per põtinas paludes qui etiã Aufentũ a quibusdã dicit̃.

V Ante I

Via dimidius actus qua potest ire vehiculũ: Via inde Paul. constituit vel latior octo pedib⁹: vel angustior potest: vt tũ eam latitudinẽ habeat qua vehiculũ ire potest alioquin iter sit nõ via. Abusiue transumitur ꝓ omni loco p quẽ habere iter oĩbus licet. Plini. Cum te de via vocassem. Aliq̃n sumit̃ ꝓ ipso actu eundi. Cice. Cũq; de via languerẽ ꝙ mihimet displi/cerem. Aliq̃n ꝓ ratiõe. Virg. Jnueni germana viã gratare sorori. Aliq̃n ꝓ cõsuetudine. Terẽ. Sed via peruulgata patrũ quotidie accusabã. Dicta via ab eundo q̃si ita: q̃ per eã eatur: vel a vehendo q̃si veha: q̃ p eã fructus ad villã vehunt̃: vl per quã vehiculũ ire potest. A via fiũt adiectiua. Huius/inuius/obui/us/dubius/peruius/preui⁹/deuius/biuius/triuius/ quadriuius. Semita q̃si semis via. i. angustior via.

Viam facere est locum vbi non erat via aperire. viam munire est reficere/expurgare. Interdũ lapidibꝰ ster nere: qđ proprie sternere viã dicimus. Cic. Ideo ne appius ille secus viã muniuit: nõ qua popul⁹ vteret: sed qua posteri sui latrocinarent̃. Nocentia verbo ꝙ translationem vtimur de corporeis ad incorporea. Quinti. Propterea q̃ plurimi auctores ḡuis eodẽ tenderẽt diuersas tũ vias munierũt: et in suã quisq; induxit sequẽtes.

Viator qui viat: hoc ẽ iter facit. Amb. Est bon⁹ viator qui dispendiũ regressionis reliq; itineris cõpendiosa celeritate cõpensat. Et viatores dicebant̃ qui magi/stratib⁹ parebãt: eo q̃ plerumq; euocabant̃ ex agris hoies ad magistratus: et frequens eorũ ab agris ad vrbẽ via erat. Col. in ꝑfa. Illis rẽpublicis proceres in agris morabant̃: et cũ ꝑsiliũ publicũ desiderabat a villis arcessebant̃ in senatũ: ex q̃ qui eos arcessebãt viatores nõati sunt.

Vio as. aui. atũ. significat iter facio. Vñ viator q̃ viat.

Viatorius a. um. qđ ad viã pertinet. Vñ viatoriũ vas quo iter agentes ferendi potus gratia vtunt̃. Plin. Vasa viatoria ex taxo vinis in gallia mortifera fuisse

Viaticum dicit̃ quicq̃d iter agendi causa (cõpertũ est. necessariũ est siue cibus sit: siue pecunia ad victũ ex/pendẽda grẽce ἐφόδιον dr. Plau. in cap. Sequere me viaticũ vt dem a trapezita tibi. Aliq̃n capit̃ ꝓ facultate seu apparatu. Q. Claud. in annalibus. Si mul forma factis eloquẽtia dignitate acrimonia cõ/fidentia pariter ꝓcellebãt: vt facile intelligerẽt̃ ma/gnũ viaticũ. i. magna facultas: magnus apparatus. Hui⁹ diminutiuũ est viaticulũ. Apul. lib. vij. de ass. Viaticulũ mihi corrasi.

Viaticor ar̃. viaticũ paro. Plau. in Mene. Viaticati

Vibex icis. pe. ꝑ. signũ ꝑueris (hercle estiue sumus. in humano corpore remanẽs q̃ vi fiat. Plin. lib. xxx. Verberũ vulnera atq; vibices pellib⁹ omũ recẽtib⁹ impositꝫ oblitterant̃. Persius. Si puteal mẽta cau/tus vibice flagellas.

Vibũ populi trans rhenũ quos voluntarios agrippa in citeriorẽ ripam transtulit.

Vibro as. mouco: et q̃si vi agito. Virg. Sibila lambe bant linguis vibrantib⁹ ora. Per trãslationẽ vibrare significat vocẽ in cantando crispare.

Vibrasse seu vibuisse sunt pili in naribus hominũ q̃ his euulsis caput vigeretur.

Vicem ꝙ in ablõ vice solum in singulari. In plurali hz oĩes casus. Dicẽ sunt vices vt quidam aiũt aut q̃ vereres ꝓ pugnis vsurpabãt: qñ ꝓ vicissitudinẽ pu/gnet̃. Plau. vices ei⁹ memorat ꝙ cicatrices denudat

Item pro pgnis ⁊ incōmodis ꝙ vi fiant. Hora. lib. i. Car. Uicesq; supbę Te manęat ipsum. Sm̄ ꝺo ꝙ vicissitudinę pugnari solet: factū est vt vices ꝓ alternatione capiamus. Interdū ꝓ periculo. Virg. Nec tela nec vllas vitauisse vices danaū. Quādoq; ꝓ loco. Hora. Utar vice cotis acutū Reddere quę ferrū valet exors ipsa secandi.

Vicissim aduerbiū: significat ꝙ vices siue alternatim: vt Uicissim incumbūt oneri: id est mō vn⁹/mō ali⁹ incūbit oneri. Ter. Nos tū hęc q̄cūq; mō tibi nostra vicissim Dicem⁹. Quō ꝫnacula lingua dicimus: La volta ꝓra. Uicis significat scō loco siue ecōtrario. Cic. in Leu. Sed ego admiratiōe quadā ꝛrutis ei⁹ ille vicissim opimōe fortasse nōnulla quā de morib⁹ meis habebat/me dilexit. Plau. in Cur. pro etiaꝫ siue (vt ita dicā) respōdenter posuit. Sed cū adhuc naso odos ē obsecut⁹ meo: da vicissim meo gutturi gaudiū. Silr Cice. Apio pul. Hoc ego meo facto delector. Nihil esm̄ potuit fieri amāti⁹: pfidera nūc vicissim tuū.

Vicissatim: ꝓ vices. Plau. in pe. Ad argumentū nunc vicissatim volo remigrare.

Vicissitudo: alternatio. Cice. Luceio. Mihil est aptius ad delectationē lectoris q̄ temporū varietas/fortunę vicissitudines. Itē significat responsionem: qō vulgo dicit Contracambiū. Ambro. Et ꝙ hoc ope quasi vicissitudinē a deo postulans adiecit. Tu aūt dñe ne elonges ꝛc. Dicit etiā Uicissitas. Actius. Uicissitatemq; imputandi tradit.

Vicarius a. um. quod vicem alicuius gerit. Quin. Uicariā ei operā impendi. Cic. Uicaria solutio rei creditarū: id est vicem reddens.

Vicia: genus grani: a vinciēdo dicta/ꝙ capreolos habeat vt vitis quib⁹ surſū vorsū serpit. Etem̄ scapū lupini aliū ve calamū ad quē bereat id solet vincire. Uel dicit a greco: qō illi βικιον neutro genere. Plin. lib. xviii. Masculi ī vicia cochleę minutę erodentes eā.

Viciarius a. um. qō ad viciā pertinet: vt Crib⁹ viciarū apud Col. li. ii. Idem li. xii. substantiuū posuit cū ait. Hoc eodē tpe stercoris ps in prata egerēda ps oleis inspergēda: tū etiā viciaria diligenter facienda.

Vicus: ps vrbis est: q̄ ex multiplicatis domibus fit: ⁊ ex plurib⁹ vicis vrbs cōstat. Diuidit esm̄ vrbs in vicos/quasi ī mēbra minora. In opido vic⁹: a via vt inquit Var. ꝙ dextera ꝛte vię edificia in vrbe fiunt vici ꝛne ꝛis ⁊ cohęrētib⁹ edificijs: vñ Rome vicus cyprī⁹/vicus aphric⁹/vic⁹ sceleratus noiati. Uicus ꝙ exitū nō habet/angipor⁹ dicit. Et hic vic⁹ vrbanus appellat. Est etiaꝫ vic⁹ pagan⁹: si plures simul villę q̄ pagi dicunt: hoc est/plures rusticanę dom⁹ pūctę sint/et aliq̄ spacio remotę ab vrbe: dūmodo non sint clausę męnib⁹: qz tūc castella vocarent. Dui⁹ dimi. est viculus: ⁊ accipit ꝙ pagis ⁊ rusticanis domibus. Hiero. in Pentateu. Ceperūt viculos/⁊ possederūt habitatores.

Vicani pe. p. dicunt qui vicos habitant.

Vicin⁹/q̄ cūdē colit locū: et q̄ ꝓpe domū nostrā habitat.

Vicinitas: vicino⁊ ꝓpinquitas: ⁊ aliqñ vicino⁊ multitudo: vt Laudāda est vel potius amāda vicinitas.

Vicinia: loc⁹ vicin⁹/seu ipsa vicinitas. Aug. lib. i. de ci. dei. Id animaduersū est ab eis q̄ aderāt: q̄uis ī mortis vicinia curiosissime attētis/vt⁊ ne pbs turbaret. Amb. Splen cū iecore habet viciniā fructuosā.

Viciniū: idē qō vicinia. Hiero. Ueni ad vicinia terrę sanctę. Aug⁹ lib. xviii. de ciuit. dei. Hoc aūt diluuiū neq̄aq̄ ad ęgyptū/neq; ad eius vicinia puenit.

Vicatim aduerbiū: significat per varios vicos. Plin⁹. Mesopotamia tota assyrio⁊ fuit vicatim dispersa/ꝛęter Babylona et ninū.

Victima pe. cor. q̄ post victoriā dextra victrice immolabat. Quid. Uictima q̄ dextra cecidit victrice vocat. Uel dicta est ꝙ vincta ad aras ducebat.

Victimarius: qui victimas emebat vt venderet. Plin. Sm̄ victimarij: negociatores vili mācipio.

Victito as. pe. cōre. nō est frequētatiuū. Mō em̄ significat frequēter viuo/sed vesco: ⁊ q̄si victu vtor: vt sarmatę lacte victitāt. Fit a victo as. frequētatiuo.

Victus tus. a viuo significat gen⁹ vitę etiā q̄tū ad mores. Alp. de ver. sig. Uictus ꝓbo ꝓtinent q̄ ejus porui cultuiq; corꝛpis quęq; ad viuendū hoi sunt necessaria. A quo cōuictus: simul victus: cū plures simul viuūt. Uictus a. um. participiū a vinco is: vt Pōpei⁹ victus est a cęsare. Cui⁹ cōtrariū est Inuict⁹, ꝓ forti: qui vinci nō pōt. Aliqñ dicit inops voti: Mā quō victores dicim⁹ voti cōpotes: q̄ quicq̄d volūt faciūt: sic victos voti impotes: qui nō pūt facere qō volūt. Ter. Ceteres migrate coloni Hūc victi tristes.

Victualia dicunt ea q̄ ad victū ptinent. Amb. de apib⁹. Cernas oēs certare de munere/alias iuigilare grendo victualia: alias sollicitā castrę adhibere custodiā.

Victurus: ⁊ a viuo ⁊ a vinco ꝓticipiū est. Sal. Pyrrh⁹ ne rex an. Hō. Curius ꝗlio victurus esset. Cice. Memo est tā senex q̄ se annū nō putet victurum.

Victor: qui vincit. Est ⁊ ꝓrium nomen.

Victoriosus: vincere assuetus.

Victoriatus: genus nūmi argētei: ꝙ victorię nota signatus esset. Qui lege Clodia percussus est.

Victricus pe. cor. est vir matris ex alio viro natus q̄ priuigni vocant. Mā victricus ⁊ priuignus inter se opponūt: vt inqt Hodest⁹. Sue. Victrico ꝺo martio philippo cōsulari multū dissuadente.

Video es. vidi visū: qō et video is dicit: ꝓtinet ad oculos. Virg. Quęq; ipse miserrima vidi: ⁊ quor pars magna fui. Aliqñ adijcit: Uideo oculi meis. Virgil. Aut qb⁹ hęc oculi aspiciſ ista lege: sic etiā greci. Sm̄ illud Abrahę: και αναβλεψασ αβρααμ τοισ οφθαλμοισ αυτουσ ειδεν και ιδου κριοσ εισ κατεσχομενοσ τωρ κερασωρ εν φυτω σαβεκ και επορευθη αβρααμ και ελαβε τον κριον. Trāsferi etiā ad animū. Quid. Uideo meliora, pbo q̄ deteriora sequor. Sm̄, ꝙ hętę appellabant videntes: qz videbāt eū quē ceteri nō videbāt. Reuela (inquit Dauid) oculos meos: ⁊ ꝓsiderabo mirabilia de lege tua. Utimur quoq; hoc ꝓbo etiā in ceteris sensib⁹/cū eos ad cognoscendū intendim⁹: neq; em̄ dicimus: Audi q̄ frutile⁊ aut olfac q̄niteat: aut gusta q̄ splēdeat: aut palpa q̄ fulgeat. Uideri em̄ dicunt hęc oia. Dicimus aūt nō solū/vide q̄ luceat: qō soli oculi sentire pūt: sed etiā vide q̄d sonet: vide qō oleat: vide q̄d sapiat: vide q̄ dur⁊ sit. Ideoq; generalis experientia sensuū cōcupiscentia oculor⁊ vocat: qz videndi officium in quo ꝓmatū oculi tenēt: etiam ceteris sensibus sibi de similitudine vsurpāt: cū aliquid cognitionis explorāt/inquit Aug⁹ lib. x. Cō. Sm̄ dicimus hoc ꝓbū trāsferri ad animū: ac q̄q; poni ꝙ cauere/curare/, puidere/cōsiderare. Ter. Uide quo me inducas: id est animaduerte ⁊ cōsidera. Plau. Tu domi vide bis. i. parabis. Dicim⁹ etiā: Uide tibi. i. puide. Ter. in Phorm. Recte mihi vidisse⁊: ⁊ senis essem virtus iracundia. Huius verbi cōpositа sunt: Circūuideo: vnde et Circūuiso. Plau. in Am. Sed angues oculis omnes circūuisere. Euideo: clare et expsse video: a quo euidens/euidenter: quę in frequētiori vsu sunt. Prouideo/anteuideo. Prouideo/ puideo: pfecte video. Hiero. Peruides igit ꝙ nō solū in ejus/sed ⁊ in sepulturis/⁊ in cōnubijs/⁊ in oīi cōuersatione vnaquęq; gens suo ritu vicitet. Transuideo: aliq̄d p corpus perspicuuꝫ video. Inuideo. A Uideo fit viso: a quo sit Uisito frequentatiuū. Est ⁊ Uideor depo. vt Tu mihi videris vir probus.

Vide quid agas, puerbiale quod solet dici ꝟis qui magna aggrediuntur.

Vidisti multū: hoc est/fuisti multū cautus.
Viderit Epicurus. i. videat: hoc est: huic rei illi cura sit: vel huius opinionis rationē reddat/nō ego. Sic accipienda sunt: Tu videris: vos videritis. Illi viderint: modus loquendi minatorius.
Videlicet aduerbiū confirmādi: quasi videre licet. Teren. i Adel. Videlicet hoc audiuit: hoc est: certe hoc audiuit. Sal. Vos de patricidis quid statuatis cunctamini. Videlicet cętera vita illoz huic sceleri stat: verum parcite dignitati lentuli.
Vidua dicta est q̄si valde idua: ab iduū die q̄ mensē dividit: hoc est a viro diuisa. Hinc Viduare: dividere.
Viduo as. diuiso seu priuo. Hiero. ptra Ioui. Pōt ēm accidere vt anus p̄mo marito i extrema senectute viduet Vidu⁹: priuat⁹/diuisus. Hora. lib. Car. Voce dū terret vidu⁹ pharetra Risit apollo. Li. li. ij. Tus. Sic me ipse vidu⁹ pestes excipio anxias. i. priuatus.
Viduertas: apud Caronē calamitas dicit.
Vieo es. eui. etū. pe. indifferēte. Hor. in Epo. Quis sudor vietis/et q̄malus vndiq; mēbris Crescit odor. Est autē viere: ligare/inflectere: q: vietis q̄gis ligare possum⁹ qōlibet. Ūn viet⁹/moll/lāguid⁹/flexibilis/sine vi. Var. de oporothecis. Ne cū hūorē amiserint: ptinaci vento mala vieta fiāt. i. flexa z obliqua facta. Plau. i Bene. Viden tu illi oculos viere vt viridis eroū color: id est in obliquū flectere. Ūn Vietos rotaz cantus/z ligna cōrorta dicimus.
Vietores: qui vasa vinaria religāt stipantq;.
Vigeo es. gui. viuo/siue potens aut in vigore sum. Lactan. li. vij. Quid de deo nō facile est comprehendere: quō vigeat sine corpe. Cice. lib. j. Tusc. Multaq; secula postea sic viguit pythagoreoz nomen: vt nulli alij docti viderentur.
Vigor: firmitas/robur.
Vigesimus a. um. sta viginti: vt Vigesimus annus est exquo litteris operā dedi.
Vigesima g. tributū seu exactio: sic decima Vigesima/riū auz a Liuio dicit qō ex vigesimis exigebat.
Vigilię nocturnę sunt/excubię diurnę pariter z nocturnę. Hiero. in Ser. ad fratres. Hec z hmōi tāta ac talia ideo sancti illi cecinerunt/z scripta reliquerunt: vt nos eoz posteri parib⁹ excitaremur exemplis/ad celebrādas etiā noctib⁹ salutis nrę excubias. Sicēdū vigilias militares in q̄terna horarū spacia diuidi: ita vt prima/secūda/tertia z quarta vigilia dicatur. Cęsar. Ubi p exploratores cęsar certior factus est: tres iam partes copiarū helueccios id flumē traduxisse: quartā q; fere partē citra flumē Ararim relictā esse: de tertia vigilia cū legionib⁹ tribus ex castris pfect⁹ ad eā partē puenit quę nōdū flumē trāsierat. Interdū Vigilię dicunt ipsi custodes q̄ vigilāt. Sal. Et ab incēdio intelligebat vrbē vigilijs munitā. Interdū vocant pfesti dies/q̄ vigilare ante diē festū mos est in sacrificijs faciendis/z sacris hymnis cantādis.
Vigil dicit qui nō est torpēs/quales sūt dormientes: sed qui in vigore suo est. A q̄ puigil: q̄ assidue vigilat: z q̄ diligēs z industri⁹ est. Et Vigil: nocturn⁹ custos: q̄ et excubitor dicit: a quo p̄fectus vigilū vocatus est.
Vigilo as. nō dormio: p translationē diligenter audio. Iuue. Sed vigilat ocul. Ité Vigilare: est studiū et diligētiā adhibere: vñ inuigilare: est alicui rei incūbere. Euigilare: expgisci/z ad aliq̄d agendū intentum esse. Peruigilare: ad finē vigilare Aduigilare: iurta vigilare/sollicitare/cogitare ve. Terē. in An. Mā satz credo si aduigilaueris ex vnis mihi geminas pficies nuptias. Hinc Vigilātia: q̄ plerūq; p diligētia ponitur. Idē in Adel. Vigilantiā tuā mihi narras.
Villa: dom⁹ extra vrbē/casa villatica z suburbia: quę habitādi causa constituta est. Domus, ppie in vrbe est. Pli. Vod⁹ hic, pbat/vt ne p fundus villa/neq; villa fundū ḡrat. Cice. lib. j. de ora. Quin tu igit facis idē qō faceres si in aliquā domū plenā ornamentoz vel in villā venisses hec peregrina lingua Hagar appellat: vnde Ville Hagalia appellantur. Dicta villa a vehendo/quasi vehilla: q̄ in eā fructus conuehebant ex agris. Cui⁹ diminutiuū est Villula.
Villicus pe. co. ,ppie ville gubernator: vel qui p̄est pago/z tot⁹ rei rustice curę: vñ a villa villic⁹ nomen accipit. Var. lib. j. de re rust. Villicus agri colēdi causa constitutus atq; appellatus a villa: q̄ ab eo in eā conuehuntur fructus z vehunt cū veneunt: a quo rustici etiam nūc quoq; viā vehā appellāt, pter vecturas: z vellam non villam quo vehunt et vnde vehunt. Oeconomus autē tam pecunię q̄ frugum/et omniū que dominus possidet dispensator est. Ponit tamē quādoq; Villicus, p rustico agri cultore. Horat. Villice siluaz z mihi me reddentis agelli. Col. lib. xij. Villic⁹ semp caueat ne improuidus ab ope vincat. Res est agrestis insidiosissima cunctanti.
Villico as. z Villicor depo. significat rusticor. Pōpo Ego rus eo: vt aliq̄t dieb⁹ villicer. Terē. in Ecy. Hic villicor ante vrbē. Aliqn Villicari est ville p̄esse. Pōpo. Lōge ab vrbe villicare quo her⁹ rarēter venit: nō villicari sed dominari mea est sentētia. Hinc Villicatio: ipsa rustica negociatio/vel ville dispensatio: vt in euangelio. Redde rationē villicationis tuę.
Villatic⁹ a. um. qō ad villā ptinet. Ūn Villatica pastio dicit alimētū qō ptinet ad aialia muta q̄ ruri nutriūt vputa pecudes/aues/pisces. Sic dr villatic⁹ canis: q̄ in villa tenetur.
Villanus: qui in villa habitat. Unde et Semiuillanus semirusticus.
Villar/z hoc re. sic villatic⁹. Pli. li. x. Villarib⁹ gallinis z religio inest: inhorrescūt edito ouo/excutiūtq; sese.
Vile adiectiuū: qō q̄dā a villa deducūt vna littera abiecta: q̄ oia i villa viliora sint q̄ i vrbe. i. minoris pcio vēdant. Vile ēm, ppie dicit qō pauz valet. Cui⁹ ptariū est cauz. Ponit interdū, p abūdāti: q: omne qō pluribus abūdat vile est. i. quo p̄cio vendit. Vir. li.). Boor. Si bo viciamq; seres vilęq; faselum
Vileo es. vilis sum. a quo Vilesco: vilis fio. Aug⁹. Ipse est deus qui per vniuersam creaturā quotidiana miracula facit: quę hoib⁹ nō facilitate sed assiduitate viluerunt. i. villa facta fuerunt.
Vilito as. penult. co. vile facio. Turpil. Et quęrar tua vitia quę te vilitant.
Villus: pilus. Var. Calfaciūt villi pallia nostra mei.
Villū diminutiuū a vinū/sicut vllus ab vnus.
Vimen: omne vgultū molle z ad ligādū aptū/q̄si vinci men. Col. Hec refert cuius generis vimen seras dūxerit lētissimū. Pli. Et alię arbores vgas secāces adūcturas lentitię: alię tenues viminib⁹ texēdis spectabili subtilitate. Fiūt aūt vimina ex populoz vgis vlmi/z sanguineoz fruticū/z betule et vitis et corylii torte/z salicis: q̄ pncipatū obtinet. Hinc Vimineus a. um. qō est ex vimine: vt Vasa viminea.
Viminale: quod est ad ligandū aptum/seu quod pertinet ad vimina. Plini. Hec est viminalis cultura. Viminalis collis dictus est Rome: q̄ ibi viminū silua fuit: vl a Ioue vimineo/q̄ ibi arę sint: a qua z Viminalis via: quę ad viminalē collē ducebat. Sade. Numētana a Numentano agro.
Vinco is. vici/victū: supo: p trāslationē ponit, p exprimo/et quasi difficultatē rei dicēdo supero. Virg. Nec sū animi dubius vbis ea vincere magnum q̄ sit. Ité, p animi cōpos fio. Idē lib. iij. Geor. Illi victor Ego z tyrio cōspectus in ostro. Cōposita hui⁹ vbi sunt Cōuinco/ deuinco/ euinco et prouinco. Deriuata sunt: Victor/victrix/victoria/victoriosus et victima. Invincibilis: qui vinci potest. Col. lib. 10. iij. Grauem terra

uię ulla cultura vincibilem.

Vincio cis.xi.ctū.cū n.ante c.significat ligo: quasi vim iniicio. Virg. Purpureoq; alte suras vincire cothurno. Hui⁹ composita sunt Deuincio: valde vincio. Cice. Maxima mecū familiaritate deuicē. Reuincio. Hel. Videbamus Androclū ꝛ Leonē loco tenui reuinctū vbe tota circū tabernas ire.

Vincula/ꝛ p syncopē vincla: dicunt ligamia. Col.li.iij. Salix humida loca desiderat: genista etiā sicca: vtręq; tamen circa vineā serunt: cū palmitib⁹ idonea przbent vincula. Et p translationē dicit carcer in quo no ⁊ vincti seruantur.

Vinctus: ligat⁹/ꝛ aliqñ captiu⁹ dicit. Vñ etiā qñq; pro seruo sumit. Seneca. Qui vnus erat e vinctis cęsar: nox libertate donatus est.

Vinder, przię vlto: iniurię: et q̄ alteri⁹ causā suscipit vindicandā: vt quos nūc, procuratores vocam⁹. Et vindex q̄ se ex seruili, ditione i libertatē vindicat: a vindicio seruo ex vbe Setia: q̄ qñ cōiurationē de reducēdo tarquinio detexit/liberat⁹ est: vt inqt Liu.lib.j. Hinc et vindicię dicunt sentētię quę in libertatē asserūt.

Vindico as.pe.cor. propriae vlciscor: vñ vindicta. Ambro. Mō vltionē quęrebat eousq; vt diceti sibi Saruię filio/q̄ vindicare in eū vellet/nō pmisit. Et vindicare est ab iniuria cōtumelia ve aut damno defendere/liberare. Ci. Et est senect⁹ natura loquacior: ne abominibus eā vitiis videar vindicare. Li.lib.iij. Ex cui⁹ crudelitate vosmetipsos armis vindicastis. Itē, ptra here ꝛ in libertatē asserere: vñ vindicta: vnde qua serui libertate p ꝓtore donabant.

Vindicta: vltio: aliqñ libertas/siue vnda q̄ serui libertate donabant: Mā faciēdi liberi tres ptes sūt. Una vt censu liber fiat. Censebant eñ antiquit⁹ soli ciues romani. Si q̄s eñ cōsentiente vel iubente dño nomen detulisset in censū: ciuis roman⁹ fiebat: ꝛ seruitutę vinculo soluebat. Altera ps adipiscēdę libertatis q̄ vindicia vocabat: scz vnda quā ꝓtor manumittēdi serui capiti imponēs: eūdē seruū in libertatē vindicabat dicēs quedā vba solēnia: atq; ideo illa vnda vindicta vocabat. Tertia ps faciēdi liberi est: si q̄s suprema volūtate i testamēti serie seruū liberū scripserit.

Vindelicia: puincia Europę: sicut a Prole. lib. iij. scribit. Est aūt inter Rhetiā quā habet ab occasu/ꝛ Noricū ab oriente. Eā lyc⁹ amnis disterminat a Rhetia. Enos fluui⁹ diuidit a Norico. A septētrione Danubio terminat. A meridie alpib⁹ supra Italiā ertēsis. Et⁹ ciuitas insignis fuit Augusta videlica: vidalicos vicit Drusus: in cui⁹ laudē cecinit Hora. Videre rheti bella sub alpib⁹ drusū gerentē vindelici.

Vinea: loc⁹ vitibus cōsitus a vite multa. Vineārū tria sūt genera. Jugata humi, plecta ꝛ arbustina. Est etiā vinea instrumētū bellicū ex lignis cōpactū latū pedibus octo/altū septē/longū sexdecim/tectū duplici ligno: cratibusq; cōtexit: latera q̄q; vimine sepiunt: ne saxoꝛ ac teloꝛ impetu pfringant. Extrinsecus aūt ne crement: crudis ac recentib⁹ coꝛijs integunt. Cū plures fuerint/iunguntur ordine: sub quib⁹ oppugnantes tuti ad muros subruendos pugnāt.

Vinearius a.um. quod est vineę vel quod ad vineā ptinet. Colu. lib. vj. Validā vitē in ramos deducere cōseo: ꝛ traducibus dispergere atq; durare: certosq; vinearios colles p̄cipitare.

Vineaticus a.um. qđ ad vineā ptinet: vt falces vineaticę. Var. Sic alia quoq; nōnulla genera spēs habent plures/vt falces: Nam dicunt vineaticę op⁹ esse sex. Col. lib. v. ait: Unū atq; alteꝛ rebēdēsse q̄ppe semin⁹ vineaticis nimiū me, pfūdos cēsuisse fieri.

Vinealis et hoc le. qđ ē aptū ad vineā. Col. li. iiij. Sed ne nūc p infinitas terreni spēs euagemur: nō intępe, tiue cōmonorabim⁹ Julij grecini conscptā velut formulā: ad quā posita est imitatio terrę vinealis.

Vinum a vi deducit q̄ vim inferat menti. Et in plurali habet vina ꝛ vinis. Ouidi⁹. Et ven⁹ in vinis: ignis in igne fuit. Var. Resinata bibis: vina falerna fugis. Quattuoꝛ p̄cipui sunt vini sapoꝛes: dulce/acutū/lene ꝛ austerū. Prim⁹ Noe vinū iuenit: sicut sacrę testant litterę. Et gētiles docēt bacchū vini repertoꝛē fuisse. Prim⁹ ꝓ Italis saturn⁹ dedit e creta in latiū aduect⁹. Vinū toꝛtiuū dicit qđ nouissime expssū est: ptopū anteq; calcent vuę spōte defluens. Diminutiuū a vinū est Villā: qđ etiā vinellū dicit vel vinum απο τοῦοιρου. In Ouidio legā in venis.

Vinosus: q̄ ad vinū affect⁹ est. Pli. ait idcirco vinosos dici homies/q̄ soli animaliū nō sitiētes bibūt. Vinosus succ⁹ (vt idē auctoꝛ est) przie est moꝛo pyro myrto. Jdē inter malapunica genera vinosa quędam appellat/q̄ aluū sistūt et stomachū.

Vinetū: loc⁹ vbi multitudo vitis ꝓsita ē: hoc ē: vbi mlte vites vl mlte vineę sūt. Col. lib. iiij. Cui vineta facere coꝛdi ē faciat vitiariū: ex q̄ possit agrū vineis vestire.

Vinitoꝛ pe. cor. rustic⁹ vineaꝛ cultoꝛ. Col. lib. j. Separādi sunt aratores a vinitoꝛib⁹. Virg. li. ij. Geoꝛ. Jā canit extremos effet⁹ vinitoꝛ antes.

Vinarius: vini vēditoꝛ. Vñ Lāpꝛid. scribit Alexandrū romanū impatoꝛē cōstituisse coꝛpa vinariorꝛ ꝛ caligarioꝛꝛ ꝛ oino oim artiū. Et apud Plau. i Asi. sarmōtio vinarij exerambi. Sue. de Claudio. Cū de lanijs aut vinarijs ageret/exclamauit in curia.

Vinari⁹ a.um. qđ ad vinū ptinet: vt taberna vinaria/vas vinariū: i qb⁹ aut vēdit aut tenet vinū. Piero. in Josue. Tulerūt sibi cibaria/saccos veteres/et vtres vinacea: sūt grana vuę iā pressę. Col. lib. ix. (narios. Vinacea q̄uis tolerabiliter pascāt: dari nō debēt/nisi quib⁹ eꝓib⁹ anni auis fetū non edit. Aug⁹. Vina recōdet in apotheca: vinacea ꝓ pecoꝛib⁹, piecit. Est et vinaceus a.um. Pli. Legim⁹ quendā grano vinaceo suffocatū: hoc est acino vuę.

Vinalia tā secūde q̄ quarte decli. p die festo: q̄ veteres nouū vinū Joui libabāt mēse apꝛili.

Vindemia: quasi vinidemia: a vino demēdo. Vir. li. ij. Ge. Mō eadē arboꝛib⁹ pēdet vindemia nris. Sūt q̄ distinguāt inter vindemiā ꝛ vindemias: q̄ vindemia sit totꝰ oꝛbis generalis/ vindemię singulariū partiū: vt plus significet singulare q̄ plurale. Sicut plus est cū dicim⁹: p terrā pluit/q̄ p terras. Tūc eñ oīe elementū significam⁹. Trāsferē qñq; vindemia ad alia. Pli. Prima mell' vindemia melioꝛ. Col. li. x. Moꝛ vere trāfacto sequit mellis vindemia.

Vindemio as. a quo Vindemiatoꝛ: cui⁹ de syllaba coripit metri causa. Hoꝛa. in Ser. Vindemiatoꝛ et inuictus cui sępe viatoꝛ. Ouid. ꝓ detraxit a: vt de syllabā, pduceret. Ait eñ in Fast. Et nō effugiet vindemitoꝛ hoc quoq; causā. Sic Col. li. v. Vindemiatoꝛib⁹ q̄s hę semitę ꝛ iugū pedamētaq; sarrētib⁹ oppoꝛtunā laxitatē p̄bēt: p quē vel fructꝰ vel statumina poꝛtent. Est aūt vindemiatoꝛ q̄ vindemiat. Et Vindemiatoꝛ sidus: qđ tertio nonas Martij apparet.

Vindemialis ꝛ hoc le. quod ad vindemiā ptinet. Aug⁹ lib. ix. Confes. Et oppoꝛtune iā paucissimi dies superāt ad vindemiales ferias: ꝛ statui tolerare illos/vt solēniter absceder̄. Jdē substātiuū, ptulit. Renūciaui pactis vindemialib⁹: vt scholasticis suis mediolanē ses venditoꝛē ꝓboꝛ alij, puiderent.

Vindemiatoꝛius a.um. qđ ad vindemiā pertinet. Var. Nihilo magis toꝛcula vasa vindemiatoꝛia/aut seriās olearias ac trapetas.

Vinulus pe. coꝛ. molliter se gerens/ꝛ minime viriliter: qđ facit illecebꝛosus. Plaut⁹. Cōpellādo/blanditer osculādo oꝛatione vinula venusta.

Viniolus. q̄ molliter se gerit ꝛ effeminate.

Violo as. pe. cor. corrūpo/polluo/et q̄si vim infero: qō ꝓprie de ꝑsone dicit. Aug⁹ li. iij. Cō. Violat ipa societas q̄ cū deo esse nobis debet: cū eadē natura cui⁹ ille auctor ē/libidinis querelitate polluit. Vnc inuiolat⁹
Violētus: qui vim facit (intemeratus.
Violabilis: qui aptus est vt violet. Et inuiolabilis: qui nō facile violari potest.
Viola: q̄si minime violata/p antiphrasim: vel q nō violāda: vel ab olēdi vi/vl per diminutionē a greco ioꝝ. Violarū tria sunt genera. Mā est viola purpurea: q̄ nomē grecū tenet: t appellat ioꝝ ανθοσ: qō est viola flos. Unde t vestis ianthina hāc eandem quidā a colore baccę Vacinū dixerūt: vt inq̄t Apul⁹. Scōa est lactea. Tertia est coloris palliduli.
Violaria loca: vbi nascunt violę. Virgil. lib. iij. Geor. Irriguū bibant violaria fontem.
Violace⁹a. um. idē qō purpure⁹: q̄ i violę colore tendit. Cor. Mepos. De iuuene violacea purpura vige/
Violari⁹ rū. dicit violacei coloris infector. (bat.
Violaris et hoc re: quod est coloris violę. Pla. Flammare violari veste.
Vipera pe. cor. serpentis genus/ꝙ vi periat. Nihil est attinet ad huius dictionis etimologiā pario: naz debere tūc dici vipara/non aūt vipera. De vipera ꝓo Micrādus ita scribit: appellans ipsam echidnā: q̄ tamen dicit etiā Echis: vulgo dicunt marassū. Uñ ait Micander: θολερω κυνοδοντι θουρασ οιδας ελφυσ α καρηνα α πεκτερ ομευρου οιδε παρροσ λωβην μελεκι αφορ αρτικα τυτθοι γινομενοι εχικεσ επειδιαμερροσ αραιην γασ τε/ραμα βρωσ αγοσ ἀμηχορσ εξε γενορτο. Mā corrosis lateribus exeūt pulli cū matrī interitu. Ambro. lib. Hexa. Vipera nequissimū gen⁹ bestię: t sup oīa quę serpētini sunt generis astutior: vbi coeundi cupiditatē assumpserit: murenę maritę notā sibi requirit copulā/vel nouam ꝑparat, pgressaq̄ adlitus sibilo testificata ꝓsentiā sui ad coniugalē amplexū illaz euocat. Murena autem inuitata nō deest venenatę serpenti. Expetitos vsus suę impertit cōiūctionis. Atq̄ vbi adūctare vipera cōparē senserit/venenū cuomit reuerentiā marito deferens. Piero. ꝓo ad ꝓsidiū sic scribit. Uiperę p os coitū faciunt: masculi mortē cōtemnūt: sed femina i ipso coitu siue magna dulcedie exagitata/siue futuri ꝑiculi: dū absorbet semē/caput masculi excidit: t sic eū occidit. Sed cū ꝓceperit: viscera illi⁹ ab ipsis quos cōceperit comedunt: et sic matrē occidūt. A Vipera fit viperinus a. um. Pli. Et vipina carne fiūt theriachi pastilli
Vipiones sunt minores grues sicut pipiones minores columbi. Pli. li. ix. In baleari⁹ insulis ait in honore mēsaz esse vipiones. Sic eīm vocāt minorē gruē.
Vir a vi dicit/ꝙ vi/hoc est potētia ꝓsequi. Et modo respectu ętatis dicit vir. Pli. Quod non modo in puero siue adolescente/sed etiam in viro admiratione dignū videret. Modo respectu seruus: vt Est ne vir an mulier? Uñ Semiuiri dicūt eunuchi/et molles atq̄ effeminati. Modo respectu cōiugij: vt/Uni⁹ vroris vir. Nec solū de hoibus/sed etiā de bruris. Virgil. Uir gregz ipse caper. Modo respectu fortitudinis. Uiz eīm hoiem ꝑfecti excellētiq̄ aio nūcupam⁹. Curti⁹. Exurgite inq̄t aliq̄ si viri estis/atq̄ arma capessite. A Vir fiūt semiuir/duūuir/triūuir/q̄nquir/septēuir/decūuir/cētūuir/leuir. Virpotēs/virilluſtr⁹/virde uot⁹/virmagnific⁹/virspectabil: q̄ oia ꝑm Pli. ideo cōposita accipiūnt: qz sub vno accētu pnūciant.
Virago penul. prod. mulier fortis quę viro similis est/t virilia opera faciat.
Virilis et hoc le. penul. produ. quod est viri: vt Op⁹ virile. Aliquando dicit fortis/magnanimus. A q̄ Virilitas/t aduerbiū Uiriliter.
Virbius: vir bis dictus. Quo nomine dictus est hyppolytus thesei et hippolitę amarozis filius. Vide in dictione Hyppolytus.
Viripotēs cū accētu in antepe. dicit Virgo q̄ annos pubertatis excessit: t q̄ iā virū sustinere potest.
Viro as. fortifico: a quo Euiro: de quo supra.
Viritim aduerbiū: significat per singulos viros. Cato. Prędaq̄ capta est viritim diuisa. Dicit etiaz de vno viritim. Horat. in epistolis. Quod legeret tereretq̄z viritim publicus vsus. Curtius. Si quis viritim oīmicare vellet ꝓuocauit.
Viritanius ager: q̄ viritim populo diuidebat.
Virosa mlier dicit: q̄ viri apetēs ē: sicut mlierosus vir mulierz apetēs. Et virosi loci a Catone dicunt: q̄ coitū viri affectāt. Et sic hz ꝓmā cor. Lucil. Uetulā atq̄z virosā vroze cedā poti⁹ q̄ castrē egomet me. At virosus a. um. a vir⁹ fit: t hz ꝓmā ꝑ. significatq̄z qō ē mali odoris: t q̄nq̄ qō ē mali sapoꝛis. Uir. Virolaq̄z pontus castoꝛea. Costat eīm castoreū fędi t execrādi odoris esse: adeo vt ignātes odoꝛe ei⁹ eiciāt ferū. Uar. Rancidā carnē appolsuit nobis t virosam. i. mali sapoꝛis. Pōt etiā dici Virosus ꝙ fortis a viribus.
Virgo: a viridioꝛi. i. validioꝛi ętate apellata ē: vñ t matres sępe ꝙgines dicunt. Uir. de pasiphae: q̄ triū liberoz mat erat. Ab ꝙgo inflexi q̄. te demūtia cępit? Mūc ꝓ ꝙgogeneris cō. t tā marē q̄ femiā significat reiveneręq̄ expertē: sicut mulier a mollicie dicit q̄ ampli⁹ ꝙgo nō est. Cice. Obiurgātib⁹ q̄ seragenar⁹ popilia ꝙginē duxisset. Cras mulier erit inq̄t Ulpia. Or si ego me ꝙginē emere putarē cū esset mulier: emptio nō valebit. Ceteres etiā oīnē incoꝛruptū t intactū ꝙginē dixerūt. Ci. Phia casta/verecūda/incoꝛrupta ꝙgo. Et Aug⁹ saliuā ꝙginē dixit/q̄ nōdū cibo potuęs coꝛrupta fuit: dicit eīm q̄nta sit oꝛādi dīūtia inter vacuū ventrē t refertū: inē rubentē facie t oza pallētia: inter saliuā ꝙginē/t labia crapulis dissoluta.
Virgunculā diminutiuum: accipit ꝓ parua puella/et ꝓ parua ꝙga.
Virgineus u. um. quod est aut fuit ꝙginis.
Virginalis et hoc le. quo est dignū ꝙgine: cuius et ꝙgineo q̄nq̄ accipiat: quale ē illud. Deus qui ꝙginalē aulā beatę Marię in q̄ habitares eligere dignat⁹ es.
Virtus: a viro dicta est: t ꝓprie fortitudinē significat/ꝙ viri maxime fortitudo sit: siue ꝙ vir fortis dicit. Virgil. Tāc pudoꝛ incēdit vires et cōscia ꝯtus. Lactan. lib. de opi. Uir noiatus/ꝙ in eo maioꝛ vis est q̄ in fęmina. Et hinc Virtus nomē accepit/vñ cū virū dicimus: non tā sexū significam⁹ q̄ robustū t fortē. Uirē eīm ꝓpria virilitas est t robur. Et tāc diffinit ꝯtus/ꝙ sit perferendoꝛ maloꝛ fortis atq̄ inuicta patientia. Cū autē fortitudo cęteraz ꝯtutib⁹ excellit: factū est vt recte animi affectiones ꝯtutes appellent. Sic quicquid vitio cōtrariū est/ꝯtus dicit: q̄ sic diffiniri solet. Uirtus est affectio animi constās conueniensq̄: laudabiles efficiēs eos in quibus est et ipsa p se sponte/separata etiā vtilitate laudabilis. Horat. Virtus est vitiū fugere t sapientia prima. Aristo. Uirtus est habitus electiu⁹ in mediocritate consistēs. Sene. Uirtus nō aliud q̄ recta ratio est. Aug⁹ lib. iij. de ci. dei. Uirt⁹a veterib⁹ diffinita est. Ars bñ recteq̄ viuēdi. Uñ ab eo q̄ grece αρετη dicit: ꝯtus nomē artis latinos traduxisse putauerūt. Uirtutē antiq̄ deā fecerūt quā Aug⁹ non esse deā/sed donū dei asserit. Lucil. de ꝯtute. Uirt⁹ albini est ꝓciū ꝓsoluere verū. Uirt⁹ est hoi scire id qō queq̄ habeat res. Uirt⁹ scire hoi q̄dnā vtile q̄d sit honestū. Quę bona q̄ mala: itē qō inutile/turpe/inhonestū. Uirt⁹ querēdę sīnē rei scire modum q̄: Uirtus diuitijs ꝓciuz ꝓsoluere posse. Postē esse atq̄ inimicū hoim moꝛiq̄ maloꝛ. Contra defensoꝛe hoim moꝛiq̄ bonoꝛ. Vos magnificare his bñ velle

his viuere amicū. Cōmoda ꝑterea patrię ſibi prima putare. Deinde parētum tertia iam poſtremaq; noſtra. Aliqñ virtus dicit vis illa qua res cuiuſq; eſt virtus ꝓfecta reddit. Cice. li. v. de fi. At qui in ſenſibus eſt z ſua cuiq; virt⁹. Aliqñ ꝓ opē z auxilio Plau. Deū virtute eū dē hoſpicio accipiā. Aliqñ ꝓ merito Idē. Que ipſa proba eſt merx ꝓcū ei ꝓ virtute vt veniat
Viriatus magnarū viriū. Lucil. Cōtra flagitiuz neſcire bello vinci a barbaro viriato ānibale. Et viriat⁹ Luſitanoꝝ ducis nomen: q̄ vir calliditatis acerrime fuit quippe q̄ ex venatore latro: ex latrone ſubito dux atq; imperator factus romanos exercit⁹ cōtriuit. ſed tandē ſuo ꝙ fraude iterfect⁹ eſt. Hic viriatiuū bellū dictū ē.
Viridis z hoc viride a vigore dicit. vñ dicim⁹ virides plātas q̄ nōdū aruerūt z in vigore ſuo ſunt. Et qñ in his herbaceus color eſt: eū etiā colore viridē dicim⁹. Vñ Virg. Jā ſenior: ſed tarda deo viridiſq; ſenect⁹.
Vireo es: viridis ſum. Virg. lib. vj. Quale ſolet ſyluis brumali frigore viſcū Fröde virere noua. Hinc vireſco viridis fio. z ſic primā coꝛripit. Sta. li. j. ſyl. Extuit atq; alios melior reuireſcit in annos. Hinc etiā Euireſco: q̄d eſt ſine viriditate fio. Var. Atq; ex ſanguini bus dolore euireſcat colos. Interdū vireſcere. i. maiorū viriū fieri. Et ſic pu. ꝓducit verius in poematis Hinc creſcunt animi vireſcit vulnere virus.
Virido as: viridem facio: a quo viridans q̄d eſt viride. Pli. Viridantiū z alia plura ſunt genera.
Viror z viriditas ſunt eiuſdē ſignificationis.
Viridariū locus in q̄ ſunt herbe z plāte virētes z amenitate refertus. Sue. in Tibe. Militem ꝓtorianū ob ſurreptū e viridario pauonē capite puniuit.
Viretū locus viriditate plenus: vel ipſe herbe virētes. Col. li. xj. Ficus neq; nimiū vireta neq; nimiū matura legi debet z in eo loco expandi qui toto die ſolē accipit. hic vireta. i. viridia z male matura accipit. Hiero. in Heſi. Que in paſtu paludis vireta carpebant.
Viridia etiā dicunt ꝓata ſeu hoꝛti arboꝛib⁹ cōſiti voluptatis cauſa comparati.
Viridicat⁹ a um. Cice. ad Q. fratrē. Equidē hoc q̄d melius intelligo affirmo mirifica ſuauitate te villā habiturū piſcina z ſaliētib⁹ additis paleſtra z ſylua viri
Virga dicta eſt q̄ vim gerat ligādo verberā (dicatado ve: a q̄ noīe ſunt tria diminutiua. ſ. virgella: virgula: z virgūcula. Sed virgula etiā linea dicit. Et virguncula puella.
Virgeus a um: q̄d eſt factū ex virgis. Virg. li. j. Geoꝛg. Virgea ꝓterea cglei vilisq; ſupelleꝛ. i. vaſa de vimine
Virgulata ſeu virgata veſtis vt Jul. pol. inq̄t: (facta. Dicebāt tunica i q̄ interebāt ꝓge purpureg: h̄ ē lineq̄s greci φαραφος. Sed eas veſtes grāmatici interpretant purpureas q̄ verge galloꝝ lingua dicāt purpura. Virg. li. viij. Virgatis lucent ſagulis.
Virgultū multitudo virgarū pullulantium.
Virgindemia collectio virgarū ob ꝓbera: aut ad aliq̄d vinciēdū. Var. in Vga. Quid triſtioꝛe video te eſſe: an ideo q̄ ſcapule metuūt virgindemiā.
Virgilius mātuanus poeta celeberrim⁹ Varone maiaq; nat⁹ q̄ primū apud latinos inter poetas obtinet locū. Sed ſunt ex recētioꝛib⁹ q̄ vergilū nō virgilium ſcribi debere autument.
Virus indeclinabile et generis neutri q̄d z virus viri apud antiquos ſicut vulgus vulgi dicit. Lucr. Liq̄t eīm ſupra tetri ꝓmoꝛdia viri. Et ꝓprie ſignificat aſperitatē odoꝛis i hoie iā adulto. Quippe talis odoꝛ in puero nō eſt: nec ante coitū mulieris. Pli. Prodeſt z ad virus alaruz. Idē. Signū eſt vermis tēpoꝛibus odoꝛis virus. Aliqñ ſignificat aſpitatē ſapoꝛis. Idē. Aqua marina veruſtate virus deponit. i. amaritudinē illā et ſalſedinē. Idem. Virus mali medici. i. acoꝛ z amaritudo. Aliqñ aſperitatē coloꝛis. Idem de ſanguine purpure. Tum ſupadditum decoquit virus. Aliqñ genitura. i. humoꝛē qui e genitalib⁹ fluit. Idē Virus verrinū a ſcropha a coitu exceptum prius q̄ terrā attingat grauitati auriū ꝓdeſt. Aliqñ virtutem naturalē. Lucre. li. ij. Cōcoctoſq; ſuo ꝓtractus pdete viro. Pli. de magnete. Sola hac materia virus ab eo lapide accipit retinetq; lōgo tpe aliud appendēs ferrū. Aliqñ viroꝛē ſeu herbas virētes. Sta. li. j. ſyl. Atq; omne benigne virus odoꝛiferis arabum q̄ creſcit in aruis. Plerūq; virus ꝓ veneno ponit. Virg. Ille malū virus ſerpētibus addidit atris. Hinc viro ſus a um: de quo ſupra.
Virulentus qui eſt plenus veneno. Gel. Vt ſerpētium virulentoꝝ domitoꝛes ſint.
Vis hui⁹ vis actō vim. Plr vis actō vis vctō vis. Sa luſt. li. iij. hiſt. Vale iā aſſuetū ad oēs vis cōtrouerſtarū. Ponit autez vis ꝓ virtute. Sal. Sed ois nr̄a vis in anio z coꝛpe ſita eſt. Aliqñ ꝓ poſſibilitate: ſeu foꝛtitudine. Virg. Non ea vis aio nec tāta ſuphia victis. Aliqñ ꝓ violētia. Idē. Fit via vi rapiunt. Hinc violo as. Aliqñ ꝓ multitudine ac copia. Liui⁹. Magna vis ex ſicilia aduecta. Sal. Secūda tēpeſtate ex ponto vis piſcū erupit. Aliqñ ꝓ celeri impetu.
Viſcus viſci z viſcū glutinū q̄d ad aucupiū ptinet. Ms viſco ꝓpter ei⁹ tenacitatē aues captant. Hoꝛ. in ſer. Sūmus ego z ꝓpe me viſcus turrinus. Aug. lib. de verbis dñi. Amoꝛ rerū terrenarū viſcum eſt ſpiritualiū pgnarū. Et viſcū antiq̄ dicebant eſſe rete. Hinc fit Inuiſco as: q̄d eſt viſco iniicio: viſcoſus a um q̄d eſt tenax. Dicit etiam viſcidum.
Viſcus viſceris caro nō tm̄ inteſtina: ſed quicq̄d ſub coꝛio eſt. i. caro q̄ eſt inter oſſa z cutē: vñ z viſceratio dicit cōiunctū de carnib⁹ factū. Virg. Tergoꝛa diripiūt coſtis z viſcera nudāt. Amb. Oſſa oia tenui opta fūt viſcere. Hic Euiſcero as: q̄d ē viſcera extraho. Virg. li. vj. Cōpreſſamq; tenet pedibuſq; euiſcerat vncis.
Viſcerari veteres dixerūt carnē populo diſtribuere et viſceratio crude carnis diſtributio: q̄ fieri ſolebat vel in ſolēni feſtiuitate: vel in funere alicui⁹ excellētis pſone. Gel. Tū in albano viſceratio latinis data. Liui⁹ lib. viij. Et pl̄o viſceratio data a W. Flauio in funere matris Ser. Viſceratio ē caro a viſcere noīe dicta
Viſceratim aduerbiū ſignificat p viſcera. Ennius. Diſſipat viſceratim mēbra.
Viſo is ad videndū eo. Cice. ad atticū. Cupio equidem z iampridē cupio Alexandriā reliquāq; egyptū viſere. i. ad videndū ire. Terē. in hecy. Non viſam vroꝛē pamphili cū in ꝓximo ſit egra? Illud ꝺo in an. Jd viſo tu ne an illi inſaniāt: exponit Do. ad videndu venio. Aliqñ ponit ꝓ video tantū. Preſertim qñ fugiēs cū eo is: aut venio. Plau. in ru. Huc huc aduenerisſanū venio viſere rē diuinā facturū ſe dixerat. Terē. in hecy. Poſtq̄ accerſiuit ſepius: egra ſimulāt mulierēm fa ilico it viſere: ad eā admiſit nemo. Et in phoꝛ. Vultis ne eam⁹ viſere. In cōpoſitis etiā. Terē. in and. Reuiſo q̄d agant. Redeo inq̄t Do. vt videā q̄d agāt. Et in adel. Vera ego hinc ad hos proniſam q̄ mox virginē accerſant: puiſo inq̄t duas res ſignificat ꝓcedo z video. Plau. i Mene. Proniſaz quā mox vir me⁹ redeat domū. Simil⁹ gñ gra cauſa ſtudio et hmōi iunguntꝰ gerūdiuo. Sal. Multi autē q̄ e caſtris viſendi aut ſpoliādi gra ꝓceſſerant volentes hoſtilia cadauera amicū alū: pars hoſpitē: ps aūt cognatos repiebāt. Terē. in hecy. Me mittas quidē viſendi cā quēq̄. Virg. Undiq; viſendi ſtudio troiana iuuētus Circūfuſa ruit. Et quib⁹ dat intelligi hoc ꝑbū nō eſſe deſideratiū: ſicut multi putāt ſed magis excitatiū. Nam ſi viſendi ꝓ deſiderio videndi in iſtis ſumeret: ſenſus eſſet ineptus: ex gra cauſa ſtudio: q̄ cū ꝓ deſiderio capiant ſuꝑflua fozent. A viſo fiūt compoſita

circuiso. Inuiso: prouiso: reuiso.

Visito tas: frequẽtatiuũ est a viso: a quo fit visitatio: q̃ ppie ad officiũ pertinet. Plau. in cur. Ibi me interrogat in epidauro lyconẽ trapezitam si nouerim: dico me nouisse: q̃d lenonẽ capadocẽ: annuo visitasse hic visitasse ꝑ sepe vidisse capit: sicut in epi. Noscito hãc: nã video: nescio vbi me vidisse prius. Est ne ea: an nõ est: quã animꝰ retur meꝰ. Dij boni visitaui ante hac: certe ea est.

Visus visus: ꝛ visio ipse videdi actus: sicut gustus pro actu gustandi. Virg. Horrẽdũ visu. Ponit interdũ ꝑ eo q̃ videt. Idẽ li. iij. Rite secũdarẽt visus. Visiones etiã phãtasie dicunt. Quintil. Quas phãtasias greci vocãt: nostri visiones appellam⁹ ꝑ quas imagines rerũ q̃sentiũ ita repsentant animo: vt eas cernere oculis ac q̃sentes habere videamur. Preterea visa somnia dicunt ꝛ nocturna siue etiã diurna phantasmata: q̃ etiã vigilãtibꝰ apparẽt. Virg. Hoc visum nulli nõ ipsi effata sorori est.

Visum est faciendũ facere: modus dicẽdi: vt visum est facere: vt te admonerẽ: q̃ est putaui te admonendũ.

Vita a viuo is: ꝛ modo animã significat sine qua nemo viuit. Et hec triplex est. Seminalis q̃ ꝛ vegetatiua dicitur: ꝛ nobis cũ arboribꝰ cõis est. Sensualis. q̃ cum pecoribꝰ. Intellectualis q̃ cũ solis angelis: mõ denotat mores. Cice. lib. ij. ad herẽn. Deinde vita bois ex anteactis spectabit. Mõ alimentũ seu victũ. Terẽ. Eadẽ quippe hõ iã grãdior cui opa vita erat. Modo spacium viuẽdi. Aug. li. v. pfes. Vita hec misera est: mors incerta: si subito surrepat: quõ hic exibimꝰ Mõ fortunã. Terẽ. Nã tua q̃dẽ hercle hec vita certe expetenda atq; optãda est. Variat in plurali. Cice. Serpit per ommũ vitas amicicia. A vita fit euitari: quo vsus est Cice. in tusc. Q.

Vita viuere ꝑm scripturas inquit Ambr. admirabilẽ q̃m dã illã vitã beatãq; significat: ꝛ hũc viuẽdi vsum: spirãdiq; munꝰ cũ beate vite gra veluti cõiunctũ: ꝛ quadã participatione ꝓmixtũ demonstrare videt: hoc est eñ vita viuere: beate vite actus habere in istius corporis vita. Cõtra autẽ morte mori: q̃d aliud nisi cum morte corporis deformitatẽ significat motictis ꝛ Cuius ꝛ caro cõmuni viuẽdi munere defraudet: ꝛ aia vite eterne vsum habere nõ possit. Est ꝛ qui vita moriẽ: vt q̃ viuit corpore sed actu moriẽ suo: q̃les fũt de quibus ꝓpheta ait. Descendãt in infernũ viuẽtes: et illa de q̃ aplꝰ dicit. Q̃m viuẽs mortua est. Morte viuere dicunt martyres: q̃ vtiq; moriunt vt viuãt. Mori tur caro: sed viuit gra mortuo ꝛ.

Vitta p duplex tt. significat ligamentũ capitis.

Vitalis ꝛ hoc vitale: q̃ vitã prestat. Vitalis ꝙ subsltã tiuũ proprã nomen est.

Vitellus a vita dictus est oui pars rubra: q̃ ex eo viuat pullus. Q̃m eñ aial ex albo liquore oui corporatur cibus eiꝰ in luteo: hoc est i vitello. Hora. in ser. Quatenus ima petit voluens aliena vitellus. Var. Candida si croceos circũfluit vnda vitellus. Vitulus ꙩ bos nouus dicitur.

Vitis a vino dicta est: q̃ ferat vinũ. Var. Et vitis eo q̃ inuitet ad vuas ꝓcipiẽdas dicta primo videt. Erat ꝛ vitis gestamen centurionis nõ carnificis: aut lictoris Honorificentior eñ pena que a centurione q̃m que a lictore esset illata. Iuue. Modosam post hec frangebãt ꝟtice vitẽ. Si lẽtus pigra muniret castra dolabra

Vitiariũ vitiũ seminariũ. Col. li. iiij. Vitiariũ neq; ieiuna terra neq; vliginosa faciẽdũ ẽ: succosa tñ ac medio cri potius q̃ pingui: ꝛ paulo supra. Cui vineta facere cordi est ꝓcipue caueat ne aliene portꝰ cure q̃m sue credere velit: neue mercet viui radicẽ: sed genus surculi ꝓbatissimũ domi conserat faciatq; vitiariũ ex q̃ possit agrum vineis vestire. Et vitiarium locus in quo quo sunt vites sicut pomariũ vbi sunt poma. Varro lib. j. de re rus. Ideo in vitiario primitus cũ exit vitis tota resecari solet: vt firmiore sarmẽto e terra exeat: atq; in pariẽdio colibꝰ vires habeat maiores.

Viticula diminutiuũ a vite. Virgi. in diris. Dulci nãq; tumet nondum viticula baccho.

Vitiscere est vitẽ facere. Col. lib. iij. Reliquas gẽmaque in terrã absconduntꝰ: exceptis quattuor imis fac adradas ne in summa radice vitiscat.

Vitigineus a um: q̃ ex vite fit: vt vitigineũ simulachrũ

Vitisator pe. cor. q̃ vites serit. Quo noie dictꝰ est saturnus. Virg. Vitisator curuã seruãs sub imagine falcẽ

Viticulus capreolꝰ vitis. Pli. Frutex folio hedere minus: tñ longis viticulis.

Viter salicis genus: ex quo vasa viminea fiunt.

Vitilia dicũt q̃cũq; sic lẽta sũt: vt cõmode flecti possint a vinciẽdo dicta: vt viter: vitis: vimina viticule Pli. lib. xix. Cucurbita oĩmodo fastigiat vaginis maxime vitilibus. Idẽ. Non multũ a salice vitiliũ vsu distat.

Vitula dea q̃ leticie ẽsse putabat a Ro. Et vitula vacca viridioris etatis. Virg. Ego hãc vitulã ne forte recuses Bis venit ad mulctrã. ꝛc. depono.

Vitulus a vitulãdo. i. lasciuiẽdo: qui nõ modo de bobꝰ genitus sed etiã ex alijs quadrupedibus maioribus. Pli. de elephãtis. Atq; ita salutato sydere in syluas reuertunt vituloꝛ fatigatos ꝓ se ferentes. Vir. ad equos transtulit. Iã vitulos hortare viãq; insiste domãdi. Quinetiã ex piscibꝰ. Pli. de balenis. Irrũpũt orce in secreta ꝛ vitulos earũ ac fętus lacerãt morsu Vitulꝰ etiã nomẽ piscis est: siue portꝰ maris belua corio ꝛ pilis tecta. Que ꝛ phocas vocat. Parit in terra pecudũ more: vituli aũt nomẽ accepit: q̃ illi in sõno mugitus sit: nullũq; aial (teste Pli.) grauiore ꝓmit sõno

Vitiligo totius corporis vitiũ est: nã vitiliginẽ faciũt diuersi colores macule p oia membra dispersę. Dicta vitiligo vl a vitio vel a vitulo. ꝓpter eiꝰ membrane cãdorẽ: qua nascit inuolutꝰ. Et hãc maculã greci alphon: vñ nos albũ dicimus apellãt: vt inq̃t Festus allegãs Lucil. Hec odiosa mihi vitiligo est: vñ dolet inquit. Sed Cel. vitiliginẽ dicit esse herbã q̃ alphos dicit: qs alba cũ ꝛ alia quoq; sit gurtis dispersa: q̃ melas a colore nigro dicit: vtraq; tñ serpit. Ob hanc igit̃ similitudinẽ vitiliginẽ magis dicta puto. Non eñ hec herba siue virgultũ: vt ait Festus a vitulo vl a vitio: sed a vite nuncupat: cuius natura est vt sine adminiculo stare nõ possit. de morbo sic meminit. Apul. in magia Cũ caro in humore crassum ꝛ spumidũ inimico igni colli q̃ facit ꝛ spũ in idẽ parto ex cãdore cõpressi aeris albida ꝛ humida tabes fluit. Tetra nãq; tabes si foras e portis ꝑspirauit maiore dedecore q̃m nota diffidit pectoris ꝓmore cute vitiligine insignit ꝛ oibꝰ maculatiõibus cõuariat. Pli. lib. xx. Ferũt eos q̃ quotidie edũt capparim paralysi nõ prehendi: nec lienis doloribus: radix eiꝰ vitilagines albas tollit. Martianꝰ lib. iij. linguę vitiliginẽ dedit p quãdã similitudinẽ cũ inquit. Scabros dẽtes vitiliginẽq; linguarũ: quas in sola equidẽ ciuitate cõtraxerat.

Vitiligo as: pe. cor. obstrigilo/carpo/crimior/mordeo. vñ vitiligatores dicti sunt obtrectatores ex vitijs: ee litigatoribꝰ cõposita dictio. Pli. in prolo. Scio ego que scripta sunt: hec si palam proferantur/multos fore qui vitiligent.

Vitulari veteres vsurparũt ꝓ voce letari. Et vitulãtes dicũt letãtes ꝛ vitulatio leticia: q̃m eã verã vitã putabãt q̃ in fũma leticia ac trãquillitate degeret. Vine viuere sepenumero ponit pro letã vitã agere.

Vito as: caueo: cuius cõposita sũt deuito: euito: pfecte vito. Lactã. Sic hominẽ penitẽtẽ cautũ ac diligentẽ facit ad euitanda peccata in que semel fraude decidit: ꝛ habent penultimã correptã.

Vitabūdus idem qđ vitās. Sal. Marius vitabundus classem hostiū ad oppidum quenit.

Vitium ,ppie dicit qđ virtuti opponit: a vito: q vitari dū fit ac fugiēdū. Sen. Si qđ vitiū cōmisit. Aliqñ ōr error. Pli. Libriū vitiis plenū. Aliqñ morbus: q̄uis ab inuicē separent: q morbus sit habit⁹ quidā cōtra naturā q̄ vsum rei facit deteriorem: vt febris: insanis. Vitiū ño ꝓpriū corporis impedimentum: vt cecitas/claudicatio/vecordia. Et nō solū in hoie/sed ī alijs q̄z reb⁹ dicit. Cice. pro. Si nihil est in parietib⁹ aut tecto vitij, cetera mihi ,phabunt. Pōt tñ q̄ morbosus est etiā vitiosus dici: sed nō cōtrario. Equ⁹ morbat: z calcitrosus vitiosus nō morbosus est. Claudus ño aliquo actu factus z morbosus z vitiosus dici pōt.

Vitio dare est culpare: vituperare. Terē. in And. Nunc quā rem vitio dent queso animaduertite. Et paulo post id isti vituperāt factum.

Vitiositas (vt Cice. li. iiij. tus. inquit) est habitus aut affectio in tota vita inconstans.

Vitiosū magistratus dicūtur vitio creati, vñ apud Liuiū legim⁹ expugnatū esse: vt vitiosus dictator p augures fieret. Cice. in phil. vitiosum cōsulē appellat. hoc est vitio creatū ex augurū disciplina. Q̄n em̄ comitia Rome habebant cā magistratuū creandoz solebāt augures de celo seruare: si aut fulmen vidissent aut tonitrua audiuissent. Qua re p augures nūciata illi magistratus vitio creati esse dicebant: z ita se abdicare cogebantur.

Vitio as: corrūpo/destruo. Lactā. lib. vij. Aer vitiabit ac corruptus z pestilēs fiet. Plau. in prolo. Bul. Et⁹ filiā lyconides vitiarat. Nam vitiatā virginē dicim⁹ cū pudicitiā amisit: z vitiare ē fedare. Apul. Utroq̄ oculo vitiat⁹. Hinc corpe vitiatos dicim⁹ q̄ ceci vel manci/vel claudi nati/factive sunt. Hinc vitiatio violatio: corruptio/vitiositas ño vitiū dicit.

Vitupero as: vitio aliquid do: q̄si vitiū paro. Terē. Id isti vituperāt factū. Hinc vituratio: q̄ fit cū verbo venio vel similib⁹ iungat: passiue accipit. Cice. Ut ,pt eū in sermonē holim: atq̄ in tātā vituperationē veniret

Vituperium idem qđ vituperatio. Cice. Vel etiā a vitio dictum vituperium.

Vituperones qui z vituperatores.

Vitrū materia translucida: q̄ ex arena z cinere fieri dicit

Viuo is xi ctū: quasi vim z vigorem habeo: qđ licet absolutū sit: dicimus-tñ qñq̄ viuo felicē vitā. Interdū viuere est letā vitā agere. Huius verbi cōposita sunt cōuiuo: vnde z cōuiuiū: puiuo, qđ est vsq̄ ad finē viuo Plau. in cap. Etiam si puiuo vsq̄ ad summā gratē tñ breue spaciū est: pferundi q̄ minitas. Reuiuo. a q̄ reuiuisco rursus viuus, fio. Supuiuo. Hiero. in exod. Si vno die vel duob⁹ supuixerit nō subiacebit pene. Mul⁹ ꝑbi frequētatiuū est victo as: a q̄ fit victito as.

Viuere in diem dicunt qui quotidie parāt noua cibaria nihil reseruātes: nec recōdito vtunt: hodie appetentes hoc: cras illud: quoz varia est vita z victus. Cice. li. v. tus. Mos indies viuim⁹. Col. li. iij. Nec ,puidet futuro tēpori: sed q̄si plane in die viuant sic imperāt vitibus z eas ita multis palmitib⁹ onerāt: vt posteri tati non consulant.

Viuus a um: qđ vitā habet: quādoq̄ ponit ,p naturali. Virg. li. ij. Geor. Et viua sua plantaria terra. Q̄ñq̄ ,p eo qđ vim aliquā habet: vnde viuū lapidē dicim⁹ ignitū: q vim habeat emittēdi ignē. Q̄ñq̄ ,p valido ac vehemēti. Virg. Paulatim abolere sicheū: Incipit z crēcat viuo ꝑuertere amore. Hinc semiuiuū: qđ mō signifícat semimortuū nanō debile ac vigore exigui

Viuax validū: vigorosum: diu viuēs: z qđ absumi non pōt. Hinc viuatior viuacissimus: viuacitas que est vigor ac robur: z viuacia ę.

Viuidus a um: quasi viuus. Prop. Quattuor artificis viuida signa boues: q̄si spirantia atq̄ viuantia. Als integrū. Plau. in ru. Nō vides me referre vuidū rete sine squāmoso pecu. Legit z vuidum.

Viuariū locus in quo vel aues: vel pisces: vel fere continent: que ad victū dūtaxat ptinent. Pli. Ostrearum viuaria primus Sergius orata in Baiano inuenit. Idem lepozariū dicit et roborariū. Proprie tñ pisces vbi pisces cōtinent: sicut apiaria loca in q̄b⁹ aluei apū tenent: que mellissona z mellaria noiant.

Viuiradix vitis que cū radice serit: quasi viuā radicem habēs: ad differentiā maleoli: z talearū. Pli. In arido solo viuiradix quoq̄ frustra seritur. Col. Sationis autē duo sunt genera maleoli vel viuiradicis.

Viuerra animal paruū quidē sed magni vigoris. Mustella rustica dicit: vt ait Strabo aphrica imporrata illis vtunt adolescentes ad extrahēdas de parietuz nidis auiculas. Gręce dicunt γαλη. Aristoteles lib. ix. de aialib⁹. In ,pdoselena via interiacet: cui⁹ vltra alterū latus gignit gale: circa alterū gigni nō potest. Pli. In ,pdoselena insula viā mustelle nō transeunt. Et aliud mustellarū syluestriū gen⁹: q̄ lōge domestic⁹ maiores sūt: a greci Ictides vocāt. Aristo. Ictis syluestris mustelle genus est magnitudine melitēsis catelli: sed pilo facie albedine partis inferioris z mozū astutia mustelle simile est: mansuescit maiorē imodū officit aluearibus. Genitale eius osseū est. Sed sylue striū quoq̄ mustellarū duo genera sunt: alterū sub vētre russescit: martē appellāt. Var. Venatoz marte supbus adest. Alterū cādidius z viuerra vocāt Pli. Magna ,pter venatū eoz viuerris gra est: immittūt eas in specus qui sunt multiformes in terra. vñ z nomen aiali. s. cunicul⁹. Utrūq̄ genus greci γαλας αγριας nostri syluestres mustellas nuncupāt.

Vix aduerbiū significat cum vi ac difficultate: z labore. Virg. li. ij. Geor. Vix humiles apibus casias roremq̄ ministrat. Terē. Vix retraxi filium ab amore ancille. Aliqñ ad tēpus. Virg. Vix e cōspectu sicule telluris in altū: Vela dabāt leti. i. statim. Idē. Et quos sidonia vix vrbe reuelli: id est nuper. Aliqñ ponit ,p non. Luc. Carcer vix carcere dign⁹. Ouid. Vix Priamus tanti totaq̄ Troia fuit.

Vixtandem significat post multū tēporis. Cice. Appio pul. Vix tandem legi litteras dignas Appio Virgi. Vix tandē Ithaci magnis clamoribus actus Compositio rupit vocem.

V Ante L

Vlcus est tecta z clausa malignitas. Est enim sanies cōcreta intra cutē latitās: q̄ vt ,ppere abrupta cute erūpat emplastris supne alligatis solet cōfoueri. Virg. lib. iij. geor. Q̄ si quis ferro potuit rescindere summā Ulceris os: aliē vitiū viuitq̄ tegēdo. Vulnus vero est hyans patensq̄ aptura corporis ictu facta: vlcera capitis manātia sunt: q̄ greci αχωρας vocāt imperitū vulg⁹ termā. Quidā hoc nomen aspirādū putāt qñ a greco originem trahat. Illi em̄ ελκος dicos

Vlcero as: pe. cor. dilanio: z quasi vlcus facio (dicūt. Hinc exulcero vlcus dilanio. Col. lib. viij. Fere autē p estatē sic muscis aures canū exulcerāt sepe vt amittāt p translationē significat exaspero/exacerbo. Cice. Ita mihi animū exulcerauit.

Vlciscor eris: vltus vindico z iniuriā nō ipunitā relinq̄

Vlex fruter rozis marini similis aspa aurū retinens.

Vligo pe. pro. terrę humor: et ea nunq̄ recedēs: vñ vliginosus ager qui semp est humidus. Humidus qui aliqñ siccat. Var. Solū oportet esse eruderatū z ꝑuiū: vt euerri facile possit ac fieri purū. Non em̄ solum ea vligo lanam corrūpit ouiū: sed etiā vngulas scabras fieri cogit.

Vllus aliquis quasi vnus aliquis: qđ nomē nunq̄ affir-

gratiue ponit. Necꝙ eñ dicimus vllus ꝺ̄ currit: sicut aliquis ꝺ̄ currit: sed ponit vel negatiue vt nō est vllus qui currat: vel iterrogatiue: vt ē ne vllus q̄ currat: vel subiūctiue: vt si vll⁹ me vocauit: statim veniā Ab vllus fit cōpositū nullus.

Vlna cubitus seu brachiū ꝯtum vtriuslꝫ manus extensio. Ulna inquit Ser. in buc. ppie est spatiū inꝯtū vtraꝫ extendit manus. Dicta vlna απο τῶν ωλενων. i. brachijs. licet Sue. vnū cubitū velit esse tātū.

Vlpicū pe. cor. greci appellauere genus allij (modo. grādi⁹ inter pulmētaria ruris auctores. Pli. ⁊ Col. Quidā vlpicū vocāt alliū punicū. Græci aūt σφροσκοδον appellāt: lōge maioris vis ꝙ alliū. Plau. in pe. Tu autē plenior allij vlpici ꝙ romani remiges. Colu. Luna infra terrā sit qñ allium vel vlpicū serimus vel in tabulatū reponim⁹. Sic eñ neꝙ acerrimi saporis existere neꝙ mādētiū halit⁹ inodorare existi.

Vltra ꝓpositio est cū actō deseruit ⁊ nō nisi (mantur. separata inuenit. Luius elegantiam ostendit Sal. in Jug. Mauricꝫ vanū genus: vt alij aphryce contendebāt antipodas vltra ꝛthiopiā cultu plārū ⁊ iustos ⁊ egregios agere. Aduerbiū est cū sine casu ponit: vt assidue lego nihil vltra faciēs. Et tūc ex se facit vlterior ⁊ vltimus. Fit autē vltra ab vls: quo veteres vtebantur: sicut circa a cis.

Vltra famā. i. opinionē significat pḡmultū: sicut intra famā qō est huic contrariū. Quintil. Hortensij scripta tñ intra famam sunt.

Vltimus pe. cor. ab vltra idē est qō postremus. Aliqñ etiā ōr. prim⁹. Virg. li. viij. Tu sanguinis vltim⁹ auctor. Dicit⁹ vltim⁹ q̄ vltra oīa sit: siue ante respicias:

Vltro ab vltra fit ⁊ significat vltra siue in- (siue retro. sup. Virg. Et miserescim⁹ vltro. i. vltra id qō rogauit ꝓstitim⁹. Interdū significat sine requisitiōe: vt vltro ad te veni. i. nō req̄situs: sed spōte veni. Interdū prāue ac puerse: seu vsa vice: aut prior. Terē. i adel. Misi me illo credidisti esse hoim nūero: q̄ ita sibi putant fieri iniuriā vltra si quam facere ipsi expostulāt ⁊ vltra accusant.

Vltrocitroꝫ significat id qō vulgo ōr. huc ⁊ illuc: ⁊ tam in factis ꝙ in dictis ōr. Quintil. Juuenis sicut soler vltrocitroꝫ cōmeare. Cice. Multisꝫ ꝓbis vltrocitroꝫ habitis ille nobis ꝓsumpt⁹ est dies. Quidaꝫ in hac significatione vtuntur sursum ⁊ deorsum. Terē. Ser. ego te totos Parmeno hos mēses quietū reddā ne sursuꝫ deorsum ve cursites. Tractū ab athenis cui⁹ port⁹ in imo: vbs ꝺo in editiore loco sita est.

Vltroneus a um. idē qō spontaneus. Hiero. in Exod. Ab hoie qui offert vltroneus accipietis eas.

Vlubre ciuitas in Italia. Hora. Est vlubris animus si. te non deficit equus.

Vlula pe. cor. auis a fletu denomiata: hoc est απὸ τοῦ ὀλολίζειν qō est vlulare ⁊ flere. Virg. Certent et

Vlysses fuit filius laerte regis ithaces (cygnis vlule. vñ ⁊ laerti⁹ cognoīat⁹ est ⁊ Ithacus ab ithaca insula in q̄ regnauit. Et Vulichius ab insula vulichia: q̄ in illius regno habebat. Similr ⁊ naritius a naritio. Et est qñq̄ scde declinationis sicut ⁊ achilles. Virgi. Et terrā altricē seui exercamur vlysſi.

Vlysbona ciuitas in hiſpania ab vlysse cōdita. Sunt eñ q̄ precipiant et vlyrem et vlyrbonā scribi per ɼ. sed tales greꝙas litteras ignorant.

V Ante Ø

Vmbo media pars clypei eminētior: licet qñq̄ ꝓ toto clypeo ponat. Liui⁹. Ballū vmbone ictū deturbat. Sta. Jā clypeus clypeis vmbone repellit vmbo Ci

Vmbilicus pe. pro. ōr. q̄cq̄d in aliq̄ re (uilibus bellis. est mediū. vñ de libro ā vmbilicū dici ostēdit. Catul. Relata carthę regie. ix. libri nonj vmbilici loza rubra mēbrane. et Pli. vmbilicū italię circa lacū reatinū dixit Suidas noster. ομφαλητομια οἷς τοῦ ομφαλου τοῦ βρεφους αἱμαιαι απο γεμρισσι καὶ αὗται δε ομφαλητομοι λεγονται καὶ ομφαλιον ο ομφαλοσ της ασπιδοσ. Et in hac significatione accipit: qz illuc tanq̄ ad centrū libri ⁊ mēbra cōueniūt. Itē vmbilic⁹ dicit ligamentū intestinoꝝ q̄ media fere vētris planicie obtinet: a cui⁹ similitudine paru⁹ circul⁹ in terra descript⁹ ad cognoscendos vētos vmbilic⁹ ōr. Pli. Per hui⁹ mediū lōgitudinē duci sarculo sulcū vel cinere lineā mediaꝫ circūscribi circulo paruo q̄ vocat vmbilicus. Itē parui ac rotūdi politiꝫ lapilli eadē rōne vmbilici dicūt. Cice. Tūc quo excellētissimi viri repurascere maxime videbant cū ex vrbe tanq̄ e vinculis ambulassent ⁊ ad cietā laurentūꝫ conchas et vmbilicos legere consueuissent. Itē vmbilici oīa mēta ⁊ veluti clauiculi q̄daꝫ quib⁹ libri oīant ⁊ gēme ligant. Var. Quid prodest mihi tā macer libellus: Mullo crassior vt sit vmbilico. Pli. Et alios cōuenit nō oportere ꝓfari q̄ sit absoluta bonitas vmbilicis statim ex auro capita cōprehēdētib⁹. Et poete frequēter vsi sunt cū exactū opus significarēt: vt ad vmbilicos se venisse dicerēt. Hora. in epo. Promissuꝫ carmē iābos ad vmbilicū adducerē: qō exponit Porphirio ad vmbilicū adducere: ꝓ finire ⁊ cōsumare op⁹ posuit. Hora. Quia in fine libri ex ligno aut osse vmbilici solēt poni. In quē sensum ⁊ Var. finē tertij clausit. Ohe iā satis ohe libelle: iā puenimus vsq̄ ad vmbilicū. Tu ꝓcedere ad huc et ire q̄ris. Hic vmbilicatū dicim⁹ qō vmbilicos habet: vel qō ad vmbilici similitudinē factū est. Hui⁹ diminutiuū est vmbilicul⁹: quo nōie etiā dictū est genus ostrei marini: ꝙ i vmbiliculi modū suauiē coeat.

Vmbilicatim significat ꝙ vmbilicos.

Vmbra aer carēs sole: qō fit alicui⁹ corporis obiectu p̄sertim nubiū. Hiero. Umbra fit ex lumine et corpore Quidā απο τοῦ ὀμβρου: qō est imber vmbram appellatā existimāt ꝙ oēs vmbre humide sint. Umbre etiā dicunt q̄s faciūt pictores: vt imagines q̄ plane sunt solide videant: qō dicūt adumbrare. Umbre etiā dicunt inferoꝝ imagines Virg. Umbrarum hic loc⁹ somni noctisꝫ sopore. Corpa viua nefas stygia

Vmbella diminu. ab vmbra: ⁊ vm- (veccare carina. bella q̄ ponebat in theatris ad arcendum solem.

Vmbraculū locus in quo est vmbra. Var. li. j. de re rus. Prope aream faciūda vmbracula quo secedant hoies in estu tpe meridiano. Et apud Esaiā. Derelinqt filia syon vt vmbraculū in vinea: ⁊ sicut tuguriū in cucu.

Vmbro as: tegēdo vmbrā facio. Lui⁹ cōpo- (merario. sita magis sunt in vsu: scilicet adumbro: inumbro: obumbro. Col. li. v. Duz incremēto suo vites inumbrēt Et in euāge. Et virtus altissimi obūbrabit tibi. Aug. Adumbrato mysterio belyas loquit. Aliqñ ponit ꝓ defendo tractū ab arboribus.

Vmbro nomen fluuij insubrie nauigabilis q̄ ⁊ lamber a Plinio dicitur.

Vmbraticus a um: qō ē ex vmbra seu ad similitudinē vmbre. Aug. li. ij. cō. Nō saltē vt est q̄dā defectura spēs ⁊ vmbratica vitijs fallētib⁹. Umbraticus hō dicit⁹ est a Plau. trapezita q̄ in vmbra sub tecto vitā agit ociosaꝫ. Artes āꝫ ⁊ negocia vmbratica noīant i q̄b⁹ ꝓ desidiā in vmbra elanguescimus.

Vmbratile penultima correpta qō vmbratum est: vt vita vmbratilis: que vmbra atq̄ opaco marcescit: seu in vmbra et ocio domestico degitur. Studiosi vitam vmbratilem colūt: quos libri docent in vmbra ⁊ ocio vt inquit Cice. ꝓ Cor. Bal. Item pro Murena. Cedat inquit stilus gladio: vmbra soli. Res etiam vmbratiles dicunt que fiunt per inuolucra ⁊ inanitatem qualis vmbra est.

Vmbria regio Italie: quā Pli. in sexta regiōe collocat ἀπο τοῦ ὄμβρου. hoc est ab imbre: q̄ vmbri a gręcis quasi vmbrij dicantur: ⁊ omniū italię populoꝝ antiquissimi inundatione terraꝝ imbribus supfusse credant. Vel dicta est vmbria ab vmbra: q̄ ea regio propter altitudinē montiū ⁊ vicinitatē apēnini vmbrosa sit. Luc. li. ij. Iuscꝫ sui pulso tā perdidit vmbria thermo. Incipit vmbria ab apennino et vltra ac vsq̄ ad sinū adriaticū extendit̄ multis preclara vetustissimis oppidis. Sed in primis Sentino ⁊ fano fortunę. In ea etiā sunt spoletū: a quo nūc ea regio ducatus spoletanus dicit̄. Nursia: Reate Ameria: Tiphernū. Fulgineū: Nuceria: Assisia: Tudertū: Narnia: Trecenta vmbroꝝ oppida Tusci debellasse reptiunt.

V Ante N

Vna aduerbiū acuitur in fine ad differentiā ablatiui nominis vnus ⁊ significat simul. Aliq̄n etiā in oratione ponit̄ p gemiata: ⁊ habet q̄si eandē vim quā habz tū ⁊ cum. Lice. Una ⁊ id q̄ facio, pbauit: vna ⁊ in hac causa, pfecto neminē pponendū mihi esse existimabit

Vncus fustis ab imo latere incuruus ac sese retorquēs: quo instrumēto puniebant dānati. Iuue. Impactus scianus ducit̄ vnco. huius diminutiū est vncinus.

Vncus a um: incuruus: cuius cōpositā sunt aduncus ⁊ reducus: q̄ duo Pli. li. r. cōplexus est dicēs. Et acuta volucribus rostra eadē rapto viuētibus aduncа collecta: recta: herbas ruētibus: limūcꝫ reduncа vt suus generi. Hinc fiūt adunco as: ⁊ inunco. Aug. in expo. pō. Pars nostri eius superior: que supra partem inferiorem aduncatur.

Vncinatus vncinis armat⁹. Lice. Nec vt ale asperis: ⁊ lenib⁹ armatis vncinatisq̄ cōplusculū pcreta esse dicat

Vncia dicta est q̄ vna sit ex duodecim partib⁹ assis: A quo semiuncia: due sextule: tertia pars vncie. i. scrupuli octo: sicilic⁹ scrupuli sex: sextula scrupuli q̄tuor. Est etiā vncia mēsurę genus exigue vī ⁊ diminutiū vnciola. Iuuena. Unciolā, pculeius habet: sed gillo deuncem: partes quisq̄ suas ad mensuram inguinis heret. Uñ q̄ncunc̄ vocamus vasculū quinq̄ vnciaꝝ capax. Var. Quincunces puto post decem pactas. De alijs assis partibns vide in dictione as.

Vnciariū ab vncia deriuat̄: a quo semūciariū. Liui. lib. vij. Semūciariū tantū ex vnciario factū genus ⁊ i pēsiones equas triennij.

Vnda, ppie pars aque in se collecta ⁊ in vnā partē tendens: dicta q̄ sit vna ⁊ in se coacta. Aliq̄n ponit̄ pro aqua: vt pars, p toto. Ouidius. Et terris miscuit vndas. Huius diminutiū est vndula.

Vndosum mare dicitur fluctuosum.

Vndisonus a um: pe. co. q̄ vndis strepit: vñ mare vndisonū dicit̄ q̄ fluctuādo sonitū reddat.

Vndiuomus a um: pe. co. q̄ vndas. i. aquas vomit. Unda em̄ quādoq̄, p aqua ponitur.

Vndatim aduerbium significat fluctuatim vel ad vndarum similitudinem.

Vndo as: fluctuo: vndas facio: a quo fiūt cōposita abūdo: exundo: inundo: ⁊ redūdo: de quibus supra in dictione abūdo dictum est.

Vndabūdū mare apud Gellū dī abūde vndas faciēs.

Vndulata vestis que fit ex hyroꝝ ⁊ caprarū pilis potius q̄ lanis q̄ ad vndarū similitudinē picta sit. Mā ⁊ cymatilis vestis a fluctu vt apud Plau. ⁊ Ouidiū Dicebant̄ ꝺo ⁊ vndones quidā cilicū fortecꝫ ab vndis q̄les mō in his textis videmus q̄ tanq̄ ἀπο τοῦ συμβαλλειν συμβαλλωσι. Dēs appellam⁹ ceu ozigine ab illo vestiū genere accepta: de q̄b⁹ Pli. ita scribit. Laue ⁊ pse coacte vestē faciunt. Erit ergo symballoton: q̄si συμβλητον. hoc est coacti ipleu potius q̄ textu cōditū. De vndone. Piero. quoq̄ meminit. Var. de vi. pa. A q̄busdā dicit̄ esse fortunę ꝺginis ab eo q̄ duab⁹ vndulatis togis est opertum: vnde vt reges nr̄i ⁊ vndulatas ꝓtextas togas soliti sint habere. Moni⁹. Var. in q̄t vndulatū noue, p puro posuit: ita sit: vt vndulata vestis aliud gen⁹ sit fortasse q̄ cymatilis a fluctu dicta.

Vnde aduerbiū: q̄si de quo vno loco: vt vnde venis. Interdū significat a quo. Virg. Genus vñ latinū. Interdū ponit̄, p ad q̄d. Terē. in heau. Uñ petit̄ aurū. vñ mihi lapidē: q̄rsum est or⁹ vñ sagittas? Inq̄t Hora. Hic venuste deest putas vel dicas mihi esse. Quint. Uñ hunc illi animū: ⁊ alibi. Uñ tantū virū ceco?

Vndeuis ⁊ vndelibet: significāt ex vno quouis loco: sic

Vndeuiginti vno dēpto de viginti q̄ est (vndecēq̄. decē ⁊ nouē: a quo vndeuigesimus. Sic vndetrigita vndetrigesimus: vndecēteſimus: vndemilleſimus.

Vngo is pi ctū: ⁊ vnguo is gui ctū ꝑm Prisca. q̄si vnuz ago. Ungēdo em̄ copulat̄ atq̄ vnit̄ caro: a quo fiunt composita inungo ⁊ perungo.

Vngentū q̄ ⁊ vnguentū dicit̄ nō est illa tenaꝝ cōpositio q̄ chirurgi vtunt̄ ad vulnera curāda: sed cōmixtio diuersoꝝ odoꝝ addito oleo aut balsamo ad vngēda corpora deliciaꝝ ⁊ luxurie cā inuēta. Uñ in canticis. Odor vnguētoꝝ tuoꝝ sup oia aromata. Plau. Non possunt oēs olere vnguēta exotica Pōpo. tū Iurisco sul. scribit vnguēta esse q̄ voluptatis ⁊ valitudinis cā cōparant̄. Sed hęc magis medicamēta dicunt̄. Seruait hoc nomen vnguentū nō recipe u. sicut nec vngo vnguen vero u. habere.

Vnguē idē q̄ vnguētū: ⁊ accipit̄, p omni eo q̄ succum habet: ex q̄ aliq̄d vngui pōt. Pli. Epiphoras bubulo seuo cū oleo cocto allinūt. Ceruini corn⁹ cinis scabricies eodē vnguīe sanat. Sūt q̄ dicāt vnguē ab vncto deduci: ⁊ esse vnctū pingue in suis dorso siue axungiā vel seuū. Palla. Sumes tātundē vnguinis: q̄ vocamus axūgiā vel seuū. Persius. Fgnisece crasso vitia/

Vnguētarius q̄ vnguēta ꝓficit ac (rūt vnguīe pultes. vēdit: q̄ a gręcis myropola dicit̄. Piero. i exo. Facies vnguentū cōpositū ope vnguētarij.

Vnctū significat illud pingue q̄ in porci dorso mollis est. Col. lib. vij. Frigoris fomēta adhibent̄ capite et spina tepēti adipe vel vncto linunt̄. Persius adiecti ue posuit: vncta vlrisse patella semp.

Vnguis mal. generis ab vnguo is: q̄ politus ⁊ trāsluc̄ dus sit: ⁊ quasi vnctus: ⁊ est, ppie eoꝝ aialiū: q̄ digitos habēt sepatos vt sūt boies simię: aues. Pli. Ungues simię imbricati sunt hoib⁹ lati: rapacib⁹ vnci ceteri recti: vt canib⁹ ꝓter eū q̄ a crure pleriscꝫ dependet Idē de aquila. Ungues quoq̄ huic generi inuertūt.

Vnguis morbus est oculorum: quem greci pterygium vocant. de quo supra.

Vngula ab vnguis denoiatiū est/non diminutiuum: cuius forma diminutiua habeat: ⁊ dī de his q̄ digitis carēt. Pli. In quadrupedibus solidas habēt vngulas: q̄ nō sunt cornigera. Idē. Oia digitos habēt que pedes excepto elephāto. Huic em̄ infames numero quidē quinq̄: sed indiuisi ac leniter discreti: vngulisq̄ nō vnguibus similes. Quid. quoq̄ idem fecit: dū Io descripsit e bouis effigie in primā formā redeuntem: Ungulaq̄ i quinos delapsa abſumit̄ vnguis. Oib⁹ vngulis, puerbiale est q̄ significat oibus virib⁹: manuūcꝫ pedūcꝫ ⁊ conatu tot⁹ corporis vt etiā vngues qui sunt in extremitate collocati intendant: q̄s Pli. existimat esse summas neruoꝝ clausulas. Lice. lib. ij. tusc. Toto corpore atq̄ oibus vngulis: vt dicit̄ contentioni vocis asseruiunt.

Vnguicula dimi. ē: ⁊ de his tm̄ dī q̄ vngues būt. Uñ a teneris vnguiculis dicimus: p eo q̄ est ab infātia: ab ineūte etate: a pueris ab incunabulis. Cice. Tullo. Sed ꝓsita reipm̄ q̄ mihi a teneris vnguiculis cognit⁹

Vngulanos Cato vocauit: q magnos vngues habẽt ac scabros q̃si vngulis similiores q̃ vnguibus.
Vngulum annulꝰ significat: qđ ideo quidã appellatuꝫ putant: q sicut in digito vnguis carne: ita in illo gemma vel signum aliquod auro clauditur.
Vngulata vestis ab vngulis: hoc est annulis. Vngulũ em̃ oscoꝝ lingua (vt ait Festus) priscoꝝ vocabat: vel etiam dici potest ab vnguibus.
Vnus numeri principiũ est. Quitꝺ. Vnus erat toto nature vultus i orbe: Quẽ dicere chaos. Aliq̃ dicit solus. Plaurꝰ. Vnus tũ domi erã z foꝛes erãt clauſe. In qua significatione q̃ꝫ gtõ iungit. Pli. Accipẽſer vnus oim squãmis ad os verſis cõtra aquã natãdo meat. Aliq̃ accipit p primo. Virgi. Cadit z ripheus iuſtiſſimus vnus: Qui fuit in teucris. Sciẽdũ auctoꝛe Hiero. ad Damaſũ. q vnus eſt numeri: cum dicim⁹ vnus hõ: vnus equus. Vbi autẽ alius vel tertius nõ põt iungi: vnus ſi dicat: non numeri: ſed vniuerſitatis eſt nomẽ: vt ſi dicam⁹ vnũ ſolem: hic vnus ita dicit: vt alius vel terti⁹ addi non poſſit. Vnus eſt em̃ ſol multo magis de⁹ cũ vnus dicit nõ numeri: ſed vniuerſitatis vocabulo nuncupat. i. qui ꝓpterea vn⁹ dicitur: q alius nõ ſit.
Vnus z alter ſignificat duos: ſicut alter z terti⁹ Tacit⁹ Sed z alter z terti⁹ dies ꝓtatione coeternũ abſumit
Vnicus ſingularis vt phenix eſt vnica auis. hinc fit aduerbiũ vnice ſingulariter: vt dileri te vnice.
Vnuſquiſpia: aliquiſunus; vnuſquiſq̃ dictio vniuerſalis. Vnuſq̃libet z vnuſquiſ idẽ ſignificãt qđ quilibet omni loco: ex omni parte: ex omni regione.
Vnanimis z vnanimus vtroq̃ mõ dicit p eo q vni⁹ animi ẽ: z vni⁹ ſentẽtie cũ altero: vñ z vnanimẽ ꝓſensum dicimus cũ amicoꝝ ꝓcordia eſt: hinc vnanimitas.
Vnicaulis herba q̃ vnũ caulẽ habꝫ: nec i ramos ſpargit
Vnicolor penultima correpta vnius coloris.
Vnicornis generis maſculini ſiue Vnicorni⁹ z vnicorniũ declinari põt p aiali qđ vnicũ in fronte cornu longũ gerit: qđ ad ſaxa limat: z cũ ipſo pforat elephantẽ Grece monoceros dicit. Hoc aial vt Albertus inãt eſt moderate quantitatis: burei coloris: z ſiſſe in duo vngule pedis: in deſertis habitans.
Vnicuba penul. cor. mulier q̃ cũ vno tm̃ viro concũbit. Hiero. Negãt anteq̃ religio nr̃a fulgeret in mundo vnicubas ſemp habuiſſe inter matronas decus.
Vnigenitus filius q̃ vnicus eſt: quaſi ſolus genitus nec fratrem vllum habuit aut ſororem.
Vniocolus q̃ z monocul⁹: q vnũ tãtũ hꝫ oculũ. Plau. Vniocole ſalue. Greci monophthalmon dicũt.
Vniuira pe. cor. q vnũ dũtaxat virũ coniugem habuit. Hiero. Vniuira anna inducit ſempq̃ ieiunãs.
Vniuerſus quaſi ois ad vnũ verſus. i. ſine aliqua exceptione: z in ſingulari quidẽ idẽ eſt qđ totus: vt vniuerſus ager: vniuerſus exercit⁹. In plurali ſignificat oẽs coniunctim Nam ſi dicimus ſibi omnes domicilium conſtituerũt: intelligitur domiciliũ ſibi vnũquẽq̃ cõſtituiſſe. Si ꝺo dicimus vniuerſi ſibi domiciliũ ꝓſtituerũt: ſignificat: oẽs ſimul vnũ ſibi p oib⁹ domiciliũ feciſſe. Hinc fit inuniuerſum: qđ ſignificat vniuerſaliter.
Vniuerſale qđ ad vniuerſos ptinet: vniuerſalitas genet
Vniuocũ pe. cor. cuius z nomẽ cõmune eſt: (ralitas. z eadẽ ſubſtãtie ratio: qđ grece ſynonimũ dicit: ſicut equiuocũ cui⁹ nomẽ tm̃ cõmune eſt: ſed ſubſtantie diuerſa rõ: z a grecis homonymon appellat: hõ z equiuoca ſunt: qz ſub vno aialis noie cõprehẽdunt: et eadẽ eſt vtriuſq̃ ſubſtãtia: hõ verus z hõ pictus eq̃uoca ſunt: qz de vtroq̃ aial q̃dicat: ſed ſubſtãtia eoꝝ diuerſa eſt. Grãmatici dicũt homonyma eſſe: q̃ voce ſed nõ ſignificatiõe cõueniũt: vt nepos et filiꝰ filij vel luxuriosus. Synonyma q̃ nõ voce: ſed ſignificatione cõueniũt: vt enſis z gladi⁹. Hic vniuoco as: penultima correpta z vniuoce.
Vnedo fructus arboris ſimilis terreſtribus fragis z arboꝛ ipſa etiam vnedo dicit folio citro ſimilis fructoſa: pomũ inbonoꝝ eſt. Ideoq̃ vnedo ꝺr q vnũ tãtũ mandi poſſit. Greci comarũ vocãt: latini arbutum.
Vnio is iui itũ cõiungo: quaſi vnũ facio: vnde vniti animi qui ſunt vnius voluntatis.
Vnio onis: modo cõcorꝺiã ſignificat. Aug. Nã hoc fieri poſſe in tanta animoꝝ vnione quis dubitet: modo margaritã q in conchis nulli duo reperiant indiſcreti inquit Pli. Dos ois vnionũ eſt in cãdore: magnitudine orbe leuore z pondere.
Vnni populi q̃ mari cronio vicini Caſpiũ accolũt quos quidã turcos vocari exiſtimãt ſunt hungari.
Vnq̃ aduerbiũ ſignificat aliquo tẽpore: quaſi vno q̃uis tempoꝛe: a quo nunq̃.

V Ante O

Voces dicunt ea oia que ſonant. Non em̃ ſit απο του βοαω: qđ eſt voco. Virg. Fractaſq̃ ad litto⁊a voces
Vocula pe. coꝛ. diminu. parua voꝛ. Cice. ad Q. Fratrẽ. Quãto molliores ſunt et delicatiores in cãtu flexiones ac falſe vocule q̃ certe z ſeuere. Interduꝫ ponit̃ p detractiõe. Idẽ. W. Celio. Si incurrit hec noſtra laur⁹ nõ ſolũ in oc̃los: ſꝫ iã etiã i voculas maliuoloꝝ.
Vocabulũ dicit quo res ſingule nominant.
Vocalis et hoc vocale qđ eſt ſonoꝝ et ſumme vocis. Pli. li. xviii. Rane quoq̃ vltra ſolitũ vocales: ſunt ſigna tẽpeſtatis: vñ vocales lr̃e dict̃: qz p ſe voces faciũt nec ſine his litteralis voꝛ pferri nõ põt. Hinc ſemiuocales q̃ q̃ſi dimidiatã vocaliũ ſonũ hñt. Sciẽdũ eſt q qñ dictio finit̃ in vocalẽ q̃uis longã ſi ſequẽs incipiat a vocali illa finalis breuis eſt: vt illo alto.
Vocalitas cõſonãtia: quã greci euphoniã vocant.
Vocifero ſignificat cũ dolore ſiue indignatiõe maioꝛẽ vocẽ emitto. Interdũ ſine effectu vehemenꝫ exclamo
Voco cas clamo: vt Voca oparios. Itẽ vocare appellare. Lactã. lib. iij. q ſi deũ naturã vocant: q̃ puerſtas naturã potius q̃ deũ noiare. Itẽ Inuitare: vñ vocatores dicti ſunt: quib⁹ inuitãdi datũ eſt negociũ ſiue qui p ſe vocãt ad cẽnas. Pli. Inuitat⁹ ad regis cẽnã venit: indignanticq̃ Ptolemeo ac vocatores ſuos oſtendẽti: vt diceret a quo eoꝝ inuitatus eſſet. Illic arrepto e foculo carbone extincto imaginem in pariete deliniauit: Itẽ poſcere ſeu vẽdere. Iuue. Bis quingẽta dedit tãti vocat ille pudicã. Itẽ denũciare. Virgi. i. geoꝛ. Tũ cornix plena pluuiã vocat improba voce. Hui⁹ cõpoſita ſunt aduoco: auoco: cõuoco in vnũ voco: cõgrego. Cice. lib. i. tuſ. Qui diſſipatos hoies congregauit: z ad ſocietatem vitẽ conuocauit. Circũuoco: vndecũq̃ voco: deuoco: euoco: inuoco: ꝓuoco puoco: qđ eſt oẽs voco: reuoco: retrouoco: z ſeuoco: que habẽt penul. correptã.
Vocito as: pe. coꝛ. frequẽter voco. Plau. in cap. Pecimũ vocitatus eſt poſt vos vidiſtis tindaro.
Vocatiuus caſus dictus eſt q p eũ vocamus.
Vogiſonus ſiue vigiſolus lacus in patauino agro.
Volo as: ꝓpriũ ẽ alas habẽtiũ vt Volat ille p aera magnũ Remigio alarũ. Trãſferr̃ etiã ad alia q̃ celeriter currũt: vt nauis volat: fama volat: z huiuſmodi pro celeriter vadit. Terẽ. Me frustra illic expectet vola. Hinc veliuolũ mare dicit. Eius cõpoſita ſunt aduolo: qđ eſt iuxta: vel aliquo volo. Pli. li. x. In agrũ volateranum palumbiũ vis e mari quotãnis aduolat. Auolo alio volo circũuolo. Idẽ in eodẽ. Nec vnq̃ tam longo naues: tanq̃ cõtinuo curſu recedũt a terra vt nõ circũuolitent eas apodes Deuolo deoꝛſum volo: auolo extra vel in altũ volo. Vnde p tranſlatiõnẽ Cice. Lẽtulo. Quia altius me euolare voluerũt. Inuolo: iteruolo: obuolo: ꝓtruolo: puolo celeriter

volo:prevolo ante volo:prouolo ꝓcul volo: revolo rursus volo reuertor. Hel. Vbi satis seuierat cornus revolabat in galeam tribuni. Subuolo latēter volo Col. lib. ix. Pulli facilius sub matribus pinguescūt: si iam firmis prius ꝙ subuolēt paucas subtrahas pinnas ⁊ obteras crura ⁊ vno loco quiescant. Supuolo ⁊ transuolo que habent penultimā correptā.

Volito as. frequēter volo. Pli. Sup aquas assidue volitās. Pomē et ꝓ discurro. Li. Qui ꝑ fori volitār.

Volatus us. ipsa volatio ⁊ volandi actus.

Volatile penul. cor. quasi volans: vt anima volatilis: ⁊ volucres volatilia dicunt: quia volant.

Volaticus a. um. quod volat et cito trāsit. Aug. lib. v. conf. Turpes sunt tales ⁊ formicant abs te amando

Volatura idē qđ volat⁹. Var. In (volatica ludibria. ꝓma volutura cū veniūt morant dies paucos requiescendi causa.

Volucris pe. cor. oīe id quod volat: non solū aues sed apes ꝙq; vespe tabani ⁊ reliqua hmōi. Hiero. cōtra Ioui. Quis nostrū leonē: quis viperā: quis volucrē: quis ciconiam: quis miluū: quis reptantes in littore vermiculos vnq; comederit.

Volucer adiectiuū ponit ꝓ celeri. Mar. Et volucrē longo porrexit vulnere pardum.

Volucra genus aīalis: qđ prerodit teneros pampinos Colu. lib. iii.

Volo lis. a volo las. q animo⁹ in quo velle est talis fit: vt puncto tēporis peruolet quo vult. Vnde volūtas ⁊ volentia. Composita sunt nolo: malo: et peruolo.

Voluntas vt Aug. lib. de li. ar. ait. Est qua appetimus recte honesteq; viuere: ⁊ ad summā sapientiā puenire. Vnde volūtari⁹ a. um. qđ fit sponte. Aug. Volūtariū bellū indicit passiōib⁹. Vnde aduerbiū volūtarie.

Volentia idē qđ volūtas: que qđ cū ratione desiderat. Salu. Tum volentia plebi ꝓ placentia plebi scripsit: hoc est q̄ plebs vellet. Ꝙ volentia fiunt benuolentia: maliuolentia ꝓ amore ⁊ odio: quasi bona et mala voluntas. Beniuolus ⁊ maliuolus.

Volones dicti sūt serui qui in bello punico cū deessent q̄ scriberent ꝓ dūis pugnaturos se polliciti i ciuitatē recepti sūt: et volones appellati: qz hoc sponte volu

Voluptas est elata ꝑter modū letitia opinione (erūt. hsentis alicui⁹ boni: vnde quicq̄d cū delectatiōe aīm demulcet/voluptas ōr: qđ id maxie velimus. Referturq; ad aīm ⁊ ad corpus: cuius nonnulli insimulent solius corporis esse ac turpē. Sed de honesta scribit in p̄s. Torrēte voluptat⁹ tue potabis eos. De turpi. Li. Diuinus Plato escā malo⁹ appellat voluptatē.

Voluptuosus habitionem: et vehementiā significat et affectionē: vt voluptuosus hō: qui perq; amat voluptatē: voluptuosa res q̄ in se hz voluptatē: et plena est voluptat⁹: et q̄ voluptate afficiat: ille recipit: hec

Volupe delectabile. Plau. in am. Nam qz (recipit. vos tranquillos video gaudeo: ⁊ volupe ē mihi. Aliquin ꝓ voluptate ponitur.

Voluptuarius a. um. quod voluptatē affert. Aug. lib. x. con. Et sepe incertū sit verum adhuc necessaria corporis cura subsidiū petat: an voluptaria cupiditat⁹ fallacia ministeriū supetat. Voluptarius homo qui se voluptati dat. Plau. in me. Voluptarij atq; parasitores maxime tū sycophante: et palpatores plurimi.

Voluptabile gratum/voluptuosum. Plau. Voluptabile mihi cū aduentu tuo tulisti.

Voluptia voluptatis dea habita est.

Vola media pars manus siue pedis: a quo volo as. qđ significat volas. i. pedes moueo. Virg⁹. lib. v). Ille tantū prodire volando: nam ad pedū volas rettulit. Ad manus rettulit Terē. Vix me cōtineo quin inuolem in capillū. Ꝙ volo fit compositū Inuolo: qđ est rapio ⁊ suffuror: et in vola abscondo.

Volua. Vide in dictione vulua.

Volema pe. pro. galli appellant pyra bona et grandia eo ꝙ palmā impleant.

Voluo is. ui. duarū syllabaꝝ volutū notę significatiōis cui⁹ cōposita sūt aduoluo ꝓ agglomero: cōuoluo: circūuoluo: deuoluo: euoluo: inuoluo: ꝓuoluo: ārevoluo vt ꝓuolut⁹ pedib⁹: revoluo: explico seu iterū voluo.

Voluto as. pe. pro. sepe voluo: et aliqñ mente voluor ⁊ cogitatione pquiro. Virg⁹. Id quidē ago ⁊ tacitus lycida mecū ipse voluto.

Volutabrū penul. pro. locus vbi sues volutant. Virg. Sepe volutabris pulsos syluestrib⁹ apros Latratu

Volubilis qui facile volutur. (terrebis agens.

Voluor vermis qui ⁊ conuoluolus ⁊ inuolutus dicit.

Volumen penul. pro. a voluendo q̄ maiores nostri in libris arbor. i. codicibus scribebant: ⁊ libellos illos quo cōmodius cōplicabant. Ideoq; volumina appellata sunt libellis similiora q̄ libris. Est cū volumen pars codicis. vt puta Hetamorphoseos liber in q̄ decim volumina ferme. Pli. Junior. Libri. iij. in. vj. volumina ꝓpter amplitudinē diuisi: quasi. vj. minores libros: vt sint volumina aliq̄to minora q̄ libri. Igitur volumen pars libri est: liber vo pro toto codice ⁊ pro volumine accipit: inde dicim⁹ euoluere libros. i. aperire, lectitandi gratia: q̄si rem cōplicatā explicare: sicut revelare rem velatā detegere.

Volsella sunt instrumēta ad pilos euellendos a corpe.

Vomo is. ui. itum. eūcio ⁊ ꝓprie de cibo dicit: q̄uis ad alia transferat: inde vomitus. Huius composita sunt Euomo extra vomo. Reuomo retro vel rursus vomo. Plini. lib. x. Simili modo auibus deuoratis solidis contēctione plurima ⁊ cetera ossa reuomunt.

Vomer ⁊ vomis: dictus ꝙ terrā vomat.

Vomica penul. cor. a vomendo ꝙ pus inde manet: vel ꝙ qui habēt id sanē reūciant: nā est tumor excrescēs: siue grossities illa q̄ nascit in aliqua parte corporis sanē frequēter emittēs. Serenus. Sunt odio quos dira vomit natura tumores vomica q̄lis erit vel idē ꝓprima quedā. hinc Plaut. Non infestiuiter vomicā appellat crumenā nūmis refertā atq; tumentē cum ait in persa. Quid in hoc collo tibi tumet: respondet vomica est. Sumit et ꝓ receptaculo et eadē similitudine. Vnde apud Pli. Lapis legitur venis cuius vomica liquoris ęterni argentum viuum appellat. Nonius. Laua et vetustate obesa vomice noiant.

Vopiscus ōr qui ex duob⁹ puerperis vno abortu excluso ad partū legitimū ducit. Quo noie dictus est historicus quidā qui de Imperatoribus scripsit.

Voro as. cibū non cōfectū deglutio: hinc per trāslationē vorare capit ꝓ auide sumere: vñ voraces gulosi et voracitas gulositas. Cōposita Deuoro: de q̄ sup.

Vorago penul. pro. barathrum ōr ꝙ in eā cadentia nō emergant: sed deuorari videant.

Vorter. Vide in dictione verter.

Voueo es. ui. tum. deo aliquid sancte, ꝓmitto: Liui. Ire trepida. rū. vouit salios fanaq; pallori et pallori. Huius cōpositū est Deuoueo: quod est destino: vñ ⁊ deuotū destinatū. Var. Tu deuoto tibi aio vtere. Votū ꝓmissio facta deo: sed qz ea valde desideram⁹ que voto a deo poscim⁹ fit vt aliqñ votū ꝓ volūtate ⁊ desiderio sumat: vñ voti cōpotē dicim⁹ eū q̄ desideriū suū affecut⁹ ē: et ꝓ voto succedere. i. ꝓ desiderio.

Votiuus a. um. pe. pro. qđ ex voto dari ꝓmittit. Hor. Pascit in vrm redtū votiua iuuēca. Votiua verba dicimus quibus in faciēdis votis vtimur et votiuas preces quibus aliq̄d cū voto poscimus. Pli. lib. vii. Ludis ꝓ salute dni Augusti votiuis. Li. in ver. acti. ii. ludos votiuos apellat q̄s vouerat. Hiero. Votiuū tūc christianis erat pro noie dei gladio percuti.

Voto as. a quo fit aliud frequēta. votito as. votitum

veteres dixerũt quasi voto prohibitũ. Plau. Non illũ habere caulam ꝛ votitã dicere.

V Ante P

Vpupa auis cristis a capite exẽtibus galeata in fimo semper commorans.

V Ante R

Vrania penulti. cor. vna ex musis et apud nos celestis ór. Ouid. lib. v. fast. Excipit vranie fecere silẽtia cũcte. ουραροσ em̃ celũ ór: ꝙ viros eruditos in celũ tollit. Ꝟr anos vero ór quasi oranos: vt inquit Amb. lib. hexa. ab οραω ꝙ sit visui peruiũ ꝛ minime densum: vt est aqua ꝛ terra.

Vrbs oppidũ muro cinctum ab vruo aratri curuatura: ꝙ antiqui iũctis bobus tauro ꝛ vacca ethrusco ritu in condendis vrbibus interiore aratro circũagebãt sulcũ intra quẽ vrbẽ ędificarẽt: hoc faciebãt religiõis causa die auspicato: vt vrbs fossa muroq; munita esset: et locũ vñ terrã fodissent vocabãt. Ꝟirg. lib. iũ. geor. Apta dies legiẽ q̃ mgnia signet aratro. Quidã ab orbe vrbẽ appellatã putant: ꝙ sulcus in orbẽ ducerẽt: nã ciuitates antique ĩ orbẽ fiebãt: et ꝓprie roma vrbs dicta ẽ ꝙ antonomasiã cũ cetera dicanẽ oppida. Est autẽ vrbs mgnia ipsa. Ꝟirg. Vrbs antiqua fuit tyrũ tenuere coloni Carthago. Ciuitas coloni qui ciues dicunẽ. Apul. Oñ omnis ciuitas adprobauit. Sed ꝑfundũẽ q̃q; ꝙ vrbs ꝑ ciuitate ponaẽ Ꝟirg. Jnuadũt vrbẽ somno vinoq; sepultã. Et ciuitas pro vrbe. Sene. Cũ plerasq; ciuitates viderimus terre motu funditus collapsas. Ab vrbe fit suburbium et suburbanũ. Ꝟrbanus ꝛ vrbicus/sicut ab oppido oppi

Vrbicula dimi. parua vrbs: quę (danus ꝛ oppidicus. citatella appellaẽ.

Vrbicus a. um. qõ ad vrbẽ ptinet: sicut rusticus a. um. quod ad rus. Bel. Si qõ aut posset remediũ esse: vt ne tã assidue dom̃ romę arderent venũ hercle dediſſem res rusticas ꝛ vrbicas emisses. Sue. in aug. Ut feracioẽ habiliorẽq; annone vbice redderet.

Vrbanus a. um. idẽ qõ vrbicus: vt vrbani mores: vrbana curia. Aliq̃ vrban̄ ór cultus/disertus/facetus: hoc est qui in ꝟbis ꝛ sono ꝛ vsu ꝓprio quendã prę se fert vrbis gestũ ꝛ sumptã ex ꝓuerbiatiõe doctor tacitã eruditionẽ. Et differt a dicaci: ꝙ dicax est cuiñ sermo cũ risu aliquẽ incessit. ideo Demosthenẽ vrbanũ fuisse dicũt: dicacẽ negãt. Quẽadmodũ autẽ vrbanũ ꝛ dicacẽ hoiẽs dicimus: ita vrbanũ ꝛ dicacẽ sermonẽ Ꝟñ vrbanitas ꝛ dicacitas tã de oratione q̃ de hoie dicit. Ab vrbanus suburbanũ ꝛ anteurbanũ.

Vrbanatim idẽ qõ vrbane: hoc est modeste eleganter. Pompo. Ego rusticatim tangã: vrbanatim nescio.

Vrceus vt Paulus iureconsul: ait est vas: quo aqua in vnã infundit cuius dimi. est vrceolus.

Vrgeo ges. si. cogo/premo/impello. Ꝟirg. Jma soluunt larera atq; oculi stupor vrget inertes. Et vrgere insistere. Lucil. Cede hostiũ gnato vrgere instant perimus. Jtẽ tegere. Ꝟirg. Qui saxo semp atq; ingenti pondere teste vrgerẽt. Jtẽ accelerare: vt apud eundem. Veste tegens tibi quã noctes festina diesq; vrgebã ꝛ tela curas: solabar aniles.

Vri boues agrestes: quos vulgus bubalos vocat: feri sunt ꝛ velocitate excellẽtes: cornua taurinis similia vt auctor est Soli. capacissima sunt adeo vti messis vicem prębeant poculorũ. Quinetiã Albertus magnus libro. xxiij. de aialibus scribit tantã esse vris in cornibus vastitatẽ ac robur vt hominẽ cũ equo ventilent. Jn germania peculiariter gignunẽ. vt Cęs. et Pli. testanẽ. Dicti vri απο τωυ ορεωυ .i. a montibus: q; in montibus esse consueuerũt.

Vrina a greco ουρεω meio: a quo ουροσ vrinã dicũt latini lotium a supino lotũ. Lo. tamẽ syllaba prętet naturã primitiui corripit. Neq; solũ ꝙ excrementũ porus: sed etiam pro generali spermate accipi solet. Pli. lib. viij. Jncõtinẽs asine vterus genitalẽ vrinã reddit: ni cogaẽ in cursum verberibus a coitu.

Vrino as. siue vrinor pe. pro. qõ est in aquã emergi et natãdo emergere. Mã et vnũ ita flexũ deorsum est: vt redeat sursum. Ꝟrinare ergo q̃si ad similitudinẽ vruinare. i. natare. Pli. lib. xj. Eadẽ est causa: q; sub aq̃ diu rane ꝛ phoce vrinent. Hinc vrinatores apud Var. qui in aquã merguntẽ. Callistratus Jurecõs. appellat eos qui merces e mari extrahũt: nauigiũ gratia iactatas. Hinc fit cõpositũ Jnurino. Col. lib. ix. Lacus piscinaq; fiãt vt sint q̃b⁹ inurinare possint aues.

Vrna ꝓprie vas aquariũ: qõ in aqua haurienda vrinat id ẽ mergit/atq; emergit. Cuius dimi. est vrnula.

Vrnarium mensa q̃drata: ꝙ vrnas cũ aqua positas ibi potissimũ haberẽt in culina. Hoc apud nos plurimi marmoreũ faciũt: foramine ꝑ qõ aqua effluat relicto: ac sup id escaria vasa epulis vncta per ancillas lauãtur. Est ꝛ vnariũ balnei ab vrna vase aquario.

Vro is. vssi vstum/ardeo: qõ ꝛ de frigore ór. Mã et frigus vrit. Luca. Ꝟrebant mõtana niues. Ꝟirg. Aut borey penetrabile frigus adurat. Per trãslationem ponit pro cruciari. Ꝟirg. Ꝟrit atror Juno. Huius cõposita sunt Aduro qõ est circũuro. Ꝟirg. Rapidive potentia solis Acrior/aut borey penetrabile frigus adurat. Deuro/exuro/comburo/peruro valde vro: a quo pruina. Jnuro qõ est adhibito igni fingo.

Vredo morbus herbaꝝ fruticũ arborũq; qui in vitib⁹ etiã carbũculus ór/et in ceteris rubigo sata: plantas: arboresq; adurẽs. Interdũ vredo signi. incendiũ ac pruritũ. Pli. De vrtica pisce hoc tractu vredinẽ exci

Vropygiũ ꝛ oropygiũ ẽ angusta ꝛ vltima spinę (tarpe siue vt Juli. Pollux inąt sphondilis finis podici eminẽtis: q̃si terminus pygę siue finis vertebre. Grece ουροπυγιον. Aristoteles lib. vltimo de partibus aialiũ: vt caudã quadrupedũ vult esse ita volucrũ vropygium et earũ dũtaxat que scissas alas habent: oropygium ita datũ volucribus ad dirigẽdos volatus quẽadmodũ nauigiis temones.

Vrsus: animal ferum: a quo fiunt diminutiua vrsulus: vrsellus: et vrsiculus: et adiectiuũ vrsinus a. um. qõ est ex vrso: vt Caro vrsina.

Vrsa fęmi. ab vrsus: est ꝛ sydus celeste: figurã habens simile plaustri. Ꝟñ antiqui grecorũ amaram: hoc est plaustrũ dixerũt: nostri quoq; a bobus iũctis septentriones appellarunt: id ẽ a .vij. stellis ex quib⁹ quasi iũcti triones figuranẽ. Sunt autẽ duę vrse/ maior et minor/quas greci αρκτουσ vocant de quib⁹ alibi.

Vrtica genus herbę ab vrendo ꝙ eius folia tacta acerrime vrant. Quo etiã noie dictus est piscis quidã ꝙ vrendinẽ tactu exciter. Constat si eque marẽ non admittant: et vrtica infriceẽ natura libenter coitũ pati. Scribũt physici vrticã in cibis coctã vtilissimã esse lyeni: vẽtris duricie: articularib⁹ et podagricis morbis arterie tussi ventriq; distillationi stomacho. Pectꝰ ꝑterea purgare vrinã eũcere sanguinẽ nariũ sistere: calculos rumpere: vuam reprimere: grece autẽ ακα

Vruum aratri curuatura: a quo (ληφη vrtica dicit, vruo as. qõ est aratro desinio.

V Ante S

Vsia cũ accentu in pe. latine essentia siue substantia ór. Aug. in dial. Vsia est ꝓprie et pncipaliter dicta que neq; in subiecto neq; de subiecto significat: vt est hic hõ vel hic equus. Scõe dicunẽ vsie genus ꝛ species id ẽ aial ꝛ hõ: ꝙ soli indicẽt primã: Ut siqs nolit vel nesciat dicere: Socratẽ dicat aial vl hominẽ. i. genꝰ vel speciẽ quibus dictis quid sit Socrates agnoscit,

Vsq; pe. cor. frequēter abutor. A quo vsitatus vsita
Vspiā: pro vsq; et in loco t ad locū (tior vsitatissim⁹. significat: Terē. in adel. Aut vspiā ceciderit.
Vsq; alicubi: q̄si vno quouis loco: a quo nusq; nullibi.
Vsq; modo p̄po est significās ꝓtinuationē t finē actus puta loci tpis t hmōi: vt vsq; ad diē dominicū tecū futurus sum. Virg. Vsq; sub extremū brume iustra/ctabilis imber. Tib. Vera cano sic vsq; sacras inno/cia laur⁹ Uescar: et eternū sit mihi virginitas. Sed cū noibus ,p̄riis loco: vel domus rus militia iūgit simplicem actū requirit: vt vsq; rus propero. Q̄nq; addit ad. Cice. pro deiota. Vsq; ad numantiā misit. Cū alijs vero iūgim⁹ ad vel in: vt vado vsq; in hispaniam: vado vsq; ad padū. Interdū etiaz de loco est. Terē. in eu. Ex ethiopia ē vsq; hęc. Q̄nq; aduerbiū est significans diu aut multū aut prope. Idē in adel. Ethesipho me pugnis miserū t istaz psaltriam vsq; occidit. i. ꝑe vel vehemēter occidit. Nā occidere ad eadē veteres referebant. Aliq̄n significat assidue pseueranter. Cic. Cornifi. Mihi cure vsq; erit q̄d agas. Virg. li. vj. Nec vidisse sat; ē iuuat vsq; morari.
Vsquequo quasi ad vnū aliq̄d tēpus vel locū vt vsque/
Vsq; q̄q: passim assidue sp: q̄si i vno q̄q; (q̄ ebria eris: loco siue tpe. Cic. Treba. Vsq; quaq; sape oporteat.
Vsq; eo t vsq; adeo. i. intantū. Cice. Vsq; eo vt ego miserer eius. Aug. Vsq; adeo inter frementes pmānsit intrepidus t inter lapidū fuit cruciamenta securus: vt incredulitatē iudeoꝝ fidenter argueret.
Vsq; antehac. i. anteq̄ sicut exponit Do. Ibi iungūtur due p̄positiones/sed vna est velut aduerbiū: nulla em̄ p̄positio p̄positioni iungi separatim potest. Sed vsq; eiusmodi est: vt sine aliqua p̄positiōe raro inueniat. Terē. in an. Ut anim⁹ in spe atq; i timore vsq; antehac attentus fuit.
Vsus: ipse vtendi actus. Virg. Nam neq; erat coꝝs vsus. Interdū consuetudo. Quint. Mulierē cū qua longus illi fuerat vsus. Interduz opus t exercitiū. Virg. li. viij. Arma acn facieda viro nūc virib⁹ vsus Nunc manib⁹ rapidis. Interdū fructus t vtilitas. Apul. Cū id ex vsu meo nō esset. Hic vtilis t vtilitas
Vsura: vsus ōr. Sene. Si mihi vni⁹ diecule vsurā pmi fisset. Unde t pecunia q̄ in fenore sorti accedit vsura ōr/q̄m ex vsu acquirat. Hanc Var. impendiū vocat q̄ inter se iūgat vnūq; fiat quasi compendiū. Sido. apollinaris posterioꝝ vocat: quoniā qui fenus agitant t in vsuras extendūt vident aggregare posteriora prioribus t ortis oritura cōnectere. Ob id greci τοκος vocant eas quasi partus posteritatē.
Vsurarius a. um. ex q̄ capit vsus. Plau. in Am. Aleumenā vxoꝝ cepit vsurariā.
Vsuarius dicit̄ ille cuius est vsus qui rei vsum capit.
Vsuuenit. i. accidit. Ci. in Cato. Nā si id culpa senectutis accideret eadē mihi vsuuenirēt oia et relīq; maiorib⁹ natu. Pli. Id em̄ frequenter vsuuenit vt mali
Vsucapio: is duo vident: vñ Usuca/ (bonis ꝑferant. ptio/siue vsucapio onis. que est ab vsu acquisitio vel adiectio dominū p ꝓtinuationē possessiōis tpis lōge diffiniti: vt puta. xxx. aut. xl. annoꝝ si res imobilis sit quā possidemus: triū annoꝝ si mobilis. Recentiores primā illā ꝑscriptionē: hanc vo vsu capionē vocant. Ita em̄ ōr vsucapio sicut pignoricapio. Cato. Hęc pignoricapio ad ęs militare facta est: q̄ ęs tribuno grario miles accipere debeat. Paul. Qui alienā rem mouit causa traditā vsucepit nō ab eo videt accepisse cui⁹ res fuisset sed ab eo qui vsucapionis prestitisset.
Vsufructus dicit̄ cū res aliqua nō nra est: sed perinde ea fructū atq; vtilitatē capimus ac si nostra esset. Diffinitur q̄q ab Ulpi. q̄ sit ius alienis rebus vtendi fruendiq; salua rerū substantia.
Vsurpare est in frequenti vsu habere: et hoc siue factis siue verbis fiat. Col. lib. ij. Maz illud q̄ in quibusdā prouincijs vsurpatur: vt coꝝnibus illigetur iugū fere repudiatū est ab oīnibus. Cice. Quod semper vsurpamus in oratorionib⁹ dictis ac factis minimis ac maximis cum hoc decere dicimus: illud nō decere. Igitur vsurpare t frequenter decere: seu frequenter facere. Amb. lib. hexa. pro solere posuit. Ipsum mundū ꝑ fuisse et fore Aristoteles vsurpat dicere. Juriscōsulti vsurpare ,p̄ preter ius vti vtūtur. Gel. lib. ij. Mutiū iurisconsultū dicere solitū legi non esse vsurpatā mutiere quę cū calendis ianuarij apud virū causa matrimonij esse cepisset ante diem. iiij. calēdas Januarias sequentes vsurpatū esset nō posse impleri trinoctiū q̄ abesse a viro vsurpādi causa ex. xij. tabulis deberet: q̄n tertię noctis posterioris ser hoꝝ alteri⁹ anni essent qui inciperent ex calendis.
Vstulo as. p. cor. ab vro fit. Pacu. Candēti ferro crines vstulare. Liui. Pauci semiustulati venere i potestatē.
Vstrina penul. pro. locus in quo metalla candescūt vt laborent. Pli. In vstrina ter siccant ita vt coꝝreant carbone puro ac totiens vino restinguant albo.
Vstrigo pe. ,p. vedo ōr. Amb. lib. hexa. Nō desinit esse tritica: si aut vstrigine adurat: aut imbre madidet.

V Ante T

Vt cōiunctio causatiua: vt dedi tibi libū vt legeres: id est ,p̄ter hanc causam. Cic. Lentu. Non illi quidē vt mihi stomachū facerēt. Interdū adūctiua est. Plau. Jo mihi suasit vt ad te irem. Interdū elegantie causa ponit. Cice. Invitus feci vt C. flaminiū de senatu ejicerem. Mihil em̄ significat nisi inuitus feci. Interdum ponitur pro q. Teren. Mihil do vt etiā impuratus ille me irrideat. Interdū est aduerbiū tēporis: et significat statim/posteq̄/exquo/primū. Virg. Et regem equeuū crudeli vulnere vidit. Jdez. Turnus vt infractos aduerso marte latinos. Interdū aduerbium qualitatis: et significat quo modo. Virg. Ut vidi: vt perij: vt me malus abstulit error: id est statim posteq̄ vidi: siue cum primum vidi: quo modo perij. Unde amicos interrogamus: vt vales. i. quomodo/vales. Significat etiā qualitatem certā et incertam. Terē. in adel. Non me hanc rem vt erat gesta patri indicasse: q̄ dicat quoquomodo: vnde male. Aliq̄n admirātis. Plau. in ru. Ut in ocellis hilaritudo est. Et illud, Ut nūc fluctuat mare: i. ꝗtum siue quomodo. Aliquādo similitudinis. Idem. Ut imbrices fluunt oculi. i. sicut. Q̄nq; ei postponit ita. Cic. libro de ora. Ut q̄q; optime greçe sciret: ita esse nequissimū. Ubi notandū q̄ licet quidā preceperint in hac iūctura ita et vt semper respondere gradus. Quid. tamen libro hero dixit. Ut ferus ē multoq; suis truculētior curis. Spectasse siccis vulnera nostra genis. Non em̄ siccioribus dixit. Ponit nōnunq̄ pro vtpote: id est tanq̄. Liui. Gens vt in ea regione diuitijs ꝑpollens. Q̄nq; pro quippe. Quinti. Nec ignoro q̄s transeo: nec vtiq; dāno: vt qui dixerim esse in oīnib⁹ vtilitatis aliquid. Interdū significat ita: vt siue ,p̄ter q̄: vel quapropter: vt si dicā: quotidie hospites ad me veniūt vt incipiā iam stomachari tantā frequētiam. Item aduerbiū optandi/et ponit pro vtinā. Teren. in heau. Ut illū dū deeq; omes pdant. Itē significat ſm Quintili. Ut vero oratoꝝ vt est semp ad dicendū paratus. Cic. Qui sermo: que precepta: q̄ta notitia antiquitatis: scientia iuris augurū. Multe etiā vt in hoie romano litte[illegible]. Interdū significa. ętum. Plau. in ast. Ut nostre fortunę ꝓcedūt libane. Terē. in an. Ego posteq̄ te emi a paruulo vt semper tibi apud me iusta ac clemens fuerit seruitus scis. Ponit ꝑ ęquis. Plau. Ut istuc periculū ingens sit: me tamē nō terrefacit. Quid. ad rufū. Ut deliyt vires tū est laudanda

voluntas. Pro ē. Virg. At te post multa tuorū funera. Pro ne nō. Terē. in an. Dies hic mihi vt satis sit vereor ad agendū. Jūgit modo indicatiuo: vt sustinui. Modo optatiuo: vt faciā. Modo subiūctiuo Vir. Infandū regina iubes renouare dolorē Troianas vt opes ⁊ lamētabile regnū eruerint danai. Ab vt fit vti ⁊ addēdo nam: fit vtinā. Sicut sicuti: velut

Vtut: come se voglia. Terē. in (veluti. Prout. i. sicut. adel. Jmmo hercle hęc queso sire vtut hęc facta sūt.

Vtcunq; sīr: significat quomodocunq;. Liui. Vtcūq; erit iuuabit tñ rerū gestarū memorie pncipis terraꝝ populi meipsum consuluisse.

Vtinā aduerbiū optātis. Q̄nq; etiā dicimus Ovtinā. Ouid. O vtinā cum lacedemona classe petebat.

Vtputa significat quēadmodū.

Vtiq; aduerbiū similitudinis: et q̄nq; ponit ꝓ certe vt prorsus. Quintil. Solent hmōi negociatores aliq̄d ꝓuū ac ꝓuatū stipulari vtiq; cū rem alienā vendāt. Hiero. in prolog. paralip. Que vtiq; in codicibus nr̄is nō habent. Sue. in Tito. Ceterū Titū qui ꝓpe

Vtquid significat quāob (adstabat vtiq; imperatorū. rem: propter quid: vt Quid repulisti nos in finem.

Vtpote aduerbiū cōfirmātis: et causatiuum: significat eñ quoniā quādoquidē. Sal. Antoni⁹ aberat a bello vtpote eger ac iacēs. Ponit etiā ꝓ tanq̄. Sue. in Aug. Edes sacras vetustate collapsas aut incēdio nb̄sumptas refecit: easq; opulentissimis donis adornauit: vtpote qui in cellā capitolini Iouis sexdecem millia pondo auri vna donatiōe ꝓtulerit. Amb. lib. j. offi. Erat Jsaach dñm timēs vtpote habraę indoles deferens patri honorē. i. quoniā vel tanq̄.

Vter a. um. significat quis vnus ex duobus: ponitur q̄ interrogatiue: vt vter vestrum fecit hoc? Infinite: vt scio vter vestrū hoc fecerit. i. quis vnus vestrū hoc fecerit. Dicim⁹ vter alterū. Pli. Vter alteri dixerit nescio. Similiter dicimus vter vtri. Lice. Vter vtri insidias fecerit. Hinc sunt composita q̄e sequunt.

Vter significat ambos: licet inter se differāt: q̄ cū vtrūq; aliq̄d fecisse dicimus et ab hoc ⁊ ab illo seperatim id factū intelligimus: vt vterq; sibi domū ędificauit hoc est et hic ędificauit sibi domū et ille. Cum vero ambos dicimus fecisse: ab vtroq; cōiunctim id factū ostēdimus: vt ābo sibi monumentū ꝓstituere: hoc ē/ hic et ille sīl' vna sibi cōmonumentū fecere. Propē quod vtrūq; alterū verberasse dicimus: hoc est/ hūc illū: et illū hunc verberasse. Lice. Quorū vterq; suo studio delectatus contēpsit alterū. Quintili. Cū eñ vterq; alteri obūciat palā est vtrunq; fecisse. Eodem modo vtrunq; vtriq; aliquid fecisse dicimus. Terē. Quia vterq; vtriq; est cordi. Ambos autē alterum verberasse: vel ambos verberasse ambos: non recte dicim⁹: qr̄ significaret ambos seipsos verberasse: sz simbo se mutuo verberarūt. Aug. Vterq; significat ambos: et tñ singulari sono ē/sed significatiōe duali. Vā cū dixit Virg. Constitit in digitos extēplo arrectus vterq; duo significati sunt: cū dixit vterq; cū autē arrectus noluit exprimere pluralitatē: vt sit in plurali vtriq;. Sed hoc interest: qr̄ licet vterq; duo significet: tamē solū duo. Utriq; autē duo significat sed sic vt in singulis multi sint. Si dicas vtriq; exercitus duo significo/sed sic vt in singulis turbā intelligi volo: hec quidē distincta sūt: sed item auctoritate confusa. Nam cum ait. Virg. Super vtraq; quassat tēpora cōfudit: dicere eñ debuit sup vtrūq; tempus cū de duobus tēporibus loquerē.

Vterlibet penul. cor. alter ex duobus: hoc est vter quē tibi capere libet.

Vteruis: vter quē tu vis. Si quiuis et quilibet. Nihil eñ est aliud quiuis q̄ vnus quē tu vis: et quilibet: q̄ vnus qui tibi magis libet. Hoc eñ differūt: vteruis ⁊ vterlibet a quiuis a quilibet: q̄ illa vnū ex duobus significant: hęc vnū ex pluribus. Terē. Abs quiuis hoie cū est op⁹ beneficiū accipere gaudeas. Quinti. Periculosum ⁊ cū cura intuendū genus: q̄ si in ꝓpo nēdo vnūquēlibet amiserimus: cum risu quoq; cota res soluit: rutius sic interrogare si hęc actio nō sit q̄ sit. Simul eñ remouent ostia: vel cū duo ponentur inter se contraria: quorū tenuisse vtrūlibet sufficiet. Ecce in eodē loco: vtrūlibet quodlibet vsus est: alterō ꝓ eo quod est vnū de duobus: altero pro eo qō est vnū de pluribus. Hiero. Adducet ad Aaron vl ad vnūquēlibet filiorū ipsius.

Vtroq; aduerbiū loci: hoc est ad vnū aliquē locū et ad alterū. Liui. Utroq; loco. Utraq; per vtrūq; locū.

Vtrū aduerbiū: modo interrogantis est. Plaut. Utrū id verū putas: an nō? Modo dubitantis. Seneca. Utrū nobis id cōueniat aiaduertendū. Componit quādoq; cū nam. Hiero. lib. Re. Et cōsuluerūt post hęc dominū: vtrū nam venturus esset illuc.

Vter vteri: et vterus vtēri dr̄/quē alio noie locos appellāt: et vulgo falso matrice: cū matrix sit fęmina q̄ fęcundatia teneť. Existimat Pli. vuluā dici in ceteris animalibus: in muliere vterū. Jdeo vterus dr̄: qr̄ cōtinet et tanq̄ vter est: ad pregnātes⁹ ptinet. Q̄nq; tñ sumť ꝓ ventre. Virg. Uteruiq; armato milite cōplent. Cecil. Hūc vter crescit nō pōt celari. Hui⁹ dimi. est

Vter vtris gene. mas. pellis qua vinū aut (vterculus. oleum deferri solet.

Vterculus. Pli. Et in vterculos ꝓgestus apū liquor. orē eñ ex eū euomūt. Diminutiuū. est ab vter, ꝓ vētre.

Vtriculos in forma videtur Plin. accipere li. xviij. ās galli Cisalpini redūdagine: in venetia, puincia ple/

Vtricularius qui inflat ex vtre (riq; subuectores vocāt. physicā. Et a greci Ascaules dr̄. Sue in nero. Coluerat se, pditurū hydraulā ⁊ choraulā ⁊ vtricularium.

Vtor vsum habeo: et sp de rebus bonis ac necessariis necnō ⁊ diuinis inaliisq; dr̄: vt vtor domo diligētia cōsuetudine studio: ⁊ hmōi. Teren. Scio te non esse vsum antehac amicitia mea. Sed cum de personis loquimur accipitur pro cōuersari. Cicero Lentulo Trebonio Vltos annos vtor: valde familiariter. Inde vsus pro cōuersatione. Quinti. Vulierē cum qua longus illi fuerat vsus. Et qr̄ aliqua re vtimur vt ex ea fructū ꝑcipiamus factū est vt dicamus vsum pro vtilitate. Constituit q̄nq; cū actō. Lice. lib. acad. Et q̄ a superioribus acceperāt vtebant. Var. Utile vtamur potius q̄ ab re abuteamur. Huius cōposita sunt Abutor. et Couto.

Vtensile pe. cor. qō est ad vsum necessariū. Col. lib. xij. Utensilia quib⁹ aut alit hoim gen⁹ aut etiā excolit.

V Ante V

Vua est que in vite fit: dicta ab vuido. Aliquādo ponitur pro vite. Virg. Et turpes auibus predā fert vua racemos. Et vua morbus quem greci Staphylem vocant: inflammatio est eius partis que in ore colli dicitur et Staphylophoros ab Aristotele. Distenditur hęc ⁊ luteo colore subrubescit acino ꝑsimilis. Est autem vua id quod in fine palati dependet: circa fauces: vt in biante homine cōspicitur: sic dicta quia vt vua depēdet/et humiditate variatur: et est vocis moderatrix. Serenus. Egrescunt tenere fauces cū frigoris ora vis subit: vel cuꝫ ventis agitabilis aer vertitur: atq; ipsas flatus grauis inficit vuas. Sub vua est minor lingua q̄ Epiglottis dicitur. Dicit etiā vua de apibus cum collecte sunt: ⁊ in modum botrionis dependent. Col. Cum examen glomeratum in proximo frondentis arbusculę ramo confederit animaduertito an totum examen in speciem vnius vuę dependeat. Pli. lib. xj. Tūc ostentę faciūt ꝓuata ec

publica vua dependẽte in domib⁹ templisq⁹. Virg⁹. Et densis vuam demittere ramis. Seruius. Vuam demittere. i. in morẽ vuę botrionẽ defluere.

Vuidũ/humidũ/pingue: qđ precipue hȝ aliq̃d humorȝ intrinsec⁹. Vñ et vua dicta. Vumidũ qđ hȝ humorẽ

Vulcanus de⁹ antiq̃s putat⁹ est: q̃ igni (extrinsecus ficaẽ ignis q̃ canus ꝙ aera volet. Volat em̃ flam̃a et candida est. Hic ⁊ mulciber appellaẽ: q̃ ferrũ mulceat. Fingũt em̃ poete hunc fuisse deũ et Iouis ex Iunone filiũ. Qui faber Ioui fulmina cõra gygantes fabricauit. Hinc vulcanie insulę appellate sunt.

Vulcanũ in corno ꝛclusum geris: igni. ignẽ in laterna

Vulceris tis. sine s. posti. ⁊ per u. (portas.

Vulga sacculus scorteus: siue ex alia materia i quo pecuniã vel alia vitę necessaria ferre solent boies dicta q̃ nũmos aliasq⁹ res inuoluat. Lucil. In vulgã penetrare pilosam. Var. Ut viaticũ ex arcula adderẽ in vulgã. Hęc etiã a veteribus Bulga dr. Est ⁊ vulga siue bulga folliculus ad brachiũ pendẽs gerẽde pecunię gratia. Lucil. Cui neq⁹ iumentũ est nec seruus nec comes, vllus bulgã ⁊ quicq̃d hȝ nũmoȝ secũ hȝ: cũ bulga cęnat dormit lauat. Vñq⁹ ponit̃ ꝓ vulua: et ecõtrario vulua pro sacculo. Idem. Ita vt quisq⁹ nostrũ e bulga est matris in lucem editus.

Vulgus neutri gene. et indeclinabile. Et vulgus vulgi masc. ge. significat multitudinẽ ignobiliorẽ. Virg⁹. Seuitq⁹ animis ignobile vulgus. Cice. Saturnum maxime colunt vulgi. Virg⁹. In vulgũ ambiguas ⁊ querere conscius arma. Et a voluẽdo quidã dici putant: q̃ stulte huc atq⁹ illuc voluatur.

Vulgo aduerbialiter positũ significat passim ꝙ omẽs: cateruatim. Virg. Hinc letis vituli vulgo moriunt̃ in herbis. Vulgo cõcepti dicũt̃ qui patrẽ demõstrare non possunt: vel qui possunt quidẽ sed eũ habent quẽ habere non licet. Qui et spurii vocant̃.

Vulgaris et hoc gare. qđ est vulgi: hoc est vile ac cõe: vnde ⁊ respõdet singulari. Cice. in arte veteri. Magna an parua/facilia an difficilia: singularia sint aut vulgaria: vera an falsa. Aliq̃n vulgare dicit̃ quod ẽ tritũ ⁊ consueũ. Quintil. Simul ne vulgarẽ viam ingressus alicuius demũ vestigiis insisterem.

Vulgo as. in vulgus do: et q̃si multis audientib⁹ ac nõ tacituris dico: et cõe oñib⁹ facio manifesto vile habeo. Virg. lib. x. Quid me alta silentia cogis rũpere ⁊ obductũ ꝟbis vulgare dolorẽ. Lact. lib. vij. Que vaticinia eoȝ cũ paulatim fama vulgasset. Liui. lib. j. Sunt qui laurentiã vulgato coꝛpore lupã inter pastores vocatã putent. Plaut. in am. Cui me absente coꝛpus vulgauit suũ. Huius cõposita sunt Diuulgo Euulgo: qđ ẽ extra in vulgus exeo. Liui. li. ix. Liuius repositũ in penetralibus pontificum euulgauit. Inuulgo. Gel. Labris foras editis iuulgaret. Peruulgo valde vulgo. Terẽ. Vbi rem sciui cepi inbũanius neq⁹ vt animũ decuit ęgrotũ adolescentuli tractare sed vi ⁊ via puulgata patrũ quotidie accusabã

Vulnus: vide in dictiõe Vlcus. Hinc vulnero as. saucio vulnus infero. Transferr̃ q̃q⁹ ad animũ ⁊ significat ango. Vnde ⁊ vulnus animi ꝙ angore accipit: seu damno. Pli. Maximũ illi fortuna vulnus intulerat duob⁹ filijs immatura morte sublatis.

Vulnerarius: medic⁹ chirurgus q̃ vulnera curat. Vulnerariũ emplastrũ quod vulnerib⁹ imponit̃.

Vulpes ⁊ volpes: aiaĩ teste varrone ꝙ pedibus volet. Huius diminutiuũ est vulpecula. Hora. Forte per angustã tenuis vulpecula rimã. Adiectiuũ vulpin⁹ a. um. qđ est a vulpe. Sue. Vbi leonis pellis deficat vulpina insuẽda est. Aliq̃n ponit̃ pro astuto. Plau. Vulpinus animus ne quid moliaẽ mali.

Vulpinor aris. signi. mẽdacijs ac fraudib⁹ vera pueꝛto siue effugio. Tractũ ab interꝛto vulpiũ cursu.

Vulsinus penul. pro. lacus a vulsini oppido cui adiacet nolatus in etruria piscijs fertilis. Vulsini em̃ oppidũ fuit opulentissimũ: a quo vulsinensis dicti sunt.

Vultur ⁊ vulturis ⁊ vulturius in ntõ dici potest. Enn. Vulturis in siluis miserũ mandebat homonẽ. Huius est rapax carniuora: a volatu tardo dicta ꝙ propter magnitudinẽ coꝛpis tarde volet. Plaut. in tru. Jam q̃si vulturij: triduo pmus ꝑduinabãt q̃ die esurituri sient: de hac aue sic scribit Amb. Negant vultures indulgere cõcubitui et iugali quodã viu nuptialisq⁹ copulę sorte misceri: atq⁹ sine vllo masculorũ cõcipere semine: et sine pcũctiõe generare: natosq⁹ ex his in multã ętatẽ lõge vitę ꝓcedere: vt vsq⁹ ad cẽtũ annos vitę coꝛ series ꝓducaẽ. Est ⁊ vultur mõs in Apulia.

Vulturnus ventus qui ab oriẽte hiberno spirat. Dicit⁹ a vulturis volatu vt quidam aiunt q̃m alte resonat. greci Euronotũ vocãt: q̃ inter notũ ⁊ eurũ sit. Hoc noie etiã dictus est fluuius qui per campaniã labẽs haud longe a cumis mergit̃: quod ⁊ vulturnũ dicit̃. Syrius. lib. viũ. Fluctuq⁹ sonoꝛ vulturnũ.

Vulturnũ oppidũ cãpanoꝛ est: et fluui⁹ de q̃ mõ ẽ dictũ.

Vultus a volo vis: sicut a colo cultus: ꝓprie significat voluntatẽ hois quę ꝙ motu animi in facie ostendit̃. Cũ facies sit ipa ozis species que pmanet: vultũ sibi fingere multi possunt formam nemo. Lucre. lib. iij. Protulit vulta neu. genere. Sed q̃s vtriusq⁹ figure esse vides mixtim referẽtes vulta parentũ. Vultus autẽ in nullo animante est preter hominẽ. Huius diminutiuũ est vulticulus quo vsus est Cicero.

Vultuosus: tristis. Cic. de optimo genere dicendi. In quo cuꝛ effeceris ne quid ineptũ sit: aut vultuosum. Hinc aduerbiũ vultuose: quod Do. vsurpat pro eo quod est indignanter facie męsta ⁊ fronte subducta et cũ gestu rebus accõmodato. Vultuosa frõs apud Apul. pro męsta accipit̃. Bit em̃ lib. iũ. met. Longe dissimilis aduenit nõ ex leta facie: sed vultuosa frõte rugis insurgentib⁹ adseuerabat.

Vulua seu volua: idez quod vterus: ⁊ matrix vulgo dr licet falso: dicta q̃ fętus inuoluat. In ea em̃ ꝓceptus fit et fętus cõtinet̃. Hanc multi ex romanis ex porca in deliciꝭ habuere: que duplici nomine appellabaẽ. Siectitia. s. porcaria. Siectitia a partu eiecto siue enecto. Porcaria ab edito. Siectitiã. Plinius optimaȝ esse ait que fuerit porce occise: cũ eiectus siue enect⁹ ẽ partus. Porcariã cũ editus est: melioꝛq⁹ erat eius que peperisset q̃s virginis. Mã a partu statim suem primiperã interficiebant: tum habẽde vulue gratia: tum vt sumen optimũ efficerent. Var. Te fortasse magis capiet de virgine porca. De materna graui de sue volua capit. Vñq⁹ accipit̃ vulua pro ore vulue. Iuue. Adhuc ardẽs rigide tentigine vulue. Pli. quoq⁹ boletorũ ꝓrumpentiũ in oui specie albũ illud inuolucrũ voluã nuncupat.

V Ante X

Vroꝛ quasi vnroꝛ ab vngendo. Mã cũ puelle nuberent apud veteres ac mariti domũ intrarent axungia postes vngebant: putãtes ex hoc oñia mala ab ea domo arceri: vel ꝙ lotos maritos vngebãt. Enn. Exin tarquiniũ bona fęmina lauit et vnxit. Ser. in cõ. lib. iiij. eñ. sic habet. Mos fuerat vt nubentes puelle sit̃ cũ venissent ad limẽ mariti postes anteq⁹ ingrederẽtur ornarent laneis vittis et oleo vngerent. Et inde vroꝛes dicte sunt quasi vnroꝛes. Plin. quoq⁹ scribit nouas nuptas lupino adipe postes inungere solitas ne quid mali medicamenti inferret̃. Huius diminutiuũ est vroꝛcula. Hiero. ad oceanũ. Tu mihi olim emoꝛtuã de sepulchꝛo vroꝛculã protrahis.

Vroꝛius a. um. quod est vroꝛis: vel qđ ad vroꝛẽ ptinet vt res vroꝛia. Aug. lib. ij. cõ. Non curauit hęc quis

metus erat ne impediret spes mea compede vrozia Aliqñ vrozius dicit qui vrozi nimis inseruit. Virg. Pulchramq; vrozius vrbem extruis.

X Littera seminoca lis est: que vim duplicis cõsonantis hz pro qua modo cs.gs. primit° vte bant: vt apecs greçs: pro quib° nũc aper grex dicimus. Sciendum q; transit in u. consonantẽ: vt nix nuis in ct. vt nox noctis et in aspiratione subit: vt veho vexi. Quotiensc unq; autẽ hec ẽ positio ex: cõponit cũ dictione incipiente a. vocali vel c.p.t.z s. remanẽt integra: sed quãdo cũ s. s abijcit: vt exaro/exeo/exigo/exoleo/exuro/excutio/explodo/extraho/exequor/expes.

X Ante A

Xanthus: latine fluuius dr. Quo nole dict° ẽ fluuius troianus: qui z Scamander dr. Nam qñ in campis troianis proxime flumẽ armenta rufa et pecora leucophea nascunt: ideo flumen id ilieles xanthũ appellauisse dicunt. Est z nomẽ viri/et nomẽ vrbis Lycie a fluuio sic nũcupate. Et nomen equi Hectoris.

Xanthũ pli Asie qui cũ eozũ vrbs ab harpago prefecto Cyri obsideret vxores suas ac seruos et omnes opes in arce posuerũt: deinde adhibito igni cremauerunt: ipsiq; in bello irruentes cuncti cecidere.

Xanthicus aprilis mẽsis hebreo z lingua appellat° est.

Xantho fuit vna ex nymphis Oceani et Tethyos filia. Virg. lib. iij. geor. Drymoq; xanthoq;.

Xantippe: nomẽ vrozis querule socratis philosophi.

X Ante E

Xenos: latine hospes siue peregrinus. Xenia hospitalitas: amicitia externorũ.

Xeniũ dici potest munus hospitalitatis. vñ Martialis lib. xiij. in q̃ eiusmodi munera distichis describit: xenia nominauit: q̃ versus ipos pro xenijs mitteret. Omis in hoc gracili xeniorũ turba libello. Cõstabit nummis quattuor empta tibi. Quattuor: est nimiũ? poterit constare duobus. Et faciet lucrũ bibliopola triphon. Hec licet hospitib° ,p munere districha mittas: Si tibi tam rarus q̃ mihi numus erit. Vul° diminu. est Xeniolũ paruũ xeniũ. Apul. Cõmodũ meridies accesserat et mittit mihi xeniola porcũ optimũ z quinq; gallinulas z vini cadũ in etate precioſi.

Xenodochiũ: et xenodociũ: hospitale locus publicus quo peregrini z hospites hospitaliter recipiunt ξενοσ hospes λοχειον receptaculũ quasi hospitũ receptaculũ. Hiero. Xenodochiũ in portu romano situm totus pariter mũdus audiuit.

Xenocrates p.c. nomẽ phi chalcedonũ auditoris platonis qui in academia Speusippo successit: et viginti quinq; annis docuit. Fuit tardus ingenio adeo vt cũ illũ Plato Aristoteli cõpararet alterũ freno: alterũ calcaribus indigere dicebat. Hic philosophorũ seueritissimus extitit. Ferunt cũ phryne nobile scortũ dedita opera a quibusdã intra eius cellã missa esset: atq; ab eo oranes lecturi partem accepisset: demumq; impecto ope discessisset: dixit se nõ a viro sz a statua venisse. Eius vbis tãta fides adhibebat: vt cũ iniuriati nulli° testimoniũ admitteret: huic soli inturato crederetur. Nunc athenienses aliqñ vendiderunt vt ita in exilio degens frangeret. Obijt secũdo z octogesimo etatis sue anno cũ noctu forte in sartaginem offendisset: fuere z alij hoc noie.

Xenodotus: fuit historicus patria Troeçenus.

Xenodozus q̃si ξειροσ .i. peregrinũ quod et egregiũ denorãs et δωρον donum fuit nomẽ statuarij nulli veterũ celandi arte postponendi.

Xenophanes pe. cor. poeta Colophonius: qui cõtra Homerũ et Hesiodũ Elegias scripsit. Fuit et alter Xenophanes ex Lesbo poeta Iambicus.

Xenophon: nomen phi et ducis insignis atheniensis Socratis discipulus et Platonis emulus fuit. speciosus moratus z omibus gratus. Hic primus oim phorũ scripsit historiã. Exercitum quoq; ex vltimis babylonie finib° per aspera z difficillima itinera incolumem in patriã reduxit. Fuere z alij xenophontes.

Xenophilus pe. cor. nomẽ musici chalcidensis pythagorici: de quo Val. max. biennio minor ẽ gorgias qui centũ z quinq; vixit annis xenophilus chalcidensis pythagoricus sed felicitate nõ inferior. Siquidẽ vt ait Aristoxenus music° omis incõmodi hũani expers sũmo pfectissime doctrine splẽdore extinct° est.

Xerampelline vestes vt inqt Prob° fuerunt ad vsum matronarũ ampellini coloris qui inter coccinũ z muriceũ medius est ξερον: siccũ significat. Itaq; xerampellinus coloris esse credit: quẽ vulgo rosam siccam noiamus. Alij xerampellinas dicũt latine dici Atrobaticas: Hoc est que colorẽ atrũ .i. nigrũ habent.

Xerolophus pe. cor. dici potest siccus tumul° ξηροσ siccus λοφοσ tumulus. Hinc ex lapidib° cõstrui cõsueuerãt principũ tumuli.

Xerolibya: latine sicca libya dicit.

Xerophagiũ: cõmestio siccorũ ciborum.

Xeropbthalmia arida lippitudo: cum nec tument: nec fluunt oculi: sed graueſcunt.

Xeria: emplastra sicca: sicut hygremphlastra vocant liquida emplastra.

Xerxes: latine dr bellator. vnde Artoxerxes magnus bellator: fuit persarũ rex qui ꝓtra athenienses magnũ collegit exercitũ. Tradunt scriptores numerũ copiarũ terrestriũ quas in greciã duxit xerxes fuisse. clxx. myriades .i. decies septies centena millia. Hirias eñ numerus est continẽs decẽ millia. Transiuit eius exercitus p septez dies totidẽq; noctes nullo tẽpore intermisso. Sed nauali prelio a Themistocle grecorũ duce victus rex ipse cum paucis aufugit. Fuit filius darij regis ex Atosa Cyri filia. Hanc historiã Herodotus late scripsit.

X Ante Y

Xylon grece: latine lignum dicit/vnde xylobalsamum lignum balsami.

Xylinum: qđ et xylon dicit .i. qđ vulgares bambacium dicunt. Unde xyline vestes.

Xylocasia: lignum Casie.

Xylophagus pe. cor. vermis qui alb° obesus nigello capite est: ac nascit in ligno z carie lignũ corrodens. In ponto z phrygia comedit: vt auctor est Hiero. contra Ioui. Et quomõ inquit apud nos ficedula et attagen mullus z Scarus in delicijs cõputantur: ita apud illos ξυλοφαγιον comedisse luxuria est.

Xyphis: grece ειφοσ significat ensem. Unde xyphie stelle ex cometarũ genere in mucrones fastigiate.

Xystus a grecis dr porticus ampla latitudine exercitatiõi accõmodata in qua Athlete per hyberna tpa exercent. Hinc xystici dicunt athelete in xystis pugnantes. Sue. in Augu. Nec tamen eo minus aut xysticorũ certatiões aut gladiatorũ pugnas seueritime semp exegit. Xystici etiã dicunt qui xysto ludũt. Significat enim xystos spiculum vel hastile telum: vnde xystophorus latine spiculator. Interdũ xystus sumit ꝓ ambulatione in qua arbuscule sunt in plurimas species effigiate. Plin. Ante crypto porticũ xystus ẽ violis odoratus. Aliter Pli. li. v. epi. Ante porticum xystus concisus in plurimas species distinctusq; buxo. Idẽ. Non tam statuarum z tabularum

plicarum ornatu ędes suas & xystis et nemoribus excoluit. Victr. Latini xysta ambulationes appellant: quas greci paradromidas dicunt. Cicero in Bruto. Cū ambularē in xysto/ & essem ociosus domi. Si vō xyst⁹ adiectiuū est: significat ornatū/tersū/politū.

Xystis: vbs Carie: a qua Xystiani dicti sunt populi: vt scribit Plinius.

Z Littera muta est pro q̄ primitus nōnuq̄ simplex s. vt Sacynthus pro Ζακυνθος: sethus pro ζεθυς. Quādoq̄ duplicatum scribebamus: vt patrisso .p. παΤριζο: pytisso pro πυΤυζω Aliquādo .p. illa d ponebam⁹: vt Adentius pro Dęcentius: ęta etiā sine retecula dimi. apud Plinū in epi. erat locus capax vnius lecti cū sellis duab⁹: qui velis obductis et reductis modo adūcitur cubiculo/modo auferē. Momen qñ tribus e partibus fenestras et ꝓspectus habeat: atq̄ solē multipliciter accipiat: quasi απα Του ζειν: quod est ferucre. Quādo & heliocamin⁹ in ipsa ęta ponit: hoc est vaporariū quoddam solare: nō ad ignis vsum/sed ad solis velut id quod vulgo luminarę dicit: et in paduana gallia Lucerio: vel απρ Του ζην: q̄ ea ꝓmodissime viuat: vt quā delicias & amores suos vocet Cecilius/sicut a cōuersatione victuq̄ dicta. De heliocamino Vlpi. in seruitutib⁹ vrbanis. Si arbor inquit heliocamino vł solario solē adimat: dicendū erit q̄ vmbrā facit in loco cui sol fuit necessari⁹ cōtra seruitutē impositā fieri. De ęta Lāpridi⁹. Indicos odores heliogabalus ad vaporādas ętas sine carbonibus iubebat incendi. De ętecula Pli. Vox ętecula refugit quasi in cubiculū.

Z Ante A

Zacynthos: insula ionū maris parua/cū vrbe eiusdem nomis: a zacyntho Dardani filio in q̄ impauit dicta: cui⁹ incolę zacynthij vocant. De hac Virg. li. iij. Jā medio apparet fluctu nemorosa zacynthos.

Zagr⁹: vt ināt stra. mōs ē q̄ media a babylōia diuidit.

Zacāthei: fuerūt zacynthiorū coloni in medio⁹ pyrenei mōtis siti: & iuxta fluuiū hybernū habitātes.

Zacharias: nomē ꝓphetę ꝓrium.

Zamolsis: teste Herodoto lib. iiij. Histo. fuit Pythagorę seruus: cui Getę (putantes illum Saturnū esse) sacrificia impendebant.

Zancule: Peloponēsi oppidū fuit in regione Messenia: in q̄ ipsa Messene. Fuit & zancle oppidū Sicilię a Messenijs cōdita in pelori sinu: vbi ab oriēte mare me flectit: quā a suo nole dixerūt Messanā. Vnde zāclei messenioꝝ apud Pli. Et zāctea charibdis. Vel a fonte dictā vrbē putāt: vł ab occultata ibi a saturno falce: quā lingua sicula zāclon vocāt: vel a gigāte zancle/vel a loci curuitate. Curua em̄ zanclia vocāt.

Zancleum: sarum in freto siculo dictū: a zancle ꝓpin quo Sicilię oppido.

Z Ante E

Zea: gen⁹ frumēti simile farri: q̄ vulgo spelta dicit. Ex hac fit Alica. Et ęatico hordeaceo ve cibario q̄ sunt principū Equisones: equos alere cōsueuerunt.

Zedozon: dicit terra ęan donans.

Zelo/as. et zelo/r deponens: significat emulo/r. Aug⁹ li. j. Cōfess. Vidi ego & expertus sum ζelantem paruulum: necdū loquebat: et intuebat pallidus amaro cō spectu collactaneū suū. Ponit interdum ζelari ꝓ ira sci: ꝓm illud qō ꝓ ꝓphetā dicit. Indignatione magna ζelatus sum sion. Et ζelare est imitari: vt illud: Nec& ζelaueris facientes iniquitatem.

Zelus: modo inuidiam/modo amorem/modo emulationem significat.

Zelores penul. pd. idem est quod emulo/r. Vnde Simon apostolus dict⁹ est ζelotes/quādoq̄ dicit amato/r. Et sic dns noster appellat: quoniā ita nos amat/vt nolit fornicari post deos alienos.

Zelotypus pe. co/r. ζelato/r seu emulato/r formę. Mā ζηλοσ emulatio est: ζυποσ forma. Qui igit ita amat vt sollicit⁹ sit ne ꝙs amoꝛe suo ꝓfruat/ζelotyp⁹ ē. Jue. Ponere ζelotypo inuenis ḡlat⁹ hiarbe. Zelotypia: egritudo animi ex eo .pueniēs q̄ timeat ne adsit alteri: q̄ cū nemine velis habere cōmune.

Zeno fuit philosophus cithicus ex Cypro grecię ciuitate/Stoicorū sectę conditor: tanto in honore apud Athenienses habitus: vt apud eū claues vrbis deponerent: ornarentq̄ ip̄m aurea corona & imagine erea. Hic adolescēti cuidā inepta multa loquēti ait. Ideo duas habem⁹ aures: os autē vnū scz vt multa audiamus: pauca vō loquamur. Decessit nonagesimo ętatis suę anno/sine morbo. Mā vt ferunt: cuz abiret ex schola: lapidē offendens digituz perfregit: manu vō terram feriens/illud ait: Ex niobe venio: quid me vocas: cōtinuoq̄ se strangulās iterūt. Fuit & alius ζeno Eleates: quē Dialecticę inuentorē fuisse scribit Aristoti. Mu⁹ celebratissima fuit in perseredis cruciatibus patiētia. Qui cū adolescētes nobilissimos cupiditate liberādę patrię inflāmasset cōtra Mearchū tyrānū: facto indicio cōprehensus/traditusq̄ est torturis torquēdus. Qui cū lacerarē/vt cōscios conuratiōis nominaret: neminē illoꝝ nominauit: sed amicos intimosq̄ tyrāni participes cōiurationis esse dixit. Deinde cū quippiā se in aurē tyrāni/loq̄ velle significasset: eā mordic⁹ corepta nō ante dimisit q̄ rapta aure populatū caput reliquisset. Sed cū complices cōiurationis ꝓferre cogerē: concisam dentibus linguā in os tyrāni cōspuit. Quo facto ciues tyrānū lapidauerūt. Fuit & alius ζeno philosophus epicureus Ciceronis synchronos. i. contemporane⁹: de quo idē Cice. lib. j. de fi. meminit & eū cū Attico frequenter audiuisse epicuri sententias explicantē. Fuere et alij ζenones quos nūc prętereo.

Zenobia: fuit mulier quę a Ptolemeis originē ducēs greęis ac latinis litteris ornatissima: necnō & reb⁹ bellicis celeberrima in palmira syrię vrbe regnauit. Hęc cū Saporem persarū regē superasset: tandē ab Aureliano Augusto victa Romā in triumphū ducta fuit. Quę in vrbe summo in honore consenuit: a qua ęnobia familia nūcupata est.

Zephyrus pe. co/r. Fauonius ventus occidētalis: Flat em̄ ab occasu ęquinoctiali aduersus eurū: quasi ζωοποσ vitā ferens: vel q̄ fert quę sunt ad vitā. Eo sane plantę omnes germināt & pullulant.

Zephyriū vō promontorium est.

Zethis fuit fili⁹ Boreę ex orithya/& frater Calais.

Zethus cum h et u. fuit Iouis ex Antiopa filius/et frater Amphionis.

Zeugma atis. latine cōnexio siue adiūctio dicit. Figura cū plures sensus/vno ꝓnectunt verbo/qō trib⁹ modis fit. Aut ꝓpositō verbo ad qō reliqua respiciant: vt Vicit pudorē libido/timorē audacia/rationē amētia. Aut verbo postpositō: vt Mecū is es Catilina/vt te aut pudor a turpitudine/aut met⁹ a periculo/aut ratio a furore reuocarit. Aut in medio sensū positō verbo: vt Troiugena interpres diuum &c. Eneid. iij.

Zeusis: latine iugatio dicitur. Quo nomine appellat⁹ est clarissim⁹ pictor: Mera cleotes: qui in certamen picturę cum Parrhasio descendit. Fertur hic pinxisse puerū vuas ferētē: ad quas cū aduolassent aues: iratus est mira ingenuitate operi suo/& dixit. Quas meliuspinxi q̄ puez. Mā si hunc consummassem/aues

timere debuerāt. Hic etiā pinxit Helenę simulachꝝ.
Zeuxo: fuit (teste Hesiodo) vna ex nymphis/filia Oceani et Tethyos.

Z Ante I

Zigena: nomen piscis maritimi: vt est apud Ambro. Quid gladios loquar aut çigenas.
Zigaꝝ: ea terra ferť ex q̄ populi exierint q̄ nostra ętate cū liberis ⁊ vxoribus europā ꝑuagant̄ çigari appellati insignes fures/et sine tecto viuentes.
Zinçiber: radix. Et apud nos immutatis litteris dicimus Gençiber.
Ziph: nomen vici a quo çiphei dicti sunt: de quibus i libro. ij. Reg. fit mentio.
Ziçania nię. ⁊ çiçanium çiçanij: quid significet: Ambro. libro Hexa. declarat dicens. Loliū ⁊ reliqua adulterina semina quę frugibus sępe miscent̄ çiçania nuncupari/euāgelij lectione cognouim⁹: sed ea ꝓpriū quoddā genus habēt: nā ex tritici semine i aliud gen⁹ seminis decolora mutatione trāslata degenerē traxere naturā. Hoc docet dn̄s dicēs: Uenit inimic⁹ ⁊ sup̄semi nauit çiçania inter triticū.
Ziçiphus pe. cor. gen⁹ arboris/quā nostrates çibebos vocāt: çiçipha fructus dicunt̄. Pli. lib. xv. Aeque peregrina sūt çiçipha et tuberes quę ipsa nō pridē venere in Italiā. Hęc ex Aphrica: illa ex Syria.

Z Ante O

Zodiac⁹ pe. cor. dici pōt aīalis: ab effigie aīaliū: Nam circulus est in quo. xij. signa sunt in formā aīalis figurat⁹: vt Aries/taurus. Gręce em̄ Jωα aīalia dicūtur çographia/aīalis pictura. Alexan. aūt aphrodise⁹ dixit galaxiā circulū realē esse in cęlo: ⁊ subdit in cōmētarijs meteorologicorum Aristotelis ισορειδε των μεν καλουμενων πυθαγορειων τινασ γαλαξιαν ολον λεγειν ειναι των κυκλον του τον και ηλιον προτερον του τον φερεσθαι.
Zographos: pictor animaliū. Zographia: pictura.
Zona: cingulum quo cingimur. Mar. Lōga satis nūc sum: dulci sed pondere venter Si tumeat: fiam tum tibi çona breuis. Hęc ⁊ Loꝝ dicit̄ et baltheus: q̄uis baltheus sit etiā a quo arma dependent: et Cinctus et Cingulum a cingendo.
Zopyrus penul. corre. physionomista dictus est/ꝙ ꝓfiteretur hominum mores naturasq̄ ex corpore/oculis/ vultu/fronte se posse pernoscere. Qui cū turpia quędā et a v̄tute aliena de Socrate dixisset: ac a multis iccirco derideret̄. Non errat (Socrates respondit) Zopyrus. Huiusmodi em̄ natura essem/nisi naturam philosophia superasset. Fuit et alius Zopyrus: de quo dicere solebat Dari⁹: se çopyrū malle integrum/q̄ viginti capere babylonas: çopyri em̄ astu babylone potitus erat Darius.
Zopissa: apud Pli. viuam picem significat. Uel çopissa pix quę et nauibus traditur/ admixta cera et marino sale macerata: multo ad om̄ia efficacior q̄ alię pices. Sed ꝓprie resina ex pinu: q̄uis Diascorides addit alia etiam significata cum ait: Jωπισσαν δε οιμεν ει πον την εκτων πλοιων ξυομενην ρητινην μετατου κηρου καλου μενην ῥπεριων αποχυμα ουσαν διαχυτικην διατοεν τηθαλασση βρεχεοσ θαι οιδετην πιτυνην ρητινην ου τωσων ομασαν.
Zoroanda: lacus quem efficit Tygris fluuius ab vno latere tauri montis.

Z Ante Y

Zyme: fermenta: çymes: panis fermentatus. Açymus a. um. sine fermento.
Zythus quid sit nemo potest dubitare ex v̄bis suidas nostri: q̄ ita scribit (etiā Diascorides tractat) Jυθοσ οιρεσαπο κριθησ γινομενοσ.

¶ Præsens latium ad Argiuos se protendens/vocabulorum fontale volumē: venerabilis atq̄ perdocti patris: fratris Ambrosij Calepini Bergamatis: ordinis æremitarum sancti Augustini professi: Nuper duodecimo Kalendas Martias. Salutis anno Millesimo quingentesimo duodecimo: Basiliorum urbe: per honestū Adam Petri de Langēdorff: Studio & accuratione: calcographaq̄ industria cōsummatū: atq̄ iustissima castigatū lima. Impensis prouidi viri Leonardi alantsee/ciuitatis wiennensis accolā/bibliopolāq̄. Cuius ubertatis sit: quantūq̄ cōmuni studiosoꝝ utilitati conferat: hi iudicent qui dictionum interpretationes ex aliorum codicibus pernouerint. Si quem iuuat Nonium/Marcellum/Festū/Pompeium/Pedianū/Seruium/Donatum/Varronem: cæterosq̄ illustres Dictionarios: in hoc unico reperiet coactos volumine. Et si aliorum errata grammaticoꝝ castigare cupieris: præsens uti tutum perquire asilum. Laus deo omnipotenti.

18. Febr